

سوہنگ - مہساراج شیر سنگھ و پٹنوں بھگوان دی ہے

نہہکنک ہر شبد بھنڈار

اُنیسواں بھاگ

تتکرا

- ۱ ۹- مگھر شہنشاہی سمت اہر بھگت دوار دھیر پُر دلی- ۱
- ۱۵ مگھر شہنشاہی سمت اہر بھگت دور دھیر پُر دلی- ۹ ۸
- ۲۱ مگھر شہنشاہی سمت اہر بھگت دوار جیٹووال امرتسر ۱۰
- پہلی پوہ شہنشاہی سمت اہر بھگت دوار جیٹووال امرتسر ۱۲
- ۷ پوہ شہنشاہی سمت اُسُندر سینگھ دے گره بھلر امرتسر ۲۳
- ۷ پوہ شہنشاہی سمت اچرن سینگھ دے گره ماناوالا ۲۵
- ۷ پوہ شہنشاہی سمت ا منگل سینگھ دے گره سارنگڑا امرتسر ۲۶
- ۷ پوہ شہنشاہی سمت ا اوتار سینگھ، ہزارا سینگھ دے گره کانوکے ۳۰
- ۸ پوہ شہنشاہی سمت انزین سینگھ دے گره گمانپڑا امرتسر ۳۱
- ۹ پوہ شہنشاہی سمت اہر بھگت دوار جیٹووال امرتسر ۳۶
- ۱۰ پوہ شہنشاہی سمت ا کھون کیمپ جموں ۴۰
- ۱۱ پوہ شہنشاہی سمت ا کھون کیمپ جموں ۴۹
- ۱۱ پوہ شہنشاہی سمت ا دیوا سینگھ دے گره منوال کیمپ جموں ۵۴
- ۱۱ پوہ شہنشاہی سمت ا پھمن سینگھ دے گره منوال کیمپ جموں ۵۴

- ۱۱ پوہ شہنشاہی سمت ۱ بچن سنگھ دے گرہ منوال کیمپ جموں ۵۶
- ۱۱ پوہ شہنشاہی سمت ۱ جھجر کوٹلی کیمپ جموں ۵۷
- ۱۲ پوہ شہنشاہی سمت ۱ پرکاش چند دے گرہ جموں ۵۹
- ۱۲ پوہ شہنشاہی سمت ۱ بی بی رام کور دے گرہ جموں ۶۲
- ۱۲ پوہ شہنشاہی سمت ۱ چیلہ سنگھ دے گھر جموں ۶۴
- ۱۲ پوہ شہنشاہی سمت ۱ امر و دیوی دے گرہ جموں ۶۵
- ۱۳ پوہ شہنشاہی سمت ۱ سیوارام، دولت رام جموں مارکیٹ ۷۲
- ۱۷ پوہ شہنشاہی سمت ۱ صوبیدار سورن سنگھ ۷۵
- ۱۷ پوہ شہنشاہی سمت ۱ بشن سنگھ دے گرہ، کلدیپ کور، امرجیت کور دے سگن سمیں گڑگاؤں ۸۲
- ۲۶ پوہ شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۸۹
- ۲۶ پوہ شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۹۸
- ۲۷ پوہ شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۳۳
- ۲۸ پوہ شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۴۶
- ۲۸ پوہ شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۵۱
- پہلی ماگہ شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۵۴

- ۲ ماگھ شہنشاہی سمت اشنگارا سنگھ کھیڑا امرتسر ۱۸۹
- ۴ ماگھ شہنشاہی سمت اگیانی گرنکھ سنگھ دے گرہ بھلائی پُر ڈوگرا ۱۹۴
- ۵ ماگھ شہنشاہی سمت اپال سنگھ لانگری دے گھر بھلائی پُر ڈوگراں ۲۰۳
- ۵ ماگھ شہنشاہی سمت اڈاکٹر پال سنگھ دے گرہ بھلائی پُر ڈوگراں ۲۰۵
- ۵ ماگھ شہنشاہی سمت اسروپ سنگھ دے نوت منگوپُر کپورتھلا ۲۱۰
- ۶ ماگھ شہنشاہی سمت اصوبیدار مساسنگھ دے نوت کوٹلی تھان جالندھر ۲۲۰
- ۱۲ ماگھ شہنشاہی سمت اسردول سنگھ دے گرہ بل سچندر امرتسر ۲۳۰
- ۱۶ ماگھ شہنشاہی سمت اجر نیل سنگھ دے گرہ مالوا سنگت شاہ والا فروزپُر ۲۳۷
- ۱۷ ماگھ شہنشاہی سمت اجر نیل سنگھ دے گرہ شاہ والا فروزپُر ۲۴۲
- ۱۷ ماگھ شہنشاہی سمت اگرداس سنگھ دے گرہ شاہ والا فروزپُر ۲۴۳
- ۱۷ ماگھ شہنشاہی سمت اجگیر سنگھ دے گرہ شاہ والا فروزپُر ۲۴۵
- ۱۷ ماگھ شہنشاہی سمت اجیت سنگھ دے گرہ شاہ والا فروزپُر ۲۴۶
- ۱۷ ماگھ شہنشاہی سمت اکر تار سنگھ دے گرہ شاہ والا فروزپُر ۲۴۶
- ۱۷ ماگھ شہنشاہی سمت اجر نیل سنگھ دے گرہ شاہ والا فروزپُر ۲۴۷
- ۱۷ ماگھ شہنشاہی سمت انچھتر سنگھ دے گرہ شاہ والا فروزپُر ۲۴۸

- ۱۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۱ سو بھانگہ دے گرہ ولور فرور پڑ ۲۴۹
- ۱۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۱ سادھو سنگھ دے گرہ بستی تیغا سنگھ فرور پڑ ۲۵۰
- ۱۸ ماگھ شہنشاہی سمت ۱ کپور سنگھ دے گرہ گلابی باغ موگا ۲۵۵
- ۲۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۱ کلا امرتسر ۲۶۱
- ۲۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۱ ہری سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۲۸۱
- ۲۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۱ سرکھ سنگھ، گرکھ سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۲۸۶
- ۲۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۱ کرنیل سنگھ دے گرہ نورنگاباد امرتسر ۲۹۱
- ۲۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۱ انراین سنگھ دے گرہ کنگ امرتسر ۲۹۳
- ۲۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۱ اگرنام سنگھ دے گرہ کنگ امرتسر ۲۹۵
- ۲۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۱ کڈن سنگھ دے گرہ مال چک امرتسر ۲۹۶
- ۲۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۱ ارادھا سوامی پرتاپ سنگھ دے نال ترن تارن امرتسر ۲۹۸
- ۲۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۱ دیدار سنگھ دے گھر شفی پڑ امرتسر ۲۹۹
- ۲۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۱ دلپ سنگھ دے گھر جنڈیالا گرو امرتسر ۳۰۱
- پہلی پھگن شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۳۰۲
- ۲ پھگن شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۳۱۱

- ۱۴ پھگن شہنشاہی سمت ا بلونت سنگھ دے گرہ تلونڈی جلیکھاں فروزپُر ۳۱۳
- ۱۴ پھگن شہنشاہی سمت ا سردارا سنگھ دے گرہ مناوا فروزپُر ۳۱۵
- ۱۵ پھگن شہنشاہی سمت ا پورن سنگھ دے گرہ مناوا فروزپُر ۳۲۱
- ۱۵ پھگن شہنشاہی سمت ا گرپچن سنگھ دے گرہ سدا سنگھ والا فروزپُر ۳۲۲
- ۱۵ پھگن شہنشاہی سمت ا جورا سنگھ دے گرہ سدا سنگھ والا فروزپُر ۳۲۳
- ۱۵ پھگن شہنشاہی سمت ا گردیال سنگھ دے گرہ سدا سنگھ والا فروزپُر ۳۲۵
- ۱۵ پھگن شہنشاہی سمت ا پنجاب کور دے گرہ سدا سنگھ والا فروزپُر ۳۲۷
- ۱۵ پھگن شہنشاہی سمت ا سیٹل سنگھ دے گرہ ڈگرو فروزپُر ۳۲۹
- ۱۵ پھگن شہنشاہی سمت ا دھٹا سنگھ دے گرہ ڈگرو فروزپُر ۳۳۱
- ۱۵ پھگن شہنشاہی سمت ا میلا سنگھ دے گرہ ڈگرو فروزپُر ۳۳۲
- ۱۵ پھگن شہنشاہی سمت ا سُرین سنگھ دے گرہ ندھاں والا فروزپُر ۳۳۲
- ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ا حظورا سنگھ دے گرہ سوسن فروزپُر ۳۳۳
- ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ا نند سنگھ دے گرہ تھمن والا فروزپُر ۳۳۴
- ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ا سمپورن سنگھ دے گرہ پھروزشاہ فروزپُر ۳۳۷
- ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ا سندر سنگھ دے گرہ پھروزشاہ فروزپُر ۳۳۹

- ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ۱ امر سنگھ دے گرہ پھروز شاہ فروزپڑ ۳۴۰
- ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ۱ پریم سنگھ دے گھر پھروز شاہ فروزپڑ ۳۴۱
- ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ۱ جگتار سنگھ دے گرہ پھروز شاہ فروزپڑ ۳۴۲
- ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ۱ آتما سنگھ تيجا سنگھ دے گرہ پھروز شاہ فروزپڑ ۳۴۳
- ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ۱ جگیر سنگھ دے گرہ پھروز شاہ فروزپڑ ۳۴۴
- ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ۱ ارجن سنگھ دے گرہ بستی خلیل فروزپڑ ۳۴۵
- ۱۷ پھگن شہنشاہی سمت ۱ ہری سنگھ دے گرہ بستی خلیل فروزپڑ ۳۴۷
- ۱۷ پھگن شہنشاہی سمت ۱ دھرم سنگھ دے گرہ بستی دریا فروزپڑ ۳۴۸
- ۱۷ پھگن شہنشاہی سمت ۱ سرجن سنگھ دے گرہ فروزپڑ شہر فروزپڑ ۳۵۰
- ۱۷ پھگن شہنشاہی سمت ۱ اتارا سنگھ دے گرہ فروزپڑ چھاؤنی فروزپڑ ۳۵۲
- ۱۷ پھگن شہنشاہی سمت ۱ صوبیدار رام سنگھ دے گرہ گوال ٹولی فروزپڑ ۳۵۴
- ۱۸ پھگن شہنشاہی سمت ۱ سلکھن سنگھ دے گرہ مونگلا فروزپڑ ۳۵۵
- ۱۹ پھگن شہنشاہی سمت ۱ گردیپ سنگھ دے گرہ توت فروزپڑ ۳۵۷
- ۱۹ پھگن شہنشاہی سمت ۱ حظورا سنگھ دے گرہ گولے والا فروزپڑ ۳۶۱
- ۱۹ پھگن شہنشاہی سمت ۱ کربال سنگھ دے گرہ گولے والا فروزپڑ ۳۶۳

- ۱۹ پھلگن شہنشاہی سمت اگردیپ سنگھ دے گرہ گو لے والا فروزپڑ ۳۶۵
- ۱۹ پھلگن شہنشاہی سمت اراج سنگھ عجیب سنگھ اقبال سنگھ دے گرہ ڈوگر بستی فریدکوٹ ۳۶۶
- ۱۹ پھلگن شہنشاہی سمت اتجا سنگھ دے گرہ صادق فروزپڑ ۳۶۸
- ۱۹ پھلگن شہنشاہی سمت امر سنگھ دے گرہ مان سنگھ والا فروزپڑ ۳۷۱
- ۱۹ پھلگن شہنشاہی سمت اندر سنگھ دے گرہ کوٹکپورا فروزپڑ ۳۷۵
- ۱۹ پھلگن شہنشاہی سمت اچن داس دے گرہ کوٹکپورا فروزپڑ ۳۷۷
- ۱۹ پھلگن شہنشاہی سمت اگلزار سنگھ دے گرہ ساہو کے فروزپڑ ۳۷۷
- ۲۰ پھلگن شہنشاہی سمت اچن سنگھ دے گھر واندر ۳۷۹
- ۲۰ پھلگن شہنشاہی سمت ابھاگ سنگھ دے گرہ دبڑی خانہ بٹھنڈہ ۳۸۲
- ۲۰ پھلگن شہنشاہی سمت اہرچند سنگھ دے گرہ ہررائے پڑ بٹھنڈہ ۳۸۵
- ۲۰ پھلگن شہنشاہی سمت اگیور داس دے گرہ خیالی والا بٹھنڈہ ۳۸۶
- ۲۰ پھلگن شہنشاہی سمت ابخاور سنگھ دے گرہ خیالی والا بٹھنڈہ ۳۸۸
- ۲۱ پھلگن شہنشاہی سمت امکند سنگھ دے گرہ مرہاج بٹھنڈہ ۳۸۹
- ۲۱ پھلگن شہنشاہی سمت ابدهاوا سنگھ دے گرہ مرہاج بٹھنڈہ ۳۹۲
- ۲۱ پھلگن شہنشاہی سمت الابھ سنگھ دے گرہ چک فتح سنگھ بٹھنڈہ ۳۹۸

- ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت ا ہرچرن سنگھ دے گرہ بٹھنڈہ ۳۹۹
- ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت ابگر سنگھ دے گرہ برگاڑی بٹھنڈہ ۴۰۰
- ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت اسہاوا سنگھ دے گرہ پنج گرائیاں بٹھنڈہ ۴۰۳
- ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ابشن سنگھ دے گرہ پنج گرائیاں بٹھنڈہ ۴۱۰
- ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ابھگت سنگھ دے گرہ پنج گرائیاں بٹھنڈہ ۴۱۲
- ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت اپریتم سنگھ دے گرہ سماں سر فروزپڑ ۴۱۳
- ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت اناظر سنگھ دے گرہ ماڑی مُستپھا فروزپڑ ۴۱۶
- ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت اجگیر سنگھ، ایپور سنگھ، گردیال کور دے گرہ ماڑی مُستپھا فروزپڑ ۴۱۸
- ۲۴ پھگن شہنشاہی سمت ابھاگ سنگھ دے گرہ ماڑی مُستپھا فروزپڑ ۴۲۰
- ۲۴ پھگن شہنشاہی سمت انرائن سنگھ دے گرہ ہال سنگھ والا فروزپڑ ۴۲۲
- ۲۴ پھگن شہنشاہی سمت اسنت کور دے گرہ ہال سنگھ والا فروزپڑ ۴۲۵
- ۲۴ پھگن شہنشاہی سمت اتارا سنگھ دے گرہ گازیانا فروزپڑ ۴۰۳ ۴۲۷
- ۲۴ پھگن شہنشاہی سمت اجسونت سنگھ دے گرہ راجیانا فروزپڑ ۴۳۰
- ۲۴ پھگن شہنشاہی سمت اسادھو سنگھ، باوا سنگھ دے گرہ روڈے فروزپڑ ۴۳۲
- ۲۴ پھگن شہنشاہی سمت اسوداگر سنگھ دے گرہ پنڈنا تھے والا ضلع فروزپڑ ۴۳۵

- ۲۵ پھگن شہنشاہی سمت ا کرتار سنگھ، بلحیت کور، دے نوت ناٹھیوالا فروزپڑ ۴۳۷
- ۲۵ پھگن شہنشاہی سمت اندر سنگھ دے گرہ ناٹھیوالا فروزپڑ ۴۳۹
- ۲۵ پھگن شہنشاہی سمت مہندر سنگھ دے گرہ ناٹھیوالا فروزپڑ ۴۴۰
- ۲۵ پھگن شہنشاہی سمت اپریم سنگھ دے گرہ ناٹھیوالا فروزپڑ ۴۴۲
- ۲۵ پھگن شہنشاہی سمت ابونت سنگھ دے گرہ ناٹھیوالا فروزپڑ ۴۴۳
- ۲۵ پھگن شہنشاہی سمت اجوگندر سنگھ، مہندر سنگھ دے گرہ ناٹھیوالا فروزپڑ ۴۴۴
- ۲۵ پھگن شہنشاہی سمت اپورن سنگھ دے گرہ ناٹھیوالا فروزپڑ ۴۴۴
- ۲۵ پھگن شہنشاہی سمت گلزار سنگھ دے گرہ ناٹھیوالا فروزپڑ ۴۴۵
- ۲۵ پھگن شہنشاہی سمت ابوڑ سنگھ دے گرہ ناٹھیوالا فروزپڑ ۴۴۷
- ۲۶ پھگن شہنشاہی سمت ا کرتار سنگھ دے گرہ چڑک فروزپڑ ۴۴۸
- ۲۶ پھگن شہنشاہی سمت مہندر سنگھ دے گرہ چڑک فروزپڑ ۴۵۱
- ۲۶ پھگن شہنشاہی سمت اگردیال سنگھ دے گرہ رامو والا فروزپڑ ۴۵۲
- ۲۶ پھگن شہنشاہی سمت امادھو سنگھ دے گرہ رامو والا فروزپڑ ۴۵۵
- ۲۶ پھگن شہنشاہی سمت ادلیپ سنگھ دے گرہ بدنی فروزپڑ ۴۵۶
- ۲۶ پھگن شہنشاہی سمت اکیور سنگھ دے گرہ موگا فروزپڑ ۴۵۹

- ۲۶ پھگن شہنشاہی سمت ۱ اجیر سنگھ دے گرہ موگا فروزپُر ۴۶۱
- ۲۶ پھگن شہنشاہی سمت ۱ سُرچیت کور دے گرہ مناوا فروزپُر ۴۶۱
- ۲۶ پھگن شہنشاہی سمت ۱ سوندر کور دے گرہ دنے والا فروزپُر ۴۶۲
- ۲۶ پھگن شہنشاہی سمت ۱ کسپہر سنگھ دے گرہ رچی آنا فروزپُر ۴۶۳
- ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت ۱ مل سنگھ دے گرہ رچی آنا فروزپُر ۴۶۴
- ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت ۱ اندر سنگھ دے گرہ قادر والا فروزپُر ۴۶۵
- ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت ۱ سوہن سنگھ دے گرہ مُنڈی جمال فروزپُر ۴۶۶
- ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت ۱ بچیا سنگھ دے گرہ مُنڈی جمال فروزپُر ۴۶۷
- ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت ۱ کرتار سنگھ دے گرہ مُنڈی جمال فروزپُر ۴۶۸
- ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت ۱ سوہن سنگھ دے گرہ ترن تارن امرتسر ۴۶۹
- ۳۰ پھگن شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۴۷۱
- پہلی چیت شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۴۷۲
- سُرچیت سنگھ دی شادی واسطے بینتی ۴۹۰
- ۵ چیت شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار کنگج وے کیمپ دھیرپُر وِلی ۴۹۳
- رات ساڈھے نوں وجے ۵۰۳

- ۷ چیت شہنشاہی سمت ۲ بھگت سنگھ دے گرہ اٹاری مدھ پردیش ۵۱۳
- ۸ چیت شہنشاہی سمت ۲ جگندر سنگھ دے گرہ اٹاری مدھ پردیش ۵۱۴
- ۸ چیت شہنشاہی سمت ۲ ہر دت سنگھ دے گرہ اٹاری مدھ پردیش ۵۱۶
- ۹ چیت شہنشاہی سمت ۲ جسونت سنگھ دے گرہ اٹاری مدھ پردیش ۵۱۷
- ۹ چیت شہنشاہی سمت ۲ پریتم سنگھ دے گرہ زاتری مدھ پردیش ۵۱۸
- ۹ چیت شہنشاہی سمت ۲ سوندر سنگھ دے گھر اٹاری مدھ پردیش ۵۱۹
- ۱۰ چیت شہنشاہی سمت ۲ کرشنا کانت تواری دے گھر اٹاری مدھ پردیش ۵۲۰
- ۱۰ چیت شہنشاہی سمت ۲ مہندر سنگھ اورنگا باد والے دے نوٹ اٹاری مدھ پردیش ۵۲۱
- ۱۰ چیت شہنشاہی سمت ۲ شنگارا سنگھ بمبئی والے دے نوٹ اٹاری مدھ پردیش ۵۲۲
- ۱۰ چیت شہنشاہی سمت ۲ سدن مل، کوڑا مل دے گرہ اٹاری مدھ پردیش ۵۲۳
- ۱۰ چیت شہنشاہی سمت ۲ ٹوپن رام دے گرہ اٹاری مدھ پردیش ۵۲۴
- ۱۱ چیت شہنشاہی سمت ۲ سنت سنگھ دے گرہ اٹاری مدھ پردیش ۵۲۵
- ۱۱ چیت شہنشاہی سمت ۲ منگل سنگھ دے گرہ بھوپال مدھ پردیش ۵۲۶
- ۱۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ گرنام سنگھ دے گرہ بھوپال مدھ پردیش ۵۲۷
- ۱۳ چیت شہنشاہی سمت ۲ کیشن چند نارنگ دے نال نرنکاری سٹور کو اریٹو دی ۵۲۸

- ۱۴ چیت شہنشاہی سمت ۲ ہر بجن سنگھ دے گرہ رڑکا کلاں جاندھر ۵۲۹
- ۱۵ چیت شہنشاہی سمت ۲ ہر چرن سنگھ دے گرہ دھیر پُر دلی ۵۳۰
- ۱۶ چیت شہنشاہی سمت ۲ درشن سنگھ دے گرہ دھیر پُر دلی ۵۳۱
- ۱۹ چیت شہنشاہی سمت ۲ گرد رشن کور سکھونت کور محلہ جٹ پُر ا کپور تھلا ۵۳۳
- ۱۹ چیت شہنشاہی سمت ۲ گر بجن سنگھ دے گرہ احمد پُر کپور تھلا ۵۳۴
- ۲۰ چیت شہنشاہی سمت ۲ گر گھ سنگھ دے گرہ احمد پُر کپور تھلا ۵۳۵
- ۲۰ چیت شہنشاہی سمت ۲ پھمن سنگھ دے گرہ احمد پُر کپور تھلا ۵۳۶
- ۲۰ چیت شہنشاہی سمت ۲ گر بجن کور دے گرہ احمد پُر کپور تھلا ۵۳۷
- ۲۰ چیت شہنشاہی سمت ۲ اجیت سنگھ دے گرہ احمد پُر کپور تھلا ۵۳۸
- ۲۰ چیت شہنشاہی سمت ۲ چرن سنگھ دے گرہ احمد پُر کپور تھلا ۵۴۰
- ۲۰ چیت شہنشاہی سمت ۲ جو گندر سنگھ دے گرہ احمد پُر کپور تھلا ۵۴۱
- ۲۰ چیت شہنشاہی سمت ۲ شورت سنگھ دے گرہ ڈالا کپور تھلا ۵۴۲
- ۲۱ چیت شہنشاہی سمت ۲ کھن سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۵۴۴
- ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ گنڈھا سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۵۴۷
- ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ درشن کور دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۵۴۸

- ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ دلپ سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۵۴۹
- ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ بلاک سنگھ، آسا سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۵۵۰
- ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ پیارا سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۵۵۱
- ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ رویل کور دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۵۵۲
- ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ ہزارا سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۵۵۳
- ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ سمپورن کور دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۵۵۵
- ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ کرتار کور دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۵۵۶
- ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ دیدار سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۵۵۸
- ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ ہزارا سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۵۶۰
- ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ سنت سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۵۶۰
- ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ منٹھ سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۵۶۱
- ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ بھاگ سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۵۶۲
- ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ بختیش سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۵۶۳
- ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ ہزارا سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۵۶۳
- ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ بی بی و پرو دے گھر بابو پُر گرداس پُر ۵۶۶

- ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ ہر نام کور دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۵۶۷
- ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ ورسا سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۵۶۷
- ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ ورکھا سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۵۶۸
- ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ منسا سنگھ، میلہ سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۵۶۸
- ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ بی بی سورنی دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۵۶۹
- ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۲ بی بی لاجی دے گرہ الٹ پینڈی گرداس پُر ۵۶۹
- ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۲ بی بی بسی دے گرہ الٹ پینڈی گرداس پُر ۵۷۰
- ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۲ بی بی دھیانو دے گرہ الٹ پینڈی گرداس پُر ۵۷۲
- ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۲ اچھر سنگھ دے گرہ الٹ پینڈی گرداس پُر ۵۷۲
- ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۲ سروپ سنگھ دے گرہ الٹ پینڈی گرداس پُر ۵۷۳
- ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۲ سانجھی رام دے گرہ الٹ پینڈی گرداس پُر ۵۷۴
- ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۲ ہزارا سنگھ دے گرہ الٹ پینڈی گرداس پُر ۵۷۴
- ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۲ گنڈا سنگھ دے گرہ الٹ پینڈی گرداس پُر ۵۷۵
- ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۲ بنتا سنگھ دے گرہ الٹ پینڈی گرداس پُر ۵۷۵
- ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۲ گیان چند دے گرہ الٹ پینڈی گرداس پُر ۵۷۵

- ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۲ بیبی دھنی دے گرہ اڑپنڈی گرداس پُر ۵۷۶
- ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۲ باوارام دے گرہ اڑپنڈی گرداس پُر ۵۷۶
- ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۲ پورن سنگھ دے گرہ اڑپنڈی گرداس پُر ۵۷۷
- ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۲ بیبی چنوں دے گرہ اڑپنڈی گرداس پُر ۵۷۷
- ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۲ وکیل سنگھ دے گرہ اڑپنڈی گرداس پُر ۵۷۸
- ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۲ بچن سنگھ دے گرہ سمل سکور گرداس پُر ۵۷۸
- ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۲ چرن سنگھ دے گرہ کٹھیالی گرداس پُر ۵۸۰
- ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۲ بیبی بچنی دے گرہ کانا کونٹا گرداس پُر ۵۸۱
- ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۲ کیشن سنگھ، بیبی پورو دے گرہ اڑپنڈی گرداس پُر ۵۸۱
- ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۲ چرن سنگھ دے گرہ انتور گرداس پُر ۵۸۳
- ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۲ بیبی جھندو دے گرہ مدھے پُر گرداس پُر ۵۸۵
- ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۲ بیبی چنودے گھر خوشی پُر گرداس پُر ۵۸۶
- ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۲ بیبی کرتاری دے گرہ درانگلا گرداس پُر ۵۸۸
- ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۲ بیبی وپرو دے گرہ درانگلا گرداس پُر ۵۹۰
- ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۲ بوڑ سنگھ دے گرہ وزیر پُر گرداس پُر ۵۹۰

- ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۲ مہندر کور دے گرہ وزیر پُر گرداس پُر ۵۹۲
- ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۲ سلوندر کور دے گرہ جیون چک گرداس پُر ۵۹۲
- ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۲ گربخش سنگھ دے گرہ نوشیہرا گرداس پُر ۵۹۳
- ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۲ منٹہ سنگھ دے گرہ اوگرا گرداس پُر ۵۹۳
- ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۲ ترلوک سنگھ دے گرہ اوگرا گرداس پُر ۵۹۵
- ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۲ سورن سنگھ دے گرہ اوگرا گرداس پُر ۵۹۵
- ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۲ دیال سنگھ دے گرہ اوگرا گرداس پُر ۵۹۶
- ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۲ چنن کور دے گرہ اوگرا گرداس پُر ۵۹۷
- ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۲ عطر سنگھ دے گرہ اوگرا گرداس پُر ۵۹۷
- ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۲ چتر سنگھ دے گرہ اوگرا گرداس پُر ۵۹۸
- ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۲ اُجاگر سنگھ دے گرہ چوبے گرداس پُر ۵۹۹
- ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۲ اُجاگر سنگھ دے گرہ ممیاں گرداس پُر ۶۰۰
- ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۲ لکھا سنگھ دے گرہ اوگرا گرداس پُر ۶۰۱
- ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۲ دیوراج دے گرہ بھیم پُر گرداس پُر ۶۰۲
- ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۲ لال سنگھ دے گرہ گجرات گرداس پُر ۶۰۴

- ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۲ بی بی مہنتی دے گرہ گجرات گرداسپر ۶۰۵
- ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۲ کوشلیا دیوی دے گرہ گجرات گرداس پُر ۶۰۶
- ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۲ کنس راج دے گرہ گجرات گرداس پُر ۶۰۷
- ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۲ چیت سنگھ دے گرہ کتوال گرداس پُر ۶۰۸
- ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۲ گرچرن سنگھ دے گرہ کتوال گرداس پُر ۶۰۹
- ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۲ جسونت سنگھ دے گرہ نواں گرداس پُر ۶۱۱
- ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۲ بی بی گیانو دے گرہ نواں گرداس پُر ۶۱۳
- ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۲ بی بی دُرگی دے گرہ نواں گرداس پُر ۶۱۳
- ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۲ تیج کور دے گرہ نواں گرداس پُر ۶۱۳
- ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۲ چرن سنگھ دے گرہ نواں گرداس پُر ۶۱۴
- ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۲ تارا سنگھ دے گرہ نواں گرداس پُر ۶۱۵
- ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۲ درشن سنگھ دے گرہ نیا شالہ گرداس پُر ۶۱۵
- پہلی وِساکھ شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۶۱۹
- ۲ وِساکھ شہنشاہی سمت ۲ ہرچرن سنگھ دے گرہ بٹھنڈہ ۶۲۸
- ۴ وِساکھ شہنشاہی سمت ۲ مہنگا سنگھ دے گرہ ہری پُر جالندھر ۶۲۹

- ۵ وساکھ شہنشاہی سمت ۲ پرگٹ سنگھ دے گرہ ہر بھگت دوار دھیر پُر دلی ۶۳۱
- ۵ وساکھ شہنشاہی سمت ۲ رتن سنگھ نور پُر (جالندھر) نواسی دے پرساد کراؤن تے، ہر بھگت دوار دلی ۶۳۲
- ۶ وساکھ شہنشاہی سمت ۲ ترلوک سنگھ سنام نواسی دے پرساد کراؤن تے، ہر بھگت دوار دلی ۶۳۴
- ۶ وساکھ شہنشاہی سمت ۲ کچھن سنگھ دے گرہ ہر بھگت دوار دلی ۶۳۵
- ۷ وساکھ شہنشاہی سمت ۲ ار جن سنگھ دے گرہ بلوچ پُر ا کرنال ۶۳۷
- ۱۳ وساکھ شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۶۳۷
- ۲۱ وساکھ شہنشاہی سمت ۲ اندر جیت سنگھ، اجمیر سنگھ دے گرہ بھلائی پُر ڈوگرا ۶۳۹
- ۲۳ وساکھ شہنشاہی سمت ۲ اودھم سنگھ دے گرہ جلالا باد امرتسر ۶۴۲
- پہلی جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۶۴۳
- ۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۶۵۵
- ۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ سنگت دے نوٹ بابو پُر ا گرداس پُر ۶۵۹
- ۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ چیل سنگھ دے گرہ وزارت روڈ جموں ۶۶۱
- ۱۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ امر و دیوی دے گرہ وزارت روڈ جموں ۶۶۲
- ۱۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ سدھرو دیوی دوانا جموں ۶۶۴
- ۱۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ کیسری دیوی ستواری ریلوے لائن جموں ۶۶۴

- ۱۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ بی بی بنتی دیوی وزارت روڈ جموں ۶۶۵
- ۱۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ امر و دیوی وزارت روڈ جموں ۵۶۶
- ۱۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ باج سنگھ دے گرہ مٹو جموں ۵۶۷
- ۱۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ پرکاش چند وزارت روڈ جموں ۵۶۸
- ۱۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ بی بی رام کور دے گرہ وزارت روڈ جموں ۶۶۹
- ۱۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ صوبیدار تیج بھان دے گرہ شیخ سر جموں ۶۷۱
- ۱۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ راج سنگھ دے گرہ (مرہاج گرداس پُر والا) جموں ۶۷۲
- ۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ کیسر سنگھ دے گرہ جھماں جموں ۶۷۵
- ۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ جیون سنگھ دے گرہ موکل جموں ۶۷۶
- ۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ بسنتی دیوی دے گھر امبارائے جموں ۶۷۷
- ۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ ایشر سنگھ کے گرہ ڈر جموں ۶۷۷
- ۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ پرتاپ سنگھ دے گرہ ڈر جموں ۶۷۹
- ۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ پرکاش سنگھ دے گھر ڈر جموں ۶۸۰
- ۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ جھنڈو رام دے گرہ جیوڑیاں جموں ۶۸۱
- ۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ شو دے گرہ جیوڑیاں جموں ۶۸۲

- ۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ بھولا رام دے گرہ جیوڑیاں جموں ۶۸۳
- ۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ کرمو دیوی دے گرہ کرنگیل جموں ۶۸۳
- ۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ بیبی لیلادیوی کر نیمال جموں ۶۸۳
- ۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ چیف انجینئر آر ایل شرما کرن نگر جموں ۶۸۵
- ۱۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ پدمنی دے گرہ کالی جنی جموں ۶۸۸
- ۱۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ کرم چند دے گرہ جموں ۶۹۰
- ۱۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ لال چند دے گھر وزارت روڈ جموں ۶۹۱
- ۱۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ پرکاشو دیوی دے گرہ جموں جموں ۶۹۲
- ۱۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ سیوا سنگھ دے گرہ کلوائے جموں ۶۹۲
- ۱۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ پریتم سنگھ دے گھر کلوائے جموں ۶۹۵
- ۱۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ رنیارام دے گھر کلوائے جموں ۶۹۵
- ۱۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ رنیارام دے گرہ بدی پُر جموں ۶۹۶
- ۱۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ چنو دیوی دے گرہ بدی پُر جموں ۶۹۷
- ۱۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ گرنام سنگھ دے گرہ سیڑ جموں ۶۹۹
- ۱۳ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ سردارا سنگھ دے گرہ سیڑ جموں ۷۰۰

- ۱۳ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ جوگندر سنگھ دے گره سیڑ جموں ۷۰۲
- ۱۳ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ مائی کچھی دے گره سیڑ جموں ۷۰۲
- ۱۳ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ مان کور دے گھر سیڑ جموں ۷۰۴
- ۱۳ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ مایا دیوی دے گره گلووالی جموں ۷۰۵
- ۱۳ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ بیبی شاہنی دے گره چک ماجره جموں ۷۰۷
- ۱۳ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ پرکاشو دیوی دے گره گلووالی جموں ۷۰۸
- ۱۳ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ دیوی سنگھ دے گره گلووالی جموں ۷۰۹
- ۱۴ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ ہری سنگھ دے گره گلووالی جموں ۷۱۱
- ۱۴ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ وکیل سنگھ دے گره ہنسا جموں ۷۱۲
- ۱۴ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ دولت رام دے گره کوٹلی جموں ۷۱۴
- ۱۴ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ سندر سنگھ دے گھر گلووالی جموں ۷۱۷
- ۱۴ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ ننتی دیوی دے گره گلووالی جموں ۷۱۸
- ۱۴ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ کچھی دیوی دے گره موسے چک جموں ۷۱۹
- ۱۴ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ پرکاش چند دے گره گلووالی جموں ۷۲۰
- ۱۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ سردار چند دے گره بالیوال جموں ۷۲۱

- ۱۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ کھجان سنگھ دے گھر رنبیر سنگھ پُرا جموں ۲۲
- ۱۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ جس کور دے گرہ نہال پُرا سمل جموں ۲۶
- ۱۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ بھگت سنگھ دے گرہ کیر پنڈ جموں ۲۸
- ۱۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ سیوا سنگھ دے گرہ کیر پنڈ جموں ۳۰
- ۱۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ فرنگی رام دے گرہ جھنڈے جھجر کوٹلی کیمپ جموں ۳۲
- ۱۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ پرکاشو دیوی دے گرہ چک پنڈت جھجر کوٹلی کیمپ جموں ۳۴
- ۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ سائیں داس دے گھر جھنڈا کیمپ جھجر کوٹلی جموں ۳۴
- ۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ پریکی دیوی دے گرہ جھنڈا کیمپ جھجر کوٹلی جموں ۳۵
- ۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ پریکی دیوی دے گرہ جھنڈا کیمپ جھجر کوٹلی جموں ۳۷
- ۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ بیلا سنگھ دے گرہ دھنگالی کیمپ جھجر کوٹلی جموں ۳۸
- ۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ پریم سنگھ دے گرہ سرداری کیمپ مُعتل جموں ۳۹
- ۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ بیبی بھائیاں دیوی دھینگاں والی کیمپ جھجر کوٹلی جموں ۴۰
- ۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ بنتی دیوی دے گرہ چھب جھجر کوٹلی کیمپ جموں ۴۱
- ۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ شوو دیوی دھینگا والی جھجر کوٹلی جموں ۴۲
- ۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ پھتو رام دے گرہ امبارائے جموں ۴۳

- ۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ پھمن سنگھ دے گرہ چھب کیمپ منوال جموں ۷۴۴
- ۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ بشن سنگھ دے گرہ دھینگا والی منوال کیمپ جموں ۷۴۶
- ۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ اندرو دیوی دے گرہ دھینگا والی کیمپ منوال جموں ۷۴۸
- ۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ شاہنی دیوی دے گرہ چھب کیمپ منوال جموں ۷۴۹
- ۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ اندرو دیوی دے گرہ نگیاں منوال کیمپ جموں ۷۵۰
- ۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ کچھی دیوی دے گرہ نگیاں کیمپ منوال جموں ۷۵۱
- ۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ کرم سنگھ دے گرہ دھینگا والی کیمپ منوال جموں ۷۵۲
- ۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ منگل سنگھ دے گرہ دھینگا والی کیمپ منوال جموں ۷۵۳
- ۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ میلہ رام دے گرہ دھینگا والی کیمپ منوال جموں ۷۵۴
- ۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ پورن سنگھ دے گرہ دھینگا والی کیمپ منوال جموں ۷۵۴
- ۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ راجا سنگھ دے گرہ دھینگا والی کیمپ منوال جموں ۷۵۵
- ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ دھر مو دیوی دے گرہ دھنگالی کیمپ منوال جموں ۷۵۶
- ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ ہندر کور دے گرہ کیمپ منوال جموں ۷۵۷
- ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ پیاری دیوی دے گرہ کھیر و وال منوال کیمپ جموں ۷۵۷
- ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ کرشنا دیوی دے گرہ کھیر و وال کیمپ منوال جموں ۷۵۸

- ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ رسال سنگھ دے گرہ مناوہر کیمپ منوال جموں ۷۵۸
- ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ رویلا رام دے گرہ سرداری کیمپ منوال جموں ۷۵۹
- ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ پجن سنگھ ٹوتاں والے دے گرہ کیمپ منوال جموں ۷۶۰
- ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ دیس راج دے گرہ کیمپ منوال جموں ۷۶۱
- ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ دھر مو دیوی دھینگا والی کیمپ منوال جموں ۷۶۲
- ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ راجو دیوی دے گرہ دھینگا والی کیمپ منوال جموں ۷۶۳
- ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ گرو دے گرہ جھنڈا کیمپ منوال جموں ۷۶۳
- ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ پریمیا دیوی دے گرہ دھینگا والی کیمپ منوال جموں ۷۶۴
- ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ چوڑ سنگھ دے گرہ دھینگا والی کیمپ منوال جموں ۷۶۵
- ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ سیوارام دے گرہ چک پنڈت کیمپ منوال جموں ۷۶۶
- ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ دھر مو دیوی دے گرہ کھیرو وال منوال کیمپ جموں ۷۶۷
- ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ دیوا سنگھ دے گرہ دھینگا والی کیمپ مانسر جموں ۷۶۷
- ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ لال چند دے گرہ موئل کیمپ مانسر جموں ۷۶۸
- ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ سیوا سنگھ دے گرہ دھینگا والی کیمپ مانسر جموں ۷۶۹
- ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ مہنگا رام دے گرہ دھینگا والی کیمپ مانسر جموں ۷۶۹

- ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ سنتو دیوی دے گرہ دھینگا والی کیمپ مانسر جموں ۷۷۰
- ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ پرکاشو دیوی دے گرہ نگیاں کیمپ مانسر جموں ۷۷۱
- ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ گردت سنگھ دے گرہ چھمب کھون کیمپ جموں ۷۷۲
- ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ سنسار سنگھ دے گرہ چھمب کیمپ کھون جموں ۷۷۳
- ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ کھیمو دیوی دے گرہ دھینگا والی کیمپ کھون جموں ۷۷۴
- ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ شکر داس دے گرہ ملک کھون کیمپ جموں ۷۷۵
- ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ پورن چند دے گرہ ملک کھون کیمپ جموں ۷۷۶
- ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ انگریز سنگھ دے گرہ دھینگا والی کیمپ کھون جموں ۷۷۷
- ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ چھمن سنگھ دے گرہ دھینگا والی کھون کیمپ جموں ۷۷۸
- ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ وزیرو دیوی دے گرہ دھینگا والی کھون کیمپ جموں ۷۷۹
- ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ چرن جیت سنگھ دے گرہ دھینگا والی کھون کیمپ جموں ۷۸۰
- ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ دیوا سنگھ دے گرہ دھینگا والی کھون کیمپ جموں ۷۸۱
- ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ کلونت سنگھ دھینگا والی کھون کیمپ جموں ۷۸۲
- ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ بجن سنگھ دے گرہ دھینگا والی کھون کیمپ جموں ۷۸۳
- ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ سردار سنگھ سرداری کھون کیمپ جموں ۷۸۴

- ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ رام لال دے گرہ سرداری کیمپ کھون جموں ۷۸۶
- ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ پریمو دیوی کھیرو وال کیمپ کھون جموں ۷۸۶
- ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ شوو دیوی بالے وال کیمپ کھون جموں ۷۸۷
- ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ نانک چند دے گرہ سرداری کیمپ کھون جموں ۷۸۸
- ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ کھوجو رام دے گرہ کھیرو وال کھون کیمپ جموں ۷۸۹
- ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ گیان چند دے گرہ کھیرو وال کھون کیمپ جموں ۷۸۹
- ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ رولو رام دے گرہ کھیرو وال کیمپ کھون جموں ۷۹۰
- ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ گیان چند دے گرہ ٹوتتاں والی کیمپ کھون جموں ۷۹۱
- ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ بیلو رام دے گرہ سرداری کیمپ کھون جموں ۷۹۲
- ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ گرا رام دے گرہ سرداری کیمپ کھون جموں ۷۹۳
- ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ بھاگ سنگھ دے گرہ ملیک کھون کیمپ جموں ۷۹۴
- ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ وکیل سنگھ دے گرہ دھینگا والی کیمپ کھون جموں ۷۹۵
- ۲۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ شو سنگھ دے گرہ شیکھ سرکیمپ کھون جموں ۷۹۶
- ۲۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ بسو دیوی دے گرہ سرداری کیمپ کھون جموں ۷۹۷
- ۲۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ سدھرو دیوی دے گرہ دھینگا والی کیمپ کھون جموں ۷۹۷

- ۲۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ گوڑا رام دے گرہ شیخ سرکیمپ کھون جموں ۷۹۸
- ۲۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ اندر سنگھ دے گرہ دھینگا والی کیمپ کھون جموں ۷۹۹
- ۲۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ بابو رام دے گرہ دھینگا والی کیمپ کھون جموں ۸۰۱
- ۲۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ کرمو دیوی دے گرہ دھینگا والی کیمپ کھون جموں ۸۰۳
- ۲۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ رام سنگھ دے گرہ دھینگا والی کیمپ کھون جموں ۸۰۴
- ۲۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ ہنس راج دے گرہ بالیوال کھون کیمپ جموں ۸۰۵
- ۲۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ وریام سنگھ دے گرہ ملک کیمپ کھون جموں ۸۰۶
- ۲۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ دھرمو دیوی چھمب کیمپ کھون جموں ۸۰۶
- ۲۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ کرپال سنگھ ٹوتال والے دے گرہ کیمپ کھون جموں ۸۰۷
- ۲۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ رام چند دے گرہ دیواکیمپ کھون جموں ۸۰۸
- ۲۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ اندرو دیوی گرہ دیوڑے کیمپ منوال جموں ۸۰۹
- ۲۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ بھائی دیوی موئل کیمپ مانسر جموں ۸۱۰
- ۲۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ سوہا سنگھ دے گرہ موئل کیمپ رام کوٹ جموں ۸۱۱
- ۲۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ ہرنامو دیوی دے گرہ موئل کیمپ رام کوٹ جموں ۸۱۲
- ۲۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ جیت کور دھینگا والی کیمپ رام کوٹ جموں ۸۱۳

- ۲۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ ڈھیرُ رام دے گرہ مناوَر کیمپ رام کوٹ جموں ۸۱۴
- ۲۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ بیبی سنتو دیوی دے گرہ نواں چک کیمپ رام کوٹ جموں ۸۱۵
- ۲۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ بھولا رام دے گرہ سرداری کیمپ رام کوٹ جموں ۸۱۵
- ۲۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ ملوکارا رام دے گرہ دیوا کیمپ رام کوٹ جموں ۸۱۶
- ۲۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ بلونت کور دے گرہ چھب کیمپ رام کوٹ جموں ۸۱۷
- ۲۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ دھرم چند دے گرہ چھب کیمپ رام کوٹ جموں ۸۱۷
- ۲۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ دھنا رام دے گرہ امبارائے کیمپ رام کوٹ جموں ۸۱۸
- ۲۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ نندو دے گرہ سرداری کیمپ چھلے جموں ۸۱۹
- ۲۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ پرو دیوی دھینگا والی کیمپ چھلے جموں ۸۲۰
- ۲۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ دھتا سنگھ دے گھر کھیر و وال کیمپ چھلے جموں ۸۲۰
- ۲۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ بڈھو دیوی دے گھر کیمپ چھلے جموں ۸۲۱
- پہلی ہاڑ شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۸۲۲
- ۱۱ ہاڑ شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۸۲۶
- ۱۳ ہاڑ شہنشاہی سمت ۲ ٹھاکر سنگھ دے گرہ جیٹھووال امرتسر ۸۳۲
- ۱۴ ہاڑ شہنشاہی سمت ۲ امیر چند گلاٹی دے گرہ جیٹھووال امرتسر ۸۳۴

- ۱۵ ہاڑ شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھووال جموں سنگت دی آمد وچ ۸۳۵
- ۱۵ ہاڑ شہنشاہی سمت ۲ بی بی پیارو دے گرہ جیٹھووال امرتسر ۸۳۶
- ۱۷ ہاڑ شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۸۳۷
- ۱۸ ہاڑ شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۸۵۸
- ساڈھے نوں وجے دا وبار اٹھاراں ہاڑ امرتسر ۸۷۷
- ۱۹ ہاڑ شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۸۸۸
- ۲۳ ہاڑ شہنشاہی سمت ۲ اودھم سنگھ دے گرہ جلالا باد امرتسر ۸۸۹
- ۲۴ ہاڑ شہنشاہی سمت ۲ اودھم سنگھ دے گرہ جلالا باد امرتسر ۹۰۲
- پہلی ساون شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۹۰۷
- ۲ ساون شہنشاہی سمت ۲ اجیت سنگھ دے گرہ بٹالا گرداس پُر ۹۱۹
- ۳ ساون شہنشاہی سمت ۲ پریتم سنگھ دے گرہ نظام پُر ۹۲۰
- ۳ ساون شہنشاہی سمت ۲ چند سنگھ دے گرہ نظام پُر ۹۲۴
- ۳ ساون شہنشاہی سمت ۲ بی بی دھنتو دے گرہ نظام پُر ۹۲۵
- ۳ ساون شہنشاہی سمت ۲ اقبال سنگھ دے گرہ نظام پُر ۹۲۶
- ۳ ساون شہنشاہی سمت ۲ ہر بھجن سنگھ، گربخش سنگھ، گردیال سنگھ دے گرہ مینیاں امرتسر ۹۲۶

- ۳ ساون شہنشاہی سمت ۲ وریام سنگھ دے گرہ تلونڈی امرتسر ۹۲۸
- ۳ ساون شہنشاہی سمت ۲ امریک سنگھ دے گرہ روپو والی امرتسر ۹۳۳
- ۶ ساون شہنشاہی سمت ۲ سُرین سنگھ دے گرہ جنڈیالا امرتسر ۹۳۶
- ۶ ساون شہنشاہی سمت ۲ گلزار سنگھ دے گرہ جنڈیالا امرتسر ۹۳۹
- ۶ ساون شہنشاہی سمت ۲ سنتوگھ سنگھ دے گرہ جنڈیالا امرتسر ۹۴۰
- ۶ ساون شہنشاہی سمت ۲ سورن سنگھ دے گرہ جنڈیالا گرو امرتسر ۹۴۱
- ۶ ساون شہنشاہی سمت ۲ سُرین سنگھ دے گرہ جنڈیالا گرو امرتسر ۹۴۳
- ۶ ساون شہنشاہی سمت ۲ سوداگر سنگھ دے گرہ جنڈیالا گرو امرتسر ۹۴۵
- ۶ ساون شہنشاہی سمت ۲ کیشن سنگھ دے گرہ جنڈیالا گرو امرتسر ۹۴۵
- ۶ ساون شہنشاہی سمت ۲ سنگارا سنگھ دے گرہ کھوکے امرتسر ۹۴۶
- ۶ ساون شہنشاہی سمت ۲ بکار سنگھ دے گرہ ٹھٹھیاں امرتسر ۹۴۹
- ۶ ساون شہنشاہی سمت ۲ تیجا سنگھ دے گرہ جنڈیالا گرو امرتسر ۹۵۱
- ۶ ساون شہنشاہی سمت ۲ دلپ سنگھ دے گرہ جنڈیالا گرو امرتسر ۹۵۲
- ۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ دلپ سنگھ دے گرہ ٹانگرا امرتسر ۹۵۳
- ۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ گیان سنگھ دے گرہ بھورسی امرتسر ۹۵۴

- ۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ جاگیر سنگھ دے گره بھورسی امرتسر ۹۵۴
- ۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ سوہن سنگھ دے گره رام پُر امرتسر ۹۵۸
- ۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ اتم سنگھ دے گره ویرو وال امرتسر ۹۵۹
- ۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ بوٹا سنگھ دے گره ایکل گڈا امرتسر ۹۶۲
- ۸ ساون شہنشاہی سمت ۲ سنت سنگھ دے گره بنڈالا امرتسر ۹۶۶
- ۸ ساون شہنشاہی سمت ۲ شو سنگھ دے گره بنڈالا امرتسر ۹۶۷
- ۸ ساون شہنشاہی سمت ۲ کرپا سنگھ دے گره بنڈالا امرتسر ۹۶۸
- ۸ ساون شہنشاہی سمت ۲ بڈھا سنگھ دے گره بنڈالا امرتسر ۹۶۹
- ۸ ساون شہنشاہی سمت ۲ کرم سنگھ دے گره بنڈالا امرتسر ۹۷۰
- ۸ ساون شہنشاہی سمت ۲ بیبی سنتو دے گره بنڈالا امرتسر ۹۷۰
- ۸ ساون شہنشاہی سمت ۲ دیدار سنگھ دے گره شفی پورا امرتسر ۹۷۱
- ۸ ساون شہنشاہی سمت ۲ ہرنام سنگھ دے گره پنڈوری امرتسر ۹۷۵
- ۸ ساون شہنشاہی سمت ۲ کرنیل سنگھ دے گره نورنگاباد امرتسر ۹۷۷
- ۸ ساون شہنشاہی سمت ۲ دارا سنگھ دے گره نورنگاباد امرتسر ۹۷۸
- ۸ ساون شہنشاہی سمت ۲ مسٹا سنگھ دے گره نورنگاباد امرتسر ۹۸۰

- ۸ ساون شہنشاہی سمت ۲ مکھن سنگھ دے گرہ نورنگباد امرتسر ۹۸۱
- ۹ ساون شہنشاہی سمت ۲ بی بی اجیب کور دے گرہ باٹھ امرتسر ۹۸۴
- ۹ ساون شہنشاہی سمت ۲ کڈن سنگھ دے گرہ مال چک امرتسر ۹۸۶
- ۹ ساون شہنشاہی سمت ۲ گرنام سنگھ دے گرہ کنگ امرتسر ۹۸۹
- ۹ ساون شہنشاہی سمت ۲ نرین سنگھ دے گرہ کنگ امرتسر ۹۹۱
- ۹ ساون شہنشاہی سمت ۲ گربخش سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۹۹۶
- ۹ ساون شہنشاہی سمت ۲ کرم سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۹۹۶
- ۹ ساون شہنشاہی سمت ۲ گرگھ سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۹۹۷
- ۹ ساون شہنشاہی سمت ۲ سرگھ سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۹۹۸
- ۹ ساون شہنشاہی سمت ۲ گرگھ سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۹۹۹
- ۹ ساون شہنشاہی سمت ۲ کڈن سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۱۰۰۰
- ۹ ساون شہنشاہی سمت ۲ گردیال سنگھ ہر دیپ سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۱۰۰۰
- ۹ ساون شہنشاہی سمت ۲ سکھد یو راج دے گرہ کلا امرتسر ۱۰۰۱
- ۹ ساون شہنشاہی سمت ۲ درشن سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۱۰۰۳
- ۱۰ ساون شہنشاہی سمت ۲ جوگندر سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۱۰۰۴

- ۱۰ ساون شہنشاہی سمت ۲ پریتم سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۱۰۰۵
- ۱۰ ساون شہنشاہی سمت ۲ لال سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۱۰۰۶
- ۱۰ ساون شہنشاہی سمت ۲ سادھو سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۱۰۰۷
- ۱۰ ساون شہنشاہی سمت ۲ سورن سنگھ، ہر بھجن سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۱۰۰۷
- ۱۰ ساون شہنشاہی سمت ۲ ناظر سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۱۰۰۸
- ۱۰ ساون شہنشاہی سمت ۲ پورن سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۱۰۰۹
- ۱۰ ساون شہنشاہی سمت ۲ ہرنام سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۱۰۰۹
- ۱۰ ساون شہنشاہی سمت ۲ پریتم سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۱۰۱۰
- ۱۰ ساون شہنشاہی سمت ۲ ہری سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۱۰۱۰
- ۱۰ ساون شہنشاہی سمت ۲ بکن سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۱۰۱۱
- ۱۰ ساون شہنشاہی سمت ۲ پریتم سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۱۰۱۱
- ۱۰ ساون شہنشاہی سمت ۲ عروڑ سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۱۰۱۲
- ۱۰ ساون شہنشاہی سمت ۲ جاگیر سنگھ دے گرہ مگل چک امرتسر ۱۰۱۳
- ۱۰ ساون شہنشاہی سمت ۲ کیشو رام دے گرہ سرہالی جنڈو کے امرتسر ۱۰۱۶
- ۱۰ ساون شہنشاہی سمت ۲ اتم سنگھ دے گرہ شہاب پڑ امرتسر ۱۰۱۸

- ۱۰ ساون شہنشاہی سمت ۲ بدھاوا سنگھ دے گرہ شہاب پُر امرتسر ۱۰۱۹
- ۱۰ ساون شہنشاہی سمت ۲ گر پچن سنگھ ار جن سنگھ دے گرہ اُسما امرتسر ۱۰۲۰
- ۱۰ ساون شہنشاہی سمت ۲ پورن سنگھ دے گرہ اُسما امرتسر ۱۰۲۳
- ۱۰ ساون شہنشاہی سمت ۲ دیدار سنگھ دے گرہ جٹا امرتسر ۱۰۲۴
- ۱۱ ساون شہنشاہی سمت ۲ بھگونت سنگھ دے گرہ جٹا امرتسر ۱۰۲۵
- ۱۱ ساون شہنشاہی سمت ۲ جوگندر سنگھ دے گرہ جٹا امرتسر ۱۰۲۶
- ۱۱ ساون شہنشاہی سمت ۲ زرنجن سنگھ، کرتار سنگھ دے گرہ چمبل امرتسر ۱۰۲۷
- ۱۱ ساون شہنشاہی سمت ۲ پورن سنگھ دے گرہ چمبل امرتسر ۱۰۲۹
- ۱۱ ساون شہنشاہی سمت ۲ چن سنگھ دے گرہ چمبل امرتسر ۱۰۲۹
- ۱۱ ساون شہنشاہی سمت ۲ کلونت سنگھ دے گرہ چمبل امرتسر ۱۰۳۰
- ۱۱ ساون شہنشاہی سمت ۲ تیا سنگھ دے گرہ چمبل امرتسر ۱۰۳۱
- ۱۱ ساون شہنشاہی سمت ۲ رتن سنگھ دے گرہ چمبل امرتسر ۱۰۳۱
- ۱۱ ساون شہنشاہی سمت ۲ تارا سنگھ دے گرہ چمبل امرتسر ۱۰۳۲
- ۱۱ ساون شہنشاہی سمت ۲ موہن سنگھ دے گرہ چمبل امرتسر ۱۰۳۳
- ۱۱ ساون شہنشاہی سمت ۲ ہیرا نند دے گرہ چمبل امرتسر ۱۰۳۴

- ۱۱ ساون شہنشاہی سمت ۲ فوجا سنگھ دے گرہ سرہالی کلاں امرتسر ۱۰۳۵
- ۱۱ ساون شہنشاہی سمت ۲ اجیت سنگھ دے گرہ چولا کلاں امرتسر ۱۰۳۷
- ۱۱ ساون شہنشاہی سمت ۲ بی بی گرنام کور دے گرہ چولا خورد امرتسر ۱۰۳۹
- ۱۱ ساون شہنشاہی سمت ۲ اجیت سنگھ دے گرہ رتو کے امرتسر ۱۰۴۱
- ۱۲ ساون شہنشاہی سمت ۲ بلی سنگھ دے گرہ کیروں امرتسر ۱۰۴۷
- ۱۲ ساون شہنشاہی سمت ۲ جاگیر سنگھ دے گرہ کیروں امرتسر ۱۰۴۸
- ۱۲ ساون شہنشاہی سمت ۲ بی بی بیرو دے گرہ کیروں امرتسر ۱۰۴۹
- ۱۲ ساون شہنشاہی سمت ۲ بی بی کنسو دے گرہ ٹھکر کوڑا امرتسر ۱۰۵۰
- ۱۲ ساون شہنشاہی سمت ۲ بوڑ سنگھ دے گرہ برنالہ امرتسر ۱۰۵۳
- ۱۲ ساون شہنشاہی سمت ۲ پچھن سنگھ دے گرہ بھورے امرتسر ۱۰۵۶
- ۱۲ ساون شہنشاہی سمت ۲ گوپال کور دے گرہ بھورے امرتسر ۱۰۵۷
- ۱۲ ساون شہنشاہی سمت ۲ ہر دیپ سنگھ دے گرہ ڈبی پرا امرتسر ۱۰۵۹
- ۱۲ ساون شہنشاہی سمت ۲ مکھن سنگھ، بختیش سنگھ دے گرہ بھگوان پرا ۱۰۶۰
- ۱۳ ساون شہنشاہی سمت ۲ پرتاپ سنگھ دے گرہ سگا امرتسر ۱۰۶۲
- ۱۳ ساون شہنشاہی سمت ۲ گنڈا سنگھ دے گرہ دراجکے امرتسر ۱۰۶۳

- ۱۳ ساون شہنشاہی سمت ۲ تیجا سنگھ دے گرہ باسر کے امرتسر ۱۰۶۴
- ۱۳ ساون شہنشاہی سمت ۲ بی بی جیتو دے گرہ باسر کے امرتسر ۱۰۶۷
- ۱۳ ساون شہنشاہی سمت ۲ پریتم سنگھ دے گرہ نارلا امرتسر ۱۰۶۸
- ۱۳ ساون شہنشاہی سمت ۲ سمند سنگھ دے گرہ ماڑی میگھا امرتسر ۱۰۷۰
- ۱۳ ساون شہنشاہی سمت ۲ ملکھا سنگھ دے گرہ ماڑی میگھا امرتسر ۱۰۷۱
- ۱۳ ساون شہنشاہی سمت ۲ منی سنگھ دے گرہ سدھوا امرتسر ۱۰۷۳
- ۱۳ ساون شہنشاہی سمت ۲ موتا سنگھ، دلپ سنگھ دے گرہ کلسیاں امرتسر ۱۰۷۴
- ۱۴ ساون شہنشاہی سمت ۲ سیوا سنگھ دے گرہ کلسیاں امرتسر ۱۰۷۶
- ۱۴ ساون شہنشاہی سمت ۲ بی بی سرجیت کور دے گرہ کلسیاں امرتسر ۱۰۷۷
- ۱۴ ساون شہنشاہی سمت ۲ بی بی بیرو دے گرہ کلسیاں امرتسر ۱۰۷۸
- ۱۴ ساون شہنشاہی سمت ۲ شام سنگھ دے گرہ کلسیاں امرتسر ۱۰۷۹
- ۱۴ ساون شہنشاہی سمت ۲ پرتاپ سنگھ پھمن سنگھ دے گرہ کلسیاں امرتسر ۱۰۸۰
- ۱۴ ساون شہنشاہی سمت ۲ گلاب کور گرہ ڈل امرتسر ۱۰۸۰
- ۱۴ ساون شہنشاہی سمت ۲ بی بی پارو دیوی گرہ کھاڑا امرتسر ۱۰۸۲
- ۱۴ ساون شہنشاہی سمت ۲ سرجن سنگھ دے گرہ بھنچر کھرد امرتسر ۱۰۸۳

- ۱۴ ساون شہنشاہی سمت ۲ مہندر سنگھ دے گره سوہل امرتسر ۱۰۸۴
- ۱۴ ساون شہنشاہی سمت ۲ بچن سنگھ دے گره سوہل امرتسر ۱۰۸۵
- ۱۴ ساون شہنشاہی سمت ۲ پورن سنگھ، ہری سنگھ دے گره سوہل امرتسر ۱۰۸۶
- ۱۴ ساون شہنشاہی سمت ۲ گردیپ کور دے گره سوہل امرتسر ۱۰۸۸
- ۱۴ ساون شہنشاہی سمت ۲ دلپ سنگھ دے گره گلوبووا امرتسر ۱۰۸۸
- ۱۵ ساون شہنشاہی سمت ۲ گربخش سنگھ دے گره گلوبووا امرتسر ۱۰۸۹
- ۱۵ ساون شہنشاہی سمت ۲ کرم سنگھ دے گره گلوبووا امرتسر ۱۰۹۱
- ۱۵ ساون شہنشاہی سمت ۲ اتم سنگھ دے گره گلوبووا امرتسر ۱۰۹۲
- ۱۵ ساون شہنشاہی سمت ۲ جاگیر سنگھ دے گره گلوبووا امرتسر ۱۰۹۳
- ۱۵ ساون شہنشاہی سمت ۲ مائی ایشر کور دے گره گلوبووا امرتسر ۱۰۹۵
- ۱۵ ساون شہنشاہی سمت ۲ چن سنگھ دے گره گلوبووا امرتسر ۱۰۹۶
- ۱۵ ساون شہنشاہی سمت ۲ دلپ سنگھ دے گره نور پور امرتسر ۱۰۹۷
- ۱۵ ساون شہنشاہی سمت ۲ کرتار سنگھ دے گره بھوجیاں امرتسر ۱۰۹۹
- ۱۵ ساون شہنشاہی سمت ۲ پرتاپ کور دے گره بھوجیاں امرتسر ۱۱۰۱
- ۱۵ ساون شہنشاہی سمت ۲ سوہن سنگھ دے گره ترن تارن امرتسر ۱۱۰۲

- ۱۶ ساون شہنشاہی سمت ۲ دلپ سنگھ دے گره ترن تارن امرتسر ۱۱۰۴
- ۱۶ ساون شہنشاہی سمت ۲ بسنت کور دے گره ترن تارن امرتسر ۱۱۰۵
- ۱۶ ساون شہنشاہی سمت ۲ ار جن سنگھ دے گره ترن تارن امرتسر ۱۱۰۶
- ۱۶ ساون شہنشاہی سمت ۲ دھرم ویر دے گره جللا باد امرتسر ۱۱۰۷
- ۱۶ ساون شہنشاہی سمت ۲ بلونت سنگھ دے گره جللا باد امرتسر ۱۱۰۸
- ۱۶ ساون شہنشاہی سمت ۲ گلزار سنگھ دے گره جللا باد امرتسر ۱۱۰۹
- ۱۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ ڈاکٹر پال سنگھ دے گره بھلائی پُر ڈوگر ۱۱۱۱
- ۱۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ مہندر سنگھ دے گره بھلائی پُر امرتسر ۱۱۱۲
- ۱۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ ہر بھجن سنگھ دے گره بھلائی پُر ڈوگر امرتسر ۱۱۱۳
- ۱۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ مہندر سنگھ دے گره بھلائی پُر ڈوگر امرتسر ۱۱۱۵
- ۱۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ شنکارا سنگھ دے گره بھلائی پُر ڈوگر امرتسر ۱۱۱۶
- ۱۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ اجیت سنگھ دے گره بھلائی پُر ڈوگر امرتسر ۱۱۱۷
- ۱۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ پریتم سنگھ دے گره بھلائی پُر ڈوگر امرتسر ۱۱۱۸
- ۱۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ جمیر سنگھ دے گره بھلائی پُر ڈوگر امرتسر ۱۱۱۹
- ۲۱ ساون شہنشاہی سمت ۲ مادھا سنگھ جتھیدار دے گره چیا امرتسر ۱۱۲۰

- ۲۳ ساون شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۱۲۱
- ۲۵ ساون شہنشاہی سمت ۲ بلونت کور دے گرہ امرتسر ۱۱۲۴
- ۲۵ ساون شہنشاہی سمت ۲ اجیت سنگھ دے گرہ آنڈلو لدھیانہ ۱۱۲۷
- ۲۵ ساون شہنشاہی سمت ۲ ہرنام سنگھ دے گرہ گمان پڑا امرتسر ۱۱۳۱
- ۲۵ ساون شہنشاہی سمت ۲ سورن سنگھ دے گرہ گمان پڑا امرتسر ۱۱۳۱
- ۲۵ ساون شہنشاہی سمت ۲ ناظر سنگھ دے گرہ گمان پڑا امرتسر ۱۱۳۲
- ۲۵ ساون شہنشاہی سمت ۲ نرین سنگھ دے گرہ گمان پڑا امرتسر ۱۱۳۴
- ۲۶ ساون شہنشاہی سمت ۲ اجیت سنگھ دے گرہ گمان پڑا امرتسر ۱۱۳۷
- ۲۶ ساون شہنشاہی سمت ۲ ہزارا سنگھ دے گرہ کاونکے امرتسر ۱۱۳۸
- ۲۶ ساون شہنشاہی سمت ۲ اوتار سنگھ دے گرہ کاونکے امرتسر ۱۱۳۸
- ۲۶ ساون شہنشاہی سمت ۲ بھاگ سنگھ دے گرہ مہاوا امرتسر ۱۱۳۹
- ۲۶ ساون شہنشاہی سمت ۲ سہاں سنگھ دے گرہ مودے امرتسر ۱۱۴۱
- ۲۶ ساون شہنشاہی سمت ۲ بیبی چھندو دے گرہ دھنوی امرتسر ۱۱۴۲
- ۲۶ ساون شہنشاہی سمت ۲ منگل سنگھ دے گرہ سارنگڑا امرتسر ۱۱۴۵
- ۲۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ پورن سنگھ دے گرہ لیلیاں امرتسر ۱۱۴۷

- ۲۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ بی بی جاگیر کور دے گرہ لیلیاں امرتسر ۱۱۴۸
- ۲۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ سنت سنگھ دے گرہ لیلیاں امرتسر ۱۱۴۸
- ۲۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ اجیت سنگھ دے گرہ لوپوکے امرتسر ۱۱۴۹
- ۲۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ سوندر سنگھ دے گرہ بھلر امرتسر ۱۱۵۰
- ۲۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ انوپ کور دے گرہ بھلر امرتسر ۱۱۵۰
- ۲۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ دلپ سنگھ دے گرہ جاگیر امرتسر ۱۱۵۱
- ۲۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ گردت سنگھ دے گرہ مانا والا امرتسر ۱۱۵۱
- ۲۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ تارا سنگھ دے گرہ مانا والا امرتسر ۱۱۵۲
- ۲۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ لائبھ سنگھ دے گرہ مانا والا امرتسر ۱۱۵۳
- ۲۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ بھگوان کور دے گرہ مانا والا امرتسر ۱۱۵۳
- ۲۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ چرن سنگھ دے گرہ مانا والا امرتسر ۱۱۵۴
- ۲۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ ہزارا سنگھ دے گرہ چھینا امرتسر ۱۱۵۴
- ۲۸ ساون شہنشاہی سمت ۲ مہندر سنگھ دے گرہ بوپارائے امرتسر ۱۱۵۶
- ۲۸ ساون شہنشاہی سمت ۲ جگموہن سنگھ دے گرہ بوپارائے امرتسر ۱۱۵۷
- ۲۸ ساون شہنشاہی سمت ۲ بھاگ سنگھ دے گرہ ماہل امرتسر ۱۱۵۷

- ۲۸ ساون شہنشاہی سمت ۲ ہر بنس سنگھ دے گرہ ماہل امرتسر ۱۱۵۹
- ۲۸ ساون شہنشاہی سمت ۲ بلونت سنگھ دے گرہ ماہل امرتسر ۱۱۶۱
- ۲۸ ساون شہنشاہی سمت ۲ بیلا سنگھ دے گرہ ماہل امرتسر ۱۱۶۱
- ۲۹ ساون شہنشاہی سمت ۲ ٹھاکر سنگھ دے گرہ جیٹھووال امرتسر ۱۱۶۳
- ۳۰ ساون شہنشاہی سمت ۲ سنت کرپال سنگھ دے ڈیرے روہانی ستسنگ ساون آشرم امرتسر ۱۱۶۴
- ۳۰ ساون شہنشاہی سمت ۲ مسّا سنگھ دے گرہ بل گرداس پُر ۱۱۶۸
- ۳۰ ساون شہنشاہی سمت ۲ امراؤ سنگھ دے گرہ بل گرداس پُر ۱۱۷۰
- ۳۰ ساون شہنشاہی سمت ۲ اجیت سنگھ دے گرہ بل گرداس پُر ۱۱۷۱
- ۳۰ ساون شہنشاہی سمت ۲ بختیش سنگھ دے گرہ کادراہاد امرتسر ۱۱۷۲
- ۳۱ ساون شہنشاہی سمت ۲ بیبی پورن کور دے گرہ کادراہاد امرتسر ۱۱۷۴
- ۳۱ ساون شہنشاہی سمت ۲ کرنیل سنگھ دے گرہ کادراہاد امرتسر ۱۱۷۵
- ۳۱ ساون شہنشاہی سمت ۲ سورن سنگھ مہندر سنگھ دے گرہ کادراہاد امرتسر ۱۱۷۶
- ۳۱ ساون شہنشاہی سمت ۲ کرم سنگھ دے گرہ کادراہاد امرتسر ۱۱۷۷
- ۳۱ ساون شہنشاہی سمت ۲ سورن کور دے گرہ کادراہاد امرتسر ۱۱۷۷
- پہلی بھادروں شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۱۷۷

- ۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ گریچن سنگھ دے گرہ نیا شالہ گرداس پُر ۱۱۷۹
- ۳ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ کرم سنگھ دے گرہ نیا شالہ گرداس پُر ۱۱۸۰
- ۳ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ مہندر سنگھ دے گرہ نیا شالہ گرداس پُر ۱۱۸۱
- ۴ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ لاجھ سنگھ دے گرہ چک فتح سنگھ بٹھنڈہ ۱۱۸۲
- ۱۰ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ جوگندر سنگھ دے گرہ فتح گڑھ بٹھنڈہ ۱۱۸۳
- ۱۰ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ حضورا سنگھ دے گرہ گورایاں جالندھر ۱۱۸۵
- ۱۰ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ لال سنگھ دے گرہ ڈلیوال جالندھر ۱۱۸۶
- ۱۱ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ گردیو سنگھ دے گرہ نواں جالندھر ۱۱۸۹
- ۱۱ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ پچھمن سنگھ دے گرہ دهنوری انبالہ ۱۱۹۴
- ۱۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ گرنام سنگھ دے گرہ ہر بنس پُر ۱۱۹۵
- ۱۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ گردیو سنگھ دے گرہ گھڑواں انبالہ ۱۱۹۷
- ۱۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ سرجیت سنگھ دے گرہ گھڑواں انبالہ ۱۱۹۸
- ۱۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ بی بی سکھچندر کور دے گرہ گھڑواں انبالہ ۱۱۹۹
- ۱۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ گردیو سنگھ دے گرہ مانک پُر کلر انبالہ ۱۱۹۹
- ۱۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ سنت سنگھ دے گرہ مانک پُر کلر انبالہ ۱۲۰۱

- ۱۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ ویر سنگھ دے گره بٹھلانا انبالہ ۱۲۰۲
- ۱۳ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ جیٹھا سنگھ دے گره بٹھلانا انبالہ ۱۲۰۳
- ۱۳ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ نتھا سنگھ دے گره بڈھیڑی انبالہ ۱۲۰۵
- ۱۳ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ بنا سنگھ دے گره کرتار پُر جالندھر ۱۲۰۶
- ۱۳ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ امر چند دے گره پنج کوبا انبالہ ۱۲۰۸
- ۱۳ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ رونق سنگھ، سیوا سنگھ دے گره رُڑکی ۱۲۰۸
- ۱۳ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ مہر سنگھ دے گره شیخ پُرا ۱۲۱۰
- ۱۴ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ ہر بجن سنگھ دے گره شیخ پُرا روپڑ ۱۲۱۲
- ۱۴ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ اجیت سنگھ دے گره گوسلاں روپڑ ۱۲۱۳
- ۱۴ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ پریتم سنگھ دے گره راجو ماجرہ روپڑ ۱۲۱۴
- ۱۴ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ سر جیتم سنگھ دے گره راجو ماجرہ روپڑ ۱۲۱۵
- ۱۴ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ جرنیل کور دے گره راجو ماجرہ ۱۲۱۶
- ۱۴ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ جاگیر سنگھ دے گره رنگیل پُر روپڑ ۱۲۱۶
- ۱۵ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ بچن سنگھ دے گره دھیان پُر ۱۲۱۸
- ۱۵ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ جسونت سنگھ دے گره مُرنڈا انبالہ ۱۲۲۰

- ۱۵ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ دربارا سنگھ دے گره باٹھ کھرد ۱۲۲۱
- ۱۵ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ کھتیار سنگھ دے گره مُنڈیاں کھرد لُدهیانہ ۱۲۲۲
- ۱۵ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ سروں سنگھ دے گره رام پُر سردارا لُدهیانہ ۱۲۲۲
- ۱۵ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ ہرنیک سنگھ دے گره اجنود لُدهیانہ ۱۲۲۶
- ۱۵ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ ہرچرن سنگھ دے گره لُدهیانہ ۱۲۲۷
- ۱۶ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ ہر بھجن سنگھ دے گره بستی گجراں لُدهیانہ ۱۲۲۹
- ۱۶ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ مہندر سنگھ دے گره لُدهیانہ ۱۲۳۰
- ۱۶ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ ہر بنس کور دے گره لُدهیانہ ۱۲۳۰
- ۱۶ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ مدن لال دے گره لُدهیانہ ۱۲۳۲
- ۱۶ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ گردیو سنگھ دے گره لُدهیانہ ۱۲۳۲
- ۱۶ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ سکھونت کور دے گره لُدهیانہ ۱۲۳۵
- ۱۶ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ لال سنگھ دے گره لُدهیانہ ۱۲۳۷
- ۱۶ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ بھجن سنگھ دے گره اُچا سنیت ۱۲۳۸
- ۱۶ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ زرنجن سنگھ دے گره اُچی آبادی لُدهیانہ ۱۲۳۹
- ۲۳ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ مل سنگھ دے گره راجی والا فروز پُر ۱۲۴۱

- ۲۳ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ کپور سنگھ براڑ دے گرہ موگا فروزپڑ ۱۲۴۳
- ۲۳ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ ناتھیوال مالوا سنگت فروزپڑ ۱۲۴۵
- ۲۴ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ بیٹی ہرنس کور دے گرہ صالبا ۱۲۴۷
- ۲۴ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ پریم سنگھ دے گرہ ناتھ وال فروزپڑ ۱۲۴۹
- ۲۴ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ میہر سنگھ دے گرہ جگراؤں لدھیانہ ۱۲۵۰
- ۲۴ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ کرم سنگھ دے گرہ گڑھے لدھیانہ ۱۲۵۲
- ۲۵ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ مہندر سنگھ دے گرہ داکھے لدھیانہ ۱۲۵۴
- ۲۵ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ ناہر سنگھ دے گرہ رقبہ لدھیانہ ۱۲۵۴
- ۲۵ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ ناظر سنگھ دے گرہ پکھووال لدھیانہ ۱۲۵۶
- ۲۵ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ منگل سنگھ دے گرہ پکھووال لدھیانہ ۱۲۵۷
- ۲۵ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ پاکھر سنگھ دے گرہ موہی لدھیانہ ۱۲۵۸
- ۲۵ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ گرنام سنگھ دے گرہ بڈھیل لدھیانہ ۱۲۶۲
- ۲۵ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ سادھو سنگھ دے گرہ پکھووال لدھیانہ ۱۲۶۳
- ۲۵ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ ہرچیت سنگھ دے گرہ لیل لدھیانہ ۱۲۶۵
- ۲۵ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ بھاگ سنگھ دے گرہ بسراواں لدھیانہ ۱۲۶۶

- ۲۵ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ سروں سنگھ دے گرہ پکھووال لدھیانہ ۱۲۶۷
- ۲۵ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ کرم سنگھ دے گرہ پکھووال لدھیانہ ۱۲۶۸
- ۲۵ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ سردارا سنگھ دے گرہ پکھووال لدھیانہ ۱۲۶۹
- ۲۶ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ بھگوان کور دے گرہ پکھووال لدھیانہ ۱۲۷۱
- ۲۶ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ دھٹا سنگھ دے گرہ ڈھیہ پئی لدھیانہ ۱۲۷۳
- ۲۶ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ بلونت سنگھ دے گرہ گجروال لدھیانہ ۱۲۷۴
- ۲۶ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ ہری سنگھ دے گرہ مہما سنگھ والا لدھیانہ ۱۲۷۵
- ۲۶ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ جگیر سنگھ دے گرہ گھگرانا لدھیانہ ۱۲۷۷
- ۲۶ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ بھجن سنگھ دے گرہ جیرکھ لدھیانہ ۱۲۷۸
- ۲۶ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ سری رام دے گرہ مکسودڑا لدھیانہ ۱۲۸۰
- ۲۶ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ نچتر سنگھ دے گرہ ڈراہا منڈی لدھیانہ ۱۲۸۰
- ۲۷ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ بی بی بسنت کور دے گرہ ڈراہا لدھیانہ ۱۲۸۲
- ۲۷ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ گرنام کور دے گرہ ڈراہا منڈی لدھیانہ ۱۲۸۴
- ۲۷ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ گجن سنگھ دے گرہ ڈراہا منڈی لدھیانہ ۱۲۸۵
- ۲۷ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ بگا سنگھ دے گرہ نت لدھیانہ ۱۲۸۶

- ۲۹ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ پریتم سنگھ دے گرہ گوہند پُرا جالندھر ۱۲۸۸
- ۳۰ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ محل سنگھ دے گرہ سنگت پُرا جالندھر ۱۲۹۱
- ۳۰ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ سادھو سنگھ دے گرہ سنگت پُرا جالندھر ۱۲۹۲
- پہلی آسُو شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۲۹۴
- ۲ آسُو شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۳۰۲
- ۳ آسُو شہنشاہی سمت ۲ رام دھام مندر امرتسر شہر ۱۳۰۳
- ۳ آسُو شہنشاہی سمت ۲ گنوہتیا دے نوٹ سمیلن سوامی گنگیشور دُرگیا نا مندر امرتسر ۱۳۰۴

سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وِ شنوں بھگوان دی بے
 سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وِ شنوں بھگوان دی بے
 سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وِ شنوں بھگوان دی بے
 سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وِ شنوں بھگوان دی بے
 سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وِ شنوں بھگوان دی بے

* ے گھڑ شہنشاہی سمت ا ہر بھگت دوار دھیر پُر دلی-۹ *

گھڑ کہے پر بھ دا ویکھدا رہیا عدل، سچھنڈ نو اسی جگ جگ تھم ورتائیا۔ نت نوت کھیل کردا رہیا بدل، بدلہ چکاوے تھاؤں تھانیا۔ گر اوتار پیغمبر
 کٹ کے گئے منزل، منزل چڑھ کے پندھ مُکائیا۔ بھگت بھگوان اک دُوبے دی کردے ویکھے قدر، قادر قدرت رنگ وکھائیا۔ نو سو پُرانوے چو کڑی جگ
 پچھوں کوٹاں وچوں تھوڑیاں دی پوری ہوئی سدھر، صدمے وچ سرب لوکائیا۔ من وکارا پنج پر پنج پیا غدر، سائتک ست نہ کوئے ورتائیا۔ پُرکھ اکال دین
 دیال کوئی نہ لگا پر میثور مگر، درشت اِشٹ اک نہ کوئے منائیا۔ کوڑ گڑیا را جام پیالہ پی کے بے صبر، ست سنتو کھ نہ کوئے رکھائیا۔ لکھ چو اسی ویکھی مڑھی
 گور قبر، کعبیاں وچ دُہائیا۔ دو جہان مہر کرے نہ کوئے نظر، نظریہ سکے نہ کوئے بدلایا۔ سمت شہنشاہی بدل کے میری آئی فضل، فاضل اپنا بھو چکائیا۔
 جس نے برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال شبدی کنڈے کیتا وزن، وجہ سکے نہ کوئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا کھیل اک
 ورتائیا۔ گھڑ کہے میں سچھنڈ دوارے ہو کے موجود، کھیل تگیا بے پرواہیا۔ جس دی منزل اک مقصود، محبوب بے پرواہیا۔ چو داں لوک چو داں طبق سمجھ
 نہ سکے حدود، حق حقیقت نہ کوئے درڑائیا۔ جو آد جگاد جگ چو کڑی جن بھگتاں رکھے محفوظ، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ عرش قرص توں اُپر جس دا عروج، جلوہ

نورِ نورِ رُشانیا۔ جس دانہ کوئی تت نہ کلبوت، کلمہ کلیاں والی نہ کوئے پڑھائیا۔ نہ کوئی تحریر نہ کھتِ حروف، اکھراں ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ نتِ نوتِ جن بھگتاں انترِ آتمِ پر ماتم ہو مصروف، مُسلسل اپنی کار کمائیا۔ جس دا حکم فرمانِ سندیش کرے نہ کوئے موقوف، فکریاں وچ نہ کوئے اڈائیا۔ گھڑ کہے اُس نے سرشٹی دی درشٹی کیتی بیوقوف، بیوہ روپ دے لوکائیا۔ جسدا گر اوتارِ پیغمبرِ شبدی دھار دینِ ثبوت، واک بھوکھتاں وچ درڑائیا۔ جوتی جوتِ سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر فرمانا اک سنائیا۔ گھڑ کہے میں دیکھیا لوک پر لوک، برہمنڈ کھنڈ کھوج کھوجائیا۔ آتم پر ماتم گاوے نہ کوئی سلوک، اکھراں والی صفتی جگت پڑھائیا۔ نرملِ نرویرِ نورِ تتکے نہ کوئی جوت، سچ سچ نہ کوئے سمائیا۔ منِ واسنا کوڑی کرپا کڈھے کوئی نہ کھوٹ، شاسترِ سمتر وید پُران انجیلِ قرآن کر کر تھکے پڑھائیا۔ ہر کا بھانا سکے نہ کوئی روک، آگے ہونہ کوئے اٹکائیا۔ جگ چو کڑی نامِ سندیش دے کے گئے کوٹن کوٹ، کوٹی کوٹ ڈھولے گائیا۔ کوئی مٹا نہ سکیا ہر کھ سوگ، چنتا غم نہ کوئے چکائیا۔ ست دھرم دا ملیا نہ کسے جوگ، جگیشتر جگت نہ کوئے دھرائیا۔ ہوئے ہنگتا مایا متا نہ مٹیا روگ، من کا منکا نہ کوئے بھوائیا۔ جوتی جوتِ سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دی دھار اک دکھائیا۔ گھڑ کہے میں دیکھیا آد جگاد جگ چو کڑی کھیل، نرگن سرگن رنگ دکھائیا۔ بن بھگتاں ساچا ہویا کسے نہ میل، ملنی جگدیش نہ کوئے کرائیا۔ بن تیل باقی ست پرکاش نہ ہویا رنگِ نویل، گرہ مندر اندر نہ کوئے رُشانیا۔ اکو رنگ نہ دیکھیا گرو چیل، چیل اگر رنگ نہ کوئے وٹائیا۔ انتِ اخیرِ سرشٹی ہوئی فیل، مضمونِ حق نہ کوئے پڑھائیا۔ جوتی جوتِ سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی اپنے ہتھ دکھائیا۔ گھڑ کہے میں دیکھیا لیکھا جگت جہاں، جگ چو کڑی کھوج کھوجائیا۔ گر اوتارِ پیغمبر دے کے گئے بیاں، بیانا اپنا نام دھرائیا۔ دھر دا ڈھولا راگاں ناداں وچ گئے سنا، انبولت اکھراں وچ وڈیائیا۔ شبدِ اشاریاں وچ کر کے گئے ہاں، ہوئے نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوتِ سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوہلا رہیا چکائیا۔ گھڑ کہے میں بینہدا رہیا پڑدیاں اندر لگ، نتِ نت اپنا ویس وٹائیا۔ سال بسالے پینڈے گئے نک، جگ چو کڑی گئی وہائیا۔ سنجگ ست ستوادی پیا اٹھ، سچ دوارے لئی انگڑائیا۔ پُرکھ اکال دھر دا مالک گیا ٹھ، مہرِ نظر اک اٹھائیا۔ حکمِ سندیش دے کے سچ سچ، ست دتا درڑائیا۔ جا کے دیکھ بھگتِ سہیلے اگئی ست، جنہاں دا پُرکھ اکال اکو پتا اکو مائیا۔ باہروں پنجاں تئاں والے خاکی بت، اندر وسیا بے پروا ہیا۔ جگت ووبار وٹوں کول نہیں

کچھ، بھگت بھنڈار وٹوں بھنڈارا بے پرواہیا۔ گو بند کولوں جا کے بچھ، جو سندیشہ سچ جنایا۔ جیہڑے اُس توں گئے گھس، چار جگ نہ کوئے ملایا۔ جس دا بھانا کدے نہ سکے رُک، دو جہان نہ کوئے مٹایا۔ اُس دی سب توں وکھری زِالی شبد اگئی ٹک، جو ٹخم تاثیر دے بدلایا۔ جو ایٹھے اوتھے دو جہاناں دیوے اوٹ، اوٹک اپنے نال ملایا۔ جس دا نور نورانہ اگئی جوت، جوتی جوت جوت رُشانیا۔ جس دی گر اوتار پیر پینمبر کوئی کر نہ سکیا سوچ، انہو بھو نہ کوئے کھلایا۔ اُس دی بھگتاں اندر موج، موجودہ ہو کے مجلس رہیا دکھایا۔ جو مالک ہو کے کرے دُھر سنجوگ، آتم پر ماتم جوڑ جڑایا۔ لیکھا مُکا کے چو داں لوک، چرن کول دے سرنایا۔ گھڑ کہے میٹوں تک کے آگئی ہوش، اپنا آپ لیا بدلایا۔ جو نو نو چار بیٹھا رہیا خاموش، اکھراں والی نہ کرے پڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا ٹھم اک ورتایا۔ گھڑ کہے میں تکیا نرمل دھار، نرویر نراکار نر نراکار نظری آیا۔ جس دا سب توں دکھرا وبار، ووباری نور خدایا۔ جس نے سولیاں اُتے دتے چاڑھ، صوفیاں سُر ت بھلایا۔ سو بھگتاں دے دیدار، دید عید چند رُشانیا۔ بن رسنا جہوا بٹی دند کرے گفنتار، نراکھرنال سمجھایا۔ منزل چڑھ کے سچ مینار، ستمگھ ہو کے درس دکھایا۔ جس دا کاغذ قلم شاہی پائے نہ پاراوار، انت انت نہ کوئے جنایا۔ سو پریتم جن بھگتاں وسے ٹھانڈے دربار، در دوارا اک سہایا۔ گھر تاکی کھول کواڑ، پڑدا دے چکایا۔ جگ جنم دے وچھڑے میلے آن، آپ اپنے رنگ رنگایا۔ مایا ممتا موہ مٹا نشان، شرع دے بندھن دے کٹایا۔ تُوں میرا میں تیرا دے کے اکو سچ گیان، اگیان اندھیرا دے مٹایا۔ ساچے مندر ملا کے سری بھگوان، بھگوان اپنا نور دے چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا داتا دیا کمایا۔ گھڑ کہے میں آگیا جگ، جگ جیون داتے دتی وڈیایا۔ مکے کعبے دیکھے حج، دُھر دا حضرت نہ کوئے منایا۔ پھر پھر دیکھے تیر تھ تھ، اٹھسٹھ رہے گر لایا۔ نیتز روون مندر مٹھ، گرودوار دین دُہایا۔ ملے میل نہ پُرکھ سمر تھ، سچ نور نہ کوئے رُشانیا۔ نچ نیتز کھولے کوئے نہ اٹھ، پڑدا دئی نہ کوئے چکایا۔ انحد ناد نہ وجے سٹ، تُوں ہی تُوں ہی نہ راگ الا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا پڑدا دتا اٹھایا۔ گھڑ کہے میرا لٹھا پڑدا، نر گن ہو کے دیاں جنایا۔ پر بھونے کھیل دکھایا گھر گھر دا، لکھ چوڑا سی اندر پھرایا۔ بن بھگتاں ساچی منزل دیکھیا کوئے نہ چڑھدا، نر ہر درس کوئے نہ پانیا۔ سادھ سنت دیکھیا سڑدا، ترے گن اگنی رہی تپایا۔ بن گر گھیاں بھانا کوئے نہ جردا، ذرہ ذرہ

بھیٹ نہ کوئے کرائیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی کھیل اپنا دکھرا کردا، قدر بھگتاں رہیا پائیا۔ چاروں کُنٹ پھرے لہدا، زرگن ویکھے تھاواں تھانیا۔ میں
 نظارہ ویکھیا جھب دا، پہلی گھڑ رہیا درڑانیا۔ بھگت بھگوان اکو سیجا ساچی سجدا، جتھے سجدے دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ جگت نیتراں لہیاں کسے نہ لہدا،
 کھوجاں وِچ سرب لوکانیا۔ جو ست دوارے انتر بہہ کے پھدا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ اُسدا کھیل اگئی نوری پُرکھ سمرتھ دا، سمرتھیا اپنے ہتھ رکھانیا۔ جو
 جگ جگ لیکھا جانے جگت رتھ دا، رتھواہی ہو کے سیو کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار سرنانیا۔ گھڑ کہے میں ویکھیا حضور،
 حاضر ہو کے دھیان لگانیا۔ جو جن بھگتاں دا بن مزدور، دوس رین سیو کمائیا۔ پریم پریتی اندر ہو مجبور، مجبوری بھگتاں رہیا کٹانیا۔ جگ جنم دے بخش کے
 آپ قصور، کسر اپنی جھولی پائیا۔ مایا متا توڑ کے گڑھ غرور، غربت رہیا مٹانیا۔ اپنے پریم دادے کے نور، سچ نور رہیا چکانیا۔ جگ چوکڑی دا بدل کے آپ
 دستور، دست بدست رہیا ملانیا۔ جگت کامنا میٹ کے وانگ کافور، قفل دا لیکھا دتا مُکانیا۔ نام نُماری دے سرور، رس اِکو اک چکھانیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھانیا۔ گھڑ کہے میں ویکھیا پیتا، متر پیارا نظری آنیا۔ جو بھگتاں اندر کھیل کرے انڈیٹھا، انڈیٹھی کار کمائیا۔ جس دی
 صفت کرے اٹھاراں دھیائے گیتا، شبد شداں نال صلاحیا۔ جس نوں گر اوتار پیغمبر منن نیکن نیک، زورِ نظر نہ آنیا۔ سو بھگت اُدھارن دا جگ نواں بدل
 طریقہ، طرح طرح رہیا سمجھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی دا کرتا کار کمائیا۔ گھڑ کہے میں ہو یا خیران، خیرانی میرے اندر آنیا۔
 کس بدھ ہو یا پر بھو مہروان، مہر نظر اٹھانیا۔ بھگت سہیلے میلے آن، زرگن سرگن جوڑ جڑانیا۔ بن پڑھیاں دے کے گیان، اگیان اندھیرا دتا مٹانیا۔ لکھ
 چوراسی وچوں کر پہچان، بہتیاں وچوں تھوڑے اپنی گود اٹھانیا۔ اِکو دے کے سچ نشان، نشانے کوڑے دتے بھلایا۔ توں میرا میں تیرا دوہاں نوں کرنا پئے
 پروان، پروانہ اور نہ کوئے دکھانیا۔ نو سو پُرانوی چوکڑی جگ پچھوں جن بھگتاں دا بنیا آپ مہمان، بھگت دوارے پھیرا پائیا۔ گرگھاں دی آتم سیجا
 کرے آرام، دوجے سکھ دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ پریتی اندر بن بن غلام، سیوک ہو کے سیو کمائیا۔ بھگتاں دا اپنی جھولی پایا احسان، اصل اپنا رنگ دکھانیا۔
 بن پوجا پاٹھ توں کر کلیان، کلیاں توں باہر دتا کڈھانیا۔ جو دھے سور بنا بلوان، کلجگ کوڑا چرناں ہیٹھ دتا دبائیا۔ لکھ چوراسی چکا کے کان، آون جاون پینڈا

دتا مُکائیآ۔ سچ دوارے میلے آن، در دربارا اک وکھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ہر رُگھرائیآ۔ گھڑ کہے میں بولنا سچ جیکارا، سچ
 دیاں جنائیآ۔ جیہڑا جگ چو کڑی دیندا آیا لارا، اشاریاں نال اشارے آیا سمجھائیآ۔ جس دا لیکھا اگم اپارا، الکھ اگوچر نہ کوئے سمجھائیآ۔ جس دا بھانا من گرو
 اوتارا، پیغمبر گئے سیس جھکائیآ۔ سو کرن آیا وھارا ووھاری ویس وٹائیآ۔ جس دا محکم سدا جگ چارا، سبجگ تریتا دوپر کلجگ نہ کوئے میٹے میٹ مٹائیآ۔ سو
 صاحب سوامی انترجامی جن بھگت سہائے اک دوارا، مندر اکو اک وکھائیآ۔ جتھے دوس رین دیا دپیک اکو اجیارا، تیل باقی نہ کوئے وکھائیآ۔ نادشبد دُھن سچ
 دُھنکارا، انراگی راگ الائیآ۔ جس دا کھیل سب توں وکھرا نیارا، نر نرکارا ہو کے آپ کرائیآ۔ سو سہاؤ نہارا جن کنارہ، ضامن ہو کے ویکھ وکھائیآ۔ دوارکا
 نو اسی تیرا اُدھارا، دوہری وار دتی وڈیائیآ۔ ساچیاں بھگتاں دے سہارا، گر اوتاراں رہیا جنائیآ۔ جنہاں دا لیکھا اک توں دو توں چارا، چو کڑ دے گواہیا۔
 جنہاں نے سیس چکنا اٹاں گارا، گہر گبھیر وچ سمائیآ۔ اگلے جنم دا لیکھا رہیا نہ کوئے سنسارا، سنساریاں وچوں باہر کڈھائیآ۔ ہر سنگت تیرا رُپ اپارا، اپر پر
 ویکھ وکھائیآ۔ نکے وڈے دا اکو چھا وھارا، ووھاری اپنی کار کمائیآ۔ گر کھو تھادی سیوا لکھ کر وڈی نہ گنتی وچ ہزاراں، قیمتاں والا قیمت سکے نہ کوئے جنائیآ۔
 جتھے جھکنا جگت سرکارا، سر سکے نہ کوئے اٹھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی سب نوں دے وکھائیآ۔ گھڑ کہے میں دوئے جوڑ کراں
 نمستے، نمسکار ڈنڈاوت وچ بدلایآ۔ جن بھگتو تسیں سیوا کیتی ہسدے ہسدے، ہستی اپنی لئی بدلایآ۔ تھادے گھرانے رہنے وسدے، اتم اُجڑے سرب
 لوکائیآ۔ شاہ سلطان ویکھنے نسدے، راجے رانے پٹھ بھوئیآ۔ اشاریاں نال اک دوجے نوں سارے دسدے، انگلاں اُپر اٹھائیآ۔ بنا سیری بھگوان کوئے نہ
 بچدے، بچیاں والے سرب گر لائیآ۔ ایہہ کھیل اُس اگئی اشارے اٹھ دے، جس دی پلک نہ کوئے بدلایآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست
 دیونہار وڈیائیآ۔ گھڑ کہے میتوں آئی ہاسی، ہس ہس دیاں سنائیآ۔ جن بھگتو تھادی کئی گئی جم پھاسی، جمان دا بھے نہ کوئے وکھائیآ۔ پُرکھ اکال دین دیاں نرگن
 نور ملیا اکو ساتھی، دُھر دا سنگی نظری آئیآ۔ لہنا رہیا کوئی نہ باقی، جو خوشیاں نال سیوا کمائیآ۔ جس دوارے اُتے آ کے کوٹ ترنے پاپی، اُس دی نیہہ بھگتاں
 کولوں رکھائیآ۔ جنم جنم دی پوری کر کے آسی، ترشنا دتی بھجائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیآ۔ جن بھگتو تھادی سیوا دوس

رات، رین دے گواہیا۔ چووی گھنٹے کر اتفاق، ڈھولا اکو رہے سنايا۔ سٹھ گھڑیاں بول کے واک، واقعہ اپنا رہیا درڑايا۔ اٹھ پہر ہو کے داس، نیتز نین نوایا۔ اکھ کھول پر تھی آکاش، گنگن منڈل رہے سنايا۔ واہوا تیری پریتی پُرکھ ابناش، بن بھگتاں ہتھ کسے نہ آيا۔ جیسہڑے اٹھ ویلے پر بھات، تیری سیوا سچ کمايا۔ پتہ نہیں کتھوں سکھی انہاں نے جاچ، کون گیا درڑايا۔ اندروں باہروں ہو گیا پاک، پُنتیت ہو کے خوشی ورتايا۔ پریم پیار دا وچدا رہے رباب، تُوں ہی تُوں ہی راگ الايا۔ کبیر فرید کردے رہے حساب، بتی دن بتی دن داں والا لیکھا نال جنایا۔ انت اوہ وی دے کے جواب، ست گکھر رہے جنایا۔ پتہ نہیں پر بھو تُوں کوں انہاں دے اندر وسیوں آپ، جو آپا گئے مٹايا۔ ساچے پریم پیار دا کر اتفاق، وڈے چھوٹے بالے نڈھے مل کے خوشی منایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے دتی وڈیايا۔ سری بھگوان کہے سُن گکھر بالے نڈھے، تیتوں دیاں جنایا۔ نو سو چرانوے جگ چوکڑی بچھوں میں اپنی جوتی دھاروں کڈھے، میں اپنے تاں نال کری گُرمایا۔ جنہاں نال سچ دوارے مل کے کراں لڈے، لاڈ اُنہاں رہیا لڈايا۔ جنہاں دے اندر دھرم نشانے گڈے، سچ سچ دتا سمجھایا۔ جگت ترشنا بُجھا کے اگے، آگیا اپنی وچ رکھایا۔ پریم پریتی وچ دے کے مزے، کوڑا مزہ دتا مٹايا۔ اوہ نیتز درشن کر کر رہے، اندر بھکھ رہی نہ رایا۔ آپے پھرن بجھے، اندر باہر واہو داہیا۔ جنہاں دے پریتم نے اُنہاں نال نہیں کرنے دغے، کوڑا یارانہ نہ کوئے رکھایا۔ ایٹھے اوتھے اپنی گودی چکھے، چک چک خوشی منایا۔ سچ دوارے جا کے رکھے، جتھے ویکھن والا مائی باپ بھائی بھین نظر کوئے نہ آيا۔ سچ پریتی اندر نئے، شبدی راگ سنايا۔ چرن کول کر کے اکٹھے، اکو ڈھولا دے سنايا۔ جن بھگتو تئیں آئے میرے پریم دے وٹے، بدلہ لینا چکا پیا۔ بھاویں تہاڈے باہروں چیتھڑ پھٹے، اگے پھٹیاں دا کھہڑا دتا چھڈايا۔ جے دھنے نوں ملیا وچوں وٹے، پتھراں سو بھاپا پیا۔ تہانوں پر اپت اُس وچوں مٹی گھٹے، جس دا گھاٹا اپنے وچ رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سُنسیہڑا اک سنايا۔ گکھر کہے سُنو سُنسیہڑا گر گھ سجن، سچ دیاں سنايا۔ ہر بھگوان تہانوں آیا لبھن، برہمنڈ کھنڈ کھوج کھوجا پیا۔ جگ جنم دیاں وچھڑیاں آیا سدن، حکمی حکم سنايا۔ سچ دوارے آیا رکھن، جتھے رکھیا کرے چائیں چانیا۔ تہاڈے اندر وڈ کے آیا وسن، واسطہ انتر انتر رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپ اپنا کھیل سمجھایا۔ گکھر کہے ایہہ کھیل انوکھا، عاقلان

بے عقل کرائیا۔ سدھا سر شئی نال دھوکھا، گرگھیاں ملے وڈیائیا۔ جیسہڑا سچ دوارے پہنچا، پنجاں توں لئے بچائیا۔ اتم لینا پئے نہ ہوکا، جہاں توں لیا بھڈائیا۔ سچ پریم دی لا کے چوٹا، چوٹی تے لئے چڑھائیا۔ در دوارے رہن نہ دیوے کوئی کھوٹا، گرگھ اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار سرن سرنائیا۔ گھڑ کہے میں سرن دیکھے لگدے، جو لگ ماتر گئے بھلائییا۔ سچ دوارے دیکھے ودھدے، بھجن چائیں چائیا۔ ناتے توڑ کے کوڑے جگ دے، جگ جیون داتا دیکھ خوشی منائیا۔ نچ نیز درشن کر کر رجدے، رجو طمعو ستو دا لیکھا گئے مکائیا۔ بھامبر بھج گئے کوڑی اگ دے، مایا ممتا دتی جلائییا۔ جو بھگت سچ دوارے سدے، وصل اکو یار شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل رہیا دکھائیا۔ گھڑ کہے میں دستاں اخیر، بن اکھراں اکھڑ سمجھائیا۔ جس دی نظر نہ آئے کوئی تصویر، نورو نور کرے رُشنائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی بے نظیر، نظر اندروں دے بدلاییا۔ تہاڈا لہنا دینا دیکھ کبیر، جلاہا خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرم دا لیکھا رہیا چکائیا۔ کبیر کہے میں بھل گیا کردا گنتی، انک انک بدلاییا۔ میں کھیل دیکھی سارے دن دی، بھگت دوارے بہہ کے اکھ گھلائییا۔ سچ پیاری سنگت پریم پیار دیکھی مندی، نام پیمانے ہتھ اٹھائیا۔ میں صفت دستاں کس کس دی، قسمت سارے گئے بدلاییا۔ استری پُرکھ اکو روپ سدی، اندروں اکھ نہ کوئے بھوائیا۔ میں صفت کراں جس دی، اوہ میٹوں اگوں سٹائیا۔ سانوں لوڑ نہیں وڈیائی والی حرس دی، حرص ہوس گئے مٹائیا۔ سانوں لوڑ اوسے دے درش دی، جس در شئی دتی بدلاییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ کبیر کہے میٹوں بھل گیا تننا بننا، پہلی کہانی دیاں بدلاییا۔ میں چاہندا اکو ڈھولا سُننا، جو گرگھ کہے گائیا۔ جتھے پھیر کسے نہیں بولنا، سوہنگ روپ سٹائیا۔ اُس دا تول کسے کی تولنا، جو اپنا آپ گئے مٹائیا۔ اوتھے گھول کسے گھلنا، جو گھولی گھول گھما کے اپنا آپ بھٹا گئے کرائیا۔ اوتھے دوارا کسے کی کھولنا، جتھے دُھر درباری سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنہار خوشی منائیا۔ کبیر کہے میرا بدل گیا سریر، ناتا تن نظر نہ آئییا۔ میں چڑھ کے چوٹی اخیر، بھگتاں دیکھ دکھائیا۔ میٹوں نظری آئی اک تصویر، جس نوں تصور نہ کوئے کرائیا۔ اوتھے میں کوئے نہ تکیا غریب امیر، گرگھ اکو رنگ سو بھاپائیا۔ نہ کوئی تکی دولت دھن جگیر، جاگرت جوت جوت رُشنائیا۔ نہ کوئی گر اتار تکیا پیغمبر پیر، پاربرہم پت پر میشر اکو نظری آئییا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو کروٹ اپنی رہیا بدلایا۔ کبیر کہے میں ویکھیا بدلدا کروٹ، کرامات نہ کوئے جنایا۔ جس دے پچھے سرِشٹی رہی بھرمت، بھرماں وِچ لوکایا۔ اوہ کوڑ گُڑیاری جگت جہان وکھا کے عظمت، اعظم رہیا ہلایا۔ جن بھگتاں دی بدل کے اندروں قسمت، جسم ضمیر دتی بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا اپنے نال رکھایا۔ گھڑ کہے میں ویکھ دوار دئی، دلاں نوں کھوج کھوجایا۔ عرش قُرس دی جڑ پئی، ہلونا دتا لگایا۔ میری خوشی وِچ آن کے ہاسی نکل کھلی، ویکھی کھلی خلق خُدایا۔ سارے دربار وِچ تک اِک سو گیاراں اِٹ لگی پئی، اِک اِک دی گنتی سچ دتی جنایا۔ سب دی قمر کرسیاں والی ہونی ڈھلی، کمان افسراں دینی سُٹایا۔ بلیاں دے مگر مَوّت ویراگن لاوئی پئی، لہندی دِشا خوشی وکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان، ساچے نام دی لا کے سلی، سلسلا اگلا دئے بدلایا۔

* ۱۵ گھڑ شہنشاہی سمت ا ہر بھگت دوار دھیر پُری دئی - ۹ *

پندراں گھڑ کہے میری نمستے پُکھ ابناش، سری بھگوان تیری سرنایا۔ توں آد جگاد جگ چو کڑی سدا وِسیں بھگتاں پاس، پاربرہم پت پر میثور اپنی دیا کمایا۔ جگ جنم وِچھڑیاں پوری کریں آس، نت نوت ویکھیں تھاوے تھانیا۔ نرگن نر ویر ہو کے دیویں ساتھ، دُھر داستگ بنایا۔ پریمیاں پیاریاں دیوے شاباس، سر اپنا ہتھ لگایا۔ جن بھگتاں کارج کریں خاص، خالص اپنا رنگ وکھایا۔ مانس جنم کر کے راس، لکھ چو راسی چھند کٹایا۔ چرن دوارے دے نواس، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لہنا جھولی پانیا۔ پندراں گھڑ کہے واہ میرے بھگونت، تیری بے پرواہیا۔ آتم پر ماتم ساچے کنت، شاہ پاتشاہ سچے شہنشاہیا۔ میل ملا کے بھگت سہیلے دُھر دے سنت، سچ ست اپنا آپ درڑایا۔ نام ندھانا دے کے نت، سچ منتر نام درڑایا۔ کوڑی کریا میٹ گڑھ توڑ ہوئے ہنگت، بھو ابھیدا دئے کھلایا۔ ناتا توڑ بہشت جت، سچھنڈ دوارا بخشے سچ سرنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در ٹھانڈا اِک سہانیا۔ پندراں گھڑ کہے میں ہو یا خوشحال، گیت اگئی ڈھولا گانیا۔ کھیل ویکھیا دین دیاں، سری بھگوان رہیا درڑایا۔ ہندے ویکھے دو جہان، برہمنڈ کھنڈ

پُری لوءِ خوشی منائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سچ ترانہ اِکو گان، تُوں ہی تُوں ہی اِکو راگ الائیا۔ بھوکھتاں والا ویکھنا بیان، بنا کاغذ کتاب پھول پھولائیا۔ سندیشہ سُن اگئی فرمان، نیوں نیوں اٹھ اٹھائیا۔ وقت سُنھننا ہویا وِچ جہان، سوہنی وِجی ودھائیا۔ بھگت بھگوان میللا ملیا آن، اندر باہر خوشی منائیا۔ بھگت سہیلا رہیا نہ کوئے نادان، نَج نیتز کرے رُشنائیا۔ ساچے نام دادے کے گیان، رام اِکو دتا دکھائیا۔ دُھر داما لک دسّ کے کاہن، بنسری اِکو دُھن سنائیا۔ پیغمبراں والا دے پیغام، بن اکھراں کری پڑھائیا۔ سچ دوارا دکھا کے دھام، دھرم دوار وِجی ودھائیا۔ مست نُماری پیا کے جام، ضامن ہو کے ہویا سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اِک اٹھائیا۔ پندراں گھڑ کہے میں دیواں سچ فرمان، فُرنے وِچوں فُرن اِک جنائیا۔ جن بھگتاں سیوا سچ مہان، مہما کھ کھہ درڑائیا۔ پریم پیار دا سچا دھیان، ناتا اِکو نال جڑائیا۔ ڈھولا گا کے وِشنوں بھگوان، سوہنگ سو وِچ سمائیا۔ جگت کوڑا چھڈ آرام، آتم سکھ وِجے ودھائیا۔ من واسنا نہ ہوئے غلام، جگت زنجیر نہ کوئے بندھائیا۔ جلوہ تکّ کے اِک امام، نور ظہور اِک رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچّی سرنائیا۔ پندراں گھڑ کہے میں ویکھے بھگت سہیلے میت مُرار، سبّج دُھر دے نظری آئیا۔ جنہاں داسب توں وکھرا وِوہار، وِوہاری ہو کے سیو کمائیا۔ کھیل تکّ اِک توں دو دو توں چار، چار کُنٹ گئے بھلائی۔ درشن کر کے دید دیدار، درد اپنا گئے مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا رہیا چُکائیا۔ پندراں گھڑ کہے میں ویکھی عجب کہانی، لیکھا لکھت نہ کوئے سمجھائیا۔ جن بھگتاں اندر سُنی اگئی بانی، بان نرالا تیر لگائیا۔ پریم پیار دا چک کے پانی، بھجّجّ واہو داہیا۔ اچرج کھیل ویکھ گر اوتار پیغمبر ہوئے خیرانی، خیرت سب دے اندر آئیا۔ نو جو بن نو جگ نو رنگ دی ویکھ جوانی، جو بن متے خوشی منائیا۔ اندر تک کے نور نورانی لہر روحانی، زمیں اسمان سیس جھکائیا۔ نظارہ تکّ کے پد نربانی، جھگڑا چھڈ کے چارے بانی، چارے کھانی ڈیرہ ڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنارنگ دکھائیا۔ پندراں گھڑ کہے میں ویکھ کے بھگت دوار، دوار کا واسی دیاں ودھائیا۔ اٹھ ویکھ کرشن مُرار، مُراری مُہر رہیا لگائیا۔ جگ چوکڑی جس دی کار، کرنی کرتا اِک اکھوائیا۔ زرگن سرگن کھیل اپار، اپر پیر وِیس وٹائیا۔ سنت سہیلے لئے اُبھار، نیت نوت جوڑ جڑائیا۔ اندر باہر پاوے سار، گُپت ظاہر سیو کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچّی سرنائیا۔ پندراں گھڑ کہے میرا انت اخیر شبدی بول،

سندیشہ دیاں جنائیا۔ جن بھگتو پر بھوُ و سدا تہاڈے کول، پر ماتم آتم آتم مل کے خوشی منائیا۔ جگت وڈیائی اُپر دھول، سچھنڈ دوارے ساچارنگ وکھائیا۔ پورب جنم دا پورا کر کے قول، کرماں دا لہنا دتا چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ پندراں گھڑ کہے میں کہاں سچ اخیر، آخر دیاں جنائیا۔ پر بھوُ دے ہتھ بھگتاں دی تقدیر، جدوں چاہے دیوے بدلایا۔ اندر رکھ اپنی تصویر، تسبیاں منکیاں توں دے چھڈائیا۔ سچ دوارا وکھا کے اک امرت جام پیائے سیر، سرت شبد جوڑ جڑائیا۔ جس گرہ و سہ بھگت کبیر، کعبہ اودوں اگلا دے وکھائیا۔ جتھے کھیل بے نظیر، نظر نشان نہ کو تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر اکو دے وڈیائیا۔ پندراں گھڑ کہے جگت بھگت سجن ساچی کار، پاربرہم آپ کمائیا۔ سچ کرے ست آپ کرے ست ستواد ووبار، ویلا وقت دے گواہیا۔ لیکھا جان دئی دربار، دوار بھگتاں اک سہائیا۔ سیوکاں سیوا ویکھ اپار، آپ اپنا رنگ چڑھائیا۔ منزل رہن نہ دیوے کوئے دُشوار، مارگ اکو دے وکھائیا۔ کھتری براہمن شودر ویش چار ورن اٹھاراں برن دے سچ پیار، ذات پات دین مذہب ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نہ، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھاگ بھگتاں بھگت دوارے وچ رکھائیا۔

* ۲۱ گھڑ شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال *

گھڑ کہے میں دھار ویکھی دھر دی، سچھنڈ دوار وئی ودھائیا۔ اوتھے لوڑ نہیں تال سُر دی، تنبور تار ستار نہ کوئے کھچائیا۔ اوتھے کھیل نہیں اوتار گر دی، پیغمبر روپ نہ کوئے وکھائیا۔ نرگن نرویر نراکار دھار اکو اتردی، شبدی شبد کھیل کھلائییا۔ پریتی پریتم نال جڑدی، دوجاسنگ نہ کوئے وکھائیا۔ اوتھے لوڑ نہیں کوئی شکر دی، شاہ پاتشاہ اکو شہنشاہیا۔ جگ چوکڑی پتہ نہیں کس طرح گزردی، کوٹن کوٹ کال وہائیا۔ ایٹھے اوتھے کھیل نہیں کسے اُجر دی، اکو حکم بے پرواہیا۔ رسنا جہوا ہتی دند کوئی کتھا نہیں اُچردی، ڈھولا نادگیت سنگیت نہ کوئی سمجھائیا۔ ویکھی کھیل قادر قدر دی، جو قدرت رہیا بنائیا۔ کوئی رمز نہیں اوہلے پڑدے والی لگن دی، اکو جوت نور کرے رُشائیا۔ کوئی دھار نہیں لمی چوڑی مگن دی، مکمل اپنا کھیل وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گھڑ کہے میں دیکھیا حضرت حضور، حاضر اکو نظری آئیا۔ جلوہ تلیا جوتی نور، نور نور نور رُشائیا۔ سرب کلا بھرپور، بھر تمبر
 بے پرواہیا۔ اوتھے نہ بردا غلام کوئی مزدور، سیوک رُپ رنگ نہ کوئی وٹائیا۔ نہ کوئی سچ جھوٹھ قصور، رُپ رکھ نہ کوئے بدلایا۔ نہ کوئی سولی چڑھدا دے
 منسور، پھانسی یسُو نہ کوئی لٹکایا۔ نہ کوئی نانک گوہند ہندا دے مجبور، نہ کوئی محمد چوداں طبق وڈیایا۔ نہ کوئی چوٹی دے کوہ طور، موسیٰ منہ دے بھار نہ کوئی
 سُٹایا۔ اک اِکلا دیکھیا جو آد جگاد جگ چو کڑی سدا مشہور، مُشکل سب دی حل کرایا۔ ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی سرب کلا بھرپور، پار برہم پت
 پر میثور نظری آئیا۔ جو جگ چو کڑی زرگن زرویر زراکار کھیل کرے ضرور، سرگن اپنا حکم ورتایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ کرپا اپنی کر، کرے کھیل
 سچا شہنشاہیا۔ گھڑ کہے میں دیکھیا سورا سربگا، سرب دوارے سو بھاپایا۔ جتھے نہ کوئی تیرتھ تھ کینار گنگا، سروور سر نہ کوئی دکھایا۔ راگ ناد نہ کوئی ڈھول
 مردنگا، پوجا پاٹھ نہ کوئی سمجھایا۔ رُوس نہ سوریہ چندا، منڈل منڈپ نہ کوئے پرگٹایا۔ پریم پیار رس نہ کوئی اندا، انرس اپنا رُپ وٹایا۔ میت مُرار
 سجن نہ کوئی سنگا، سکلا جوڑ نہ کوئے جڑایا۔ پنج تت خاکی تن نہ کوئی بندہ، بندگی والی نہ کوئے پڑھایا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن نہ کوئی پنڈا،
 عقلاں والی نہ کوئی لڑایا۔ ڈھول تال نہ کوئی مردنگا، سرتی سرت نہ کوئے شنوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے اکو نظری آئیا۔
 گھڑ کہے میں تلیا حق نظام، جو نوبت نام وجایا۔ بھگت ادھارن جس داکام، جگت کامنی دے دُرکایا۔ کوڑی کریا دے اندھیری شام، شمع اپنی کرے رُشائیا۔
 دھر سندیشہ دیوے سچ پیغام، پیغمبراں کرے پڑھایا۔ جس نوں ایہتے اوتھے دو جہان گان، اسم اعظم نور خدایا۔ مالک خالق پر تپالک نوجوان، نور نورانہ
 نظری آئیا۔ جس دی کرے نہ کوئی پہچان، رُپ رنگ رکھ نہ کوئے درڑایا۔ سو بھگتاں دا بھگوان ہو کے مہروان، ویس اولڑا اک اِکلا رُپ وٹایا۔ سنت
 سہیلے دیکھے آن، گر چیلے دیوے مان، گر گھ کر پروان، گر سکھ دیکھے آن، ہرجن اپنی گود اٹھایا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گنگن گنگنتر سارے
 جھکدے دیکھے برہما شو وشن ڈھولا توں ہی توں ہی گان، گہر گسپھر بے نظیر دے رُشائیا۔ اوہ ناؤں رکھ کے مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آتم پر ماتم پیتا بنیا
 آن، آن اپنی وچ رکھایا۔ گھڑ کہے مگر لے کر پروان، پورب لیکھا رہیا چکایا۔ جس داسب توں وکھرا شبدی اک دیوان، دیوانخانیوں کرے صفایا۔ دھر

رُوبِ جَگتِ بھیکھِ اِنسان، زِمیں اِسمانِ کھوجِ کھوجائیا۔ رَحمتِ وِجِ رَحمان، مُجبتِ وِجِ مَحبُوبِ عَرشِ عَرُوجِ سوبھاپائیا۔ جن بھگتاں دیون آیا دان، داتا دانی دُھر
دا کاہن، مایا ممتا ہنگتا توڑا بھمان، کمان اپنی وِجِ رکھائیا۔

* پہلی پوہ شہنشاہی سمت ا ہر بھگت دوار جیٹھووال *

پہلی پوہ کہے کھیل ہونا پتا پت داء، پُرکھ اکال گوبند شبد ڈنک وجائیا۔ کھیل ویکھنا ابناشی اچت داء، پاربرہم پرہہ دیا کمائیا۔ پڑدا اولہا چکنا لگ داء، نقاب
نظر کوئے نہ آئیا۔ شبد اگئی ویکھنا اٹھدا، جس داپتاناہ کوئی مائیا۔ زرگن دھار ویکھنا بگدا، رسنا جہوانہ کوئی ہلائی۔ کلج کوڑی کریا پینڈا ویکھیا بگدا، آگے اور نہ
کوئے ودھائیا۔ کوڑی کریا ویکھنا کڈدا، نام کھنڈا ہتھ چکائیا۔ مایا ممتا ویکھنا لٹ داء، چاروں کٹ پھیرا پائیا۔ بھگتاں بھگوان ویکھنا بچھدا، لکھ چوڑاسی کھوج
کھوجائیا۔ کوئی بھيو نہ جانے اُسداء، اُست گر اوتار پیغمبر گئے سنائیا۔ جس جھگڑا مُکاؤنا مایا ممتا دُکھ داء، دردیاں ہوئے سہائیا۔ جس دانِ شانہ انیالا تیر کدے نہ
اُکدا، اُتم سریشٹ اپنا بان وکھائیا۔ جھگڑا مُکاوے ہوئے بھکھ داء، نام بھنڈار اک ورتائیا۔ بھاگ ویکھے دھرنی دی لکھ داء، ہر کرتا شہنشاہیا۔ سنت سہیلے
گودی چکدا، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ جس دالہنانہ کدے نکھٹدا، ویکھنہار دُھر درگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔
پہلی پوہ کہے میں ویکھیا حقیقت جج، حضرتان دیاں سنائیا۔ جگ چوڑی پینڈا گیا بھج بھج، پاندھی نظر کوئے نہ آئیا۔ ساچے تخت تخت نواسی بیٹھا سچ، سجن
داتا دُھر درگاہیا۔ جس دی آد جگاد جگ چوڑی کسے نہ لہھی حد، پار کنارہ نہ کوئے درڑائیا۔ جس نوں راگاں ناداں اندر سیس جھکا کے رہے سد، سدے
ڈھولے نام سنائیا۔ جس دے چرناں اُتے سرگن زرگن دھار رہے ڈھٹھ، نیتز نظر کوئے نہ آئیا۔ جس دا بگھنڈ دوارا دُھر داہٹ، چوڑاں طبق نہ کوئے
وڈیائیا۔ سو پُرکھ اکال دین دیاں کرے کھیل اک سمرتھ، دُھر دا تھم اک ورتائیا۔ بھگت سہیلے ویکھنے سچ، سچ ست نال جڑائیا۔ آتم انتر جانا رچ، رچی
اندروں دینی بدلایا۔ بھاگ لگا کے کایا مائی کچ، کایا کنچن گڑھ دینا سہائیا۔ دُھر دا مارگ اکو دس، دہ دشا کرے پڑھائیا۔ آتم پر ماتم مل کے پئے ہس، ہستی

وجود نہ کوئے در سائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈی وڈیائیا۔ پہلی پوہ کہے میں ویکھنا انت اخیر، آخر دیاں جنایا۔ دُھر درگاہی تگنا
اک پیر، پیغمبر بیٹھے سپس نوائیا۔ جس دا نور نورانہ بے نظیر، جگت نیز نہ کوئے رُشائیا۔ کھچی جائے نہ کوئے تصویر، موصوَر ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جس دا
گرہ مندر گہر گسبیر، بے انت بے پرواہیا۔ جس نوں سمجھے نہ کوئے ضمیر، بدھی شد نہ کوئے سنائیا۔ جس نوں سجدہ کرا گیا کبیر، تن مائی خاک ملایا۔ سو
کر کے اگئی تدبیر، طبع سب دی رہیا بدلایا۔ توڑنہارا شرع زنجیر، شریعت اِکو رہیا در سائیا۔ جھگڑا چکے شاہ حقیر، اوچ نیچ بخشنہار سرنائیا۔ لیکھا جانے صوفی
جگت فقیر، فقرہ کلمہ اِکو اک درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوہلا رہیا اُٹھائیا۔ پہلی پوہ کہے میں تگنا عالمین، بسمل اپنی کھیل
کرائیندا۔ جس دا محمد گوبند نالوں بہتا کیتا یقین، تیکے بعد دیگرے دھار چلائیندا۔ جس دی سمجھے نہ کوئے ترمیم، ونڈن ونڈ نہ کوئے دکھائیندا۔ جس دا مارگ
دو جہان مہین، جگ نیز نظر نہ آئیندا۔ جس دی سب توں دکھری تعلیم، الف یے نہ کوئے دکھائیندا۔ جس دے گر اتار پیغمبر مسکین، حکمے اندر حکم
پھرائیندا۔ شبدي کر نہار تلقین، طلبا طالب آپ پڑھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ دکھائیندا۔ پہلی پوہ کہے میں بولنا
لکار، دُھر دا جیکارا اک سنائیا۔ کل کلکی نرگن دھر آیا اتار، اوتری بے پرواہیا۔ جو لکھ چوڑاسی ویکھے جگت شکار، شکاری ہو کے پھیرا پائیا۔ گر اتار پیر
پیغمبر شبدي لئے اُٹھال، حکمے حکم منائیا۔ اُٹھو ویکھو پورب حال، چارے جگ دین گواہیا۔ چار ورن ہودن بے حال، اٹھاراں ورن نہ کوئے وڈیائیا۔ شاستر
سمرت وید پُران کرن پُکار، انجیل قرآن رہی گُرائیا۔ حقیقت سمجھے نہ کوئے حق حلال، حالت بدلی انت لوکائیا۔ آگے دسے نہ کوئے دلال، پلو سارے گئے
جھڈائیا۔ جلوہ تگیا نہ نور جلال، نور و نور نہ کوئے رُشائیا۔ پلو سکیا نہ کوئے سنبھال، کئی گنڈ نہ کوئے دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حکم
دُھر دا اک ورتائیا۔ پہلی پوہ کہے میں ویکھنا اندر وڑ، لکھ چوڑاسی کھوج کھوجائیا۔ بن پوڑھی ڈنڈے جانا چڑھ، منزل اپنی پنڈھ مکائیا۔ سچ دوارے ویکھنا کھڑ،
سچ سنگھاسن سو بھاپائیا۔ جیو جنت سادھ سنت کون کرنی رہیا کر، ویکھنا تھاواں تھانیا۔ کون جیوت رہیا مر، من واسنا رہیا مٹائیا۔ کون نراکھر رہیا پڑھ، جس
نوں لکھے کوئے نہ قلم شاہیا۔ کون سرن سرنائی رہیا پڑ، جس نوں گر اتار پیغمبر گئے دھيائیا۔ کون کھلاونا ساچا در، درگاہ ساچی سو بھاپائیا۔ جتھے روس کوئی

پرکاش رہیا نہ کر، منڈل منڈپ نہ کوئے دکھایا۔ سو سوامی انترجامی زرگن زرویر آیا چل، نہچل اپنا دھام سہایا۔ جس دا سمجھ سکے نہ کوئی بل، ول چھل دھاری اپنی کھیل دکھایا۔ جس دا کوٹن کوٹ جگ بیتیاں اک نہ ہووے پل، کوٹن کوٹ برہما دئے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ پہلی پوہ کہے میں دینا ہوکا، حکم اک سنایا۔ خبر سناؤنی چوڑاں لوکا، لقمہ ہونا جگت لوکایا۔ کوٹاں وچوں پُرکھ اکال دا بچنا اکو پوتا، جو گوہند سٹ گیا بنایا۔ جو آوُ عمر وچ چھوٹا، دسواں سال ہر سگت اُتے نظری آئی۔ جنہاں وچ رہنا کوئی نہ کھوٹا، کھوٹیاں کھرے لینا بنایا۔ کوئی پڑھاون والا دینا نہیں طوطا، تُوں میں لہنا دینا مُکایا۔ مہر نظر نال کایا ماٹی اندر پھیر کے پوچا، دُرمت میل دینی دھوایا۔ اگے پچھے دی رہن نہیں دینی سوچا، لکھ چوڑا سی لیکھا دینا مُکایا۔ گرگھ لیکھا دیوے نہ کوئے زردوشا، رائے دھرم نہ دئے سزایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا ویکھ دکھایا۔ پہلی پوہ کہے میں ویکھیا لیکھا لکھدا، سچھنڈ نواسی دیا کمایا۔ ناتا جوڑ کے گوہند گر سکھ دا، ساکھیاں ہویا سہایا۔ بن بھگتاں کسے نہ دِسدا، بھرے وچ لوکایا۔ لہنا دیوے جس جس دا، جسم ضمیر دوویں اپنے لیکھے لایا۔ ایہہ موقع نہیں کسے مُن رکھ دا، مکمل اپنا رنگ رنگایا۔ جھگڑا چکنا کروٹ والی پٹھدا، ستمکھ ہو کے سوہا پائیا۔ پیئڈا رہیا نہ سوا گٹھ دا، اندر دی رسائی دی لوڑ اکو وار پوری دئے کرایا۔ جن بھگتاں کارج آپ نہجٹھدا، نج نیتز درس دکھایا۔ جس دا حکم سدا جت دا، ہار وچ ویکھے سرشٹ سبایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پت پُنیت رہیا بنایا۔ پوہ کہے میں تلیا پروردگار، جلوہ نور نور خدایا۔ جو آدجادی سانجھ یار، یارانہ اکو اک درسایا۔ جس دا مقامے حق حقیقت دا دربار، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ اوس دے اُتے میتوں اک اعتبار، باقی لارے لا کے گئے جنایا۔ جس دے دوارے در درویش منگدے گئے بھکھار، اوتار پیغمبر گر جھولیاں ڈھپا۔ سو قدرت دا قادر ہویا خبردار، بے خبراں خبر پُچایا۔ مُرپداں مُرشد دیوے دیدار، دید عید چند چکایا۔ کایا کعبہ دئے دکھال، گرہ مندر سوہا پائیا۔ جس دا جگ چوکڑی دین احوال، حالانکہ اوہو گیا آئی۔ جس دے اگے نہ جواب تے نہ سوال، فقرہ سکے نہ کوئے بدلایا۔ جس دی گھالنا گئے گھال، گھائل کر کے فرزند گئے کٹایا۔ جلوہ دیون آیا اک جمال، ضامن ہو کے پھیرا پائیا۔ جن بھگتاں اندر لکے رہن نہ دیوے ارمان، آرام نال سب کچھ دئے دکھایا۔ سب دی لیکھے لا کے سیوانِ شکام، جو کر کر خوشی منایا۔

گرگھ تیرا پریم کدے نہ جائے حرام، کوڑی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ بھائیں لکھ چوڑاسی سرشٹی ڈبے تمام، بھگت سہیلے سچکھنڈ دوارے دیاں ٹکائیا۔ ایہہ کوئی گلاں
 باتاں والی نہیں زبان، اکھراں والی نہ کوئے پڑھائیا۔ بھگت بھگوان دا اک ایمان، عملوں توں باہر دیاں سمجھائیا۔ تہاڈیاں چرناں ہیٹھ دبا کے زمیں اسمان،
 مہمان اپنے لواں بنائیا۔ جس نوں سارے مندے سری بھگوان، اوہ نور تہاڈا نور کراں رُشنائیا۔ مالک خالق پرپالک ہو کے دو جہاناں پکڑی آپ کمان، حکم
 دھر دا اک سمجھائیا۔ فرییاں وچ دے کے فرمان، فرما بردار لواں اٹھائیا۔ نت نوت ویکھاں مار دھیان، بن اکھاں اٹھ کھلایا۔ جگ جنم دے پر بھ دے
 کول تہاڈے بیان، پڑدیاں وچوں پڑدے دے کھلایا۔ سچ باغیچا دا مالک باغبان، باغی کرے سرب لوکائیا۔ چار کنت ویکھے اک طوفان، جوتی جوت سرپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیا۔ پہلی پوہ کہے میں ویکھیا نوری اسم، اعظم اعلا نظری آئیا۔ تن وجود ویکھیا جسم، انتر انتر پھیرا پائیا۔ جس دی
 جگ چوڑی سمجھ سکیا نہ کوئے قسم، قسمت سب دی رہیا بدلایا۔ جس دا نام نگارہ اکو وسل، وشیاں وچوں باہر کڈھائیا۔ جس نوں بنا اکھاں توں بھگت سہیلے
 سارے دسن، لکھ چوڑاسی پڑدار رہیا اٹھائیا۔ نو سو چرانوے چوڑی جگ بچھوں اوس پُرکھ اکال دا لاونا مشن، مشنریاں ساریاں دینیاں تڑائیا۔ جس دے کولوں
 سب نے آونا سکھن، دو جہاناں کرے اگم پڑھائیا۔ جس دے کولوں سب نے آونا لکھن، پریم حروف دے بنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 سچ کرنی کار کمائیا۔ پہلی پوہ کہے میں بنا وڈا نکا، سرب دیاں جنائیا۔ میں ویکھنا پُرکھ اکال دھر دا پتا، پت پر میثور بے پرواہیا۔ جس داشبدی گوہند نال ہتتا،
 پریم اکو اک رکھائیا۔ جس دا ایٹھے اتھے دو جہان چلے سکھ، دوجا ہور نہ کوئے دکھائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی سری بھگونت دھر داکنت سچ دوارے
 ڈٹھا، انڈھ بیٹھا سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا رہیا کھلایا۔ پہلی پوہ کہے میں ویکھنی اوس دی پلک، جو پل پل کھیل
 کھلایا۔ جس نے دھار بدلنی خلق، خالص گرگھ دے دکھائیا۔ کوڑی کر یا لاہنی الکھ، اکھ اگوچر اگم اتھا پھیرا پائیا۔ جس نے کھیل کرنا وچ بلکھ، پورب لیکھا
 پور کرائیا۔ کر پرکاش اُپر فلک، نور ظہور دے درڑائیا۔ جوتی دھار چکا کے چک، چتکار اپنا دے دکھائیا۔ جن بھگتاں ہون نہ دیوے حرام نمک، نمک نمک
 ہوئے سہائیا۔ ساچے پریم دی بخش کے ہتت، حوصلے اگلے دے بدلایا۔ سمبل نگری ساچی سمت، چار کنت دہ دشا وچوں دکھری آپ اپائیا۔ جتھے بنا پُرکھ

اکال دے کرنی پئے اور نہ منّت، وچولا لبھن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ چتر گپت رائے دھرم ویلے انت کرن کوئے نہ علت، لکھ چوڑاسی دئے نہ کوئے سزایا۔ مات گر بھ پھیر نہ ہووے ذلت، نو اٹھاراں ونڈ نہ کوئے ونڈانیا۔ ساچے شبد دی دے کے خلعت، سر اپنا ہتھ لکانیا۔ پریم پیار دالا کے تلک، تلکن بازی، توں باہر کڈھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک ورتانیا۔ پہلی پوہ کہے میں دیکھیا شبدی شیر، شہنشاہ اکو نظری آئی۔ جس نے دو جہاناں کرنا زیر، سر سکے نہ کوئے اٹھانیا۔ کوڑی کریا میٹنا اندھیر، ست سچ کرے رُشانیا۔ کلجگ انت چکاؤنا گپٹ، گپٹا گپٹے وچ بھوانیا۔ لکھ کر وڑی چھپڑنی چھپڑ، من ممتا وچ پھسانیا۔ شبد اگئی مارنی چھیر، مورکھ مگدھ دینے دُرکانیا۔ شاہ سلطاناں کرنا ڈھیر، خاکی خاک اڈانیا۔ جگ دامارگ لاؤنا پھیر، پھر پھر دیکھے سرب لوکانیا۔ کوٹاں وچوں تھوڑیاں اُتے کر کے مہر، اپنی گود لینا لکانیا۔ جنہاں دی سیوا کرن نوں تڑپ رہیا کمر، نیتز لوچن نین اٹھ کھلایا۔ گوہنڈا پھڑ ہتھ شمشیر، چاروں گنٹ ہوئے سہانیا۔ جن بھگتاں مارگ لگنا پہلی ویر، ویروا اور رہے نہ رانیا۔ پچھلی کرنی آپے دینی اُدھیڑ، حکم دُھر دا اک سنانیا۔ اگلا لیکھا حق نبیڑ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت کرے گُرمایا۔ پہلی پوہ کہے میں دیکھنا اوہ سماں، جس نوں سارے گئے وڈیایا۔ جس وچ کوئی سمجھ نہ سکے ہرکھ سوگ غماں، چننا نچننا نہ کوئے جنایا۔ کوڑی کریا دیکھنی طمع، لالچ لالس کھوج کھوجانیا۔ دین مذہب دیکھنا بنا، ذات پات ونڈ ونڈانیا۔ گر اوتار پینمبر دیکھنا بن چھپڑ چھٹا، ست دوارے سپس جھکانیا۔ کلجگ کوڑ گڑیار دیکھنا اٹھا، سر پاپاں گنڈھ اٹھانیا۔ کسے نوں یاد نہیں رہنا چوڑاں سو تیس انک دا پٹنا، پگھٹ اُتے سو بھا کوئے نہ پانیا۔ جیسہڑا گوہنڈا کو لا کے گیا وچ کٹا، قائم کرے خلق خدانیا۔ اوس داسال ہونا رواں، ارمان سب دے دیکھ دکھانیا۔ چار گنٹ نظر نہ آونی کوئی شمع، دیوے گل خلق خدانیا۔ نیتز دیکھنی روندی مائی حوا، بابا آدم دئے دُہانیا۔ وشن برہما شو ہو کے جمع، پر بھو اگے سپس جھکانیا۔ پہلی پوہ کہے میں کی وارتا کہواں، کہن دی لوڑ رہی نہ رانیا۔ میں بھجے آوندے دیکھاں جگاں چوہاں، سنجگ تریتا دواپر کلجگ پندھ مکانیا۔ سب دے اگے میں اکو ڈھولا گواں، سندیشہ سچ سنانیا۔ آو پر بھ دامارگ دیکھو نواں، نو نو چار رہیا سمجھانیا۔ جس دے دوارے سو بھنپک ہو کے بہواں، ستمکھ درشن پانیا۔ میں اکو دی چرنی ڈھواں، جتھے ڈھولک چھینے دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ اوسے دی سیجے سواں، جتھے سُنیاں نہ کوئے اٹھانیا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ہر رُگھرائیا۔ پہلی پوہ کہے میں سناؤن آیا اگئی بات، باطن دیاں جنایا۔ جن بھگتو اگلا بدن والا تماش، پُرکھ
 ابناشی دیا کمائیا۔ کھیلنہارا کھیل ہو کے آپ پاک، پتت پُنیت دئے بنایا۔ جیہڑا میلادِ اربیا نال اتفاق، اُس دا لیکھا دئے سمجھائیا۔ چھٹی پوہ توں گوہند
 پچھلا لیکھا ہونا بے باق، لاریاں والا نعرہ نہ کوئے جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا حکم دئے سنایا۔ پہلی پوہ کہے میں ہو یا خیرانا، ہر جو
 اندرے اندر سنایا۔ میں دو جہاناں بدل دینا زمانہ، ضامن اپنی وچ رکھائیا۔ شبہی گوہند ہتھ دینی کمانا، چلہ تیر اک دکھائیا۔ پہلا حکم سنا اُپر اسماناں، اسم
 اِکو دینا دکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبراں پڑدا کھلا کے دو جہاناں، دوہرا رُپ لینا پرگٹائیا۔ سب نے سنا اِکو بھانا، سر سکے نہ کوئے اُٹھائیا۔ پُرکھ اکال جانی جانا،
 لکھ چوراسی ویکھ دکھائیا۔ اِکو اک ہونا بلوانا، بلدھاری رُپ دکھائیا۔ جس دے کول اگئی اک پیمانہ، دو جہاناں ناپ بنایا۔ جن بھگتاں اندر رہن نہ دینا کوئی
 بیگانہ، دو جا نظر کوئے نہ آئیا۔ گلاں والا بن نہیں دینا کوئی افسانہ، شبہی حکم اک ورتائیا۔ پریکی پیار اندر کرنا دیوانہ، نام نُماری اک ورتائیا۔ درس دکھا
 کے رُپ نانا، نرگن نرور جوت کرے رُشائیا۔ مایا متا موہ توڑ ابھمانا، ساچی سکھیا دئے سمجھائیا۔ توں میرا میں تیرا گاؤنا اک ترانہ، تریا پد توں باہر
 کڈھائیا۔ جس دے نال ہووے کلیانا، کلمہ اِکو دینا سنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ پہلی پوہ کہے میں سُن لئی اوہ
 گونج، جو گجھی رمز رہی لگائیا۔ گرکھ آتم گرلاوے کوئی نہ کونج، دُور دُراڈا نظر کوئے نہ آئیا۔ پریم پیار دی پر بھ نے بخشئی آتم سوانتی بوند، ترشنا ترکھا دینی
 بُجھائیا۔ نچ کول کرنا موئندہ، مہروان مہر نظر اُٹھائیا۔ منزل رہے نہ کوئی ڈونگھ، ساچے پوڑے دینا چڑھائیا۔ غفلت وچ نہ آوے اُونگھ، گرکھ سوادھان
 کرائیا۔ جدھر دیکھن اودھر موجود، مُفت آپے ہوئے سہائیا۔ بھاگ لگا کے تت وجود، وجہ اگلی دئے سمجھائیا۔ آو دیکھو تنکو جلوہ گر اوہ محبوب، جو مُجت وچ
 سمایا۔ جس دا نام کدے نہ ہووے نیست و نابود، آد جگاد وجے ودھائیا۔ سچ دوار دی دس کے سچ حدود، کوڑ کڑیاں پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ہر دینی مان وڈیائیا۔ پہلی پوہ کہے میں دساں اگئی کہانی، کہاوت جگت نہ کوئے بنایا۔ جن بھگتو تہاڈا لیکھا پد نربانی، نربان پد لے وڈیائیا۔
 تہاڈی نو جو بن دی جوانی، چار گنت ویکھ دکھائیا۔ تہاڈے پریم دی سچ طغیانی، چاروں گنت لہر لہرائیا۔ تہاڈا اندر نور روحانی، رحمت وچ سمایا۔ تہاڈی آتما

رہن نہیں دینی بیگنی، پر ماتما اپنے نال جڑائیا۔ داتا بن کے آیا دانی، گھر گسبیر پھیرا پائیا۔ جن بھگتو چھبھی پوہ اک اک بھل لے کے آوئا نشانی، نشہ دُھر دا
 دیاں چڑھائیا۔ تہاڈے اندر پرگٹاوے اوہ بانی، جو بان نرالا دے چلائیا۔ امرت رس دے کے ٹھنڈا پانی، اگنی اگت دے بُجھائیا۔ ناتا چھٹ جائے دُنیا فانی،
 فیصلہ اپنے نال کرائیا۔ اگے مارگ ملے آسانی، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکائیا۔ جھگڑا مک جائے عدالت دیوانی، حکم اکو وار سنائیا۔ تساں پچھے گو بند نال دتی مُربانی،
 اگے جہاں توں لیا بچائیا۔ جھگڑا مُکایا چارے کھانی، انڈج جیرج اُتبھج سبتج نہ کوئے پھرائیا۔ ساچے گھر دی بنا کے سچی رانی، درگاہ ساچی دینا بیٹھائیا۔ جتھے
 کھیل نہیں جسمانی، بُتخانے وجے نہ کوئے ودھائیا۔ شان رہن نہیں دینی پنجاں تتیاں والے پرانی، ویداں پُراناں توں لینا جُھڈائیا۔ چڑھن اوس بانی، جس دا
 رُوپ رنگ رکھ نہ کوئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ پہلی پوہ کہے تساں پھول نہ سمجھنا بھل، گل گلاب نہ
 کوئے سنائیا۔ جن بھگتو تہاڈا پینا مل، ملکیت پچھلی گئی وہائیا۔ بھگت بھگوان دی بنی گل، گل مالک کھیل کھلائیا۔ ویکھو جگت واسنا وچ نہ جانیو ڈُل، اندولت لئے
 بچائیا۔ جھوٹھے پیار وچ نہ جانیو بھل، پریمی پریتم دے سمجھائیا۔ مایا وچ نہ جانیو رُل، رُلدیاں گلے لگائیا۔ تہانوں سچ دوارے آون دی کھل، اگے سکے نہ
 کوئے اٹکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ بھل کہے مینوں کوئی نہ جانیو گندہ، میں اپنی گلشن دیاں جنائیا۔ جس ویلے
 گو بند کول گیا سی بیراگی بندہ، چرن گوداوری کٹھے لگائیا۔ اُس دے ہتھ وچ سی ست رنگ دا ڈنڈا، جو نظر کسے نہ آئیا۔ ہوئی ہوئی ہتھاں نال پائے ونڈا،
 حصہ سکے نہ کوئے سمجھائیا۔ اشارہ کر کے اُپر سورج چندا، دوہاں دتا ہلائییا۔ چوڈاں طبق کر کے ننگا، پڑدا دتا اٹھائیا۔ میانوں کھچ کے اپنا کھنڈا، سہج نال
 چکائیا۔ پُرکھ اکال نوں کہہ کے چنگا، سیس دتا نوائیا۔ دو ہتھاں دا وجا کے مردنگا، دو جہان لیا اٹھائیا۔ سیس چوں کڈھ کے اپنا کنگھا، چرناں اُتے لیا
 جُھہائیا۔ آپ کھلو کے اک ٹنگا، نیرن بن بند کرائیا۔ پُرکھ اکال میں کوئی پہنیاں نہیں ونگاں، ونگار کے رہیا سنائیا۔ مینوں لکھ چوڑا سی نیرن دا ڈھنگا، تیری
 بے پرواہیا۔ دین دیاں ہس کے کہا توں مالک پُری اندا، اند تیرے وچ بھرائیا۔ تیرے کول دیواں اوہ پھندا، جسوں ویکھے نہ کوئے لوکائیا۔ گو بند تک
 کے چار کُنٹ برہمنڈاں، پُرکھ اکال اپنے وچوں نظری پائیا۔ ہس کے کہا تیری میری پے گئی گنڈھا، اگے ہوئے نہ کدے جُدا ئیا۔ سری بھگوان کہا توں

گوہند میرا رُوپ ٹھنڈا، اگنی اگت نہ کوئے تپایا۔ تیرا گلشن ویکھنا مہکندا، جس دے اندر سگندھی تیری نظری آئی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو لہنا رہیا چُکایا۔ پھول کہے میٹوں گوہند ہتھ توڑیا، تھیا نالوں ڈال۔ میں حکم موں نہ موڑیا، پُرکھ اکال دا ویکھ کے سچا لال۔ میں اکو لے کے ساہ ہنگوریا، کیتا اک سوال۔ جے تیرے وچ کوئی زوریا، میٹوں دکھا دے دین دیاں۔ جے تیتھوں دکھرا کوئی ہور آ، پھیر میٹوں نہ رکھیں سنبھال۔ جے کوئی تُوں ٹھگ یار چور آ، کیوں میٹوں دتا زوال۔ گوہند کہا میٹوں تیری لوڑ آ، ایہہ حکم میرے بھگوان۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیلیا کھیل اک مہان۔ بھل کہا کیوں توڑیا نالوں ڈنڈی، میرا ناتا دتا تڑایا۔ تُوں آئیوں گوداوری کنڈھی، گودی والے پھیرا پائی۔ میں ہو گیا تیرے وچ بند خانے بندی، میٹوں بندگی دینی درڑایا۔ درویش ہو کے منگ منگی، نیوں نیوں لاگاں پائی۔ گوہند کہا میں پُرکھ اکال دا اک بھجنگی، زرگن سرگن ویس دکھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حکم اپنے وچ چھپایا۔ پھل کہا سُن میرے گوہند، بندنا دیاں جنایا۔ تُوں مالک بنیا ہند، ہندوان تیری سرنایا۔ میں جھکدا ویکھیا سُرپت اند، کروڑ تیتنسا لاگے پائی۔ وشن برہما شو بن بجنشد، سر اپنا ہتھ لکایا۔ میٹوں اپنی بنالے اوہ بند، جتھے جنم مرن دی لوڑ رہے نہ رایا۔ ایجھے اتھے ہووے نہ چند، چنتا غم نہ کوئے ستایا۔ گوہند کہا جس ویلے میرا سمبل نگر بنیا پنڈ، پتھر اٹ گارا نہ کوئے لگایا۔ کوئی کھیل نہ جانے ساگر سندھ، گہر گمبھیر نظر کسے نہ آئی۔ میں اُچنا نہیں کسے لنگ، بوند رکت نہ ویکھ دکھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا میل لائے ملائی۔ گوہند آکھ درڑاؤندا اے۔ شبدي حکم سناؤندا اے۔ واک بھوکھت الاؤندا اے۔ بن قلم شاہی لیکھ بناؤندا اے۔ میں وسنا اوس دیش، جتھے درشن کوئی نہ پاؤندا اے۔ میں رہنا سدا ہمیش، جنم مرن دا گیڑ کٹاؤندا اے۔ تیرا (بنا) نال اپنے لیکھ، اپنا لیکھا تیرے نال بناؤندا اے۔ بھاگ لگا کے ماجھے دیس، دیس دسنتر آپ سہاؤندا اے۔ زرگن دھار بدل کے بھیکھ، جوتی جاتا جوڑ جڑاؤندا اے۔ چرن لگا کے برہما وشن ہمیش، برہم اپنا حکم دساؤندا اے۔ تیرا لیکھا پھیر لوانگا ویکھ، دکھری ونڈ نہ کوئے ونڈاؤندا اے۔ سمت شہنشاہی وچ ہووے پیش، تیری پیشی اک اک بناؤندا اے۔ ہن میٹوں سارے کھندے گر دس دسمیش، دہ دشا تَرنگ دُڑاؤندا اے۔ بستر کپڑے ویکھدے کھیس، کھنڈا تن نال لٹکاؤندا اے۔ میٹوں تھوڑے منڈے زریش، بہتیاں سمجھ کوئے نہ پاؤندا اے۔ میں پنچ

تت پچھڈ کے جانا اوہ پر بھو دے دیش، جتھے دشا ونڈ نہ کوئے دکھاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوہلا آپ چکاؤندا اے۔ گو بند کہے سُن بھل پیارے مٹر، سچنا دیاں جنایا۔ ہُن بازاں کولوں تڑاواں تتر، بھرماں وچ بھلے لوکانیا۔ ہُن گجری دی گودوں آیا نکل، سٹکھنی گکھ بنایا۔ پھیر نرگن دھار ہو کے آؤنا نتر، نہ کوئی پتا نہ کوئی مائی۔ اکو گرکھاں دا ہونا فکر، نہ کوئی کھنڈیاں والی لڑائی۔ ہر دیاں اندر وڑ کے کرنا ذکر، اکھراں والی نہ کوئی پڑھایا۔ گرکھاں دا چرن دوارے چتر کے چتر، چلتر اپنا دینا سمجھایا۔ سچ پریم دا کر کے عشق، حقیقی مجازی دوویں دینے کھپایا۔ ہُن لارے لا کے جانا کھسک، بھجنا واہو داہپا۔ پھیر پُرکھ اکال دانال لے کے آؤنا اشٹ، اندر وڑ کے سو بھا پایا۔ مہر نظر نال سب دی کھولنی درشت، جوگ ابھیاں تپ نہ کوئی سمجھایا۔ بھگتاں دی سیجا اُتے میں بھوگنا گرہست، دوجا سنگ نہ کوئی رکھایا۔ میرا لہنا دینا نہ کوئی ٹانک نہ کوئی جست، نہ کوئی جسم وچ وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا میل میل ملایا۔ بھل کہے توں گہر گبھیر، سوہنا بازکا نظری آئیندا۔ تیرا تٹاں والا سریر، ستمکھ میرے سو بھا پائیندا۔ تیری کس نے کری تعمیر، مینوں اندروں نہ کوئے سمجھائیندا۔ تیری سوہنی کھڑگ شمشیر، چک دمک روپ بدلائیںدا۔ توں وکھرا پیراں دا پیر، پرا پسنتی مدھم بیکھری ونڈ نہ کوئی دکھائیندا۔ تیرا لیکھا امیر غریب، راؤ رنگ نہ کوئے جنائیندا۔ میں خیران تیرا کھیل عجیب، نرالا ویکھ خوشی منائیندا۔ تیری سب توں وکھری ترتیب، ڈھنگ انوکھا اک جنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیا بھیدا تیرے وچ رکھائیندا۔ گو بند کہے بھل تینوں سمجھاؤندا ہاں۔ پھڑ کے اپنے چرناں نال چھہاؤندا ہاں۔ چرن چھہا کے ہتھ اُپر ٹکاؤندا ہاں۔ ہتھ اُپر ٹکا کے، چھاتی نال لگاؤندا ہاں۔ چھاتی نال لگا کے، اے دوں اُپر کملاپاتی نال ملاؤندا ہاں۔ تیرا کھیل دوس راتی، رت اپنی نال سہاؤندا ہاں۔ جے توڑیا تینوں نالوں ڈال پاتی، پتن اپنا اک درساؤندا ہاں۔ تینوں پریمیاں پیاریاں دا بناؤنا ساتھی، گرکھاں دی جھولی پاؤندا ہاں۔ جہاں چر پُرکھ اکال نہ آوے میں تیری کراں راکھی، ست زبیں اسمان چرناں ہیٹھ دباؤندا ہاں۔ تیری اوہناں نال چلنی ساکھی، جنہاں نوں ساکھیاں نظری آؤندا ہاں۔ لہنا دینا چکاواں باقی، حساب اپنے وچ چھپاؤندا ہاں۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل اک درڈاؤندا ہاں۔ بھل کہے میرے گو بند سچن، سچ دے جنایا۔ کس بدھ آویں پڑدا کجھن، گرکھاں ہوئیں سہانیا۔ گکھ چوراسی وچوں آئیں

لبھن، چاروں کُنٹ ویکھ وکھانیا۔ کس دوارے آویں سدن، کون گھر لئیں بلانیا۔ کون دیویں سچ اندن، اندر وِاسی دے سمجھانیا۔ کس بدھ توڑیں جگت کریا بندھن، بندگی اکو دئیں سمجھانیا۔ گوہند اگوں لگا ہسن، تالی ہتھاں نال وجانیا۔ بھلا، بے توں میرے پریم دارس لگا چکھن، تیتوں سواد دیاں سمجھانیا۔ میں گرنکھ اپنے لکھ چوراسی وچوں ورو لنے مکھن، مُفت اپنی سیو کمائیا۔ میں پھر دا اتر پورب پچھم دکھن، بھجاں تھاواں تھانیا۔ انت وچھوڑا آواں کٹن، نال لے کے بے پرواہیا۔ غریب نمائیاں کوجھیاں کملیاں گودی آواں چکن، پھر باہوں گلے لگانیا۔ جگ جنم دیاں وچھڑیاں آواں پچھن، کایا مندر اندروں لوواں اٹھانیا۔ ٹھگاں چوراں یاراں کولوں آواں نسن، کول رہ کے درس نہ کوئے دکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا دوہاں دا دے درڑانیا۔ بھل کہے تیتوں کہندے بھل گلاب، پتھڑی پتھڑی رہی گرلانا۔ گوہند کہا اٹھ ویکھ اپنا باپ، تیتوں دیاں ملانیا۔ جس دے درتے اکو جاپ، توں میرا میں تیرا دوجا نظر کوئے نہ آنیا۔ بھل توں نہیں سمجھا کیہرا تیرا ساک، کون سجن سین گوسانیاں۔ جس ویلے کول دا کھلیا سی تاک، برہانین اٹھانیا۔ اوس ویلے اوہدے اندر آشاگئی سی بھاکھ، پر بھ دھار دتی پرگٹانیا۔ بے پر بھ میرے اندر اپنے پریم دی اُپجا دیویں شاخ، جس وچ تیرا پریم سدا مہکانیا۔ گوہند کہا اُس آشا دا روپ بھل گلاب، تیرا گگا گوہند گوہند گانیا۔ تیتوں وکھاواں اک محل تے اک محراب، اکو محبوب سو بھاپانیا۔ اکو سجدہ اک آداب، اکو بندنا رہیا کرانیا۔ اکو شاہ اک نواب، شہنشاہ اکو اک اکھوانیا۔ جس نے بھگتاں نال تیتوں دینا خطاب، مخاطب کر کے دوہاں نوں دے ملانیا۔ بندے کارن تیرا ہو یا ملاپ، پچھلا لیکھا رہیا چکانیا۔ اگے دس بھوکھت واک، سمت شہنشاہی دتا سمجھانیا۔ تیرا بھگتاں نال ساتھ، وچے جگت ودھانیا۔ چھٹی پوہ سوہنی آونی پر بھات، پر بھ دینی مان وڈیانیا۔ نوں جگ دی تیرے اُتے چرن رکھ کے دسئی نوں ارداس، نواں مارگ دینا درڑانیا۔ نالے اندروں لاہ کے شبدی ڈنڈے نال گلاف، پڑدے دینے چکانیا۔ پاپاں نوں کر معاف، بچے لینے ترانیا۔ چوراسی وچوں کڈھ کے صاف، سٹھرے اپنے گھر لکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی سرنا نیا۔ بھل کہے میری اک منگ اپار، گوہند دیاں جنانیا۔ جس ویلے میرا تیرا ہووے وبار، تیتوں پہلوں دینا سمجھانیا۔ میں آونا کیہرے دوار، کون سچ سہانیا۔ کون ہووے میرا خریدار، قیمت کون مل پوانیا۔ کون کرے میرے تیرے اُتے اعتبار، کون یقین یقین وچ بدلانیا۔

اُس ویلے ساریاں بھگتاں نوں کریں خبردار، بے خبراں خبر پہنچائیا۔ کسے دے کول میرا رہ نہ جائے اُدھار، لیکھا سب دی جھولی پائیا۔ جے کوئی تیرا گرسکھ
تیتھوں ہون لگے فرار، شبد ڈنڈے نال پرتائیا۔ تیرا گرنکھ کدے نہ ہووے غدار، گداگر ہو کے گھر گھر منگن کدے نہ جائیا۔ جے منگے تے تیرا دیدار،
دو جے دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ بھل کہے میں کہنا ونگار، کوک کوک سنائیا۔ جے لبھناتے لبھو پُرکھ اکال، عقلاں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ گرنکھو تئیں نہ پُرکھ
تے نہ نار، استری پُرش نہ کوئے وڈیائیا۔ اندر تکو تہاڈا پریم تہاڈا یار، یارانہ اکو دئے دکھائیا۔ رستے جانیاں کرے پیار، بھلے مر دیاں لئے اٹھال، جل
ڈبیاں کرے بھال، کنگلاں وچ بن کنگال، کوجھیاں کملیاں گلے لگائیا۔ بھل کہے او گرنکھو میٹوں رکھو سنبھال، سمبھل کے سمبل نگری لیاؤنا چائیں چائیا۔
اگے پھیر سُنو احوال، کی کھیل نال سنگھ پال، کیوں پورن سنگھ بنیا دلال، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ہر رگھرائیا۔ گو بند کہے سُن
بھل سنگدھی، سکھ داتا دئے وڈیائیا۔ گرنکھاں نال ملا کے تیری توڑ دیواں پابندی، حکم اپنا اک جنائیا۔ سنت سہیلے بنا کے سنگی، ہر سنگت دیاں دکھائیا۔
جنہاں دی کنڈ کدے نہیں ہونی ننگی، سری بھگوان دئے وڈیائیا۔ میرے نام شبد دی ویکھنی اکو چنڈی، جو چنڈے سرب لوکائیا۔ رہن دینا نہیں کوئی
پاکھنڈی، کوڑی کریا دئے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا سب دا پار کرائیا۔ بھل کہے کی پھیر بھلے بھلو اڑی، پھل اگلا دئے لگائیا۔
گو بند کہے جس دا بوٹا لگیا ستاراں ہاڑی، اوہ ہاڑا کڈھ کے تیرا سنگ نبھائیا۔ تیری رہن نہیں دینی کنڈیاں والی واڑی، خار روپ نہ کوئے بنائیا۔ میں جدھر
جاواں جاواں تاری، تارنہار میرا سنگ نبھائیا۔ جن بھگتاں دی کٹاں خواری، خالص اپنے گھر بہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیری توڑ
نبھاوے یاری، یار یاراں وچ رکھائیا۔ بھل کہے میں نہیں سمجھیا یار، یارانہ سکیا نہ کوئے جنائیا۔ میٹوں سارے کھاریاں وچ رہے اٹھال، ہو کے دے کے
گلی گلی سنائیا۔ راجیاں دے بن کے ہار، رانیاں دی مینڈھی دتی بدلایا۔ گو بند میرا سچا نہیں جانیاں کسے پیار، پریمیاں والا پریم نہ کوئے دکھائیا۔ دو جے دن
تن دے نالوں اتار، اتر پورب پچھم دکھن چارے دشا دتا سٹائیا۔ گو بند کہا اگے ہون نہ دیواں خوار، تیری سنگدھی گرنکھاں اندر دیواں ٹکائیا۔ کل کلکی لئے

اوتار، کلا سب دی دیواں بھوایا۔ ڈھکیاں دا بن کے دلدار، سر اپنا ہتھ لکایا۔ سمت شہنشاہی اک وچ ساچا کھول کے دساں احوال، اول تیرا کھیل پرگٹایا۔
جن بھگتاں نوں دیاں سکھال، جن بھگتو بھل گلاب لے کے آونا چائیں چانیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دین دیاں، دیاندھ سر اپنا ہتھ لکایا۔

* ے پوہ شہنشاہی سمت اسرندر سنگھ دے گرہ پنڈ بھلر ضلع امرتسر *

پوہ کہے میں بھگتاں ویکھی سرتی، سرت شبد ہوئی گڑمائی۔ مہر ہوئی پورے سنگر دی، جو گور مڑھی وچوں باہر کڈھائی۔ دھار میلی اک دھر دی،
جوتی جوت وچ سمائی۔ نسا پوری ہوئی لوڑ دی، لوآں پریاں پینڈا دتا مکائی۔ دھاڑ رہی نہ کسے چور دی، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھائی۔ رین رہی نہ اندھیر گھور دی،
نرمل نور چند کرے رُشنائیا۔ کھیل رہی نہ آون جاون دوڑ دی، لکھ چوراسی پینڈا دتا مکائی۔ ویل رہی نہ کوڑی کریا کوڑ دی، امرت رس دتا بھرائیا۔ آگے لوڑ
رہی نہ ہور دی، پُرکھ اکال دتی سرنائیا۔ شبد دھار بخش گھنگھور دی، انحد نادى ناد سنائیا۔ یاد آئی گڑھی چمکور دی، گرکھ ہیرے لے چکائی۔ جتھے بدھی نہیں
کسے دی بہڑ دی، اوتھے سنت سہیلے لے اٹھائی۔ رت خزاں گئی اوڑ دی، بسنت روپ آپ بدلایا۔ پدوی دے کے اپنے کور دی، کملاپت ہوئے سہایا۔
چھتر چھایا دے کے اگمی چور دی، چور اپنا نام جھلایا۔ کھیل وکھا کے گور گور دی، گھر گمبھیر پڑدا آپ اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
بخشنہار سچی سرنائیا۔ پوہ کہے میں بھگتاں ویکھی اُستت، سری بھگوان ڈھولا گائی۔ جنہاں نوں اکو مل گیا مرشد، دوجے دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ پڑھنی پئی
کوئے نہ پُستک، سرتی شبد وچے ودھائی۔ کوڑی کریا نالوں دے کے فرصت، فرنا اپنا اک جنائیا۔ مایا ممتا میل دھو کے دُرمت، پتت پُنپت رہیا بنایا۔
ساچی دس دے اکو گرمت، گرکھ گر گر رنگ رنگائی۔ سری بھگوان دی ساچی اُلفت، دوجی اور نہ کوئے پڑھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
دین دیاں کمائی۔ پوہ کہے میں بھگتاں ویکھیا انند، گھر گھر بیٹھے خوشی منائی۔ آتم پر ماتم چڑھیا چند، جلوہ جوت نور رُشنائیا۔ پاربرہم برہم بنیا سنگ، دھر دا
سنگ اک بنایا۔ شبدی ناد وجائے مردنگ، گیت گو بند اک سنائیا۔ دُئی دویتی ڈھاکے کندھ، پڑدا اوہلا دتا اٹھائی۔ بھيو گھلا کے ہنگ برہم، ناتا کوڑا دتا

چُکائی۔ کر پرکاش اندھیرے اندھ، اِکو نُور کرے رُشنائی۔ کوڑی کریا بیڑا بٹھ، بندگی اِکو رہیا سمجھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد ہو ونہار سہائی۔ پوہ کہے میں بھگتاں ویکھیا گیت، بن رسنا جہوا بٹی دند گائی۔ آتم پر ماتم جوڑ پریت، پریتم اپنا رہے منائی۔ کایا کر کے ٹھنڈی سیت، اگنی تت گئے بُجھائی۔ جھگڑا چُکا کے ہست کیٹ، چار ورن اٹھاراں برن ڈیرہ ڈھائی۔ لیکھا مُکا کے اوچ نیچ، راو رنک نہ کوئے دکھائی۔ پنڈھ مُکا کے مندر مسیت، کایا کعبہ خوشی منائی۔ ترے گن مایا نالوں ہو اتیت، ترے بھون منگن سرنائی۔ آپ اپنا جگت توں جیت، جگ جیون داتا مل کے سو بھاپائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیائی۔ پوہ کہے میں جن بھگتاں ویکھیا سوہنا مندر، کایا مائی سو بھاپائی۔ جتھے رہیا کوئے نہ جندر، بجر کپائی کُنڈا لاہیا۔ من واسنا بھوے نہ بندر، ترشنا تانس نہ کرے کوئے وڈیائی۔ سچ پریم دا لے انندن، انند انند وچوں پرگٹائی۔ جم کی پھاسی رہی نہ بندھن، بندگی ڈنڈاوت اِکو دتی سمجھائی۔ ساچا روپ بنا کے چندن، نم واس دتی کڈھائی۔ دُھر دا مالک بن کے سنگن، سگلا ساتھ رہیا بُجھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار سچی سرنائی۔ پوہ کہے میں بھگتاں رکھی تانگھ، جگ چوکڑی دھیان لگائی۔ کون ویلا پر بھ دھارے سوانگ، بھیکھی اپنا ویس وٹائی۔ سچ پریم دی چاڑھے کانگ، کوڑی کریا دئے رُٹھائی۔ سوئی سرتی جائے جاگ، جاگرت جوت کرے رُشنائی۔ ہنس بُدھی رہے نہ کاگ، کاگوں ہنس بنائی۔ دُرمت میل دھو کے داغ، پتت پُنیت دئے دکھائی۔ جگت ووار بدل سماج، سمگری اِکو دئے سمجھائی۔ دُھر درگا ہی بخش کے راج، رعیت اپنی دئے دکھائی۔ جتھے اِچھراں دا نظر نہ آوے کوئے ناچ، نو اٹھاراں وے نہ کوئے ودھائی۔ تن مائی دسے نہ کاچ، پنچ تت نہ کوئے دکھائی۔ رسنا جہوا بٹی دند نہ کرے کوئے بات، من مت بُدھ نہ کوئے چٹرائی۔ سورج چند منڈل منڈپ نہ کوئے دوس رات، گھڑی پل ونڈ نہ کوئے دکھائی۔ نہ کوئے بھور نہ پر بھات، سندھیارنگ نہ کوئے رنگائی۔ نہ کوئی دین نہ کوئے ذات، مذہب روپ نہ کوئے سمجھائی۔ اِک اِکلا بیٹھا آپ اِکانت، اِیکنکارا سو بھاپائی۔ جس دی بھگتاں نال جماعت، ضامن ہو کے ویکھ دکھائی۔ جتھے کڈھنا پوے نہ کوئے حساب، قلمنا والی نہ کوئے لکھائی۔ پڑھنی پئے نہ کوئے کتاب، کتبخانے قیمت کوئے نہ پائی۔ اِکو سجدہ دسیا آداب، سر قلم نہ کوئے کرائی۔ سچ محرابے بیٹھ آپ، محبوب اِکو سو بھاپائی۔ ترے گن کوڑی کریا توڑ کے تاپ، اگنی تت دئے بُجھائی۔ توں میرا

میں تیرا کو دس کے باپ، جہاں توں لئے جھڈا گیا۔ رُوح بُت دوویں کر کے پاک، پُنیت اپنے پتَن لئے لُکایا۔ گر اوتار پیغمبر جو بھوکھتاں وِچ گئے بھاکھ، بھاؤ سب دا کھوج کھوجا گیا۔ کھیل کرے ہو کے ساکھیاں، سچ سوامی اپنی دیا کمایا۔ جس دا نرا کھر لہجے کسے نہ وِچوں لُغاکت، لگ ماتر نہ کوئے درڈایا۔ سو بھگت سہیلا بن کے باپ، سنت سبجَن گود اٹھایا۔ پوہ کہے جدھر دیکھاں اُدھر ساتھ، بھگتن مینا بھگتاں وِچ سما یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہ ہلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، تن ماٹی بُت نہ خاک، جوتی شبد دھار ملیا نال اِفاق، نِفاق بھگتاں دے مٹایا۔

* ۷ پوہ شہنشاہی سمت اچرن سنگھ دے گرہ مانا والا *

پوہ کہے میں جگ چوکڑی دیکھاں چاروں دشا، چار کُنٹ دھیان لگائیندا۔ نِت نوت پر م پُر کھ پر ماتم بھگوان ہو کے کرے بھگتاں ریچھا، دو جہاناں ایسے اوتھے سر اپنا ہتھ لگائیندا۔ نام دست امولک کایا تن ماٹی خاکی پائے بھچھا، وست اگئی اندر مندر آپ رکھائیندا۔ سچ پریم پیار دا اتم سریشٹ دیوے حصہ، خالی بھنڈارے آپ بھرائیندا۔ دین دُنی جگت جہان کائنات دے متھا، تھر گھر ساچا اک سمجھائیندا۔ رسنا جہوا پتی دند کوڑا رس پھکا، امرت رس انتر آتم آپ چکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگوان اپنا رنگ رنگائیندا۔ پوہ کہے میں جگ چوکڑی جگت جو کایا دیکھی بدلی، تن ماٹی پھول پھولایا۔ بھرے بھلی سرشی دیکھی سگلی، سگلا سنگ نہ کو بنایا۔ آتم پر ماتم دھار دے نہ کوئی اگلی، پڑدا اوہلا نہ کوئے اٹھایا۔ سنیا سی ویراگی تیاگی جٹا جوٹ پھردے جنگلیں، تن بھبوتی خاک رما یا۔ سچ دست نام امولک بن بھگتاں کسے نہ لہ لئی، کھوج کھوج تھکی سرب لوکایا۔ من واسنا کوڑی کریا کسے نہ حد گئی، حاضر حضور حضرت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے ویکھ وکھایا۔ پوہ کہے میں جگ چوکڑی کردا رہیا دھیان، بھر پوئی روپ وٹایا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی، سندا رہیا گیان، رسنا جہوا پتی دند کلماں والی پڑھایا۔ گر اوتار پیغمبر دے دے گئے بیان، صفتاں وِچ سوہلے ڈھولے گایا۔ بھگھے مردے دیکھے مہینے وِچ رمضان، رمز اشارہ نہ کوئے سمجھایا۔ نو نو چار جگ جگیشتر دھردے گئے دھیان، مُنیشتر

مومن رُوپ وٹائیا۔ سچ سُبھاؤ بن بھگتاں کسے نہ ملیا آن، بھگوان ابھیو بھید نہ کوئے کھلایا۔ سچ دوارے پاوے کوئے نہ مان، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سکھ سچ ویکھ دکھایا۔ پوہ کہے میں جگ چوکڑی ویکھدا رہیا پدوی، اُچ اتھاہ اگم بے پرواہ نظر اٹھایا۔ جگت جہان ویکھیا وچ مذہبی، مزہ ہر نہ کوئے چکھایا۔ من واسنا ہندی رہی بے ادبی، ادب آداب حق نہ کوئے درڑایا۔ سر جھکیا نہ کسے قدمی، قدم بوسی قادر قدرت نہ لائے پائیا۔ تشدد مٹے نہ کسے عدمی، مدد ملی نہ نور خدایا۔ کھیل ویکھی جگت تمدنی، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے آپ اٹھایا۔ پوہ کہے میں ویکھیا جگ چوکڑی پرم پُرکھ پر ماتم شبدی گھوڑے زینہ پاوندرا رہیا پاکھر، ڈوری اپنے ہتھ رکھایا۔ انتم کھیل ویکھن آیا آخر، آخر اپنی کار کماپیا۔ گوہند سورا بنیا ساتھن، سگلا سنگ بنایا۔ گرکھاں آیا آکھن، اٹھو نیز لوچن لوو کھلایا۔ کل ویلا آیا جاگن، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ ایہہ لہنا دینا پچھلا کوئی بھاگو بھاگن، بھاگ سب دی جھولی پائیا۔ من آتم دے ویراگن، ویری متر شترُو پڑا رہیا اٹھایا۔ بن رسنا جہوا پتی دند مارے آوازن، نعرہ جیکارا اک سنایا۔ جتھے نہ کوئے سوال نہ جوابن، جواب طلی نہ کوئے دکھایا۔ جن بھگتاں پوری کر کے آس مُرادن، مُردے محبوب اپنا رنگ چڑھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سرنگت اک درڑایا۔ پوہ کہے میں جگ چوکڑی ویکھیا گھڑی پل، پلک پلک نال بدلایا۔ میں کھیل ویکھیا جل تھل، مہینل اپنا دھیان لکایا۔ پُرکھ ابناشی پرگٹ ہو کے کلج کل، کل کلکی پھیرا پائیا۔ بھگتاں اندر گیارل، جگ نیز ویکھ نہ کوئے سمجھایا۔ سرشٹی درشٹی کر کے اچھل چھل، ویشیش و ششٹی گرکھ لئے پرگٹایا۔ در دوارے دے کے محل اٹل، اُچ پر بل پرم پُرکھ ہو یا سہایا۔ سب دے جگ چوکڑی دی مسل وچوں مصلے کر دیوے حل، آگے مثال اپنے نال رلاپیا۔

* ے پوہ شہنشاہی سمت ا منگل سنگھ دے گرہ پنڈ سارنگڑا *

زرگن زرویر جوت پُرکھ سمرتھ، پت پر میثور بے پرواہ اکھوائیندا۔ جگ چوکڑی زرگن سرگن لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت چلاوے رتھ، مایاتت کھیل کھلاییندا۔ گر اوتار پیر پینغمبر نام سندیشہ دے کے حق، حقیقت ساچی آپ درڑاییندا۔ شبد اگئی ناد انحد و جانند، سرتی شبدی راگ الاپیندا۔ جوتی جاتا

جوت کر پرکاش، ابناش اپنا کھیل کھلائیندا۔ بھگت سہیلا اک اکیلا ساچے سنتاں نظر آئے ساکھیات، نج نیتز لوچن نین اکھ کھلائیندا۔ بن رسنا جہوا ہٹی دند کرے اگمی بات، نراکھر وکھر آپ پڑھائیندا۔ گرکھ گر سکھ ست سوامی دیکھے آپ، نت نوت ویس وٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، بھیو ابھیدا اپنے وچ چھپائیندا۔ سو پُرکھ نرنجن دھر دا سوامی، اجونی رہت اک اکھوائیا۔ آد جگاد انترجامی، انتر انتر ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر جس دی گاوندے گئے بانی، ڈھولا راگاں ناداں وچ سنائیا۔ جس دی رچنا وشن برہما شو چارے کھانی، انڈج جیرج اُتھج سیتج وچے ودھائیا۔ جس دا سر سروور نرویر نرمل جل پانی، دھار اکو اک وھائیا۔ جس دا کھیل ایٹھے اوتھے دو جہانی، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال کرے رُشنائیا۔ جو آتم پر ماتم دیونہارا پد نربانی، گرہ مندر اک سہائیا۔ جس دی کھیل جگت مہانی، مہما اکھ اکھ وڈیائیا۔ وڈیا گائے نہ کوئے زبانی، چو دس چو داں دئے ڈھائیا۔ جنہاں اُپر کرے آپ مہربانی، محبوب محبت اندر موخانہ دئے درسائیا۔ جلوہ دے کے جوت نورانی، اندھ اندھیرا دئے مٹائیا۔ سو پُرکھ صاحب سلطانی، شاہ پاتشاہ شہنشاہ پڑا دئے اٹھائیا۔ جس دی صفت کائنات وچ لکھے نہ نال قلم کانی، کعبیاں وچ بیٹھے سارے دین ڈھائیا۔ جس نے پنج تت گر اوتار پیغمبر کیتے فانی، فیصلہ اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نرویر نراکار نرنکار وڈی وڈیائیا۔ نرگن جوت پُرکھ اکال، دوجا نظر کوئے نہ آئیندا۔ جتھے نہ کوئی جواب نہ کوئے سوال، کلمہ نام ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ جتھے نہ کوئی شودوالا مندر مٹھ حال، تتوت ویس نہ کوئے وٹائیندا۔ اکو داتا دین دیال، دیاندھ سوامی سو بھاپائیندا۔ جس دا گر اوتار پیغمبر چار جگ دیندے گئے احوال، شاستر سمرت وید پُران کھانی بانی صفت صلاحندا۔ جس نوں کھانہ سکے کوئی کال، مہاکال نظر کوئے نہ آئیندا۔ جس دی کوٹن کوٹ سادھ سنت تن خاکی وجود کردے بھال، ثبوت حق نہ کوئے سُبھائیندا۔ سو پُرکھ بدھاتا کھیل کرے اپنا آپ، دوجا سنگ نہ کوئے رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نرویر نراکار نرنگن اپنی کار کمائیندا۔ نرگن جوت پورن پرکاش، پاربرہم وڈی وڈیائیا۔ آد جگاد نہ ہوئے وناش، ابناشی اپنا کھیل کرائیا۔ گر اوتار پیغمبر بنا کے داسی داس، سیوک سیوا سچ سمجھائیا۔ نرگن سرگن پنجاں تتاں اندر پاوے راس، گوپی کاہن اپنا روپ وٹائیا۔ کھیلے کھیل پر تھمی آکاش، گگن گگنتر وچے ودھائیا۔ جن بھگتاں پوری

کرے آس، آہستہ آہستہ اندروں پڑدا دے اُٹھایا۔ لیکھے لا کے پون سواس، ساہ ساہ اپنا نام چپایا۔ آتم سیجا سہا کے کھاٹ، سنگھاسن اِکو دے وکھایا۔
 جتھے نہ کوئے دوس نہ کوئے رات، سورج چند نہ کوئے چکایا۔ نہ کوئی دین مذہب ذات پات، کھتری براہمن شوڈر ویش رُوپ نہ کوئے درسایا۔ صاحب
 سوامی اِکو بیٹھا کملاپات، پت پر میثور نظری آیا۔ نرگن نُوَر جوت پرکاش، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نُوَر نُوَرانہ نُوَر نُوَر چکایا۔ نرگن جوت
 جو جائے جان، انجانت رہن مول نہ پانیا۔ سچھنڈ بھومکا سہائے استھان، تھر گھر وجے نام ودھایا۔ گر اوتار پیغمبر جس دے ڈھولے گان، نیوں نیوں
 سپس جھکایا۔ سو صاحب سوامی انترجامی اِک بھگوان، بھگوان مالک اِک اکھوایا۔ کر کرپا جس نوں دیوے اپنا پریتی دان، پریتم اندروں نظری آیا۔ آتم
 پر ماتم کرے پروان، پاربرہم برہم اپنا رُوپ درسایا۔ بھيو اِجھیدا کھولے آن، پڑدا اوہلا دے اُٹھایا۔ نام ندھان سنا ڈھنکان، ناد انادی ناد وجایا۔ سرتی
 سرت کر سوادھان، نیز لوجن اِکھ گھلایا۔ جنہاں نُوَر نرگن ویکھیا اِک مہروان، مہر نظر وچ گئے سمایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے
 کھیل بے پرواہیا۔ نرگن جوت جو جائے بُجھ، من واسنا رہن نہ پانیا۔ پڑدا اوہلا رہے نہ لگ، ساکھیات ست سرُوپی درس دکھایا۔ رسنا جھوا ہتی دند بولن دا
 پینڈا جائے مک، رمز نال رمز لئے ملایا۔ سدھا پر م پرکھ پر ماتم کولوں ساچا لیکھ لئے بچھ، دُو جی اوٹ نہ کوئے تکایا۔ جو کجھ ہے سو اوسے دا باقی لکھ چوڑاسی
 جیو جنت سرشٹی دے تچھ، تخم تاثیر اپنی سکے نہ کوئے بدلایا۔ جگت جہان ناتا جڑیا پتا پت، ساک سین کُٹب مل مل خوشی منایا۔ جنہاں دے اندر پر م
 پُرکھ دی دھار گئی اُٹھ، دُئی دُویتی ڈیرہ ڈھایا۔ بنا نگاریوں لگی چوٹ، چوٹی چڑھ کے درشن پاون سچے ماہیا۔ انت آخیری اِکو پُرکھ اکال دی اوٹ، دُو جی اِشٹ
 نہ کوئے منایا۔ جس نوں لبھدے کوٹی کوٹ، کایا گڑھ بنک دوار اندر بھجن تھاوں تھانیا۔ بن ہر کرپا کرپال اُتے ہوئے نہ کوئے موہت، مُجبت سچ نہ کوئے
 جنایا۔ جتھے لیکھا نہیں کوئی چوڈاں لوک، چوڈاں طبق چوڈاں ودیا نہ کوئے سمجھایا۔ سو سنت سہیلا گرو چیلان بن نیتن اِکھاں درشن کرے روز، روضے
 بانگ دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ جن بھگتو پریتم نال مل کے ویکھو اُس دی مَوَج، مجلس بھگتاں وچ رکھایا۔ جس دی گر اوتار پیر پیغمبر دس کے گئے کھوج، لیکھا
 لکھ کے قلم شاہیا۔ اوہ داتا نرمل جوت، تیاں والا رُوپ نہ کوئے وکھایا۔ اُس دا اِکو راگ اِکو ناد اِک سلوک، سوہلے سب نوں رہیا سنایا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگادی اِکو ہر، جگ چو کڑی اپنا تھم ورتائیا۔ زرگن جوت بے شک مانس منکھ، تئاں اندرت نظری آئیا۔ جے اُس دا
 روپ ہو جاوے نہ کوئی ترشانا نہ کوئی بھکھ، آسا من نہ کوئے ودھائیا۔ نہ کوئے روگ نہ کوئے دُکھ، چنتا غم نہ کوئے ستائیا۔ نہ کوئی دھی نہ کوئے پُت، نہ
 کوئے سوہریاں گھر جوئیا۔ اِکو اُس نوں مل کے اندروں ہو جائے چُپ، چُپ چُپیتیاں گھر بیٹھیاں درشن پائیا۔ پھیر کسے نوں کی لینا بچھ، جے ملے دُھر
 درگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرمل جوت جن بھگتاں دے درسائیا۔ نرمل جوت نرکارا جن بھگت تک، تقویٰ اِکو اتے رکھائیا۔ حقیقت
 وچوں مل گیا حق، حقوق پچھلا جھولی پائیا۔ ملیاں پُرکھ اکال توں بنا کدے دُور نہ ہو یا شک، شکوے وچ پھرے لوکائیا۔ منزل منزل پاندھی راہی سارے
 رہے نٹھ، منزل چٹھ کے گھر سوامی درشن کوئے نہ پائیا۔ ناتا جڑیا ت اتھ، نو دوارے مایا متا ہوئی ہلکائیا۔ ایڑا پنکلا سکھنا سب نوں رہے دس، شاستر
 سمتر وید پُران دین دُہائیا۔ کوئی سہنس دل کول رہے پھس، کوئی اِشٹ دیوتئاں والا ویکھ خوشی منائیا۔ کوئی امرت رس تھوڑا تھوڑا رہے چکھ، نخبھر جھرنا
 بے پرواہیا۔ کوئی اندروں نچ نیتز کھول کے اٹھ، بنا اکھراں کرن پڑھائیا۔ کوئی سچ پتھر وچھا کے ستھ، یارڈا اپنا لیا ہنڈائیا۔ جن بھگتاں جئاں چرن ملے پُرکھ
 سمترتھ، دُوسر سیس نہ کوئے جھکائیا۔ ایہہ کھیل نیارا سب توں دکھ، جگت ودیا نہ کوئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، زرگن نرؤیر
 نرکارا نرکارا اِکو اک اکھوائیا۔ زرگن جوت اک پُرکھ اگم، جو اگمڑی کار کمانیدا۔ نہ مرے نہ پئے جم، جننی لکھ نہ کوئے سہائیدا۔ نہ کوئی ترشانا نہ کوئی طم،
 رجو طمعو ستو ونڈ نہ کوئے ونڈائیدا۔ نہ کوئی سوگ نہ کوئی غم، دُکھ شکھ نہ کوئے پرنائیدا۔ نہ کوئی تن ماٹی خاک چم، چم درشی نہ ویکھ دکھائیدا۔ نہ کوئی نور
 نورانہ چمکے سورج چن، منڈل منڈپ ونڈ نہ کوئے ونڈائیدا۔ سو پُرکھ اکال دین دِیال اِکو جس گرا اوتار پیر پیغمبر کہن دھن دھن، جس دی مہما صفت نہ
 کوئے صلاحندا۔

* ۷ پوہ شہنشاہی سمت اوتار سنگھ، ہزارا سنگھ دے گرہ پنڈ کاؤنکے * *

زرگن روپ بھگت دا بھاؤ، بھاؤ اپنا دئے درڑائیا۔ انتر آتم ساچا چاؤ، چاؤ گھنیرا اک سمجھائیا۔ ساچا مارگ دتے راہو، رہبر ہو کے میل ملائیا۔ نام ندھان جنا کے ناؤں، نر نر نکار دئے دکھائیا۔ بھاگ سُنھنجا کرے گاؤں، گاؤں کھیڑا اکو اک وڈیائیا۔ جس نوں گوہند کہا واہو واہو، واہ واہ گوہند وکھ دکھائیا۔ شاہ پاتشاہ بن کے سچا شاہو، شہنشاہ اپنی کار کمائیا۔ بے پرواہ اگم اتھاہو، اکھ کہانی رہیا درڑائیا۔ آتم پر ماتم کر ویاہو، ویاہ اکو دئے جنائیا۔ ڈھر دا بن کے پتا ماؤں، سگن ساچا رہیا منائیا۔ پریم پیار پکڑے باہوں، دھام سُنھنجنے رہیا لکائیا۔ عرش فرش دا کرے نیاؤں، حکم عدالت اک درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچن سہیلا اک اکھوائیا۔ زرگن جوت سورا سرنگیا، بھگت وچھل گردھار۔ آد جگادی ساچا سنگیا، سگلا روپ کرتار۔ دیوے دان نام امنگیا، بھکھ بھکھیا جھولی بھرے بھنڈار۔ کوڑ گڑیاں کرے چنگیا، بُرائیاں کڈھے باہر۔ پریم پیار دے اندیا، ڈکھڑا جنم دئے نوار۔ کوڑی کریا کڈھ کے گندیا، اُجل صاف کرے سرجنہار۔ جگت واسنا میٹے دھندیا، ڈھندوکار نہ رہے غبار۔ بنا بندگی بنا کے بندیا، بندھن توڑے سرب سنسار۔ دین دیال بن بخشندیا، بخشش کرے آپ کرتار۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی رہیا وچار۔ زرگن جوت جگت جہان، چوراسی چرن کول سرنائیا۔ آتم پر ماتم سرب دھیان، برہم گیان ووت وڈیائیا۔ شبد ندھانا نام ندھان، بے پہچان دئے سمجھائیا۔ کلمیوں باہر کرے کلیان، عملاں دئے مٹائیا۔ فضل کرے رحمان، اجل دا لیکھ مکائیا۔ گرہ مندر جگا کے شمع دان، نور ظہور دئے دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنت سہیلے رنگ چڑھائیا۔ زرگن جوت جن میلا سگل، سگلی چنت مٹائیا۔ گرہ مندر اندر منگل، منگلاچار شنوائیا۔ پر بھاس لیکھا چکا کے جنگل، جاگرت جوت ڈگمگائیا۔ ساچی دس نمستے بدن، بندگی اک دکھائیا۔ پریم پریتی دے کے پرماندن، سکھ ساگر وچ سمائیا۔ جس داگر اوتار پیر پیغمبر حکم کرے نہ کوئی اُلٹھن، اُنکلیاں اُتے سب توں حساب گنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن دیونہار وڈیائیا۔ زرگن جوت پر م پُرکھ دی دھار، پپا پورن دئے وڈیائیا۔ ہوڑا زرگن سرگن کھیل اپار، باہا ہر جو روپ وٹائیا۔ اکھراں باہر کرے گُفتار، شبدی شبد سنائیا۔ لہنا دینا دین آیا سنسار، دیونہار وڈیائیا۔ خالی بھری جائے بھنڈار، بھانڈا بھرم بھو مٹائیا۔ بھگت

سُہیلے سجن صاحب اٹھال، اٹھ اٹھ اپنا رنگ رنگا گیا۔ سچ گھر گرہ مندر سوامی بنا کے سچے بال، بال اپدیش اک سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہر جن سجن ساچے بھال، بھلی بھلی طرح پار لنگھایا۔

* ۸ پوہ شہنشاہی سمت انرائن سنگھ دے گرہ پنڈ گمان پرا ضلع امرتسر *

پوہ کہے میں پر م پڑکھ دی پٹی پدوی، پاربرہم پت پر میثور نظری آئی۔ جس دا سجدہ سیس جگدیش اکو ادبی، اللہ تعالیٰ جلوہ نور نور رُشنا گیا۔ گر اوتار پیغمبر جھکدے قدمی، چرن کول سرنائی سرب دکھایا۔ لیکھا جانے آد جگاد عدمی، عدل عدالت اکو اک سہنایا۔ جگ چوکڑی کرنہارا بدلی، برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال حکمے اندر پھرائیا۔ نرگن سرگن دھار پنڈھ مکاوے منزلو مزلی، منزل اپنی چڑھ کے خوشی جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی کرتا سیو کمایا۔ پوہ کہے میں ویکھیا قدرت دا قادر، گہر گبھیر اکو نظری آئی۔ جودھا سوربیر بہادر، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جس دا ایٹھے اوٹھے اکو عادل، انصاف اکو دئے سمجھایا۔ لہنا جانے مقتول قاتل، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ جگ اپنا تحم ورتایا۔ پوہ کہے میں ویکھیا کھیل اگم اتھاہ، بن اکھاں نظری آئی۔ جس دی گر اوتار پیغمبر صفت کر کے گئے صلاح، شاستر سمرت وید پُراناں انتر جس گایا۔ سو کرنی دا کرتا نرگن جوت کرے رُشنا، سو پھ سروپی اپنا روپ پرگٹایا۔ لکھ چوراہی جیو جنت سادھ سنت بنے ملاح، بھگت بھگونت لئے اٹھایا۔ جس دا ڈھولا بھوکھتاں وچ گئے گا، راگاں ناداں تال وجایا۔ سجدیاں وچ سیس گئے نوا، ڈنڈاوت بندنا چرن سرنایا۔ سو پڑکھ اکالا دین دیا جوتی جاتا گیا آ، آمد اپنی پھیرا پائی۔ جس دے آگے دوئے جوڑ منگدے گئے دُعا، دوہری دھار رہیا دکھایا۔ من مت بدھ جس نوں سمجھ نہ سکے را، جگت ودیا نہ کوئے وڈیایا۔ چار گنٹ دہ دشا جس نوں لبھدے تھواں تھان، کھوجنہار سرب لوکایا۔ سو صاحب سمرتھ شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہ، سچ دوارا اک سہنایا۔ جل تھل مہینل چھڈ جگت اسگاہ، ٹلے پر بت آیا تجایا۔ گرہ مندر اک وڈیا، سمبل اپنا چرن لکایا۔ گو بند لہنا رہیا چکا، لیکھا دھر دا آپ ورتایا۔ بھگت سُہیلے رہیا اٹھا، گر چیلے جوڑ جڑایا۔ وشن برہما شو رہیا ہلا، ترے پنج

نندرا دے کھلایا۔ ویلا وقت رہیا وڈیا، وڈ وڈا نور خدایا۔ لیکھا جانے دو جہاں، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی رہیا درڑایا۔ پوہ کہے میں ویکھیا دور درڑا نیڑے، گھر سجن نظری آیا۔ جو جگ چوکڑی بھگتاں بنھے بیڑے، سنت سہیلے گود اٹھایا۔ جھگڑے چکائے تیرے میرے، ہنگ برہم اک سمجھایا۔ کوڑی کریا میٹ اندھیرے، زرگن جوت کرے رُشانیا۔ اکو رنگ رنگائے گروگر چیرے، چیلگر اکو رنگ سمانیا۔ سو پڑکھ اکلا دین دیلا کایا و سیا ساڈھے تن ہتھ کھیڑے، مندر سوہنا اک سمجھایا۔ من مت بدھ رہن نہ دیوے جھوٹھے جھیرے، جھگڑا اور نہ کوئے لڑایا۔ بھگتاں دیوے چاؤ گھنیرے، آسا نسا پور دکھایا۔ لکھ چوراسی وچوں گرکھ سجن تھوڑے ہتھیرے، جو پرہ نوں مل کے پرہ دے وچ سمانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی اپنی رہیا سمجھایا۔ پوہ کہے میں ویکھیا پرہ پڑکھ دارنگ، بن اکھراں نظری آیا۔ جن بھگتاں بنیا سنگ، سگلا میت سچ سکھدایا۔ گھر آتم و جامردنگ، دُھن انادی ناد سنایا۔ سچ سہاوانی کر پلنگ، گرہ بیٹھا ڈیرہ لایا۔ بن رسنا جہوا بتی دند دے انند، انند آتم رہیا دکھایا۔ بنا سورج چن چاڈھ کے چند، زرگن جوت کرے رُشانیا۔ آتم پر ماتم ناتا گنڈھ، پاربرہم برہم میلا سچ سبھایا۔ دُھر دا ڈھولا سنا کے چھند، نراکھ کرے پڑھایا۔ چارے کھانی چارے بانی مکا کے پنڈھ، پرا پسنتی مدھم بیکھری لیکھا دے مکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرہ مندر اک وڈیایا۔ پوہ کہے میں ویکھیا پرہ پڑکھ پرہ گھر گمبھیر، بے نظیر نظری آئیندا۔ جس داراہ تگدے گر اوتار پیٹنمبر پیر، سو بھگت بھگوان کھیل کھلایا۔ جس دی شرع سمجھ نہ سکے کوئے زنجیر، شریعت ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جس دی موصور کھچ نہ سکے کوئے تصویر، تسبیح مالا نہ گل لکھایا۔ جس نوں لبھدے شاہ حقیر، پاتشاہ اپنا ویس وٹایا۔ جس نوں سجدہ کرے کبیر، کایا کعبہ سو بھاپایا۔ جس دی نام اگمی سب توں دکھری تدیر، تقریر حق سناؤ۔ جس دی منزل چوٹی اک اخیر، سچکھنڈ دوارے سو بھاپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا کھیل آپ کھلایا۔ پوہ کہے میں اپنا دستاں مہینہ پوہ، پرہ پڑکھ دتی وڈیایا۔ سمت شہنشاہی لگی لو، لوآں پریاں برہمنڈاں کھنڈاں نین نین اٹھ کھلایا۔ پڑدالاہ کے سوہنگ سو، سوہنا حکم دینا سناؤ۔ ہنگ برہم کرے نہ کوئی دھروہ، دھرو پربلا دین دہایا۔ کجگ کوڑی کریا جس نے لیسی کھوہ، چارگنٹ کر رُشانیا۔ جن بھگتاں دیوے ڈھو آ ڈھو، نام امولا جھولی پائی۔ امرت آتم نچھر جھرن دینا

چو، رس اِکو اِک وکھائیا۔ پنج تت کوڑی کریا اندرون کڈھنا گروہ، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار نہ کوئے ہلکائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم جانا چھوہ، مل مل اپنا رنگ وکھائیا۔ ہر کا کھیل نہ جانے کو، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی پڑھ پڑھ تھکی سرب لوکائیا۔ جگ چوکڑی زرگن سرگن دھار چلدی رہنی دو، گر اوتار پیغمبر ڈھولا سولہا جگت سنائیا۔ انت کنت بھگونت سری بھگوان اِکو جوت سروپی آیا ہو، ہوکا شبدی نام سنائیا۔ سب توں اتم سریشٹ نو سو پُرانوے چوکڑی جگ دا انت آخیری چھبھی پوہ، جس دی ودی سدی نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار سچی سرنائیا۔ پوہ کہے میں جگ چوکڑی ویکھدا آیا سنت، گر اوتار پیغمبر گئے منائیا۔ پُرکھ اکال اگے سارے کردے گئے منت، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ سدھی کسے نہ کیتی ہمت، پھر باہوں ساچے دھام دئے بہائیا۔ دین مذہب ذات پات نگی نگی ونددے گئے سمت، سماں بھانے وچ بتائیا۔ پر بھ دی یاد وچ کسے دی دُور نہ ہوئی چنت، چنتا وچ سارے دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اِک ورتائیا۔ پوہ کہے میں ویکھیا جگ چوکڑی چار، چار چار دھار کھلائی۔ وشن برہما شوکھے سیوادر، دوس رین بھجن واہو داہیا۔ گر اوتار پیغمبر ویکھے پنہار، در ٹھانڈے سیس جھکائیا۔ بھچھیا منگدے وارو وار، خالی جھولی اگے ڈاہیا۔

۳۳

ڈنڈوت بندنا سجدے اگم اپار، مستک اِکا دھوڑی خاک رمائیا۔ نام کلمہ رسنا جہوا ہتی دند اچار، توں ہی توں ہی راگ الایا۔ راگاں ناداں وچ پایا نہ کسے شُمار، انت کہن وچ انت نہ کوئے جنائیا۔ کریا کھیل آپ زرنکار، زرگن سرگن حکم ورتائیا۔ شبد سندیشہ دے وچ سنسار، لوک مات کری پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر سچ سوامی انترجامی پُرکھ بدھاتا اگم اتھاہ بے پرواہ شہنشاہ قدرت دا قادر خلق دا خالق دُھر دا مالک بے نظیر، مقامے حق نظری آئیا۔ پوہ کہے میں ویکھیا جن بھگتاں دایار، مُبین اِکو نظری آئیندا۔ جس دے پیغمبر خد متگار، سیوا اِکو اِک سمجھائیندا۔ جس دا در سوہنا دربار، دروازہ نظر کسے نہ آئیندا۔ سو داتا دانی کھیل کرے اگم اپار، بے پرواہ اگم اتھاہ اپنی کار کمائیندا۔ جگ چوکڑی نت نوت آئے ویس وٹا، بھیکھا دھاری اپنا بھیکھ اپنے وچ چھپائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی کار کمائیندا۔ چھبھی پوہ کہے میں آؤنا لوک مات جگت، جگ جگ جیون داتا دئے وڈیائیا۔ سنت سہیلے اٹھاؤنے بھگت، بھگوان اپنا رنگ رنگائیا۔ مان دوا کے دُھر دی سنگت، ہر سنگت وچ سمائیا۔

لیکھا چُکا کے لہنا دینا انت، انتشکرن سب دا ویکھ وکھائیا۔ سچ بناؤنے ساچے سنت، ساچا مارگ اک درڑائیا۔ سوئی سُرَت ملاؤنا کنت، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیا۔
 گڑھ توڑنا ہوئے ہنگت، ہنگ برہم اک وکھائیا۔ گرگھ بناؤنا بودھ اگادھا پنڈت، بن و دیا کرے پڑھائیا۔ لیکھا چُکاؤنا پنچ پنچ، پر م پُرکھ بخشنی اک سرنائیا۔
 جھگڑا مکنا بہشت جت، سورگ چرناں ہیٹھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سوامی انترجامی شبد انامی اکو گھر وکھائیا۔
 پوہ کہے میں ویکھی پر م پُرکھ دی ریت، جگ چوکڑی دھیان لگائیا۔ جو بیٹھا سدا دھام انڈیٹھ، جگ نیتز نظر کوئے نہ پائیا۔ نرویر ہو رہے اتیت، ترے گن
 وچ نہ کوئے سمائیا۔ ونڈ کرے نہ مندر مسیت، شودوالا مٹھ نہ کوئے بنائیا۔ جسدا حکم فرمانا شبد انادی اکو گیت، دو جہان کرے پڑھائیا۔ سو بھگتاں تن ماٹی
 کرے ٹھانڈی سیت، اگنی تت بُجھائیا۔ پریتم ہو کے وسے چیت، من چت وت ٹھکوری کوئے نہ پائیا۔ ساچی بھکھیا جھولی پاوے بھیکھ، نام ندھانا اک
 درڑائیا۔ دُھر دا کلمہ دتے حدیث، حضرتاں کرے پڑھائیا۔ جس نے بچھلا سماں چُکایا بیس اکیس، پورب لیکھا ویکھ وکھائیا۔ سو کھیل کرے جگدیش، جگت
 جگ دے وڈیائیا۔ جس دے سپس تے سر توں بنا (چھتر) جھلنا سپس، سپس بن جگدیش سو بھا پائیا۔ جس دی چار جگ کردے رہے تمہید، صفتاں وچ
 صلاحیا۔ گر اوتار پیغمبر کر کے گئے اُمید، آسا وچ دھیان ودھائیا۔ سو پُرکھ اکال دین دیال اپنا کھیل کرے ٹھیک، ٹھا کر ہو کے پھیرا پائیا۔ جس دی دھار
 جگت باریک، سمجھ سکے کوئے نہ رائیا۔ چوڈاں و دیا چوڈاں لوک چوڈاں طبق جس دی کرن تعریف، ترانیاں وچ راگ الائیا۔ سو پُرکھ اکالا جن بھگتاں
 کٹنہارا تکلیف، مُرشد مُریداں لئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ پوہ کہے میں سمت شہنشاہی وچ آیا پہلی وار،
 وارتا بچھلی دیاں جنائیا۔ سری بھگوان داتک دربار، در دوارے سارے گیا بھلائیا۔ حقیقت حق ویکھیا یار، جو یارانہ آد جگاد جگ چوکڑی توڑ نبھائیا۔ بھگتاں
 سنتاں نال کرے سچ پیار، پریتم ہو کے پریم وکھائیا۔ بنت بنا کے سرب سنسار، گھر گھر بیٹھا کھ چھپائیا۔ کلجگ اتم کھیل نیار، نرگن نرویر نراکار رہیا
 وکھائیا۔ چار کٹ دہ دشا میں اسمان، جس دی کرے نہ کوئے وچار، بدھیوان نہ کوئے چترائیا۔ سو لہنا دینا لیکھا جانے سرب سنسار، وڈ سنساری بے پرواہیا۔
 کل کلکی لے اوتار، جوتی جاتا ہو اُجیار، نرگن جوت کرے رُشنائیا۔ بھگت وچھل گرور گردھار، سنت سہیلا سچ سکھدائیا۔ پورب جنم لہنا دینا قرضہ دے اُتار،

مقروض اپنی سیو کمائیا۔ بن شبد کرے گفتار، دیدِ عیدِ چند رُشنائیا۔ ستمکھ ہو کے دے دیدار، بھگت سہیلے میل ملائیا۔ جس دا لیکھا لکھن پڑھن توں باہر، قلم شاہی چلے نہ کوئے چترائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی بھگتاں ملیا آن، آنا فانا اپنا لیکھا دے درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی نظری آئیا۔ پوہ کہے میں پر م پُرکھ دا اکو اکھر پڑھیا، پڑھ پڑھ وئی ودھائیا۔ میں منزل اگئی چڑھیا، جتھے دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ درشن کر کے میرا میرے وچوں ٹھریا، اگنی تت رہیا نہ رانیا۔ سچ سرنائی سرنی پڑیا، مستک ٹکا دھوڑی خاک رمائیا۔ پر م پُرکھ پر ماتم کرپا کر کے آپ اپنے جہا کریا، ایک دوجا بھو چُکائیا۔ میں بن نیا نوکا جھوٹا جہان پار کریا، دو جہان ادھ وچکار نہ کوئے اٹکائیا۔ اگے جا کے جن بھگتاں پلو پھڑیا، گنڈھ اپنے نال پوائیا۔ نہ جیوت نہ کدے مریا، جیون مرن وچ کدے نہ آئیا۔ سچھنڈ دوارا ویکھ کے ساچا گھریا، گرہ مندر اکو سو بھاپائیا۔ جتھے بنا تیل باقی دیکھ بایا، جوتی جوت کرے رُشنائیا۔ نہچل دھام دے اٹلیا، اچھل اچھل نہ کوئے دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار سرن سرنائیا۔ پوہ کہے میں دیواں سچ سندیشہ، سب نوں رہیا سنائیا۔ جس اُججائے وشن برہم مہیشا، کایات دتی وڈیائیا۔ سو مالک خالق پرتپالک دُھر دازر نریشا، نر نرکار سو بھاپائیا۔ جس داسا ستر سمرت وید پُران کھانی بانی لکھے لیکھا، انجیل قرآن دین دُہائیا۔ جس دا گر اوتار پیر پیغمبر دیندے گئے سندیشہ، دُھر داراگ الائیا۔ سو دھار کے آیا اگئی ویسا، ویس اپنا رہیا بدلایا۔ جو جگ چوکڑی رہے ہمیشہ، سچھنڈ ساچے سو بھاپائیا۔ جن بھگتاں کھول کے اپنا بھیتا، بھيو اپنا دے درڑائیا۔ آتم پر ماتم بن کے نیتا، نچ گھر پڑا دے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلج کوڑی کریا بدل دیوے لیکھا، ریشیاں مٹیاں پوہ کہے میں تک کے نور نورانہ، اپنی خوشی منائیا۔ ڈھولا گیت گاواں اک ترانہ، تریا دا لیکھا دیاں مٹائیا۔ جھلاواں اک نشانہ، جو نشانیاں خاک ملائیا۔ دیکھاں اک راجانا، جو راجیاں دے سزائیا۔ دیکھاں اک بھگوانا، جو بھگتاں رہیا وڈیائیا۔ دیکھاں اک مکانا، جس نوں سچھنڈ کہہ کے سارے رہے گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپ جنائیا۔ پوہ کہے میں تگیا اوہ پار برہم، برہم ویتا نظری آئیا۔ جس دی نہ کوئے ذات پات نہ دھرم، ورن برن نہ ونڈ ونڈائیا۔ جس نوں بخشے سد اپنی سرن، دوجا اشٹ نہ کوئے رکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر جس دی سیوا کرن، سو سوامی صاحب سکھدائیا۔ سو کرنی دا کرتا

اپنی کرنی آیا کرن، قدرت دا قادر خلقت ویکھے نورِ الاہیا۔ جن بھگتاں دے کے اگئی سرن، سرنگت اکو اک سمجھائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں سنت سہیلے آیا پھرن، پھڑ باہوں باہر کڈھائیا۔ گوہند دا پورا کرے پرن، پرم پڑکھ پر بھ اپنا سنگ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہلنگ نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں اندر اپنی منزل آیا چڑھن، منزل پینڈانہ کوئے دکھائیا۔

* ۹ پوہ شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹھوال *

تہاڈے پوٹیاں نال وچ کے بولی ستار، ست است دوویں راگ الاہیا۔ اچی کوک کہے پکار، سد ہوکا اک الاہیا۔ وجا ونہارے ہو خبردار، بے خبر خبر دیاں جنائیا۔ رنگ ویکھ اُس نرکار، جو نرگن نرویر سچا شہنشاہیا۔ جس نوں مرید مرشد دوویں کردے نمسکار، بن کعبیوں سیس جھکائیا۔ بلھا عنایت دوویں در بھگھار، خالی جھولی رہے بھرائیا۔ جو دیونہار سرب سنسار، آد جگاد ہوئے سہائیا۔ اُس دی سنی اگئی گفتار، جو بنا تند ستار وجائیا۔ مل اُس انوکھے یار، جو دھوکھا اور نہ کوئے جنائیا۔ جس دی الف یے اکھر نہ پاون سار، ونڈن ونڈ نہ کوئے دکھائیا۔ اوہ دلبر ویکھ میت مرار، من واسنادے جھکائیا۔ بنا اکھاں توں دے دیدار، اکھیاں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ گھر مندر کرے اجیار، کایا مائی سو بھاپائیا۔ بن دیوے باقی کر اجیار، کملاپاتی جوت کرے رُشائیا۔ ساتھی بن کے دُھر دایار، سچ دوارا دے دکھائیا۔ مرشد ملے مُردیاں دے جوال، مرن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ تسبیح مالا پوجا پاٹھ سمرن جوگ ابھیاں توں رکھے باہر، تیر تھ تٹ ایشان نہ کوئے کرائیا۔ جدھر تکاں اُدھر نظری آئے ظاہر، ظہور نور اپنا دے درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ ستار رہیا درڑائیا۔ ستار کہے میری پوٹے نال ملے آواز، انگلیاں بھججن واہو داہیا۔ وجاون والے اپنے مرشد کولوں سکھ اوہ راگ، جس دا سبق اور نہ کوئے پڑھائیا۔ لوڑ رہے نہ وضو نماز، سجدیاں وچ نہ سیس جھکائیا۔ رسنا دینی پئے نہ بانگ، کتاں وچ انگلاں نہ کوئے رکھائیا۔ کوڑا کرنا پئے نہ سوانگ، بھیکھ دھار نہ سکھنڈ لبھنا پئے تھاؤں تھانیا۔ ساکھیاں دیوے درس ساکھیاں، بن عید دید چند کرے رُشائیا۔ ستار کہے جس نوں بلھے نیا یار، اوسدا گھلا سدا دربار، مٹھی خاک ویکھے خاک

سار، عنایت عنایت کرے آپ نرنکار، مہر نظر نظر اٹھایا۔ ستار کہے میرا سُنَدے سرب سندیش، گیت رسنا نال الایا۔ وجاون والے ذرا سچی مُرشد نال کر کے ویکھ پریت، پریت تیرے اندرون نظری آئی۔ جس دی کلیمیاں توں باہر حدیث، حضرتتاں کرے پڑھائی۔ صوفیاں دسے ریت، پیغمبراں کرے شنوائیا۔ لیکھا چکا کے دند بتیس، جہوا زبان کلام نہ کوئے سکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ ستار ڈھنڈورا رہیا لگایا۔ ستار کہے میں اُچی کوک کوک دیواں ہوکا، آپ اپنا راگ بدلایا۔ مُرشد لہے نہ کسے وچوں چوڈاں لوکا، چوڈاں طبق دین دُہایا۔ جنہاں نوں پروردگار سانجھیا پر م پرکھ پر ماتم آتم ملن دا آپ دیوے موقع، مکمل اپنی دیا کمایا۔ اوہ گرکھ جگت وکار وچ کدے نہ کھاوے دھوکھا، کوڑی کریا وچ کدے نہ آئی۔ اُس نوں دُھر دامالک مُرشد مل جائے سوکھا، مُرید اپنے لئے بنایا۔ رہن دیوے جنم کرم دانہ کوئے روسا، رُسیاں گود اٹھایا۔ تن وجود لیکھے لا کے جُسا، جسم ضمیر دے بدلایا۔ بُلھے وانگ اندرون مٹا کے غصّہ، غُسل کرا کے اندر مُسلمانی وچوں باہر کڈھایا۔ بھو رہے کوئے نہ دُوجا، اکو ایک نظری آئی۔ جس داشبدا اشارہ گجھا، رمز حق سنایا۔ ستار کہے ستار وجاون والے اوہناں دا پیڈا مُکا، جنہاں نوں مکمل مُرشد بلیا بے پرواہیا۔ ستار کہے ستا اٹھ، نج نیتز نین اٹھ گھلایا۔ جے مُرشد تیرا تیرے اُتے جائے تھ، انمنگی، دولت جھولی پائی۔ کوئی پڑدا اوہلا رہے نہ لک، بجر کپائی کُندا لایا۔ امرت آتم جام پیا کے گھٹ، سچ خُماری دے چڑھایا۔ من واسنا جگت وکار اندرون کڈھے کٹ، کھکے کرے صفایا۔ ساڈھے تن ہتھ اندر سہائے مَوَلے ساچی رُت، پت ڈالی آپ مہکایا۔ سچ سُبھاؤ بن ہتھیاں باہاں مُرشد مُرید لئے چک، گور قبر وچوں کڈھایا۔ ستار کہے جے مالک ہو جائے خوش، پھیر تسبیح مالا دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ ستار کہے میں اُنکلاں نال رہی وچ، وجہ سب نوں رہی بتلایا۔ کدے مُرشد مُریداں ج، مکہ کعبہ حج کم کسے نہ آئی۔ جنہاں دے اندر اپنے نام دی سچی دتی صد، ڈھولا توں ہی توں ہی گانیا۔ اوہ منزل پار کر گئے حد، لکھن پڑھن دا لیکھا گئے مُکایا۔ مقامے حق درشن کرن رنج، محبوب اکو نظری آئی۔ ستار کہے بے شک بُلھے دے سارے گاؤندے چھند، شہنشاہ مل کے خوشی نہ کوئے منایا۔ ستار کہے میتوں خوشی ہوئی انج، کہانی اپنی رہی سنایا۔ میری پکار کہے رگ رگ، تار تار دے دُہایا۔ کُلی مروڑا دیوے نپ نپ، پاسا رہی بدلایا۔ اندر خالی خوشیاں نال کہا ہس، ہستی اپنی رہیا بدلایا۔ سیوا کردے ویکھے دوویں ہتھ، اُپر نیچے بھجن واہو

داہیا۔ کلے نال رہی سج، سبجَن مل کے ملی وڈیاںیا۔ مستی ویکھ خُماری آکھ، آکھیاں گئی بدلایا۔ ستار کہے جِنّا چر دُھر دا مُرشد انتر آتم نہ کراوے اپناج، حاجت پور نہ کوئے کراںیا۔ میں اوہناں نوں رہی سدّ، سدّے دیواں تھاول تھانیا۔ جیہڑے برہوں وچھوڑے وچ رہے دگ، آپ اپنا گئے مٹایا۔ لکھ چوڑا سی وچوں اوہناں لہج، پھڑ رہی اٹھایا۔ اٹھو ویکھو اکٹھے ہو کے سب، ست اکو دیاں دکھایا۔ جتھے نام پیالہ ملے دُھر دی مد، میخانے وجے ودھایا۔ بھگت سنت صوفی پین رنج، ساقی اکو رہیا ورتایا۔ بُلھے ورگے چرنی رہے ڈھٹھ، سر اُپر نہ کوئے اٹھایا۔ شبد اگئی وجے ند، تُوں ہی تُوں ہی راگ سُنایا۔ نرگن جوت دیک رہیا جگ، تیل باقی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ بنا چار دیواری دُھر دا جج، محراب احباب نہ کوئے دکھایا۔ جیہڑے مُرشد توں ہوئے الگ، تہناں ملے کوئے نہ تھانیا۔ جو چرنی گئے ڈھٹھ، تہناں ڈگیاں گلے لگایا۔ ستار کہے میں ہو کے بے بس، اُچی کوک کوک گر لایا۔ گرکھو پر بھو دے پیار اندر جاؤ پھس، پھانسی گل دی لوو کٹایا۔ میری پھیر پوری ہووے آس، آہستہ آہستہ دیاں سُنایا۔ جے وجاون والے تیتوں جائے کجھ بھاس، بھانڈا بھرم بھو بھنایا۔ پھیر میلا ہو جائے نال پُرکھ ابناش، جنم مرن دی لوڑ رہ نہ جایا۔ کیوں تُوں میرا دتا ساتھ، میں تیری دیاں گواہیا۔ اوہناں توں سکھ لے جاچ، جو جاچک ہو کے پر بھ دی سیو کماںیا۔ جنہاں پڑھی نہیں کوئی کتاب، کتجانے نہ پھول پھولایا۔ اکو ویکھ کے حق جناب، حکم وچ چلن چائیں چانیا۔ میں اوس دی ہوواں سدا محتاج، در دوارے لکھ جگایا۔ جس گر اتار پیغمبر دتے ساز، کلمہ نام کرے پڑھایا۔ اُس دا گرہ اک آباد، دوار ساچا نظری آیا۔ جس دی بُلھے شاہ بنا بٹلاں توں کرا گیا یاد، اندرے اندر آس رکھایا۔ سو مُرشد ساکھیاں، سکھیاں دا کاہن سب دا مالک سوامی کھیل کھلایا۔ مہر نظر نال مُجبت دیوے دات، صحبت جگت وڈیاںیا۔ من شکوے دُور کرے بھرم بھرانٹ، بھجے بھو دیوے چُکایا۔ ستار کہے اُسدے کولوں کجھ لے کے جائیے سوغات، جو سکھ ساگر وچ سماںیا۔ میٹوں سب توں دکھری نظر آئی پر بھات، صُح سوبر وڄی ودھایا۔ مل سوامی سبجَن کملاپات، پتن ویکھ پترا دتا اٹھایا۔ میں تند ستار ہو کے پنجاں تتاں دے مالک تیتوں رہی آکھ، مُرشد خالص خالص اکو نظری آیا۔ ستار کہے جس ویلے اُنگی میٹوں لگے تُرت، ناتا میرے نال جُڑایا۔ میری کھلی اندروں تُرت، ستی لئی اکتڑایا۔ نظر آئی اکال مورت، مُرشد بے پرواہیا۔ جس دی دس نہ سکے کوئے صورت، نرگن نور جوت رُشانیا۔ جسدا نام ندھان اگئی

ثورت، تریا دئے ڈھانیا۔ سو سرب کلا بھر پورت، شاہ پاتشاہ شہنشاہ شہنشاہیا۔ نہ نیڑے نہ دورت، گھر گھر ڈیرہ لایا۔ چرن چرنامت دیوے سچی دھوڑت،
 ڈھر ڈکا مستک خاک رمانیا۔ چولی رنگ چڑھاوے گوڑھت، دو جہاناں اتر کدے نہ جائیا۔ لیکھے لائے در آئے مورکھ موڑھت، اندھ اگیان دئے مٹایا۔
 ستار کہے جس مُرشد کولوں پوری ہووے ضرورت، اوہ مُرشد سچا بے پرواہیا۔ اپنے جنم دی جنم وچوں کرا لواں مہورت، گھڑی پل ویلا وقت سوہنا نظری
 آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہارا بھگتاں نورت، نور نورانہ گھر گرہ کرے رُشانیا۔ بے پرواہ شکوا کڈھے شکوک، شک رہن کوئے نہ
 پائی۔ مُریداں مُرشد دیوے حقو، دست امولک آپ ورتایا۔ ذرا عاشق نال بن کے ویکھو معشوق، مُشکل ساری حل کرایا۔ بنا الف یے توں پڑھاوے
 اوہ حرف، جس دی چوڑاں وِ دیا سمجھ نہ کوئے سمجھایا۔ اک پریم پیار مُجبت وِچ کرے معروف، دُجی اٹھ نہ کوئے کھلایا۔ بھاگ لگا کے کایا کجے کلبوت،
 پڑدا اوہلا دئے اٹھایا۔ ہر سوامی ملے محبوب، مُجبت اپنی اک جنایا۔ محل اٹل دس اُچ عرش عروُج، سچ دوارا دئے دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، بے پرواہ بے پرواہی وِچ ملائی۔ بے پرواہ رہن نہ دیوے شک، شکایت نظر کوئے نہ آئی۔ حقیقت وچوں دیوے حق، حکمت اپنی نال اپنا رنگ
 چڑھایا۔ اپنے ملن دی کھولے اوہ اٹھ، جلوہ نور کرے رُشانیا۔ جس نال مُرید سدا مُرشد نوں لئے تک، باہروں لبھن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ بھٹھیارا بن
 کے جھوکنا پئے نہ بھٹھ، جنگل جوہ نہ کوئے پھرایا۔ لیکھا چکا کے تت اٹھ، نو دوارے ڈیرہ دیوے ڈھانیا۔ گھر سجن سوامی مل کے پئے ہس، ہستی وچوں
 ہستی دئے دکھایا۔ جس داسرنگی ستار اُنکلاں کھ زبان نال مل کے گاوے جس، من مت بدھ صفت صلاحیا۔ اوہ مُرشد مُریداں اندر سدا رہیاوس، واسطہ
 اپنے نال رکھایا۔ بے پرواہ اپنی بے پرواہی وچوں لوے لہ، نوست کھوج کھوجایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جانے سب کے سبھاو، حبیب
 رقیب طیب زجیب عجب عجب اے اپنی کار کمانیا۔

* ۱۰ پوہ شہنشاہی سمت اکھون کیمپ جموں *

دھرنی دھرت دھول کہے موہے خوشی مہان، بہیل ہو کے رہی سنائی۔ کرپا کری سری بھگوان، بھگت وچھل دیا کمائی۔ پریمی پیارے دیکھے آن، سنت سہیلے کھوج کھوجائی۔ انتر آتم دے کے برہم گیان، برہم ودیا اک درڑائی۔ ناتا توڑ کے کوڑ جہان، آتم پر ماتم لیا جڑائی۔ شبد اناد دے سچی دھنکان، اند راگی راگ سنائی۔ نرمل جوتی جوت جگے مہان، نورو نور نور رُشنائی۔ امرت رس ٹھانڈا دتا پین کھان، جگت ترشنا گت بھجائی۔ جگ چوکڑی جرم کرم دے وچھڑے میلے آن، لکھ چوڑا سی پندھ رہیا مکائی۔ شبد اگنی چڑھا بان، لوآں پریاں برہمنڈاں کھنڈاں جیرج انڈاں پار کرائی۔ دھر دا دے کے نام ندھان، تولا اکو اک تلائی۔ چوڑاں ودیا نین شرمان، چوڑاں طبق سپیس بھجکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی سرنائی۔ دھرنی کہے موہے چاؤ گھنیرا، گرہ مندر وٹی ودھائی۔ گھر ٹھا کر سوامی ملے میرا، پار برہم پر بھ بے پرواہیا۔ کوڑی کرپا میٹے اندھیرا، نرگن جوت کرے رُشنائی۔ بھاگ لگائے ساچے کھیڑا، بند کوڑی دے کھلایا۔ بھرما ڈھائے ڈیرہ، بھے بھونہ کوئے درڑائی۔ نظری آوے نیرن نیرا، گھر سوامی سو بھاپایا۔ ستجگ تریتا دا پر وچھوڑا کٹ لیا بھیرا، جگ جگ اپنا پندھ مکائی۔ دین دیال ٹھا کر کرپال سچ سوامی اپنی کرنی مہرا، مہروان محبوب مُجت وچ پھیرا پایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دیونہار سچی سرنائی۔ دھرنی کہے میرے اُتے ہسے تنبو، خوشیاں نال ڈھولا گائی۔ بھاگ لگا دیش جنبو، ست دیپ وٹی ودھائی۔ کرپا کرے دینا بندھو، بندھن بھگتاں رہیا تڑائی۔ مہروان مہر نظر کرے ساگر سندھو، گھر گسبھیر پھیرا پایا۔ من واسنا میٹے چندو، چنتا غم نہ کوئے رکھائی۔ جس نے اکو رنگ رنگاؤنا مسلم سکھ عیسائی ہندو، ہر دا ہر ہر دیکھ دکھائی۔ جس نام ندھان ہوئے نہ نندو، چار ورن اٹھاراں برن کرن پڑھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائی۔ دھرنی کہے میں بولاں سچ جیکارا، ست ستوادی دتی وڈیائی۔ جن بھگتاں ملیا میت مُرا، پت پر میثور بے پرواہیا۔ جس دا سوہنا دھر دربارا، درگاہ ساچی وجے ودھائی۔ سو نرگن نر ویر نر اکار نر نکار لوک مات لئے اوتارا، جوتی جوت کرے رُشنائی۔ جس دے در وشن برہما شو سیوادارا، سُرپت اند کروڑ تیتیسا سپیس بھجکائی۔ تینی اوتار کرن نمسکارا، نمو نمو رہے جنائی۔ عیسیٰ موسیٰ محمد بن بھگھارا، سجدیاں وچ سپیس بھجکائی۔ گر

دس بول جیکارا، توں ہی توں ہی راگ الایا۔ چارے جگ نیز نین شرمسارا، اکھ پرکھ نہ کوئے اٹھایا۔ سو کھیل کرے اگم اپارا، الکھ اگوچر شاہ پاتشاہ سچا شهنشاهیہا۔ جس دی شاستر سمرت وید پُران کرن پُکارا، انجیل قرآن کھانی بانی دے دُہایا۔ جو ٹھاکر سوامی انترجامی ہر گھٹ و سیا میت مُرارا، پت پر میثور پاربرہم اپنی دیا کمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُہر دامالک پھیرا پانیا۔ دھرنی کہے اچ میٹوں کہو دھرت، دھول ملی وڈیایا۔ پُرکھ اکلا دین دیا لا سانجھ یار آیا پرت، پروردگار نُور خُدا نیا۔ جس دانور کسے نظر نہ آئے اُتے عرش، نین نین نہ کوئی ملایا۔ سو زوریر نراکار کھیل کرے اُپر فرش، بھيو اجدار رہیا کھلایا۔ جودھا سوربیر مردانہ بن کے مرد، در گھر ساچے سوبھا پانیا۔ غریب نمائیاں کوجھیاں کملیاں در دیاں دُکھ ونڈے درد، دیناں انا تھاں ہوئے سہایا۔ جس دے اگے گر اوتار پیغمبر بینی کردے گئے عرض، دُنداوتاں وچ سیس جُھکایا۔ سو بھگت سہیلا اک اکیلا کلجگ اتم پوری کرے عرض، بھيو اجدار دے کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اولہا رہیا اٹھایا۔ دھرتی کہے میرا وقت سُنھنجا، چاروں کُنٹ نظری آیا۔ ملیا پر م پُرکھ پر بھ آد زرنجا، زرنگن زوریر دیا کمایا۔ بھگتن پیتا دُہر دا سُنھنجا، ٹھاکر ہو کے ویکھ دکھایا۔ جس ایٹھے اوٹھے دو جہاناں پڑدا کُنھنجا، لکھ چوراسی وچوں باہر کڈھایا۔ جس دا اکو سجدہ ہکو بندنا، نمستے اکو رہیا سکھایا۔ ساچا دیوے انتر آتم اک اندنا، کوڑے رس دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ سچ پرکاش چڑھاوے چندنا، اگیان اندھیر مٹانیا۔ گرکھاں بن کے ساچے سگنا، سگلا سنگ رکھایا۔ جن بھگتاں دُجا در نہ پئے منگنا، وست امولک کایا گولک اکو نام ٹکانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیایا۔ دھرنی کہے میرا وقت سوہنا سہاوا، سوبھاونت جنایا۔ جگ چوکڑی جس دا زرنگن سرگن بھدے گئے دعوہ، لوک مات لیکھ لکھایا۔ جس دے در دوار اکو شبد اکو ناواں، دُوجی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ سو کھیل کرن آیا لوک مات بن ہتھاں باہواں، بھجاں چار نہ کوئے بنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو اجدار رہیا کھلایا۔ دھرنی کہے میں کی دستاں، پورب لیکھا رہی جنایا۔ میں سپت رکھی ویکھے نال اکھاں، بن نیز نین اٹھایا۔ جنہاں دے پتل اُتے ہتھاں، وست نظر کوئے نہ آیا۔ منتاں کرن کوٹن لکھاں، پر بھ نوں رہے دھیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا ویکھ دکھایا۔ دھرنی کہے سپت رکھی لایا ڈیرہ، دُنداوت اکو اک جنایا۔ نہ کوئی گرو نہ کوئی چیرا، چیلار وند

نہ کوئے ونڈائیا۔ نہ کوئی نگر نہ کوئی کھیڑا، گرام پنڈ نہ کوئے بنائیا۔ نہ کوئے دُور نہ کوئے نیڑا، گھر مندر نہ کوئے دکھائیا۔ نہ کوئے شیر نہ کوئے کیہرا، نہ
 کوئے جنبک رُپ دسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ دھرنی کہے سپت رکھی کرن ارداس، بنینی ہر جنائیا۔ کچھ
 دست نہیں ساڈے پاس، بھگھے دین دُہائیا۔ اُتوں مہینہ پوہ دی رات، رین دئے گواہیا۔ نہ سندھیانہ کوئے پرہات، مدھ رُپ نہ کوئے دکھائیا۔ نہ کوئے
 ڈالی نہ کوئے پات، بھوجن ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ نہ کوئے برتن نہ کوئے بھات، دھیرج دھیر نہ کوئے رکھائیا۔ اک من ہو کے بیٹھ ایکانت، اِکو دھیان
 لگائیا۔ پر بھ تیری اوٹ تیری آس، دُوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار سرنائیا۔ دھرنی کہے سپت رکھیاں لگ گئی
 اُکھ، نندرا آلس وِچ سمائیا۔ کریا کھیل پُرکھ سمرتھ، شبدی بنت بنائیا۔ اپنے بھگت دکھائے پرکھ، جو سائتک ست وِچ سمائیا۔ کوٹ پدارتھ اوہناں اگے دتے
 رکھ، تھاؤں تھائیں آپ لگائیا۔ سچ سبھاؤ سپت رکھیاں لا کے ہتھ، سوادھان دتے کرائیا۔ اشارے نال دتا دس، اکھیاں نال اُکھ اُٹھائیا۔ بھگت سہیلے اِکو
 رنگ اندر رہے رت، دُوجا رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ ناتا توڑ کے پنچ تت، پر بھ دے وِچ سمائیا۔ دُھر آواز آئی جگت بھنڈارا لوو چھک، شہنشاہ سناٹیا۔ تہاڈی
 جھولی پاواں حق، حقیقت اپنی دیاں درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا دُھر دارہیا سناٹیا۔ سپت رکھی ہوئے حیران، اُکھ بھگتاں ول
 اُٹھائیا۔ کی اہناں آیا گیان، جو بیٹھے اپنا آپ بھلائییا۔ نہ کجھ پین نہ کجھ کھان، ترشنا بھکھ نہ کوئے ودھائیا۔ نہ کوئی رسنا جھوا پتی دند دین بیان، ڈھولا گیت
 نہ کوئے سناٹیا۔ نہ کجھ رسنا جھوا دس نہ کجھ سُنن کان، اُکھ پرکھ نہ کوئے کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ سپت
 رکھی آئی آواز، دُھر شبدی آپ سناٹیا۔ اندر ویکھو اگئی راز، رمز اپنی اِک درڑائیا۔ ایہہ میرے وِچ وساد، دُوجا رُپ نہ کوئے بنائیا۔ میں بھگت اُدھاراں
 جُگاد آد، ایہو میری وڈیائییا۔ بن ترشنا بھکھ میمتوں رہے ارادھ، ایہہ پر بھ نے دتا جنائیا۔ ڈھولا پڑھدے بودھ اگادھ، بن اکھراں رہے گائیا۔ سچ پریتی وِچ
 گئے لاگ، لگ ماتر باہر والی بھلائییا۔ دُھن آتمک سُن کے ناد، مست نُماری وِجی ودھائیا۔ سچ پریم اندر جاوَن جاگ، جگت ولوں نیتر بند دکھائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اولہا رہیا چُکائییا۔ دھرنی کہے سپت رکھی جوڑ کے ہتھ، انتر انتر دھیان لگائیا۔ کرپا کر پُرکھ سمرتھ، شاہ پاتشاہ تیری

سرنائیا۔ در دوارے گئے ڈھٹھ، مان ابھمان نہ کوئے بنائیا۔ جھوٹھانا تات اٹھ، اپ تیج وائے پر تھی آکاش من مت بدھ نہ کوئے چترائیا۔ لیکھے لگے تیری تیرے رت، رتن امولک ہیرے لے بنائیا۔ بھو دس کملپت، در تیرے منگ منگائیا۔ پُرکھ اکال پیا ہس، خوشیاں راگ سنائیا۔ جو میرے ہو گئے وس، میں اوہناں انتر رہیا سائیا۔ ترشنا بھکھ توں لواں رکھ، دکھیاں دُکھ مٹائیا۔ کوڑی کریا میٹ کے سچ سچ دیواں ست، ست ستوادی ہو کے ہوواں سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑا اوہلا رہیا اٹھائیا۔ سپت رکھی کہن سُن ٹھا کر سوامی، ہر سنگر دے جنائیا۔ پرم پُرکھ پر بھ انتر جامی تیری اوٹ تکائیا۔ کون اگئی سُن دے بانی، پر بھ کی کی راگ سنائیا۔ کیہڑا امرت پیندے پانی، رس رسنا نہ کوئے چکھائیا۔ کیہڑا ناد سچا دُھنکانی، دُھنی اِکو رہیا وجائیا۔ کس بدھ کیتی پر بھو مہروانی، مہر نظر اِک اٹھائیا۔ سانوں بھکھ وِچ پریشانی، ترشنا نال گر لائیا۔ جلوہ تیرا تکیئے جوت روحانی، نورو نور دُگمگائیا۔ توں مالک پتا اِک اسمانی، خاکی بندے دے سمجھائیا۔ توں داتا گن ندھانی، گہر گہر اِکھوائیا۔ ہم جیوت چیو پرانی، بے پرواہ تیری اوٹ تکائیا۔ ایہہ جوہ دے بیگانی، گھر مندر نہ کوئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساڈا لیکھا دے جنائیا۔ سری بھگوان کر اشارہ، دُھر فرمانا اِک جنائیا۔ سپت رکھی ویکھو نظارہ، بنا نظراں دیاں دکھائیا۔ میرا ناؤں نر نر نکارا، نر گن جوت کراں رُشنائیا۔ میرا کھیل سدا جگ چارا، جگ چو کڑی ویکھ دکھائیا۔ میرا رُپ تینی اوتارا، پیغمبر میرا نور رُشنائیا۔ میری دھار گرو گرو دھارا، دھرنی دھرت دھول دیاں وڈیائیا۔ میرا کھیل وِچ سنسارا، وڈ سنساری ہو کے آپ کرائیا۔ وِشن برہما شو سیوادارا، نت نوت سیو کمائیا۔ شاستر سمرت وید پُران میرا جیکارا، صفتی ڈھولے گائیا۔ چارے کھانی میرا ونجارا، چارے بانی راگ الائیا۔ چارے ورن میرا پنہارا، چاروں گنٹ و بے ودھائیا۔ چارے جگ کراں کنارہ، سبجگ تریتا دواپر کلجگ آپ ہنڈھائیا۔ نو نو چار پچھوں کل کلکی لے اوتارا، نہہکلنک نر گن جوت کراں رُشنائیا۔ پھر لہنا دینا پورب ویکھاں سارا، پچیا رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار سرنائیا۔ سپت رکھی چرنی لگ، بن چرناں سیس نوائیا۔ توں صاحب سورا سرگ، شہنشاہ وڈیائیا۔ اسیں آسا رکھیئے اِج، بیٹھے اٹھ کھائیا۔ تیری سرنی بیٹھے سچ، نیوں نیوں لاگے پائیا۔ پُرکھ اکال پکڑ کے ہتھ، شبد اشارے دتا ہلایا۔ تہاڈا اُدھار بھگتاں وتھ، بھگوان ہو کے دیاں ورتائیا۔ تریتا دواپر کلجگ جائے لنگھ، ویلا وقت انت سہائیا۔

بھگتاں بن کے دُھر داسنگ، سگلا سنگ وکھایا۔ نہ کوئی سبجانہ پلنگ، بستر سچ نہ کوئے سہایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی اپنے ہتھ رکھایا۔ سپت رکھ کہن کی پر بھو وقت سہاوینگا۔ جگ جگ آویں لہنا دینا دین، زرگن سرگن ویس وٹاوینگا۔ بھگت سہیلا بنیں ساک سبجن سین، آتم پر ماتم جوڑ جڑاوینگا۔ کوڑا ناتا توڑ کے بھائی بھین، میت متراک درساوینگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا کی گھلاوینگا۔ پُرکھ اکال شبد جناؤندا اے۔ دُھر داراگ اک الاؤندا اے۔ سپت رکھ آپ سناؤندا اے۔ بن اکھراں لیکھا لکھ، لیکھا اپنے وچ چھپاؤندا اے۔ جگ نیتز کسے نہ آئے دس، لائیناں نال نہ کوئے پڑھاؤندا اے۔ سچ پریتی کر کے ہت، اگلا بھو آپ گھلاؤندا اے۔ کھجگ کوڑی میٹ کے ریکھ، رکھی منی نظر نہ کوئے آؤندا اے۔ بھاگ لگا کے ساچے دیس، سمبل نگر اک سہاؤندا اے۔ زرگن نور جوت کر پرویش، پر میشور اپنا روپ وٹاؤندا اے۔ جو آد جگاد رہے ہمیش، نت نوت اپنی کار کماؤندا اے۔ تہاڈا لیکھے لا کے اک سندیش، سنیسہڑا اپنے نال رلاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک فرماؤندا اے۔ دُھر دا حکم اک جناوانگا۔ سپت رکھی سچ سمجھاوانگا۔ دُھر دی لکھی پور کراوانگا۔ ودی سدی متی سرب مٹاوانگا۔ چار ورن اٹھاراں برن نویں سکھی اک پرگٹاوانگا۔ کھیل کراں انڈھی، جگ نیتز نظر نہ آوانگا۔ جس ویلے خلق اندروں باہروں پٹی، نیتز نیناں سرب رواوانگا۔ پر بھ دی دھار کسے کوٹ نہ دسی، چار کنت اندھیرا چھاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر حکم اک ورتاوانگا۔ دُھر اپنا کھیل کھلاوینگا۔ ایہہ دھرتی ایہہ بھومکا ایہہ دھرتی رنگ رنگاویگا۔ ایہہ لیکھا دُھر دے قانون دا، نہ کوئے میٹے میٹ مٹاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کر وکھایگا۔ سپت رکھی سیس جھکاؤندے نے۔ دوئے جوڑ واسطہ پاؤندے نے۔ در ٹھانڈے منگ منگاؤندے نے۔ دھوڑی ٹکا مستک لاؤندے نے۔ گل پلوپا کے جھولی ڈاھندے نے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے لکھ جگاؤندے نے۔ سپت رکھی کہن پر بھ کرپا دھار، کرپن ہو کے منگ منگایا۔ کس بدھ لیکھا دیویں وچ سنسار، لہنا جھولی پانیا۔ ساچے بھگتاں کریں پیار، بھگون ہو کے ہوئیں سہایا۔ بھکھیاں دیس سہار، دکھیاں دکھ مٹایا۔ جنہاں پتلاں توں بھرے بھنڈار، وطن بے وطنیاں دیس بنایا۔ ساچے پریم دی کھڑا کے گلزار، گلشن اپنا گل مہکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا

کر، اگلا لیکھا دے جنائیا۔ سپت رکھی کہن پر بھو اگلا دس حال، بن رسنا جہو مانگ منگائیا۔ کس بدھ چلیں اوٹری چال، جگ چوکڑی پار لنگھائیا۔ بھگتاں بنیں
 دلال، سیوک ہو کے سیو کمائیا۔ کوڑی کریا وچوں کریں بحال، پھڑ باہوں باہر کڈھائیا۔ لیکھے لاویں شاہ کنگال، اوچ نیچ راؤ رنک ذات پات نہ کوئے
 دکھائیا۔ سچ دوارے آ کے پچھیں حال، احوال اپنا دسیں درڑائیا۔ سرن سرنائی لئیں بہال، در دوارا اک دکھائیا۔ سمرتھ پُرکھ اوس ویلے جے سانوں رکھیں
 نال، مہر نظر نظر اٹھائیا۔ اسیں تکیئے سچ دیدار، جو بھگت سہیلے سو بھا پائیا۔ وچ کوڑی رہے نہ کوئے دیوار، پڑدا اولہا نہ کوئے جنائیا۔ منزل رہے نہ کوئے
 دُشوار، اوکھی گھاٹی نہ کوئے دکھائیا۔ سہج سُبھاؤ کریں پیار، پریتم ہو کے پریم کمائیا۔ اُس ویلے چرن کول کریئے نمسکار، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ ساچی
 تھت دس جا وار، وارتا اپنی دے درڑائیا۔ جس دا اتہاساں وچ نہیں کوئی شمار، شاستر سمرت وید پُران انت کہن نہ پائیا۔ کرپا کر پُرکھ اکال، دین دیال
 دے وڈیائیا۔ جس ویلے جگ چوکڑی میتے وچ سنسار، کلجگ انتم وجے ودھائیا۔ نرگن جوت لواں اوتار، کوئی نہ جے پتاما ئیا۔ وساں نگر اگم اپار، جتھے
 سورج چند نہ کوئے رُشنا ئیا۔ منڈل منڈپ نہ کوئے ستار، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ٹلا پربت نظر کوئے نہ آئیا۔ نہ کوئے گرو نہ اوتار، پیغمبر روپ نہ کوئے بدلایا۔
 نہ کوئے شبد ناد دھنکار، ڈھولے گیت نہ کوئے سنائیا۔ نہ کوئی کاغذ قلم نہ کاتب لکھے لکھار، نہ کوئے اکھراں ونڈ ونڈائیا۔ اک اگلا ہو کے اک اونکار، اپنی کلا
 دیاں ورتائیا۔ چارے بانی نہ پاوے سار، بدھی وچ وچار نہ کوئے رکھائیا۔ میرے شہنشاہی سمت دا کسے نہیں آونا شمار، ہندسیاں وچ انک نہ کوئے درڑائیا۔
 سرشٹی دی درشٹی ہونی غدار، گر اوتار پیغمبر پلو لئیں چھڈائیا۔ اُس ویلے لہنا دینا دیاں ادھار، لیکھا پورب دیاں چکائیا۔ پوہ مہینہ ہووے ٹھنڈا ٹھار، رت اپنی
 نال رکھائیا۔ بھگت سہیلے جگت دوار یوں کڈھ کے باہر، ساچی دھرنی دیواں بہائیا۔ پریتی بھوجن دیاں کھوال، خالص اپنا رنگ چڑھائیا۔ نرگن ہو کے دیواں
 دیدار، نرگن نور جوت رُشنا ئیا۔ سپت رکھی ویکھنا آن نال، سندیشے نال ملائیا۔ دوجا پاوے کوئے نہ سار، تیجے چلے نہ کوئے چترائیا۔ چوتھے وچ نہ کوئے
 وپار، پنجواں روپ نہ کوئے دکھائیا۔ چھویں در نہ کوئے دوار، ستویں ست نہ کوئے دکھائیا۔ اٹھویں اٹھاں تیاں ویکھنی پیندی مار، نوویں نو در ہوئے ہلکائیا۔
 دسویں دہ دشا ہوئے اُجیار، پوہ دس وجے ودھائیا۔ سپت رکھی کرن وچار، ویلا او ہو گیا آئیا۔ جس دا بھوکھتاں وچ کسے نہیں دتا شمار، شرع سکیا نہ کوئے

سمجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت سہیلے ویکھ وکھائی۔ دھرنی کہے اوہ ویلا آیا وقت، میں خوشیاں ڈھولے گائی۔ پر بھ ٹھاکر ویکھیا وچ جگت، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ چرن کول بہا کے گرگھ بھگت، بھاگ اوہناں جھولی پائی۔ جنہاں کارن آیا پرت، پت پر میثور ہوئے سہائی۔ پورب لہنا لاہوے قرض، مقروض لیکھا رہیا چُکائی۔ جس دا کھیل کوئے نہ سکے سمجھ، ودیا وچ نہ کوئے وڈیائی۔ نام دے اشارے لا کے رمز، سنت سہیلے لئے جگائی۔ پنا طبیب حکیم توں ویکھ کے نبض، حرارت اندروں دتی بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی دا کرتا ویکھ وکھائی۔ دھرنی کہے میری بھاگاں بھری رُت، رُتری پر بھ مہکائی۔ کرپا کر ابناشی اچت، چراں بچھوں رہیا ملایا۔ جنم کرم دی میٹ کے بھکھ، ترشنا رہیا گوائیا۔ جس نے اگلا دینا سکھ، سکھ ساگر اکو رہیا سہائی۔ بھگتن مینا اپنی گودی چک، چاروں گنت رہیا وکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار سچی سرنائیا۔ دھرنی کہے میں ویکھے بھگت سہیلے، جگ وکھرے نظری آئی۔ جو آتم پر ماتم کر کے میلے، دوجی ترشنا گئے گوائیا۔ جگت وبار توں ہو کے وپلے، سمت شہنشاہی رہیا ملایا۔ اکو رنگ ہو کے گرو چیلے، چیلے گرو رنگ سمائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپ اپنا کھیل وکھائی۔ دھرنی کہے میں ویکھے بھگت پیارے، جو پرم پُرکھ رہے منائی۔ جنہاں دے پچھلے پورے ہوئے لارے، اگلا لہنا دئے سمجھائی۔ پُرکھ اکال آون والا وچ اکھاڑے، نوست لئے وکھائی۔ چوراسی چبے اپنی داڑھے، نہ سکے کوئے بچائی۔ جنجاں وچ نہیں سہنے لاڑے، لاڑی مہندی ہتھ نہ کوئے رنگائی۔ درگھر پھرنے راجے رانے، شاہ سلطاناں خاک ملایا۔ امیر وزیراں نہیں ملنے کھانے، خاک سار سرب لوکائی۔ جن بھگتاں گاؤنے سوہنگ گانے، ٹوں میرا میں تیرا دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ اگلے سال سارے ہون والے بیگانے، متر یار نہ کوئے جنائی۔ ودیاوان ہونے دیوانے، سمجھ سمجھ نہ کوئے سمجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دیونہار وڈیائی۔ دھرنی کہے جن بھگتاں ویکھیا جوگ، جنہاں نے جگتی میٹوں دتی سمجھائی۔ اندروں کڈھ کے چنتا روگ، سوگ سو قدماں ہیٹھ دبائی۔ آتم پر ماتم کر کے ڈھر سنجوگ، سجن مل کے خوشی وکھائی۔ بھاویں طعنے دیون لوک، پھر وی سوہنگ ڈھولا رہے گائی۔ اپنے گھر دی مانن مَوچ، باہر لبھن کوئے نہ جائیا۔ بھاویں درشن کرن روز، نچ گھر بیٹھا نظری آئی۔ سپت رکھیاں پچھے کرن آیا چوچ، دھرنی دھول دیوے گواہیا۔ جس دی کردے سارے کھوچ،

نیز لوچن درس کوئے نہ پایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنا وقت رہیا سہایا۔ دھرنی کہے جن بھگتو ایہہ نہ جانو جنگل، جگہ پچھلی نظری
آیا۔ جتھے بھگتاں رکھیاں ویکھیا منگل، منگلاچار شبد سنایا۔ ڈنڈاوت کر کے بدن، بندھن گئے تڑایا۔ اوسے دے دوارے آئے منگن، پھر پھر پھیری
پایا۔ سنت سہیلے چڑھے چندن، نور چند رُشانیا۔ پر م پُرکھ بنیا سنگن، سگلا سنگ نبھایا۔ نام بھنڈارا آیا ونڈن، دست امولک جھولی پایا۔ ٹٹی آیا گنڈھن،
آتم پر ماتم گنڈھ پوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لکایا۔ دھرنی کہے جن بھگت نہ ہوئیو اداس، اداس ویکھو سرب لوکایا۔ جنہاں
دے کول پر بھ دے نام دی نہیں راس، رستے بھلنے پاندھی رایا۔ ایتھے اوتھے نہ لبھنا ساتھ، دوویں جہان دین دُہایا۔ ناتائٹنا کوڑے ساک، سجن سین نہ
کوئے بنایا۔ کوڑی کریا زلنا خاک، دھوڑی دھوڑ وچ اڈایا۔ بن بھگتاں پر بھو ملنا نہیں کسے باپ، پتا گود نہ کوئے لکایا۔ گر اوتار پیغمبر سوہنگ کردے گئے
جاپ، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، وادھا تہاڈے نال رکھایا۔ اس دا بھوکے نہیں پایا ایسے کر کے بے انت کہا صاف، سُپنیاں وچ سُنن کوئے نہ پایا۔
بھوویں زرگن سرگن روپ دھردا رہیا آپ، پھر وی اپنا پڑدا اپنے وچ لکایا۔ خوشیاں نال ڈھولے کیت گاؤندی اچ دی رات، رت ویکھ خوشی منایا۔ کس
پدھ نال بھگتاں اکٹھی ہوئی جماعت، گھر بار چھڈ کے بیٹھے سو بھاپایا۔ دھن دولت نہ کوئی پاس، اکو اوٹ رہے تکایا۔ گھر دے کر کے بند قفل تاک، پڑدا
اندروں رہے چکایا۔ بیس اکیسا کہے میں پورا کر کے پچھلا واک، مہینہ چیت آیا سمجھایا۔ شہنشاہی دا جو سمت چلنا کائنات، چار گنٹ ویکھ دکھایا۔ سب توں
پہلوں بدلنا تہاڈا حالات، کنڈھی والے کنڈھیوں آپ اٹھایا۔ پندراں دوس دا پہلا فساد، واک پچھلا یاد کرایا۔ اگے لینی پئے نہ کسے کولوں امداد، منگن دی
لوڑ رہے نہ رایا۔ سچ دوارے کر آباد، بھگت سہیلے لینے وسایا۔ جتھے اکو پریم آوے یاد، دوجا پریم نہ کوئے بنایا۔ پورب جنم سُن فریاد، سپت سرکھ نال
ملایا۔ اگے کریو نہ کوئے مجاز، مزہ چار گنٹ دے چکھایا۔ جس دے حکم اندر دینا نہیں کسے جواب، وشن برہما شوگر اوتار پیغمبر بیٹھے سیس نوایا۔ اکو
دے سیس اُتے سوہنا تاج، تاجاں والے خاک ملایا۔ آتم پر ماتم ساچے نام دا چلاؤنا رواج، اکو مارگ دینا دکھایا۔ نہ کوئی روزہ رہے نماز، بغلاں وچ قرآن
نہ کوئے اٹھایا۔ نہ کوئی جگت ونڈ رہے سماج، کھتری براہمن شوڈر ویش نہ کوئے چترایا۔ اکو سب نے سُننا سچا راگ، آتم دُھن وچے شنوایا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھرنی دا لیکھا ویکھ وکھانیا۔ سُن دھرنی تُوں اتم بات، سچ دیاں جنانیا۔ پریم پیار دا ساچا بھات، جن بھگتاں دتا کھوانیا۔ لیکھے
 لگی انوکھی رات، رین وڻی ودھانیا۔ سپت رکھی آئے مات، متھے ٹیک سیس جھکائیا۔ بھگتاں پورا ہویا فاق، فاقے وچ نہ کوئے رکھانیا۔ پچھلا لہنا ہویا بے باق،
 اگلا حساب دئے جنانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیانیا۔ سُن دھرتی اک بات اولیٰ، سبجے دیاں جنانیا۔ تُوں ویکھیں اک اکلّی،
 بن اکھاں اکھ اٹھانیا۔ پر م پرکھ پر بھ آیا جودھا سوربیر بلی، بلدھاری ویس وٹانیا۔ جس نوں سجدہ کردا محمد علی، اللہ کہہ کے نعرہ لائیا۔ جس دے پچھے سیس
 دھر دے گئے تلی، گو بند بچے نہاں ہیٹھ دبانیا۔ جس دے کارن تُوں بھلی پھلی، پت ڈالی رہی مہکائیا۔ پر بھ ویکھ ولیاں دا ولی، جو ولیعہد آگے شبد اک بنانیا۔
 جس دے آگے پیش نہ کسے چلی، گر اوتار پیغمبر گئے سیس جھکائیا۔ اوس نے دو جہان مچاؤنی تر تھلی، جل تھل رہیا گر لائیا۔ تُوں ہوکا دے دے گلا یو گلی، نو
 کھنڈ ست دیپ گر لائیا۔ حکمے اندر ہو جا پاگل جھلی، اپنی مت دے گوانیا۔ کبیر جلاہا ہتھوں سٹ کے نلی، نر نرائن ویس وٹانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، لیکھا دیونہارا تھاوں تھانیا۔ دھرنی سُن دیواں اک گیان، اگیان اندھیر مٹانیا۔ سوہے بھومکا استھان، وجے سچ ودھانیا۔ بھگتاں میل سری
 بھگوان، بھگون اپنا رنگ رنگانیا۔ سب دا لیکھے لگا پین کھان، سپت رکھی ہس ہس دین گواہیا۔ ایہہ کوئی جگت والا نہیں دیوان، راگاں والی نہ کوئے
 پڑھانیا۔ جگ جنم چوکڑی لہنا آیا چکان، چلنے ہو کے اپنی جھولی لینی بھرانیا۔ بے شک جن بھگتو تساں اپنے گھر بار چھڈے مکان، دوارا اکو نظری آنیا۔
 تہاڈے در دا اوہ مہمان، جس نوں محبوب کر کے سارے سیس جھکائیا۔ بنا کلیوں بنا نام توں تہاڈی کر کے جائے کلیان، کائنات وچوں باہر کڈھانیا۔ آگے
 سر شئی تے وڈا چڑھے طوفان، طوبی طوب لوکانیا۔ تہانوں اسے طرح ملدا رہے آن، اندر باہر کرے رُشانیا۔ شبدی گر نوں دے کے کمان، کامل مُرشد
 حکم سنانیا۔ کسے نوں لین نہیں دینا آرام، حرام خور ویکھ سر شٹ سبانیا۔ جھگڑیاں وچ جھگڑے کر کے تمام، طمع نال طمع دینی ٹکرانیا۔ جتھے جن بھگتاں دا
 جھلدا ہووے نشان، اوتھے نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ پت پر میثور ہویا مہروان، مہر نظر اک اٹھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوہلا
 اوہلا پڑدا پڑدے وچوں باہر کڈھانیا۔ دھرنی کہے جن بھگتو میری نمستے، نمو کہہ کہہ سنانیا۔ تسیں پر م پرکھ دے دوار اُتے رہو وسدے، بھاویں اُجڑے

سرب لوکائیا۔ تہاڈے انتر رہن ہسدے، نیتز نیر نہ کوئے وہائیا۔ جن بھگت منزل پوڑے چڑھدے کدے نہ تھکدے، بھجّجّ واهو داہیا۔ مہاراج شیر سنگھ
 وشنوں بھگوان، تہانوں اشارے دتے اپنی اُس اکھ دے، جس اکھ وچوں پرکھ نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے پریم وچ رنگ
 دے، جس دارنگ اتر کدے نہ جائیا۔

* ۱۱ پوہ شہنشاہی سمت اکھون کیمپ جموں *

گیاراں پوہ امرت ویلا ساڈھے چار، چار جگ بیٹھے سپس جھکائیا۔ خوشیاں وچ گر اوتار، ڈھولے گیت سنائیا۔ پیر پیغمبر کرن گفنتار، کلمہ اگم الایا۔
 وشن برہم شو بول جیکار، توں ہی توں ہی راگ سنائیا۔ برہمنڈ کھنڈ ہو کے خبردار، دو جہان اکھ اٹھائیا۔ دھرنی دھرت دھول ہوئی نہال، منگل گیت اک
 سنائیا۔ کرپا کری دین دیال، پُرکھ ابناشی بے پرواہیا۔ سچ دوار پہنچیا آن، دو جہان چرناں ہیٹھ دباہیا۔ بھگت سہیلے کر پچان، مُجبت وچوں کھوج کھوجائیا۔
 جنہاں دے انتر آتم بلیا اکو دان، وست امولک نظری آئیا۔ جگت و دیا چھڈ نادان، پاسا دُنی ولوں بدلایا۔ پر ماتم من کے اکو کاہن، سکھی سہیلی روپ
 دکھائیا۔ دُھر دا سبّجّ جان کے رام، ایشٹ درشٹ نال وڈیایا۔ جگت سنگھاسن چھڈ بسرام، سکھ آسن دھرتی سچ سہائیا۔ جودھا سور پیر نال جوان، نو نو چار
 ویکھ دکھائیا۔ جس نوں جھکدے زمیں اسمان، پُری لوء لاگن پائیا۔ سو کھیل کرے مہان، مہما اکھ اکھ وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 لیکھا اپنا رہیا جنائیا۔ ساڈھے چار کہن جس ویلے گئے وچ، وجود نظر کوئے نہ آئیا۔ اکو ویکھ پُرکھ سمرتھ، در ٹھانڈے خوشی منائیا۔ دوئے جوڑ کے ہتھ، سجدہ
 سپس جھکائیا۔ جس دوارے بھگت سہیلے رہے وس، واسطہ اکو نال جڑائیا۔ حقیقت وچوں پچھان کے حق، حکم منن تھاوں تھانیا۔ سچے مارگ نہ جاون تھک،
 پندھ جگت والا چکائیا۔ اکو ول رہے تک، دوجی اوٹ نہ کوئے رکھائیا۔ پریم پیار اندر کر کے اکھ، سوہنا وقت لیا سہائیا۔ خوشیاں اندر رہے نٹھ، بھجّجّ واهو
 داہیا۔ اک دُوبے نوں رہے دس، سوہنگ ڈھولا گاؤنا ساچے ماہیا۔ جس دا وید پُران کردے جس، شاستر سمرت دین گواہیا۔ سو پُرکھ اکال دین دیال آپے

رہیا لہجہ، ہر جن کھوجے تھاؤں تھانیا۔ شہادت دیوے ڈالی پت، گھاس پھوس کا نا کا ہی دُبھ، نیڑے ہو ہو رہے جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، کھیل ڈھر دا رہیا دکھانیا۔ ساڈھے چار کہن جس ویلے ہویا وقت، ویکتی اکو نظری آئی۔ جس دا لہنا دینا نال بھگت، بھگون اپنی کھیل کھلایا۔ ناتا توڑ
 کُٹمب جگت، آتم انتر میل ملائی۔ سچ پریتی دے کے شکت، شخصیت اگلی دے سمجھائی۔ جس دا پہلا چڑھیا برس، ورکھ ماس رت نہ کوئے وڈیائی۔ کھ
 چوڑا سی وچوں کر کے پرکھ، بھگت سہیلے لئے اٹھائی۔ خوشیاں نال کر کے اوہناں درس، درشن اپنے وچ سمائی۔ کھیل دکھا کے اُپر عرش، فرش و بے ودھائی۔
 کرنی دا کرتا لیکھا جانے آپ اسچرج، اسچرج لپلا آپ رچائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، رنگ اکو دے دکھائی۔ ساڈھے چار کہن جس ویلے
 ڈھر دا وچا گھڑیاں، گھنڈہ نظر کوئے نہ آئی۔ پر م پُرکھ پر بھ تکیا دین دیال، دیناں ہوئے سہائی۔ بھگت وچھل کرپال، کرپاندھ بے پرواہیا۔ ساچا دوارا ویکھ
 سچّی دھر مسال، گرگھاں اندر ڈیرہ لائی۔ جتھے نہ کوئے شاہ نہ کنگال، اوچ نیچ نہ کوئے جنایا۔ نہ کوئے مایا ت جبال، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ نہ کوئے
 وِدیا دا احوال، نہ کوئے اکھراں کرے پڑھائی۔ نہ کوئے تیرتھ تٹ اِشان، جل دھارا نہ کوئے وہائی۔ نہ کوئے رسنا جہوا ہئی دند گیان، بُدھ مت من نہ
 کوئے چترائی۔ نہ کوئے پین نہ کوئے کھان، نہ کوئے ترشنا بھکھ ودھائی۔ نہ زمیں نہ کوئے اسمان، مندر مکان نہ کوئے جنایا۔ نہ کوئے راگ نہ گان تران،
 نادی دُھن نہ کوئے شنوائیا۔ نہ کوئے جان نہ پہچان، پڑدا اوہلا نہ کوئے اٹھائی۔ نہ کوئے جنگل بیابان، لّلا پر بت نظر کوئے نہ آئی۔ سو محلا اک اِکلا پُرکھ
 ابناشی ویکھے آن، جن بھگتاں اندر کھوج کھوجائی۔ جتھے دیا باقی جگے مہان، کملا پاتی کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ا بھیدا رہیا
 جنایا۔ ساڈھے چار کہن ساڈی وٹی ودھائی جگ، جگ جیون داتا نظری آئی۔ جو بھگتاں اندر پنا کعبیوں کرے جج، حاجت سب دی ویکھ دکھائی۔ پنا
 شو دوالے مندر گرو دوارا جائے سچ، سچ سنگھاسن سو بھاپائی۔ کوڑی کرپا کر کے پار حد، دھام اکو اک وڈیائی۔ جتھے من واسنا جائے کوئے نہ رنج، ترشنا تام نہ
 کوئے بنائی۔ اکو لحم ملے سچ، دوجی اور نہ کوئے پڑھائی۔ اکو ویکھن والی اٹھ، نج نیز نظری آئی۔ اکو میل پُرکھ سمرتھ، دوجا ناتا سرب تڑائی۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائی۔ ساڈھے چار کہن میرے کول آئے اٹاں پتھر، خوشیاں نال رہے سنائی۔ اسیں اوہناں دا ویکھیا ستھر، جو

بیسٹھے سچ ہنڈھائیا۔ جنہاں پڑھیا کوئی نہیں اکھر، ودیا ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ اوہ چڑھ کے چوٹی سخر، پُرکھ ابناشی درشن پائیا۔ تنبواں وِچ رہ کے کوئے نہیں فکر، فقرہ اکو ڈھولا گائیا۔ کرنی وچوں گئے نکل، کرتا ملیا بے پرواہیا۔ دو جہاناں دُھر دا متر، پت پر میثور ہوئے سہائیا۔ جس دا ویداں وِچ ذکر، پُراناں وِچ صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تھاؤں تھائیا۔ ساڈھے چار کہن میٹوں دس پت ڈال، بناپت رہی حال سٹائیا۔ جس دی گھانا رہے گھال، سو آیا سچن ماہیا۔ جس دے نال سُت ڈالارالال، گو بند جوڑ جڑائیا۔ جس دے چرناں ہیٹھاں کال مہاکال، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ جس دی جگ چوکڑی کر کر تھکے بھال، ستمکھ ہو کے درس کوئے نہ پائیا۔ جس دا گر اوتار پیغمبر دے کے گئے احوال، بھوکھتاں وِچ سمجھائیا۔ سو کھیل کرے کمال، کوچھے کملے گود اٹھائیا۔ لیکھے لا کے پچھلی گھال، پورب لہنارہیا چکائیا۔ آگے کرے مالو مال، نام دھن جھولی پائیا۔ ٹھا کر ہو کے بنے دلال، شبد وچولا نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچّی سرنائیا۔ ساڈھے چار کہن میرے کول آئے سو تر وٹے رستے، رستہ اپنارہے جنائیا۔ خوشیاں وِچ سارے ہستے، ہستی ویکھ بے پرواہیا۔ بہنتیاں وچوں تھوڑے پر بھ دی پریتی اندر پھسے، جو فیصلہ حق رہے کرائیا۔ اسان تئیا اُس اکھے، جیسہڑی اکھ جگت نظر کوئے نہ آئیا۔ جنہاں دے پڑدے آپ ڈھکے، سر اوڈھن اک ٹکائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں کڈھے، جم دی پھاسی گلوں لاہیا۔ سچ دوارے دے دے کے پتے، پتہ اپنا دئے سمجھائیا۔ سنت سہیلے بنا کے بچے، گر لکھ اپنی گود اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنے سنگ نبھائیا۔ ساڈھے چار کہن خوشیاں نال بولے متی، ٹھنڈھی ٹھار دئے گواہیا۔ میں دیکھی دھار چٹی، جن بھگتاں اندر آئیا۔ جگت دیکھن واسطے تئی، سری بھگوان وڈی بنائیا۔ اس توں پرے ہور نہیں کوئے سکھی، جو ساکھیات پر بھ دا درشن پائیا۔ گو بند ویلا چکھیا سمت اگی، اینکار اپنی آپ آپ دئے گواہیا۔ چار جگ دو جہان کسے کول نہیں کوئی چٹھی، جو دُھر دا حکم پڑھ کے دئے سٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کر نہار وڈی وڈیائیا۔ ساڈھے چار کہن میں دیکھیا دکھرا جوگ، جوگی جوگیشتر دین دُہائیا۔ بنا پر بھو دی کرپا کسے نہ ہو یا سن جوگ، ملیا میل نہ شہنشاہیا۔ ساچی چگی کوئے نہ چوگ، نام رس امرت پھل کوئے نہ کھائیا۔ جنم مرن دا لگا سب نوں روگ، لکھ چوڑاسی وچوں باہر نہ کوئے کڈھائیا۔ آتم سیجا کوئے نہ سکے بھوگ، ساچارس نظر کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بیڑا رہیا بندھائیا۔ ساڈھے چار کہن اسماں ویکھے جگت حقیر، بن اگھاں اکھ اٹھائیا۔ راہ تئدے ویکھے فقیر، فکریاں وچ ڈھولے گائیا۔ درشن پاؤندے ویکھے پیر، پیغمبر دین ڈھائیا۔ جگ چوکڑی ہندے ویکھے تعمیر، ٹلے پر بت کھوج کھوجائیا۔ جودھے سورپیر بن کے پھردے ویکھے شمشیر، حکمے اندر حکم پھرائیا۔ اے تک تئیا نہیں گہر گمبھیر، جس نوں گر اوتار پیغمبر سیس جھکائیا۔ جس دے ہتھ سب دی تقدیر، اپنی تدبیر اپنے وچ چھپائیا۔ جس جھگڑا چکاؤنا امیر غریب، اوچاں نیچاں رنگ دکھائیا۔ اوسے دی چرنی جھکدا رہیا کبیر، جو سہج سبھاؤ گرکھاں نظری آئیا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر ہردا ویکھ دکھائیا۔ ساڈھے چار کہے میں ویکھیا پھردا، بنا تئیاں پھیری پائیا۔ جن بھگتاں جانے ہردا، جو اگھاں توں اُپر دتا ٹکائیا۔ جتھے اکو جھرننا جھردا، نہجھر دھار وہائیا۔ کرنا کرنا کردا، رُپ رنگ نہ کوئے سمجھائیا۔ ایہہ کھیل اگئی پردا، پیا پریم آپ بنائیا۔ جو بھگت سہیلا وچھڑیا چر دا، چیتن ہو کے جوڑ جڑائیا۔ دُھر دا غنچا اکو کھردا، پھل پھول آپ مہکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگون میلا سہج سبھائیا۔ ساڈھے چار کہے میں ویکھیا سیوادار، پُرکھ ابناشی نظری آئیا۔ جو سٹیاں کرے پیار، اندر وڈ کے خوشی بنائیا۔ ساچا دس اک جیکار، ڈھولا اپنا نام شنوائیا۔ درشتی ایشی وچوں کڈھ کے باہر، پیار اکو نال بندھائیا۔ ناتا جوڑ کے پُرکھ اکال، نر نرائن دئے سمجھائیا۔ جس دا جھگڑا رہیا جگ چار، فیصلہ انت نہ کوئے کرائیا۔ گر اوتار پیغمبر ونڈاں ونڈدے گئے سنسار، پر بھ دا حصہ نہ کوئے سمجھائیا۔ نام صفت جگت گئے وچار، رسنا جہوانال ملائیا۔ زرگن سرگن دسدے گئے دھار، سرگن ہو کے سیس جھکائیا۔ بنا پر م پُرکھ دے کسے نہ بولیا اک جیکار، بے جیکار نہ کوئے درڑائیا۔ انتم سارے گئے ہار، ہر جو بھو کوئے نہ پائیا۔ آسا اوٹ رکھ کے دیندے گئے وچار، بھوکتاں وچ سمجھائیا۔ کل کلکی لئے اوتار، جس دا پتا نہ کوئے مائیا۔ جگت دکھرا کرے ووار، وہار اپنے نال رلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ دکھائیا۔ ساڈھے چار کہن میں ویکھی منجی چارپائی کھاٹ، کھٹکا نظر کوئے نہ آئیا۔ جنہاں بچھے مار کے آیا واٹ، پاندھی ہو کے پندھ مکائیا۔ چار جگ نالوں چنگی اوہناں دی کرے اکو رات، پر بھاتی اپنی خوشی دکھائیا۔ سچ پریم دی دے کے جاوے دات، داتے دُھر دے دئے بنائیا۔ جیسہڑی کسے دوار یوں ہتھ نہیں آونی سوغات، سو وست امولک جھولی پائیا۔ سٹیاں جاگدیاں گرگھ اکو ڈھولا لین آکھ، دُوجی اور نہ کوئے پڑھائیا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لیکھا پور کرایا۔ ساڈھے چار کہن اساں ویکھیا حال بنا اکھاں، اکھراں وِچ نہ کوئے سمجھایا۔ سو کہانی سچ دساں، جو پر بھ نے دتی دکھایا۔ کوٹاں وِچوں کروڑاں وِچوں لکھاں وِچوں بھگت سہیلا وِلا لبھا، جس دی سمجھ نہ کوئے سمجھایا۔ جنہاں دا اکو پتاتے اکو ابا، اکو اک جنیندی مایا۔ جس دے نام نوں لگے کوئے نہ دھتبا، پت پر میثور روپ وٹایا۔ لہنا دینا چکا کے ہنبا، ہب کچھ آپے رہیا ورتایا۔ آگے نہ کسے دا دتا، بھے بھو وِچوں باہر کڈھایا۔ جن بھگتو تہاڈا ودھدا رہے آگا، کُل سکے نہ کوئے بدلائیا۔ تہاڈا نام رہے جگہ جگہ، جگ جیون داتا ہوئے سہایا۔ تہاڈا نرگن سرگن دھار میل رہے سدا، سدا اپنے گھر وسایا۔ ساچے نام دا چکھا وندا رہے مزہ، مجلس اگئی اک وڈیایا۔ تہانوں انت کسے نہیں دینی سزا، سدا جہاں توں لینا جھڈایا۔ تہاڈے وِچوں بہت خوشی سنگھ پھگا، جو آگے ہو کے سپس نواہیا۔ کسے نال کرنا نہیں کوئی دغا، داغ دُرمت دینی دھوایا۔ پر بھ تارن دی کوئی سمجھ نہ سکیا وجہ، وجد وجوداں والے گئے سپس نواہیا۔ جو ہر سرنائی لگا، لگن اکو اک رکھایا۔ ساڈھے چار کہے میں پر بھ نوں ویکھیا اوہناں دے پیار اندر بھجھا، اٹھ اٹھ گھر گھر در در ویکھے چائیں چانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار سچّی سرنایا۔ ساڈھے چار ویلا وقت اچّ دا، اجل توں لئے بچایا۔ لکھ چوراسی وِچھوڑا ہووے جگ دا، جگتی نال جم توں لئے پھڈایا۔ جو پریم اندر تہاڈے اندر وسدا، وصیت اگلی دے لکھایا۔ ناتا بنیا رہیا سدا پُرکھ سمرتھ دا، ایٹھے اوتھے کدے نہ ہوئے جدایا۔ تہاڈا لیکھا حساب وِچوں دکھ دا، وکھری گنڈھ بندھایا۔ بھگت کھیڑا سدا رہے وسدا، جتھے وسے شہنشاہیا۔ مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، سدا بھکھا تہاڈے پریم رس دا، جو رس رسنا دے پچھے دے رکھایا۔ ساڈھے چار کہے میں بھگتاں دی ویکھی دُھن، دُھنکی اندرے اندر وجایا۔ اٹھے پہر گاؤندے گن، گہر گبھیہر دھیان لگایا۔ پر بھو ساڈی پکار سُن، درس دکھا تھاوں تھانیا۔ جے نہ بہڑیوں ہن، کی تیری وڈیایا۔ بھاویں کھان نوں رُکھا مسنا لبھدا لوں، نمک تیرا رنگ چڑھایا۔ ساڈا کسے نال نہیں بولن کون، اکو تیرا راہ تکایا۔ کیوں توں سانوں دسیا اوہ مضمون، جس دی اکھراں وِچوں باہر پڑھایا۔ بھگت بھگوان دا نرالا قانون، کلماں توں لیکھا دتا جھڈایا۔ اسیں تیرے بچے معصوم، بالیاں وِچوں بال نظری آہیا۔ تیرے کول لکھ چوراسی دا وڈا ہجوم، گنتی بہہ گنتی وِچ رکھایا۔ تیرے در توں نہ رہیے محروم، خالی جھولی دینی بھرایا۔ پُرکھ اکال کہے گرکھو تہانوں نہیں کوئی معلوم،

میں مل ٹھاڈا رہیا پایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ ساڈھے چار ویلا کہے میں ویکھیا ولی اللہ، اللہ ولی نظری آیا۔ جس دا اکو دکھرا محلا، محراب محبت رہیا بنایا۔ مُرشد مُریداں پھڑا کے پلا، اپنی گنڈھ پوایا۔ پار کر کے جلا تھلا، در دوارا اک سہایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھگت رہن نہ دیوے کوئی اکلا، بھگتاں اندر بھگوان مل کے بھگت بھگوان روپ وٹایا۔

* ۱۱ پوہ شہنشاہی سمت ا دیوا سنگھ دے گرہ منوال کیمپ *

نیز نیر برہوں ویراگ، برہا خوشی منایا۔ سوئی آتم گئی جاگ، جگدی ملی وڈیایا۔ سلکھنی ہوئی وڈبھاگ، بھاگ حصہ رہی وندایا۔ پر بھ مالک ملیا آد، مہروان دیا کمایا۔ جو بیڑے چاڑھے جہاز، پن اک لگایا۔ جتھے بھگتاں بھگوان ملن دا رواج، دوجا راہ نہ کوئے تکایا۔ جس نوں لہجے کوٹن سادھ، سنت دین دہایا۔ سو پورے کرے کاج، لیکھا اپنے ہتھ دکھایا۔ برہوں کہے میرا پورا ہوئے ویراگ، پر بھ لوچن درشن پایا۔ لیکھے لگے نیناں والا نیر آب، آبرو دے بنایا۔ جس جگہ دا کدی آیا نہیں سی خواب، اوس در ملی سرناپا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہوئے سہایا۔ اتھرو نیر کہے میں وگیا روپ پانی، پون پون دے گواہیا۔ لہ لہ تھکا ڈھر دا ہانی، جگ جگ سیو کمایا۔ صفتاں وچ سندا رہیا اُس دی بانی، گر اوتار پینمبر گئے سمجھایا۔ سنمگھ ملیا مہروان ہو کے اکو ہانی، ہان لا بھ نہ کوئے تکایا۔ لیکھا چھڈ کے چارے کھانی، بھگت سہیلے رہیا اٹھایا۔ دیونہارا پد نربانی، گھر ساچا اک سہایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جنم جنم دی مشکل کرے آسانی، آسا گرکھاں پور دکھایا۔

* ۱۱ پوہ شہنشاہی سمت ابھمن سنگھ دے گرہ منوال کیمپ *

جن بھگت کدے نہ منن تنگی، تنگی تنگدست روپ نہ کوئے دکھایا۔ اکو پریم پریتی نام بھنڈارا رہے منگی، دوس رین دھیان لگایا۔ پُرکھ اکال ملے

دُھر دا سنگی، سنگر سچا شہنشاہیا۔ کایا مائی چولی جائے رنگی، رنگ دُھر دا اک رنگایا۔ جگت جہان پٹھ نہ ہووے ننگی، سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ جم کی پھاسی رہے نہ
 پھندی، لکھ چوڑا سی پندھ مُکایا۔ نچ نیز اگھ رہے نہ اندھی، لون سچ کرے رُشانیا۔ مایا متا رہے نہ کوئے پابندی، کوڑی کریا دے گوانیا۔ سچ دوارے
 آوے لنگھی، گرہ مندر پھیرا پانیا۔ انحد شبد اناد وجائے مردنگی، دُھر دا ڈھولا اکو وائیا۔ حق مُجبت دیوے چنگی، بُریائیاں چنگیائیاں وچ چھپانیا۔ اپنی کھیل
 دے بہرنگی، جس وچوں ساکھیات نظری آئی۔ مارگ او جھڑ رہے نہ ڈنڈی، دُھر دا رستہ دے دکھایا۔ پرمانند دے کے اندی، انند آتما وچوں پرگٹایا۔
 سرتی ہون نہ دیوے رنڈی، شبد ہانی جوڑ جڑایا۔ مایا متا موہ میٹ گھمنڈی، ست سچ دے سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا سہیلا ہو
 کے ہوئے سہانیا۔ جن بھگت کوئے نہ جانے دُکھ، دُکھی رُپ نہ کوئے بنایا۔ پر بھ پریتی جان کے سکھ، چرن کول ملے سرناہیا۔ ساچی سو بھاؤنت ہوئے
 رُت، سری بھگوان دیا کمایا۔ اُجل کرے لکھ، دُرمت میل دھوایا۔ سچ بھاگ کدے نہ جائے نکھٹ، نہہر من کر من دے بنایا۔ سمر تھ پُرکھ دے کے
 اوٹ، اوڑک آپے ہوئے سہانیا۔ کر پرکاش نرمل جوت، اندھ اندھیرا دے گوانیا۔ پڑدالاہ کے لوک پرلوک، ستمکھ ہو کے نظری آئی۔ جتھے کوئی نہ
 سکے پہنچ، بھگت سہیلے دے ٹکایا۔ اگلا کھیل جمبو توں بعد کروچ، پشکر اپنا راہ تکایا۔ جس دی سوچ نہ سکے کوئی سوچ، بدھیوان بُدھ نہ کوئے درٹایا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نت نوت اپنی کھیل دکھایا۔ جن بھگت کدے نہ مارے ہاہ، ٹھنڈا ساس نہ کوئے رکھایا۔ اکو نیز لے اٹھا، اگھ پر تھ
 ملے گوسانیا۔ بھانا مٹے چلے رضا، گر اوتار پیغمبر گئے سمجھایا۔ غمی خوشی بھگتے نہ کوئے سزا، اکو رنگ دکھایا۔ ساچا میلا ہووے سچ سبھا، آتم پر ماتم جوڑ
 جڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ جگ اپنا کھیل دکھایا۔ جن بھگت کدے نہ بھرن ہوکا، دُکھی رُپ نہ کوئے بنایا۔ اک سہارا لے
 کے سچے ناؤں کا، نوکا چڑھن چائیں چانیا۔ جتھے لیکھا نہیں توں ہوں کا، اکو پر بھو ملے سرناہیا۔ لیکھا کئے کوڑی کریا کاؤں کا، ہنس مانک موتی چوگ چُگانیا۔
 کھیل ویکھے سچ نیاؤں کا، سچ عدالت بے پرواہیا۔ بھانڈا بھجے بھرم بھو کا، بھجے وچ نہ کوئے درساہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ہر ہر
 ویکھ دکھایا۔ جن بھگت کدے نہ ڈردا، چنتا روگ نہ کوئے جنایا۔ منزل ساچے پوڑے چڑھدا، انتر انتر پندھ مُکایا۔ سچ دوارے جا کے کھڑدا، جتھے وسے

ہر رگھنیا۔ اکو سوہنگ ڈھولا پڑھدا، توں میرا میں تیرا دوجی ونڈ نہ کوئے دکھنیا۔ درشن کر نرائن نردا، نر ہر اکو اک منایا۔ پریم پریتی اندر بھانا جردا، ڈکھ سکھ نہ کوئے دکھنیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگون پڑدا دئے اٹھنیا۔ جن بھگت کدے نہ ہووے ڈرپوک، لوک لجیا نہ کوئے رکھنیا۔ پندھ مکا کے چوڈاں لوک، پُرکھ اکال اک دھیانیا۔ صاحب سوامی رکھ کے اوٹ، آسرا اک دکھنیا۔ ڈھر دا ڈھولا پڑھے سلوک، سچا راگ الا نیا۔ ٹھانڈے در مان مَوج، مجلس بھگتاں نال بنایا۔ پر بھ دا درشن کرے روز، نِت نوت ویکھ دکھنیا۔ سرشٹی ولوں رہے خاموش، رسنا جہوانہ کوئے ہلایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے کونا گوش، گوشت اپنی دئے سمجھنیا۔ جن بھگتاں سدا سدا سد بھروسہ، بھگون اکو اک جنایا۔ وقت کوئے نہ ہووے اوکھا، اوکھی گھاٹی نہ کوئے چڑھنیا۔ مائس جنم وچ گرکھ ورلے ملدا موقع، جو پر بھ دا کھیل ویکھ خوشی منایا۔ حکمے اندر گوہند چھڈ کے پٹنا پونشا، پُری انند گیا تجنیا۔ جس دا اکو ڈھنیا اکو ڈھونکا، ڈنکا ڈھولا آپے رہیا سنا نیا۔ نام ندھان لے کے نوکا، نو نو چار انتر ویکھ دکھنیا۔ لیکھا جانے بھاؤنی بھاؤکا، بھو ابھیدا اپنے وچ چھپنیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچے شاہو کا، شہنشاہ ہو کے شہنشاہی رہیا بدلایا۔

* ۱۱ پوہ شہنشاہی سمت اپن سگھ دے گرہ منوال کیپ جوں *

سدا سہیلا انا تھاں ناتھ، دین دین دیا کمائیندا۔ بھگت وچھل پر بھ بھگتاں ساتھ، نِت نوت ویس وٹائیندا۔ آتم پر ماتم جوڑ کے ساک، سجن مالک اک اکھوائیندا۔ کایا مندر بند کواڑی کھول کے تاک، پڑدا اولہا آپ اٹھنیا۔ نام شبد سنا کے ناد، سوئی سرتی آپ جگائیندا۔ نرمل جوت کر پرکاش، اندھ اندھیر آپ مٹائیندا۔ سری بھگوان وس کے ساتھ، سگلا سنگ آپ نبھائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت سہیلے رنگ چڑھائیندا۔ بھگتن مینا ہر بھگونت، نرگن سرگن دیا کمائیندا۔ کھیلے کھیل آد جگاد جگ جگنت، جگ چوکڑی ویس وٹائیندا۔ ناؤں نر نکارا دس کے نیاں منت، منتر اکو اک سمجھائیندا۔ سرب جیاں بدھ جانے انتر، سنت سہیلے آپ ملائیندا۔ کلج گنی اگت بھجھائے بسنتر، امرت میگھ نام برسائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

گھر سنگر سو بھاپائیندا۔ گھر سنگر گرہ مندر وسے، کایا مائی سو بھاپائیا۔ بودھ اگادھا شبدی نام دتے، کرے اگم پڑھائیا۔ درس دکھائے نج نیز لوجن دید اٹھے، دوئے نین نہ کوئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد بخشنہار سرنائیا۔ جن بھگتاں دیوے سرنگت، گھر گسپھر دیا کمائیندا۔ پریم پریتی برہم مت، ودیا سچ سچ پڑھائیندا۔ ناڑی ناڑی نہ ابلے رت، اگنی تت نہ کوئے جلائیندا۔ امرت نجھر جھرنادے کے رس، رس آتمک اک دکھائیندا۔ ساچے پریم اندر ہو کے وس، واسطہ اپنے نال رکھائیندا۔ بھگت بھگونت اک دوجے نال بن رسنا جہوا پتی دند رہے ہس، سوہنگ ہنسا اکو روپ نظری آئیا۔ دکھ روگ کٹے سنتاپ، ست اپنادے سمجھائیا۔ جنم جنم دامیٹ کے پاپ، دُرمت میل دھوئیا۔ دُھر دانام دے کے جاپ، ضامن ہو کے لئے چھڈائیا۔ آتم پر ماتم بن کے ساک، بندھن اکو اک دکھائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، درس دکھا کے ساکھیات، نخن پچھلے پور کرائیا۔

* ۱۱ پوہ شہنشاہی سمت ا جھجر کوٹلی کیمپ جموں *

جن بھگت جگ ملے مان، مانس جنم لیکھے لائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں کر پہچان، سجن سہیلے باہر کڈھائیندا۔ سچ پریتی دے کے دان، وست امولک جھولی پائیندا۔ نام ندھانا دے کے گیان، اگیان اندھیر مٹائیندا۔ نرگن سرگن درس دیوے آن، پڑدا اوہلا دُور کرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ جگ اپنی کار کمائیندا۔ جن بھگتاں پر بھ سدا اُدھاری، انتر انتر وکھ دکھائیا۔ پھڑ پھڑ تیج رہیا سواری، جنم جنم دی میل گوائیا۔ دُھر دی پریتی بخش کے اک نرنکاری، نرگن جوت رہیا ملائیا۔ چنتا دکھ مٹا کے بیماری، سکھ ساگر وچ سمائیا۔ اگلی دُور کرے خواری، خالص اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے دے وڈیائیا۔ جن بھگتاں پر بھ سدا داس، سیوک سیوک سیو کمائیندا۔ جگ چوکڑی پوری کرے آس، ترشنا جگت کوڑی بھجائیندا۔ گھٹ بھیترا ملے آپ، گرہ مندر سو بھاپائیندا۔ اک اگلا دس کے جاپ، سوہنگ سوہلا سچ سنائیندا۔ جنم کرم دامیٹ کے پاپ، پت پنیٹ روپ وٹائیندا۔ سر رکھے دے کر ہاتھ، سمرتھ اپنی دیا کمائیندا۔ پچھلی میٹے آپ واٹ، اگلا پنڈھ آپ سمجھائیندا۔ کلجگ کوڑی کریا مٹن والی اندھیری

رات، ساچا چند چمکانیندا۔ جن بھگتاں بچھ ہر جو وات، لکھ چوڑاسی کھوج کھوجائیندا۔ سچ پریتی بنھے نات، ساک سجن اکو نظری آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیندا۔ جن بھگتاں کوئی لوڑ نہیں چارپائی کھاٹ، تکیہ لیف نظر کوئے نہ آیا۔ جنہاں دی دوس رین اکیاد، ڈھولا گاؤن بے پرواہیا۔ پت پر میثور سُن فریاد، گھر گھر ویکھے چائیں چائینا۔ اُجڑیاں پھیر کرے آباد، آپ اپنا رنگ دکھائیا۔ لوک مات رکھے لاج، دُئی دویت نہ کوئے ستایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ جن بھگتو تہاڈی بن والی دکھری نگری، نگر سوہنا دئے دکھائیا۔ جتھے دست امولک ہووے سمگری، پُرکھ ابناشی آپ ورتایا۔ دھرتی ہووے پدھری، پہاڑاں وچ نہ کوئے زلایا۔ پھرنا پئے نہ وچ جنگلیں، اُجاڑاں وچ نہ کوئے بھوایا۔ کھیل سکھ دی دکھائے اگلی، پچھلا لیکھا رہیا مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی سرناپیا۔ جن بھگت کوئی نہ جانے دکھڑا، دکھاں دارو رہیا بنایا۔ سنگر اُجل کرے مکھڑا، گرگھاں مکھ صلاحیا۔ اُلٹا لیکھا کٹے زکھڑا، نو اٹھاراں نہ کوئے تپایا۔ سنت سہیلا اٹھا کے ستر، جاگرت جوت کرے رُشانیا۔ گرگھ گود اٹھائے وانگ پتر، پتا پوت اپنے رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا لیکھے وچوں باہر کڈھایا۔ جن بھگت اندر کوئی نہ مارے دھاہ، نیتزیر نہ کوئے وہایا۔ سری بھگوان کھیل رہیا کرا، خالق خلق رہیا اٹھایا۔ پہلاں حکم دتا ورتا، وارتا پچھلی دتی دہرایا۔ سچ سُبھاؤ باہر کڈھا، گھر ٹھانڈے رہیا بہایا۔ جس گرہ مندر دئے وساء، واسطہ اپنے نال جڑایا۔ مریض بن کے کھانی نہ پئے کوئی دوا، آتم پر ماتم اپنا سنگ رکھایا۔ بے شک تئیں اپنا جگت لیکھا آئے گوا، گواہ دو جہان نظری آئی۔ اگلا کھیل ہون والا رواں، رہبر ہو کے رہیا سمجھایا۔ جس دامارگ لگنا نواں، نو ست پئے سرناپیا۔ تہاڈا ہرکھ سوگ چنتا مٹاوے غما، دکھیاں دکھ مٹایا۔ بھجھا دیک پھیر جگائے شمع، گھر گھر کرے رُشانیا۔ حکمے اندر بدل کے سماں، سامان بہتا جھولی پاپا۔ کارج لائے اپنے کماں، کرنی کرتا اک درڑایا۔ جھوٹھی توڑ کے ترشنا طمع، تاس اندروں دئے کڈھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حکم اکو اک ورتایا۔ جن بھگت حکم اندر نہ جانا ڈول، دل دلیل نہ کوئے بدلایا۔ صاحب سنگر وسے کول، گھر بیٹھا سو بھاپایا۔ نا بھی کوئی رہیا مول، پت ڈالی آپ مہکایا۔ جس دا کھیل دکھرا ہونا اُپر دھول، دھرتی دھرت سپس نواپا۔ پورا کرن آیا دھر دا قول، کیتا قول نہ کوئے بھلایا۔ جسدا لیکھا کوئی نہ جانے پنڈت

پاندھا رول، دوجی و دیا وچ نہ کوئے وڈیا۔ سو سچ دوارا رہیا کھول، بھگت سہیلا آپ اٹھایا۔ جنہاں اکو ڈھولا لینا بول، توں میرا میں تیرا سوہنگ راگ
 الا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد سد کرنی کار کمانیا۔ جن بھگت کدے نہ رلدا، ابناشی کرتا دے وڈیا۔ ساچا بھگت کدے نہ بھلدا،
 بھرم وچ نہ کوئے بھرمایا۔ اوہ مالک بن کے سچی کُل دا، کُل مالک ویکھ وکھایا۔ جس دا بوٹا دو جہان بھلدا، لوک مات و بے ودھایا۔ جس نے بھو جن چھکھا
 تہاڈی چلھ دا، چار جگ دا لیکھا لہنے وچ رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وقت لیاوے سہنجنا بھگت پریتی مل دا، ملا شیخ مسانک سارے
 دین ڈھایا۔ جن بھگت تیرے نال نہ کرے کوئی دغا، فریباں والا روپ نہ کوئے وٹایا۔ تیرا روپ شیر بگا، بگ بپڑا نیڑ کوئے نہ آیا۔ توں اک سرنائی لگا،
 پت پر میثور رہیا منایا۔ تیرا ودھدا رہے اگا، آگن کرے خلق خدایا۔ تیرے پریم دا پریم بدھا، لوک مات پھرے واہو داہیا۔ چھیتی سب نوں دیونہارا
 سدا، تنبوواں کناتاں وچوں لئے اٹھایا۔ سوہنی ویکھ رہیا جگہ، دھام ستھرا دے بنایا۔ اچے پہلا سمت لگا، ساڈھے تن سال چڑھایا۔ جس دی سمجھ کوئی نہ
 وجہ، پڑدا اوہلا نہ کوئے اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوؤں بھگوان، جن بھگتو تہانوں پریم
 پریتی دا دیوے ساچا مزہ، جس دارس رسنا جہوانہ کوئے چکھایا۔

* ۱۲ پوہ شہنشاہی سمت ۱ پرکاش چند دے گرہ جموں *

رین سبائی قداماں وچ جھکدے رہے صوفی، صفحہ پھوڑی بغلاں وچ اٹھایا۔ اے مالک ساڈا نام صفتاں وچ حرؤفی، گیتاں وچ شنوایا۔ کیوں اے حکم
 اندر سب کچھ کیتا منسو کھی، مُصنّف مُصنّف بھو کوئے نہ پانیا۔ منزل تیری اگم مقصودی، ڈاوانڈول ویکھی لوکایا۔ سمجھ حق نہ کوئے بہودی، نیستو نابود
 جگت لوکایا۔ حضرت ملیا نہ کسے موجودی، مزہ آب حیات نہ کوئے چکھایا۔ لیکھا چکچیا نہ شرکن جنوبی، شرع سکے نہ کوئے بدلایا۔ کائنات ہوئی بے ہودی،
 دھر دا خاوند نہ کوئے ہنڈھایا۔ تیرا کچھ لہنا کھٹک مسودی، ہزارا درودی دے گواہیا۔ تیری خوشظزری والی خوشنودی، خوشیاں رنگ چڑھایا۔ سب نوں علم

دا کہے اودی، حکمے اندر بھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حکم اپنا اک درڑائیا۔ صوفی کہن رین سبائی اساں کوئی تکیا نہیں سُننا، خواہاں والا خواب نہ کوئے جنایا۔ ویکھدے رہے انت سب دا پینڈا مکنا، مکے جگت لوکائیا۔ نور خدائے اکو اٹھنا، اوہ اکو نور کرے رُشائیا۔ سانوں اگوں کسے نہیں بچھنا، مقبریاں اتے سپس نہ کوئے نوائیا۔ تکیاں وچ نہ پئے لکنا، امانت کڈھ نہ کوئے دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر سر ویکھے تھاؤں تھائیا۔ صوفی کہن اسیں سدا کہا حق، حکم سچ رضائیا۔ تیرا کھیل رہے تک، تقویٰ اوٹ رکھائیا۔ انت آخری ہندی دے بس، بستے سب دے رہیا بندھائیا۔ ادھر ادھر سکے نہ کوئی نٹھ، پلو سکے نہ کوئے جھڈائیا۔ صوفی کہن ساڈا ترپناں دا ہویا اکھ، پنج تن جوڑ جڑائیا۔ مُرشد ستاراں نال رہے وس، سترہ رنگ رنگائیا۔ تیری دھاروں نظر نہیں کوئی وٹھ، فضل رحمت نظری آئی۔ بولن نعرہ سرب اکھ، ڈھولا اک جنایا۔ بن تیرے قیمت کسے دی کوڈی نہیں ککھ، کلمیاں وچ نہ کوئے صفائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر حکم اک منائیا۔ صوفی کہن اساں ویکھی اللصیح، صُبحان اللہ کہہ کے خوشی منائیا۔ ادھے رو پئے نین نیر وہا کے بھبا، اچی کوک کوک سنائیا۔ محبوب تیرا سمجھیا نہیں کسے مدعا، مطالعہ کر نہ کوئے درڑائیا۔ صفتاں والا سارے بٹھ کے گئے گڈا، رسنا جہوا سنگ رکھائیا۔ اساں ویکھیا کلجک نال محمد ہویا بڈھا، بڈھیپا انتم گیا آئی۔ اُس نوں لگن والا اکو ٹھڈا، جو منہ دے بھار سُٹائیا۔ تڈھ بن اور نہ دے کوئی دُجا، جو حکم ورتائیا۔ بلہین توں ہین ہویا تینیاں اوتار بڈھا، بل اپنا نہ کوئے رکھائیا۔ گر پیر کہن ساڈا خالی ہویا جھگا، جھگی وست نہ کوئے ٹکائیا۔ نیتز روندنا ویکھیا کلجک چوتھا جگا، جگت آگے نہ کوئے سمجھائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ روندے ویکھے ساڈا کوئی نہ لئے بھگا، پیراں والی نیاز ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ پروردگار سانجھیا ہتھ وچ پھڑ کے اک چکھا، چوہاں کُنٹاں رہیا ڈرائیا۔ سر شئی دا انتر ویکھیا راہوں گھتھا، او جھڑ راہ پی لوکائیا۔ شرع شیطانی سبق پڑھیا بٹھا، بے ایمانی انسانی حیوانی روپ وٹائیا۔ صوفی کہن ساڈا خالی ہندا دے سے ٹھوٹھا، ٹھوکر تیری نظری آئی۔ ایوں دسدا توں چھبسی پوہ سب دا سچے ہتھ دا لوا کے اٹکوٹھا، دستخطاں دا لیکھا دینا مُکائیا۔ ورن برن پینی لوٹا، ست سچ نہ کوئے سمجھائیا۔ ابلیس گھر گھر وڑنا شیطان ٹوٹا، ٹکور سب نوں دے لگائیا۔ بن تیریاں بھگتاں ثابت رہے نہ کوئی بوٹا، بوٹی جڑی دے اُکھڑائیا۔ اسیں پریم دا منگدے اک ہوٹا، ہٹکوریاں توں لینا جھڈائیا۔ تیرا نظری آوے اک کھوٹا، جس

نوں کھونڈا کہے لوکائیا۔ تیرا دوارا مول نہ رہے جوٹھا، جھوٹھا پینڈا دینا مُکائیا۔ اک وکھاؤنا اپنا گم روپا، رپا سونا کم کسے نہ آئیا۔ سب دامالک نظری آئے
 بھوپا، بھوپت بھوپ تیری سرنائیا۔ سجدہ کر کر تھکے محمد عیسیٰ موسیٰ، مُشکل وچ دین دُہائیا۔ جلوہ تیرا اُچ عرش عروجا، فرش تیری سرنائیا۔ تیرا حکم شبدی
 ہتھیار ملبوسا، بکتر اکو رہیا دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک ورتائیا۔ صوفی کہن اسیں کٹ کے آئے سفر، صفرا ویکھی جگت
 لوکائیا۔ جس دے پچھے گھالدے رہے ظفر، بنا رستیوں نین اٹھائیا۔ جس دی چھتر چھایا ہیٹھ کیتا بصر، بسترے آرام نال ہنڈھائیا۔ پتہ نہیں اُس نے کی
 سرشٹی دا کرنا حشر، حاشیے وچ بند کیتی لوکائیا۔ دین دُنی اڈاؤنی نال اعشاریئے کسر، انک سکے نہ کوئے سمجھائیا۔ کوٹاں وچوں تھوڑیاں اُتے ہونا اثر، اصل اپنا
 رنگ رنگائیا۔ سچ دوار دکھا کے جشن، جگہ وچوں جگہ دئے بدلایا۔ آگے ہر کے نام کالئے نہ کوئے کمیشن، حصیاں والی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ اکو چلے پر بھ دا
 مشن، مُشاہد نیوں نیوں سیس نوائیا۔ ڈنڈاوت کرن برہما شو وشن، نیتز لوچن نین اٹھ گھلایا۔ ڈنڈاوت کرن رام کرشن، کشت سب دی پوری دئے کرائیا۔
 بھگت سہیلے ورلے لوک مات دسن، بہتیاں وچوں تھوڑے نظری آئیا۔ صوفی کہن جے پر بھو لیکھا آئیوں کھن، دُھر دا حکم نال ملایا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، دینی اک سرنائیا۔ صوفی کہن اسیں جگت وچ سفیر، بندوبست جگت بنائیا۔ نال رلیا ویکھو کیر، کعبیاں پرے دئے دُہائیا۔ حکم اک
 اخیر، منزل چڑھ کے رہیا سنائیا۔ سارے شرع دے کٹ دیو زنجیر، شہنشاہ مل کے وجے ودھائیا۔ اندروں بدل لو ضمیر، باہروں پڑھن دی لوڑ رہے نہ
 رائیا۔ الف یے کھچنی نہ پئے لکیر، بغل قرآن نہ کوئے اٹھائیا۔ کھچنی پئے نہ کوئے تصویر، انڈیکس ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ بنا کلمیوں آجائے دھیر، پروردگار
 درے دربار درشن پائیا۔ صوفی کہن اسیں تیری نویں ویکھی آ کے تعمیر، سر قداماں وچ لکائیا۔ ہس کے روپیا بدرے مُنیر، بدولت دولت اور نہ کوئے
 جنائیا۔ کرپا کر خالق رحیم، غنیم غم دئے مٹائیا۔ تیرے بردے سب ادھین، اعلیٰ دتا سیس جھکائیا۔ انتر رہے نہ کوئی غمگین، جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دسنبھارا سچ تعلیم، تعارف عارف بن سفارش میلا رہیا ملایا۔

* ۱۲ پوہ شہنشاہی سمت ۱ بی بی رام کور دے گرہ * *

صوفی کہن سفید ہوئے موئے مبارک، مبارکب اد دین اک خدایا۔ حرفاں والی لکھی ہوئی پوری ہوئی عبارت، کامل مُرشد بے پرواہیا۔ آگے کرے نہ کوئے سفارش، واحد کلمہ حق نہ کوئے پڑھایا۔ پچھلی پُرانی ہوئی عبارت، مقامے حق نہ کوئے جنایا۔ سجدہ سپس نہ کوئے نواہیا۔ اپنی دیکھ آپ امانت، پیغمبر پیر دین دُہایا۔ ساڈی دیوے نہ کوئے ضمانت، آگے ہو نہ کوئے بچایا۔ میرا کلمہ شبد سب نوں کُردا جائے ممانت، توں داتا بے پرواہیا۔ بن تیرے ہر ملے نہ سچ نیامت، توحفہ یکطرف نہ کوئے اکھوایا۔ عالم علما ہوئے انجانت، بھیا ابھیدانہ کوئے سمجھایا۔ تھوڑے بیٹھے وچ دیانت، دیاوان تیری تک سرنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ موئے مبارک ہوئے سفید، صفحہ اگلی دے اُلٹایا۔ پیغمبراں والا پورا کر کے عہد، عہد نامہ پچھلا دے سمجھایا۔ وقت اوہ آگیا شاید، جس نوں شریعت والے گئے سمجھایا۔ اِکو تھم کر رانج، راج راجانا شاہ سلطانا آپ سنایا۔ چوڈاں لوک دیکھ نُمائش، چوڈاں طبق پھیرا پائیا۔ صوفیاں سنتاں کر ازمائش، چارگنٹ کھوج کھوجایا۔ تیری ضرورت انت نہایت، نظرے نظر اُٹھایا۔ ساڈے نال کر رعایت، رواداری اک سمجھایا۔ در باندھے تیرے طوائف، تُعارف وچ ڈھولے گایا۔ نظرے کرم نال کر پیمائش، پیشوا ہو کے دیکھ دکھایا۔ پیغمبراں دی رہے نہ کوئی فرمائش، فرماں بردار اپنے لے بنایا۔ ساچے گھر دی دس رہیائش، آرامگاہ اِکو اک سمجھایا۔ جتھے کلمیاں توں پرے اک ہدایت، عنایت ورگے سپس جھکایا۔ پٹی پڑھنی نہ پئے کوئے جماعت، مائیس جمع نہ کوئے سکھلایا۔ کرنی پئے نہ سجایاں والی کوائت، کعبہ راہ نہ کوئے دکھایا۔ کرنی پئے نہ کوئے سمات، سماں ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ آپ اپنے بنا لایق، لعنت کوڑی پرے ہٹایا۔ بھرے بھلے ملا شیخ مسانک، مسلہ مُسلسل نہ کوئے جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا لیکھا دیکھ دکھایا۔ موئے مبارک کہے ہو گئی مُدت، صدیاں پندھ لنگھایا۔ تیرا لیکھا کوئی نہ جانے قُدرت، قادر تیری بے پرواہیا۔ صوفیاں واسطے تیرے کول نہیں فُرصت، کیوں بیٹھا مکھ بھوایا۔ نت ڈھولے گایے تیری اُلفت، مہما بے پرواہیا۔ توں مالک خالق اِکو مُرشد، مُریداں لے تراپا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگلا سنگ بنایا۔ موئے مبارک کہے اسیں ہن نہیں رہے کالے سیاہ، بڈھیپا اتم گیا

آیا۔ پیغمبر ساڈے بنے گواہ، شہادت دین بھگتایا۔ پیر مُرید دین صلاح، آشناک بدلائی۔ ویلا وقت گیا آ، بے وقت نہ ہوئے جدائی۔ شفقت اپنی اک
 سمجھا، شبے روز ہووے رُشنائیا۔ مُجبت اپنی اک جنا، جنازہ کڈھے نہ کوئے لوکائی۔ خدمتگار اک بنا، خادم ہو کے سیو کمائی۔ ساچی درگاہ پڑدالاہ، جلوہ نور کر
 رُشنائیا۔ پروردگار سچ خُدا، خُدی تکر دے مٹائی۔ تیرے نالوں نہ ہوئے جداء، جُز انگ نہ کوئے وڈیائی۔ اپنا اگلا دس مُدعا، مُدئی مُدعا لہ بن کے بھيو دے
 کھلایا۔ نیز روندا ویکھیا بُدھا، بُدھی چلے نہ کوئے چترائی۔ تیرا ہون والا اگئی بُدھا، یُدھسٹر کرن سیس نوائیا۔ کلجگ کرم ہو یا بُدھا، بُدھاپا انت رہیا کر لایا۔
 لتوں لنگڑا لگوں کُبا، دُڈا پیراں رہیا دکھائی۔ اپنا بھيو دس گجھا، رمز اشارہ اک رکھائی۔ لیکھا رہے کوئی نہ دُجا، اور نہ اورا دینا مٹائی۔ کوڑی کریا پینڈا مُکا،
 مکمل لیکھا دے سمجھائی۔ صوفی کہن ساڈے کولوں جگت نشے والا جھٹیا حقا، حکم منیسے چائیں چانیا۔ دھواں دھار نہ کوئی دُکھا، اگنی تت نہ کوئے تپائی۔ تن
 وجود حرص رہے جُسا، جسم ضمیر گیا بدلائی۔ مان رہیا نہ داہری مُچھا، مُشکل حل نہ کوئے کرائیا۔ صدی چو دھویں چاروں گنت چڑھیا غصہ، غصے وچ سرب
 لوکائی۔ پریم پیار ہو یا رُکھا، رُخ سر شٹ گئی بدلائی۔ سب دے انتر لگا دُکھا، جگت کلش نہ کوئے مٹائی۔ مایا متا کیتا بھگھا، ترشنا گت نہ کوئے بھجھائی۔ تیرا
 بھيو رہے نہ کوئی لُکا، لقمہ ہووے سرب لُکائی۔ تیرا نشانہ کدے نہ ہووے اکا، دو جہان دین دُہائی۔ صوفی کہن پروردگار کدے نہ رُسا، رُسیاں لئے منائی۔
 پریمیاں پھڑ باہوں کہے آمیریا پتا، پت پر میثور گود اٹھائی۔ آون جاون لیکھا جائے چُکا، چُکنے ہو کے پر بھ دا درشن پائی۔ تنہاں کھانا پئے نہ کُٹھا، حلالی جھٹکا
 نہ کوئے وڈیائی۔ اہناں نوں ٹکر چنگا سکا، جو سکھن توں باہر بیٹھے ڈیرہ لائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہستی سب دی کھوج کھوجائی۔
 موئے مبارک کہے اپنا حکم کر معطل، متلا سب نوں دے کرائیا۔ کوڑی کریا کر قتل، مقتول گھر گھر دے دکھائی۔ پڑدالاہ اپنے وطن، بے وطنوں وطن
 جنائی۔ کلجگ کر کر تھکے بہتا مین، بیتھار تھ تیرا درس کوئے نہ پائی۔ سنت سہیلے ویکھ امولک رتن، رُتی راتی رنگ چڑھائی۔ جو آیا تیرے پتن، شوہ دریا نہ
 کوئے رُڈھائی۔ توں مالک سب نوں آیا رکھن، رچھیا کرے تھاؤں تھانیا۔ ہر ہر دے آئیوں وسن، تیری بے پرواہیا۔ بن اگھاں آئیوں تگن، کھوجے تھاؤں
 تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ رنگائی۔ موئے مبارک کہے میں کسے سیس نہیں چڑھنا ملا، مالک لینا منائی۔ جس دے سیس

اُتے نہ کوئی پگڑی نہ کوئی کُلا، نہ کوئی کلمہ ڈھولا گایا۔ جتھے قافیہ گائے کوئی نہ بَلا، بلیاں والا رس نہ کوئے دکھایا۔ نہ کوئی پڑدا رہے نہ اوہلا، ساکھیات درشن پائیا۔ بے پرواہ بن وچولا، پڑدا اوہلا دے اٹھایا۔ توں مالک ٹھاکر مولا، میل ملیا سہج سُبھایا۔ تیرا پورا ہووے قولا، اقرار ویلا گیا آئی۔ لیکھا ویکھ دھرنی دھولا، دھرم دی دھار دے دُہایا۔ تیرا کیوں نہیں پروردگار پھر کیا ڈولا، ڈولت ویکھ جگت لوکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چار کُنٹ رہیا گر لایا۔ موئے مُبارک کہے میں دبے رہنا نہیں کسے تھلے ہیٹ، ہائیٹ اپنی لینی بنایا۔ کلجگ کوڑ گڑیارے کرنے گیٹ ریٹ، رائیٹ تیرا حکم سنایا۔ شبد نام ڈنڈا پھڑ کے بیٹ، بال آگے لینا بلایا۔ کلجگ کوڑی کر یا ویکھ اندھیری نائیٹ، نکٹ ورتی تیرا راہ تکایا۔ حکمے اندر کرنی فائیٹ، فیصلہ اکو حق سنایا۔ جنہاں چر سفید وال کہے صوفی سنت نہ کیتے وائیٹ، کوائیٹ اپنا حکم ورتایا۔ بنا چشمے نور کر دے لائیٹ، نور نور رُشنایا۔ اپنی سمت ویکھ سائیڈ، چاروں کُنٹ کھوج کھوجایا۔ ساچے سوہو رائیڈ، ریڈ گرین دے سمجھایا۔ جن بھگتاں اپنے پریم دی بخش ساچی ڈائیٹ، زیڈ یو نہ کوئے دکھایا۔ اکو تیری منگدے حمایت، ہم مُشکل دے کٹایا۔ مٹی سَنگھ کہے میں تیری ویکھنی اوہ ولدیت، جتھے ولولا نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سَنگھ وشنوں بھگوان، صوفیاں سفر دے مٹایا۔

* ۱۲ پوہ شہنشاہی سمت اچیل سَنگھ دے گھر جموں *

صوفی کہن سُبھا دے سماں، سمن پچھلے دے پڑوایا۔ اپنا مارگ راہ رہبر ہو کے دس نواں، نام ندھان اک جنایا۔ اسان کوئی گود نہیں ویکھنی ہور اماں، امام اکو نظری آئی۔ شریعت شرع دا توڑ کے بنا، بندھن اور نہ کوئے پائیا۔ تیرا مُرید بن دید رہے نہ اٹھاں، انک کل دھاری آپے ہو سہایا۔ بچہ ویکھ نکا نٹھا، پھڑ باہوں گلے لگایا۔ حکم نال من نوں کر دے منع، منسا کوڑی باہر کڈھایا۔ چنتا روگ رہے نہ غما، غفلت توں کھہڑا دینا چھڈایا۔ تن وجود رنگ دے چما، چم درِ شئی دینی بدلایا۔ تیرا ویلا وقت رہے نہ آگے لہا، جگ چوکڑی گئے وہایا۔ نرگن جوت جگا شمع، شمس تبرج سپس جھکایا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا کھیل اک دکھایا۔ صوفی کہن کیہڑا دیئے ثبوت، مثال نظر کوئے نہ آئی۔ تیرے حوالے ساڈا وجود، وصل کر بے پرواہیا۔ کایات تیرا کلبوت، کلمہ دے سنایا۔ ساچے جُبرے رہو موجود، مفلِساں جھولی دے بھرایا۔ تیرا نور نہ ہووے غروب، غریب شرکن اکو چند چکایا۔ سکھنا پئے نہ کوئی ہزارا درود، رنگت ہر جی نظری آئی۔ جھگڑا رہے نہ کوئے نمرود، حکم اپنا اک سمجھایا۔ تیرے درتوں نہ رہیئے محروم، خالی بھانڈے دے بھرایا۔ ننھے بچے رو رہے معصوم، مشکل وچوں لینے کڈھایا۔ اپنا سچ دس قانون، قاعدہ دینا درڑایا۔ جس داسب توں دکھرا مضمون، آتم کرے نہ کوئے لکھایا۔ نقطہ رہے کوئے نہ نون، نغمہ نام دینا جنایا۔ پروردگار توں کیہڑی بچنی پرچون، تولے ماشے رتی ونڈ ونڈایا۔ اپنے نام پریم دالا کے اک صابون، صاف ستھرے دینے بنایا۔ نعرہ دس کے اک معقول، مہول دینا بدلایا۔ تیرا کلمہ سد قبول، کایا کجے سیس جھکایا۔ مُجبت وچ رکھ مشغول، مشورہ اک جنایا۔ تیرا حکم نہ جائیے بھول، بھلیاں مارگ دینا دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، قدم قدم دینی سرنایا۔ صوفی کہن تیرا مستک لگے قدم، قدیم ملے وڈیایا۔ بُت خاکی سوہے بدن، بدلہ دینا چکایا۔ کچھ لیکھا دسے وچ عدن، اعلیٰ ادنہ رہے گر لایا۔ توں دُور دُراڈا آیا تنگن، بن اکھاں ویکھ دکھایا۔ حقیقت جانیں حقن، حقوق دیویں تھاؤں تھانیا۔ تیرا دوارا آئے منگن، مانگت ہو کے سیس جھکایا۔ سجدہ کریئے سچ ڈنڈاوت بدنن، بندگی بندھن دے تڑایا۔ توں دین دیال سدا بخشدن، بخشش رحمت جھولی پائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپنا دینا پرماندن، پریم پریم وچ سمایا۔

* ۱۲ پوہ شہنشاہی سمت ۱۱ امر و دیوی دے گرہ جموں *

جمبو دیپ کہے جن بھگت ویکھے مندے، سری بھگوان اوٹ تکایا۔ ناتے توڑ کے چہر چھن دے، شہنشاہ اکو رہے دھیایا۔ چھڈ پرکاش سورج چن دے، نرگن جوت جوت رُشانیا۔ راگ چھڈ جگت کن دے، آتم دُھن وٹی ودھایا۔ لالچ چھڈ کے کوڑے دھن دے، نام پدارتھ جھولی پائی۔ رُپ بنا

کے سچے جن دے، سنت سہیلے نظری آئی۔ اندھیر گوا کے کوڑے اٹھ دے، اگیان اندھیر رہے مٹائی۔ اپنا بیڑا کھجگ انتم بٹھدے، بندگی اکو سیس
 نوائیا۔ دھر دے مارگ ویکھے چلدے، بھجن واہو داہیا۔ لکھ چوڑاسی وچ مول نہ رلدے، سوہنگ ڈھولا رہے گائی۔ پریم پریتی اکو جھلدے، چھڈی
 سرب لوکائی۔ کھیل ویکھن اچھل اچھل دے، جو ول چھل دھاری رہیا جنائی۔ سچ دوارا اکو ملدے، گرہ مندر سوہا پائی۔ وچھوڑے سہن نہ گھڑی پل دے،
 پلک اکھ نہ کوئے بدلایا۔ بن رت بہاروں بھلدے پھلدے، جو بن رتے رنگ رنگائی۔ رنگ مان سننگر چرن محل دے، اٹل بیٹھے نظری آئی۔ لیکھے مکا
 کے دئی دوتی سل دے، چار ورن ہوئی گڑمائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائی۔ جمبو دیپ کہے میں بھگتاں ویکھیا جوگ،
 جگیشتر سکے نہ کوئے سمجھائی۔ ناتا چھڈ کے چوڑاں لوک، برہمنڈ کھنڈ ناتا گئے تڑائی۔ پریم پڑکھ دی مان اکو مونج، مجلس بھگتاں نال ودھائی۔ من مت کرے
 کوئے نہ سوچ، بدھی جگت نہ کوئے پترائی۔ پرہہ دا درشن کر کے روز، نت نوت ویکھ دکھائی۔ جنگلاں وچ کرنی پئی نہ کھونج، پریتاں اُتے ڈیرہ کوئے نہ
 لائی۔ مایا مٹا میٹ کے جھوٹھا روگ، ہنگتا گئے گوائیا۔ آتم پر ماتم چگ کے چوگ، چاروں گنٹ ویکھ دکھائی۔ کر پرکاش نرمل جوت، اندھ اندھیر گئے گوائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بیہوا بھیدا دے سمجھائی۔ جمبو دیپ کہے میں ویکھیا اک پیار، پریمی پریمکا اکو روپ نظری آئی۔ پڑکھ ابناشی دھر دا
 یار، پروردگار دیا کمائی۔ نرگن نور جوت کر اجیار، گرہ گرہ کرے رُشائی۔ بھگت سہیلے مات اٹھال، گر چیلے جوڑ جڑائی۔ لکھ چوڑاسی وچوں بھال لال، لال
 اپنے رنگ رنگائی۔ ناتا توڑ کے کال مہاکال، سر اپنا ہتھ ٹکائی۔ سچ دوار جنا سچی دھر مسال، جماں توں لیا بچائی۔ نام بھنڈارا دے کے دھر دا مال، دھن
 دھناڈھ دتے دکھائی۔ پورب جنم دا دس احوال، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا سنگ آپ نبھائی۔ جمبو دیپ کہے میں کھجگ کوڑ ویکھیا جلا،
 چاروں گنٹ نظری آئی۔ جس دا ساچا کھیڑا نہ کوئے آباد، مندر وجے نہ کوئے ودھائی۔ دھر دی دیوے نہ کوئے دات، دولت سچ نہ کوئے ورتائی۔ من
 مت ویکھی نار کمذات، گھر گھر بھجے واہو داہیا۔ کوڑی میٹے کوئے نہ رات، سچا چند نہ کوئے چکائی۔ سہنجنی ہووے نہ کوئے پرہات، امرت ویلا نہ کوئے
 سہائی۔ آتم پر ماتم گائے کوئے نہ گاتھ، صفتاں والی جگت پڑھائی۔ رسنا جہوا پتی دند لین سواد، ہردے ہر نہ کوئے وسائی۔ سنکھ دھن سندنے ناد، آتمک

راگ نہ کوئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے لئے ملائیا۔ جمبو دیپ کہے میں ویکھی اک جماعت، جمان اکو نظری آئی۔ پت پر میثور پُرکھ ابناش، ابناشی کرتا بے پرواہیا۔ ساچے مندر اندر بہہ کے پاوے راس، گوپنی کاہن رُپ وٹائیا۔ جن بھگتاں پوری کر کے آس، آشا ترشنا رہیا گوائیا۔ جنم جنم دا کر کے بند خلاص، بند بخانے وچوں باہر کڈھائیا۔ سدا سہیلا وسے پاس، جگت جدائی نہ کوئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جمبو دیپ کہے میں ویکھے دُھر دے جاچک، یقین اکو اُپر رکھائیا۔ جنہاں دی انتر دھار آستک، اکو منن سچا ماہیا۔ ناتا جوڑیا پریکی واستوک، کوڑ کڑیا دتے تجائیا۔ جو اتھے اوٹھے دو جہاناں کرے حفاظت، ہم ساجن ہو کے پھیرا پائیا۔ کرنی کرے اپنے مُتابق، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ ساچی دس کے اک عبادت، نام اگتا دتا سٹائیا۔ آتم پر ماتم اک تعاقب، دوجا راہ نہ کوئے دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوہلا رہیا اٹھائیا۔ جمبو دیپ کہے میں ویکھیا حق یقین، حقیقت سچئی نظری آئی۔ جن بھگتاں ملی اگئی تعلیم، تُعارف ہو یا بے پرواہیا۔ جنہاں دی کرے نہ کوئے تقسیم، جگت ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ اکو اک کہن آمین، کامل مُرشد ملیا بے پرواہیا۔ میں اوہناں نوں کہاں آفرین، جو آفت توں پلو گئے جھڈائیا۔ جھگڑا چکا کے ز مدین، اکو رنگ سمائی۔ دُھر دا تحم کر تسلیم، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ پاربرہم دے ہو ادھین، اعلیٰ ادنیٰ لیکھا دئے گوائیا۔ سیوا وچ بن مسکین، مُشکل اپنی حل کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگلا لہنا رہیا سمجھائیا۔ جمبو دیپ کہے میں کی دیواں جواب، سمجھ وچ نہ کوئے وڈیائیا۔ پُرکھ اکال جنہاں بنیا احباب، مُجت وچ میل ملائیا۔ اوہ سجیدیاں توں باہر کرن آداب، ڈنڈاوت اکو اک دکھائیا۔ مندر سہا کے سچ محراب، محبوب مل کے خوشی منائیا۔ اوہناں دے اندر اک ویراگ، ویری سارے دتے کڈھائیا۔ سچ پیار دا جگے چراغ، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ کوڑی کریا دھو کے داغ، دُرمت دُور کرائیا۔ لکھ چوراسی وچوں ونڈ کے اپنا بھاگ، بھگون مل کے خوشی منائیا۔ دُھر دا میلاناں کنت سہاگ، سچ سُنہنجی رہے ہنڈھائیا۔ جتھے کھیڑا سدا رہے آباد، خزاں رُپ نہ کوئے دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکرمی ویکھ دکھائیا۔ جمبو دیپ کہے میں دسٹاں کی صلاح، صفت وچ نہ کوئے پتھرائیا۔ پُرکھ اکالا اینکار گیا آ، جوتی جوت پُرکھ ودھاتا ویس وٹائیا۔ جو بھگتاں بنیا آپ ملاح، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ رہبر بن کے دسے راہ، پڑدا

اوہلا رہیا چُکائیآ۔ کوٹ جنم دے بخش گناہ، پتت پاپی لئے ترائیآ۔ لکھ چوڑاسی وچوں پھڑ کے بانہہ، آپ اپنی گود اُٹھائیآ۔ توں میرا میں تیرا دوہاں دا اکوناں،
 آتم پر ماتم سوہلا گائیآ۔ دو جہاناں بن کے پتا ماں، مہر نظر نال ترائیآ۔ سنت سہیلے ویکھ کے چڑھیا چا، چاؤ گھنیرا اک جنائیآ۔ بن رسنا جہوا کہاں واہ واہ، واہ گرو
 تیری سرنائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا سب دا ویکھ دکھائیآ۔ جمبو دیپ کہے میں ویکھی اگم جوت، جوتی جاتا کرے رُشنائیآ۔ جس دانہ
 کوئے ورن نہ کوئی گوت، تئاں والا وجود نہ کوئے دکھائیآ۔ نہ کوئی قلعہ نہ کوئے کوٹ، در دوار نہ کوئے سہائیآ۔ نہ نگارہ نہ کوئے چوٹ، ڈنکامات نہ کوئے
 سنائیآ۔ مہر نظر نال جن بھگتاں اندروں کڈھے کھوٹ، کوڑی کریا صاف کرائیآ۔ جھگڑا چکا کے لوک پر لوک، بخشے سرن سچی سرنائیآ۔ جتھے کدے نہ آوے
 موت، رائے دھرم نہ دئے سزائیآ۔ رہے سمجھ کوئے نہ سوچ، مدہوش آپ بنائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھانا اپنا رہیا ورتائیآ۔ جمبو دیپ
 کہے میں ویکھی بھگتاں جد، یادداشت سمجھ کسے نہ آئیآ۔ کلجگ کوڑ گڑیاری پار کر کے حد، حاضر ہو کے درشن پائیآ۔ ناتا توڑ کے کوڑا جگ، جگ جیون داتا
 رہے ملائیآ۔ پریم پریتی اندر سد، ڈھولے سنن تھاؤں تھانیا۔ وچھوڑے وچ رہ نہ سکن الگ، دکھرا دھام نہ کوئے بنائیآ۔ مل کے میل سورے سرگ، گھر
 مندر رہے سہائیآ۔ خوشیاں اندر رہے دگ، دغا کوڑ نہ کوئے کمائیآ۔ جگت کٹمبی سارے چھڈ، بھگتاں بھگتاں نال کری گڑمائیآ۔ ناتا دیہی چھوڑ کے ہو گئے اوڈ،
 من مت چلے نہ کوئے چترائیآ۔ ساچی منزل ول رہے ودھ، قدم قدم نال بدلایآ۔ لیکھا جان اُپر شاہ رگ، رگھپت اکو رہے منائیآ۔ جس دا میلا ہویا انج،
 اگے لیکھا اپنے وچ سمانیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا اک درڑائیآ۔ جمبو دیپ کہے میں ویکھ کے ہویا خیران، خیرانی میرے اندر
 آئیآ۔ جنہاں نوں ملیا سری بھگوان، بھاگاں بھرے بیٹھے چائیں چانیا۔ باہروں تئاں والے انسان، اندر میلا بے پرواہیا۔ اکو ڈھولا گاؤندے نام، ناؤں
 زرنکارا اک دھیائیآ۔ جنہاں دی آسا منسا نشکام، کوڑا لاچ نہ کوئے ودھائیآ۔ پتھر مائی اٹاں والے چھڈ کے مکان، کایا مندر اندر بہہ کے سو بھا پائیآ۔ جتھے
 وسے دُھر دارام، آگن اپنا دئے سمجھائیآ۔ سنیہڑیاں وچ دئے پیغام، دُھر فرمانا آپ الائیآ۔ پورا کر کے دُھر دا کام، نہہکرمی ہوئے سہائیآ۔ اگلی مُشکل
 کرے آسان، احسان اپنا نہ کوئے دکھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے پار لنگھائیآ۔ جمبو دیپ کہے میں ویکھیا صدق بھروسہ،

اندر وڑ وڑ کھوج کھوجا گیا۔ ساڈھے تِن ہتھ کا یا مندر تَنیا کوٹھا، نو در پھولے چائیں چائیا۔ جن بھگت کوئی نہ لکھیا تھوٹھا، جو سُخنہ گیا بھلا گیا۔ پڑھنا پیا کوئے نہ پوتھا، پُستک ہتھ نہ کوئے اٹھایا۔ مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، اکو بہت چوکھا، جو چار جگ دا لیکھا دئے مُکایا۔ مارگ رستہ دس کے سوکھا، گرگھ سجن رستے رہیا پایا۔ جن بھگتاں نال کدے کوئی کرے نہ دھوکھا، دھواں دھار وچوں باہر کڈھایا۔ مندر وڑ کے دیوے ہوکا، حکم نال لئے اٹھایا۔ سنت سہیلا رہے کوئے نہ سوتا، سوئی سرتی آپ جگایا۔ سب دی پوری کرے لوچا، لوچن نین درس کرایا۔ کلج اتم دے کے موقع، مُفت اپنا رنگ چڑھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در ٹھانڈا اک پرگٹایا۔ جمبو دیپ کہے میں دیکھیا اگم نظارہ، نظر اپنی لئی بدلایا۔ بھگتاں میل نر نرکارا، نرگن سرگن وٹی ودھایا۔ اکو منگن دھر دربارا، دُوجی اوٹ نہ کوئے رکھایا۔ چرن پریتی سچ سہارا، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ کلج اتم سبجگ ووبارا، ووباری اپنا کھیل ورتایا۔ ساچے نام دا ونج وپارا، جن بھگتاں ہٹ دئے گھلایا۔ جگ چوکڑی جس دا کردا آیا ادھارا، نت نت اپنا حکم ورتایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیا بھیدا آپ سمجھایا۔ جمبو دیپ کہے میں رہ نہ سکاں خاموش، نیز دیکھ خوشی منایا۔ پُرکھ اکال دین دیال تیاں والا پہن کے پوش، ویس انپکارُپ دھرایا۔ جس نوں سمجھ سکے کوئے نہ کوش، وِدیوان نہ کوئے درٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار اک سرنا گیا۔ جمبو دیپ کہے میٹوں آئی اوسے دی یاد، جس دی اُستت چار جگ نظری آئی۔ جن بھگتاں سُنن آیا فریاد، فریبی ہو کے ویس وٹایا۔ جس نوں سمجھ نہ کوئے دماغ، بدھی بھیا نہ کوئے گھلایا۔ سو بھگتاں دیون آیا داد، نام بھنڈارا جھولی پائی۔ خوشیاں والا کر مزاج، طبع اندروں دتی بدلایا۔ ممتا والا دھو کے داغ، دغیاں توں لیا چھڈایا۔ سچ بیڑے چڑھا کے جہاز، پتن اپنا رہیا دکھایا۔ جتھے اکو ساچے نام دی پیندی آواز، دُوجی کرے نہ کوئے شنوایا۔ گرگھیاں ہونا پئے نہ کسے دا مُتاج، خالی جھولی نہ کوئے دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تھاوں تھانیا۔ جمبو دیپ کہے میں کچھ کہاں جلدی، ویلا نیڑے گیا آئی۔ کسے نوں خبر نہیں اک پل دی، پلک سکے نہ کوئے بدلایا۔ ایہہ کھیل وکھری اچھل اچھل دی، جس نوں گر اوتار پیغمبر سیس بھکایا۔ جس دی کھیل کدے نہ ٹلدی، نہ کوئے میٹ میٹ مٹایا۔ اوہ کلج سرشی دیکھے بلدی، اگنی ت رہی تپایا۔ دھارا جانے اگنی دل دی، جو دلدریاں کرے صفایا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا ویکھ دکھانیا۔ جمبو دیپ کہے میں کی کچھ دسٹاں چھیتی، چھتردھاری نظر کوئے نہ آئیندا۔ لکھ چوراسی کھبھی وچ بریتی، بن پُرکھ اکال پار نہ کوئے کرائیندا۔ بھگتاں بنیا کوئے نہ بھیتی، اندر وڑ مندر چڑھ سرتی شبدی ڈنک نہ کوئے سنانیندا۔ سارے رسنا جہوا گاؤندے ویکھو ویکھی، دکھرا رُپ انوپ نہ کوئے درسانیندا۔ کلجک جیو سارے لوک مات دے دیسی، پردیسی جن بھگت جو پچھلا راہ تکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لیکھا جانے لیکھی، لیکھ اپنی کار کمائیندا۔ جمبو دیپ کہے میتھوں ہون لگی جواب طلی، تابعدار ہو کے سپس نوایا۔ میرے وچ جھگڑا ذات پات دین مذہبی، مزہ سچ نہ کوئے چکھانیا۔ سری بھگوان دی سارے کردے بے ادبی، ادب آداب نظر کوئے نہ آئیا۔ کلجک انت کوئی دے نہ مددی، اپنی مدت مُکا کے بیٹھے گھ چھپانیا۔ جگت دھار بنی سوکر دی، ساتک ست نہ کوئے کرائیا۔ ساچی پریت کتوں نہ لہدی، کایا ہٹّ خالی رہے گرلایا۔ جنہاں دی مُجت اکونال لگدی، ایٹھے اوتھے نہ ہوئے جدانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کل لیکھا پور کرائیا۔ جمبو دیپ کہے میں دیکھیا جلوہ نور، نرالا نظری آئیا۔ جس نے کرنا مجبور، مجبوری وچ لوکایا۔ نوست مچاؤنا فٹور، فتویٰ سب دے اُتے لایا۔ کوڑا گڑھ جنا غرور، غیراں دی غیراں نال کرے لڑانیا۔ جن بھگتاں ملے ضرور، ضرورت سب دی ویکھ دکھانیا۔ نام بھنڈارا کر بھرپور، بھرم بھلکھے دئے کڈھانیا۔ اگلا دسّ کے سچ دستور، دست بدست دئے سمجھانیا۔ کوڑی کریا کر کے چور وچور، چرن کول دئے سرنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، رنگ اپنا دئے رنگایا۔ جمبو دیپ کہے میں ویکھی رنگت، نو نوین نظری آئیا۔ پریم پریتی اندر ہر سنگت، سوہنا رُپ رہی پرگٹانیا۔ ناتا توڑ کے سورگ جنت، پر بھ چرن دھیان لگایا۔ جتھے دُجے دا ہونا پئے نہ منگت، ترشنا اور نہ کوئے دکھانیا۔ لبھنا پئے نہ کوئے پنڈت، اکو کرے سچ پڑھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرپن اپنے گھر وسایا۔ میں کرنا اوہ جودھ، جو جودھا سوربیر سمجھ کوئے نہ پانیا۔ پُرکھ اکال دین دیال میتوں آپ کرایا بودھ، بدھیوان دتے بھلایا۔ انت آخری سب دا پا کے بھوگ، بھوگی دینے سچ سوانیا۔ جن بھگت دسّ کے اپنے نام دا جوگ، تپسیا اکو دینی درڑانیا۔ جس دا کدے نہ ہووے جوگ، دُھر دا میلا دینا ملائیا۔ لیکھا مُکا کے چنت سوگ، سوچاں وچوں باہر کڈھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت رہیا اٹھانیا۔ جمبو دیپ

کہے میں بھگتاں ویکھی آس، آسمان اُتے دھیان لگایا۔ جنہاں دی گریہ پینمبہ اپنی ہتھیں پیش کرنی درخاس، گو بند ہتھوں ہتھ پھڑایا۔ اہناں دو جہان کہن شتابس، واہوا کہہ کے رہے سنایا۔ میلا ملیا سرب گنتاس، گونتا دے وڈایا۔ سچ سبھاؤ ستیاں ملے ہنھیری رات، گھر گھر اپنا پھیرا پانیا۔ جھگڑا مُکا کے پوجا پاٹھ، نماز نوازش وچ پار لنگھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کر مکاڈ دے مُکایا۔ جبو دیپ کہے میں ویکھے جو بن متے، مست جوانی رہے ہنڈھایا۔ کوڑی کریا وچ مول نہ پھسے، فیصلہ اپنا گئے مُکایا۔ آتم پر ماتم مل کے ہسے، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ سنت سہیلے ہو اکتھے، گرہ مندر سو بھا پانیا۔ جنہاں جم کی پھاس میٹے رٹے، رٹن اِکو اِک لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دوارے آئے پریم دے وٹے، دوجی منگ نہ کوئے منگایا۔ جبو دیپ کہے میں لگدا پنڈے ویکھیا وٹنا، روپ انوپ بدلایا۔ جس دی کوئے نہ جانے گھٹنا، گھاٹے وچ جگت لوکایا۔ جس دا کھیل ہو یا پٹنا، سو پاٹل ویکھ دکھایا۔ گھر وسا کے اپنا وٹنا، گرہ مندر سو بھا پانیا۔ جن بھگتاں ویکھے ساچی رچنا، رچی اپنے نال لگایا۔ در دربار سہا کے پٹنا، بیڑے اپنے لئے چڑھایا۔ سندیشہ دیوے اِکو سچ نال، ست ستوادی آپ سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اِکو پانیا۔ جبو دیپ کہے میرے انتر آئی خوشحالی، وٹی حق ودھایا۔ جن بھگتاں دینی پئے نہ کسے دلالی، وچولا وچ نہ کوئے بنایا۔ مارگ دس کے اِک آسانی، اصل بھو دتا گھلایا۔ گر گھو دینی پئے نہ کوئے قربانی، قتل گاہ نہ کوئے وڈایا۔ سوہنگ نام سچ نشانی، نشانہ تہاڈے اندر دتا لگایا۔ سنگر نال کریو کدے نہ کوئے بے ایمانی، بیوہ روپ نہ کوئے بنایا۔ تہاڈا میل اُپر اسمانی، آگے ہوئے نہ کدے جدایا۔ کلجک چو سمجھ کھیل نہ کوئے روحانی، ایویں رولا رہے پانیا۔ ایہہ کایاتت سریر بیگانی، امیر غریب نہ کوئے بچایا۔ گر گھو تہاڈی یاری جگاں پُرانی، وید پُران دین گواہیا۔ شہادت دیوے ساچی بانی، خالص محکم اِک سنایا۔ آتم سدا چڑھی رہے جوانی، بڈھیپا روپ نہ کوئے بدلایا۔ لکھ چوڑاسی جسم سدا فانی، لوک مات رہن نہ پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ہر ہر ویکھ دکھایا۔ جبو دیپ کہے میتھوں نہیں ہندا صبر، بے صبرا ہو کے دیاں سنایا۔ پُرکھ اکال آیا جابر جبر، بلدھاری پھیرا پانیا۔ شبدی دھار چلا کے شیر برب، برب ٹھیکر دے بھنایا۔ جن بھگت پوری کر کے سدھر، سدا دے کے لئے ترانیا۔ لکھ چوڑاسی پا کے غدر، گداگر سارے دے دکھایا۔ گر گھیاں کرے آپ قدر، قدرت دا مالک دیا

کمانیا۔ جیسہڑا گر اوتار پیغمبر جگ چو کڑی گھلدا رہیا بدل بدل، نت نوت حکم سنایا۔ سو کجگ انتم کرن آیا عدل، عدالت اکو اک دکھایا۔ جتھے کدے کرے نہ کوئی قتل، چھری کٹار نہ کوئے چلایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل نور خدایا۔ جبو دیپ کہے کچھ میٹوں لگا پتہ، پتن آیا دھر دامہیا۔ جس دا بھیو سمجھے کوئے نہ رتا، رتن امولک ہیرے گرکھ رہیا بنایا۔ آتم پر ماتم بن کے سکا، سجن ہو کے جوڑ جڑایا۔ بھگت سہیلے ویکھے تگے پنا اگھاں، آخر اپنی گنڈھ پوایا۔ جبو دیپ کہے میں صفتاں کر کر تھکا، لیکھا لیکھ نہ کوئے درڑایا۔ چرن کول اوس دے ڈھٹھاں، منگاں اک سرنا یا۔ نام اوسے دارٹاں، جو رٹیاں وچوں باہر رکھایا۔ پریم رس اوسے دا چٹاں، جو امرت جام پیایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرہ مندر کھوج کھوجایا۔ جبو دیپ کہے میں ویکھیا جلوہ گر، غریب نمائیاں رہیا ترایا۔ جس نوں سارے مندے ہری ہر، ہریا ولی کرے لوکایا۔ جو جن بھگتاں آیا گھر، مندر دوارا اک وڈایا۔ جتھے قیمت پئے کوئی نہ زر، ونڈی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ روپ دھر نرائن نر، نراکار ویس وٹایا۔ سدھا جگت نال چھل، ول چھل اپنا رہیا دکھایا۔ جن بھگتاں پریم پریتی دے کے بل، بلوان سورے رہیا دکھایا۔ وچھوڑا کٹ کے گھڑی پل، پلک دے اندر پلک رہیا جڑایا۔ آتم پر ماتم انتر رل، ملیا میل سچ سبھایا۔ گرکھاں پورب جنم دا دین آیا پھل، وست اکو نام ورتایا۔ دور ڈراڈا آیا چل، بن کے پاندھی راہیا۔ بھگت بھگوان بیٹھن رل، ساچی سکھیا اک سمجھایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تہاڈا وچھوڑا رہن نہ دیوے وچ جنگل جوہ اجاڈ پہاڈ وڈی جھل، جھک نال پلک لئے بدلایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تہاڈا جنم جنم دا مسلہ کرے حل، مسل اپنے نال رکھایا۔

* ۱۳ پوہ شہنشاہی سمت اسیوارام، دولت رام جموں مارکیٹ * *

جبو دیپ کہے میں کھیل ویکھیا اُپر دھرتی، سچھنڈ دوار نظری آیا۔ پُرکھ اکال جوتی جامہ ویس وٹایا شرطی، شرطیا گیا آیا۔ کھیل کھیلے اگم فرشی، پریم عرشی دے وڈایا۔ جس دی خوشیاں والی چلے برسی، رت ماہ وجے ودھانیا۔ مالک بن کے اکو ندھ پرتی، پریم اپنی دیا کمانیا۔ ناتا توڑ کے گرمی سردی،

صدا نام اک سناٹیا۔ گر اوتاراں پیغمبراں سُن کے عرضی، عاجز ویکھے تھاواں تھانیا۔ اگے کرے اپنی مرضی، مریض ویکھ جگت لوکایا۔ جس دا کھیل نہیں
 کوئی فرضی، کوڑی دھار نہ کوئے بندھانیا۔ لکھ چوڑاسی جس توں ڈردی، بھے وچ سپس نوایا۔ سب دی آتم جس دا نام پڑھدی، دیناں مذہباں ونڈ ونڈانیا۔
 اُس دی اکو کل ویکھی چڑھدی، کل کلکی نظری آئی۔ اُس پوڑی لا کے ہر دی، ہر دے اندر ہر جو دتا ملانیا۔ پریمیاں پیاریاں دا بن کے دردی، دردیاں دُکھ
 گوانیا۔ من پانا سیون آیا بن کے درزی، نام ندھانا گنڈھ پوانیا۔ کھیل وکھاوے ساچے گھر دی، گھرانہ اکو دے جنایا۔ جتھے امرت دھار ورھدی، جھرنا
 بے پرواہیا۔ اکو آواز دے شبدی ناد دُھن دی، راگ انراگ سناٹیا۔ سُر ت رہے نہ کسے تن دی، وجود وجد نہ کوئے سمجھانیا۔ آشارہ نہ کسے کن دی،
 سرون بھو نہ کوئے کھلایا۔ اکو کھیل سری بھگون دی، بھگتاں ملے وڈیایا۔ جوت چمکے نوری چن دی، سیتتا اپنی (دے) دکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار سرنایا۔ جمبو کہے میں ویکھیا اُپر زمین، ضامن ہو کے دیا کمایا۔ جس دا مارگ جگت مہین، نیترا اپنا اکھ نہ کوئے تکانیا۔ خالق
 خلق بن کریم، کایا گرہ کھوج کھوجانیا۔ اکو دے کے حق یقین، حقیقت دے سمجھانیا۔ حکمے اندر کر تلقین، طبع دے بدلایا۔ جس نوں سارے کہن آمین،
 آمد وچ اپنی خوشی منانیا۔ سجدیاں وچ کرن تسلیم، سر سکے نہ کوئے اٹھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک سناٹیا۔ جمبو دیپ کہے
 میں ویکھی اگئی جگتی، جگ چوڑی نہ کسے سمجھانیا۔ سچ پریتی دے کے چرن دوار مکتی، مکتی توں پرے دتے کرایا۔ جتھے سرشٹی دی منزل گدی، بھگتاں دا
 مارگ اگے دتا لایا۔ جنہاں نوں لوڑ رہی اکو ٹک دی، ساچا ڈھولا رہے گانیا۔ کھیل نہیں کوئی لگ دی، لوک پرلوک رہیا سناٹیا۔ پرگٹ دھار ابناشی اچت
 دی، چیتن سب نوں رہیا کرایا۔ جس نوں دین دنی سدا پچھدی، شاستر سمرت پھول پھولایا۔ اوہ کھیل اگئی کرے پتا پت دی، پت پر میثور بے پرواہیا۔
 پھلواڑی ویکھے سہنجی رت دی، رتڑی آپ مہکانیا۔ جس دے کول بے شک کچھ نہیں، سب دا مالک اوہو نظری آئی۔ قدماں اُتے جگت سرشٹی جھکدی،
 جھکیاں لئے ترانیا۔ بھگتاں کہانی میٹے دُکھ دی، دُکھ سکھ وچ بدلایا۔ لکھ چوڑاسی وچوں مانس دیہہ ملی منکھ دی، مانو اپنا گھر سمجھانیا۔ ہن گھڑی نہیں خاموش
 چپ دی، چار کٹ و بے ودھانیا۔ کھیل ویکھنی اکو اُس دی، جس دی اُست سارے گئے گانیا۔ منزل ویکھنی سپیائی خوش دی، جو خوش قسمت رہیا بنایا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھ ویکھ خوشی منایا۔ جمبو دیپ کہے میں ویکھے کھلج جیو جنک، شیر بھک اک لگایا۔ دُور دُراڈے سارے رہے تبھک، دھیرج دھیر نہ کوئے بندھایا۔ سُن کے نام اگئی سبق، بہہ سنکھیا والے سننھا گئے بھلایا۔ بھگت ادھارے بہتیاں وچوں ادھک، اعلیٰ ادنیٰ رنگ رنگایا۔ نام بھروسہ دے کے صدق، صدمے توں لئے بچایا۔ دوارے رہے کوئے نہ نندک، کوڑ کڑیاں باہر کڈھایا۔ بھگت سہیلا بن کے پنڈت، بودھ اگادھ کرے پڑھایا۔ گرکھ اُبھار کے سنت، صوفی صفحہ دے بدلایا۔ ہرکھ سوگ میٹ کے چنت، غمی عنخوار نہ کوئے دکھایا۔ جن بھگتاں ساچی دے کے ہمت، حوصلے دے ودھایا۔ اکو سمبل نگری ساچی یاد رکھنی سمت، جس دی سپما سمجھ کسے نہ آئی۔ پریم پیار وچ رکھنی ملت، میل دُرمت دینی دھوایا۔ خواری ہوئے مول نہ ذلت، ظاہر ظہور دیا کمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں ساچے سجدے دی من کے منت، مل مل اپنا میل ملائی۔ جمبو دیپ کہے اسیں ویکھی اگئی جگہ، دھام سوہنا نظری آئی۔ جتھے اکو نام داوے ڈگا، ڈگیاں ڈھٹھیاں گلے لگایا۔ بھگت بھگوان دا ملنی والا اڈا، اڈمبر سارے دے گوانیا۔ پار کر کے کوڑی حد، حدوڈ اپنی اک سمجھایا۔ نام خُماری جام دے کے مدھا، مدھر دُھن راگ الاپیا۔ اپنے ملن دی دس کے وجہ، وجود وچوں (میلا) دے کرایا۔ کوڑی کرپا کر کے زلیح، چھری شریعت دے پھرایا۔ جن بھگتاں رنگ چڑھا کے ہبھا، ہم سا جن لئے بنایا۔ اکو پتا پُرکھ اکال بن کے ابا، امبر اُتے میلا امر رُپ دکھایا۔ کوڑی کرپا صفحہ ملیچھ اٹھ کے سب، ثابت اپنا نور درسایا۔ جھگڑا رہن نہ دیوے کوئی وچ گبھا، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکایا۔ نام ندھان دادے کے مزہ، مجلس ساچی دے دکھایا۔ جتھے کوئے نہ قضا، قاضیاں توں لئے بچایا۔ سد چلائے آپدی رضا، رازق رحیم ہو سہایا۔ جمبو دیپ کہے جن بھگتاں اگے بھگتنی نہیں کوئی سزا، صاحب نال مل کے صاحب وچ سہایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پریم پریتی اندر بدھا، بدھیاں لئے چھڈایا۔

* ۱۷ پوہ شہنشاہی سمت ا صوبیدار سورن سنگھ *

سجگ کہے پر بھ تیرا سہارا، پُرکھ اکال دینِ دیال تیری سرناہیا۔ کوڑی کریا ناتا تھے کوڑ سنسارا، لوک مات رہن نہ پایا۔ بھگت بھگوان بنے سچ پیارا، آتم پر ماتم وجے ودھایا۔ ایک شبد نام تیرا جیکارا، گر اوتار پیغمبر سیس نواہیا۔ ایک دھام سوہے نیارا، ترے گن لیکھا دے مُکایا۔ ایک نور ہوئے اجیارا، دوجا چند نہ کوئے چکایا۔ ایک مندر سے دوارا، گرہ اکو سوبھا پایا۔ اکو سرشی درشی ہوئے وہارا، وہار اپنا دے درڑایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا دے کھلایا۔ سجگ کہے سری بھگوان، بھگوان تیری آس رکھایا۔ تریا کلجک بیتیا وچ جہان، اتم انت لئی انگڑایا۔ کرپا کر مرد مردان، نوجوان تیری سرناہیا۔ ساچا دے ست گیان، اگیان اندھیر مٹایا۔ لکھ چوراسی تھے مان، ابھمان موہ دے کھپایا۔ ساچا مارگ دس چار ورن کرے پروان، دھرم سندیشہ اک سمجھایا۔ اوچ نیچ راو رنگ ورن برن ناتا تھے جیو جہان، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ سجگ کہے پر بھ میرے صاحب سچ جگدیش، جگدیش تیری آس رکھایا۔ تیرے چرن کول میرا سیس، نمستے ڈنڈاوت بندنا سجدہ اکو اک سمجھایا۔ تیرا ڈھولا نام نامہ آد ۴۵

جگادی ساچا گیت، گہر گسپھر تیری وڈیایا۔ آتم پر ماتم پنچ تت کا یا اندر باہر گپت ظاہر ساچی دس ریت، ریتوان تھہ بن نظر کوئے نہ آیا۔ جھگڑا چکے مندر مسیت، کا یا کجے وجے ودھایا۔ من واسنا گرکھ گر سکھ ہر جن بھگت سہیلا جائے جیت، جگ چوکڑی دے گواہیا۔ تیری سرن ہوئے اتیت، ترے گن لیکھا دے مُکایا۔ جھگڑا چک جائے ہست کیٹ، اوچ نیچ نہ کوئے دکھایا۔ سچ پریم پریم پر بھ بخشی اک پریت، پر م پُرکھ تھہ بن نظر کوئے نہ آیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دی کر کے گئے وصیت، سو ویلا وقت دے درڑایا۔ جیو جنت سادھ سنت کر نصیحت، دھر فرمان اک سناہیا۔ آتم انتر بدل کے جسمانی طبیعت، اسمانی نور کر رُشناہیا۔ توں آد جگاد پر تپالک خالق پروردگار تیری سچ سچ ولدیت، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ تیرا حق مقام سچ دوار جتھے دوسر ہور نہ کوئی حیثیت، اوّل اکو نظری آیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست مارگ دے درڑایا۔ سجگ کہے پر بھ تیری اکو سرن، دوجا نظر کوئی نہ آیا۔ جھگڑا مُکا ورن برن، ذات پات نہ کوئے لڑایا۔ اکو پوجا ہوئے نرگن تیرا چرن، جو جگت نیز نظر کسے نہ آیا۔ چارے کھانی تیرا ڈھولا پڑھن، توں ہی

تو ہی راگ الایا۔ ساچی منزل پوڑی چڑھن، پینڈا اپنا حق چکایا۔ بن اکھاں نینِ درس کرن، جوتی جوت جوت جوت رُشانیا۔ سچ دوارے دُھر دے وڑن، جتھے اِکو نُور جوت رُشانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا دے کھلایا۔ سنجگ کہے پر بھ توں صاحب گُنوت، گن نِدهان دُجا نظر کوئے نہ آئی۔ تیرا لیکھا آدانت، جگ چو کڑی اپنا حکم ورتایا۔ تیری مایا دو جہان بے انت، برہمنڈ کھنڈ پُری لو آکاش تیری سرنائیا۔ توں آد جگادی دُھر دا کنت، آتم پر ماتم رہیا بندھائیا۔ چارے کھانی تیری بنت، اُتبیج سیتج جیرج انڈج اپنا کھیل وکھائیا۔ لیکھا جان جیو جنت، سادھ سنت کری پڑھائیا۔ گڑھ بنا کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم اپنے وچ چھپائیا۔ بودھ اگادھ بن کے پنڈت، ساچی سکھیا دے درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اِک اُٹھائیا۔ سنجگ کہے پر بھو میری تیرے چرن کول ارداس، بنیتی اِکو اِک سنائیا۔ وست امولک منگاں خاص، خالص ہو کے دینا سمجھائیا۔ ساچے منڈل پاؤنی راس، بن گوپی کاہن کھیل وکھائیا۔ زرگن ہو کے وسنا پاس، سچ دینی مان وڈیائیا۔ توں داتا دانی گہر گمبھیر سرب گنتاس، بے انت تیری سرنائیا۔ کلجگ لہنا دینا مکے اندھیری رات، سنجگ ساچا چند کر رُشانیا۔ جھگڑا چک جائے ذات پات، دین مذہب راؤ رنگ ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ توں میرا میں تیرا دوہاں دا بن جائے سچا ساتھ، دُجا نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ دے وکھائیا۔ سنجگ کہے میرے صاحب سوامی پُرکھ اکال، اکل کل دھاری تیری بے پرواہیا۔ دینا بندھپ دین دیاں، ٹھا کر سوامی تیرے ہتھ وڈیائیا۔ پروردگار سانجھے یار، جلوہ گر تیری رُشانیا۔ جگ چو کڑی ویکھنہارا حال احوال، برہمنڈ کھنڈ کھوج کھوجائیا۔ کلجگ کوڑی کریا مٹے جنجال، کال نگارہ دے وجائیا۔ ساچی سکھیا سرب سکھال، گُرم ت اِکو اِک درڑائیا۔ سرشی اندر وکھا اِشٹ کایا مندر اِک دھر مسال، جس گرہ اندر گر اوتار پیر پیغمبر سیس نوئیا۔ تیری نت نوت سدا اوٹڑی چال، چال نرالی دے سمجھائیا۔ جو بھگت سہیلے گرو گرو اتار تیری گھالن آئے گھال، کیتی گھال لیکھے پائیا۔ من بنیتی اِک سوال، اگم اتھاہ تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سنجگ ساچی منگ منگائیا۔ سنجگ کہے میں منگاں منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاھیا۔ ست سچ دے انند، کوڑی کریا باہر کڈھائیا۔ تیرا پریم و بے مردنگ، دُجی لوڑ رہے نہ رانیا۔ تیرا گیت سہاگی چھند، اِکو ڈھولا دے سنائیا۔ تیرا نُور اگمی چند، اِکو جوت کر رُشانیا۔ تیرا رُپ

ہنگ برہم، آتم پر ماتم پڑدا لاہیا۔ تیرا کھیل پون سواس دم، پون پوناں راہ جنایا۔ تیرا لحم بدھ مت من، پنج تت ونڈ ونڈایا۔ سچ سندیش نر نریش نر نرنکار اکو گل، دوجا اکھر نہ کوئے پڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سوامی تیری اوٹ تکایا۔ سنجگ کہے میرے ست ستواد، ست سوامی اپنی دیادے کمایا۔ تیرا کھیل برہم برہما، برہمانڈ تیری وجے ودھایا۔ تیرا شبد دھنکار ناد، اگم اتھاہ کرے شنوایا۔ گر اوتار پیغمبر گئے ارادھ، بتی دند صفت صلاحیا۔ تیری سدا سدا سب توں وکھری یاد، یادداشت لئے بنایا۔ سنجگ کہے میرا کھیڑا کر آباد، کوڑی کریا پار کرایا۔ توں صاحب سوامی انترجامی شاہ پاتشاہ مہاراج، مہما اکھ سنایا۔ جگت سماج بدل رواج، روادار کوئے رہن نہ پایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ مارگ دے دکھایا۔ سنجگ کہے میری نمستے، نمو نمو کہہ سنایا۔ ساچا راہ اکو دس دے، دہ دشا وجے ودھایا۔ پڑدے لاہ اپنی اکھ دے، نچ نیتز ہوئے رُشٹایا۔ پریم دے اگئی رس دے، نبھجر بھرنایا اک بھرنایا۔ کھہرا چکے کوڑے بھٹھ دے، اگنی تت نہ کوئے تپایا۔ کر پرکاش لٹ لٹ دے، نرگن نور ہوئے رُشٹایا۔ بھنڈارے کھول ساچے ہٹ دے، وست اموک اک ورتایا۔ گر اوتار پیغمبر جس دی کھانی بانی اندر مہما دسدے، صفتاں نال صلاحیا۔

شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن ڈھولے جس دے گاوندے جس دے، اکھراں نال ونڈ ونڈایا۔ لیکھے لا واسطے جوڑے ہتھ دے، دو ہتھاں سیس نوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیل دتے پُرکھ سمرتھ دے، ست ستوادی آپ جنایا۔ سری بھگوان کہے سُن سنجگ، ست ستواد دیاں جنایا۔ کلجگ کوڑی کریا اودھ رہی پگ، لیکھا لوک مات مُکایا۔ من واسنا چنچل کیتی بدھ، جگت گیان نہ کوئے چترایا۔ ہر کا بھيو کوئے نہ سکے بُجھ، چوڑاں ودیا ہوئی ہلکایا۔ رمز اشارہ نہ لائے کوئی گجھ، آتم پر ماتم نہ کوئے ملایا۔ بھيو ہويا دُتیا دُج، دُئی دویت نہ کوئے مٹایا۔ پریم پریتی ساچی ریتی جانے کوئے نہ سچ، سُچم سکے نہ کوئے دکھایا۔ پُرکھ اکالا دین دیا اپنی دھاروں پئے اٹھ، جس نوں جنمنہ نہ کوئے پتا مایا۔ شبد اگئی شیر ہو کے پئے بُک، دو جہاناں لئے سمجھایا۔ جس دا نشانہ کدے نہ جاوے اگ، گوبند تیر انیالا اک چلایا۔ اُس دے گرگھ گر سکھ سنت سہیلے ساچے سٹ، سجن اپنے لئے بنایا۔ جگت ریتی انتر اہناں لئے پُچھ، پورب لہنا جھولی پائی۔ کوڑ گڑیارا پینڈا کل جائے مُک، مارگ اگلا دئے دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر

اک اٹھایا۔ سری بھگوان کہے سُن سَتجگ پنے، سَت ستواد دیاں سمجھایا۔ کوڑی کریا کایا مائی سب دے دے کچے، بن بھگتاں کنچن روپ نہ کوئے بنایا۔
 لکھ چوڑاسی وچوں سنت سہیلے تھوڑے اچھے، اچھی طرح دیاں دکھایا۔ جنہاں دا چار جگ سرشٹی گاؤنا جسے، رسنا جہوانال پڑھایا۔ اوہ انتر انتر آتم
 پر ماتم نال مل کے ہسے، ہستی ہستی وچ چھپایا۔ درشن کرن اگئی اگھے، نج نیز نین کھلایا۔ اوہ سچ دوار وسے، جیہڑا کھیڑا کوئے نہ سکے اُجڑایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار سرنایا۔ سری بھگوان کہے سُن سجن میرے متر، چھوٹے تیتوں دیاں سمجھایا۔ سنت سہیلے گرگھ میرے آون
 نکل، لکھ چوڑاسی وچوں باہر کڈھایا۔ سورن سنگھ رہن نہیں دینا پتل، پیت پیتمبر اپنا دیاں دکھایا۔ اندر باہر اپنا دس چلتر، چترائی کوڑی دیاں گویا۔ مندر
 چاڑھ کے چوٹی سخر، ساکھیاں اکو درس دکھایا۔ جنم مرن دا لیکھا ہن مکا کے فکر، فقرہ اکو دیاں پڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا
 سنگ دیاں دکھایا۔ سَتجگ تیرا نبھاواں سنگ ساتھ، سکلا آپ جنایا۔ بھگت سہیلا اکو ہووے داسن داس، داس داسن نظری آیا۔ جس دے انتر میرا واس،
 نرنتر پریم جنایا۔ جوت نور پرکاش، شبد ناد سنا یا۔ لیکھا پون سواس، ساہ ساہ وڈیا یا۔ جھگڑا مکا کے پر تھی آکاش، دھرنی دھرت دھول وڈیا یا۔ مائس جنم
 کر کے راس، رستہ اکو دیاں دکھایا۔ جنم جنم دا کٹ بنواس، لکھ چوڑاسی پنڈھ مکیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا مان دے ودھایا۔
 سَتجگ ساچے دیا کماوانگا۔ مارگ تیرا اک دکھاوانگا۔ سنت سہیلا نال ملاوانگا۔ گر چیللا جوڑ جڑاوانگا۔ آتم پر ماتم گنڈھ پواوانگا۔ دھیرج یت اک پرگٹاوانگا۔
 سَت پرکاش چند چکاوانگا۔ جنم جنم دی ٹی گنڈھ، پلو اپنے نال بندھاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیل اپنا اک دکھاوانگا۔ کھیل ساچا
 اک دکھایگا۔ دین دیاں دیا کما یگا۔ جگت رواج سماج آپ بدلا یگا۔ بھگت سہیلے مات اٹھایگا۔ آتم پر ماتم کر کے میلے، تت سریر ونڈ ونڈا یگا۔ جس دی مہما
 صفت کر کے گیا کیر، کعبیاں آپ بھلا یگا۔ شرع دا توڑ زنجیر، شریعت اکو اک دکھایگا۔ مالک بن کے اک پیر، پراپسنتی مدھم بیکھری کھوج کھو جانیگا۔
 اپنے ہتھ رکھ تدیر، تیری تقدیر بنائے گا۔ وڈا تا گئی گہیر، گہر گور ویکھ دکھایگا۔ پچھلی اُتے پھیر لکیر، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا
 ہتھ لکائیگا۔ سمر تھ ہو کے کھیل کھلاوانگا۔ نعرہ بول الگھ، الگھ اک جگاوانگا۔ مارگ دُھر دا اک دس، بھگت دُھر دے نال ملاوانگا۔ آتم دیوے اک رس، ناتا

جگت نال بندھاوانگا۔ مہروان ہو کے کراں پلّھ، پٹھ اُتے اپنا ہتھ ٲکاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک درڑاوانگا۔ ساچی سکھیا اک درڑاوانگا۔ جگت وہار نال وڈیاوانگا۔ بھگت بھگوان سو بھاپانگا۔ گن ندھان رنگ چڑھانگا۔ جیوندھان سمجھ نہ پانگا۔ شرع شیطان نیڑ نہ آوانگا۔ مہروان محکم سناوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، راہ اکو اک وکھانگا۔ سبجگ ساچا اگوں گیا جھک، چرن کول کول سرناوانگا۔ ابناشی کرتے توں اکو دینا سکھ، دوجا دکھ نہ کو وکھانگا۔ جس نال پورب بینڈا جائے مک، مکمل اپنا راہ وکھانگا۔ پڑدا اوہلا چک، دُئی دویت ڈیرہ ڈھانگا۔ جن بھگتاں بدل کے دُھر دارکھ، انتر انتر اپنے نال ملاوانگا۔ کھیل تیرا ابناشی اچت، چیتن سرتی دتی کراوانگا۔ بھاگ لگا کے پنج تت کایا بت، بتخانے وجے ودھانگا۔ ست سُنجنی ہووے رت، رُتڑی اپنے نال مہکانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک وکھاونا ساچا گھر، جس گرہ اکو وجے ودھانگا۔ سری بھگوان کہے سُن میری اک گل، بن اکھراں دیاں سمجھانگا۔ دھام وکھاواں نہچل اٹل، جتھے وجدی رہے ودھانگا۔ دپیک جوت رہیا بل، تیل باقی نظر کوئے نہ آوانگا۔ دُئی دویت نہ کوئی سل، کوڑی ونڈ نہ کوئے وکھانگا۔ زرگن زرگن اندر بیٹھارل، سرگن روپ نہ کوئے بدلانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا پڑدا رہیا اٹھانگا۔ سبجگ کہے پر بھ تیری ویکھی زرگن دھار، زرویر نظری آوانگا۔ میں منگاں منگ داتار، در ویش ہو کے الکھ جگانگا۔ سرگن تیرا کھیل اپار، اپر پیر دے وکھانگا۔ جگ چوکڑی آوے وارو وار، نو نو چار پنڈھ مکانگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کر کے گئے ادھار، لہنا تیرے ہتھ پھڑانگا۔ سومارگ سچ سکھال، سکھیا سرب لوکانگا۔ جھگڑا چک جائے شاہ کنگال، اوچ نیچ نہ کوئے وکھانگا۔ دوجا رہے نہ کوئی دلال، ونجارا ونج نہ کوئے کراوانگا۔ سچ وکھا سچ دھر مسال، در دوار اکو اک درڑانگا۔ اپنے بھگتاں کر سنبھال، گرگھ گر سکھ لے اٹھانگا۔ پورب جنم دس احوال، پڑدا اوہلا اوہلا پڑدا دینا لاہیا۔ تیرے نام دا وجے تال، دوجی دھار نہ کوئے بدلانگا۔ بھاگ لگے کایا ماٹی کھال، خالق خلق دے سمجھانگا۔ سچ بینی من سوال، نیوں نیوں لاگاں پانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترانگا۔ سری بھگوان کہے میں دساں دُھر دا کھیل، اکو وار درڑانگا۔ پہلا بھگت بھگوان دا میل، ناتا کوڑ نال ترانگا۔ بھگت بھگت دا سجن سہیل، جگت جگت وجے ودھانگا۔ سرشی نالوں درشی کر کے ویہل، ویلا وقت اک وکھانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار

سرناہیا۔ سچ سرنائی اک جناوانگا۔ سَتجگ تیرا راہ چلاوانگا۔ بھگت بھگت جوڑ جڑاوانگا۔ ناتا جگت نالوں تڑاوانگا۔ کُت اکو اک وکھاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھاوانگا۔ سَتجگ کہے پر بھو کی تیری مہر نظر، نظر اپنی دے سمجھائیا۔ کس بدھ جیون ہووے بسر، بشرطے لیکھا دے مُکائیا۔ سچ وہار وچ رہے نہ کوئے کسر، کسر اعشاریئے نال اڈائیا۔ تیری دھار دا ہووے اثر، اصلیت اپنی دینی وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہونا انت سہائیا۔ ابناشی کرتا کہے میرا اصل اصول، اصلیت دیاں سمجھائیا۔ جس دا حکم سدا معقول، نہ کوئے میٹے میٹ مٹائیا۔ دین دُنی رقبہ عرض نہ کوئی طول، گول ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ کلج کوڑی کرپا کوئے نہ رہے بھول، اُبھل دے سمجھائیا۔ جن بھگتاں لہنا دینا پورب کرنا وصول، وصولی سب دے ہتھ پھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ سچ کرنی کار کموانگا۔ بھگت سہیلے جوڑ جڑاوانگا۔ نیرن نیرے ہو کے درس وکھاوانگا۔ بھاگ لگا کے کایا ویہڑے، بھانڈا بھرم بھو بھناوانگا۔ دُئی دویت مُکا کے جھیرے، جھگڑا اکو نال جناوانگا۔ جنم جنم دے کٹ کے گیڑے، گھر اکو اک وساوانگا۔ جتھے بہتیاں نالوں گرکھ تھوڑے بتھیرے، کوٹاں وچوں سنت سہیلے آپ جگاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کموانگا۔ سَتجگ کہے پر بھو تیری کرنی کی، سمجھ کوئے نہ آئیا۔ میں لکھ چوڑاسی دیکھی جنت جی، چار کُٹ رہے گر لائیا۔ کسے دا پریم پیار مات پت دیکھیا نہ پتر دھی، بھین بھائی پئی لڑائیا۔ ساچا رس تیرا پریم کوئی نہ سکے پی، جل تھل سر شٹی ہوئی ہلکائیا۔ جھگڑا چکے نہ ساڈھے تن ہتھ سیں، آتم پر ماتم جوڑ نہ کوئے جڑائیا۔ گو بند لیکھا کوئی نہ جانے اکیہ بہہ، بیس اکیس نہ کوئے وکھائیا۔ پت پر میثور اپنی دھار دھار بدل دے لیہ، لایق نالایق وکھو وکھ کرائیا۔ تیرے وچ اک توہین، توفے گھر گھر دے پچائیا۔ تیری صفتاں والی کرنی کی تمیز، طمع وچ جگت لوکائیا۔ میٹوں اکو آسا امید، آمد تیری دبے ودھائیا۔ ساچے جگ دی جگت دے ترتیب، طرح طرح نال درڑائیا۔ سری بھگوان کہے میں دُور دُراڈا نیرن نیرا قریب، بن اگھاں نظری آئیا۔ جن بھگتاں ساچے سنتاں بدل دینا نصیب، قسم وچوں قسم اپنی بدلایا۔ اکو کلمہ اکو نام دس حدیث، حضرت اکو دیاں سمجھائیا۔ جگت جہان بدل کے ریت، ناتا اکو نال جڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سُنہیہرا اک سُنائیا۔ سُنہیہرا سُن لے ایک، سَتجگ سچ دیاں سمجھائیا۔ ساچیاں بھگتاں دے کے ٹیک، ٹکا مستک دیاں لگائیا۔

کوڑی کریا مٹا کے بھیکھ، بھرم بھو دیاں چُکائیا۔ دُھر دادس اک سندیش، آتم پر ماتم دیواں پڑھائیا۔ مارگ وکھرا دس ویشیش، واسنا اکو نال بنائیا۔ لیکھا رہے وشن برہم نہ گنیش، شکر شرع نہ کوئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار اک سرنائیا۔ سچ سرنائی دسے آپ، اپنی دیا کمائیندا۔ رُوح بُت دوویں کر کے پاک، پوتر اپنا آپ سمجھائیندا۔ بند کوڑی کھول کے تاک، پڑدا اوہلا آپ اُٹھائیندا۔ جن بھگتو آتم پر ماتم تہاڈا ساتھ، پنچ تت ناتا تت نال جڑائیندا۔ سترگُر حکم شبد اتقاق، شبد سندیشے نال بندھائیندا۔ گو بند لیکھا بھوکھت واک، واقعیات کھوج کھوجائیندا۔ لیکھا رہے نہ ذات پات، جھگڑا مول نہ کوئے ودھائیندا۔ جگ جیون داتا میٹنہارا دُرمت داغ، پاپاں میل آپ دھوائیندا۔ سچ بھلوڑی ہٹکے ہمتے اوہ اگتا باغ، جس دامالی اکو اک اکھوائیندا۔ جگت ناتا جگیا سواں والا ساک، اتم اپنا رنگ رنگائیندا۔ سترجگ تیرا دسے کھیل تماش، ریتی بھگتاں نال وکھائیندا۔ تیری سنے اک ارداس، سر تیرے ہتھہ ٹکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرپن دیوے دُھر دا ساتھ، سگلا سنگ نبھائیندا۔ شہنشاہی سمت کہے میں بھگتاں چاڑھاں رنگ لال، گرگھ ویکھ وکھائیا۔ جنہاں داسب توں وکھرا وچنا تال، تال تلوڑا اکو دیاں سمجھائیا۔ جنہاں دے نیڑ نہیں آوَناکال، مہاکال بھے نہ کوئے وکھائیا۔ سچ دوار ملنا سچّی دھر مسال، سچھنڈ بہہ کے خوشی منائیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ وای سرب کرے پرتپال، پرتپالک ہو کے سیو کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہوئے سہائیا۔ لال رنگ کہے میں رنگ رنگیلا، جگ چو کڑی وجدی آئی ودھائیا۔ کلجگ انتم بھگتاں بنیا وسیلہ، واسطہ اکو نال بنائیا۔ گرگھو تہاڈا گرگھیاں نال رہے قبیلہ، کامل مُرشد رہیا سناٹیا۔ جتھے من مت بُدھ چلے نہ کوئے وسیلہ، حکمی حکم نہ کوئے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا راہ اک وکھائیا۔ لال رنگ کہے میں بھگتاں دوار آیا منگن، عرضوئی اکو اک سناٹیا۔ سچ پریم دا تہانوں لگا، سگن، سجن سجن ویکھ خوشی منائیا۔ تہاڈے اندر دویت رہے نہ اگن، کوڑی کریا باہر کڈھائیا۔ اکو پریتی اندر ہونا مگن، ایٹھے اوٹھے نہ ہوئے جدائیا۔ پُرکھ اکال شبدی حکم تہانوں آوے سدن، سدا اکو نام سناٹیا۔ ست نگارے تہاڈے وچن، ڈھولک پھینے دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ نور نورانے دیک جگن، اگیان اندھیر چُکائیا۔ صاحب سمر تھ جگ جنم دے وچھڑے کلجگ انتم آیا لبھن، لکھ چوڑا سی وچوں کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مارگ سب دا رہیا بنائیا۔ لال رنگ کہے

میتوں ملنا اوہ لاجھ، جیہڑا لبھیاں ہتھ کسے نہ آیا۔ پُرکھ اکال نظری آئے سب دا باپ، جو آد جگاد بنے پتا مایا۔ جس دے کول دو جہاناں حساب، جنم جنم دا لیکھا دیکھ وکھایا۔ بن اکھراں والی پھول کتاب، شبدی شبد دے سمجھایا۔ تریتے جگ دا لہنا جنم جنم دا ساک، ناتا کرم کرم تڑایا۔ پورا کر کے لہنا بے باق، اگلے لیکھے وچ سمجھایا۔ جس رشتے نوں کوئی فرشتہ سمجھ نہ سکے جان نہ سکے واک، واقف کار نظر کوئے نہ آیا۔ لال رنگ کہے سگن وچ سگلی سکھنی جاچ، جاچک اکو رہیا بنایا۔ شہنشاہ سچا سمیں سمیں سب دی پورب پورب جنم دی کہانی دسی جائے اوہ بات، جس نوں مُنی رشی ریشیاں دا رشی بالمیک ساڈھے تن سو انک وچ گیا گایا۔

* ۱۷ پوہ شہنشاہی سمت ایشن سنگھ دے گرہ، کلدیپ کور، امرجیت کور دے سگن سمیں گڑگاؤں *

سجگ کہے منگاں پر بھہ اکو منگ، بن رسنا جہوا ہتی دند شبد الائنیدا۔ بھگت سہیلا سجن بنا ڈھر دا پنڈھ، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکائیدا۔ پریم پریتی آتم پر ماتم دے اند، پار برہم برہم آسا اک وکھائیدا۔ زرگن نور جوتی جوت چمکے چند، روس نین شرمائیدا۔ سچ دوارے پوے ٹھنڈ، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی تیری اوٹ تکائیدا۔ بندگی اندر خوشی ہووے بند بند، ڈنڈاوت اکو اک جنائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ڈھر دا ور، در ٹھانڈے سیمس نوائیدا۔ سجگ کہے پر بھہ میرے ٹھا کر سوامی، زرگن زوریر زراکار تیری سرنا یا۔ آد جگادی انترجامی، جگ چوکڑی تیری کھیل بے پرواہیا۔ شبد اناد بودھ اگادھ تیری اگنی بانی، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن تیرا ڈھولا جس گایا۔ امرت رس نچھر دھار تیرا ٹھنڈا پانی، کوڑی کریا مایا ممتا ہوئے ہنگتا ترشنا گڑھ تڑایا۔ توں آتم پر ماتم نچ گھر جان جانی، گرہ مندر کھوج کھوجایا۔ تیرا کھیل جگ چوکڑی سدا لاثانی، آسانی اپنی دے سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ڈھر دا ور، ہتھ تیرے وڈایا۔ سجگ کہے میرے صاحب آد زرنجن، نچ گھر واسی تیری اوٹ تکایا۔ توں داتا دانی درد ڈکھ بھے بھنجن، بھوساگر پار کرایا۔ نچ نیتز لوچن پا اپنا انجن، نام ندھانا اک وکھایا۔ چار کُنٹ دہ دشا نو کھنڈ پر تھی ست دیپ اکو نظری آوے سجن،

دُجا نظر کوئے نہ آئیا۔ تیرے پریم پیار اندر تیرے بھگت سہیلے ہوں مگن، مگر لا لیکھا دے چُکائیا۔ ست دوارے اِکو ہووے عدل، اِنصاف اِکو دینا درُٹائیا۔ کلج کوڑی کر یا دینی بدل، سنجگ نیوں نیوں لاگے پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِک دکھاؤنا ساچا گھر، جس گرہ مندر تیری وجے ودھائیا۔ سنجگ کہے میرے دُھر دے ٹھاکر، ٹھوکر اپنی دے لگائیا۔ کوڑی کر یا پار کر کلج ساگر، سنسا اور دے مٹائیا۔ مالک خالق پرتپالک دُھر دے قادر، قُدرت اپنا حکم دے سمجھائیا۔ نرمل کرم کر اُجاگر، دُرمت میل دھوائیا۔ تیرا ناؤں جو دھا سور پیر بہادر، کھنڈا کھڑگ اِک دکھائیا۔ در دوار جن بھگتاں دے آدر، آدرش اپنا اِک دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوہلا دے چُکائیا۔ سنجگ کہے پر م پُرکھ گھر گمبھیر، شاہ سلطان تیری آس رکھائیا۔ تُوں دو جہاناں بے نظیر، جگ نیز نظر کوئے نہ آئیا۔ جگ چوکڑی تیرے حکمے اندر گھت کے گئے وہیر، بن بن پاندھی پندھ مُکائیا۔ تیری سمجھ نہ سکیا کوئی تصویر، مُصوّر روپ نہ کوئے پر گٹائیا۔ تیرے قدماں اندر جُھکدے گئے پیغمبر پیر، سجدیاں وچ سیس نوائیا۔ گر اوتار سمجھ سکیا نہ تیرا کوئی اخیر، آخر بے انت بے انت گئے درُٹائیا۔ جگ چوکڑی تیری شرع والی زنجیر، دین دُنی رہی پھسائیا۔ کلج انت جھگڑا ویکھ غریب امیر، چار ورن اٹھاراں برن پڑدا لاہیا۔ جوٹھ جھوٹھ بدلے نہ کوئی تقدیر، تدبیر حق نہ کوئے سمجھائیا۔ ساچا امرت نچھر رس ملے نہ ٹھنڈا سیر، اگنی تت نہ کوئے گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سوامی تُدھ بن اور نہ کوئے سہائیا۔ سنجگ کہے میں منگاں اِکو دان، داتے دانی آگے جھولی ڈاہیا۔ دُھر دا بخش اِک گیان، آتم پر ماتم مل کے وجے ودھائیا۔ ناتا تے کوڑ جہان، جوٹھ جھوٹھ رہے نہ رائیا۔ بن اکھراں دے گیان، نراکھراں اِک سمجھائیا۔ گھر سوامی ملنا آن، ٹھاکر ہو کے ٹھوکر نال اٹھائیا۔ بھگت سہیلے گرو گر چیلے لکھ چوڑا سی وچوں کر پہچان، بے نظیر اپنی اکھ اٹھائیا۔ ساچا مارگ دس جہان، چار ورن اِک پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دار رہر اِک اکھوائیا۔ سنجگ کہے دُھر درگا ہی پروردگار، نور نورانے تیری اِک رُشنائیا۔ تیری آمد وچ ہو یا خبردار، بے خبر خبر سنائیا۔ حقیقت جان سچ حلال، حکم اپنا دے درُٹائیا۔ جلوہ نوری تک جلال، جمال اپنا دے دکھائیا۔ سرشٹی درشٹی ویکھ اعمال، عمل سب دے کھوج کھوجائیا۔ گرو اوتار پیغمبر تیرا دے کے گئے احوال، بھوکھتاں وچ شنوائیا۔ کلج کوڑی کر یا چاروں گُنٹ کوئے کال،

کرم کانڈ رہیا تپانیا۔ ساچا دسے نہ کوئے دلال، وچولا روپ نہ کوئے بنانیا۔ بن تیری کرپا کایا مندر اندر ساچی دسے نہ کسے دھر مسال، نو دوارے سرشٹ درشٹ ہلکانیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دُھر دا ور، گرہ مندر پڑدا دینا اٹھانیا۔ سنجگ کہے میرے پر بھو سست سرؤپ، ست ستوادی تیرا حکم شہنشاہیا۔ آد جگاد جگ چو کڑی برہمنڈ کھنڈ تیری مہما گانہ سکے کوئے انوپ، رسنا جہوا بئی دند چو داں و دیا نہ کوئے چترانیا۔ تیرا ناؤں ڈنکا شبد اگئی دُھر دا کلمہ وجے چارے کوٹ، کائنات اکو حکم دے سنانیا۔ لہنا دینا لیکھا جھگڑا نک جائے جوٹھ جھوٹھ، مایا ممتا لوبھ موہ ہنکار ہوئے ہنگتا گڑھ دے تڑانیا۔ بھگت سہیلا ہر جن گرنکھ گرسکھ اٹھا اپنا پوت، پتا پوت گود اٹھانیا۔ شبد اگئی بھیج اپنا دوت، دُتیا بھاؤ دے کھپانیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر دُھر دی دھار اک درڑانیا۔ سنجگ کہے سری بھگوان میں ویکھ ہویا لاچار، چار کُنٹ رہی گر لانیا۔ سچ مُجبت کرے نہ کوئے پیار، پریکی پریمکا رنگ نہ کوئے رنگانیا۔ دہ دشا دسے و بچار، کوڑی کرپا باہر نہ کوئے کڈھانیا۔ ناتا تپا پُرکھ نار، آتم پر ماتم سچ نہ کوئے ہنڈھانیا۔ شبد اگئی سنے نہ کوئی دُھنکار، انحدادی ناد نہ کوئے الا نیا۔ بن رسنا جہوا کرے نہ کوئی گُفتار، گُفت شنید نہ کوئے شنو نیا۔ بنا آفتاب ساچا نور دسے نہ کسے اُجیار، جوتی جوت نہ کوئے چکانیا۔ ساچا مندر سہائے نہ بنک دوار، آتم پر ماتم وجے نہ کوئے ودھانیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در درویش ہو کے جھولی ڈاہیا۔ سنجگ کہے پر بھو میں ویکھے گرو پیغمبر اوتار، پورب لہنا نظری آ نیا۔ کھیل ویکھیا جگ چو کڑی چار، تریتا دوا پر کلجگ پڑدا رہیا اٹھانیا۔ و دھاری تیرا وکھرا پنا اکھراں توں و ہار، شبدی شبد حکم ورتانیا۔ وشن برہما شو حکمے اندر سیو ادار، در ٹھانڈے سیو کمائیا۔ مایا ت کھیل اپار، اپر مپر تیرا بھو کوئے نہ پانیا۔ گھ چو راسی بھر بھنڈار، دُھر دا حصہ جگت و نڈ برہمنڈ کھنڈ آپ ورتانیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک دکھاؤنا ساچا گھر، جتھے پڑدا اوہلا رہے نہ رانیا۔ سنجگ کہے میں مانگت در درویش، بھکھاری اپنا روپ بدلانیا۔ توں سوامی رہیں ہمیش، آد جگاد تیری وڈیانیا۔ توں سچھنڈ نو اسی نر نریش، نر نرکار نظری آ نیا۔ تیرے کلمیاں سجدہ اک آدیس، نمستے کہہ کے نیوں نیوں لاگاں پانیا۔ ساچا ویکھ لوک مات دا دیس، دشا اپنی و نڈ و نڈانیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ اک سمجھانیا۔ سنجگ کہے پر بھ اٹھ ویکھ لوک مات، چار کُنٹ رہی گر لانیا۔ کلجگ کوڑی کرپا ہنیری رات، ساچا چند نہ

کوئے چکائیا۔ جھگڑا پیا ذات پات، دین دُنی کرے لڑائیا۔ ساچا دیوے نہ کوئے ساتھ، آتم پر ماتم جوڑ نہ کوئے جڑائیا۔ مایا ممتا بنایا نات، موہ منسا نال ملائیا۔
 تیری مہما صفت گاؤندے اکھراں وچ ساچی پئی پڑھے نہ کوئے جماعت، جملہ حق نہ کوئے جنائیا۔ الف یے کاتب لکھدے نال قلم دوات، نراکھر اکھر نہ
 کوئے درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا لیکھا دے جنائیا۔ سنجگ کہے اٹھ ویکھ مار دھیان، ہر ٹھا کر بے پرواہیا۔ ست دھرم دسے نہ
 کوئے نشان، چار کُنٹ رہی گُرائیا۔ کلجگ وِ دیا ہوئی پردھان، انتر انتر بسنتر نہ کوئے بُجھائیا۔ جگت ڈھولے نال سُنڈے کان، انحد نادی ناد نہ کوئے وجائیا۔
 کایا دھرتی ہوئی سُنج مسان، امرت رس رس نہ کوئے چکھائیا۔ من واسنا جیو جنت ہوئے انجان، بُدھی بیک رُپ نہ کوئے وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، سچا راہ دے دکھائیا۔ سنجگ کہے سچا مارگ دس راہ، رہبر اِکو نظری آئیا۔ تُوں صاحب سوامی جلوہ گر خُدا، خُدی تلبّر دے مٹائیا۔ جو
 تیرے نالوں ہوئے جُدا، جُز انگ وند نہ کوئے وندائیا۔ مُجبت وچ اپنے قدم کر فدا، فیصلہ اِکو حق سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر
 نظر اٹھائیا۔ سنجگ کہے پر بھ اولہ لاه پڑدا، دُئی رہن کوئے نہ پائیا۔ جگت جہان ویکھ رہیا سڑدا، اگنی تت رہیا تپائیا۔ تیری منزل کوئے نہ چڑھدا، ادھواٹے
 ویکھی سرب لوکائیا۔ رسنا جہوا پتی دند جیو جنت سرب پڑھدا، آتم پر ماتم مل کے درس کوئے نہ پائیا۔ سجن سوامی انتر جامی کوئی نہ وردا، نار دُہاگن جگت
 سرشٹی رُپ دکھائیا۔ جگ چوکڑی تیرا کھیل نر نرائن ہر دا، نر ہر تیری سرنائیا۔ میں در دوارے تیرے ڈردا ڈردا، بھے وچ جھولی رہیا دکھائیا۔ نیتز نیناں
 چرن پڑدا، اکھ پر تکھ نہ کوئے بدلایا۔ ست دوارے ہاڑے کڈھدا، مستک اِکا دھوڑی اِک چُھبائیا۔ تیرا کھیل اگنی چھن دا، چھن بھنگر ہو سہائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے آس رکھائیا۔ سری بھگوان پیا ہس، خوشیاں نال آپ جنائیا۔ سنجگ تیرا مارگ دیواں
 دس، پڑدا اولہ آپ اٹھائیا۔ حقیقت وچوں دے کے حق، دُھر دی وست جھولی پائیا۔ بھگت سہیلے تیرا ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ اِکو پوجا دس کے پاٹھ، اِکو
 سگن دیاں سمجھائیا۔ اِکو کنارہ تیر تھ تاٹ، سر سرور اِک نہائیا۔ اِکو منزل اِکو واٹ، پینڈا اِکو وار چکائیا۔ اِکو سیجا اِکو کھاٹ، اِکو بستر دیاں وچھائیا۔ اِکو
 وست اِکو دات، اِکے وار جھولی پائیا۔ گرکھاں نال تیری بنے جماعت، دوجا سنگ نہ کوئے لیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لحم اِک

سمجھائی۔ دُھر دا حکم آپ سمجھاؤندا ہاں۔ بھیو ابھیدا آپ کھلاؤندا ہاں۔ اچھل اچھیدا پڑدا لاہندا ہاں۔ چار ویداں سنگ رلاؤندا ہاں۔ پُران اٹھاراں رنگ
 چڑھاؤندا ہاں۔ چھ شاستر اپنی گنڈھ پواؤندا ہاں۔ گیتا گیان ناتا اک دھراؤندا ہاں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا مارگ
 اک پرگٹاؤندا ہاں۔ سچا مارگ اک پرگٹاؤنگا۔ سچا راہ تیرا درساؤنگا۔ بھگت سہیلے نال ملاؤنگا۔ گر چیلے رنگ چڑھاؤنگا۔ دھام نویلے آپ بہاؤنگا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر سوامی ٹھا کر ہو کے نظری آؤنگا۔ گھر سوامی ٹھا کر نظری آئیگا۔ دین دیال دیا کمائیگا۔ ستجگ تیرا
 مارگ لائیگا۔ بھگت بھگوان آپ دکھائیگا۔ لکھ چوڑاسی وچوں باہر کڈھائیگا۔ جم کی پھانسی آپ تڑائیگا۔ منڈل راسی آپ رچائیگا۔ نج گھر واسی پڑدا اوہلا آپ
 چکائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، رہبر ہو کے سیو کمائیگا۔ رہبر ہو کے سیو کماؤنگا۔ بھگت سہیلے آپ جگاؤنگا۔ در ٹھانڈے سنگ نبھاؤنگا۔
 نام ندھانا ناد و جاؤنگا۔ برہما د برہمنڈ برہمانڈ کھوج کھوجاؤنگا۔ نو دوارے پار کر کے حد، دسویں اپنا رنگ چڑھاؤنگا۔ ستجگ ساچی لا کے دُھر دی جد، پشت پناہ
 اپنا ہتھ رکھاؤنگا۔ سرشٹی نالوں کر الگ، سورے سرگ نال جوڑ جڑاؤنگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، درشن دے کے اُپر شاہ رگ، رگھپت
 اپنے رنگ سماؤنگا۔ اپنے رنگ آپ سماویگا۔ ساچا سنگ آپ بناویگا۔ نام مردنگ اک و جاویگا۔ پرماند وچ رکھاویگا۔ ہنگ برہم پڑدا لاہویگا۔ پار برہم نظری
 آویگا۔ جنم جنم دا لیکھ چکاوویگا۔ بھانڈا بھرم بھو بھٹاویگا۔ اشٹ دیو اک سمجھاویگا۔ نہچل نہکیو نہکرمی اپنی کار کماویگا۔ جس دی صفت کر نہ سکے کوئی رسنا جہو،
 بتی دند نہ کوئی وڈیاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا لیکھا آپ سمجھاویگا۔ ساچا لیکھا آپ سمجھاویگا۔ بھرم بھلیکھا دُور
 کراویگا۔ بھیو ابھیدا آپ درڑاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ستجگ تیرا سچا راہ، شبد سروپی بن ملاج، پُرکھ ابناشی
 بے پرواہ، لوک مات اپنا حکم ورتاویگا۔ لوک مات دیوے فرمان، فرنا اپنا دئے سمجھائی۔ چار ورن اک گیان، اکو اک کرے پڑھائی۔ بھگت سہیلے کر پروان،
 گرگھ گرگر اپنے رنگ رنگائی۔ جگت وچولا بنے گن ندھان، گنوتا سیو کمائی۔ جس نوں سمجھ نہ سکے کوئی انجان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 سچ کرنی کار کمائی۔ ستجگ سچے تیرا دساں رسو رواج، حکم اکو وار سمجھائی۔ جن بھگتاں ہونا نہیں کسے دا محتاج، مُجبت پر بھ دے نال جڑائی۔ جنہاں دے

اندروں شبدی فُرنے اندر سوال جواب، باہروں منگن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ بنا سر سجدہ ہوئے آداب، بنا کلمیوں ہوئے پڑھانیا۔ بنا تیاں توں ملے احباب، محبوب گھر نور کرے رُشانیا۔ بنا تند ستار و بے رباب، دُهن آتمک راگ الایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا رستہ دے دکھانیا۔ سبجک تیرا سکھالا دساں رستہ، راہ اکو اک جنانیا۔ جن بھگتاں پُستکاں والا بٹھنا پے نہ بستہ، اکھراں والی نہ کوئے پڑھانیا۔ گھر سوامی ملے ہندا ہندا، ہستی وچوں ہستی دے بدلانیا۔ اشارہ دے کے اپنی اگئی اگھ دا، نچ نیتز دے کھلانیا۔ گھر دکھائے دُھر دا وسدا، جتھے بنا سورج چند ہووے رُشانیا۔ ڈھولا سناوے اپنے جس دا، نام ندھانا گیت الایا۔ جو جگ چوکڑی جن بھگتاں پیج رکھدا، نیت نوت اپنا ویس وٹانیا۔ اوہ کھیل کرے اکھنا اکھ دا، اکھ اگوچر سچا شہنشاہیا۔ برہمنڈ کھنڈ لکھ چوراسی اندر وسدا، نرگن سرگن جوڑ جڑانیا۔ کوڑا جھگڑا چکاوے کھجک گڑیارے بھٹھ دا، اگنی تت نہ کوئے تپانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہم ہم نال بدلانیا۔ سبجک سُن دُھر دی دھار، دھرم تیرا اک درڑانیا۔ کرپا کرے آپ نر نکار، نرگن نرویر سچا شہنشاہیا۔ جس دا ہم سدا جگ چار، نہ کوئی میٹے میٹ مٹانیا۔ جس دے چرن کول گر اوتار پیغمبر جان بلہار، نیوں نیوں سپیس جھکانیا۔ اوس کھیل کرنا گم اپار، اکھ اگوچر دے ورتانیا۔ بھگتاں نال بھگتاں کر پیار، ناتا جگت دینا دکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی خوشی اک بنانیا۔ دُھر دی خوشی دے خوشحال، خوشخبری اک سنانیا۔ بھگت بھگونت بنا کے ساچے لال، لالن اپنا رنگ رنگانیا۔ بچھنہارا مُریداں حال، مُرشد داتا بے پرواہیا۔ پورب جنم دی لیکھے پائے گھال، تریتا جگ دے گواہیا۔ بالمیک جس دا لکھیا احوال، انک انک نال جڑانیا۔ ویلا وقت پہنچیا آن، تھت وار وٹی ودھانیا۔ اگلا لیکھا جانے سری بھگوان، دوسر سمجھ کسے نہ آیا۔ جس دا اکھراں توں باہر بیان، سطران گنت نہ کوئے گنانیا۔ جو گپت ظاہر داتا رام، رمیا ہر گھٹ رہیا سامانیا۔ آتم سیجا کرے بسرام، سیتا سرت سد پرانیا۔ جس نوں کرے برہم پرنام، پاربرہم سرانیا۔ جس دا ملنا مشکل نہ اسان، کھوجیاں ہتھ کسے نہ آیا۔ جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ ٹلے پربت پھردا جگت جہان، سمنند ساگر تاریاں لایا۔ سو کھیل کرے آپ مہان، محبوب مُجبت وچ اپنی تار ہلانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا ہم اک جنانیا۔ سبجک ویکھ بھگت بھگوان نشان، نشانہ اکو دیاں جنانیا۔ کوئی کھیل سمجھے نہ چھہارا گری بادام، بدن تت بھید نہ کوئے درڑانیا۔

وچولا بن کے دُھر دارام، رُنیا اپنا کھیل کھلایا۔ نام بھنڈارا دے کے جام، ضامنی اپنی اک سمجھایا۔ پورا کر کے سرشٹی کام، کامنا سب دی ویکھ وکھایا۔
 بھگت سُہیلے لبھے آن، جگ وچھڑے جوڑ جڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پڑدا رہیا اٹھایا۔ سنجگ پڑدا لاہواں اوہلا، اوڑک اکو دیاں
 جنایا۔ تیری دھار پر بھ نے بھگتاں اندر بننا وچولا، دوجا سنگ نہ کوئے رلایا۔ ست پریم دادس کے ڈھولا، ڈھولک چھینے توں دینا چھڈایا۔ من واسنا رہے
 نہ رولا، من کامنا دینا بھوایا۔ بھاگ لگا کے کایا چولا، چولی اپنی دینی پہنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مان دے کے اُپر دھرنی دھولا،
 دھرنی دھرت دھول ویکھ وکھایا۔ سنجگ اکوں نیوں کے رہیا جھک، قداماں سپس نوایا۔ میں در تیرے ہویا خوش، اپنی خوشی وکھایا۔ دھن بھاگ جے
 بھگت سُہیلے بنائے اپنے سٹ، پت پر میثور گود اٹھایا۔ لوک مات اُجل کرے کھ، دُرمت میل دھوایا۔ جگت مُجبت وچوں دیوے سکھ، کوڑی کریا ڈیرہ
 ڈھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے لیا بہایا۔ سنجگ کہے میرے مالک دُنی دین، دیاوان تیری بے پرواہیا۔ تیرا مارگ سدا مہین،
 جگیا سو جگ سمجھ کسے نہ آیا۔ راہ تکرے گئے لوک تین، چوڑاں چوڑاں اکھ اٹھایا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجگ تیری سماجاں وچ ہوئی تقسیم، راجاں وچ ونڈ
 ونڈایا۔ آتم پر ماتم ہویا نہ کوئے ادھین، ناتا سکے نہ کوئے جڑایا۔ کلیاں وچ کہندے رہے آمین، عمل سچ نہ کوئے کمایا۔ جھگڑا رہیا اُتے زمین، عرش
 فرش رہیا گر لایا۔ گر اوتار پینمبر تیرے حکمے اندر تیرے نام دی کردے گئے ترمیم، نت نوت ناد وچایا۔ تیرا بھیو ابھیدا شان دسیا اک عظیم، اللہ تعلا اکو
 نظری آیا۔ تیرا بھوکتاں والا حکم قدیم، فُدرت قادر دے وکھایا۔ سچا مالک بن کریم، کرماں توں لینا چھڈایا۔ تیرا کھیل نواں نوین، سنجگ ساچا ویکھ
 وکھایا۔ جن بھگت رہے نہ کوئے نمگین، غمی خوشی وچ بدلایا۔ شبدی حکم دے یقین، بھروسہ اکو دے وکھایا۔ سب توں دکھری دس تعلیم، طلبے اپنے لے
 بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ سنجگ کہے میں بھگتاں سنگ جوڑاں ناتا، ناتواں کلجگ رہن نہ پائی۔ اکو لے پُرکھ
 بدھاتا، بدھ اور نہ کوئے رکھایا۔ گرکھاں سنگ ہووے سا تھا، ناتا سرشٹ کوڑ تڑایا۔ دوویں مل کے گاؤن اکو گاتھا، توں میرا میں تیرا دوجا نظر کوئے نہ
 آیا۔ آتم برہم ہووے پچھاتا، بھانڈا بھرم بھو بھنایا۔ گھر مندر دے دُھر دا ہاٹا، چوڑاں لوک ڈیرہ ڈھایا۔ اگلی منزل کے واٹا، پاندھی پندھ نہ کوئے

وکھائیا۔ پر م پُرکھ پر ماتم گرکھاں جوڑے اپنا ناتا، ساک سجن اِکو لئے بنا ئیا۔ بند کواڑی کھول کے تاکا، پڑدا اوہلا دے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ سنجگ کہے میری آسا پئی، پورن برہم درڑایا۔ جن بھگتاں سر اوڈھن دے کے چٹی، چرن کول جوڑ جڑایا۔ سنت سہیلے دھر دے گن گنی، گنوت ویکھ وکھایا۔ پورب جنم دے رکھی منی، منسا اپنی نال ترایا۔ آتم میلی چری وچھنی، وچھوڑا پندھ گویا۔ وسیرا دکھائے ساڈھے تن ہتھ کایا کُلی، کایا کعبہ اک سمجھایا۔ دولت دے نام انملی، وست بھنڈارا اک ورتایا۔ پر بھ اپنی پریتی جگ چوکڑی کدے نہ بھلی، انبھل سد سد ویکھ وکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ بندھن اِکو پایا۔ ساچا بندھن تن سریر، تتوت وڈیائیا۔ پریم پیار حق زنجیر، نہ کوئی توڑ تڑایا۔ گرکھ گرکھ کدے نہ ہووے دِگیر، چنتا غم نیڑ نہ کوئے آئیا۔ امرت ٹھانڈا بخش کے نیر، نیر رس نیز دے وکھائیا۔ جنم جنم دالہنا دینا ویکھ تقدیر، تدبیر اپنی جوڑ جڑایا۔ بھگت ناتا پاتشاہ وزیر، ضمیر اندروں دے بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔

* ۲۶ پوہ شہنشاہی سمت ا ہر بھگت دوار جیٹھووال *

پُرکھ اکال کہے سچ جیکارے دی سوہنی گونج، سچھنڈ و بے ودھائیا۔ خوشیاں نال بھگتاں دے پریم آنسو لوواں پونجھ، نام رومال ہتھ اٹھائیا۔ پیار مُجت اندر کایا بستی اندروں دیواں ہونجھ، مُجت وچ کراں صفائیا۔ مہروان ہو کے چکاواں ایکا دوج، دُتیا بھاؤ نہ کوئے وکھائیا۔ آتم پر ماتم ملن دی دتاں سو جھ، پار برہم برہم پڑدا آپ اٹھائیا۔ منزل چکاواں سچ مقصود، محفل اپنی دیاں وکھائیا۔ محل اٹل اُچ عروج، عرش فرش اک منایا۔ کوڑی کریا کر موقوف، مکمل اپنا راہ سمجھائیا۔ گرکھ رہے نہ کوئی بیوقوف، بیوہ جگت نہ کوئے اکھوائیا۔ جس داگر اوتار پیغمبر دے کے گئے ثبوت، سو سوامی ہو کے گود اٹھائیا۔ آد جگادی بن کے اک محبوب، سچ دوارا دیاں وکھائیا۔ ہوئے پرکاش اگنی کوٹ، چار کٹ نہ کوئے جنایا۔ جھگڑا رہے نہ جوٹھ جھوٹھ، ست سچ اک سمجھائیا۔ امرت رس دے کے گھوٹ، نچھر جھرنا دیاں جھرائیا۔ تن نگارے لا کے چوٹ، سوئی سرتی دیاں اٹھائیا۔ بنک سہا کے قلعہ کوٹ، کایا گڑھ و بے ودھائیا۔ بھگت

دوارے آپے پہنچ، پینڈا سب دا دیاں مُکائیا۔ کوئی رہن نہ دیواں سوچ، سمجھ اپنی وِج سمایا۔ جس دے درشن رہے لوچ، سو لوچن اپنا رنگ چڑھائیا۔ صاحب سوامی کر کے کھوج، لکھ چوڑاسی وِچوں باہر کڈھائیا۔ اگے درشن دیوے روز، گھر گھر اپنا پڑدا لاہیا۔ ساچی دے کے دُھر دی کھوج، موجودہ ہو کے ویکھ دکھائیا۔ جنم کرم دارہن نہ دیوے روگ، پریم پریتی اک بنائیا۔ آتم پر ماتم کر کے دُھر سنوگ، وِچھڑیاں میلا لئے کرائیا۔ جھگڑا چکا کے چوڑاں لوک، چوڑاں طبق چرناں ہیڈ دباہیا۔ ترانہ دس کے سچ سلوک، سوہلا اکو اک پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کماہیا۔ سری بھگوان کہے جیکارا سُنیا سچکھنڈ، دھرم دوار وِجی ودھائیا۔ خوشی ہوئے کوٹ برہمنڈ، برہمانڈ ڈیرہ ڈھائیا۔ گر اوتار پیغمبر سُن کے چھند، تت اپنے رہے صلاحیا۔ وِشن برہما شو ہوئے اند، کروڑ تیتیس راگ الایا۔ نچے نچے پٹے رَس سوریہ چند، خوشی خوشی وِچوں پرگٹایا۔ بھگتاں پھر کن انگ، انگن لایا بے پرواہیا۔ رسنا بول نہ سکے بتی دند، اندرے اندر دئے سمجھائیا۔ پنجاں میڈے کوڑا جنگ، جگت جھیرا متادئے مٹایا۔ جگ جنم دی ٹٹی لئے گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی اپنی دیا کماہیا۔ کپت ظاہر رہے سنگ، سگلا سنگ بنائیا۔ بھو چکا کے ہنگ برہم، پار برہم لئے ملاہیا۔ جن بھگتاں سری بھگوان دے گرہ پینا جم، ناتا ٹٹنا پتا مایا۔ کوڑی کریا ناتا جھٹنا جگت کم، نہہرمی اپنا کرم دئے سمجھائیا۔ جھگڑا رہے نہ واسنا من، مُجبت اکو اک لگایا۔ نیز رہے کوئی نہ اٹھ، گیان نیز دئے کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار سچی سرناہیا۔ پُرکھ اکال کہے میں سنی انتر آتم آواز، جو ڈھولا اگم سناہیا۔ جس دے انتر انوکھا راز، چوڑاں ودیا نہ کوئے سمجھائیا۔ پریم پریتی والی ویکھی خواہش، آشنا نورِ الاہیا۔ بن گوپی کاہن سوہنی ویکھی راس، منڈل منڈپ نظر کوئے نہ آہیا۔ جن بھگت کہن پر بھ پر م پُرکھ سد و سنا پاس، تیری نہ ہوئے جدایا۔ جھگڑا مکے پر تھی آکاش، پرکاش تیرا نورِ الاہیا۔ کایا مندر اندر کرنا واس، بھومکا اکو اک وڈیایا۔ بالک سیوک تیرے داس، یاچک اپنے لینے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ پُرکھ اکال کہے جیکارا کہے میرا جیکار، بے جیکار سمجھ کسے نہ آہیا۔ میں ویکھدا رہیا سدا جگ چار، سبجگ تریتا دواپر کلجک مات ہنڈھائیا۔ سندیشے سُندا رہیا گرو اوتار، پیغمبر کلمہ نال خدایا۔ شاستر سمرت وید پُراناں وِچوں سمجھدا رہیا وِچار، کھانی بانی کھوج کھوجایا۔ رشی سنی سنت فقیر صوفی تیرا کردے گئے اشار، شاعر شاعراں نال گایا۔ بھو

ابھید کھلیا آدانت نہ کوئے نرنکار، نرور تیری بے پرواہیا۔ کرپا کری اگم اپار، الکھ اگوچر دیا کمایا۔ کلجگ انتم کھیل اپار، اپر پیر سوامی آپ کمایا۔ لوک
 مات لئے اوتار، نرگن جوت کرے رُشانیا۔ جس نوں سمجھے نہ کوئے سنسار، ودیوان رہے گُرائیا۔ بھگتاں اُتے ہو کے مہروان، سنت سہیلے لئے اُٹھایا۔ شبد
 اگم دے کے دان، سچ جھولی دتی بھرایا۔ سچ دوارے سد مہمان، محبوب مُجت سیو کمایا۔ پورب جنم دا لیکھ مہان، مہما اکھ درٹایا۔ برہمنڈ کھنڈ ہوئے
 خیران، بھيو ابھید نہ کوئے جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا تھم اک ورتایا۔ جیکارا کہے میں لگا جگ، جگ جیون داتے دتی وڈیایا۔
 دو جہاناں کر کے پار حد، حدو داکو ویکھ دکھایا۔ جتھے ڈھولا نہ کوئی گیت سد، صدمہ روپ نہ کوئے پرگٹایا۔ نہ کوئی شبد ناد دُھن ند، راگی راگ الایا۔ نہ
 کوئی مُرید مُرشد کرے جج، قداماں سپس نہ کوئے جھکایا۔ نہ کوئی تال نگارہ رہیا وچ، وُضو نماز نہ کوئے پڑھایا۔ نہ کوئی سجن چور یار ٹھگ، ٹھگوری من نہ
 کوئے رکھایا۔ نہ کوئی ترے گن مایا متاگ، تتوت نہ کوئے سمجھایا۔ نہ کوئی منزل اُپر شاہ رگ، نو نو نہ کوئے جنایا۔ نہ کوئی ٹھاری نہ کوئی مدھ، جام
 پیالہ ہتھ پھڑایا۔ جس گرہ اکو پُرکھ اکال ہے سمرتھ، دُجا نظر کوئے نہ آیا۔ اُس دا کھیل نرالا وکھ، دکھری دھار نہ کوئے سمجھایا۔ جن بھگتاں کھول کے
 ۹۱ اکھ، اپنا درس رہیا کرایا۔ حقیقت وچوں دے کے حق، جھولی سب دی رہیا بھرایا۔ جو لارے جگ چوکڑی دیندا رہیا جگ، دو جہان سمجھ کسے نہ آیا۔
 اوس لہنا دینا بھگتاں دینا اچ، عاجز اپنے نال ملایا۔ مہر نظر نال جنم کرم دی کریا دینی دب، سر سکے نہ کوئے اُٹھایا۔ حکمے اندر کر کے بند، بندنا اکو دینی
 سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے دے وڈیایا۔ جیکارا کہے میں سُنیا ہور جیکار، جو اپنی آواز سُنا یا۔ گلشن وچ ہاباکار، ڈالی ڈالی
 دے دہایا۔ جس دی سنے نہ کوئے پکار، بنا سبت سمجھ کسے نہ آیا۔ جگ چوکڑی پیتے وچ سنسار، سنساریاں نال کھیل رچایا۔ دُھر دا مالک ملیا نہ اگم یار، جو
 یارانے توڑ نبھایا۔ دکھیاں بنیا نہ کوئے دلدار، دلبر ہو نہ گلے لگایا۔ جو ایتھے اوتھے دیوے پچ سوار، سر اپنا ہتھ لکایا۔ جس نوں گاوندے گئے گرو اوتار،
 پیغمبر صفتاں نال صلاحیا۔ نو نو چار پچھوں جس دی آوندی وار، وارتا وچ نہ کوئے لکھایا۔ جس دا دکھرا نرالا سب توں اظہار، ووباری اپنی کار کمایا۔ جس
 دے حکمے اندر کرے نہ کوئے تکرار، تقریر تحریر نہ کوئے سمجھایا۔ فرمان اندر کرے نہ کوئے انکار، سر اگے نہ کوئے اُٹھایا۔ اُس دا سُن اگم جیکار، چار

کُنٹ وٹی ودھائیا۔ جس دی سچ پریم دی مہکی اک بہار، اندر باہر خوشی پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ جیکارا کہے
میں سُنیا اک اشارہ، جو بن اکھاں ہتھاں دتا لائیا۔ نظری آیا بھگت دوارا، بھگون دے وڈیائیا۔ جس داسمت چڑھیا وچ سنسارا، سماں بچھلا دے بدلایا۔ سچ
نام وجائے نگارہ، ڈنکا اکو اک سنایا۔ جس نے گوہند سٹ کیتا پیارا، شبدی جوڑ جڑایا۔ اُس دی کھیل ویکھی گلزارا، مہک نور الاہیا۔ اُس دا دکھرا ہونا وہارا،
دو جہان اکھ اٹھایا۔ جس دامارگ آتم پر ماتم اک نیارا، نرکار نرکار وچ سمایا۔ اُس گوہند دا پورب لہنا دینا دینا ادھارا، لیکھا سب دا جھولی پائیا۔ جوتی جوت
سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑا اوہلا سرب اٹھایا۔ جیکارا کہے میٹوں خوشی ہوئی جگت، جاگرت جوت کری رُشائیا۔ میں اندر وڈیا گرگھ بھگت، دوسر
سنگ نہ کوئے رلائی۔ اندر رہے کوئی نہ فرق، اندروں فاصلہ دینا مکائیا۔ جگت جہان کر کے ترک، گرگھ ترت لینے ملائی۔ گوہند نال جو لگی شرط، سو ویلا
وقت دے گواہیا۔ سو اگئی دھار آیا پرت، نرگن نور جوت رُشائیا۔ جس نوں نہ کوئی سوگ نہ کوئی ہرکھ، چنتا غم نہ کوئے جنایا۔ گرگھاں اُتے کر کے
ترس، سنت سہیلے نال جڑایا۔ ستمگھ ہو کے دیوے درس، دید عید چند رُشائیا۔ کھیل دکھاؤنا اُتے فرش، عرش وجے ودھایا۔ جن بھگتو تہاڈا سب توں
دکھرا چرچ، جتھے چرچہ رہے نہ رانیا۔ جتھے پیسا دھیلا نہ کوئے خرچ، نہ کوئی کرنی پئے پڑھایا۔ نہ کوئی آسانسا حرص، ہوس بچھلی دے مٹایا۔ نہ کوئی پوجا
پاٹھ کھانی بانی والا دینا پئے قرض، مقروض روپ نہ کوئے بنایا۔ ساچا کھیل دسنا اسچرج، جس نوں گر اوتار پیغمبر ویکھ خوشی منایا۔ تہاڈے وچھوڑے دی
دور کرن آیا درد، دردیاں درد وندایا۔ تہاڈے پچھے اک بھل گلاب کیتا عرض، آرزو سب دی لیکھے پائیا۔ جو دھے سوربیر بنائے مردانے مرد، مدد اپنی نال
ترایا۔ نام کھنڈا تہاڈے اندر پھیر کے چھری کرد، کوڑی کرپا باہر کڈھایا۔ بے شک چھسی پوہ مہینہ سرد، صدیاں دے وچھڑے میل ملائی۔ تہاڈی پٹھی کر
نرد، نارد تہاڈا درس کر کر خوشی منایا۔ اچ پوری کرنی کھت پڑھت، گر اوتار پیغمبر گواہ دینے بھگتایا۔ تہاڈا لہنا دینا تساں لینا ندھڑک، متاں ترلے
کڈھن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ سدھے مارگ پا کے اپنی سڑک، پگڈنڈیاں توں پرے دے کرایا۔ جتھے کوئی نہ ہووے اٹک، وشن برہما شو سیس نوایا۔ جن
بھگتو تساں پھیر نہیں آؤنا پرت، مات گر بھ اگنی ت نہ کوئے جلائی۔ اکو وار تہاڈے کوڑ گڑیار کرم دینے ورج، اگنی دینی بھجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، در اپنا اک درسائیا۔ جیکارا کہے میں سنی آواز بھل، جو بھل بھل خوشی منائیا۔ دھن وڈیائی میں ویکھی بھگتاں گل، کلونت دیا کمائیا۔ جتھے قیمت پینا مل، امل دے سرنائیا۔ جگ چوکڑی جگت رہیارل، خاکی خاک وچ ملایا۔ اچ اکو مالک ملنا صلح گل، سلطان شاہ پیر خدائیا۔ جو آد جگاد سدا انبھل، بھلیاں مارگ رہیا دکھائیا۔ جس دا دوارا گیا گل، خالق خلق اپنا نام درڑائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ بھل کہے بے شک میری سارے لیندے سوگند، سنگندھ کھا کے دیاں سنائیا۔ میٹوں توڑ کے نالوں ڈنڈی، ڈنڈیاں اُتے لین اٹھائیا۔ سب توں زیادہ شنگار کرے دہانگ رنڈی، رپ انوپ بدلایا۔ شیشہ پھر کے کنگھی، پٹی لئے بنایا۔ میرے کولوں کدے نہ سگی، کوڑی کریا وچ سمائیا۔ جگت نیتز ہو کے اندھی، وشیاں وہن وگائیا۔ چار جگ میٹوں لبھیا کوئے نہ سگی، میں رو رو دتی دہائیا۔ جس ویلے گوہند گیا گوداوری کنڈھی، گودی والا پھیرا گیا پائیا۔ اوہدی سچے ہتھ دی انگلی میٹوں لگی، سچ نال دتی پھہائیا۔ میری پچھلی کٹی گئی تنگی، اگے وٹی ودھائیا۔ دوئے جوڑ اکو منگ منگی، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ میری حالت ویکھو مندی، مندہاگ دتی سنائیا۔ میری قیمت پئے نہ کوئے وچ ورجھنڈی، برہمنڈ نہ کوئے شنوائیا۔ میٹوں کریر اتے جنڈی، اٹاں پتھراں اُتے سٹایا۔ میرا شنگار کردے کوڑ پاکھنڈی، جگت وکاری تن پھہائیا۔ ہے پر بھو میرے اُتے لا اک پابندی، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ گوہند کہاں میرے ننھے بچے، سچ دیاں سنائیا۔ تیرے پت ڈالی پنکھڑیاں والے پتے کچے، سچا رپ نہ کوئے جنائیا۔ جگت وکاری میٹوں لگدے اچھے، کوڑیاں 'بچ سوہا پائیا۔ ماچھو واڑے میٹوں کسے نہ دتے پتے، جس ویلے سولاں سچ ہنڈھائیا۔ گھاس پھوس تیکے بن گئے اک دوجے دے سکے، ناتا اپنے نال بندھائیا۔ گوہند اہناں دی پت رکھے، جو انتر آتم سیو کمائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر داسنگ اک رکھائیا۔ بھل کہے میری اک عرضوئی، نمستے کہہ جنائیا۔ میٹوں جگ ملے نہ کوئی ڈھوئی، ڈھو آ لے دے کے خوشی بنائیا۔ میری قسمت جاگی سوئی، سدھا گوہند درشن پائیا۔ جے میٹوں توڑدا ہور کوئی، کلمہ کلام نہ کوئے سنائیا۔ میری آشا اندروں روئی، ترشنا دے دہائیا۔ میری ڈنڈی پکھنڈی موئی، گلشن وچوں ہوئی جدائیا۔ اکو تیرے نام دی دروہی، دوہرا اپنا دے سمجھائیا۔ میری مہک تیری دردن ہوئی، دوجا درد نہ کوئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گوہند کہاں

گُلال، بھبھو دیاں سُنائیآ۔ تُوں ویکھ اپنا جلوہ ہوئیوں حلال، سرِ قلم دِتا کرائیآ۔ اگے لبھنا پئے دلال، وچولا بے پرواہیآ۔ جو تیری کرے سنبھال، جگت چوں لے چھڈائیآ۔ سچ دوارا دکھا کے دھر مسال، دُھر داناتا لے بُھائیآ۔ تیری لیکھے لاوے گھال، سیوا سچ سمجھائیآ۔ پھیر بھھنا نہ پئے وچ کسے رومال، اُنکلاں گنڈھ نہ کوئے پوائیآ۔ اِکو لیکھا ہووے بردھ بال، جو بنوتا دے بنائیآ۔ جگت کریا وچوں کر بحال، کلجگ کوڑی کریا دے گوائیآ۔ ساچا منتر دے سکھال، اِکو کرے پڑھائیآ۔ چار جگ دا دس احوال، تیرا پڑدا دے اُٹھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیآ۔ بھل کہے میرا اِک سہارا، صاحب تیری سرنائیآ۔ در دوار ملیا دُھر کنارہ، دُجی آسا دتی مٹائیآ۔ تُوں گو بند کر کے سچ اشارہ، شبدی رمز لگائیآ۔ جس ویلے میں آواں دُجی وارا، نرگن نور کر رُشنائیآ۔ پُرکھ اکال ساتھ پتا ہووے ہمارا، جس نوں ویکھے نہ کوئے لوکائیآ۔ اُس دا بنا اِک دوارا، بھگتن اپنا رنگ چڑھائیآ۔ جس دا سمت شہنشاہی چلنا وچ سنسارا، شاہ پاتشاہ خاک ملائیآ۔ جن بھگتاں دے ادھارا، انتر آتم پڑدا لاہیا۔ تیرا نانا جوڑے آپ کرتارا، قُدرت قادر ویکھ دکھائیآ۔ تیری گلشن سچ بہارا، سچ دوارے دے لگائیآ۔ جتھے اِکو نام اِکو رام اِکو شبد اِکو سچ جیکارا، حق حقیقت اِکو اِک دکھائیآ۔ اِکو مندر اِکو مٹھ اِکو شو دوالا اِکو گرو دوارا، دُجی ونڈ نہ کوئے ونڈائیآ۔ اِکو نار اِکو کنت بھتارا، اور سچ نہ کوئے ہنڈھائیآ۔ اِکو ساجن اِکو میت مُرارا، شتر و روپ نہ کوئے دکھائیآ۔ اِکو حکم سچّی سرکارا، نہ کوئی میٹھ میٹ مٹائیآ۔ اِکو در اِک دربارا، درے دربار اِکو سو بھاپائیآ۔ اِکو شاہ اِکو سکدارا، شہنشاہ اِکو اِک اکھوائیآ۔ اِکو نر نرائن لے اوتارا، کل کلکی ویس وٹائیآ۔ جس نوں گاؤندے سدا جگ چارا، آد جگاد وجے ودھائیآ۔ جس دا لیکھا سب توں باہرا، شاستر سمرت سمجھ کسے نہ آئیآ۔ سو کھیل کرے اپر مپر اپر اپارا، بھبھو ابھیدا اپنے ہتھ دکھائیآ۔ جن بھگتاں دیوے آپ ادھارا، دُجی اوٹ نہ کوئے سمجھائیآ۔ پوہ چھبھی کرے وہارا، سمت سمیں نال بدلائیآ۔ جن بھگتاں تکتا تیرا نظارہ، نظر اگھ نظریہ اِک نکائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا لیکھا لیکھ بنائیآ۔ بھل کہے میں ہو یا خوشحال، بندنا سیس نوئیآ۔ تُوں بنیا رہنا دیال، دیناں ہوئیں سہائیآ۔ ویلا وقت لینا سنبھال، اُبھل تیری وڈیائیآ۔ میں ویکھاں اوہ سچّی دھر مسال، جتھے بھگت سہیلے سو بھاپائیآ۔ سری بھگوان ہووے تیرے نال، جوت شبد وجے ودھائیآ۔ اِکو نام تال کوئے نہ ہوئے بے تال، دُجاراگ نہ کوئے لائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا میلا لینا ملائیآ۔

بھلّ کہے میں رکھاں تیری اڈیک، آسا وچ لنگھایا۔ سچ دس تاریخ، تاریک دے مٹایا۔ سچ دس حدیث، کلمہ کی پڑھایا۔ متر بن رفیق، فریق نہ ہوئے
 جدایا۔ حق ہووے توفیق، تُعارف سمجھے نہ کوئے لوکایا۔ میٹوں ہووے اُمید، اندر وچ ددھایا۔ ساچے بھگتاں کراں دید، درے دربار درشن پانیا۔ بن
 اکھراں کٹ کے دے رسید، در ٹھانڈے منگ منگایا۔ گوہند اگوں کرے تاکید، سچ نال سمجھایا۔ میری میٹے نہ کوئے وصیت، لیکھا لکھ رہیا بن قلم شاہیا۔
 تُوں میری مٹی اک نصیحت، سبھے دیاں سمجھایا۔ بھگتاں وچ تیرے پیار دی رکھاں ایہیت، آمد اپنے نال جنایا۔ سمت شہنشاہی اک چھبھی پوہ سب دی
 خوشی کراں طبیعت، اندروں طبع دیاں بدلایا۔ پڑدا کھول سرب اصلیت، اصل وصل دیاں کرایا۔ جن بھگتاں دے ہتھ پھڑاواں اگلی پچھلی ملکیت، ملک
 اُموت توں دیاں جھڈایا۔ سب دی اکو بنا کے ولدیت، ولد والدہ اکو اک اھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوہلا دے اٹھایا۔ بھل
 کہے میرا کس بدھ جڑناتا، بھگتاں نال گڑمایا۔ گوہند کہا ایہہ میرا جگ چوکڑی ساکہ، پچھن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ نت نوت میلن دی میٹوں بہتی جاچا،
 جاچک اپنے نال ملایا۔ جنہاں میرا مٹیا آکھا، آخر پُرکھ اکال وچ سمایا۔ میں سمت شہنشاہی کھولنا تاکا، تقدیر سب دی دینی بدلایا۔ جن بھگتاں اکو مالک دس
 کے آقا، عقلاں والے دینے بھلایا۔ جنہاں دے اندر اپنے پریم دا کچھ کے خاکہ، خاک وچوں باہر کڈھایا۔ اوہناں دے لیکھے لاؤنی اکو راتا، نو سو
 چرانوے چوکڑی جگ جگ لہنا بہتا جھولی پانیا۔ پچھوں چار جگ کردار ہے جگت باتا، اتا ورن نہ کوئے بدلایا۔ گر اوتار پیغمبراں ویکھن آؤنا پوریاں ہندیوں
 آسا، آسرا اکو دینا دکھایا۔ کوئی ہون نہیں دینا نراسا، نراسا آسا وچ بدلایا۔ جگت سرشی دا بدل کے پاسا، سار پاشا اپنا اپنے ہتھ دکھایا۔ بھگت وہار پرہو
 دا خاصہ، کھاسیو اگے دے دہایا۔ تیری منظور ہووے درخاسا، فائل سکے نہ کوئے چھپایا۔ منزل پنڈھ مُکا کے واٹا، نیرن نیرا ہو کے نظری آئی۔ پچھے رہے
 کوئے نہ گھاٹا، وادھا سب دے ہتھ پھڑایا۔ بھلّ کہا کی اُس ویلے امرت پیواں سانوں وچ باٹا، جگت ریتی وچ جنایا۔ گوہند کہا نہیں آتم پر ماتم دا بن کے
 پتاما، متریاں دا لیکھا دیواں چکایا۔ جتھے نہ کوئے ذات نہ کوئے پاتا، نہ کوئے پتا بھین بھایا۔ نہ کوئے ماں پُت دا ساکا، نہ کوئے نار کنت ہنڈایا۔ نہ
 کوئے پوجا نہ کوئے پاٹھا، سمرن جوگ ابھیاں نہ کوئے دکھایا۔ اوتھے ویکھنا کھیل تماشا، آپ اپنا پڑدا لاہیا۔ جن بھگت بنا کے تیرا ساتھا، سگلا ساتھ دینا

تجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سُبھاؤ رہیا سمجھائیا۔ بھلّ کہے کی بھگت جن بھگت دوارے آؤنگے؟ گوہند کہے ہاں، گرگھ سچے زرگن سرگن درشن پاؤنگے۔ بھلّ کہے، کی بھگت سہیلے مینوں نال ملاؤنگے؟ گوہند کہے ہاں، میرے حکمے اندر سارے اپنا سیس جھکاؤنگے۔ بھلّ کہے کی بھگت سہیلے میرا جوڑ جڑاؤنگے؟ گوہند کہے ہاں، تینوں پھڑ کے اپنے سیس ٹکاؤنگے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کماؤنگے۔ بھلّ کہے میں خوشیاں نال آوانگا۔ جگ جنم دیاں لکیاں سدھراں، صدیاں توں وچھڑیاں رُوحاں نوں آپ سناوانگا۔ سچ دوار دا ویکھ کے عدلا، عدالت آگے اپنا آپ پیش کراوانگا۔ جس دے آگے پچھے گوہند شبدی ماریاں مزاں، منزل اُس دی چڑھ کے درشن پاوانگا۔ جتھے اِکو محبوب دیاں گائیاں جان غزلاں، غرض اِکو نال دکھاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ مارگ اِک درڑاوانگا۔ بھلّ کہے اوہ وقت ویکھاں سہاؤنا، سوہنی رُت بنائیا۔ جس ویلے چھبی پوہ آؤنا، سمت شہنشاہی وجے ودھائیا۔ سرشٹ سبائی پینا رونا، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ جن بھگت دوارے تیرا ڈھولا گاؤنا، وجنی نام ودھائیا۔ اہناں دا میں وی درشن پاؤنا، پونے پنج وقت سمجھائیا۔ ساری رات میں نہیں سؤنا، گرگھ سؤن کوئے نہ آئیا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ بچھوں پر م پُرکھ پر ماتم دا درشن پاؤنا، گوہند شبدی راگ سنائیا۔ ساریاں نے بھلّ کہے مینوں رکھنا اپنی اُپر دھونا، بچھے گردن اُتے ٹکائیا۔ آگوں متھے داتال و جاؤنا، واجب اگلا حکم جنائیا۔ جن بھگتو اپنا وقت نہ ایویں گواؤنا، رین پھیر کدے نہ آئیا۔ اکیاں بھلاں دا جگندر سنگھ نے وچھاؤنا وچھاؤنا، جس نوں جہاں توں لیا چھڈائیا۔ سرجیت سنگھ نے چرناں ہیٹھ سچا ہتھ ڈاہنا، ایہہ وی گوہند پچھلی آسا پور کرائیا۔ جن بھگتو بڑا پریم والا تہاڈا و ہار دکھاؤنا، وکھری ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جو کچھ کہنا سو دینا من بھاؤنا، بھکھیاں لئے رجا ئیا۔ آگے پئے کسے نہ رونا، ہنہنجھواں دھار نہ کوئے و ہائیا۔ گر اوتاراں پیغمبراں ساڈھے باراں تہاڈا درشن پاؤنا، بن اکھاں اٹھ گھلا ئیا۔ تہاڈا نور ظہور مجبور ہو کے چکاؤنا، مجلس اِکو دینی دکھائیا۔ دو جہاناں پنڈھ مکاؤنا، مکمل اپنے آگے لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی دھار اِک بندھائیا۔ بھلّ کہے میرے اندر سب نے ویکھنی خوشبو، خوشبری دیاں سنا ئیا۔ جن بھگتو تہاڈا ڈھولے گاؤن والا تکّ کے مُنہ، مُجت میرے اندر آئیا۔ بنا بندگی توں تہاڈی بخشی جانی رُوح، رحمت ہر جو آپ کمائیا۔ جس دی کسے نوں شاستراں سمرتاں ویداں پُراناں وچوں نہیں ملی

سوہ، سو سوامی تہاڈے ساہمنے بیٹھ کے درس دکھائیا۔ تہاڈا خوشی کرنا ساڈھے تن کروڑ لوں لوں، لہنا دینا پچھلا جھولی پائیا۔ تہانوں نظری آؤنا ہبہو، جوتی جاتا نور خدائیا۔ تہانوں لکنا نہیں پینا وچ کسے کھوہ، تہاڈی کایا جوہ، اندر اپنا ڈیرہ لائیا۔ کوئی لبھنا نہیں پینا گروہ، گرواں دا گردیو نظری آئیا۔ جس دے کولوں آد دی دھار ہووے شروع، اوہ شرع سب دی دے بدلایا۔ جس دا منتر اکو نام ندھانا فرؤ، فرنے سب دے بند کرائیا۔ اوہ داتار داتا اپنی کرنی کرن توں کدے نہ مڑو، جو مڑ مڑنت نوت جگ چوکڑی اپنا زرگن سرگن ویس وٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ پھل کہے جن بھگت میٹوں سچے ہتھ وچ لے کے اندر آؤنگے۔ ساڈھے دس اپنی گردن پچھے ٹکاؤنگے۔ ایس ویلے پورن اندر پورن جوت گئی سی وس، جوت جوت وچ ساؤنگے۔ سچھنڈ وچ جان ہس ہس، ہستیاں ہستیاں وچوں بدلاؤنگے۔ اکو یار نال ملا کے اٹھ، یارانے جگت نالوں تڑاؤنگے۔ پر بھو دے پریم اندر ڈٹ، ڈاکو چور اندروں باہر کڈھاؤنگے۔ ساچے نام دا ویکھ کے ہٹ، ہٹوانے ہو کے خالی جھولیاں سرب بھراؤنگے۔ جس دے پچھے جگ چوکڑی چار گنت دہ دشا رہے تھ، گھر او سے دا درشن پاؤنگے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگت بھگوان مل کے خوشی مناؤنگے۔ پھل کہے میرے اندروں آوے مہک، خوشبو رہی سمجھایا۔ جن بھگتو میں تہاڈے نال مل کے گیا ہتھ، ٹہنی نالوں کری جدایا۔ وچھوڑے اندر رہیا سہک، ساہ ساہ رہیا دھیایا۔ میرا پورا ہویا عہد، ویلا وقت گیا آئیا۔ پتہ نہیں پھیر ملے کہ نہ شاید، شہنشاہ بے پرواہیا۔ میں اپنا پورا کرن آیا فرائض، فیصلہ تہاڈے نال رکھایا۔ ویکھو کوئی بھل کے سمجھ نہ جانا ایہہ بھل دی نمائش، آزمائش وچ من نہ کوئے لگایا۔ ایہہ گو بند دی ہدایت، حکمے اندر آیا چائیں چائیا۔ اس توں پچھوں میں جانا اس ولایت، جتھے ولولے مکن سرب لوکایا۔ اک نئی جہی تہاڈی کرنی فرمائش، فرماں بردار ہو کے سیس نوایا۔ جن بھگتو بھگتاں نال مل کے کدی نہ آئیو وچ تیش، طمع دینی مٹایا۔ تہاڈی اس دھام رہائش، جتھے رہبر اکو سوبھا پائیا۔ سارے لے کے جانیو خرائیت، خیر خواہ بن کے جھولی رہیا بھرائیا۔ تیس میری میں تہاڈی کرنی حمایت، ہم سا جن ہو کے گھر سجن لینا ملائیا۔ چھٹی پوہ کہے ان شمع دی کرنی عنایت، دیک اندروں دینا جگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ مارگ رہیا دکھایا۔ پھل کہے میں نہیں جاندا کون فلانا فلانا، ناواں والی لسٹ نہ کوئے رکھایا۔ میں اکو جانا جو

گاوے سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان دا گانا، اوہ بھگت بھگوان نظری آئیآ۔ میں نہ سمجھاں کوئے راجا رانا، تخت نواسی دھکے نال پرے ہٹائیآ۔ جو میرے صاحب آگے ہو یا نما، پُرکھ اکال اِکو رہیا منائیآ۔ میں اُس نوں سمجھاں سنگھڑ سبجیا سِنا، جس آتم وِ دیا بھر پور ملیا بے پرواہیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا سمت دے سہائیآ۔ بھلّ کہے جن بھگتو میری بنی اِک، اِکناکار آگے سنائیآ۔ بھگت دوار لنگھن لگیاں مینوں اُپر لاؤنا چھاتی ہک، حکمت پر بھ دتی جنائیآ۔ اندر وڑ کے برہما آپے توں میرا میں تیرا دیوے کھ، آگے لکھن دی لوڑ رہے نہ رائیآ۔ کھوں کہنا میں پر بھو تیرا بھگت پیارا سکھ، سکھیا دوجی نہ کوئے رکھائیآ۔ پھیر آپے سری بھگوان تہاڈا کرم جرم دا لہنا لئے نچھ، چنتا غم رہن کوئے نہ پائیآ۔ سدا رکھے سایہ ہیٹھ، آگنی ت نہ کوئے تپائیآ۔ گیاراں وجے پھیر مینوں اُپر چھہاؤنا پیٹ، نا بھی اُتے چھہائیآ۔ آگے تہانوں آپے بنا دیوے امرت نام دے سیٹھ، ترشنا جگت رہے نہ رائیآ۔ پھیر ساری رین اپنے کول رکھنا لپیٹ، لمیں پین والیاں میں آپے دیاں اٹھائیآ۔ جس ویلے میرا پر بھو ساڈی ویکھ لوے کھید، پھیر حکمے اندر آپے دے سوائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، دواں دی اِکٹھی لے کے بھیٹ، بھیدا اپنی دے چڑھائیآ۔

* ۲۶ پوہ شہنشاہی سمت ا ہر بھگت دوار جیٹھووال *

بھلّ کہے جن بھگتو سُنو خوشخبری، پوہ چھبھی وجے ودھائیآ۔ ڈنکا سُنو اُپر عمری، آگم ناد سنوانیآ۔ لیکھا جانے شبدی شیر بری، بھبک اِک لگائیآ۔ جس کلج انتم کرنی بدلی، بدلہ رہیا چکائیآ۔ مالک دُھر دا عدلی، عدالت اِک دکھائیآ۔ ہر جن پنچے مزو مزلی، منزل دیوے بے پرواہیآ۔ جس کارن سنگت سدّ لئی، صدمے دے گوائیآ۔ بھگت بھگوان دی ادھ وچکار کوئی نہ حد رہی، حدود اِکو رہیا جنائیآ۔ پریم پریتی اندر رنگ لئی، رنگ اپنا اِک دکھائیآ۔ وست امول پچھلی منگ لئی، جگت اُدھارا رہیا گوائیآ۔ لوک مات کوئی نہ سنگ رہی، پڑدا رہیا اٹھائیآ۔ سرشی درشی ڈنی دنگ رہی، سمجھ وچ نہ کوئے سمجھائیآ۔ اِک آیا تہاڈے اند لئی، دوجی ہوَس نہ کوئے دکھائیآ۔ جس بنی پچھلی من لئی، آگے چلے رضائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی سرنائیآ۔ بھلّ کہے

میں ہويا خوشحال، خوشیاں نال جنائیا۔ درشن تکّ کے دین دیاں، دین دنی دتی مٹائیا۔ جگ چوکڑی جس دی کردا رہیا بھال، سو صاحب سوامی ملیا بے پرواہیا۔ میری لیکھے لاوے گھال، سیوا سچ کماييا۔ اپنے دکھاوے اگے لال، جو لالن اپنے وچوں کڈھائیا۔ جیہڑے کسے ماتا دے جنمے نہیں بال، گر شبدی دھار پرگٹائیا۔ جنہاں داشاستر سمرت وید پُران دے نہ سکن احوال، وِ دیا وِچ نہ کوئے وڈیائیا۔ جنہاں نوں کھانہ سکے کال، جنم مرن وِچ کدے نہ آييا۔ جو سن سچکھنڈ دوار سچّی دھر مسال، حق مقامے ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار سچّی سرنائیا۔ چھبھی پوہ کہے میں دینا اک بیان، فرمانا دُھر جنائیا۔ حکم سُننا سِری بھگوان، دُوجا راگ نہ کوئے لائیا۔ کرنا اک دھیان، درِشٹی اِشٹ نہ کوئے منائیا۔ ویکھنا اک جہان، پڑدا اوہلا مٹائیا۔ ملنا اک سِری بھگوان، جو سب دا پتا مائیا۔ جس دی کلمیاں توں باہر کلام، اکھراں توں باہر پڑھائیا۔ جس نوں جھکدے سرب امام، سجدیاں وِچ سیس نوایا۔ جہنوں لبھنا نہیں آسان، مُشکل وِچ لوکائیا۔ جس دا کھیل دو جہان، نرگن سرگن کار کمائیا۔ جس دا انوکھا وکھرا بان، انیالا تیر چلائی۔ جس دا امرت گوہند کیتا پان، کرپان کھڑگ نہ کوئے کھڑکائیا۔ جیہڑا دے کے کدے نہ کرے احسان، پریمیاں پریم ودھائیا۔ جس دا بھگتاں اُتے مان، ابھمان دے گوائیا۔ جس نے جنگلاں وِچ پھرایا رام، چار کُنٹ دُہائیا۔ جس نے بھیج کے کرشنا کاہن، بسری اک سنائیا۔ جس نے دے اگم پیغام، پیغمبراں کرمی پڑھائیا۔ جس سَنگرو دے کے دان، نرگن نانک کرمی پڑھائیا۔ جس گوہند کر بیان، پڑدا اوہلا دتا اُٹھائیا۔ جو بھگتاں دیونہارا دان، داتا بے پرواہیا۔ جس نوں جھکدے زِمیں اسمان، برہمنڈ کھنڈ اُکھ نہ کوئے اُٹھائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیاں ایکنکارا سبھے ملیا آن، لبھن دی لوڑ رہی نہ رانیا۔ جن بھگت ویکھے اپنے اوہ مہمان، جو جگ چوکڑی ناتا گئے تڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ بھلّ کہے میں ویکھنی عجب بہار، چاروں کُنٹ دھیان لگائیا۔ میرے صاحب دی کھڑی گلزار، گلشن بے پرواہیا۔ جنہاں دے اندر اک پیار، دُوجی دھار نہ کوئے دکھائیا۔ جنہاں دا مالک اکو کل کلکی اوتار، گر اوتار سیس نوایا۔ جس دا دو جہاناں اک دربار، در دروازہ چرناں وِچ رکھائیا۔ سو پڑدے اوہلے دیوے پاڑ، دُئی دوتی ڈیرہ ڈھائیا۔ سچ دھرم دالائے اکھاڑ، ڈنکا شبد نام وجائیا۔ سُنّیاں کرن آیا خبردار، بے خبراں خبر پہنچائیا۔ میں دُھر دا تہاڈا یار، بچھلی کٹاں جُداييا۔ جس نوں نانک نیاں پُرکھ اکال، سو چل کے آیا

ماہیا۔ بن اکھاں دیواں دیدار، راتیں سُنیاں لواں اُٹھایا۔ جس نوں کھندے کنت بھتار، آتم پر ماتم سچ ہنڈھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی سرناہیا۔ بھلّ کہے میں دیواں ساچی خبر، سندیش اک سنایا۔ گر گھو تہاڈا پورا کرے صبر، بے صبری دے گوانیا۔ جس مہر نظر کرے کے تارنے سب دے ٹبر، پچیا رہن کوئے نہ پانیا۔ جھکڑا مُکا کے مڑھی قبر، سچکھنڈ دوار دے وڈیایا۔ جیہڑے پچھے رہ گئے مگر، اوہ آگے لئے لگانیا۔ آتم پر ماتم رچ سو مبر، لیکھا اپنے نال جناہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی دھار رہیا بدلایا۔ بھلّ کہے بدل دے دھار، دھرم دوارا تیرا نظری آہیا۔ تینتوں سارے کہہ کے گئے یار، یاری کسے نہ توڑ نبھایا۔ گر اوتار توں کیتے مات خوار، جنگلاں وچ بھوایا۔ تیرے اُتے کسے نہ کیتا اعتبار، دروہی نام خدایا۔ تیرا کھیل جگ چوکڑی چار، چار کُنٹ رہے گر لایا۔ تیرا ویکھیا بھگت دوار، توں بھگون بے پرواہیا۔ سنت سہیلے لے اُٹھال، گر چیلے جوڑ جڑایا۔ ویکھ مریداں حال، مُرشد نظر اُٹھایا۔ توڑ مایا جنجال، جاگرت جوت ہوئے رُشانیا۔ تیرا سچکھنڈ دوارا سچی دھرمسال، جن بھگت بیٹھے ڈیرہ لایا۔ لیکھا جگت چکے چوڑاسی آن، جم دی پھانسی دے تڑایا۔ وعدہ کر سیری بھگوان، جن بھگت تینتوں رہے سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھایا۔ بھلّ کہے جن بھگتو میں ویکھی تہاڈی بھلوٹھی، پھلی بھوت نظری آہیا۔ مینتوں یاد آئی ستاراں ہاڑی، اک ست وٹی ودھایا۔ پرکاش ویکھ بہتر ناڑی، جوتی جوت ڈگمگایا۔ جنہاں دے اندر پریتی سب توں وکھری گاڑھی، رنگ وکھرا رہی رنگایا۔ اہناں دے نیڑے آونی نہیں موت لاڑی، شبد ڈنڈا رہیا ڈرایا۔ کسے نوں جانا نہ پئے جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑی، گھر بیٹھیاں آتم پر ماتم لئے ملایا۔ تہاڈی لیکھے لاونی اچ دی دہاڑی، نو سو پُرانوے چوکڑی جگ دا لیکھا رہیا چُکانیا۔ تہانوں سچکھنڈ دی بخشنی اوہ سرداری، جتھے سدا ملے بے پرواہیا۔ کوئی آتما پر ماتما پنا نہ رہے کواری، رنڈیا پچھلا دینا کٹایا۔ جنہاں مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان بولیا جیکاری، نعرہ دو جہان لگانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھایا۔ بھلّ کہے آگیا چھبھی پوہ، نو سو پُرانوے جگ چوکڑی وقت لنگھایا۔ پُرکھ اکال دین دیال ہو زرموہ، ناتا جگت نالوں تڑایا۔ بھگتاں دی آتما نال گیا چھوہ، شہنشاہ اپنا رنگ وکھایا۔ گر گھساں ورگا ہو، وچ پھرے بے پرواہیا۔ سبھے سبھے اکے وار سب دے اندر کر دے لو، دیوے بتی دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ من واسنا کوڑی کریا کرو دھ وکارا تہاڈا لوے کھوہ، اپنے

چرناں ہیٹھ دہانیا۔ گوہند والا امرت رس نہجھر جھرنا دیوے چو، جگت ترشنا بھکھ مٹانیا۔ اچ توں تئیں میرے میں تہاڈا گیا ہو، وچھوڑے دا لیکھا دتا مکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترانیا۔ جن بھگتو تہاڈے پچھے پھڑ لیا ڈنڈا، ڈنڈاوت دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ تہاڈا انت آخری کنڈھا، چوراسی وچوں باہر کڈھانیا۔ دین دیال بن بخشدا، بخشش رحمت اپنی جھولی پانیا۔ بے شک میں باہروں نظری آواں تتاں والا بندہ، اندر جلوہ نور خدایا۔ دیکھو گرسکھ کوئے نہ رہو اندھا، اگیان اندھیرا دیاں مٹانیا۔ ہر سنگت وچ کوئے رہن نہیں دینا گندہ، گرگھ اکو رنگ رنگانیا۔ تئیں میرے میں تہاڈا گاواں چھندا، ڈھولا اکو شہنشاہیا۔ تہاڈا میرا بن گیا سنگا، سگلا لیکھا لینا مکانیا۔ میرا تہاڈے اندر لگنا پنجہ، پنجاں چوراں باہر کڈھانیا۔ ذرا دیکھو پورے سنگر دا کس طرح پیندا چھندا، چھندی چوراسی والی دینی کٹانیا۔ تہاڈے توڑ کے جندا، اندر وڑنا چائیں چانیا۔ تہاڈا تن من کرنا ٹھنڈا، اگنی اگت بھجھانیا۔ تہانوں پتہ نہیں لگنا کس بدھ نال گوہند تہاڈے اندر پھیرنا رندا، دُرمت میل دیوے دھوانیا۔ اپنے نال لگا کے انگا، انگیکار دتے کرانیا۔ نو نوین چڑھا کے رنگا، رنگ رترے دتے دکھانیا۔ میٹوں دو جہاناں نالوں اکو گرگھ چنگا، جو پر بھ دے وچ سماںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی سرانیا۔ چھبھی پوہ کہے شاباس، گرگھیاں صفت صلاحیا۔ جنہاں دی پوری ہوئی آس، نراسا رہن کوئے نہ پانیا۔ جنہاں دے اندر اوہ پرکاش، جتھے جوت ہوئے رُشانیا۔ میں سدا تہاڈے پاس، کٹاں مات جدانیا۔ گرگھ ہوئے نہ کوئے بدمعاش، من مت دینی کڈھانیا۔ تہاڈا مندر میری راس، بن گوپی کاہن دکھانیا۔ کٹ کے جانیگا پھاس، اپنے گھر بہانیا۔ میں دیواں دُھر درخاس، دو جہاناں اپنی گود اپنے وچ کٹانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا دُھر دا رہیا چکانیا۔ بھل کہے میں سُنیا فرمان، فرماں بردارو تہانوں دیاں جنانیا۔ انتم چھڈنا پینا سب نوں جہان، دین دُنی دوویں دینے مکانیا۔ اکھراں والا کوئی نہ لوگیان، سطران والی نہ کوئے پڑھانیا۔ اکو درشن منگو سری بھگوان، دُجے دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ منزل چڑھو اوہ مہان، جتھے جلوہ نور خدایا۔ ملے دُھر دا کاہن، گوپی لئے پرانیا۔ جے تئیں میٹوں نہیں ملے آن، میں تہانوں کھوجاں تھاوں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی سرانیا۔ چھبھی پوہ کہے میں سب نوں کہاں سُنو سجن میت، مترو دیاں دہانیا۔ جے اک ویراں ایہو سُن لووگیت، گوہند دا وچھوڑا رہے نہ رانیا۔ تہاڈا جھگڑا چھٹ جائے

مندرسیت، کایا کجے و جے ودھائی۔ پھیر بیٹھے رہو اتیت، لکھن پڑھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ آپے تہاڈی بدل دیوے نیت، نیتوان شہنشاہیا۔ اندر وڑ جائے چیت، چت و تھگوری کوئی نہ پائیا۔ اجے تے پہلا سال نہیں گیا بیت، چاروں کُنٹ رہیا گُرائیا۔ تھوڑی ہور وٹ لوو کسیس، پہلی چیت اپنا رنگ دے چڑھائی۔ شاہ سلطاناں تختاں توں لئے گھیٹ، جنگلاں وچ بھوائیا۔ جن بھگتاں راتیں سُنٹیاں دے جاگدیاں رنگ چاڈھ دیوے مجیٹھ، دو جہان اُتر کدے نہ جائیا۔ تہاڈی کیہڑا کرے ریس، جنہاں نوں ملیا بے پرواہیا۔ - - - - - میرا عشق بے پرواہیا۔ میرا عشق میرا پیار دُھر دی حدیث، کلمہ اک سمجھائی۔ انت چھتر جھلنا نہ کسے سیس، بن گو بند دوسر نظر کوئے نہ آئی۔ نہ کوئی سجن نہ کوئے میت، جگت جہان ہونی جڈائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ چھبھی پوہ کہے میٹوں کوئی تھلیوں آئی آواز، اوہ دھرنی دتی لگائی۔ میں پڑھدے ویکھے نماز، ملا شیخ رہے گُرائیا۔ میں جھگڑے ویکھے ذات پات، دین دُنی دے دُہائی۔ میں کردے ویکھے پاٹھ، رسنا ڈھولے گائی۔ میں کناں وچ سُنڈے ویکھے بات، اشاریاں نال جنائی۔ جن بھگتو پر بھ نوں ملن دی کسے نوں نہیں لہجی جانچ، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائی۔ جتھے اکو تھم ملے صاف، انصاف دے سمجھائی۔ کوٹ جنم دے اُتار کے پاپ، دُرمت میل دھوائیا۔ رُوح بُت دوویں کر کے پاک، پاکیزہ اپنا رنگ چڑھائی۔ ایٹھے اتھے پت لئے راکھ، سنگر و اکو نظری آئی۔ جیہڑا اندروں کھولے تاک، پڑدا اندروں دے اُٹھائی۔ کرے جوت پرکاش، شبد ناد شنوائیا۔ لیکھا جان پون سواس، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی سرنائیا۔ بھل کہے میں دستاں انوکھی گل، گلوکڑی بھگتاں نال پائیا۔ جو تہاڈی خاطر آیا چل، اوہ مالک بے پرواہیا۔ تہاڈے اندر جس نے جانا رل، جوتی شبدی رُپ وٹائی۔ وچھوڑا سہہ نہ سکے پل، پکاں دے اوہلے کر کے رنگ رنگائی۔ ویکھو ویلا پھیر نہیں ملنا کل، کلمیاں والیو کلمے دینے تجائی۔ جس دا لیکھا جل تھل، سو تہاڈا لیکھا رہیا مُکائی۔ پرکاش ہو کے تہاڈے اندر جائے بل، نور نور رُشنائیا۔ جیہڑا کسے توں سوال نہیں ہویا حل، اوہ سبھے دے سمجھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائی۔ چھبھی پوہ کہے میں ویکھیا بھگتاں اندر وڑ، کایا کجے پھیرا پائیا۔ اکو سوہنگ ڈھولا رہے پڑھ، توں ہی توں ہی راگ الائی۔ بن پوڑھی منزل رہے چڑھ، راہ وچ نہ کوئے اٹکائی۔ ستمکھ سنگر رہے کھڑ، پڑدا اوہلا دُور کرائیا۔ درشن کر نرائن نر،

ناری رُوپ نہ کوئے بنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار سچی سرنائیا۔ بھلّ کہے میرا آؤندا جاندا وقت، ویکتی دے بنائیا۔ میں پرکھن آیا بھگت، بھگوَن نال ملانیا۔ میری گوہند نال شرط، سنسے دیوے چُکائیا۔ اوہناں نوں دینا درس، جنہاں دے چار جگ لاریاں وچ لنگھائیا۔ منزل چڑھدیاں کوئے نہ جائے اٹک، سچکھنڈ دوار دینے بہائیا۔ پر بھ درشن نوں کوئی نہ رہے بھٹک، گھر ملے شہنشاہیا۔ تہاڈے من دی کر کے ہتک، ہتیا پوری دے کرائیا۔ اپنا تھم دے کے سخت، اندروں چوراں دے بھجائیا۔ تہانوں بنا کے جگرے لخت، لکھت اپنے نال کرائیا۔ اک دُو بے نال کریو نہ کوئے حسد، دُئی دوتی دے گوائیا۔ نام نُماری وچ رہنا مست، مستانے اپنے ورگے لئے کرائیا۔ تہاڈا درجہ کوئی نہیں رہنا تھرڈ، سیکنڈ فسٹ ایشٹ اِکو دے بنائیا۔ تہانوں کسے نہیں کرنا اریسٹ، رائے دھرم نہ دے سزائیا۔ تہاڈا لیکھا سدا بیسٹ، کوئی سچن ہور نہ کوئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا سب دا رہیا جنائیا۔ چھبھی پوہ کہے میں آگیا مُڑ کے، مُڑ مُڑ پھیری پائیا۔ لکھ چوڑا سی کھیل ویکھدا رہیا چیلرا گر کے، نت نت اٹھ گھلائی۔ رنگ تکدا رہیا دیوت سُر کے، وشن برہما شو پردہ لاہیا۔ لیکھ ویکھدا رہیا ٹھگ چور دے، شور وچ لوکائیا۔ اچ کھیل ایتھے پر بھو اگڑے ہور دے، جو ہوکا دے کے رہیا سٹائیا۔ جس دے بھانے سدا زور دے، وچ جہان نہ کوئے مٹائیا۔ جس نے جھگڑے مُکاؤنے کلج اندھ گھور دے، ساجن سچ کرے رُشنائیا۔ جس نوں گر اوتار پیغمبر لوڑ دے، صفتاں وچ صلاحیا۔ اُس نے جگت بھاگ کرنے متھور دے، متھیا دے لوکائیا۔ جنہاں دے لنگھ گیا کول دے، کلمہ اِکو دینا سمجھائیا۔ دُنیا نوں مارگ دسّ مخول دے، بھگتاں نوں اندروں لیا جگائیا۔ ویلے پورے ہوئے اقرار قول دے، قیمت آپے لئے پائیا۔ نالے بھاگ جاگے اِس دھرتی دھول دے، جتھے رام دے کے گیا دُہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا سب دا پور کرائیا۔ چھبھی پوہ کہے میری پوری ہون والی شرط، پر بھ نے شریعت دینی بدلانیا۔ جو نرگن ہو کے آیا پرت، سرگن اپنا آپ اپنے وچ چھپائیا۔ کرنا کھیل اُتے دھرت، دھرتی دھول وچ ودھائیا۔ جس دا لیکھا سب توں ٹھنڈا سرد، صدیاں دی صدی دے مُکائیا۔ بھگتاں دی منّ کے پچھلی عرض، آرزو اپنی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی سرنائیا۔ بھلّ کہے میں بھگتاں نوں دساں اندر دا بھیت، سچ نال جنائیا۔ تہانوں نہیں پتہ میرا کس دے نال ہیت، ہتکاری کون نظری آئی۔ میں ہن

تے اگدا وِچ کھیت، کدے وِشنوں دی نا بھی بہہ کے خوشی منایا۔ میٹوں کسے نہیں لیا چیت، چیتن سرتی نہ کوئے وڈیایا۔ جگت جہان بنا کے کھید، کھلاڑی ہو کے پھیرا پانیا۔ نو سو چرانوے جگ چوکڑی پچھوں میں بھگتاں دے راہیں بھگوان دے ہندا بھیٹ، دوجیاں دی وتھ نہ کوئے بنایا۔ میں اُس سیجا اُتے جاواں لیٹ، جتھے شہنشاہ اپنا چرن اُکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار سچی سرنا یا۔ جن بھگت کہن سُن بھل گلاب، آرزو اک پرگٹایا۔ تیرا کھڑا بیج تے کھڑی داب، کون رنگ رنگایا۔ کھڑا جل تے کھڑا آب، کون کرے رسایا۔ کھڑا میت تے کون ساتھ، کون جوڑ جڑایا۔ کھڑا داتا تیرا رگھناتھ، کون ہووے سہایا۔ کھڑی ڈالی اتے کھڑا پات، کھڑا کھنڈا کار بنایا۔ کھڑا ورن تے کھڑی ذات، سانوں دے سمجھایا۔ کھڑی دست کھڑی دات، کون رہیا ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ بھل کہے میرا بیہو انوکھا، جگ چوکڑی سمجھ کسے نہ آیا۔ بھگتو تہاڈے نال نہیں کرنا دھوکھا، اپنا پڑدا دیاں اٹھایا۔ جگ چوکڑی پچھوں میٹوں بلنا موقع، میں اپنا حال سنا یا۔ میرا لبھنا نہیں سوکھا، سر شٹی سمجھ نہ سکے رانیا۔ میرا کوئی جڑاں والا نہیں پودا، پد اکو نظری آیا۔ جتھے بھگت بھگوان دے پریم دا ہووے سودا، اوتھے میری رہنمایا۔ میری اکو پدوی اک اوہدا، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ میٹوں سمجھ سکے نہ لوک چوڈا، چوڈاں طبق بیہو نہ آیا۔ جگ چوکڑی کوٹن کوٹ کھیل بھگوان کراوند، کرتب اپنا نال بنایا۔ نت نوت میٹوں نال لیاوند، لہراں وِچ بھوایا۔ میں اوسے دے ڈھولے گاوند، جس میری بنت بنایا۔ اوسے دی سیجے سوند، جتھے کدے نہ ہووے جدایا۔ اوسے دے تیرتھ نہاوند، جتھے ترشنا بھکھ رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار سرنا یا۔ بھل کہے میری کوئے نہ سمجھو پتی، پت پر میثور اکو نظری آیا۔ میرے اندر اوہ سگندھی رتی، جس دی رتن امولک قیمت کوئے نہ پانیا۔ میرے اندر جگی اکو بتی، جس دا جوت نور رُشایا۔ میرے اندر اگنی ہٹی، جتھے ونجارا شہنشاہیا۔ میں جگ چوکڑی کھٹی ایہو کھٹی، گھاٹا نظر کوئے نہ آیا بھگتاں سنگ میری بات پتی، پتی طرح دیاں جنایا۔ جتھے لاڑی موت کدے نہ پتی، رائے دھرم نہ دے سزایا۔ اکو کتھا کہانی پتی، توں میرا میں تیرا ڈھولا گایا۔ آتم پر ماتم بنے پتی، پتا پوت گود اٹھایا۔ پریکی ہو کے پریکا ہسی، ہستی وچوں ہستی لئے بدلایا۔ دو جہاناں پھرے نسی، برہمنڈاں کھنڈاں پار لنگھایا۔ میری حقیقت والی گل حقی، حکمے ہم نال جنایا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا پڑدا رہیا اٹھائیا۔ بھلّ کہے میں گرگھو تہاڈی ویکھنی ناڑ ناڑ، ناڑی ناڑی کھوج کھوجائیا۔ بھائیں میلا نہیں ہویا جگ چار، سبجگ تریتا دواپر گئے وہائیا۔ میٹوں لہدے گئے تینی اوتار، عیسیٰ موسیٰ محمد اکھ اٹھائیا۔ نانک گوہند وینہدا گیا گلزار، گلشن شہنشاہیا۔ بھگت بندے گئے بھکھار، فقیر صوفی جھولیاں ڈاہیا۔ میں کسے دا نہیں بنیا یار، یارانہ توڑ نہ کوئے نبھائیا۔ میں لبھاں اکو پُرکھ اکال، جس دی آد جگاد کدے مٹے نہ شہنشاہیا۔ پھیر بھواں اُس دے نال، جو بیٹھے ڈیرہ لایا۔ میں چوڑاسی وچوں کراں بھال، بھجاں تھاوں تھانیا۔ میرا کھیل بے مثال، جس دی مسل نہ کسے بنائیا۔ میں چلاں اولڑی چال، چاروں کنت کراں گڑمائیا۔ ایہہ وی کھیل کمال، نو سو پُرانوے چوکڑی جگ بچھوں میرا ویلا گیا آئیا۔ آو ویکھئے اُس دے لال، بھلّ کہے میں بھلّدا پھلّدا، پھل سچا دیاں جنائیا۔ جس ویلے بھگتاں نال رلدا، اپنا آپ مٹائیا۔ اُس مارگ تے چلدا، جتھے کدے نہ ہووے جدائیا۔ جھکڑا چھڈ کے گڑیاری دُنیا دل دا، دلدل وچوں اپنا آپ باہر کڈھائیا۔ مسہ سوال ویکھ حل دا، اپنی حالت لواں بدلایا۔ اکو دوارا ملدا، پر بھ چرن ملے سرنائیا۔ پھیر میٹوں آسرا نہیں کسے پانی جل دا، اگنی اگ نہ کوئے تپایا۔ جن بھگتو سچ مٹیوں سری بھگوان دا بھانا کدے نہ ملدا، ٹالمٹول وچ وقت نہ کوئے گوائیا۔ کلجگ انت اپنی اگنی اندر بلدا، بلدی ویکھے لوکائیا۔ جھکڑا کسے نہیں چکاؤنا دُئی دویتی سل دا، تیر انیلا آپ لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہوئے سہائیا۔ چھبھی پوہ کہے میں سُنن آیا ہدایت، جو حضور حضرتان رہیا سنایا۔ جس نے کسے نال کرنی نہیں کوئی رعایت، رواداری نہ کسے سمجھائیا۔ جاں تکاں ویکھاں اکو بھگتاں اُتے کرے عنایت، مہر نظر اٹھائیا۔ اگے اپنے حکم دی کرے سماعت، سماں دے بدلایا۔ جن بھگت بھائیں کس طرح کر لوو ازمائش، پڑدا رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار سرنائیا۔ بھلّ کہے سُن میرے جگدیش، جگ جیون داتے منگ منگایا۔ اکو چھتر سوہے تیرے سیس، کل کلکی نور الاہیا۔ لہنا دینا گیا بیس اکیس، زرگن سرگن پنڈھ مکائیا۔ اگے ساچی دس ریت، ریتوان دیا کمائیا۔ تیرا کھیل ویکھئے اتیت، ترے گن لیکھا دینا چکائیا۔ جانا پئے نہ کسے مندر مسیت، کایا کعبہ دینا کھلایا۔ آتم پر ماتم مل کے گائے گیت، شودوالے مٹھ دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جھکڑا مگ جائے اوچ نیچ، ذات پات ہووے صفایا۔ اکو لگے سرب پریت، پریت ملے شہنشاہیا۔ توں مالک خالق پرتپاک تیرے بنیے عزیز، نیوں

نیوں سیس جھکایا۔ حکمے اندر دس تمیز، اندروں طمع دے مٹایا۔ تیرے وچ سچ توفیق، طوبی طوبی کرے خدایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لہنا دینا دے چکایا۔ لیکھا چکاوے لوک مات، سرگن رہن کوئے نہ پانیا۔ پر م پُرکھ پر بھ دے دے دات، تیری بے پرواہیا۔ لیکھے لالے آیاں دی رات، جو آئے پندھ مکایا۔ چار ورن بنا دے اکو جماعت، اکو کر پڑھایا۔ دُھر دا دے ساتھ، پچھلی کٹ جدایا۔ نام ندھانا سنا گاتھ، تُوں میرا میں تیرا دوجا نام نہ کوئے شنوایا۔ پوری کر دے خواہش، ترشنا میٹ مٹایا۔ لیکھے لالے سواس، ساہ ساہ سمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترایا۔ جن بھگت کہن اسیں تیرے بردے، بندی خانہ دے تڑایا۔ اسیں مالک تیرے گھر دے، اندروں کُنڈا دے گھلایا۔ بنا تیری سیجا ہور سچ کدے نہ چڑھدے، دوجا روپ نہ کوئے بنایا۔ اسیں کسے کولوں نہیں ڈردے، گر پیر اوتار پیغمبر سارے درتے دیکھے سیس نوایا۔ کھیل دکھا اپنے تھر گھر دے، جتھے وجے سچ ودھایا۔ نت نوت تیرا بھانا جردے، آپ اپنا گئے مٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا لیکھا دے دکھایا۔ جن بھگتو پر بھ دیوے اک سندیش، دُھر دی دھار جنایا۔ تیس ہوئے اُس دے پیش، جو پشت پناہ اپنا ہتھ رکھایا۔ جو مالک اک نریش، نر نرائن دُھر درگاہیا۔ ۱۰۶

تہانوں سدا رکھے اپنے کول ہمیش، مات گر بھ نہ پھیرا پانیا۔ تہاڈے چرن چھے وشنوں دی سچ والا شیش، ساگو پانگ تہاڈے چرناں ہیٹھ دبا یا۔ تہاڈا سب توں دکھرا دیش، سچکھنڈ دوارا دتا بنا یا۔ جس دی نہ کوئی میٹ سکے رکھے، نو دوار نہ کوئے وڈایا۔ تہاڈے اندر وڑ کے دسنا بھیت، باہروں کرنی نہیں کوئی پڑھایا۔ تہانوں نظری آونایتن نیت، نچ نیتز کراں رُشنا یا۔ ذرا آ لین دیو پہلی چیت، چار کُنٹ پئے دہا یا۔ ایہہ دی پر بھ دی کھید، کھڈاری ہو کے لئے کھڈایا۔ کیوں تساں ست رنگ دا ڈنڈا کیتا اُس دی بھیت، جس ستاں دیپاں دی کرنی صفا یا۔ جس دا کھ چوراسی کھا کے کدے نہ بھریا پیٹ، بھکھے دی بھکھ نہ کدے گوا یا۔ جے کدی خوشی آوے تے تہاڈے اندر جاوے لیٹ، آتم ہو کے پر ماتم ہو کے اپنی سچ ہنڈھایا۔ سچ سبھاؤ تہاڈے بدل دیوے لیکھ، لیکھا اپنے ہتھ رکھایا۔ کوئی نہیں جان دا پر بھو دا جوت سروپ کیڑا بھیکھ، بنا گو بند سار کوئے نہ پانیا۔ جو پچیاں کر کے بھیت، بھانڈا بھرم گیا بھنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک منایا۔ جن بھگت کہن بھگون دیکھیں کتے کریں نہ دلگیر، تیری بے پرواہیا۔ تُوں تیغ بہادر دا کٹا کے

سیس (نال شمشیر)، دلی وچ دتا لٹکایا۔ توں رول رول کے ماریا کیر، فرید دے دہایا۔ تیتوں اہے تک کدی نہیں لبھیا کسے امیر، غریباں دے اندر وڑ کے اپنا جھٹ لنگھایا۔ سچ مکان کر دے تعمیر، منزل اپنی دے دکھایا۔ جتھے ناتا تے تے سریر، اکو جوت ہووے رُشَنایا۔ بھاویں تیرا مارگ ہمین، جگ نیتز نظر کدے نہ آئی۔ جے توں ساڈے اندر دیویں یقین، یقیناً یک طرفہ ہو کے فیصلہ دیویں سَنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اولہا دے چُکایا۔ سری بھگوان کہے جن بھگتو جلوہ نور، نور دیاں دکھایا۔ جُگاں پچھوں پر بھ دا اکو بیڑا تے اکو بھریا پور، پورن ہو کے پور کرایا۔ بے شک تیس سمجھدار..... میں نیرن نیرا ہو کے تہاڈے اندر ڈیرہ لایا۔ پتر سگھڑ بناوئا مورکھ موڑھ، جو چل آئے سرنایا۔ تہاڈی یاد رہ جائے اچ دی مستک لگی چرناں دی دھوڑ، خاکی خاک وچوں باہر کڈھایا۔ جگ چوکڑی دے بخش دیواں قصور، کسرا عشاریے نال اڈایا۔ نام خُماری دے اک سرور، سرت شبد نال ملائی۔ جدھر دیکھو ادھر حاضر حضور، حضرت ہو کے مرید مُرشد گلے لواں ملائی۔ تہاڈے من دا کدے پین نہ دیواں فتور، فتویٰ لا کے بندیکھانے وچ دیواں بھوایا۔ نیڑے آون نہ دیواں غرور، عُربت سب دیواں مٹایا۔ سچ پچھو پہلی چیت دے پچھوں تہانوں ملدا رہاں ضرور، جمیواری اپنے کندھ اٹھایا۔ پھر وی تہاڈا ہوواں مشکور، جگت وچ مُشکل حل کرایا۔ میں تہاڈا جنم جنم دا کنت کنتوہل، ناتا اپنے نال رکھایا۔ تہاڈی اچ دی رات جان نہیں دیندا فضول، فضل کر کے رحمت کر کے فیصلہ حق دیواں سَنایا۔ اکو کلمہ نام معکول، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ دے رنگایا۔ جن بھگت کہن دیکھیں پر بھوکتے دے کے نہ جاویں لارا، لاریاں نال وقت لنگھایا۔ تیرا جگ چوکڑی سمجھیا نہیں کسے اشارہ، بھيو سکيانہ کوءے کھلایا۔ صدی چو دھویں دا انت کنارہ، محمد رہیا گر لایا۔ کوڑی کیریا دھواں دھارا، ساچا چند نہ کوءے چکایا۔ بھگتاں دا دیکھ کے بھگتی واڑا، بھگون آیا بے پرواہیا۔ ایسے کر کے کڈھدے ہاڑا، ہتھ جوڑ سیس نوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لکایا۔ جن بھگت کہن سُن ساڈے بھگونت، بیتی اک سَنایا۔ تیتوں لہدے کوٹن کوٹ سنت، سہسیاں وچ لوکایا۔ گر اوتار تیرا پانہ سکے انت، بے انت کہہ کے سارے رہے گایا۔ ہتھ نہ آیا کسے جیو جنت، لکھ چوراسی دے دہایا۔ دھن بھاگ جے بھگتاں ناتا جڑیا نار کنت، آتم پر ماتم جوڑ جڑایا۔ اکو نام دسیا منت، منتو سب دا حل کرایا۔ گڑھ توڑ کے ہوئے

ہنگت، ہنگ برہم دتا سمجھانیا۔ ناتا جوڑ کے ساچی سنگت، سگلا لیکھا دتا مکانیا۔ بودھ اگادھا بن کے پنڈت، بن ودیا کرے پڑھانیا۔ اپنے پریم دی دے کے ہمت، جگت جگتوں لیا چھڈانیا۔ من کرے کوئی نہ علت، کوڑی واسنا نہ کوئے بنانیا۔ انت اخیرى اکو منت، چرن کول ملے سرانیا۔ غمی رہے کوئی نہ چنت، چکھا کوڑ نہ کوئے جلائیا۔ ساچی دسدے دھر دی سمت، اتر پورب پچھم دکھن ونڈ نہ کوئے ونڈانیا۔ جتھے تیری ہووے ملت، اور نہ کوئے جدانیا۔ وچھوڑے والی رہے نہ قلت، کلمہ کلام نہ کوئے سنایا۔ نظری آئے نہ کوئی نندک، دُشٹ روپ نہ کوئے پرگٹانیا۔ اکو شبدی دے دے خلعت، خطا ساری معاف کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار سرانیا۔ سری بھگوان کہے سُن بھگت سہیلے میرے، محبوب دے وڈیانیا۔ میں وسیا تہاڈے کھیڑے، گھر گھر وچ ڈیرہ لایا۔ میں اکھاں توں دُور پریم توں نیڑے، سچ گھر بیٹھا سو بھاپانیا۔ کوڑی کرپا چھڈ کے جھیڑے، جھگڑے مایا والے مٹانیا۔ چرن رکھ تہاڈے ڈیرے، ڈیرہ اپنا لیا بدلانیا۔ ہن آگیا بھگتاں ویڑے، چھپر چھن نہ کوئے وڈیانیا۔ جتھے ہونے حق نہیڑے، حقیقت دے گواہیا۔ کسے توں سُننے پین نہ کوئی جھیڑے، دُوبی آس نہ کوئے رکھانیا۔ جیہڑے بھگت بن گئے میرے، پر بھ دے روپ وچ سمایا۔ لکھ چوراسی وچوں تھوڑے سدا بٹھیرے، بہتیاں دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ جیہڑے آگئے شبدی گھیرے، چاروں کُنٹ پھریدار اکھوانیا۔ پھڑ کے باہوں چاڑھنے بیڑے، پتن اپنے لئے لگانیا۔ جنم مرن دے نہیں جھیڑے، آون جاون نہ کوئے دکھانیا۔ رائے دھرم مول نہ گھیرے، چتر گپت نہ حساب جنانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار سچ سرانیا۔ جن بھگت کہن پر بھ تیرا سچ سگھاسن چنگا، چاروں کُنٹ وچے ودھانیا۔ لوڑ رہے نہ نہاون دی گنگا، گوداوری جمنا سُرستی چرناں ہیٹھ دبانیا۔ پنا بندگیوں بنائے بندہ، بندھن اگلے دے تڑانیا۔ پنا سورج چند چڑھائے چندا، جلوہ نور کر رُشانیا۔ تیرے ہتھ ست رنگ دا ڈنڈا، ست بھومکا کر صفایا۔ جتھے تیرا دارا بچھنڈا، اوہ گھر دینا بنانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھانیا۔ سری بھگوان کہے تسیں میرے سجن سہیل، سوہنے نظری آنیا۔ چاڑھاں رنگ نویل، اکو وار رنگانیا۔ اتنم لواں میل، ہووے نہ کوئے جدانیا۔ بھاگ لگا کے گروگر چیل، چیلگر بنت بنانیا۔ جوت جگا کے بن باقی تیل، اکو نور کراں رُشانیا۔ اپنا دکھاواں اگئی کھیل، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ناتا اپنے نال جڑانیا۔ جن بھگتو جانیو

جاگ، جاگن ویلا آیا۔ گھر ملے کنت سہاگ، ٹھاکر بے پرواہیا۔ جس داسب توں وکھرا راگ، انراگی آپ سنايا۔ دُرمت میل دھوے داغ، امرت جام پیايا۔ شبد وجائے ناد، دُهن آتمک راگ الایا۔ دُهر دا بنے باپ، پت پر میشتور بے پرواہیا۔ کوٹ جنم دے اتارے پاپ، کایا کھیڑا ویکھ وکھایا۔ گھر گھر نظری آوے آپ، بھگتاں لے اٹھایا۔ گرکھاں دے شاباس، جو چل آئے سرنایا۔ انج دی رات ویلا خاص، خسوِصیت تہاڈی دے جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ جن بھگت کہے بھگون تُوں بڑا بے پرواہ، بے پرواہی وچ سمايا۔ کسے نے تیتوں کہا خدا، کوئی خدی وچ نچایا۔ کوئی بن کے تیرا گواہ، شہادت نام والی بھگتایا۔ کوئی جھگڑا گیا پا، دیناں مذہباں ونڈ ونڈایا۔ کوئی سجریاں وچ سیس جھکا، ڈنڈاوت کر کے نمو نمو سنايا۔ کوئی دھوڑی خاک رما، چھٹے رہیا وجایا۔ کوئی مندر مٹھ بنا، ٹلاں رہیا کھڑکایا۔ کوئی مسجد مسیت رہیا سہا، محراب کرے رُشنايا۔ کوئی ٹھاکر سوامی رہیا منا، مُنادی نال وجے ودھایا۔ جن بھگتاں اکو تیرا در منگیا آ، جگت ناتے دتے گوائیا۔ تُوں پاتشاہاں دا پاتشاہ، شہنشاہ اکھوائیا۔ اپنے رستے لینا لا، پڑدا دینا اٹھایا۔ پھر وی پر بھو تیرا نہیں وساہ، کس ویلے کریں جدایا۔ جے شبدی گوبند نال دیکیں ملا، اوہ وچھوڑا دے مُکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگتاں دا لیکھا دے وکھایا۔ سری بھگون کہے بھگتو میرے اُتے رکھو بھروسہ، سچ دیاں جنایا۔ اگے رہن نہ دیواں جنم جنم دا روسا، رُسیاں لوواں ملایا۔ تہاڈا وسواں ساڈھے تن ہتھ دا کوٹھا، مندر اندر ڈیرہ لایا۔ تہانوں پڑھنا پینا نہیں کوئی پوتھا، اکھرا کو دینا سمجھایا۔ راہ دس کے منزل توں پرے سوکھا، پینڈا دینا مُکایا۔ جتھے جھگڑا رہے نہ چوڈاں لوکا، چوڈاں ودیا نہ کوئے جنایا۔ اوتھے اکو شبد گرو دا ہوکا، دوجا حکم نہ کوئے منایا۔ اگے دی رہے کوئی نہ سوچا، سوچاں وچ نہ کسے بھوایا۔ تہاڈی پوری کراں لوچا، لوچن اندروں دیاں گھلایا۔ گلیا رہے نہ کوئی لوک مات گوشہ، پھر باہوں لوواں جگایا۔ پچھلیاں سادھاں ورگا کرنا پئے نہ کوئے مہوچھا، مُشکل آپے حل کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تہانوں دتے اک سلوکا، دوجے دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ جن بھگت کہن پر بھو ویکھیں کچی نہ پائیں گنڈھ، گنڈھنہار تیری وڈیایا۔ اسیں حیران پریشان دنگ، دنگا پینا وچ لوکایا۔ چارگنٹ نہیں دسنی ٹھنڈھ، اگنی تت تپایا۔ سرشٹی ہونی رنڈ، سہاگی کنت نہ کوئے ہنڈھایا۔ ویکھیں اپنیاں بھگتاں نوں کدی نہ دیویں کنڈ، پشت پناہ ہتھ رکھایا۔ جگاں پچھوں تیری آوندے

وِج وِوِڈ، وِوِڈ جِگت نالوں کرائیا۔ کسے نوں کدی نہ دیویں دِوِڈ، مہر نظر نال ترائیا۔ سب دا خوشی کرنا بند بند، بندگی اپنی دینی جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اولہا دینا اُٹھائیا۔ جن بھگتو میرے اُتے کریو وِشواس، سری بھگوان سدا سمجھائیندا۔ بھگتاں داسدا داس، سیوک سیوادر اکھوائیندا۔
 اُہناں دے وساں پاس، جیہڑا اندرے اندر میرا راہ تکائیندا۔ پر بھو جانہارا سب دی خواہش، لکھ چوڑا سی کھوج کھوجائیندا۔ مہروان ہو کے تہاڈے اندر
 کراں واس، واسطہ اپنے نال جُڑائیندا۔ تہاڈا ویکھاں گھر گرہ مندر تھان نواس، جتھے دیا باقی کملاپاتی آپ ٹکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 مہر نظر اک اُٹھائیندا۔ جن بھگت کہن پر بھو تیرا جھگڑا سدا قدیم، پورب نظری آئیا۔ گر اوتار پیغمبر تیرے منیم، لکھ لکھ لیکھا گئے قلم شاہیا۔ کسے نوں الف
 سکھائی کسے نوں میم، کسے نوں نکتیاں وِچوں باہر کڈھائیا۔ جگ چوکڑی کردار ہوں تریمیم، اپنی بنت بنائیا۔ کسے نوں اکھ پر تکھ دکھائے سین، سمجھ رمز وِج
 ملائیا۔ کسے نوں نر بنایا کسے نوں مدین، آپ پڑیاں وِج اپنا آپ چھپائیا۔ تیرے اُتے کس طرح آوے یقین، جو یکے بعد دیگرے ساریاں نوں رہیا بھوائیا۔
 ۱۱۰ اسیں تیرے بھگت نہیں کوئی کمین، بھگھے ننگے منگتے نظر کوئے نہ آئیا۔ کیوں، ساڈا نہ کوئی مذہب نہ کوئی دین، ذات پات وِوِڈ نہ کوئے دکھائیا۔ اسیں
 پیراں بیٹھاں دینے لوک تین، چوڑاں لوک چوڑاں طبق ٹھیدیاں نال اڈائیا۔ اسیں نہیں منی تیری تقسیم، اکورنگ لینا رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، در تیرے منگ منگائیا۔ جن بھگت کہن اسیں کوئی بھگھے ننگے نہیں بھکھاری، دُھر دا ڈھولا دیئے سنائیا۔ بے شک توں نرگن جوت نرکاری، نور
 تیرا ساڈا نور نظری آئیا۔ ساڈی تن ماٹی نہیں بے کاری، خالی روپ نہ کوئے دکھائیا۔ اسیں کچی کدی نہیں لائی یاری، جن بھگت رہے سنائیا۔ جے ساڈی آتما
 رہ جائے کواری، تیتوں خاوند نہ کوئے بنائیا۔ جے توں کریں نہ ساڈی طرفداری، اسماں جھگڑا لینا پائیا۔ سانوں تیرے ملن دی بیماری، روگ سکے نہ کوئے
 ہٹائیا۔ تیریاں چرناں اُتے تیریاں بھگتاں دی سدا گھسدی رہی داہری، آپ اپنا گئے مٹائیا۔ تیتوں لبھن جالیئے وِچوں جنگل تے پہاڑی، توں بیٹھا رہیں گھر
 گھر ڈیرہ لائیا۔ کیوں کٹیئے خواری توں ساڈا اسیں تیرے پنا تیرے دُجی اوٹ نہ کوئے تکائیا۔ او پر بھو توں ساڈا بن پُجاری، جن بھگت رہے سنائیا۔ توں
 آئیوں ساڈے دواری، دوارکا واسی تیرے اندر سیو کمائیا۔ تیتوں نہیں پتہ ایہہ جٹ پھڑ کے آون ساگھے تے کھاڑی، ڈانگاں ہتھیاں وِج پھڑائیا۔ وٹ مچھاں

نوں رہے چاڑھی، بل اپنا رہے ودھائیا۔ جنہاں دی گوہند تیج سواری، توں اہناں دی کٹنی جڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا میلا
 لینا ملائیا۔ جن بھگتو میرے نال نہ پائیو جھگڑا، سب نوں دیاں سنائیا۔ میں ساتھ دیواں تہاڈا سنگلا، دو جہاناں سنگ ملائیا۔ میتھوں احوال سُن لو اگلا، پڑدے
 اولے دیاں اٹھائیا۔ تہانوں پھرن نہیں دیندا وچ جنگلاں، گھر گھر کراں رُشائیا۔ اپنے نام دا کر کے چار منگلا، دُھن ناد کراں شنوائیا۔ تہانوں بھناؤنا نہیں
 کسے شرع والے سنگلا، زنجیراں وچوں باہر کڈھائیا۔ سچھنڈ دوارا دیواں بنگلا، چھپر چھن نہ کوئے چھہایا۔ اوہ گرگھ اوتھے کوئی رہے نہ گندلا، شہنشاہ دیوے
 مان وڈیائیا۔ تساں نوں اِکو دسنی بندنا، بندگی دینی جنائیا۔ جن بھگت جو کچھ منگنا منگ لا، دیونہار دیا کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا
 ہتھ لکائیا۔ جن بھگت کہے پر بھو توں کی دینا سوما، سوماں دا سوما نظری آئیا۔ اسیں کچھ نہیں منگدے اِکو درشن کرنا چاہندے نیناں، نچ نیز اٹھ دے
 گھلایا۔ تیرے جگت وہن وچ کدی نہیں وہنا، مایا وچ نہ کوئے رُڑھائیا۔ اسیں ناتا چھڈ کے بھائی بھیناں، جھگڑے دتے مکائیا۔ تیرے نام دا پا کے گہنا،
 گھنگ پڑدا دتا اٹھائیا۔ اِکو تیرا بھانا سہنا، دُجے دی لوڑ رہی نہ رانیا۔ جے توں نہ مٹیا کہنا، اسیں جانا گھ بھوائیا۔ پھیر تیتوں پر بھو پر بھو کسے نہیں کہنا،
 تیتوں متھے نہ کوئی گھسائیا۔ اسیں بھگتیتوں بنا اپنا لہنا لینا، جگ جگ تیری سیو کمائیا۔ خالی ہتھ کدے نہیں بہنا، جھولیاں بھر کے گھراں نوں جائیے چائیں
 چانیا۔ اوئے پر بھو اسماں کی کرنی تیری کا دھینا، ایراپت ہاتھی کم کس آئیا۔ اِکو تیرے پریم اندر رہنا، ہووے نہ کدے جڈائیا۔ جے توں سمجھیں طرفینا،
 کروٹ لئیں بدلایا۔ پھیر نہ کوئی این تے نہ کوئی غینا، نہ کوئی نقطہ مکتا کرے پڑھائیا۔ نہ کوئی رسن نہ کوئی شبد نام رسینا، نہ کوئی ڈھولے گیت الائیا۔ او
 پر بھو بنا بھگتاں کہدے گھر بنے پراہنا، کس دے گھر وڑ کے خوشی منائیا۔ تیتوں کتے نہ آوے چینا، اسماں نہیں سُننی تیری صفت صلاحیا۔ بنا بھگتاں توں
 منمکھ تینا، دھکیاں نال باہر دین کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا در دے دکھائیا۔ جن بھگت کہن تیتوں کہندے ٹھا کراں دا ٹھا کر،
 پروردگار نظری آئیا۔ تیرا نام کہندے ڈونگھا ساگر، وہناں وچ رُڑھائیا۔ اسیں کہندے ساڈے نرمل کرم کر اُجاگر، کرماں دا لیکھا آئے مکائیا۔ سانوں مل
 گیا شبدی گر سورا بہادر، سور پیر بے پرواہیا۔ جاناں چر در آیاں نوں نہ دیویں آدر، اپنا درس نہ دین دکھائیا۔ اسیں کسے نہیں کہنا کریم قادر، قدرت نالوں

ناتا لینا تڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا پاسا لینا بدلایا۔ جن بھگتو میری منّ لو اک گلّ، گلو کڑی لو اوں پائیا۔ وچھوڑا ہووے کدی نہ
 پل، پلک نہ ہوئے جدائیا۔ تہاڈی پریتی دا دیواں پھل، بھلو اڑی اک مہکائیا۔ تہاڈی خاطر آیا چل، چلتر دیاں بنائیا۔ جگت جوانی سب دی جانی ڈھل،
 ڈھولیاں ڈھولے راگاں ناداں وچ گائیا۔ تئیں میرے اندر گئے رل، رل مل اکتھے جھٹ لنگھائیا۔ کوئی کرنا نہیں ول چھل، چھل دا ویلا دتا مکائیا۔ دُئی
 دویت دا میٹیا سل، اپنا تیر لگائیا۔ پہلوں تہانوں دتا گھل، پھیر اپنا پھیرا پائیا۔ پر بھو سدا بھگتاں ولّ، ولولے اندروں دے کڈھائیا۔ دسّ کے نہچل دھام
 اٹل، گھرانہ پچھلا دیاں دکھائیا۔ جتھے اکو جوت رہی بل، تیل باقی دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنے رنگ رنگائیا۔ پر بھو
 وچھوڑے والا نہ دیویں صدمہ، صدیاں دے راہ تکائیا۔ اسیں تھوڑے وچوں پدما، ارباں وچوں نظری آئیا۔ جیسہڑے جھکدے سدا تیرے قدماں، ناتا
 جگت نالوں تڑائیا۔ جے توں سانوں سچ دوارے سدنا، سچکھنڈ دینی مان وڈیائیا۔ پھیر اسان تیتوں ہور کتے نہیں لبھنا، گھر بیٹھیاں نظری آئیا۔ اسان
 تیرے نال ناد ہو کے وچنا، دُھن نال شنوائیا۔ تیرے پرکاش نال جگنا، نرگن نور ہووے رُشنائیا۔ او گوبند پیارے سبنا، ایہتھے اوتھے کٹ جدائیا۔ تیرا کوئی
 نہ جانے اچالما قدنا، قدرت دے مالک بے پرواہیا۔ تیری پریتی اندر بھجھنا، بچن اکو دینا سنائیا۔ سری بھگوان تیتوں بھگتاں دا پڑدایینا کجنا، کھجک توں لینا
 بچائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ چھبھی پوہ کہے میں کی کجھ سُنیا بچن بلاس، بن کناں کن سنائیا۔ میں اکھیں ویکھی
 بھگت بھگوان دی پیندی راس، بن گوپی کاہن وٹی ودھائیا۔ آتم پر ماتم دا بنیا ساتھ، سوہنا سنگ جنائیا۔ اتوں جھکدے منڈل آکاش، تھلیوں دھرتی خوشی
 منائیا۔ جھگڑا رہے نہ کوئی پر بھاس، بناس نہ کوئے پھرائیا۔ گرگھو جدھر جاؤ تہاڈی پوری کراں آس، نراستارُپ نہ کوئے وٹائیا۔ ویکھو تئیں کدی نہ بنیو
 بد معاش، یاری گنڈیاں نال لگائیا۔ تہاڈے اندر لاؤنی اوہ جاگ، جیسہڑی سُنیاں لئے اٹھائیا۔ نام دا دینا ویراگ، نیتز نیر نہ کوئے وگائیا۔ پریم دی لاؤنی
 آگ، اگنی تت بھجھائیا۔ جے نہیں جگیا تے جگا دینا چراغ، ایہو میری وڈیائیا۔ بنا صابن توں تہاڈا دھو دینا داغ، اندروں کرنی صفائیا۔ جے میتھوں جاؤ بھاج،
 شبد ڈنڈے نال موڑ کے اپنے چرناں وچ سٹائیا۔ بے شک ہُن ہتھھاں اُتے نہیں باز، بازاں والا اوہو دُھر دا ماہیا۔ جس نوں سمجھے نہ کوئے دماغ، عقلاں

والیاں نہ کوئے چترائیا۔ راتیں سُتیاں بن کٹاں سُنو میری آواز، جو اندروں راز دے گھلایا۔ پھیر وی تہاڈا محتاج، سیوکاں دا سیوک نظری آئیآ۔ ایہہ کوئی گانا نہیں ناچ، نوآ نہ دیکھ وکھایا۔ سب توں انوکھی خوشیاں والی رات، رُتڑی رہی مہکایا۔ جیہڑی کسے لہجی نہیں لوک مات، ماتا پتا بچیاں رہے سناپا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل رہیا جنایا۔ بھُل کہے میں ویکھی بھگتاں دی بہار فصل، سوہنی نظری آئیآ۔ جنہاں دے اندر نام بوٹا اصل، اپنا رنگ بدلایا۔ اوہ کھا کے سچی قسم، قسمت رہے بدلایا۔ یار دا کر کے وصل، تیج رہے ہنڈھایا۔ اہناں دے فرقے مسل، مسرت وچ پیشانی روپ بدلایا۔ جنہاں دی گر اوتاراں پیغمبراں نال رہ گئی کسر، لیکھا اوہناں دا جھولی پائیآ۔ جن بھگتو بھگون نال مل کے آرام نال کرنا بسر، بستریاں دی لوڑ رہے نہ راپا۔ آگے کوئی نہ جانیو پچھڑ، پچھلیاں نال ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار سچی سرناپا۔ بھُل کہے میں گرکھاں ول کیتی دید، سب نوں دیکھ وکھایا۔ ویکھو کسے دے اُتے غلبہ پانہ جاوے نیند، آلس وچ سناپا۔ ایہہ مالک ویکھو عجیب، جنم جنم دیوے کٹایا۔ تہاڈے اندر رہے قریب، دُور دُراڈا پندھ مکایا۔ اوٹساں کیہڑی پڑھنی قرآن مجید، کلماں وچ سیس جھکایا۔ تہاڈی اچ توں پوری کیتی اُمید، آمد وچ خوشی منایا۔ اکھراں والی تہاڈی کٹ دتی رسید، رستے وچ نہ کوئے اٹکایا۔ جدھر جاو وشن برہما شوگر اوتار پیغمبر تہاڈی کرن دید، دید دانستہ نظری آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ چھبھی پوہ کہے میں بھگتاں ول رہیا تک، بن اکھاں اٹھ گھلایا۔ کوئی بیٹھاتے نہیں گیا تھک، من واسنا ہوئی ہلکایا۔ کوئی سُندراتے نہیں گیا اک، سرون بند کرائیا۔ میں دیکھنے سارے انجھک، چاروں گنٹ اٹھ گھلایا۔ جے کوئی بھجن لگے تاں شبد ڈنڈے نال لینے ڈک، حکم نال لینے ڈرائیا۔ تہاڈے اندر واڑ کے اپنی مت، منمت باہر کڈھایا۔ تہاڈی دیکھ کے حقیقت حق، حکم رہیا سناپا۔ چھیتی چھیتی تہاڈی اندروں کھول دینی اٹھ، کٹ دینی جدایا۔ پھیر آپے سمجھ جاؤ گے تیج، ایہہ مالک دُھر داماپا۔ جس دے کولوں کوئی نہ سکے تیج، تیر انیالا دے چلایا۔ در آیاں نوں ساچا مارگ دیوے دس، دہ دشاگھ بھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ چھبھی پوہ کہے میں اندروں کچھ نہکھی نہکھی سنی دُھن، جو دھنکی رہی وجایا۔ کوئی نہ جانے پر بھ دے گن، گنونت نہ کوئے درڑایا۔ کسے نوں پتہ نہیں کی کھیل ہونا ہن، آگے کی وجے ودھایا۔ برہما کہے میری

سرشتی وچوں تھوڑے لئے چُن، وِشنوؤں کہے وِشو وچوں گُرگھ اپنے رنگ رنگایا۔ شکر کہے ایہہ لکھ چوڑاسی وچوں چکھن والا لوُن، بھگت سہیلے اپنے ہتھ اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگے ہور نہ دیوے کسے نوں کوُن، جہوار سنا بند کرایا۔ جن بھگت کہن چھبھی پوہ کہندا کی، سانوں رہیا سنا یا۔ بھل کہے ایہہ جی آیا نوں کہندا جی، جیون گیا بدلایا۔ اگے اکو دے بن جاؤ پتر دھی، اکو پتا مایا۔ جھگڑا چک جائے ساڈھے تن ہتھ سین، گھر ساچے دے بہایا۔ اوتھے گننی پے نہ کوئی اگی ویہہ، بیس اکیس اپنا رنگ چڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ناتا اپنے نال رکھایا۔ چھبھی پوہ کہے میں دیکھنے بھگت نرائن اپنے نال ملا یا۔ کیہڑی آتما جتی تے کیہڑی ہاری، کیہڑی ہردے ہر وسایا۔ کیہڑی بنی گلکھنی ناری، کمذات روپ وٹایا۔ کیہڑی بندھائے سچی یاری، ناتا اکو نال جڑایا۔ کوُن بولے سچ جیکاری، نعرہ حق حق سنا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا اگلا دے جنا یا۔ لیکھا کہے میتوں سارے کہندے لکھت، اکھراں نال وڈیا یا۔ گر اوتار پیغمبراں میرا دسیا بھوکھت، شہداں وچ شنوایا۔ کوئی سمجھیا نہ وچ سرشت، ودیا نہ کوئے وڈیا یا۔ کھلی نہ کسے درشت، ملیا نہ بے پروا ہیا۔ کوئی لبھدا سورگ تے کوئی لبھدا بہشت، سنت سہیلے سورگ بہشت پیراں نال پرے سٹایا۔ جنہاں پر بھ دے نال بھوگنا گرہست، سُنجی سچ نہ کوئے بنا یا۔ ایہہ رمز رام نوں دسی اک وشٹ، وشیش دتا درٹایا۔ جس نوں ملیاں نہ کوئی سوگ نہ کوئی ہرکھ، دُکھ روگ نیڑ کوئے نہ آیا۔ جن بھگت کہن اچ او سے دی کرنی پرکھ، جو پارکھو بن کے دیکھے جگت لوکایا۔ نالے پریم پیار تے نالے کرنا درس، نیتز لوچن اپنا اپنے نال جڑایا۔ نالے اگلا لینا خرچ، پلے گنڈھ لیئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو راہ دینا دکھایا۔ جن بھگتو کیہڑا لبھو راہ، رہبر دے دکھایا۔ جن بھگت کہن جس نوں سارے رہے گا، صفتاں وچ صلاحیا۔ جو آد جگاد بنے ملاج، بیڑا اپنے کندھ اٹھایا۔ اوس نال دے ملا، توں اوہو نظری آیا۔ جے مگروں ساڈا گو بند سدا گواہ، شہادت اکو دے بھگتایا۔ جنہ گُرکھاں دی پکڑ کے بانہہ، بچے نہیاں بھٹ دبا یا۔ اوہدے اگے کی کرو خدا، جو کٹ دیوے جڈایا۔ اون بدل دینی فضا، مہر نظر اٹھایا۔ ساچیاں بھگتاں نوں کیہڑا دوؤ سزا، جو اکو اوٹ تکانیا۔ اسیں کوئی منگتے نہیں گداگر نہیں جو کردے رہیے تیرے اگے دُعا، بہڑی بہڑی کر کے حال سنا یا۔ او پر بھو پنا بھگتاں توں تیتوں کتھے آؤنا مزہ، سانوں دے سمجھایا۔ تیرا کسے کم

نہیں آؤنا کعبیاں والا حجا، حاجت پور نہ کوئے دکھائیآ۔ جے ساڈے نال کیتا دغا، دُنیا دئے دُہائیآ۔ ہے بھگوان پاربرہم اوئے پروردگار، بنا بھگتاں تیرا کس طرح ودھو اگا، بنا پُت پپو نہ ملے ودُئیآ۔ تیرا کسے نہیں پڑھنا سکا کھکھاسگا، گھگھے دا گھریال نہ کوئے کھڑکائیآ۔ جے دھٹانہ ہندا تے کسیدا واہندا ڈھگا، ڈنڈا ہتھ وچ اٹھائیآ۔ بنا کبیر توں کس طرح کردوں جل ٹھنڈا، گزگا لہر پھیرا پائیآ۔ کس دا ورتاؤندا منڈا منڈا، اپنی سیو کمائیآ۔ پھیر تبتوں بھگتاں آگے آپے بنا چئے بندہ، تن وجود ویس وٹائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا لیکھا دے بنائیآ۔ جن بھگتو میری منو آکھی، بن اکھراں دیاں سنائیآ۔ جن بھگت کہن اسماں نہیں پڑھنی تیری تیرے اکھراں والی ساکھی، جناں چر ساکھیاں ہو کے نظر نہ آئیآ۔ اسماں ہن ہوئی ہوئی بجر کپائی دی کھولنی نہیں تاکی، نوواں دواریاں دی ونڈ نہ کوئے ونڈائیآ۔ بنا کے چھوٹا جہا ساقی، پیالہ ماٹی ہتھ نہ کوئے پھرائیآ۔ اسیں تیرے بن نہیں آئے کوئی پاٹھی، سطر اں دی انگلاں نال نہ کریئے پڑھائیآ۔ اسیں کوئی نہیں پاپی، دُشٹ دُرچار نہ روپ دکھائیآ۔ اسیں تیری آتم توں پر ماتم دُھر دا ساتھی، سگلا سنگ نبھائیآ۔ جے پر بھو بھگتاں نال کریں گُستاخی، اکٹھے ہو کے تبتوں گھیر کے اپنے وچ لینا بہائیآ۔ ہنخورے نال دیئے ڈانٹی، کوک کوک سنائیآ۔ پھیر تبتوں آؤنا پوے سٹیاں کول راتیں، جوتی شبدی پھیرا پائیآ۔ ہے بھگوان، اسیں کوئی نہیں بناؤنی می ماسی، تائی پھو پھی نہ ونڈ ونڈائیآ۔ اسیں کوئی پنڈت ہاں؟ تبتوں لبھن جائے وچوں کاشی، جنیو کتاں اُتے لٹکائیآ۔ اسیں کوئی گاؤن والے نہیں ڈھاڈھی، چھینے مندر اں وچ کھڑکائیآ۔ او پر ماتم میں آتما تیرا گوانڈھی، کدے نہ ہووے جدائیآ۔ ایہہ کایا میری ٹھانڈھی، جو تیری آس پُجائیآ۔ سانوں پتہ توں آد جگاد سوانگی جگ جگ ویس وٹائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ دینا رنگائیآ۔ جن بھگتو پر بھو سدا رنگ رنگیلا، انملڑے رنگ رنگائیآ۔ جگ چوکڑی بنے تہاڈا وسیلہ، وچھریاں نوں لئے ملائیآ۔ دھن بھاگ جے اتنم پر بھ دا بنیا اک قبیلہ، کامل گرگھ نظری آئیآ۔ تہاڈی شبد گرو کراؤن آیا تعمیلا، سندیشہ اک سنائیآ۔ جگ جنم دے وچھریو کر لو اتنم حیلہ، ویلا اتنم دئے گواہیلا۔ ایہہ بستر نہ سمجھو پیلا، پلاں وچ پار کرائیآ۔ جن بھگتو تہاڈا پر بھ دے چرن جینا، باقی جیون دی لوڑ رہے نہ رائیآ۔ گرگھو کوئی نہ بنیو پینا، دوسر سیس نہ کوئے نوائیآ۔ تہانوں مل گیا اکو داتا دانا پینا، مالک خلق خدائیآ۔ جس نے ٹھنڈا کرنا سپینہ، سٹیاں لئے اٹھائیآ۔ جھگڑا چکاؤنا لوک تیناں، ترے گن مایا ڈیرہ ڈھائیآ۔ تہاں او سے دے

دوارے توں امرت رس پینا، جو امرت دھار رہیا وہایا۔ تئیں کوئی پانی والی نہیں مینا، جل وچوں باہر نہ کوئے کڈھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تہاڈا لیکھا رہیا درڑایا۔ جن بھگت کہن ایویں سانوں نہ جائیں وڈیا، وڈے تیری وڈ وڈیایا۔ اسیں تیرا لگن نہیں دینا داء، دغا سکے نہ کوئے کمایا۔ سانوں اکو شبد گرو رہیا سمجھا، حکم اشارہ اک درڑایا۔ جن بھگتو تہاڈے بنا کسے کم نہیں آؤنا خدا، خالق خیر محبت نہ کوئے پایا۔ تئیں جھلیو کوئی نہ دبا، دبے وچ نہ سیس نوایا۔ جنانا چر پروردگار سانجھا یار واحد تہاڈا بنے نہ ابا، اول اعلا کرے نہ رُشایا۔ لیکھا چکائے نہ پچھلا ہجھا، حقیقت دے درڑایا۔ دُرمت میل نہ دھوئے دھبہ، پاپاں کرے صفایا۔ تہاڈا انتر کرے نہ بگا، چٹی دھار دے چڑھایا۔ اندر وڑ دنے رات وجاوے نہ اگئی ڈگا، دُھن اپنی اک شنوایا۔ اوناں چر پر ماتما نوں کدے نہ کہہاو ہچھا، نیویں نیویں نہ سیس نوایا۔ اوہ کھیل کردا رہیا کجھاں کجھاں، جلاں وچ ڈیرہ لایا۔ تہانوں کجک انت مل گیا مسان، رین اندھیری مسیا لینی جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم رہیا سمجھایا۔ جن بھگت کہن اسیں ہن نہیں کوئی بچے چھوٹے، ننھے نکے نہ نظری آیا۔ اسیں سوربیر بن کے بٹھے لنگوٹے، بل اپنا رہے پرگٹایا۔ اوہ جس بھگوان دے پچھے اپنے من دے کراؤندے رہے ٹوٹے، ٹکڑے ٹکڑے دکھایا۔ اوسدے پیار دے وہن وچ لاؤندے گئے غوطے، سمند ساگر گئے تجابیا۔ کھانیاں بانیاں وچ سُنڈے رہے ہوکے، حکماں نال جنایا۔ ہن سانوں پر بھ ملن توں کیہڑا روکے، رُکاوٹ رہن دینی نہ رایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا میلا لینا ملایا۔ سیری بھگوان کہے میں ہوئی ہوئی نیز رہیا کھول، کھلا راہ دکھایا۔ آتم نال پر ماتم ہو کے رہیا بول، انبولت راگ الایا۔ جے بھگتو تئیں نہیں بچے میں عرشاں توں فرشاں اُتے آیا تہاڈے کول، قول اپنا پور کرایا۔ پریم پریتی اندر گیا مول، ایسے کر کے مولا کہے خدایا۔ تہانوں ستارہن نہیں دینا کوئی انبول، جاگرت جوت ہووے رُشایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ چھٹی پوہ کہے میں دیکھنی جگدی شمع، شمشان بھومی ہوئے لوکایا۔ بھگتاں دی مٹدی دیکھنی طمع، تانس رہے نہ رایا۔ گرکھاں دا دیکھنا غما، خوشی لئے انگڑایا۔ ہن تھوڑا وچوں گر اوتاراں پیغمبراں نوں دینا سماں، سچکھنڈ بیٹھے دھیان لگایا۔ پھیر حکم چلنا نواں، نویں کرے پڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار سچ سرنایا۔ زیرو کہے اک نال مل کے ہوئی دس، دسم وٹی

ودھائیا۔ خوشیاں وِچ پئی ہس، غمی دتی گوائیا۔ کھول کے اپنی اکھ، نظر دتی بدلایا۔ بھگت بھگوان ول رہے تک، اپنا پریم ودھائیا۔ سری بھگوان رہیا سد،
 حکمی شبہ الاٹیا۔ حصہ دے کے ادھ، دُھر دی ونڈ ونڈائیا۔ نام گھڑیاں کہے بھگت بھگوان مل کے ساڈھے دس گئے وِچ، وجہ سکے نہ کوئے سمجھائیا۔ پرگٹ
 ہوئے جگ، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ کوڑی مٹی حد، جھکڑا گیا مکائیا۔ وچھوڑا چکيا الگ، آگے ہوئے نہ کوئے جدائیا۔ پریم دا بھھاتگ، سکے نہ کوئے
 تڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میلا رہیا ملائیا۔ ساڈھے دس کہن بھگتاں دی ویکھی بھگتی، بھگوان دیا کمائیا۔ آتم دی ویکھی شکتی، جو شکل
 نور الاہیا۔ پریم دی ویکھی ہستی، جو ہس ہس خوشی منائیا۔ دھار ویکھی اکھ دی، جو ڈھولے رہی سنائیا۔ ستار ویکھی سچ دی، جو توں ہی توں ہی الاٹیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ ساڈھے دس کہن جن بھگتاں پیار ہويا مردن، مدد بے پرواہیا۔ گلاب آیا پچھے گچی گردن، اپنا راہ
 تکائیا۔ کنٹھ دوار دی لنگھ کے سردل، پڑدا پرے ہٹائیا۔ ملے یار پیارا ہر دل، عزیزاں گلے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھائیا۔
 بھل کہے جس ویلے لگا ناں گچی، انتر آتم رہی سنائیا۔ ویکھ گوبند دی دھار لکھی، بن اکھراں نظری آٹیا۔ جس دی منزل توں پرے سکھی، سکھیا نہ کوئے
 پڑھائیا۔ کھنڈے دی دھاروں تکھی، لوہار ترکھان نہ کوئے گھڑائیا۔ پنڈیاں توں پرے ائی، اینکار رہیا جنائیا۔ یاد آگئی پُرانی چٹھی، چٹھی رسین ہتھ نہ
 کوئے پھڑائیا۔ جیسہڑی جگت کسے نہیں ڈھی، اکھ پر تکھ نہ کوئے کھلایا۔ اُس دے وِچ دھار لبھے مٹھی، مٹھاس رہی بنائیا۔ میٹوں جانے نہ کوئے منی رکھی،
 رکھیشتر مکھ بھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو رہیا چکائیا۔ بھل کہے جس ویلے لگا بھگتاں دی دھون، تھلیوں دھول دے گواہیا۔ میں
 ویکھی سیوا کردی انجا پون، در در پھیرا پائیا۔ پتہ نہیں انہاں دے اندر وڑیا کون، جس دی قوم نہ کوئے سمجھائیا۔ جو بھگت دوارے آیا بہاؤن، سوہنا دھام
 سہائیا۔ رُسیاں نوں آیا مناؤن، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ مُردیاں نوں آیا جواؤن، امرت جام پیائیا۔ بھلیکھا آیا چکاؤن، خالی بھانڈے دے بھرائیا۔ مٹھکھاں
 نوں آیا ترساؤن، کول رہندیاں نظر نہ آٹیا۔ گر سکھاں نوں پیار وِچ آیا بھراؤن، اشارے رہیا لگائیا۔ اپنا لیکھا آیا جاناؤن، پڑدا رہیا اٹھائیا۔ اُجڑیو تہانوں آیا
 وساؤن، جگت بسترے سچ تجائیا۔ تہاڈا لہنا آیا دواؤن، دُکھاں توں لینا جھڈائیا۔ ہنکاری بُرج آیا ڈھانن، کوڑی کرپا پرے ہٹائیا۔ نویں اٹاری آیا بناؤن، محل

اٹل سہانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھاگ سب دا ویکھ وکھانیا۔ بُھلّ کہے میں لگاناں چم، چم درِ شئی دتی بدلائیا۔ نہ کوئی خوشی نہ کوئی غم، اکو رنگ گیا سمانیا۔ میرو ڈنڈ گیان کوئی نہ دین آوے دم، آتم پر ماتم دے وڈیائیا۔ جن بھگت بھگوان دے گھر پئے جم، ننھی اکو گود اٹھانیا۔ جس نے لیکھے لاؤنا تن، اپ تیج وائے پر تھی آکاش اپنے وچ سمانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ویکھ وکھانیا۔ بُھلّ کہے جس ویلے میں لگاناں چڑی، اپنا آپ جنانیا۔ میٹوں ماٹی دیہہ دسی نکمڑی، وچوں نظری آیا نور خدانیا۔ جس دی قیمت نہیں کوئی دمڑی، جگت مایا ملّ نہ کوئے پوانیا۔ اوس دی حالت بھگت دوارے ویکھی مندڑی، بھگوان ہو کے سیو کمائیا۔ گرکھاں دے اندروں دُرمت میل کڈھے چندری، انتر صاف کرائیا۔ من رہے نہ اندر قلندری، واسنا بندر نہ کوئے نچانیا۔ اٹھ رہے نہ کوئے اندھلی، نرگن نور کرے رُشنائیا۔ گرکھو اکو سکھ لوٹوں میرا میں تیرا دُھر دی بندگی، بندھن دے تڑانیا۔ کوئی لوڑ نہیں کتاباں دی چکنی پنڈنی، پاندھیاں کول پڑھن کوئے نہ جانیا۔ جے آیاتے تہاڈے سنگ لئی، سگلا سنگ بنانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ رستہ رہیا وکھانیا۔ بُھلّ کہے میں اندروں سُنی آواز شاہ رگ، جو رگھپت نام دھیانیا۔ جس دا اکو سب توں وکھرا پد، پدماں وچوں باہر کڈھانیا۔ جو بھگت بھگوان دی دستے جد، کلونتا دے ملانیا۔ جگت جہان بُھڈا کے حد، گھر دُھر دادے وکھانیا۔ جتھے لگے کوئی نہ اک، تتوت نہ کوئے تپانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا دے گھلایا۔ تن کہے جس ویلے بُھلّ میرے نال کیتا پیار، اپنا رنگ رنگانیا۔ میرا آتم ہویا خبردار، لئی اک انگڑانیا۔ اٹھ ویکھ میت مُرار، گھر سجن بے پرواہیا۔ بن اکھاں کر دیدار، لوچن درشن پانیا۔ ویکھ سچی گلزار، گلشن رہیا مہکانیا۔ مل محبوب احباب، مُجبت وچ سمانیا۔ پریم وجائے رباب، تند ستار ہلایا۔ اندروں آیا جواب، جلوہ نور الاہیا۔ ہتھ رکھے شتاب، مستک دینی وڈیائیا۔ تیرا پورب لیکھا چکچیا آج، اگلا دتا بنانیا۔ پھیر جن بھگت نہیں آؤنا لوک مات، جننی گود نہ کوئے اٹھانیا۔ جاناں چہ پُرکھ اکال نہ آوے آپ، بھگت سہیلے اپنی جوت وچ رکھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر داناتا رہیا بنانیا۔ مستک کہے جس ویلے میرے اُتے گرکھ دا لگا ہتھ، انگلیاں وئی ودھانیا۔ میں ویکھیا تکیا پُرکھ سمرتھ، جو شمع رہیا جگانیا۔ اندر کہانی سنائے اکھ، کتھنی کتھ نہ سکے رانیا۔ کوڑ اندھیرا میٹے مس، چند نور کرے رُشنائیا۔ شبدي گاوے جس، ڈھولا اک سنایا۔ بھنڈارا

کھول کے ہٹ، بھگتاں رہیا ورتائیا۔ دُئی دوتی میٹ کے پھٹ، پٹی نام بندھائیا۔ جس نوں کہندے تئاں والا جٹ، جٹا جوٹ رہیا سہائیا۔ نور نورانہ جگے لٹ لٹ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی سرنائیا۔ مستک کہے جس ویلے میٹوں لگی ٹھوکر، ٹھاکر نظری آئی۔ میری مشکل ہو گئی اوکڑ، دکھ دتا گوائیا۔ جس نوں لہدے کوٹ کوٹن، ملیا بے پرواہیا۔ جتھے سنت مول نہ پہنچن، چڑھے نہ حق چڑھائیا۔ اوہ سناوے سچ سلوکن، کرے نام پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر اپنا دے دکھائیا۔ بھلّ کہے میں گچی اتوں آئی نا بھی، کول نابھ وڈیائیا۔ بھگتاں نال مل کے ہويا وڈبھاگی، بھگوان ہوئے سہائیا۔ میری پشت در پشت دُھر دی عادی، آد پرکھ دتی بنائیا۔ جسدا کھیل ہونا جگادی، جگ جگ ویس وٹائیا۔ اوہ ساجن رہیا ساجی، سجن شہنشاہیا۔ جن بھگتاں کرن آیا راضی، وگڑے رہیا منائیا۔ مائس جنم دی پوری کر جائے بازی، بازاں والا ویکھ دکھائیا۔ جسدا شبد اسو اکو تازی، تاجاں والے خاک ملایا۔ ونڈاں والا رہے نہ کوئے سماجی، سماں سب دادے بدلایا۔ گرگھ رہے کوئی نہ داغی، کوڑی کرپا پرے ہٹایا۔ جھگڑا کرے نہ کوئے نمازی، کلماں توں لئے جھڈایا۔ کسے دامن رہن نہ دیوے باغی، بستے بغلاں وچوں پرے سٹایا۔ آتم پر ماتم اکٹھے بن اتھادی، اتھاتی جوڑ جڑایا۔ جن بھگتو سچ بچھو پر ماتما تھادے بچھے کرن آیا منادی، حکم سندیشہ اک سنایا۔ بھگت بھگوان دا کھیل بنیادی، جس دی جڑ نہ کوئے اکھڑایا۔ گر اوتار پیغمبر پر بھ دے سدا لاگی، سدے جگت رہے سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچھنڈ دی تھوڑی رکھے آبادی، گرگھ ورلے وچ لکایا۔ بھلّ کہے میں لگیا اتے دھٹی، دُھن دیاں جنایا۔ میری سمجھ آئی نہ کسے رکھی مُنی، منیشتر گئے مکھ بھوایا۔ میٹوں جانے کوئے نہ گنی، گن وان رہے گر لایا۔ میرا تھوڑا اشارہ ہويا وچ سمت اُنی، اک ناؤں وٹی ودھائیا۔ جوت اکالن مکھ توں لاہی چُنی، پڑدا دتا اٹھایا۔ بھاگ لگا کے کایا کُلی، کلمہ دتا پڑھایا۔ دولت دے انملی، گر سکھ لئے منایا۔ جنم جنم دی وچھڑی بھلی، اپنے نال جڑایا۔ جس دی بھلوڑی کدے نہ ہلی، اوسے وچ مل کے اپنا رنگ بدلایا۔ بے شک گرکھو تسیں گاوندے نال بلیں، بلھے نالوں پرے، تھادے کایا مندر وڑے، بن پوڑی ڈنڈے چڑھے، سچ دوارے آپے کھڑے، گھر اکو دے دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی رنگن رہیا رنگایا۔ بھلّ کہے میں تھوڑا تھوڑا چھوہیا نال پیٹ، تانا پیٹا ویکھ دکھائیا۔ جیہڑا آیا پنچم

جیٹھ، چھبھی پوہ ڈنک وجایا۔ جو ہر گھٹ اندر رہیا لیٹ، سَنگھاسن اک سہایا۔ جس دانام لکھیا جائے نہ اُتے کسے سلیٹ، سل پتھر توں آگے اپنا اکھر دے بنایا۔ جس دے درتے بھگت ہونے بھیٹ، بھگننا دے گوائیا۔ بن کے دُھر دا کھیوٹ کھیٹ، بیڑا بنے دے لگایا۔ مالک اک نریش، نرائن سچا شہنشاہیا۔ جو سدا رہے ہمیش، جنم مرن وچ نہ آیا۔ جس دا پُت بنیا گر دسمیش، پتا پُرکھ اکال وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرماں توں لے بچایا۔ بھلّ کہے میں لگاناں تن سریر، اندر باہر ویکھ وکھایا۔ جن بھگتاں اندر ہجر دی پیڑ، حضرت رہیا لگایا۔ جگت ولوں دِگپر، غمی رہے وکھایا۔ شرع دی ٹپ لکیر، کلمے گئے بھلایا۔ شاہ بن فقیر، درتے لکھ جگایا۔ پر بھو بدل دے تقدیر، تدبیر دے سمجھایا۔ وچھوڑے وچ رہے نہ کوئے ضمیر، ضامن ہو کے لے ترائیا۔ ہن ہو گئی انت اخیر، آخر لے ملائی۔ سندیشہ دے کے گیا جلاہا کبیر، کوک کوک سنائی۔ جس ویلے آونا بے نظیر، مہر نظر اک اٹھایا۔ سچ پریم دی دے تصویر، امرت آتم جام پیایا۔ نام کھنڈا پھر شمشیر، دغا فریب دے مٹایا۔ جن بھگت بنائے وزیر، شہنشاہ آپ اکھوایا۔ جھگڑا چکا امیر غریب، اکو رنگ رنگایا۔ چار ورنان دے ترتیب، ساچا مارگ دے وکھایا۔ اپنا کھیل کرے عجیب، نرالا رنگ چڑھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی کرتا کار کمائی۔ بھلّ کہے میری ہس کے کہے پتی، پت پر میثور ویکھ وکھایا۔ جن بھگتاں اندر ویکھی اوہ رتی، جس دی رتن امولک قیمت کوئے نہ پایا۔ بن اکھراں ویکھی پتی، پٹنے والا کرے پڑھایا۔ بنا وپاروں کھٹن کھٹی، کھٹکا آگے رہیا نہ رایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانا اک سمجھایا۔ بھلّ کہے میرا دے ادھار، آساوند منگ منگایا۔ لارا لاکے گئے گرو اوتار، پینمبر اشاریاں وچ سمجھایا۔ جس ویلے آوے کل کلکی اوتار، نرگن نرور پھیرا پایا۔ وشنوں سٹا لے اٹھال، برہمانیترا اٹھ کھلایا۔ شکر ویکھ جٹا جوٹ بال، بل اپنا دے سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا ویکھ وکھایا۔ بھلّ کہے میرا لیکھناں سنت کمار، برہما بیٹا نظری آیا۔ جیہڑا کر کے گیا ادھار، نو دن اپنے پاس رکھایا۔ جس دا لیکھا لکھیا نہ کسے لکھار، اکھراں وچ نہ ونڈ ونڈایا۔ بنا رسنا ہو یا تکرار، جھگڑا نہ کوئے مکایا۔ میں کر کے بیٹھا رہیا اعتبار، چار جگ دھیان لگایا۔ انتم ویلا پہنچیا آن، لوک مات وٹی ودھایا۔ پرگٹ ہو یا سری بھگوان، جس دی ضامنی وچ لوکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا دے مکایا۔ بھلّ کہے میرا لہنا

نال براہ، پورب رہیا جنائیا۔ جس دا بنیا نہ کوئے ملاح، بیڑا کندھ نہ کوئے اٹھائیا۔ اُس نے تیتھوں لئی صلاح، سبھے سبھے بھار اٹھائیا۔ میں انتر انتر دتا بتلا،
 مُجبت وچ درڑائیا۔ میرا لیکھ نال بے پرواہ، جو پڑیاں وچ ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی دینی اک صلاحیا۔ بھُلّ کہے میرا
 لیکھ نال کیگے پُرش، پُرکھ پُرکھو تم دیاں جنائیا۔ میرا لہنا مکا تُرت، لیکھا دے مٹائیا۔ میتوں پچھلی کہانی یاد وچ سُرت، دُھر شد کرے شنوائیا۔ میں ویکھنی
 اکال مورت، جو مُتال کرے خلق خدائیا۔ آسا منسا ہووے پورت، پورب لہنا جھولی پائیا۔ کلج انت دیوے سہولت، سبھے دے ملایا۔ میرا لہنا دینا چکاوے
 مولت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ میرا لہنا نال ہاو گریو، گہر گمبھیر دیاں جنائیا۔ جیہڑا ہو یا انت دِگِیر، دھیرج رہیا
 مٹائیا۔ میں اوس دی ونڈی درد پیڑ، دُکھیاں دُکھ ونڈائیا۔ اوس نے کھچی چٹے اُتے لکیر، کالی قلم شاہیا۔ جس ویلے کلج آوے انت اخیر، ویلا انت دے
 دُہائیا۔ تیری بدل دے تقدیر، تدبیر اک درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لہنا ویکھ وکھائیا۔ بھُلّ کہے میرا لیکھ نال نرائن، ناری نر
 سمجھ کسے نہ آئیا۔ سو ویلا پہنچیا عین، ویلا وقت دے گواہیا۔ تُوں مالک بن سجن سین، سگلا سنگ نبھائیا۔ میں درتے آیا کہن، پنچم میلا سبج سُبھائیا۔ تیرا
 بھانا آیا سہن، حکمے سیس نوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا پڑدے وچوں باہر کڈھائیا۔ بھُلّ کہے میرا لیکھ نال کیل من، یادداشت نہ
 کوئے بھلائی۔ میں اُس دے نال کیتا گن، اُس دی ماتا دتی وڈیائی۔ اُس دا لیکھا لہنا ہن، در تیرے منگ منگائیا۔ پر بھو تُوں نہ جائیں بھل، اُبھل تیری
 سرنائیا۔ تُوں پاؤنا قیمت مل، لیکھا دینا گوائیا۔ تُوں مالک صلح کل، شہنشاہ اکھوائیا۔ تیرے در نہ جاداں رُل، رُلدیاں لینا اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ بھُلّ کہے میرا لیکھا دتاترے، ترے گن سمجھ کسے نہ آئیا۔ میرا روپ اوہو ہے، ہواروپ نہ سکی بدلایا۔ جو سنجگ آیا
 کہے، سو کلج انتم منگ منگائیا۔ تیرے درتے گیا ڈھیہہ، چرن کول ملی سرنائیا۔ کوڑا وہن مول نہ وہے، منجھدھار نہ کوئے رُڑھائیا۔ جیہڑا تیرے دوارے
 بہے، خالی رہن کوئے نہ پائیا۔ کوٹن وار سرشٹی ہوئی لے، تیرا ایشٹ نہ کوئے گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ بھُلّ کہے
 میرا لیکھ نال رکھو دیو، اپنا رہیا جنائیا۔ میں اوہدی تن دن کیتی سیو، جس ویلے بیٹھا آسن لائیا۔ تُوں وچولا لکھ ابھیو، بھیت تیرے ہتھ پھڑائیا۔ تُوں

وسیں نہچل دھام نہکیو، سچھنڈ دوارے ڈیرہ لائیا۔ تیری مہما گائے نہ رسنا جہو، صفتاں وچ نہ کوئے صلاحیا۔ توں امرت رس دینا میو، محنت میری جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ بھلّ کہے میرا حساب نال پر تھو، پر تھم دیاں جنائیا۔ تیرے کولوں کیہڑا کھسکو، بھجیاں راہ نظر کوئے نہ آئیا۔ جس نے میرے اُتے آسن لاکے دیکھیا تیرا ایشو، ایش اپنا دتا سمجھائیا۔ اوہنوں سمجھے نہ کوئی گرہستو، جو جگت ناتا گئے جڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا دینا مکائیا۔ بھلّ کہے میرا لیکھا نال متس، سمنڈ ساگر دین گواہیا۔ جس نے تکیا میرا عکس، جلوہ نور خدائیا۔ ڈھائی گھنٹے میٹوں بند کر کے وچ بکس، اُتے بیٹھا چائیں چائیا۔ پر بھ توں کیہڑا بندہ شخص، کی تیتوں کوئی سمجھائیا۔ تیرا حکم اکو سخت، جو جگ جگ رہیا منائیا۔ ہن ویلا آیا وقت، میرا لہنا دینا دوائیا۔ توں آئیوں وچ جگت، جاگرت جوت کرنی رُشنائیا۔ نال رلائے اپنے بھگت، بھگون دیا کمائیا۔ میری نئی جہی منگ فقط، فیصلہ دینا سُنائیا۔ توں مالک فرش عرش، عرشی پریم شہنشاہیا۔ لہنا مکادے پچھلا قرض، مقروض کر صفائیا۔ اپنا کھیل دس اسپرج، اسپرج دے دکھائیا۔ تیرے کول سب دی فرد، لیکھا پچھلا لے پھولائیا۔ میرے اُتے کر ترس، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ تیرے سمت دا پہلا برس، برسی رہیا منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ بھلّ کہے میرا حساب نال کچھ، قسم کھا کے دیاں جنائیا۔ بن رسنا بولاں سچ، سچ دیاں جنائیا۔ جس ویلے مندر اچل چاڑھیا وٹ، بن ہتھاں ہتھ بھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا دینا مکائیا۔ بھلّ کہے میرا لہنا نال دھنتر، دھنی دھناڈھ دیاں جنائیا۔ میرے بنا کسے جڑی بوٹی دا چلیا نہیں کوئی منتر، دارو روگ نہ کوئے بنائیا۔ میں سوا پھر سڑیا اُتے بسنتر، اگنی اگت جلائی۔ میں اکو دیکھیا تیرا رُپ زرنتر، زراکار تیری سرنائیا۔ توں وسیں اُپر گنگن لگنتر، گھر گمبھیر ڈیرہ لائیا۔ توں بناو نہارا بنتر، گھرن بھننہارا اکھوائیا۔ تیری سرنی آیا انتم، انتشکرن رہیا دکھائیا۔ توں بھگت ادھاریں سنتن، کیوں میٹوں کریں جدائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوار دینی سرنائیا۔ بھلّ کہے میرا لیکھا نال باؤن، راجے بل سیو کمائیا۔ جس نے رکھیا وچ دامن، پڑدیاں وچ چھپائیا۔ میٹوں بنایا ضامن، وچولیاں والی وڈیائیا۔ پوری منسا کر کے کامن، کرم دتا جنائیا۔ جس ویلے درتے آیا سی براہمن، پاربرہم پر بھ ویس وٹائیا۔ اوس ویلے لگاسی میٹوں سامجھن، تکیئے ہیٹھ دبا ئیا۔ میٹوں یاد آیا تیرا نامن، اک

دھیان لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا مان دینا بنایا۔ بھلّ کہے میرا رشتہ نال موہنی، موہ ممتا گیا مٹایا۔ جس ویلے تگی نور نورانی صورت سوہنی، جلوہ اک رُشانیا۔ اوس ویلے میری اک غریب نے کیتی بوہنی، تن دن دا بھکھا توڑ کے بھیٹ چڑھایا۔ میرے نیناں آئی رونی، ہننجھواں دھار وہایا۔ تیری آواز آئی انہونی، میٹوں سبجے دتا سمجھایا۔ پُرکھ اکال کلجگ اتم جوت پرگٹاؤنی، نراکار ویس وٹایا۔ جس نے سب دی پچھلی کیتی ڈھاؤنی، ساچا راہ اک دکھایا۔ تیری سنے حال پکار گراؤنی، دکھیاں دکھ مٹایا۔ جس نے اپنے سمت دی رت سہاؤنی، سوہنیا سوہنے لئے بنایا۔ جس دی بھگتاں سیو کمائنی، کملیاں لئے ترایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ بھلّ کہے میرا لیکھا نال ہنس، مانک موتی چوگ رہیا چُکایا۔ میں چھڈے ناتے کوٹ سہنس، سہنسراں دتا تجایا۔ تیرے بھگتاں دا جان سچا سر ہنس، ناتا لیا جڑایا۔ اتم پر ماتم تیری انس، اکو نور ہووے رُشانیا۔ لیکھ لہنا مُکا انت، ہووے نہ کدے جڈایا۔ کھوج کھوج تیتوں تھکے سادھ سنت، ساچی سطح نہ کوئے سمجھایا۔ توں پر بھو بے انت، بے انت اکھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا دے چُکایا۔ بھلّ کہے میرا لیکھا نال ہری، ہردم دھیان لگایا۔ جس نے سب دی اتم وری، پر ماتم کنت اکھوایا۔ جس توں رُوح بُت رہے ڈری، بھے وچ لوکایا۔ اُسدی سوہنی وار تھت آئی گھڑی، گھڑیاں رہیا کھڑکایا۔ جس دی ودیا بھگتاں پڑھی، مور کھاں ہتھ کسے نہ آیا۔ جو دو جہاناں کرے بری، بندی خانہ دے تڑایا۔ جتھے مذہب رہے نہ شرعی، شرع ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جس دی دھار سدا جگت نی، نام نوکا دے چڑھایا۔ جس دی پنا اکھراں توں وحی، وعدہ اپنے نال رکھایا۔ سو پاون آیا صحیح، سچ سبھاؤ ویس وٹایا۔ بھلّ کہے میرا جوڑا نال نرینگھ، پنا نارد ویکھن کوئے نہ پانیا۔ جس دا کھیل ہو یا انج، پڑا دیاں اٹھایا۔ جس ویلے بھگت بھگوان دی بنیا بند، پرہلا د وٹی ودھایا۔ دھار وہی ساگر سندھ، گھر گبھیہر دیا کمایا۔ بھلّ کہے اوس ویلے میری برکھا کیتی سُرپت اند، کروڑ تیتیاں نال رلائی۔ میٹوں پرگٹ ہوئی چند، چنتا وچ دتا سٹنایا۔ میں پتی پتی ہو کے گیا کھنڈ، پنکھڑیاں ناتا گتیاں تڑایا۔ پُرکھ اکال نے کہا میں تیتوں اگلا دساں اکو پند، گھرانہ دیاں سمجھایا۔ جتھے نہ کوئی غمی نہ کوئی چند، چنتا اگن نہ کوئے تپایا۔ اکو داتا گنی گہند، گھر گبھیہر ڈیرہ لایا۔ مالک ہو بخشند، رحمت دے کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھرم بھلیکھا دے مٹایا۔ بھلّ کہے میرا

پریم اوسے نال اک نرائن، جو پچیاں دے وڈیاں۔ جس دے کول نام رسائن، خاکی ماٹی دے ترایا۔ جس دے پریم ساگر دا وہن، کوڑی کریا دے رڑھایا۔ اوہ درس دکھاوے عین، بنا خوشامد آمد وچ نظری آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا جھگڑا دینا چکایا۔ بھلّ کہے میرا ناتا نال رام پرس، پرس رام دیاں جنایا۔ جس ویلے شتیاں اُتے کھادھاترس، بھلّ کہے اوس ویلے میٹوں توڑ کے اپنے کن دے وچ کایا۔ میں لگیا رہیا وچ سوا برس، اپنا آپ چھپایا۔ اک دن وکھی بھار سٹا اُتے فرش، انگلی نال بلونا دتا لگایا۔ میں باہر آیا نہ دھڑک، دھرنی اُتے ڈگ کے دتی حال دہایا۔ جے پر بھو توں مڑ کے آویں پرت، میرا پتا پتا لینا ترایا۔ میں تن جگ بیٹھا رہنا رکھ کے ورت، مکھ نال نہ کچھ جھہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میٹوں اپنا لینا بنایا۔ بھلّ کہے جس ویلے رام گیا وشٹ کول، گرو گردیو سیو کمایا۔ وشٹ نے میرا روپ دیکھ کے گول، اوس نوں دتا پھڑایا۔ رام نے پنجاں انگلاں وچ لیا تول، ٹیٹھے توں سدھا دتا کرایا۔ میں آگوں پیا بول، کوک کوک سنایا۔ جے رام تیرا رام اُپر آوے دھول، کس بدھ اُسدی سیو کمایا۔ اوس کہا سن رہیں نہ انھول، سبھے دیاں جنایا۔ جس ویلے میرا رام آوے اُسدے نام دے وچ جانے ڈھول، ڈنکے دو جہان کھڑکایا۔ آون سب دے خالی کرنے کھول، کھوکھے دینے بنایا۔ گرگھ بھگت کڈھنے زول، زپکھ دینے دکھایا۔ اوس ویلے بھلا میٹوں کوئی نہ دیوے مدھول، گرگھ دیکھن چائیں چانیا۔ میرا تیرے نال قول، اقرار نامہ دتا لکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ بھلّ کہے میٹوں نو وار سنگھیا وید ویاس، ناسکاں ڈھائی انچ پرے ہٹایا۔ اک دن میں اوس نوں بچھیا خاص، سبھج نال ہلایا۔ میٹوں اک دے ملن دی آس، جو ٹٹیاں لئے جڑایا۔ اوس نے بھر کے پانی دا اک گلاس، سبھے میٹوں دتا کایا۔ جس ویلے تیرا تے میرا آوے پڑکھ ابناش، ابناش کرتا پھیرا پانیا۔ بھگتاں دا ہووے ساتھ، گرگھیاں سنگ جڑایا۔ تیتوں درس دکھائے ساکھیاں، وچھوڑا دے کٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ بھلّ کہے جس ویلے کرشن دا میل ہو یا نال سدھے، سدھا ملیا دھر درگاہیا۔ میں راہ وچ جانیاں براہمن دے لگ گیا وچ پجامے، گئے توں پنچ انگلاں اُتے ڈیرہ لایا۔ میٹوں اکو تکیا کرشن شامے، نظر اکھ اٹھایا۔ مخول نال کہا اٹھ گلدانے، تیرا گلشن دینا سہایا۔ میں ہو یا بہت خیرانے، خیرانی میرے اندر آیا۔ جنانا چر میری بنیتی نہ مانیں، اپنا ہکم

ورتائیا۔ میں انت جانا اوس نشانے، جس دا نشانہ سارے رہے تکائیا۔ میں ملنا اوس بھگوانے، جو بھگتاں دے وڈیائیا۔ کرشن کہا اوس دے تریلوکی چوں پرے لکانے، جتھے لکے نہ کوئے دکھائیا۔ اُس نے کلجگ انتم پہرنے بانے، زرگن جوت کرے رُشنائیا۔ تیرے اُپر ہووے مہروانے، مہر نظر نال پار لنگھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیشہ گیا سناٹیا۔ بھُلّ کہے جس ویلے موسیٰ ڈگا کوہ طور، کرم کانڈ دا لیکھا رہیا نہ رائیا۔ میں اوہدے تھلے آیا ضرور، مستک میرے نال چُھہائیا۔ میں تکیا چھوٹا جہا نور، جو جھلک وچ رُشنائیا۔ سُن اگئی تُو، سندیشے رہی سناٹیا۔ میرے نام نوں کرنا مشہور، کلکیاں وچ گائیا۔ میں انتم آواں بن محبوب، مُجبت نور خُدا ئیا۔ بھُلّ کہا میں اوہدے تھلے رگڑ کے گیا جھونج، اپنا آپ مٹائیا۔ میٹوں اگلی آئی سوجھ، پڑدا دتا اٹھائیا۔ میں دوارا ویکھیا ڈونگھ، جس دا پیمانہ ناپ نہ کوئے بنا ئیا۔ اوس ویلے تھم ملیا بھُلّا ویکھیں تیرے نال مل کے کوئی بھگت نہ جاوے اونگھ، سُنیاں لینا اٹھائیا۔ پھیر میں آپے لواں ڈھونڈ، لبھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنے نام دی پاوے گونج، گنجائش اور نہ کوئے رکھائیا۔ بھُلّ کہے میری یاد عیسیٰ نال پچھلی، پچھا دے گواہیا۔ جس ویلے میٹوں پھڑ کے ماریا شبلی، سمت دتی بدلایا۔ اوس ویلے ستاں پتیاں والی کول اُگی ہوئی سی پپی، فٹ اکو نظری آئیا۔ اُس دے اندر کھیل سی وچلی، جیسہڑی وچوں رہی جنا ئیا۔ جیسہڑی پھاسی عیسیٰ نوں پائی اُتے گچی، پچھے اگے دتی بندھائیا۔ اوس ویلے اوس کہا میرے نالوں میرے پُرکھ اکال دی چنگی ہونی سکھی، جس نے اکو کرنی پڑھائیا۔ اوس ویلے قلم نے شاہی نال دھار نہیں لکھی، شبدی شبد دے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا تھم رہیا ورتائیا۔ بھُلّ کہے جس ویلے محمد نے یاد کیتا علی، علی مدد کہہ کے گائیا۔ اوس ویلے میری ڈھائیاں کرماں دی لگی سی اک پیلی، لمی نو کرم اکھوائیا۔ اُس دے باہر سی اک گیلی، فٹ ڈھائی ونڈ ونڈائیا۔ بھُلّ کہے محمد میٹوں توڑیا میں پیڑ درد سہہ لئی، ڈکھ وچ دتی ڈھائیا۔ اک گل اگئی کہہ لئی، اشارہ دتا لگائیا۔ محمد کہا بھُلّا صدی چودھویں میری اُمت آپے وہنی، وہندی دھار وگائیا۔ تُوں ویکھیں اپنی نینی، نیز اٹھ گھٹائیا۔ تیرا سجن بنا اکو سینہ، پروردگار نور خُدا ئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر لیکھا ویکھ وکھائیا۔ بھُلّ کہے میرا لیکھا نال سننگر نانک، تنے دین گواہیا۔ جس ویلے بھکھے سنت ملے سی اچانک، خیر خیریت دتی ورتائیا۔ اوہ ویلا سی بڑا بھیانک، بچے نوں کہن شو دائیا۔ اہناں نے نانک نوں

دتی امانت، بھلّ گلاب دا بھیت چڑھائی۔ نانک کہا ایہہ رہے صحیح سلامت، کلجگ انتم وجے ودھائی۔ ایہنوں ملنی بھگتاں دے پریم دی نیامت، نیم اکونال رکھائی۔ جس ویلے صدی چودھویں دی آونی قیامت، کلکیاں توں لینے جھڈائی۔ من نہیں کرنی بغاوت، جھگڑا نہ کرے لوکائی۔ اوس ویلے ایس نے بھگتاں دی میٹنی عداوت، بھگت دوارے آکے دے صفائی۔ گرگھو سدا کرنی شرافت، شرعیاں توں لئے بچائی۔ پر بھہ دا نام بھاویں حقیقی سمجھو بھاویں معرفت، محبوب توں ہووے نہ کدے جدائی۔ جس نوں سمجھے کوئے نہ عارف، الف یے نہ پڑدا اٹھائی۔ نانک کہا نرگن نر ویر نر اکار کرے تُعارف، سفارش دی لوڑ رہے نہ رائی۔ اوس ویلے کسے نہیں لکھی عبارت، نانک بچن نہ کوئے اٹھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جنم جنم دا لیکھ چکائی۔ بھلّ کہے جس ویلے انگد آیا دیوی دا پُجاری، دیوتیاں والا اشٹ منائی۔ اوس نوں دسی جوت نر نکاری، جوت للاٹ ہوئے رُشنائی۔ اوس ویلے اک مالن بھلّ لئی آؤندی سی وچ پٹاری، کھاری سیس اُتے کائی۔ اوہ سولاں سالاں دی کواری، انگی انگ نہ کوئے جھہائی۔ اُسنوں رمز لگی اپاری، کسے اندروں دتا اٹھائی۔ اُسے پھڑکے بھلّ انگد دی بھیتا دتے چاڑھی، انگد نانک دیاں چرناں اُتے کائی۔ بھلّ نے کہا میں وکھری ویکھی سب توں یاری، گر چیلے وجے ودھائی۔ نانک کہا نانک نہیں شبد دے ہونا پُجاری، جوتی جوت سیس جھکائی۔ ایہدا لیکھا لہنا آگے اگاڑی، کلجگ انتم نظری آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حکم اپنا اک سمجھائی۔ بھلّ کہے میرا لیکھا نال گر داس امر، عملاں وچ جنائی۔ اوہ جل چکن لگیاں میٹوں رکھدا سی وچ قمر، کمر کسے وچ کائی۔ میں ویکھ کے اوہدا صبر، پر بھہ دے آگے واسطہ دتا پائی۔ تیرا حکم بڑا جبر، نہ کوئے میٹے میٹ مٹائی۔ توں مالک گہر گور، تیری بے پرواہی۔ توں و سیں اُتے امبر، نورو نور رُشنائی۔ سرب کلا بھر تمبر، گھٹ گھٹ رہیا سمائی۔ جے انگد دا امر داس نال ہو جائے سویمبر، عملاں دی لوڑ رہے نہ رائی۔ بھلّ کہے میں پریتی وچ ہو کے مگن، اک دھیان لیا لگائی۔ آتم پر ماتم دا پیندا ویکھیا سگن، امر دے گھر وئی ودھائی۔ دیک جوت لگا جگن، ہوئی سچ رُشنائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا حصہ دینا دکھائی۔ بھلّ کہا میرا پریم نال رام داس، جو رام رام دھیائی۔ جو چھابڑی چکن لگا میٹوں سر اُتے رکھدا سی خاص، ڈیڈھ اینج وچ کائی۔ جتھے سُندی سواس دی آواز، راز اگلا دے جنائی۔ میں تکدا رہیا پرکاش، جوتی جوت ڈگمگائی۔ میں جوڑ کے دوویں ہاتھ، سیس دتا نوائی۔ اوس کہا

تیرا میلانا پُرکھ ابناش، کلجگ انتم ویکھے چائیں چانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھانیا۔ بھلّ کہے میٹوں پنج وار گرا جن کہا بھلّ گلاب، اشارہ گرکھاں ول کرانیا۔ جس ویلے اکاون باون کیتا حساب، پنج اک تے پنج دو وٹی ودھانیا۔ گرو گرنتھ لکھن لگا وکھری کتاب، توڑ کے ستنام دی بھیٹا دتا کرانیا۔ نال دسیا اکو پُرکھ اکال سب دا باپ، پتا اک اکھوانیا۔ جس دا اکو چلنا جاپ، دوجی لوڑ رہے نہ رانیا۔ اوس کلجگ انتم آؤنا آپ، اپنا پھیرا پانیا۔ بھگتاں نال جوڑے تیرا ساتھ، گرکھ سبّجّن لئے بنانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھانیا۔ بھلّ کہے جس ویلے ہر گوبند پہنی میری پیری، پیراں دا پیر نظری آنیا۔ میٹوں ٹنگیا وچ زنجیری، دسویں کُنڈے وچ پھسائیا۔ میری دُور ہوئی دِگِیری، غمی دتی گوانیا۔ اوس ہتھ لایا میٹوں تقدیری، پتی پتی دتی تڑانیا۔ چرناں نال چھوہ کے میٹوں ملی اوہ امیری، جس دی سمجھ کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا کھیل ویکھیا پھر کشمیری، چشمے اُپر اپنا رنگ چکانیا۔ بھلّ کہے میرا پریم نال ہر رائے، ہر ہر دے دیاں جنانیا۔ نہاؤن توں پہلوں میٹوں چوکی دے پاوے ہیٹھ ٹکائے، اُتے اپنا بھار رکھانیا۔ اک دن میرے اندروں نکلی ہائے ہائے، ہو کالے کے دتا سنانیا۔ اوس خوشی نال کہا تیرے اُتے پر بھو دیا کمائے، مہر نظر نال ترانیا۔ میٹوں بھگتاں نال رلائے، لوک ماتِیلے وڈیانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا سگلا سنگ بنانیا۔ بھلّ کہے میرا ہر کرشن نال ناتا، اٹھاں تئاں دیاں جنانیا۔ جس ویلے ہر کرشن درشن کردا سی پتا ماتا، ماتا پتا دی میٹوں بھیٹ چڑھانیا۔ سب توں وڈی سمجھ سوغاتا، وکھرا رنگ وکھانیا۔ اک دن میں ٹیک کے اگوں ماتھا، سال ستویں منگ منگانیا۔ میں ویکھنا اوہ باپا، جس نوں پُرکھ اکال کہہ کے سارے گانیا۔ اوس نے کہا گر تیغ بہادر تیرا بدلنا ساکہ، ساکھی اپنی دئے جنانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی دئے جنانیا۔ بھلّ کہے میرا گر تیغ بہادر نال جوڑ، ناتا دُھر دا نظری آنیا۔ جس ویلے دلی نوں جان لگیاں گوبند نوں دتا سی موڑ، اکو بھلّ ہتھ پھڑانیا۔ گوبند میں نہیں تیرا پتا ہور، جس نوں جنمے کوئے نہ مانیا۔ اوس دا بچہ کور، شاہزادہ شہنشاہ اکھوانیا۔ میں سیوا کرن آیا بتور، پلو رہیا جھڈانیا۔ بھلّ کہے میری گوبند ہتھ دے کے ڈور، تند تار دتی جنانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھید ابھیدا دئے گھلانیا۔ بھلّ کہے میرا گوبند نال پریم، پریمیاں دیاں سمجھانیا۔ دُشٹ دمن والا نیم، گوداوری وجے ودھانیا۔ سب نوں آیا

کہن، گھر گھر رہیا سنایا۔ جس ویلے مادھو داس دے دوارے کئی رین، رین مستک دھوڑی دتی چھہایا۔ میٹوں ہتھینس آیا لکن، پت ڈالی ونڈ ونڈایا۔ میرے نیر چھلکیا نین، نیراں دتا وہایا۔ میٹوں مول نہ آیا چین، چاروں کُنٹ لیا کُرا لیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنے حکم وچ پھرایا۔ بھلّ کہے گوہند توڑیا نال ہتھ، ہتھیلی اُتے ٹکایا۔ میں اگوں کہا ہس، تیری بے پرواہیا۔ کوئی مارگ سچا دس، اپنے نال ملا لیا۔ اوس گرگھاں ول کر کے اکھ، اشارہ دتا جنایا۔ اگو ڈھنیا رکھ ہتھ، پھیر لے وڈیا لیا۔ جس طرح میرا تے میرے پُرکھ اکال دا ہونا اکھ، ایسے طرح تیتوں بھگتاں نال جڑایا۔ سچ دوارا کھولنا ہٹ، نام بھنڈارا دینا ورتایا۔ ہن میٹوں ویکھیا گوداوری تٹ، پھیر بھگتاں دے ہتھ وچ سوہا پانیا۔ جتھے ہونی اگو مت، اگو اک پڑھایا۔ بھگت ویکھن حق، حکم شہنشاہیا۔ جے کوئی ذرا وی پے گیا شک، شکایت دتی سنایا۔ میں دواریوں دیواں دھک، ایہو بے پرواہیا۔ بھلّ رگڑ کے اپنا متھ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان دیا کما لیا۔ بھلّ کہے میں لے کے وڈا ہوکا، ہا دتی سنایا۔ کس ویلے آوے گوہند تیرا موقع، مکمل دے درڑایا۔ گوہند کہا میٹوں اگو ڈھنئے دالا لین دے ڈھونکا، پھر ڈنکا ظاہر دیاں کھڑکایا۔ میٹوں وی بھگتاں نوں پر بھ دے نال ملاؤن دا شوقا، آشا سب دی پور کرایا۔ میں گرگھاں سچ چلاواں روؤنسا، گھر گھر پھیرا پانیا۔ جھگڑا مکاواں میں ہوں کا، ست برہم دیاں جنایا۔ بھو گھلاواں اگنی ناؤں کا، پت پر میثور دیاں ملا لیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشہار سچ سرنایا۔ بھلّ کہے تیرا کپڑا ویلا ہووے سہاونا، سچ دے سمجھایا۔ گوہند کہا جس ویلے بھگت بھگوان اگو ڈھولا گاؤنا، تیرا میرا رہن نہ پانیا۔ اوس ویلے میں شبدی دھار آؤنا، جوت جوت وچ سما لیا۔ بھگت دوارا اک بناؤنا، شودوالا مٹھ تھجایا۔ دوہاں دا پکڑنا دامنا، دامنگیر اکھوایا۔ سب دی پوری کراں کامنا، کرماں توں لواں بچایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لہنا دے چکایا۔ بھلّ کہے میٹوں اگو دس دے انت اخیر، در ٹھانڈے منگ منگایا۔ توں دسیں دُھر دا پیر، پیغمبر دُھر درگاہیا۔ گوہند کہا جس ویلے سمت شہنشاہی دی ہونی تعمیر، لوک مات جڑ لگایا۔ اوس ویلے بھگت بھگوان پاتشاہ تے بنے وزیر، دوجا رہن کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کما لیا۔ بھلّ کہے اچ اوہ آگیا ویلا، وہلا ہو کے دیاں سنایا۔ اگو رنگ نظری آئے گرو چیل، چیل گرو وچ سما لیا۔ پچھلا توں وی جو کچھ لینا لے لا، دیندیاں توٹ رہے نہ رانیا۔ سچیاں

بھگتاں دی گودی وچ بہہ لے، جو نا بھی نال رہے چُھہایا۔ جے ہور وی کچھ کہنا ای تے کہہ لے، سماں تیری ونڈ ونڈایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، دین دیاں دیا کمایا۔ بھلّ کہے میں دین آیا شہادت، صدیاں دے پچھوں پھیرا پاپا۔ جن بھگتو سکھ لو اک عبادت، اکو نام دھیایا۔ تہاڈی جس
 نے وتی ضمانت، انتم اوہو لئے چُھڈایا۔ تہاڈے وچھوڑے دی رہے نہ کوئی علامت، اکو رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب کچھ
 ویکھ وکھایا۔ بھلّ کہے میں تیریاں بھگتاں دی بیٹھا وچ گودی، اندر باہر ویکھ وکھایا۔ جنہاں نوں تیرے ملن دی آئی سو جھی، اندرے اندر رہے گایا۔
 اوہناں نوں اکو رُپ نظری آیا ویدی سوڈھی، ونڈن ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ بھلّ کہے میں بند ساس وچ ڈوڈی، اپنا آپ چُھپایا۔ اج گرکھ مل گئے موی، جو
 ہتھال اتے رہے نچایا۔ جنہاں دے وچوں ادھیاں وچوں ادھے فوجی، فوجاں دامالک ویکھ خوشی منایا۔ جنہاں دی آتم ایسے جوگی، جوگی بن کے بیٹھے
 ڈیرہ لایا۔ اگے چنت رہے نہ سوگی، ساچا سگن رہے منایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جھولی سب دی پھول پھولایا۔ بھلّ کہے جن بھگتو
 میٹوں پھڑ لو سچے ہتھ، اُچی بانہہ دینی وکھایا۔ تہاڈی پت لئے رکھ، در آیا دھر داماپا۔ تاساں میرا کرنا پکھ، میں تہاڈی دیاں گواہیا۔ پریم پیار مُجبت اندر
 جانا رچ، روم روم خوشی منایا۔ دیہی ماٹی سمجھو کچ، کنچن گرھ لینا سہایا۔ اوہ رل مل کے درشن کریئے رچ، رچی اپنی لینی بدلایا۔ بھائیں طعنے دیوے
 جگ، پر بھ دے نالوں نہ ہووے جدایا۔ تیس پینڈا مکایا گھراں توں بھج بھج، میں دُور دُراڈا آیا نور خدایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 رحمت اپنی رہیا کمایا۔ بھلّ کہے میٹوں لے لو ہتھ کہے، بدلی بدلے وچوں چُکایا۔ ایہتھے اوتھے تہاڈے نال ہونے نہیں دغے، جگت فریب نہ کوئے بنایا۔
 جن بھگتو تاساں پر بھ دے بہنا اگے، اگے پچھے پہریدار ہوئے سہایا۔ راہ وچ ویکھو کس طرح وشن برہما شو پھر دے بھجے، تھاوں تھائیں سیس نواپا۔ ایہہ
 میرے نکے نکے اڈے، جو اڈیاں نال گوڈے دینے رگڑایا۔ بھائیں تیس گھر وچ واہندے گڈے، تہانوں شبد بہانے دینا چڑھایا۔ بھلّ کہے ساڈے ناتے
 ہو گئے پکے، دوویں ہتھ دین دُہایا۔ سب نے پریم نال بدھے، بندنا بے پرواہیا۔ جھک جاو سدھے اگے، سیس اکے نوں نواپا۔ تہاڈے صاف ہو گئے اگے،
 پر بھ نے کری صفایا۔ جن بھگتو اگلے سال ویکھو مزے، مجاز نال چلو چائیں چانیا۔ پُرکھ اکال سب توں اگے ودھے، بن قداماں قدم اٹھایا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیل اگلی آگے دئے ورتائیا۔ بھلّ کہے میں گرگھ ویکھے اٹھے، پیراں بھار نظری آئیآ۔ جنہاں دے اُتے مالک تھٹھے، مہر نظر اٹھائیا۔ میں ویکھیا کوئی سٹارہ نہ جاوے کسے گٹھے، لگیاں لواں جگائیا۔ جے کوئی گھردیاں نال ہوکے آیا غٹھے، اوہنوں لواں منائیا۔ سری بھگوان کہے جے کوئی میتوں پُچھے، میں بھگت دوارے اندر بھگت دیاں دکھائیا۔ جنہاں دے بھلّ نال بن گئے کچھے، ہتھ ہتھ نال جڑائیا۔ تہاڈے بوٹے کدے نہ سکے، گوہند پانی رہیا لگائیا۔ تہاڈا مالک شیر اگلی بکے، گرگھو اپنی بکل دیو کھائیا۔ تئیں ہن مات لوک رہنا نہیں ستے، سوگند کھا کے تہانوں لواں جگائیا۔ بنا دین دیال پریمی پیاریاں کوئی نہ پُچھے، پشت پناہ ہتھ نہ کوئے لکائیا۔ تئیں بچھ جاؤ اکے مُٹھے، دین مذہب ذات پات لیکھا دیو چکائیا۔ اوچ نیچ سارے بن جاؤ سُچے، کھتری براہمن شور ویش اکو نظری آئیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ناتا تہاڈے نال رکھائیا۔ بھلّ کہے میں جن بھگت ویکھاں کھوتے، سوہنے سہنجے نظری آئیآ۔ جیہڑے پُرکھ اکال دے پوتے، گوہند پتر گیا بنائیا۔ پنجاں نالوں ہن بن گئے چوکھے، سوہنی وبتی ودھائیا۔ اکو گاؤن نام سلوکے، سوہنگ ڈھولا رہے سنائیا۔ بھٹھے تیر دے گئے موقعے، شبدي تھم سچ لڑائیا۔ گرگھو تہانوں پھرنے پین نہ سوٹے، پُرکھ اکال دیا کمائیا۔ کلجک بھور نہ کھاؤ غوطے، پھڑ کے باہوں پار لنگھائیا۔ رکھنے پین مول نہ روزے، برتاں وچ نہ بھکھ رکھائیا۔ تہاڈے پچھلے دن لنگھ گئے اوکھے، آگے سماں دئے بدلائیا۔ تہاڈی سوچ آپے سوچے، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حق حقیقت رہیا درڑائیا۔ بھلّ کہے جن بھگتو میتوں یاد آیا تہاڈا پچھلا رشتہ، رشتیداری دئے جڑائیا۔ جس ویلے محمد کول کوئی سندیشہ لے کے آیاسی فرشتہ، آہستہ آہستہ ہدایت دتی سنائیا۔ میتوں محمد نے تلیا خدا نخواستہ، اکو پلک اتوں اٹھائیا۔ میں کچھ آکے بینی کیتی درخاستا، اپنی بینی دتی سمجھائیا۔ میرا صوفیاں نال ہووے واسطہ، باقی مُرشداں توں پیئدا لیا مکائیا۔ محمد کہا اُس دی کرنی نہیں کسے شناختا، اماں دا امام پھیرا پائیا۔ جس نے سدھا بھگتاں نال کرنا واسطہ، واستو اپنا رنگ چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی رہیا دکھائیا۔ بھلّ کہے جن بھگتو ساڈی سانجھی ہو گئی جد، اکو ملی وڈیائیا۔ دین دُنی دی چھڈ دیو حد، پیئدا لو مکائیا۔ سارے سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دے جیکارے گاؤ گج، غزل اکو ڈھولا گائیا۔ بھلّ کہے سب نوں وڈی خوشی ہوئی اچ، سمت شہنشاہی خوشی منائیا۔ آگے ہونا نہیں کدے الگ، دکھرا

گھر نہ کوئے بنایا۔ جے یاد کروتے آپ درشن دے تہانوں اُپر شاہ رگ، جگت دوار دا لیکھا دے مُکائیا۔ ویکھو ہنس نہ بنیو گت، بُدھی کاگ وانگ گُرا لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار سچ سرنایا۔ جن بھگت کہن اسیں پر بھ توں سُننی اک ارداس، جو سب نوں پار لنگھایا۔ جس ویلے سدئے اوسے ویلے آوے پاس، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ راتیں سُنٹیاں دے سرہانیوں پی جائے پانی دا گلاس، اپنے آؤن دی نشانی دے دکھایا۔ آتم سبجاستا رہے ساری رات، سکھ آسن ڈیرہ لایا۔ جان لگا جے پریم وچ دس جائے اپنی اک نکی جی بات، باطن پڑا اک اٹھایا۔ سچ پریم دی دے کے جائے اک سوغات، سگندھی اندر اک بھرایا۔ پھیر پکا رشتہ سمجھو نال بھلّ گلاب، بے آب نہ کوئے تڑپھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ محراب دے سمجھایا۔ بھلّ کہے جن بھگتو جاؤ بہہ، خوشیاں نال آسن لایا۔ تہاڈے اندر اکو دی لے، لایق بچے لئے بنایا۔ جو منگو سوئی دے، دیونہار اکھوایا۔ جو چرن کولاں ڈھے، پھڑ باہوں گلے لگایا۔ تہاڈا بھگت دوارا وسدا رہے، جگ چار چار وجے ودھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی بنت رہیا بنایا۔ جن بھگتو تہاڈا سچھنڈ دوار، تھر گھر آسن اک دکھایا۔ جتھے شبد دی گنجار، نام دی وجے ودھایا۔ جوت دا اُجیار، نور نور رُشنائیا۔ سدا چلدا رہے وہار، وہاری دے وڈیایا۔ بھریا رہے بھنڈار، اتوٹ اٹھ رکھایا۔ سرشٹی نے ہونا خوار، دھیرج دھیر نہ کوئے رکھایا۔ جے تُساں پر م پُرکھ تے رکھا اعتبار، جتھے ہوو او تھے ہوواں سہایا۔ تہاڈا انہاں انکڑیاں وچ کراں شمار، ڈلینکڑیاں وچ جوڑ جڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیوے مان وڈیایا۔ جن بھگت کہن اسماں پر بھ کی کرنی تیری بھگتی، اکھیں میٹ دھیان نہ کوئے لگایا۔ اسماں تینتوں ملنا شرطی، سدھانا تیرے نال رکھایا۔ توں مالک دُھر دا عرشی، پریتم بے پرواہیا۔ سانوں کوئی نہیں لگدی چھبھی پوہ دی سردی، سر درد نہ کوئے جنایا۔ توں ساڈی اپنے نال جوڑ مرضی، مرضی جگت والی دینی گواپیا۔ جے توں نر نرائن سچا ہرجی، ہردے اندر ڈیرہ لایا۔ جن بھگت کہن اچ توں ساڈی آتما تینتوں وردی، دوجا خصم نہ کوئے ہنڈھایا۔ سو بھاونت ہووے تیرے گھر دی، دوہاگن رہن کوئے نہ پاپا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میلا اپنا لینا ملاپا۔ جن بھگت کہن پر بھ ساڈے کملاپت، پت پتونے بے پرواہیا۔ کیوں ہتے ساتھوں جڑاؤندا ہتھ، سپس چرناں نال رگڑایا۔ اندروں کھول دے اکھ، اٹھے پھر تیرا درشن پاپا۔ اسیں کدی نہیں کہنی

بس، بھاری بھر بھر کے اُتوں دی دے رُٹھائیا۔ جے توں ساڈا گاویں جس، سِری بھگوان سیو کمائیا۔ پھیر خوشیاں نال جاییے ہس، مُسکراہٹ ہلاں والی رکھائیا۔ سِری بھگوان کہا میں تہاڈے کول جاواں وس، ڈیرہ نیڑے ہو لگائیا۔ تساں کیتا پریم دا اکھ، اکٹھیاں دتا سنائیا۔ ہن میں کدھر جاواں نٹھ، چارے رستے بند نظری آئیا۔ تہاڈے پریم اندر جاواں ڈھٹھ، اپنا آپ تہاڈی بھیٹ چڑھائیا۔ جن بھگتو کدے نہ سمجھیو وکھ، وکھرا ڈیرہ نہ کوئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، داتا دیونہار گوسائیا۔ جن بھگتو ویکھو بھومکا استھان، استھل رہیا دکھائیا۔ جتھے بنیا بھگتاں دا مکان، بے مُکام آسن لائیا۔ ایتھے بالمیک دا قیام، سُن سادھی وچ سمائیا۔ ہر گوبند دا احسان، تہاڈے سر چڑھائیا۔ نانک دا نشان، جھنڈا رہیا لہرایا۔ کرشن دا پیغام، بنسری نام سنائیا۔ محمد دا امام، نرگن پھیرا پائیا۔ جسٹوں سجدہ کردے سلام، صحیح سلامت اپنا کھیل دکھائیا۔ رین کہے میری بننتی پر بھو بھگتاں نوں کر لین دے آرام، بسرام چرناں وچ رکھائیا۔ بھگتاں نوں فکر پے گیا سانوں ہو نہ جائے زُکام، ہتھ متھے اُتے گھسائیا۔ تھوڑے کہن سوں کے ہو نہ جاییے بدنام، اندرے اندر دین دُہائیا۔ دس ویہہ کہن اسماں سویرے کرنا کام، ساڈی کرے نہ کوئے رہیائیا۔ تریٹھ کہن ایویں وچ پھسے آن، بنا سٹیاں رات گوائیا۔ رین کہے میں بھنڑی سب نوں دیواں مان، جو چل آئے سرنائیا۔ ایہہ بخشنہار بھگوان، بھگتاں دا سنگ نبھائیا۔ سب نوں دیوے اِکو جہا دان، جو بھگت دوارے دے اندر بہہ کے پیو دادے دی یاد لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار اک سرنائیا۔ رین کہے میں بے شک بھنی، بھنڑی نظری آئیا۔ کئی گھڑیاں ولّ وینہدے بیت گئی کئی، کون گھڑیاں رہیا کھڑکائیا۔ جس دی رحمت جائے نہ گنی، گنتیاں وچ گنت نہ کوئے گنائیا۔ جن بھگتو تہانوں دات دینی اِنی، جو انھیاں توں سُبکھے دے بنائیا۔ تہاڈے اندر دھار پریم رکھنی نہھی، نمھا نمھا رنگ چکائیا۔ ایہہ کوئی سادھو فقیر نہیں ڈنھی، ڈمبھ جگت نہ کوئے دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا ہو سہائیا۔ بھنڑی رین کہے میں بھگتاں دی بناں سکی، سکھی پر بھ دی نظری آئیا۔ بات کراں حقی، حقیقت دیاں درڑائیا۔ جنہاں تیرے وچھوڑے وچ پچھے جگ چوکڑی کئی، اگے نہ کوئے جُدا ئیا۔ اپنے نام دی پڑھا کے گھلنا پیٹی، ڈھولا اک سنائیا۔ رنگ چڑھاؤنا اِکو رتی، رتن امولک ہیرے لینے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں ویکھیں اکھیں، اپنی ویلے اخیر ہوئے سہائیا۔

بُھلّ کہے جن بھگتو دوہاں داہل کے بنیا گلدستہ، گلدان سنگر نظری آیا۔ نام خُماری وچ کرے مستا، مستی اکو اک رکھایا۔ تہانوں بھنھنا پئے کوئی نہ بستہ، اکو اکھر دتا پڑھایا۔ اس توں ہور نام نہیں کوئی سستا، جگ چوڑی دئے گواہیا۔ تہاڈا حال ہووے نہ خستہ، خوشیاں رنگ رنگایا۔ توں میرا میں تیرا دوہاں دا اکو رشتہ، آتم پر ماتم جوڑ جڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ جگ جن بھگتاں تیج رکھدا، رکھیا کرے تھانوں تھانیا۔ بھنڑی رین کہے پر بھ میری مٹی پوری کریں منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ پریمیاں بھگتاں سوَن دے نشنگ، ستیاں دے اندر پریم دینا لکایا۔ تیرے کول انوکھا ڈھنگ، طریقہ دینا سمجھایا۔ انت اخیر اگی وار گالین دے تیرا چھند، سوبلا صفتاں وچ وڈیایا۔ خوشی کر کے بند بند، بندھن دے تڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان سورے سرنگ سر اپنا ہتھ رکھایا۔ جن بھگتو بھنڑی رین کہے ایہناں دے دے پچھٹی، جھٹکارا دے کرایا۔ ویکھو کوئی نہ وڑ جانیو ترکٹی، سکھمن ٹیڈھی بنک وچ پھیرا کوئے نہ پانیا۔ اڑا پنگل دی ہٹی گئی لٹی، خالی دین دہایا۔ تہانوں چاڑھیا چوٹی اچی، منزل دتی مکایا۔ جے آتما کر لو سچی، پھر پر ماتما دی نہ ہوئے جدایا۔ تہاڈی سوہندی رہے رتی، رتری اپنے نال مہکایا۔ تہاڈی ہن پینڈیاں وچ گھسن نہیں دینی جتی، رویداس چمارا دئے گواہیا۔ تہاڈی مینڈھی رہن نہیں دینی کھتھی، کنت سہاگی دئے ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سرت سوانی اٹھائے سٹی، آلس نندرا دئے گواہیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دات دیوے رکھی رکھی، پڑدے وچ پڑدا رہیا دکھایا۔

* ۲۷ پوہ شہنشاہی سمت ا ہر بھگت دوار جیٹھووال *

سنگر شبد کہے نہ کریو جلدی، من واسنا نہ کوئے بھٹکایا۔ جن بھگتو تہاڈی باقی رہندی کل دی، نہکرمی کرم رہیا کمایا۔ کوئی کھیل نہیں کپٹ چھل دی، اچھل چھلدھاری دیا کمایا۔ تہاں اچے کشتی ویکھنی اوس مل دی، جو مالک دھر درگاہیا۔ جس دی دھار اگنی چلدی، چار جگ وڈیایا۔ جو کھیل جانے جل تھل دی، لکھ چوراسی رہیا سمایا۔ جس قیمت پاؤنی اپنے بھل دی، کنڈا دھر دا ہتھ اٹھایا۔ جگت سنکھیا مکنی کوڑے دھن دی، نوست لیکھ چکایا۔ کسے

نوں خبر نہیں اگلے پل دی، گھڑی ونڈ نہ کوئے سمجھائیا۔ جوت اکالن اکو بن کے مالن پریم سنگدھی بھل گھدی، پت ٹہنی نال مہکائیا۔ گرگھو ویداں پُراناں
 شاستراں وچوں سمجھ نہیں آئی اک گل دی، رمز حق نہ کوئے لگائیا۔ جو بن جوانی سب دی ڈھل دی، تھر رہن کوئے نہ پائیا۔ حکمے اندر اگنی ویکھو بلدی، تتیاں
 دے جلائییا۔ پر بھ دے آگے پیش نہ کسے دی چل دی، سر سکے نہ کوئے اٹھائییا۔ بھادی کسے توں نہیں ٹل دی، بھانے وچ لوکائییا۔ کسے نے طاقت نہیں سمجھی
 پر بھ دے بل دی، بلدھاری بل باؤن چھل دکھائییا۔ ہن کھیل نہیں کسے تن دی، شبدی ڈنک سٹائییا۔ جسوں جننی کوئی نہ جن دی، سپر کھ نہ کوئے لگائییا۔
 جس دی آواز نہیں کوئی کن دی، رسنا نہ راگ الائییا۔ جس دی دولت نہیں مایا دھن دی، نکلیاں نکسال نہ کوئے بنائییا۔ جس دی روشنی نہیں کسے چند دی،
 سور یہ روپ نہ کوئے وٹائییا۔ جہدی نظر نہیں نیز اٹھ دی، دُور نیڑا ویکھ دکھائییا۔ جس دی سمجھ نہیں کسے من دی، بُدھی نال لڑائییا۔ اوہ دات دیوے جن
 بھگتاں اکو بھل دی، بھال بھال کے جوڑ جڑائییا۔ کھیڈ مُکاوے کوڑی جھل دی، جھلک اپنی دے بنائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر
 اک اٹھائییا۔ سنگر شبد کہے نہ کرو چھیتی، چھتی جگ نانک تھوڑے گیا جنائییا۔ پر بھو آدانت دا بھیتی، بھو پڑدے دے اٹھائییا۔ جگ چوڑی تسیں میرے
 نال کردے رہے نیکی، وڈیوں نئے روپ بنائییا۔ جگت ولوں بن دے رہے بیسکی، واسنا کوڑ باہر کڈھائییا۔ چرن کول رکھدے رہے ٹیکلی، دھوڑی مستک ٹکے
 نال چھہائییا۔ روپ دھردے رہے بیٹا بیٹی، زرگن سرگن جوڑ جڑائییا۔ جگت مہانے بن دے رہے کھیوٹ کھیٹی، مارگ بھگت بھگوان لگائییا۔ ویکھو کوئی
 چرنیں نہ جھکاو ویکھا ویکھی، ٹھگاں دی لوڑ رہی نہ رائییا۔ جس نے جگ چوڑی ویکھی، اوہ پر کھنہارا دھر درگاہیا۔ جس نے نانک دے موڈھیاں اُتے دھرا
 کے کھیسے، جنگلاں وچ دتا بھوائیا۔ اوہ جگت واسطے پردیسی، تہاڑے اندر دا مالک نظری آئییا۔ سری بھگوان بھگتاں کارن اپنے شبد دی کرے شیخی، شاخ
 اپنی اک پرگٹائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان اک اکھوائیا۔ سنگر شبد کہے نہ بنیو کاہلے، کالکھ اندروں دینی گوائیا۔ مان وچ نہ سمجھیو
 اسیں بھگت ہو گئے باہلے، بن کرپا چرن کول کوئے نہ آئییا۔ چار جگ تہاڑے سب نے دندیاں رہنا حوالے، میں نویں شاستر جانا بنائییا۔ بن ہتھال توں
 وجدے رہنے تالے، دھار اکو اک بندھائییا۔ تسیں ہو گئے پر بھو دے حوالے، تہاڑی حوالا دینی کٹائییا۔ تسیں کرشن نال کھیڈن والے نہیں گوالے،

گوآں دی سیو کمائیا۔ تئیں پر بھو دے سچے بالے، تہاڈا پتا اکو نظری آئیآ۔ تہانوں شبد گودی وچ پالے، امرت دُھر دا جام پیا۔ تہاڈے پچھے گھالنا گھالے، پنچ تت اندر اپنا روپ چھپائیا۔ تئیں ہن سمجھدے نہیں پر بھو دے کیہڑے دکھڑے چالے، چلاکی نال سب نوں رہیا بھلائیآ۔ میٹوں دسد تئیں بہہ گئے میرے دوالے، دعویدار اکھوائیا۔ ہن تدبیر نال تہاڈے اتوں تہاڈی تقدیر ٹالے، ٹالمٹول نہ کوئے جنائیا۔ پرکھ پرکھ کے ویکھ ویکھ کے پیکھ پیکھ کے ورنال برنال چوراسی وچوں تھوڑے اٹھالے، اکھ اکھ نال ملائیآ۔ تہاڈے حل کرے سوالے، سوال اپنا دئے سنائیآ۔ آگے چلنا تہاڈے نالے، نالایق رہن کوئے نہ پائیآ۔ ایٹھے اوتھے کرے پرتپالے، پرتپالک ہو کے سیو کمائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست سچ کرنی کار کمائیآ۔ سنگر شبد کہے نہ اندروں ہوو کوڑے، کوڑی کریا دینی تجائیآ۔ تہاڈے رنگ ویکھنے گوڑھے، گوبند اپنے رنگ رنگائیآ۔ نام و جا کے ساچی توری، تورت پڑا دئے کھلائیآ۔ چار جگ تہانوں کرے مشہورے، ڈھولے دُھر دے نال وڈیائیآ۔ تئیں اوس گھر دے بنے مزدورے، جتھوں نام بھنڈارا ملے چائیں چانیا۔ تہاڈا صاحب تہانوں قبولے، مالک گود اٹھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیاوان دیا کمائیآ۔ سنگر شبد کہے اندر کوئی نہ کریو گھس گھس، من گھسان نہ کوئے بنائیآ۔ درتے آ کے بہو نہ رُس رُس، رُسے رہیا منائیآ۔ اوس توں بہتا نہیں تے تھوڑا لے کے جانیو کچھ کچھ، جس دی کچھپ دئے گواہیا۔ ہنکاری جانیو جھک جھک، وکاری روپ نہ کوئے دکھائیآ۔ اکو سکھ کے جانیو اپنے نام دی ٹمک، جو ٹمک تاثیر دئے بدلایآ۔ جگت واسنا اُتے جانیو تھک، کوڑی کریا دینی تجائیآ۔ تہاڈے لین دا ویلا آیا ڈھک، دیونہار دیوے بے پرواہیا۔ کوئی پڑا رہنا نہیں لگ، سب دا کایا چولا دینا بدلایآ۔ جے نہیں بنے ہن بن جاؤ اُس پر بھو دے پُت، جو پتن اکو دئے دکھائیآ۔ ویکھو پنا پریم دے خالی رہن نہ دیوے کایا بُت، پنچ تت کم کسے نہ آئیآ۔ ایہو جہی او بھگتو کدی نہیں ملی کسے نوں لٹ، پنا بھگتی بھگتو دات نہ کسے ورتائیآ۔ کوئی نہ جانے کیوں پیاسٹھ، تئیاں رہیا جڑائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر اکھ کھلائیآ۔ سنگر شبد کہے ایویں نہ کریو ہوں ہوں، ہو کے نال سنائیآ۔ جناں چر میں وچ نہ ملے توں توں، میں توں وچ سمائیآ۔ تہاڈا خوشی نہ ہووے لوں لوں، گھر وچ نہ سچ ودھائیآ۔ اوناں چر پر بھ دے دوارے دی کدے نہ بھلیو جوہ، آگے پچھے قدم نہ کوئے لکائیآ۔ جے متھے ٹیکنے تے کوٹن کوٹ باہر ویکھو گرو، گھر گھر بیٹھے

ڈیرے لائیا۔ جے آتم ہو کے پر ماتم نال جاؤ چھوہ، پھر شرم حیا رہے نہ رائیا۔ اپنے گھر دی تہانوں آپے دس دے سوہ، اشارے نال درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنی کار کمائیا۔ شبد گرو کہے پر بھو کچھ میٹوں دے صلاح، لوک مات ست جنائیا۔ میں ویکھنا سب دے اندر اوہ راہ، جو اندھیرے وچ بیٹھے اپنا آپ چھپائیا۔ جو چوراں وانگ داؤ رہے لا، ٹھگاں والا روپ وٹائیا۔ کی تبتوں پتہ نہیں دس ماہ تپنا پئے گنی لگھ ماں، سکے نہ کوئے بچائیا۔ مطلب واسطے کوئی نہ کریو ہاں، بے غرض دینے بنائیا۔ کچی یاری لاؤن دا میٹوں کدی نہیں آیا چا، جھوٹا ناتا نہ کوئے جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپ اپنا حکم ورتائیا۔ شبد گرو کہے میں پھر دا سدا انہول، جیواں نال چوری چوری کھیل کھلائیا۔ جگاں بچھوں آواں اُتے دھول، دھرنی اُتے پھیرا پائیا۔ لگھ چوراسی دیواں مدھول، خاک وچ ملائیا۔ بھگتاں وسال کول، نیرن نیر نظری آئیا۔ جیہڑے میرے نال مارن آون رول، جگ چوکڑی دیواں سزائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک ورتائیا۔ شبد گرو کہے میں ویکھن آیا مرد استری، سارے کھوج کھوجائیا۔ کدے میٹوں کہندے سی جگت دا مشتری، مشن نہ سکے سمجھائیا۔ ہن میں کرن آیا مُجری، ہوکا رہیا سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی رہیا جنائیا۔ شبد گرو کہے پر بھو میری اچ تک کیتی نہیں کسے پہچان، جگت نیر نظر کوئے نہ آئیا۔ ایویں تبتوں مندے رہے بھگوان، توں ساکھیات نظر کسے نہ آئیا۔ حکم نام تیرا سندیشہ دیندے رہے مہان، کاغذاں اُتے وڈیائیا۔ سچ دس نو سو چرانوے چوکڑی کدی آیا وچ میدان، سوربیر ہو کے پھیرا پائیا۔ ایویں ٹلیاں پر بتاں اُتے دھرن تیرا دھیان، مورتی بنا کے تبتوں شرمندہ رہے کرائیا۔ انگلیاں نال تیرا ساز و جا کے رسنا نال گاؤندے گان، ساہمنے ہو کے درس کوئے نہ پائیا۔ گر اوتار پر پیغمبر تیرا کردے رہے بیان، رسنا جہوا ڈھولیاں وچ گائیا۔ تیرا دسدے رہے نام، کسے نظر نہ آیا امام، جوتی جلوہ کر رُشنائیا۔ سُن تیرا پیغام، بغل قرآن وچ لکائیا۔ جتا چر پیادیں نہ اکو جام، ضامن ہو کے لئیں جھڈائیا۔ اوہناں چر جھڑے نہیں گئے تمام، طع توں لے جھڈائیا۔ شبد گرو کہے پر بھو توں آگے سچھنڈ کردار ہوں آرام، حکم نال پیغمبر گرو بنائیا۔ کسے نوں بنا دتا گوپدیاں والا کاہن، کسے نوں بنا کے سیتا تے رام، جنگلاں وچ بھوائیا۔ چھوٹا چھوٹا کر کے احسان، ہستیاں کوٹ دتیاں بدلایا۔ پیر پیغمبر کر کے غلام، بردے دتے دکھائیا۔ اپنا دسیا نہیں کسے نوں سچ مقام، دھام اپنا نہ

کوئے پر گٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر حکم اک منایا۔ شبد گرو کہے سُن میرے بھگونت، تیری بے پرواہیا۔ میں تیرا کسے کولوں
 سُننا نہیں منت، رسنا والی گل موہے نہ بھائیا۔ جے کدی نہیں ملیا ہُن ویکھیا انت، انتر دھیان لگایا۔ پر بھو تیرے ایہہ درویش نہیں سنت، ایہہ ہمیشی
 نظری آئی۔ جنہاں دے چرناں بیٹھاں رُلدا جت، بہشت رہیا گر لایا۔ انہاں دا لیکھا کی جانے برہما پنڈت، جو ویداں دی کرے پڑھایا۔ تیئی اوتار تیرا
 کوئی سمجھ نہ سکے سمت، سچ دا حال نہ کوئے درڑایا۔ جے کسے نوں اشارہ دتا تے اوہنوں بولن دی نہیں دتی ہمت، بھوکھت وچ نہ کوئے درڑایا۔ نہ کوئی
 صفتی بنیا نہ کوئی بنیا نندک، دوہاں اُتے پڑدا دتا پایا۔ گر اوتار پیغمبر تیری کردے گئے منت، سپس قداماں اُتے لکایا۔ دیناں مذہباں دی پا کے چنت، حکمے
 وچ بھوایا۔ کسے نوں دسیا کعبے والی سمت، کسے نال کر کے علت، کسے نوں دے کے تن خطابی خلعت، کسے نال اندروں کر کے ملت، کسے نوں دے کے
 جگت دی زلت، آپ اپنا بیٹھا آسن لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنی سچ دی کار کما یا۔ شبد گرو کہے پر بھو میں نہیں سُننے تیرے
 پوتھیاں والے چھند، جو شنکیاں وچ نظری آئی۔ میں تیرے تاج نوں تیرے اُتے دینا ٹنگ، راج دی لوڑ رہی نہ رایا۔ جو کچھ سو تیریاں بھگتاں دینا ونڈ،
 بن کے بے پرواہیا۔ ایس توں آگے رہن نہیں دینا بھیکھ پکھنڈ، کوڑی کریا دینی کڈھایا۔ بھگتو تئیں نہ ہو یو حیران تے دنگ، ایہہ دنگا جگت نوں رہیا
 دکھایا۔ تئیں تے میرے لاڈلے چند، خوشی نال دیاں چکایا۔ جے کتوں نہیں ملیا اچ دینا اوہ اند، اند آتما وچ رکھایا۔ تئیں نہیں جان دے تہاڈے
 پریم والے رنگ، ایہہ ڈنڈا رہیا پر گٹایا۔ جس نے تہاڈی سیوا کرنی پچھے ہو کے کنڈ، کنڈیاں وچوں باہر کڈھایا۔ ہُن کی سمجھو گے پر بھو کہ ملنگ، کہ لنگرا
 لوٹھا پھیرا پایا۔ کدھرے سمجھ نہ لو ایہنوں ہو گیا ادھرنگ، لت بانہہ پہلے نہ رایا۔ ہُن میں وساں تہاڈے سنگ، سگلا سنگ نبھایا۔ اچ دی رین سب
 حکم گل دینے بے رنگ، مہر اپنی نہ کوئے دکھایا۔ کچھ لہنا دینا اوس سورے سربنگ، جس سپس تاج دتا لکایا۔ اچ گوہند دی ونڈ، گر کھیاں جھولی پایا۔
 جن بھگتو گا لو آگے باپو دا چھند، بخشند ملنگ بن کے سیو کما یا۔ شبد گرو کہے باپو کتے ہوتے نہیں گیا بڈھا، بڈھاپا دے دکھایا۔ کوٹن کوٹ جگاں پچھوں چلدا
 چلدا ہوتے نہیں گیا ڈڈا، چرن پیر نہ کوئے سمجھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیریاں صفتاں دا بھدے گئے گڈا، صفتاں وچ صلاحیا۔ توں بے پرواہ سب توں

بھیت رکھیا گجھا، گنجھل وچ سرب پھسائیا۔ بے پرواہ توں کسے نہیں سمجھایا اپنا مدعا، مُتاں توں تیری عادت نہ کسے بدلایا۔ کلجگ انت بھگونت ہو کے اگھا،
 نرگن ہو کے پھیرا پائیا۔ جن بھگت کوئی نہ رہے ڈبا، منجھدھار وچوں پار کڈھایا۔ گرگھو تہاڈا کوئی نہیں لینا بھگا، بھگون ہو کے دیا کمائیا۔ تہاڈا وسدا رہے
 جھگا، ہندی رہے رُشنائیا۔ تہاڈی خاطر دُھر دالے کے آیا پنجابی بولی والا چگھا، چگتے سارے دے بھجایا۔ تہاڈے وچھوڑے دا میٹوں دُکھا، دوجا دُکھ نہ کوئے
 سمجھایا۔ میں وسندہ راہیا جیہڑا گرگھ اپنی ماں دے پیٹ وچ لٹکیا رہیا پٹھا، بنا سہا سہا دھیائیا۔ میں بے فکر ہو کے رہیا سٹا، اپنی نہ لئی انگڑائیا۔ جس ویلے
 تہاڈا ویلا دُھکا، نرگن ہو کے آیا جوتی جامہ کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان پھیرا پائیا۔ شبد گرُ کہے پُرکھ اکال توں سدا چلن
 والا ٹیڈھا، سدھی دھار نہ کوئے سمجھایا۔ ویکھیں کتے تیتوں چلدیاں لگ نہ جائے تھیڈا، راہ وچ نہ کوئے اٹکایا۔ میٹوں پتہ جس ویلے برہے نوں اشارہ دتا
 چار ویدا، ویدا اپنی پھیر نہ کوئے پڑھایا۔ اوہدا اپنی چرن دی دھوڑی نال بنا کے میدا، مدھ وچ حد دتی رکھایا۔ تیتوں اُپر کدے نہ وسندہ، چرناں وچ آس
 رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنی کار کمائیا۔ شبد گرُ کہے پر بھو اُجے تائیں تیرے گھر سٹ نہیں جمیا کدے جوڑا، سچے کھبے نہ کوئے
 لگایا۔ میں خیران ہو یا توں کس طرح سسے اُپر لایا ہوڑا، ہوڑے دا مطلب جانیا کسے نہ رانیا۔ گرُ گوہند ماچھو واڑے تیرا گاؤن لگا سی دوہرا، پھڑ کے کتوں
 چاروں کٹ دتا بھوایا۔ توں اَبے میرا نکا جہا چھوہرا، شہنشاہ ہو کے تیتوں لواں اٹھایا۔ گوہند ہس کے دتا مروڑا، پر بھو تیرا کھیل بے پرواہیا۔ سری
 بھگوان کہے او نہیں میٹوں تیری پینی لوڑا، لوہڑا پئے جگت لوکایا۔ اوس ویلے تیرے کول ہونا نہیں کوئی باز گھوڑا، گھوڑا شبدی دیاں بنائیا۔ تیرے سر اُتے
 کوئی جھلدا نہیں دسنا چوڑا، چاروں کٹ میرے نام دی وجے ودھایا۔ جیہڑا نانک تہاڈے اندر رکھ کے گیا مہرا، مہر اپنی اک لگایا۔ اوہدے پچھے بھگت
 دوارے دبا کاغذ کورا، خون اپنے نال رنگایا۔ پھر بنا بھگت بھگوان دا جوڑا، وجنی سچ ودھایا۔ کیوں تیرا اوہناں دے اندر ہونا پوڑا، پوڑی گوڑی راگ نہ
 کوئے سنایا۔ جے توں گوہند ہو یو کمزور، نک نال لکیراں دیاں کھچایا۔ توں میرے اُتے داریا اجیت جُجھار فتح سنگھ زور، مات پت دی لوڑ رہی نہ رانیا۔
 ایہہ وی دُنیا وچ تیری نشانی ڈورا، بنا پُرکھ اکال ہتھ نہ کوئے پھڑایا۔ جس ویلے کلجگ انت ہو یا گھنگھورا، رین اندھیری چھایا۔ تیرا ہونا بھاگ متھورا،

مِتھیا دے لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک سنائیا۔ شبد گرو کہے او گو بند تیتوں کسے بٹھنے نہیں سر تے بھل چھبے، چھبھی
 پوہ دے گواہیا۔ تیرا ناتا جڑنا اوس نال شیر بگے، جس دی بغل وچ لوکائیا۔ گر اوتار پیئمبر جس نے اپنے چرناں دے بیٹھوں کڈھے، لوک مات پرگٹائیا۔
 حکمے اندر پھرن بدھے، بندنا سیس جھکائیا۔ اوس ویلے پتہ لگے تیری تے پر ماتا دی پریتی لگے، اکو نور نظری آئیا۔ تیرا پُرکھ اکال تیرے وچوں کوئی نہ
 کڈھے، دوویں رل کے خوشیاں لو منائیا۔ اکو نور اکو دیک جوت بگے، اکو شبد ہوئے شنوائیا۔ پھیر بھگتاں نوں آؤنے مزے، اوہناں کھانی چھڈنی مٹھیا۔
 تیرا پیر سر ویکھ کے ننگے، ننگیاں ملے وڈیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا داتا ویکھ دکھائیا۔ شبد کہا میں شبدی کافور، گھر گبھیر
 اکھوائیا۔ جگ چو کڑی رہیا ہور، کلجک ہور روپ بدلایا۔ جد ویکھو نواں نکور، بردھ بال نہ روپ جنایا۔ میرا کسے دے نال نہیں کوئی خور، بھگتاں دا کھوجی
 بن کے پھیرا پائیا۔ گر کھو کوئی پر بھو تھادے ورگا نہیں کھور، جو در آیاں نوں دیوے دُرکائیا۔ جے سچ سمجھو تھادے اندر وساں تساں پھیر وی نہیں جانی
 لوڑ، لوڑاں جگت پور کرائیا۔ جدوں وڑاں تے وڑاں بن کے چور، راتی ستیاں دے اندر ڈاکا آواں پائیا۔ تھادہ خزانہ تیس نہیں سمجھے تے نہ کوئی جانے لکھ
 کروڑ، اسکھاں والی گنت نہ کوئے گنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان دیا کمائیا۔ گو بند کہے میں کی کچھ جاتا، کی کیتی پر بھ جنایا۔ کی
 سمجھی رمز اشارے والی باتا، باطن ہوئی پڑھائیا۔ کی دسی بن اکھراں توں گاتھا، بن سٹراں سطر سمجھائیا۔ پُرکھ اکال نے میرے ہتھ مار کے اُپر ماتھا، مستک
 دتا بدلایا۔ جدھر ویکھاں تے ویکھاں پُرکھ سمرا تھا، دوسر نظر کوئے نہ آئیا۔ گر گھ بالا چکھیا ڈھاکا، سچے کھبے رہیا لکھائیا۔ میتوں سنگر مل گیا ڈاڈھا، جس لگ
 وچ ڈنڈے دتے لکھائیا۔ اوہنے کیہڑے کارن امرت پیایا وچ باٹا، جو تیتوں گئے بھلایا۔ کوئی پو بے دیوی والی لائا، زرگن جوت درس کوئے نہ پائیا۔ ایسے
 کارن سب نوں آیا گھاٹا، گھاٹے وچ لوکائیا۔ پُرکھ اکال نالوں تیتیا ناتا، ناتواں ہو کے دین دھائیا۔ تن مائی پہن کے بستر خاکا، خالی ہتھ رہے دکھائیا۔ کسے ملیا
 نہیں دُھر دا آقا، عقل چلی نہ کوئے پتر آئیا۔ جے سچ سمجھو پُرکھ اکال سب دا لکا کاکا، جو تھادے اندر وڑ کے آسن لائیا۔ جے اُس دے نام دا سُنو کلاکا،
 لک ٹک آواز سنائیا۔ اوہ بخشے ساچیاں داتاں، دیاوان ہوئے سہائیا۔ گر کھو تھادیاں برتھیاں جان نہیں دینیاں دوویں راتاں، جگ جنم دی زندگی کم کسے نہ

آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے الکھ جگائی۔ شبد گرو کہے پر بھو جگا دے اک الکھ، سوہنگ ڈھولا گائی۔ سری بھگوان کہے میری طوبی میں گوہند نالوں کدی نہ ہونا وکھ، وکھرا دھام نہ کوئے بنائی۔ جن بھگتو تھانوں دے دینی اوہ اکھ، جس نال ساکھیات نظری آئی۔ میں اچ تائیں کسے نوں بھیت نہیں دتا دس، بہڑی تھانوں دینا سمجھائی۔ کیوں جگ چو کڑی گر اوتار میرے جو گا حصہ گئے چھڈ، بھوکھتاں وچ گائی۔ میں ہو یا گد گد، خوشیاں چھند الائی۔ تئیں میرے لال ہیرے نگ، لوک مات کرو رُشنائی۔ تھاڈے اندر پریم دی اگ، جو کوڑی کریا رہی جلائی۔ جس کارن لئے سد، حکم رہیا سنائی۔ سوہنے رہے پھب، آسن رہے جمائی۔ کتے سمجھ نہ لو ایہہ بندیاں والا کوئی پھر دا قد، بڈھا نڈھا اپنی دھار بدلائی۔ میں کوئی بھیداں دے چارن والا نہیں وگ، ساہسی ڈوم نہ نظری آئی۔ میں کوئی براہمنوں دا بنھن والا نہیں تگ، جنیو گل دے وچ پائی۔ ایہہ وی کوئی جرنیل سنگھ دا (سنگت)، جیہہڑا راجا بن کے رواداس دی بھیٹ کرائی۔ رواداس نے بولیا حق، حکم دتا جنائی۔ ایہنوں پہنے پڑکھ سمرتھ، جس دے آگے سیس دتا نوایا۔ توں سانجھ کے چھڈیں رکھ، خزانے دھر دے وچ لکائی۔ جسٹوں کسے نہیں لاؤنا ہتھ، کلج انتم لئے ملائی۔ جن بھگتو کسے نوں نہ ہووے شک، پچھلا لہنا رہیا چکائی۔ ایس توں بہتی ہور دے کے وتھ، پریم پریتی چرناں نال بندھائی۔ کیوں اسنے گوہند چکھا کندھے اُتے وچوں ڈھک، اُچ دا پیر سیس اٹھائی۔ اندر لگا بجر دا پھٹ، فکر دی لوڑ رہی نہ رائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی وڈیائی۔ گوہند کہا میں کدھر پے گیا کھہڑے، رواداس کہے میرا باقی لہنا نظری آئی۔ آگے ہور بتھیرے دُنیا دے پینے جھیرے، جھگڑے وچ رہنا لوکائی۔ کوٹاں جگاں پچھوں سری بھگوان آیا بھگتاں دے کھیرے، کھڑے متھے سب نوں ویکھ دکھائی۔ جن بھگتو چڑھ جاؤ میرے بیڑے، بیڑیاں داناتا دینا تڑائی۔ ویکھو وڈے رکھو جیرے، جیرج انڈ پھیر نہ ملے سزائی۔ جے ایہتھے دُکھ تے ایہتھے سُکھ ایہتھے چاؤ گھنیرے، گھنگھور رین رہن نہ پائی۔ تھاڈا مالک بن گیا سنگھ شیرے، شرع دا لیکھا دے چکائی۔ تئیں آگے اوس دے گھیرے، جو چاروں گنٹ بھجے واہو داہیا۔ بھاویں تئیں اپنے کایا دے چیتھڑ لیرے، پریم پیار نال دھو کے صاف دے کرائی۔ ایہو بخشش ایہو مہرے، مہروان آپ سمجھائی۔ ہن گوہند دے تبیلیاں وچ نہیں لگدے وچھیرے، شبد ترنگ بھجے چائیں چانیا۔ نالے ویکھے میرے پریمی کیہڑے کیہڑے، کتھے بیٹھے ڈیرہ لائی۔

اوہ پُرکھ اکال توں رہیں نہ کتے وچ اندھیرے، تیریاں اگھیاں دیاں گھلایا۔ گوہند کہا میں سب توں دُور سب توں نیڑے، نیرن نیرا سوہا پایا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنا رنگ رہیا چمکایا۔ گوہند کہے پر بھو توں بھگتاں دا کھا دھا نمک، نمک حرام نہ کوئے اکھوایا۔ پرکاش ہو کے داس ہو کے
 ابناش ہو کے چمک، نُور نُور وچوں پر گٹایا۔ انہاں دی بنا دے بنت، جو آئے پندھ مُکایا۔ سبناں دا بن کنت، دُہاگن نظر کوئے نہ آیا۔ ایہہ سب توں
 وڈے سنت، جو ستگر مل کے خوشی منایا۔ مایا موہ توڑ کے مت، ممتا گئے بھلایا۔ تیری آگئے انوکھی سمت، سماں جان بدلایا۔ سری بھگوان پچھلے
 وچھوڑے دی انہاں آگے کر مت، کیوں دتی جڈایا۔ لکھ چوڑا سی وچوں ایہہ تیری تھوڑی جہی جنس، جس دا وپاری نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ گوہند کہے میں دینا کچھ جواب، جن بھگتاں منگ منگایا۔ تر تالیاں سالاں وچ میرا اک ویراں نیلے اُتے چڑھن
 لگیاں چرن تکیا سی وچوں رکاب، بنا رکاب رمز سمجھ کسے نہ آیا۔ اس دا ہر کرشن نوں دتا خواب، جو پہلے گیا سنایا۔ تیغ بہادر گا کے راگ، تیاں اکھراں
 ونڈ ونڈایا۔ پُرکھ اکال نے کہا میں تیرا ویکھنا اوہ باغ، جو باغیچہ شہنشاہیا۔ ایہہ سُن کے محمد دی طبیعت ہوئی خراب، سچھنڈ بیٹھا ہو کے رہیا سنایا۔ گوہند کہا
 تہانوں کرنا پئے اک نوں آداب، ادب نال درٹایا۔ کسے دی نہ کنگ و جنی نہ رباب، ربی نُور نظری آیا۔ اُسے کوئی پُن ویکھنا نہ صواب، صبا بھگتاں دی
 لئے بنایا۔ آپ بن کے شہنشاہ نواب، نوبت حق دے وجایا۔ جنہاں کلمہ پڑھ کے کھا دھا کباب، پشتیاں دے پُشتے دے وکھایا۔ انت کرے برباد، حکمی
 حکم ورتایا۔ لاگیوں عیسیٰ پیا جاگ، ہائے ہائے ایہہ کس آواز سنایا۔ موسیٰ کہے میری کون کرے امداد، ساتھی نظر کوئے نہ آیا۔ گوہند کہے اوہ جس نے
 اک بناؤنی جماعت، جمع تفریق رہن کوئے نہ پایا۔ جس دے جھک دی جھل نہ سکے کوئی تاب، بے تاب ہووے لوکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، حکم حکم وچوں سنایا۔ گوہند کہا میٹوں اکھراں والے کہندے گوہند، سگا ببا ددا نال وڈیایا۔ جے ہوڑے دی بن جان دے بند، پھر پُرکھ اکال آپے
 نظری آیا۔ جھگڑا چھٹ جاندا اُست نند، کوڑی کریا نہ کوئے سنایا۔ امرت ملدا ساگر سندھ، جو پنجاں دے مکھ چوایا۔ ایسے کر کے سارے گئے کھنڈ، کایا
 کھنڈر لیا بنایا۔ نالے میٹوں کہندے والی ہند، نالے جھگڑا ہندواں نال بنایا۔ میں سارے دینے تیج، تاڑا و بے تھاوں تھانیا۔ میں مُنہ دے بھار سُٹنے انج،

سر سکے نہ کوئے اُٹھایا۔ جن بھگتاں دینا نگھ، اپنی چھاتی لایا۔ کدی کسے نہیں سمجھیا وید رگ، جو رگھپت دی کرے وڈیایا۔ نانک دی گودی وچوں
 سارے گئے ڈگت، ڈگیاں نہ کوئے اُٹھایا۔ پاپاں دی اُتے پے گئی ڈھگ، بھار نال دبا یا۔ گو بند کہے میرے بنا کسے نہیں ڈاہنی آگے ہک، باہو بل نہ کوئے
 دکھایا۔ سب نوں پتہ لگ گیا گر اتار پیر پینمبر سارے ہو گئے چھپ، پر بھ سنگھاسن دے تھلے بیٹھے سیس نوا یا۔ کوئی نہ رہیا کسے دامت، مہتراں کیتی
 جدایا۔ اِکو پر م پُرکھ اکال پت، پت پر میثور بے پرواہیا۔ جس دا کھیل دے اندھ، پڑا سکے نہ کوئے اُٹھایا۔ جن بھگتو تھانوں کدے نہیں دینی پٹھ،
 ستمکھ ہو کے سو بھاپا یا۔ تسیں بھاویں یاد نہ کرو چت، میں اپنا پتر تھادے اندر دینا لکایا۔ پریم نال لینا کچھ، زنجیر اپنے ہتھ دکھایا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرماں دا لیکھ مکایا۔ گو بند کہا اے آگے آگے نہ ڈر، بھجیا کتھے جائینگا وڑ، گھیرا سب نوں آپے پائیندا۔ ایدھروں اودھروں سب نوں
 لئے پھر، سامنے پھر وی درس دکھائیندا۔ تھادی چوٹی تے تھادی جڑ، تھادے پچھے اگنی چ گیا سڑ، تھانوں رڑھا کے پہلوں وچ سر سے دے سر، مروا کے
 گڑھی چمکور دے گڑھ، کھیل کھترانے والا کر، انتم آپے لئے ور، اپنے نال ملائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ----- جن بھگتو
 تھادے انوکھا کھولنا سر، سروور اِکو اک دکھائیندا۔ جتھے نہاؤن ناری نر، کوڑی ونڈ نہ کوئے بنا یا۔ ایہہ میرا نہیں تھادا گھر، میں تے مسافر بن کے جگ جگاں دا
 بڈھا گھڑی کندھ اُٹھا کے، پٹھ لکا کے، بغل وچ دی بدلا کے، چھاتی نال لا کے، سیس اُتے لکا کے، حق آواز لگایا۔ ہوئی ہوئی سمجھا کے، چوڑاسی وچوں
 اُٹھا کے، انگلیاں نال لا کے، شبدي پت بنا کے، سوہنگ ڈھولا پڑھا کے، اندر جوت جگا کے، جگت داراج مُکا کے، لوک پر لوک دتی وڈیایا۔ اپنی موج
 دکھا کے، پڑدا پرھاں ہٹا کے، بھگتاں گلے لگا کے، اِکو رنگ دتا چڑھایا۔ خبراں دتیاں تے چکو درشن پاؤ جا کے، ایہہ باؤن والی بچھلی یاد نظری آ یا۔
 بھگتاں دے دوارے تھلے ڈگے آ کے، پتری کھولے بنا کے، ستریں پڑھے نگاہ لکا کے، ربی جوت نور جگا کے، نظر کسے نہ آ یا۔ دھتے داہل واہ کے، بیٹھلے
 اُتلے نوں ہلا کے، موڑ اُتوں بھار لکا کے، ہتھ پٹھ اُتے رکھا کے، کلجک سنجگ دوویں رہیا بھجایا۔ گر کھو تھادے پچھے اپنا آپ تجا کے، شیر سنگھ دا نام
 پورن جوڑ جڑا کے، گو بند دارنگ رنگا کے، گر سکھاں دا جوگ کما کے، بھسم ہو کے قسم کھا کے، اسم اپنا رہیا دکھایا۔ توں کی کہنا اوئے فرید، فردر دے

سمجھایا۔ فرید کہے میں پر بھو دا عزیز، بچہ نظری آیا۔ میرے تن نہیں قمیض، پٹکہ سیس نہ کوئے لکایا۔ میں سکھنی بھگتاں توں تمیز، جو تے پر بھ نوں رہے پانیا۔ جیہڑے جگت ولوں غریب، نام ولوں ملی شہنشاہیا۔ مہر دی ہوئی بختیش، رحمت سچ کمانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار سرناہیا۔ گوہند کہے کچھ آواز آئی ولوں چڑھدے، پُرکھ اکال رہیا جناہیا۔ اشارے کیتے اگلے ہڑدے، جس نے ہڑ دینا وہانیا۔ پڑدے کھلے اگے گھر دے، جتھے وجے سچ ودھانیا۔ جیہڑے بھگت بیٹھے باہر در دے، درشن اوہناں آوٹا دکھانیا۔ کتے سویرے دوجیاں نال رہن نہ لڑدے، سانوں باہر ملیا نہ سچا ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھانیا۔ شبد گرو کہے پر بھو اوہ توں کون کھتری، کہ چھتر دھاری نظری آیا۔ کہ براہمن بنیو پھولن والا پتری، کندلیاں وچ حصے رہوں پانیا۔ کہ منتر پڑھیں گائتری، باراں اکشر نال ملانیا۔ کہ دسیں لگاں ماتری، سہاری بہاری ونڈ ونڈانیا۔ سری بھگوان کہا نہیں اوئے میں بھگتاں نوں کدے دے ملاں کدے راتری، نرگن ہو کے کھیل کھلایا۔ میرا جلوہ نور باطنی، ظاہر کراں رُشناہیا۔ دیکھو کوئی نہ سمجھیو ایہہ کوئی کراماتی، کرماں دا لیکھا رہیا مکانیا۔ جن بھگتو تہاں کیہڑی پٹی لکھ کے پوچنی نال گاچنی، سنگر دا اکھر نہ کوئے بدلانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا حکم اک ورتانیا۔ شبد گرو کہے او برہے تیری دیکھی نگی جی قلم، جو اگے بچھے رہی لکھانیا۔ پر تیتوں پر بھ دا نہیں آیا علم، قانون سکیا نہ کوئے سمجھانیا۔ او شو تیرے پجاری سلفیاں والی پیندے چلم، سوٹے کچھ کے باہر کڈھانیا۔ تیس میری نہیں سمجھی قسم، پر بھ داناتا نہ کوئے جڑانیا۔ تیس پوجا کراؤندے رہے پنج تت جسم، شبد دی سار کسے نہ آیا۔ ایہہ بھگوان، وشنوں کہے تیری سمجھے نہیں رسم، بھیو ابھید نہ کوئے کھلایا۔ برہما کہے میں کن پھڑ کے کھاواں قسم، سمجھ کچھ نہ آیا۔ جے تیرا گرو نہ ہندا دسم، تیرا پڑدانہ کوئے اٹھانیا۔ اوہ ملا بن کے داہڑیاں نوں لا کے گئے دسم، اُستریاں نال گھسانیا۔ جگت مایا دیکھ کے ہسن، مریداں نال مرشداں دی وجدی رہی ودھانیا۔ جگت ناریاں نال وسن، سبج مات ہنڈھانیا۔ جے پر بھو توں آئیوں سارے لگے نسن، بھجے تھاوں تھانیا۔ سری بھگوان کہے میں ایسے کر کے آیا دسن، سور پیر ناؤں دھرانیا۔ پنا بھگتو تہاڈے حکم توں اگے مول نہ لنگھن، ایہہ میری وڈیانیا۔ ایہہ نہ سمجھیو کوئی ڈھا پلنگن، سچھنڈ دوارا رہیا بنانیا۔ میں کوئی چھلے چھاپاں نہیں پہنے کنگن، ا شنبھج والے لال بستر نہ کوئے دکھانیا۔ میرا اکو متہرا

اکو مردنگن، سب دے ٹھیکر رہیا بھنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حکم اپنا رہیا ورتایا۔ گو بند کہے پر بھو میٹوں جا پدا تیرا کوئی ریڑکا، توں رڑکیں سرب لوکایا۔ او گو بند نہیں، ایہہ میرا وبار شبدی کھیڈ دا، پچھلیاں کھڑکیاں ساریاں بند کرایا۔ آگے ہُن میریاں بھگتاں نوں کوئی نہیں چھیڑدا، ست رنگا ستاں لوکاں کرے صفایا۔ ایہہ لیکھا نو سو پُرا نوے چو کڑی گیڑ دا، گیڑے وچ بھوایا۔ ایہہ لہنا گو بند دی مہر دا، مُجّت دا مول چُکایا۔ ایہہ پھیرا پر بھو شیر دا، شریعت دے بدلایا۔ سنت سہیلے لکھ چو راسی وچوں نکھیردا، نکھڑیاں جوڑ جڑایا۔ آگے نظارہ دیکھو اگئی کیہر دا، جو قبراں وچوں ستے لئے اٹھایا۔ کچھ لیکھا شریف اجیر دا، اپنے نال بنایا۔ کچھ جھگڑا گو بند دا گوداوری والے ڈیر دا، ڈیریاں والے دے ہلایا۔ ننگی پیریں فرنگی دیکھو گھر دا، پٹھ ننگی دے دکھایا۔ جنگی چھیڑاں آپے چھیڑدا، جنگجو بہادر پھیرا پانیا۔ رنگ دیکھو پر بھو دی سویر دا، جو صُح دی صُح دے بدلایا۔ ست رنگا کہے میٹوں کیوں بنایا ڈنڈا، ڈنڈوت سچ نہ کوئے سمجھایا۔ میرا لیکھا گوداوری کنڈھا، گو بند راہ تکایا۔ گلاب کہے میرا لیکھا نال بندہ، بندھن دے تڑایا۔ پُرکھ اکال کہا توں چو سب نالوں چنگا، جو کھجک کوڑیاں وزگاں دیں بھنایا۔ توں کی لبھنا اوہ جیہڑا بھگت شمع تے جا کے کدی سڑیا نہیں وانگ پتنگا، شمع دے وچ سمایا۔ لکوں کئی رووے بھیس اوہ براہمنوں تہاڈی مائی گنگا، گوداوری مینڈھی کھول دے دھایا۔ ہائے پر بھو کیوں پھر دا پیریں ننگا، تیری بے پرواہیا۔ سانوں دسد اکسے تیر تھ وچ پانی رہن نہیں دتا چنگا، چنگیاں توں مندے دتے بنایا۔ سادھو کھجک کر کے رنڈا، رنڈیاں دا ویہڑا دتا وسایا۔ شاہ رگ اُتے مار کے ڈنڈا، اتوں بیٹھاں دتے لاہیا۔ ایویں کہندے سانوں دسد سورج چندا، ہائے ہائے ملیا نہ پُرکھ اکال دُھر دا ماہیا۔ آگے پچھے سچے کھبے دیکھن کوئی ہور وی بیگا ساڈے ورگا گندہ، جو پر بھ نال دغا کمایا۔ ویسوا وانگ ڈاہ کے منجا، پگڑیاں ٹوپیاں سانجھ کے منہ اُتے ہتھ پھرایا۔ پر بھونے کہا تہاڈا ایتھوں پھڑ کے پڑا کرنا ننگا، غصے والی گنجائش نہ کوئے رکھایا۔ مُریداں دے پچھوں عیداں دے مگروں تقریراں دے بعد اندر وڑ کے طوبی کر کے چرنی پڑ کے کہن چنگا، جویں تیری رضایا۔ سری بھگوان کہا میں کی کراں گو بند میتھوں چھٹی پوہ توں پھیر منگ لیا کھنڈا، جسٹوں مٹھی پچھے نہیں کوئی ڈنڈا، ڈنڈوت سب نوں دے سکھایا۔ دیکھو پورن نوں کوئی نہ کہیو بندا، بندیو بندیو دینا بندھو نظری آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل رہیا دکھایا۔ پر بھو تیرا کھیل کتھے،

گوہند کہے میٹوں دے جنایا۔ پُرکھ اکال کہے بھگت وسن جتھے، میں اوتھے پھیرا پائیا۔ اوہناں دے کرم جنم پاپ سنتاپ چک کے اٹھے، اٹھا کے اپنے قدماں اُتے کُٹایا۔ ایہہ سُن کے دُرگا اِشٹبھج پئے، ہائے ہائے ہائے شیر نے سب دی کیتی صفایا۔ میرے لال بستراں نالوں گرگھاں دے چنگے کیتے بستر چئے، چٹی دھاروں اگے لئے لنگھایا۔ ہیں! سارے تارے وڈے نکے، مینڈھی کھول کے وین پائیا۔ گوہند کہا میں کیہڑے لکے رہن دینے کسے گٹھے، وتھاں وچوں باہر کڈھایا۔ انتم بنھے اِکو مُٹھے، مُٹھی اپنی رہیا جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اِک اٹھایا۔ سری بھگوان کہے میٹوں کُچھ گیا چُجھ، تیر دتا لگایا۔ اُتر پورب پچھم دکھن چارے دشا وجے بھب، رو رو سٹایا۔ دین دُنی دا نکل گیا کب، ونگ سکے نہ کوئے کڈھایا۔ گوہند شبدی ماریا گبھ، سارے دتے سٹایا۔ سری بھگوان نے ہُن ویکھنا چٹھ کے اُتے لکڑی دے مڈھ، سوہنا آسن لایا۔ ایہو جہا کدی نہیں سی بدلایا جگ، بھگت اُدھارے تے دُشٹاں دی کرے صفایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویلا وقت دے وڈایا۔ گوہند کہے میٹوں اِجے چڑھن لگی جوانی سمت پہلا نظری آیا۔ میں پہلی وار بھگتاں دی کھادھی مہمانی، بل اپنا لیا ودھایا۔ میں چھڈ دتے بھٹھے تیر کانی، شبدی چلہ اِک اٹھایا۔ کوئی رہن نہیں دینا اِبھمانی، کوڑی کریا دینی گویا۔ پُرکھ اکال دی بھگتاں نال رہنی نشانی، نشانے سارے دینے چُکایا۔ جنہاں پچھے پچیاں دی کیتی قربانی، اپنی دتی زندگانی، سرشٹی دسی فانی، مایا دی قیمت نہیں پائی دوانی، سر سے وچ سٹایا۔ ایسے کارن کرے مہربانی، گرگھو تہاڈے ہتھ لائے اُتے پیشانی، خیرانی اندروں دے گویا۔ تہاڈا میرا لہنا نہیں کوئی زبانی کلامی، میں تہاڈے پچھے کرن آیا غلامی، جے پھیر پچھو مالک دُھر اِنامی، بدنامی تہاڈی اپنی جھولی پائیا۔ او ویکھو کتے اوہ جوہ نہ سمجھیو بریگانی، ایہتھے گروآں اوتاراں پیغمبراں دا مقدمہ دیوانی، فیصلہ حق سٹایا۔ تہاڈی اِجے سُر ت انجانی، گوہند ملنا سچا ہانی، جس جُجھار نوں دتا نہیں پانی، تہانوں امرت پیالے دے پئیایا۔ نالے آؤنا وچ میدانی، دُنیا ویکھنی جگت نادانی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھرت دھول دے سہایا۔ دھرنی کہے میرے اُتے ایہتھے پیادھماکا، رام نو ویراں سیس جُھکایا۔ متھا ٹیکیا اپنے باپا، رام دارام منایا۔ میں تیرا کجا جہا کاکا، دسرتھ دا بیٹا اکھوایا۔ پُرکھ اکال کہا ایہہ پھیر کراں گا باتا، کلجگ انتم رہیا سمجھایا۔ شہنشاہی سمت دیاں آؤن راتا، چھبسی پوہ وجے ودھایا۔ جس ویلے بھاگ لگے سرشٹی دی دھرتی ماتا، پر بھو دے

چرناں دی دھوڑ نظری آئی۔ میری کوئی ذات نہیں کھتری براہمن شوڈر ویش مہاشا، ونڈاں وچ حصہ نہ کوئے پایا۔ جد آواں دیکھن جگت تماشا، تماشگیر ہو کے پھیرا پایا۔ سچ بچھو تاں میٹوں خوشیاں وچ آوے ہاسا، گرکھاں مل کے خوشی منایا۔ سب نے جانیا گوبند دا پنج تت کایا چولا پانا، باز گھوڑے ہوئے جدایا۔ کوئی نہ جانے اوہ شبدی دُھر دا آقا، عقلاں توں باہر ڈیرہ لایا۔ جس نے دیناں مذہباں ذاتاں پاتاں دا توڑنا ناکا، سدھا وہن دینا وہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ رام کہا میں چاروں کُنٹ دیکھی اک ہستی، جس دا حساب نہ کوئے آئی۔ پھیر دیکھیا تے اوہدی بھگتاں اندر مستی، مستانے رہیا بنایا۔ ترپتے توں آگے دواپر توں پرے کلجگ انت جن گرکھاں دی بناؤنی بستی، بسترے سب دے گول کرائیا۔ اپنی پریتی کرنی سستی، مہر نظر اک اٹھایا۔ پہریدار بن کے چار کُنٹ پھرنا گشتی، اندر وڑ وڑ دیکھ دکھایا۔ کیڑی آتما میرے نال وسدی، گلوکڑی بیٹھی پایا۔ پیار وچ کدے نہ نسدی، بہڑی بہڑی دئے دُھایا۔ جے کدی سنی تے کہانی او سے دے سچ دی، جو سچے گرکھ رہیا بنایا۔ جن بھگتو جوت اکالن تہاڈے پچھے نچدی، اپنا رنگ رہی چڑھایا۔ ایہہ قیمت پائی گوبند دے بچن سوا لکھ دی، لکھاں دا سیوادار لکھی نرائن دتا بنایا۔ میں کھیل کراں تہاڈے پلہ دی، دو جہاناں پنہہ مکایا۔ آگے ریتی بدل دینی جگ دی، جگت نال درڑایا۔ تہاڈی بڈھی رہن نہیں دینی گگ دی، ہنس دینے دکھایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کھیل کرے سورے سرگ دی، سمرتھ اپنا رنگ دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مُجبت دیکھی بھگتاں دی رت دی، رتی رت رنگ وچ رنگایا۔

* ۲۸ پوہ شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال *

ہر شبد کہے ست ساچی دھار، جگ چوکڑی گئے راہ نکایا۔ گر اوتار پیغمبر بن کے سیوادار، نت نوت سیو مکایا۔ دُھر دا ناد شبد جیکار، نعرہ کلمہ جگت کائنات سنا یا۔ پنج تت کایا بت جھکدے رہے وچ سنسار، نرگن نیوں نیوں لاگن پایا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی کر کے گئے اظہار، اکھراں وچ ڈھولے گایا۔ پُرکھ اکال دین دیال پروردگار آگے کر کے گئے پکار، تن ماٹی خاکی دوئے جوڑ واسطہ پایا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش کھیلے کھیل اپر

اپار، اپر پپر اپنا حکم ورتائیا۔ سَنگَرُ شبد کسے نہ پائی سار، لکھ چوڑاسی جیو جنت ہلکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مارگ ڈھر دا اک پرگٹائیا۔ ہر شبد کہے جگ چو کڑی کھیل سری بھگوان، نرگن سرگن گیا جنائیا۔ تھوڑا تھوڑا دے کے نام دان، سوئی سرتی جگت اٹھائیا۔ تیاں والی ریتی دس کے رام کاہن، بنسری انگلاں نال وجائیا۔ سجدیاں وچ کر سلام، عیسیٰ موسیٰ محمد گئے سپس جھکائیا۔ نانک گوہند کر پر نام، بے انت بے انت کہہ کہہ رہے گائیا۔ پنا اکھراں توں وکھراو سے بھگوان، جس دی سمجھ کسے نہ پائیا۔ جگ چو کڑی بدلدا رہیا ودھان، لوک مات کھیل کھلایا۔ رکھیاں نیاں برہم ویتا دئے گیان، نر نتر انتر منتر اک سمجھایا۔ ڈھر دا کلمہ سچ کلام، پیغمبراں کرے پڑھایا۔ مُجبت وچ کر احسان، محبوب دتی وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا حکم اک ورتائیا۔ سَنگَرُ شبد کہے میں دیون آیا بیان، نو سو چرانوے چو کڑی جگ پنڈھ مکائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال پروردگار سانجھ یار ڈھر دارام ہو یا مہروان، محبوب اٹھ پر تکھ گھلایا۔ سرشی درشی ویکھیا اکھراں والا گیان، رسنا جہوا ڈھولا گائیا۔ ساچا ملے نہ کسے مندر مکان، محل اٹل سو بھا کوئے نہ پائیا۔ تیاں والا دیندے رہے دان، اپ تیج وائے پر تھمی آکاش بھیٹ چڑھایا۔ آتم پر ماتم بلیا کوئی نہ مان، ناتا حق نہ کوئے رکھایا۔ چو تھ جگ ہو یا ویران، خیرانی سب دے اُپر چھایا۔ گر اوتار پیغمبر ہوئے پریشان، نیز اٹھ نہ کوئے گھلایا۔ جگت و دیا لاؤندے رہے دیوان، نراکھ نہ کوئے پڑھایا۔ پڑھدے رہے شاستر سمرت وید پُران، چارے کھانی چارے بانی ڈھولا گائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا دئے گھلایا۔ سَنگَرُ شبد کہے میں دینا اک سندیشہ، جس دی سمجھ کسے نہ آئیا۔ گر اوتار پیغمبر جگ وٹاؤندے رہے ویسا، نرگن سرگن پھیرا پائیا۔ آد جگادی کوئی جان نہ سکيا لیکھا، انت کہن کوئے نہ پائیا۔ دیناں مذہباں والا پا بھلیکھا، ذاتی پاتی ونڈ ونڈائیا۔ دین دُنی دادے کے ٹھیکا، ٹھیکے دار دتے بنائیا۔ آتم پر ماتم کسے نہ دسیا ایکا، اینکار بھيو نہ کوئے گھلایا۔ برہما سمجھ نہ سکيا ویتا، وشنوؤں الکھ نہ کوئے جگائیا۔ شکر کھاندا رہیا ٹھیدا، نیز اٹھ نہ کوئے وڈیائیا۔ چار جگ بدلدا رہیا بھیکھا، بھیکھا دھاری حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دی کرنی کار کمائیا۔ سَنگَرُ شبد کہے میں ویکھیا لوک مات جگ، چار گنٹ دہ دشا دھیان لگائیا۔ دیناں مذہباں ذاتاں پاتاں لگی اگت، اکھراں کرن پڑھایا۔ دُئی دویت کوڑی کر یا کوئی نہ سکے اندروں کڈھ، مایا متا موہ نہ کوئے مٹائیا۔ بن ہر

پیار خالی دس ہڈ، ناری کنت جوڑ نہ کوئے جڑائیا۔ ملا شیخ مسانک پنڈت پاندھے گرنٹھی پنتھی مارگ رہے دس، دسم دواری میل نہ کوئے کرائیا۔ آتم پر ماتم
 ناتا جوڑے کوئی نہ سچ، قیمت رتیاں رہے پائیا۔ ساچا دسائے نہ کوئے تیر تھ تٹ، امرت سر سرور نہ کوئے بنائیا۔ پڑھ پڑھ سارے گئے تھک، چوڑاں و دیا
 رہی گر لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان دیا کمائیا۔ سنگر شبد کہے میں جگ چو کڑی وینہدا رہیا ویاہ، ناری پُرکھ راہ تکائیا۔ کسے دا وچولا
 بنیا نہ بے پرواہ، سر ہتھ نہ کوئے لکائیا۔ نائی براہمن جماناں گھر جانڈے آ، وچولے وادھو پھیرا پائیا۔ دھیاں پُتاں والیاں دوہاں گھراں توں لینڈے کھا،
 بھوجن رسنا نال چھہائیا۔ زرگن نور کہے میں گر اوتار پیغمبر بنائے گواہ، شہادت سارے دین بھگتائیا۔ کسے نوں پر بھ دے اُتے وشواس نہ آیا وساہ، و سری
 سرب لوکائیا۔ دھرم دوارے بیٹھ کے جگ نیتی کوڑی کرپا رہے تکا، نچ نین نہ کوئے رُشائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔
 سنگر شبد کہے میں ویکھدا رہیا چو کڑی جگ، ستجگ تریتا دواپر کلجگ مات ہنڈھائیا۔ گر اوتار پیغمبر سناؤندے گئے پر بھو دی تک، پروردگار نام صلاحیا۔ کلجگ
 انت سرشٹی درشٹی نشانوں گئی اک، تیر گنی گہیر نہ کوئے چلائی۔ مایا ممتا کوڑی ترشنا گھر گھر گئی بھکھ، طعنیاں وچ لوکائیا۔ پُتراں والے دھیاں والیاں نوں
 ۱۲۸ رہے لٹ، لُٹیرے بن کے پھیرا پائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال بھگت سہیلے بنا کے اپنے پُت، مہر نظر اک اٹھائیا۔ آگے سرشٹی دا بدلنا رُخ، چار ورن دینے
 سمجھائیا۔ نہ کوئی پڑدانہ کوئی لگ، بھرم بھلیکھا دینا کڈھائیا۔ بھائیں استری ہووے بھائیں منگھ، دوہاں دا کو حق بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ سنگر شبد کہے میں وینہدا رہیا جگت ریتی، چار کُنٹ دھیان لگائیا۔ کوئی مندر وڈے مسیتی، گردوار پھیریاں پائیا۔ صاحب سنگر نال
 کرے نہ کوئے پریتی، ہر دے ہر نہ کوئے وسائیا۔ گو بند سوہنی لا کے گیا باغیچی، بھل بھلوڑی مات مہکائیا۔ نانک دس کے گیا حدیثی، دُھر دی کر پڑھائیا۔
 گر گھو گر سکھی دی دھار نیکی، نکلیاں توں وڈے دئے بنائیا۔ جناناں چر جانو نہ اپنی کیتی، کرماں داروگ کٹائیا۔ کایا ہونی نہیں ٹھنڈی سیتی، اگنی تت نہ کوئے
 بھجھائیا۔ جھگڑا گنا نہیں اوچ نیچی، راو رنک نہ کوئے بدلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار سرنائیا۔ سنگر شبد کہے نانک گر ار جن گا
 کے گیا لانو چار، چار ورن چار جگ گیا سمجھائیا۔ سرتی شبد کرو پیار، تتاں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ تہاڈی آتم ہووے نار، پر ماتم کنت بے پرواہیا۔ جناناں چر ملیا

نہ ابناشی یار، یارانہ حق نہ کوئے دکھائیا۔ بنا پورن بھگتاں توں کدے نہ پورا ہووے وہار، بھرے بھلی سرب لوکائیا۔ گرتھی پنٹھی کسے نہ پائی سار، بھيو
 کوئے نہ پائیا۔ گوہند بول گیا للکار، ڈھولا اک جنايا۔ فتح سچ ڈنکا وچ سنسار، شبدی نام سنائيا۔ کھیل پُرکھ اکال، دوجا اشٹ نہ کوئے منائيا۔ سرشٹ ہووے
 بے حال، چار کُنٹ گُراييا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کماييا۔ سنگر شبد کہے میں دسنا مارگ سچ، سنجگ ساچا آپ اُٹھائيا۔ بھاگ
 لگا کے کایا ماٹی کچھ، بھگت سہیلے بھيو گھلایا۔ لوں لوں اندر پریم پریتی رچ، رچنا دھر دی دینی دکھائيا۔ منو آمن نہ پئے نچ، کوڑ گڑیار نہ کوئے ہلکایا۔
 مارگ دس پُرکھ سمرتھ، راہ اِکو دینا دکھائيا۔ جس نوں جگ چوکڑی گاؤندے رہے نال گتھ، ڈھولیاں وچ سنائيا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 سچ کرنی کار کماييا۔ سنجگ کہے میں اُٹھیا جاگ، پریم پُرکھ پر بھ تیری اوٹ تکا ييا۔ سنگر شبد کہے اوہ ویکھ کھج کاگ، جہوا کاگ وانگ گُراييا۔ پُرکھ اکال
 کہے میں دینا اک ویراگ، جن بھگت دینا سمجھایا۔ دُرم ت میل دھو کے داغ، پتت پنیت دینا دکھائيا۔ گھر دیک جوت جگا چراغ، زرگن نور کر رُشنائيا۔
 چار ورن دا اٹھاراں برن دا سرشٹی اُتے بدل دینا رواج، پچھلی ریتی رہن کوئے نہ پائيا۔ جس نے رچنا رچی آد، اوہ ویکھے وچ برہما، برہمانڈ اپنا تھم درڑایا۔
 گر اوتار پیغمبر کرن یاد، صوفی سنت فقیر و جاوون ناد، ڈھولے دھر دے اِکو گایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مارگ ساچا دئے دکھائيا۔ سنجگ
 کہے پر بھو مارگ لامات، منگھتا دے وڈیایا۔ بھيو گھلا سجن سادھ، سنت سہیلے گود اُٹھایا۔ جنہاں دے اندر اِکو تیری ہووے یاد، دوجا اشٹ نہ کوئے
 منائيا۔ دیناں مذہباں دا جھگڑا چکے فساد، پریم رنگ وچ سماييا۔ تیرے نام دی سُنن آواز، دوجا راگ نہ کوئے الایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ سنجگ کہے میرا دس دے راہ جگت، اِکو وار درڑایا۔ بھرم رہے نہ کسے بھگت، بھگون پڑدا دینا اُٹھایا۔ تیرے سمت دا سوہنا وقت،
 جگ جگ رہیا بدلایا۔ تیری گوہند نال شرط، شبدی تھم سنائيا۔ کھیل کرنا عرش تے فرش، فیصلہ حق سنائيا۔ غریباں اُتے کرنا ترس، نمانیاں گود اُٹھایا۔
 ذات پات دا میٹ کے ہرکھ، دین دُنی دینی وڈیایا۔ جن بھگتاں کولوں کسے نوں لین نہیں دینا دھرت، وڈھی خور نظر کوئے نہ آييا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کماييا۔ سنجگ سُن تیتوں سمجھاوانگا۔ تیرا مارگ مات لگاوانگا۔ سنت سہیلا تیرا ساک بناوانگا۔ گر چیلرا رنگ رنگاوانگا۔

بھگتاں میلا وچ رکھاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کماوانگا۔ سچ کرنی کار کمائیگا۔ پُرکھ ابناشی دیا کمائیگا۔ پُرکھ اکالا ویکھ وکھائیگا۔ دین دیا لا پھیرا پائیگا۔ ساچی دھرم سالا اک بنائے گا۔ چار ورنناں پھڑ بہائیگا۔ دُھر دی سرن اک جنائیگا۔ مرن ڈرن بھو مٹائیگا۔ نیز ہرنا پھرنا اک آپ کھلائیگا۔ کسے گرکھ نوں جگت وبار وچ پھڑنا پئے نہ پرنا، شبد ڈوری نال رکھائیگا۔ گھر وچ جا کے پھیر پئے نہ لڑنا، ناتا جگت نہ کوئے تڑائیگا۔ گرکھیاں منزل او سے چڑھنا، جتھے اکو نور نظری آئیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیگا۔ سنجگ کہے پر بھو کس بدھ بھگتاں کرے شادی، شادیانہ سچ وجائیگا۔ پُرکھ اکال کہا ایہہ میٹوں دُھر دی وادی، جگ چوکڑی ویس وٹائیگا۔ کلجگ انت ہونی بربادی، کلجگ کوڑ رہن نہ پائیگا۔ کرنا کھیل پُرکھ ابناشی، دو جاسنگ نہ کوئے رکھائیگا۔ جھگڑا کنا پنڈت کاشی، کعبے قرآن نہ کوئے سنائیگا۔ گرودوارے رہن نہیں دینی کوئی بد معاشی، سنگر اکو نظری آئیگا۔ اکو منڈل ویکھنی راسی، گوپنی کاہن دینے سمجھائیگا۔ جن بھگتاں داسری بھگوان بنا ساتھی، جگت سجنناں دی لوڑ رہے نہ رائیگا۔ کوڑا ناتا ٹٹ جائے مات پت بھائی بھین بھسپی ماسی، تائی چاچی کم کسے نہ آئیگا۔ اتم سب نوں مٹی پینی آکھی، دُھر دا حکم نہ کوئے اٹائیگا۔ جس دا تھوڑا سماں باقی، سمت سال دئے گواہیگا۔ چار کٹ رہنا کوئے نہ عاتی، نو نو چار وچے ودھائیگا۔ بھگتاں اندر کھول کے دُھر دی تاکی، پڑدا اوہلا دینا اٹھائیگا۔ نام پیالہ پیاون بن کے ساتی، ساکھیاں نظری آئیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیگا۔ سنجگ کہے پر بھو میں ویکھنا سچ سنوگ، جوڑی سچی نظری آئیگا۔ جنہاں ہووے نہ تیرا جوگ، وچھوڑا روپ نہ کوئے وکھائیگا۔ مایا ممتا رہے نہ روگ، آسا ترشنا نہ کوڑ بنائیگا۔ بھاگ لگے کایا کوٹ، گرہ مندر وچے ودھائیگا۔ شبد اگمی لگے چوٹ، سرتی سرت اٹھائیگا۔ پرکاش ہووے نرمل جوت، نور نور رُشنائیگا۔ پت پتی دی آتم پر ماتم اکو گوت، پڑدا اوہلا دینا اٹھائیگا۔ اگے جھگڑا رہے نہ روگ، روزے نماز توں لینے چھڈائیگا۔ جن بھگتاں داسری بھگوان تیرے اگے اکو وار پینا بھوگ، دو جی اور نہ کوئے سکھائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا دینا بنائیگا۔ سنجگ کہے پر بھو میں کی آکھاں ویاہ، وواہ سمجھ کوئے نہ آئیگا۔ کی میں کہواں نکاح، نقاباں کھ لکائیگا۔ سنگر شبد کہے ایہہ آتم پر ماتم تن وجود پنج تت دی پکڑے بانہہ، دو جہان دی لوڑ نہ کوئے رکھائیگا۔ بھگت بھگت نال کر لین ہاں، وچولیاں نوں دھکے مار کے گھروں دین

کڈھائیا۔ ایس تت دا نہیں وساہ، تھر رہن کوئے نہ پائیا۔ گر شبد جن بھگتو گر کھو گر سکھو تہاڈا سدا گواہ، شہادت ایہتھے اوتھے دئے بھگتائیا۔ دھرم ریتی دا اکو سچا راہ، دوجی تاریخ نہ کوئے بدلایا۔ اے پہلا سمت پُرکھ اکال دا ہویا رواں، رواداری ساری دئے مکائیا۔ اچ تہانوں جاپدا ایہہ رواج نواں، انت سرشٹ سبائی لینا اپنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، نراکار نرویر دھار چلایا۔

* ۲۸ پوہ شہنشاہی سمت ا ہر بھگت دوار جیٹووال *

کوٹاں وچوں گرکھ وِلا رانا آئے وِچ رن، رنبھومی کایا اندر دئے دکھائیا۔ سنگر پورا پریم پیار اندر بٹھے من، متا شبدی گر جڑائیا۔ بھاگ لگا کے خاکی تن، وجود دئے وڈیایا۔ نرگن نور جوت جگا کے چن، اندھ اندھیرا دئے مٹایا۔ نام بھنڈارا دے کے دھن، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ چرن دھوڑی دے کے بناوے جن، جن جننی لیکھے لایا۔ ست جیکارا سنائے کن، کلمہ حق حق الایا۔ جگت جہان بیڑا دیوے بٹھ، منجھدھار نہ کوئے رڑھائیا۔ ایہتھے اوتھے کرے نہ چھل، ول چھل نہ کوئے دکھائیا۔ کرپا کرے پک دے پچھے پہلے پل، خلق پک فلک اُتے زندگی جیون دا سوال ہووے حل، حالت دئے بدلایا۔ جو پریم پریتی اندر آوے چل، نہچل دھام دئے دکھائیا۔ جتھے اکو دیک رہیا بل، نرگن نور جوت رُشائیا۔ نہ کوئی تلوار نہ کوئی ڈھال، رن اپنے ہتھ رکھائیا۔ شبد گرو پھرے وِچ بل، سوربیر نظری آئی۔ جس دے چرناں بیٹھاں جل تھل، برہمنڈ کھنڈ رہیا رگڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچئی سرنائیا۔ رنبھومی پھرے اکو رانا، شاہ سلطان بے پرواہیا۔ دیکھے کھیل دو جہاناں، پُری لوء آکاش پاتال وِجے ودھائیا۔ تھم سندیشہ دیوے دُھر فرمانا، دُھر دی دھار جنائیا۔ جن بھگتاں دے کے نام ندھانا، خالی جھولی دئے بھرائیا۔ بھاگ لگا کے ساڈھے تن ہتھ کایا مکانا، مقامے حق دئے درڑائیا۔ اکو راگ شبد سنائے ترانہ، ترت اپنا رنگ رنگائیا۔ اکو بخشے سچ دھیانا، بن اکھاں اٹھ کھلایا۔ مُجبت وِچ ہووے مہروانا، محبوب بے پرواہ مستی وِچ کرے دیوانہ، دُہرا اپنا رنگ چڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ رن کہے میں دیکھاں راؤ رنک، چوڑاسی کھوج کھوجائیا۔ وِجدے دیکھاں ڈنک،

چار گنت شنوائیا۔ پھر دے ویکھے سنت، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ دین دُہائیا۔ بنا ہر کرپا کسے نہ ملیا بھگونت، گرہ مندر نہ وٹی ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ رن کہے رانے دا وے نگارہ رنجیت، رجو طعمو ستو رہن کوئے نہ پائیا۔ بھگتاں کرے انیت، پنجاں کرے صفائیا۔ اندروں بدل کے نیت، کوڑی کرپا باہر کڈھائیا۔ اک سنا کے گیت، پڑدا اوہلا دے اُٹھائیا۔ گھر سوامی نظری آئے میت، متر پیارا دُھر درگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ رن کہے رنجومی ویکھیا اک نظارہ، بے نظیر نظر بدلائیا۔ ناتا توڑ سرب سنسارا، گرکھاں دے وڈیائیا۔ ساچا مندر دس دوارا، در دربارا اک دکھائیا۔ اکو ناد شبد دھکارا، اگئی راگ سناٹیا۔ اکو نور جوت اُجیارا، نور نورانہ ڈمگائیا۔ اکو کرے سچ پیارا، آتم پر ماتم مل کے خوشی دکھائیا۔ دیونہارا سچ سہارا، پُشت پناہ ہتھ لکائیا۔ من رہن نہ دیوے گوارا، ہنکار اندروں دے کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جنم لین نہ دیوے دوبارا، جو چل آئے سرنائیا۔ رن کہے میں ویکھاں رنگ رنگیل، رنگت اکو نظری آئیا۔ میری اندروں بدل دیوے دلیل، دلبر بے پرواہیا۔ سنگر پورا آپے بندھاوے یقین، یک دم پڑدا دے اُٹھائیا۔ شاستر سمتر وید پُراناں توں باہر سنگر دی تعلیم، جس دا بھيو کوئے نہ پائیا۔ محل اٹل دکھائے عظیم، عالیشان نظری آئیا۔ پہلا گھر دکھائے قدیم، جس دوارے توں ہوئی جدائیا۔ تیراں لکھ تریسٹھ ہزار دفعہ بنیا مرد میں، نار سنسار وچ نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیا۔ رن کہے رنے وچ ہندا، رانا اکو نظری آئیا۔ جس دے ہتھ نگارہ جس دا، ڈنکا دے وجائیا۔ جس دا اشارہ اگئی اکھ دا، پر تکھ دے پرگٹائیا۔ پورب لہنا دینا حق دا، حقیقت دے جنائیا۔ لہنا سچ دا، پورب ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ مہر نظر کہے میں ویکھاں اوہ رانا، پورب لیکھا یاد آئیا۔ جیہڑا رہندا سی مستانہ، چیتھڑ لیر و لیر بنائیا۔ اک گاؤندا سی گانا، گوہند گوہند ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ مہر نظر کہے پچھلا نظری آئے حساب، حصہ دُھر درگاہیا۔ پوربے جنم دا جوان اوستھا دا نواب، کوٹلیاں وچوں نظری آئیا۔ جس ڈھائی سینڈ گوہند نوں کیتا سی آداب، طوبی طوبی کر کے سیس جھکائیا۔ اوس دتا اک خطاب، شبدي حکم جنائیا۔ جس ویلے آوے میرا پُرکھ اکال باپ، نرگن نرور پھیرا پائیا۔ تیری پوری کرے آس، آسانسا ویکھ دکھائیا۔ میں اُس دے ہونا ساتھ، شبدي دھارا ونڈ

ونڈا ئیا۔ تیرا بُت کرنا پاک، رُوح اپنے رنگ رنگا ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا دے چُکائیا۔ لیکھا کہے کوئی نہ جانے لکھت،
 توارخ نہ کوئے سمجھائیا۔ ایہہ گوہند دا بھوکھت، جس نوں سمجھے کوئی نہ رائیا۔ گرکھاں کھول کے درشٹ، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ پار اُتارے وچوں گرہست،
 وڈے چھوٹے نال ملا ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پُرب لیکھا جھولی پائیا۔ پُرب لیکھا کہے میں لیکھا آیا لین، لکھ لکھ شکر منائیا۔ درشن کر
 کے نین، نین گیا بدلا ئیا۔ بن کے سجن سین، ناتا لیا جڑائیا۔ رانے تیرا بالمیک نے لیکھا تھوڑا جہا لکھیا وچ رمانن، ڈھائی سال رام نال گنڈھ پوئیا۔ اوس
 ویلے تیری ذاتی سی اُجین، اُجینیاں وچوں طرفین لیا بنائیا۔ تیرا کُٹب تن بھائی تے پنج بھین، پیو دا بھرا نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، جنم جنم دا لہنا دے مُکائیا۔ جنم کہے میرا جگ جگ لہنا مکدا، مائس جنم ملے وڈیائیا۔ آتم ہو کے پر ماتم دا راہ رہیا بچھدا، من مت بدھ نال
 رلا ئیا۔ میٹوں سارے اشارہ کردے گئے اک تک دا، جتھے ونڈ نہ کوئے ونڈا ئیا۔ ناتا جڑ جائے پتا پت دا، آگے ہوئے نہ کوئے جدائیا۔ جنم جنم دا پینڈا مکدا،
 پنڈھ وچ نہ کوئے پھرائیا۔ رائے دھرم مول نہ بچھدا، پتر کُپت نہ حساب جنائیا۔ لیکھا مک جائے جننی دی لکھ دا، دس دس ماس اگن نہ کوئے تپائیا۔ جھگڑا
 مک جائے کوڑے ڈکھ دا، سنسار روگ رہے نہ رائیا۔ جنم پھیر ملے منگھ دا، پنخ ت و بے ودھائیا۔ پُرکھ اکال سمیں انساں آپے ڈھکدا، دُور دُراڈا پھیرا پائیا۔
 گرکھاں گودی چکدا، بھگتاں لئے اُٹھائیا۔ رس دے کے امرت دُدھ دا، سیر ساچا دے پپائیا۔ جھگڑا مُکا کے وِدیا بدھ دا، شبدی شبد کرے شنوائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، رنبھومی ویکھ وکھائیا۔ رن اندر ویکھو ڈنک نگارے، ڈھول ڈھمکے نظری آئیا۔ چار کُنٹ دہ دشا لگے اکھاڑے، من منسا
 ناچ کرائیا۔ کوٹن کوٹ چکدے سورج چند ستارے، اپنا آپ کرن رُشائیا۔ ننمے ننمے جھردے امرت بچھارے، بوند بوند ٹپکائیا۔ کول کھڑی رہے
 گلزارے، سہنس دل پڑدا لاہپا۔ دسم دواری تگدے رہن نظارے، کوٹاں وچوں دو چار نظری آئیا۔ بنا پُرکھ اکال سچھنڈ دوارے چڑھے نہ کوئے چُبارے،
 منزل منزل پنڈھ نہ کوئے مُکائیا۔ جوگی جتی سستی سنیا سی ویراگی تیاگی ہارے، فقیر فقر ڈھولیاں وچ گائیا۔ ہتے کھڑے سکھمن بنک دے کنارے، ایڑا پنگل در
 پار نہ کوئے کرائیا۔ ہتے کلج پھڑے بیگارے، اکھراں والی کرن پڑھائیا۔ ہتے ویکھدے رہے اشارے، عشق حقیقی نہ کوئے کمائیا۔ رانے تیرا جوڑ گوہند

نال جُڑیا دربارے، نرگن سرگن ویکھ وکھانیا۔ پریم پریتی اندر واجاں مارے، سوئی سرتی لئے اُٹھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھے سب دے دے چُکانیا۔

* پہلی ماگھ شہنشاہی سمت اہر بھگت دوار جیٹھووال *

چھبھی پوہ کہے نو سو پُرانوے چو کڑی جگ پچھوں آئی میری وار، دو جہان برہمنڈ کھنڈ وٹی ودھانیا۔ خوشی ہوئی سچھنڈ ساچے دربار، مقامے حق کھیل اگم اتھانیا۔ اکو تکیا نر نرکار، نرگن نر ویر نرکار نظری آئی۔ جوتی جاتا اگم اپار، الکھ اگوچر شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ بن تیل باقی ہوئے اجیار، نورو نور نور رُشائیا۔ ست ستوادی نظری آئے دھر سکدار، راجن بھوپ بے پرواہیا۔ حکمے اندر کرے خبردار، شبدی شبد جنانیا۔ بن قدماں جھکدے ویکھے گر اوتار، پیغمبر سیس جگدیش جھکانیا۔ در درویش وشن برہما شو بھگھار، خالی جھولی رہے ڈاہیا۔ سنجگ تریتا دواپر کھلج نیوں نیوں چرناں دھوڑی منگدے چھار، نیتز نیناں نیر وہانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل رہیا وکھانیا۔ چھبھی پوہ کہے نو نو چار ویکھی کھیل اپاری، الکھ اگوچر اگم اتھاہ دتی وڈیانیا۔ اکو جوت جگے نرائن نرکار، دو جا نظر کوئے نہ آئی۔ شبد ناد سچا دھنکاری، اناد انادی رہیا سنانیا۔ گر اوتار پیغمبر کرن نمسکاری، سجدیاں وچ سیس جھکانیا۔ بھگت سہیلے بن بھگھاری، صوفی منگن چائیں چانیا۔ جلوہ گر نور اجیاری، پروردگار بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا حکم اک ورتانیا۔ چھبھی پوہ کہے میں ویکھیا ست ستوادی کھیل اپارا، اپر پر سوامی آپ جنانیا۔ جس دا بھو نہ پایا کسے جگ چارا، شاستر سمرت وید پُران سمجھ کسے نہ آئی۔ بے انت بے انت کہہ کے گئے گر اوتارا، پیغمبر طوبی طوبی کہہ سنانیا۔ کاغذ قلم شاہی کوئے نہ لکھنہارا، کاغذ ونڈ نہ کوئے ونڈانیا۔ کوٹن کوٹ رسنا جہوا پتی دند کردے گئے پکارا، پڑدا اوہلا نہ کوئے اُٹھانیا۔ ناد دُھن شبد راگ گاؤندے گئے وارا، ڈھولے سوہلے گیت الاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب سوامی انترجامی نرگن اپنی کھیل کھلانیا۔ چھبھی پوہ کہے میں ویکھیا پُرکھ اکال، اکل کل دھاری نظری آئی۔

آد جگادی دین دیال، جگ چوکڑی ہوئے سہایا۔ وسنہارا سچھنڈ سچی دھر مسال، تھر گھر چرن کول سرناہیا۔ نت نوت بھگت سہیلا اک اکیلا بچھنہارا مریداں
 حال، مرشد بے پرواہیا۔ گر اوتار پیغمبر جس دا بھوکتاں وچ دے کے گئے احوال، بن نیتز نین اکھ کھلایا۔ جس دی ایہتھے اوتھے دو جہاناں نت نوت اولڑی
 چال، شاستر سمتر وید پُران سمجھ کوئے نہ پانیا۔ کوڑی کریا ترے گن مایا پنج تت میٹنہارا جگت جنجال، جاگرت جوت بن ورن گوت کرے رُشانیا۔ سو
 صاحب سوای انتر جامی کھیل کرے کمال، بے مثال اپنی کار کمانیا۔ جوتی جلوہ نوری کر جمال، ظاہر ظہور بے نظیر نظر اپنی رہیا بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا مالک نور خدایا۔ چھبھی پوہ کہے میں دیکھیا جلوہ گر، لاثانی اکو نظری آہیا۔ ابناشی کرتا دُھر دا ہر، پاربرہم
 پر بھ بے پرواہیا۔ سچھنڈ دوار جس دا اگمرا گھر، چھپر چھن نہ کوئے بچھنایا۔ بن پوڑی ڈنڈے جائے چٹھ، ست ستوادی سو بھاپانیا۔ جگ چوکڑی کھیل کر،
 کرنی کرتا آپ سمجھایا۔ حکمے اندر گر اوتر، پیغمبر سیو کمانیا۔ لیکھا جان ناری نر، لکھ چوڑا سی کھوج کھوجانیا۔ نر بھو بھے جنائے ڈر، جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا مالک اک اکھوایا۔ چھبھی پوہ کہے میں دیکھیا دُھر دا مالک، پروردگار نظری آہیا۔ ایہتھے اوتھے دو جہاناں خالق
 سب دا پالک، پرتپالک بے پرواہیا۔ کلجک انت سیری بھگونت بن کے آیا ثالث، صاحب سلطانا نوجوانا مرد مردانہ پھیری پانیا۔ چار کُنٹ دہ دشا لکھ چوڑا سی
 وچوں بھگت سہیلے گر کھ کڈھے خالص، ذات پات ورن گوت کھتری براہمن شودر ویش ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ کوڑی کریا مایا ممتا ہوئے ہنگتا رہن نہ دیوے
 نندرا آلس، جگ جیون داتا جاگرت جوت کرے رُشانیا۔ سنت سہیلے دیکھے دُھر دے بالک، شبد شبدی لئے جگانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 من کوڑی کریا میٹنہارا نالش، نر نرائن دیا کمانیا۔ چھبھی پوہ کہے میں دیکھیا پروردگار، جلوہ نور نور الایا۔ چار کُنٹ دہ دشا سانجھا یار، دین مذہب ونڈ نہ
 کوئے ونڈایا۔ مقامے حق ہو اجیار، حقیقت اپنی رہیا درڑانیا۔ نورو نور کر اجیار، اجالا اکو رہیا دکھانیا۔ کرے کھیل اپرا پار، پاربرہم پر بھ بے پرواہیا۔ جس
 دی گر اوتار پیغمبر پانہ سکے سار، بھيو اجدید نہ کوئے کھلایا۔ بھے وچ کردے گئے نمسکار، ڈنڈاوت وچ اپنا آپ مٹانیا۔ کاغذ قلم شاہی نال کردے گئے
 اظہار، راگاں ناداں شداں وچ گانیا۔ لکھدے گئے وارو وار، قلم شاہی کاغذ جوڑ جڑانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،

دُھر داما لک اک اکلوائیا۔ چھبئی پوہ کہے میں تگیا اگم نظارہ، بے نظیر بن نظر دیا کمائیا۔ جس نوں سمجھے کوئی نہ وچ سنسارا، لکھ چوڑاسی بھو نہ کوئے گھلایا۔
 بن بھگتاں دیوے نہ کسے دیدارا، عید چند نہ کوئے رُشنائیا۔ پڑدا کھولے نہ اندر باہرا، گپت ظاہر رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ نرمل جوت ہوئے نہ کوئے اُجیارا،
 اندھ اندھیر نہ کوئے مٹائیا۔ گر اوتار پیغمبر جس پر م پُرکھ دادے کے گئے اشارہ، سندیشہ دُھر داما ت سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی کھیل وکھائیا۔ چھبئی پوہ کہے میں ویکھیا محکم ایک، ایکنکار رہیا جنائیا۔ جگ چوکڑی دھر کے بھیکھ، نت نوت ویس وٹائیا۔
 گر اوتار پیغمبر دے کے ٹیک، ٹکے مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ اندر وڑ کے دیوے بھیت، شبدی ناد دھن سنوائیا۔ محکم سندیشہ لکھے لیکھ، دُھر دی دھار
 پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ چھبئی پوہ کہے میں کراں انت نمسکار، نمو نمو سپیس جھکائیا۔ جس نوں لجدے گئے
 جگ چار، چوکڑ اپنا پنڈھ مکائیا۔ سندیشہ دے کے گئے گر اوتار، پیغمبر کلماں وچ جنائیا۔ سو کھیل کرے کر نیہار، کرتا پُرکھ سہج سکھائیا۔ نرگن نور جوت
 کر اُجیارا، نر ویر ویس وٹائیا۔ شبدی ڈنکا اک سنسار، چار گنٹ رہیا سنائیا۔ سمت شہنشاہی دو جہاناں کرے خبردار، بے خبراں خبر سنائیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت
 سادھ سنت پر کھنہار، گھٹ بھیتز ویکھ وکھائیا۔ محکمے اندر گر اوتار پیغمبراں دے ہلار، سوادھان لئے کرائیا۔ اٹھو ویکھو تکو لوک مات کلجک جیو کرن کی کی
 کار، کرم کانڈ سارے گئے بھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا محکم اک ورتائیا۔ چھبئی پوہ کہے پُرکھ اکال دتا اک سندیشہ، ست
 ستوادی آپ جنائیا۔ کلجک انتم پورا ہون والا لیکھا، لکھت بھوکھت دے گواہیا۔ جھگڑا چکنا پیر پیغمبر ملا شیخا، مسانک رہن کوئے نہ پائیا۔ گر اوتار پیغمبراں
 مگنا ٹھیکہ، انت آخیری دیوے گواہیا۔ چار ورن اٹھاراں برن کرنی بُدھ بیکھا، منمت کوڑی باہر کڈھائیا۔ ترے گن مایا مول نہ لاوے سیکا، پنچ تت نہ کرے
 لڑائیا۔ گو بند شبد کراؤنا چتیا، چیتن سرتی آپ بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا محکم اک ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبر لوک مات کرو
 خیال، پُرکھ اکالا دین دیا لا پروردگار رہیا جنائیا۔ دھرتی اُتے ویکھو تکو اپنے لال، مرید مرشد اکھ اٹھائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ ویکھو دھر مسال، گرودوارا
 کون سہائیا۔ چار گنٹ دہ دشا سرشٹی درشٹی اشٹی ہوئی بے حال، ساچا رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ مایا متا ہوئے ہنگتا کوڑی کرپا وچے تال، کوڑ گڑیا را نو آ اپنا

سوانگ ورتائیا۔ آتم پر ماتم وسے کسے نہ نال، پاربرہم برہم میل نہ کوئے ملائیا۔ ترے گن مایا پیا جال، ناتا سکے نہ کوئے تڑائیا۔ جو منتر انتر نرنتر آئے سکھال، سکھیا جگت پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک ورتائیا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبر لو تک، مات لوک دھیان لگائیا۔ کون جانے حقیقت حق، کون چلے سچ رضائیا۔ ست دھرم سارے گئے چھڈ، کلمہ حق نہ کوئے گائیا۔ پر ماتم نالوں آتم کر کے اڈ، من واسنا وئی ودھائیا۔ بن ہر نامے خالی دسن ہڈ، دُھن آتمک راگ نہ کوئے سنائیا۔ کوڑی کرپا رہے دگ، اگنی تت تپائیا۔ کسے کم نہ آیا کعبیاں والا حج، حضرت ملیا نہ بے پروا ہیا۔ ساچی ریتی نیتی گئے تچ، پڑدا اولہا نہ کوئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ پُرکھ اکال کہے تینی اوتار کرو دھیان، شبد سندیشے نال جنائیا۔ ساچا دسے نہ کوئے گیان، انتر منتر نہ کوئے سمجھائیا۔ نچ نیز دس کرے کوئے نہ آن، گھر ملے نہ بے پروا ہیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ ہوئے ویران، امرت دھارا میگھ نہ کوئے برسائیا۔ سرت سوانی ملے کسے نہ کاہن، بنسری نام نہ کوئے سنائیا۔ ساچی سپا ملے نہ اگتا رام، کایا بن کھوجن کوئے نہ جائیا۔ بھاگ لگانہ کسے نگر کھیڑا گرام، نرگن جوت نہ کوئے رُشنائیا۔ بن رسنا جھوا پتی دند گائے کوئی نہ نام، گھر سوامی ملن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیکھے کھیل والی دو جہان، نرگن نر ویر کھیل کھلائیا۔ پُرکھ اکال کہے عیسیٰ موسیٰ محمد تلو خیال، دُھر فرمانا اک جنائیا۔ حقیقت دسے نہ حق حلال، حالت بدلی سرب لوکائیا۔ چو داں طبق سرب گران، زمیں اسمان دین دُہائیا۔ کسے کم نہ آئی پڑھی قرآن، کایا کعبے کھوج نہ کوئے کھجائیا۔ ساچی بستی ہوئی ویران، ویری سکے نہ کوئے مٹائیا۔ محمد دے کے گیا بیان، الف یے ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیشہ نر نریشا اکو اک درڑائیا۔ پُرکھ اکال کہے حکم سُنو گرو دس، دہ دشا دیاں جنائیا۔ ساچا ملیا کس کس امرت رس، لیکھا دیو بتائیا۔ چار ورن کر کے آئے اکٹھ، کھتری براہمن شو در ویش جوڑ جڑائیا۔ دُھر دا مارگ آئے دس، پُرکھ اکال اک منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا حکم اک ورتائیا۔ چھبھی پوہ کہے میں دیکھے گر اوتار پیغمبر اکٹھے، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ چرن کول دُھر دے ڈھٹھے، بندنا ڈنڈاوت اک درڑائیا۔ تیرے حکم اندر بدھے، جگ چوکڑی سیو کمائیا۔ سچ دوارے آئے سدے، پنج تت ناتا جگت تڑائیا۔ تیرے فرمانے دے کے ادھے،

ادھیاتمک کری پڑھائیا۔ تیرے نور اندر جگے، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ دین مذہب پا کے حدے، حداں ونڈ ونڈائیا۔ کلجگ انت اخیر کلجگ جیو ساڈے آکھے مول نہ لگے، آخر گئے بھلائیآ۔ مایا ممتا موہ وکار اندر بچھے، ہنکار اپنا گڑھ جنائیا۔ کوڑی کریا ترشنا اندر لگے، اگنی تت جلائیآ۔ تیرا درشن پاوے کوئی نہ اُپر شاہ رگے، نو دوارے پندھ نہ کوئے چُکائیآ۔ ہنس روپ بن گئے لگے، کاگ ہنس روپ نہ کوئے بدلایآ۔ تیرے آگے پر بھ سب نے ہتھ بدھے، گر اوتار پیغمبر سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیآ۔ گر اوتار پیغمبر جھک جھک کرن سلام، نمو نمو سیس نوائیا۔ توں داتا مالک مہروان، محبوب تیری سرنائیا۔ کلجگ جیو بھلے جگت جہان، تیری اوٹ نہ کوئے تکائیآ۔ انت اخیر ہوئے اسیں حیران، چاروں گنت حیرانی چھائیآ۔ مندر مسجد شو دوالا مٹھ بنی دکان، دعویدار نظر کوئے نہ آئیآ۔ ہر دے وسے نہ کسے رام، کاہن کرشن نہ کوئے جنائیآ۔ عیسیٰ موسیٰ محمد ساچا دے نہ کوئے پیغام، پیغمبر حق نہ کوئے پڑھائیآ۔ نانک گو بند ملے کسے نہ آن، گھر مندر نہ وجے ودھائیآ۔ دھوڑی ملے نہ کوئے اِشان، چرن چرنودک لکھ نہ کوئے چوائیا۔ من واسنا پھرن سوان، بھجن تھاوں تھانیا۔ بدھی دا کرن گیان، بھيو ابھید نہ کوئے گھلائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا حکم دینا ورتائیآ۔ پُرکھ اکال کہے میں دینا دُھر فرمانا، سمت پہلا دے گواہیا۔ گر اوتار پیغمبر اں مننا پئے بھانا، سر سکے نہ کوئے اُٹھائیآ۔ وشن برہما شو بننا پئے منانا، نیوں نیوں سیس جھکائیآ۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کہانی بانی چار جگ دا بدلنا پئے گانا، اکو نام دے سمجھائیآ۔ دو جہان سری بھگوان شاہو بھوپ بن رنگ روپ مننا پئے رانا، رعیت نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ دے جنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوہلا دے چُکائیآ۔ چھٹی پوہ کہے میں ویکھ کے ہويا خوش، خوشحالی میرے اُتے آئیآ۔ پُرکھ اکال گر اوتار پیغمبر اں لیا بچھے، جگ چوکڑی کی کی حکم سنائیآ۔ کیوں کلجگ انتم ہويا اندھیرا گھپ، ساچا چند نہ کوئے چُکائیآ۔ جگڑا پیا پتا پت، کوڑی کریا کرے لڑائیآ۔ امرت جام ملے کسے نہ گھٹ، اٹھسٹھ تیر تھ رہے گر لائیآ۔ ست دھرم دا بوٹا گیا سُنک، پت ڈالی نہ کوئے مہکائیآ۔ ساچی موئی کوئی نہ رت، خزاں بسنت گئی بدلایآ۔ کسے دے کول نہیں کچھ، سادھ سنت خالی جھولیاں رہے دکھائیآ۔ ساچی منزل دا پیئڈا نہ جاوے مک، مقامے حق نہ کوئے رسائیآ۔ آون جاون لکھ چوڑا سی جائے کسے نہ چھٹ، بندی خانہ نہ کوئے تڑائیآ۔ آتم پر ماتم دھار گئی ٹٹ، برہم پار برہم وچ

نہ کوئے سمائیا۔ کریا کھیل ابناشی اچت، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر تھم اک ورتائیا۔ چھبھی پوہ کہے میرا سماں بدل کے آئی پر بھ دی پہلی
 ماگھی، مگن بھگتاں رہی کرائیا۔ سرشئی درشئی دُنی دیکھی داغی، دُرمت میل نہ کوئے دھوائیا۔ گر کے شبد کوئے نہ جاگی، جگت و ہاراں وچ گُرائیا۔ رسنا جھوا
 بتی دند بنے رہے راگی، انحد ناد نہ کوئے وجائیا۔ ملیا میل نہ موہن مادھو مادھی، مدُھر دُھن نہ کوئے سنائیا۔ بانی پڑھی نہ بودھ اگادھی، اکھر ویکھ ویکھ خوشی
 منائیا۔ ساچی منزل بنے نہ پاندھی، رہبر راہ نہ کوئے دکھائیا۔ بن مکے کعبیوں بنے نہ سچے حاجی، جُجرہ حق نہ کوئے درڑائیا۔ پنا سجدیوں کوئی پڑھے نہ سچ
 نمازی، نوازش وچ ویکھے نہ کوئے لوکائیا۔ کروڑاں ارباں دی ودھدی ویکھی آبادی، بھگت بھگونت دارُپ نہ کوئے بنائیا۔ انت اخیر سب نے ہارنی بازی،
 بازاں والا دے گواہیا۔ جس دا اکو اسو گھوڑا تازی، تاجاں تختاں والیاں دے اٹائیا۔ کسے دی شہنشاہی نہ رہے نوابی، نوبت اکو نام سنائیا۔ سولویں سال تک
 نو کھنڈ پر تھی ست دیپ پرگٹ کرنی پنجابی، پنچم پنچ پنچ دینا سمجھائیا۔ من واسنا کوئی رہن نہیں دینا باغی، شبد کھنڈا اک چکائیا۔ جو پر م پُرکھ نوں رہے
 ارادھی، تنہاں ہونا آپ سہائیا۔ جھگڑا مکنا پنڈت قاضی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی دے درڑائیا۔ ماگھی کہے میں ہو گئی مگن،
 نیوں نیوں سیس نوائیا۔ جن بھگتاں آئی سدن، گرگھ مات اٹھائیا۔ پر م پُرکھ پر ماتم کرن آیا اگئی عدل، جس نے دو جہان عدالت اک لگائیا۔ جس نے
 برہمنڈ کھنڈ دینے بدل، وشن برہما شو دے بدلایا۔ جس نے لیکھا جاننا مقول قاتل قتل، چوراسی پھاسی ونڈ ونڈائیا۔ اُس دا اکو درتے اکو پتن، اکو نیا نوکا رہیا
 جنائیا۔ جن بھگتاں دکھائے اپنا پچھلا وطن، جس گھر وچوں ہوئی جدائیا۔ تیج انتم آیا رکھن، راکھا ہو کے بے پرواہیا۔ لگھ چوراسی وچوں ورو لے کھن، نام
 مدھانا ہتھ اٹھائیا۔ شبد گرو نواسی پٹن، پاٹل اپنی دیا کمائیا۔ سچ دوارا کھول کے ہن، نام بھنڈارا دے ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دی کار اک کمائیا۔ ماگھی کہے میں پر بھ در ہوئی منظور، منزل پنڈھ مکائیا۔ جلوہ تک اگئی نور، میرے انتر وبتی ودھائیا۔ جس
 نوں کہندے دُورن دُور، نیرن نیرا نظری آئیا۔ مہروان مُجبت وچ حاضر حضور، محبوب شہنشاہیا۔ بھگتاں بلدا ویکھنا ضرور، ظاہر ظہور پھیرا پائیا۔ جنم جنم
 دے کٹ قصور، کوڑی کرپا دے گوائیا۔ سچ دوارے بنا کے سچ مزدور، کیتی گھال جھولی پائیا۔ ماس جنم جان نہ دیوے فضول، فضل رحمت نال ترائیا۔

آتم پر ماتم داد سکے وکھرا مضمون، بن اکھراں کرے پڑھائیا۔ جس دا سمجھ سکے نہ کوئے قانون، قاعدہ اپنا دے درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ ماگھی کہے میں ویکھ ہوئی انند، انند اکو نظری آئیا۔ چوتھے جگ لیکھا گیا پندھ، پیئڈا باقی رہیا نہ رائیا۔ گر اوتار پیئغمبر خوشیاں وچ گاون چھند، تُوں ہی تُوں ہی راگ الایا۔ بھگوان ہویا بھگتاں سنگ، سگلا سنگ بنائیا۔ نچ آتم دیوے ٹھنڈ، پرمانند سمائیا۔ نام بھنڈارا دیوے ونڈ، وست اموک جھولی پائیا۔ ست چڑھا کے انوکھا رنگ، مچھٹی دے دکھائیا۔ دئی دوتی ڈھاہ کے کندھ، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ کوئی رہے نہ بھاگاں مند، وچھڑیاں جوڑ جڑائیا۔ پڑدا لاه کے ہنگ برہم، پاربرہم رہیا دکھائیا۔ کوڑی کرپا رہے نہ ترشنا تم، تاس موہ نہ کوئے جنائیا۔ چنتا میٹ کے جگت غم، خوشی اندر دے پرگٹائیا۔ بھاگ لگا کے کایا مائی چم، چم درشتی دے بدلایا۔ لیکھے لا کے پون سواسی دم، پون انجا سیو کمائیا۔ جگت جنم دیاں وچھڑیاں بیڑا بنھ، دھر داسنگ دے جنائیا۔ اکو راگ سنا کے کن، ناد اگئی دے وجائیا۔ من کا منکا پھیر کے من، منسا منسا وچوں بھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیئغمبر ویکھو شہنشاہی ماگھ چڑھیا، دو جہان وجے ودھائیا۔ بھگت بھگوان نے مل کے اگتا اکھ پڑھیا، تُوں میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا گائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نہ جنمے نہ کدے مرپا، گیر وچ نہ کدے رکھائیا۔ جو کرنا سو آپے کرپا، دوجی اوٹ نہ کوئے رکھائیا۔ نر بھو بھے وچ کدے نہ ڈریا، اکال مورت نظری آئیا۔ دھر درگاہ سچھنڈ دوارے کھڑیا، جتھے چھپر چھن نہ کوئے چھہائیا۔ اگنی اگت کدے نہ سڑپا، گور وچ نہ کوئے دبائیا۔ مہروان ہو کے اپنی کرپا کرپا، محبوب نور خدائیا۔ لوک مات کلجگ انت ساڈھے تن ہتھ وسا کے ساچا گھریا، گرہ مندر سو بھاپائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال پر ماتم آتم ہو کے وریا، نار کنت انگ جڑائیا۔ دین مذہب ذات پات، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ست سچ کرنی کار کمائیا۔ ماگھ کہے میں ہویا اُجاگر، پُرکھ اکال دتی سرنائیا۔ میں بنا سچ سو داگر، چار گنت پھیرا پائیا۔ بھگتاں نرمل کرم کرنا اُجاگر، دُرمت میل دھوائیا۔ سنت سہیلے بناؤنے وڈ بہادر، شبدی بل پرگٹائیا۔ میل ملاؤنا نال دھر دے قادر، کرتے وچ سمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی دے سمجھائیا۔ ماگھ کہے میں بھاگاں ونت، گرگھاں دیاں بنائیا۔ وچھڑیاں میلاں دھر دا کنت، سجن شہنشاہیا۔ گڑھ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم

دیاں سمجھائیا۔ بودھ اگادھ بن کے پنڈت، اِکو کراں پڑھائیا۔ جگ جنم دی پورب ویکھاں سند، سنت سُہیلے کھوج کھوجائیا۔ پریمیاں پیاریاں انتر دے کے ہمت، حوصلہ دیاں ودھائیا۔ جن بھگتو سری بھگوان تہاڈے اندر سمت، اتر پورب پچھم دکھن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ ماگھ کہے میں بھگتاں دسنا سچ، سچ سچ جنائیا۔ گرگھو پڑدالاہ کے ویکھو کایا ماٹی کچ، کنچن گڑھ سُہائیا۔ تہاڈے انتر بیٹھا پُرکھ سمرتھ، گھر وچ اپنا ڈیرہ لائیا۔ جس دانک منہ نہیں ہتھ، متوت نہ کوئے پرگٹائیا۔ حقیقت وچ سچ، ست دئے سمجھائیا۔ ساڈھے تن کروڑ اندر رہیا رچ، رچنا اپنی دئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ جن بھگتو اندر مار کے ویکھو جھاک، پڑدا پڑدے وچوں اُٹھائیا۔ بند کوڑا کھول کے ویکھو تاکی، بجر کپاٹی کُنڈالاہیا۔ گھر سجن بیٹھا ساقی، جام پیالہ رہیا پیائیا۔ لیکھا جانے ماٹی خاکی، خالص اپنا روپ دئے سمجھائیا۔ منو آمن رہے نہ عاقی، متا موہ دئے چُکائیا۔ آتم پر ماتم دتے ذات اذاتی، اِکو نظری آئیا۔ توں میرا میں تیرا ڈھولا گاوے گاتھی، کرے سچ پڑھائیا۔ ابھتے اوتھے دو جہاناں بن کے ساتھی، سگلا سنگ نبھائیا۔ چوڑاں لوک کرے راکھی، پھڑ پھڑ آگے لئے لائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر وشن برہما شو دے کے گئے سندیشے پاتی، لوک مات مات جنائیا۔ نو سو چرانوے چوڑی جگ بچھوں پہلے سمت دی آونی اوہ اگئی راتی، جس رین دی رینکا ہتھ کسے نہ آئیا۔ ماگھ کہے میں آیا لوک مات، پُرکھ اکال دتی وڈیائیا۔ سنجگ دا جگنا بن چراغ، زرگن نور نور رُشنائیا۔ کوڑی کریا بدل کے راج، کلجک صفا دینی اُٹھائیا۔ حکم دے کے دُھر مہاراج، سندیشہ دینا سناٹیا۔ اِکو کلمہ اِکو نام اِکو کرنا پئے آداب، اِکو سیس جگدیش جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حکمے اندر حکم منائیا۔ ماگھ کہے میں دسنا لوک مات، پر بھ دا حکم بے پرواہیا۔ کلجک سٹی اندھیری رات، کوڑی رین رہن نہ پائیا۔ سنجگ ساچی پرگٹ ہونی پر بھات، پر بھاتی ڈھولے گائیا۔ جھگڑا کنا ذات پات، دین دُنی اِکو نظری آئیا۔ چار ورن اٹھاراں برن بنی اک جماعت، اِکو کرے سچ پڑھائیا۔ لہنا دینا سب دا چکاوے مستک ماتھ، پورب کرماں نہہکرمی ویکھ وکھائیا۔ سرشٹی درشٹی دا بدل دینا سماج، سے آگے چلے نہ کوئے چترائیا۔ پر بھ دا کھیل سمجھے نہ کوئے دماغ، چوڑاں و دیا کم کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم آپ پرگٹائیا۔ ماگھ کہے میں پر بھ دا حکم سُنا ہو کے موجود، جو مُفلساں رہیا اپنائیا۔ جگ جگ بدلدا گیا عروُج،

عرش فرش ویکھ وکھانیا۔ کلج رہے نہ اخیرى حدود، حضرت دے گواہیا۔ --- کرنی نیستو نابود، کوڑی کریا دینی مٹانیا۔ نانک گوہند دے کے گیا
 ثبوت، اکھرا اکھراں ونڈ ونڈانیا۔ کوئی کھیل نہ سمجھے پنج تت کایا کلبوت، انتر انتر پڑدا کوئے نہ لاهیا۔ اکھراں وچوں پتھراں وچوں ستھراں وچوں لہدے
 محبوب، جگت نیتراں چار کنت اکھ اٹھانیا۔ بھید سمجھ کے ایکا دوج، دو آ ایکا جوڑ نہ کوئے جڑانیا۔ انتم سب نے کر کے جانا کوچ، کوچا گلی رہن کوئے نہ پانیا۔
 بن بھگتاں کسے نہیں آونی ساچی سوچ، سمجھ نال رمز نہ کوئے ملانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دھر فرمانا اک درڑانیا۔
 ماگھ کہے میں ویکھنا کھیل حقیقی، حاکم اکو نظری آیا۔ جس کلج کوڑی کریا میٹنی تاریکی، تارا چند دے ڈھانیا۔ جس دے ہتھ دو جہاناں توفیقی، طوبی طوبی
 کرے لوکانیا۔ جو آد جگاد سب دار فیکسی، فرکاداری دے گوانیا۔ جس دے چرناں ہیٹھاں جگ چوکڑی کوٹن وار بیتی، گر اوتار پیغمبر گئے سیو کمایا۔ اوہ لکھ
 چوراسی جانہارا نیتی، گھٹ گھٹ انتر ویکھ وکھانیا۔ پُرکھ اکال دی اک سال دی برسی اے نہیں بیتی، کوٹاں برسوں دے جھگڑے دے مُکانیا۔ جن بھگتو
 تھوڑی توں بہتی وٹو کچھپی، بہتی توں تھوڑی کر کے دے وکھانیا۔ بنا گوہند توں وسدی رہے نہ کوئے باغیچی، بہار نظر کوئے نہ آیا۔ پر بھ دی کھیل سب
 توں نیکی، جگ نیتر ویکھن کوئے نہ پانیا۔ کلج انت سب نے بھرنی اپنی کیتی، گر اوتار پیغمبر آگے ہو نہ کوئے چھڈانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، اپنا تھم اک ورتانیا۔ ماگھ کہے میں اٹھا اٹھا ویکھاں اکھ، بن اکھاں اکھ گھلانیا۔ زرگن روپ پر بھو پر تکھ، پت پر میشور بے پرواہیا۔ لکھ چوراسی کایا
 ماٹی بھانڈے ویکھے سکھ، اندج جیرج اُتہج سیتج پھول پھولانیا۔ گر اوتار پیغمبر جو مارگ گئے دس، جیو جنت گئے جھلانیا۔ ست دھرم دھیرج چھڈ کے ہتھ،
 کوڑی کریا رہے کمایا۔ من واسنا رہے نٹھ، دوس رین بھجن واہو داہیا۔ مندر مسجد شودوالے کر اکھ، جگت سیاست کرن لڑانیا۔ ہر دے نام لئے کوئی نہ
 رٹ، رٹا پیا سرب لوکانیا۔ نرمل جوت جگے نہ لٹ لٹ، چاروں کنت اندھیرا چھانیا۔ شبد اگمی لگے مول نہ سٹ، سوئی سرت نہ کوئے اٹھانیا۔ پریم رنگن
 رنگے کوئی نہ رٹ، لال گللا رنگ چڑھانیا۔ دھیرج رہیا کوئی نہ ست، سنتو کھ بیٹھا منہ چھپانیا۔ سادھ سنت دھیاں بھیناں رہے تک، نیترا اکھ نہ کوئے
 شرمایا۔ گر اوتار پیغمبر سب دا کھہرا گئے چھڈ، لوک مات کر جڈانیا۔ سرگن کولوں ہو کے اڈ، زرگن آگے دین ڈھانیا۔ پر بھو تیرے پنا بھگت بھگوان دی

چلے کوئے نہ جد، پتا پوت ناتا نہ کوئے جڑائیا۔ کلجک جیو بدھی ہوئی گت، ہنس بیٹھے رنگ بدلایا۔ سارے لا کے جھوٹے بیج، پاٹھشالا وچ دین ڈھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم دے سنایا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیر پیغمبر و حاضر کرو لکھت، حکمی حکم جنایا۔ تہاڈا پورا ہویا بھوکھت، بیس اکیسا پندھ چکایا۔ آگے سب دا پُرکھ اکال ہونا اشٹ، دوجا گر نہ کوئے منایا۔ نہ کوئی رام تے نہ کوئی وشٹ، وشیاں والا سنگرؤ کم کسے نہ آیا۔ سنگرؤ پورا پُرکھ اکال پنج تت بھوگے نہ کدے گر ہست، جوت شبد کرے کڑمائیا۔ نہ کوئی آسار کھے سورگ بہشت، سچکھنڈ سچ اک سمجھایا۔ آد جگاد نہ ہووے نشٹ، ٹھیکر بھن نہ کوئے دکھایا۔ کوڑی کرپا وچ نہ ہوئے بھرشٹ، بھرماں وچ نہ کوئے بھرمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حکمی حکم سنایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اپنا کر دیو اقبال، سچکھنڈ نواسی دیا کمائیا۔ ساڈا ویلا انت پہنچیاں آن، صدی چودھویں پندھ رہی مکائیا۔ تہاڈا حل ہووے سوال، ناتا توڑے جگت لوکایا۔ پُرکھ اکال سب نوں آپے لئے سنبھال، حکمے اندر حکم منایا۔ جس دے حکمے اندر کال مہاکال، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ وشن برہما شو گھاننا رہے گھال، بھجن واہو داہیا۔ شبد اگئی وجے تال، تلواڑا شہنشاہیا۔ ترے گن مایا پنج تت کھیل کرے کمال، نرگن سرگن ناتا جوڑ جڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک ورتایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر چھیتی کر لوٹسیں صلاح، صاحب سوامی آپ جنایا۔ ویلا وقت گیا آ، سمت پہلا دے درڑایا۔ تہاڈا شہادت دین والا کیہرا گواہ، وکلا نظر کوئے نہ آیا۔ سچ دوارے اکو عرض لو سنا، آرزو وچوں باہر کڈھایا۔ حکم دیوے واکرؤ آپ خد، خدی دالیکھا دینا چکایا۔ جس دے نالوں ہوئے جدا، انتم اپنے وچ ملایا۔ دُھر دامارگ کر کے سدھا، دو جہاناں دے سمجھایا۔ پریم پیار دی دس کے بدھا، بندھن دے تڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل دے دکھایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پریتم ساڈی عرضوی، بنیتی سچ سنایا۔ تیرے آگے اجر نہ کوئی، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کہے ساڈی دروہی، دروہی دروہی حال ڈھایا۔ گر اوتار کہن تیرے چرن بناٹے کوئی نہ ڈھوئی، دوارا نظر کوئے نہ آیا۔ کوٹاں ارباں وچوں سنت سہیلا لوک مات رہ گیا کوئی کوئی، ساڈی سکھیا سارے گئے بھلائیا۔ کلجک کوڑے کوڑی واسنا ہر گھٹ اندر بوئی، من واسنا بوٹا دتا مہکایا۔ گرمت کلیمیاں توں باہر ہو کے روئی، بن اکھاں نیر وہایا۔ سوئی سرت نہ اٹھے نویں زروئی، نرگن زرویر نرکار درس کوئے نہ پانیا۔ آتم

پر ماتم نال کوئی نہ چھوہی، پڑدا دُئی نہ کوئے اُٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا دئے گھلایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن میرے جگدیش، تیری سچی سچی شہنشاہیا۔ بن چرناں جھک جائے حکمے والا سیس، تت نظر کوئے نہ آیا۔ تیرا نام کلمہ اک حدیث، حق حق پڑھایا۔ اسیں آگے لگھ تیری دہلیز، دہ دشا پندھ مُکانیا۔ ساڈی آسا منسا پوری کر اُمید، آمد وچ وجے ودھایا۔ لوک مات تیرے حکم دی شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی وچ کر کے آئے تائید، تُعارف وچ سمایا۔ مارگ دس کے دھرم کرم کلمیاں وچ عید، عادت سچی سچ دکھایا۔ بھانا مننا دس کے آئے نصیحت، حکمی حکم سمجھایا۔ تیرا بھوکھت دے کے آئے وچ وصیت، وسیع جگت سمجھایا۔ پر بھو تیرے بنا تیری سمجھیا نہ کوئے اصلیت، اصل وصل یار نہ کوئے کرایا۔ صدی چودھویں ساڈی خراب ہوئی طبیعت، تڈھ بن طیب نظر کوئے نہ آیا۔ بھگونت کنت اسیں دس کے آئے پُرکھ اکال سب دی سانجھی ولدیت، والد والدہ ہور نہ کوئے بنایا۔ ساڈی آسا منسا تیری اہیت، احب مُشکل حل کرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی سرنا یا۔ پُرکھ اکال کہے لکھ دیونال ہتھ قلم شاہی، اُنگی دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ کلجک جیو ہوئے گمراہی، بھے بھو نہ کوئے منایا۔ جگت پاندھی بھلے راہی، منزل حق کوئے نہ پایا۔ ملیا میل نہ دُھر دے ماہی، سجن سچ نہ کوئے منایا۔ من واسنا ہوئے تباہی، کامل مُرشد جوڑ نہ کوئے جڑایا۔ گر اوتار پیغمبر و سچھنڈ دوارے دے دیو اکو وار گواہی، دوجی شہادت دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ میں گوہند شبدی سُت اُٹھاؤنا جس نے چار جگ دے اکتھے کیتے چھیمبے نائی، نوکا نام نہ کوئے چلایا۔ کسے نہیں جانیا کیوں گوہند پٹیا بوٹا کاہی، کائنات بھيو نہ آیا۔ کیوں ڈھولا اکو گیا گائی، دوجا اشٹ نہ کوئے منایا۔ کیوں پتراں بھیت چڑھائی، مات پت ہوئی جدایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی دھار آپ بدلایا۔ گر اوتار پیغمبر جھک کے سرن، سرنگت اکو اوٹ تکایا۔ پر بھو جگت دا چھڈیا جیون مرن، لوک مات آئے تجانیا۔ تیرے پریم دا ساچا کر کے پرن، پرنام اکو اک درڑایا۔ جھگڑا مُکا دے ورن برن، ذات پات رہے نہ رانیا۔ آتم پر ماتم ڈھولا سارے پڑھن، واہرُ رام خُدا گاڈ دے سمجھایا۔ تیری منزل ساچی چڑھن، ادھ واٹے ہور نہ کوئے اٹکایا۔ توں سب نوں آئیوں ورن، دُھر دا کنت شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا حکم دے ورتانیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈی سلام، بن سجدے سیس جھکایا۔ توں مالک اک امام،

کامل نظری آئی۔ لوک پر لوک بدل دے نظام، چوداں طبقات اکھ بدلایا۔ ساچا کلمہ دس کلام، اکو کر پڑھایا۔ توں آد جگادی رام، رحمت وچ سمائی۔ توں
 زرگن نور کاہن، بنسری نام وجایا۔ توں سنگر ساچا والی دو جہان، نانک ڈھولا گایا۔ تیرا شبد انوکھا بان، پڑیاں لوآں ڈیرہ ڈھایا۔ تیرا سچھنڈ دوارا سچ مکان،
 چھپر چھن نہ کوئے چھہایا۔ تیرا دیا باقی جگے مہان، زرگن جوت کرے رُشانیا۔ تیرے سنگھاسن سچ آرام، بسرام اکو دئے دکھایا۔ تیرا حکم اک فرمان،
 ایہتھے اوتھے نہ کوئے اٹلایا۔ انت اخیرى سب دا اک بیان، بے زبان رہے جنایا۔ کرپا کر سیری بھگوان، بھگون آپے ہو سہایا۔ اسیں تیرے در دے
 درویش منگتے بھکھاری پریم وچ مہمان، مُجّت وچ محبوب سیس نوائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن دیناں مذہباں دی میٹ دے دکان، دوا ایکے نال ملایا۔ توں لکھ
 چوراسی باغبان، بوٹی کلی کلی تیری مہک مہکایا۔ تیری مہر نظر لکھ چوراسی ہو جائے سوادھان، سویا رہن کوئے نہ پایا۔ تیرے حکمے اندر مورکھ موڑھ ہون
 پتر سنگھڑ سُبجان، بدھ بیک دے کرایا۔ تیرا اکو ڈنکا وجے دو جہان، زرگن سرگن سرگن زرگن اکو نظری آئی۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 سچ مارگ دے لگایا۔ گر اوتار کہن پر بھو چار جگ دی ساتھوں لے لے فرست، فرستیاں دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ اسیں بھوگ کے تیرے حکم دا گرہست،
 تچ آئے جگت لوکایا۔ پنج تت کایا ماٹی کر کے نشٹ، نشانہ تیرا آئے جنایا۔ بن اکھاں لا کے شست، نشانے تیر رہے دکھایا۔ کھانی بانی شاستر سمرت وید
 پُران گر اوتار پیغمبر تیری دس نہ سکیا کوئی حیثیت، حساب کتاب نہ کوئے جنایا۔ تیری جانے نہ کوئی اصلیت، آسا وچ سارے بیٹھے دھیان لگایا۔ جوتی
 جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا مارگ دے درڑایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن آہ لے اپنی چار جگ دی وست، وستو تیری جھولی پانیا۔ ساڈے خالی ویکھ
 ہست، دوئے ہتھ جوڑ سیس نوائیا۔ تیری پریم خُماری اندر مست، مسلہ اور نہ کوئے جنایا۔ اسیں چھڈ کے دھرتی فرش، عرش تیرے چرناں دھوڑ ٹکے
 لایا۔ پر بھو سائوں تیری سرشٹی دی نہیں کوئی غرض، عرض اپنی رہے جنایا۔ اکو پریمی پیاریاں دی لگی درد، جو دوس رین تیرا نام دھیایا۔ اہناں دی جھولی
 پادے پورب لہنے دا قرض، مقروض لیکھا دے مکایا۔ لکھ چوراسی وچوں تیری اوتار عیسیٰ موسیٰ محمد دس گر اٹھاراں بھگت رہن صرف دُنیا اُتے یاراں لکھ دی
 فرد، باقی سرشٹی کم کسے نہ آئی۔ اگلے سمت نام چھری پھڑے کرد، قتل گاہ دئے بنایا۔ جو تیرے نام دا لیندے رہے دھرت، صفا اہناں دی دے اٹھایا۔

پُرکھ اکال تیرے نال ساڈی پگی ہو جائے لکھت پڑھت، جس نوں وسیقہ نہ کوئے بدلایا۔ اگے آؤن نہ دیویں فرق، فریق رہن کوئے نہ پایا۔ چار جگ دی پچھلی کیتی سب دی کر دے ترک، ترت اپنا حکم منایا۔ اساں دین دی چھڈی حرص، مذہباں دا لیکھا دتا مکایا۔ جوں بھاوے تیوں پُٹھی سدھی کر لے زرد، نر نرائن تیری وڈیایا۔ تیرے اگے کوئی نہ سکے اٹک، چار جگ نیتز رو رو نیر وہایا۔ تیرا حکم اگتا سخت، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ گر اوتار کہن کلجگ اتم سب دے اُتے پین والا بخت، وقت سمجھ کسے نہ آیا۔ صرف بھگتاں نوں چڑھنا خوشیاں دا برس، برسی اپنی لئے منایا۔ اتم پر ماتم کر کے درس، کوڑی ہو س دین گویا۔ جس نوں لہجہ دے اُتے عرش، اوہ مالک بن کے فرش، گھٹ گھٹ نور کرے رُشنا یا۔ امرت میگھ دیوے برس، بوند سوانتی کھ چوایا۔ گو بند سورا حاضر حضورا شبدی پورا آیا پرت، پرتیندھ ہو کے حکم ورتایا۔ جس دی گرکھاں نال شرط، کلجگ اتم ہوواں سہایا۔ جو دھا سور پیر بن کے مردانہ مرد، کل کلکی پھیرا پایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اولہا دے چکایا۔ ماگھی کہے اگے آؤن والا ویلا، ویلے نال دیاں سمجھایا۔ کسے لہجنا نہیں گرو گر چیلہ، چیلہ گر نظر کوئے نہ آیا۔ شاہ سلطاناں راج راجاناں پھرنا وچ جنگل بیلا، بیلی بیلی سنگ نہ کوئے دکھایا۔ پُرکھ اکال دین دیال نو کھنڈ پرتھی تھان کرنا وہلا، بہتیاں وچوں تھوڑے لئے ترایا۔ جنہاں دا بن کے سجن سہیلا، سر اپنا ہتھ لکایا۔ دھام جنا کے اک نویلا، نر نر نکار اٹھ گھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ چھبھی پوہ کہے پر بھ کرن والا تبدیلی، طبع سب دی دے بدلایا۔ حکم دینا اک آینی، عالم سمجھ سکے نہ رایا۔ جو کرنا سو کرنا یقینی، یکے بعد دیگرے کھیل نہ کوئے دکھایا۔ سر شئی انت ہونی غمگینی، خوشیاں رنگ نہ کوئے چڑھایا۔ جنہاں دی بدھی ہوئی کیمنی، چار گنت دین دھایا۔ جن بھگتاں میل جوں جل مینی، اتم پر ماتم جوڑ جڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر فرمانا اک سنایا۔ سنگر شبد کہے میں بہہ کجھ سنیاں، جگ جگ اوتار گئے سنایا۔ میں دو جہان برہمنڈ کھنڈ پوری آکاش پنیاں، منڈل منڈپ ویکھ دکھایا۔ ودیا بدھ بودھ ویکھیا گنیاں، پڑدا اولہا انتر اٹھایا۔ شبد راگ دُھن سندا رہیا دُھنیاں، انادی ناد بے پرواہیا۔ آسا نسا وینہدا رہیا ریشیاں نیاں، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ اُچے ٹلے پرت کھوج کھوجایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھرے وچ بھرم بھلایا۔ پُرکھ اکال کہے میں ویکھاں اپنا سال، جگ چو کڑی پچھے دتی بتایا۔

بھگت سہیلے کراں خوشحال، خوشیاں رنگ رنگاںیا۔ امرت آتم جام دیواں پیال، نچھر رس چوانیا۔ دیا باقی دیواں بال، کملاپاتی ہو کراں رُشناںیا۔ ساچا مندر
 وکھاواں اگئی دھر مسال، سچ سنگھاسن وجے ودھانیا۔ اندر باہر گپت ظاہر چلاں نال، نالش جگت رہے نہ رانیا۔ جھگڑا مُکا کے کال مہاکال، چرن کول دیاں
 سرناںیا۔ دیناں بندھپ ہو کے دین دیاں، دین اپنی گود اٹھانیا۔ جگ جنم جو گھالدے آئے گھال، لیکھے لاواں تھاواں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، کرپن اپنے رنگ رنگانیا۔ ماگھ کہے میں ویکھنا کھیل انڈیٹھ، جگ نیتز نظر کسے نہ آںیا۔ پر بھو کروٹ بدل لے اپنی پٹھ، پشت پشت نال بدلاںیا۔
 جگ چوکڑی تیری ریت، نت نوت ویس وٹانیا۔ گر اوتار پیغمبر گا کے گئے گیت، ڈھولے گلھے اندر سنانیا۔ شودوالے مٹھ بنا مسیت، تیرا راہ گئے درڑانیا۔
 جھگڑا مُکا کے اوچ نیچ، چار ورن اک سمجھانیا۔ آتم پر ماتم دس پریت، پریتم اندرے گئے سمجھانیا۔ لہنا دینا چھڈ کے ہست کیٹ، نون س اکھراں اک درڑانیا۔
 کلیاں وچ دس حدیث، حضرت کر پڑھانیا۔ ہے پر بھ، سب دا لہنا دینا پورا ہو یا وچ بیس اکیس، آگے لیکھا رہیا نہ رانیا۔ نویں جگ دی نویں دے ترتیب،
 طرح طرح سمجھانیا۔ تیرا کھیل سدا عجیب، عجب نرالا دے دکھانیا۔ جن بھگتاں وس قریب، بھواں دُور ہووے خدانیا۔ تیرے پریمیاں کپھری پڑھنی قرآن
 محید، کایا کعبہ دے سہانیا۔ تیرے اُتے ایہو اُمید، کمال مُرشد لے ملاںیا۔ بنا اکھاں کریئے دید، دیدہ دانستہ نظری آںیا۔ تیری اکھراں وچ آگے سُننی نہیں
 تمہید، پڑھن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا گھر دے دکھانیا۔ ساچے گھر دا کھول پڑدا، اوہلا دے اٹھانیا۔ راہ دس
 گرگھ کس بدھ پوڑے چڑھدا، منزل پنڈھ مکانیا۔ پینڈا مکے نو گھر دا، سنگھمن ٹیڈھی بنک نہ کوئے اٹکانیا۔ ایڑا پنگل مول نہ آگے کھڑدا، من مت بدھ نہ
 کوئے چٹرانیا۔ سہنس دل نہ کوئی اڑدا، دسم دواری انت نہ کوئے بنانیا۔ تیرا بھگت پہلا قدم تیرے دوارے دھردا، جتھے کرم دھرم جنم نظر کوئے نہ آںیا۔
 بن رسنا جہوا سرتی ڈھولا پڑدا، شبدي ناد وجانیا۔ بن کے گولا تیرے گھر دا، سوہلا نانک اکو گانیا۔ جھگڑا نک جائے چوٹی جڑ دا، چیتن اپنی کھیل دکھانیا۔ رنگ
 دکھا دے اگئی گڑھ دا، گڑھی چمکور چھڈ کے ڈیرہ لائیا۔ اوتھے گرگھ گر سکھ تیرا کدے نہ ڈردا، بھے بھوجل نظر کوئے نہ آںیا۔ نہ جیوندانہ کدے مردا،
 اکو وچ سماںیا۔ نت درشن کرے ہر دا، جو ہر ہر اندر ڈیرہ لائیا۔ جھگڑا مُکا دے کلج کل دا، کلیش رہن کوئے نہ پانیا۔ پر بھاو دس دے اپنے بل دا،

بلدھاری ہو سہایا۔ لیکھا ویکھ جل تھل دا، مہینل اپنا حکم ورتایا۔ آسن جنا نہچل دھام اٹل دا، سنگھاسن سو بھاپایا۔ جتھے تیرا اکو دیکھ بلدا، آد جگاد نہ کوئے بُجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا در دے گھلایا۔ جن بھگت کہے پر بھ کھول دے اپنی گنڈھ، دولت نام ورتایا۔ کیوں آتم کیتی رنڈ، پر ماتم کھ چھپایا۔ جنم جنم دی ٹٹی گنڈھ، تیرے ہتھ وڈیایا۔ گھر سوامی دے اند، نجاند پر گٹایا۔ کر پرکاش بن سورج چند، نورو نور ڈمگایا۔ کوڑی کریا کر کھنڈ کھنڈ، نام کھنڈا ہتھ اٹھایا۔ سدا سہیلے دے سنگ، سکلا سنگ بنایا۔ کجگ انت اخیر پر بھو تیرا گاؤندے سوہنگ چھند، دوجا راگ نہ کوئے الایا۔ اکو دوارا رہے منگ، گھر گھر پھیری کوئے نہ پانیا۔ گر اوتار پیغمبر تیرے لوک مات پر اہنے بن کے کھا کے گئے ڈنگ، بھنڈارا جگت دست سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان سورے سربنگ، صاحب سلطان تیری سرنایا۔ پُرکھ اکال کہے میں ویکھاں کجگ انت اخیر، آخر اپنی دیا کمایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بن کے حقیر، در بیٹھے سپس نوایا۔ میں شرع توڑ زنجیر، شریعت دینی بدلایا۔ نیز رو کہے کبیر، جلاہا رہیا گرا لایا۔ پر بھو اندروں بدل سرب ضمیر، ضامن ہو کے لے چھڈایا۔ توں پاتشاہ تے بھگت تیرے وزیر، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ جنہاں دے اندر تیری تصویر، بن تسبیح مالا من کا منکا دے بھوایا۔ اہناں دے مندر اندر اپنے پریم نوں کر تعمیر، طمع کوڑی باہر کڈھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ ماگہ کہے میں ویکھنی پر بھ دی سچ توفیق، واحد کی جنایا۔ کون سجن کون رفیق، فریق کون روپ بدلایا۔ کون سمجھے دھار باریک، کون نیت رہیا جنایا۔ کون ویکھے حق حقیق، حکمے اندر سپس نوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا اک جنایا۔ پُرکھ اکال کہے، انت کل ویکھ دکھاوانگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سرنی ڈھے، پھڑ باہوں گلے لگاوانگا۔ چار کٹ دہ دشا جو بھگت سہیلا بھانا سہے، پڑدا اوہلا آپ اٹھاوانگا۔ جو ہر سرنائی سنگر چرنی ہے، پھڑ باہوں گلے لگاوانگا۔ جھگڑا چکا کے توں تے میں، مُجبت اکو نال جڑاوانگا۔ پریم پریتی اندر کر کے لے، مست خُماری اک دکھاوانگا۔ سنگر پورا شبد اکو ہے، پنچ تت ناتا جگت تڑاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ مارگ اک لگاوانگا۔ سچ مارگ اک لگائے گا۔ دین دیاں دیا کمایگا۔ کل کلکی حکم ورتایگا۔ زرگن جوتی جوت ڈمگایگا۔ شبد اگنی چوٹ لگائے گا۔ کوڑی کریا کڈھے کھوٹ، سچ سچ اک سمجھائے گا۔ پڑدا لاه کے چوڈاں لوک، دو جہاناں ویکھ

وکھائیگا۔ لکھ چوراسی دس کے اک سلوک، ساچا ڈھولا اک پڑھائیگا۔ آتم پر ماتم دے کے مَوج، مجلس بھگتاں وچ رکھائیگا۔ جن بھگتاں دی آپے کرے
 کھوج، گر لکھ لہجن کوئے نہ آئیگا۔ مایا متاکٹ کے روگ، ہوئے ہنگتا گڑھ تڑائیگا۔ چننا غم نہ رہے سوگ، بھانڈا بھرم بھو بھنائیگا۔ کر پرکاش نرمل جوت،
 جوتی جوت جوت رُشنائیگا۔ درشن دیوے روز، راتیں سٹیاں دے جاگدیاں بن اکھاں نظری آئیگا۔ منزل کوئی نہ رہے اوکھ، اپنی گھاٹی پار کرائیگا۔ پڑھنا پئے
 نہ کوئی پوتھ، نراکھر جاپ جپائیگا۔ نام خُماری اندر کر مدہوش، مدھر دُھن راگ سنائیگا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی پوش، پشت پناہ ہتھ لکائیگا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت سہیلے میل ملائیگا۔ جن بھگتاں میل ملاویگا۔ سجن سہیل دیا کماویگا۔ رنگ نویل اک چڑھاویگا۔ گر چیل پڑدا لاہویگا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کماویگا۔ سچ کرنی کار کریگا۔ سنت سہیلے گر لکھ وریگا۔ آتم پر ماتم سیجا چڑھیگا۔ سچ دوارے آپے کھڑیگا۔
 نر بھو بھے وچ کدے نہ ڈریگا۔ جپوت روپ کدے نہ مریگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپے کریگا۔ ساچی کھیل کھلاوانگا۔ جگ
 جنم دے وچھڑے میل ملاوانگا۔ کرم کرم دا روگ کٹاوانگا۔ جنم جنم دا لہنا جھولی پاوانگا۔ ورن برن پنڈھ چکاوانگا۔ ساچی سرن اک درڑاوانگا۔ جو گر لکھ
 سوہنگ ڈھولا پڑھن، تنہاں دا آتم پر ماتم پر ماتم آتم اکو رنگ وکھاوانگا۔ نیز کھول کے ہرن پھرن، نج لوچن اکھ کھلاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، ساچا مندر اک پرگٹاوانگا۔ ساچا مندر اک پرگٹاویگا۔ کایا اندرے اندر جوڑ جڑاویگا۔ ڈونگھی اندھیری کندر پار لنگھاویگا۔ من منو آ بنھ کے بندر،
 شبدی ڈوری تند اٹھاویگا۔ لیکھا چکا کے سور یہ چندر، نرگن نور جوت رُشناویگا۔ ساچے نام دی دس کے بدن، بندی خانہ توڑ تڑاویگا۔ ساچا دے کے پرماندن،
 نجاند وچ ساویگا۔ جو آیا ٹی گنڈھن، گنڈھنہار گوپال سوامی اپنی گنڈھ پواویگا۔ دین دیال سدا بخشنن، بخشش رحمت آپ کماویگا۔ جو در دوارے آوے
 منگن، وست امولک جھولی پاویگا۔ چرن دھوڑی دے کے محن، دُرمت میل پاپ دھاویگا۔ سنجگ ساچا لگا لگن، پہلی ماگھ خوشی مناویگا۔ سنگر دیپک لگا
 جگن، چاروں گنٹ نور رُشناویگا۔ وجے ودھائی اُتے گگن، برہمنڈ کھنڈ اٹھاویگا۔ جن بھگتاں بھاگ لگاوے کایا بدن، بدیاں توں آپ بچاویگا۔ شبدی حکم اندر
 لگا سدن، کوٹاں صدیاں دے وچھڑے جوڑ جڑاویگا۔ کھیل ویکھے ماس ناڑی ہڈن، پڑدیاں وچوں پڑدے آپ کھلاویگا۔ سچ پریتی اندر رکھ کے مگن، بچھلا لہنا

دینا مُکاوینگ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھاویگا۔ سر اپنا ہتھ رکھاوانگا۔ سمرتھ پُرکھ اکھواوانگا۔ بودھ اگادھانام شبد اکھ، اکھ کھ درڑاوانگا۔ اکو دس کے ساچا جس، صفت صلاحی پندھ مُکاوانگا۔ جن بھگتاں انتر آتم کر کے وس، واسطہ اکو نال جڑاوانگا۔ جھگڑاٹک جاوے رو سس، جلوہ جوت نُور رُشناوانگا۔ لیکھا مُکا کے تت اٹھ، نو در ڈیرہ آپے ڈھاوانگا۔ امرت آتم دُھر دا جھٹ، جھرننا اک جھراوانگا۔ شبد اگمی دبے ند، انخد نادى ناد سناوانگا۔ نرگن جوت کر پرکاش، اندھ اندھیر گواوانگا۔ بن گوپی کاہن دکھا کے راس، منڈل منڈپ راگ وڈیاوانگا۔ کلجک میٹ اندھیری رات، سنجگ سچا چند چکاوانگا۔ چار ورن اٹھاراں برن بنا کے اک جماعت، اکھرا اکو نام پڑھاوانگا۔ بھگت سہیلے کر کے میلے وساں پاس، دُور دُراڈا پندھ مُکاوانگا۔ لیکھے لا کے پون سواس، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنجگ ساچا راہ پرگٹاوانگا۔ اگلا راہ آپ جنایگا۔ سو پُرکھ نرنجن دیا کمایگا۔ ہر پُرکھ نرنجن بھو کھلایگا۔ ایکنکار پڑدا لاہیگا۔ آد نرنجن جوت رُشناویگا۔ ابناشی کرتا ویکھ دکھایگا۔ سری بھگوان محم ورتایگا۔ پاربرہم برہم سمجھائے گا۔ وشنو و شوسو کمایگا۔ برہمانیوں نیوں سیس جھکایگا۔ شکر دھوڑی ٹکا خاک رماویگا۔ کروڑ تیتیس بھکھک، در درویشا جھولی ڈاہیگا۔ گر اوتار پیغمبر دکھاوے اپنی لکھت، قلم شاہی پھیرا پایگا۔ دین دُنی ویکھ کے اشٹ، سرشٹ سبائی کھوج کھوجایگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجک انتم ویکھ دکھایگا۔ کلجک انتم ویکھ دکھاوانگا۔ گرگھ سنت سہیلے بنا کے ساچی بنت، بندھن دُئی دویت مٹاوانگا۔ دے وڈیائی وچوں جیو جنت، جاگرت جوت نُور رُشناوانگا۔ انتر آتم بنا کے بنت، بن کھنڈ پینڈا پندھ مُکاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا راہ اک دکھاوانگا۔ ساچا راہ اک دکھایگا۔ ترے گن مایا ڈیرہ ڈھایگا۔ پنج تت نہ کوئے وڈیایگا۔ پر کرتی بندھن نہ کوئے رکھایگا۔ ردھ سدھ نہ کوئے بھکایگا۔ من واسنا نہ کوئے ہلکایگا۔ مت متوالی نہ کوئے بنائے گا۔ بدھ بیک نہ ونڈ ونڈایگا۔ دُوبی ٹیک نہ کوئے رکھایگا۔ اگنی سیک نہ کوئے لگائے گا۔ اندر بھیت نہ کوئے سمجھائے گا۔ کوڑا ویس نہ کوئے وٹایگا۔ لیکھا لکھ کے گیا گرو دس دسمیش، بن پُرکھ اکال دُوجا نظر کوئے نہ آویگا۔ جو آد جگاد جگ چوکڑی سدا رہے ہمیش، ہم ساجن جوڑ جڑایگا۔ جس دے اگے کلجک انت گر اوتار پیغمبر ہوئے پیش، پیشین گوئی اگلی اپنے ہتھ رکھاویگا۔ بیس اکیسا کر کے پورا لیکھ، صدی چودھویں پندھ چکاوینگ۔ جھگڑا رہے نہ کوئی گنپت گنیش، دُرگا اشٹ نہ کوئے سمجھاویگا۔ پوجا

رہے نہ شکر شیش، شمع دان نہ کوئے جگاویگا۔ سجدہ ہوئے نہ ملا شیخ، بغل قرآن نہ کوئے اٹھاویگا۔ اکو کلمہ اکو آدیس، سجدہ اکو اک جناویگا۔ ابناشی کرتا
 سب دی بدل دیوے رکھے، رکھیاں مٹیاں پندھ مُکاویگا۔ نو کھنڈ پر تھمی ستّ دیپ انتم سب نے ہونا دھاری کیس، دھرم دا دھرم اک بناویگا۔ حکمے اندر
 سارے لینے لپیٹ، شبّی گرو کھیل کھلاویگا۔ نرگن بن کے کھیوٹ کھیٹ، نیا نوکا نام چلاویگا۔ کوڑ گڑیارے رائے دھرم دے کول دیوے بھیج، اگے ہونہ
 کوئے بچاویگا۔ گرگھ مان سترگ ساچی سچ، جتھے سٹیاں نہ کوئے اٹھاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کل آپ ورتاویگا۔ ساچی کل آپ
 ورتاویگا۔ اچھل اچھل کھیل کھلاویگا۔ کلجگ رہے کوئی نہ بل، بلہین سرب بنائے گا۔ پر بھ دا بھانا نہ جائے ٹل، مندر ٹلیاں نہ کوئے کھڑکایگا۔ کوڑی کریا
 لون وانگ جانا کھر، حکمی حکم وکھایگا۔ نو کھنڈ پر تھمی ستّ دیپ اک بناونا سچا سر، سر امرت آپ سہایگا۔ سترگ چرن گرو کا گھر، گردوارا نظر کوئے نہ آویگا۔
 جس مندر گرگھ جائے وڑ، پھڑ باہوں باہر نہ کوئے کڈھایگا۔ اکو نام لئے پڑھ، کلمہ اکو اک جناویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک
 اٹھایگا۔ مہر نظر اک اٹھاوانگا۔ دُنیا اعشاریئے کسرنال اڈاوانگا۔ کوڑی کریا کر کے حشر، حیثیت سب دی آپ بدلاوانگا۔ جن بھگت زندگی کرن بسر، بستری
 پریم ہیٹھ وچھاوانگا۔ اوہناں دا نام کر کے نشر، نصیحت دو جہان جناوانگا۔ جس دا چار جگ رہے اثر، سترگ تریتا دوا پر کلجگ اکو حکم مناوانگا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی کار اک کماوانگا۔ دُھر دی کار کماوانگا۔ نر نرکار اکھواوانگا۔ جوتی جوت رُشناوانگا۔ شبد چوٹ لگاوانگا۔ کوٹن کوٹ
 کھپاوانگا۔ سوچن سوچ سرب مٹاوانگا۔ جو پر بھ درشن نوں رہے لوچ، تہناں نج نیتز اک کھلاوانگا۔ پڑدا لاه کے لوک پر لوک، سلوک اکو اک سمجھاوانگا۔
 جن بھگتو کسے کم نہیں آونی موکھ، مکتی چرناں ہیٹھ دباوانگا۔ ناتا جوڑ کے اکو جوت، پُرکھ اکال ملاوانگا۔ جس دی نہ کوئی ورن نہ کوئی گوت، شرع زنجیر نہ
 کوئے بندھاوانگا۔ سچ دوارا ساچا کوٹ، مندر مسجد شو دوالا مٹھ وند نہ کوئے وند اوانگا۔ ہوئے رہے کوئی نہ روگ، دُئی دویت ڈیرہ ڈھاوانگا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا کھیل اک ورتاوانگا۔ ساچا کھیل اک ورتے گا۔ پُرکھ اکال نرگن پرتے گا۔ گو بند لہنا لیکھا دیوے سر سے
 دا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت پرکھیگا۔ گر اتار پیر پیغمبر جواب دیوے نہ کوئی پر بھو دے پرچے دا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا دینا پورا

کرے پچھلے اگلے عرصے دا۔ پچھلا اگلا عرصہ آپ لنگھاویگا۔ جو کیتا قول اقرار کنڈھے سرسا، ثالث ہو کے پور کر اویگا۔ پُرکھ اکال دا پہلا آ گیا برسسا، باری
 کنڈا لاہویگا۔ ویکھے کھیل دو جہان گھر گھر کا، برہمنڈ کھنڈ پڑدا آپ اٹھاویگا۔ جگت جہان ویکھے سڑدا، اگنی تت تپاویگا۔ گرگھ بھگت منزل ویکھے چڑھدا،
 چڑھدیاں کلاں آپ جناویگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھاویگا۔ مہر نظر آپ اٹھائیگا۔ سنجگ سہنجنی ویکھ کے فصل، فصل
 رحمت آپ کمائیگا۔ چار کنٹ سب دے سرتے کو کے اجل، اجل کھ نہ کوئے رکھائیگا۔ جیو جہان مایا ممتا دجن، امرت میگھ نہ کوئے برسائیگا۔ اگلے سال
 سارے اٹھ اٹھ بھجن، بھجیاں پھڑ نہ کوئے بہائیگا۔ پتراں ماں جائے کوئی نہ سدن، پتا پوت نہ گود اٹھائیگا۔ شاہ سلطاناں پھیرے نغن، اوڈھن سپس نہ
 کوئے ٹکائیگا۔ لیکھا جانے پہلاں عدن، عدالت اپنی ہو رگائے گا۔ اُس توں اگلا ہو پتن، نو سو میل ونڈ ونڈائیگا۔ سیاست دا چلے کوئی نہ یتن، بیتھارتھ اپنا
 تھم سنائیگا۔ سکھی لوک مات نہ دن، وسل ڈھر دا نام وجائیگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دی ساچی کار کمائیگا۔ ماگھ کہے میں ہو یا
 منگت، در درویش پھیرا پائیگا۔ پر بھو کس بدھ کرنا انت، انتم دے جنائیگا۔ کون ادھاریں ساچے سنت، سنگر دے سرنائیگا۔ کون نام سندیشہ منت، منتر دے
 درڑائیگا۔ کون اتم سریشٹ وچ جیو جنت، بیک نظری آئیگا۔ کون بودھ اگادھا دے پنڈت، جو کرے سچ پڑھائیگا۔ پُرکھ اکال کہے میں ویکھاں بھگتاں
 سنگت، جو آتم پر ماتم سنگ نبھائیگا۔ ناتا توڑ کے سورگ جنت، اوٹ اکو اک تکائیگا۔ سرشٹی وچوں کر کے ہمت، پُرکھ اکال رہے منائیگا۔ من واسنا رہے کوئی نہ
 علّت، کوڑا رنگ نہ کوئے چڑھائیگا۔ مانس جنم ہوئے نہ ذلت، خواری دے مٹائیگا۔ ساچے شبد نام دی دے کے خلعت، پوشاک پریم پیار پہنائیگا۔ ہون دیوے
 نہ حرام نمک، نمستے اکو دے سمجھائیگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا پڑدا دے اٹھائیگا۔ ماگھ کہے میں آگا ویکھیا ہو کے نیڑے، بن اکھاں
 اگھ کھلایگا۔ سرشٹی وچ پین والے جھیرے، جھگڑا ہوئے لوکائیگا۔ پر بھو دین والا اُلٹے گہڑے، لٹھ گر اوتار پر پیغمبر رہے بھوائیگا۔ کوڑیاں سادھاں دے
 رہنے نہیں ڈیرے، جھوٹا گرو نہ کوئے اکھوائیگا۔ سب دے پھڑ کے ڈوبنے بیڑے، حکمے اندر دے رڑھائیگا۔ شبدی حکم اندر آگئے گھیرے، آگے سکے نہ
 کوئے جھڈائیگا۔ دھرم راج دے آگے ڈھیہہ ڈھیہہ ہونے ڈھیرے، ڈیری اور نہ کوئے لگائیگا۔ جے بچھے کوئی کیڑے کیڑے، جو بنا پُرکھ اکال دے اشٹ

رہے منایا۔ گر اوتار پیغمبر حکم دے کے گئے ہتھیرے، جگ چوڑی نت نوت پھیریاں پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلج کایا دینی بدلایا۔ کلج کایا بدلنی کوڑا کپڑ، لوک مات رہن نہ پانیا۔ تیرتھ تٹ نظری آونے چھپڑ، امرت رس نہ کوئے دکھایا۔ کلج جیو ہوئے بعلے پڑ، ہنس روپ نہ کوئے بدلایا۔ کوڑ گڑیار وکار ڈڈاں رہے پکڑ، من واسنا چنچھ ودھایا۔ من واسنا بھرے چکڑ، پتت پُنیت نہ کوئے بنایا۔ پُرکھ اکال دا کرے کوئی نہ ذکر، وشن برہما شوگر اوتار پیغمبر سارے سیس نوانیا۔ دُھر دے مالک دا آیا کسے نہ فکر، فقرے صفتاں والے گانیا۔ کلج انت گوہند دا لہندے پھر دے باز تیر، گوہند دی آس نہ کسے رکھایا۔ من واسنا وچ گئے وچھڑ، وچھڑیاں جوڑ نہ کوئے جڑایا۔ ہوئے ہنگتا کیتے بھڑ، ایکا رنگ نہ کوئے سمایا۔ تیرتھ تٹاں جاندیاں تھلیوں گھس گئے چھتر، ٹٹے جتے کم کسے نہ آیا۔ ویراگی تیاگی بیراگی ہو کے گھروں گئے نکل، بکھنڈ پھیریاں پانیا۔ جاں تکیا تے پتل دا پتل، پارس رنگ نہ کوئے پُھہایا۔ جگت پوجا پاٹھ نام سمرن جوگ ابھیاں کر کے کایا مائی باہروں کر دے سکل، انتر رنگ نہ کوئے چڑھایا۔ سیل سڈول جھیل چھیلے بن کے بن دے بانکے چتر، چت وت ٹھگوری سمجھ کسے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ورداتا اکو نظری آیا۔ ماگھ کہے میں ویکھاں اگلا حال، حالت دے لوکانیا۔ سب دے سرتے کو کے کال، کلماں والیاں نہ کوئے بچانیا۔ کوڑا وچنا تال، تلواڑا دے دُہانیا۔ دھرم رائے لیکھا رہیا دکھاں، چتر گپت ورقہ ورقہ اُلٹانیا۔ لاڑی موت پاوے دھال، نچے نچے پٹے کدے چائیں چانیا۔ واہوا میرا اگلا آون والا سال، پر بھہ سالم حکم دینا ورتانیا۔ میں کوڑ گڑیارے لینے بھال، چارے گنٹ ویکھ دکھانیا۔ جو گرو بانی دے بن دے رہے دلال، وچولے جگت اکھوانیا۔ جو جھٹکا کھاندے رہے حلالی کر حلال، حلوہ سب دا دینا بنانیا۔ کوئی نہ بچے سبکھنڈ سچی دھر مسال، آگے گوہند کھنڈے نال ڈرانیا۔ حکم مئے پُرکھ اکال، دیونہار سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حکمے اندر ویکھ دکھانیا۔ ماگھ کہے میٹوں دسدا ہور کھکا، بھے بھو نظری آیا۔ کسے لہنا سمجھیا نہ پورے سنگر دا، پڑدا اوہلا نہ کوئے اٹھانیا۔ مارگ اُتے کوئی نہ تُردا، چھٹی راگ گا گا ایویں جنم رہے گوانیا۔ بنا مُرشد دے مُرید مُردا، ماتا دا جنم کم کسے نہ آیا۔ صدی چو دھویں چو داں لوک دے رُھدا، آگے ہونہ کوئے اٹکانیا۔ ساچے پیار اندر مُجبت وچ کوئی نہ جڑدا، من واسنا سارے رہے گانیا۔ کسے نوں ہتھ نہ آیا واسی انڈ پُر دا،

جو شبدي گوہند رُوپ وٺاڻيا۔ جس نے کھيل کرنا کھلج سڻجگ چڱي پڙ دا، پيسے سرب لوکاڻيا۔ پھير راکھي کرني نھيس کسے دُرگا، وشن برہما شو نہ کوئے سہاڻيا۔
 تيني اوتار نال کوئي نہ تُردا، سارے بيٺھے سيس جھڪاڻيا۔ اڳے ويکھيو حال شروع دا، جو شريعت دے بدلاڻيا۔ حکم چلنا اِکو گوہند سڄے سَنگَرُو دا، دوجي ونڌ نہ کو
 دکھاڻيا۔ جوتي جوت سرُوپ هر، آپ اپني کرپا کر، حکم حکم وچوں بدلاڻيا۔ ماڳھ کہے ميس ويکھيا هر نرنکار، جوتي جاتا نظري آڻيا۔ جس داشبد گرو سڪدار،
 شهنشاه اڪھواڻيا۔ نام کھنڊا کٺار، لُہار ترڪھان نہ کسے گھڙاڻيا۔ حکم چلے سدا جگ چار، نہ کوئي ميٺے ميٺ مٺاڻيا۔ کھلج آگي انتم وار، وارتا سب دي دے
 سٺاڻيا۔ کوڙي کرپا کرناڪار، پاربرہم پرہہ ديا کماڻيا۔ پت پر ميسور هو تيار، ترے گن اتينا پھيري پائيا۔ پروردگار سانجھيار، يارانہ اِکو دے سمجھاڻيا۔ جوتي جوت
 سرُوپ هر، آپ اپني کرپا کر، ساچاراھ اِک دکھاڻيا۔ ساچاراھر دسے راھ، راستہ براسٽہ رهن کوئے نہ پائيا۔ سَنگَرُو شبد هوئے ملاح، بيڙا اِکو دے دکھاڻيا۔ اِکو
 سنديشہ ديوے دُھر دانان، نرنکارا دے جناڻيا۔ اِکو دسے پتاماں، پُرکھ اڪال بے پرواھيا۔ ايٽھے اوٽھے دو جھاناں پکڙے بانہہ، بن ہتھھاں ہتھ اُٺھاڻيا۔ ساچار
 مارگ ديوے لا، سمنڊ ساگر کھوج کھوجاڻيا۔ ليکھا جانے تھل اسگاھ، برہمنڌ کھنڊ پڙدا لاھيا۔ گر اوتار پينغمبر کرن واہ واہ، واگرو تيري سرناڻيا۔ سوہنگ رُوپ ليا
 پرگٺا، آتم پر ماتم جوڙ جڙاڻيا۔ مھاراج شير سَنگھ وشنوں بھگوان جيكارا لا، وشو حکم دتا ورتاڻيا۔ جس نوں سمجھيا کوئي نہ را، رارا ماما ونڌ نہ کوئے ونڌاڻيا۔ جس
 نوں گا نہ سڪي کوئي کلام، کلمياں وچ نہ کوئے شنواڻيا۔ جس دا دے نہ سکيا کوئي پيغام، حکمي حکم سيس نواڻيا۔ سو کھيل کرے سري بھگوان، پروردگار نور
 خداڻيا۔ کھلج انتم ويکھے آن، آپ اپنا ويس وٺاڻيا۔ جو دھا سور پير بن بلوان، بلدھاري پھيرا پائيا۔ جس داسمت هويا رواں، جوتي جوت سرُوپ هر، آپ
 اپني کرپا کر، دُھر سنديشہ اِک سٺاڻيا۔ دُھر سنديشہ سُنو دو جھان، پر م پرکھ رھيا درڙاڻيا۔ بيٺھاں اُپر اُپر بيٺھاں کرو دھياں، پنا اڪھ اڪھ ملاڻيا۔ اپنا گھر چھڏو
 گراں، گرہا بند نہ کوئے بندھاڻيا۔ اگلا حکم سُنو نواں، نو نو چار چار پنڊھ چڪاڻيا۔ دُھر فرمانا شبدي کہاں، رسنا جھوانہ کوئے الاڻيا۔ جوتي جوت سرُوپ هر،
 آپ اپني کرپا کر، مھروان حکم سٺاڻيا۔ حکمے اندر ساچي ريت، ريتوان آپ درڙاڻيا۔ پُرکھ اڪال کرو پريت، پريت ملے بے پرواھيا۔ جو دسے دھام انڊيٺھ،
 سڳھنڊ ساچے سو بھا پائيا۔ جس دا اِکو دُھولا گيت، اِکو کرے پڙھاڻيا۔ جس نے ليکھا مڪاونا مندر مسيت، مسد حق دے سمجھاڻيا۔ مُريداں اندر بھر توفيق،

مُرشد دے ملائیا۔ اِکو چھتر وکھاوے سیس، چھتر دھاری رہن کوئے نہ پائیا۔ نظری آئے ہر جگدیش، کرتا کرتا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھادی بھاو وچ جنائیا۔ ماگھ کہے میٹوں دُوروں دسری بھادی، بھجے واہو داہیا۔ گر گر ارجن لیکھا دسے اُتے راوی، راؤ رنگ دے دُہائیا۔ ساری درِشٹی ہونی باوی، بوری رُپ وٹائیا۔ نہ کوئی جتتی تے نہ کوئی ہاری، ہار جت سمجھ کسے نہ آئیا۔ اگلے سال اک دُوبے دی سب نے ہتھ وچ پھرنی داہری، داء ہتھ نہ کسے وکھائیا۔ جگت سیاسی من دے وگاری، بُدھی والی کرن چترائیا۔ اندر وڑ کے مندر چڑھ کے جھاتی کسے نہ ماری، نیر اگھ نہ کوئے کھلائیا۔ چھتر دھاری انتم بازی گئے ہاری، سچ سرداری نہ کوئے دوائیا۔ آتم پر ماتم بنا رہی کواری، جگت واسنا ویسوارُپ وٹائیا۔ کوٹن کوٹ مندر راں دے بیٹھے پُجاری، جو کاگاں وانگ وشٹے رہے پھولائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں تیج رہیا سواری، جگ جگ اپنی دیا کمائیا۔ ماگھ کہے میٹوں تھوڑی دسری اگ، اگا نظر کوئے نہ آئیا۔ تر کھا لگی کوڑی جگ، ترشنا سکے نہ کوئے مٹائیا۔ حاجیاں بھلنے کعبے والے حج، مدینے مدد کوئے نہ آئیا۔ جدھر ویکھو ہائے طوبی رب، یا امین تیری سرنائیا۔ مسجد اندر رونے سب، مٹھ دین دُہائیا۔ مندر جانے ڈھٹھ، اٹ نال اٹ نہ کوئے جڑائیا۔ لیکھا کنا اٹھسٹھ، گنگا گوداوری جننا سُرستی رہی گر لائیا۔ لاٹاں والی جوت جگنی نہ لٹ لٹ، پتھراں دے ستھر دینے بنائیا۔ شاہ سلطاناں وچھوئے ملنے نہیں سچ پٹ، پٹنے والے دینے مٹائیا۔ جو بھگت سہیلے پر بھ ملن دا کر کے بیٹھے ہٹھ، پھڑ باہوں لینے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ماگھ کہے میٹوں پینڈا دسدا نہیں دُراڈا، بہڑی بہڑی دیاں دُہائیا۔ سنگر نظری آئے ڈاڈھا، جو ڈنکا رہیا وجائیا۔ جن بھگتاں نوں ملنا پُرکھ اکال دادا، گو بند پتا بے پرواہیا۔ آتم پر ماتم جڑنا ساکا، ساکھیات ہوئے سہائیا۔ کلج اگنی ہووے راکھا، تٹی وانہ لاگے رائیا۔ دیوے نام سچ سوغاتا، بن اکھراں اکھر سمجھائیا۔ کایا مندر اندر کرے واسا، واسنا کوڑی دے کڈھائیا۔ جن بھگتو سری بھگوان اُتے رکھیو سچ وشواشا، وشیاں توں لئے بچائیا۔ کلج انتم اُلٹن والا پاسا، پاسا سکے نہ کوئے بدلایا۔ جس کارن جُجھار نوں دتا نہیں سی پانی گلاسا، اوہ گلاس ہتھ کسے نہ آئیا۔ ایہہ کھیل ہونا خاصا، خاص دے سمجھائیا۔ کچھ آسا رکھ کے گیا دُرباشا، کرشن نال صلاح پکائیا۔ کچھ رام ہنونت نال کردا رہیا باتا، کلج انت اگھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا جگت تماشا، نرگن نر ویر نر اکار نظری

آیا۔ ماگھ کہے میٹوں دسد اگے اندھ، اندھیرا نظری آیا۔ کلج مگن والا پندھ، پاندھی بیٹھے ڈھیریاں ڈھاہیا۔ جھگڑا مگنا سورج چند، تارا منڈل نہ کوئے سمجھایا۔ ساتھیاں دینا نہیں کوئی سنگ، سنگل شرع دینے تڑایا۔ کلج جیو در در پھرنے ملنگ، منگتیاں خیر کوئے نہ پانیا۔ سرتے چک پاپاں دی پنڈ، بھجن تھاؤں تھانیا۔ ٹی کوئی نہ سکے گنڈھ، گوہند نالوں ہوئی جدایا۔ چوراں یاراں ٹھگاں ڈاکوآں نال لے کے چڑھدے حج، آتم پر ماتم دے بدلے پھیرے مایا ممتا والے لے کے کرن جگت گڑمایا۔ وشیاں وچوں لہدے پھردے کتھے واسی پری انند، قصیاں وچوں گا گا خوشی منایا۔ دیا سنگھ وانگ چڑھیا کسے نہ رنگ، دین دیال سیس نہ کوئے نوایا۔ مایا ممتا کارن بنیا ڈھنگ، طریقیاں نال جگت رہے بھرمایا۔ انتم سب دی ننگی ہونی کنڈ، ویلا نیڑے ہو ہو رہیا سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مرجیوت روپ نہ کوئے دکھایا۔ ماگھ کہے میٹوں آوند اودا ہوکا، ہائے ہائے سناہیا۔ کلج ڈبن والی نوکا، کھیوٹ کھیے پلو گئے جھڈایا۔ جن بھگتاں پر بھ ملن دا چاؤکا، چارگنٹ وجے ودھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پر م پڑکھ بھو کھلایا۔ چھبھی پوہ کہے ماگھ توں کی دتی دلیل، دلاور ہو کے دتا سناہیا۔ پڑکھ اکال نے کسے دی سننی نہیں اپیل، حکم سکے نہ کوئے بدلایا۔ پیغمبر رہن نہیں دتا وکیل، جو شرع دی کرے لڑایا۔ شبدی کر کے حکم تعمیل، در دوار لئے بلایا۔ دین مذہب دی رہن نہیں دینی فصیل، فیصلہ حق سناہیا۔ چار جگ دی دس رہیا تفصیل، پڑدیاں اولیاں وچوں کڈھایا۔ کلج انت کرنا تبدیل، سنج لے انگڑایا۔ ست دھرم پرگٹاؤنا اتے زمین، ضامن ہو کے ویکھ دکھایا۔ چاڑھنا رنگ نوین، نو نو چار کھوج کھوجایا۔ حکم دے کے زمدین، مدعا دینا سمجھایا۔ بھگتاں دے یقین، یک حکم لینا منایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در سچ ویکھ دکھایا۔ چھبھی پوہ کہے بول نہ دیویں بول کوڑا، پہلی ماگھ دیاں جناہیا۔ پہلی ماگھ کہے میں پڑکھ اکال گوہند دا اکوٹلیا جوڑا، دوچار روپ نہ کوئے دکھایا۔ جس سسے اُپر لا کے ہوڑا، زرگن سرگن دتا ملایا۔ ہنگ برہم آپے بہڑا، بہڑی بہڑی کرے لوکایا۔ گرو گوہند دا کسے نے سمجھیا نہیں دوہرا جو تیر بھٹھا گیا سمجھایا۔ گھر وچ پھردے وانگ چورا، چوری چوری سنھ لگایا۔ صفتاں کردے نیلا گھوڑا، پشوآں لد ہٹایا۔ گوہند روپ پنا تتاں توں نواں نکورا، جنم مرن وچ نہ آیا۔ پڑکھ اکال دا بانکا چھوہرا، جوانی بڈھیا بال نہ کوئے پرگٹایا۔ پچھے ہورتے آگے ہورا، ہور دا ہور روپ بدلایا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کھیل رہیا ورتائیا۔ ماگھ کہے چھبھی پوہ نہ ہو خیران، سچ دیاں درڑائیا۔ میں تکیا اوہ بھگوان، جس نوں جلوہ نور کہے خدائیا۔ جس دا اکو اک ایمان، اوری ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ درگاہ ساچی سچ مقام، مقبریاں وچ پھیرا کوئے نہ پائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد جس دا نکا جہا نشان، اشاریاں نال پڑھائیا۔ تتاں اُتے کر احسان، اصل وصل دتا کرائیا۔ چار جگ وچ گر اوتار پیغمبر تھوڑی جہی میزان، جنہاں نوں مزہ اپنا دتا چکھائیا۔ باقی دے اندر بھر کے ہنکار گمان، غمی دے نشیاں وچ ڈبائیا۔ تھوڑے بھگت کر بلوان، اٹھاراں دتی وڈیائیا۔ نرگن سرگن جامہ دھر کے آوندرا رہیا انسان، پنجاں تتاں ونڈ ونڈائیا۔ نام کلمے دے فرمان، فرماں بردار ہو کے سیو کمائیا۔ بھوکھت سندیشہ دے کے جگت جہان، پڑدات اٹھائیا۔ کلج انت سری بھگونت پرگٹ ہوگن ندھان، نرگن جوت جوت رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، قُدرت دا قادر ویکھ دکھائیا۔ ماگھ کہے ویکھیں پوہ سکتے بچن نہ کڈھیں بے ہودا، بہودی دیاں جنائیا۔ گر اوتار اکتھے ہو کے اپنا گھرن منصوبہ، اشارہ اشارے نال ملایا۔ ویکھو کی کھیل کرے پُرکھ اکال موجودہ، نرگن نرور شہنشاہیا۔ جس دا کلمہ پڑھدے رہے ہزارا درودا، صفتاں نال صلاحیا۔ اوہ کھیل کرے حقیقت والا محبوبا، محض اپنی دھار جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان کھیل کھلائیا۔ چھبھی پوہ کہے ماگھ ویکھیں کی ہونا غضب، غرض جگت رہی نہ رانیا۔ پر بھ دا بھلنا ادب، بے ادبی وچ لوکائیا۔ جھگڑا دین مذہب، شرع کرے لڑائیا۔ پر بھ دے چھوہے کوئی نہ قدم، قدم بوسی نہ کوئے کرائیا۔ مُجبت اُتجے نہ کسے بدن، پیار پیار نہ ونڈ ونڈائیا۔ اندر شمع ہوئی مدھم، نور چراغ نہ کوئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا حکم دے ورتائیا۔ ماگھ کہے نہ دُنی کریں مذاق، مشورے نال جنائیا۔ کسے دا رہیا نہیں اخلاق، آخر دے ڈھائیا۔ مُرید مُرشد نہ کوئے اتفاق، جگت ملانے رہے گر لائیا۔ تعویذ لکھدے قلم دوات، دعویاں نال جنائیا۔ سجدے کردے وچ جماعت، اندر سمجھ کسے نہ آئیا۔ بغلیں رکھن کتاب، کُتجانے پڑدانا کوئے اٹھائیا۔ رسنا جہوا لین سواد، نچ نغمہ کوئے نہ گائیا۔ مُرشد توں ہو کے لاجواب، یادگار اپنی رہے بنائیا۔ ویکھو کی کھیل ہندا وچ بغداد، بغلیاں گلاں وچ لٹکائیا۔ تن سوتیٹھ میل تے ہور فساد، لہندی دشا وجے ودھائیا۔ ایہہ وی پر بھو تھوڑا تھوڑا دین لگا پرساد، مورکھ مورکھاں نال ٹکرائیا۔ جن بھگت کوئی نہ جائے گواچ، صوفی سنت فقیر اٹھائیا۔ عیسیٰ ویکھن لگا اپنی

گھڑی کلاک واچ، نیز نین اٹھ گھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حکمے اندر کار کما یا۔ چھٹی پوہ کہے میتوں نظر آیا جلوہ، جلوہ گر کرے
 رُشنائیا۔ جنہاں نے چھری حلالی کھادھا حلوہ، حال حال کر گرا لایا۔ من واسنا دا ہون والا بلوہ، بالو ریت رہیا تپایا۔ مدینے کول ہونا جلوہ، مدت بچھوں باری
 آ یا۔ مکے بھلنا کلمہ، کل دین دہایا۔ نظر آئے کوئی نہ علما، علم تعلیم نہ کوئے وڈیا یا۔ ماٹی خاک سب نے رُنا، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ انت قیمت پینی
 کوئی نہ ملنا، ملا شیخ ملدا دے بدلایا۔ آب لگے کسے نہ بلاں، بے آب رہے گرا لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حکم دھر دادے ورتایا۔ ماگھ
 کہے میتوں دسدا دکھن پچھم پورب اتر، چارے کُٹ نظری آ یا۔ ماں خالی گود کرے پتر، پتا پوت نہ سنگ نبھایا۔ کسے ہتھ نہیں آوٹا ٹکر، ٹکڑے منگے
 خلق خدایا۔ بھائی بھائیاں تائیں لٹن، کنت نار جان تجایا۔ جگت کوڑے ناتے چھٹن، پریمی پریم نہ کوئے بنا یا۔ سنگی ساتھی مول نہ پچھن، انگلی ہتھ نہ
 کوئے ملا یا۔ ماں پت اک دوجے توں رُسن، دھی جوائی نہ کوئے گڑمایا۔ تھال ملے کوئی نہ لگن، لوک پر لوک دے دہایا۔ نیز نیر رو رو پھٹن، کوک کوک
 سٹنایا۔ کیوں پر بھو سب دی جڑ آئیوں پٹن، پٹنے والا نال ملا یا۔ شیر ہو کے آئیوں لگن، نام شبدی بھبک لگایا۔ سنت سہیلے آئیوں گودی چکن، پھڑ باہوں
 لئے اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترایا۔ ماگھ کہے میں ویکھیا پچھا مگر، پورب لہنا نظری آ یا۔ گو بند گوداوری کڈھے پایا
 سی سگن، پُرکھ اکال آگے سپس نوایا۔ جس ویلے کلجگ انتم لگوں بدلن، میری تیرے نال ہووے گڑمایا۔ جس ویلے برہمنڈ کھنڈ لگوں لنگھن، میرا اپنے
 آپ وچ لینا ملا یا۔ میں وجاواں تیرے نام دا مردنگن، دو جہان کرن شنوایا۔ ویکھاں کھیل وچ و رہنڈن، برہمنڈ کھوج کھوجایا۔ کوڑی کریا میٹاں پکھنڈن،
 مایا متا موہ مٹایا۔ بھگتاں دیواں اک انندن، آتم پر ماتم رس دکھایا۔ دھوڑی ٹکا لاواں چندن، دُرمت میل دھوایا۔ پر م پُرکھ تیری دساں بدن، بندنا
 اک سمجھایا۔ جس نوں سمجھے نہ کوئے برہما براہمن، پاربرہم تیرا انت کوئے نہ آ یا۔ جگ چوکڑی کوٹن کوٹ گراوتار پیغمبر بھادیں کیوں نہ جس، پنا گو بند
 پُرکھ اکال پت نہ کسے بنا یا۔ جو بیڑا گرکھاں آیا بنھن، پھڑ اپنے کندھ اٹھایا۔ ایہہ لیکھا پچھلا دُشت دمن، دمدمے دے کے گیا گواہیا۔ گو بند مڑ کے ماتا
 گھر نہ آوے جس، شبد گرو بے پرواہیا۔ پنا سنگر گرو کرپا کدے نہ ہندا امن، ساتک ست نہ کوئے کرایا۔ بھانے اندر سارے کمبن، دھیرج دھیر نہ کوئے

دھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی دھار رہیا پرگٹائیا۔ ماگھ کہے میں گیا جاگ، دین دیاں دیا کمائیا۔ گھر دیکھیا کنت سہاگ، صاحب
سوامی نظری آئیا۔ جس دی اک اگئی آواز، رسنا جہوا ہتی دندنہ کوئے پڑھائیا۔ آتم پر ماتم کھولے راز، زرگن زوریر نظری آئیا۔ دُھر سنجوگ کرے کاج،
وجوگ لیکھا دئے مکائیا۔ آپے سوہرا بھئی بن داماد، آپے آپ کرے گڑمائیا۔ آپے سوال آپے جواب، جواب جلی اپنے ہتھ رکھائیا۔ جگ چو کڑی رنج رنج
کاج، کرنی دا کرتا دیکھ وکھائیا۔ آپے سرب ویاپی آپے ہوئے واحد، آپے گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکرمی کار کمائیا۔
ماگھ کہے میں دیکھیا پر م پڑکھ نہہکرمی، کرم کانڈ نظر کوئے نہ آئیا۔ جس دی دھار کدے نہ جنمی، جوتی جوت کرے رُشنائیا۔ واسا کرے نہ ورنی برنی، ونڈ
حصہ نہ کوئے رکھائیا۔ جس نے تک کدے کوئی نہیں پڑھنی، ڈھولا نام نہ کوئے گائیا۔ جو بختیش کردا سچ پریتی اکو چرنی، چرن سرن دئے سرنائیا۔ جوتی
جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کل کرنی دیکھ وکھائیا۔ چھبھی پوہ کہے میں گدا دیکھیا کلجگ کلیش، وقت سہنجنا نیڑے آئیا۔ شبدی گرو پرگٹ ہو کے
دس دسمیش، دہ دشا پھول پھولائیا۔ جس دے آگے کوئی چلنی نہیں پیش، پیشوا سارے دینے مٹائیا۔ اُس وسنا گرکھاں دے دیش، جس دی کوٹ نظر کسے
نہ آئیا۔ سدا گھر رہے ہمیش، ہم سا جن لئے بنائیا۔ خوشی ہووے پیکھ پیکھ، نیتز نین اگھ ملایا۔ بنا قلم شاہی توں بدل دیوے رکھ، رکھ بھیکھ دئے گوائیا۔
جدھر تکن اودھر نظری آوے ایک، اینکار نور الایا۔ مالک دُھر دانر زرش، شہنشاہ بھوپ اھوائیا۔ اوہ کلجگ انتم دیس چھڈ کے لوک مات آیا پردیس،
پردیسی گرکھ لے کے دیس وچ وسائیا۔ جتھے نظر نہ آوے وشنوں سانگو پانگ سٹا شیش، برہماویتا برہم نہ کوئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
کر، مہروان دیکھ وکھائیا۔ چھبھی پوہ کہے ماگھ دیکھیں کریں نہ جلدی، میں سچ دیاں درڑائیا۔ میں اتر دیکھاں اگت بلدی، بلیدان دیوے لوکائیا۔ جوت اکالن
تھم سنیہرا گھلدی، گھڑی پل تھم منائیا۔ کھیل ہونی جل وچ جل دی، تھل وچ تھل دین دُہائیا۔ سزا ملنی سب نوں کیتے پھل دی، پر بھو دغانہ کوئے
کمائیا۔ کیتی کرنی نہ کسے توں ٹلدی، گر اوتار پیغمبر پچیا رہن کوئے نہ پائیا۔ کی حالت ہوئی بل دی، نوست بھیت چڑھائیا۔ ایہہ کھیل اچھل اچھل دی، جو
رام بناں وچ پھرائیا۔ ایہہ دھار اوس پر بل دی، جو کاہن گوپیاں وچ نچائیا۔ ایہہ دھار اوس اٹل دی، جو موسیٰ منہ دے بھار سٹائیا۔ ایہہ کھیل اوس مل

دی، جو عیسیٰ پھٹیاں اُتے دتا لٹکائیا۔ ایہہ دھار اوس سسل دی، جو محمد کلمہ گیا درڑائیا۔ ایہہ وچار اوس اٹل دی، جو نانک نرگن سرگن پھیرا پائیا۔ ایہہ شمار اوس ملّ دی، جو گوہند کھنڈا گیا کھڑکائیا۔ اگے کھیل ویکھنی جگت دل دی، جگت دلدریاں دئے لڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھوجنہارا تھاؤں تھانیا۔ سنگر شبد کہے میں بلہاری صدقے، سد سد وار خوشی منائیا۔ پریم پریتی دستاں گرکھ سجن لہے کے، ریتی نیتی وچوں بدلایا۔ باہوں پکڑاں بھج بھج کے، جگت نیتز نظر کسے نہ آئی۔ مان دیواں اُتے جگ دے، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ جھگڑے مُکا کے جنیو تگ دے، نام ڈوری تند بندھائیا۔ لیکھے مُکا کے سڑنی اگت دے، جلدھارا توں لواں بچائیا۔ جو ہر سرنائی لگدے، لگاں ماتر پڑھن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ اوہ ہنس بن گئے روپ گت دے، سوہنگ ڈھولا گائیا۔ بن قدماں توں اگے ودھدے، پندھ وچ نہ کوئے اٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی رہیا کمائیا۔ ماگھ کہے پرہہ کرن لگا مہروانی، مہروان نظر اٹھائیا۔ لہنا دین لگا گوہند دی قربانی، کر بلے والے پرے ہٹائیا۔ ست دوارے کھواؤن لگا مہمانی، نام بھنڈارا اک ورتائیا۔ چار جنگ دا جھگڑا میٹن لگا دیوانی، فیصلہ حق دیوے سنائیا۔ جن بھگتاں دی آتم رہے نہ کوئے بیگانی، بیوہ روپ نہ کوئے دکھائیا۔ لہنا دینا چکاوے سٹ بھانی، ار جن عرض اک سنائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال ٹھا کر میرے سوامی، سماں دینا بدلایا۔ گرکھاں دی جھولی پاؤنی نیکنامی، نکیاں توں وڈے دینے بنائیا۔ بے شک تیری سرشٹی سدا فانی، لاثانی تیری مہر نظری آئی۔ ساچیاں بھگتاں دی لیکھے لاؤنی لوک مات جوانی، جہاں توں لینا چھڈائیا۔ ناتا جوڑ کے سانجھا باہمی، اطمینان دینا کرائیا۔ تیرا بھگت پر بھو کسے دی کٹے نہ کدے غلامی، دوسر سپس نہ کوئے جھکائیا۔ توں پُرکھ اکال دُھر دا انا می، انا ام ایہناں دی جھولی دینا پائیا۔ بنا گر سکھاں سنگر دی سارے کردے بدنامی، جو پڑھ کے سُن کے رستہ جان بھلائی۔ اوہ گرکھ نہیں گرو گھر دے حرامی، نادی سٹ نہ کوئی اکھوائیا۔ بھادویں پنڈت ہووے بھادویں ہووے گیانی، ایشانی سار کوئے نہ آئی۔ بھادویں دھوتی بٹھے تہمت بھادویں پاوے پجامی، پیٹ پیٹ کم کسے نہ آئی۔ توں مالک خالق سب دا انتر جامی، لکھ چوراسی ویکھیں چائیں چائیا۔ کلجگ انت اندھیری شامی، شمشان بھومی دے لوکائیا۔ توں پر بھو بھگتاں نوں ملیں نال آسانی، مل کے احسان نہ کوئے چٹھائیا۔ کیوں ایہناں گوہند پچھے دتی قربانی، آپ آپا وار دکھائیا۔ سیوا کری مہمانی، سپس جگدیش بھیٹ کرائیا۔ جھو بے وچ میدانی، مدعا کو نظری

آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دینا دکھائی۔ ماگھ کہے دُنی دارو میں کوئی کردا نہیں مخول، مسخریاں والا رُپ نہ کوئی بدلایا۔ گوہند والا پورا ہویا قول، اقرارنامہ ویکھ دکھائی۔ پُرکھ اکال نرُگن جوت پرگٹ ہو کے اُپر دھول، دھرت دھرم دوویں ویکھ دکھائی۔ سرشٹی رہی ڈول، ڈانوڈول لُکائی۔ ممتا داپیا گھول، مایا رہی لڑائی۔ رنگ چڑھیا نہ کسے کایا چول، چولے وچوں چولی نہ کوئے بدلایا۔ سب دا نکلن والا پول، پوپاں دے پڑدے دے اُٹھائی۔ کوئی گرنھی پنٹھی مَلا شیخ پنڈت رہن نہ دیوے گول، گولک خالی دے کرایا۔ شبدی کلمہ شرارتاں نوں مارے دھول، دھکا دھماکے والا لگایا۔ کوڑی کریا وِچ دیوے رول، رول نمبر سب دے دے بھلایا۔ پریتی رہن نہ دیوے چند چکور، جو مَسیاۃ والی رین دے دُہایا۔ تھوڑا جہا ہلونا دینا کول پشور، پیشاور پیشتر دے سمجھائی۔ ادھو ادھ کر کے کمزور، ایہدا لیکھا آگے دے درڑائی۔ چارگٹ اندھیرا گھنگھور، ساچا چند نہ کوئے چکائی۔ پر بھ دی کسے نال نہیں کوئی خور، کرماں دی دے سزائی۔ جن بھگتاں دی سدا لوڑ، جگ جگ ویکھ دکھائی۔ انتم ویلے جائے بہڑ، دھرو پرہلا رہیا سمجھائی۔ آتم پر ماتم ناتا لے جوڑ، جوڑی اپنے نال بنایا۔ کوڑی کریا رہن نہ دیوے کوڑ، مٹھارس امرت دے دکھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائی۔ ماگھ کہے میں کچھ دسن والا کہانی، کہاوت اگلی دیاں جنائی۔ ڈونگھی دھار دا ابلن لگا پانی، اگنی اگت لگایا۔ کھیل ہونی گھمسانی، سوہنا رنگ چڑھائی۔ چارگٹ بے آرامی، آرام گاہ نہ کوئے سہائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانا اک درڑائی۔ ماگھ کہے میں ویکھنا کھیل روزے شب، شبابے شبور عظیم ال شان نظری آئی۔ محمد حجرے حباب کہا ہب، محبوب محراب بے مثال نظری آئی۔ کدے قدیم جس دا ادب، جلوہ جلال ظاہر ظہور زرے زرے رُشنائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پردہ نشین پڑدا دے اُٹھائی۔ ماگھ کہے کچھ حکم دیوے رام، نیارا سب توں رہیا جنائی۔ جس کھیل کرنا تمام، تارا منڈل دے دُہائی۔ کلج کرنی کرنی ناکام، نگارہ کوڑ دینا بنائی۔ سب دے اُتے لا کے الزام، فتویٰ اکو دینا سمجھائی۔ تسیں بھل گئے پیغمبراں دا پیغام، کلمے والی کلام سمجھ کسے نہ آئی۔ انت ہونا پینا بدنام، بدی گھر گھر ڈیرہ لائی۔ رائے دھرم دے بننا پینا غلام، زنجیر سکے نہ کوئے تڑائی۔ انت اخیر ی بھائیں وُضو کر لو بھائیں اِشان، بدھو سارے نظری آئی۔ رونا پیئے وِچ بیابان، سر چھتر نہ کوئے جھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوادھان دے کرایا۔

چھبھی پوہ کہے پر بھ رہن نہیں دینی پکڈنڈی، مارگ اکو دئے لگانیا۔ ست دھرم دی پاوے کوئی نہ ونڈی، سچ سچ دئے سمجھانیا۔ من واسنا رہے نہ کوئے پکھنڈی، ممتا موہ نہ کوئے ودھانیا۔ بھيو گھلا کے چند نو چندی، نو نو چار دئے سمجھانیا۔ واسنا رہن نہ دیوے گندی، سگندھی اکو دئے بھرانیا۔ دین مذہب دی توڑ کے پابندی، کامل مُرشد دئے ملائیا۔ نیتز نین اھ رہن نہ دیوے اندھی، نرگن جوت کرے رُشنائیا۔ پر م پُرکھ پر ماتما آد جگاد جگ چو کڑی بڑا ڈھنگی، اپنا طریقہ نہ کسے سمجھانیا۔ گو بند بنا دے اک بھینگی، بنا بھجاں توں دئے لڑانیا۔ سور پیر بلوان بن کے جنگی، جنگ جگت جہان دئے دکھانیا۔ اگلا سمت کہے میں ہلا دینے فرنگی، فار وچ نہ کوئی لگانیا۔ دھارا رہن نہیں دینی دورنگی، حکم دینا اکو سنانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ہر رگھرانیا۔ ماگ کہے میٹوں نظر آوے بے نظیر، نور نورانہ نور رُشنائیا۔ جس دی دیکھی نہیں کسے تصویر، مصور تصور نہ کوئی کروانیا۔ چوٹی چڑھیا نہیں کوئی اخیر، نانک کبیر چرناں وچ بہہ کے شکر منانیا۔ اوس دی سب توں دکھری زراں تدبیر، جگتی جگت وچ بنانیا۔ کلجگ انت سری بھگونت پیغمبراں دا پیغمبر پیراں دا پیر، دستگیراں دا دستگیر نظری آئیا۔ جس دی دکھی دھار پریم پیار والی شمشیر، آر پار اپنا آپ کرانیا۔ اوہ کھیل کرے گہر گبھیر، گنی گہیر دیا کمائیا۔ جس دی دو جہان برہنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال گگن لگنتر جاگیر، جگہ جگہ نظری آئیا۔ اوس لیکھا مکاؤنا شاہ حقیر، سر شٹی دی کرنی نوں تعمیر، گھر اکو دینا بنانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بہتا لیکھا رکھ وچ کشمیر، کشا شکلا دوویں پلھ دینے اٹھانیا۔ ماگ کہے میں دیکھاں کی، قیمت کہن کوئے نہ پانیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں سنجگ دی ساچی رکھن لگانیا، نہاں دے بیٹھوں بالے گو بند لئے اٹھانیا۔ جنہاں امرت جام لیا پی، پیالے مد گئے سٹانیا۔ کسے نے گو بند دی سمجھی نہیں اگی ویہہ، ویہہ اگی سار کسے نہ پانیا۔ پُرکھ اکال دی جانی نہیں کسے لیہ، رستہ راہ نہ کوئے سمجھانیا۔ لالچ دے کے پتر دھی، ناتا جگت وچ پھسانیا۔ بنا رواداس کسے پکار نہیں کیتی ساڈھے تن ہتھ سین، بھکھارہ کے جھٹ نہ کوئے لنگھانیا۔ جن بھگتو تہاڈا نوں جگ دا بیجنا بی، بوٹا گرکھ لینا لائیا۔ تہانوں ایٹھے اوتھے دو جہاناں کر کے فری، فیصلہ حق دتا سنانیا۔ تہاڈی کوئی رت نہیں آوندی جمادی اُسانی ربی، رحمت رحم خدانیا۔ جیہڑا گر اوتار پیغمبراں دا بنیا کی، تخم تاثیر دینی مٹانیا۔ پروردگار سانجھا یار نبیاں دا نبی، رسولاں معقول حکم سنانیا۔ جس دے حکم اندر دین دُنی بدھی، بدلہ رہیا چکانیا۔

نانک گو بند اکو جوت جگی، نورو نور ہووے رُشنایا۔ کوڑ گڑیاں سر اُتے چک کے پاپاں دی ڈگی، بھجنا واہو داہیا۔ کسے نوں روٹی گلی کھان نوں نہیں لبھنی
 ادھی، ادھوٹے دینا رُلایا۔ جن بھگتو جگاں پچھوں ایہہ سماں آؤندا کدی کدی، قدیم توں پر بھ دی ریتی چلی آئی۔ کسے نوں اشارہ دے دتا نوح ندی،
 کسے نوں قیامت دتی دکھایا۔ کسے نوں پیغمبراں والی دے کے گدی، سرتے چھتر دتا جھلایا۔ کسے توں تانا اونا کے وچ کھڈی، کھٹکا دتا مکایا۔ جن بھگتو
 ایہہ پُرکھ اکال دی پہلی صدی، صدے تہاڈے دے چُکایا۔ جنہاں دی پریت اکو نال گئی، لاگی لاگن ہور نہ کوئے بنایا۔ تہاڈی اکو اکھ نہ کوئی سچّی تے نہ
 کوئی کھبّی، جس نیتز وچوں نور نظری آئی۔ تہاڈے اندر اک نئی جیہی ڈبی، جو گھر وچ گھر دتا بنایا۔ اُس وچ تہاڈی دست امولک دبی، اوہ آپے تہاڈی آتما
 نوں لگے چنگی، من دی واسنا نہ کوئے ودھایا۔ تہاڈی کیہڑا نہاؤن جانا کسے گنگی، جمنا سرتی گوداوری تہاڈے چرن چھے چائیں چانیا۔ تہاڈا جھگڑا مک گیا سدی
 ودی، اکو رت کا یا بت دے دکھایا۔ تہاڈی واسنا اندروں رہیا کڈھی، ڈرگدھی دتی تجابیا۔ تہاڈی کیہڑی کھانی مچھی ڈڈی، ڈنڈوت اکو دتی سمجھایا۔ دھرگ
 گرسکھ جو کھاوے ہڈی، ایہہ گو بند گیا سمجھایا۔ گو بند دی کرپان دھار کسے بکرے دی گردن نہیں وڈھی، پریم رت نال کھنڈا دتا رنگایا۔ گوداوری کنڈھے
 مادھو نال کیتی نہیں کوئی ٹھگی، بندے دالہنا جھولی پائی۔ کرپان میان وچوں نہیں کڈھی، نہ بکریاں کوئے جھٹکایا۔ سولویں سال وچ سارے تھم کر دینے
 رڈی، نواں لیکھا دینا بنایا۔ چار ورن سکھی آوے بھگی، نو کھنڈ پر تھی نیتز نیناں راہ تکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا تھم اک
 ورتایا۔ ماگھ کہے شبدی گو بند کُچھ دس، اپنا تھم منایا۔ پُرکھ اکال پیا ہس، ہستی دے سمجھایا۔ چار جگ جس دا گاؤندے آئے جس، شاستر سمرت وید
 پُران انجیل قرآن اوسے دا ڈھولا گایا۔ انج ہو یا اوہ پر تکھ، جو سب دا پتا مایا۔ اوہدا جیکارا نعرہ اک اکھ، اکھ اگوچر دے سمجھایا۔ سچ سچ دا کھول کے ہٹ،
 ہٹوانے گرکھ لئے بنایا۔ دُئی دویت دامیٹ کے پھٹ، پٹی اپنا نام بندھایا۔ شبد اگسی لا کے سٹ، سوئی سرتی لئے اٹھایا۔ توں میرا میں تیرا بھگت بھگوان
 اکو ڈھولا لینارٹ، رٹا جگت دینا پائی۔ جن بھگتو تھوڑا جیہا سماں ہور لوکٹ، کٹے وچھے کھان والا رہن کوئے نہ پائی۔ شبدی ڈوری سب نوں پاوے نتھ، نام
 کلے نال بندھایا۔ جگ چوکڑی چلاؤ نہارا رتھ، نرگن اپنی کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی کرتا ویکھ دکھایا۔ سنگر شبد کہے میں

ہبہ کچھ دیکھیا، انڈٹھ نظری آئیآ۔ پُرکھ اکال لین آیا پریکھیا، پرشن اپنا رہیا جنائیآ۔ چوتھے جگ انت کوئی نہ سمجھیا میں اکیسیا، ویہہ ائی سار کسے نہ آئیآ۔
 سنگر نام بدھی وچ گھسیٹیا، انہو پڑدانہ کوئے اٹھائیآ۔ اگے وچاراں داسماں بیتیا، سنگر حکم نہ کوئے بدلایآ۔ کسے نوں پتہ نہیں کی فرمان کیتا گوہند بہہ کے وچ
 انگیٹھیا، ندیڑ اُدھیڑ نہ پڑدا کوئے لاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر گھیر کھیل کھلایآ۔ سنگر شبد کہے کوئی نہ سمجھے گوہند دھار، ودواناں
 ودیا وچ دتی رُلایآ۔ کیوں شہید کرایا اجیت ججھار، سر دھڑ ونڈ ونڈائیآ۔ کیوں نہیاں ہیٹھ رکھ دتے اُسار، اٹ اٹ نال جڑائیآ۔ کیوں کر کے سرسا پار، سردی
 سرد ویکھ وکھائیآ۔ چھڈ کے گھر بار، ناتا موہ جگت تڑائیآ۔ ماچھو واڑے پیر پسا، نگاہ نگاہبان وچ ٹکائیآ۔ توں میرا دلدار، دوجا رہیا نہ کوئے پیار، بے شمار تیرا نور
 نظری آئیآ۔ اگوں ہس کے کہا اکال، توں میرا بچہ لال، کلجگ انت ہونا دلال، تیری لیکھے لاواں گھال، گھائل ہووے سرب لوکائیآ۔ ویکھ مریداں حال،
 کھیل ہووے کمال، کامل عامل بنا علموں علم جنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پکڑنہارا سچا دامن، دامنگیر میل ملائیآ۔ شبد سنگر کہے اوہ ویلا آ
 گیا شاید، شدید نظری آئیآ۔ پورا ہویا عہد، عہدہ بخشے بے پرواہیا۔ گوہند نے کیہڑی سکھنی کتوں قواعد، ماسٹر ٹیچر اُستاد نہ کوئے بنایآ۔ جس دا حکم او سے دا
 راج ہونا رانج، رعیت اکو لئے بنایآ۔ اکو کلمہ اکو دتے آیت، اکو نام شبد شنوائیا۔ سچ کرنہار حمایت، ہم ساجن دیا کمائیآ۔ مُجبت کرنہار عنایت، دیاوان
 اکھوائیا۔ ساچے گھر دتے رہائش، مقام اکو اک جنائیآ۔ جس دی کسے نے کیتی نہیں پیمائش، پیمانہ ونڈ نہ کوئے ونڈائیآ۔ سو کلجگ انتم گوہند پوری کرن آیا
 خواہش، خصوصیت ویکھ جگت لوکائیآ۔ جس دی کر نہ سکے کوئے آزمائش، سمجھ چلے نہ کوئے چترائیآ۔ سو دیونہارا سچ ہدایت، حکم اکو اک منائیآ۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، محبوب بے پرواہیا۔ ماگھ کہے میں منگاں اکو مدد، جن بھگتاں ہوئیں سہائیآ۔ کوڑی کریا میٹ تشدد، ممتا موہ چکائیآ۔ کوٹاں
 وچوں تھوڑے گنتی عدد، لکھ کروڑ نہ کوئے وڈیائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرپال ہو سہائیآ۔ کرپال کہے میں کرم کماوانگا۔ جنم جنم دا
 لیکھ چکواوانگا۔ بھانڈا بھرم بھو بھناوانگا۔ ساچا دھرم اک سمجھاوانگا۔ جھکڑا میٹ کے ورن برن، ذات پات ڈیرہ ڈھاوانگا۔ مالک ہو کے ترنی ترن، پار کنارہ
 اک وکھاوانگا۔ دھر دی دس کے ساچی سرن، سرنگت اک وڈیاوانگا۔ ساچے پوڑے دسناں چڑھن، بن ڈنڈیوں آپ اٹھاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، دکھانہارا ساچا گھر، گرہ مندر ہٹ کھلاوانگا۔ گرہ مندر ہٹ کھلاویگا۔ سمرتھ پُرکھ پڑدالاہویگا۔ مہما کتھ کتھ جناویگا۔ بھگت بھگوان دا اکو جس، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈاویگا۔ امرت آتم ملے رس، نچھر جھرننا آپ جھراویگا۔ نچ کھول کے اگھ، پرتکھ درس دکھاویگا۔ پنچ وکارے کر کے سکھ، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار مٹاویگا۔ آتم سچ سہنجنی پٹ، پت پر میثور آپ ہنڈھاویگا۔ گرہ دے کے درشن کھٹ، کھٹیا سیجا آپ سہاویگا۔ جن بھگتو تہانوں کرنا پئے کوئی نہ تپ، تپدے ہردے شانت کراویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھاویگا۔ سر اکو ہتھ رکھاوانگا۔ ست سچ میل ملاوانگا۔ رتی رنگ رت رنگاوانگا۔ دھر دی دے کے ساچی مت، گرمت آپ درڑاوانگا۔ گھر سوامی مل کے کملاپت، پت پر میثور درس دکھاوانگا۔ بن رسنا جہوا گا کے جس، جس وید پڑاناں صفت صلاح پنڈھ مکاوانگا۔ کایا کھیڑا ہون نہ دیوے بھٹھ، بھٹھیالا اگن نہ کوئے لگاوانگا۔ سنگر شبد اگتا جٹ، لہنا دھتے والا پھڑاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کریم عظیم دھام جناوانگا۔ ماگھ کہے میں کڈھاں اکو ہاڑا، بنیتی سچ سنائیا۔ گو بند تیرا لیکھا مچھوواڑا، وچھڑیاں جوڑ جڑائیا۔ زرگن بن کے دھر دالاڑا، زرویر ویکھ دکھائیا۔ ساچیاں سکھیاں ویکھ اکھاڑا، گرگھ پنچن چائیں چائیا۔ تیرا سوہنا لگے نو انگل دا داڑھا، روپ انوپ رہیا بدلائیا۔ کچھ لیکھا باقی نظر آیا دارا، چلہ کمان دئے گواہیا۔ اوس دا اگلے سال کابل وچ دینا اشارہ، اورنگے دا بیٹا ننگا ہو کے نظری آئی۔ اک دوجے دا ملنا پئے دوارا، سانجھا سنگ نبھائیا۔ جس دا مضمون چھپنا نہیں وچ اخبارا، بے خبراں خبر سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا دئے جنائیا۔ چھبھی پوہ کہے مینوں پیندا ہور بھلیکھا، بھرم وچ بھرمائیا۔ چڑھدی دشا والا لیکھا، لکھت رہیا سمجھائیا۔ پچھلا چکنا ٹھیکہ، ٹھوکر نال ہٹائیا۔ پنجاں نکاں ہونا ایکا، جیسن وچ کرے گڑمائیا۔ بھکھیاں بھرنا مول نہ پیٹا، پٹے سرب لوکائیا۔ اک پردھان دا مرنا بیٹا، جو کلجگ کلا دئے ورتائیا۔ پھیر سب نو آونا چیتا، کون جڑ رہیا اکھڑائیا۔ شاہ سلطاناں لے کے بھجنا بھینٹا، دماں دمڑیاں دی لوڑ نہ کوئے دکھائیا۔ شبد گرو نے مارنا ایسا پیچھ، پچھم دکھن سارے لینے بٹھائیا۔ جگت ریتی دا جھڈا دینا پیشہ، پچھوں ہوئی ہوئی سارے ایہو ڈھولا گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا حکم سنائیا۔ ماگھ کہے اگلا سال چڑھن والا منحوس، مشکل مشکل نظری آئی۔ کچھ دھکا لگنا روس، رستم سارے لینے اٹھائیا۔ اشارہ دے کے من نوں وچ کلبوت، کلمے دینے بھلائیا۔ دین دنی نوں کر

کے نیست و نابود، نواں جگ دینا لگایا۔ ایسے داسد گوہند آپے دے ثبوت، شہادت دی لوڑ نہ کوئے وکھانیا۔ جدھر ویکھو اُدھر موجود، مُفلساں دے اندر وڑ کے اپنا آسن لایا۔ جن بھگتو تہانوں سدا رکھے محفوظ، مہر نظر اک اٹھانیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت کرے کلابوس، ہتھ ہتھ نال بندھانیا۔ پُرکھ اکال دا سب توں وکھرا نرالا دوت، جو دو جہاناں بھجے تھاؤں تھانیا۔ چار کُنٹ پیار وچ پاوے پھوٹ، بھٹکل وچ لوکانیا۔ جیہڑے مسیح دے سیوندے بوٹ، بٹن اہناں دے دے گھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، خالق خلق ویکھ وکھانیا۔ ماگھ کہے میں وی لگا سب دے پچھے، ہوئی ہوئی قدم اٹھانیا۔ جہاں چر کوڑی کریا دا کوڑ نہ چھپے، چھیانویں کروڑ رہے گر لایا۔ پُرکھ اکال اکو نہ دے، دہ دشا نظری آیا۔ بھگتاں دی پوری ہووے نہ اچھے، اچھیا جگت چُکانیا۔ نام بھنڈار دیوے نہ حصے، وست امولک اک ورتایا۔ غریب نمانیاں نہ چکے پٹھے، بھکھے ننگیاں نہ گلے لگایا۔ مایا رانی نہ رو رو پٹے، متتا ہوئے ہلکانیا۔ اپنے تھم دے انت آخری نہ کڈھے سٹے، سٹہ جگت نال لگایا۔ پتھراں نال نہ لڑاوے اٹے، اٹ نال اٹ نہ کھڑکانیا۔ جن بھگتاں دے پاپ دُرمت میل دھو اندر نہ کرے چٹے، چٹی دھار وچ سماںیا۔ اکو رنگ رنگے وڈے نکے، بردھ بال نہ کوئے وکھانیا۔ دین دُنی دے بدلے سکے، سکم وچ رولا دیوے پانیا۔ کھیل ویکھے نک پھینے نکے، پھکے سارے دے کرانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دی سل لاوے بکے، حکمت اپنی نہ کسے جناںیا۔ ماگھ کہے سچ پر بھوسب توں وکھرا حکیم، تھکم والا نظری آیا۔ جیہڑا اپنے نام دی دُعا وچ کردار ہی ترمیم، رام اللہ واگرو اکھرتے پڑھانیا۔ جس ویلے جلوہ نور دے سین، پھیر سارے اکو رہے گانیا۔ بھروسے وچ دے یقین، کلمے دتے سمجھانیا۔ اللہ رانی نہیں کوئی مدین، مدعا اکو دتا سمجھانیا۔ پیغمبر کہن آفرین، واہوا تیری بے پرواہیا۔ نانک گوہند کیتا تسلیم، پُرکھ اکال اکو شہنشاہیا۔ جس دی کلجگ انت ہونی وکھری تعلیم، کُنے گرگھ لینے بناںیا۔ مکتب جتا کے اک عظیم، اعلیٰ ادنیاں کرے پڑھانیا۔ سچ سکول وچ رہے نہ کوئے نمگین، بھکھیاں ننگیاں اکو رنگ رنگانیا۔ کسے نوں کدے نہ کرے بے دین، وید شاستراں توں باہر اپنی دتے پڑھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمانیا۔ کرنی کہے میں ویکھیا پر بھو کرتا، کرتار نرنکار پروردگار نظری آیا۔ نہ کدے جہاتے نہ کدے مردا، مدد والی منگ نہ کوئے منگانیا۔ نہ کدے جہاتے نہ کدے ہردا، ہار جت نہ کوئے وکھانیا۔ اوہ مالک گھر گھر دا، گرہ گرہ

ڈیرہ لائیا۔ جگ چوکڑی بچھوں گرکھ وِلا اوہنوں وِردا، وِر وِریام ہو کے اپنا آپ ملائیا۔ ایہہ کھیل اگما ہر دا، جو ہر دے وِچوں ہر دا دے بدلایا۔ اِشان کرا کے ساچے سر دا، سر وِوِرا کو دے دکھائیا۔ جتھے کاگ ہنس بن دا، بگ پڑے ہوئے صفائیا۔ منزل اِکو چڑھدا، قدم قدم نہ کوئے بدلایا۔ تُوں میرا تیرا تیرا سوہنگ ڈھولا پڑھدا، ڈھولک بھیننا نہ کوئے کھڑکائیا۔ نِت نوت نچ نیتز درس پر بھو دا کردا، جوتی جوت جوت رُشائیا۔ بنا ہتھاں دے بندنا کردا، بنا سِیس دے سِیس جھکائیا۔ بدوبدی جوتی جوت وِچ وِڑدا، آپ اپنا آپ مٹائیا۔ جن لیکھا چکھیا بھے ڈر دا، بھیانک وِچ بھاوی نہ کوئے ستائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سوامی میل ملائیا۔ ماگھ کہے جن بھگتو کی تْسِیں چاہندے سوامی ملاپ؟ اٹھے پہر وِچھڑ کدے نہ جائیا۔ تھانوں بچھے اپنا آپ، اپنے وِچوں نظری آئیا۔ تھانوں اندروں پرگٹ ہووے اوہ جاپ، جس دا شاستر سمرت وید پُران راگ رہے گائیا۔ نہ کوئی جنم کرم نہ رہے پاپ، دُرمت میل دے دھوائیا۔ آتم پر ماتم بن جائے ساک، سچن اِکو ویکھ دکھائیا۔ ایہہ وی سَنگَر دی کرپا نال ہووے اِفاق، بنا کرپا ملن کوئے نہ پائیا۔ کیوں اوہ من وِڈا سُوپر چلاک، رِدھیاں سدھیاں وِچ لئے بھرمائیا۔ موہنی رُوپ بن کے کسے نوں رہن نہ دیوے پاک، سادھ سنت رکھی مُنی کام وِچ ہلکائیا۔ بدوبدی چک کے اپنی ڈھاک، مکھ گھنگٹ دے اُٹھائیا۔ باہر دا دے سواد، راجے رانے دے جنائیا۔ نواباں دا دے کے خطاب، چکلیاں وِچ بھوائیا۔ ویسوا دا بنا احباب، مِتراں وِچ وِڈیائیا۔ سیکھاں تے بھنن کباب، کعبے نوں دے بھلایا۔ انت اِخیری سب نوں کورا جواب، مقامے حق نہ کوئے پہنچایا۔ مانس جنم دی لیکھے لگی نہ سلام آداب، علیکم کہہ کے ایویں جھٹ لنگھائیا۔ بنا مُرشد توں کوئی نہ دھوے داغ، دُرمت میل صاف نہ کوئے کرائیا۔ گھر گھر تیل بتی دے جگدے ویکھو چراغ، بنا سَنگَر توں آتم جوت نہ کوئے رُشائیا۔ جنگلاں وِچ گیاں نہیں آوند اِویراگ، بنس چھڈیاں نہیں ہندا تیاگ، پُٹھے لکلیاں نہیں آوندی جاگ، جل دھارا وہایاں نہیں بھجھدی پیاس، نچیاں ٹپیاں نہیں پیندی راس، جناں چہ نظر نہ آوے ساکھیاں، سَنگَمھ ہو کے درس نہ دے دکھائیا۔ اوناں چہ کسے کم نہیں آونی نہ پیٹی نہ قلم دوات، جماعت جملیاں والی نہ کوئے جنائیا۔ کوٹ جنم بھاویں پھولدے رہو لغات، اکھراں وِچوں اکھر ہور کڈھائیا۔ ساری عُمر پڑھدے رہو کتاب، ورقہ ورقہ نال اُٹائیا۔ پنڈتاں کولوں جنم پتیریاں دا لاؤندے رہو حساب، گرہ نچھتر ویکھ دکھائیا۔ جناں چہ سَنگَر شبد کرپا کرے نہ آپ،

اپنا آپ ملن کوئے نہ پائیا۔ لکھ سُندریاں کوٹن موہنیاں پہن کے ونگاں چھلے چھاپ، بھگتاں نوں کدے نہ سکن بھرمائیا۔ کیوں اہناں دا پر بھو اہناں دے ساتھ، اندر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرکھ سجن ویکھ دکھائیا۔ ماگھ کہے جن بھگتو اچے تک سمجھیا نہیں کوئی نانک دا مجن، سچ ایشان نہ کوئے کرائیا۔ بنا پُرکھ اکال توں سچا نہیں کوئی سجن، سگلا سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ میں سب نوں آیا دسن، دہ دشا حکم منائیا۔ گرکھو جناں چر سنگر نہ دیکھو اپنی اندرلی اکھن، جگت اکھاں والے گرو کم کسے نہ آئیا۔ اوہ ایختے اوختے بھانڈے سکھن، مل موتر والی دیہہ رہے ودھائیا۔ تالاں وچ گدن نچن ٹپن، ٹپا اگلا نہ کوئے سمجھائیا۔ رسنا جہوا ہتی دند کوک کوک بکن، بغل وچوں گھنڈ نہ کوئے کھلایا۔ کچھ لہنا کچھ دینا جو تیغ بہادر نال کھن، کوڑ کڑیارے دتے تجایا۔ کجک انت جن بھگتاں سری بھگونت پت آئے رکھن، راکھا ہو کے سیو کمائیا۔ آتم پر ماتم ہو کے آئے سن، سنگھاسن آسن اکو دے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ مارگ اک پرگٹائیا۔ سنگر شبد کہے میری آوندی جاندی واری، وارتا بچھلی نال ملایا۔ جن بھگتاں آتم رہن نہیں دینی کواری، کایا کندر ویکھ دکھائیا۔ نام ندھان دے جُماری، غمخوار لینا بنائیا۔ سری بھگونت دی کدے نہیں کچی یاری، کچیاں توں پکے لئے بنائیا۔ تہاڈی دُور کراوے بے اعتباری، اعتبار اپنا لئے بندھائیا۔ نرگن جوت کرے ظاہری، نورو نور نور رُشنائیا۔ تہاڈی نویں جگ دی آون والی ہاڑی، ہاڑے کڈھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ مہر نظر کہے میں پینا اٹھ، ویلا وقت دے وڈیائیا۔ گر شبدی جاناٹھ، دیادرشٹ کھلایا۔ گو بند شبد گرکھ ویکھنے نادی سٹ، سٹیاں لینا جگائیا۔ سوہنی مولے رت، پت ڈالی بھل بھل مہک مہکائیا۔ نہ کوئی پڑدا رہنا لگ، اوہلا دینا چکائیا۔ جو ہر دیوں دیلوں من دی واسنا توں پرے ہو کے گیا جھک، اُس نوں گودی لینا چک، جہاں توں لینا چھڈائیا۔ شیر ہو کے شبد اگمی پینا نک، بکرے قصائی سارے دینے تجایا۔ دین دُنی وچ اکو گاؤنی سب نے نک، سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دی بے جیکار سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہک نک نرائن نر، کرے کھیل کچھ دا کچھ، حکم اپنا اک ورتائیا۔

* ۲ ماگھ شہنشاہی سمت اشنگارہ سنگھ پنڈ کھیڑا ضلع امرتسر *

ہر شبد کہے میں دیکھیا نو کھنڈ، پُری لوء برہمنڈ دھیان لگایا۔ آتم پر ماتم گاوے کوئی نہ چھنڈ، ہر ہر نام نہ کوئے دھیانیا۔ کوڑی کریا بھیکھ پکھنڈ، مایا ممتا موہ ہلاکایا۔ آتم جوتی چڑھیا کوئی نہ چند، دیا باقی سچ نہ کوئے رُشانیا۔ سر شٹی در شٹی اندر ہوئی ننگ، پڑدا اوڈھن سیس نہ کوئے کُکایا۔ پھری دروہی وچ برہمنڈ، برہمانڈ رہیا گر لایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا دئے کھلایا۔ شبد گرو کہے میں دیکھیا جگت جگ، چار ورن اٹھاراں برن کھوج کھوجایا۔ دین مذہب بچھی حد، ذات پات رہی گر لایا۔ درس کرے نہ کوئی اُپر شاہ رگ، گھر سوامی ٹھا کر نظر کسے نہ آیا۔ نادا گئی تن نہ سکے وچ، انحد نادى ناد نہ کوئے سنایا۔ دُھر دا پریم سر شٹی گئی چھڈ، پار برہم برہم رنگ نہ کوئے رنگایا۔ کوڑ نِشانے سارے رہے گڈ، ست دھرم نہ کوئے دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھجک کایا دے بدلایا۔ سنگر شبد کہے میں دیکھی کھجک کایا کوڑ، کُنٹ چار رہی گر لایا۔ من واسنا مور کھ ہوئے موڑھ، بُدھ بیک نہ کوئے بنایا۔ ساچی ملے نہ صاحب پریتی دھوڑ، مستک ٹکا چرن نہ کوئے لگایا۔ زرنتر اُتجے نہ کوئے نور، بسنتر اگ نہ کوئے بُجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لکھ چوڑاسی ویکھ دکھایا۔ لکھ چوڑاسی ویکھ زرنکار، صدی چوڑھویں دئے دھایا۔ چار کُنٹ اندھ اندھیار، چوڑاں طبق رہے گر لایا۔ مُجبت حق نہ ملے پیار، محبوب درس نہ کوئے دکھایا۔ روندے ویکھے زرنار، زرنرائن رنگ نہ کوئے رنگایا۔ ساڈھے تن ہتھ کایا مندر سُنجے دسن گھربار، بنک دوار نہ کوئے سہایا۔ ہنس رلے کاگاں ڈار، سوہنگ مانک موتی چوگ نہ کوئے چُکایا۔ تُوں میرا میں تیرا بُھلیا آتم پر ماتم سانجھیا، یارانے کوڑے رہے ہنڈھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، انتم لیکھا دے مُکایا۔ شبد گرو کہے پر بھ ویکھ کھجک انتم نیت، نیتیان نظر کوئے نہ آیا۔ بیس اکیسا گیا بیت، پڑدے وچ دتے لکایا۔ ٹھا کر سوامی وسے کسے نہ چیت، چت وت ٹھگوری رہیا دکھایا۔ کایا چولی چڑھے نہ رنگ مچھٹھ، دُرمت میل نہ کوئے دھوایا۔ سنگر ملے نہ کسے سچ پریت، پریتم درس کوئے نہ پایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھٹ گھٹ انتر پڑدا دے اٹھایا۔ پُرکھ اکال کہے سُن سنگر شبدی ست، ست دیاں درڑایا۔ زرنگن نور کر پرگٹ، جوتی جوت جوت رُشانیا۔ دو جہاناں ویکھاں ہٹ، برہمنڈ کھنڈ کھوج کھوجایا۔

سنت سہیلے لوں رکھ، گر چیلے جوڑ جڑائیا۔ نج نیز کھول کے اکھ، زرگن درس نور رُشنائیا۔ نام اگئی لا کے سٹ، سوئی سرتی دیاں اٹھائیا۔ امرت جام پیواں جھٹ، من دا جھٹکا دیاں کرائیا۔ دُئی دوتی میٹاں پھٹ، مہر نظر اک اٹھائیا۔ لیکھے لاواں پنج تت کایا ماٹی کچ، رتن امولک ہیرے دیاں بنائیا۔ اپنی سمجھاواں مت گت، گتت اکو دینی درڑائیا۔ انتر رہن نہ دیواں وکھ، گرکھ اپنی گود اٹھائیا۔ جگ سرشٹی کھیڑا ہونا بھٹھ، چار کُنٹ دُہائیا۔ باقی مہینے رہندے دسن اٹھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک ورتائیا۔ پُرکھ اکال کہے سُن شبدی سُنٹ دُلا رے، دُلہا تیتوں دیاں بنائیا۔ دو جہاناں وختے حق نگارے، نوبت اکو نام سُنائیا۔ چرنی جھکنے گرو اوتارے، پیغمبر سجدیاں وچ سیس نوائیا۔ کلجگ کوڑے رنگنے کالے، کاگ ہنس دینے بنائیا۔ کرے کھیل بے مثالے مسل جگت نہ کوئے سمجھائیا۔ جس دے سمرت شاستر وید پُران دین احوالے، کھانی بانی راگ الاٹیا۔ سو ست دوارا کھول سچّی دھر مسالے، دھرم دوارا اکو دئے بنائیا۔ جتھے بچھے مُریداں مُرشد حالے، احوال اگلا دئے درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کماٹیا۔ گر شبد کہے پرَم پُرکھ توں داتا مہروان، محبوب اکو نظری آٹیا۔ مقامے حق تیرا مکان، لاشریک تیری سرنائیا۔ دُھر دا کلمہ دے کے دان، توفیق بے پرواہیا۔ حکم ورتے وچ دو جہان، دین دُئی دے سمجھائیا۔ تیتوں سکے نہ کوئے پہچان، نیز اکھ نہ کوئے گھلائیا۔ میں ویکھ ہو یا حیران، کائنات رہی گراٹیا۔ پیغمبر دے کے گئے بیان، عیسیٰ موسیٰ محمد ڈھولا گائیا۔ چار کُنٹ کوڑ طوفان، طوبیٰ طوبیٰ کرے لوکائیا۔ تیرا نور نظر نہ آئے سری بھگوان، پڑدا اوہلا نہ کوئے اٹھائیا۔ سرشٹی سٹی وچ بیابان، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل دے سمجھائیا۔ ساچا کھیل دس پر بھ آپ، شبدی سُنٹ منگ منگائیندا۔ ترے گن مایا میٹ تاپ، تتوت تت سرب سُنائیندا۔ مایا موہ نہ لگے سنتاپ، جھگڑا کوڑ تیری جھولی پائیندا۔ رُوح بُت کر کے پاک، پتت پُنت تیری آس رکھائیندا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت چار ورنال اٹھاراں برنال اکو دس دے جاپ، دین مذہب ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ لیکھے لا دے تن ماٹی خاک، خالص رُپ تیرا نظری آئیندا۔ جن بھگتاں انتر آتم کر کے صاف، دُرمت میل نہ کوئے دکھائیندا۔ جنم جنم کرم کرم دا پاپ کر معاف، مہر نظر اٹھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کماٹیندا۔ پُرکھ اکال کہے میں بے پرواہ، آد جگاد جگ چوکڑی میری بے پرواہیا۔

سَجَّج تَرِيتا دواپر کَلَج گَر اوتار پَينِغمبراں دِیواں راہ، دُھر سندیثہ نام سَنایا۔ وِشن برہما شو مارگ دتے لاء، اِشاریاں نال چلایا۔ شاستر سِمرت وید پُران انجیل
قرآن دتے بنا، کھانی بانی ونڈ بنایا۔ ڈھولے سوہلے راگ گیت دتے سنا، کلمہ کائنات جنایا۔ پنچ تت کایا ماٹی امام دتے بنا، آمد اپنی نہ کوئے جنایا۔ برہمنڈ
کھنڈ پُری لوء دتے رچا، رچنا اپنی نال وڈیایا۔ چار کُنٹ دہ دِشاناؤ کھنڈ ست دیپ دتے وساء، لکھ چوڑاسی اندج جیرج اُتبیج سیتج ونڈ ونڈایا۔ نت نوت نرگن
سرگن آوے ویس وٹا، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا پھیرا پائیا۔ سچکھنڈ دوارا اینکارا پروردگارا رہیا سہا، صاحب سلطان نرگن نور جوت رُشَنایا۔ جوتی جوت سرؤپ
ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی کرنی کار کماپا۔ سَنگَر شبد کہے میرے جگدیش، جگدیش تیری اک سرناپا۔ تیرے قداماں اُپر سِیس، نیوں نیوں لاگاں پائیا۔
لیکھا مک گیا بیس اِکیس، جو گوبند گیا درڑایا۔ صدی چودھویں رہی بیت، محمد نیزا اُکھ گھلایا۔ کَلَج بدلن والی ریت، سَجَّج ساچالے انگڑایا۔ جھکڑا کُ
مندر مسیت، کعبہ ونڈ نہ کوئے دکھایا۔ اِکو پُرکھ اکال دین دِیال تیری ہووے پریت، پریتم اور نہ کوئے منایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
رنگ رنگ دے ہست کپٹ، اُوچ نیچ ڈیرہ ڈھایا۔ پُرکھ اکال کہے سُن شبدی میرے لال، لالن دیاں سمجھایا۔ کَلَج کوڑی کریا ہونا کال، کال نگارہ ڈنک
وچایا۔ بھگت سہیلے لواں بھال، لکھ چوڑاسی کھوج کھوجایا۔ نام اگنا دیواں سکھال، بن اکھراں کر پڑھایا۔ سد نھاواں ساچے تال، سرور اِکو دینا بنایا۔
جوت جگا کے بے مثال، جلوہ نور کراں رُشَنایا۔ ایتھے اوتھے دو جہان کراں پر تپال، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ سَجَّج تَرِيتا دواپر کَلَج گھالن آئے گھال، نر ہر
نران ساچی سیو کماپا۔ پھل لگے نہ کایا ماٹی ڈال، تن وجود دے وڈیایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ سَنگَر شبد کہے میں
منگاں منگ ایک، اینکار تیری سرناپا۔ دُوجی رہے نہ کوئی ٹیک، اُکا مستک اور نہ کوئے لگایا۔ اندر باہر گپت ظاہر بُدھ کر بیک، بیسی کر دکھایا۔ جدھر
تکاں تیتوں لین ویکھ، سَنمکھ ہو کے نظری آپا۔ آتم پر ماتم کھول بھیت، بھجن بندگی دی لوڑ دے سمجھایا۔ تُوں مالک خالق جگ چو کڑی کھیوٹ کھیٹ،
ملاح اِکو شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا مارگ دے جنایا۔ سچا مارگ دس پُرکھ اکال، سَجَّج سچا راہ چلایا۔ شبدی گرنے دلال،
جگت وچولا رہن نہ پائیا۔ کَلَج سر شئی ہوئی بے حال، بہل ہو کے دئے ڈھایا۔ کسے کرے نہ کوئے سَنجھال، گَر اوتار پیر پَينِغمبر گئے پلو چھڈایا۔ جلوہ دے سے

نہ کوئے جلال، نورو نور نہ کوئے رُشانیا۔ شبدی وجے نہ کوئے تال، دُهن آتمک راگ نہ کوئے سناہیا۔ کایا مائی ساچا دیک سکے نہ کوئی بال، گرہ مندر نہ کوئے رُشانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، ملے ست تیری سرناہیا۔ پُرکھ اکال کہے میں دینا بندھن، آد جگاد اکھوایا۔ جن بھگتاں دیواں پرماندن، نجاندن کراں رساہیا۔ دھوڑی ٹکا لاواں اگما چندن، شبدی مہک اک مہکانیا۔ جس نوں سمجھے کوئی نہ پنڈن، پنڈت پاندھا بھو کوئے نہ پانیا۔ لکھ چوڑا سی جم کی پھاسی توڑ بندھن، رائے دھرم نہ دے سزانیا۔ آتم پر ماتم ناتا آیا گنڈھن، جگ چوڑی وچھڑے میل ملاہیا۔ کوڑی کریا میٹے بھیکھ پکھنڈن، مایا ممتا موہ دے گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیل ویکھ انت برہمنڈن، ور بھنڈ دے دُہانیا۔ سنگر شبد کہے میں ویکھیا تیرا نور نیکن نیکا، جگ نیز نظر کسے نہ آہیا۔ پر بھ پڑا کھول جیو جی کا، جاگرت جوت کر رُشانیا۔ سنجگ اپنے ملن دا وکھرا دس طریقہ، بن اکھوں اٹھ گھلایا۔ امرت رس رہے نہ پھیکا، نجھہر جھرنادے جھرایا۔ گر اوتار پیغمبر چار جگ تیریاں کردے گئے اڈیکاں، بھوکھتاں وچ دھیان لگایا۔ توں سب دا سانجھا پیتا، متر پیارا بے پرواہیا۔ نہ کوئی اٹاوے تیرا کیتا، چار جگ سرناہیا۔ لکھ چوڑا سی پرکھ نیتا، دین دُنی ویکھ وکھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھانیا۔ سری بھگوان کہے میں ویکھنہارا سرشٹی، گھٹ گھٹ اندر ڈیرہ لایا۔ کھولنہارا بھگتاں درشٹی، دب نیز کر رُشانیا۔ مارگ دساں اکو اشٹی، اشٹ دیو سمجھانیا۔ سنت سہیلے تاراں پھڑکے گرہستی، گہر گمبھیر نال ملاہیا۔ ناتا توڑ سورگ بہشتی، سچھنڈ دیاں وساہیا۔ جتھے جنم مرن دی رہے کوئے نہ حرصی، ہو س اور نہ کوئے ودھانیا۔ آتم پر ماتم رہیا پرکھی، پت پر میثور پھیرا پانیا۔ دھرنی دھول ویکھے دھرم دا عرشی، شہنشاہ ویس وٹانیا۔ سنجگ ساچی بدل دیوے مرضی، مریض رہن کوئے نہ پانیا۔ کوڑی کریا میٹے اندھیر گردی، شاہ سلطاناں خاک ملاہیا۔ جن بھگتاں بنے دردی، گرکھاں گود اٹھانیا۔ جیہڑی آتم پر ماتم ڈھولا پڑھدی، تس دا پڑا دے اٹھانیا۔ خبر دیوے اپنے گھر دی، گھر وچ گھر کرے رُشانیا۔ ایہہ کھیل اگے ہر دی، جو ہر ہر دا ویکھ وکھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کماہیا۔ شبد گرو کہے میرے دیو سوامی، صاحب تیری سرناہیا۔ سنجگ تریتا دوا پر کلجک تیری صفتاں والی گائی بانی، بان نرالا تیر چلاہیا۔ اٹھسٹھ تیر تھ مان دتا پانی، پنگھٹ اُتے ویکھی لوکانیا۔ تیری رچن انڈج جیرج اُتھج سیتج کھانی، چاروں کُنٹ پھیرا

پایا۔ کلج انت سری بھگونت سب دی درستی ہوئی نمائی، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل دے درڑایا۔ ساچا کھیل دس بھگونت، اکواک عرضویا۔ آتم پر ماتم میلا کر دے نال کنت، گھر سبجے ملے ڈھویا۔ کایا چولی چڑھے رنگ بسنت، دوجے رنگ دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ گرھ تئے ہوئے ہنگت، اٹھے سرتی سویا۔ بودھ اگادھا بن پنڈت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ بخش اک سرناپا۔ سچ سرنائی دے دے چرن، چرن کول دھیان لگایا۔ نیتز کھلے ہرن پھرن، نج نین سدا رُشانیا۔ جھکڑا نک جائے ورن برن، ذات پات نہ ونڈ ونڈایا۔ مرن تون پہلوں دے مرن، جیون جیون وچوں بدلایا۔ گرکھ تیرا ڈھولا پڑھن، تون ہی تون ہی راگ الاپا۔ تیری منگن سرن، دوسر سیس نہ کوئے جھکایا۔ تون مالک خالق پرتالک ترنی ترن، تارنہار اکھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ مارگ دے جناپا۔ سچ مارگ دس بھگوان، سبج سچا راہ جناپا۔ لیکھا کوڑ مٹے جہان، ممتا موہ نہ کوئے ہلکایا۔ گھر سوامی دے کاہن، سکھی سہیلی وجے ودھایا۔ پریم پریتی بخش دان، دیاوان تیری اوٹ تکایا۔ سینا سرتی ملے رام، رمیا اپنا پھیرا پایا۔ پیغمبر دے پیغام، کلمہ نغمہ نام سنایا۔ نانک نرگن منتر دے ستنام، گوبند فتح ڈنکا اک وجایا۔ ساچے مندر ہووے وسرام، بستر اکو دینا سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سرنی دینی سرناپا۔ ساچی سرن دے دے اک، ایکنکار منگ منگایا۔ چاروں گنت آویں دس، دہ دشا تیری رُشانیا۔ کروٹ لے بدل لے پٹھ، کلج اتم سبج لے انگڑایا۔ بھگت سہیلے کر ہت، گرکھ گر گر گود اٹھایا۔ تیرا درشن کرن نیت، نج گھر مل کے خوشی منایا۔ تون مالک سب دا پت، پت پر میثور بے پرواہیا۔ نہکرمی ہو کے اپنا لیکھا لکھ، کرماں تون لے جھڈایا۔ پوجنا پئے نہ کوئی پتھر اٹ، کایا کعبہ دے سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر گھر وچ میل ملاپا۔ سری بھگوان کہے میں بھگتاں کھولاں بھیت، ابھید دیاں جناپا۔ نظری آواں نیتن نیت، نج نین کراں رُشانیا۔ آتم پر ماتم کراں ہیت، من واسنا دیاں مٹایا۔ رت بسنتی موئے چیت، چیتن سرتی دیاں کراپا۔ نرگن سرگن دساں کھیڈ، ساڈھے تن ہتھ وجے ودھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میلا سبجے لے ملاپا۔ جن بھگتاں میلا ہوئے ملاپ، سچ شبد شنوایا۔ تون میرا میں تیرا اکو جاپ، دوجی اور نہ کوئے پڑھایا۔ اندر باہر کر کے صاف، پت پت لے بناپا۔ شبد اگئی دے کے واک، واقف اپنا

لئے بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے ویکھ وکھائیا۔ ہرجن ساچے ویکھ، اپنی دیا کمائیا۔ جنم جنم دی بدل کے ریکھ، کرم کانڈ دے گوائیا۔ چرن کول کول چرن بخش کے ساچی ٹیک، ٹکا مستک دے لگائیا۔ کوڑی کرپا توں کر کے نیک، نکیاں توں وڈے دے بنائیا۔ نام ندھان دے کے دھر سندیش، سُنئیہڑا سچ سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن اپنے گھر وسائیا۔ ہرجن تیرا سنگر گھر وسیرا، دوارا اکو اک سمجھائیا۔ نظری آئے نیرن نیرا، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ اوتھے کدے نہ ہوئے اندھیرا، بن تیل باقی جوتی جوت کرے رُشنائیا۔ کھ چوڑا سی کٹے گیڑا، مات گربھ نہ کوئے پھرائیا۔ مانس جنم بنھے بیڑا، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ ڈھولا دس کے توں میرا میں تیرا، نام ندھانا دے سمجھائیا۔ مُجبت وچ مہروان محبوب کرے مہرا، سری بھگوان ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ور داتا اکو نظری آئیا۔ سری بھگوان توں آد جگادی دین دیال، دیاندھ اکھوائیندا۔ بھاگ لگا کایا سچّی دھر مسال، دوجا بنک نہ کوئے وڈیائیا۔ دیپ جوت جگے بے مثال، نورو نور رُشنائیندا۔ شبد اگئی وے ڈھنکان، دُھن آتمک راگ الائیندا۔ امرت ملے آتم پین کھان، ترشنا بھکھ نہ کوئے ودھائیندا۔ توں صاحب سوامی دُھر دا کاہن، رام اکو سو بھاپائیندا۔ دوارا سہاؤنا ساڈھے تن ہتھ مکان، مقام اکو نظری آئیندا۔ آتم سیجا کر آرام، سکھ آسن اک سہائیندا۔ چرن پریتی بخش سچ گیان، اگیان اندھیر رہن کوئے نہ پائیندا۔ دھوڑی ہووے ایشان، تیرتھ ت وڈ نہ کوئے وڈائیندا۔ پریم پیار پریتی اندر پریم پُرکھ ملے آن، سنگر شبد تیرا رُپ انوپ نظری آئیندا۔ توں آد جگادی سدا دیاوان، دین دُنی ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کوٹن بھان تیرا نور چکائیندا۔

* ۴ ماگھ شہنشاہی سمت اگیانی گُرکھ سنگھ دے گرہ بھلائی پُر ڈوگرا ضلع امرتسر *

ماگھ کہے میں گُرکھ ویکھاں منگدے، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ انتر آتم تن وجود رنگدے، کایا ماٹی خاکی سو بھاپائیا۔ دُرمت میل پاپ دھو کے چم دے، چم درِ شٹی جان بدلایا۔ بھو مُکا کے ہنگ برہم، دے، پار برہم پر بھ پت پر میشور درشن پائیا۔ پُرکھ اکال دے گرہ جمدے، جنم جنم وچوں بدلایا۔

مانس جنم بیڑا بنھدے، ناتا جگت والا تڑایا۔ جھگڑے مُکا کے خوشی غم دے، اِکو رنگ رہے سمایا۔ لیکھے مُکا کے ممتا م دے، سِیس جگدیش اِک جھکایا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر دیونہار سرنایا۔ ماگھ کہے منگتیاں وچوں نظری آئی منگتی، جگ چوکڑی دے گواہیا۔ جس نوں سمجھے نہ کوئی
 پنڈتی، وید شاستر پُران نہ کوئے درڑایا۔ بھو جانے دھار نہ کوئی من دی، بُدھی پڑدانہ کوئے اُٹھایا۔ کھیل نہیں کسے پنچ تت کایا تن دی، تتوت نہ کوئے
 وڈیایا۔ چال اوٹڑی سِری بھگون دی، پاربرہم پر بھ کھیل کھلایا۔ وست پچھلی بل والے ان دی، حکمے اندر لئی منگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، پورب لیکھا ویکھ وکھایا۔ ماگھ کہے میں منگتے ویکھے جگ، جگ چوکڑی دھیان لگایا۔ گر اوتار پیغمبر پر بھ نوں رہے لہ، بن اکھاں اگھ کھلایا۔ گرگھ
 گر سکھ سنت سہیلے رہے بھج، بھجّوں واہو داہیا۔ نام سندیشیاں وچ رہے سد، نعرے کلمیاں وچ لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار
 کمایا۔ ماگھ کہے میں ویکھاں پورب لہنا، لیکھا لیکھے وچوں پرگٹایا۔ ستجگ کھیل کیتا نر نرائنا، نر ہر دیا کمایا۔ پُرکھ اکال اگئی شبدی ڈھولا کہنا، دوجی اور نہ
 کوئے پڑھایا۔ تھوڑا لیکھا بالمیک کھیا وچ رمانا، سطران ساڈھے تن وند وندایا۔ روداس چمار نیتز لوچن تک کے اپنے نیناں، اگھ پر تکھ ویکھ وکھایا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمایا۔ کرنی کہے میں کی دساں کار، سوچ سمجھ رہی نہ رانیا۔ جگ چوکڑی پیتے وچ سنسار، ستجگ تریتا دوپر
 کجگ اپنا پنڈھ مکایا۔ سندیشے دے کے گئے گرو اوتار، پیغمبر کلمہ کائنات پڑھایا۔ بودھ اگادھا شبد انادا کھولے نہ کوئے کواڑ، پڑدا پڑدانہ کوئے چکایا۔ چار
 کُنٹ دہ دشا پھری دروہی جنگل وچ اُجاڑ، پہاڑ رہے گرلایا۔ صدمہ ہویا پُرکھ نار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا ویکھ وکھایا۔ پورب
 لیکھا کہے میری کسے نہ لکھی لکھت، قلم شاہی وند نہ کوئے وندایا۔ سمجھ آئی نہ دُنی درشٹ، سرشٹ جیونہ کوئے وڈیایا۔ تھوڑا اشارہ کیتا رام وششٹ، واسنا
 شبدی اِک جنایا۔ کوڑی کرپا اتنم ہووے نشٹ، نشٹ کرے بے پرواہیا۔ جس دے کول آد جگاد فہرست، نہہکرمی کرماں کھوج کھوجایا۔ بھو جانے ویراگی
 تیاگی بیراگی گرہست، کنت سہاگی کھوج کھوجایا۔ جھگڑا مُکاوے ٹانک جست، اِکو ایکا دے درڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اِک
 اُٹھایا۔ مہر نظر کہے کی دساں بے نظیر، جگ نیتز نظر کسے نہ آیا۔ آد جگادی داتا دانی گنی گہیر، گہر گور وڈ وڈیایا۔ جس دی عکس وچ نہیں تصویر، روپ

رنگ نہ کوئی پرگٹایا۔ دو جہاناں مالک خالق وڈا پیر، پاربرہم اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا تھم اک سمجھایا۔ دُھر دا تھم کہے میٹوں آئی یاد، بل دوارا نظری آئی۔ شبد اگئی وٹی آواز، تھم رہی سنائی۔ منگتے منگتیاں دا کھول راز، پڑدا دے اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھو دے سمجھایا۔ پڑدا کہے میں رکھنا اولہا، ست ست دینا جنایا۔ شبدی تھم بنے وچولا، گپت ظاہر کھیل کھلایا۔ کوڑا پائے کوئی نہ رولا، ست سچ دے سمجھایا۔ یاد کرائے دُھر دا بولا، انولت راگ الائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا دے جنایا۔ ماگہ کہے موہے آئی ویچار، سنجگ بچھلا یاد آئی۔ پُرکھ ابناشی بن بھگھار، منگن جائے چائیں چائیا۔ باون روپ اپنا دھار، در ٹھانڈے آسن لایا۔ بھیکھی ہو کے نر نرکار، مالا منکے رہیا دکھایا۔ پائے چیتھر چولی اپر اپار، بہتر کتیاں گنڈھ پوائیا۔ ست رنگ دی بٹھ دستار، لیر لیر لیر دکھایا۔ ٹٹا جوتا کرتیا، ادھا کھتا چرن ننگا دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائی۔ ماگہ کہے میں مانگت ویکھیا درویش، پُرکھ اکالا نظری آئی۔ جو ویس وٹائے نت ہمیش، نرگن سرگن کھیل کھلایا۔ بل دوارے کرے آدیس، ڈنڈوت اکو اک جنایا۔ نال لے کے پنچ ریٹھ، پنجاں انگلیاں ہیٹھ دبائی۔ جس دا سمجھے کوئی نہ بھیت، امیر وزیر رہے گر لایا۔ سب توں وکھری کر کے کھیل، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائی۔ کرنی کہے میں ویکھیا کرتار، بولا بورا روپ وٹایا۔ بردھ اوستھا وچ سنسار، بنیا پاندھی راہیا۔ اکو ڈھولا گاوے اپر اپار، ٹوں ہی ٹوں ہی راگ الائی۔ بھکھیاں بیت گئے جگ چار، براہمن پیٹ نہ کو بھرائیا۔ خالی دسدے سرب دوار، بھنڈارا سچ نہ کوئے ورتایا۔ غریباں کرے نہ کوئے پیار، مُجّت ست نہ کوئے کمائی۔ نالے رووے دھاہاں مار، اُچی کوک کوک سنائی۔ میں نہیں ویکھیا راج دربار، در دربار نہ کوئے وڈیائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل رہیا دکھایا۔ کھیل کہے میں ویکھیا کھلاری، ہر کرتا بے پرواہیا۔ روپ دھار اگم اپاری، نرگن سرگن آسن لایا۔ سمجھ سکے نہ چیو گواری، در دربان بھو کسے نہ پائی۔ ساڈھے تن اُچی کوک کیتی پکاری، ہوکا دے کے دتا سنائی۔ اٹھ کے چلیا بڈھا بھگھاری، براہمن ویتا پھیرا پائی۔ نیترووے زارو زاری، نیناں نیر وہایا۔ لمی واہوا پلے داہڑی، ڈھائی ہتھ نظری آئی۔ تن دفعہ دوواں ہتھاں نال جھاڑی، دو جہان رہے شرمایا۔ کوک پکارے سچی نہیں کوئی سرداری، چھتر دھاری پوری آسن نہ کوئے

کرایا۔ بنا پُرکھ اکال چنگی نہیں کوئی یاری، یارانہ توڑ نہ کوئے نبھایا۔ اودھروں آگئی تیراں سال دی کنیا کواری، جس داپتا لیشیم نظری آئی۔ اودھا دادا سی
 پُرشوتم بڑا اُپکاری، نت براہمن سیو کمایا۔ اوہ ننھی بچی جا ڈگی چرن دیواری، مستک دھوڑی ٹکا لایا۔ چلو پتا میں سیو کراں تمہاری، گھر بھوجن دیواں
 چھکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ بردھ کہے ٹوں اے بالی بچی، سچ دیاں سمجھایا۔ پہلاں دیاں پریم دی رتی، نام
 خُماری دیاں چڑھایا۔ پھیر پڑھا کے اگئی پٹی، نہرا کھریاں سمجھایا۔ پھر دکھاواں ساچی ہٹی، میتھوں دست خریدنی چائیں چائیا۔ نہرگن جوت دی دیواں سچی
 بتی، اگئی اگ لئے جلائی۔ تیری پریت سمجھ کے حتی، حقیقت دیاں درڑایا۔ اوہ کنیا جھٹ رو پی اکھیں، نیتزیر رہی دکھایا۔ اُس دے کول سی اک کچھی،
 ہوئی ہوئی جھل لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ بردھ کہے میں براہمن بڈھا، قدم قدم نہ کوئے اٹھایا۔ میں کی
 دساں بھو گجھا، کس نوں دیاں سمجھایا۔ سنجگ پینڈا دسدرا مکا، انت رہیا بدلایا۔ میٹوں ٹکر دے دے سکا، کھا کے خوشی منایا۔ کنیا رو پی مار کے
 بھباں، اچی دے دھایا۔ میٹوں بخش ساچی بڈھا، بھو دے گھلایا۔ میرا پتا اک لت توں ڈڈا، لنگڑا نظری آئی۔ اودھارا جے دے گھر عہدہ، ہوکا دے کے
 سدے لوکایا۔ ساڈا نیڑے دسدرا جھگا، وچ میری بڈھی مایا۔ جس دیاں چار دھیاں تے اکو منڈا، نرائن ناؤں رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، سچ کرنی کار کمایا۔ کنیا کہے سُن وڈے بابے، باہل دیاں جنایا۔ تیرے بستر ویکھے سادے، غریب نہانا نظری آئی۔ میٹوں صاف دسدے ارادے،
 اندروں اندر صفایا۔ ٹوں وس پے گیوں ڈاڈھے، راج دوار ڈیرہ لایا۔ میری اچھیائیں بھوجن چھکاواں اپنے ہانڈے، ہانڈی میری ماتا بنایا۔ ننھے نکے بال
 مل کے کھاندے، پنچے بھین بھائی خوشی منایا۔ پُرکھ اکال دے گیت گاندے، اٹھے پھر دھیان رکھایا۔ تیرے گوڈے دسدے تھکے ماندے، پیر چھالے
 رہے دکھایا۔ تیرے گٹے دسن نانگے، دھوتی اُپر لئی ٹکایا۔ ساڈے گرہ چرن پا جا جانڈے جانڈے، ایہو منگ منگایا۔ بردھ کہا میں ویکھاں آندھے
 گوانڈھے، چاروں کُنٹ کھوج کھوجایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک ورتایا۔ پُرکھ اکال اٹھ کے گیا بیٹھ، پٹھ دوار نال
 لگایا۔ بیٹھ کے گیا لیٹ، بازو بیٹھاں رکھایا۔ لیٹ کے ہویا موندھے پیٹ، ہتھ گردن اُتے ٹکایا۔ ہس کے کہا بیٹ، بیٹی کہہ کے لیا بلایا۔ میٹوں تیرا

آیا ہیبت، پریم نال سمجھائی۔ تُوں اچھے گھرانے دی نیک، ننھی نظری آئی۔ تُوں میٹوں لیا ویکھ، میں میٹوں دیاں وڈیائی۔ گھر نوں دیواں بھیج، سچ نال
 سمجھائی۔ جو پکيا لیاویں لپیٹ، بُکل وچ چھپائی۔ خوشیاں نال لویں کھید، ہوئی جہی درڑائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا کھیل آپ
 ورتائی۔ کنیا کر کے نمسکار، بھیجی چائیں چائیا۔ رستے وچ ڈگی واری دو چار، اپنی سُر ت بھلائی۔ خوشیاں نال لنگھیاں بار، قدم آگے دتا ودھائی۔ آواز ماں نوں
 لئی مار، ماتا کہہ کے لیا بلائی۔ بھکھا براہمن ویکھیا در دربار، بل دوارے دے دُہائی۔ میٹوں اوس دا آیا پیار، پریتی وچ جنائی۔ اوس نے کرنا آہار، بھکھے
 بھکھے گوائیا۔ میٹوں دُپڑاں دے دے دو چار، چھ ست جوڑ جڑائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائی۔ ماں کہا سُن پتی بھولی
 بھالی، سچ دیاں سمجھائی۔ تُوں نڈھی اچے بالی، سمجھ کوئے نہ آئی۔ پاتشاہاں دے در جو ملدا سولے کے جاوے ڈالی، خالی ہتھ نہ کوئے آئی۔ پتہ نہیں اوہ
 کیہو جیہا سوالی، جس دی آس پوری نہ کوئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا کھیل آپ ورتائی۔ پتی کہا دے دے جو ردھا پکا،
 نیوں نیوں لاگے پائی۔ اودھروں آگیا بھنیا سکا، خوشی نال درڑائی۔ میں وی بڈھا ویکھیا ڈھٹھا، ہتھ متھے اُتے ٹکائی۔ چھوٹیاں بھیناں پالیا رٹا، کوک کوک
 سنائی۔ بردھ نوں تاپ ویکھیا چڑھیا مٹھا مٹھا، اکھاں لال رہیا جنائی۔ وڈی بھین نے پھریا پکھا، سوہنی سیو کمائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ساچی کرنی کار کمائی۔ کنیا کہے سُن ماں پیاری، ممتا وچ دیاں جنائی۔ میٹوں اندروں آواز آئے اک نیاری، ہوئی ہوئی رہی سنائی۔ چھیتی چھیتی کرو تیار،
 بڈھا بھکھا دے دُہائی۔ چارے بھیناں چلو اکو واری، وست وکھو وکھ اٹھائی۔ کوئی ویکھ نہ لئے راج درباری، در دوارے نگاہ اٹھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی کار آپ بھگتائی۔ خوشی نال ماتا دتا بھتا، اک دُوبے اُتے دتا ٹکائی۔ نال بچن کیتا سچا، سُن دتا سنائی۔ پہلوں جا کے ٹیکو متھا،
 دوئے جوڑ واسطہ پائی۔ پھر بول بولیو اکٹھا، پر بھ تیری بے پرواہیا۔ تھوڑا نمک دتا مٹھا، حصہ ونڈ ونڈائی۔ بنا چکھیوں پایا کھٹا، رس سواد نہ کوئے وڈیائی۔
 اُتے دے کے ہتھاں نال دوپٹا، پٹک دتا ٹکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیل اپنا آپ ورتائی۔ اودھر بڈھا براہمن رہیا تک، اٹھ اپنی
 آپ اٹھائی۔ کھیل کراں ہو سمرتھ، پڑدا جگت جگ جنائی۔ میل ملاونا اینہاں سچ، جو ساچی سیو کمائی۔ ساچا مارگ دینا دس، کرنی اک پڑھائی۔ امرت دینا

رس، رستہ دینا سمجھائیا۔ جنہاں گاؤنا میرا جس، پر بھ دی صفت صلاحیا۔ اینہاں انتر جانا وس، ناتا پریم پیار بندھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، دیونہار سچی سرنائیا۔ اودھروں کنیارل کے بھیناں چار، آئیاں چائیں چائیا۔ خوشیاں نال بول جیکار، گیت اکو دتا گائیا۔ باپو تیرے نال پیار، سرن دے
 سرنائیا۔ جو چک کے لیاندابھار، آگے دتا ٹکائیا۔ اوس ہس کے کہا ہو خوشحال، خوشیاں وچ جنائیا۔ کتھے تہاڈا ویر پنجاں لال، میتوں دیو دکھائیا۔ اوہ پچھے پچھے
 کردا آوے حال حال، بہڑی بہڑی سنائیا۔ میں وی کنیا ہندا میتوں لیاؤندیاں نال، آپ اپنا سنگ بنائیا۔ ابناشی کرتے کہا میں وی تیری کراں سنبھال، سر
 اپنا ہتھ ٹکائیا۔ بے توں پچھوں یلوں آن، تیتوں نکا دیاں بنائیا۔ جے کنیا بن دا دھیان، ایہہ وی آسا پور دکھائیا۔ پنجاں اکٹھے کر کراں کلیان، سر اپنا ہتھ
 ٹکائیا۔ اج تہاڈا بنیا میں مہمان، مہروان ہو کے پھیرا پائیا۔ پڑدالاہ کے اتوں پکوان، تن ویراں چکھ کے لیا کھائیا۔ تن جگ دا لہنا کر پروان، پروانہ شبدی
 ہتھ پھرائیا۔ حکم دے کے دھر فرمان، دھر سندیشہ اک جنائیا۔ جس ویلے کلجک انت نرگن ہو کے آواں وچ جہان، نر ویر ہو کے پھیرا پائیا۔ لہنا دینا
 چکاواں لکھ چوراہی وچوں کر پچان، بے پچان رہن کوئے نہ پائیا۔ اوسے دا لیکھا گیا آن، لہنا رہیا دوائیا۔ شبد سندیشہ دے سری بھگوان، حکمی حکم منائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کماٹیا۔ پُرکھ اکال تھوڑا جہا پکوان چھک، شہنشاہ دتا جنائیا۔ بچھو اُپر ویکھو میری اکھ، اکھ چوں اکھ پار
 دتی لنگھائیا۔ پہلوں دیواں تہاڈا حق، لہنا جگ جگ جھولی پائیا۔ تن جگ پڑدا رکھاں ڈھک، چوتھے جگ کراں رُشنائیا۔ پریم پریتی دے کے ست، ست
 ستونتے لواں بنائیا۔ نام رنگن چاڑھ کے رت، رتن امولک ہیرے لواں بنائیا۔ ایہتھے اوتھے رکھاں پت، پت پر میثور ہو کے دیا کماٹیا۔ امرت جام دا
 دیواں رس، رستہ اکو دیاں دکھائیا۔ سچ سبھاؤ کراں اکٹھ، میلا اپنا لواں ملائیا۔ مات پتا گھر جنم ہووے اڈ اڈ، ناتا جگت والا جڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ پنچے روپے بالے نڈھے، ویراگ اندرے اندر آئیا۔ ہن کس بدھ سانوں چھڈیں، جھلی نہ جائے جدائیا۔ ناتا جڑیا
 ماس ناڑی ہڈے، بیخ ت وٹی ودھائیا۔ دین دُنی وچوں کیہرا کڈھے، باہر لئے کڈھائیا۔ پُرکھ اکال بہا کے سچے کھبے، بڈھا روپ اپنے اتے لئے ٹکائیا۔
 میرے پریم پیار وچ رہو بدھے، ناتا سکے نہ کوئے تڑائیا۔ جس ویلے آیا اُپر جگ جگے، کل کلکی پھیرا پائیا۔ تٹی واؤ اکو وگے، چار کُٹ دے جلائییا۔ تہاڈا

پریم پیار اکو در لبھے، دوجا در نہ کوئے دکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ کرنی کہے میں ویکھی اوہ کنیا، جو باؤن سیس
نوائیا۔ جس اُتے ہر جو منیا، مہر نظر اٹھائیا۔ جگ چوکڑی بیڑا بنھیا، جنم جنم دا لہنا دیوے جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشہنار سچ
سرنائیا۔ ماگھ کہے میں ویکھاں اوہ نظارہ، بن اکھاں نظری آئیا۔ بلکھ دے بل دوارا، باہر وجے ودھائیا۔ بردھ بالاں دا پیارا، سوہنا رُپ نظری آئیا۔ شبدی
ہوئے ہوشیارا، کلجگ انت رہیا جنائیا۔ تہاڈا لیکھا چکاواں وچ سنسارا، سنسار ساگر وچوں پار لنگھائیا۔ چوہاں نوں جنم دواواں دوبارہ، اک نوں سہ بار رُپ
بدلائیا۔ حاضر ہو کے کراں ووبارا، حضور ہو کے ہواں سہائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا ویکھ دکھائیا۔ بچیاں کہا توں بہت بردھ
اُتے دے بڑھاپا، ڈنگوری سہارا نظری آئیا۔ تیرا ساڈے نال جڑ گیا ساکا، مہروان ہو کے دیا کمائیا۔ سانوں اگلا دس خاکہ، پڑدا دے اٹھائیا۔ بھوایں توں
بچیاں نال چنگیاں کیتیاں باتاں، پریم نال جنائیا۔ کچھ اگلیاں بخش داتاں، در تیرے منگ منگائیا۔ پر بھوکھا میں منگتا تہاڈا، بچو تہا تھوں کھا کے خوشی منائیا۔
کلجگ انتم ہووے کھیل تماشا، خالق ہو کے دیاں درڑائیا۔ تہاڈی پوری کراں آسا، ترشنا دیاں بھجھائیا۔ تہاڈا پیار نہ کدے گواچا، تہاڈے وچوں لوواں
پرگٹائیا۔ ساڈھے تن ہتھ دا بنا کے ڈھانچھ، مانس جنم دیاں دوائیا۔ پنجاں دا بنا کے ساتھ، سگلا سنگ جڑائیا۔ تیس ہن میرا منو آکھا، گھراں نوں جانا چائیں
چانیا۔ میریاں ہن کچھ بل نال باتاں، اپنا آپ لینا بدلائیا۔ کنیا کہا اوہ راجا سب دا پتاما، رعیت خوشی رہیا وسائیا۔ باؤن کہا پھیر وی تہاڈا رکھاواں ساتھ،
کلجگ انتم جوڑ جڑائیا۔ داساں دا ہووے داسی داسا، سیوکاں دا سیوک رُپ دھرائیا۔ میرے اُتے کریو بھروسا، شاباس کہے لوکائیا۔ ہن پاتال وچ دینا
واسا، ستل لوک راہ نکائیا۔ جس دوارے توں میں نہیں کچھ پیتا تے نہیں کچھ کھادھا، راج بھوج رسنا نہ کچھ لگائیا۔ ایہہ وی اشارہ دے کے گیا بل دا دادا،
دیاوان ہو کے پورا رہیا کرائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ کنیا کہا تیرا کس بدھ ہووے درشن، دیدار سمجھ کوئے نہ
آئیا۔ من واسنا مٹے حرصن، ہوس رہے نہ رائیا۔ لوچن دید پرسن، پرس تیری خوشی منائیا۔ من ویراگی ہو کے کرے ترپن، کوک کوک سنائیا۔ کس بدھ
تیرا ہووے لوک مات پرتن، پت پریشور دے سمجھائیا۔ کون دوار لنگھیں سردل، در دہلیز چرن لگائیا۔ کون کرے تیری اردل، شاہو بھوپ کس بدھ

اکھوائیا۔ پُرکھ اکال کہا میں جوتی شبدی دھار ہوواں مردن، مرد مردانہ ویس وٹائیا۔ سب دی جگت آسا پوری کراں عرضن، منسا سب دی ویکھ وکھائیا۔ میں سب دا لہنا دینا دیواں قررضن، مقررض ہو کے دیاں چکائیا۔ میٹوں پتہ بالے نڈھے بچے کس طرح پرچن، اوسے طرح لوواں پرچائیا۔ خوشیاں نال کھیدن ہسن، ہنسیاں وچوں ہنسیاں دیاں وٹائیا۔ نالے تہاڈا جنم کرم آواں دسن، پڑدا اولہ مات اٹھائیا۔ بچی نڈھی کنیا کواری اوس ویلے وہاری تیرا نام ہووے گردرشن، درشن دا درشن داساں دا داس نورو نور چند دا چند نرگن رُشائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ کنیا کہے، پر بھو کی! میں کیہڑا تھال پروساں، سیوا سچ نہ کوئے کمائیا۔ تے بھیناں کہن سانوں ایس اُتے روسا، کیوں نہیں سانوں پہلوں دتا سمجھائیا۔ بھاویں ساڈے پیو دا نکا جہا کوٹھا، چوڈاں ہتھاں والا لیا بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ سری بھگوان کہا میٹوں سمجھو نہ بردھ براہمن، براہمن برہم نہ کوئے وڈیائیا۔ میں تہاڈا آگے بنا ضامن، ضامن اپنی وچ رکھائیا۔ شبدی دھار پکڑاؤنا دامن، دماں دا لیکھا اپنے وچ لٹکائیا۔ ساچا دے کے اگئی نامن، نام رنگ لینا رنگائیا۔ آپ ہوئے پتت پاون، دُرمت میل دینی دھوائیا۔ جگت ترشنا رہے کوئی نہ کامن، کوڑی کرپا توں لینا بچائیا۔ نیتز لوچن بنا درس توں درس پاون، اٹھے پہر نظری آئیا۔ امرت میگھ برسدا رہے اگئی ساون، جس دی تھت وار نہ کسے بدلایا۔ چرن دھوڑی ملے دُھر دا نہاؤن، سر سرور ناتا دئے تڑائیا۔ بھاگ لگا کے کایا گرامن، گھر گرہ دینا دکھائیا۔ ہن میرا روپ بل دوارے باؤن، بل دوارے ول چھل سرشٹی نوں چھل کے، بھگتاں اندر رل کے، سچ دوارے گھل کے، خلقت توں باہر لینا کڈھائیا۔ بچیوں آپ آواں چل کے، نرگن نرگن جوت بل کے، جگ نیتز نظر کسے نہ آئیا۔ تسیں میرا پکوان لیاؤنا رل کے، بھیناں بھیناں ناتا دیاں بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ کنیا کہا آہ پھڑ اک گلاس، جو کلس والا نظری آئیا۔ باؤن کہا میری خوشی نال بُجھ گئی پیاس، ترشنا رہی نہ رائیا۔ نکے بچے آگے ہو گئے پاس، نیتزے ہو کے رہے سنائیا۔ سانوں پیاون دی بڈھیاں نوں چنگی جاچ، چھاتی اُتے چڑھ کے منہ وچ دیئے اٹائیا۔ نال کرن ہاس بلاس، خوشیاں لال سنائیا۔ باؤن کہا سنو بات، تہانوں دیاں جنائیا۔ جس ویلے کجگ آوے اندھیری رات، ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ میں آواں تہاڈے پاس، نرگن ویس وٹائیا۔ کسے لبھاں نہ اُتے آکاش، پر تھی نہ

اگھ گھلایا۔ شبد سندیشہ دے کے دستاں تہانوں جانج، راہ دیاں دکھایا۔ تساں آٹا گنھنا وِچ پرات، پانی وِچ پُچھہایا۔ تہاڈی چواں دی جماعت، سبھے دیاں رلایا۔ ایسے کارن کر کے جگجیت سکھونت کشمیر کٹھیاں ہوئیاں آج، پنجواں بھائی دوندر نگی نہھی بچی نظری آئی۔ تہاڈا کھانا بچھو کھادھانال سواد، ایہہ وی روادس دی وڈیایا۔ پچھلا بالیک دا لہاج، جو ناتا رہیا جڑایا۔ ہن بڈھا نہیں اپانج، راج دربار نہ کوئے دکھایا۔ نویں ساجن ساز، بھگوان بھگت رہیا بنایا۔ نویں جگ دا ساجن ساز، سبجگ بوٹے رہیا لگایا۔ کسے کارن پورب لیکھے وچوں چوتھے جگ رات، رین بھنڑی خوشی منایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تہاڈی ویکھ کے اگئی سوغات، اپنی جھولی پائی۔ چار ماگھ کہے میں دیکھیا اچ دا بھوجن، بھجن بندگی والیاں ہتھ کسے نہ آئی۔ نانک نوں ملیا اُپر کروڑاں تے کوٹاں جوجن، پر بھ چرن ملی سرنایا۔ جتھے بھگت بھگوان اک دُوبے نوں لوچن، دُوجا نظر کوئے نہ آئی۔ من بڈھ مٹے سوچن، آتم پر ماتم راہ تکایا۔ اوتھے گر اوتار پیغمبر مول نہ روکن، وشن برہما شو نہ سر اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ بھوجن کہے میری نگی سوہنی اک دُپڑ، وِچ نمک دتا لگایا۔ اُتوں دتا چوڑ، گھرت نال وڈیایا۔ اسیں اوتھے گئے اُپڑ، جتھے پچھے نہ کوئے پرتایا۔ جاں دیکھیا بھگت بھگوان داناتا پتا پتر، دُوجا رنگ نہ کوئے رنگایا۔ جس نوں نانک کہا اپنی دھاروں آئے اتر، اتر پورب پچھم دکھن ویکھ دکھایا۔ اوس داسارے کردے شکر، شکرانے وِچ ڈھولے رہے گایا۔ اوہ قول اقرار توں کدے نہ جائے مکر، جگ جگ لہنے رہیا چکایا۔ غریباں دا کھا کے ٹکڑ، احسان اپنے سر رکھایا۔ اگے بھنڈارا نہ دیوے مگن، بھکھیاں دے رجاں۔ گودی آیا چکن، پھڑ باہوں گلے لگایا۔ وچھڑیاں نوں آیا پچھن، سبھے لئے ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا رہیا جنایا۔ ٹکڑا کہے ٹکڑے دا بنیا پرساد، پرساد نال پرسادا لیا بنایا۔ جس نے پچھلی کرائی یاد، یاد یاد وچوں پرگٹایا۔ سری بھگوان دے کے جاوے داد، وست امولک اک ورتایا۔ جن بھگتو تہاڈا بھگت بھنڈارا دیندار ہے سواد، انرس رس رس وِچ بھرایا۔ ہن کوئی بل والا نہیں راج، راجیاں دے راجے گرگھ رہیا بنایا۔ تہاڈے پچھے آیا بھاج، پینڈا پنڈھ مکایا۔ شبدی دے کے آواز، ستیاں لیا اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترایا۔ پرسادا کہے میں چڑھ گیا اُس دی بھیٹ، جس دی بھیٹا ہووے لوکایا۔ میں بھریا اوس دا پیٹ، جو پٹنے والا نال ملایا۔ پریمیاں کرے

ہیت، گرکھاں رنگ چڑھائیا۔ نظری آوے نیتن نیت، نج نیز کر رُشائیا۔ پورب لہنا ویکھ، وچھڑیاں لیا ملایا۔ پچھلا دس کے بھیت، پڑدا دتا اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کماںیا۔ منگتی کہے میں منگنی سچ پریت، پریتم آگے جھولی ڈاہیا۔ پریتم کہے میں دسنی ساچی ریت، سندیشہ سچ سٹایا۔ توں میرا میں تیرا گانا اگوگیت، اگو راگ الایا۔ کایا ہووے ٹھانڈی سیت، اگنی اگ دینی بُجھایا۔ صاف پوتر رکھنی نیت، نج نیز کر رُشائیا۔ رہنا سدا اتیت، ترے گن ڈیرہ ڈھاہیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں آپے وسے نیچ، پڑدا دے اٹھایا۔ سچ بھنڈارے دی ست دھرم دی چلن لگی ریت، ریتی دینی بدلایا۔ چوڈاں مہینے گرکھ سنگھ پہلوں لگو اونا کرنا بھوگ ٹھیک، ٹھا کر آگے اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک ورتایا۔ پرسادا کہے میسوں پھر لگن لگا بھوگ، گیاراں سالاں پچھوں واری آئی۔ بھگتاں والا بدلن لگا جوگ، جگتی دے گواہیا۔ کٹن لگا روگ، ہووے دے مٹایا۔ ملن لگا دُھر سنجوگ، وچھڑیاں لئے جڑایا۔ شبدی شبد کرے چوج، سٹیاں لئے اٹھایا۔ آتم پر ماتم دی دیوے موچ، منسا موہ من دے مٹایا۔ کسے دوارے رہن نہ دیوے توٹ، اٹھ دے ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی دھار اک جنایا۔ بھوگ کہے کسے نہ جانیا ایہہ کیوں لگدا، شاستر سمرت وید پُران کہن کوئے نہ پائی۔ سری بھگوان آد جگاد کدے نہ رجا، ترشنا سکے نہ کوئے مٹایا۔ بھگتاں دے پریم پیار اندر انہاں دا بھنڈارا چکھدا، رسنا جہوا نال چُھہایا۔ آگے لہنا دیوے حق دا، حقیقت جھولی پائی۔ اشارہ دے کے اٹھ دا، اکھیاں دے بدلایا۔ سدا اندر ہووے وسدا، وچھوڑا کٹے جدایا۔ نام سندیشہ دیوے جس دا، صفتاں وچ صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دا لیکھے لاوے دن انج دا، جو چل آئے سرنایا۔

* ۵ ماگھ شہنشاہی سمت اپال سنگھ لانگری دے گھر پنڈ بھلائی پُر ڈوگراں *

ماگھ کہے دُھر فرمانا حکم دُرست، ٹیڈھی دھار نہ کوئے بنایا۔ جن بھگت سہیلے کرے چُست، آلس نندرا کوڑ مٹایا۔ نام بھنڈارا ونڈے مُفت، انڈ ٹھری دولت جھولی پائی۔ بھو گھلا کے اک انگشت، بالشت لیکھا دے مکایا۔ نظر درسائے دُھر دا اُرس، عرش عظیم دے جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا کھیل اک وکھائیا۔ ماگھ کہے میں سناں فرمان انوکھا، فُرنیاں توں باہر جنائیا۔ جس دے وچ نہیں کوئی دھوکھا، دھواں دھار توں لے بچائیا۔ چرن پریتی بخشے اکو اوٹا، اوڑک اپنا رنگ رنگائیا۔ سنت سہیلے لبھے وچوں کوٹا، کوئی کوٹ کھوج کھوجائیا۔ شبد دمامے مارے چوٹا، چوٹی چڑھ کے چوٹ لگائیا۔ سچ پرکاش کرے نزل جوتا، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ جن بھگتاں میٹے پچھلی اگلی سوچا، سچ سچ دے جنائیا۔ نام سندیشہ دے کے ہوکا، حکم اک منائیا۔ ہر کا بھانا کسے نہ روکا، نہ کوئی میٹے میٹ منائیا۔ ڈھولا گایا سچ سلوکا، وجے سچ ودھائیا۔ مارگ رہے کوئی نہ اوکھا، منزل اکو دے چڑھائیا۔ پڑھنا پئے کوئی نہ پوتھا، بغل قرآن نہ کوئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک ورتائیا۔ ماگھ کہے میں سندا سدا خوشخبری، خوشیاں وچ جنائیا۔ پُرکھ اکلا شیر ببری، بھبک اپنا نام سنائیا۔ پھرے دروہی اُپر انبری، زمیں زماں رہیا گرلائیا۔ جس نے بھگتاں بھرتی کیتی جبری، نام پیمانہ اپنے ہتھ اُٹھائیا۔ آسا کہے آسا رہے نہ کوئی بے صبری، ساعت ست رہیا ورتائیا۔ کوڑ گڑیاری کر کے پدھری، ہموار اپنا آپ جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک ورتائیا۔ ماگھ کہے میں سنا سچ سندیشہ، صدیاں دے بچھوں آواز سنائیا۔ دو جہان مکنا ٹھیکا، ٹھیکیداری رہن کوئے نہ پائیا۔ بھگت بھگوان کرنا ایک، اینکار اکو رنگ چڑھائیا۔ نو نو چار پورب کراونا چیتا، بھیو ابھیدا انت گھلائیا۔ دو جہاناں بنا دُھر دا نیتا، نر نرکار وڈی وڈیائیا۔ مہروان رہے ہمیشہ، سدا سدا اپنی دیا کمائیا۔ جنم کرم چکائے لیکھا، لکھت بھوکھت دے سمجھائیا۔ شبدی دھار اُپجا کے بیٹا، پیٹ اپنا کرے صفائیا۔ سنت سہیلا بن کے کھیوٹ کھیتا، نیا نوکا نام چلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک ورتائیا۔ ماگھ کہے میں سناں آواز اگم، بنا سروں خوشی منائیا۔ لیکھا چکا کے ماٹی چم، سری بھگوان پھیرا پائیا۔ ہرکھ سوگ میٹ کے غم، چنتا چکھا دتی تجائیا۔ پون سواس چھڈ کے دم، گھٹ گھٹ رہیا سمائیا۔ دُھر دا سندیشہ نام، نر نرکارا آپ ورتائیا۔ بھاگ لگا کے کھیڑا گرام، گرکھاں دے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ کرنی کہے پر بھ دی نہیں کوئی کرامات، نہکرمی کرم کمائیا۔ لیکھا لکھے نال قلم دوات، کلمہ کلام حق سنائیا۔ اپنی دے وکھری ذات، ذاتی ڈیرہ ڈھائیا۔ کجک میٹے کوڑی اندھیری رات، ست چند کرے رُشنائیا۔ سچ اُجالا ہوئے پر بھات، دُھندوکارا دے گوائیا۔ بھگتاں پوری ہووے آس، گرکھاں جوڑ جڑائیا۔ چت آوے سواس

سواس، چیتن سرتی دئے کرائیا۔ اندر باہر وسے پاس، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ منزل وکھا کے اگمی گھاٹ، پتن اِکو دئے سمجھائیا۔ بھگت سہیلے میلے آپ، گُر چیلے جوڑ جُڑائیا۔ مہاراج شیر سِنگھ وِشنوؤں بھگوان، بھگتاں دا بن کے مائی باپ، پاپ کوٹ جنم کایا کُٹیا وِچوں باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بن سدیاں دیوے ساتھ، ساتھی ہو کے سگلا سنگ نبھائیا۔

* ۵ ماگہ شہنشاہی سمت ا ڈاکٹر پال سِنگھ دے گرہ پندھ بھلائی پُر ڈوگراں *

ماگہ کہے میرا میٹیا بھرم، سنسا نظر کوئے نہ آسیندا۔ پُرکھ ابناشی مہر نظر کر کرے کرم، نہہکرمی ویکھ وکھائیندا۔ جن بھگتاں لیکھے لائے جنم، جرم اپنے گھر جنائیندا۔ جھکڑا مُکا کے جگت مرن، مرن توں پہلے مُرید مُرشد وِچ لگائیندا۔ بختیش وِچ بخش کے سرن، سرنگت اِکو اک درسائیندا۔ جگ چو کڑی پورا کرن آیا پرن، پرنام بندنا ڈنڈاوت اِک دسائیندا۔ جگ وِچھڑے جگ آیا پھڑن، پاندھی ہو کے پندھ چُکائیندا۔ نوں گھاڑن آیا گھڑن، ٹھٹھیار ہو کے ٹھوکر نام لگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن اپنے گرہ وسائیندا۔ ماگہ کہے میرا بھلیکھا ہو یا دُور، بھرم رہیا نہ رائیا۔ بھگت بھگوان تلیا حاضر حضور، جُجریاں دا لیکھا دتا مٹائیا۔ جگ چو کڑی جو مزدوری نام کردے رہے مزدور، لیکھا اوہناں جھولی پائیا۔ دیونہارا دین دیوے ضرور، ضرورت آپے پور کرائیا۔ میں ہوواں بڑا مشکور، خوشیاں ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ ماگہ کہے میں بن رتی ہوواں خوشحال، تھت وار ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ اِکو جلوہ نور تگاں پُرکھ اکال، چار گنت دہ دشا نظری آئیا۔ شبد اگمی سناں تال، انحد نادى ناد شنوائیا۔ جس داشاستر وید پُران دین احوال، انجیل قرآن کھانی بانی صفت صلاح ڈھولے گائیا۔ اوہ ٹھا کر سوامی کرنی کرتا دیندھ دین دیاں، دیاوان اکھوائیا۔ بھگت سہیلا اِک اکیلا آتم انتر نرنتر ملے آن، نرگن سرگن اپنا رنگ چڑھائیا۔ جگت نیز چار گنت دہ دشا نظر نہ آوے جیو جہان، دوئے لوچن کم کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سوامی انتر جامی پروردگار بے پرواہیا۔ ماگہ کہے میں تگاں چار گنت دہ دشا کھول اٹھ، بن اٹھاں اٹھ وکھائیا۔ کایا

ماٹی ساڈھے تن ہتھ بھانڈے دسن سکھ، ہر ہردے نام نہ کوئے وسائیا۔ رسنا جہوا بٹی دند جگت ودیا پڑھ پڑھ گئے تھک، آتم پر ماتم جوڑ نہ کوئے جڑائیا۔
 بھيو کھلیا نہ حقیقت حق، لاشریک شرکت نہ کوئے مٹائیا۔ شدی ناد نہ سنیا سچ، انحد نادى ناد نہ کوئے وجائیا۔ نام رنگن رنگے کوئی نہ رت، کوڑی کر یا باہر نہ
 کوئے کڈھائیا۔ سچ سوامی انتر جامی درشن پائے نہ کوئے پُرکھ سمرتھ، نچ لوچن نین نیتز گیان کھلائییا۔ مایا ممتا ہوئے ہنگتا سر شئی در شئی کیتی وکھ، اشئی اینکار
 نہ کوئے جنائیا۔ سورگ بہشتی رہے لہ، چوڈاں لوک چوڈاں طبق پھول پھولائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا
 تھم اک ورتائیا۔ ماگھ کہے میں ویکھیا دو جہاں، برہمنڈ کھنڈ جیرج انڈج اتبھج سبتج کھوج کھوجائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا نو نو چار دسے ویراں، پت ڈالی پھل
 بھلوڑی حق نہ کوئے مہکائیا۔ بنا رسنا جہوا بٹی دند چپے کوئی نہ ناں، اجپا جاپ سمجھ کسے نہ آئییا۔ سچ کانا اُچ محل اٹل دسے نہ کسے نشاں، نشانہ جگت گیا
 بھلائییا۔ ہنس بدھی ہوئی کاں، من واسنا کاگ وانگ گر لائیا۔ ساچا کھیرا نگر نہ دسے گراں، گرہ مندر اندر بجر کپائی پڑدا نہ کوئے اٹھائیا۔ پُرکھ اکال دین
 دیال ابناشی کرتا پروردگار سانجھ یار لبھدے تھاں تھاں، مندر مسجد شو دوالے مٹھ ٹلے پر بت ڈوگھی کندر سمند ساگر پھول پھولائیا۔ کایا اندر مارے نہ کوئی
 دھیان، نچ نیتز اکھ نہ کوئے کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا تھم اک ورتائیا۔ ماگھ کہے میں ویکھیا چار کُنٹ جگ، جگ جیون داتا
 اچرج کھیل ورتائیا۔ من واسنا کوڑی کر یا مایا ممتا ہوئے ہنگتا ترشنگلی اک، تن وجود پنچ تت کایا ماٹی رہیا جلائییا۔ حق حقیقت کسے نظر نہ آیا سچ، محبوب وچ نہ
 کوئے سمائییا۔ دین مذہب ذات پات حصیاں والی حدود، وشو دھار نہ کوئے پرگٹائییا۔ بھگت سہیلا اک اکیلا سری بھگوان ایہتھے اوتھے دو جہان جانے موجود،
 خالی بتخانہ نظر کوئے نہ آئییا۔ جس دا محل اٹل اُچ منارا عرش قرص عروج، محفوظ بیٹھابے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر
 اک اٹھائیا۔ ماگھ کہے میں جگت صدی چوڈھویں ماسٹر پیغمبر ویکھے استاد، جگت علم کرن پڑھائیا۔ انتر آتم پر ماتم کھولے کوئی نہ راز، حقیقت حق نہ کوئے
 سمجھائییا۔ منو آ پھڑے نہ کوئے گستاخ، من کا منکانہ کوئے بھوئییا۔ ساچے سوال دا حل کرے نہ کوئے جواب، جمع تفریق سارے رہے سمجھائییا۔ آتم پر ماتم
 میل ملائے نہ کوئے نال اتفاق، دُئی دویت باہر نہ کوئے کڈھائییا۔ بلیک بورڈاں اُتے لکھ کے نال چاک، کالے اُتے چٹا پا کے کالی دھار میٹ نہ کوئے مٹائییا۔

کُتب خانیاں وچوں لے کتاب، سطر اں والی کرن پڑھائیا۔ دُھر دا میل ملائے نہ کوئی نال واحد، واقف کار نظر کوئے نہ آئیا۔ ساچی چڑھے نہ کوئی جماعت، وِدیارتھی وِدیا سمجھ کسے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر کرنی کار کمائیا۔ ماگھ کہے میں دیکھے وِدیادان بہہ پنڈتی، گیان دھیان رہے دِرڑائیا۔ گڑھ ٹٹانہ ہوئے ہنگتی، ہنگ برہم نہ کوئے جنائیا۔ جگت واسنا بھکھی ننگتی، واہوا گھر گھر الکھ رہی جگائیا۔ ایہہ کھیل ساری من دی، بُدھ بیک نہ کوئے وِڈیائیا۔ جس نوں سمجھ نہیں آئی اپنے تن دی، ساڈھے تن ہتھ اندر پڑدا اولہا نہ سکیا اٹھائیا۔ سمجھ آئی نہ اپنے کن دی، جو دُھر شبد اگمی سنے چائیں چائیا۔ کھیل انت حیران دی، حیرانی وِچ لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لحم اک سمجھائیا۔ ماگھ کہے میں کوٹن کوٹ دیکھے پڑھدے، تعلیم مکتب پائٹھشالیاں وِچ پائیا۔ ساچی منزل کوئی نہ چڑھدے، اگلا پندھ نہ کوئے مکائیا۔ درشن پاؤن نہ زِگن زِویر نہ ہر دے، جوتی جوت نہ کوئے رُشنائیا۔ سچ سرنائی بے پرواہی پت پر میثور مول نہ پڑدے، دھوڑی ٹکا خاک نہ کوئے رمائیا۔ جگت کتاباں ورقے رہے اُتھلدے، من دا پترانہ کوئے پرتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ کرنی کہے میں دیکھی جگت دات، چار گنٹ دہ وِشنا دھیان لگائیا۔ جگت وِدیا لیکھنا نال قلم دوات، کاغذ کالے رہے کرائیا۔ اپنی سمجھی کسے نہ ذات، پڑدا اولہا نہ کوئے اٹھائیا۔ حقیقت وچوں کھولے کوئی نہ راز، رام رام نہ کوئے ملایا۔ پچھلی کردے یاد، پورب رہے سنائیا۔ اپنا کھیڑا کرے نہ کوئے آباد، کایا مندر نہ وجے ودھائیا۔ حصیاں والا سمجھے کوئی نہ باب، عبارت اک نہ کوئے لکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دے وِڈیائیا۔ ماگھ کہے میں دیکھیا بھگتاں اندر رنگ، لاری نظر کوئے نہ آئیا۔ سُنیا اگمی چھند، تُوں میرا میں تیرا اکو ڈھولا رہے گائیا۔ دیکھیا انوکھا پلنگ، جس دا پاوا چول باڈی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ آتم پر ماتم بن اکھاں تگیا سنگ، سگلا سنگ نبھائیا۔ بن سورج چند چاڑھ کے چند، زِگن جوت کرے رُشنائیا۔ ہرکھ سوگ میٹ کے غم، خوشی خوشی وچوں بدلایا۔ ناتا توڑ کے ہڈ ماس ناڑی چم، چم درِشی دے گوائیا۔ کھیل کرے سری بھگون، بھگت سہیلے لئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرہ مندر دیکھ وکھائیا۔ ماگھ کہے میں بھگتاں اندر ماری جھاک، پڑدا اندروں دتا اٹھائیا۔ اوہناں دی کھلی دیکھی تاکی، تقویٰ اکو اُپر رکھائیا۔ گرہ مندر اندر بیٹھا پُرکھ ابناشی، پروردگار سانجھیاں جلوہ نور خدائیا۔ بن گوپی کاہن

سُہاوے منڈل راسی، کھیل اپنا آپ جنایا۔ اِکو نُورِ جوت جوت پرکاشی، رُوپ رنگ رکھ نہ کوئے درسایا۔ ایٹھے اوٹھے دو جہان اندر باہر گپت ظاہر آتم پر ماتم بن ساتھی، پاربرہم برہم اپنے وِچ سمانیا۔ جن بھگتاں اوکھی منزل چاڑھ کے گھاٹی، سچھنڈ دوارا اینکارا نر نرکارا دئے دکھایا۔ جنم جنم دی پوری کرے آسی، آساترشنا اِکو وار مٹایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ ماگھ کہے میں بھگتاں اندر سبھے لیا تک، اِک دھیان لگایا۔ اوہ سب کچھ بیٹھے چھڈ، دین دُنی گئے مکایا۔ سر شٹی توں ہو کے اڈ، در شٹی پر بھ دے وِچ لکایا۔ پُرکھ اکال دی بن کے جد، اِکو ناتا رہے جڑایا۔ نو دوار پار کر کے حد، سکھمن ٹیڈھی بنک پنڈھ مکایا۔ شبد اگمی ناد گاؤن اِکو چھنڈ، چھنڈ اِکو رہے سنا یا۔ نچ آتم پر ماتم لے کے انند، پرمانند وِچ سمانیا۔ بھو کھلا کے ہنگ برہم، پاربرہم مل کے خوشی دکھایا۔ سچ دوارے چڑھ کے چن، جوتی جوت کرن رُشنا یا۔ پُرکھ اکال سرب سوامی انترجامی جن بھگتاں کہے دھن، دھن دھن دھن جگت وڈیا یا۔ ماگھ کہے میں بھگتاں نکیاں اشارہ، بن اگھاں رہے لگایا۔ جوت نُور اِک اُجیارا، نُور و نُور کرے رُشنا یا۔ شبد اگم و بے نگارہ، سوئی سُر ت رہیا اٹھایا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہارا، وید کتیب انت کہن کوئے نہ پایا۔ سب توں وکھرا سب توں نیارا، نر ویر نرکار اپنی کار کما یا۔ ساچی سکھیاں مل کے لاوے ست اکھاڑا، دھرم دوارا اِکو سو بھا پایا۔ جس گرہ وسے تینی اوتارا، عیسیٰ موسیٰ محمد بیٹھے سجدیاں وِچ سیس جھکایا۔ گر دس کر نمسکارا، بھگت اٹھاراں چرن دھوڑ خاک رما یا۔ سو صاحب سوامی انترجامی دیکھے وگسے دیکھنہارا، دین دیال دیاندھ اپنی دیا کما یا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے لئے اٹھایا۔ ماگھ کہے میں بھگت بھگوان دا دیکھیا ملاپ، دُجا نظر کوئے نہ آیا۔ بن رسنا جہوا بتی دند کردے چا پ، انبولت راگ سنا یا۔ برہوں وچھوڑے اندر بن نیناں نیر توں ویراگ، ویراگی ہو کے رہے جنایا۔ اِک دُوبے نوں مل کے ناتا جڑے نارکت سُہاگ، گھر ٹھانڈے و بے ودھایا۔ سچ دوارے سچھنڈ مقامے حق ہون وساد، بسمل ہو کے اپنا آپ مٹایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگاد جگ چوکڑی دین دُنی بدل دین سماج، ساچا حکم اِک پرگٹایا۔ ماگھ کہے بھگت بھگوان جوڑا دیکھیا جڑدا، کلجک انت و بے ودھایا۔ جیو جہان دیکھیا رُڑھدا، مایا ممتا دھکا رہی لایا۔ کوئی بھو نہ جانے شبدی سنگر دا، جو ست ستوادی نادی برہادی دیکھ دکھایا۔ کوئی رس نہ مانے دُھر دے تال سُر دا، سُر ت شبد نہ کوئے جڑایا۔ انتر آتم نر متر فرنا کسے نہ

پھر دا، من واسنا سارے رہے گایا۔ جو دے جاگدیاں راتیں سٹیاں درشن پاوے زرگن جوت پُرکھ اکال دا، پرکاش پرکاش وِچ سمایا۔ نظارہ تگے کا یا مندر
 سچّی دھر مسال دا، بنک دوارا سو بھاپایا۔ جھگڑا مکے کال مہاکال دا، رائے دھرم نہ دے سزایا۔ جلوہ تگے نُوَر جمال دا، نُوَر نُوَر رُشانیا۔ لیکھا چکے
 ترے گن جنجال دا، جاگرت جوت ہوئے رُشانیا۔ جن بھگتاں سری بھگوان آپے سُرَت سمبھالدا، لکھ چوڑاسی وچوں لے اٹھایا۔ لیکھا مُکا کے شاہ کنگال دا،
 کھتری براہمن شوڈر ویش اوچ نیچ ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ پدارتھ دیوے نام ساچے دھن مال دا، بھنڈارا اِکو اک ورتایا۔ جھگڑا چُکاوے آون جان دا، لکھ
 چوڑاسی پینڈا دے مُکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنت سہیلے گر چیلے دُھر دے رنگ لے رنگایا۔ ماگھ کہے میں تگیاں اینکار، اک اِکلا
 نظری آیا۔ جس دا کھیل سدا جگ چار، سبجگ تریتا دواپر کھجگ دے گواہیا۔ جو بھوکھتاں کرے وچار، گر اتار پیغمبراں لیکھا پور کرایا۔ زرگن سرگن لے
 اتار، ویس اینکا رُوپ وٹایا۔ لکھ چوڑاسی سنے پکار، گرہ گرہ مندر کھوج کھوجایا۔ بھگتاں دے دیدار، نچ نیتر لوچن اھ گھلایا۔ صوفیاں کرے اُجیار، نُوَر
 اُجالا اک رُشانیا۔ سچ وکھا کے بہار، گلشن اِکو دے مہکایا۔ جھگڑا مُکا کے کوڑ گڑیا، ست سچ دے درٹایا۔ آتم پر ماتم دس پیار، دین مذہب ذات پات لیکھا
 دے مُکایا۔ پُرکھ ابناشی سرب نواسی جوت پرکاشی پروردگار سب دایار، اکل کل دھاری اِکو نظری آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
 ساچا ور، بخشش رحمت اپنا نام ورتایا۔ ماگھ کہے میں چار کُنٹ ویکھی منڈپ ماڑی، ٹلے پربت پھول پھولایا۔ میں لکھ چوڑاسی ماٹو ذاتی تگے نرناری، گھٹ
 گھٹ اندر کھوج کھوجایا۔ من واسنا تگے دُراچاری، دُرگندھ وِچ سمایا۔ منو آ ہویا ہنکاری، بنک گڑھ رہیا بنایا۔ کوٹاں وچوں جن بھگتاں اِکو لائی پر بھ نال یاری،
 یارانے کوڑے گئے تچایا۔ اِکو میل جوت نرنکاری، دُو جاشٹ نہ کوئے منایا۔ جس دے کولوں گر اتار پیغمبر لے کے آئے سرداری، صدیاں دے
 پچھوں بھجے واہو داہیا۔ ڈھولا گاؤندے گئے وارو واری، صفتاں وِچ صلاحیا۔ کاتب بنے لکھاری، قلم شاہی ونڈ ونڈایا۔ اتم کر کے چرن کول نمسکاری،
 بے انت بے انت کہہ کے پلّو گئے جھڈایا۔ کھجگ انت او سے دی واری، وارتا اگلی دے درٹایا۔ بھگت سہیلا شاہ پاتشاہ شہنشاہ کھیل کرے نیاری،
 زرگن نرکار اپنی کار کمایا۔ چار ورن اٹھاراں برن اوچ نیچ راؤ رنگ اِکو گرہ سے درباری، در دربارا اِکو دے وکھایا۔ بھگت بھگوان پریم پیار مُجبت وِچ لاون

جیکاری، توں میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا سچا گایا۔ جس نوں سمجھے نہ کوئے سنساری، جگت و دیا پڑدا نہ کوئے اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سلطان سدا مہروان، محبوبُ مُجبت اندر مہر نظر بے نظیر اپنی اک اٹھایا۔

* ۵ ماگہ شہنشاہی سمت ا سرُپ سنگھ دے نوٹ منگو پُر ضلع کپور تھلا * *

بھگت آتما کہے میں خوشی مناؤندی، پر م پُرکھ پر بھ تیرا ڈھولا گایا۔ جگ چوکڑی ابناشی کرتے تیری سیو کماؤندی، حکمے اندر نت نوٹ ویس وٹایا۔ پنج تت کایا مائی تن ہنڈھاؤندی، دھرنی دھرت دھول سوبھا پائیا۔ رسنا جہوا بتی دند توں ہی توں ہی راگ الاؤندی، انتر انتر تیرا دھیان لگایا۔ سنجگ تریتا دوپر کجگ مات ہنڈھاؤندی، بردھ بال جوان رُپ نہ کوئے دکھایا۔ نو سو پُرانوے چوکڑی جگ پچھوں نرگن نر ویر نر کار نر کار تیرا درشن پاؤندی، ست سرُپی شاہو بھوپی ساکھیات نظری آئیا۔ سیج سُنہنجی پیار مُجبت نال بہاؤندی، سنگھاسن آسن اک بنایا۔ چرن پریتی ساچی ریتی دُھر دی سیو کماؤندی، چاکر خاک رُپ وٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر داناتا اک بنایا۔ بھگت آتما کہے میں جگ جگ داسی، سیوک سیوا وچ سمایا۔ تیرا مالک خالق پرتپالک پُرکھ ابناشی، ابناشی کرتا بے پرواہیا۔ جس دا کھیل برہمنڈ کھنڈ منڈل راسی، دو جہاناں سوبھا پائیا۔ سدا سہیلا اک اکیلا پوری کرے آسی، آسا ترشادے مٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہوئے سہایا۔ بھگت آتما کہے میں دیکھاں کھیل نیارا، نرگن نر ویر رہیا دکھایا۔ جس دی پاوے کوئی نہ سارا، بھید سکے نہ کوئے کھلایا۔ جھکدے دیکھے سدا جگ چارا، چارے وید سیس نوایا۔ وشن برہما شو در بھگھارا، گر اوتار پیغمبر سیو کمائیا۔ جو وسنہارا سچھنڈ دھام نیارا، درگاہ ساچی سوبھا پائیا۔ اُس دا حکمی اک اشارہ، شبد نال جگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ بھگت آتما کہے میں بڑی سوہنی سچھی، جگ چوکڑی ملے وڈیائیا۔ حکمے اندر بدھی، بھجاں چائیں چائیا۔ دوارے آواں سدھی، نیوں نیوں سیس نوایا۔ پریت اکو لگی، نہ سکے کوئے تڑایا۔ ودھائی اکو وٹی، دو جہان کری شنوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ بھگت آتما کہے میں سدا رہواں

ہمیش، جنم مرن وچ نہ آیا۔ میرا ناتا نال شبدی گر دسمیش، جو دہ دشا رہیا سمایا۔ میں نیا مالک پُرکھ اکال ایک، اینکار سیس نوایا۔ جگت جہان چھڈ کے ٹیک، ٹکا مستک دھوڑی خاک رمانیا۔ مُجّت وچ کر کے ہیت، پری پریکا روپ بنایا۔ بن اگھاں لواں دیکھ، بن نیتز درشن پانیا۔ بن رسنا کھلے بھیت، بن سرون کرے شنوایا۔ بن قلم کھلے لیکھ، بن شاہی جوڑ جڑانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی کار آپ بھگتایا۔ بھگت آتما کہے میں سدا سدا خوشحال، خوشیاں وچ سمایا۔ لوک مات آواں پر بھ دا بن کے بال، گرگھ ساچا ناؤں دھرائیا۔ کایا مندر سوہوے سوہوے میری دھر مسال، ساڈھے تن ہتھ وچ دھانیا۔ ابناشی کرتا ہووے نال، نرگن داتا نظری آیا۔ مارگ دسے اگٹری چال، رہر ہو کے نور خدایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمانیا۔ بھگت آتما کہے میرا آد جگادی جوڑا، وچھوڑا نظر کوئے نہ آیا۔ میٹوں یاد پچھلا لیکھا تھوڑا، سبھے دیاں سنایا۔ گوہند جس دن پہلے دن چڑھیا گھوڑا، پُری انند وٹی دھانیا۔ میرا بیخ ت سریر پچھلا ذات داروڑا، کھتری بنس دیاں سمجھانیا۔ میرا ہتھ ہندا سی کوہڑا، انگلی بیخ نہ کوئے چٹرائیا۔ میٹوں گوہند دیکھ کے آیا رونا، ہوکا دے کے دتا سنایا۔ اوس نکیا نال لوہنا، نیتز اکھ کھلایا۔ توں کڈا جوان بانکا سوہنا، سور پیر نظری آیا۔ اوس کہا میرا ہتھ کسے نہیں دھونا، دُکھ دُکھ رہیا ستایا۔ گوہند کہا تیتوں تُرکاں نال ڈاہنا، بلدھاری دیاں دکھانیا۔ اُس نے کہا میں ہتھ لپیٹیا وچ پونا، پُری انند والے تیرے اگے سیس نوایا۔ گوہند کہا میں امرت رس چونا، دُکھ دلدر دیاں مٹانیا۔ اودھروں اودھا باپ آگیا جس دانام سی سونا، سون مل کہہ کے سارے جگت سنایا۔ اون لپھڑ ماریا اتے دھونا، بالا گھر نوں لیا بھجایا۔ گوہند کہا میرے کولوں نہیں کسے بچاؤنا، ہسنے دا دینا جھولی دیاں پانیا۔ بالے کہا میں تیرے چرنی سیس نوآؤنا، دوجا نظر نہ کوئے رکھانیا۔ گوہند کہا میں شبدی جامہ جوتی ویس وٹاؤنا، پُرکھ اکال میرا پتاما یا۔ لوک مات پھیر مڑ کے آؤنا، دو جہاناں ڈنک وجانیا۔ بچے کہا میں وی تیرا درشن چاہندا پاؤنا، نیتز نین تیرا راہ تکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمانیا۔ بھگت آتما کہے میٹوں یاد آیا پچھلا ت سریر، بیخ ت مائی نظری آیا۔ گوہند کہے کٹی گئی پیر، دُکھ درد رہیا نہ رانیا۔ میں نک نال کڈھی لکیر، دوئے جوڑ واسطہ دتا پانیا۔ میری بدل دتی تقدیر، مہر نظر نظر اٹھانیا۔ میں بیتی کیتی اخیر، پلوگل وچ اک رکھانیا۔ جس ویلے بن کے آویں دو جہاناں پیر، پیغمبر بے پروا ہیا۔ میٹوں نظری

آوے تیری ایہو تصویر، تسبیح مالا گل نہ کوئے لٹکایا۔ تیرے نام دی پھڑاں ہتھ شمشیر، جو دھا سور پیر اکھوایا۔ گو بند کہا میرے ہتھ اگئی تدبیر، جگ چو کڑی
 کسے سمجھ نہ آئی۔ جس ویلے ویلا وقت آیا اخیر، تیرا لیکھا دیاں مُکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا حکم اک ورتائی۔ بالے کہا میں
 ہوواں شستردھاری، تیرا پوت نظری آئی۔ گو بند کہے میں دیواں نام کٹاری، کٹاکش اپنا نام لگایا۔ تیری دیکھنی کھیل نیاری، نرنکار نال جڑائی۔ تیری آسا
 وچ سنساری، نسا پور کرایا۔ ساچے سمت آئے واری، شہنشاہ دئے گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا رہیا چکائی۔ بھگت آتما کہے
 میں کدے نہ بھلدی، پُرکھ اکال دتی وڈیائی۔ تیاں وچ کدے نہ رُلدی، الوپ ہو کے جھٹ لنگھائی۔ جس ویلے میرے پر بھو دی اٹھ کھلدی، میں بن
 اگھاں درشن پائی۔ پریتی اندر گھول گھلدی، آپ آپا میٹ مٹائی۔ اکو دے کنڈے ٹلدی، دوجا ترازو نظر نہ کوئے رکھائی۔ وڈیائی لواں بھگتاں دی کل دی،
 کل مالک ہوئے سہائی۔ لوک مات سدا پھلدی بھلدی، پریم مُجت وچ مہکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائی۔ بھگت آتما
 کہے میں دے کے گئی سندیشہ، منگو پُر تجائی۔ منجیت نوں کہا تیرا میرا کچھ گن والا لیکھا، سچ سچ سمجھائی۔ اوس سمجھیا مول نہ بھیتا، پڑا نہ کوئے اٹھائی۔
 میٹوں گو بند اندروں دتا سندیشہ، سبجے دتا سنائی۔ میٹوں بچھلا آیا چیتا، یادداشت دئے گواہیا۔ ہن میں کسے دا نہیں بیٹا، پتا اکو اک منائی۔ جس دی دھار
 اتے لیٹا، کھٹیا رُپ نہ کوئے بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائی۔ بھگت آتما کہے کسے نہ آئی سمجھ، سمجھ کوئے نہ پایا۔ پنج
 ستمبر مار کے گیا رمز، عربی فارسی وچ چھپائی۔ کریا کھیل نورانی چک، دمک دتی وڈیائی۔ وقت سہا کے اپنے سمت، سماں دتا بدلایا۔ انتر انتر بخش کے ہمت،
 حوصلہ دتا ودھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائی۔ فارسی کہے پر بھ دا سمجھ نہ کوئے فارمولا، پڑا اوہلا نہ کوئے اٹھائی۔ شبدي
 گر نہ بدلے اصولا، اصلیت اپنی دھار چلایا۔ اکو حکم دیوے معقولا، نہ کوئے میٹے میٹ مٹائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا دیکھ
 دکھائی۔ بھگت آتما کہے میٹوں ملیا حکم اکال، گو بند دتی مان وڈیائی۔ میں تکیا نور جلال، جلوہ اک رُشنائی۔ دیکھیا دوارا سچکھنڈ سچی دھر مسال، جتھے چھپر چھن
 نہ کوئے سہائی۔ سچ سنگھاسن بیٹھا دین دیاں، پت پر میثور بے پرواہیا۔ بھگت آتما رہیا سنبھال، جوتی جوت وچ ملایا۔ اوتھے پوہ نہ سکے کال، مہاکال نہ

کوئے چترائیا۔ میرا حل کر سوال، ساچا مارگ دتا جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا کھیل رہیا دکھائیا۔ بھگت آتما کہے میں دیکھیا سنگھ پال، جو برہما رہیا بدلایا۔ جگدیش دیکھیا خوشحال، جو شکر ڈیرہ ڈھاپیا۔ منجیت دے احوال، جو اندر کرے صفایا۔ چیت سنگھ دالال، پر بھ دوارے بہہ کے خوشی منایا۔ گردیال سنگھ داحال، چوتھے جگ خوشی منایا۔ میں ملیا اوہناں نال، گلوکڑی لئی پانیا۔ میری پوری ہوئی گھال، لیکھا رہیا نہ رانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیایا۔ بھگت آتما کہے میرا ہويا چھٹکارا، چھٹی جگت ولوں پانیا۔ ملیا میت ہر نرنکارا، نرگن داتا سہج سکھدائیا۔ جس دا اکو اک چتکارا، چن دیکھے سرب لکائیا۔ گرکھاں کرے پیارا، بھگتاں گود اٹھایا۔ میں جا کے سنیان بن رسنا جہوا جیکارا، تُوں ہی تُوں ہی راگ الائیا۔ میٹوں بھل گیا سنسارا، پچھلی یاد رہی نہ رانیا۔ دوئے جوڑ کری نمسکارا، در ٹھانڈے سپس نوائیا۔ شبدي گو بند کر اشارہ، میری پلک دتی بدلایا۔ کچھ منگ لے منگ بن بھکھارا، در ٹھانڈے جھولی ڈاپیا۔ بھگت آتما کہے میں کر کے گریازارا، بن نیناں نیر دتا وہانیا۔ کرپا کر میرے گردھارا، گہر گبھیر تیری سرنايا۔ مہروان ہويا پُرکھ اکالا، دین دِیالا دیا کمائیا۔ پھڑ کے دکھایا سچھنڈ سچا دھرم سالا، چاروں کُنٹ دتا بھوائیا۔ سچیاں بھگتاں دادے کے حوالہ، کبیر جلاہا دتا ملانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ بھگت آتما کہے میں ہو گئی منگتی، مانگت روپ وٹانیا۔ پر م پُرکھ پر ماتم پا کے اکو کنتی، گھر ساچے خوشی منانیا۔ دین دِیال میں تیرا لیکھا دیکھنا وچ سنگتی، سچن ہو کے ہو سہانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک ورتانیا۔ بھگت آتما کہے میں منگی منگ اپار، اپر مہر آگے جھولی ڈاپیا۔ کرپا کیتی آپ نرنکارا، نرگن سہج لیا ملانیا۔ تیرا بے انت بے انت بھریا بھنڈارا، بے پرواہ اکھوائیا۔ کلجگ کوڑی کریا دیکھ سنسارا، چاروں کُنٹ اندھیرا چھانیا۔ سچن دے نہ کوئے میت مُرار، پتا پوت نہ کوئے وڈیایا۔ سوہرے پیئے کرے نہ کوئے سچ وہار، مایا ممتا موہ ہلکائیا۔ تیرا در دیوے نہ کوئے دوار، در گاہ ساچی نہ کوئے دکھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا دے چکائیا۔ بھگت آتما کہے میں بنیتی کر ارداس، سپس دتا جھکائیا۔ میں آگئی تیرے پاس، پر بھ تیرے وچ سمایا۔ میری ہور اگئی آس، ترشنا دیاں جنانیا۔ جنہاں نال میرا ساتھ، اوہناں لینا ترانیا۔ لکھ چوراسی کٹنا پھاس، جم نہ دے سزائیا۔ لاڑی موت نہ کرے گھات، رائے دھرم نہ لیکھ دکھانیا۔ میرے وانگوں

لکھے لاؤنی رات، بھنڑی رین و بے ودھائیا۔ میں دیکھاں ہو کے داس، مہر نظر تیری اٹھائیا۔ توں میٹوں کہیں شاباس، واہوا تیری وڈیائیا۔ میں خوشیاں
 نال سب نوں دیواں آکھ، پُرکھ اکال دُھر دا پتا مائیا۔ جس دا اکو پتن کنارہ گھاٹ، اکو مندر رہیا وسائیا۔ جتھے جھگڑا نہیں کوئی ذات پات، کھتری براہمن
 شوڈر ویش ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ نہ کوئی پر تھی نہ آکاش، گگن منڈل نہ کوئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک ورتائیا۔
 بھگت آتما کہے میٹوں دست منگن دا چا، پر بھ اگے جھولی ڈاہیا۔ توں داتا بے پرواہ، بے پرواہی وچ سہائیا۔ نو سو پُرا نوے چوکڑی جگ پچھوں گیوں آ، نرگن
 نر ویر ہو کے پھیرا پائیا۔ گر اوتار پیغمبر تیرے گواہ، گو بند شہادت رہیا بھگتائیا۔ توں بھگتاں بن ملاح، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ نیا نوکا نام چڑھا، منجھدھار نہ
 کوئے رُٹھائیا۔ ساچا رستہ دے دکھا، رہبر ہو کے نور خدائیا۔ میٹوں گو بند پہلوں لارا لا کے گیا سنا، کلج اتم اپنا حکم جنائیا۔ میں تیاں والا ناتا آیا تجا،
 جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ سچھنڈ دیکھیا دُھر دا تھاں، ست سہنجا سو بھا پائیا۔ جتھے نہ کوئی پتا نہ کوئی ماں، بھائی بھین سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ بھگت آتما کہے میں منگی منگ ضرور، خالی رہن مول نہ پائیا۔ توں آد جگادی آسانسا پور، بھر پور
 بے پرواہیا۔ بھگت سہیلے تیرے نام دے سدا مزدور، جگ چوکڑی سیو کمائیا۔ ناتا توڑ دے کوڑو کوڑ، کایا کپٹ باہر کڈھائیا۔ نظر آ حاضر حضور، نور نورانہ
 کر رُشنائیا۔ جنم جنم دا کٹ قصور، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا بخشاں سچی سرنائیا۔ پُرکھ اکال کہے میری آتم انتی، اتم
 دیاں جنائیا۔ تیری پروان کراں بینتی، ونے اپنی جھولی پائیا۔ تیری باہر کراں بسنتی، دُھر دی رت مہکائیا۔ کھیل مُکا کے کوڑے من کی، ممتا دیاں گوائیا۔
 دھار بنا کے اپنے چن دی، چند کراں رُشنائیا۔ کوٹاں وچوں ماتا بھگت سہیلا جمدی، ارباں وچوں ملے پتا وڈیائیا۔ ایہہ کھیل ہے سچ دھرم دی، گو بند اپنے ہتھ
 رکھائیا۔ نہ کوئی کار جانے کرن دی، نہ ہکرمی پڑا رہیا اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا جھولی پائیا۔ بھگت آتما کہے میں کدے
 نہ سوندی، آلس نندرا وچ نہ آئیا۔ کوٹن کوٹ تت بُرج میں ڈھاہندی، اپنا آپ نہ کدے مٹائیا۔ سدا سدا سد تیرا ڈھولا گاؤندی، توں ہی توں ہی راگ
 الاہیا۔ نیز اکھ نہ کدے شرماؤندی، نین تیرے وچ ملائیا۔ آد جگاد تیرا درشن پاؤندی، دوجا اشٹ نہ کوئے منائیا۔ صفتاں کراں تیرے ناؤں دی، اپنا آپ

نہ کوئے جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری آسا پور کرایا۔ بھگت آتما کہے میں آئی تیرے دوارے، بھگتاں ویکھ خوشی منایا۔
 تھوڑے بیٹھے تیرے چُبارے، سچکھنڈ ساچے سو بھاپایا۔ کوٹن کوٹ لبھن دھرم رائے دوارے، اٹھاراں دس رہے گُرائیا۔ گر اوتار پیغمبر کڈھن ہاڑے،
 نیوں نیوں سپس جھکایا۔ لکھ چوڑاسی وچوں تھوڑے پنچے وچ اکھاڑے، جو آیا تیری بھیٹ چڑھایا۔ ویکھیں ہُن نہ دیویں لارے، ویلا وقت دئے گواہیا۔
 تیرے شبدی اک اشارے، عیش و عشرت دینی گواہیا۔ کارج کرنے پر بھو ہمارے، ہم ساجن ہو کے میل ملائیا۔ اسیں کوئی بھگت نہیں دو چارے، چارجک
 دے مل کے رہے سنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنی اک سرناہیا۔ بھگت آتما کہے میں کرنی سچ پریت، پریتم تیری اوٹ نکایا۔ میں
 رکھاں کی اڈیک، میٹوں دے سمجھایا۔ کس بدھ اگے چلاویں ریت، سنت سہیلے لئیں ملائیا۔ تیرا دوارا لنگھن دہلیز، بن قدماں قدم لکایا۔ تیری اڈیک رکھن
 اُمید، بن اگھاں اگھ گھلایا۔ تُوں ہتھ رکھنا سپس، سر سر دیا کمایا۔ تُوں مالک اک جگدیش، جگدیش بے پرواہیا۔ تیرا پہلا سمت نہ جائے بیت، ایسے اندر
 جھولی ڈاہیا۔ مہروان کرنی بخشیش، بخشش دے ورتایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ مہر نظر کر دے قادر، قدرت دے
 مالک منگ گایا۔ میں تیری آتما سدا بہادر، جگ چوکڑی خوشی منایا۔ تیرے دواویوں ونج کراں بن سوڈاگر، وست امولک جھولی پائیا۔ دُھر دا کرے اکو
 عادل، عدالت اپنی اک دکھایا۔ تیرا رُپ نہ مقتول تے نہ قاتل، قتل گاہ وچ پھیرا کوئے نہ پائیا۔ میں جلوہ تگاں باطن، نور نورانہ نظری آئیا۔ میں لیا
 تیرا پاتن، در ٹھانڈے سو بھاپایا۔ میں کچھ بھگتاں جانا آکھن، لوک مات کراں شنوایا۔ ایہہ اکو سب دا باپن، پتا پُرکھ اکال وڈی وڈیایا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم دے سمجھایا۔ بھگت آتما کہے میں نہیں اکلوتی، اکل رهن کوئے نہ پائیا۔ پُرکھ اکال تیرے شبد دی دھی تے
 تیری پوتی، تیرا پتر گوبند دئے وڈیایا۔ میں کدی کھادھی نہیں کوئی جگ وچ روٹی، ان دانے دی آس نہ کوئے رکھایا۔ انتم چڑھکے تیری چوٹی، دُھر دی
 بچھیا منگ گایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دینی سچ سرناہیا۔ پُرکھ اکال کہے دس منگیں کی، پڑدا دے گھلایا۔ بھگت آتما کہے میں تیرا پتر
 تے تیری دھی، دوجا اور نہ کوئے منایا۔ کلجک انتم ناتا چھڈیا ساڈھے تن ہتھ سپس، سینے چڑھ کے تیرے خوشی منایا۔ جھگڑا پچھلا مکیا اکیہ ویہہ، بیس

اکیس پندھ مُکائیا۔ اگے لاؤنی سنجگ نینہہ، نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ مہر نظر اٹھا دے سوامی، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ تُوں آد جگادی انترجامی، گھٹ بھیتر ویکھ وکھائیا۔ تُوں بھگت سُھیلا جان جانی، پڑدا دے چُکائیا۔ تیرا کھیل دو جہانی، زِرگن سرگن سیو کمائیا۔ میٹوں دے دے بھگتاں واسطے اک نشانی، نشانے سارے دینے گوائیا۔ میں سب تُوں دسنا ایہہ دین دُنی فانی، انت رہن کوئے نہ پائیا۔ جن بھگتو لوک مات کوڑ مہمانی، ترشنا جگت نہ کوئے مٹائیا۔ پر بھ تُوں ملنا نال آسانی، اصل راہ دیاں وکھائیا۔ گو بند چلا پھڑے نہ تیر کمائی، شبد بھتھا اک وکھائیا۔ جگت سرشٹی سمجھیو بیگانی، اپنا گھر نہ کوئے بنائیا۔ کوڑی کرپا چڑھے طغیانی، مایا ممتا لہر وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لحم اک سمجھائیا۔ بھگت آتما کی لے کے جائیں سندیشہ، سدا کی سنائیا۔ کی بن قلم شاہی سمجھیا لیکھا، بن اکھراں کی پڑھائیا۔ آتم کہے میں بھگتاں کہنا پُرکھ اکال دا بن جاو پیتا، ناتا کوڑ جگت تڑائیا۔ راہ وچ جاندیاں دو جہان لگے کوئی نہ ٹھیدا، وشن برہما شو نہ کوئے اٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل رہیا کرائیا۔ بھگت آتما کہے میرے مالک حق، حقیقت دے جنائیا۔ میں لوک مات جاواں نٹھ، خوشیاں پھیرا پائیا۔ بچھلیاں کڈھاں شگ، سنسا دیاں گوائیا۔ بھگت سُھیلا تگاں سکھ، جو تیرا نام دھیائیا۔ دُنیا نالوں وکھ، سوہنے سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سچ دے درڑائیا۔ سیری بھگوان کہے تُوں آتم چھیتی اٹھ، دیاں مان وڈیائیا۔ آپی امرت گھٹ، جام رہیا چکھائیا۔ میٹوں نظری آوے سب کچھ، میٹوں ویکھن کوئے نہ پائیا۔ تھت وار توں باہر تیری سُہاداں رت، ماگہ پنچ وجے ودھائیا۔ اوتھے اکٹھے ہوئے گرکھ پُت، پتا پُت اک منائیا۔ جنہاں دے اندر اکو ساچی ٹک، سوہنگ ڈھولا رہے گائیا۔ بھگت آتما کہے میں کی اہناں اُتوں دیواں سٹ، میٹوں دے سمجھائیا۔ پُرکھ اکال کہا تُوں نیڑے جا کے خوشیاں وچ روویں پُھٹ پُھٹ، نیتر نیئاں چھبر لائیا۔ میں آواں بدل کے رُخ، زِرگن زراکار ویس وٹائیا۔ تُوں اکو وار جانا جھک، زِرگن سیس سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دینی مان وڈیائیا۔ آتما کہے پر بھو کیوں دسیا پنچ ماگہ، میٹوں دے سمجھائیا۔ پُرکھ اکال کہا آد سب توں پہلوں بھگت بھگوان دا جگیا سی چراغ، ایہو دوس دیوے وڈیائیا۔ دُرمت میل دھویا سی داغ، پاپاں مول چُکائیا۔ سُرَت گئی سی جاگ، نچ نین اکھ کھلایا۔ ترشنا بُجھی سی آگ، ممتا موہ مٹائیا۔

دھرؤ نوں ایسے دن دتاسی راج، سچ دوار خوشی منائیا۔ اگے سنجگ دا چلنا ہور رواج، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کھیل اپنے نال ورتائیا۔ بھگت آتما کہے میں سناؤن آئی بات، جن بھگتو دیاں جنائیا۔ حکم دتا دھر دے باپ، پر م پُرکھ ہویا سہائیا۔ اگے لیکھا چکائے بن کے سچا ساک، سجن شہنشاہیا۔ جن بھگتاں دیوے ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ گرگھ رُلے کوئی نہ خاک، مٹی ڈھیر نہ کوئے بھوائیا۔ ایہہ گوہند دا واک، واقعہ ساہمنے دتا دکھائیا۔ اگلا کھیل تماش، سرب رہیا سمجھائیا۔ ہوئی ہوئی جے تساں آؤنا میرے پاس، لوک مات پندھ مکائیا۔ سوہنگ ڈھولا گاؤنا سواس سواس، رسنا جہوا جوڑ بڑائیا۔ رُوح بُت دوویں ہون پاک، دُرمت میل رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لیکھا دئے گوائیا۔ بھگت آتما کہے میں دسن آئی اخیر، بن اکھراں رہی جنائیا۔ جن بھگتو بدل لو تقدیر، تدبیر رہی درڑائیا۔ ویکھیا دھام جتھے نہ کوئی پاتشاہ وزیر، گنی گہیر اکو نظری آئی۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، جوتی جوت وچ کبیر، پال پل پل درس دکھائیا۔ میٹوں لبھا نہیں اوتھے کوئی فقیر، فکریاں والا ڈھولا نہ کوئے سنائی۔ راہ وچ سارے بیٹھے دگبیر، ادھ واٹے بیٹھے پاندھی راہیا۔ تہاڈا نواں محل اگے ہون لگا تعمیر، پُرکھ اکال سیو لگائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا حکم اک سنائی۔ بھگت آتما کہے میں سندیش دیون آئی سچا، سچ دیاں جنائیا۔ ویکھو گرگھ رہے کوئی نہ کچا، بھادیں ٹٹ جائے لوکائیا۔ مائی باپ بھین بھائی کسے دا نہیں کوئی سکا، انت ہووے سرب جدائیا۔ مایا کارن میلدے اکھاں، انتر آتم پریم نہ کوئے بنائیا۔ انتم ساڑ کے آؤن وچ لکھاں، اگنی اگت بھیٹ کرانیا۔ جن بھگت پرگٹ ہووے کوٹاں وچوں لکھاں، ککھی نرائن دئے سرنائیا۔ میں بنیا اوس دا بچہ، جو بچے نہاں ہیٹھ دبانیا۔ پریتی اندر ہووے پگا، پکی یاری توڑ نبھائیا۔ تہاڈے کارن آیا نٹھا، پنج پوہ پھیرا پائیا۔ بھگت دوارے بھگتاں ہویا اکٹھا، اکٹھ سوہنا ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دھر دا حکم اک منائیا۔ دھر دا حکم سناواں اک، ایکناکار رہیا جنائیا۔ گرگھو پر بھ سرن آ کے بن جاؤ اوہ سکھ، جو ساکھیاں پر بھ دا درشن پائیا۔ جگت دُنی دکھا دیو پٹھ، کروٹ آپے لئے بدلانیا۔ ساچے بھگت کوئی نہ لوے پٹ، نیز نہ کوئے وہائیا۔ سیس نو اونا نہیں کسے پتھر اٹ، ایشٹ اکو اک جنائیا۔ جدھر ویکھو اودھر پئے دس، دہ دشار رہیا سائیا۔ جے ہور جانوتے وسے تہاڈے وچ، باہر لبھن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا

ہتھ رکھائیا۔ بھگت آتما کہے میرا تئاں والا نہیں کوئی سروپ، سروپ سنگھ رہن کوئے نہ پائیا۔ میں اوس دا بنیا پوت، جس نوں پت پر میثور کہہ کے سارے رہے گائیا۔ میں پھرنا دہ دشا چارے کوٹ، گرکھ ویکھاں تھاوں تھانیا۔ پریم پیالیاں وچ پینا دودھ، امرت رس مکھ وکھائیا۔ ویکھو جگت واسنا بدل نہ لو بدھ، من ممتا وچ پھسائیا۔ آگے کسے نوں کوئی نہ رہیا بچھ، رائے دھرم دئے سزائیا۔ جس ویلے پر بھ نے گودی آندا چک، چتر گپت نیوں نیوں سیس نوائیا۔ ویکھو ایس نشانیوں نہ جائیو اک، اکا فیصلہ لینا کرائیا۔ منزل چڑھیو جائیو نہ گھتھ، پاندھی ہو کے چلنا چائیں چانیا۔ بھائیں ماتا پتا ساک جاوے چھٹ، پر بھ دے نالوں نہ ہوئے جدائیا۔ بھگتاں بچھلا نانا جاوے تٹ، سوہرا پینا نہ کوئے سہائیا۔ پھر وی اوس اکال دے بنیو ست، جو آد جگاد گودی رہیا اٹھائیا۔ سد بھانے وچ رہنا خوش، چنتا غم نہ کوئے ودھائیا۔ میٹوں ایٹھے نہیں کوئی دکھ، تھانوں دکھ نہ کوئے ستائیا۔ میں چا ہندی جویں ہو یا میرا اجل مکھ، ایہہ سب نوں ملے وڈیائیا۔ میں لوک مات دا بوٹا پٹ، سچکھنڈ دوارے جڑ دینی لگائیا۔ میری سدا موئی رہے بسنتی رت، خزاں روپ نہ کوئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ بیخ ماگھ کہے کیوں میری آئی رت، دوس رین و جی ودھائیا۔ میں سب نوں رہیا بچھ، جو ستمکھ بیٹھے سو بھاپائیا۔ کی تسیں رہو گے اکے دے پت، کہ ونڈاں جگ وکھائیا۔ جاو گے اوس نوں جھک، جو سر سر رزق سبائیا۔ پڑھو گے اکو تک، توں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ ویکھو ہنکار وچ کدے نہ جائیو رٹھ، نانا وکار نال جڑائیا۔ انتم کایا بوٹا سب دا جانا سک، پت ڈالی رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حکم حکم وچوں منائیا۔ ماگھ کہے اوہ در سرب خوشحال، بیخ پروان رہے سنا ئیا۔ پردھان ہو کے بنے لال، سچکھنڈ ملی وڈیائیا۔ ساچے در سوہے راجان، رعیت دو جہان اکھوائیا۔ مقامے حق پایا مان، درگاہ ساچی و جی ودھائیا۔ میں دیون آیا دھر فرمان، سندیشہ ست ست سنا ئیا۔ ویکھو جن بھگتو کسے بھگت دی کدے لاہن نہ جائیو مکان، جگت ریتی نہ ونڈ ونڈائیا۔ گرکھاں دا مالک سری بھگوان، گرنتھی پنٹھی پنڈت پاندھا ملا شیخ نہ کوئے جھڈائیا۔ سب دانا تاپین کھان، بستر اوڈھن لے کے خوشی منائیا۔ ماگھ کہے کیوں ہو یا حیران، گو بند فرمان بھلی سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ ریت رہیا بدلایا۔ بھگت آتما کہے تہاڈا مارگ لگنا مات، متا رہیا جنائیا۔ میری ایویں نہ سمجھیو بات، فرمانا دھر دا اک درڑائیا۔ سنگدھ کھا کے جائیو اچ

دی رات، انتر دھیان لگایا۔ پُرکھ اکال سب نے مَنّا باپ، اوٹ اِکو اِک تِکایا۔ آتما کہے میں اوسدی ذات، انتم اوسے وِچ سمایا۔ مُجّت والا نات، پریم وِچ بندھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اِک اُٹھایا۔ بھگت آتما کہے جن بھگتو کر لو اِکو پرِن، پر نام اِک جنایا۔ جیون نالوں چنگا سمجھیو مرن، جس مرن توں پچھوں پر بھ دے وِچ سمایا۔ ساچی منزل پوڑی سکھیو چڑھن، اپنا بل ودھایا۔ جے کوئی من واسنا تہاڈے نال آوے لڑن، اوہدے ول نہ اُکھ اُٹھایا۔ جے کوئی تہاڈا دھرم ست آوے ہرن، اُس دا کھڑا دیو بھوایا۔ پُرکھ ابناشی اِکو بخش ساچی سرِن، سر سر اپنا ہتھ رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اِک اُٹھایا۔ گرکھ آشا کہے جن بھگتو بھگتاں نوں کوئی نہ کہو سہاگن رنڈی، ودھو ارُپ نہ کوئے بنایا۔ آتما دا پر ماتما سدا سنگی، جو وِچھڑیاں رہیا جڑایا۔ کوئی نہ کہو ہوئی سروں ننگی، اوڈھن سیس نہ کوئی ٹکایا۔ جس دا مالک سورا سر بنگی، ہر تھان دیوے مان وڈیایا۔ گرکھو بھانے وِچ نہ کٹیو تنگی، ڈکھ سکھ وِچ لینا بدلایا۔ ایس دھرتی نالوں پر بھ دی چرن پریتی چنگی، جو چند وانگ رُشنایا۔ تہاڈے اُتے سماج دی رہے نہ کوئے پابندی، کھلج پاگل دے لوکایا۔ گرکھ ہڈیاں پائیو کوئی نہ وِچ گنگی، جمناسرتی گوداوری گرکھان دے چرناں ہیٹھاں سیس دبا یا۔ اِکو ڈھولا گاؤنا چھندی، میرا تیرا گ سنا یا۔ گر سکھ نیزا اُکھ رہے نہ اندھی، نچ لوچن دے گھلایا۔ بھگت آتما تہاڈے کولوں رہی منگی، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ ویکھیو دھار رکھیو نہ کوئے دُرنگی، جوٹھا جھوٹھا کم کسے نہ آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ بھگت آتما کہے میں ویکھاں خوشیاں نین، نگاہ نگاہ بان ٹکایا۔ ناتا جوڑ لو بھائی بھین، دوجی اُکھ نہ کوئے بدلایا۔ تہانوں مل گئی چرن پریتی اِک رسین، جو کنچن سونا دے دکھایا۔ ڈھائی سطران دا لیکھا سرُپ سنگھ دا وِچ رمان، بالمیک گیا لکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا تھم اِک سمجھایا۔ بھگت آتما کہے میں بھگتاں دا ویکھ اِکھ، آئی واہو داہیا۔ گرکھو رکھیو ہتھ، جھلنی جگت جڈایا۔ تہاڈا وکھرا کھلنا ہٹ، بھنڈارا لینا چائیں چانیا۔ کی ہویا جے ساتھی ساتھ گیا چھڈ، اگے بیٹھاراہ تِکایا۔ تہاڈے نالوں ہون نہیں دینا اڈ، وکھرے تھان نہ کوئے بہایا۔ ناتا جھٹیا ناڑ ماس ہڈ، نرگن جوت جوت رُشنا یا۔ سچ دوارے رہیا گج، ڈھولا اِکو رہیا سنا یا۔ کی ہویا جے ٹھیکر گیا بھج، تیاں کیتی جڈایا۔ میں تہاڈے وِچ حاضر اِج، پنج ماگھ کری رُشنا یا۔ درشن کر کے گیا رنج، تیاں دتی مان وڈیایا۔ پریتی

اندر گیا بجھ، مُجبتِ وِج شرمایا۔ میں نیواں ہو کے جھکاواں متھ، ہولی ہولی پلک اٹھایا۔ منجیت نوں رہیا دس، سچ سچ سمجھایا۔ پُرکھ اکال دی رکھنی پت، کی ہویا انت ہوئی جڈایا۔ دھیرج رکھناست، دھرم نہ جانا ڈلایا۔ چھیتی ہون والا اکھ، سچھنڈ ساچے وے ودھایا۔ بے شک بھین بھرا سچن ساک سارے جان نٹھ، گرکھ ویر تیرے نظری آیا۔ آگے نوں ایہہ مارگ چلنا سچ، سچ دیاں سمجھایا۔ سب نے اک دُوبے نال ملا کے چلنا ہتھ، دو ہتھاں تالی دینی وجایا۔ پریم پیار اندر بہہ کے اکٹھیاں لینا چھک، شک ہو نہ کوئے ودھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ بھگت آتما کہے میٹوں سوہنا لگا دھاڑا، تیوہار خوشیاں نال منایا۔ میرا منظور ہویا ہاڑا، بینتی لیکھے لایا۔ گرکھاں رنگ دیکھیا گاڑھا، رُپ اپنا رہیا بدلایا۔ جن بھگتو پر بھ دے ہم آگے کسے دا نہیں کوئی چارا، چار جگ روندے دیندے گئے دُہایا۔ سچ فرمان دا سمجھیو اک اشارہ، جو اندرے اندر رہیا دکھایا۔ گرکھ بھگت سری بھگوان دا سچا لاڑا، جس نوں خوشیاں نال لے کے جائے چائیں چانیا۔ اوتھے نہ کوئی پُرکھ تے نہ کوئی نارا، نار پُرکھ جگت ونڈ ونڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترایا۔ جن بھگتو تھادی لیکھے لاؤنی بھگتی، بھاگ حصہ جھولی پانیا۔ بھانا منن دی دینی شکتی، شخصیت دینی بدلایا۔ تھادی دھار رکھنی دو حرنی، پڑھنی اور نہ کوئے پڑھایا۔ گرکھ آتم کدے نہ ہردی، جو ہردے ہر رہیا وسایا۔ دین دیال اوس دا دردی، دکھیاں دا دکھ جھولی رہیا پانیا۔ سدا دھار رکھے چڑھدی، چڑھدا لہندا دکھن پہاڑ کھوج کھوجایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، چرن پریت بخشے اپنی لے دی، نالایق لایق آپے لئے بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکھنک نرائن نر، پر ماتم آتم آتم پر ماتم انتر انت انتم انتر یو اپنے وِج ملایا۔

* ۶ ماگہ شہنشاہی سمت ا صوبیدار مسانگھ دے نوت پنڈ کوٹلی تھان ضلع جالندھر *

بھگت آتما کہے میں پریم پیار دی بھکھی، آد جگاد جگ چوکڑی اکو درس دھیان لگایا۔ لوک مات چھڈ کے سچھنڈ دوار سدا سکھی، چنتا غم نظر کوئے نہ آیا۔ میں دو جہاناں وچوں ہو گئی اچی، برہمنڈ کھنڈ پری لوء دتے تجایا۔ پُرکھ اکال دین دیال پروردگار سانجھے یار دی گود وِج سٹی، جتھوں سکے نہ کوئے

اُٹھایا۔ بن تت سریر من واسنا میری لگی رچی، آتم پر ماتم وچ سمایا۔ میری اودھ کدے نہ سکی، جنم مرن نہ رُوپ وٹایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا رہیا مُکایا۔ بھگت آتما کہے میں ہوئی سدا خوشحال، گیت گوہند الایا۔ سچھنڈ دوارا تک سچی دھر مسال، درگاہ ساچی سوبھا پانیا۔ پت پر میثور ملیا دین دیال، دینا بندھپ ہوئے سہایا۔ کوڑا ناتا ٹٹیا وچ جہان، مایا ممتا موہ دتا مٹایا۔ نرگن نرُویر نراکار درس پایا سری بھگوان، اُتے عرش وٹی ودھایا۔ سچ دوارے ٹھانڈے دربار ملیا مان، چرن کول کول چرن سرنایا۔ شکھ سائیک پایا اک آرام، ڈکھ درد نیڑ نہ آیا۔ میں بھگتاں دیواں سچ پیغام، سچ سندیشہ حق سنایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،۔ بھگت آتما کہے میٹوں آوے اگمڑا ہاسا، پُرکھ اکال دین دیال میری ہستی دتی مٹایا۔ میں ویکھیا دین دنی جگت تماش، ماس مانکھ مانو تن ہنڈھایا۔ ساڈھے تن ہتھ چلدا رہیا راتھا، پنج تت بھجیا واہو داہیا۔ مات پت بھائی بھین ساک سجن سین نار کنت ویکھیا ناتا، نیتز نین ویکھ دکھایا۔ انت کرپا کری سری بھگوت درس دکھایا پُرکھ ابناشا، ابناشی اپنی مہر نظر اُٹھایا۔ میٹوں یاد آیا پچھلا پورب جنم دا ساکہ، ساکھیاں دیاں درڑایا۔ جس ویلے گوہند نہیاں ہیٹھ دبا یا نگا کاکا، چھوٹا بالا نظری آیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو اہیدا رہیا گھلایا۔ بھگت آتما کہے میٹوں پچھلی آئی یاد، پورب لہنا نظری آیا۔ نیتز ویکھیا کھیل تماش، پڑدا اوہلا نہ کوئے جنایا۔ سنی اگمی آواز، شبد ناد شنوایا۔ پڑدا کھلیا راز، من کا منکا دتا بھوایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کما یا۔ سچ کرنی کہے کون کھیل جانے کرتار، دو جہان سمجھ کوئے نہ آیا۔ شاستر سمرت وید پُران کوک کوک کرن پکار، سوہلے ڈھولے راگ الایا۔ سنجگ تریتا دوپر کھجک جگ چوکڑی بدلدے رہے وارو وار، نت نوت اپنا پھیرا پانیا۔ پُرکھ اکالا دین دیالا نرگن سرگن لئے اوتار، لکھ چوڑاسی جیرج اندج اُتبھج سیتج ویکھے چائیں چانیا۔ بھگت سہیلا گروگر چیل شبد اگمی دُھن آتمک بول اک جیکار، نعرہ حق حق سنا یا۔ سچ توفیق پروردگار، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ دکھایا۔ بھگت آتما کہے لیکھا جگ چوکڑی ساکھیاں، لوک مات کھیل کھلایا۔ پنج تت کایا مائی دیواں ساتھ، ترے گن ناتا سبھج سبھایا۔ من مت بُدھ کراں پرکاش، بھيو اہید گھلایا۔ نرگن نرُویر کراں یاد، بن اکھراں اکھڑ پڑھایا۔ مائی کھڑا کراں آباد، ساڈھے تن ہتھ سوبھا پانیا۔ شبد وجا سچا دُھن ناد، انراگی راگ الایا۔ رسنا جہوا پتی

دند چھڈ سواد، رس اِکو اک چکھایا۔ دین دُنی سہاوا باغ، چار کُنٹ نظری آئیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پُورب لیکھا رہیا دکھایا۔ بھگت آتما کہے میٹوں نظری آئے اوہ لکھت، جس دا حرف حروف نہ کوئے سمجھایا۔ جس دا کوئی نہ جانے بھوکھت، بُدھیوان نہ کوئے وڈیایا۔ پڑدا لاہے نہ کوئے درِشٹ، درِشانت وِچ نہ کوئے سمجھایا۔ میرا آد جُگادی اِکو اِشٹ، آتم پر ماتم وِچ سمایا۔ تھوڑا اِشارہ رام نال وششٹ، وشیشٹا نال گنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اِک اُٹھایا۔ بھگت آتما کہے میں آد جُگادی، نِت نِت ویس وٹایا۔ حکمے وِچ کھیل کراں برہمادی، برہمانڈ کھوج کھوجایا۔ میں کوٹاں وِچوں گرکھاں دی تھوڑی رکھاں آبادی، جنہاں عبادت اِکو دیاں سمجھایا۔ منتر سناواں دُھن انادی، بن رسنا جہوا گایا۔ بن کئے کعبے بناواں حاجی، حُجرہ حق در سائیآ۔ دین مذہب ذات پات ورن گوت توں کراں آزادی، گھر گرہ اِکو دیاں دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اِک ورتایا۔ بھگت آتما کہے میرا پُرکھ اکال نال سماج، دُوجا سنگ نہ کوئے رکھایا۔ نِت نِت اوس دی رکھاں آس، بن اکھاں اُٹھ گھلایا۔ پریم پریت وِچ پیاس، ترشنا کوڑ مٹایا۔ بن گوپی کاہن پاواں راس، منڈل منڈپ وجے ودھایا۔ جوتی دسے نُوڑ تھاکاں پرکاش، اندھ اندھیر رہن کوئے نہ پائیآ۔ ایہتھے اوتھے ۲۲۲

دو جہاناں ساچا دیوے ساتھ، سگلا سنگ نبھایا۔ میٹوں پچھلی آئی یاد، تریتا دئے گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم سدا ورتایا۔ دُھر دا حکم سدا ورتنت، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ جگ چو کڑی کھیل بھگت بھگونت، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی ڈھولے گایا۔ دھن وڈیائی گرکھ ساچے سنت، جنہاں سجن ملیا بے پرواہیا۔ اہناں انتر آتم نرنتر اِکو منت، بسنتر کوڑی گئے نبھایا۔ گرٹھ توڑ کے ہوئے ہنٹ، ہنگ برہم اِکو نظری آئیآ۔ لیکھا مُکا کے بہشت جنت، پر بھ چرن لے سرنائیآ۔ سدا کھلی رہے درِشٹ، بُدھی دی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اِکو نظری آئے اِشٹ، ایشور اپنا پڑدا لاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیآ۔ آتما کہے میں سدا اتیت، ترے گن وِچ کدے نہ آئیآ۔ میری پر م پُرکھ نال پریت، پت پر میثور سنگ نبھایا۔ میرا جھگڑا نہیں کوئی مندر مسیت، شو دوالا مٹھ ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ میرا رولا نہیں اُوچ نیچ، گھٹ گھٹ اندر ڈیرہ لائیآ۔ کوٹاں وِچوں گرکھ وِرلے دساں پر بھ دا ساچا گاؤندے گیت، نراکھر اکھر اکھر کر پڑھایا۔ چرن پریتی دساں دُھر دی ریت، دھوڑی

ٹکا مستک خاک رمانیا۔ جھگڑا مُکا کے ہست کیٹ، اِکو رنگ دیاں چڑھانیا۔ صاحب سوامی انترجامی جس اُپر اپنی آپ کرے بختیش، رحمت رحیم رحمان
 کمانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا کھیل رہیا دکھانیا۔ بھگت آتما کہے میں نہیں تکیا کوئی لوک، لوک پر لوک برہمنڈ کھنڈ بھجھی نہ واہو
 داہیا۔ پر م پُرکھ پر ماتم زِگن زِویر زِاکار آد زِجن مینوں دسیا سچ سلوک، تُوں میرا میں تیرا اِکو ڈھولا دِتا سمجھانیا۔ میں تکّ کے اوس دی اوٹ، اوڑک
 ناتے جھوٹھے دتے تڑانیا۔ میں درشن کراں روز، بن اکھاں اگھ کھلانیا۔ سچ دوارے ملی مَوَج، مجلس بھگتاں وِچ لگانیا۔ جس دی کوٹن کوٹ گر اوتار پیغمبر
 سرشٹی درشٹی اِشتی اندر کردے کھوج، چار کُنٹ دہ دِشا دھیان لگانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر میرے ہتھ رکھانیا۔ بھگت آتما کہے میں
 پریم پریتی اندر بھجھی، ناتے کوڑے گئی تڑانیا۔ میں سچ دوارے آئی سدّی، سدا دِتا دُھر درگاہیا۔ میری آئی کوئی نہ سمجھیو ادھی، جگ جنم مرن رُپ نہ
 کوئے وٹانیا۔ میرا تن وجود مول نہ سمجھیو ہڈی، ہڈ ماس رنگ نہ کوئے رکھانیا۔ میں جگ جگ لوک مات آواں کدی کدی، قدیم توں ریتی پر بھ بنانیا۔
 میرا لیکھا نہیں وِچ سدّی ودی، چھتراں وِچ نہ کوئے گننیا۔ میری جوت زِمل زِالم جگی، نورو نور نور رُشانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 مہروان تحم سنانیا۔ آتما کہے میرا پورب کوئی لیکھا، پچھلا نظری آتیا۔ میں جس سرہند لیا سی ٹھیکا، بچیاں نہاں ہیٹھ دبانیا۔ میرا اوس دے نال تھوڑا جہا حصّہ،
 حصیدار دیاں سمجھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب پڑدا دے اٹھانیا۔ آتما کہے میں پچھلی دساں بات، سچ سچ سنانیا۔ جس ویلے اٹاں
 لاؤن لگا راج، تحم شہنشاہیا۔ میرے اندروں نکلی اِک آواز، پر بھو دِتا درڑانیا۔ کیوں ڈوبن لگوں بیڑا بھر جہاز، جہالت وِچ لوکانیا۔ کسے کم نہیں آونی
 وُضوآں والی نماز، کعبیاں والا سپس نہ کوئے سہانیا۔ کوڑی کریا لاؤن لگوں داغ، دُرمت میل نہ کوئے دھوانیا۔ ایہہ گوہند دے چراغ، جو چراغاں وِچ
 کرن رُشانیا۔ جنہاں دا کھیرا ہونا آباد، چار کُنٹ وِجے ودھانیا۔ ایہہ اوسے وِچ وِسما، جس دا رُپ رنگ نظر کسے نہ آتیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، مہر نظر اِک اٹھانیا۔ آتما کہے میرا نام اوس وقت سی داس، داس کہہ کے سارے گانیا۔ میں اندر باہر تکیا گوہند کھرا پاس، ستمکھ ہو کے رہیا
 دکھانیا۔ میں دوئے جوڑ بینتی کیتی ارداس، نیوں کے سپس نوانیا۔ ایہہ بالے نڈھے تیری شاخ، لوک مات لہر لہرائیا۔ اوس شبّی دے آواز، میرا کھول

دِتا راز، پڑدا دِتا اُٹھایا۔ ایہہ تھم پُرکھ اکال، کرنی دا کرتا کھیل کرے کمال، جگ جیو سمجھ کوئے نہ آئیآ۔ گو بند کہا بے شک ایہہ میرے لال، جگت دا بناں دلال، احوال انہاں نال رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیآ۔ داس کہے میں اگے کیتا دست، قداماں ول دھیان لگایا۔ میری آتما ہو گئی مست، نُماری وچ لئی انگڑائیآ۔ میری کوڑ گڑیاری واشنا ہوئی نشٹ، سنگدھی اکو نظری آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی کار آپ کمائیآ۔ داس کہے میں دیکھیا دستگیر، شاہ پاتشاہ نظری آئیآ۔ دو جہاناں والی اکو پیر، پیغمبر بے پرواہیا۔ جلوہ گر نور بے نظیر، نیزا کھ نہ کوئے تکانیا۔ کر بنیتی کہا بدل دے تقدیر، حکمے وچ رضایا۔ گو بند کہا ایہہ ویلا انت اخیر، خبر دیاں سمجھایا۔ شبدی کھنڈے کھچ اِک لکیر، نشانہ دُھر دا دِتا دکھایا۔ کرے کھیل گنی گہیر، گہر گہیر گور وڈی وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اِک اُٹھایا۔ گرکھ آتما کہے میں رکھی اِک اُمید، آشنا گو بند دتی جنایا۔ انہاں نال میتوں کر شہید، شہادت اپنی دے بھگتایا۔ میں دیکھ کے تیری دید، دامن پھڑاں چائیں چانیا۔ توں وسیا سدا نزدیک، دُور دُراڈا پنڈھ مُکایا۔ توں ٹھا کر سوامی ٹھیک، ٹھو کر اپنی دے لگایا۔ کلجک اندھیرا ہویا تاریک، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ من واسنا کوڑی کر یا جگت شرع ہوئی شریک، شرکت وچ لوکایا۔ تیرے وچ وڈ توفیق، تابعداری دے سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اِک ورتایا۔ گو بند کہا ایہہ تھم پُرکھ اکال، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ جس کارن نہاں ہیٹھ دے بال، لال گلالا رنگ چڑھایا۔ کلجک انت سرشی درشی ہونی بے حال، چار ورن دے دہایا۔ مایا ممتا ہوئے ہنگت کوڑی کر یا وچنا تال، گرو اتار پیر پیغمبر نیڑے ہو نہ کوئے چھڈایا۔ تیرا من لیا سوال، تیری پوری کراں گھال، مہر نظر اِک اُٹھایا۔ داس رو کے کیتا حال حال، توں شہنشاہ میں کنگال، تیرا کھیل بے مثال، دو جہان کھیل نہ کوئے بتایا۔ گو بند کہا میں گرکھاں دے سدا نال، ناتا توڑاں کال مہاکال، سیوا کراں ہو کے دین دیاں، رکنک پالک پرتپالک پھیرا پائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اِک ورتایا۔ گر سکھ آتما کہے میں بنیتی کر کے کہا تیری داسی، داستان دتی سنایا۔ میری منسا پوری کرنی آسی، آسرا تیرا اِک تکانیا۔ گل پئے نہ جم کی پھاسی، رائے دھرم نہ دے سزایا۔ منزل چاڑھیں اکو انوکھی گھاٹی، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکایا۔ دیویں درس میرے کملاپاتی، پت پر میثور ہو کے نظری آئیآ۔ توں سچکھنڈ دا

واسی، نواس استھان اپنا دینا دکھایا۔ جتھے اکو جوت پرکاشی، دیا باقی نظر کوئے نہ آئی۔ نہ کوئی دوس نہ کوئے راتی، گھڑی پل نہ ونڈ ونڈائی۔ نہ کوئی سندھیا
 نہ پر بھاتی، اکو رنگ رہیا رنگائی۔ میری بھل نہ جائیں یادی، نیترو کے دیاں ڈھائی۔ گو بند کہا تیری پُرکھ اکال بناوے ساچی ساکھی، ساکھیاں ہو کے دیا
 کمائی۔ جنم کرم دی بند کوڑی کھولے تاکی، پڑدا اندروں دئے اٹھائی۔ نام پیالہ دیوے بن کے دُھر داساتی، اکورس دئے چکھائی۔ منو آمن نہ رہے عاتی،
 مت متوالی دئے مٹائی۔ ساکھیاں درس دکھاوے کماپاتی، پت پر میثور دیا کمائی۔ تیرے جیون وچوں تیری بدل دیوے حیاتی، ہر ہر اپنا رنگ چڑھائی۔ جگ
 چوکڑی تیرا جس شبد اگما گاوے گاتھی، نیت نیت صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائی۔ داس کہے میں کہا گو بند شبدی
 سور، سور پیر تیری سرنائی۔ توں آسانسا پور، ترشنا بھکھ دے مٹائی۔ چرن پریتی بخش ساچی دھوڑ، دھوڑی ٹکا مستک خاک رمائی۔ چتر سگھڑ بنا مورکھ موڑھ،
 مہر نظر اک اٹھائی۔ تیرا بھانا تیرا حکم تیرا فرمانا سانوں منظور، سر سکے نہ کوئے اٹھائی۔ گو بند کہا تیرا لیکھا لہنا کجگ انت چکاواں ضرور، ضرورت پچھلی دیکھ
 دکھائی۔ من نسا میٹ دیواں وانگ کافور، جگت ترشنا رہے نہ رانی۔ جدھر تنگیں حاضر حضور، حضرت ہو کے میل ملائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سوامی انترجامی گنوتا دیا کمائی۔ بھگت آتما کہے میں دیکھ کے کھیل اگما، خوشیاں وچ خوشی منائی۔ پُرکھ اکال اکو مٹاں،
 مہروان ہوئے سہائی۔ ناتا چھڈیا پچھلا مائی کایا چما، تت جگت وچ تجائی۔ حکمے اندر آیا بھٹا، نرگن سرگن ویس وٹائی۔ نام ندھانا سُنیا کتاں، انراگی راگ ڈھولا
 گائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لہنا دے چکائی۔ آتما کہے میں سُنیا پچھلا گیت، گو بند اگم گائی۔ میتوں ہوئی دید، درشن پایا شہنشاہیا۔
 میں آس اُمید، ترشنا دتی مٹائی۔ پوری کر ریکھ، سر اپنا ہتھ ٹکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دامیلا لیا ملائی۔ بھگت آتما کہے میں
 دھن ہویا ہویا ملاپ، میلا ہر جو آپ کرائی۔ توں میرا میں تیرا دس کے جاپ، جگ جیون داتے پڑدا دتا اٹھائی۔ کوٹن جنم دے میٹ کے پچھلے پاپ،
 دُرمت میل دتی دھوئی۔ آتم پر ماتم بن کے سچا ساک، برہم پاربرہم میلا لیا کرائی۔ بھاگ لگا کے کایا مائی تن وجود خاک، خالص اپنا رنگ رنگائی۔ ایٹھے
 اوٹھے دو جہاناں سری بھگوانا دے کے ساتھ، سگلا سنگ نبھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائی۔ بھگت آتما کہے میرے اُتے

ہو یا مہروان، پر بھ بے پرواہیا۔ جس وچھڑی میلی آن، آنا فنا لیکھا دتا مکایا۔ گھر جوتی ملیا کاہن، بنسری نام دتی سنایا۔ ساچی سینتا ملیا رام، سینتا سرتی آپ
 پر نایا۔ سچ پیغمبر دے پیغام، دُھر دا حکم اک درڑایا۔ منتر دس کے ساچا ستنام، نانک زرگن سرگن کھوج کھوجایا۔ گوہند کھیل کرے مہان، شبدی شبد
 ویس وٹایا۔ بن نیتز نیناں اکھاں مار دھیان، لکھ چوراسی وچوں پڑدا دتا چکایا۔ سچ سنگھاسن پُرکھ ابناشن دے کے اک آرام، آرامگاہ دتی دکھایا۔ جتھے نہ
 کوئی سجدہ نہ سلام، ڈنڈاوت والا روپ نہ کوئے بدلایا۔ نہ کوئی رسنا جہوا ہتی دند صفتی کرے کلام، ڈھولے راگ نہ کوئے سنایا۔ نہ کوئی کھتری براہمن
 شودر ویش نہ کوئی محمد نہ کوئی کاہن، تیاں والا روپ نہ کوئے دکھایا۔ اکو جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا جلوہ گر نور نوران، انسان نظر کوئے نہ آئی۔ بھگت آتما کہے
 میں ویکھ ہوئی حیران، نہ کوئی بردھ نہ بال جوان، بڈھیپا روپ نہ کوئے بدلایا۔ نہ کوئی مندر نہ مکان، نہ کوئی تیل باقی دیا جگے مہان، اکو جوت نور رُشایا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا جھولی پائی۔ پورب لیکھا ویکھیا چکدا، در گھر ساچے ملی وڈیایا۔ گوہند نشانہ کدے نہ اگدا، انیلا تیر
 چلایا۔ جن بھگتاں شبدی دھار بچھدا، گرگھاں گرگر گود اٹھایا۔ بھاگ سلکھنا کرے ماتا دی لکھ دا، دھن دھن جنیندی مایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، ہر جن سچے میل ملایا۔ ہر جن سچا کہے میرا سوامی اک، ایکناک نظری آئی۔ دوسر کوئی نہ آوے دس، دہ دشانہ کوئے وڈیایا۔ جس نسا پوری
 کیتی اچھ، عشق اپنا لیا لگایا۔ جگت واسنا وچوں لیا کچھ، سچ سجاو میل ملایا۔ آگے درشن دیوے نت، آون جاون پینڈا دتا چھڈایا۔ مالک بن کے دُھر دا
 پت، پت پر میثور گود اٹھایا۔ سچھنڈ دوارے کرے ساچا ہت، ہتکاری اکو نور خدایا۔ نہکرمی ہو کے کرم کانڈ دا لیکھا دتا نجھھ، زرویر ہو کے دیا کمایا۔
 سوامی ہو کے نہ دیوے پٹھ، کروٹ بدلے تھاؤں تھانیا۔ سنت سہیلے رکھے سایہ ہیٹھ، مست خمار نام چڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دُھر دا حکم اک ورتایا۔ بھگت آتما کہے میں خوشیاں نال ہساں، ڈھولا دُھر دا اکو گایا۔ پریمیاں پیاریاں دیاں اکھاں، لوک مات دھیان لگایا۔ گرگھ
 ویکھاں سچا، جو پر بھ نوں رہیا دھیایا۔ کلجک بھانڈا ویکھاں کچا، جگت واسنا وچ ہلاکایا۔ پریم پریتی ناتا ویکھاں پکا، کون گرگھ رہیا ہنڈھایا۔ چھڈ مدینہ مکہ،
 کایا کعبہ کھوج کھوجایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ گرگھ کہے میں خوشیاں وچ ہسیا، چاؤ گھنیرا نظری آئی۔ جگت

اندھیری ویکھی مسیا، مسنا سنگھ رہیا سنا گیا۔ میرے گھر دا کھیڑا وسیا، جتھے بھگت سہیلے سو بھاپا گیا۔ جنہاں نال رہنا سدا اکتھیا، ایہتھے اوتھے نہ ہوئے جدایا۔ میرا ساڈھے تن ہتھ بُرج وجود کوڑا ڈھٹھیا، آتم پر ماتم سدا سدا سد اکو رنگ سنا گیا۔ پُرکھ اکال دا بن کے بچیا، بچپن اپنا لیا بدلایا۔ اکو ڈھولا نام رٹیا، تُوں ہی تُوں ہی راگ سنا گیا۔ مانس جنم وچوں ہر کا نام لہا کھٹیا، کوڑ گڑیا را دتا تجا گیا۔ میں خوشیاں نال سچکھنڈ دوارے گیا نٹھیا، بھجیا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل دتی دکھایا۔ بھگت کہے میں دیکھیا دوارا، ست ست نظری آ گیا۔ جتھے بھگت بھگوان دا اک جیکارا، بن رسنا جہوا ڈھولا گا گیا۔ بن اکھاں ہوئے اشارہ، بن سینت لئے سمجھایا۔ بن تیل باقی ہوئے اجیارا، نورو نور ہوئے رُشنا گیا۔ بن سکھیاں لگے اکھاڑا، بن گوپی کاہن راس رچا گیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کما گیا۔ مسنا سنگھ کہے میں ہو یا مست، مست خُماری نظری آ گیا۔ میں چڑھ کے دیکھیا اُتے عرش، عرشی پریتم بے پرواہیا۔ جس دا ایہتھے اوتھے اکو درس، درشن دے کے خوشی منایا۔ جنم جنم دی میٹ کے حرص، ہو س دتی گوا گیا۔ میرے اُتے کر کے ترس، وچھڑیاں لیا جڑا گیا۔ ایہہ کھیل وڈا اسچرج، اسچرج لیلارہیا ورتا گیا۔ کلجگ کوڑا ویکھ اندھیرا گرد، دھواں دھار وچ لوکا گیا۔ گرگھ وِلا پر بھ دا پریمی بنے مرد، مرد مردانہ روپ وٹا گیا۔ پنچ تت کا یا ماٹی کر کے حرج، حُجرے سچ دے بہہ کے خوشی منایا۔ جگت واسنا کوڑی چھڈ کے غرض، اوٹ اکو اک تکا گیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہوئے سہا گیا۔ گرگھ آتما کہے میری لینی اک صلاح، سرب دیاں سمجھایا۔ پر بھ داناؤں بھلیو کوئی نہ، نو نو چار نہ کوئے وڈیا گیا۔ بنا ہر سرن نہیں کوئی تھاں، برہمنڈ کھنڈ رہے گر لایا۔ انتم ناتا تے پتا ماں، بھین بھائی سنگ نہ کوئے نبھایا۔ بنا سنگر شبدی کوئی نہ دیوے ٹھنڈی چھاں، اگنی تت نہ کوئے بُجھایا۔ جن بھگتاں پر بھ نے سدھا دسیارا، سنجگ تریتا دوا پر کلجگ دے گواہیا۔ وشن برہما شو سپس رہے جھکا، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکا گیا۔ سچکھنڈ دوارے چرن کول ملے سرنا، سرنگت اکو اک دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنت سہیلے لئے جڑا گیا۔ گرگھ آتما کہے میں دساں انوکھی گل، گلو کڑی سب نوں پائیا۔ جیسہرا لیکھا ہویا اچ تے کل، کلہیاں توں باہر رہیا درٹا گیا۔ شبدی گو بند دیوے پھل، پھلی بھوت دیوے کرائیا۔ چوڑاسی وچوں سوال ہویا حل، حالت اپنی لئی بدلایا۔ جس نے حکمے اندر دتا کھل، انتم اوہ گود اٹھایا۔ وچھوڑا ہووے نہ گھڑی

پل، جدا ہون دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار سچی سرناٹیا۔ سرنگت دیوے پُرکھ اکال، اکل کل دھاری دیا کماتیا۔ سچھنڈ وکھائے سچی دھر مسال، دھرم دوارا اک دکھائیا۔ آپے پُچھے مُریداں حال، مُرشد بے پرواہیا۔ جن بھگتاں پوہ نہ سکے کال، لاڑی موت نہ ونڈ ونڈائیا۔ جنم جنم دی لیکھے پائی گھال، گھال پچھلی ویکھ دکھائیا۔ جن بھگتو میں تہاڈا بناں دلال، وچولا دُھر دا نظری آٹیا۔ تْساں سبھے ملنا آن، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ مہروان سِری بھگوان، بھگتاں دیونہار سرناٹیا۔ لوک مات پیو حقیقی جام، کوڑا رس نہ کوئے چکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در تھانڈے لئے بہائیا۔ در تھانڈا ویکھو سچ دربار، درگاہ ساچی نظری آٹیا۔ جتھے وسے ایکا ایکنکار، نرگن نرویر سو بھا پائیا۔ لکھ چوڑاسی جس دا ادھار، سرگن وجے ودھائیا۔ اوہ بھگت سہیلے لئے اُٹھال، گر چیلے میل ملاٹیا۔ ناتا توڑ کے شاہ کنگال، شہنشاہ اپنے رنگ رنگائیا۔ چوڑاسی وچوں کرے بحال، بہیل نظر کوئے نہ آٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان دیا کماتیا۔ مسائنگھ کہے میرا کول سمجھیو نہ کوئے سریر ملوک، مالک دیونہار وڈیائیا۔ جن بھگتو چار ورن رکھاو سلوک، دین مذہب کرے نہ کوئے لڑائیا۔ سب دا پنج تت کایا کلبوت، اندر نور نور رُشنائیا۔ پُرکھ اکال سدا موجود، حاضر حضور سو بھا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریت اندر کرے مصروف، مُنصف ہو کے اپنا تحم ورتائیا۔ جن بھگتو جے آئے بھگت دی خاطر، خطرہ دیو مٹائیا۔ بنیو دھرم پیار دے چاتر، چاترک روپ سرب وٹائیا۔ درشن کریو باطن، نچ نیز نور رُشنائیا۔ میں آیا تھانوں آکھن، دُور ڈراڈا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار سچ سرناٹیا۔ جن بھگت کہے میں دسن آیا کہانی، کہات نال رلائیا۔ جن بھگتو پر بھو دی بھلیو کدے نہ بانی، پاربرہم برہم اپنا رنگ چڑھائیا۔ ست دھرم دی رکھیو یاد نشانی، کوڑا پردھ نہ کوئے کماتیا۔ تہاڈا آتم جوت نورانی، نورو نور نور رُشنائیا۔ کھیل ویکھنا دو جہانی، لوک پرلوک خوشی منائیا۔ امرت جل پینا ٹھنڈا پانی، نچ آتم رس چکھائیا۔ تہاڈی سنگرُو دوارے منظور سدا قربانی، جے من دی منسا دیو مٹائیا۔ تہاڈی چڑھدی سدا جوانی، بڈھیپا پرت کوئے نہ آٹیا۔ ملے وڈیائی وچ چار کہانی، چاروں گنٹ ہوئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک ترائیا۔ میں دیواں سندیشہ اک کور بھجن، فرمانا دُھر سنائیا۔ پُرکھ اکال دُھر دا سجن، سگلا سنگ نبھائیا۔ دھوڑی چرن سجن، دُرمت میل دھوائیا۔ جو گھڑے ٹھیکر سو بھجن، تھر رہن

کوئے نہ پائیا۔ پیار اندر رہنا لگن، ہر دے ہر وسایا۔ پُرکھ اکال دی لگے لگن، کوڑی کریا دینی تجابیا۔ سیس ہووے نہ کدے لگن، سمرتھ ہتھہ ٹکایا۔ کسے
 دوارے نہ جانا منگن، خالی بھنڈارے دے بھرائیا۔ ست دھرم نہ پار کرنی اُلکھن، نیزا اٹھ نہ کوئے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر
 اپنا ہتھ رکھایا۔ بھگت آتما کہے جھوٹا ناتا نار کنت، تٹاں والی وڈیایا۔ جنہاں ملیا سری بھگونت، اوہ بھگون وچ گئے سمایا۔ انتر آتما نام منت، ڈھولا اکو
 گایا۔ اوہ پر م پُرکھ دے سنت، انت سنگر وچ سمایا۔ کوئی سمجھ نہ سکے پاندھا پنڈت، ملا شیخ نہ کوئے سمجھایا۔ گرکھ تیری سب توں وڈی ہمت، حوصلہ اک
 جنایا۔ تیرے نیڑ نہ آوے کامنا والی علت، دُرگندھی اندروں دینی کڈھایا۔ کسے دا بننا نہیں کدے وی نندک، نندیا کھ نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترایا۔ بھگت آتما کہے توں آتم بنی رہیں سچی، سچ وچ سمایا۔ پُرکھ اکال بناونہارا ساچی بچی، گرکھ اپنی گود اٹھایا۔
 نام پدارتھ رنگن دے کے رتی، رتن امولک ہیرے مان دے وڈیایا۔ تیرا سدا جیوند اپتی، پتن بہہ کے خوشی منایا۔ کی ہو یا جے جگت وچوں بُجھ گئی بٹی،
 اگے نرگن جوت وچ سمایا۔ وقت نال آکے ویکھیں بنا اکھیں، آخر اوہو نظری آیا۔ خوشیاں نال ہسیں، گیت گوبند الایا۔ کلج کوڑی تین والی بھٹھی،
 چاروں کُنٹ اگنی اک جلائی۔ دھن بھاگ جے بھگتاں سنگت ہوئی اکٹھی، گرکھ مل کے سو بھا پائیا۔ جنہاں پڑھی اکو پٹی، بن اکھراں کرن لکھایا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان دیا کمایا۔ بھگت آتما کہے رکھنا سچاست، ست ستوادی دیا کمایا۔ کسے ول ویکھنا نہیں بیگانی اٹھ، نیز نین نین
 ملائی۔ جگت واسنا دینی چھڈ، ہڈاں دی رہے نہ کوئے لڑایا۔ آتم پر ماتم میلا کرنا سچ، سچ وچ سمایا۔ نام ندھانا ساڈھے تن کروڑ جاوے رچ، رچنا اگلی دے
 دکھایا۔ پُرکھ اکال دی اکو مت، متے اور نہ کوئے جنایا۔ دھیرج وچ رکھنا ہٹھ، ست ست وچ ٹکایا۔ مانس جنم کایا کھیڑا نہ ہووے بھٹھ، آتم پر ماتم وجے
 ودھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر پار لنگھایا۔ مسائنگھ کہے میرا حل ہو یا مسلہ، پر بھو مسل دتی بنایا۔ میرا روپ پرگٹ ہو یا اصلا،
 اصلیت دتی جنایا۔ میں سچکھنڈ دوارے وسنا، بستی سوہنی نظری آیا۔ جتھے وسے واسی پٹنا، شبدی دھارا اک پرگٹایا۔ جن بھکتو لوک مات مانس جنم دی اکو
 وار گھٹنا، پھر گھاٹیاں وچوں پار کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، درگاہ ساچی دے وڈیایا۔ بھگت آتما کہے میری آسا پٹی، پنے پنے سرنا یا۔

گرگھ ویکھے وڈے گنی، گھر گسپیر دتی سرناٹیا۔ جنہاں دے ہر دے اندر اکو آواز سنی، توں ہی توں ہی ڈھولا گائیا۔ اوہ بھگت سہاگن بھین نوں دیون آئے پریم پیار دی چٹّی، اوڈھن سوہنا سیس ڈکائیا۔ کسے پاسیو نہ رہے اوئی، دردی ہو کے درد ونڈائیا۔ سب دے وچوں پیارا دے منی، لال لال رنگ چڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھاگ سب دا جھولی پائیا۔ بھاگ کہے میں بھاگاں والا، بھگون ہوئے سہائیا۔ جن بھگتاں دیکھاں گھر سچّی دھرم سالا، جتھے گرگھ بہہ کے خوشی منائیا۔ اکو مردنگ اکو وجے تالا، تلواڑا راگ اکو اک گائیا۔ اکو راہ رہبر دے سکھالا، سکھ ساگر وچ سہائیا۔ اکو نور ہوئے اجالا، اندھ اندھیر مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان محبوب محبت وچ ملایا۔ جن بھگت کہے میں دیکھ کے انت مُردا، آپ اپنا رخ بدلایا۔ سندیشہ سنسپہڑا دے کے ڈھر دا، دھرنی دھرت گیا سٹائیا۔ لیکھا ویکھو پورے سنگر دا، شبدی شبد دیا کمائیا۔ جو مالک اندر پڑ دا، پڑیاں لوآں توں باہر ڈیرہ لائیا۔ جس دا کیتا قول اقرار کدے نہ تھڑدا، بہتیاں وچوں تھوڑے رہیا ترائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرپال ہو کے ویکھ دکھائیا۔ بھگت آسا کہے میں دیندی جاواں اسیس، اشیرواد جنائیا۔ پُرکھ اکال کرے بختیش، بخشش بے پرواہیا۔ ساچا کلمہ حق حدیث، نغمہ نام اک درڑائیا۔ سنت سہیلے رہن اتیت، ترے گن کوڑا پنڈھ مُکائیا۔ ڈھر دا ڈھولا گاؤن گیت، گھر گسپیر گوہند صلاحیا۔ پُرکھ اکال نال لگے سچ پریت، پریمی ہو کے توڑ نبھائیا۔ جن بھگتاں جگ جگ چلدی رہے پریت، ریتوان رہیا دکھائیا۔ ہر سنگت ہر ہر ہر دے وسے چیت، چیتن سب نوں دے کرائیا۔ شبد وچولا سنگر سب دے نیچ، وچالے ہو کے جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دیونہارا ساچا ور، لیکھے لا کے ہست کیٹ، در گھر ساچے سچھنڈ دوارے دیوے مان وڈیائیا۔

* ۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۱ سردول سنگھ دے گرہ پنڈ بل سپندر ضلع امرتسر *

سجگ کہے میں کھجک بدل دینی ریت، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال دو جہان اکو رنگ دکھائیا۔ جن بھگتاں دسنی سچ پریت، لوک مات مار جہات آتم پر ماتم جوڑ جڑائیا۔ کایا مٹی بیخ ت کرنا ٹھانڈا سیت، ترے گن گنی ت رہن نہ پائیا۔ توں میرا میں تیرا سناؤنا ڈھر دا اگئی گیت، گھر گسپیر بے نظیر گوہند

دینا ملائیا۔ جھگڑا مُکا کے جگت واسنا مندر مسیت، کایا کعبہ حُجرہ حق دینا دکھائیا۔ سنت سہیلا کر انیت، کوڑی کریا بندھن دینا تڑائیا۔ لیکھا مُکا کے ہست کیٹ، اوتج نیچ راؤ رنگ ذات پات دین مذہب کھہرا لینا چھڈائیا۔ سچ دوار دے کر وسنیک، درگاہ ساچی سچھنڈ دھام دوارا دینا دکھائیا۔ بیس اکیسا رہیا بیت، ہر جگدیشا جلوہ نور کرے رُشائیا۔ نام ندھانا مرد مردانہ شاہ سلطانا کرے بخشیش، نرگن نروریر نرکارا نرکار دیا کمائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگت سہیلے کھوج کھوجائیا۔ ستجگ کہے میں کلجگ لہنا دینا دینا گوا، لوک مات رہن نہ پائیا۔ ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی اکو دسٹارہ، بودھ اگادھی چار ورن اٹھاراں برن اک پڑھائیا۔ پاربرہم برہم آتم پر ماتم دسٹی اک صلاح، سچ سندیشہ نر نریشا دھر فرمانا اک جنائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت دسٹا اک ملاح، ٹھا کر سوامی بے پرواہ بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ نیا نوکا نام برہمنڈ کھنڈ دو جہاناں دینی اک چلا، چار گنٹ دہ دشا وے سچ ودھائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیالا جوتی جاتا جن بھگتاں دینا ملا، دئی دویتی رہن کوئے نہ پائیا۔ شرع شریتی بندھن دینا تڑا، ذات پات ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ سچ سوامی انترجامی نچ نیتز دینا درس، دوئے لوچن پنڈھ دینا مکائیا۔ شبد انادی اگی ڈھولا بن اکھراں دینا پڑھا، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بیٹھی سیس نوایا۔ گر اوتار پیغمبر جس دا دسدے گئے راہ، صفتی ڈھولے رسنا پٹی دند الایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سوامی انترجامی گھٹ بھیتز ویکھ دکھائیا۔ ستجگ کہے کلجگ کوڑی کریا ہونی ویران انت، انتشکرن سب دا ویکھ دکھائیا۔ کرپا کرنہار سری بھگونت، پاربرہم پت پر میثور بے پرواہیا۔ جس دا کھیل آد انت، جگ چوکڑی ستجگ تریتا دواپر کلجگ اپنا ویس وٹائیا۔ بودھ اگادھا دو جہاناں بن کے پنڈت، نر اکھر دکھر کرے سچ پڑھائیا۔ کوڑی کریا گڑھ توڑے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم پاربرہم اکو دے سمجھائیا۔ لیکھ مُکا کے بہشت جت، سورگ لیکھا دے مکائیا۔ آتم پر ماتم میلا کرے ساچا کنت، جگ جنم وچھوڑا دے مکائیا۔ ستجگ کہے دھن وڈیائی شہنشاہی چلیا سمت، سمیں دا لیکھا لیکھے وچ رکھائیا۔ گر شبدی مہروان ساچی کرے ہمت، حوصلہ بھگتاں دے ودھائیا۔ جھگڑا دے اتر پورب پچھم دکھن چار گنٹ چارے سمت، چار ورن اٹھاراں برن دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ مکہ کعبہ ہاباکار ہوئے الای اُمت، عیسیٰ موسیٰ محمد دے گواہیا۔ ستجگ کہے میں ست ستوادی دسٹا اکو ڈھولا، نام سندیشہ جگت سٹائیا۔ شبد گرو آد جگاد

جگ چو کڑی سدا وچولا، رہبر ایٹھے اوتھے اکو نظری آئی۔ سچ دوار دُھر دربار نام بھنڈار جس نے کھولا، اوچاں نیچاں راؤ رنکاں آد جگاد ست ورتائی۔ اندر باہر گپت ظاہر گھٹ بھیت رنج نیت سدا وسے کولا، بجانند پرمانند وچ سائی۔ توں میرا میں تیرا زرت زرت منتر سنائے اگئی ڈھولا، رسنا جھوا مٹی دند کوئے نہ گائی۔ ست بھنڈار دیوے جگت وست انمولا، امرت رس نچھر دھارا کھ چوائی۔ آون جاون کھ چو راسی جم کی پھاسی بھار کرے ہولا، ہر دے ہر جو دے ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جگ چو کڑی اپنا حکم ورتائی۔ سبجگ کہے میں کھجگ اتم دینا بدل، دھرنی دھرت دھول رہن کوئے نہ پائی۔ سری بھگوان شاہ سلطان کرنہارا ساچا عدل، عدل عدالت اکو اک دکھائی۔ کوڑی کریا کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار مایا ممتا ہوئے ہنگتا کر کے قتل، قدرت قادر لیکھا دے سمجھائی۔ پاربرہم پت پر میثور نو نو چار ویکھے پتن، جگت جگدیشا اپنا پھیرا پائی۔ کوٹن کوٹ کوٹاں وچوں گرکھ سنت سہیلے آئے رکھن، بھگت بھگونت اپنا جوڑ جڑائی۔ دُھر دامارگ اگم اتھاہ ست ستوادی آئے دسن، بنا اکھاں اکھ گھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا حکم اک ورتائی۔ سبجگ کہے میں کھجگ بدل دینی دھار، دھرم اکو دینا دکھائی۔ جس داراہ تگدے گئے گر اوتار، پیغمبر اکھ اٹھائی۔ سو مناونا ہر زرنکار، زرنگن داتا بے پرواہیا۔ جس دا کھیل سدا جگ چار، چو کڑ اپنے حکم بھوائیا۔ جس درتے وشن برہما شو بھکھار، کروڑ تیتنیا سیس نوائی۔ روس نہ کوئے چنتکار، منڈل منڈپ نہ کوئے وڈیائی۔ کاغذ قلم نہ لکھنہار، الف یے نہ کوئے پڑھائی۔ بستر تن نہ کوئے شنکار، شستر ہتھ نہ کوئے اٹھائی۔ منزل ہوئے نہ کوئے دُشوار، پاندھی پندھ نہ کوئے بھوائیا۔ اکو جوت نور زرنکار، نور نور نور رُشنائیا۔ وسنہارا سچھنڈ سچے دھرم دوار، در دروازہ ویکھن کوئے نہ پائی۔ بے انت بے انت کہہ کے گئے پکار، پنے پنے سیس نوائی۔ سو کھیل کرے کرتار، کل کلکی ویس وٹائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی راہ دکھائی۔ سبجگ کہے میں کھجگ بدل دینا جیکار، نعرہ اکو نام سنائی۔ برہمنڈ کھنڈ سر سکے نہ کوئے اٹھال، شاہ سلطان بل نہ کوئے ودھائی۔ جھگڑا مکا کے شاہ کنگال، اوچ نیچ اکو رنگ رنگائی۔ شبد وچولا بنا گرو دلال، گہر گہیر بے نظیر دینا ملایا۔ کھانی بانی دیوے جس دا احوال، پر م پڑکھ پر ماتم اوہو دینا ملایا۔ جس دی جنگل جوہ اچاڑ پہاڑ ٹلے پر بت ڈونگھے ساگر کردے بھال، سمند کھائی کھوج کھوجائی۔ جو اندر

باہر گپت ظاہر سے نال، جگ نیز لوچن نین نظر کسے نہ آئی۔ جن بھگتاں پوری کرے گھال، جگ جنم دے وچھڑے ویکھ وکھائی۔ ساڈھے تن ہتھ کایا اندر وکھائے سچی دھر مسال، پڑدا اوہلا دے اٹھال، دیا باقی کملاپاتی اکو دیوے بال، نرگن جوت کرے رُشنائیا۔ امرت آتم سہائے تال، نچھر رس اک چوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دوار دے وکھال، بن اکھاں اکھ کھلائیا۔ سنجگ کہے میں کلجگ انتم دینا اک سندیشہ، دھر فرمانا سری بھگوان جنائیا۔ پر م پڑکھ پت پر میثور آد جگادی اک نریشا، نر نرائن سچا شہنشاہیا۔ جگ چوکڑی بدلے ویسا، ویس انیکا روپ وٹائیا۔ نام شبد کلمہ کلام دے سندیشہ، نعمہ کائنات جنائیا۔ کھیلے کھیل دیس پردیسا، برہمنڈ کھنڈ پھیرا پائیا۔ لکھ چوڑا سی دیوے ٹھیکا، ٹکے مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ جن بھگتاں کرے بدھ بیکا، دُرمت میل دھوائیا۔ اندر وڑ کے مندر چڑھ کے اپنا دے بھیتا، نو دوارے ڈیرہ ڈھائیا۔ در دوارے بن کے کھیوٹ کھیٹا، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ لہنا دینا چکا کے دس دسمیسا، دہ دشا اکو نور دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وکھاونہارا اک گھر، بند تاکی دے کھلائیا۔ سنجگ کہے میں کلجگ بدل دیواں رواج، کوڑی کرپا رہن نہ پائیا۔ شاہ سلطاناں سیس نہیں رہنا تاج، در در منگن تھاؤں تھانیا۔ کوڑی کرپا رہے نہ ناچ، مایا ممتا موہ نہ کوئے ہلاکائیا۔ ست دھرم جناؤنا ساچ، ست ستواد دینا وکھائیا۔ گڑھ ہنکاری کر برباد، نام ڈنکا دینا وجائیا۔ دیناں مذہباں توں کر آزاد، آتم پر ماتم ناتا دینا جڑائیا۔ ذہن آتمک سنا کے آواز، انحد نادی ناد دینا الائیا۔ پاربرہم برہم رنج کے کاج، گرہ مندر دینا سہائیا۔ سوئی سرتی آوے جاگ، شبد ملاوا سچ سبھائیا۔ اکو جوت ہووے پرکاش، نورو نور نور رُشنائیا۔ بھگت بھگوان وسن اک دوجے دے پاس، وچھوڑا رہن کوئے نہ پائیا۔ جھگڑا لکے پر تھی آکاش، گگن منڈل ڈیرہ ڈھائیا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم ملے ساتھ، ناتا جگت والا تڑائیا۔ کوڑی کرپا کلجگ رہے نہ اندھیری رات، سنجگ ساچا چند کرے رُشنائیا۔ گر اوتار پیغمبر جو بھوکھتاں وچ گئے آکھ، آخر سب دا لہنا دینا جھولی پائیا۔ ساچے سنتاں اکو پٹی پڑھنی اکو چڑھنی جماعت، جملہ اکھر ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جھگڑا مُکاوے قلم دوات، کاتب لکھے نال کوئے نہ شاہیا۔ فرنے اندر سوال جواب، حکمے اندر کرے شنوائیا۔ سچ دوارا کھول محراب، محبوب اکو دے وکھائیا۔ جس دی بنا اکھراں والی کتاب، جگ چوکڑی نظر کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ست سچ دینا درڑائیا۔

سَتَجگ کہے میں لاؤنا لوک مات سَت، سَت دوارا وجے ودھائیا۔ مائس مانگھ مانو دینی برہم مت، وِدیا اِکو دینی جنائیا۔ بہتر ناڈ نہ اُبلے رت، اگنی اگ نہ کوئے
 تپائیا۔ گیان نیتز کھلے اگھ، نچ نیتز ہوئے رُشنائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال نظری آوے سچ، ناتا کوڑ دے تڑائیا۔ حقیقت وچوں لہے حق، شکوہ شک نہ کوئے
 جنائیا۔ ملے میل پُرکھ سمرتھ، مہما اکھ اکھ درڑائیا۔ درِشٹی سرشٹی نالوں ہو جائے دکھ، اِشٹی اِکو بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہار سچی سرنائیا۔ سَتجگ کہے میں کلجگ انتم دینا ہوکا، لوک پرلوک دینا سَنائیا۔ ساچے نام دا اِک سلوکا، چوِداں وِدیا دے درڑائیا۔ لگھ چوِراسی وچوں
 مائس جنم ساچا مَوَقع، مکمل پر بھ دے نال ملائیا۔ منزل چڑھنا نہیں اوکھا، سَنگُرشد ہوئے سہائیا۔ جس نوں لہدے کوٹن کوٹا، کھوجیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔
 سو تن نگارے مارے چوٹا، سوئی سرتی رہیا اُٹھائیا۔ جن بھگت رہن نہ دیوے کوئی کھوٹا، کوڑی کرپا باہر کڈھائیا۔ کرے پرکاش نرمل جوتا، نورو نور نور
 رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار سچی سرنائیا۔ سَتجگ کہے میں بھگت بھگوان ملاؤنا وِچ جگ، جگ جیون داتا دے وڈیائیا۔ درس
 دکھاؤنا اُپر شاہ رگ، سنت سہیلے جوڑ جڑائیا۔ ہنس روپ بناؤنا گگ، کلمہ اِکو اِک سمجھائیا۔ کوڑی کرپا وچوں کڈھ، مایا متا دینی مٹائیا۔ سچ دوارے دُھر دے
 سد، صدمہ بچھلا دینا چُکائیا۔ اِک سرنائی جاو لگ، پُرکھ اکال اِکو اِشٹ منائیا۔ جس دوارے پورا ہووے حج، کایا کعبہ دے درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا دے کھلائیا۔ سَتجگ کہے بھگت بھگوان ویکھنا ملدا، پنچ تت نظر کوئے نہ آئیا۔ ایہہ کھیل اگنی پر دا، پیا پریتم دے وڈیائیا۔ جو
 گرگھ وچھنا چر دا، کر کرپا ہوئے سہائیا۔ سری بھگوان نت نوت بھگتاں پچھے پھر دا، چار کُنٹ دہ دِشا پھرے تھاؤں تھائیا۔ کلجگ انت کوڑی کرپا گیرا گڑ دا،
 سَتجگ ساچی لٹھ بھوائیا۔ لہنا دینا سب نبرد، لیکھا مکے خلق خُدا ئیا۔ جگت واسنا بھریا کوڑ چکڑ دا، دُرمت میل نہ کوئے دھوائیا۔ کوٹاں وچوں سنت سہیلا
 نتر دا، جو نر ویر پُرکھ اکال اِکو اِک منائیا۔ اوہ مالک بنے چوٹی سخر دا، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکائیا۔ ایہہ کھیل نہیں جگت والے عشق دا، مُجبت اِکو وِچ سما ئیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا دینا دے مُکائیا۔ سَتجگ کہے میں کلجگ بدل دینی بھگتی، بھگوان اِکو دینا سمجھائیا۔ جو آد جگادی سچ ویکتی،
 وِشیاں وِچ کدے نہ آئیا۔ جس دی گر اوتار پیغمبر شکتی، شمع دیپ جوت رُشنائیا۔ اوہ مالک عرشی فرشی، دو جہاناں کھیل کھلائیا۔ اوہ بھگت بھگوان پریا پریتم

وردی، دیناں انا تھاں ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ سبج کہے میں کلجگ انت دینا اکو دھکا، بل دُھر دا دینا سمجھائیا۔ لیکھا مگنا مدینہ مکہ، چار کُنٹ کُنٹ گُرا لائیا۔ جھگڑا پینا بُو راسکا، کوڑی کرپا ہوئے ہلاکائیا۔ کھیل ہونا اُتر دِشا، پورب سار کوئے نہ آئیا۔ دکھن تھوڑا آؤنا حصہ، ہستی سب دی دینی گوائیا۔ سمجھے کوئی نہ وڈا نکا، بدھیوان نہ کوئے درڑائیا۔ شاہ سلطان نہ رہنا نکا، رعیت رنگ نہ کوئے وکھائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال انت اخیری کڈھن والا سٹا، سٹیمازی سب دی اُٹائیا۔ اٹ نال رہے نہ اٹا، پاتھر پاہن رہے گُرا لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک ورتائیا۔ سبج کہے دُھر دا حکم ورتے سری بھگوان، بھگوان اپنا کھیل کھلایا۔ وشن برہما شو کرے سوادھان، کروڑ تینتیسا سُرپت اند اٹھ کھلایا۔ گر اوتار پیغمبر اُٹھائے نوجوان، شبدي شبدي کار کمائیا۔ لوک مات ویکھو کھیل مہان، نو کھنڈ ست دیپ رہیا گُرا لائیا۔ شاستر سمرت بھلا وید پُران، کھانی بانی انجیل قرآن کلمہ حق نہ کوئے درڑائیا۔ دھیرج ست نہ رہیا ایمان، دھرم درڑھ نہ کوئے بنائیا۔ پنج تت ہویا شیطان، شرع کرے لڑائیا۔ نو دوارے سرب گُرا لان، سانک ست نہ کوئے ورتائیا۔ گر اوتاراں پیغمبراں جو دتاماں گیان، جگت گیان گیا گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا حکم اک سنا لیا۔ سبج کہے کلجگ انت پر بھ دیونہارا فرمانا، فُرنے سب دے بند کرائیا۔ لہنا دینا ویکھے سینتا راما، راما، کرشنا کاہنا کھوج کھوجائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد دے کے گئے پیغام، حضرت جُجریاں وچ کر پڑھائیا۔ کائنات ویکھے مار دھیانا، محبوب بے پرواہیا۔ نانک نرگن گا کے گیا ترانہ، شبد انادی ناد سنا لیا۔ گو بند چلہ پھڑ تیر کمانا، کمند اکو اک کھچائیا۔ سارے کھ کے گئے پروانہ، وید ویاسا پڑدا لاہیا۔ کلجگ انت ہوئے ویرانہ، ویری گھر گھر نظری آئیا۔ پتا پوت ہوئے بیگانہ، نار کنت نہ کوئے سہائیا۔ ساچا ملے نہ کوئے نکانا، چار کُنٹ ہوئے ہلاکائیا۔ پُرکھ اکال پہرے بانا، نرگن نور جوت کرے رُشائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، قُدرت قادر ویکھ وکھائیا۔ سبج کہے کلجگ انت ہوئے خیرانی، ہاہاکار کرے لوکائیا۔ سرشی درشی ہوئی نادانی، نیتز اٹھ نہ کوئے کھلایا۔ اٹھسٹھ سار پائے کوئی نہ پانی، تیر تھ تٹ نہ کوئے وڈیائیا۔ بھرے مھلی چارے کھانی، انڈج جیرج اُتھج سبج ست دھرم نہ کوئے وکھائیا۔ جھگڑا پیا چارے بانی، پرا پسنتی مدھم بیکھری اپنا راگ الا لیا۔ بنا بھگتاں ملے نہ پد نربانی، سچ دوار نہ کوئے بیٹھائیا۔ من واسنا کوڑی کرپا مت

متوالی کرے بے ایمانی، بُدھ بیک نہ کوئے جنائیا۔ کلج کوڑی کریا چار ورن جھگڑا چلیا دیوانی، فیصلہ حق نہ کوئے سنائیا۔ سنجگ کہے میں لوک مات جن بھگتاں دینی اک نشانی، نام ندھانا ہتھ پھڑائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا مارگ دے جنائیا۔ سنجگ کہے میں کلج انتم مارگ دینا دس، دہ دشا کرے پڑھائیا۔ جن بھگتاں اندر وس، واسطہ اکے نال رکھائیا۔ جنم کرم دی پوری کر کے آس، ترشنا دینی بُجھائیا۔ بن گوپی کاہن دکھا کے راس، منڈل منڈپ ڈیرہ دینا ڈھاہیا۔ ہوئے ہنگتا کر کے ناس، سواس سواس اکو دینا سمجھائیا۔ جو صاحب سُہیلا سدا وسے پاس، وچھوڑے وچ وچھڑ کدے نہ جائیا۔ جوتی جاتا سد پرکاش، اندھ اندھیر نہ کوئے دکھائیا۔ من واسنا رہن نہ دیوے بد معاش، سچ سچ دے درڑائیا۔ جس دانتاں والا نہیں لباس، اپ تیج وائے پر تھی آکاش، رجو طمعو ستو رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، صاحب سُہیلا اکو نظری آئی۔ سنجگ کہے میں بھگتاں کرنا ملاپ، بھگون جوڑ جڑائیا۔ دوہاں دا اکو ہووے جاپ، سوہنگ ڈھولا سچ سنائیا۔ جنم کرم دارہے نہ پاپ، دُرمت میل دھوائیا۔ آتم پر ماتم بنے ساک، سجن اکو نور خدائیا۔ گھر دیا باقی ہوئے پرکاش، اندھ اندھیرا دے مٹائیا۔ امرت ملے آب حیات، حیات وچوں حیات دے بدلایا۔ محل ویکھے اک محراب، محبوب بیٹھا سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارا اک درسائیا۔ سنجگ کہے میں بھگتاں دسنا سچ دوار، دوارا واسی دی لوڑ رہے نہ رایا۔ جتھے و سیا ہر نرنکار، سچھنڈ ساچا سو بھاپائیا۔ چھپر چھن نہ کوئے دیوار، منڈل منڈپ نہ کوئے وڈیایا۔ اکو نور نور اپر اپار، اپر پر سوامی آپے رہیا دکھائیا۔ نہ کوئی دوسر میت مُرار، سجن سنگ نہ کوئے بنائیا۔ نہ کوئی پنج تت آکار، نہ شبد ناد شنوائیا۔ نہ پیغمبر گر اوتار، نہ ڈھولے گیت پڑھائیا۔ نہ کاغذ قلم لکھار، نہ شاہی ونڈ ونڈائیا۔ نہ سکھیاں منگلاچار، نہ منڈل راس رچائیا۔ نہ شستر بستر دھار، کمر کسا کسائیا۔ نہ کھڑگ کھنڈا کٹار، نہ تیر تلوار بنائیا۔ اکو کھیل اپر اپار، پت پر میشور اپنا آپ رچائیا۔ جوتی جوت جوت اُجیار، نورو نور ڈگمگائیا۔ ساچے بھگتاں کرے پیار، پریتم ہو کے پریمی لئے بنائیا۔ سنجگ تریتا دواپر کلج ویکھے وارو وار، جگ چوکڑی پھیرا پائیا۔ نو نو چار کھیل کرے کرتار، کرنی دا کرتا دیا کمائیا۔ سنجگ کہے میں قرضہ لاہنا اُدھار، پورب جھولی پائیا۔ کھیل ویکھ وچ سنسار، سگلا سنگ دینا بنائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم سانجھایا، ناتا کوڑ دینا جھڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکرمی ہو

کے کرم کمائیا۔ سہجگ کہے بھگوان بھگتاں دینی دات، دیاوان جھولی پائیا۔ آپ ملا کے اپنی ذات، اذاتی رُوپ دینا گوائیا۔ سچ سہنجنی دس پربھات، نام ندهانا دینا پڑھائیا۔ اکو سن اگمی آواز، سرت شد لینا ملاییا۔ مہر نظر کھول راز، پڑدا اندروں دینا اٹھائیا۔ پورب لیکھا کر بے باق، حساب دینا چکائیا۔ بند کواڑی کھول تاک، جلوہ نور دینا دکھائیا۔ جنم جنم دی پوری کر کے خواہش، کرم کرم دا لیکھا دینا مکائیا۔ جھگڑا مُکا کے مات گربھ دس دس ماس، لکھ چوڑا سی پھند کٹائیا۔ ایہتھے اوتھے دو جہان جن بھگتاں ملے پر بھو چرن نواس، نواس استھان اکو اک دکھائیا۔ جیہہڑا ہووے کدے نہ ناس، شاہ سلطان سکے نہ کوئے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگت بھگوانت نار کنت، نام منت رت بسنت، پت ڈالی بھل بھلو اڑی، مہک محبوب اُچ عرُوج، عرش فرش دو جہان سچ نشان مہروان اکو اک دکھائیا۔

* ۱۶ ماگ شہنشاہی سمت اجر نیل سنگھ دے گرہ مالوا سنگت پنڈ شاہ والا ضلع فروز پُر * ۲۳۷

گو بند کہے جس ویلے بنیا اُچ دا پیر، اُچ اگم اتھاہ دتی وڈیائیا۔ میری تک نہ سکیا کوئی تصویر، شاہ حقیر سمجھ کوئے نہ پائیا۔ میرا میں نہ ہو یا دگیر، خوشی اندر خوشی و جی ودھائیا۔ میں تک کے ویکھیا اخیر، آخر اکو نظری آئی۔ جس دے حکم دی تعمیر، تعمیل اندر آگے سیو کمائیا۔ چلے نہ کوئے دلیل، واسنا ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ کسے نہ جانیا بستر نیل، بھرم پیا تحصیلاں ٹھانیاں۔ پُرکھ اکال آگے کیتی اپیل، بن رسنا جہوا بتی دند کر کلیانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا کھیل آپ دکھائیا۔ پُرکھ اکال اگمی کیتی تدیر، اچرج کھیل رچائیا۔ ست دھرم دی دے کے دھیر، سچ سچ دتا سمجھائیا۔ پنا قلم شاہی دسی کیر، دھار دھار وچوں بدلایا۔ نظری آیا پیغمبراں دا پیر، پیراں دا پیر شاہ حقیر دُھر در گاہیا۔ میں تکیا نال نیچھ، بے نظیر نور خدائیا۔ جس دی میرے اندر تاثیر، تسبیح مالا نہ کوئے دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی کھیل آپ دکھائیا۔ گو بند کہے جس ویلے میں چٹھیا اُپر کھاٹ، کھٹکا رہیا نہ رانیا۔ دو جہاناں مک گئی واٹ، پاندھی پنڈھ نہ کوئے دکھائیا۔ پرم پُرکھ پر میثور تکیا ساتھ، صاحب سوامی دُھر در گاہیا۔ شبد اگمی سنائے

بات، نام ندھانا ڈھولا گائیا۔ گوہند توں میرا میں تیرا دوہاں دی اکو ذات، شاہ فقیر اکو رنگ دکھائیا۔ تیرا میرا لیکھا بنا قلم دوات، کاغذ ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔
 نیز کھول بن اکھاں جھاک، پڑا پلک اٹھائیا۔ چوہاں دی دسی جماعت، کلمہ حق سنائیا۔ سچ دی دیکھ محراب، محبوب سیس نوایا۔ سجیاں وچ آداب،
 نیناں نیر چلائیا۔ آئی اگئی آواز شبد کری شنوائیا۔ سندیشہ دیوے پیغمبراں دا باپ، نور نورانہ نور الاہیا۔ گوہند داساک، سبناں جوڑ جڑائیا۔ بھوکتاں دا
 واک، محمد دئے گواہیا۔ گوہند ساکھیاں، سبجا رہیا سہائیا۔ غروب ہون والا آفتاب، اپنا رنگ بدلایا۔ سوہن والی اندھیری رات، شے شباب رہی شادیانہ
 گائیا۔ ملنا اک احباب، محبت وچ سمائیا۔ اگئی آواز آئی کلمے والیو کھانا نہیں کباب، کعبہ اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک
 اٹھائیا۔ گوہند کہے جس ویلے میں سنگھاسن چڑھیا، سنگھ روپ بدلایا۔ پنج تت دی گفنا اندر وڑیا، پڑدے اندر نور خدائیا۔ بنا اکھراں توں کلمہ پڑھیا، حرف
 حروف ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ میرا زمر ترانتر ٹھریا، منتر سنیا شہنشاہیا۔ خوش دیکھیا گنگن گگنتر دو جہان ہریا، روپ انوپ بدلایا۔ ست دوارے پڑکھ زرنجن
 کھڑیا، پروردگار سوہا پائیا۔ بنا ہتھھاں میرے مستک ہتھ دھریا، دسیا حکم الاہیا۔ گوہند توں میٹوں میں تیتوں وریا، ورہیاں دی گنڈھ دتی پوائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا حکم ورتائیا۔ گوہند کہے جس ویلے سبجے تئا، بن تکیے سیس لکائیا۔ بدلی دیکھی دو جہان رتا، برہمنڈ کھنڈ روپ وٹائیا۔
 پڑکھ اکال کہا واہ میریا پتتا، واگرؤ کہہ کے واہ واہ گرؤ میٹوں دتا سمجھائیا۔ نالے آکھیا تھوڑا جہا تیرے اتے غصہ، اشارے نال درڑائیا۔ ہن گرکھاں دے
 کندھے چڑھ کے ہوویں اچا، پھیر گرکھاں دے اندر دینا سوائیا۔ جتھوں کسے نوں لبھیں نہ لکا، کھوجیاں پھرن کوئے نہ پائیا۔ کلمے والیاں کہا اسیں انج توں
 چھڈ دتا پینا حقم، حکم نیاں بے پرواہیا۔ گوہند کہا میں تھانوں سناواں اک بکا، توں میرا میں تیرا ڈھولا لینا گائیا۔ اک کول سی ٹکر سکا، اوس کئی گنڈھ کھول
 کے اگے دتا لکائیا۔ گوہند پنجاں انگلیاں نال چکا، بھن کے بھور کے اوسے دی جھولی دتا لکائیا۔ بچن دتا ایہہ سچے دا سچا، سچ دی دئے گواہیا۔ ہن میں گوہند
 تئاں والا مسکھا، کایا چولا رہیا ہنڈھائیا۔ جس ویلے شبدی دھار ہو کے اٹھا، زرنجن زرویر ہو کے پھیرا پائیا۔ بے پرواہ پڑکھ اکال میرا تھھا، دین دیال دیا کمائیا۔
 لوک مات لکھ چوراسی وچوں پھیر تیتوں پھڑ اٹھاواں اپنے ہتھ گٹا، نام ہلونا اک لکائیا۔ میرا پیار دو جہان کدے نہ تئا، ایہتھے او تھے توڑ نبھائیا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میلنہارا جوڑ جڑائیا۔ گوہند کہے میں سبجے چڑھ کے ہتھ رکھیا اپنی اُپر چھاتی، دست دست نال دبائیا۔ جلوہ گر تگیا کملاپتی، پت پر میثور بے پرواہیا۔ جس دی کھیل آد جگاد جگ چو کڑی ساچی، ست ست رہیا ورتائیا۔ اوس میٹوں ہوئی جہی کہا ہُن تیری کایا ماٹی کاچی، تتاں والی نظری آئیآ۔ جس ویلے کلجک آوے انت اندھیری راتی، تیرا رُپ دیاں بدلایا۔ کھیلاں کھیل بہنہ بدھ بھانتی، بدھ اپنی نہ کسے سمجھائیا۔ کوئی نہ جانے جوت دی دھار جاتی، جوتی جاتا اپنے ہتھ رکھائیا۔ منزل اوکھی رکھاں گھاٹی، بن میرے چڑھن کوئے نہ پائیا۔ گوہند کہا اوہ صاحب پُرکھ ابناشی، تیری بے پرواہیا۔ تیرا کھیل منڈل راسی، دو جہان وجے ودھائیا۔ میری اِکو اچھیا اِکو آسی، آشنا اپنی دیاں درڑائیا۔ میرے گرکھ میرے سدا ہون ساتھی، سگلا سنگ نبھائیا۔ منزل پوری کراں اوہناں دی واٹی، پینڈا پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی سرنائیا۔ گوہند کہے میں لیٹ کے اگھاں میٹیاں جھب، پلک پلک نال دبائیا۔ میٹوں تھم ہو یا ہب، ہم ساجن دتا درڑائیا۔ گرکھ پریکی اپنے لہہ، نج نیز لوچن کر رُشنائیا۔ شبدی دھار نال سد، رسنا جہوانہ کوئے ہلائیآ۔ لگھ چو راسی وچوں کڈھ، پریم پریتی اِک بندھائیا۔ گوہند کہے میں پُرکھ اکال آکھیا، میٹوں تتاں نالوں ہو لین دے اڈ، کایا ماٹی دے تجابیا۔ پھر سنت سہیلے اپنی بنا کے جد، گھر ساچے لواں جڑائیا۔ اِکو پدوی اِکو مارگ اِکے دے کے پد، پتت پاون تیرے وچ سمائیا۔ میں نظر نہ آواں دین دنی وچ جگ، جاگرت جوت کراں رُشنائیا۔ گرکھاں دے اندر وڈ کے اُپر شاہ رگ، شاہ پاتشاہ تھم دیاں سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ گوہند کہے میں سہج بدلایا پاسا، تن وجود بدلایا۔ ویکھیا دو جہان تماشا، برہمنڈ کھنڈ دہائیا۔ میٹوں آیا ہاسا، خوشیاں وچ ڈھولا دتا گائیا۔ واہ واہ تیرا کھیل پُرکھ ابناشا، تیری بے پرواہیا۔ سری بھگوان جھٹ کھول کے اپنا کھاتہ، بنا خطوطاں توں میٹوں دتا جنائیا۔ گوہند میٹوں بناؤنا اوہ داتا، جو دو جہان دیونہار اکھوائیا۔ جن بھگتاں پورا کریں گھاٹا، لیکھا پچھلا جھولی پائیا۔ ہُن توں امرت پیایا نال باٹا، پھیر گرکھاں دے انتر نچھر جھرنا دینا جھرائیا۔ آتما دا بن کے آقا، پر ماتما ہو کے تھم سنائیا۔ ہُن تیرا مُصوّر کچھ کے خاکہ، کلغی توڑا باز رہے جنائیا۔ مات پتا دا دسدے ناتا، پٹنے ڈھولے رہے گائیا۔ پھیر تیرا اوتھے رکھاں واسا، جس دی سمجھ نہ کوئے سمجھائیا۔ تیرا میرا نور ہووے پرکاشا، شبدی ڈنکا تھاول تھانیا۔ دوہاں دا ہووے اِک بھرواسا، دوجی دھار نہ کوئے

بدلایا۔ توں میرا کھولنا خلاصہ، میں تیری کراں پڑھانیا۔ گرکھاں پوری کراں آسا، آہستہ آہستہ لیکھا جھولی پانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی وڈیانیا۔ گوہند کہے جس ویلے ہویا شبدی فرنا، حکمی حکم منانیا۔ کہا رو اگے ہن ترنا، ترت لینا اٹھانیا۔ اک پریتی اندر جڑنا، توں ہی توں ہی راگ الاٹیا۔ اک کہا کہہ اچھ تیرے کولوں سننا، سانوں دے سمجھانیا۔ گوہند کہا میں پھیر لوک مات وچ مڑنا، نرگن ہو کے ویس وٹانیا۔ اوس کہا میٹوں کدے نہ بھلنا، سلام علیکم کہہ کے سجدہ سیس دتا جھکھانیا۔ گوہند کہا، تہاڈا دوارا پھیر کھلنا، خالص خالصے دیاں بنانیا۔ تسان جنم جنم وچ نہیں رلنا، مانس دے مانس اپنے نال ملاٹیا۔ تہاڈے نال مل کے گوہند پھلنا بھلنا، پت ڈالی نال مہکانیا۔ بھاگ لگنا ساچی کلنا، کلونت ہوئے سہانیا۔ کلجگ کوڑ کڑیاں اندھیر جھلنا، ست سچ کھ چھپانیا۔ واگر وچ ساپاں کرنا اتے بلنا، ہر دے ہر نہ کوئے وسانیا۔ کوٹاں وچوں گرکھ میرے کڈے تلنا، نام کنڈا لوواں اٹھانیا۔ کوڑی کرپا بوٹا ہلنا، امرت رس نہ کوئے چکھانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھانیا۔ کہا کہہ میں سجدہ کراں کعبہ، قبل اکو نظری آٹیا۔ گوہند کہا کدی تیا ای اپنا بابا، جس نوں محمد ابا کہہ کے سیس نوٹیا۔ جس نوں اچی اچی پکارو نال بانگاں، انگلاں کٹاں وچ پانیا۔ اوہ سوامی ورتیا سوانگا، خدا خود اپنا ویس وٹانیا۔ کہا کہہ سانوں اگے ہور تاگھاں، دھیان دھیان وچ رکھانیا۔ گوہند کہا ذرا پہلی پٹو اُلانگھا، قدم اگے لینا اٹھانیا۔ اہناں نوں محمد دسیا نانگا، رو رو رہیا کرلایا۔ پروردگار دھر درگاہی سب داسا نچھا، کلیاں والی ونڈ نہ کوئے ونڈانیا۔ اوہ آد جگاد جگ چوکڑی لوک پرلوک طبقات وچ آوند ا جاندا، نرگن سرگن کھیل کھلایا۔ جس نوں ویکھ نہ سکے کوئی پنڈت پاندھا، ملا شیخ نظر نہ کوئے ٹکانیا۔ نہ اوہ سور کھائے نہ اوہ کھائے ڈھانڈا، نہ اوہ مٹر سجن نہ اوہ وسے آندھ گوانڈھا، لکھ چوراسی اندر سو بھاپانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمانیا۔ گوہند کہے جس ویلے کہاں قدم چکھیا اگے، دھر دی سیو کمانیا۔ حکم دتا سورے سر بکے، شہنشاہ کری جنانیا۔ گوہند تیرے نال مل کے انہاں دی جوت جگے، جگت ہووے رُشانیا۔ پُرکھ اکال اپنی دھاروں کڈھے، دیوے مان وڈیانیا۔ حکمے اندر حاکم ہو کے سدے، سندیشہ اک جنانیا۔ سچ دوارے آون بھجے، بھجن بندگی دئے سمجھانیا۔ بنا رسنا توں دیوے مزے، مذاق مکے جگت خدانیا۔ جے کوئی بچھے کی وجہ، وجہ سکے نہ کوئے سمجھانیا۔ جس توں وچھڑے اوسے نے لہے، اوہو دئے وڈیانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائی۔ گو بند کہے چلیدیاں چلیدیاں ویراگ اندر جرنیل سنگھ تیرا اکھاں چوں نکل گیا نیر، نیواں ہو کے زمیں ول دھیان لگایا۔
 اوس ویلے ہس کے کہا کبیر، کعبیاں دا پینڈا دینا مکائی۔ شرع دی توڑ زنجیر، شہنشاہ لینا ملائی۔ میں تیتوں دساں تدبیر، سچ سچ سمجھائی۔ اس توں پرے
 نہیں اخیر، آخر ایہو دھر دا ماہیا۔ ہوویں نہ دگیر، آس نراس نہ کوئے بنایا۔ ہتھوں سٹ کے شمشیر، بن کے اُچ دا پیر، آسن تہاڈے اُتے رکھائی۔ جس
 نوں سمجھے نہ کوئے غریب امیر، شاہ سلطان نہ کوئے درڑایا۔ اسنے پچھلے اُتے پھیر کے کبیر، اگلا لیکھا دینا بنایا۔ ایہدا ساتھی گھر گبھیر، نر نرکارا نظری
 آیا۔ جس نے سہایا اس دا سریر، تت دتی وڈیائی۔ تہاڈی بدل دیوے ضمیر، ضامن ہو کے دیا کمائی۔ اہناں کہا یا آمین، تیرے ہتھ وڈیائی۔ کبیر کہا میں
 جلاہیاں گھر کمین، کملاپت مل کے کامل مُرشد وچ سمائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا مالک ویکھ وکھائی۔ کھار کہا کی مالک چلیوں آکھ،
 اپنا آپ چھپائی۔ اوس کہا میں دسیا صاف، سچ دتا جنائی۔ انت تہاڈا ہونا ساتھ، ایسے نال وڈیائی۔ کھیل ویکھنا پُرکھ ابناش، پت پریشور بے پرواہیا۔ تہاڈا
 میلا ہونا ساکھیاں، ست ستوادی جوڑ جڑائی۔ پریم پریتی بچھے نات، ناتا اکو اک سمجھائی۔ ہن لیکھا نہیں نال قلم دوات، پھیر شباں وچ وڈیائی۔ شہنشاہی
 سمت وچ تہاڈے جنم دی تہانوں وی ملنی دات، کرم دی کامنا پور کرائی۔ سو سہنجی آگئی رات، بھنڑی خوشی وکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، دیونہار سچ سرنائی۔ بھنڑی رین کہے میں بھاگاں بھری، سوہنی سہنجی نظری آئی۔ جس وچ گو بند گرکھاں اُپر کرپا کری، شبدی شبد دتی وڈیائی۔
 سٹکھنی ہوئی گھڑی، پل پل دے گواہیا۔ جن بھگتو تہاڈی پریم پریتی سیوا بڑی، بہتیاں توں بہتی نظری آئی۔ روداس والی پچھلی بچھی لڑی، لڑ سکیا نہ
 کوئے چھڈائی۔ اگے آون جاون توں صاف ہویا بری، برہما وشن شو سپس نوائی۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جنہاں اُتے کرپا کری، کرپال ہو کے
 کرماں توں لیا چھڈائی۔

* ۱۷ ماگہ شہنشاہی سمت اکرنیل سنگھ دے گرہ پنڈ شاہ والا ضلع فروزپور * *

شبد کہے میٹوں جگت کہے آواز، شبد گوہند سمجھ کسے نہ آیا۔ نراکھر سمجھے نہ کوئے راز، اکھر اکھر مل مل ڈھولا گایا۔ بنا تن وجودوں میرا ساجن لیا ساز، سنگرؤ میرا نام پر گٹایا۔ شاہ پاتشاہ راجن راج، نواب اکو اک اکھوایا۔ نراکار نرنکار اکو میرا ساتھ، مات پت کسے نہ جایا۔ آد جگاد دیکھے کھیل تماش، جگ چوکڑی حکم منایا۔ شاستر سمرت وید پوران انجیل قرآن کھانی بانی نئی جہی دس کے گاتھ، کلام کلیاں نال صلاحیا کایا جگرے دکھا کے محراب، محبوب نور ظہور چمک چکایا۔ میرا کوئی نہ جانے، اپنا بھیو نہ کوئے گھلایا۔ برہمنڈ کھنڈ دو جہان سمجھے کوئے نہ لاکھ، بے انت بے انت گر اوتار پیغمبر گایا۔ نت نوت میرا پرتاپ، پر م پڑکھ پر بھ رنگ چڑھایا۔ نرمل دھارا سدا صاف، پتت روپ نہ کوئے جنایا۔ سچ دوار سچا انصاف، حکمی حکم اک سنایا۔ بن بھگتاں کدے نہ کراں کسے معاف، لکھ چوڑا سی ہتھ کسے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی دھار آپ پر گٹایا۔ شبد کہے میٹوں جگت و دیا کہے بول، راگاں ناداں والا جنایا۔ میرا پڑا کسے نہیں دیکھیا کھول، جگ چوکڑی بھیو نہ کوئے گھلایا۔ میں آد جگاد سدا نرمول، نرور نراکار سو بھاپایا۔ جگ جگ ست بھنڈارا دیواں کھول، دست انملڑی آپ ورتایا۔ پنج تت اندر وڑ کے وجاواں ڈھول، گر اوتار پیغمبر لواں اٹھایا۔ بودھ اگادھا بن کے پنڈت رول، شاستر سمرت کراں لکھایا۔ دو جہاناں تول کے تول، بنا ترازواں ہتھ اٹھایا۔ سندیشیاں والے پورے کراں قول، اقرار اپنا توڑ نبھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپ دکھایا۔ شبد کہے میٹوں سارے کہندے گرؤ، گردیو من کے سپس نوایا۔ کسے نہیں دسیا کس ویلے ہویا شروع، شرع اپنی آپ جنایا۔ کسے نہیں پتہ اپنی دھار کس بدھ مڑو، بن پاندھی پنڈھ مکایا۔ شاستر سمرت وید پوران کہن، فرنیاں اندر پھرو، سرتی سرت اٹھایا۔ کسے نہیں دسیا کیٹری منزل ترو، چلے واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا کھیل رہیا دکھایا۔ شبد گرؤ کہے میرے حکم سندیشے رہے پڑھدے، من مت بدھ دھیان لگایا۔ گر اوتاراں پیغمبراں درشن رہے کردے، وشن برہما شو منایا۔ صوفی سنت فقیراں سجدے رہے کردے، کلیاں وچ گایا۔ چرن کولاں اپر سپس رہے دھر دے، مستک تلے دھوڑی خاک رمایا۔ بنا وجودوں میٹوں مول نہ بلدے، مل کے اپنا حال

سناٹیا۔ کھیل سمجھے نہیں اصل دے، اصلیت پڑدانہ کوئے اٹھائیا۔ رس مانے نہیں اگئی وصل دے، وشیاں وچ لوکائیا۔ کوٹاں وچوں جن بھگت ورلے میری نسل دے، جنہاں دا کو پتا مانیا۔ اوہ پریم پیار اندر مل کے ہسنگے، ہستی ہستی وچوں بدلایا۔ بنا گرو آں توں گرو اکو دسنگے، جو گوہند دھار شبدی بے پرواہیا۔ سچ دوار او سے دسنگے، جتھے اکو سچ سہائیا۔ گرو دیو سوامی انتر جامی اکو منگے، بنا سس سس نوائیا۔ سنگر شبد کہے گرکھ اپنا بیڑا بنھنگے، دوسر کندھ بھار نہ کوئے نکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سنگر داتا اک سرنائیا۔

* ۱۷ ماگھ شہنشاہی سمت اگرداس سنگھ دے گرہ پنڈ شاہ والا ضلع فروزپور * *

سنگر سرن جو جاوے آ، چارے کھانی دیا کمائیندا۔ سنگر داتا بے پرواہ، بے پرواہی وچ سمائیندا۔ پورب لیکھا ویکھے تھاؤں تھاں، جگ چوکڑی کھوج کھوجائیندا۔ لکڑی کاٹھ جس داناں، باڈی سوہنی بنت بنائیندا۔ کڈی کڈیاں نال جڑا، رنگ روپ سوہا پائیندا۔ پچھلا لیکھا رہیا سمجھا، ڈھر سندیش سناٹیندا۔ جس ویلے بل دوارے پھیرا گیا پا، براہمن جگت روپ وٹائیندا۔ پُرکھ اکال لکڑی سہارا لیا تکا، سمرتھ ہتھ وچ اٹھائیندا۔ لکڑی کہا میرے بخشے گئے گناہ، جنم کرم نظر کوئے نہ آئیندا۔ چلدیاں چلدیاں اک وار چرنی گئی آ، ٹھوکر سچے چرن نال لگائیندا، اوس رو کے ماری دھاہ، نیز نیناں چھہر اک وکھائیندا۔ توں پاتشاہاں دا پاتشاہ، نرگن سرگن ویس وٹائیندا۔ میں کوئی سیو نہ سکی کما، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا ویکھ وکھائیندا۔ لکڑی کہے جس ویلے میں لگی باؤن چرن، چرن ملی سرنائیا۔ میٹوں بھل گیا اگلا مرن، پچھلا جیون دتا تجائیا۔ میرا کھل گیا ہرن پھرن، نیز نین رُشائیا۔ میں لگی بہتی ڈرن، رو رو حال دُہائیا۔ اندر کیتا پرن، سوگند اکو کھائیا۔ ڈھولا لگی پڑھن، توں ہی توں ہی راگ الاہیا۔ برہوں اندر لگی سرن، وچھوڑا دے جدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا رہیا چکائیا۔ لکڑی کہے جس ویلے میں چرن کول گئی لگ، مستک سس نوائیا۔ میری پیاس بھجھی اگ، سائک ست روپ وٹائیا۔ میں درشن کیتا رچ، خوشیاں ڈھولا گائیا۔ ہس کے کہا کتے میٹوں نہ جاویں چھڈ، ہوئے نہ کدی جدائیا۔ باؤن کہا میں تیاں توں ہونا الگ،

جوتی جوت جوت سہانیا۔ جس ویلے پُرکھ اکال ہو کے آواں سمرتھ، زرگن زرویر پھیرا پانیا۔ پھیر دیواں تیرا حق، پورب لیکھا جھولی پانیا۔ لکڑی کہا میٹوں
 تھوڑا جہاشک، سچ دینا سمجھانیا۔ میری دیکھن والی نہیں اگھ، کس بدھ تیرا درشن پانیا۔ بناپت وچوں کویں ہوواں وگھ، اپنا روپ وٹانیا۔ پُرکھ اکال کہا میں
 تیرا کھیل کراں پر تکھ، پڑدا اوہلا نہ کوئے دسانیا۔ تیرا مان بناواں سچ، ست نال ملانیا۔ جنہاں سٹاں رنگاں وچ بل سمگری بدھی وگھ وگھ، اڈ اڈ ٹکانیا۔ اہناں
 دا کراں اگھ، ست رنگ نشانہ دیاں سہانیا۔ جوتی نور لٹ لٹ، جوت ست رُشانیا۔ کھول سچ دوار ہٹ، بھگتاں ونج کرائیا۔ اپنے کر کے وس، ناتا دیاں
 بندھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا دینا رہیا مُکانیا۔ لکڑی کہا کی کھیل تیرا ست رنگ، بلی باؤن دے جنانیا۔ اوس کہا کچھ لیکھا منگ،
 خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ لکڑی کہا میٹوں ملے انند، اگنی تت نہ لاگے رانیا۔ باؤن کہا میں بخشاں سدا سنگ، سگلا سنگ بنانیا۔ تُوں تنگیں میرے گرگھ لال چند،
 گوہند نال گڑمانیا۔ شاہ سلطاناں دی تیری گنی وند، برہمنڈ کھنڈ ودھانیا۔ تیرا خوشی ہونا بند بند، بندگی اکو دینی سمجھانیا۔ جس ویلے گوہند چھڈے پُری انند،
 ساڈھے تن ہتھ لکڑی تیری دھار سرسا وچ رُٹھانیا۔ ستران دی منگ، سنگھ ویر انگلی اک جُھہانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا لیکھے
 وچوں بُجھانیا۔ لکڑی کہے میری عرضوی ارداس اک، بنیتی اک سچ سنانیا۔ کچھ میرا لیکھا لکھ، پر بھو ملے سرنا نیا۔ باؤن کہے جس ویلے سرگن توں زرگن
 ہو کے آواں اک، اک اکلا پھیرا پانیا۔ بھگت سہیلے گرگھ پریمی ہون سکھ، سجن دھر دے جوڑ جڑانیا۔ تیرے نال کراں ہت، ناتا اپنے نال رکھانیا۔
 لکڑی کہا میٹوں کچھ لکھ کے دے دے چٹ، چٹھی ہتھ پھڑانیا۔ باؤن کہا آہ ویکھ میری گٹھ، جو ساڈھے تن ہتھ کلجگ انتم اپنا روپ بدلانیا۔ تیرا لہنا دینا
 دے نہجھ، نیرن نیرے ہو کے دے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا رہیا چکانیا۔ لکڑی کہے میٹوں دیکھو نہ چھری، وچھڑیاں
 جوڑ جڑانیا۔ میری اک دن دی پریتی بڑی، جو سنجگ دی دھار سنجگ پھیر وکھانیا۔ میں منزل اوس چٹھی، جتھے وسے بے پرواہیا۔ میں اوس دوارے
 کھڑی، جتھے بھگت بھگوان ہوئے گڑمانیا۔ میں بھاگ لگاواں گھر گھری، ست رنگ نشانہ اُپر جھلانیا۔ میں گرگھیاں کراؤنا بری، آگے دیوے نہ کوئے سزایا۔

سب نوں یاد کراؤنا اکو ایشٹ مننا پر بھ ہری، ہر ہر دے سو بھاپائیا۔ لکڑی کہے جس میرے اُتے کرپا کری، اوہ سب دا پتا مائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوڑی سب دی لیکھے لاوے پل گھڑی، جو چل آئن سرنائیا۔

* ۱۷ ماگھ شہنشاہی سمت ا جگیر سنگھ دے گرہ پنڈ شاہ والا ضلع فرور پڑ * *

لکڑی کہے میتوں یاد آئی بھوئے تلونڈی، طلب پچھلی دیاں سمجھائیا۔ نانک توڑیا ڈھاب کنڈھی، جس دی ونڈ چوڑاں چووی کرم کرم سمجھائیا۔ پھیر چھل لاہی نال دندی، بال اوستھا خوشی منائیا۔ میں رو کے کہا ایہہ گل نہیں چنگی، دکھیاں رہیا ستائیا۔ نانک کہا میں تیتوں کڈھ کے وچوں بیلے جھنگی، ساچے در دیاں بہائیا۔ جس ویلے بھارت وچوں جان فرنگی، تیتوں بیلے مان وڈیائیا۔ تیری دھار ہووے ست رنگی، پیر پیغمبر ویکھ خوشی منائیا۔ پُرکھ اکال ہووے سنگی، سگلا سنگ نبھائیا۔ غریب نمائیاں کٹے تنگی، دکھیاں دردیاں درد وندا ئیا۔ وست امولک جھولی پائے منگی، آسا ترشنا پور دکھائیا۔ سچ سنگھاسن رہی تنگی، سوہنا روپ بدلایا۔ واسنا ویکھیں اک ٹھنڈی، بن پوناں پون جنائیا۔ تیری پریتی ٹاہنی نالوں توڑ کے اوس نال گنڈھی، جیسہرا ہانی کدے نہ کرے جدائیا۔ میں شبدی لکھت دیواں سندھی، سند ہتھ پھڑائیا۔ جس ویلے پرم پُرکھ بھگتاں اتوں سب دی توڑ پابندی، اکو حکم دینا سٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر کرنی ویکھ دکھائیا۔ لکڑی کہے میں جاواں بلہار، بلہاری سپس نوائیا۔ میرا لیکھا لگے وچ سنسار، بھلیکھا رہے نہ رائیا۔ میں ٹٹ گئی نالوں ڈال، ہوئی تن جدائیا۔ میرا سُنیا کسے حال، فریاد وچ گر لائیا۔ نانک ساچی سکھیا دتی سکھال، صاحب کر پڑھائیا۔ جس ویلے میرا آوے دین دیال، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ سچ دوارے تیتوں لئے اٹھال، دیوے مان وڈیائیا۔ لہنا چکائے شاہ کنگال، لیکھا پور کرائیا۔ دیوے مان وچ جہان، دو جہان بے ودھائیا۔ تیرے اُتے جھلنا اوہ نشان، جس دی گر اوتار پیغمبر بیٹھے آس نکائیا۔ کل کلکی ہونا مہروان، محبوب نور خدائیا۔ سچ دوارے ملنا مان، ممتا موہ مٹائیا۔ لکڑی کہا میں سپس نوا کے کیتا پروان، بہہ خوشی خوشی منائیا۔ گرو نانک دتا دان، ستگر ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھاؤنا سب دی پور کرائیا۔

* ۱۷ ماگھ شہنشاہی سمت اجیت سنگھ دے گرہ پنڈ شاہ والا ضلع فروزپور * *

لکڑی کہے میرے اندر دست اگ، جو سب نوں رہی جلائی۔ جن بھگتو تھادے اندر سورا سرگ، پڑکھ اکال سو بھاپائی۔ کدے نہ ہووے الگ، وکھرا گھر نہ کوئے وسائی۔ بیٹھا رہے اُپر شاہ رگ، سچ سنگھاسن ڈیرہ لائی۔ سد درشن کرو رنج، ترشنا بھکھ مٹائی۔ میٹوں چیتا آوند اجد، پچھلا لہنا پورب اک درڑائی۔ فرید دے خالی دسن ہڈ، ماس مائی سو بھاکوئے نہ پائی۔ پُٹھا لکلیا وچ کھڈ، نیتز نین تسائی۔ جس نال گیا سی بچھ، اوہ وی لکڑی کاٹھ میرا روپ نظری آئی۔ جس دے کارن ملی وڈیائی جگ، جاگرت جوت ہوئی رُشنائی۔ بنا مکے کعبیوں محبوب دا کیتاج، مُجبت وچ سمائی۔ اوس نالوں میٹوں سماں چنگا لگے انج، کہانی نہیں کہاوت رہی دہرائی۔ نرگن دھار شبدی روپ آیا بھج، ست ستوادی پھیرا پائی۔ جس دے نال مل کے وی رہی سچ، ساجن ہو کے سجر رنگ چڑھائی۔ تھانوں رہی سد، نتاں نال منائی۔ جن بھگتو ہن وکھرا رہنا نہیں اڈ، وچھوڑا گیا کٹی جائے جدائی۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس ویلے سناوے اپنا چھد، چھند سوہنگ ڈھولا گائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، وارث ہو کے ورشا جھولی پائی۔

* ۱۷ ماگھ شہنشاہی سمت اکر تار سنگھ دے گرہ پنڈ شاہ والا ضلع فروزپور * *

لکڑی کہے میری پروان ہوئی ڈنڈوت، ڈنڈاوت اکا نظری آئی۔ میٹوں جگ چوکڑی پیتے بہت، جگ جگ ویکھاں جگت لوکائی۔ بنا بھگتاں دے ساری سرشی گئی اونت، بوٹا جڑ نہ کوئے لگائی۔ شاہ سلطاناں خاک رلایا موت، سچکھنڈ دوار نہ کوئے بہائی۔ ناتا جڑیا رہیا نہ نار کھونت، خصم بھسم وچ ملائی۔ میں کلبج انتم گئی چونک، چاروں کُنٹ اٹھ کھلایا۔ جگ واسنارہی بھونک، کوکر وانگ گر لائی۔ پر بھ ملن دا تھوڑیاں ملیا شوق، جو شاکر ہو کے اکو سیس نوایا۔ کوڑی کریا من کھتا جگت گل وچ پیا تاونک، طبع سکے نہ کوئے بدلایا۔ حرص ہوس وچ رہے ہونک، دادم نہ کوئے دھیائی۔ ساچی منزل مول نہ سکے پہنچ، راہ کھہڑا نہ کوئے دکھائی۔ جگت ریتی کوڑی ویکھ کے رونس، رستے بکھڑے نظری آئی۔ بنا پڑکھ اکال دے دو جہاناں کسے دی نہیں کوئی دھونس، ہم حق

نہ کوئے سنائیا۔ سر چکے نہ کوئی گر اوتار پیغمبر ملا قاضی غوث، نیز اکھ نہ کوئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشہار وڈیائیا۔ لکڑی کہے میٹوں کوئی نہ سمجھے لکڑی لکڑہارا، بکنھنڈ بھو کوئے نہ پائیا۔ میرا آد جگادی اکو نال پیارا، پریتم اکو رہی منائیا۔ جس ویلے رام گیا جنگلاں وچ اجاڑا، پھریا تھاؤں تھانیا۔ پنچوٹی نشان کھچیا ایکا وارا، لکیر تقدیر دتی سمجھائیا۔ اوس ویلے میں کڈھیا ہاڑا، ہوکا اک سنائیا۔ جس سینا داٹوں لاڑا، نور نورانہ نظری آئی۔ اوس دا اوکھا دسے دہاڑا، واڑ کُنڈیاں نہ کوئے بچائیا۔ رام کہا میرے رام دا کھیل نیارا، رام رام رہیا جنائیا۔ لکڑی کہا میں کرنا سچا وچ لبھنا اک ونجارا، برہمنڈ کھنڈ ویکھ وکھائیا۔ رام کہا جس ویلے کل کلکی لئے اوتارا، نرگن زرویر پھیرا پائیا۔ میرا پورا کرے اشارہ، عیش و عشرت میٹے جگت گناہیا۔ دُھر دا بول اک جیکارا، گر اوتار پیغمبر دئے سمجھائیا۔ تیتوں بخشے چرن چرن سہارا، سرن دیوے سرنائیا۔ تیرا لہنا ہووے اجیارا، اجرت جھولی پائیا۔ بھگتاں دا بن رکھوالا، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ اوس ویلے تیرا دیوے سچ احوالا، حالت دئے بدلایا۔ کلجگ اتم بدل کے چالا، سنجگ ساچا دئے وکھائیا۔ تیری پوری کرے گھالا، سیوا ویکھے چائیں چانیا۔ جس دا نور عجب نرالا، نیز اکھ نہ کوئے تکائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دی کرے سدا پرتپالا، پرتپالک ہو کے مہر نظر نال ترائیا۔

* ۱۷ ماگھ شہنشاہی سمت اکرنیل سنگھ دے گرہ پنڈ شاہ والا ضلع فروزپور *

لکڑی کہے سری بھگوان داشبدی ویکھو ڈنڈا، ڈر بھے بھو اپنا اک رکھائیا۔ جگ جگ کوڑی کریا میٹے دنگا، متا موہ کرے صفائیا۔ بنا بندگیوں بناوے دُھر دا بندہ، بندھن جھوٹھے دئے تڑائیا۔ امرت رس پیائے جام ٹھنڈا، اگنی اگت گوائیا۔ سچ سروور دا دتے کنڈھا، جتھے اٹھسٹھ بیٹھے روپ چھپائیا۔ سچ رباب وجائے مردنگا، تن نگارے چوٹ لگائیا۔ پڑدا لاه کے ہنگ برہم دا، پاربرہم دئے ملایا۔ جن بھگتاں کھچ لیاے سنگر قداماں، چاروں کُنٹ لئے اٹھائیا۔ دو چار لبھے وچوں پدماں، ارب کھرب گنت نہ کوئے گنائیا۔ لہنا ویکھے کھانی بانی جیرج انڈج ہوئے کوئی نہ صدمہ، سدا دئے دُھر درگاہیا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہر نظر اٹھایا۔ لکڑی کہے میں کسے کھنڈے دا نہیں دستا، مُٹھی بند نہ کوئے کرائیا۔ میں بھگتاں دستاں رستہ، مارگ اک سمجھایا۔ گرکھو پر بھ نوں مل کے بنھنا پئے کوئی نہ بستہ، پُستک سپس نہ کوئے اٹھایا۔ جگ چو لکڑی پچھوں تہانوں نام ملیا سستا، بن قیمت رہیا ورتایا۔ جس نال تہاڈا گھرانہ رہے وسدا، اُجڑے جگت لوکایا۔ تہاڈا آتم رہے ہسدا، پر ماتم وچ سمایا۔ ڈھولا بنیا رہے سوامی دے جس دا، صفتاں وچ صلاحیا۔ میل ہندارہے اگئی اگھ دا، وچھوڑا مٹے جگت جدایا۔ جو جگ جگ جن بھگتاں دی تیج رکھدا، اوہ مالک تہاڈا ہوئے سہایا۔ جو دوارا دیوے سچ دا، ساچے دھام بہایا۔ لوں لوں اندر رچدا، گھر گھر رہیا سمایا۔ جس ویلے کایا ماٹی بھانڈا بھنے کچ دا، جوت جوت وچ ملایا۔ آگے جھگڑا نگ جائے وگھ دا، وکھری ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ ایہہ ہار پڑکھ سمرتھ دا، جو سمیں دا سماج دے بدلایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان میل ملایا بھگتاں دے اگھ دا، اک اک نال بندھایا۔

* ۱۷ ماگ شہنشاہی سمت انچھتر سنگھ دے گرہ پنڈ شاہ والا ضلع فروزپور *

لکڑی کہے میرے وچوں نکلے اوہ لاٹ، جو لاٹ کرے رُشنا یا۔ میری منزل نک گئی واٹ، بیٹھی پنڈھ چکایا۔ کنارہ ملیا گھاٹ، پتن ڈھر درگاہیا۔ جتھے ملی شاباس، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ پوری ہوئی آس، ترشنا دتی مٹایا۔ بچ گئی اوس پاس، جو پاسا رہیا اٹھایا۔ میں ہو کے داسی داس، سیوا سچ کما یا۔ ست رنگ نشانہ ساکھیاں، سب نوں رہی دکھایا۔ اکو منا باپ، پڑکھ اکال اک دھیایا۔ جس دا سارے کردے گئے جاپ، اکھراں وچ پڑھایا۔ اوہ پرگٹ ہو یا آپ، جوتی جاتا شہنشاہیا۔ جن بھگتو پریم پریتاں اندر بن جاؤ ساک، سجن اکو اک منایا۔ ایہہ گو بند دا بھوکھت واک، ویلا وقت دے گواہیا۔ جس ویلے ندیٹ وچ لکڑی کہے میں تن کیتا خاک، سواہ دتی بنایا۔ نہ بستر رہیا نہ پوشاک، پوشیدہ سب کجھ دتا چھپایا۔ اوس ویلے آئی اک آواز، جس میٹوں دتا اٹھایا۔ میری بن اکھاں گھل گئی جاگ، بن تن لئی انگڑایا۔ تھوڑی جھی سلگدی سی آگ، ڈھائی پانظری آیا۔ اوس دے وچ سی اک ویراگ، ہائے ہائے کر سنایا۔ کوئی نہ کہو گو بند دا بھجھیا چراغ، دو جہاناں ہوئی رُشنا یا۔ جس نے نواں سا جن لینا ساز، وکھری نویں بنت بنایا۔ نال لے کے سنگر و مہاراج، پڑکھ

اکال پھیرا پائیا۔ کلغی دا بنا کے تاج، لوک مات ہووے سہائیا۔ جن بھگت رہن نہ دیوے کسے دے محتاج، نام بھنڈارا اک کھوائیا۔ ایٹھے اوٹھے دو جہاناں رکھے لاج، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ لکڑی کہے گوہند ہتھ سڑیا نہیں جس اُتے سوہیا باز، بازاں والا بازی جائے اٹلایا۔ دھار ٹٹی نہیں جس ہتھ وچ پکڑے واگ، نیلے والا شاہ آسوار بے پرواہیا۔ پھیر اوس کسے کولوں منگنی نہیں امداد، اک اکلّا ہو کے حکم درتایا۔ جس نوں سمجھے نہ کوئے دماغ، بدھیوان نہ کوئے سمجھایا۔ جن بھگتاں اندر دیوے اک ویراگ، ویری دشمن اندروں دے بھجایا۔ لکڑی کہے میرے پھیر ہونے وڈ وڈ بھاگ، بھاگ حصہ بھگوان میری جھولی پائیا۔ دُنیا میرے نال اڈاوے کاگ، گرگھ میرے نال نشانہ لین جھلایا۔ سو ویلا وقت سہنجنا ہویا وچ مہینہ ماگھ، سمت شہنشاہی سمجھایا۔ اگلا ہور بدل دینا رواج، نوال نوین حکم منایا۔ گرگھ لنگڑا لولا رہے نہ کوئے اپانج، منزل پوڑی دینا چڑھایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سدا سہیلا ساتھ، سمرتھ اپنی دیا کماپیا۔

* ۱۷ ماگھ شہنشاہی سمت ا سو بھا سنگھ دے گرہ پنڈ ولور ضلع فروزپور *

دیاوان ہر داتار، ناتھ انا تھاں ویکھ دکھائیندا۔ لکھ چوڑاسی پاوے سار، چارے کھانی پھول پھولائیندا۔ آسا منسا پوری کرے وچ سنسار، سچ پریتی اک سمجھائیندا۔ بھگت سہیلے دے ادھار، گر چیلے رنگ رنگائیندا۔ گھٹ گھٹ انتر پاوے سار، گرہ مندر اندر پڑدا لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ مہر نظر کرے سری بھگوان، پاربرہم پر بھ دیا کماپیا۔ جینودیاں جگ دے نشان، لوک مات وڈیایا۔ مانس جنم کرے کلیان، انت کنت ہوئے سہائیا۔ وست امولک دیوے دان، خالی جھولی دے بھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریتی بخشے اک جہان، انتر آتم میل ملایا۔ دیاوان گہر گسپھر، پُرکھ اکال اک اکھوائیندا۔ بھاگ لگائے کایا ماٹی تن سریر، ساڈھے تن ہتھ سو بھا پائیندا۔ دولت نام خزانہ دیوے سچ جاگیر، پتا پوت رنگ رنگائیندا۔ حکمے اندر بدل دیوے تقدیر، تدیر اپنی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ مہروان ہر بھگوانت، پر م پُرکھ وڈی وڈیایا۔ مان رکھائے ہر جن ساچے سنت، گرگھ میلے چائیں چائینا۔ نام ندھان دے کے منیا منت، مست خُماری دے چڑھایا۔

گڑھ توڑ کے ہوئے ہنگت، نون س اکھر کرے پڑھائیا۔ مانس جنم بنائے بنت، گھٹرن بھننہار ہوئے سہائیا۔ ناتا جوڑ کے ڈھر دی سنگت، سگلا سنگ دئے
 دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیناں ناتھا دیا کمائیا۔ دیناں ناتھا دیا ندھ ساگر، پاربرہم پت پر میثور اینکار اکو نظری آئیندا۔ ویکھنہارا دین
 دنی ڈونگھا ساگر، لوک پر لوک کھوج کھوجائیندا۔ غریب نمائیاں جن بھگتاں سچ دوارے دیوے آدر، آدرش اکو اک سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیندا۔ ساچی کرنی کرے کرتار، قدرت قادر ویکھ دکھائیا۔ وچھڑیاں میلنہارا نال سنسار، ناتا جگت نالوں تڑائیا۔ ڈکھیاں ڈکھ
 دئے نوار، دلدریاں دلدر دئے مکائیا۔ وست امولک کایا گوک دیوے بھنڈار، اتوٹ اٹھ جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
 ساچا ور، بخشش وچ بخشیش رحمت آپ کمائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جنم جنم کرم کرم دی میٹے زحمت، ڈکھ سکھ وچ بدلایا۔

* ۱۷ ماگھ شہنشاہی سمت اسادھو سنگھ دے گرہ بستی تیغا سنگھ ضلع فروزپور *

ماگھ کہے نو نو چار پچھوں میری آئی ماگھی، جن بھگتاں دُرمت میل دھوئیا۔ ساچے سنتاں سوئی سُرمت مندر اندر کایا جاگی، آلس ندرانہ کوئے
 دکھائیا۔ من واسنا کوڑی کرپا بنو تیاگی، لوبھ ہنکار نہ کوئے ہلکائیا۔ سچ پریم دے بنو ویراگی، ایشٹ اکو اک منائیا۔ کایا کپڑ دھووو داغی، پتت پُنیت رُپ
 وٹائیا۔ شبد سنو اگئی نادی، دُھن آتمک راگ الاہیا۔ امرت رس پیو انڈھ سوادی، رسنا جہوانہ کوئے ہلایا۔ شاہ پاتشاہ ملو اک نوابی، شہنشاہ اکو نظری آئیا۔
 محل اٹل سوہوو سچ محرابی، محبوب حُجرہ اک وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی سرنائیا۔ سرن کہے میں بھگتاں دستاں اوٹ،
 اوڑک اکو اک جنائیا۔ جس دانام ندھانا دو جہاناں لاوے چوٹ، برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال اٹھائیا۔ لکھ چوراسی وچوں کوڑی کرپا مایا ممتا کڈھے کھوٹ،
 ست ست دئے سمجھائیا۔ کرے پرکاش نرمل جوت، اندھ اندھیر دئے گوائیا۔ سچ سنائے نام سلوک، سوہلا اک درڑائیا۔ ڈھر دربار جنا کے مَوج، مجلس
 بھگتاں وچ رکھائیا۔ جس دی گر اتار پیر پیغمبر دسدے آئے کھوج، شاستر وید پُران سمرت ڈھولے گائیا۔ اوس دا درشن پنا اکھاں کرو روز، نچ نیز نین

اگھ گھلایا۔ سچ محبت دیوے جوگ، جوگیشتر اپنا رنگ چڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دامالک ہوئے سہایا۔ دُھر دامالک تلو ایک، اینکارا نظری آئیندا۔ جگ چوکڑی جس دی سارے رکھدے ٹیک، وشن برہما شو سر نہ کوئے اٹھائیندا۔ سبجگ تریتا دوپر کلجگ جو بد لہنہارا بھیکھ، نت نوت اپنا ویس وٹائیندا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت لکھنہارا لیکھ، بھيو ابھیدا اچھل اچھیدا آپ گھلاییندا۔ سبگھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی دُھر دامالک اک نریش، نر نرائن سو بھا پائیندا۔ پُرکھ بدھاتا سدا وسے بھگتاں دیس، محل اٹل اُچ منار اک وڈیائیندا۔ نرگن ہو کے سرگن کھیڈے کھیڈ، جگت کھلاری دو دھاری چال چلائییندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانا آپ سمجھائیندا۔ دُھر فرمان کہے میں آواں جگ جگ، سندیشہ لوک مات سنایا۔ برہمنڈ کھنڈ ویکھاں لگ لگ، دو جہاناں کھوج کھوجایا۔ لکھ چوڑاسی وچوں بھگتاں لواں پُچھ، گرگھ گر گر نال جڑایا۔ انتر آتم دے کے سچ سچ، سنجم نیم اکو دیاں دکھایا۔ اُجل کراں مات گھ، دُرمت میل رہے نہ رایا۔ آتم پر ماتم دکھاواں سچا سکھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کہے نو نو چار بچھوں آیا ماگھ، مگن بھگتاں آپ رکھایا۔ پُرکھ اکال ہتھ پھڑاوے واگ، ڈوری تند نظر کسے نہ آیا۔ دُھر دامیلا میل ملائے کنت سہاگ، صاحب سوامی انترجامی جوڑ جڑایا۔ شبد انادی بودھ اگادھی مارے اک آواز، بن اکھراں آپ سنایا۔ بند کوڑی پڑدا کھول کے راز، رام رحیم جلوہ نور کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانا آپ پرگٹایا۔ دُھر فرمان کہے میں ہوواں پرگٹ، لوک پر لوک حکم سنایا۔ میں لیکھا جاناں لکھ چوڑاسی ہر گھٹ، انڈج جیرج اُتھج سیتج ویکھ دکھایا۔ ناڑ بہتر مائی خاک لیکھارت، ناڑی ناڑی پڑدا دیاں اٹھایا۔ جگت و دیا ویکھاں من مت، بُدھی کھوجاں سچ سُبھایا۔ حکم سندیشہ دیواں پُرکھ سمرتھ، دُھر دی دھار آپ جنایا۔ جن بھگتاں جھولی پا اگئی وتھ، نام بھنڈارا دیاں ورتایا۔ سچ حقیقت لیکھے لا کے حق، حکم اکو اک سنایا۔ گرگھیاں کھول اگھ، آخر اکو نال ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان دیا کمائیا۔ لکڑی کہے میں گرگھیاں ہتھوں ہندی رہی اکٹھی، بکھڑی بکھڑی جوڑ جڑایا۔ ایہہ لہنار جن دی بھٹھی، چناب کنڈھا دئے گواہیا۔ اوس براہمن دی ہٹی، جیسہرا ہٹوانا ہو کے ہٹ چلائی۔ جس دا جیون پیا نٹی، سار پاشا کھیل نہ کوئے سمجھایا۔ اوس دی بچھن والی بتی، بتی دند دین گواہیا۔ جس دا لیکھا اور نہ کوئے رتی، رتی رت

دے سُکایا۔ بھگتاں دا لیکھا کدے نہ ہويا کھئیں، کاٹھ ملے نہ کوئے چترائیا۔ کھیل ویکھیا جو نیز نین اکھئیں، آخر اوہو رہیا بھگتایا۔ جے ساتھ نہ ہندا کملاپتی، بن پتیاں ٹہنی دینی جلائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تنکا تنکا ویکھ وکھائیآ۔ لکڑی کہے میرے ہندے رہے ٹوٹے، ٹکڑیاں وچ ونڈ ونڈائیآ۔ اکٹھے کردے رہے وڈے چھوٹے، بردھ بال نال ملائیآ۔ میرے سوہنے بن دے رہے سوٹے، سورپراں نال لڑائیآ۔ چھپر چھن چھہائے کوٹھے، منڈپ رنگ رنگیآ۔ میری دھار کوئی نہ سوچے، بناسپت روکے دے ڈھائیآ۔ جس ویلے لالو پائے موچھے، نانک سیو کمائیآ۔ کسے نہیں تکیا کون ویکھے اوہلے گوشے، اپنا آپ چھپائیآ۔ چار جگ میرے نال ہندے رہے دھوکھے، دھواں دھار کرے لوکائیآ۔ نو نو چار پچھوں میٹوں ملے موئے، بھگتاں نال ہوئی کڑمائیآ۔ میں بھوویں کہن آئی مڑ کے بھووں کے، بن کے پاندھی پندھ مکائیآ۔ جن بھگت جو سیوا کرنی نندرا وچ سوں کے، سوت جاگت روپ بدلایآ۔ ایہہ کھیل اگم اتھاہو کے، بھید ابھید نہ کوئے جنائیآ۔ جگت دہاڑ خوشیاں چاؤ کے، چاؤ گھنیرا رہی وکھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیآ۔ لکڑی کہے میٹوں یاد آیا رام وششٹ دا ویلا، تریتا جگ دے گواہیا۔ اکو دھار ویکھے گرو چیلہ، اکو رنگ سمائیآ۔ آسن لایا وچ جنگل بیلا، دن تن چاروں کُنٹ نظری آئیآ۔ اوس ویلے کول آیا چھیل چھیلہ، بالا نڈھا خوشی منائیآ۔ جس دے کول سی اک تیلہ، سچ نال وششٹ دے چرناں اُتے ٹکائیآ۔ وششٹ کہہائیٹوں اس لکڑی دا بناواں وسیلہ، وچولا وچے وچ جنائیآ۔ جس ویلے بھگت بھگوان دا اکٹھا ہویا قبیلہ، کلجگ انت لوک مات وچے ودھائیآ۔ خوشیاں وچ ہسے رین وچ امبر نیلا، نیلے والا نیلی دھار پار کرائیآ۔ لہنا دینا نیڑے اُپر زمینا، ضامن ہو کے دے گواہیا۔ کلمہ کوئی نہ جانے آلمینا، کامل مرشد اپنی کھیل کھلایا۔ لکھ چوڑاسی وچوں گرکھ ورا لکے نگینہ، نر نرکارا قیمت آپے پائیآ۔ نو نو چار پچھوں سہنجنا ہوئے جینا، جیون مُت وکھائیآ۔ کرپا کرے پر بھ دانا پینا، بے انت ہوئے سہائیآ۔ لہنا دینا چکائے لوک تینا، ترے گن لیکھا دیوے چکائیآ۔ جس نے آتم پر ماتم رنگ چڑھایا بھینا، بھنڑی رین نال وڈیائیآ۔ گرکھاں ٹھانڈا کرے سپنہ، اگنی تت بھجائیآ۔ ماگھ ہووے مہینہ، سوہنی رت سہائیآ۔ لکڑی کہے اوس ویلے میٹوں کوئی ہتھ نہ لاوے کمینہ، بن بھگتاں چھوہ سکے کوئے نہ رائیآ۔ میں اکو نور ٹکال نر مدینہ، ناتا تاتال والا تجائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیآ۔ لکڑی کہے کیوں راج نرین لاؤندا رہیا

ہتھ، ہوکا گرکھاں آپ سناٹیا۔ ایہہ کھیل پُرکھ سمرتھ، پڑدا اوہلا رہیا چُکایا۔ گوہند سہج سُبھاؤ گھر جا کے آیا دس، حکمی حکم بے پرواہیا۔ چُلھے وچوں کڈھ کے ککھ، اگنی چرناں نال بُجھائیا۔ اوہ تِنکے پئے ہس، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ پٹنے والے دس سچ، نیوں کے سپس جُھکایا۔ ہُن کتھے دیویں رکھ، آسن سنگھاسن کون کُکایا۔ گوہند کہا میں گرکھاں دے کراں وس، بھگتاں نال ملائیا۔ جس ویلے آوے کتھنا اکھ، اگم اتھاہ پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دی دھار آپ بناٹیا۔ لکڑی کہے میری پیندی رہی رین سبائی ونڈ، منڈل منڈپ ویکھ خوشی منائیا۔ حیران ہوئے کوٹ برہمنڈ، پریشانی وچ لوکایا۔ وشن برہما شو رہ گئے دنگ، کروڑ تیتیسائیں نین اٹھ شرمائیا۔ کی کرپا کھیل سورے سربنگ، ڈھر دا حکم اک ورتائیا۔ جن بھگتاں چاڑھ کے بھگتی رنگ، چرن کول دیوے سرنائیا۔ ڈھولا سنا کے نام چھند، پڑدا اوہلا دتا مُکایا۔ کوڑی کرپا میٹ کے گند، گھر گسپھر کری رُشنائیا۔ آتم پر ماتم دے کے انند، انند وچوں پرگٹایا۔ جنم جنم دی ٹٹی گنڈھ، سرتی شبدی جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کماٹیا۔ لکڑی کہے میں رین سبائی نہیں دتا سون، سمیں وچوں سماں لیا بدلایا۔ ایس بھیو نوں جانے کون، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی پڑدا نہ کوئے اٹھایا۔ سندیشہ دیوے نہ اُنجا پون، پون پانی نہ کوئے چترائیا۔ حساب لگے نہ اون گون، بنا دُشٹ دمن سمجھ کسے نہ آتیا۔ تھوڑا لیکھاناں بل باون، نانک نرگن دے گواہیا۔ لکڑی کہے میں گرکھاں در ویکھن آئی اوہ چن، پت ڈالی پھل پھل خوشیاں وچ مہکایا۔ امرت میگھ برسدا ویکھیا سون، بوند سوانتی کملاپاتی گھ چوایا۔ انتر انتر من ہنکاری کرے امن، وکاری رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ لیکھا دے درڑائیا۔ لکڑی کہے میں چار جگ رہی بکھری، وچھڑی میل نہ کوئے ملائیا۔ جس ویلے تِنکا ماریا سی شبلی، دُکھ وچوں دُکھ پرگٹایا۔ میں اوس دی دھار دے وچوں باہر نکلی، نر نرائن منگی سرنائیا۔ ایہہ لکڑی کہے ویہہ سو بکرمی چھبھی پوہ پہلا سماں کھیل ہويا وچ اٹلی، اٹلس سکے نہ کوئے جنائیا۔ جس دی کتھا کہانی دو جہان نہ کسے کھ لئی، کاغذ شاہی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ ایہہ بخشش رحمت اکو گر سکھ لئی، گرکھاں جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگم اتھاہ ویکھ وکھایا۔ لکڑی کہے کیوں راج نرین راتیں رہیا چُن دا، سیوک ہو کے سیو کماٹیا۔ ایہہ لیکھا بہہ وڈے گن دا، گھر گسپھر دے درڑائیا۔ جس ویلے بھاگ اُچا ہويا بھگتاں دی کل

دا، گرگھاں ملے مان وڈیا۔ آؤنا ہووے لوک مات صلح کل دا، کل مالک نور خدایا۔ اوہ لہنا دینا چکاوے قیمت مل دا، حساب کتاب کھاتہ بچھلا ویکھ دکھایا۔
 ٹہنی نالوں اوکھا جدا ہونا بچھل دا، الگ ہو کے جیوت رہے نہ رانیا۔ بن سنگرتوں جگت جہان سارا بھلدا، انبھل نظر کوئے نہ آئیا۔ نو نو چار بچھوں سچ دوارا
 کھلدا، سری بھگوان پھیرا پانیا۔ کوٹاں وچوں گرگھ ویرا کنڈے تندا، ترازو چھڈے جگت لوکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکرمی کرم
 کمائیا۔ لکڑی کہے میٹوں کوئی نہ سمجھو بالن، لکھ چوراسی دے جلائی۔ میں وی اوس در دی سوالن، جتھے گر اوتار پیغمبر جھولی ڈاہیا۔ ساچا مارگ جن بھگتاں
 آئی سکھالن، سکھ سنیہہڑا اک درڑا ئیا۔ تھم دتا جوت اکالن، اکل کل دھاری کھیل ورتا ئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا تھم اک
 ورتا ئیا۔ لکڑی کہے میں بھگتاں کہن آئی اکٹھے ہو جاؤ اک تھان، وچھڑیا رہن کوئی نہ پانیا۔ پرکھ اکال سب دا پتا ماں، گود سہنجنی لئے سہانیا۔ اوس دا اکو
 چپوناں، دوجے دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ ہنس بنو کاں، منمت دینی تجانیا۔ اوس دے ہتھ پھڑاواں بانہہ، جتھوں سکے نہ کوئے جھڈا ئیا۔ نہ کوئی سور کھاؤ نہ
 کھاؤ گاں، دوہاں دا مالک اکو نظری آئیا۔ پرکھ اکال دا نواں سال ہویا رواں، روانگی سب دی دیوے کرائیا۔ آگے تھم چلنا نواں، نو نو چار وجے ودھایا۔ سچ
 ۲۵۲ دوارے جن بھگتاں کول بہواں، کوڑا سنگ نہ کوئے بنا ئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لیکھا پور کرائیا۔ لکڑی کہے رات رات بدل لو
 اپنی رتھی، رتن امولک ہیرے نظری آئیا۔ میں جگ چار کیتے قول اقرار کدے نہ مگری، مکمل اپنی سیو کمائیا۔ کلجگ انت نہ ہوئی نہشگری، شکر یہ کہہ
 کے خوشی منائیا۔ ہن لوڑ پینی کسے گرگھ سورے پتر دی، گو بند اپنی بھیٹ چڑھایا۔ کھیچل کرنی نہ کسے اٹھن دی، نیتراکھ بدلایا۔ ایہہ کہانی نہیں کوئی
 دُکھن دی، سکھ ساگر وچ سمائیا۔ صلاح نہیں کسے کولوں بچھن دی، آتما دی پرما تدا دے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، صلاح دیوے شبد
 اگئی دھار اٹھن دی، آلس نندرا دے مٹایا۔ لکڑ کہے رین رہی بھجی، بھج بھج پنڈھ مکائیا۔ تک کے جلوہ نور ربی، نیترا نین خوشی منائیا۔ میں کوک سناواں
 سبھی، دیاں حق ڈہانیا۔ جیہڑی دھار نو نو چار بچھوں میٹوں لہجی، نور نورانی نظری آئیا۔ اوسے دے حکمے اندر بدھی، جگ چوڑی سیو کمائیا۔ درشن کر
 مول نہ ربی، بھکھیاں بھکھ نہ کوئے مٹایا۔ گرگھو سنیہہڑے وچ سب نوں رہی سدھی، بھگتاں رہی جگائیا۔ پرکھ اکال دی پہلی لگی صدی، سدے سب

دے دے گوائیا۔ ہوئے سہائی پتت پُنیت کرے یدی، یدپ اپنا رنگ رنگائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں رہیا کڈھی، پھڑ باہوں پار کرائیا۔ براہمن اچ پھیر چڑھن
والا سی گڈی، براہمن کولوں براہمن لیا ترائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دھار بدل کے
سنسار والی جگی، ووار اپنے وچ رکھائیا۔

* ۱۸ ماگھ شہنشاہی سمت ا کپور سنگھ دے گرہ موگا گلابی باغ * *

بُھل کہن ساڈی موئی بہار، بسنت اپنا رنگ بدلایا۔ خوشیاں وچ ہوئے تیار، پت ڈالی مات مہکائیا۔ سوہنی کھڑی گلزار، مہک وچوں پرگٹائیا۔ اک
اک جڑ کے بنیا سوہنا ہار، ہر ہر دا ویکھ وکھائیا۔ اسیں دسن آئے کوک پکار، دھر دا لحم اک جنائیا۔ جن بھگتو سانجھا کرنا سچ پیار، ناتا کوڑ نہ رہے جدائیا۔
پُرکھ اکال مناؤنا اکو دھر دا یار، پروردگار حق گوسائیا۔ جو آد جگاد جگ چوکڑی دیوے تار، نت نوت ہوئے سہائیا۔ جس دا ایٹھے اوتھے دو جہان ٹھانڈا
دربار، دھر مسال اکو اک اپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ بُھل کہن ساڈا میل ہو یا نال کچے تند، ناتا ناتے نال جڑائیا۔
خوشی ویکھیا بند بند، بندگی اکو ڈھولا گائیا۔ مل کے پایا پرمانند، اند وٹی ودھائیا۔ گایا ڈھولا چھند، میرا تیرا اکو نظری آئیا۔ جگت ڈرگندھی رہی نہ کوئی گند،
سگندھ وچوں نظری آئیا۔ پریم پریتی اندر ہو پابند، بیٹھے سپس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ ہار کہے تسیں ویکھو
ہریا، ہریا دل نظری آئیا۔ پریم پریتی اندر بھریا، صفت وچ وڈیائیا۔ لوک مات مول نہ ڈریا، بھے بھو نہ کوئے جنائیا۔ سچ دوارے بیٹھا چڑھیا، جتھے ملے
مان وڈیائیا۔ پریم پُرکھ پر ماتم درشن کریا، نچ نین لوچن اگھ کھلایا۔ دھر دا ڈھولا اکو پڑھیا، اکو نام جنائیا۔ میں آد جگاد جیوند اکدے نہ مریا، مر جیوت روپ
وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ ہار کہے میری سوہنی ویکھو لڑی، لڑیوان دیاں جنائیا۔ کلجک وچ بدل کے آئی سبجک
سُہنجی گھڑی، گر اوتار پیغمبر جس دی دین گواہیا۔ پُرکھ اکال دین دیال سچ پریم دی لائی جھڑی، بھگوان بھگتاں رنگ رنگائیا۔ نام ندھانا پوشاک دے کے

ذری، بسترِ اکو رہیا سہانیا۔ کرپال ہو کے نہ ہری، نرائن دیوے وڈیانیا۔ ساچی منزل بن پوڑی ڈنڈے چڑھی، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکانیا۔ بھل کہن جن بھگتو گرگھ بن جانیو بچے بھل، دو جہاناں اپنا آپ بدلانیا۔ بھگون گھر تہاڈی اُتے کُل، کُل مالک بنے پتا مایا۔ سچکھنڈ دوارے قیمت پائے مل، بے انت ہوئے سہانیا۔ سچ پریتی اندر جانا کھل، آپ اپنا دینا مٹانیا۔ سچ دوارا گیا کھل، لوک مات وجے ودھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیون ہارا ساچا ور، پڑدا اوہلا آپ اٹھانیا۔ بھل کہے میری بدل گئی رت، رتڑی پر بھ رہیا مہکانیا۔ کرے کھیل ابناشی اچت، ست ستوادی دیا کمانیا۔ بھگت سہیلے بھگون دے بنے انادی ست، کوڑی کریا ناتا توڑ تڑانیا۔ پر م پڑکھ پر ماتم نرگن دھار آتم لئے چک، جگ نیز نظر کسے نہ آیا۔ سچ دواریوں سچ نرنکار نرویر دھار پئے اٹھ، جوتی جوت رُشانیا۔ شبد اگمی ناد انحد لائے چوٹ، چوٹی چڑھ کے ویکھ وکھانیا۔ مایا متا ہوئے ہنگتا کوڑی کریا کایا مندر اندروں کڈھے کھوٹ، دُرمت میل آپ دھوانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک ورتانیا۔ بھل کہا حکم اک نرنکار، کلج انت انت جنانیا۔ سنجگ بدل رہی بہار، دو جہان وجے ودھانیا۔ کل کلکی لے اوتار، چار ورن کرے پڑھانیا۔ نام کھنڈا اگم اپار، دو جہاناں رہیا چکانیا۔ سوہنگ چھندا سچ جیکار، لکھ چوڑاسی چارے کھانی چارے بانی رہیا پڑھانیا۔ ساچا مندر اک دوار، دھرم دوارا رہیا وکھانیا۔ جوت جگے اگم اپار، تیل باقی نہ کوئے ٹکانیا۔ شبد اگمی ناد سچی دھنکار، ازگی راگ الاانیا۔ گرگھ سکھیاں منگلاچار، گیت گوہند جنانیا۔ ساچی کرنی کرے آپ کرتار، قُدرت قادر ویکھ وکھانیا۔ جس داراہ تنگدے گئے گر اوتار، پیغمبر اٹھ کھلایا۔ بھوکھتاں وچ کردے گئے انہار، لیکھا لکھ کے قلم شاہیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی پرگٹ ہوئے وچ سنسار، اپر پر اپنا حکم ورتانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمانیا۔ بھل کہن اسیں ویکھیا در دروازہ، لوک مات خوشی منانیا۔ شاہو بھوپ وڈ راجن راجا، شہنشاہ اکو نظری آیا۔ جو آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت غریب نواج، لکھ چوڑاسی ویکھے تھاوں تھانیا۔ جس نوں سجدے کردے ملا شیخ مسانک سنت سادھا، بھگت بھگونت کہہ کے سیس نوانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک ورتانیا۔ بھل کہن اسیں تکنا اوہ نظارہ، جو بے نظیر رہیا وکھانیا۔ کلج انت انت دے کنارہ، چار گنٹ رہیا گر لایا۔ کوڑ ناتا چار ورن اٹھاراں برن دے سے

سنسارا، سچ پریت حق نہ کوئے کمائیآ۔ پڑدا اوہلا چھکے نہ دُور ہووے غمبارا، سچ چند نہ کوئے رُشنائیآ۔ آتم پر ماتم لگے کوئی نہ نعرہ، رسنا جہوا مٹی دند ڈھولے رہے گائیآ۔ دین دُنی جگت ویکھیا اکھاڑا، مجلساں وِچ لوکائیآ۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی نرِگن نرِویر نرِاکارا، نرِنکار نظر نہ آیا دُھر دا لاڑا، لاڑی مَوّت سب نوں رہی پرنائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا تھکم اک ورتائیآ۔ بھُل کہن اسیں دسن آئے بھیت، پڑدا اوہلا رہے چُکائیآ۔ جن بھگتو پرم پُرکھ دا ساچا ہیئت، جس دی پریت نہ کوئے تڑائیآ۔ رُت بدلن والی آگے ہیندہ چیت، چیتن سب نوں دے کرائیآ۔ جگت کرسانا سُنجا ہونا کھیت، دہ دِشا پئے دہائیآ۔ کوٹاں وِچوں گرکھ تھوڑے پرم پُرکھ دی ہوئے بھیت، آپ اپنا جھولی پائیآ۔ تنہاں ایتھے اوتھے دو جہاناں ساچی سیجا لینا لیٹ، سوہنی تیج رہے سہائیآ۔ پُرکھ اکالا دین دِیالا بنا کھیوٹ کھیٹ، بیڑا دو جہاناں پار کرائیآ۔ اکو مالک خالق پرتپالک سدا ایک، ایکنکار دے سرنائیآ۔ سچھنڈ دوارے بخشے دُھر دی ٹیک، لُکا مستک دھوڑی خاک رمانیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا دے چُکائیآ۔ بھُل کہن ساڈا دھرت اُتے نہ ویکھو فرش، فیصلہ حق حق سنائیآ۔ مہروان کر کے ترس، نظرے کرم رہیا اٹھائیآ۔ کی کھیل اُپر عرش، سورج چند سیس نوایا۔ کروڑ تیتیسارہیا بھٹک، وشن برہما شو نیترا آکھ نہ کوئے تکائیآ۔ گر اوتار پیغمبر رہے ترس، آد جُگاد دھیان لگائیآ۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ بچھوں پُرکھ اکال دین دِیال جن بھگتاں اُتے ساچا میگھ دیوے برس، برکھا پھولن اکو لائیآ۔ جتھے نہ کوئی سوگ نہ کوئی ہرکھ، چنتا غم نہ کوئے ستائیآ۔ جس دی سمجھ نہ سکے کوئی لکھت پڑھت، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کہانی بانی بھو نہ کوئے کھلائیآ۔ سو سوربیر جو دھا مردانہ مرد، نر نرِنکارا ویس وٹائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی دھار آپ بندھائیآ۔ دُھر دی دھار کہے میں ویکھنا دو جہاناں دھرم، برہمنڈ کھنڈ کھوج کھوجائیآ۔ لکھ چوڑا سی جاننا کرم، نہہکرمی تھکم دِتا ورتائیآ۔ اندر باہر گپت ظاہر پڑدا لاہنا چار ورن اٹھاراں برن، کھتری براہمن شو در ویش لگیا رہن کوئے نہ پائیآ۔ بھگت سہیلے گرو گُر چیلے لوک مات وِچوں آئی پھرن، چار کُنٹ دہ دِشا لینے اٹھائیآ۔ نیتز کھولنا نچ نین ہرن پھرن، دوئے لوچن لیکھا دینا مُکائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچا مارگ اک سمجھائیآ۔ بھُل کہن اسیں سوہے اُتے دھرتی خاک، دھرنی دھول رہی وڈیائیآ۔ ساڈا بنیا سانجھا ساک، سجن ملیا بے پرواہیا۔ اُچی کوک سارے رہے آکھ،

کوک کوک سنا۔ جن بھگتو پُرکھ اکال اِکو مَنّا باپ، دوسر اوٹ نہ کوئے تکا۔ جو ایہتھے اوتھے دو جہاناں لئے راکھ، پھڑ باہوں گود بیٹھایا۔ جدھر تکتو اودھر نظری آوے ساکھیاں، سوچھ سروپی سوبھا پائیا۔ کرے کھیل اگم اتھاہ پُرکھ ابناشی آپ، آپ اپنی کار کما۔ جس دا آتم پر ماتم سوہنگ ڈھولا دھر دا جاپ، گر اوتار پیر پیغمبر گئے صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھولنہارا تاک، پڑدا اولہا رہیا اٹھایا۔ بھل کہے میرا ویکھو کھیل اگم، اگمڑا آپ جنا۔ میں قیمت وچ نکما، ٹکیاں مل رکھایا۔ کنڈے خار جمّ، پت تھنی لٹکایا۔ جگ چوکڑی بدل کے پر بھ ملن نوں میرا آگیا سماں، نو نو چار پندھ چکایا۔ اگے اوس دی سیجے سواں، جتھوں ستیاں نہ کوئے اٹھایا۔ دھر سندیشہ اِکو کہواں، بن رسنا جہوا بٹی دند ہلایا۔ جن بھگتو تہاڈا جو بن ایہتھے اوتھے رہے سدا نواں، بردھ بال بڑھاپا ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ کوڑی کریا کریو کوئی نہ طمع، سچ پریتی سنگر وچرن سرنا۔ گر اوتار پیغمبر جس کرنی توں کر کے گئے منع، اوہ محکم دینا بھگتایا۔ کلجک جیو جنت رہن نہیں دینا اٹھاں، اٹھ پر تکھ پڑدا دئے اٹھایا۔ دین مذہب ذات پات راو رنگ اوچ نیچ رہن نہیں دینا بنا، آتم پر ماتما اِکو دینا سمجھایا۔ نام سندیشہ سُن لو دو دو کتاں، دو جہاناں والی آپ درڑایا۔ تہاڈا کھیل بھگت بھگونت واگ دھٹا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ بھل کہے میں اپنا آپ رہیا پھول، پڑدیاں وچوں پڑدا رہیا کھلایا۔ سچ سندیشہ دیواں بول، نعرہ حق جنا۔ جن بھگتو سری بھگوان سدا وسے تہاڈے کول، جگ نیز نظر کوئے نہ پائیا۔ سنگر پریتی بجر کپائی کُنڈا لو کھول، گرہ مندر اندر بیٹھا سوبھا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترایا۔ بھل کہن میں ویکھنا ہر ہردا، گھٹ گھٹ کھوج کھوجایا۔ جگ چوکڑی رہیا پھر دا، شاہ سلطاناں ویکھ دکھایا۔ میں نظارہ نکلیا تھر گھر دا، جتھے وجے سچ ودھایا۔ میں وچھنا نو سو پُرانوے چوکڑی جگ چر دا، گنتی گنت نہ کوئے گنایا۔ دھن بھاگ درشن پایا اگم پر دا، مل کے خوشی منایا۔ ایسے کارن غنچیاں وچوں پت پت ہو کھردا، بند کھڑکی آپ کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دارنگ اک چڑھایا۔ دھر دارنگ چڑھائے ہر رنگیلا، انڈ تھرا آپ رنگایا۔ جن بھگتو بناں تہاڈا اک وسیلہ، میلا دھر درگاہیا۔ چار ورن سوہنا لگے سچ قبیلہ، اوچ نیچ ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ اِکو روپ نظری آئے نہ مدینہ، آتم انتر سوبھا پائیا۔ جگت وچھوڑا تھوڑا جل پینا، بھگت بھگوان کدے نہ ہووے جدایا۔ آد جگاد جگ چوکڑی ٹھانڈا

رکھے سینہ، اگنی تت نہ کوئے تپایا۔ تہاڈا سوہنا سمت اگے بدن والا چیت مہینہ، مہروان کھیل کھلایا۔ گرگھ رہے نہ کوئے کمینہ، کملپت لئے اٹھایا۔ مان دے کے اُپر زمینا، جہاں توں لئے چھڈایا۔ چوتھے جگ دی کر ترمیما، سوہنی اگلی ونڈ سمجھایا۔ کھہرا چھڈا دئے کولوں حکیمان، طیبیاں دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ لیکھا مکے جگت گرنتھ ننیماں، اکو شبد کرے شنوایا۔ دُھر دا حکم سب نوں کرنا پئے تسلیم، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ کھیل کرے اگلے آپ عظیم، عالیشان اپنا رنگ بدلایا۔ جگ چوکڑی پورب لکھیا دیکھے ضمیمہ، اکھر اکھر کھوج کھوجایا۔ گرگھ ہر جن بھگت سہیلا لکھ چوڑا سی وچوں بناوے اوہ نگینہ، جس دی قیمت نہ کوئے چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تھاوں تھانیا۔ لیکھا جانے تھان تھنتر، گھٹ گھٹ کھوج کھوجایا۔ سرب جیاں بدھ جانے انتر، بھيو اھیدا پڑدا لاہیا۔ نام نظارہ دیوے منتر، نر منتر کرے سنایا۔ پاوے سار ہر جن ساچے سنتن، ست ستوادی ہوئے سہایا۔ مانس جنم ساڈھے تن ہتھ کایا مائی پنج تت بنائے سنتن، گھاڑن گھرنہار سوامی اپنا رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سگلا سنگ آپ نبھایا۔ سگلا سنگ پر بھو نبھاوایا۔ دین دیال دیا کماویگا۔ رت رتڑی آپ مہکاوایا۔ گرگھ گر سکھ سجن سوئی سرت آپ اٹھاوایا۔ چرن دھوڑی کرا کے اکو مجن، دُرمت میل دھاویگا۔ سچ سرنائی جو جن لگن، تنہاں دی لاگت قیمت جھولی پادویگا۔ ایہتھے اوتھے دو جہاناں کرے عدل، انصاف اکو اک درڑاوایا۔ جنم وچوں جنم دیوے بدل، بدلہ پورب لہنا آپ مکاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کماویگا۔ سچ کرنی کار کماویگا۔ دین دیال دیکھ وکھائیگا۔ گرگھ گر گر آپ اٹھائیگا۔ مستک لیکھا لہنا جان کے دُھر، دھوڑی ٹکا آپ لگائے گا۔ ساچا منتر انتر جائے پُھر، من منسا میٹ مٹائیگا۔ میل ملاوے نواسی واسی انندپڑ، پڑیاں لوآں پار کرایگا۔ شبد اگلی سنا کے سُر، سرتی سچ وچ سمایگا۔ نرگن سرگن بنھ ڈور، ڈوری اپنا تند جڑائیگا۔ کر پرکاش اندھیرے گھور، جوتی جوت جوت رُشائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو اھیدا آپ کھلایگا۔ بھل کہے میری آؤن والی رتڑی چیت، سب نوں دیاں کرائیا۔ پُرکھ اکال نظری آؤنا نیتن نیت، ہر جن ساچے نین کھلایا۔ جس نوں لہدے کوٹن کوٹی کوٹ کیت، جگ چوکڑی بن کے پاندھی راہیا۔ سو صاحب سوامی گھٹ بھیتر لینا دیکھ، باہر لبھن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ جس دی مچھ داہڑی نہ کیس، نہ کوئے مونڈ منڈانیا۔ جس دا سوت دس دسمیش، وہ دشا کرے رُشانیا۔ جو

آد جگاد رہے ہمیش، نہ مرے نہ جانیا۔ جس دے حکمے اندر وشن برہما شو گنیش، کروڑ تیتیس سپس جھکانیا۔ سو بخشنہارا ساچی ٹیک، ٹکے مستک دے لگانیا۔
 گرکھاں بڈھی کر بیک، کوڑی کریا دے کڈھانیا۔ انتم دس کے ایکو ایک، ایکنار دے سمجھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار دیا
 کمائیا۔ بھل کہن ساڈی رہی رتڑی مول، مولا دیا کمائیا۔ چار جگ دا پورا کر کے قول، گر اوتار پیغمبراں دے دکھانیا۔ نویں جگ دی دھار دس کے اُپر
 دھول، دھرنی دے وڈیانیا۔ جن بھگتاں انتر آتم دے کے اِکو پاہل، نچھرس دے چکھانیا۔ اندر باہر گپت ظاہر سدا وسے کول، دُور دُر اڈا پندھ مُکانیا۔ نام
 سندیشہ و جاؤندار ہے ڈھول، شبدی راگ سنانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار سچّی سرنانیا۔ بخشے سرن سچ سوامی، سماں دے گواہیا۔
 جن بھگتاں سنا گئی بانی، بن اکھراں آپ پڑھانیا۔ پد دیوے اِک زربانی، زرویر ہوئے سہانیا۔ کھیلے کھیل ہر گھٹ جان جانی، جانہار بے پرواہیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ درسایا۔ بھل کہن اسیں اِک دُوبے نال گئے جڑ، سوہنا جوڑ بنانیا۔ لگی پریتی نبھ جائے توڑ، ادھ وچکار نہ
 کوئے اٹکانیا۔ اِک پر بھو دی ساچی لوڑ، کوڑے ناتے دتے مکانیا۔ جو اپنے نال سدا لئے تور، تڑت اپنے گھر وسایا۔ جتھے نہیں کوئی ٹھگ چور، یار کوڑ گڑیار
 نہ کوئے دسایا۔ جھگڑا رہے نہ کوئی اندھ گھور، اِکو نور سچ رُشنانیا۔ لیکھا کئے مور تور، سوہنگ روپ سماںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا
 میلا لئے ملانیا۔ ہار کہے تیس ویکھو میرا ملاپ، سوہنا نظری آیا۔ سو پر بھو دا جاپ، ہنگ وچ سماںیا۔ ترے گن میٹے تاپ، پنج تت نہ کوئے لڑانیا۔ رُوح بُت
 ہووے پاک، پتت پُنیت نہ کوئے دکھانیا۔ ناتا تئے کوڑا ساک، دین دُنی دے دُہانیا۔ آتم پر ماتم ہوئے اتفاق، ہر ساچے وجے ددھانیا۔ گر اوتار پیغمبر جس
 دی شاخ، سو شناخت اپنی دے کرائیا۔ جگ جگ دا پورا کر بھوکھت واک، واقعہ اگلا دے درڑانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا میلا
 لئے ملانیا۔ ہار کہے میرا ویکھو بھلاں نال اِکھ، سوہنا نظری آیا۔ اِکو مارگ دیواں دس، کراں سچ پڑھانیا۔ جس کارن گرکھو آئے نس، دُور دُر اڈا پندھ
 مکانیا۔ جن بھگتاں ملنا ہس ہس، اپنی ہستی دینی مٹانیا۔ پریم پریتی مانارس، کوڑی کریا نہ کوئے دسایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا راہ
 رہیا جنانیا۔ ہار کہے میں دس آیا تمام، کوڑی طمع دینی گوانیا۔ اِکو چپنا دُھر دانام، نام ندھانا اِک سمجھانیا۔ پورن ہوون سگلے کام، نہہکرمی کرم کمائیا۔ بھاگ

لگے نگر کھیڑا کایا گرام، ساڈھے تن ہتھ سوبھا پائیا۔ امرت آتم پینا جام، نچھر جھرنارس جھرائیا۔ جوت پرکاش کرنا بھان، اندھ اندھیرا اندھ مٹائیا۔ سنگر
 شبد سننا گیان، دوجی اور نہ کوئے پڑھائیا۔ اکو برہم ہووے دھیان، پاربرہم نظری آئیا۔ سوہنا مندر سوہے مکان، کایا ماٹی رنگ رنگائیا۔ جتھے پُرکھ اکالا دین
 دیالا کرے قیام، سچ سنگھاسن ڈیرہ لائیا۔ ٹھاکر سوامی ملنا ہووے آسان، احسان سر نہ کوئے چڑھائیا۔ جن بھگتو کوٹ جنم بھائیں لاؤندے رہو دیوان، بنا
 پر بھ درس لیکھامات نہ کوئے مکائیا۔ ہر کے نام پچھے بھائیں ہو جاؤ بدنام، بدی نیکی اپنا روپ دے بدلایا۔ تہاڈے اندر رہے نہ اندھیری شام، ست سچ چند
 کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مارگ اکو رہیا دسائیا۔ ہار کہے میں کراں حال حال، سب نوں رہیا جنائیا۔ سب دے سر تے
 کوئے کال، انت نگارہ رہیا وجائیا۔ لاڑی موت وجاوے تال، گھنگٹ گھ نہ کوئے رکھائیا۔ بن سنگر پورے کرے نہ کوئے سنجال، ساک سجن سین کم
 کوئے نہ آئیا۔ جگ چوکڑی میں کردا آیا بھال، کھوجت کھوجت پنڈھ مکائیا۔ دھن بھاگ جے نو نو چار پچھوں شہنشاہی سمت دا ملیا سال، رتڑی رت نال
 بدلایا۔ بھگت سہیلے تنگے نڈھے بال، گرگھ گر گر روپ بدلایا۔ جنہاں دے اندر نام خزانہ مال، اتوٹ اتوٹ دسائیا۔ اوہ اکو منڈے پُرکھ اکال، دوسر
 سیس نہ کوئے نوایا۔ اہناں دے گل وچ ایٹھے اوٹھے پرم پُرکھ دے سوہندے ہار، تند تند نال بندھائیا۔ لیکھے لگ گئے مورکھ گدھ گوار، جو جن آئے
 سرنائیا۔ نیز لوچن نین درس دیدار، انتر آتم وجے ودھائیا۔ انتم انت نہ ہون خوار، خواری کوڑی دتی کٹائیا۔ سچ دوارا دے کے دھر مسال، دھر دھام آپ
 بہائیا۔ جتھے پوہ نہ سکے کال، مہاکال بھے نہ کوئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہارج شیر سنگھ وشنوں بھگوان،
 ساچا بخشے اک پیار، ووبار ووباری اپنے نال رکھائیا۔

* ۲۴ ماگھ شہنشاہی سمت اپنڈ کلا ضلع امرتسر *

سچھنڈ دوارے حکم نرنکار، نرگن نرویر نراکار آپ چلائییا۔ محل اٹل سہائے اچ بینار، ست ستوادی سوبھا پائیا۔ نرگن جوت ہوئے اجیار، نورو نور نور

رُشائیا۔ مقامے حق پروردگار، لاشریک ڈیرہ لائیا۔ کھیلے کھیل اگم اپار، الکھ اگوچر اپنی کار کرائیا۔ دوسر نہ کوئے میت مُرار، سگلا سنگ نہ کوئے جنائیا۔ سچ
 سندیشہ دیوے اکو وار، دُھر فرمانا آپ درڑائیا۔ وشن برہاشو ہووو بے دار، نیتز لوچن نین اگھ گھلائیا۔ گر اوتار پیغمبر کرے خبردار، بھے بھو اک سمجھائیا۔
 چارے جگ ویکھو نین اگھاڑ، کرنی کرتا آپ کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی تھم ورتائیا۔ سچکھنڈ
 دوارے ست فرمان، ہر کرتا آپ جنائندا۔ درگاہ ساچی کھیل مہان، آد پُرکھ ابناشی کرتا آپ کرائندا۔ وشن برہاشو ہوئے سوادھان، آلس زندرا نظر
 کوئے نہ آئندا۔ گر اوتار پیغمبر کرن دھیان، سپس جگدیش اک جھکائندا۔ جگ چوکڑی ویکھو ایکا تھم دیوے بیان، مہما اکھ کھ سمجھائندا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا کھیل آپ وکھائندا۔ دُھر دا کھیل دتے بھگونت، پاربرہم پر بھ اپنی دیا کمائیا۔ ساچا سُنو اگم منت، اکھراں والی نہ
 کوئے پڑھائیا۔ نر نرائن جانو اکو کنت، ست ستوادی سو بھاپائیا۔ جس دی آد جگاد مہما اگنت، ویدیا وچ نہ کوئے درڑائیا۔ جو ایٹھے اوتھے دو جہاناں بنے بودھ
 اگادھا پنڈت، پاربرہم پت پر میثور اپنا تھم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیشہ نر زیشا اکو وار سُنائیا۔ سچکھنڈ
 دوارے کھیل سری بھگوان، ہر کرتا آپ جنائندا۔ ستوادی ویکھو اک نشان، دوجا نظر کوئے نہ آئندا۔ اکو مندر سچ مکان، چھپر چھن نہ کوئے چھہائندا۔
 اکو دیپ جگے مہان، تیل باقی نہ کوئے ٹکائندا۔ اکو تخت نواسی نوجوان، بن رنگ رُپ سو بھاپائندا۔ جو آد جگادی ساچا کاہن، بن سکھیاں رنگ رنگائندا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی کھیل آپ وکھائندا۔ دُھر دی کھیل کرے ہر کرتا، کرنی اپنی دئے جنائیا۔ آد جگاد دُھر دا بھرتا،
 پاربرہم پر بھ بے پرواہیا۔ ساچی منزل اگم اتھاہ اُچ مینار آپے چڑھدا، منزل حق نہ کوئے سمجھائیا۔ نراکھ وکھڑ ڈھولا آپے پڑھدا، رسنا جہوا بتی دند نہ کوئے
 ہلائیا۔ نر ویر ہو کے اپنی کار کردا، نر نکار ہو کے ساچی کار کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا گھر ویکھ وکھائیا۔ ساچا گھر ویکھ سچکھنڈ، ست
 ستوادی خوشی منائندا۔ پڑدالاہ کے کوٹ برہمنڈ، بھيو ا بھیدا آپ جنائندا۔ وشن برہاشو دوارے سد، سدا اکو نام الائندا۔ گر اوتار پیغمبر ویکھو دُھر دی حد،
 حدود وند نہ کوئے وندائندا۔ پرم پُرکھ دی سارے جد، شبدی دھار آپ پرگٹائندا۔ جگ چوکڑی گئے لنگھ، ستجگ تریتا دواپر کلجک مات ہنڈھائندا۔ ساچی

سیجا ویکھو سُنہنجا پلنگ، پاوا چول نہ کوئے بنائیندا۔ بودھ اگادھ شبد انادا بن راگ تال رہیا وچ، وجہ سچ نہ کوئے سمجھائیندا۔ چووی ماگھ کہے میرا وقت سُنہنجا
 ہويا اچ، نو سو پُرا نوے چوکڑی جگ پنڈھ مکائیندا۔ شبد سندیشہ دینا گج، دو جہان برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال آپ سُنائیندا۔ پُرکھ اکال دین دیاں
 کرے کھیل آپ سمرتھ، دوجا سنگ نہ کوئے جنائیندا۔ اندج جیرج اُتبیج سبتج کھانی بانی ویکھنہارا حق، حقیقت پڑدا آپے لائیندا۔ شاستر سمرت وید پُراں جس
 دا بھو رہے دس، رسنا جہوا بٹی دند صفت صلاحندا۔ سو صاحب سوامی انترجامی پُرکھ بدھاتا گھٹ بھیتھر رہیا وس، گرہ گرہ اپنا ڈیرہ لائیندا۔ نرگن سرگن
 سرگن نرگن دیونہارا اگما رس، نخبھر جھرنا آپ جھرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار مکائیندا۔ چووی ماگھ کہے میٹوں آگئی یاد،
 پورب لہنا نظری آئی۔ سبجگ تریتا دواپر کجک منگدے گئے داد، در درویش ہو کے اگے جھولی ڈاہیا۔ گر اوتار پیغمبر کردے گئے فریاد، سچکھنڈ دوارے
 سیس نواہیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں توں رچنا رچی آد، انت ویکھے تھاؤں تھانیا۔ توں واگرؤ رام کرشن اللہ گاڈ، لاشریک تیری بے پرواہیا۔ تیرا نام کھنڈا اکو
 دسے راڈ، ڈنکا سچ سچ وجایا۔ بن اکھرا اپنا لیکھا کھت تیرا راگ، جگ چوکڑی کرے شنوایا۔ ساچا کھولے کوئی نہ راز، پڑدا اولہا نہ کوئے اٹھایا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا دے گھلایا۔ چووی ماگھ کہے تیرا ویکھیا سچکھنڈ دوار، سچ دوار وٹی ودھایا۔ گھر بیٹھ گرؤ اوتار، پیغمبر سیس نواہیا۔
 وشن برہما شو بن بھکھار، خالی جھولی ڈاہیا۔ توں داتا دانی دیونہار، دیاوان اکھوایا۔ جگ چوکڑی پیتے وچ سنسار، لوک مات اپنا پنڈھ مکائیا۔ بھوکھتاں وچ تیرا
 اظہار، کاغذ قلم شاہی دے گواہیا۔ چارے کھانی دسیں ادھار، چارے بانی صفت صلاحیا۔ دھن وڈیائی تیری پروردگار، لاشریک تیری سچ سرنایا۔ تیرا ویکھ
 ٹھانڈا دربار، درگاہ ساچی وجے ودھایا۔ ہوں بالک سیوک خدمتگار، درگھر ساچے پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم دے
 سمجھایا۔ پُرکھ اکال کہے سُنو پیغمبر گر اوتار، شبد سندیشہ دیاں سُنایا۔ جگ چوکڑی کھیل اگم اپار، نرگن سرگن حکم ورتایا۔ بودھ اگادھ شبد انادا بن لکھار،
 کاتب ہو کے قلم چلایا۔ چار ورن اٹھاراں برن لکھ چوراسی کھول کواڑ، ورن برن آپ سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانا آپ
 سُنایا۔ گر اوتار پیغمبر مارو لوک مات جھاک، بن اکھاں اکھ گھلایا۔ چاروں کُنٹ اندھیری رات، سچ چند نہ کوئے چکایا۔ جھکڑا پیازات پات، دین دُنی

لڑائی۔ آتم پر ماتم کرے نہ کوئے اتفاق، من واسنا ہوئی ہلکائی۔ سنگرُ شبد نہ دسے کسے ساتھ، اگئی ناد نہ کوئے وجائی۔ ساچی منزل چڑھے کوئی نہ گھاٹ،
 پیٹڈا پندھ نہ کوئے مُکائی۔ زرنتر سیجا سوئے کوئے نہ کھاٹ، سہنجی سیج نہ کوئے ہنڈھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا حکم آپ
 ورتائی۔ گر اوتار پیغمبر لوک مات لو تک، سچھنڈ نو اسی پُرکھ ابناشی آپ جنائندا۔ ساچا ملے کسے نہ حق، حقیقت پڑدا نہ کوئے اٹھائندا۔ شاستر سمرت وید
 پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی پڑھ پڑھ سارے گئے تھک، سنساروگ نہ کوئے مٹائندا۔ نام بھنڈارا گرہ مندر اندر ساڈھے تن ہتھ کھولے کوئی نہ
 ہٹ، ونجارا ونج نہ کوئے کرائندا۔ کوڑی کرپا مایا ممتا ہوئے ہنگتات وکارا کھیل بازی گر نٹ، سچ سوانگ نہ کوئے دکھائندا۔ لگی اگ آپ تیج وائے پر تھی
 آکاش من مت بدھ ساتک ست نہ کوئے کرائندا۔ چار ورن اٹھاراں برن کوئی یاد نہ کرے تڈھ، سجدہ سیس نہ کوئے بھکائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دی کھیل آپ درٹائندا۔ گر اوتار پیغمبر لوک مات کرو دھیان، صدی چوڈھویں دے گواہیا۔ صدق صبوری رہیا نہ کوئے ایمان،
 عملاں وچ نہ کوئے لوکائی۔ کوڑی کرپا چڑھیا طوفان، مائس مانو رہیا رٹھائی۔ ساچا ناد نئے کوئی نہ کان، تند ستار نہ کوئے ہلایا۔ زرن گن جوت پرکاش ہووے
 نہ اگئی بھان، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھنایا۔ مندر سوہے نہ سچ مکان، کایا مائی نہ کوئے رُشنائیا۔ من واسنا جگت پھرے سوان، بھجے واہو داہیا۔ منزل حق حقیقی
 چڑھے کوئے نہ آن، نو دوارے پندھ نہ کوئے چُکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر اوتار پیغمبراں رہیا سمجھائی۔ گر اوتار پیغمبر لوک مات
 کرو اشارہ، شبدی شبد جنائی۔ آتم پر ماتم کرے نہ کوئے پیارا، کوڑی کرپا نال کُڑمائی۔ جھگڑا پیا پُرکھ نارا، زرن رائن نہ کوئے منایا۔ ہوئے ہنگت لگا اکھاڑا، چار
 کُٹ دے ڈھائی۔ ساچی منزل پار کرے نہ کوئے کنارہ، نیا نوکا سچ نہ کوئے چڑھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نیتز نین رہیا کھلایا۔ گر اوتار
 پیغمبر کہن پر م پُرکھ سمرتھ، ایہہ تیری بے پرواہیا۔ جو زرن گن سر گن لوک مات آئے دس، لیکھا کھ کے قلم شاہیا۔ تیرا ناؤں زرنکارا دس کے آئے سچ،
 ست ستوادی حکم جنایا۔ نج نیتز نین کھول کے آئے اٹھ، لوئن اکو اک سمجھائی۔ ست دھرم دا پرگٹ کر کے آئے ہٹ، گر کھ گر گر آپ بھجھائی۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان تیری سرنائیا۔ پیغمبر کہن پر بھو در سجدہ، سیس جگدیش بھکائی۔ ایہہ کھیل اگما ہر دا، حیرانی سب دے اُتے

چھایا۔ توں آد جگاد جگ چوکڑی اپنا کھیل کردا، قدرت دا مالک بے پرواہیا۔ بن تیرے بھے کوئی نہ ڈردا، بھو اور نہ کوئے جنایا۔ کلجگ انتم لیکھا سب دا جائے ہردا، ہردے ہر نہ کوئے وسایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ سمجھایا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبر ویکھو انت اخیر، آخر دیاں سمجھایا۔ صدی چودھویں بدلن والی تقدیر، تدبیر اپنے ہتھ رکھایا۔ انتم کٹنا شرع والا زنجیر، شریعت اکو دینی درسایا۔ آتم پر ماتم کھیل دسنا بے نظیر، جگت نیتز نظر کوئے نہ پایا۔ جس منزل تے چڑھ کے بیٹھا کبیر، سچ دوارے ڈیرہ لایا۔ اوس دی دھر دی ہوئی تعمیر، باڈھی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ لیکھا مکے شاہ حقیر، شہنشاہ اپنا حکم ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا حکم اک سمجھایا۔ پیغمبر کہن پر بھ ساچے پروردگار، جلوہ تیرا نور خدایا۔ ہوں تیرے خدمتگار، بیٹھے سیس جھکایا۔ چوداں طبق کرن پکار، طوبی طوبی کر ڈھایا۔ اگلا لیکھا سمجھ نہ آوے وچ سنسار، انت اخیر و ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ سجدے کرن وارو وار، نیوں نیوں لاگن پایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا دئے سمجھایا۔ پُرکھ اکال کہے میں بھو اگلا دسدا ہاں، پیغمبر حکم جنایا۔ ہر گھٹ اندر وسدا ہاں، لکھ چوراسی ڈیرہ لایا۔ کوٹاں وچوں بھگت سنت سہیلے رکھدا ہاں، صوفی اپنے رنگ رنگایا۔ پر ماتم ہو کے آتم نال ہسدا ہاں، نج نیتز کر رُشٹایا۔ مارگ اکو سچ دا دسدا ہاں، دوجی اور نہ کوئے چترایا۔ کوڑی کریا شوہ دریائے سدا ہاں، نت نوت ویس وٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا حکم اک سمجھایا۔ دھر دا حکم کہے میں دین آیا فرمان، اکو اک جنایا۔ پر م پُرکھ ہونا پردھان، دو جہان وجے ودھایا۔ سچ جھلنا سچ نشان، نوست سوبھا پایا۔ چار ورنان دینا اک گیان، برن اٹھاراں حق پڑھایا۔ شبد کھنڈا نکنا وچوں میان، برہنڈ کھنڈ کرے رُشٹایا۔ شرع میٹے کوڑ شیطان، اندھ اندھیرا دئے گویا۔ سب نوں جنائے اکو رام، سینا سرتی آپ اٹھایا۔ کرشن دکھائے دھر دا کاہن، جس دانہ کوئی پتا نہ کوئی مایا۔ اکو پتر ہوئے بلوان، پروردگار نور خدایا۔ پُرکھ اکالا اٹھے نوجوان، بردھ بال نہ کوئے جنایا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹے وچوں جہان، لوک مات رہن نہ پایا۔ سبجگ ساچا دیوے دان، ست ستوادی آپ ورتایا۔ اکو نور کرے بھان، سچ سچ رُشٹایا۔ گر اوتار پیغمبر جس دادے کے گئے بیان، بھوکھتاں وچ پڑا دئے اٹھایا۔ سو سوربیرا حاضر حضورا کرنہارا سرب کلیان، کلمہ کائنات جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک ورتایا۔ ساچا

حکم ورتے جگ، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ مکے کعبے رہے نہ حج، حجرہ جگ نہ کوئے سہائیا۔ شاہ سلطان تخت تاج جان تاج، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔
 سجن ساتھی جان بھج، اگلا سنگ نہ کوئے بنائیا۔ مایا ممتا لگے اگ، امرت میگھ نہ کوئے برسائیا۔ کلج کاگ بدھی ہوئی گگ، ہنس روپ نہ کوئے وٹائیا۔
 چووی ماگھ کہے نو سو چرانوے چوکڑی جگ بچھوں میرا وقت سہنجن ہویا اچ، عاجز ہو کے سیس نوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر فرمانا
 اک اپائیا۔ دھر فرمان کہے میں دھر دا مالک، حکم آد جگاد سٹائیا۔ لوک مات بن کے آواں ثالث، دو جہاناں دیواں صفائیا۔ میرا سب توں دکھرا انوکھا کالج،
 بنا کلیمیاں کراں پڑھائیا۔ میری سمجھ سکے کوئی نہ نالج، ودیا وچ نہ کوئے وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبر دیکھے ننھے بالک، سنجگ تریتا دواپر کلج سیوا گئے کمائیا۔ جو
 سجریاں وچ منگدے گئے اکو عدالت، عدلی ہووے دھر درگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک سمجھائیا۔ حکم کہے میں دھر
 سندیشہ، کلج اتھ رہیا سٹائیا۔ پڑکھ اکال دساں ہر نریشا، نر نرائن وڈی وڈیائیا۔ جس دو جہان بدل دینا پیشہ، پیشتر پہلے رہیا فرمائیا۔ جھگڑا مکنا وشن برہما شو
 مہیشا، کروڑ تیتیسنا نہ کوئے وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبر اچکنا ٹھیکہ، لہنا دینا سب دی جھولی پائیا۔ انم پرگٹ ہونا پریم پڑکھ پر بھ ایکا، اینکار اکو نور خدائیا۔ دو
 جہاناں بخشے ٹیکا، مکے مستک دھوڑی لائیا۔ لکھ چوراسی وچوں مان وڈیائی دیوے جن بھگت جن ترے گن مایا لگے نہ سیکا، اگنی تت نہ کوئے بھجائیا۔ اندر وڑ کے
 مندر چڑھ کے نرگن سرگن دے بھیتا، آتم پر ماتم پر ماتم میلانے ملانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا حکم اک اپائیا۔ حکم کہے
 میں آوندنا جاندا، جگ جگ ویس وٹائیا۔ گر اوتار پیغمبر دیکھاں تھکا ماندا، سنجگ تریتا دواپر کلج آپ ہنڈھائیا۔ سچ بھنڈار دیواں اکو ناؤں دا، نر نرکارا
 آپ جنائیا۔ وسنا دساں ساچے گاؤں دا، سچھنڈ دوارا سو بھاپائیا۔ بھو چکاواں پتا ماؤں دا، پڑکھ اکال سرب سمجھائیا۔ مستک ٹکا لاواں دھر دے پاؤں دا،
 چرن کول سرنائیا۔ گرہ دکھاواں سچ نیاؤں دا، حق حقیقت پھول پھولائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ حکم کہے میں آواں
 آد جگاد، جگ چوکڑی پھیرا پائیا۔ گر اوتار پیغمبر دیکھاں سادھ، سنت صوفی فقیر کھوج کھوجائیا۔ نام سندیشہ دیواں اکو ناد، دھن آتمک راگ سٹائیا۔ ورن
 برن چکا اک سماج، ذات پات پڑدا لایا۔ دھن سنا جگت راگ، تال تلوڑا کراں شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔

دُھر تھم کہے میں دس گیتئی اوتار، طرح طرح سمجھائی۔ سب نے رہنا خبردار، بے خبراں خبر پہنچائی۔ سبجگ تریتا دواپر کھجگ بیتیا وچ سنسار، انتم وجے
 اک ودھائی۔ پرگٹ ہونا نر نر نکار، نر اکار پھیرا پائی۔ جس نوں سدا کرو نمسکار، نیوں نیوں سیس نوایا۔ جس دی جوت جگت ادھار، جوتی جاتا بے پرواہیا۔
 اوہ آوے اپنی دھار، نہ کوئے جنمے پتا مایا۔ نر گن نور ہوئے اجیار، روپ رنگ ویکھ نہ کوئے سمجھائی۔ کاغذ قلم نہ لکھنہار، کاتب چلے نہ کوئے چترایا۔
 صفتاں وچ نہ کوئے اظہار، ڈھولیاں وچ نہ کوئے سنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا تھم آپ ورتائی۔ دُھر تھم میں دسیا پیر پیغمبر، عیسی
 موسیٰ محمد شبدی ناد وجائی۔ پروردگار سانجھے یار کرنا اک سامبر، لوک مات ویس وٹائی۔ صدی چودھویں میٹنا انت اڈمبر، ایکا چوکا کھوج کھوجائی۔ سرب کلا
 ہووے بھر تمبر، بے پرواہ نور الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا تھم اک درٹائی۔ دُھر دا تھم کہے میں دسیا موسے، مسلسل حال
 سنائی۔ بھو رہیا نہ کوئے دُجے، ایکا ایک سنائی۔ پڑدے کھولے سب دے گو جھے، عین عین نہ کوئے پڑھائی۔ کایا مائی بھانڈے کرے موڈھے، تن خاکی
 کھوج کھوجائی۔ ساچا لاہا کسے نہ سو جھے، نیتز نین نہ کوئے رُشائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا تھم اک اپائی۔ دُھر دا تھم کہے میں دسیا
 حق عیسیٰ، ایشٹ اکو اک جنائی۔ کھیل کرے جگت جگدیشا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جھگڑا مکا کے میں اکیسا، اینکار کرے رُشائی۔ ساچا تھم حق حدیثا، اکو
 کرے پڑھائی۔ پچھلا لیکھا جانے بیتا، چار جگ پھول پھولائی۔ آگے سبجگ لاوے ریتا، مارگ اپنا دئے سمجھائی۔ لکھ چوڑا سی پرکھے نیتا، چارے کھانی کھوج
 کھوجائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائی۔ تھم کہے میں دسیا محمد غلام، غمی خوشی وچوں باہر کڈھائی۔ تیرا منتر اں والا سلام،
 طرح طرح وچ ونڈائی۔ جس ویلے آوے آپ امام، عملاں دا مالک نور خدائی۔ دیوے سچ پیغام، حقیقت اک سمجھائی۔ کھو جے اُپر اسماں، زمیں اسماں پڑدا
 لاہیا۔ دکھا کے اک نشان، تارہ چند نور رُشائی۔ لئے حلفیہ بیان، بنا عبارت کر پڑھائی۔ دس اگئی کلام، کلمیاں کرے وڈیائی۔ توں بالک اک نادان، تھمے
 وچ سرنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا تھم اک ورتائی۔ دُھر دا تھم کہے میں شبد سندیشہ دتا دس گرو، ایشٹ دیو سوامی اکو اک
 سمجھائی۔ جس دا آد جگاد جگ چو کڑی کھیل ہندا شروع، شہنشاہ داتا بے پرواہیا۔ جس دا بھانا دو جہان کدے نہ مڑو، ست سمندر سار کوئے نہ پائی۔ جسدا

اِکو منتر نام ڈھولا شبدی پھرُو، فُر نے میٹے سرب لوکائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکرمی کرم کمائیآ۔ سندیشہ کہے میں دسدا رہیا بھگت،
 بھگوان بھو کھلایآ۔ پر بھ آؤنا لوک مات جگت، جاگرت جوت کرے رُشنائیآ۔ جس دا بنا گو بند توں کوئی نہ سمجھے وقت، چارے کھانی سار کوئے نہ پائیآ۔ جس
 دا حکم ہونا نام سخت، دیوے انت سزائیآ۔ چار جگ گراوتار پیغمبر اِکٹھا کر کے وفد، سچھنڈ کھیل ورتائیآ۔ نہ کوئی شودوالا مٹھ مندر ہووے مسجد، چار دیوار
 نہ کوئے جنائیآ۔ نہ کوئی کھان پین پہنن ہووے رسد، رستہ دین دُنی نہ کوئے وڈیائیآ۔ نہ کوئی ذات پات دین مذہب کرے حسد، نہ کوئی جھگڑیاں والی لوکائیآ۔
 نہ کوئی پنڈت پاندھا ملاح شیخ مسانک ہووے سعید، اکھراں والی ونڈ نہ کو وندائیآ۔ اِکو اینکار جوتی دھار ہووے مست، متوالے گراوتار پیغمبر لئے بنائیآ۔ جو
 آد جگاد جگ چوکڑی کدے نہ ہووے نشٹ، نیچے نال اپنا حکم ورتائیآ۔ سچ مینارے اینکار اِکو دتے اپنا درس، درش اِکو دئے وکھائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیآ۔ دُھر دا حکم کہے میں دسدا آیا سنت، سچن سچ جنائیآ۔ پر م پُرکھ پر ماتم اِک بھگونت، بھگون بے پرواہیا۔ لکھ چوراسی
 جس دا جیو جنت، گھٹ گھٹ ڈیرہ لائیآ۔ کلج پرگٹ ہونا انت، آخیری ویس وٹائیآ۔ جسدا اِکو نام اِکو منت، اِکو کرے پڑھائیآ۔ گڑھ توڑے ہوئے ہنگت،
 ہنگ برہم دئے سمجھائیآ۔ لکھ چوراسی وچوں جن بھگت بنائے تھوڑے سنگت، سگلا ساتھی آپ ہو جائیآ۔ جھگڑاپے منڈل منڈپ، پُری لوء گرا لائیآ۔ ہوئے
 دُہائی جیرج انڈج، اُتبج سبتج سار کوئے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی کار آپ بھگتائیآ۔ دُھر دا حکم کہے میں دسیا فقیر صوفی،
 سُفیاں وچ سمجھائیآ۔ جگت پر ماتمانوں لبھنا وچوں حرُوئی، بنا حرف عارف سمجھے کوئے نہ رائیآ۔ بھو ابھید سمجھ پاوے کوئی نہ سو جھی، پڑدیاں وچوں پڑدا نہ
 کوئے اُٹھائیآ۔ پُرکھ اکال دھار رہن نہیں دینی دُجی، اینکار اِکو رنگ رنگائیآ۔ ذات رہے نہ میں تُوں دی، تُوں ہی تُوں ہی سارے گائیآ۔ کھیل ویکھنی بُت رُوچ
 دی، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیآ۔ کار کرنی شبدی گو بند ہو ہو دی، ہوکا حق حق جنائیآ۔ وڈیائی ویکھنی ساڈھے تن کروڑ لوں لوں دی، گرکھ لیکھا رہن کوئے نہ
 پائیآ۔ بندگی گنی رسنا جہوا بٹی دند منہ دی، اجپا جاپ دئے ورتائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، فرمانا رانا اِک سمجھائیآ۔ حکم کہے میں سدے
 دیندا رہیا وارو وار، وارتا جگت سنائیآ۔ کلج اتم آؤنا کل کلکی اوتار، کلمہ ویکھے خلق خدائیآ۔ امام اماں دا سردار، صدیاں دا مالک بے پرواہیا۔ جوتی دا جاتا

ہووے اُجیار، نُور نُور رُشانیا۔ گر اوتار پیغمبر ادا سا نچھیا، پروردگار پھیرا پائیا۔ سچھنڈ دوارا کھول کوڑا، دھام اکو اک درسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپ دکھائیا۔ حکم سندیشہ کہے گر اوتار پیغمبر کھول کے دیکھو اگھ، بن اکھراں دیاں جنائیا۔ پُرکھ اکالا دین دِیالا نرگن جوت تگُو
 پرتکھ، پاربرہم پت پر میثور ساکھیات نظری آئیا۔ جس دا شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی گاؤندی چار جگ دے جس، صفتاں
 والے ڈھولے مات سناٹیا۔ جس دی مہما گاؤندے آئے سچ، سَت سَت سَت درڑائیا۔ جیہڑا کدے ہتھ نہ آیا وچوں ہڈ ماس ناڑی رت، رتیاں والی ونڈ نہ
 کوئے ونڈائیا۔ جس نے لکھ چوڑا سی جیو جنت بنایا پنج تت، وشن برہما شولے اُچھائیا۔ اوہ مالک خالق پرتپالک دو جہاناں والی حقیقت حق، حکمران اک اکھوایا۔
 گھٹن بھٹنہار سدا سدا انتھک، تھکاوٹ جگت مات نہ کوئے بنائیا۔ سوچ دوارا کھول کے ہٹ، بھگت سہیلے گرگھ چیلے سنت سچن رہیا پرگٹائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی دا کرتا ویکھ دکھائیا۔ ڈھر دا حکم کہے جو رہیا دسدا، دہ دشا حکم سناٹیا۔ جس دوارے رہیا دسدا، سچھنڈ سو بھاپائیا۔ جس
 پریکی نال رہیا ہسدا، پریتم تکیا بے پرواہیا۔ جس دا کھیل ویکھیا جگ چوکڑی رتھ دا، رتھو اہی ہو کے سیو کمائیا۔ سو ویس وٹائے دیا کمائے رُپ پرگٹائے پُرکھ
 سمرتھ دا، سماں سمیں وچوں بدلایا۔ جو بھگت سہیلے سدا، ستن رنگ رنگائیا۔ جھگڑا مُکا کے شاہ رگ دا، شہنشاہ اپنا گھر دے سمجھائیا۔ جتھے اکو دیک جگدا،
 دوس رین ہوئے رُشانیا۔ جھگڑا مُک جائے کعبے والے حج دا، شودوالا مندر مٹھ سپس نہ کوئے جھکائیا۔ سچ سگھاسن پُرکھ ابناشن اکو سجدہ، سجداں دا لیکھا دے
 مُکائیا۔ نُور نُورانہ ہو کے دگدا، دغیبازی دے گوائیا۔ جو سب نوں گھٹ گھٹ بھیتر ہو کے تگدا، پنا اکھاں اگھ کھلایا۔ اوہ کھیل کرے جگ سچ دا، ساچے
 دی ساچی سچ وڈیائیا۔ سچھنڈ دوارا کہے میں اوسے پُرکھ اکال نال دسدا، جو میرے اندر سو بھاپائیا۔ گر اوتار پیغمبر چرن دوارے سدا، حکمی حکم منائیا۔ کوئی
 لیکھ نہ جانے اِن دا، کلکاتی کرم کانڈ نہ کوئے کٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، فرمان اپنا رہیا سناٹیا۔ سُنو فرمانا ہر گوہند، پُرکھ اکال جنائیا۔
 گر اوتار پیغمبر جس دی بند، مات پت نہ کوئے وڈیائیا۔ تہاڈا مالک گنی گہند، گہر گسپھرا اکھوایا۔ جو آد جگاد جگ چوکڑی میٹے چنڈ، چنتا دے مٹایا۔ سو پُرکھ
 ابناشی گھٹ گھٹ واسی، نرگن زرویر نراکار سدا بخشنڈ، بخشش رحمت آپ کمائیا۔ جو امرت دھار دیوے ساگر سندھ، اتوٹ اٹت ورتائیا۔ جو مالک جیو پند،

برہنڈ کھنڈ کھوج کھوجا گیا۔ کی اُس دی کرو بند، نندیا وچ جگت لوکایا۔ جس دی تار ستار سمجھے کوئی نہ کنگ، مردنگ ازنگ آپ سنا گیا۔ جو لیکھا جانے
 سُرپت اند، وشن برہما شو رہیا اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک سمجھایا۔ دُھر دا حکم کہے میری انتم آگئی واری، وارتا
 پچھلی دینی بدلایا۔ چوتھے جگ دی کر خواری، خواہ مخاہ دینا مٹایا۔ دین مذہب ذات پات انتم جانی ہاری، جو ہر جو اپنا حکم سنا گیا۔ چار کُنٹ دہ دشا دیکھنی
 اُجاڑی، ساچارنگ نہ کوئے رنگایا۔ سب نے یاد رکھنی چوہوسی ماگھ دی دہاڑی، نو سو پُرانوے چو کڑی جگ پچھوں مات آ گیا۔ اُٹھن لگی مَوَت لاڑی، رائے
 دھرم دوارے لئے انگڑایا۔ میں پھرنا جنگل جوہ پہاڑیں، اُچے ٹلے پر بت کھوج کھوجا گیا۔ میں سنجگ تریتا دواپر کلجگ رہی کواری، مینٹوں جیوت انت نہ
 کوئے پرنا گیا۔ میں لکھ چوڑاسی وچوں لبھن چلی ناری، صدی چو دھویں پھیرا پائیا۔ میرے سپس اگئی کھاری، جس دی دھار نہ کوئے درڑایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کما گیا۔ حکم کہے میرا آ گیا انتم ویلا، ویلے سر دیاں سمجھایا۔ اگلے سال ناتا ٹٹنا گرو چیلہ، چیلہ گرو سپس نہ کوئے
 نوا گیا۔ لاڑی مَوَت گھر گھر چاڑھن آؤنا تیلہ، سگن اپنا رہی دکھایا۔ پُرکھ اکال نے کرنا کھیل نویدا، نرکار اپنی کار کما گیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ چوہوسی ماگھ کہے میں گیا جاگ، جاگن ویلا دیاں درڑایا۔ سر شئی دا بھجن والا چراغ، ایشی نور نہ کوئے رُشنا گیا۔ اگے ہو نہ
 پکڑے کوئی واگ، سہارا سچ نہ کوئے جنا گیا۔ ہنس بدھی ہوئی کاگ، مانک موتی چوگ نہ کوئے چنگایا۔ دُرمت میل نہ دھوئے کوئے داغ، پاپاں پُنیت پوت
 نہ کوئے دکھایا۔ چار کُنٹ پینی بھاج، بھانڈا بھجے جگت لوکایا۔ ماتا پُت رہے نہ سانجھ، نار کنت نہ کوئے ہنڈھایا۔ شہنشاہی نہ رہے راج، رعیت دے دہایا۔
 کسے سر نہیں رہنا تاج، تختاں والے دے اٹھایا۔ پر بھ نے اپنا کرنا کاج، سچکھنڈ دوارے حکم سنا گیا۔ گر اوتار پیغمبر رہے بھاج، بھجن واہو داہیا۔ لوک
 مات کس نوں دیئے امداد، نیڑے ہو کے انت چھڈایا۔ سب نوں سانجھی پُرکھ اکال دی آگئی آواز، سنیہڑا اک درڑایا۔ کسے کم نہیں آؤنی جگت دی
 پڑھی نماز، حجریاں وچ نہ کوئے صفایا۔ رام نام کوئی نہ بنیا ساک، سجن سین نہ کوئے اکھوایا۔ جاناں چر پُرکھ اکال نہ مٹیا سب نے باپ، اگلا پندھ نہ کوئے
 مُکایا۔ انتم خاکی ہونا خاک، خالق نظر نہ کوئے کٹایا۔ آؤنا جانا رہے آن باٹ، مات گربھ پھند نہ کوئے کٹایا۔ کوٹاں وچوں تھوڑیاں مگنی واٹ، جو اکو

رہے منایا۔ صوفی سنت فقیر بھگت جن اندروں باہروں دسن پاک، رُوح بُت ہوئی صفائی۔ کایا کعبہ سوہی اک محراب، محبوبِ اکو نظری آئی۔ جس دے
 اُتے نہ کوئی تن نہ پوشاک، نہ کوئی بستر رہیا ہنڈھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائی۔ ماگھ کہے میری کڈی سوہنی آئی دہاڑی،
 دوس نالوں رین و جی ودھائی۔ اِنج سگناں نال اٹھن لگی مَوّت لاڑی، اپنا گھنگٹ اگھ کھلایا۔ میں تیری ویکھنی چار یاری، یارانے سارے دینے تڑائی۔ چار
 جگ میں بنی رہی بے اعتباری، آگے اعتبار دینا جمائی۔ چار کُنٹ پھیردی جاواں بہاری، بچیا رہن کوئے نہ پائی۔ مَلّا شیخاں رتڑی کیتی داہڑی، داؤ اپنا لینا
 لگایا۔ اگ لگا کے ناڑی ناڑی، انگ انگ دینا جلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم آپ سمجھائی۔ چوہوی ماگھ کہے میرا ہون لگا
 وادھا، ودھیا حکم سنائی۔ پُرکھ اکال سب دا دادا، دیاوان بے پرواہیا۔ گر اوتار پیغمبر جس دا گاؤندے راگا، ناداں وِچ سنائی۔ اوہ کرن والا کھیل تماشہ، خالق
 خلق بے پرواہیا۔ گوپی کاہن والی مگنی راسا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دین دُنی حد بدل دیوے پاسا، سار پاشا اپنے ہتھ دکھائی۔ چوہوی ماگھ
 کہے وِشن برہما شو سُنو سَت، سَت دیاں جنائی۔ کھجگ انتم سب نوں بھلی برہم مت، پاربرہم میل نہ کوئے کرائیا۔ بلیا میل نہ کملاپت، کنت کنتوہل سچ نہ
 کوئے ہنڈھائی۔ ایسے کارن کھجگ انتم سکے کوئی نہ رکھ، راکھا رہن کوئے نہ پائی۔ سَنگر بھلیاں قیمت پئے کسے نہ ککھ، کوڈی ہٹ نہ کوئے وکائی۔ بھایوں منکا
 منکا من دانام رہے رٹ، ہردے ہر نہ کوئے وسائی۔ سب دے بُرج مینارے جانے ڈھٹھ، ساڈھے تن ہتھ نہ کوئے چترائی۔ مُسلم سٹی آگے کرن لگے
 اکھ، مہینے تھوڑے باقی نظری آئی۔ پُرکھ اکال حکم دینا جھٹ، کلمہ کلمے وچوں الائی۔ دین دُنی وِجن والی سٹ، دین مذہب رہے گر لائی۔ حکم کہے میرے
 اُتے کریو کوئی نہ شک، میں جگ جگ حکم رہیا بدلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا کھیل آپ دکھائی۔ چوہوی ماگھ کہے میرا لیکھا کُجھ
 کُجھ، جگ چار سیو کمائی۔ بھگت سہیلے اٹھاواں جگ جگ، لکھ چوڑاسی وچوں باہر کڈھائی۔ پر بھ دا درس کراواں لگ لگ، پڑدیاں اندروں پڑدا لاہیا۔ نام
 سندیشہ دیواں رُک رُک، ہوئی ہوئی جنائی۔ مہمکھاں کولوں رُس رُس، پلا لَواں جھڈائی۔ گر کھیاں کولوں پُچھ پُچھ، بچھلا لیکھا دیاں مکائی۔ پُرکھ اکال دے بنا
 کے پت پت، پتا پوت دیاں جڑائی۔ اوہناں دا آون جاون لکھ چوڑاسی لیکھا جائے چھٹ، رائے دھرم نہ دئے سزائی۔ سَنگر شبد سہیلا پھڑ کے اگنی گٹ، دو

جہاناں پار کرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویلا وقت دے صفایا۔ چووی ماگھ کہے میں بھگتاں جوگا، جوگی جگیشتر گئے جنایا۔ میرا نام سندیشہ سدا ہوکا، حکم بے پرواہیا۔ ڈنکا وجاواں چوڈاں لوکا، چوڈاں طبق شنوایا۔ گرکھاں دیواں اگمی مویا، مجلس پر بھ دے نال بنایا۔ نو نو چار پچھوں ملیا موق، مکمل پڑا دیاں اٹھایا۔ گرگھو تہاڈے نال ہووے کدے نہ دھوکھا، سچ سچ سمجھایا۔ تہاڈا مارگ دسیا سوکھا، لکھن پڑھن دی لوڑ رہی نہ رانیا۔ تہاڈے چرناں بیٹھاں پھرے مکتی موکھا، مُفت سیو کمایا۔ ساچے نام دی لگدی رہے چوٹا، چوٹی چڑھ کے کرے شنوایا۔ جن بھگت سچ دوارے جگدی رہے جوتا، دیا باقی نہ کوئے بُجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دے حکم پار لنگھایا۔ چووی ماگھ کہے میں جاگرت ہویا، دو جہاناں وٹی ودھایا۔ بھگت سہیلا کدے نہ سویا، سُنیاں لواں اٹھایا۔ نام ندھان لے کے آیا دُھر دا ڈھوآ، سوہنگ سو جھولی پانیا۔ بن سننگر نانک اور نہ جانے کوآ، بھر میں بھلی سرب لوکایا۔ جاں گو بند جانے نواں نروآ، جو اتم گیا جنایا۔ اتم پر ماتم پر بھ نے اپنا بیج بوآ، دوجا روپ نہ کوئے دکھایا۔ آپے اتم آپے پر ماتم پار برہم برہم آپے ہوآ، بیج تت کایا مائی رہیا ہنڈھایا۔ سچ پرکاش نرمل جوت کرے لوآ، رنج لوچن کر رُشانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک ورتایا۔ دُھر دا حکم کہے ایہو حکم نرنکار، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ آد جگاد جگ چوکڑی ورتے ویج سنسار، دو جہان سپس جُھکایا۔ لکھ لکھ لیکھا گئے گرو اوتار، بھوکھتاں ویج جنایا۔ کلجگ اتم نہکلنک لئے اوتار، جس دا پتا نہ کوئی مایا۔ مہابلی اترے اپنی دھار، نورو نور کر رُشانیا۔ پیر پیغمبراں دا سردار، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ کلجگ اتم پاوے سار، مہاسار تھی ویس وٹایا۔ کرنی دا کرتا ہو کے خبردار، بے خبراں دے جگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمان دے درڑایا۔ چووی ماگھ کہے میں لاہیا پڑدا، اوہلا رہن کوئے نہ پانیا۔ پُرکھ اکال جس مندر اندر وڑدا، اوہو تن مائی خاکی سو بھاپانیا۔ سچکھنڈ دوار اوہو بن دا، جتھے نرگن جوت ہووے رُشانیا۔ گر اوتار پیغمبر اوہو جندا، جسدا روپ رنگ ریکھ نظر کوئے نہ آیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی بیڑا اوہو بنھدا، کھیوٹ کھیٹا شاہ پاتشاہ اک اکھوایا۔ اوہ لیکھا جانے کاپی مائی تن دا، تتوت کھوج کھوجا یا۔ اوہ جھکڑا مُکاوے تارا چند دا، چار گنٹ کرے رُشانیا۔ جو حکم سندیشہ گھلدا، سُنیہرے سچ سُنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہر نظر اٹھایا۔ چووی ماگھ کہے میں جگ

چوڑی آیا چلدا، بن پاندھی پندھ مُکایا۔ سچ سُنہیہڑے آیا گھلدا، شاستر سمرت وید پُران لکھایا۔ بھيو دسدا آیا جل تھل دا، پڑا مہینل آپ اُٹھایا۔ سچ
 دوارا آیا ملدا، پر بھ چرن ملی سرناہیا۔ کھیل ویکھدا رہیا گھڑی پل دا، پلک پلک وچوں بدلایا۔ بھگتاں دے اندر رہیا رلدا، بن تت وجود سوبھاپایا۔ پریم
 مُجبت اندر رہیا پھلدا، بُھل بُھلوڑی اک مہکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا رنگ رہیا بدلایا۔ چوڑی ماگھ کہے میری ہون والی بدلی،
 بدلہ چکے سرب لوکایا۔ گر اوتار پیغمبر سچ دوارے پُجے مزو مزلی، منزل اپنی پور کرایا۔ پُرکھ اکال بن کے عدلی، عدالت اِکو اک جنایا۔ جس دی ویل
 اگے ودھ گئی، وادھا بھگتاں وچ بناہیا۔ جو کریا سو اپنی جد لئی، یادداشت پچھلی رہیا دُہرایا۔ گوہند بن اکھراں اوہ کتاب کڈھ لئی، جس دی ستاں سطران
 وچ لکھایا۔ اگے پُرکھ اکال نالوں رہنا اڈ نہیں، جوت شبد ہووے کُڑمایا۔ سچ پریتی اِکو بچھ گئی، ڈوری تند نہ کوئے دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، نہکرمی اپنا تھم ورتایا۔ چوڑی ماگھ کہے میں ویکھیا چار گنٹ، دہ دشا دھیان لگایا۔ تھر تھر کب رہیا بیکنٹھ، سورگ رہیا گُراہیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں
 تھوڑے دسے لکھ، جو بھگت بھگونت وچ سماہیا۔ اِکو رکھ کے اوٹ، اوڑک اِکو رہے منایا۔ تن نگارے نام دی لا کے چوٹ، پنجاں رہے مٹایا۔ متا دا کڈھ
 ۲۷۳ کے کھوٹ، ہنگتا دُور کرایا۔ سچ ملن دی سوچ، اِکو اک پڑھایا۔ درشن کر کے نیتز لوچ، لوچن رنگ چڑھایا۔ جنم جنم دی پوری ہووے کھوج، اگے لبھن
 دی لوڑ رہے نہ رایا۔ آتم پر ماتم مل کے مانن مَوچ، مَوجودہ پر بھ دا درشن پایا۔ نہ ہرکھ رہیا نہ سوگ، چنتا غم نہ کوئے ستایا۔ بھائیں طنے دیون لوک،
 نندیا وچ لوکایا۔ پھیر وی تُوں میرا میں تیرا سوہنگ گاندے سلوک، صلح کُل اِکو رہے منایا۔ جس دا روپ نرمل جوت، نور نور وچ رُشناہیا۔ نہ کوئی ورن
 نہ کوئی گوت، دین مذہب نہ کوئے دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حکمے اندر تھم پر گٹایا۔ تھم کہے میں حکمی دھندا، آد جگاد جنایا۔
 گر گھ لبھاں دُھر دا بندہ، بندگی اِکو اک سمجھایا۔ کلج انت اخیری ویکھ کے کنڈھا، کنڈیاں وچوں باہر کڈھایا۔ پڑا لاه کے برہمنڈاں، منڈل منڈپ دتا
 بدلایا۔ اوس گوہند نوں ملو جس دا شبد اگئی کھنڈا، لوہار ترکھان نہ کوئے گھڑایا۔ لکھ چوڑاسی ماردیاں کدے پوے نہ دندا، سان اُتے نہ کوئے رگڑایا۔ دھونا
 پئے نہ وچ جل گنگا، نیر دی دھار نہ کوئے دکھایا۔ پنا میانوں کدے نہ ہووے ننگا، جگ نیتز درس کوئے نہ پایا۔ اوس گوہند دا ویکھو کنگھا، جو دُرمت میل

رہیا دھوایا۔ نال نیزے دا سوہنا ڈنڈا، جو برہمنڈ کھنڈ رہیا ہلایا۔ ساچی ڈھال دی اکو ونڈا، جو پاپاں توں پرے لئے کرایا۔ اوہ شستر کدے نہ ہووے گندہ، رگڑ دے نال رگڑ نہ کوئے رگڑایا۔ اوہنوں کھوہ سکے نہ کوئی بندہ، بندیکھانے نہ کوئے چھپایا۔ اوہ دو جہاناں آد جگاد جگ چوکڑی سبجگ تریتا دواپر کھجگ سدا کردا رہے دنگا، ڈنکا سچ وجایا۔ اوہ پر کھنہارا مندا چنگا، لکھ چوڑاسی ویکھ وکھایا۔ اپنا نیتراں کدی نہ ہووے اندھا، ویکھے تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان اگھ کھلایا۔ ماگھ کہے میں ویکھنا اوہ محبوب، جو مُجبت وِچ سمایا۔ جس دی حد نہ ہووے کدے محدود، ونڈاں وِچ نہ کوئے ونڈایا۔ عرشاں توں اُتے جس دا اُچ عروج، شہنشاہ اکھوایا۔ نہ تن وجود، کلبوت نہ کوئی پرگٹایا۔ جو منزل وسے اک مقصود، محفل سچ سمجھایا۔ جتھے چڑھ کے پڑھنا پئے نہ ہزارا درود، حضرتاں دا لیکھا رہے نہ رایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل دئے پرگٹایا۔ حکم کہے میں ویکھے شاہ حقیر، نوست کھوج کھوجایا۔ میں تئنے جگت فقیر، جو فقیریاں وِچ ڈھولے گایا۔ میں ویکھنے مات امیر، جو متا رہے ہنڈھایا۔ میں ویکھنے کعبیاں والے پیر، جو پیر رہے رنگایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حکم اکو اک سنایا۔ حکم کہے میں حکمی آیا، کھجگ اتم پھیرا پایا۔ میں ویکھنی ترے گن جگت مایا، متا موہ کھوج کھوجایا۔ کوڑی کریا ویکھنی چھایا، جو جگت شہنشاہ رہے لگایا۔ میں چار ورن اٹھاراں برن ویکھنا جو دوس رین رہیا گرلایا، کوک کوک کوک سنایا۔ میں چووی ماگھ ویکھنا جو لوک مات اپنا ناؤں پرگٹایا، ودی سدی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ گرہ نچھتر نہ سنگ رلایا، گھڑی پل نہ کوئے جنایا۔ اکو ایک سیس جھکایا، جگدیش ملی سرنایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر اپنا نام درڑایا۔ گر اوتار پیغمبر ہوو سوادھان، سانجھا یار حکم سنایا۔ سارے سُنو اک کلام، چار جگ دا پندھ مکایا۔ اکو ایشٹ کر دو جہان، درشٹ سچ کھلایا۔ پر بھ چرن بنے مہمان، نرگن اگے نرگن سیو کمایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دامن، نشان اکو رہیا وکھایا۔ گر اوتار پیغمبر تئو نشانہ، نشا سب دی دئے کرایا۔ جس دا لیکھا اتم پر ماتم وِشنوں بھگوانا، پار برہم پر بھ پھیرا پایا۔ جو ایٹھے اتھے دو جہان ہووے پردھانا، برہمنڈ کھنڈ پری لوء حکم سنایا۔ جس دا راگ شبد ناد دُھن کلاما، کائنات کرے پڑھایا۔ جس دا وجنا سچ دامہ، ڈنکا اکو اک سنایا۔ جو کل کلکی پہر کے بانا، باؤن لیکھا پور کرایا۔ جو بن کے وڈا اما، عیسیٰ موسیٰ محمد لیکھا دئے

سمجھایا۔ کلج مٹے اندھیری شام، سنجگ سچ کرے رُشناییا۔ جن بھگتاں بخشے اوہ مانا، ابھمان رہن کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل اُپر زمیں اسمانا، آشنا سب دی ویکھ وکھانیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈی پورب آسا، آہستہ آہستہ سارے رہے جنانیا۔ جگ چو کڑی پر بھو تیرا دے کے گئے بھروسا، بھاگ اِکو اک سمجھانیا۔ لیکھا لکھ کے گئے خلاصہ، خالص تیرا رنگ رنگانیا۔ دس کے گئے جوگ ابھیا سا، نام نغمہ اک سنانیا۔ نرگن جوت تیری اگئی شاکھا، تتوت نہ کوئے رکھانیا۔ تیرا گرہ پُرکھ ابناشا، سچھنڈ وجے ودھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نت نوت اپنے نام دی دس کے بھاشا، بھاکھیا دتی جگت لوکانیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھ دسدا رہیا بولی، انبولت راگ سنانیا۔ اندرے اندر درشی کھولی، خالق خلق دتی وڈیانیا۔ منوآ من نہ پاوے روئی، بدھی چلے نہ کوئے چترانیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم اِکو رنگ موئی، مولا اپنا پڑدا آپ اُٹھانیا۔ کوئی کرے نہ بہڑی بہڑی، کوک کوک نہ کوئے سنانیا۔ منزل نظر نہ آئے لمی چوڑی، سفری سفر نہ کوئے چکانیا۔ کوئی سمجھیا راگ نہ گوڑی، پڑدا اوہلا نہ کوئے اُٹھانیا۔ جگت واسنا ہو گئی بوڑی، باولی ہوئی لوکانیا۔ سنگر اکھر کوئی نہ جانے ڈھری، ڈھراں دا لیکھ نہ کوئے درٹانیا۔ گیان دھیان وچ ہر جوت کسے نہ اوڑی، بن اکھاں درس کوئے نہ پانیا۔ سمجھ آئی نہ سلوک پوڑی، چھتی راگ رہے گر لانیا۔ مانس دیہی کسے نہ سوڑی، لکھ چوڑا سی پندھ نہ کوئے مکانیا۔ منتر سنے کوئے نہ پھوری، فرنا من نہ کوئے چکانیا۔ جن بھگتاں جگ جگ پر بھ اپنے نال جاوے توری، ثرت اپنا تھم منانیا۔ سرشی نالوں درس دیوے چوری، کول بیٹھیاں نظر کسے نہ آئیا۔ ایسے کارن کہا درس دے جا بھوری، کایا بھورے اندر پھیرا پانیا۔ پریتی جڑ جائے توری موری، مہرے ہو کے کر رُشناییا۔ میں تیری سدا اڈیک رکھی لوڑی، لوڑیندا سا جن نظری آئیا۔ پر بھو پنا بھگت بھگوان دے نرگن سرگن کدے نہ سوہندی جوڑی، نار کنت روپ نہ کوئے وٹانیا۔ کلج انت نئیاد رہ گئی تھوڑی، صدیاں دے سال سالوں دے مہینے مہینیاں دے دن دین گواہیا۔ کلج جیواں کرنا بہڑی بہڑی، بھنیا پیا میل نہ کوئے ملائیا۔ چلھے چڑھن والی توڑی، ہانڈی سب دی دینی بدلانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر شبدی بن کے گھوری، گھور اندھیرے وچ ویکھے لوکانیا۔ گھور اندھیرا کہے پُرکھ اکال گیا چھپ، صدی چوڑھویں نظر کسے نہ آئیا۔ جنہاں ملیا اوہ کر گئے چپ، ناتا جگت والا ٹرانیا۔ اِکو بھگوان دے بن گئے پُت، مات پتا دی یاد نہ کوئے

ستایا۔ گوہند دے بن کے سوت، گودی سوں کے خوشی منایا۔ جوت اکالن دی سفل کر کے گھ، لکھ چوڑاسی ڈیرہ ڈھابیا۔ اُجل کر کے گھ، دُرمت میل
 دھوایا۔ دُکھ وِچ رہندیاں مانن سکھ، سکھ وِچ ملیا بے پرواہیا۔ اوہ باہروں تیاں والے منگھ، اندر جلوہ نور خدایا۔ ایہہ کھیل ابناشی اچت، پاربرہم پرہ
 آپ کرایا۔ جن بھگتاں مولی رت، رتڑی پرہ دے نال مہکایا۔ بھوایں دُنیا کہے پُچھ، اوہ اکو دا ڈھولا رہے سٹایا۔ اگے رہن نہیں دینا پڑدا اولہ لگ، نو
 کھنڈ پر تھی ست دیپ ڈنکا دینا وجایا۔ جس نوں گر اوتار پیر پیغمبر سچکھنڈ نو اسی کہہ کے رہے جھک، نیوں نیوں سیس نوایا۔ سو پُرکھ اکال اپنی دھاروں
 آیا اٹھ، زور ہو کے پھیرا پائیا۔ جن بھگتاں اُتے رہیا سٹھ، مہروان مہر نظر اٹھایا۔ شبد اگئی شیر ہو کے رہیا بک، بھبک اکو نام لگایا۔ جنہاں نے سوہنگ
 مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان گالی بک، وِشن برہما شو اگے سیس نوایا۔ اوہ سچکھنڈ دوارے جان توں کدے نہ جان رُک، گر اوتار سارے ہون سہایا۔
 دین مذہب ذات پات کھتری براہمن شودر ویش پنڈت پاندھے ملا شیخ گرنٹھی پنٹھی بھوایں سارے کرن دُکھ، گر گھ گر گر وِچ سمایا۔ اہناں مات گرہ پھیر
 لکنا نہیں اُٹا رُکھ، جماں والی نہ کوئے سزایا۔ جس نے بھجیا اوس نے گودی لینا چک، چار جگ دا لیکھا دئے مکایا۔ جن بھگتاں بھوایں لوک مات وِچ
 کھان نوں ملے نہ رجواں ٹک، اگے بھکھیاں دی بھکھ دئے مٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترایا۔ چووی ماگھ کہے میں پاون
 آیا سگن، سگل سرشی ویکھ وکھایا۔ جن بھگتو تھانوں اکو دی لگے لگن، لگ ماتر دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم گاؤنا بھجن، جو بھانڈا
 بھرم بھنایا۔ اندر باہر گپت ظاہر ایہتے اوتھے دو جہاناں بنے سجن، سگلا سنگ نبھایا۔ چرن پریتی وِچ رکھے مگن، مادھو اپنا رنگ چڑھایا۔ تہاڈا پنج تت لیکھے
 لائے خاکی بدن، بدلہ پچھلا دئے چکایا۔ شہنشاہی سمت توں تیس ہن اگے لگے ودھن، پچھلا بینڈا مکایا۔ دیپک ہو کے لگے جگن، چار ورن رُشایا۔ سچ
 دوارے لگے وسن، ہر سرن سرنایا۔ گیت گوہند گا کے لگے ہسن، ہستی وچوں ہستی لئی بدلایا۔ درشن کر کے نیتز لوچن اکھن، آخر میلا ملیا سچ سبھایا۔
 لکھ چوڑاسی وچوں وِچوں کے کھن، نام مدھانے لئے ہلایا۔ جنہاں نے پُرکھ اکال دا انت اخیری نیا بچن، بچیاں وانگ گود اٹھایا۔ سوہنا روپ ہیرے بن
 گئے کنچن، کچیاں توں پکے رہیا بنایا۔ تہاڈا من رہن نہ دیوے چنچل، چت وِٹ ٹھکوری کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے

کھیل بے پرواہیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کی کرے پروردگار، ویکھو لوک مات اکھ ٺھلایا۔ محمد کہے اوہ سانجھ یار، سگلا حکم ورتایا۔ موسیٰ کہے میں کراں کی
 اظہار، لکھن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ عیسیٰ کہے میں دے کے آیا اشتہار، حکمے حکمے اندر سنایا۔ میرا باپ پروردگار، پرتاپ اک جنایا۔ گستاخ ویکھے وچ
 سنسار، مشتاق محبت وچ رلایا۔ نال اتفاق دے دیدار، ساکھیات کر رُشانیا۔ شاہ نواب بن دربار، درگاہ ساچی سو بھاپایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، پورب لیکھا ویکھ وکھایا۔ پورب لیکھا کہے میں ویکھی بچھلی لکھت، بن اکھاں نظری آیا۔ جگت نوں تھوڑا دسیا بھوکت، اشارے اشارے نال
 درڑایا۔ گر اوتار پیغمبر پر بھ دی بدن وچ فہرست، یکے بعد دیگرے سیو کمایا۔ مندے گئے اشٹ، حق حقیقت جگت جنایا۔ کچھ پڑدا رکھیا رام وششٹ،
 انگلاں پیچ چکایا۔ پُرکھ اکال بھگتاں نال بھوگنا گرہست، آتم پر ماتم تیج ہنڈھایا۔ کلج کوڑی کریا کرنی نشٹ، نچے نال پھیرا پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، لیکھا اپنے ہتھ رکھایا۔ لیکھا کہے میتوں کوئی نہ لکھدا، کاتب نظر کوئے نہ آیا۔ جس ویلے ناتا جڑیا گو بند نال سکھ دا، شبد اشارے نال گیا
 سمجھایا۔ بن نیز نیناں نور نورانہ دسداء، جاگرت جوت کرے رُشانیا۔ اوس ویلے نظارہ تکیا ایکنکار اک دا، اکو وچی ودھایا۔ نہ کوئی ہاردا تے نہ کوئی جتدا، نہ
 کوئی کرے لڑایا۔ گھر سوہے پُرکھ اکال اگے پت دا، پت پر میثور ڈیرہ لایا۔ اولٹا دھام سدا انڈٹھ دا، انڈٹھڑی کار کمایا۔ کچھ لیکھا اوس زالی چٹ دا، جو
 چٹھی گو بند بن اکھراں کول رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی دا کرتا کھوج کھوجایا۔ سچھنڈ دوارا کہے گر اوتار پیغمبر میرے وسنیک،
 جگ چوکڑی بہہ بہہ ڈھولے گایا۔ بن اکھراں سارے ویکھدے رہے تاریخ، تاریخ رہے سمجھایا۔ حرص ہو س وچ کردے رہے اڈیک، آشا آسا وچ
 بدلایا۔ تیرے وچ سچ توفیق، در ٹھانڈے سیس نوایا۔ توں سجن صاحب رفیق، اکو بے پرواہیا۔ تیرے اُتے اُمید، عملاں وچ سنایا۔ کلمے تیری توحید،
 اکھر تیری وڈیایا۔ فدا ہوئے شہید، شہادت گئے بھگتایا۔ منگ کے درس دید، چند نور رُشانیا۔ صدی چو دھویں سب نے اپنی کڈھنی رسید، جو پُرکھ اکال
 جگ جگ ہتھ پھڑایا۔ حکم نال کری تائید، بھے وچ سمجھایا۔ جس ویلے دین مذہب دی میٹنی لیک، لایق سارے لینے بنایا۔ لوک مات برہوں وچھوڑے
 دی وجنی چیک، طوبی طوبی سنایا۔ تساں میرے در توں منگنی اکو بھیکھ، بن بھکھاری جھولی ڈھایا۔ وچوں گو بند کرے تصدیق، شہادت دے بھگتایا۔ پر بھو

چار جگ دی ساڈی گئی قابلیت، کعبے کجگ رہے گر لائیا۔ اِکو تیرے ہتھ اہمیت، آمد وچ ہو سہائیا۔ سب دی بدل دے طبیعت، طمع دے گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حکمے اندر سرب بھوائیا۔ حکم کہے میٹوں یاد آئی آد شکت بھوانی، جو بھاونی وچ پھیرا پائیا۔ سنگھ پٹھ دتی نشانی، نشانہ اک جنائیا۔ نیز تک اُپر اسمانی، اسم اِکو اک دکھائیا۔ جس دے پچھے سب نے دینی قُربانی، گر اوتار پیغمبر بچیا رہن کوئے نہ پائیا۔ جس دی دھار پرگٹ ہونی سرگن روپ انسانی، جسمانی کار کمائیا۔ اوس دی کھیل ہونی رُوحانی، رُوپوش ہو کے ڈیرہ لائیا۔ جس نے دیکھنی جوہ بیگانی، دُور دُر اڈا پندھ چُکائیا۔ جس دی آد جگاد اِکو جہی رہے جوانی، بردھ بال نہ روپ وٹائیا۔ گر اوتاراں پیغمبراں جس دی گانی بانی، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قُرآن کھانی بانی اپنا راگ الایا۔ جس دا سنجھرس امرت پینا ٹھنڈا پانی، سرور اِکو اک سہائیا۔ جو داتا دانی ہونا دو جہانی، اٹوٹ اٹوٹ آپ ورتائیا۔ جو نام سندیشے دے پیغامی، پیغمبراں کرے پڑھائیا۔ جس دے حکمے اندر کھیلے کھیل چارے کھانی، انڈج جیرج اُتھج سیتج و بے ودھائیا۔ جس دُنیا کرنی فانی، فیصلہ حق حق سنائیا۔ اوہ کجگ انت صدی چوڈھویں لوک مات رہن نہ دیوے بے ایمانی، بیوہ دیکھے جگت لوکائیا۔ جھگڑا مُکا کے انجیل قُرآنی، اِکو نغمہ دے سنائیا۔ جن بھگتاں اُپر کرے مہروانی، محبوب ہو کے اپنا درس کرائیا۔ اگے منزل دتے آسانی، احسان سر نہ کوئے اٹھائیا۔ پندھ مُکا کے آون جانی، جانشین اپنے لئے بنائیا۔ لیکھا مُکا کے تیر کمانی، چلہ اِکو دے چڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرم کانڈ دے گوائیا۔ کرم کانڈ کہے ساڈا کوئی نہ رہنا جھگڑا، پر کرتی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ پُرکھ اکال مارگ دسنا سگلا، سچا راہ دکھائیا۔ گر کھو بھوناپے نہ وچ جنگلاں، ٹلے پر بت نہ کوئے جائیا۔ کوئی دوارا پے نہ منگنا، دوسر سیس نہ کوئے جھکائیا۔ کوئی تٹ کنارہ پے نہ لنگھنا، گنگا گوداوری جمنا سُرستی نہ کوئے وڈیائیا۔ پر بھ دواریوں پے نہ منگنا، سب کچھ آپے جھولی پائیا۔ پھرنا پے نہ پیریں ننگنا، تن بھوت نہ کوئے رمائیا۔ چھہا ونا پے نہ کوئے کنگنا، داہری مُچھ نہ کوئے کٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچّی سرنائیا۔ چوڈوی ماگھ کہے میں دیکھے بھگت میت، متر پیارے نظری آئیا۔ جو پندھ مُکا کے مندر مسیت، مشن اپنا رہے بدلایا۔ تُوں میرا میں تیرا گا کے دُھر داگیت، گو بند رہے سنائیا۔ پاربرہم تیری اچرن دیکھی ریت، کجگ انم وٹی ودھائیا۔ اِکو نام کر بختیش، بخشش رحمت آپ کمائیا۔ اِکو کلمہ دس حدیث، حق کری پڑھائیا۔

تیری رکھیے سدا اڈیک، نت لوچن راہ تکائیا۔ چووی ماگھ کہے اوہ سہنجنی آگئی تاریخ، طریقہ بچھلا دئے بدلایا۔ جن بھگتو تہاڈی آسا پوری ہووے امید، نراسا رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ اٹھایا۔ سر ہتھ رکھے پر بھ سوامی، سماں سمیں وچوں بدلایا۔ آد جگادی انتر جامی، انتر آتم ویکھ دکھایا۔ ساچی دس کے اگئی بانی، اگم کرے پڑھایا۔ امرت دے کے ٹھنڈا پانی، اگنی تت بُجھایا۔ آتم بنا کے ساچی رانی، سچکھنڈ دوارے دئے ٹکایا۔ جتھے اکو لے ہانی، دو جا نظر نہ کوئے ٹکایا۔ جھگڑا نک جائے چارے کھانی، انڈج جیرج اُتبیج سیتج نہ کوئے بھوایا۔ تہاڈا ملنا ہو یا آسانی، اصل روپ دتا دکھایا۔ بھوایں قلم نال لکھو بھوایں نال کانی، بھوایں شاہی دئے گواہیا۔ گرکھاں اُتے ہوئی دھروں مہربانی، لوک مات نہ کوئے اٹکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھانڈا بھرم بھو بھنایا۔ بھانڈا بھرم کہے میں سنگر بنا نہ بھجدا، بھے بھو نہ کوئے چکایا۔ سبھاگ دہاڑا ہو یا آج دا، وٹی سچ ودھایا۔ گرکھ سنت سہیلا سجد، در ٹھانڈے سو بھاپایا۔ نام پیالہ پیتا مد دا، خُماری اک چڑھایا۔ جھگڑا گیا نو دوارے حد دا، سکھمن ٹیڈھی بنک نہ کوئے سہایا۔ ایڑا پنگل کوئے نہ ڈکدا، پنج وکار نہ کوئے لڑایا۔ جنہاں دے اندر اکو دیک جگدا، نور جوت ہووے رُشایا۔ ناد و بے اند دا، آتمک دُھن شنوایا۔ ہنس روپ بنیا گرکھ گت دا، کاگوں ہنس بنایا۔ درشن ملیا اُپر شاہ رگ دا، گھر ساچے و بے ودھایا۔ جن بھگتاں جگ جگ پر بھو لہدا، بھگت سہیلا باہر کھو جن کوئے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار سچ سرناپا۔ سرن کہے میں آگئی دوارے، تھکی ماندی پھیرا پاپا۔ ہر جن ویکھنے بھگت پیارے، پریمی پریتم کھوج کھوجایا۔ جیہڑے متدے اکو اشٹ نرنکارے، درشت رہے بھلایا۔ منزل چڑھے اوس چُبارے، جتھوں پھیر نہ کوئے کڈھایا۔ ملیا میت سچ مُرارے، مل کے متر خوشی منایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا حق نظارے، حقیقت اپنی ویکھ دکھایا۔ چووی ماگھ کہے میں ہو یا خوش، خوشحالی دیاں جنایا۔ سنت سہیلے ویکھے انادی سٹ، جو سٹے پر بھ نے لئے اٹھایا۔ کلجگ اتم اوہناں مولی رُت، جو مولا وچ سماپا۔ جنہاں دے اندر وڑ کے رہیا بچھ، پُشت پناہ ہتھ ٹکایا۔ جو سبجگ تریتا دواپر کلجگ گئے رُس، انت آخری لئے منایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار مان وڈیایا۔ ملی وڈیائی بھگت جن، دھن جنیندی مایا۔ بھاگ لگا کایا مائی تن، تند ستار ہلایا۔ کوڑ واسنا بدھا من، متا موہ چکایا۔ جوتی نور چاڑھ

کے چن، اندھ اندھیر دتا گوانیا۔ جو سنگر شبد سُن دے سرون اپنے کن، کرنی دامالک کرتا ہوئے سہانیا۔ کر و سیر ابن چھری چھن، سچ دوارے دئے بہانیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار اک وڈیانیا۔ وڈیائی کہے میں گرگھ ویکھے وڈے، سوہنے سچھے نظری آنیا۔ جو آتم پر ماتم پریتی بچھے، تند
 ستار نہ کوئے تڑانیا۔ پرکاش ہو کے دیکھ جگے، جاگرت جوت رُشانیا۔ لوک مات جنم ملے اچھے، وادھا ہور دئے دکھانیا۔ ابناشی کرتا پڑدا کجے، سری
 بھگوان ہوئے سہانیا۔ جو پریم پیار پریتی اندر دُور نیڑیوں آئے بچھے، بن پاندھی پندھ مکانیا۔ ہر سنگت وچ بہہ کے سچے، سوہنا جوڑ جڑانیا۔ اہناں دے
 آون جاون لیکھے لگے، خالی ہتھ نہ کوئے مڑانیا۔ سب نوں درشن ہوئے اُپر شاہ رگے، راتیں سُنیاں لئے اُٹھانیا۔ پریم پیار دے دیوے مزے، رس اکو اک
 چکھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار سچ سرنانیا۔ چووی ماگھ کہے میں گاواں دُھر دا ڈھولا، بن ڈھولک چھینے راگ الاانیا۔ سنگر شبد بنیا
 جنہاں وچولا، دو جہاناں پار کرانیا۔ پڑدا اندروں چکھیا اوہلا، اندھیر رہیا نہ رانیا۔ گھر سجن ملیا مولا، ملکل موت نہ دئے سزانیا۔ اُلٹا ہویا نابھ کولا، امرت
 جھرنار رہیا جھرانیا۔ نوری نظری آیا آولا، نورو نور رُشانیا۔ جن بھگت جگت واسطے سدا بنیا رہے کلا، کلا کہے لوکانیا۔ پُرکھ ابناشی ویکھنہارا سب دے عملہ،
 ۲۸۰ کامل مُرشد پھیرا پانیا۔ جن بھگتو سناں کیہڑا نہاؤن جانا اُپر جمنا، گوداوری سُرستی گنگا پھیرا پانیا۔ تیرتھاں اُپر مول نہ بھونا، اٹھسٹھ نہ کھوج کھوجانیا۔ جنگلاں
 وچ مول نہ لبھنا، طلے پر بت نہ پندھ مکانیا۔ تہاڈے اندر دیکھ ہو کے جگنا، گرہ گرہ ہووے رُشانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حکم اکو
 رہیا سنانیا۔ حکم کہے میری تعلیم، طلبے گرگھ نظری آنیا۔ سبق دستاں اک عظیم، اعلیٰ ادنے نال ملانیا۔ جو کوئی سمجھے ڈنڈا میم، مات پتا ہووے جدانیا۔ جے
 کوئی اٹھ کھول کے ویکھے سین، سماں دئے گواہیا۔ جے مُرشد اُتے کرے یقین، یکا یک اپنا نور کرے رُشانیا۔ ساچی سکھیا وچ کرے مسکین، مسلہ اکو اک
 سمجھانیا۔ نیت رہے نہ کوئے نابین، اندھ اندھیر مٹانیا۔ بنا سجدیوں کہے آمین، واہوا تیری بے پرواہیا۔ ایہہ مارگ دھار جگت مہین، محرم نظر کوئے نہ
 آنیا۔ بنا شبد توں پر بھ دا نہیں کوئی جانشین، گر اوتار پیغمبر دین گواہیا۔ سنگر روپ نہ نرتے نہ مدین، ناری پُرکھ نظر کوئے نہ آنیا۔ نہ چنتا نہ نمگین،
 خوشی غمی نہ کوئے رکھانیا۔ در آیاں سب نوں کرے تسلیم، بن تسبیح مالا پار لنگھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نبیاں دا نبی رسولان دا

رسول، رسم اپنی دئے سمجھائیا۔ حکم کہے میں دسنی اپنی اگلی رسم، رستہ اک سمجھائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کھادی قسم، سوگند نال وڈیائیا۔ گوہند وڈیائی دتی اپنی بھسم، خاکی خاک نہ کوئے اٹھائیا۔ ناتا جھوٹھا چھڈ کے جسم، ممتا دتی مکائیا۔ پُرکھ اکال دا اکو اسم، اشارے نال سمجھائیا۔ دید ویکھو چشم، نور نور رُشائیا۔ اگے لیکھا کچھ ہون والا وچ پچھم، پشچاتاپ کرے لوکائیا۔ لاڑی موت لگے ہسن، ہستیاں دینیاں مٹائیا۔ پنج پیت نوں میرالوک مات ہونا جشن، خوشیاں وچ صلاحیا۔ جس ویلے دتی دربارے میرا میرا لگے رکھن، میری میری دینی اٹائیا۔ شاہ سلطان سکھ نال نہیں دینے سن، وسدے دینے ہلایا۔ بھجیاں نہیں دینے بھجّوں، بھوجل وچ لوکائیا۔ سبّناں دے بنے رہن نہیں دینے سبّوں، متراں نالوں متر تڑائیا۔ ہوئی ہوئی لگا کے اگن، چارکٹ کھیہہ دینی اڈائیا۔ کچھ جھگڑاپینا عدن، ادھیاں نوں لئے جگائیا۔ پھیراگے جائے سدن، نتیاں دئے اٹھائیا۔ اتر ڈنکے پھیر وچن، ڈورونال ہلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنا کھیل دئے پرگٹائیا۔ کھیل کہے میں پرگٹ ہونا، ہونی نال ملایا۔ گھر گھر سب نوں پئے رونا، خوشیاں رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ در در سب نوں پئے بھوونا، بستر سیج نہ کوئے ہنڈھائیا۔ پُرکھ اکال حکم ورتاؤنا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جن بھگتاں اکو ڈھولا گاؤنا، گا گا خوشی دکھائیا۔ توں میرا میں تیرا اکو نام دھیاؤنا، دھیان اکے وچ رکھائیا۔ چووی ماگہ کہے میں مزہ سیج چکھاؤنا، امرت دھار وھائیا۔ جن بھگت دوارا اک سہاؤنا، جتھے وجدی رہے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اگم اتھاہ بے پرواہ پروردگار سانجھیا یار نر نرنکار اپنا حکم آپ ورتاؤنا، وار تا پچھلی ویکھ دکھائیا۔

* ۲۵ ماگہ شہنشاہی سمت اہری سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر *

دھر حکم کہے میں سندیشہ دیواں سچا نامہ، ناؤں نرنکار اک جنائیا۔ مقامے حق سناواں سچ پیغام، کلمہ اگم اتھاہ درٹائیا۔ ابناشی کرتے پہریا جامہ، نرؤیر نرنکار نرنکار ویس وٹائیا۔ جس دا دو جہاناں وچنا اک دمامہ، دامنگیر ہووے لوکائیا۔ جس نوں سیس نواؤندے کرشنا راما، آد جگاد نیوں نیوں لاگن پائیا۔ جس

نوں عیسیٰ موسیٰ محمد کرن سلاما، سیس سجیاں وچ جھکائیا۔ جس نوں نانک گوبند کرے پرناما، نمستے کہہ کے دھوڑی ٹکا خاک رمائیا۔ جس دانت نوت اوٹرا
 بانا، پنج تت دیکھے تھاواں تھانیا۔ جو ست پُرکھ زرنجن گن ندھانا، گھر گمبھید وڈی وڈیائیا۔ جس دانت دھرم سچ نشانہ، نو نو چار آپ گھلایا۔ جس دا سمجھ نہ
 سکے کوئی پیمانہ، پیمائش اپنے ہتھ رکھائیا۔ جو دیونہارا زرنجن سرگن دھر دا دانا، وست امولک کایا گولک جھولی پائیا۔ جو جودھا سوربیر مرد مردانہ، بلدھاری
 نظری آئیا۔ جس دا سچھنڈ دوارا اکو نگر گراما، مقامے حق ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ دھر دا حکم کہے میں
 دیون آیا سچ دلیل، دہ دشا آپ جنائیا۔ سنگر شبد آد جگادی لکھ چوراسی اک وکیل، واقعہ سب دا کھوج کھوجائیا۔ دوسر اور نہ کوئے اپیل، حقیقت حق نہ
 کوئے درڑائیا۔ صدی چودھویں کلج انت سب دی کرن آیا تعطیل، کوڑی طمع ویکھ وکھائیا۔ بھگت سہیلے ویکھے جگت مسکین، لکھ چوراسی پڑدا لاہیا۔ حکمے
 اندر کرے تلقین، دھر فرمانا اک سنائیا۔ اگے دین مذہب ذات پات رہن نہیں دینی کوئی تقسیم، جگت ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ قدرت دا قادر اک رحیم،
 رحمت وچ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ حکم کہے نام سنیہہڑا دیواں سدا، سد سدمات سنائیا۔ حکمے اندر حکم
 پھرے بھجا، بھجن بندگی اک درڑائیا۔ چار گنت دہ دشا نور سمجھائے اکو سچا، ظہور ظاہر کرے رُشنائیا۔ کلج کوڑ رہے نہ کچا، پُرکھ ابناشی ڈیرہ ڈھاہیا۔
 سنجگ ساچا اُچے بچے، پُرکھ اکال گودی اک سہائیا۔ جو آتم پر ماتم سندیشہ دیوے پتہ، پت پر میثور نال ملایا۔ من واسنا کرے ہتا، ہتا کوڑی میٹے تھاواں
 تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، قادر قدرت ویکھ وکھائیا۔ حکم کہے میں بننا نام ونجرا، واجا انحد راگ سنائیا۔ بند کوڑی کھولنا تالا، تعلیم
 اکو دینی پڑھائیا۔ سچ خدائے دسنا اعلیٰ، پت پر میثور بے پرواہیا۔ لیکھا مکے جوت جوالا، جاگرت نور ہووے رُشنائیا۔ سجدہ ہووے حق تعالیٰ، طالب طلبا بنے
 لوکائیا۔ کرے کھیل پُرکھ اکالا، اکل کل دھاری کار کمائیا۔ سچ پرگٹائے سچی دھرم سالہ، چار ورن اٹھاراں برن سرنائیا۔ لیکھے لائے سب دی گھالا، جو دوس
 رین رہے دھیائیا۔ نام پائے اگئی مالا، من کامکا دے بھوائیا۔ گرکھ ویکھے سچا بالا، بالی بدھ لے اٹھائیا۔ کلج اندھیرا میٹے کالا، سنجگ ست کرے رُشنائیا۔
 ترے گن مایا توڑ جنجالا، متوت کرے صفائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوہلا دے اٹھائیا۔ دھر حکم کہے میں بننا رنگ رنگیلا، رنگت

اپنی دینی دکھائی۔ بھگت بناؤنے سچ قبیڈ، کامل مُرشد میل ملائی۔ مارگ دسنا نواں نُوینا، نام اِکو اک پڑھائی۔ جو سب نوں کرنا پئے تسلیم، تسبیح مالا نہ کوئے لٹکائی۔ دھام دکھاؤنا اک عظیم، عالیشان دے وڈیائی۔ کھیل ویکھنا اُتے زمینا، ضامنی بھرنی سرب لوکائی۔ راہ تکدا چیت مہینہ، چاتر سارے دین دُہائی۔ کوٹاں وچوں گرکھ لبھیا آپ نگینہ، قیمت کرتا آپے پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے مکہ مدینہ، مقبریاں اندر پھول پھولائی۔ حکم کہے میں دیون آیا اطلاع، سچ سندیشہ سرب جنائی۔ کرنا کھیل بے پرواہ، بے پرواہی وچ سمائی۔ جس نوں نیاں نور خُدا، خُدی ویکھے تھاوں تھانیا۔ جس دے نالوں ہوئے جُدا، پلُو رہیا جُھڈائی۔ اُس نے مارگ لاؤنا سدھا، سادھک سدھ دین دُہائی۔ جھگڑا مُکاؤنا نوں ندھا، اٹھاراں سدھاں نہ کوئے وڈیائی۔ آتم پر ماتم ملن دی دستنی بدھا، پاربرہم برہم میلانے کرائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کر کے کھیل ویکھ دکھائی۔ دُھر حکم کہے میں دسنبہارا سچ صلاح، صحیح سلامت رہیا جنائی۔ پُرکھ ابناشی اک ملاح، گر اوتار پیغمبر جس نوں سیس جُھکائی۔ ایٹھے اوتھے دو جہاناں بنے حق ملاح، نیا نوکا پار لنگھائی۔ رہبر ہو کے دتے راہ، راستہ براستہ اِکو دے سمجھائی۔ کوٹ جنم دے کٹے گناہ، مہر نظر نال ترائی۔ دھوڑی اِکا مستک دیوے لا، چرن کول کول سرنائی۔ دو جہاناں بخشے ٹھنڈی چھاں، سر اپنا ہتھ رکھائی۔ ایٹھے اوتھے بنے پتا ماں، بالک گرکھ گود اُٹھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد ہونہار سہائی۔ حکم کہے میں دسیا نام الہی اللہ، عالم علما کر پڑھائی۔ درگاہ ساچی سچ محلا، حکمے حق نور رُشنائی۔ کلمہ کائنات گھلا، عنایت کیتی دُھر درگاہیا۔ آتم پر ماتم پھڑکے پلا، پلک پلک وچوں بدلایا۔ در دوارا اِکو ملا، نو نو ناتا دتا تڑائی۔ گھر دکھایا نہچل دھام اٹلا، جتھے اِکو نور رُشنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے لئے اُٹھائی۔ ہر نام کہے میں وساں ہر ہر ہر دے، گھٹ گھٹ اپنا ڈیرہ لائی۔ کوٹن کوٹ میٹوں لبھدے پھردے، بھججن واہو داہیا۔ جو بھگت وچھنے چر دے، کلجگ سبھے رہیا ملائی۔ ناتے جوڑ کے دُھر دے پر دے، پت پر میثور دیاں ملائی۔ نظارے دکھا کے گھر تھر دے، سچکھنڈ ساچے دیاں بہائی۔ کلجگ کوڑی کریا گیڑے ویکھو گڑدے، لکھ چوراسی رہیا بھوئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائی۔ حکم کہے میں جگ جگ آواں جگ، نیت نیت ویس وٹائی۔ لیکھا جاناں اُپر شاہ رگ، پردہ پڑدا پڑدیاں وچوں چکائی۔ دُھر دا کراواں اگنی جج، جُجرہ اِکو دیاں دکھائی۔ جتھے من واسنا

سارے جانا تچ، ممتا موہ نہ کوئے ہلکانیا۔ سچ دوارے بہنا سچ، سجن ملے بے پرواہیا۔ درشن کرن رنج، رنج نیز اٹھ گھلایا۔ خوشیاں اندر ہوون گد گد، گداگر بن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ جنم جنم دی کرنی کیتی ہو جائے رو، سمرتھ دیوے مان وڈیایا۔ پچھلی پچھے مکے حد، اگے مارگ اک درسانیا۔ جتھے نام نگارہ رہیا وچ، ٹوں ہی ٹوں ہی راگ سنانیا۔ اکو بول جیکارا اگھ، اگھ اگوچر دے وڈیایا۔ ست سروپ ہو پرتکھ، زرگن جوت کرے رُشانیا۔ آتم پر ماتم کر کے وس، واسطہ اپنے نال جڑانیا۔ امرت امیوں دے کے رس، جام اگئی دے پلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا مندر اک گھلایا۔ ڈھر مہم کہے میں دسنا اکو مندر، چار دیواری نظر کوئے نہ آیا۔ جس دا سمجھے کوئے نہ جندر، ترے گن ویس نہ کوئے بنایا۔ من واسنا رہے نہ بندر، وہ دیشا نہ کوئے بھوایا۔ سوہنا سہنجن دسے اندر، اکو اک سو بھاپایا۔ نہ کوئی سوریہ نہ کوئی چندر، زرگن جوت کرے رُشانیا۔ نہ کوئی محل اٹل منارا دسے کندر، چھپر چھن نہ کوئے چھہایا۔ نہ کوئی سیس ڈنڈاوت کرے بندن، سر قدم نہ کوئے رکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ کوئی مستک ڈکالائے للائی چندن، رنگن کوڑ نہ کوئے رنگایا۔ ڈھر شبد کہے میں میٹن والا ہنگتا، ہنگ برہم دیاں سمجھایا۔ بودھ اگادھا بن کے آواں پنڈتا، پاربرہم برہم و دیا اک پڑھایا۔ جن بھگتاں دیواں ساچی سنتھا، سکھیا اکو اک سمجھایا۔ لیکھا مکا کے منزل کنٹھا، پڑدا اگلا دیاں گھلایا۔ لیکھا چک جاوے آواز سنن دا سنکھا، ڈھن آتمک راگ الا نیا۔ پون انجا کرے کوئی نہ پنکھا، ساتھک ست دیاں کرایا۔ کاگ روپ بنا کے ہنسا، سوہنگ جاپ دیاں جنایا۔ من ہنکار رہے نہ کنسا، کاہن کرشنا نظری آیا۔ دے وڈیائی وچوں سہنسا، جاگرت جوت کراں رُشانیا۔ اکو پُرکھ اکال دی کراں متتا، دو جا ایشٹ نہ کوئے رکھایا۔ جو گر اوتار پیغمبراں بناوے بتا، پنج تیت کرے رُشانیا۔ سو دیا کمائے گرکھ ساچے سنتا، بھگت بھگونت ویکھ دکھایا۔ آتم پر ماتم ناتا جوڑے ناری کنتا، کنت کنتوہل اکو نظری آیا۔ اندر باہر رنگ چڑھے بسنتا، ایٹھے اوتھے دو جہان اتر کدے نہ جانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن میلا میل ڈھر دی سنکتا، سنگ اپنا نال رکھایا۔ ڈھر شبد کہے میں سنگت وساں سنگ، سگلا سنگ آپ بنایا۔ گر اوتار پیغمبراں پوری ہووے منگ، آسا ترشنا رہے نہ رانیا۔ نام ندھان وجے مردنگ، برہمنڈ کھنڈ شنوایا۔ گرکھاں ملے انند، آتم رس چکھایا۔ ڈئی دویتی ڈھاہے کندھ، بھانڈا بھرم بھو بھنایا۔ ٹوں میرا میں تیرا ڈھر دا چھند،

* ۲۵ ماگھ شہنشاہی سمت ا سرکھ سنگھ، گرنکھ سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر *

دُھر حکم کہے میرا کھئے کوئی نہ لیکھ، جگ چوکڑی بھيونہ کوئے کھلائیندا۔ نظر نہ آئے کسے رنگ رُوپ ریکھ، کاغذ شاہی ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ نت
 نوت سدا دیونہارا ایک، اینکار آپ جنائیندا۔ جن بھگتاں دس کے اگڑا ہیبت، آتم پر ماتم میل ملائیندا۔ لکھ چوڑاسی وچوں لئے ویکھ، دہ دشا کھوج کھوجائیندا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانا آپ درڑائیندا۔ دُھر حکم کہے میرا مالک اک جگدیش، جگدیش بے پرواہیا۔ جس دے چھتر جھلے سیس،
 سچھنڈ دوارے سو بھاپائیا۔ جو نت نوت بدلنہارا ریت، جگ چوکڑی کار کمائیا۔ پاربرہم برہم دسہارا حق پریت، مُجبت اکو اک سمجھائیا۔ لکھ چوڑاسی پرکھے
 نیت، گھٹ بھیت ویکھ وکھائیا۔ گرکھاں بخشنہارا نام بھنڈارا وڈ بخشیش، بخشش رحمت آپ کمائیا۔ پیغمبراں دسہارا حدیث، حضرتان کرے پڑھائیا۔ لیکھا چکا
 کے بیس اکیس، سمت شہنشاہی پرگٹائیا۔ سرشی درشی اشئی ہووے بھے بھیت، سرسکے نہ کوئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا
 کھیل آپ سمجھائیا۔ دُھر دا کھیل کہے میں اگم اتھا، شاستر سمرت وید پُران سمجھ کسے نہ آئیا۔ میرا مالک خالق پر تپالک داتا بے پرواہ، بے انت بے عیب
 پروردگار نور خدائیا۔ جو جلاں تھلاں رہیا سما، برہمنڈ کھنڈ اپنا حکم ورتائیا۔ جس نوں گر اوتار پیغمبر سیس رہے جھکا، وشن برہما شو سیو کمائیا۔ پیغمبراں کہا
 نوری خدا، جلوہ گر نور رُشنائیا۔ بھگتاں کہا مہرواں، محبوب اک گوسائیا۔ جس دا جھلے سچ نشاں، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، دُھر دا کھیل آپ درڑائیا۔ دُھر دا کھیل کرے سمرتھ، شاہ پاتشاہ رہیا سناٹیا۔ کلجگ انت ہو پرگٹ، پاربرہم پر بھ اپنا ویس وٹائیا۔ سنجگ تریتا
 دواپر کلجگ جو گئے دس، دہ دشا کرے شنوائیا۔ کوٹاں وچوں بھگت سہیلے کھول کے اکھ، نراکھر کرے پڑھائیا۔ ست سروپ ہو پرکھ، جوتی جوت جوت
 رُشنائیا۔ نام ندھان سنائے انحد، نادی دھن آپ اُچجائیا۔ بھيو کھلا کے اُپر شاہ رگ، پڑدا اوہلا رہیا اٹھائیا۔ نام پیالہ دے کے انرس، مدھر رس خُماری اک
 چڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیلے کھیل ہر رگھرائیا۔ کھیلے کھیل کرتا پُرکھ، کرنی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جن بھگتاں کھول کے اندروں
 سرت، سٹی آتم آپ اٹھائیندا۔ نظری آئے اکال مورت، اکل کل دھاری اپنا راہ جنائیندا۔ ناد و جاوے شبدی تورت، تریا پد پنڈھ مکائیندا۔ چتر سگھڑ بناوے

مورکھ موڑھت، جس سر اپنا ہتھہ رکھائیندا۔ جن بھگتاں چرن دھوڑی دے کے دھوڑت، دُھر دا رکا آپ وکھائیندا۔ کایا چولی چاڑھ کے رنگ گوڑھت، دُرمت میل دھوائیندا۔ آسا منسا کر کے پورت، پورب اچھیا ویکھ وکھائیندا۔ لیکھا جانے اتر پچھم دکھن پورب، دہ دشا پڑدا لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک کھائیندا۔ چارکٹ کہے اساں ویکھیا کلجگ کوڑ، دہ دشا نظری آئی۔ من ممتا ہوئی بھرپور، آسا ترشنا وٹی ودھائی۔ ہوئے ہنگتا بنیا گڑھ غرور، نون س اکھرنہ کوئے پڑھائی۔ ترے گن تپے وانگ تندور، امرت میگھ نہ کوئے برسائی۔ سنگر سوامی دے نہ کسے حضور، حضرت درس کسے نہ پایا۔ ناد سنے نہ کوئے کوہ طور، شبدی ڈنک نہ کوئے شنوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں پینڈا مکا کے نیڑے دور، گھر مندر پڑدا لاپیا۔ جن بھگتاں پینڈا جائے مک، مکمل اگلا پندھ مکائی۔ جنہاں اکو ڈھولا گایا دُھر دی تک، تخم تاثیر دے بدلایا۔ آتم پر ماتم دیوے سکھ، گھر سجن خوشی وکھائی۔ بن باہوں لئے گھٹ، گودی اپنی آپ رکائی۔ مہروان ہو کے ابناشی اچت، چاترک ویکھے تھاون تھانیا۔ رت بسنتی مولے سنت سہیلا ہووے خوش، پت ڈالی آپ مہکائی۔ لکھ چوراسی نالوں بدل کے رخ، ہر جن ساچے لئے اٹھائی۔ بھاگ لگا کے جننی لکھ، دیونہار دے سچی سرنائیا۔ اجل کرے مات لکھ، دُرمت میل میل دھوائیا۔ جو چرن دوارے گئے پنج، پوجا پاٹھ سمرن جوگ ابھياس دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ سب کچھ اگلا گیا سچھ، پچھلا پندھ مکائی۔ محل اٹل سچھنڈ دوار ملے اچ، اوچو اوچ ہوئے سہائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی سرنائیا۔ سرنائی کہے جو پر بھ دی آیا سرن، سمیں سمیں ملی وڈیائی۔ نیتز کھلے ہرن پھرن، جگت ویدیا دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ بن پوجا پاٹھ دُھر دی منزل چڑھن، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکائی۔ نج نیتز اکو درشن کرن، دوجا اٹھ نہ کوئے منائی۔ جھگڑا مک جائے جنم مرن، لکھ چوراسی نہ کوئے بھوائیا۔ ناتارہے نہ ورن برن، آتم پر ماتم وے ودھائی۔ اکو پرسے سنگر چرن، دھوڑی اور نہ خاک رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت دے وڈیائی۔ جن بھگت کہے میرا انتر ہویا پاک، پوت دتا بنائی۔ ہر سنگر کھولیا تاک، پڑدا رہیا نہ رانیا۔ انتر انتر آتم پر ماتم جڑیا ساک، جگت سجن گئے تجائی۔ نظری آیا ساکھیات، جوت سروپی جوت رُشنائیا۔ جس نوں عیسیٰ موسیٰ محمد نیا باپ، پت پر میشور بے پرواہیا۔ اُس نے اکو دس کے اپنا جاپ، جیون جگت جگت دتی بدلایا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں بدل کے

اپنا ساتھ، سگلا سنگ بنایا۔ جو بھوکھتاں وچ گئے آکھ، سو لکھتاں ویکھے تھاوں تھانیا۔ کھجک میٹے اندھیری رات، ست ستوادی سچ چند کرے رُشانیا۔ جھکڑا میٹ کے ذات پات، اکو برہم دے سمجھایا۔ سنگر شبد کوئی نہ سکيا وچ، کھوجت کھوج نہ کوئے کھجایا۔ تن مائی پتلے ویکھے خاک، خالق روپ نہ کوئے بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے لئے اٹھایا۔ ہر جن ساچا جائے اٹھ، آلس نندرارہے نہ رانیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا جائے تھ، سنگر پورا ہوئے سہانیا۔ امرت جام پیائے اگمی گھٹ، اٹھسٹھ دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ جگت واسنا جائے چھٹ، آتم پر ماتم نال جڑانیا۔ گھر بسنتی مولے رت، پت ڈالی آپ مہکایا۔ گرکھ بوٹا کدے نہ جاوے سک، گوہند سورا ہوئے سہانیا۔ جس داروپ اگمی جوت، شبدی ڈنک وجایا۔ بدھی سکے کوئی نہ سوچ، و دیا وڈ نہ کوئے وڈیایا۔ جس نوں لجدے چوڈاں لوک، چوڈاں طبق رہے گر لایا۔ اُس دا اکو نرالا اکھر سلوک، سولاں کل دھاری سپس نہ سکے اٹھایا۔ جن بھگت اوس دا درشن کرن روز، کایا مندر اندر ملے بے پرواہیا۔ بنا گرکھاں توں کسے ہتھ نہ آوے مَوج، خالی دسے لوکایا۔ گر شبدی کرے نرالا چون، چو جی پریتم پھیرا پانیا۔ گرکھاں جنم جنم داکٹ وچھوڑا روگ، وچھڑیاں لیا ملانیا۔ مٹا کے ہرکھ چنتا سوگ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار آپ وڈیایا۔ وڈیائی کہے میں ویکھیا وڈا، داتا اکو نظری آیا۔ جس دا سچھنڈ دوارے سچ نشانہ گڈا، ست ستوادی آپ لہرایا۔ جس داروپ بردھ بال نہ بچہ نڈھا، جو بن وند نہ کوئے وندایا۔ جس دے حکے اندر وشن برہما شو بدھا، گر اوتار پینمبر سپس نوایا۔ اُس دا کھیل جانے نہ کوئی سمجھے نہ وجہ، بھو ابھید نہ کوئے کھلایا۔ سو صاحب سوامی انترجامی نرگن داتا پُرکھ بدھاتا پت پر میشور بھگت سہیلا لوک مات جاوے بھجا، نرگن سرگن پھیرا پانیا۔ بھگتاں نال کرے کدے نہ دعا، فریاں وچ رکھے لوکایا۔ اپنے نال پریم دا آتم دے کے مزہ، مزاج پچھلا دے مٹانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت لئے جگایا۔ بھگت سہیلا جاوے جاگ، جگتی سنگر آپ جنائندا۔ انتر آتم دے ویراگ، ویری اندروں باہر کڈھائندا۔ دُرمت میل دھو کے داغ، پتت پُنیت روپ وٹائندا۔ جھکڑا میٹ جگت سماج، دیناں مذہباں باہر کرانندا۔ دُھن آتمک سنائے راگ، چھتتی راگاں پنہدھ چکانندا۔ ہنس بنائے کاگ، مانک موتی چوگ چکانندا۔ نرمل جوت کر پرکاش، اندھ اندھیر مٹائندا۔ کپت ظاہر ہووے ساتھ، سگلا سنگ نبھائندا۔ اکو دس کے پوجا پاٹھ، سمرن جوگ ابھياس

رکھائیندا۔ اِکو منڈل دس کے راس، گوپی کاہن ناچ نچائیندا۔ اِکو سینا رام دس بنواس، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ اِک وکھائیندا۔ اِکو عیسیٰ موسیٰ محمد مار آواز، سوئے
 سوئے آپ اُٹھائیندا۔ نانک گوہند کھول کے راز، رازق رزق رحیم ویکھ وکھائیندا۔ نور نورانہ لکھ چوڑاسی دسے پر بھ دی ذات، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔
 آتم پر ماتم پر ماتم آتم آد جگادی ساک، سجن پُرکھ اکال اِک اکھوائیندا۔ کلج انت سری بھگونت بن کے دُھر دا کنت جن بھگتاں دیون آیا داد، مہروان
 مہروان مہر نظر نال پار لنگھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیندا۔ جن بھگت کہن ساڈی پو بھٹی، جوتی نور نظری آئی۔ لکھ
 چوڑاسی وچوں ملی چھٹی، جنم جنم نہ کوئے بھوئی۔ منزل کٹنی پئے نہ کوئے ترے کٹی، سکھمن ٹیڈھی بنک نہ کوئے پھرایا۔ وکاراں دی کرنی پئے نہ بتی،
 بتخانے وجے ودھایا۔ آتم اُٹھائے سٹی، سٹیاں لیا جگایا۔ مہروان مہر نظر نال کیتی سچی، دُرمت میل رہی نہ رایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، دُھر دا کھیل آپ وکھایا۔ آتم کہے میٹوں ملیا شبد اشارہ، ہر جو ہر ہر آپ دوائیا۔ میں من دا چھڈ سہارا، اُٹھی نال چٹرایا۔ کیتا جگت کنارہ، ناتا کوڑ
 تڑایا۔ پایا درس اگم اپارا، گھر سجن بے پرواہیا۔ دیا باقی ہو یا اُجیارا، زرگن نور جوت رُشائیا۔ سہنجن شبد نگارہ، نوبت اِکو حق وجایا۔ ٹھا کر بنیا پروردگارا،
 سانجھیاں نور خدایا۔ مقامے حق کرپسارا، بچھلا لیکھا دتا چکایا۔ سچھنڈ و سیا سچ دوارا، درگاہ ساچی سو بھاپایا۔ ملیا ایکا ایک ایکنکارا، اکل کل دھاری اپنے وچ
 سائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اِک اُٹھایا۔ آتما کہے میں سُنیا اِکو چندی، ڈھولا بے پرواہیا۔ دیناں مذہباں دی رہی نہ کوئی
 پابندی، ذات پات ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ من واسنا رہی نہ گندی، آسا ترشاناہ کوئے ہلکایا۔ ہتھ پھڑنی پی نہ چنڈی، کھنڈا کھڑگ نہ کوئے کھڑکایا۔ نیاد
 مک گئی رہن دی رنڈی، کنت سہاگی اِک ہنڈھایا۔ میں مندویوں بن گئی چنگی، چارے کُٹ وچی ودھایا۔ پر بھ درشن دی اگے رہے نہ تنگی، تنگدست نہ
 کوئے وکھایا۔ میں انتر گئی رنگی، باہروں نظر کوئے نہ آئی۔ گھر ٹھا کر سوامی ملیا سنگی، سگلا سنگ نبھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر مندر
 دے وکھایا۔ گھر مندر وکھائے سوامی سوہنا، ہر کرتا پڑا لایا۔ جتھے بھگت سہیلا گرکھ سوہنا، آلس نندراروپ نہ کوئے وٹایا۔ نیز اٹھ پئے کدے نہ رونا،
 چنتا غم نہ کوئے پرگٹایا۔ دُرمت میل پئے نہ دھونا، اِکو رنگ رہیا رنگایا۔ لوک مات پھر پئے نہ رونا، مات گر بھ نہ کوئے سزایا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، لیکھا لیکھے وچ رکھائیا۔ آتم کہے میں پایا اک ابناشی، پر م پُرکھ نظری آئی۔ اوس دی رہنا بن کے داسی، سیوک بن کے سیو کمائیا۔ جتھے خوشیاں والی ہاسی، ہستی اور نہ کوئے وکھائیا۔ اوہ سچھنڈ دانو اسی، دُو بے گھر کدے نہ جائیا۔ جتھے زمل جوت پرکاشی، نور نور رُشنائیا۔ نہ کوئی سچن نہ کوئی ساتھی، دُو جی ونڈ نہ کوئے بنائیا۔ نہ کوئی منزل نہ کوئی گھائی، نہ کوئی پوڑی ڈنڈا چڑھائیا۔ نہ کوئی دوس نہ کوئی راتی، سورج چند نہ کوئے رُشنائیا۔ نہ کوئی سندھیانہ پر بھاتی، گھڑی پل نہ کوئے وکھائیا۔ اکو جوت سدا اِکانتی، اک اکلَا نظری آئی۔ جو دیوے سچّی داتی، دیاوان ورتائیا۔ آتم کہے میں اوسے دی ذاتی، اتم اوسے وچ سمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال اُٹھائیا۔ آتم کہے میں ویکھیا سچ اند، اند اند وچوں آئی۔ میرا خوشی بند بند، بندگی اکو ڈھولا گائیا۔ وڈ بھاگن ہوئی مٹیا پندھ، منزل رہی نہ رائیا۔ جھکڑا مکیا سورج چند، منڈل منڈپ گئی پار کرائیا۔ میں نہیں رہی ہنگ برہم، پار برہم وچ سمائیا۔ مڑ کے پھیر نہیں پینا جم، جننی گود نہ کوئے اُٹھائیا۔ میرا پورا ہو یا کم، نہکرمی کرم کمائیا۔ سچ دوارے کھڑیا بٹھ، ڈوری تندری تند رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار سد سرنائیا۔ آتم کہے میرا ہو یا ملاپ، کوڑا ناتا دتا ٹرائیا۔ جس دا جیسا ساچا چپ، ملیا دُھر دا ماہیا۔ وچھوڑے وچ کٹنی اوکھی ہو گئی رات، رین نین نیر وہائیا۔ اگے بنیا سچّا ساتھ، سگلا جوڑ جڑائیا۔ لیکھا مکا کے پوجا پاٹھ، پورن برہم دتا درڑائیا۔ اپنے نال کر اتفاق، نفاق باہر دتا کرائیا۔ پورا کر بھوکھت واک، واقف ہو کے جوڑ جڑائیا۔ درشن دے کے ساکھیات، ست جوت کرے رُشنائیا۔ کرے کھیل بہہ بدھ بھانت، بھاؤ اپنا دے درڑائیا۔ جن بھگتاں میلا کر کے ساچ، سچ اپنے وچ ملائیا۔ دُھر دا مالک بن کے باپ، پتا پوت گود اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کوڑ وچھوڑا دتا مکائیا۔ کوڑ وچھوڑا مکیا ناتا، ناتواں رہی نہ رائیا۔ گھر سوامی پایا آقا، عقل بدھ نہ کوئے چترائیا۔ جو ہوئے سہائی ناتھ انا تھا، دیناں دے دڈیائیا۔ سنتاں جوڑ کے ساچا ناتا، ست ستوادی میل ملائیا۔ پورب جنم دیاں پوریاں کر کے آساں، آشا اپنے وچ سمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا میلا رہیا ملائیا۔ آتم کہے میرا ہو یا ملاپ، ملیا دُھر درگاہیا۔ سچ سنداواں بات، کہانی اک بنائیا۔ گرگھ نار بنے نہ کوئی کمذات، کلکھنی روپ نہ کوئے

بنائیا۔ آتم پر ماتم ناتا جوڑ کے ساک، گھر سجن لینا ملائیا۔ امرت دیوے بوند سوانت، نچھر رس چوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگت سہیلا اک اگیلا، اینکار ہر زرنکار دین دیاں، بھگت سہیلے دیکھے اپنے نال، لالن اپنے رنگ رنگائیا۔

* ۲۵ ماگ شہنشاہی سمت اکر نیل سنگھ دے گرہ نورنگا باد ضلع امرتسر *

سنگر حکم ساچا جوگ، جگیشتر بیٹھے دھیان لگائیا۔ راہ تگن چوڈاں لوک، چوڈاں طبق اٹھ کھلائیا۔ گر اوتار پیغمبر مانن موع، سنت سہیلے خوشی دکھائیا۔ سدا کھلا رہے لوچن لوچ، نیز نین ہووے رُشنائیا۔ بدھی رہے کوئی نہ سوچ، شبدی ناد دھن شنوائیا۔ یاد آئے دھر سلوک، سوہنگ ڈھولا اگو گائیا۔ منزل سکے کوئی نہ روک، وشن برہما شو سیس نوایا۔ پُرکھ اکال ساچی اوٹ، اوڑک اپنے رنگ رنگائیا۔ تن نگارے لاوے چوٹ، ڈنکا اگو اک سنائیا۔ کر پرکاش نرمل جوت، نور ظہور کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے لئے ترایا۔ ہرجن ساچے تارنہارا، کرتا پُرکھ بے پرواہیا۔ آتم پر ماتم بخشنہار سہارا، سوئی سرتی آپ اٹھایا۔ پندھ مکاوے کوڑ دوارا، نو دوارے ڈیرہ ڈھاہیا۔ ناد سنائے اپر اپارا، دُھن آتمک راگ الائیا۔ کایا مائی ہائی اندر کرے اجیارا، اندھ اندھیر دئے گوائیا۔ برہم نرنتر کرے پیارا، انتر اپنا رنگ رنگائیا۔ سچ سہنجنی سہائے سچ دوارا، محل اٹل و بے ودھایا۔ بے نظیر نظر آئے میت مرارا، لا تصویر اپنا درس دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا اپنے ہتھ رکھایا۔ دھر شبد کہے میں دسے نام ایک ٹیک، 'آد جگادی نظری آئیا۔ جگ چوکڑی دھارے بھیکھ، سنج تریتا دواپر کھجک ویس وٹایا۔ اکھراں والے کھے لیکھ، ناتا سٹراں وچ جڑایا۔ آتم پر ماتم کھولے بھیت، انہو اپنا راگ الائیا۔ نظری آئے نیتن نیت، نج نیز نین اٹھ کھلائیا۔ سنت سہیلے کرے ہیت، پریم پریتی توڑ نبھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا مکا کے ملا شیخ مسانک، مضمم اکو رنگ رنگائیا۔ سنگر شبد کہے میرا رنگ اول، جگ نیز نظر کسے نہ آئیا۔ جن بھگتاں رنگے اولڑا پلا، پلو اپنے نال گندھایا۔ دئی دوتی میٹ کے سلا، ثالث اگو دئے دکھایا۔ گھر دکھا کے نچل دھام اٹلا، گرہ مندر کرے رُشنائیا۔ دئی دوتی میٹ کے

سلا، ہوئے ہنگتا گڑھ تڑائیا۔ نرگن نر ویر نر اکار درشن دیوے اک اکلآ، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نیت نوت ویکھ
 وکھائیا۔ نیت نوت ویکھنہارا، واہواست نور کھیل کھلائیندا۔ نرگن سرگن لے اوتارا، لوک مات پھیرا پائیندا۔ شبد انادی دُھن جیکارا، نعرہ اکو اک سٹائیندا۔
 ست دھرم دا کھول دوارا، پڑدا آپ اٹھائیندا۔ پریم پریتی سچ پیارا، پت پریشور آپ سمجھائیندا۔ بھگت بھگونت ناتا جوڑ کنت بھتارا، سچ سہنجنی سوہا
 پائیندا۔ ڈھولا گیت سنائے اگم اپارا، سوہلا اپناراگ الائیندا۔ مولا ہو کے مولے مولنہارا، مہک اپنی اک اُچائیندا۔ تولا ہو کے تولے تولنہارا، شبد ترازو ہتھ
 اٹھائیندا۔ جگ چوکڑی کھیل کرے اپار اپارا، اپرپر سوامی اپنی کار کمائیندا۔ کلجگ انت لئے اوتارا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لحم
 آپ ورتائیندا۔ ہر شبد کہے میرا کھیل لوک مات، متا اکو نال پکائیا۔ کلجگ ویکھ اندھیری رات، چاروں گنت کھوج کھوجائیا۔ حق دے نہ کسے ذات، اذاتی
 دین دنی دے ڈھائیا۔ دھرم دوارا نظر نہ آئے ہاٹ، لٹیرے بیٹھے تھاواں تھانیا۔ دُرمت میل سکے نہ کوئے کاٹ، کایا کنجن گڑھ نہ کوئے سہائیا۔ جھگڑا
 مکائے نہ کوئے آن ہاٹ، لکھ چوڑا سی پندھ نہ کوئے مکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان کھیل کھلائیا۔ ہر شبد کہے میں ویکھیا کھیل
 خالق، مخلوق کھوج کھوجائیا۔ پُرکھ اکالا بن کے ثالث، دو جہاناں دیوے صفت صلاحیا۔ کوڑی کرپا رہے نہ کلجگ آلس، لوچن نین دے گھلائیا۔ میل ملائے
 دُھر دا مالک، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیا۔ ہوئے سہائی سدا پرتپالک، پاربرہم پر بھ نور خدائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے لئے ملایا۔
 ساچے گھر ہووے میلا، وجے سچ ودھائیا۔ اکو رنگ روے گر چیلآ، چیلآ گرو وچ سمائیا۔ ناتا جوڑے سجن سہیلا، اگلا سنگ نہ کوئے تڑائیا۔ لوک مات وقت
 نہ ہوئے ڈھیلا، ڈبھا وچوں دے کڈھائیا۔ دھام دکھا کے اک نوبلا، بخشنہار بخشے سچ سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوہلا دے
 چکائیا۔ پڑدا اوہلا چکے تن، اندھیرا اندھ رہے نہ رانیا۔ من واسنا بھجھے من، ممتا موہ تجائیا۔ گرگھ گر بنائے ساچا جن، جننی دے وڈیائیا۔ بیچ وکارا دیوے
 ڈن، ڈنکا شبد نام شنوایا۔ ساچا راگ سناوے کن، اگئی آواز الاہیا۔ مانس جنم بیڑا دیوے بنھ، شوہ دریا نہ کوئے رڑھائیا۔ گھر پرکاش وکھائے اگئی چن،
 جوتی چند دے چکائیا۔ لیکھا مُکا کے خوشی غم، اکو رنگ دے وکھائیا۔ لیکھے لا کے پون سواس دم، دامن اپنا لئے پھرائیا۔ بھاگ لگا کے کایا مائی چم، چم

درِ شئی دے تجانیا۔ میل ملا کے گرہ مندر ساجن ہم، ہنگ برہم اکو رنگ رنگانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا نام، نرا کھر دے پڑھانیا۔ نام کہے میرا رُپ سدا نرا کھر، اکھر میری صفت صلاحیا۔ میں سب نوں دساں دکھر، دکھرا گھر بنانیا۔ جتھے نہ کوئی سیلانہ کوئی پتھر، نہ کوئی قلم شاہیا۔ چوٹی چڑھ کے سخر، بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ اکو پر بھ دی یاد داکر، دوجا فقرہ نہ کوئے گانیا۔ جگ چوکڑی بچھوں نرگن دھاروں آیا نکل، نر ویر ہو کے سیو کمائیا۔ بھگت ادھارنا میتوں عشق، عاشق معشوق دوویں رنگ وٹانیا۔ اندروں کھول کے درِ شٹ، درِ شئی گیا بدلانیا۔ ناتا توڑ کے سورگ بہشت، سچکھنڈ دوارا دیاں سمجھانیا۔ جتھے اکو پُرکھ اکال دا ایشٹ، دوجا گرو نہ کوئے بنانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار سچی سر نائیا۔ سنگر شبد کہے میں ویکھیا ست ست ستواد، جگ جگ پھیرا پائیا۔ بن بھگتاں ملے نہ کسے داد، نانک دادک سارے دین دُبانیا۔ آتم ہوئے نہ کسے آزاد، من کا مکا نہ کوئے بھوائیا۔ کایا مائی کھیڑے ہندے دیکھے برباد، ساڈھے تن ہتھ اگنی تت جلائی۔ سنگر شبد سنے نہ کوئے آواز، پڑھ پڑھ تھکی لوکانیا۔ سجدیاں وچ پڑھن نماز، روزیاں وچ جھٹ لنگھانیا۔ جناں چر ملے نہ پروردگار آپ، اپنا پڑدا لاہیا۔ اونا چر کسے دا پورا ہویا نہیں جاپ، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی دے گواہیا۔ جنہاں دے وس گیا انتر آتم ساتھ، سگلا سنگ بنانیا۔ اوہناں دی پوری ہوئی آس، زمیں اسمان دوویں گئے تجانیا۔ اکو تک کے جوت پرکاش، پرکاش وچ اپنا ڈیرہ لائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم آد جگاد سدا ابناش، ابناشی اپنے وچ لکانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں رکھے اپنے پاس، پشت در پشت اپنا حکم منانیا۔

* ۲۵ ماگھ شہنشاہیا سمت انرین سنگھ دے گرہ پنڈ کنگ ضلع امرتسر *

سُنو سنگر ڈھولا نواں، ناؤں نرکارا اک جنانیا۔ جو کھسرا چھڑا وے کولوں جٹاں، ضامن ہو کے دے صفائیا۔ کوڑی کرپا میٹے طمع، تمنا بچھلی دے گوائیا۔ لیکھا چکا کے ہرکھ سوگ غماں، چنتا چکھا پرے ہٹانیا۔ لیکھے لاوے پون سواس دماں، دامنگیر پلو اک پھرانیا۔ جن بھگت رہن نہ دیوے کوئی نکما، گرگھ اپنے رنگ رنگانیا۔ نرگن نور چاڑھے چنہ، چند چاندنی اک رُشانیا۔ ہر جن دے کوئی نہ اٹھا، نچ لوں پڑدا لاہیا۔ جنہاں دُھر دا حکم مٹاں، من واسنا

دے بُجھائیا۔ جو سَنگَر شبد سُنن کتاں، سرون وجے ودھائیا۔ کسے نہیں ویکھیا گرو گرنتھ دا تیراں سو دس پتا، پاربرہم پر بھ کی کی کھیل ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بیہوا بھیدا دے کھلایا۔ سَنگَر تھم نواں نرول، جگ جگ پھیرا پائیا۔ سندیشہ دیوے انمول، انملڑی کھیل کرائیا۔ ناد و جاوے ڈھول، ڈنکا اک شنوائیا۔ دوارا دیوے کھول، پڑدا اوہلا اٹھایا۔ تولے پورا تول، نام کنڈا اک جنایا۔ جن بھگتاں وسے سدا کول، گھر بیٹھا سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان دیا کما کیا۔ شبد کہے میرا ویکھنا نواں جگ، نویں ملی وڈیائیا۔ بھگت سہیلے گرگھ چیلے چن چن، اکو رنگ دکھایا۔ پڑدا لاه کے اندر لگ، لایق سارے دینے بنایا۔ قیمت پاؤنی دھر دی تگ، توں میں رہے نہ رایا۔ اہناں لینا پچھ، جو پچھلے جنم آئے گائیا۔ اگلا لہنا پچھ، دیوے تھاؤں تھانیا۔ سَنگَر دوارے بخشے دھر دا سَنگھ، دُکھ درد رہے نہ رایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی دھاروں آیا اٹھ، نرگن نروریر ویس وٹایا۔ نواں جگ کہے میں سدا نوین، بہرنگا نظری آئی۔ تھوڑیاں وچوں تھوڑیاں دیواں یقین، بہنتیاں وچوں ہتے دیاں بھلایا۔ پر م پُرکھ دی وکھری نرالی تعلیم، اکھ وکھ وکھ وکھ وچ سمجھایا۔ جس دا حرف حروف بڑا مہین، قلم سیو نہ کوئے کما کیا۔ اوہ کرتا قادر کرنی دا کریم، کرائم جرائم سب دے ویکھ دکھایا۔ گرگھ رہن نہ دیوے نمگین، غمی خدی دے گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ نویں جگ دی نویں گنتی، ہتھو ہتھ بھگتاں دے سمجھایا۔ گرگھو تھادے چرن چھے گھنڈی لوڑے مکتی، رو رولاگے پائیا۔ تھادے جنم کرم وچ کیتی آپ درست، لیکھے دا لیکھا دتا بنایا۔ ویکھو پر بھ ملن توں کریو نہ کوئے سستی، جگت آلس کم کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے پشت در پشتی، پشت پناہ اپنا ہتھ کائیا۔ نواں جگ کہے میرا نواں نواں سندیش، نویاں نویاں مات سنایا۔ میرا لیکھا آد جگاد سدا نال دسمیش، دہ دشا و جدی رہے ودھایا۔ نیڈے آ کے میرے ہو کے پڑدا لاه کے لو ویکھ، پک پک وچوں بدلایا۔ جوتی شبدی دھر کے بھیکھ، بھیکھادھاری ویس وٹایا۔ مالک بن کے دھر نریش، نر نرائن رہیا سمجھایا۔ آد جگاد بھگت بھگوت ایکے دا ایک، ایکا اک نال جڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد بنے درویش، دردی ہو کے درد منگ منگایا۔

* ۲۶ ماگھ شہنشاہی سمت اگرنام سنگھ دے گرہ پنڈ کنگ ضلع امرتسر *

آتم پر ماتم سچا نام، ست ست دے گواہیا۔ بنا بناں توں ملے رام، ہٹھ تپ نہ کوئے دکھایا۔ نظری آوے دُھر دا کاہن، بنسری اگم اتھاہ
 وجایا۔ حضرت ہو کے دیوے پیغام، پیغمبر ہو کے کرے پڑھایا۔ سنگر ہو کے دیوے جام، نام خُماری اک رکھایا۔ کوڑی کریا جھگڑے میٹے تمام، طمع ممتا
 رہے نہ رانیا۔ سچ مارگ جنا کے اک آسان، راہ اکو سوبھا پانیا۔ جس منزل اُتے ملے بھگوان، گھر بھگتاں ویکھ دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا
 کر، میل ملانے سچ سُبھانیا۔ میلنہارا آپے لدا، جگ جگ ویس وٹایا۔ لیکھا جانے گھڑی پل چھن دا، اچھل چھلدھاری پھیرا پانیا۔ لہنا دینا چکاوے آد جگاد
 جگ چوکڑی گھڑی پل دن دا، جنم کرم ویکھ دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہروان بے پرواہیا۔ مہروان سدا محبوب، مُجبت وچ سمانیدا۔
 گرگھاں کڈھ کے ایکا دوج، ایکا دوجا رنگ چڑھانیدا۔ سچ دوارا جائے سوچھ، ناتا کوڑو کوڑ مٹانیدا۔ بھاگ لگا کے کایا بیخ ت بھوت، بھوت بھوکھت کال آپ
 سمجھانیدا۔ نام سندیشہ دے کے شبدي دوت، حکم اکو اک درڑانیدا۔ چاروں کُنٹ دے موجود، گھر ساچے سوبھا پانیدا۔ کرم کرم دا لیکھا کرے مؤتوف،
 سر اپنا ہتھ لکھانیدا۔ نر نرکارا نرگن اپنا دتے اوہ حروف، جس دی حرف حرف صفت صلاحندا۔ جو آد جگاد جگ چوکڑی سدا رہے معروف، ویلا وقت نہ
 کوئے سمجھانیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ست ستواد شبد اناد بودھ اگادھ، اکھ اگوچر اگم اتھاہ بے پرواہ شاہ پاتشاہ اپنی
 دیا کمائندا۔

* ۲۶ ماگھ شہنشاہی سمت اگدن سنگھ دے گرہ پنڈ مال چک ضلع امرتسر *

سنگر شبد کہے میں میٹنا کجگ کوڑ، لکھ چوڑا سی کایا کپڑ کھوج کھوجانیا۔ سنگھڑ سیانے بناونے منمکھ گدھ موڑھ، امرت آتم انتر رس چوانیا۔ پُرکھ اکال
 دین دیال ساچی بخشنی اک دھوڑ، مستک لکا دُھر دا اک دکھایا۔ آتم پر ماتم نرگن نرگن رنگ چاڑھنا گوڑھ، سرگن کایا مائی بیخ ت وچے ودھانیا۔ شبد انادی
 برہم برہمادی بودھ اگادھی بخشنی تور، ناد انادی ناد سنانیا۔ جوتی جوت ست پرکاش دینا نور، اندھ اندھیرا دینا مٹانیا۔ داتا جودھا دسنا اک سورپیر، شاہ پاتشاہ

سچا شہنشاہیہ۔ جس دانام انیلا دو جہاناں تیر، برہمنڈ کھنڈ ویکھ وکھائیہ۔ سو سوامی انترجامی گہر گبھیہر، بے نظیر دینا ملایا۔ جس دی نظر نہ آئے کسے شمشیر، شمشان بھومی کرے سرب لوکائیہ۔ آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت بدل دیوے تقدیر، تدبیر اپنی اپنے ہتھ رکھائیہ۔ جو لہنا دینا لیکھا جانے شاہ حقیر، ورن برن ذات پات تت وجود ویکھ وکھائیہ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل دئے کرائیا۔ سنگر شبد کہے میں دین دنی نوں دسنا جوگ، جگیشتر اکو اک سمجھائیہ۔ مایا ممتا ہوئے ہنگتا کٹنا روگ، ہنگ برہم کر پڑھائیہ۔ سنگر نام دی دسنی کھوج، چوداں ویدیا ڈیرہ ڈھاہیا۔ سچ اُپجاونا اک سلوک، سوہلا توں ہی توں ہی راگ الائیہ۔ بھاگ لگا کے کایا مندر ساچے کوٹ، کوٹ جنم دے پاپ دینے مٹائیہ۔ نام نگارے لا کے چوٹ، سوئی سرت دینی اٹھائیہ۔ کر پرکاش نرمل جوت، اندھ اگیان دینا گوائیا۔ سچ دوارے دسنی موچ، پرہ چرن ملے سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کوڑی کریا دئے بدلائیا۔ سنگر شبد کہے میں ویکھنے جگت سنسار، لکھ چوراسی پڑدا لایا۔ نو نو چار میٹنا دھواں دھار، برہمنڈ کھنڈ کر رُشنائیا۔ انڈج جیرج اُتھج سیج پاؤنی سار، چارے کھانی چارے بانی شبد شنوائیا۔ بھگت سہیلے سنت سجن لینے اٹھال، گرکھ گر گر رنگ رنگائیہ۔ شبد اگئی و جاؤنا تال، دُھن آتمک راگ سنایا۔ جھگڑا مُکاؤنا شاہ کنگال، شہنشاہ اکو دینا وکھائیہ۔ جس دا سچ دوارا سچکھنڈ سچی دھر مسال، شودوالا مٹھ مندر مسجد ونڈ نہ کوئے ونڈائیہ۔ نت نوت نرگن سرگن بچھ مُریداں حال، ہر مُرشد بے پرواہیا۔ مانو مانکھ مانس وچوں کرے بحال، تتوت کھوج کھوجائیہ۔ ست ستوادی ہو کے آپ دلال، دین دنی دامالک پھیرا پائیہ۔ جس دا گر اوتار پیغمبر دیندے گئے احوال، واک بھوکھتاں وچ صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی دا کرتا کار کماہیا۔ ہر شبد کہے میں بدل دینا سماج، چار ورن اٹھاراں برن دینا سمجھائیہ۔ آتم انتر دے کے دات، داتا دانی دینا ملایا۔ کوڑی کریا میٹ کے رات، ست چند کر رُشنائیا۔ نام ندھانا دس کے بودھ اگادھ، اکھر وکھر اک سمجھائیہ۔ بھگت سہیلے ویکھ کے سادھ، سجن لینے جگائیہ۔ جو ابناشی کرتا رہے ارادھ، دوجا اشٹ نہ کوئے منائیہ۔ من آتما ہوئے وساد، بسمل اپنا آپ کرائیا۔ جھگڑا کوڑ نہ رہے فساد، فیصلہ حق دینا سنایا۔ سرتی شبدی کر امداد، کامل مُرشد دینا ملایا۔ بن اکھوں جاون جاگ، نج نیز ہوئے رُشنائیا۔ ترے گن مایا پنچ تت بچھے آگ، امرت میگھ دینا برسائیہ۔ ہنس بدھی نہ رہے کاگ، کاگ ہنس روپ وکھائیہ۔ گھر ملاؤنا کنت

سہاگ، پُرکھ ابناشی بے پرواہیا۔ جس دے ہتھ دو جہاناں واگ، جگ چوکڑی کھیل کھلایا۔ شبد ناد سنائے دُھر دی آواز، رسنا جہوا ہتی دند نہ کوئے ہلایا۔ اندر وڈ کے مندر چڑھ کے گھر وچ گھر کھولے راز، پڑدا اوہلا دئے اٹھایا۔ جھگڑا چکے وضو نماز، مُرشد اکو دئے ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا حکم اک سمجھایا۔ سنگر شبد کہے میں دیکھنا دین دنی، کائنات پھول پھولایا۔ پڑدا لہنا رکھی منی، صوفی سنت فقیر اٹھایا۔ سجن دیکھنے دُھر دے گئی، گھر گمبھیر ہوئے سہایا۔ سرشی ساری چھانی پنی، پُرکھ اکالا سیو کمایا۔ یاد آونی کرشن والی اٹھاراں کھوہنی، چار کُنٹ پئے دُہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دی پکار رہیا سنی، گھٹ بھیتر دیکھ وکھایا۔ سنگر شبد کہے میں دسنا اکو بول، ایکنکار دینا جنایا۔ جو سب دے دے وے کول، گھٹ گھٹ ڈیرہ لایا۔ جوتتاں اندر گیا مول، مولا نور خدایا۔ جو امرت جھرے نابھ کول، قول اقرار پچھلا پور کرایا۔ جو لیکھا جانے دھرنی دھرت دھول، دھولا بھار دیکھ وکھایا۔ جس دا لہنا دینا کوئی نہ جانے پنڈت پاندھا رول، جگت ویدیا سمجھ کسے نہ آیا۔ سچ دوارا ہر نرنکارا نرگن سرگن دیوے کھول، چار ورن اٹھاراں برن اک سرنایا۔ نام ناد اناد و جاوے ڈھول، ڈھمکا اکو دئے سنایا۔ کوڑی کرپا مایا ممتا ہوئے ہنگتا کڈھے پول، پڑدا اوہلا دئے چکایا۔ سنت سہیلے گروگر چیلے گرگھ سجن لئے و رول، لکھ چوڑا سی کھوج کھوجایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی دھارا دئے سمجھایا۔ سنگر شبد کہے میں دسنی سنجگ دھارا، ست ستوادی کھیل کرائیندا۔ سرشٹ سبائی منو اک نرنکارا، نرگن سرگن سو بھا پائیندا۔ جس دا ام اتھاہ جیکارا، رسنا جہوا ہتی دند نہ کوئے صاہندا۔ جو آد جگادی پروردگارا، یار سانجھا اک اکھوائیندا۔ جس دا مقامے حق دوارا، سچکھنڈ ساچے سو بھا پائیندا۔ جس دا شبدی ست دُلا را، گو بند اپنی کار کمائیندا۔ جس دا نام کھنڈا دو دھارا، لوہار ترکھان نہ کوئے گھرائیندا۔ جو نرگن سرگن کھیل کرے اپر اپارا، ام گوچر اپنا ویس وٹائیندا۔ سو لیکھا جانے کھجگ انتم وارا، وارتا پچھلی پھول پھولائیندا۔ نویں جگ دانواں وہارا، ووباری ہو کے آپ کرائیندا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی جس دا دے کے گئے اشارہ، سو صاحب سوامی انترجامی پڑدا آپ اٹھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کوڑ گڑیا را دیکھے در در نوست برہم مت بن تتوت، ترے گن اتیتا ٹھانڈا سیتا، ست سوامی انترجامی گرہ بھیتر مندر دیکھ وکھائیندا۔

* ۲۶ ماگھ شہنشاہی سمت ارادھا سوامی پر تاپ سنگھ دے نال ترن تارن ضلع امرتسر *

رُوح کہے میرا دھام سچکھنڈ، ست ست اکو نظری آئی۔ جتھے دئی دویت نہیں کوئی ونڈ، برہمنڈ کھنڈ رچن نہ کوئے دکھایا۔ ڈھولا گیت نہیں کوئی
چھند، ناد دُھن نہ کوئے شنوایا۔ رسنا جہوا نہیں بئی دند، تن وجود نہ بنت بنایا۔ اکو نور نورانہ سگلا سنگ، سنگی ساتھی بے پرواہیا۔ پاربرہم پت پر میثور
بخشد، بخشش رحمت آپ کمایا۔ دُھر دی ڈوری بٹھ نال کمند، کامل ہو کے اپنا عمل جنایا۔ نہ کوئی لہنا دینا لیکھا سور یہ چند، جلوہ اکو اک رُشایا۔ نہ کوئی ونڈ
ہنگ برہم، تتوت نہ کوئے درسایا۔ نہ کوئی جنم کرم بھرم، ورن برن نہ کوئے درسایا۔ اکو اک اگئی سرن، سرنگت سہج سکھدایا۔ جتھے نہ کوئی جنم
مرن، چوڑاسی گیز نہ کوئے بھوایا۔ نہ کوئی نیز ہرن پھرن، نین اٹھ نہ کوئے بدلایا۔ گھر گسپھر گئی گہیر اکو کرنی کرن، کرتا پُرکھ دئے وڈیایا۔ جس دی
منزل آد جگاد جگ چو کڑی آتم پر ماتم ہو کے چڑھن، بن قداما پندھ مُکایا۔ اگنی تت کدے نہ سڑن، مایا ممتا نہ موہ ہلکایا۔ بن ویکھیاں بن جانیاں بُجھیاں
سوُجھ آوے اوہ چرن، جس چرن دا چرنامت چرنودک بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دکھا ونہارا سچ در، درگاہ ساچی حق مقام سچکھنڈ
دوار ایکنکار اکو گھر بنایا۔ رُوح کہے میرا سچ و سیرا، بستر سچ نہ کوئے ہنڈھایا۔ کشتا شکلا پکھ نہ کوئے اندھیرا، منڈل منڈپ نہ کوئے رُشایا۔ دئی دویت نہ
کوئے جھیرا، جھگڑا برہم نہ کوئے سمجھایا۔ چار دیواری چھپر چھن نہ کوئے کھیڑا، محل اٹل سو بھاپایا۔ جتھے صاحب سوامی انترجامی پُرکھ اکالا دین دیالا نرگن
نروریر نر اکار سے سجن میرا، پیا پریتم بے پرواہیا۔ سچ سرنائی بے پرواہی دسے اک و سیرا، وشو اپنا رنگ رنگایا۔ اس توں اگلا بھيو جانے جیہڑا، بن پورن
سنتاں سمجھ کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی سرنایا۔ رُوح کہے میں وساں دھام اتھاہ، سچ دوارے سو بھاپایا۔ جتھے و سیا
شہنشاہ، شاہ پاتشاہ نور خدایا۔ جو حکم اندر حکم رہیا چلا، حکمی حکم سنایا۔ جس دی دھار اپار روپ رنگ رکھ نہ سکے کوئی جنا، سمجھ وچ سمجھ نہ کوئے لکایا۔ اوہ
لہنا جانے سہج سُبھا، ست سوامی انترجامی اپنا کھیل کھلایا۔ جس دا نور ظہور دیوے ونڈ ونڈا، مہروان اپنی کار کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
کر، کھیل اپنی رہیا کھلایا۔ رُوح کہے میرا مالک اک، ایکنکار نظری آئی۔ جو بن اکھراں توں لیکھا دیوے لکھ، بن اکھراں کرے پڑھایا۔ بن اکھراں توں

آوے دس، ساکھیات سو بھاپائیا۔ بنا منسا توں پوری کرے اچھ، بھاونا اپنے وچ لکائیا۔ جس دا جگت نرالا درش، درشٹی اشٹی دا مالک بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سچ دے سمجھائیا۔ رُوح کہے میرا مندر اپار، ہر پریتم سوامی دیا کمائیا۔ جتھے سدا ہوئے اُجیار، دیا باتی دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ بن سکھیاں منگلاچار، گیت اگم رہیا سنائیا۔ سندیشہ دیوے وارو وار، بن تند ستار ہلایا۔ سدا سدا سد رہے خوشحال، غمی رنگ نہ کوئے بدلایا۔ جتھے اکو شبدی لال، ڈلارا دُلھا سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے بہہ کے اپنی کار کمائیا۔ رُوح کہے میں ویکھیا سوامی سچ، ست ستوادی ویکھ وکھائیا۔ بن رسنا جہوا بٹی دند رہیا ہس، خوشی بھگتاں نال بنائیا۔ اپنی دھار کر کے اپنے وس، واسطہ اپنے نال جڑائیا۔ اگلا مارگ نرگن ہو کے نرگن دس، نرور اپنی کار کمائیا۔ تہاڈے ڈھولے صفتی گاوے جس، بن اکھراں راگ الائیا۔ جس دی کوئی نہ سمجھے حد، حدو وچ حدو ثبوت اپنا نال وکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، رُوح دا مالک اپنا آپ پرگٹائیا۔ رُوح کہے میں ویکھیا اوہ باپ، جس نوں جنمے کوئے نہ مائیا۔ جس دا ایہتھے اتھے سدا پرتاپ، پرتاپ سنگھ پرتاپ نہ کوئے جنائیا۔ جس دا نرگن نال نرگن ساک، ساک سبج بے پرواہیا۔ سب دا لہنا دینا کرے بے باق، حصہ ونڈ جھولی دے بھرائیا۔ جس ویلے سچھنڈ دا کھولے تاک، طاقتور اپنا تھم ورتائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، وشن برہما شو آسا سب دی پور کرائیا۔

* ۲۶ ماگھ شہنشاہی سمت ا دیدار سنگھ دے گھر پنڈ شفی پُر ضلع امرتسر *

در دوارے جو آیا رُپنیا، مایا موہ رہیا جنائیا۔ جنہاں مل گیا سنگر شبد ڈھر دا سنیا، ہر سبج بے پرواہیا۔ اوہ چڑھ گئے اگنی نیا، جو دو جہاناں پار کرائیا۔ ابناشی کرتا پکڑے بہیا، سگلا سنگ بنائیا۔ رائے دھرم کڈھے نہ وہیا، پتر گپت نہ حساب جنائیا۔ گو بند دا پورا ہویا ڈھنیا، سٹی اٹھے لوکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ رُپنیا کہے میں ہویا پیش، اپنا آپ جنائیا۔ جس مایا نوں سر سے سٹ کے گیا سنگر دسمیش، جل دھارا وچ

وہاں۔ گیان دے کے گیا اک نریش، نر نرائن سچ سمجھایا۔ دُھر دانام رہے سدا کول ہمیش، کھا خرچ توٹ نہ آیا۔ ودھائی وِجدی رہے لوک مات دیش،
 سچھنڈ ساچے ملے وڈیاں۔ ممتا موہ مٹا کے رکھے، چنتا غم گیا چُکایا۔ گرگھو اکو پُرکھ اکال دی رکھنی ٹیک، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ من واسنا بُدھی کرنی
 بیک، دُرمت میل دھوایا۔ ترے گن مایا نہ لاوے سیک، اگنی اگ نہ کوئے جلائی۔ گرگھ درگاہ ساچی دا سدا سیٹھ، ٹکیاں دی لوڑ رہے نہ رانی۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھیرج دھیر دے دھرایا۔ رُپیا کہے میں دیکھی دُنیا ممتا، مایا ممتا وِچ لوکایا۔ جن بھگتاں توڑاں گڑھ ہنگتا، ہنگ برہم
 سمجھایا۔ میں بھرم بھلاواں جگت پنڈتاں، پاندھیاں دیاں رُلائی۔ بھلکھے وِچ رکھاں جیو جنتاں، جگیا سوتتاں دیاں لڑائی۔ گرگھ ورلے بناواں بنتا، ناتا کوڑ
 کوڑ بچھڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترایا۔ رُپیا کہے میرا رُپ انوکھا، دین دُنی وِچ نظری آیا۔ شاہ سلطاناں نال کردا
 دھوکھا، راج راجاناں خاک ملائی۔ جیسہڑا سنت فقیر دُھر دی منزل پہنچا، اُس دے در کدے نہ بھائی۔ جگت واسنا ٹک جائے سوچا، سمجھ رہے نہ رانی۔ پوری
 ہو جائے لوچا، نچ لوچن درشن پائی۔ اکو پُرکھ اکال دی رکھدے اوٹا، اوڑک اوہو ہوئے سہایا۔ جس نوں لبھدے کوٹن کوٹا، لکھ چوڑا سی رہی گر لائی۔ جس
 دا پرکاش نرمل جوتا، گھٹ گھٹ رہیا سائی۔ اُس دانام بھنڈارا اکو بہتا، جو اکو وار جھولی دے بھرایا۔ جھگڑا ٹک جائے چوڑاں لوکاں، چوڑاں طبق نہ کوئے
 وڈیاں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ رُپیا کہے میں دیکھیا جگت جگ، چار ورن اٹھاراں برن کھوج کھوجایا۔ حرص ہو س
 وِچ لگی سرب اگ، ترشنا سکے نہ کوئے بُجھایا۔ گرگھ ورلے منزل چڑھ کے اُپر شاہ رگ، گرہ مندر ڈیرہ لائی۔ جتھے انحد اگنی ناد رہیا وِچ، انراگی راگ
 سنائی۔ نام بھنڈارا ملے امرت دُھر دی مدھ، مدُھر دُھن نال شنوایا۔ بن مکے کعبیوں ساچے جُجرے محبوب دا ہو جائے حج، حاضر حضور درس دکھایا۔ اوہ
 لاچ دُنیا دین جائے چھڈ، ممتا موہ نہ کوئے ہلکایا۔ واسنا نالوں ہو کے اڈ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا دے گھلایا۔ رُپیا کہے میرا
 سوہنا سوہنجا رُپ، بنت سوہنی نظری آیا۔ میں بھرم بھلا کے وڈے وڈے بھوپ، رعیت راؤ رنک دتے رُلائی۔ میں جھگڑا پایا چارے کوٹ، دہ دشا
 ہوئے لڑائی۔ پتا پوت بنائی پھوٹ، ماں دھی رہی گر لائی۔ گرگھیں دے اندروں موٹی رُت، رُت رُتڑی نال ملائی۔ پُرکھ اکال دے بن گئے سُت، ابناشی

کرتا اکو رہے دھیانیا۔ ساچی دھاروں گئے اٹھ، جتھے جنمے کوئے نہ مانیا۔ نام خزانہ ملیا اٹھ، دین دیا کمائیا۔ جس نوں ٹھگ چور یار سکے کوئی نہ لٹ، پیلوں گنڈھ نہ کوئے گھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا حکم آپ ورتایا۔ رُپیا کہے میں روپ ورت، سچا نظری آئی۔ میں بھرم بھلائے کوئی کوٹ کلج کا یا سنت، بھلکھے وچ لوکایا۔ جنہاں نوں پر م پُرکھ دا مل گیا اکو انتر آتم منت، ڈھولا اکو رہے گایا۔ اوہناں دے آگے میری سدا منت، نیوں نیوں سیس جھکایا۔ آگے جان دی نہیں ہمت، حوصلہ دتا ڈھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جنہاں نام شبد ساچی دتی خلعت، خالق ہو کے اپنے رنگ رنگایا۔ رُپیا کہے میں سنگر کرپا سدا منظور، پُرکھ اکال دیا کمائیا۔ ساچی سیوا کر کے حضور، حضرت اپنا رنگ رنگائیا۔ ناتا توڑ کے کوڑو کوڑ، مارگ سچ اک سمجھائیا۔ سچ پریتی کرنی بن مزدور، سیوک سیوا اک رکھائیا۔ آسا منسا منسا وچوں پور، پورن برہم درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں نام بھنڈارا دیوے سدا بھر پور، پار برہم پتر میثور پر بھ اپنا رنگ رنگائیا۔

* ۲۶ ماگ شہنشاہی سمت ادلیپ سنگھ دے گھر جنڈیالا گرو ضلع امرتسر *

چرن کول وچ رہے مزہ، سرن بخشے سچ سرنایا۔ جن بھگت چلائے اپنی رضا، بھانے اندر کھیل کھلایا۔ کوڑی کرپا کرن نہ دیوے دغا، کلج فریب دے مٹایا۔ درس دکھا کے اُپر شاہ رگا، شہادت اپنا نام بھگتایا۔ سدا ودھاؤندا رہے آگا، جگ چوکڑی سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ جو جن سرنائی لگا، پھڑ باہوں پار کرایا۔ پیار مُجّت وچ رہے بدھا، بدی اندروں دیوے کڈھایا۔ کوڑا لالچ رہن نہ دیوے لبا، ہنکار وکار دیوے کھپایا۔ آون جاون لیکھ مُکا کے سب، سبئی تھائیں ہوئے سہانیا۔ دے کے نربان ڈھر دا پدا، پت پر میثور رنگ چڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در دیوے مان وڈیایا۔ چرن کول سدا لگی رہے پریت، پیا پریت میل ملائی۔ جگ چوکڑی بدلدار ہے ریت، جن بھگتاں اکو رنگ چڑھایا۔ صفتی ڈھولے سناؤندا رہے گیت، گرگھاں اکو نام پڑھایا۔ شو دوالے مٹھ بناؤندا رہے مسیت، سنت فقیراں کا یا کعبہ دے سمجھایا۔ جگت واسنا کئی کا یا کپڑ کردار ہے پیت، ہر جن انتر آتم برہم سمجھایا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنے گھر وسائیا۔ چرن کول جڑیا رہے ناتا، آگے جدائی نہ کوئے دکھائیندا۔ گھر سوامی ملدا رہے داتا، دین دیال پڑدا لاہندا۔ مات لوک بنیا رہے راکھا، زرگن ہو کے سیو کمائیندا۔ پوری کردار ہے آسا، ترشنا کوڑ بھجائیندا۔ چرن کول بخشدار ہے بھروسا، سر سمرتھ اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ لہنا دینا مکاوندرا ہے پر تھی آکاشا، گگن گلنتر چرناں ہیٹھ دباہندا۔ سچھنڈ دوارے دسدا رہے واسا، واسطہ اپنے نال جڑائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے رنگ رنگائیندا۔ چرن کول جڑیا رہے جوڑ، جوڑی دھر دی آپ بنائیا۔ بھگت بھگوان دی سانجھی لوڑ، دکھری ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جگ چوکڑی جاوے بہڑ، زرگن سرگن ہوئے سہائیا۔ دو جہاناں برہمنڈاں کھنڈاں پنڈھ مکاوے دوڑ دوڑ، پاندھی ہو کے پھیرا پائیا۔ لکھ چورا سی جیو جنت دیکھے مٹھا کوڑ، چارے کھانی پھول پھولائیا۔ جنہاں گرکھاں پر م پڑکھ دے ملن دی لگی اوڑ، امرت میگھ دے برسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کر پرکاش اندھیرے گھور، سچ نور کرے رُشناہیا۔ چرن پریت کہے میں بھگتاں سدا بن دی، بن کھوجن کوئے نہ جائیا۔ دُرمت میل دھواں تن دی، اندروں باہروں کراں صفائیا۔ واسنا بٹھاں من دی، دہ دشا نہ کوئے بھوائیا۔ دھار پرگٹاواں جوتی چن دی، نور نور رُشناہیا۔ آواز سناواں شبدی دھن دھن دھن دی، اگنی راگ الائیا۔ بھومکا دکھاواں بنا چھپر چھن دی، سچھنڈ ساچا سو بھاپائیا۔ کھیل دکھاواں ہنگ برہم دی، پاربرہم نال ملایا۔ جس دی دھار کدے نہ جمدی، مرن وچ کدے نہ آہیا۔ جگ جن بھگتاں بیڑا بٹھدی، پھڑ باہوں کندھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈی وڈیائیا۔ چرن پریت کہے میرا بھگتاں نال سنوگ، جگ وچھریاں میل ملایا۔ جنم جنم دا کٹ وجوگ، برہوں اک دیاں دکھائیا۔ مایا ممتا کٹ کے روگ، سٹکھ ساتک ست دیاں ورتائیا۔ جھگڑا چکا کے لوک پر لوک، سچ دوارا دینا سمجھائیا۔ جتھے اکو نام ڈھولا سوہلا سلوک، نام ندھان سچی شنوائیا۔ ہوئے پرکاش نرمل جوت، نورو نور ڈمگائیا۔ سچھنڈ دوار نظری آئے اگما کوٹ، کٹیا کٹمب ناتا دے تڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوار اک دکھائیا۔ چرن پریتی کہے میں جگ جگ بھگتاں نال لگدی، گرکھاں رنگ رنگائیا۔ ترشنا بھجواں ممتا والی اگ دی، ہنگتا گڑھ تڑائیا۔ ریتی بدلاواں سنسار والے جگ دی، جاگرت جوت کراں رُشناہیا۔ حد مکاواں جگت حد دی، حضرت حضور اکو دیاں سمجھائیا۔ جوت پرگٹاواں لٹ لٹ دی، دیا باقی نہ کوئے

رُشائیا۔ کھیل جناواں پُرکھ سمرتھ دی، جو داتا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیل وکھائے دُھر دے حق دی، حقیقت وچوں پڑدا
 لاہیا۔ چرن پریت کہے میں سدا بھگتاں جوگی، جوگیاں ہتھ کدے نہ آئیا۔ میں پریم رس دی بھوگی، آتم پر ماتم مل کے سو بھاپائیا۔ بن سَنگَر کرپا میرا بن دا
 کوئے نہ کھوجی، لکھ چوڑاسی جیو جنت ہلکائیا۔ میرا مالک خالق پر تپالک اِکو چوجی، چوج نرالے رہیا وکھائیا۔ جس نوں جھکدے گئے ویدی سوڈھی، نمستے کہہ
 کہہ سیس نوایا۔ جس دانام ندھانا اِک سلوکی، ڈھولا راگ اِک الائیا۔ اوہ منزل دتے سوکھی، راہ وچ نہ کوئے اٹکائیا۔ پڑھنی پئے کوئی نہ پوتھی، پُستک
 ہتھ نہ کوئے وکھائیا۔ اِکو رمز اشارے والی بہتی، دوجا جھگڑا دئے چکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در میلا لئے ملایا۔ چرن پریت کہے میں
 وسدی سدا پُرکھ اکال دے چرن، گر اوتار پیغمبر سیس نوایا۔ جن بھگتاں کھول کے نیتز ہرن پھرن، فرنا اِکو دیاں درڑائیا۔ جھگڑا مُکا کے ذات پات ورن
 برن، اُوچ نیچ ڈیرہ ڈھائیا۔ سرت سوانی آواں پھرن، شبد ہانی میل ملایا۔ بن پوڑے ڈنڈے منزل آواں چڑھن، چڑھاں چائیں چائیا۔ نربھو چکایا میرا
 مرن ڈرن، بھے اور نہ کوئے رکھائیا۔ میں بھگتاں آوندی سدا ورن، ور اپنا کھوج کھوجائیا۔ میرا درگاہ ساچی دا سچا پرن، قول اقرار کیتا توڑ نبھائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ چرن پریت کہے میں آواں جگ جگ، اپنا پھیرا پائیا۔ بھگت سہیلے لبھاں چگ چگ، لکھ چوڑاسی
 کھوج کھوجائیا۔ سر شئی اودھ گئی مُک مُک، کوٹن کوٹ حال بتایا۔ بنا سَنگَر کرپا ملے کسے نہ سکھ، ساہک ست نہ کوئے ورتائیا۔ جن بھگتاں پر بھ چرن آ کے
 مرن دارہے نہ دُکھ، دُکھیاں درد لوواں ونڈائیا۔ مات گر بھ ہون نہ دیواں اُلٹا رُخ، اگنی تت نہ کوئے تپائیا۔ مانس وچوں مانس جامہ ملے منکھ، آتم پر ماتم
 پر ماتم آتم اپنی گنڈھ رکھائیا۔ مہروان محبوب مُجت وچ دیوے وڈیائی ابناشی اچت، چیتن ستا سرت شبد شبد سرت صورت اپنی وچ لکائیا۔

* پہلی پھلگن شہنشاہی سمت ا ہر بھگت دوار جیٹھووال *

پھلگن کہے میں آیا جگت، پھل اپنا نال لیا۔ پر م پُرکھ دے ویکھ کے بھگت، بھگن سمجھ کے سیس نوایا۔ ویلا سُنہنجانا جان کے وقت، واقعہ ویکھیا چائیں چائیا۔ جس دا دو جہاناں حکم سخت، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ نواسی واسی اُپر عرش، فرش کرے رُشائیا۔ زرگن ہو کے دیوے درس، نور نورانہ چند چکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمایا۔ پھلگن کہے میری آئی بہار، سمت صاحب ملے وڈیایا۔ جس دی سوہنی کھلی گلزار، گرگھ بوٹے رہے مہکایا۔ ویکھنہارا سانجھا یار، جلوہ گر نور خدایا۔ سچ دوارے لا دربار، بھگت دوار وے ودھایا۔ جگ چوکڑی دا لیکھا جانے جانہار، سبجگ تریتا دوار پر کھجگ کھوج کھوجایا۔ لہنا دینا نال چمپار، رودا سے ملے وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا کھیل آپ ورتایا۔ پھلگن کہے میں آگیا انت، لوک مات ویس وٹایا۔ جس دا لیکھا لکھ کے گئے گر اوتار پیغمبر سنت، گر گر لیکھ جنایا۔ سو انتر جامی ویکھیا کنت، پت پر میثور بے پرواہیا۔ جس دی مولی رُت بسنت، دو جہان وٹی ودھایا۔ اوہ جنم جنم دے پاپی تارے پنڈت، پاندھے ویکھ وکھایا۔ کرپا نال میل کے سنگت، جنم وچوں جنم دتا بدلایا۔ گرگھ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دتا سمجھایا۔ بھکھاری بن کے آئے سنگت، جھولی دُھر دی آگے وکھایا۔ لہنا دینا مُکا بھکھ ننگت، وست اموک اک ورتایا۔ جھگڑا مُکا کے بہشت جنت، جگہ جگہ دے وڈیایا۔ من منوآ میٹ کے دنت، دُشت دُراچاری دے کھپایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا کھیل آپ ورتایا۔ پھلگن کہے میں ویکھن آیا بھکھاری، بھکھیا منگن چائیں چائیا۔ تخت نواسی تیا اک درباری، سچھنڈ ساچے سوہا پائیا۔ جس دی آد انت اکو یاری، یارانہ بھگتاں نال رکھایا۔ گرگھ آتم رہن نہ دیوے کواری، کنت کنتوہل اپنا جوڑ بڑایا۔ جیہڑے منگتے درتے آئے وپاری، وست اکو دے وکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیایا۔ پھلگن کہے میں ویکھاں منگدے، منگتے اپنا راہ تکایا۔ جگ چوکڑی ویکھاں لنگدے، زرگن سرگن پھیرا پائیا۔ گرگھ سنت سہیلے کوٹاں وچوں چولی رنگدے، نام اگتا رنگ چڑھایا۔ ڈوم نائی کدے نہ سنگدے، پریتی منگن تھاؤں تھانیا۔ جھگڑے مُکا کے گوداوری گنگ دے، گنگا ساگر ہتھوں دتا سٹایا۔ لیکھے مُکا کے جلدھار ترنگ دے، ثرت اپنا پڑدا لاہیا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ پھلگن کہے منگتیو منگو کی، سچ دیو جنایا۔ جس نے تہانوں بنا لیا اپنا پتر دھی، دوجا ناتا نہ کوئے رکھایا۔ ست دھرم دامارگ لا کے لپہ، راہ اکو رہیا درڑایا۔ جھگڑا مکا کے اکیہ ویہہ، سمت شہنشاہی وٹی ودھایا۔ سہجگ ساچی رکھ کے نیہہ، نون س اکھر دتا پڑھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ پھلگن کہے منگتیو منگ لو اپنا دان، داتا دانی جھولی پائی۔ اس توں پرے ہو رہا نہیں بھگوان، بھاگاں والیو بھاگ نہ کوئے جنایا۔ اس توں اُپر نہیں کوئی کاہن، گوی کاہن ایسے دی سیو کمایا۔ اس توں وڈا نہیں رام، سینتا رام بن کھنڈ دین ڈہایا۔ اس توں پرے نہیں امام، عیسیٰ موسیٰ محمد سیس نوائیا۔ اس توں دُور نہیں کوئے نرگن نر ویر نر نکار سچ نشان، نانک گو بند گئے سمجھایا۔ جو سے سچ بھومکا اگئی استھان، استھل اپنا ڈیرہ لایا۔ سو پرت کے آیا والی دو جہان، نرگن سرگن کھیل کھلایا۔ کلج میٹے اندھیری شام، شمع گرگھ دئے جگایا۔ در آیاں نوں آتم پر ماتم دیوے آرام، دین ڈنی دے ڈکھ دئے گوائیا۔ پریم پریتی پیائے جام، جہاں توں لئے جھڈایا۔ امرت رس کرائے پان، نچھر جھرننا آپ جھرایا۔ ست سچ دوائے طعام، کوڑی طمع دئے گوائیا۔ لیکھا مکا کے جنم جنم دا غلام، پھاسی اور کوئے نہ پائی۔ جن بھگت رہے نہ کوئے حرام، شبد انادی سٹ لئے اُپجایا۔ لیکھے لائے سیوانشکام، جو چل آئے سرنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی سرنایا۔ پھلگن کہے منگتیو ڈاہ لو جھولی، جھولے والا اپنی جھلک دکھایا۔ جس دی چار جگ توں دکھری بولی، انبولت راگ سنایا۔ جس دی بنا کہاں توں اگئی ڈولی، نرگن سرگن دئے سمجھایا۔ جو اپنے پریم پیار دی کھلایے ساچی ہولی، بن رنگن رنگ چڑھایا۔ جو نرگن دھار بن کے تہاڈی بنی ڈولی، وچلے پڑدے دئے اٹھایا۔ منگتیو جے منگنا سوہنگ شبد دی پا لو روئی، رونق اپنی نال لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا دئے درتایا۔ پھلگن کہے ویکھو منگتیو نہ جانیو تھک، تھکاوٹ جگت نہ کوئے دکھایا۔ منگدے منگدے نہ جانیو اک، جگ چوکڑی گئے وہایا۔ پُرکھ اکلا دین دیا لا سوامی اک سمرتھ، صاحب سلطان بے پرواہیا۔ جس دا صفتی گاؤندے رہے جس، وید پُران دی لوڑ رہے نہ رایا۔ جگت نالوں دکھری کھول لو اکھ، تلو پر تکھ روپ گوسائی۔ دردی ہو کے آو نٹھ، بھجو واہو داہیا۔ سچ دوارے کر اکھ، اکو بولی دیو سنایا۔ جے پر بھ دینا تے دے دھیرج یت، ست ہٹھ سنتو کھ اپنا نام جھولی پائی۔

مانس جنم نہ ہووے بھٹھ، کھیڑا ڈھر دا دینا وسایا۔ اسیں منگتے براہمن توں دین والا سدھا جہا جٹ، ہان لابھ نہ کوئے رکھایا۔ بھوویں روڑی گتا دے
 بھوویں اُلٹ دے مٹ، کایا منگی دے بھرائیا۔ جو تیرے دوارے آوے سو جائے کھٹ، کھٹا رہے نہ رانیا۔ براہمن کہے ساڈی ریتی کھاپی کے جھٹ،
 ٹھوٹھا بغل وچ چھپایا۔ دوانی چوانی لے کے جائے نٹھ، پچھا پھیر نہ کوئے بدلایا۔ بے کوئی جھولی دانے دیوے سٹ، گھٹری بھار سیس چکایا۔ بے کوئی
 کھلا ویکھئے ہٹ، ستے داماں دیئے لٹایا۔ نالے کہیے جماناں دی ماری گئی مت، کھا کے ساڈا شکر منایا۔ نالے ویکھئے چوری اکھ، ہتھ متھے اُتے ٹکایا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہوئے سہایا۔ مہروان کہے منگتیو منگن دی سکھ لو جاچ، یاچک ہو کے دیاں سمجھایا۔ نو سو پُرانوے چوکڑی
 جگ پچھوں آئی تہاڈی رات، بھگت بھگوان و بے ودھایا۔ نگی جی سمجھ لو بات، باطن پڑدا دیاں کھلایا۔ من مت رکھو نہ کوئی نار کمذات، گلکھنی اندروں
 دینی کڈھایا۔ اپنی آتم پر ماتم دی سمجھ لو ذات، دوجی ونڈ نہ کوئے دکھایا۔ اوہ تہاڈا تہاڈے وسے پاس، سیج سہنجی ڈیرہ لایا۔ جدھر ویکھو تلو سدا ساتھ،
 سگلا سنگ بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سیج وڈیایا۔ پھلگن کہے دھن بھاگ بے منگن آئے منگتے، گھر ساچے و بئی ودھایا۔ جو
 منزل اگلی لنگھدے، پچھلا پندھ چکایا۔ جھگڑے مکا کے کوڑے سنگ دے، اکو کنت ہنڈھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اولہا دے
 اٹھایا۔ پھلگن کہے منگتیو کر لو پھرتی، چیتن چلاک اپنا آپ لینا بنایا۔ سنگر شبد دان پاؤ جھولی سرتی، سٹی لے انکڑایا۔ ساڈھے تن ہتھ کایا چولی دی سوہے
 کڑتی، انگی اکو ویکھ دکھایا۔ بے کچھ ہور نہیں نو سو پُرانوے چوکڑی جگ پچھوں پر بھو دے نام دی لے کے جانیو گڑتی، اگے دایاں دی لوڑ رہے نہ رانیا۔
 کھیل نک جائے دیوت سرتی، سٹیاں لے اٹھایا۔ ایہہ وڈیائی پورے سنگر دی، جو گودی اپنی لے ٹکایا۔ منگتیو تہاڈی منسا رہے نہ جھردی، حرس ہو س
 دے مٹایا۔ تہاڈی وست دتی کدے نہ گھردی، خود مالک ہوئے سہایا۔ کچھ دات باقی انند پرتی، جو پریاں لو آں توں باہر تہاڈی جھولی پانیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار سیج سرنایا۔ پھلگن کہے منگتیو تہاڈا دیون والا داتا، دانی ہو کے پھیرا پانیا۔ اُس نوں دسو اپنی گاتھا، تن من دا حال
 جنایا۔ اندھیرا مکے نہ اندھیری راتا، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ لیکھا مکے نہ بدھن ماتا، سطران ڈھائی نہ کوئے گوائیا۔ چتر گپت دا چکے نہ کھاتہ، حساب کتاب

نہ کوئے کڈھائیا۔ لاڑی موت دا مٹے نہ ہاسا، کوٹن ہستیاں گئی مٹائیا۔ دھرم رائے دا ٹٹانہ ساکا، سجن صاحب نہ کوئے ملائیا۔ جن بھگتو تہاڈا میل ہو یا اتفاقا،
 اتمینان نال دے سمجھائیا۔ تہانوں پچھلا دان دینا خاصا، تھوڑیوں بہتا دے ورتائیا۔ آتم پر ماتم جوڑ کے ناتا، ناتواں جو بن دے دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ پھلگن کہے منگتو جھولی لو اڈ، اڈرا راہ دکھائیا۔ جگ چوکڑی جس نوں آئے چھڈ، منزل پنڈھ مکائیا۔ اوہ پار
 کر کے دو جہاناں حد، حاضر ہو کے رہیا سمجھائیا۔ جن بھگتو اکو وار تہانوں بنا لیا اپنی جد، پچھے ہو نہ کچھ رکھائیا۔ اپنے نال سانجھا بنا کے چھند، سوہنگ ڈھولا
 دتا درڑائیا۔ چھڈ کے پُری انند، انند تہاڈے اندر دتا پرگٹائیا۔ آگے جانا پئے نہ کول گنگ، میا سیس نہ کوئے نوایا۔ دان لوو بھوایں نشنگ، نشانہ اپنا دے
 لگائیا۔ جیہڑے بھگت دوارا آئے لنگھ، اوہ پر بھو نوں اپنے انتر گئے سمائیا۔ سری بھگوان تہاڈے دواریوں کھاؤن والا ڈنگ ڈنگ، ٹکڑا ٹکڑا اپنی جھولی پائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا کھیل دے سمجھائیا۔ پھلگن کہے میں دیکھے پھلڈے بھلڈے، پت ٹہنی نال مہکائیا۔ جو بن دیکھے غنچے گل
 دے، گلشن رہے مہکائیا۔ بھا دیکھے جگت مل دے، قیمت ٹکیاں والی سمجھائیا۔ جس ویلے سری بھگوان دے سچ دوارے کھلڈے، لوک مات و جی ودھائیا۔
 جیہڑے منگتے پر بھو دی کل دے، اوہ گل مالک اپنے نال رلائی۔ بھگتو تئیں منگن والی وستو اوجے بھلڈے، بھلیاں دے سمجھائیا۔ جنہاں دے انتر میرے
 پریم پیار دے ہنچھو ڈھلڈے، بن اکھاں نیر رہے وہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کار آپ کمائیا۔ پھلگن کہے جن بھگتو تہاڈے اندر
 ست سنتو کھ، سنتو دے کرائیا۔ تئیں دیو پر بھو نوں موکھ، اپنے پاپ اس دی جھولی پائیا۔ جھگڑا مکا لوک پر لوک، آون جاون رہے نہ رانیا۔ من دی
 کوڑی چھڈ دیو سوچ، سمجھ بدھ نہ کوئے وڈیائیا۔ جھگڑا مک جائے ہر کھ سوگ، چنتا غم نہ کوئے دکھائیا۔ جس نے تہانوں اپنے نام دی دتی چوگ، ترشنا بھکھ
 دتی مٹائیا۔ درشن دے کے اک اموگھ، امر اپد دتا جنائیا۔ پنڈھ مکا کے جگت و جوگ، دھر سنجوگ لیا جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 پڑدا اوہلا دے اٹھائیا۔ بھگتو تئیں براہمن کے ڈوم، ڈھول ڈھمکا نظر کوئے نہ آئی۔ جس پر بھو نوں پچھے سارے سمجھدے رہے سوم، کنجوساں دا کنجوس
 دے جنائیا۔ تہاڈے ساہنے چار جگ دا بدل کے قانون، قایم کر کے تہانوں دتا دکھائیا۔ اکو دس کے اگتا مضمون، شاستر سمرت وید پُران دتے بھلائی۔

دُھر دا مارگ دسّ اصول، اصیلتِ اکو دتی درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر سر اپنا ہتھ رکھایا۔ پھلگن کہے میں ویکھیا تئیا جانیا جگ،
 جگدی جوت نظری آئی۔ میٹوں خوشی ہوئی اج، ملی سچ وڈیائی۔ جو دو جہاناں سری بھگوانا آیتج، زویر اپنا ویس وٹایا۔ سچ سنگھاسن بیٹھاسج، سجن گرگھ
 نال ملایا۔ پنا کعبیوں کرا کے جج، حاضر ہو کے دے سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھرم بھلیکھا دُور کرایا۔ پھلگن کہے کی منگن
 پنڈت پاندھے، منگ منگ تھکے وچ لوکایا۔ گو نوں کہہ کے گو ماتا چراؤندے رہے ڈھانڈے، سیر جگت کھ چوایا۔ گنگا گوداوری رہے نہاندے، جنجو بودی
 کر صفایا۔ سورج نوں پانی رہے چڑھاندے، چلیاں نال بھرایا۔ نو نو ٹبھیاں رہے لاندے، نیر نین بند دکھایا۔ پر بھو دا درس مول نہ پاندے، ترسول متھے
 اُتے گھسایا۔ اکا پچھا تگن آؤندے جانڈے، کرمنڈل ہتھاں وچ کھڑکایا۔ کھیراں والے تگن بھانڈے، سوکر ڈنڈیاں نال ہٹایا۔ مورکھ مت نال رہے
 کھاندے، گرمت نہ کوئے جنایا۔ پُتراں جسیاں توں گھر گھر رہے جانڈے، اوانگ تت ست سٹنایا۔ پر بھ چرناں توں رہے وانجھے، درگاہ ملی نہ کوئے سرنایا۔
 انت ہتھ گئے نانگے، پڑدا اوڈھن نہ کوئے ٹکایا۔ ہوئی سہائی نہ مائی گانگے، گنگی ہو کے بیٹھی زبان دباہیا۔ ناتے بنے نہ سچے سانجھے، سجن یار نہ کوئے
 ہنڈھایا۔ انتم رو رو نیر واندے، ہنچھوواں ہار بناہیا۔ بن صاحب سوامی پچھتاندے، پچھا آگے نہ کوئے پھڈایا۔ سو کھلج انتم منگن آئے نہ مول شرماندے،
 مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ جو در آگے جھکھڑ پیہہ جھانجے، اپنا پنڈھ مکایا۔ اوہ بہہ گئے گھر ٹھانڈے، جتھے اگن نہ کوئے تپایا۔ ایسے کر کے چول پکے وچ
 ہانڈے، براہمن دینے کھوایا۔ جنہاں دی پوری کرنی تاگھے، ترشنا دینی مٹایا۔ خالی بھرنے بھانڈے، اوئتا رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، دُھر دا حکم آپ ورتایا۔ جن بھگتو پر بھ دانہ کوئی پُت نہ کوئی پوترا، پتا سب دا نظری آئی۔ اوہ خوشیاں وچ کسے دا سگناں والا چکے نہ ٹوکرا، بھار
 گٹھری ہتھ نہ کوئے اٹھایا۔ نہ کوئی دھی تے نہ کوئی دوہترا، نہ کوئی بنے جوایا۔ نہ جاوے کدے پر بھ اوئترا، سد وجدی رہے ودھایا۔ پنڈتو آگے تہانوں
 کسے نہیں بہاؤنا صاف کر کے چوئترا، گو گوبر نہ کوئے پھرایا۔ تہانوں بہنا پے نہ مار کے چوئترا، ہتھ ٹنڈا اُتے ٹکایا۔ تہاڈے آگے کسے گرگھ نہیں رکھنی
 روکڑا، دچھناں دان نہ کوئے ورتایا۔ تہاڈا ویڑا رہنا نہیں موکلا، بھیرگی گلی دینی سمجھایا۔ ڈوگھا دسنا کوٹھرا، دروازہ در نہ کوئے کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائی۔ پھلگن کہے جن بھگتو تھانوں سدا ودھائی، وادھا تھادے وچ بنائی۔ بھگتاں وچ بھگت مل کے بنیا بھائی، وڈا چھوٹا نہ کوئے دکھائی۔ جس دا پچھلا لیکھا لہنا دینا نانک دس کے گیا راہی، رہبر ہو کے آپ جنائی۔ داتا دانی دیونہار بے پرواہی، بے پرواہ اپنا رنگ چڑھائی۔ سو صاحب سوامی انترجامی، پڑدا اوہلا رہیا اٹھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائی۔ پھلگن کہے بھگتو دستاں ساکھیات، سچ سچ سمجھائی۔ وید ویاسا لکھ کے گیا نال قلم دوات، پُران بھوکھ وچ درڑائی۔ جو شیراں والی ذات، شہنشاہ سرنائی۔ جس ویلے کل آوے اندھیری رات، کلمہ بھلے لوکائی۔ کھیل ہووے چار گنت دہ دشا سمجھے کوئی نہ بات، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا دے درڑائی۔ پھلگن کہے ودھان نہیں ایہہ وادھا، وجہ نال جنائی۔ جے پورن سنگھ سمجھیو دادا، ایہہ وی بھل دکھائی۔ جس دا پریم سب نال سانجھا، حصیاں والی ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر فرمانا اک سنائی۔ دھر فرمانا سُنو عزیز، بچھو دیاں سمجھائی۔ ساچی دس تمیز، طمع دیاں گوائی۔ تتولا کے نیجھ، نیزا آھ گھلایا۔ تھانوں چاوتے تئیں کرو ریجھ، ریجھ دے آگے پر بھ نوں لو منایا۔ جو پریم پیار پریتی اندر جائے تیج، اکو پتا اکو مائی۔ جے گر پر نالی دی سمجھ لو ترتیب، بھرم بھلیکھا رہے نہ رائی۔ جن بھگتو تئیں پاتشاہ میں منگتا تھاد ا غریب، تھادے گناہاں دا مالک جناہ وچوں لو اوں بچائی۔ تئیں منگتے نہیں میں منگتا تھادی لنگھ کے آیا دہلیز، سچھنڈ نواسی ہو کے لوک مات پھیرا پائی۔ کسے گیا نہیں مندر مسیت، شودوالا مٹھ راہ نہ کوئے تکائی۔ جگ چوکڑی دی تھادی لگی پریت، پریت ہو کے توڑ نبھائی۔ تھادے نالوں میٹوں تھادی بہتی اڈیک، تئیں پیتے دن گنو میں گھڑی گھڑی تھادا راہ تکائی۔ سچ بچھو میں تھادے اندر سدا نزدیک، دُور نیڑا نہ کوئے دکھائی۔ تھانوں چر لگدا بدن لگیاں قیض، میں اس توں پہلوں کوٹن چولے دیاں بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا حکم اک سمجھائی۔ منگتیو تھانوں ہوئی خوشی، امرجیت ہو یا گھر پتر، وٹی اک ودھائی۔ میں عرشاں توں آواں اتر، اتر پورب پچھم دکھن اپنی دھار چلایا۔ تئیں میرا تھوڑا کروتے میں تھادا بہتا کراں شکر، شاید تئیں نہیں سمجھے میں دیاں سمجھائی۔ دسو میں کہنوں نہ چکاں کچھڑ، سارے اکو چھے نظری آئی۔ میں نہ کسے دا چاچا تیا نہ کسے دا بچھڑ، بھین بھائی والی ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائی۔

پھلگن کہے جن بھگتو میں ویکھاں اوہ بھل، جس دی ڈوڈی بن گوڈی سو بھا پائیا۔ جو کدی نہ جاوے رُل، اپنا روپ نہ سکے بدلایا۔ تہاڈے کول پواؤن آ گیا، قیمت تساں دینی چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ اک لگائیا۔ پھلگن کہے میں پھلیا، رس اپنا لیا بنایا۔ لوک مات اوہناں وچ رلیا، جو رنگ رلیاں پر بھ دے نال رہے منائیا۔ اُس ڈھانچے وچ ڈھلیا، جستھوں باہر نہ کوئے کڈھائیا۔ اوہ دوارا ملیا، جستھے وجدی رہے ودھائیا۔ جن بھگتو تہانوں سُنیہرا پر بھ نے اک گھلیا، اگے گھلو گھار ہووے لڑائیا۔ تئیں اپنے آپ نوں کدی نہ سمجھو اکلّیا، جدھر ویکھو اُدھر نظری آئی۔ پریتم ہو کے پھریا پلّیا پل دی کٹے جدائیا۔ تہاڈا برہوں نہ جاوے جھلیا، جھلک دیوے نور خدائیا۔ میرا زخم اچے الیا، اللہ دی سوہ سوہ اللہ رانی انت اپنے نال پرنائیا۔ کسے چونا نہیں مقبریاں اُتے تیل پلّیا، دیا چراغ نہ کوئے جلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تھم نال تھم دے بدلایا۔ تھم کہے میں دسنا سب دا اک حکیم، جنم کرم داروگی رہن کوئے نہ پائیا۔ دوجا رہن نہیں دینا نیم، خطرہ جان نہ کوئے جنائیا۔ اک دا اک نوں دے کے یقین، اک دا اینکار دینا دکھائیا۔ دھر دی دس تعلیم، طلبا دینے پڑھائیا۔ محل دس عظیم، اعظم دینا ملائی۔ وڈیائی دے کے اُتے زمین، ضامن ہو کے اگے لینا چھڈائیا۔ سب نے کہنا یامین، یا امین تیری اک سرنائیا۔ جن بھگتو تساں بننا نہیں کسے دے کمین، اکو گھر دے منگتے اکو دیونہار اکھوائیا۔ رہنا نہیں نمگین، غماں توں لئے چھڈائیا۔ تساں میری دتی ہوئی دات کرنی تسلیم، طمع جگت رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مارگ اگلا دے دکھائیا۔ پھلگن کہے جن بھگتو میں چلیا نک، چڑھکے خوشی دکھائیا۔ اگے بدل دینا رُخ، پاسا دینا اُٹائیا۔ کسے گھر رہن نہیں دینا سکھ، سکھی وسے نہ کوئے لوکائیا۔ بنا بھگتاں بھاگ لگے نہ کسے گھ، جنیندی ماں نہ کوئے وڈیائی۔ گرگھو تہاڈی بھکھیاں دی مٹا کے بھکھ، جھولی اکو دینی بھرائیا۔ تئیں جدوں آو میرے نال مائس جنم وچ منگھ، مکھیئے اپنے جگت دیاں دکھائیا۔ بھگوان نوں سدا بھگت دے وچھوڑے دا دکھ، وچھڑیاں لئے جڑائیا۔ جس ویلے میتھوں جاو رُٹھ، میں لوک مات کدے نہ آواں زرگن سرگن پھیرا پائیا۔ جس ویلے سانجھا ویلا جاوے ڈھک، سماں دیاں بدلایا۔ تہاڈا اکو پتاتے تئیں اگے دے پت، اکو جمن والی مائیا۔ دھر دی دھار دے کے ساچے سٹ، سٹیاں لَواں اُٹھائیا۔ پھلگن والی مَولے رُت، بسنت رہی مہکائیا۔ جیسہڑے منگتے من رسنا توں بیٹھے چپ، حق سب

دا ویکھ وکھانیا۔ جنہاں سوہنگ گالئی ٹھک، اوہ تڑت اپنے وچ سماںیا۔ جو پریم نال گیا جھک، انجھک ہو کے پینڈا دیاں چُکائیا۔ جو لوک لجا وچ گئے رُک، لکھ چوڑاسی وچ دیاں بھوانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دردی ہو کے درد ونداںیا۔ منگتیو منگن دا ویلا، جگ چوکڑی دے گواہیا۔ اکو روپ ہو جاؤ گرو چیل، چلیاں دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ اوس نال ہو جائے میلا، جسدے ملیاں نہ ہوئے جدانیا۔ گرگھ کدے نہ رہے اکیلا، اکل کل دھاری اپنا ساتھ رکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہروان مہروان ماہر گرگھ لئے بنانیا۔ پھلگن کہے میں تگی سچ پھلواری، رس اگنا نظری آنا۔ جس دی یاد آوے ساؤنی ہاڑی، ہاڑا کڈھے لوکانیا۔ اوہ منگتیاں دی لیکھے لاوے چرن چھہائی داہڑی، وست امولک نام دان جھولی پانیا۔ سدا رہے پچھے آگے اگاڑی، ایٹھے اوٹھے سنگ بنانیا۔ سب دی لیکھے لاوے دہاڑی دہاڑی سدوار، ہوڑا جوڑا جوڑا دے وکھانیا۔ جیہڑے منگتے جگ جنم دے امیدوار، منگدے منگدے دوارے پنچے آن، تنہاں دے خالی بھرے بھنڈار، بھگھیاں دے رجانیا۔ براہمن گرسکھاں نوں آگے کوئی نہ کہے چنگا نہیں شخروار، شنکے سارے دے مٹانیا۔ جن بھگتو پھلگن کہے تہاڑی جنم توں لے کے انت تک انت توں لے کے کنت تک سدا اکو جہی بہار، بہار وچ ملے یار، یار وچ نرنکار نرنکار وچ اپنا دیدار دے دکھانیا۔ تیس کسے درتے بنیو نہ بھکھار، مانگت ہو کے منگن کوئے نہ جانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوالیاں دے مئے سارے سوال، زوال تہاڑا دتا چُکائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جھگڑا مکا کے جگت کال، مہاکال توں پرے اپنے وچ سماںیا۔

* ۲ پھلگن شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹووال *

کرے کھیل پر بھ اگئی ہستی، ہر سنگر دیا کمائیا۔ مارگ دے دھر دا عرشی، فرشی محم سنانیا۔ جن بھگتاں نام خمار دی کے مستی، مستوانا سنگر چرن دھام پرگٹانیا۔ جو آتما جگ جنم آئی نسدی، کلج انتم پندھ مکائیا۔ جوت اکالن عقلاں والیاں سچ دسدی، دہ دشا دے سمجھانیا۔ ایہہ کھیل نہیں کسے دے وس دی، دھر دا محم ہر کرتا آپ پرگٹانیا۔ جیہڑی پچھلے جنم دی رانی اس جنم دی سُرستی، سُنیاں لیا اٹھانیا۔ اُس دی بھاؤنا اندر دی اکھ دی، بھانے وچ

سماںیا۔ اگے واسطے اوہ بھگتاں نوں تئک لاوے ہسدی ہسدی، منگنی ویاہ وچ مستک رنگ چڑھانیا۔ ہر سنگت بھری ہووے جس دی، ڈھولے صاحب سوامی گانیا۔ پریتی ویکھنی سبے ہتھ دی، جس نال گوہند پھڑ کے گودی وچ ٹکانیا۔ کتھا کہانی نہیں اچ دی، جگ جنم دی چلی آئی۔ جن بھگتو تہاڈی ریتی نہیں جگ دی، جاگدی جوت دے وڈیانیا۔ کھیل کمی ورنناں والی حد دی، گھر اکو دتا سمجھانیا۔ آواز سُن لو اوس اگئی نڈ دی، جو دُھن آتمک کرے شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جوڑی اوہ بنائے جو ایہتے اوتھے سجدی، سبناں نال سبجَن لئے ملائیا۔ تئک کہے میں لگاں اوس اُنگی، جو پنجاں وچوں وڈی نظری آئی۔ کھولاں اندر گجھلی، پڑدا دیاں اٹھانیا۔ اگے گرگھ گرگھ دی کرے کوئی نہ چُغلی، نندیا والا مکھ نہ کوئے دکھانیا۔ ایہہ ریتی پر بھ نے پھیر پرگٹائی مڈھلی، جو وشنوں برہے دتی سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل رہیا دکھانیا۔ اُنگی کہے نو نو چار بچھوں میں وڈی توں ہوئی وڈی، پُرکھ اکال وڈی دتی وڈیانیا۔ میں بچھلی ریتی چھڈی، اپنی لئی انگڑانیا۔ دو جہاناں دی بدل کے گدی، گاٹیڈ گاڈ دتا دکھانیا۔ پر م پُرکھ دی جنا کے پہلی صدی، برسی پہلی رہی منانیا۔ دھن وڈیائی جے بھگتاں دی ویل ودھی، وادھا ہر سنگر رہیا دکھانیا۔ پریتی پریتم نال لگی، پت پر میثور ہوئے سہانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی دے بھگتیا۔ اُنگی کہے جس ویلے میں لگنا نال سندھور، سند ساچی دینی بنانیا۔ گرگھ صاف کر کے وانگ کافر، کامل مُرشد دینا ملائیا۔ پورب جنم دا لہنا دینا ضرور، ضرورت سب دی ویکھ دکھانیا۔ اگے بھگتاں دادس کے سچ دستور، دست نال دست دینا ملائیا۔ بیڑا بھر کے ساچا پور، پاربرہم دا چو دینا دکھانیا۔ لہنا دینا جھولی پا کے حاضر حضور، حاضر ہو کے سیو کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر اپنی نال ترانیا۔ اُنگل کہے میری کسے نہیں پائی سار، وڈی توں وڈی نہ کوئے بنانیا۔ جگ چوکڑی پیتے چار، چارج گرو اوتار پیغمبر اپنے ہتھ وچ ٹکانیا۔ کوٹاں وچوں بھگت لہے دو چار، چار ورن رو رومارے دکھانیا۔ پُرکھ ابناشی آیا اپنی دار، وارتا اپنی دے جنانیا۔ بھگت سہیلے کر کے خبردار، بے خبری وچوں اٹھانیا۔ جگ جنم دا کرم وچار، دھرم دی دھار بنانیا۔ دس کے سانجھا پیار گھر اکو رہیا دکھانیا۔ حق دے کے پُرکھ نار، سمرتھ بخشنہار وڈیانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ریتی وچوں نیٹی دے بدلانیا۔ اُنگی کہے جس ویلے میں لگنا بھگتاں دے نال مستک، مست خُماری دینی چڑھانیا۔ گرگھ رہے کوئی نہ ناستک،

کوڑی کریا باہر کڈھائیا۔ ناتا جوڑ کے اکو واستوک، وشو روپ دینا سمجھائیا۔ جنہاں نوں پڑھنا پئے نہ کوئی شاستر، کھتری براہمن شوڈر ویش ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنے گھر وسائیا۔ مستک کہے جس ویلے میں سُرستی دانتنا ہتھ، بل دی ماسی نظری آئی۔ جس دا لیکھا گردیال سنگھ ہوئی جہی گیا سی دس، ویہ سو چوداں وچ سمجھائیا۔ اوس دا پورا ملن لگا حق، حقیقت دے گواہیا۔ اگے رہے کوئی نہ شک، شکایت کرن کوئے نہ آئی۔ حکم دیوے پڑھ سمرتھ، سمرتھ ہتھ وڈیائیا۔ جس دے نک سہاگ دی نتھ، میڈھی سپس سچ گندائیا۔ اوہ گرکھاں تلے اک اگھ، اگھ وچوں اگھ نہ کوئے بدلایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دیا کمائے ہس ہس، گرکھ ہستی اپنی مستی وچ رکھائیا۔

* ۱۴ پھلگن شہنشاہی سمت ابلونت سنگھ دے گرہ تلونڈی جلیخان ضلع فروزپر * *

پھلگن کہے میرا آگیا وقت سبھاگا، سبھا سچ دی ویکھ خوشی منائیا۔ گرکھاں گو بند پتا پڑکھ اکال بلیا دادا، دعویدار اپنے رہیا بنائیا۔ جنہاں دے امر آتم امیوں رس دتا سوادا، اندھ آپ چکھائیا۔ توں میرا میں تیرا سنا کے راگا، ناتا لیا جڑائیا۔ تندری ڈور پھڑ کے واگا، واقف اپنے رہیا بنائیا۔ میل ملا کے کنت سہاگا، جگت وچھوڑا رہیا کٹائیا۔ دیک جوت جگا چراغا، چار ورن دے سرنائیا۔ ست پریم دا سنتو کھیاں کولوں کھا پرسادا، پرساد اپنا سب نوں دے ورتائیا۔ لیکھا لکھ کے گیا بن قلموں اشارے وچ بڈھا بابا، نانک نرگن نرور دھیان رکھائیا۔ آسا وچ آساوند رہیا نال کرشن رادھا، راہ تک نین اٹھائیا۔ رام سینا بھوجن کھا دھا سادہ، بناس پنچمی ڈیرہ لایا۔ بل براہمن بڈھے نوں ماردا رہیا آوازا، باؤن اگھ نہ کوئے پٹائیا۔ شبد اگمی کھول دے رازا، رازق رزق رحیم رہیا جنائیا۔ محمد آس رکھی وچ نمازا، ماشا اللہ نور خدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا رہیا چکائیا۔ پھلگن کہے میٹوں یاد آگیا بھوکھت، دھر دی بھاکھیا دے گواہیا۔ جس ویلے عیسیٰ کھن لگا سی کھت، اشٹ اپنا اک منائیا۔ کھلی اندروں درشت، دہ دشا سنی شنوائیا۔ لیکھا گیا بہشت، جلوہ نور نور رشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ پھلگن کہے جس ویلے عیسیٰ نے کیتا سلام، سپس سجریاں وچ جھکائیا۔

آئی اگئی کلام، کلمہ اک جنائیا۔ جس ویلے کلجگ انتم بدلے نظام، نوبت وجے بے پرواہیا۔ پرگٹ ہووے اک امام، کامل مُرشد پھیرا پائیا۔ جھگڑا مُکاوے
 تمام، طمع کوڑی دئے گوائیا۔ پریمیوں پیاریاں دئے آرام، سچ دوار سچ سرنائیا۔ حکمے اندر اک پیغام، پراپسنتی مدھم بیکھری توں پرے کرے پڑھائیا۔ ساچا
 دس کے دُھر نشان، نشانے پچھلے دئے چُکائیا۔ کوڑی کریا دس کے کھیل حرام، مہر نظر نال اٹھائیا۔ جھگڑے مُکا کے تمام، تانس دئے رُڑھائیا۔ ست پریم
 دا پکا کے اک پکوان، پکے اپنے نال رلائیا۔ عیسیٰ کہا اوہ کیہرا دان، کون جھولی دئے بھرائیا۔ پروردگار کہا میں آپ ہوواں مہردان، محبوب ہو کے مُجت
 وچوں پرگٹائیا۔ توں بالا نڈھا آنجان، سمجھ اگے نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا ویکھ وکھائیا۔ پھلگن کہے میری بدلدی
 آئی رُت، رُتری ویس وٹائیا۔ نو نو چار بچھوں ہو یا خوش، خوشیاں وچ سنائیا۔ ناتا ویکھ کے پتا پت، گرگھ گر گر وٹی ودھائیا۔ جو اندر بیٹھا لگ، سو باہر
 کرے پڑھائیا۔ جس دے نام دی اکو تک، تخم تاثیر دئے بدلایا۔ سو گرگھاں دوارے پریتی اندر پریم دامنکے ٹک، ٹکڑا رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریم دادے کے سکھ، ڈکھ دلدر دئے گوائیا۔ پھلگن کہے میرے اُتے آئی حیرانی، اتر دئے گواہیا۔ پُرکھ اکال کر کے
 مہروانی، محبوب پھیرا پائیا۔ جن بھگتاں منزل دے کے جائے آسانی، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ گو بند دی لیکھے لائے قربانی، کامل مُرشد بے پرواہیا۔ بخشش کرے
 گن ندھانی، رحمت آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ پھلگن کہے میں ویکھیا گھر پریم پیار دا بھلکا، خوشیاں نال
 بنائیا۔ بھاگ اُجل ہووے ساچی کُل دا، جو کُل مالک مل کے خوشی منائیا۔ لہنا گنا ساچی چلھ دا، سمت سولاں پائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں لہنا دینا کدے نہ
 بھلدا، گھڑ دئے گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ بھلکا کہے میں آد جگاد رہیا پکدا، اگنی تت تپائیا۔ میرا لہنا دینا
 گمیا نہ سجن سچ دا، ساچے ہتھ نہ کوئے پھرائیا۔ میں ادھار بنیا رہیا ماٹی بھانڈے کچ دا، من واسنا جگت پھرائیا۔ نو نو چار بچھوں میرا سبھاگ دہاڑا ہو یا اج دا،
 پر بھ پریتی ریتی وچوں بدلایا۔ کھیل نرالا بھگتاں وچ جگ دا، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ جھگڑا تک گیا ج دا، حاجت سب دی پور کرائیا۔ جنہاں

دواریوں پُرکھ اکال کھا کھا کے آپ رجدا، بھنڈارے اُہناں دے دے بھرائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، حق کسے دا آد جگاد نہ رکھدا، جگ چو کڑی خوشیاں نال جھولیاں دے بھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنت سہیلے ساجن سدّدا، سدھے سادے سدھراں وِچ رکھائیا۔

* ۱۴ پھلگن شہنشاہی سمت ا سردارا سنگھ دے گرہ پنڈ مناوا ضلع فرور پُر *

چو داں پھلگن کہے میں جلوہ تگیا نرگن جوت، نور نورانہ نور نظری آئی۔ در دربار ویکھیا سچکھنڈ دارا اگئی کوٹ، چھپر چھن چار دیوار نظر کوئے نہ آئی۔ گر اوتار پیغمبر سنے گاوندے اک سلوک، توں میرا میں تیرا دھر داراگ اک الائی۔ سپس جھکاوندے ویکھے وِشن برہاشو چو داں لوک، چو داں طبق دھیان لگائی۔ جگ چو کڑی سارے منگن پر بھو تیری اکو اوٹ، دوجی آس نہ کوئے رکھائی۔ تیرا بھانا لوک مات سکے کوئی نہ روک، نرگن سرگن میٹے نہ کوئے مٹائی۔ تیرا تھم فرمانا سندیشہ دھر دا بہت، زمیں اسمان رہے گر لائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی دینی درٹائی۔ ساچی کرنی دس سیری بھگونت، در ٹھانڈے منگ منگائی۔ جگ چو کڑی تیری مہما کہہ کے گئے بے انت، صفت صلاحی ڈھولے گائی۔ چار کُنٹ دہ دشا کھو جدے کوٹن سنت، سچ سوامی نین اٹھائی۔ بھو ابھیدے اچھل اچھیدے دس اپنا منت، منتر اکو اک جنائی۔ سچ دوارے ہر نرنکارے میلا ہووے آتم پر ماتم نار کنت، سچ سہنجنی جوت نرنجنی وے ودھائی۔ جھگڑا چھکے لکھ چو راسی مایا ممتا ہوئے ہنگت، جیو جنت کرے رُشنائیا۔ در بھکھاری در درویش بیٹھے دھر دے منگت، من واسنا دُور کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چرن کول دے سرنائیا۔ چرن کول پر بھ دے دے سرن، در ٹھانڈے منگ منگائی۔ نیتز کھول ہرن پھرن، نچ نین ہووے رُشنائیا۔ جھگڑا چکا دے مرن ڈرن، بھے بھو نہ کوئے جنائی۔ تیرا ڈھولا تیرے گیت تیرے گرکھ اکو پڑھن، چو داں وِدیا لوڑ رہے نہ رائی۔ ساچی منزل پاندھی بن کے چڑھن، انت اخیر ی قدم اٹھائی۔ ترے گن اگنی مایا ت وِچ نہ سڑن، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار نہ کوئے ہلکائی۔ جھگڑا مک جائے ورن برن، اٹھ دس نہ کوئے لڑائی۔ پُرکھ اکال دین دیال توں داتا ترنی ترن، تارنہار تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر

نظرِ اک اٹھایا۔ مہرِ نظر اٹھاسری بھگوان، بھانڈا بھرم دے بھنایا۔ آتمِ سیجا کر بسرام، وشن برہما شو ویکھن چائیں چائیا۔ ڈھولا سنا اگئی نام، رسنا جہوا پتی
دندنہ کوئے ہلایا۔ کلمہ دے اگئی کلام، کائنات وچوں باہر پڑھایا۔ سچ وکھا اک نشان، سچ دوارے سو بھاپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
مہرِ نظرِ اک اٹھایا۔ مہرِ نظر کرے بھگونت، پاربرہم پر بھ دیا کمایا۔ سنت سہیلے گرکھ لہے وچوں جیو جنت، گھٹ بھیتڑ کھوج کھوجایا۔ گڑھ توڑ ہوئے
ہنگت، ہر دے ہر دے سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار سچی سرناپا۔ دیونہار سچی سرنگت، چرن کولِ اک درڑائیندا۔ آتم پر ماتم
دُھر دی مت، منمت نہ کوئے رکھائیندا۔ ست سنتو کھی دھیرج جت، سر اپنا ہتھ رکھائیندا۔ من واسنا نالوں کر کے دکھ، بودھ اگادھ آپ سمجھائیندا۔
حقیقت وچوں دے کے حق، نج اکھ آپ گھلائی۔ امرت امیوں دے کے رس، اگنی تت بُجھائیندا۔ تُوں میرا میں تیرا تیرا آتم پر ماتم گاؤنا جس، دُھر دا
ڈھولا آپ سناپنا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی کار آپ کمائیندا۔ چوڑاں پھلگن کہے میری آگئی لوک مات رات، بھنڑی رین وبتی
ودھایا۔ میں ویکھنا کھیل تماش، خالق خلق رہیا ورتایا۔ جگ چوڑی پچھوں پوری ہون لگی آس، نور نورانہ کر رُشنائیا۔ جن بھگتاں ہو کے ساتھ، سگلا
سنگ بنایا۔ نراکھر وکھر دس کے گاتھ، نہکرمی کرے پڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنے دینے ویکھ وکھایا۔ لہنا دینا ویکھنہارا، دیوت
سُر کھوج کھوجایا۔ کلج کھیل کرے اپارا، زور ویر ویس وٹایا۔ بھگتاں کھول کے بند کواڑا، تاکی گنڈا دیوے لاہیا۔ دپیک دیا کر اُجیارا، جوتی جوت کرے
رُشنائیا۔ ویکھے وگسے ویکھنہارا، گرہ گرہ مندر پھول پھولایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا رہیا چُکایا۔ پھلگن کہے میری آسا ہوئی
پوری، آہستہ آہستہ دیاں جنایا۔ سُنیا ناد اگئی توری، تریا توں اگے گیا جنایا۔ جتھے دست نہیں کوئی کوڑی، ست سچ وجے ودھایا۔ پنچ تت چرن نہ کوئی
دھوڑی، زرگن نور جوت رُشنائیا۔ جدھر تگو حاضر حضور، حضرت ملے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ سر کہے
میں جاواں صدقے، بلہار ملی سرناپا۔ پُرکھ اکال دین دیاں درشن کراں رنج کے، ترشنا بھکھ نہ اور ودھایا۔ کایا انتر اپنی لہے کے، کھوجت کھوجت ویکھ
وکھایا۔ جھگڑے مکا کے نو دوارے حد دے، سکھمن ٹیڈھی بنک پنڈھ چُکایا۔ ناد اگئی ویکھاں وجدے، دُھن آتمک ہوئے شنوائیا۔ دپیک ویکھاں

جگدے، گھر وچ گھر کرے رُشائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوہلا رہیا اُٹھائیا۔ پڑدا اوہلا دیوے چک، چاکر ہو کے سیو کمائیا۔ دُئی دویت میٹ کے دُکھ، سُکھ آتم دے اُپجائیا۔ گھر سوامی سچن جو بیٹھا لُک، نقاب پرے دے سُٹائیا۔ گلی بھیرٹی منزل پینڈا جائے مگ، گھر ملے بے پرواہیا۔ پر ماتم ہو کے آتم لئے پُچھ، جنم جنم دی کٹے آپ جُدا ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشہار آپ وڈیائیا۔ آتم پر ماتم کرے ملاپ، ملنی جگدیش کرائیندا۔ تُوں میرا میں تیرا دوہاں دا اِکو جاپ، دُو جی ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ نرگن سرگن کر کے پاک، پتت پُنیت دیا کمائیندا۔ نچ گھر درشن دیوے ساکھیا، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ نام سندیشہ دیوے بنا قلم دوات، اکھراں ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ناتا جوڑ کے دُھر داساک، سچن اِکو سوبھاپائیندا۔ سچن ملے صاحب سوامی، آتم انتر و جے ودھائیا۔ بودھ اگادھ دے اِکو بانی، نراکھر کر پڑھائیا۔ بھو ابھیدا کھولے شاہ سلطانی، شہنشاہ آپ سمجھائیا۔ سنت سہیلا بنا کے برہم گیانی، وِ دیا اپنی دے پڑھائیا۔ جھگڑا مُکا کے اٹھسٹھ پانی، امرت جھرن دے جھرائیا۔ شبد اگئی مار کے تیر کانی، کائنات وچوں باہر کڈھائیا۔ تت وجود لیکھا چکے سرشٹی درشٹی فانی، فیصلہ حق حق سٹائیا۔ جن بھگتاں اُتے کر کے آپ مہروانی، محبوب اپنا رنگ چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نت نوت وکھ وکھائیا۔ پھلگن کہے میں کی دساں، رسنا جہوا نظر کوئے نہ آئیا۔ جگت نیز نہ کوئی اٹھاں، نین نین نہ کوئے بدلایا۔ اِکو حکمے اندر وساں، بھانے وچ سہایا۔ سیو کراں بن ہتھاں، بن قداماں پندھ مُکائیا۔ ونچ کراں بن ہٹاں، بھجاں چائیں چائیا۔ ساچا لاہا اِکو کھٹاں، سبھے سبج دیاں درڑائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں ویس وٹا کے وانگ نٹاں، جگ جگ اپنا پھیرا پائیا۔ جس نوں سمجھ نہ سکن کوٹن متاں، بدھیوان نہ کوئے چترائیا۔ جگت جہان رہ جائے ہگا بگا، حقیقت حق نہ کوئے درسائیا۔ بنا بھگتاں سری بھگوان دا ملے کسے نہ پتہ، پت پر میثور جوڑ نہ کوئے جڑائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا کوڑی واسنا پیرا رٹا، جھگڑے وچ لوکائیا۔ گڑھ ہنکار بُرج نہ ڈھٹھا، دُئی دویت نہ کوئے گوائیا۔ ساچا بھو جن کسے نہ چکھا، امرت رس کوئے نہ کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچئی سرنائیا۔ پھلگن کہے گھر گھر پکے پکوان، نو نوست پیٹ بھرائیا۔ سوامی ملے نہ کوئے بھگوان، بھاگاں ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جگت بدھی ہوئی انجان، انھو پڑدا نہ کوئے کھلا ئیا۔ سرشٹی درشٹی ہوئی ویران، ویری ہو کے دین دُہائیا۔ ست دھرم

گیا نشان، نشانے سارے گئے بھلائیے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار بے پرواہیا۔ پکوان کہے میٹوں سارے کہندے روٹی، جگ چو کڑی ریتی چلی آئی۔ میٹوں کھا کے سب دی واسنا ہوئی کھوٹی، کوڑا کرم کمائی۔ جیواں جنٹاں کھا کے بوٹی، میرا سواد رہے ودھائی۔ میں دیکھن آیا جیسہڑے گرگھ چڑھے منزل چوٹی، پینڈا اپنا رہے مکائی۔ کر پرکاش نرمل جوتی، اندھ اندھیر دے چُکائی۔ بھاویں طعنے دیون لوی، اکو پُرکھ اکال رہے منائی۔ اہناں پڑھنی پئے نہ پوتھی، بغل قرآن نہ کوئے ٹکائی۔ اہناں دی سوچ سری بھگوان رہیا سوچی، سمجھ اپنے وِچ ملائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم رہیا ورتائی۔ پکوان کہے میں رہیا پکدا، جگ چو کڑی سیو کمائی۔ میرا لہنا ملیا نہ حق دا، حقیقت جھولی کوئے نہ پائی۔ گر اوتاراں پیغمبراں آیا دسدا، رو رو دیاں دُہائی۔ مالک ملاؤنا اکو سچ دا، جو شاہ پاتشاہ شہنشاہ اکھوائیا۔ جو لکھ چو راسی بھانڈا گھڑے کچ دا، وِشن برہما شو سیو لگائی۔ جو مارگ دسے نج نیتز لوچن اٹھ دا، اگیان اندھیر مٹائی۔ جو پینڈا مُکائے حقیقت حق دا، منزل اک چڑھائی۔ جو مقامے حق دسدا، سچکھنڈ ساچے سو بھاپائی۔ جس دا بھنڈارا صفتی جس دا، جگ چو کڑی رہی صلاحیا۔ اوہ بھگتاں تیج رکھدا، نت نوت دیا کمائی۔ درشن کرنا سورے سرگ دا، چرن کول ملے سرنائی۔ ناتاٹٹ جائے کوڑے جگ دا، جگ جیون داتا دے وڈیائی۔ پینڈا مک جائے شاہ رگ دا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائی۔ پھلگن کہے میں دیکھیا جگ چو کڑی چار، چار کُنٹ دھیان لگائی۔ بھگت بھگوان دیکھیا پیار، پریمی پریمکا روپ بدلایا۔ آتم پر ماتم دیکھیا ادھار، ترشنا موہ نہ کوئے رکھائی۔ نرگن سرگن کھیل دیکھیا سنسار، جیون جیون رنگ رنگائی۔ سو ویلا وقت رہیا وچار، گھڑی پل تھت وند نہ کوئے وندائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی کرنی آپ سمجھائی۔ دُھر دی کرنی کرے پر بھ آپ، اپنی دیا کمائی۔ جن بھگتاں دے کے ساتھ، سگلا سنگ بنائیندا۔ پڑھا اگئی گاتھ، گہر گبھیر رنگ رنگائیندا۔ منتر دس کے ساچ، ست تیج وِچ ملائیندا۔ شبد چڑھا کے راک، پُریاں لوآں باہر کڈھائیندا۔ آتم پر ماتم کر اتفاق، پڑدا اوہلا دُور کرائیندا۔ پورا کر بھوکھت واک، کلجگ انتم ویس وٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ا بھیدا آپ کھلائی۔ بھيو ا بھیدا کھولے جگ، پاربرہم دیا کمائی۔ چاروں کُنٹ دیکھے لگی اگ، اگنی تت رہی جلائی۔ ساچا کرے کوئی نہ حج، حجرہ حق نہ کوئے سہائی۔ آتم پر ماتم نالوں ہوئی الگ، من واسنا کری جُدائی۔

سچ سَنگھاسن میل نہ ہو یا سچ، سچن میت جوڑ نہ کوئے جُڑائیا۔ بن اٹھاں درس نہ کیتا رنج، جوتی جوت نہ کوئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، بھیو ابھیدا دئے گھلائیا۔ بھیو ابھیدا کھولے ایک، اینکار دیا کمائیا۔ جن بھگتاں دے کے ڈھر دی ٹیک، ٹکے مستک دئے لگائیا۔ ترے گن مایا نہ لاگے
 سیک، اگنی اگ نہ کوئے جلائیا۔ سچھنڈ دوارا دکھا کے اپنا دیس، اکو نور کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت جوت پرولیش، تت وجود نہ کوئے بنائیا۔ نہ کوئی وشن برہما
 مہیش، گر اوتار پیغمبر نرگن دھار بیٹھے سپس نوائیا۔ اکو کلمہ اکو نام اکو ڈھولا اکو سوہلا اکو کرن آدیس، اکو ناد رہے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، ساچی دستہار پریت، آتم پر ماتم پر ماتم آتم رنگ رنگائیا۔ آتم پر ماتم رنگے رنگ، بھگت بھگونت وجے ودھائیا۔ آتم سبجا ویکھ پلنگ، سچ سوامی سوہا
 پائیا۔ شبد اناد وجے مردنگ، تند ستار نہ کوئے ہلائیا۔ بن رسنا جہوا آوے اوہ انند، جو انند پُری والا اپنے وچ چھپائیا۔ جتھے نہ کوئی سورج نہ کوئی چند، منڈل
 منڈپ نہ کوئے وڈیائیا۔ نہ کوئی بندگی اندر کرے بند، نہ کوئی کلمے رہیا پڑھائیا۔ نہ کوئی ڈھولا گیت چھند، سوہلا راگ نہ کوئے سنائیا۔ اک دین دیال صاحب
 کرپال بیٹھا بخشند، بخشش رحمت آپ کمائیا۔ جو آد جگاد جگ چوکڑی جن بھگتاں سدا سنگ، سگلا سنگ بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر
 ساچے دئے وڈیائیا۔ وڈیائی کہے میں صفت کراں کی بھگت، بھگون انتر نظری آئیا۔ میں نمستے کر کر تھکاں وچ جگت، نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ جنہاں دا
 میل نال اکو ہو یا فقط، فقرہ اکو ڈھولا گائیا۔ اوہناں دا ایہتے اوتھے سہنجنا وقت، نرگن نرگن نہ ہوئے جدائیا۔ ناتا چھڈ کے بوند رکت، جوتی جوت وچ سمائیا۔
 نہ کوئی دُئی دوتی رہے حسد، دین مذہب نہ کوئے لڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دارا اک دکھائیا۔ ڈھر دارا دسے غریب نواز،
 کلجگ انتم دیا کمائیا۔ سچگ ساچا ہووے پرکاش، نرگن نور نور رُشنائیا۔ جن بھگتاں پوری کرے خواہش، آسا اپنے وچ سمائیا۔ پر م پُرکھ دے کر کے داس،
 دست بدست سپس جھکائیا۔ من واسنا کر کے اتھناں اتھ، گڑھ ہنکاری دئے تڑائیا۔ شوچی تنکے اُپر کیلاش، برہما نیتز نین اٹھ گھلائیا۔ وشنوں چلے ساتھ
 ساتھ، سیوک ہو کے سیو کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت سہیلا بے پرواہیا۔ بھگت سہیلا بے پرواہی، بے پرواہی وچ سمائیدا۔ نرگن
 سرگن بن ملاج، بیڑا لوک مات چلائیدا۔ کلجگ انتم دیا کما، دیناں اتھناں آپ اٹھائیدا۔ جنم جنم دا لیکھا جھولی رہیا پا، پورب وچھڑے جوڑ جُڑائیدا۔ جنم

کرم دے کٹ گناہ، گہر گبھیر رنگ رگائیندا۔ سچ دوارا اک دکھا، پڑدا اوہلا آپ اٹھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم آپ سمجھائیندا۔ دُھر دا حکم کہے سب نوں منا پئے بھانا، بھانے وچ لوکائیا۔ آتم پر ماتم ساچا نام سب نے گانا، گات گانا خوشی منائیا۔ پُرکھ اکال اکو مننا سب نے رانا، رعیت دو جہان نظری آئی۔ جس دا روپ اوپ شاہ شہانہ، صفتاں وچ نہ کوئے صلاحیا۔ گر اوتار پینمبر جس دا دے کے گئے بیانا، حکم سندیشے مات سنائیا۔ اوہ پرگٹ ہووے والی دو جہاناں، نوجوانا مرد مردانہ ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، صاحب سوامی ہوئے سہائیا۔ صاحب سوامی پُرکھ سمرتھ، بھگون پیتا نظری آئیندا۔ جس دی مہما سدا اکھ، صفتاں وچ نہ کوئے صلاحندا۔ اوہ کلجک سنجگ لہنا دینا چکاوے ہتھو ہتھ، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ سنت بھگت گرگھ گر سکھ کر کے دکھ، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیندا۔ وست امولک دے کے حق، حقیقت اپنی آپ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیندا۔ ساچی کرنی کرنیہارا، کرتا پُرکھ وڈی وڈیائیا۔ کل کلکی نرگن لئے اوتارا، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ سمبل وسے دھام نیارا، بنک سہیلا ڈیرہ لائیا۔ نام شبد اک جیکارا، دو جہاناں آپ سنائیا۔ بھگت وچھل کر پیارا، بھگون اپنا رنگ چڑھائیا۔ نام کھنڈا پرچنڈ دو دھارا، وچ سنسارا آپ پھرائیا۔ بدھی کرے نہ کوئی وچارا، سوچ سمجھ نہ کوئے جنائیا۔ جس دا لیکھا شاستر سمرت وید پُراناں باہرا، انھو اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرہ مندر ڈیرہ لائیا۔ گرہ مندر ساچے و سیا، وسنیک اکو نظری آئی۔ نرگن ہو کے آتم نال ہسیا، پر ماتم بھو کھلایا۔ برہمنڈاں کھنڈاں پھرے نسیا، بن قداماں قدم کائیا۔ ڈھولے گیت سنا کے جسیا، بن اکھراں کر پڑھائیا۔ کلجک کوڑا میٹے رٹیا، ست سچ لئے اُچھائیا۔ من ممتا کر کے ہتیا، شبد کھنڈا کھڑگ کھڑکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں مارگ لا کے سچیا، ست سچ اک دکھائیا۔ ست سچ دا مارگ ایک، اکو دئے دکھائیا۔ کلجک اتم دُھر دی ٹیک، ٹکے مستک دئے لگائیا۔ جھگڑا کھنا ملا شیخ، قاضی مسانک رہن کوئے نہ پائیا۔ گرگھ کھول کے انتر بھیت، پڑدا دینا اٹھائیا۔ اگلے سال دی رت بدلن والی چیت، چیتن سرتی سب دی دئے کرائیا۔ پُرکھ اکال دی ویکھو کھیڈ، جو چار کُنٹ کھنڈے دئے کھڑکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے لئے ترائیا۔ ہر جن تر دا ویکھنا مات، تارنہار دیا کمائیا۔ سوہنی دتے اک پر بھات، اندھ

اندھیرا دُور کرائیا۔ زرِ گن ہو کے پُچھے وات، سرِ گن گود اُٹھائیا۔ جن بھگتاں گھر دی کھا کے سوہنی بھات، بھرم بھلیکھا دُور کرائیا۔ چار جگ دی منگ پوری کر کے آج، سَتجگ نیہہ رہیا دکھائیا۔ بھگت بھگوان دا بھوگ لگن دا سدا رواج، سَتجگ ساچا دے گواہیا۔ گرکھ دو جہان تہانوں دین شابس، خوشیاں وِج سارے ڈھولے گائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، زرِ گن ہو کے تہاڈا دیوے ساتھ، ساتھی ہو کے سگلا سنگ بنا ئیا۔

* ۱۵ پھگن شہنشاہی سمت اپورن سنگھ دے گرہ پنڈ مناواں ضلع فروزپُر * *

بھگت بھگوان دا اکو بھوجن، بھجن بندگی سچ وڈیائیا۔ جسوں نانک ملیا چڑھ کے اُپر کوٹن یوجن، جُز اپنا اوسے وِج ملائیا۔ نام سندیشہ لے کے آیا اگادھ بودھن، بھيو ا بھیدا اگم کھلایا۔ سو بھگتاں دیون آیا ساچی مَوجن، مَوجودہ ہو کے ہويا سہائیا۔ جنم جنم دا کٹے روگن، چنتا غم رہیا گوائیا۔ نام دوشالا دیوے اوڈھن، سیس جگدیش ہتھ رکھائیا۔ جس نوں سوچے کوئی نہ سوچن، بدھی چلے نہ کوئے چترائیا۔ جگ ویکھے کوئی نہ لوچن، نین اکھ شرمایا۔ جس نوں لبھدے کوئی کوٹن، بھجن تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن اپنے رنگ رنگایا۔ بھگت بھگوان دا سانجھا رشتہ، آتم پر ماتم وجے ودھایا۔ جو کھیلے کھیل جگ چوکڑی آہستہ آہستہ، ہوئی ہوئی بھيو کھلایا۔ گرکھاں نظری آئے دیدہ دانستہ، داستان پچھلی رہیا دھرائیا۔ لیکھا مُکا کے دوزخ بہشتا، ساچا در اک سہائیا۔ جتھے لیکھا منگے کوئی نہ فرشتہ، عرش فرش پینڈا دے چکایا۔ لہنا دینا جانہارا رام وِششتا، وِشو اپنا حکم ورتایا۔ نندرا وِج کھول کے درشتا، درش اپنا دے جنایا۔ جگ چوکڑی پچھلی ویکھ فہرشتہ، گرکھ گود لے اُٹھایا۔ سچ پریتی دے کے نسچا، نیتی اندروں دے بدلائیا۔ پورب لیکھا جس جس دا، در در گھر گھر جا چکایا۔ جنم جنم دا کاج نجھڈا، تن ماٹی ویکھ دکھایا۔ اگے ویلا نہیں کروٹ والی پٹھدا، ستمکھ ہو کے نظری آئیا۔ جھگڑا نک گیا ہار جت دا، رنگ اکو دے رنگایا۔ درشن بخش کے سدا نت دا، نچ آتم میل ملائیا۔ پیار کر اگئی پت دا، گرکھ پوت گود اُٹھایا۔ لیکھا مُکا کے جہاں دی سبک دا، سخر چوٹی دے چٹھایا۔ نو نو چار پچھوں وبار ہويا اینکار اک دا، اک اکلّا بے پرواہیا۔ جس دا گر اوتار پیغمبر لیکھا گیا کھدا، شاستر سمرت وید پُران دین

گواہیا۔ سو مالک بنیا گرگھ پورے سکھ دا، جگت سکھیا وچوں باہر کڈھائیا۔ دین دُنی کسے نہ دسداء، جگ نیز نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ بھگت بھگوان سدا میت، مِتراں وچوں مِتر نظری آئیا۔ جگ چو کڑی بدلے رہن ریت، نِت نوت ویس وٹائیا۔ سانجھا گاؤندے رہن گیت، دُھر دا نام پڑھائیا۔ جھگڑا چھڈ کے مندر مسیت، کایا کعبے سو بھاپائیا۔ میللا مل کے ہر جگدیش، جگت و جاؤندے رہن ودھائیا۔ وکھری نرالی کر پیت، پریتم پریتی وچوں پرگٹائیا۔ بیٹھے رہن سدا اتیت، ترے گن نیڑ کوئے نہ آئیا۔ جس دی کردے رہن اڈیک، اکھراں وچ دھیان رکھائیا۔ سو صاحب آیا نزدیک، دُور دُراڈا پندھ چُکائیا۔ جن بھگت دوار یوں منگے بھیکھ، بھکھاری ہو کے جھولی ڈاھیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دی کرے آپ تصدیق، شہادت اور نہ کوئے بھگتائیا۔

* ۱۵ پھلگن شہنشاہی سمت اگربچن سنگھ دے گرہ پنڈ سدا سنگھ والا ضلع فروزپور *

جن بھگتاں اندروں چُکنا پڑدا، دُئی رہن کوئے نہ پائیا۔ بھيو گھلاؤنا ساچے گھر دا، گرہ مندر وجے ودھائیا۔ لیکھا چُکاؤنا بھے ڈر دا، بھیانک روپ نہ کوئے درسائیا۔ میل ملاؤنا نرائن نر دا، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیا۔ گھر وکھاؤنا تھر گھر دا، سچھنڈ ساچا سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا دینا ویکھ وکھائیا۔ لہنا دینا چُکاؤنا جگ، ہر جن ساچے لئے جگائیا۔ ترے گن مایا میٹ کے اگ، امرت میگھ اک برسائیا۔ کایا کعبے کرا کے حج، جُجرہ اکو دئے وکھائیا۔ شبد اگئی سنا کے ند، انحدادی تال وجائیا۔ دیاکما کے اُپر شاہ رگ، شہنشاہ اپنا رنگ چڑھائیا۔ سچ دوارے بے سچ، سچن ہو کے سو بھاپائیا۔ نام پیالہ دیوے مد، امرت رس رس چکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار اک سرنائیا۔ جن بھگتاں دینا نام امولا، بن رسنا جہوا آپ جنائیا۔ دُھر دا سناؤنا اگئی سوہلا، تُوں میرا میں تیرا دُوجی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ من منوآ پائے نہ رولا، مت متوالی نہ کوئے گر لائیا۔ پڑدا چُکاؤنا اندھ اندھیر اوہلا، نرگن جوت کرے رُشنائیا۔ سچ سُبھاؤ سُنگر شبد بنے وچولا، بھيو ابھیدا دئے گھلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے مندر سو بھاپائیا۔ جن

بھگتاں دسٹی اگئی ریت، زرگن زویر کرے پڑھائیا۔ جھگڑا مکے مندر مسیت، سچ دوارا سو بھاپائیا۔ آتم پر ماتم گائے اگو گیت، گھر گمبھیر کرے رُشنائیا۔ جگ چوکڑی جس دی کردے رہے اڈیک، سو سوامی ویکھ وکھائیا۔ اگو کلمہ دسے حدیث، اگو حضرت کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوہلا دے اٹھائیا۔ پڑدا اوہلا چھکے آپ، دیونہار سچی سرنائیا۔ بند کو اڑی کھولے تاک، گرہ مندر ہووے رُشنائیا۔ رُوح بُت کرے پاک، پتت پُنیت دے جنائیا۔ پاربرہم برہم دُھر دا دیوے ساتھ، سگلا سنگ بنائیا۔ زرگن جوت کر پرکاش، اندھ اندھیرا دے مٹائیا۔ شبد اگئی وجائے ناد، دُھن آتمک راگ سنائیا۔ پورب لہنا دینا کرے بے باق، لیکھا پچھلا رہے نہ رائیا۔ مہروان محبوب مُجبت وچ کھیل کرے پُرکھ ابناش، ابناشی کرتا اپنا رنگ چڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارا اک درسائیا۔ جن بھگتاں سچ دوارا دکھائے درس، بن اکھاں اٹھ گھلائیا۔ جنم مرن دی میٹ کے حرص، ہو س اگلی دے گوائیا۔ کرم کرم دی میٹے بھٹک، بھرم بھرم دا گڑھ تڑائیا۔ ناتا توڑ کے کوڑا جگت، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ ریتی دس کے بھگوان بھگت، بھگوان اپنا نور دے چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار سچی سرنائیا۔ بھگت بھگوان سدا سنگ، جگ جگ کھیل کھلائیندا۔ انتر آتم چاڑھے رنگ، جگت نیز نظر کسے نہ آئیندا۔ نام ست ست وجائے مردنگ، ناد انادی راگ الائیندا۔ نام سیجا سہا پلنگ، سنگھاسن آسن اک وڈیائیندا۔ کر پرکاش بن سورج چند، جوتی جوت ڈگمائیندا۔ گرکھاں دے کے اگئی انند، انند اپنے وچ سمائیندا۔ دین دیال ہو بخشند، رحیم رحمت جھولی آپ بھرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کرے کھیل سورا سربنگ، صاحب سلطان نوجوان مرد مردان اپنی کار کمائیندا۔

* ۱۵ پھگن شہنشاہی سمت ازورا سنگھ دے گرہ پنڈ سدا سنگھ والا ضلع فروزپور * *

جن بھگت کہے پر بھ کھول پڑدا، بے عیب نظری آئیا۔ درشن کراں تیرے سچے گھر دا، جتھے جلوہ نور اک رُشنائیا۔ در درویش بنا بردا، بندی خانہ رہے نہ رائیا۔ جل ویکھاں ساچے سردا، امرت اگو نظری آئیا۔ جھگڑا رہے نہ بھے ڈر دا، بھوجل وچ نہ کوئے بھوائیا۔ منزل جاواں اپنی چڑھدا، راہ وچ نہ

کوئے اٹکائیا۔ درشن کراں نرائن نردا، نر نر نکار سوبھا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جن بھگت کہے پر بھ تیری آس،
 ترشنا جگت نہ کوئے جنائیا۔ تیرے پریم دی سچ پیاس، بِلپ کرے گُرائیا۔ سد وساں تیرے پاس، ہووے نہ کدے جدائیا۔ نچ گھر کر واس، نواس استھان
 دے سمجھائیا۔ جوتی جوت کر پرکاش، پرکاشوان تیری بے پرواہیا۔ جھگڑا مک جائے دھرتی آکاش، گگن پاتال دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ پر م پُرکھ پر ماتم آتم
 تیری ذات، کیوں ناتا بیٹھا تڑائیا۔ تیرا لیکھا سدا باہر قلم دوات، اکھر سکے نہ کوئے سمجھائیا۔ کلجک ویکھ اندھیری رات، چار گنٹ اندھیرا چھائیا۔ جھگڑا پیا
 ذات پات، دین مذہب کرے لڑائیا۔ ساچا ملے نہ کوئی احباب، مُجبت وچ نہ کوئے سمائیا۔ نر گن وجائے نہ کوئی رباب، حق آواز نہ کوئے شنوائیا۔ لکھ
 چوراسی وچوں کرے نہ کوئی آزاد، بندھن بندی خانہ نہ کوئے تڑائیا۔ دین ذنی ہندی ویکھی برباد، اُجڑیا گھر نہ کوئے وسائیا۔ رائے دھرم دے عذاب، جونی
 جون وچ رکھائیا۔ بن اکھراں والی دس دے اپنی اگمی کتاب، جس دی لغات ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ توں شہنشاہ پاتشاہ نواب، نوبت اکو دے سنائیا۔ میرا سجدہ
 تیتوں آداب، نمستے کہہ کے سیس جھکائیا۔ محل اٹل وکھا محراب، محبوب اکو نظری آئیا۔ لہنا دینا دیدے ہو کے دستیاب، درے دربار منگ منگائیا۔ تیری
 منزل ملے سچ خطاب، خطا رہن کوئے نہ پائیا۔ کلجک انت سری بھگونت سنت سہیلے اکو منگن تیری امداد، دوجی اوٹ نہ کوئے رکھائیا۔ سوئی سرتی جائے
 جاگ، آلس نندرا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا میلا لینا ملائیا۔ جن بھگت کہن پر بھ تیرے پریم دی وجے کھچ، من
 سرتی دے بدلایا۔ پرگٹ ہو جا کایا وچ، باہر لہن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ بنا اکھاں آویں دس، نچ نیتز کر رُشنائیا۔ دھن وڈیائی گُرمکھ پر گٹا اپنے سکھ، گو بند
 ساچے ہو سہائیا۔ توں مالک خالق پر تپالک آد جگاد دو جہاناں پت، پت پر میثور تیری بے پرواہیا۔ توں صاحب سوامی اک، ایکنکار تیری اکو وڈیائیا۔ کروٹ
 دے بدل لے پٹھ، ستمکھ ہو کے سوبھا پائیا۔ ساچی دھار دا دے کے ہت، نت نوت اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ساکھیات پڑدا دے اٹھائیا۔ جن بھگت کہن کیوں لگیوں اوہلے، پر بھ تیری بے پرواہیا۔ اسان تنگناں تیتوں کایا چولے، ساڈھے تن ہتھ تیری وجے اک
 ودھائیا۔ تیرے پریم دے گاؤنے ڈھولے، سوبھلا سچ سچ سنائیا۔ گر اوتار پینغمبر آگے بن دے رہے وچولے، آگے تیری اوٹ رکھائیا۔ جیہڑا اکو کنڈا سچ ترازو

تولے، دھڑی وٹا ہتھ نہ کوئے رکھائیا۔ آتم پر ماتم ہو کے موئے، موؤلا اپنی کار کمائیا۔ لکھ چوڑاسی آون جاون جنم مرن دے چکن روئے، مات گربھ نہ کوئے پھرائیا۔ سچ سوامی انترجامی انتر آتم ہو کے بولے، انبولت راگ سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دامیلا لینا ملاییا۔ جن بھگت کہے پر بھ تیری ویکھی بے دردی، دردوند رہے گر لائیا۔ آتم بنا لے اپنی بردی، بندیخانے وچوں باہر کڈھائیا۔ ساچی منزل جاوے چڑھدی، راہ وچ نہ کوئے اٹکائیا۔ نت درشن رہے کردی، بن اکھاں اٹھ کھلایا۔ مالک بنے تیرے گھر دی، دوجا در نہ کوئے پھرائیا۔ وچھوڑے اندر رہے نہ سڑدی، آدانت دی کٹ جدائیا۔ تیرا نام رہے پڑھدی، تُوں ہی تُوں ہی راگ الایا۔ مُجبت پیار اندر رہے مردی، مُردے مُرید گُفت شنید مُرشد تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، رنگ اکو دینا رنگائیا۔ جن بھگت کہے پر بھ میرے ٹھاکر، ٹھوکر اپنی دے لگایا۔ تُوں گہر گبھیہر ڈونگھا ساگر، تیری بے پرواہیا۔ غریب نمائیاں کوجھیاں کملیاں جگ جنم دیاں وچھڑیاں دے آدر، آدرش اپنا دے دکھائیا۔ تُوں پروردگار سانجھیاں ڈھر دا قادر، قدرت دا مالک نظری آئیا۔ سچ دوارے کریں سچا عادل، عدل انصاف اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا تکیے جلوہ نور باطن، بیتل مقدس اکو نظری آئیا۔

* ۱۵ پھکن شہنشاہی سمت اگردیال سنگھ دے گرہ پنڈ سدا سنگھ والا ضلع فروزپور *

سری بھگوان کہے جن بھگت تیرا پریم سچا، ست سچ ملے وڈیائیا۔ میں نرگن دھار ہو کے تیرے لوں لوں اندر رچا، ساڈھے تن کروڑ دیوے گواہیا۔ شبدی گرو بنایا بچہ، پتا پوت ویکھ خوشی منایا۔ درشن دیوے نچ نیتز لوچن اکھا، آخر اپنا گھر درسایا۔ ڈھر دھام دا دے کے پتہ، پت پر میشور پڑدا دئے اٹھایا۔ ناتا توڑ کے کوڑا کچا، کایا کاپی ماٹی رنگ دئے رنگایا۔ امرت رس دیوے نجھر رسا، جھرناک جھرائیا۔ مندر اندر رہے وسا، ساڈھے تن ہتھ اندر ڈیرہ لایا۔ پریم پیار دانا تا کر کے پکا، پاربرہم دیونہار سچی سرنائیا۔ حکم وچ فرق پوے نہ رتا، رتن امولک گرکھاں ہیرے لئے بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، ست سنتو کھ دھیرج دیونہارا ہٹھا، تپ اکو اک درڑائیا۔ سری بھگوان کہے سُن بھگت سہیلے سجن، ڈھر دا حکم دیاں درڑائیا۔ ہر چرن پریتی اٹھسٹھ تیرتھ نالوں چنگا مجن، دُرمت میل رہے نہ رائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم دا اکو بھجن، بھجن بندگی سیس نوایا۔ جنم جنم دی پوری ہووے منزل، منزل دیوے بے پرواہیا۔ گیت ڈھولا گاؤنا نام غزل، غرض پوری دے کرائیا۔ ساچے کنڈے تول کے وزن، قیمت کرتا لے پائیا۔ لیکھے لا کے ساڈھے تن ہتھ ماٹی بدن، بدولت پریم جنم مرن دے کٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار اک سرنایا۔ سری بھگوان کہے سُن بھگت میت، متر پیارا ہو کے دیا کمایا۔ لکھ چوراسی نالوں تیری دکھری پریت، پریتم ہو کے دے سمجھایا۔ کلجگ انت آخری رہیا بیت، باطن پڑدا دے کھلایا۔ لیکھا مکاؤنہارا ہست کیٹ، اوچ نیچ ویکھ دکھایا۔ ساچا کلمہ دے حدیث، حضرت ہو کے کرے حق پڑھایا۔ تیرے انتر بخشے اک توفیق، توحفہ اپنا دے ورتایا۔ نام ندھانا گاؤنا گیت، گھر گبھیہر اکو کرے پڑھایا۔ پر م پرکھ دا بنیا رہنا عزیز، اجل توں لے بچایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا مارگ دے درسایا۔ سری بھگوان کہے جن بھگت تیرا سدا سنگ، لکھ چوراسی کم کسے نہ آیا۔ دوہاں دا مل کے وجدار ہے مردنگ، نام ستار تند اک ہلایا۔ سچ دوارے بنیا رہے اند، کوڑی کریا نہ کوئے وڈایا۔ چڑھیا رہے اگنی چند، زرگن جوت ہووے رُشنائیا۔ تیرا میرا ڈھولا سوہنگ چھند، شاہ پاتشاہ شہنشاہ کرے شنوایا۔ پڑدا اوہلا چکے ہنگ، برہم پاربرہم دے سمجھایا۔ لیکھے لاوے پون سواس دم، دماں اپنے لیکھے پائیا۔ بھاگ لگا کے ساڈھے تن ہتھ کایا ماٹی چم، چم درشی دے بدلایا۔ جھگڑا مکا کے ہرکھ سوگ غم، چنتا اندر خوشی دے دکھایا۔ مانس جنم بیڑا دیوے بنھ، کوڑی کریا نہ سکے رُٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے دے کے مان، منوآ من دے سمجھایا۔ جن بھگت تیرا سچ سہارا، صاحب سنگر سوامی راہ نکایا۔ کلجگ انتم ویکھ کنارہ، نیا نوکا تیرے ہتھ پھڑایا۔ چار کنت اندھ اندھیارا، ساچا نور نہ کوئے رُشنائیا۔ بھرے بھلا سرب سنسارا، بھرم گڑھ نہ کوئے تڑایا۔ پڑھ پڑھ تھکے وید چارا، شاستر سمرت ڈھولے رہے گایا۔ ساچا مندر گرہ تکیا نہ کسے گردوارا، مل مالک خوشی نہ کوئے منایا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہارا، شاہی نیتز نیناں نیر

وہاں پر پرم پڑھ پر ماتم آتم مل گیا اک نر نکار اینکارا، اکو رنگ چڑھایا۔ جن بھگت کدے منگن نہ جائے دوجے دوارا، دوارکا واسی بیٹھے راہ تکایا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان سچی سرکارا، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اکو اک دیونہار دیا کمایا۔

* ۱۵ پھگن شہنشاہی سمت پنجاب کور دے گرہ پنڈ سدا سنگھ والا ضلع فروزپور * *

آد جگاد ہر کرپا پچے سنگر دی، گرگھ گرگھ لے پرگٹایا۔ وست امولک نام ندھان دیوے دھر دی، پورب لہنا جھولی پائی۔ کھیل مکا کے دیوت سر
 دی، سرتی اپنے نال جڑایا۔ نگری دکھا کے اگئی اندر دی، پریاں لوآں وچوں باہر کڈھایا۔ لوڑ رہے نہ پریت چند چکور دی، رنگ اکو دے دکھایا۔ چنتا
 مکا کے غم ہر کھ سوگ دی، غمی خوشی وچ بدلایا۔ وست دے کے نام بھنڈارے چوگ دی، چوہی پریم میل ملائی۔ سہانتا دس کے اکو اوٹ دی، اوڑک
 اکو دے دکھایا۔ حد پار کر کے تیج ت کا کوا کوٹ دی، مقامے حق دے سمجھایا۔ جس نوں بدھی و دیا وچ کدے نہ سوچدی، سوچ سمجھ دے سمجھایا۔ ایہہ
 کرپا پڑھ اکال اوس دی، جس دی اُست کرے لوکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوہلا دے چکایا۔ سنگر پورا دیاندھ، دین دیال
 دیا کمائیدا۔ جن بھگتاں اپنے ملن دی دس کے بدھ، انتر آتم آپ سمجھائیدا۔ کر پرکاش گرہ گھر نجھ، دھواں دھار سرب مٹائیدا۔ آتم پر ماتم کارج کر کے
 سدھ، سدھا اپنا جوڑ جڑائیدا۔ کلج تیرا انت آخری لیکھا بہتا لکھیا وچ وید رگ، اتھربن اشاریاں نال درڑائیدا۔ کوئی سمجھ نہ سکے ردھ سدھ، شاستر پڑدا
 نہ کوئے اٹھائیدا۔ کرے کھیل ابناشی کرتا ایک اونکارا اک، اک اکل اپنی کار کمائیدا۔ جگت نیت دوئے لوچن کسے نہ سکے دس، نج اکھ پرکھ گرگھ آپ
 گھلائییدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا گھر آپ سہائیدا۔ سنگر شبد سرب سوامی، مالک خالق پرتپالک اکو نظری آئی۔ لکھ چوراسی انتر آتم
 انتر جامی، گھٹ بھیتر ویکھے تھاؤں تھانیا۔ شبد ناد بودھ اگادھ سنائے دھر دی بانی، آتم پر ماتم پڑدا دے اٹھایا۔ جھگڑا مکائے اندج جیرج اتجج سیتج چارے
 کھانی، خالص ثالث ہو کے اکو دے دکھایا۔ اتم سریشٹ نر عالم عالم اکو دے امرت جل پانی، آب حیات حضرت دے پلایا۔ منزل محبوب دے سچ

رُحانی، مالکِ ملائے اُپر اسمانی، پرکاش پرکاش وِچ چُھپایا۔ جن بھگتاں دیوے اگم نشانی، نشانہ اِکو دئے دکھایا۔ چرن پریتی ساچی ریتی جگ توں دکھری
 قُربانی، کایا قتل گاہ نہ کوئے پھرائیا۔ نرگن نرورِ نرکار ہو کے گرکھاں رکھے کرے مہروانی، نظرے کرم آپ اُٹھایا۔ سرتی سرت اکال مورت مُردی
 کرے ساودھانی، ثالث ہو کے آپ اُٹھایا۔ منزل دے حق اک لاثانی، لاشریک دیا کمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرہ پڑا دئے
 اُٹھایا۔ سنگر شبد دیوے سکھ انتر، انتشکرن ویکھ دکھایا۔ دُھر دانام دے سچ منتر، مطلب اور نہ کوئے کڈھایا۔ نرگن رُپ برہم دے نرنتر، نرورِ پڑا
 لاہیا۔ کُج اگنی اگ میٹے بسنتر، امرت میگھ اک برسایا۔ جن بھگتاں لہنا دینا دیوے جگا جگنتر، سنجگ تریتا دواپر کُج کھوج کھوجایا۔ اگے بناوے ساچی
 بنتر، گھٹن بھٹنہار سمرتھ سوامی سر اپنا ہتھ لٹکایا۔ پاوے سار برہما منونتر، منو سمرتی کھوج کھوجایا۔ جھگڑا مُکاگن گگننتر، گرہ مندر کرے رُشٹایا۔ سرب
 کلا ہو بھر تمبر، بھرم بھلیکھا دئے کڈھایا۔ پُرکھ اکالا دین دیا، اتم پر ماتم جگ چوکڑی جن بھگتاں رچدا آیا سومبر، ست ستوادی شبد انادی برہم برہمادی
 آد جگادی اِکو کرے کُڑٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، گرکھ ساچے ویکھ دکھایا۔ سنگر شبد کہے میں آد جگادی وڈ بھنڈاری، نام ندھانا
 جگت ورتائیندا۔ میرا کھیل باہر جگت سنساری، سنسیاں وِچ کدے نہ آئیندا۔ میرا رُپ جوت نرنکاری، نرورِ کار کمائیندا۔ میں وساں سچ درباری، سچکھنڈ
 ساچے سو بھاپائیندا۔ جتھے جھکدے گر اوتاری، پیغمبر سر نہ کوئے اُٹھائیندا۔ بھگت سنت منگن وارو واری، درویش سیس نوائیندا۔ سو قُدرت قادر کھیل
 کرے نیاری، پروردگار سانجھ یار اپنی کار کمائیندا۔ جگ چوکڑی ویکھے وگسے کرے وچاری، لکھ چوراسی جیو جنت کھوج کھوجائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے میل ملائیندا۔ سنگر شبد کہے میں میلاں اوہ محبوب، جو مُجت وِچ سمایا۔ جس داسب توں اُج عروج، چھپر چھن نہ کوئے
 چُھہایا۔ ساچی منزل سچ مقصود، سچ دوارے ڈیرہ لایا۔ جتھے دین مذہب نہیں حدود، لاشریک جلوہ نور رُشٹایا۔ نہ کوئی تت نہ وجود، کایا بُت نہ کوئے
 دکھایا۔ نہ کوئی رُپ پرگٹائے پیخ بھوت، اپ تیج وائے پر تھی آکاش کھیل نہ کوئے کھلایا۔ جس داگر اوتار پیغمبر سندسیاں وِچ دے کے گئے ثبوت،
 نراکھراں وِچ بدلایا۔ جدھر ویکھن اودھر سدا موجود، ہر گھٹ بیٹھا ڈیرہ لایا۔ جس دی صفتاں وچوں صفت بھری ہزارا درود، حضرتاں اِکو ڈھولا گیا

سناٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سنگر داتا بے پرواہیا۔ سنگر داتا گہر گہبیر، گر اکو اک اکھو ایندا۔ جس دی نظر نہ آئے تصویر، نور نورانہ ڈگگائیندا۔ جس دا کھیل بے نظیر، نظر وچ نہ کوئے اُکائیندا۔ جو منزل چوٹی چڑھے اخیر، حق مقامے ڈیرہ لائیندا۔ سچھنڈ ساچے بہے پیراں دا پیر، پُرکھ اکالا سو بھاپائیندا۔ سو آد انت جگا جگت بناؤندا رہے تدبیر، تقدیر دین دُنی میٹ مٹائیندا۔ جس دا نام کھنڈا کھنڈا دھار شمشیر، شمع کھ چوراسی گل کرائیندا۔ جس داراہ تگدا گیا کبیر، کایا کعبہ دیکھ خوشی منائیندا۔ سو جن بھگتاں پیاون ہارا نام سچا سپر، شیر خوار بچے اپنی گود اٹھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد ایہتے اوتھے دو جہاناں دستگیر، آتم پر ماتم اپنا جوڑ جڑائیندا۔

* ۱۵ پھلن شہنشاہی سمت ۱ سپتیل سنگھ دے گرہ پنڈ ڈگر و ضلع فروز پور * *

چھٹی بھوجن کھاؤن چھتر دھاری، کھتری براہمن شودر ویش رسن لگایا۔ من واسنا بھر دے رہن پٹاری، خوشی جگت وچ ودھایا۔ بھگت بھگوان دی وکھری کھیل نیاری، نرگن سرگن دئے سمجھایا۔ جگ چوکڑی بچھوں جن بھگتاں دی آئی واری، لوک مات ملے وڈیایا۔ کرپا کرے آپ نر نکاری، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ نام نُماری جاوے چاڑھی، رنگ اکو اک رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رس دئے دکھایا۔ چھٹی بھوجن جگت پکوان، رسنا جھوارس دکھایا۔ بھگتاں دست امولک دیوے سری بھگوان، ست سچ ست درڑایا۔ جنہاں گھر سوامی ملیا آن، انتر جامی دیکھ دکھایا۔ ایہتے اوتھے دو جہاناں ملے مان، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکایا۔ کھ چوراسی جیو جنت سارے پین کھان، اندر ادھار اک رکھایا۔ کوٹاں وچوں گرکھ ورا پرم پُرکھ دامنگے دان، نام ندھانا آس رکھایا۔ جس نوں صاحب سنگر کرے پروان، مہروان دیا کمائیا۔ تنہاں کایا ماٹی گرہ مندر اندر ملے آن، جگ نیز ویکھن کوئے نہ پائیا۔ آتم پر ماتم رس اندھٹھا بھوگ لگائے آن، گنوان دیا کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی وڈیایا۔ جن بھگت کدے نہ ہووے غریب، ملکہ جاگیر دھن دولت کم کسے نہ آئی۔ جگ چوکڑی لوک مات گئے بیت، سنجگ تریتا دوپر کلج اپنا پنڈھ مکایا۔ بھگت بھگوان دی چلدی آئی ریت، دھرو

پرہلا د کبیر جلاہا اپنا سنگ بنائیا۔ روداس چمارا دے کے گیا اک نصیحت، دُھر سندیشہ اک درڑائیا۔ سچ پریتی جن بھگتاں ملی وصیت، وشو اکو اک درسایا۔ جنہاں دے انتر سچے پریم پیار دی اصلیت، اصل وصل ویکھے جلوہ نور خدائیا۔ دُھر دربار سچ دوار مقامے حق اوہناں ملے اہمیت، مہروان محبوب مہر نظر اک اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لہنا ویکھ وکھائیا۔ جن بھگت لوک مات ہووے نہ منگتا، در بھکھاری نہ روپ وٹائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں توڑنہارا گڑھ انتر ہووے ہنگتا، ہنگ برہم دے سمجھائیا۔ میل ملا کے ساچی سنگتا، سجن اکو اک وکھائیا۔ نام ندھانا بودھ اگادھا دے بن کے پنڈتا، اکھر وکھر آپ سمجھائیا۔ جھگڑا مکا کے بہشت جنتا، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ مان وڈیائی دے کے ساچے سنتا، سچ سبھاؤ انتر پڑدا دے کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پریم پیار اندر جن بھگتاں کایا چولی رنگدا، جگ چوڑی انتر کدے نہ جائیا۔ جن بھگت کدے نہ ہووے بھکھا، جگت ترشنا نہ کوئے ودھائیا۔ جنہاں دا انتر آتم ہو گیا سچا، کوڑ میل رہے نہ رانیا۔ اہناں دا بھنڈارا کدے نہ گدا، دیونہار دیا کمائیا۔ بھگت بھگوان داسدا ٹکر سکا، شاہ پاتشاہ گھر پھیرا کدے نہ پانیا۔ جنہاں دا جیون پر بھو دی پریتی اندر اچا، اوہ نیچوں اوچ کر کر دیوے وڈیائیا۔ سری بھگوان اُتے چلے کسے دانہ کوئی غصہ، کوجھیاں کملیاں گلے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت سہیلا لوک مات آپ اٹھائے ستا، سوئی سرتی آپ جگائیا۔ جن بھگت جگت واسنا نہ بنے بھکھاری، مایا ممتا موہ ودھائیا۔ جس دے اندر زرگن نور جوت زرنکاری، جلوہ گر سو بھاپائیا۔ دیونہار وڈ داتاری، دیاوان جھولی دے بھرائیا۔ مات لوک جن بھگتاں نیڑ نہ آوے خواری، خالص اکو رنگ رنگائیا۔ جنہاں دا لیکھا کاغذ قلم نہ لکھنہاری، شاستر سمرت وید پُران دین گواہیا۔ جگ چوڑی پچھوں لوک مات پنج تت کایا اندر ساچے مندر اہناں دی آئے واری، وار تا ڈھولے جس گیت رسنا جہوا ہتی دند بدھی نال صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار سچی سرنائیا۔ جن بھگتاں انتر سدا لگدا رہندا بھوگ، پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی انتر رس چکھ چکھ خوشی منائیا۔ جگت وچھڑیاں ہندا رہے سنجوگ، جنم جنم دا لہنا دینا جھولی دیوے پانیا۔ کرم کرم دا کڈا رہے روگ، چنتا سوگ دے گوائیا۔ خوشیاں اندر اپنے نام دی دیندا رہے چوگ، چنگلی نندیا اندروں باہر کڈھائیا۔ چرن پریتی بخشدا رہے جوگ، جگت جگدیشتر آپ سمجھائیا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی ساچے کوٹ، کوڑ کٹمب دے

مٹائیا۔ صاحب سہیلا اک اکیلا پُرکھ ابناشی جن بھگتاں نرگن ہو کے چُکے اپنی گود، بن بُھجاں پھڑ باہوں اپنی گود بیٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں درشن دیوے روز، بن اکھاں پر تکھ نظری آئیا۔ جن بھگت سداماں دامونج، مجلس پر بھ دے نال رکھائیا۔ ساچے پریتم دا اگئی چونج، نرالا اپنا گرہ درڑائیا۔ اکو نام ندھانا سیری بھگوانا دس سلوک، سولہا سچ دے سمجھائیا۔ جھگڑا چک جائے لوک پر لوک، دو جہاناں ڈیرہ ڈھائیا۔ چرن پریتی ساچی ریتی دس کے دھر دی اوٹ، اوڑک اپنے وچ ملایا۔ جن بھگت تیرا روپ نرمل جوت، انت جوتی جوت وچ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہر نظر بے نظیر آپ اٹھائیا۔

* ۱۵ پھگن شہنشاہی سمت ادھنا سنگھ دے گرہ پنڈ ڈگرو ضلع فروزپور * *

جن بھگت تیرا سچ پدارتھ، دھرنی دھرت دھول دے گواہیا۔ پر بھ دا کھا کے سورے سوارتھ، سائتک ست وچے ودھائیا۔ گرگھیاں بنیا رہے پرمارتھ، پریم پریتی رنگ چڑھائیا۔ مانس جنم نہ جائے اکارتھ، لیکھا لیکھے وچوں بدلایا۔ غریباں بچھے آؤنا پیا بھارتھ، ساجن ہو کے ساچی سیو کمائیا۔ پریتی پریم دی لکھ کے جائے عبارت، جگ چوکڑی نہ کوئے مٹائیا۔ پار کرائے بنا سفارش، مہر نظر نال ترایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے لئے اٹھائیا۔ بھگت گھر سدا بھوگ لگدا، لگن پر بھ دی چلی آئیا۔ جگت و ہار چھڈ جگ دا، جگہ جگہ لئے اٹھائیا۔ کوڑا لالچ تڑا مایا ممتا اگ دا، ست دھرم اک دکھائیا۔ جو صاحب سرنائی لگدا، لگ ماتر دے بدلایا۔ شہادت دیوے ویلا وقت انج دا، جگ چوکڑی کار بھگتائیا۔ دیکھیا کھیل پورے پُرکھ سمرتھ دا، جو بھگتاں ہوئے سہائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پریم بخش کے جائے سچ دا، کایا کچ ملے وڈیائیا۔

* ۱۵ پھلن شہنشاہی سمت ا میلہ سنگھ دے گرہ پنڈ ڈگرو ضلع فروزپور *

جن بھگت کہے پر بھو دھن، دھن دھن تیری بے پرواہیا۔ جس واسنا بدل کے منو آ من، متا کوڑ دتی گوانیا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی چم، چم درشی دتی بدلائیا۔ گھر چاڑھ کے ساچا چن، ست ست کیتی رُشنائیا۔ نیتزہن رہیا نہ اٹھ، نین اکو دتا کھلائیا۔ تیرا ناؤں سُن کے جس سرون کن، ملی مان وڈیائیا۔ لوک مات بیڑا دتا بٹھ، گن ندھان ہو کے اپنے کندھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا راہ رہیا دکھائیا۔ جن بھگت کہے توں پر بھو آد جگادی کھوجی، جن بھگتاں لئیں جگائیا۔ کسے ہتھ نہ آویں ابھیا سی جوگی، جگتیاں وچ مرے لوکائیا۔ گرکھاں دے کے اپنی سو جھی، سوئی سرتی لئیں اٹھائیا۔ آتم رس رہے بھوگی، جگت ڈکھڑانہ کوئے ستائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساجن بن کے دھر دامو جی، میلا رہیا کرائیا۔ جن بھگت کہے میں جھک زرا لی تگی بانکی، زرویر زرا کار نظری آئیا۔ میری اندروں کھل گئی تاکی، بھو رہیا نہ رانیا۔ پر بھ ملیا اندر داساتی، جام پیالہ اک پیا ئیا۔ منو آ من رہیا نہ عاتی، منمت دتی گوانیا۔ سُنیا نام اکٹا انادی، ناد دھن رہیا وجائیا۔ ہنگتا گڑھ ہوئی بربادی، گرہ مندر دے وسائیا۔ آتم پر ماتم ہو یا وسادی، مہر نظر آپ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، زرگن ہو کے بھگتاں کرے آپ ویراگی، ویراگیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔

* ۱۵ پھلن شہنشاہی سمت ا سُرین سنگھ دے گرہ پنڈ ندھاں والا ضلع فروزپور *

سری بھگوان کہے میں کرتا قدرت، قادر دھر دا بے پرواہیا۔ جگ چوکڑی مالک بن کے دھر دا مُرشد، مُریداں مدعا رہیا سمجھائیا۔ لکھ چوڑاسی نالوں و ہلا ہو کے پا کے فرصت، ہر جن اپنے نال ملائیا۔ کوڑی کر یا میٹ کے غربت، گہر گسپھر دیاں سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر اکو رہیا دکھائیا۔ سری بھگوان کہے میرا بھگتاں انتر نواس، بھومکا اکو اک جنائیا۔ جوتی نور کر پرکاش، اندھ اگیان گوانیا۔ پر ماتم آتم دے کے ساتھ، دھر دا

جوڑ جڑائیا۔ جھگڑا مُکا کے دس دس ماس، مست خُماری وِج رکھائیا۔ سچ دوارے دے نواس، استھل اِکو گھر پر گٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در ٹھانڈے دے وڈیائیا۔ سری بھگوان کہے میں بھگتاں ہتکاری، نرگن ہو کے دیا کمائیا۔ نرمل نور جوت کر اُجیاری، اُجالا کراں تھاؤں تھانیا۔ سچ پریم دا بن بھکاری، در در گھر گھر دیکھاں چائیں چانیا۔ پوتر بھوجن بن آہاری، ہرجن ساچے لواں اُٹھائیا۔ سچ دوار دی بخشاں اِک سرداری، سرن اور رہے نہ رانیا۔ مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان، جگت بنیا آپ جواری، سنت سُہیلے رہیا اُبھاری، گر چیلے چرن دواری، در دوارا اِکو اِک سُہائیا۔

* ۱۶ پھلگن شہنشاہی سمت ا حضورا سنگھ دے گرہ پنڈ سوسن ضلع فروزپُر * *

دھرنی کہے میرے جاگے بھاگ، مٹی خاک وِجی ودھائیا۔ گھر سوامی پایا پر میثور آپ، اپنے رنگ وِج سمایا۔ گرگھ دیک جگائے اگے چراغ، جوتی نور کر رُشائیا۔ دُرمت میل دھو کے داغ، پتت پُنیت رہیا بنائیا۔ میل ملا کے کنت سہاگ، سُہنجنی رُت رہیا دکھائیا۔ جس نے رچنارچی آد، سو اتم کھوجے چائیں چانیا۔ جس دالہنا ہونا جگاد، جگ چو کڑی پنڈھ مکائیا۔ سو بدل کے جگت سماج، سماں اپنا دے پلٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگت لالچ چھڈ سواد، رس پریم وِج سمایا۔ دھرنی کہے میں ہوئی سوبھاؤنت، در ٹھانڈے وِجی ودھائیا۔ گھر پایا سوامی کنت، نرگن نرور نظری آئیا۔ جو ڈھولا گاؤے سوہنگ چھنت، کرے سچ پڑھائیا۔ بھگتاں دالہنا دینا دیکھنہار انت، انتشکرن پھول پھولائیا۔ رُت سُہنجنی کرے بسنت، پھلگن دیونہار وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا پڑا رہیا اُٹھائیا۔ دھرنی کہے میں سٹی جاگی، آلس نندرا رہیا نہ رانیا۔ برہوں وِچھوڑے ہوئے ویراگی، ویراگ وِج کر لائیا۔ جلوہ تگیا پُرکھ ابناشی، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جو جگ چو کڑی بھگتاں بنے ساتھی، گرکھاں سنگ نبھائیا۔ جنہاں نے اوس دی مٹی آکھی، آخر اپنے وِج سمایا۔ ایٹھے اوتھے شبدی دھار کرے راکھی، سر اپنا ہتھ اُکائیا۔ جنم جنم دالہنا دیوے باقی، پورب لیکھا رہیا ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ دھرنی کہے میرا نتر ہو یا خوشحال، خوشیاں وِج ڈھولے گائیا۔ پر بھ کرپا کیتی دین دیاں، صاحب سوامی پھیرا پائیا۔ بھگت

سُہیلے ویکھے اپنے لال، لوک مات وچوں باہر کڈھائیا۔ جھگڑا مُکا کے شاہ کنگال، اِکو رنگ رہیا رنگائیا۔ ساچا گرہ گھر بنا کے سچی دھر مسال، دھرم دوار اِک وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم آپ سمجھائیا۔ دھرنی کہے مینوں بہتا آوے ہاسا، ہستی ویکھی بے پرواہیا۔ جس دا جگ چو کڑی کھیل تماشا، نرُگن سرُگن ویس وٹائیا۔ سو بھگتاں پوری کرے آسا، نرِاسا رہن کوئے نہ پائیا۔ چرن پریتی دے بھروسا، بھاؤ اپنا دئے سمجھائیا۔ اوہناں دا لیکھے لاوے تولیاں رتیاں والا آتا، ماشیاں وچ مثال اگلی دئے بنائیا۔ جن بھگتاں کدے نہ آوے گھٹا، نام بھنڈارے نال بھرائیا۔ اگلی منزل چُکا کے واٹا، چوڑا سی گِیر نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پُرکھ سمراتھا، سچ سہانک اِکو نظری آئیا۔

* ۱۶ بھگھن شہنشاہی سمت اند سنگھ دے گھر پنڈتھمن والا ضلع فروزپُر *

سری بھگوان کہے میرا بھگت ست، آد جگاد جگ چو کڑی ست ست وچ سمانیدا۔ جس دے انتر آتم برہم مت، پاربرہم پت پریشور بھيو اہید آپ گھلائیدا۔ نرل جوت جگے لٹ لٹ، نور نورانہ شاہ سلطانا اینکارا ڈگمگائیدا۔ شبد اگئی ناد وجے سٹ، انحد نادى ناد سنانیدا۔ آتم پر ماتم جوڑ کے نت، ناتا بدھاتا اِک اکھوائیدا۔ بلیا رہے میل سدا پُرکھ سمرتھ، دُجا اشٹ نہ کوئے منائیدا۔ نچ نیتز کھلی رہے اگھ، پر تکھ گوسائی اِکو نظری آئیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگوان لہنا دینا رنگ چڑھائیدا۔ سری بھگوان کہے جن بھگتاں انتر آتم سدا اند، گرہ مندر گھر ٹھانڈے وجے ودھائیا۔ جھگڑا مک جائے گاؤنا رسنا جہوا مٹی دند، نرُگن نرِویر نرِکار نرِاکھر دئے پڑھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم گاؤن ڈھولا چھند، نعمہ نام کلمہ کایا کعبہ اِک سنانیا۔ جلوہ گر ساچا نور جوت پرکاش چاڑھے چند، سورج چند دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ آون جاؤن لکھ چوڑا سی جنم جنم دا مٹے پنڈھ، رائے دھرم دیوے نہ کوئے سزائیا۔ انت وسیرا ہووے درگاہ ساچی مقامے حق دوارے سچھنڈ، در ٹھانڈے ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگاد جگ چو کڑی نیت نوت، سنت سُہیلے گرگھ میلے، بھگت بھگوان اپنے وچ ملائیا۔ سری بھگوان کہے میں بھگتاں دیواں انتر آتم اِکو سکھ، جگت واسنا کوڑی کرپا باہر کڈھائیا۔

جنم مرن کرم دار ہے نہ کوئی دُکھ، اگنی تت تریشا موہ نہ کوئے درڑا ئیا۔ امرت جام نخبھر رس دے کے مٹاواں بھکھ، ساتک ست دیاں کرا ئیا۔ سفل کرا کے جننی ککھ، اُجل کراں مات مکھ، دُرمت میل اندر باہر گپت ظاہر دھوا ئیا۔ بن ہتھاں باہواں شبد انادی گودی لواں چک، کھنڈاں برہمنڈاں پُریاں لوآں باہر دھام اپنا اک دکھا ئیا۔ جتھے ٹوں میرا میں تیرا دوہاں دا اکو ہووے ڈھولا گیت چھند، دوسر ونڈ نہ کوئے ونڈا ئیا۔ اک اکیلا ہو کے وساں سدا سنگ، آتم پر ماتم ناتا دُھر دا جوڑ جڑا ئیا۔ سنجگ تریتا دوا پر کلجگ رہیا لنگھ، صدی چو دھویں رہی گرا ئیا۔ چار کُنٹ دہ دشا نو کھنڈ پر تھی ست دیپ کسے نظر نہ آئے سورا سربنگ، شاہ پاتشاہ پار برہم برہم میل نہ کوئے ملا ئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے لئے اٹھا ئیا۔ سری بھگوان کہے میں بھگتاں چاڑھاں نام رنگ، انڈھڑا آپ چڑھا ئیا۔ نام سیجا سچ پلنگ، سنگھاسن آسن اک وڈیا ئیا۔ شبد اگنی گا کے چھند، بن اکھراں کراں پڑھا ئیا۔ نام ندھان و جا مردنگ، سوئی سرتی لوآں اٹھا ئیا۔ دُئی دوتی بھرماں ڈھاہ کے کندھ، بھانڈا بھرم بھو بھنا ئیا۔ بھو کھلا کے ہنگ برہم، پار برہم وچ سما ئیا۔ چار ورن اٹھاں برن اکو دساں ست دھرم، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈا ئیا۔ لیکھے لا کے مانس جنم، جرم اپنی جھولی پائیا۔ گر اوتاراں پیغمبراں نال جو کردا رہیا پرن، قول اقرار جگ جگ آپ جنا ئیا۔ کلجگ انت سری بھگونت جن بھگتاں بخشے اپنی سرن، سرنگت اکو نظری آ ئیا۔ نیتز کھولے ہرن پھرن، نج لوچن کرے رُشنا ئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنت سہیلے میل ملا ئیا۔ سری بھگوان کہے میں بھگتاں اندر دینا اک سندیشہ، آلس نندرا دینی گوا ئیا۔ جھگڑا کئے گنپت گنیشا، شو شکر وشن برہما دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ جنہاں مل گیا پار برہم پت پر میثور پر تکھ اک نریشا، نر نرائن بے پروا ہیا۔ اوہ سنت سہیلے سدا وسدے سچھنڈ دوارے دیسا، مقامے حق ڈیرہ لائیا۔ جتھے وسے اینکار ایکا، پُرکھ اکال سو بھا پائیا۔ جن بھگتاں دیونہارا ساچی ٹیکا، ٹکے مستک دھوڑی خاک رمانیا۔ من واسنا بُدھ کرے بیکا، نرمل نرویر دئے سمجھا ئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سنت کنت بھگونت اپنے رنگ رنگا ئیا۔ سری بھگوان کہے میں بھگتاں سدا سہیلا، سجن دُھر دا نظری آ ئیا۔ آد جگاد جگ چو کڑی نرگن سرگن کھیل کراں اک اکیلا، دوجا سنگ نہ کوئے بنا ئیا۔ آتم پر ماتم کایا مندر اندر کر کے دُھر دا میلا، پڑدا اوہلا دیاں اٹھا ئیا۔ اکو گھر بہا کے گرو چیلا، چیلا گر اپنے رنگ رنگا ئیا۔ نو نو چار پچھوں کر کے وقت

سُہیلا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگتن مینا ٹھانڈا سینا، ساچی ریتا آپ درڑا ئیا۔ سری بھگوان کہے میں بھگت جن ویکھاں لوک مات، ماتر بھومی کھوج کھوجا ئیا۔ کلجک ویکھ اندھیری رات، لکھ چوڑاسی پھول پھولا ئیا۔ جو اکو ڈھولا گاؤندے گاتھ، ڈھر دی کرن پڑھائیا۔ اُہناں بخشاں اپنی دات، نام بھنڈارا جھولی پائیا۔ جھگڑا مُکا کے ذات پات، دیناں مذہباں وچوں باہر کڈھائیا۔ میل ملا کے پُرکھ ابناش، آتم برہم دیاں سمجھائیا۔ من منوآ کر کے گھات، سوئی سرتی دیاں اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں پچھنہارا وات، واستوک ناتا اپنے نال رکھائیا۔ سری بھگوان کہے جگ چوڑی بیتدے گئے وچ سنسار، سنجگ تریتا دوپر کلجک اپنا پندھ مُکائیا۔ شبد سندیشے دے کے گئے گرو اوتار، پیغمبر کلمیاں وچ جنا ئیا۔ کلجک انتم کھیل ہونا اگم اپار، الکھ اگوچر اپنی کھیل کھلا ئیا۔ بھوکھتاں وچ کر کے گئے اظہار، شبدی ڈھولے لوک مات سنا ئیا۔ کل کلکی آوے اوتار، نہہکنک پھیرا پائیا۔ اماں دا امام وڈ سکدار، جلوہ گر نور خُدا ئیا۔ لیکھا جانے درشٹ ایشٹ دین دُنی کائنات، ویکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ کوٹاں وچوں جن بھگتاں دیوے ڈھر دی دات، داتا دانی ہو کے آپ ورتا ئیا۔ چار ورن اٹھاراں برن کھتری براہمن شوڈر ویش بدل دیوے سماج، ست سنتوکھ انتر آتم موکھ مُفت اپنی دیا کما ئیا۔ اوچ نیچ راؤ رنک بنا کے اک جماعت، ضامن ہو کے اگو گھر دے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن ساچے جوڑ جڑا ئیا۔ سری بھگوان کہے میں جگ چوڑی دیندا لہنا، پورب جہاں ویکھ وکھائیا۔ گرگھ ورلے درس دکھاواں نج نیز لوچن نیناں، لکھ چوڑاسی دوئے اکھاں دس کسے نہ آئیا۔ آتم پر ماتم بن کے ساک سجن سینا، پاربرہم برہم ناتا دیاں جڑا ئیا۔ شبد اگمی حکم سندیشہ اگو کہنا، فرمان ڈھر دا آپ درڑا ئیا۔ ہر جن ساچے ہر چرن دوارے سچھنڈ سچے گھر بارے پریم پریتی اندر بہنا، دوجا در نظر کوائے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، دیونہارا ڈھر دا دان، در در گھر گھر جن بھگتاں جھولی رہیا بھرا ئیا۔

* ۱۶ پھلن شهنشاہی سمت اسپورن سنگھ دے گرہ پنڈ فروزشاہ ضلع فروزپور * *

ان کہے میرا ہویا انت نیاں، عدل ہر جو رہیا کمائیا۔ میں دیکھیا چائیں چا، صاحب سلطان بے پرواہیا۔ زرگن نور ہویا رُشنا، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ بھگت وچھل دیاکما، دیناں اتا تھاں رہیا اٹھائیا۔ لہنا پر تھو والا چکا، لیکھا سب دی جھولی پائیا۔ حکم دھر دا اک سنا، مارگ اگلا رہیا لگائیا۔ زرویر ہو کے پھیرا پا، ویس اولٹا روپ وٹائیا۔ در در گھر گھر خوشیاں رہیا منا، دکھیاں درد گوائیا۔ گر اوتار پیغمبر جس دی کردے گئے دُعا، ہتھ جوڑ سیس نوائیا۔ اوہ مہروان محبوب جلوہ گر خُدا، جلال اپنا رہیا دکھائیا۔ جن بھگت دوارے گیا آ، آمد وچ آدمی باہروں نظری آئیا۔ سچ پکوان بھگوان رہیا بنا، کچے کچے دئے وڈیائیا۔ گرہ گرہ بھوگ رہیا لگا، منسا نامے پور کرائیا۔ دھنا سیس رہیا جھکا، دھن دھن تیری وڈیائیا۔ جو سنت سہیلے رہیا ترا، تار نہار آپ اکھوائیا۔ وڈے چھوٹے اکو چھے رہیا بنا، امیر غریب ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جس نوں دیکھن دو جہاں، برہانڈ خوشی بنائیا۔ اوہ گرگھاں پر گٹاؤندا جائے ناں، نر نرکارا دیا کمائیا۔ پاندھی بن بن تنگے راہ، رہبر ہو کے دیکھ وکھائیا۔ بنا بیڑیوں بن ملاح، آپ اپنے کندھ اٹھائیا۔ تنکا تنکا بنے گواہ، شہادت اپنی اک بھگتائیا۔ تیری کھیل شهنشاہ، پاربرہم سمجھ کسے نہ آئیا۔ گوہنڈ اشارے نال گیا جنا، لکیر زمیں اُتے کھچائیا۔ پُرکھ اکال جن بھگتاں دئے جگا، گرگھاں آپ اٹھائیا۔ لکھ چوڑاسی نال کر کے دغا، فریب وچ رکھے لوکائیا۔ سنت فقیراں بن کے دھر دا اتا، گودی اپنی لئے لکائیا۔ نام بھنڈارے دا دیوے مزہ، مجلس اپنے نال بنائیا۔ اگے دیوے نہ کوئی سزا، جہاں توں لئے بچھڑائیا۔ جیہڑا چار جگ کدے نہ رجا، بھکھے بھکھے نہ کوئے گوائیا۔ اوہ گرگھاں دوارے دیوے اپنی سدا، ہوکا حق سنائیا۔ پریم پیار اندر آوے بھجا، چلے واہو داہیا۔ اوہ رُکھا سٹھاکر کھا کے ادھا، ادنیاں توں اعلیٰ دئے بنائیا۔ جنم کرم دارہے نہ دھبا، دُرمت میل دھوائیا۔ لیکھا چکا کے پورب ہبھا، ہم ساجن لئے جڑائیا۔ نام ندھان سنا کے نڈا، نادی سُن لئے اُچھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ ان کہے میں دیکھیا ہندا عدل، انصاف پر بھ رہیا کمائیا۔ جگ چوڑی دھارا بدل، بدلہ بھگتاں رہیا چکائیا۔ دُور دُراڈا پنچے مار کے منزل، منزل اپنی دئے سمجھائیا۔ نام نگاہبان سنا اک غزل، غرض سب دی دیکھ وکھائیا۔ اتم پوہ نہ سکے اجل، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے دھر دا

وزن، وجہ اپنی دے سمجھائی۔ ان کہے میں ٹلدا رہیا تکرڑی وچ ترازو، سیراں مناں ونڈ ونڈائی۔ محسوس ہندا رہیا بازو، کندھے تائیں جنایا۔ میری سار نہ پائی کسے سادھو، سنت لیکھ نہ کوئے جنایا۔ گر اوتار پیغمبر ہتے ویکھے آگو، جگت کر گئے پڑھائی۔ کچھ لہنا دینا دسیا گوہند تھوڑا دادو، دھیرج دھیر نال جنایا۔ جس ویلے بھگتاں دا بھگوان بن کے آیا باپو، بابل ہو کے پھیرا پائی۔ اہناں دی کرم کانڈ دی کریا آپے سانھو، سادھنا سچی اک جنایا۔ دادو نے اک چولی نوں لا کے لانبو، اگنی بھیٹ کرائیا۔ سواہ کر کے کہے میں ہن کی تیتھوں مانگو، میٹوں دے جنایا۔ گوہند کہا میں ایسے چولی دی رکھوں تاگو، چولی کایا کپڑ روپ وٹائی۔ جس ویلے میرا بھگوان میرے نال بھگتاں دا بنیا آگو، اگلا لیکھا اپنے نال رکھائی۔ دوہرے مندر مسیت مٹھ جگت تیاگو، کرے کھیل بے پرواہیا۔ اودھروں اوس دا اک چیلہ آ گیا بھاگو، ہتھ لکڑی ٹیڈھی اٹھائی۔ ہس کے کہے چوڑاسی وچوں کیہڑا کاڈھو، میٹوں دے جنایا۔ گوہند کہا جس دے ہتھ شبد وڈا ڈانگو، دو جہاناں رہیا ڈرائیا۔ اوہ اک اگلا اپنی دھار وچوں جاگو، نندرا اکھ نہ کوئے دکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا کھیل آپ کرائیا۔ ان کہے دادو کول سی دانے نو، گوہند چرناں اُتے سٹائی۔ آپ متھار گڑ کے بھوں، نیتز رویا مار کے دھاننیا۔ پٹھا ہو کے گیا سوں، ہتھ چھاتی اُتے ٹکائی۔ کی بھگوان نوں بھگت ملن داگوں، میٹوں دے جنایا۔ گوہند کہا پرت کے آواں ہوں، ہوئے دے روگ گوائیا۔ وکھرا دھر کے ناؤں، نر نر کارا سنگ بنائی۔ گرکھاں دیواں ٹھنڈی چھاؤں، سر اپنا ہتھ ٹکائی۔ نو کھنڈ پر تھمی آواں بھوں، کوٹاں وچوں تھوڑے لواں اٹھائی۔ جن بھگتاں ملن دا سدا میٹوں چاؤ، چاؤ گھنیرا اک جنایا۔ میں ویکھاں تھائیں تھاوں، تھان تھنتر پڑا لاہیا۔ سنت سہیلے پھڑ کے باہوں، پُرکھ اکال نال جڑائی۔ اکو دس کے پتا ماؤں، ساچی گودی دیاں ٹکائی۔ سبھے نال بچھاں، کی تسیں میٹوں کھواؤ، ست سچ ساچی بھیٹ چڑھائی؟ نو دانے ہس کے کہن اسیں بل بل تیتھوں جاؤں، جانہار تیری سرنائیا۔ جس ویلے آئیوں کرن سچا نیاؤں، نیامت ہو کے میٹوں اپنا رس دے دکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائی۔ نو دانے کہن تیری چرن لگے، مٹی خاک مل کے خوشی منائی۔ کچھ اگلا بھو دے اگے، آگن وچ راہ تکیئے چائیں چائیا۔ جس ویلے نرگن دھار جوت جگے، برہمنڈ کھنڈ ہوئے رُشنائیا۔ ساڈی مان وڈیائی ودھے، وادھا دے وچ لوکائی۔ بھگت سہیلے نال ساڈے پھے، سوہنے سہنجنے نظری آئی۔ سچ

دوارے آویں سدّے، نام سندیشہ اک درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ دانہ دانہ کہے ساڈے اُتے لا دے مہر، گوہند تیرے ہتھ وڈیائیا۔ توں ہن ہور پھیر بن کے آویں ہور، اور دا اورا رُپ وٹائیا۔ کھجک ہووے اندھیرا گھور، ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ مایا ممتا پاوے شور، واسنا من کرے لڑائیا۔ کوٹاں وچوں بھگت سہیلے دسنے تھوڑ، گرگھ سچے نظری آئیا۔ اہناں اپنے نال لینا جوڑ، میلا دُھر دا سچ ملایا۔ زرگن ہو کے جانا بہڑ، سرگن لیکھا پنڈھ مکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ دانہ دانہ کہے اسیں ویکھیا تیرا سواد، چھیل چھیللا نظری آئیا۔ پھیر رکھنی تیری تانگھ، دھیان وچوں دھیان بدلایا۔ مہر مُجبت وچ جانا جاگ، جگ جیون داتے اگھ گھلایا۔ تیرا بدلدا ویکھنا سماج، سمگری ہووے بے پرواہیا۔ تیرا جلوہ تگنا تاج، تخت نواسی سوہا پائیا۔ تیرے بھگتاں لئے نہ کوئے خراج، دعویدار نہ کوئے بنایا۔ تیرا بیڑا ویکھنا جہاز، نام ندھانا اک پرگٹایا۔ چار ورن دا تگنا سماج، ریتی ریتی اک پرگٹایا۔ بھگت دوارے بھگتاں گرہ تیرے پریم دا ویکھنا سواد، رس بھوگ اک جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا دینا بنایا۔ دانہ کہے میں نہیں رہنا دُنیا دار، دُنی والی منگ نہ کوئے منگایا۔ میں ویکھنے تیرے سنت سہیلے یار، گرگھ سوہنے نظری آئیا۔ جنہاں انتر ہووے تیرا پیار، باہر کریں رُشنائیا۔ اوہ تیرے خدمتگار، سیوک ہو کے سیوکمایا۔ توں چل آویں دوار، در در پھیرا پائیا۔ کھیل کریں کمال، کمال مُرشد تیرے ہتھ وڈیائیا۔ میرا رس تیتوں رساں وچ دینا کھوال، انرس تیرے وچ سمایا۔ اہناں دا جنم جنم دا کٹ کے جائیں کال، ترشنا بھکھ گوائیا۔ دُوبے دوارے کرنا نہ پئے سوال، مانگت ہو نہ جھولی ڈاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دینا سچا دان، دان اکو اک ورتایا۔

* ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت اسندر سنگھ دے گرہ فروز شاہ ضلع فروز پُر *

ان کہے میں ہندا رہیا حیران، حیرانی اندر جھٹ لنگھایا۔ میتوں دُنیا کہندی رہی بھگوان، سری بھگوان دی سمجھ کسے نہ پائیا۔ جگت منگتیاں نوں میرا دیندے رہے دان، بھکھیاں دی بھکھ نال رلائی۔ میرا لہنا یاد کیتا نو وار سینا رام، من وچ بھکھے رہ کے جھٹ لنگھایا۔ تن دن حکم مندرا رہیا کرشن

کاہن، رادھاتوں بنا اپنا آپ بدلایا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد سُنَدے رہے پیغام، بن کتاں ہوئی شنوایا۔ نانک اُتے ہویا پر بھو تھوڑا مہروان، بھاگ بھوگ لالو گھر لگایا۔ اوس ویلے ابناشی کرتے کہا میں سب دا لیکھا دیواں وچ جہان، نرگن ہو کے پھیرا پانیا۔ ترکھان دے پریم وچوں بناں ترکھان، ترکھا سب دی دیاں بُجھایا۔ ارجن ماریا اک دھیان، پُرکھ اکال راہ تکایا۔ تتی لوج دے ویران، میت ویری رُوپ بنایا۔ گوہند ہو کے مہروان، گوہند گوہند دتا جنایا۔ جس ویلے پنجاں پیاریاں امرت لگا سی پیاں، کھنڈا جل وچ پھرایا۔ اوس ویلے کرپا کیتی سری بھگوان، رس دُھر دا دتا دکھایا۔ سچ دوارے پکدا دیکھیا پکوان، چار جگ دے بھگت سیو کمایا۔ نال جُھلدا دیکھیا نشان، نشانہ دسیا بے پرواہیا۔ ہس کے کیتی پرنام، دین ہو کے سیس جُھکایا۔ خوش ہو کے نگاہان، لحم دتا سناپا۔ جس ویلے کٹھے ہو کے مل کے آئے وچ جہان، جہالت دے سرب لوکایا۔ اوس ویلے بھگتاں کولوں لینا دان، در در گھر گھر منگ منگایا۔ تیرا امرت میرا پکوان، دوہاں دا کٹھا پین کھان، وقت سہیلا و بے ودھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دیونہارا ساچا ور، ساچا لحم اک سناپا۔ لحم سناپا سچ جگدیش، دہ دشا و بٹی ودھایا۔ گوہند کہا پر بھو ٹھیک، پاربرہم تیری بے پرواہیا۔ سری بھگوان کہا رکھنی اڈیک، آسا آسا وچ ودھایا۔ میرے سمت دی سوہنی ہووے تاریخ، توارخ دے بدلایا۔ جن بھگت دواروں منگنا بھیکھ، بھکھاری ہو کے بھیکھ وٹایا۔ نال شبد دی پاؤنی تصدیق، شہادت تیری دینی بھگتایا۔ سب دی خوش کردے جانا طبیعت، ڈکھیا رہن کوئے نہ پانیا۔ میری تیرے نال وصیت، ورثا تیری جھولی پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ و شنوں بھگوان، لہنا دینا لیکھا دس جائے اصلیت، اصل اصل وچوں پرگٹایا۔

* ۱۶ پھلگن شہنشاہی سمت ۱۱ امر سنگھ دے گرہ فروزشاہ ضلع فروزپُر * *

ان کہے میں بن اکھاں رہیا اٹھا، نر نرائن درس کوئے نہ پانیا۔ جگ چوکڑی رہیا بھتا، سال بسالا اپنا پندھ مکایا۔ جس ویلے ٹھا کر بھوگ لگایا دھتا، نرگن سرگن ویس وٹایا۔ اک سندیشہ دتا بنا کتاں، سچ گیا سمجھایا۔ کلجگ انت نرگن جوت دُھر دا چڑھنا چٹا، سچ کرے رُشناپا۔ بچھلا میٹنا بتا، اگلا راہ

وکھائیا۔ بالمیک جو لکھیا لیکھ اُپر تن سو تہ سٹھ پٹا، اوہ شہادت نظری آئیآ۔ پُرکھ اکال جن بھگتاں دینا ساچا دھنا، دھن پدارتھ جھولی پائیآ۔ لیکھا مکنا نامہ چھٹا، دُدھ کٹوری لہنا دئے مُکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیآ۔ ان کہے میٹوں یاد آئی گاتھا، کہانی دیاں سنائیآ۔ سنجگ داساکہ، کلجگ انتم بھیو کھلایآ۔ پرتھو کڈا سی فاتہ، فقرائ وچ جھٹ لنگھائیآ۔ حکم دتا دُھر دے آقا، عقل عقل وچوں بدلایآ۔ چرن کول پریتی کر بن کے داسی داسا، سیوک ہو کے سیو کمائیآ۔ اگلا دستاں بھیو خلاصہ، پڑدا دیاں اٹھائیآ۔ کلجگ انت پرگٹ ہونا پُرکھ ابناشا، نرگن نرور ولس وٹائیآ۔ جن بھگتاں دینا ساٹھا، سگلا سنگ نبھائیآ۔ چرن کول دیوے بھروسا، درڑھ نشچا آپ بندھائیآ۔ اکو واری سب دا لیکھے لا جائے کیتا ہویا ارداسا، اگے عرض دی لوڑ رہے نہ رائیآ۔ جیسہڑا پکوان پکا ہویا ظاہر ہو کے کسے نہیں کھادھا، گھر گھر اپنا بھوگ لگائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکتک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں کرے وڈ وڈ بھاگا، ساچا بھاگ حصہ بھگتاں جھولی پائیآ۔

* ۱۶ پھلگن شہنشاہی سمت ۱ پریم سنگھ دے گھر پنڈ فروزشاہ ضلع فروزپُر * *

ان کہے میں ویکھے بھگھے ننگے، جگ جگ مانگت روپ وٹائیآ۔ در در منگدے ویکھے پنڈے، تلک سندھور مات چمکائیآ۔ ستھرے کھڑکاوندے ویکھے ڈنڈے، من واسنا دین دُہائیآ۔ سادھو بیٹھے تیرتھاں کنڈھے، جھولیاں رہے ڈاہیا۔ ترسدے ویکھے تئاں اُتے گنگے، گوداوری جمنا سُرستی دھیر نہ کونے دھرائیا۔ اک دُوجے نوں مار دے ویکھے بندے، بندگی گئے بھلاییا۔ وکاری ہو گئے گندے، ست دھرم نہ کونے سمجھاییا۔ منزل چڑھے مول نہ ڈنڈے، ساچے گھر نہ وٹی ودھائیآ۔ کوڑی کریا کر دے دنگے، گھر گھر کرن لڑائیآ۔ کوٹاں وچوں گرگھ تھوڑے لگے چنگے، جیسہڑے پر بھو نوں رہے منائیآ۔ راہ تگن سورے سربنگے، رستہ دُوجا گئے بھلاییا۔ کون ویلا ہر لاوے اپنے انگے، انگیکار اک اکھوائیا۔ چکے دُھر دے کندھے، پھر باہوں لئے اٹھائیآ۔ آتم پر ماتم دیوے اک انندے، رس اپنا دئے چکھائیآ۔ سچ بھنڈارا دُھر دا ونڈے، وست امولک جھولی پائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا دئے

درڈایا۔ ان کہے میں ویکھیا کھیل انادی، انتر سب نوں دیاں جنایا۔ پاربرہم پت پر میثور کھیل کرے وسادی، بسمل اپنی دھار پر گٹایا۔ کلجگ انت سری بھگونت جن بھگتاں بن کے آیا امدادی، اتھاس پچھلا دے بدلایا۔ نوں سا جانا رہیا ساچی، سا جن ہو کے ہووے سہایا۔ بھگت سہیلے کر کے جائے راضی، راجن راج دے وڈیایا۔ جنہاں جنم دی جت لئی بازی، مانس مانو لیکھے پائیا۔ پریم پیار دی کھا کے بھاجی، بھجن بندگی اکو وار لیکھے پائیا۔ دیوے دست جو جنم جنم دی گواچی، گھر وچ ٹھا کر دے ملایا۔ اکو دھار دے ساچی، پاربرہم برہم میلا رہیا ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جان کے کایا مائی کاچی، کنجن گڑھ دے سہایا۔

* ۱۶ پھلن شہنشاہی سمت ا جگتار سنگھ دے گرہ پنڈ پھروز شاہ ضلع فروزپور *

ان کہے کوٹن کوٹ کھاندے گئے اپنی مرضی، مزے رسنا جہوا والے جگت بنایا۔ وشٹ نے پُرکھ اکال کول دتی عرضی، بن اکھراں عبارت جنایا۔ تڈھ بن سچا دے کوئے نہ دردی، دکھیاں دکھ وندایا۔ توں مالک اگم اتھاہا عرشی، پریم شہنشاہیا۔ جگ چوکڑی ویکھنہارا دین دُنی گردی، غبار پڑدا لاہیا۔ سری بھگوان تیری پیار دھار کسے نہ درلی، سدا دے نہ کوئے بلایا۔ سار پائی نہ کسے اپنے گھر دی، سوہرے پیئے گھر گھر پھیرے جگت پائیا۔ آتم ست سچ تیتوں کوئی نہ وردی، کنت خاکی تن ہنڈھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لہنا دینا مکایا۔ ان کہے تیتوں کسے نہ دتا نیندا، سوامی ساچے گھر نہ کوئے بلایا۔ جھگڑا پیایوں کیوں دا، ہوں ہوں رہی ستایا۔ جڑیا جوڑ نہ پتا پیو دا، بھگت بھگوان نہ رنگ سہایا۔ بھاگ ہویا نہ چنگا گھرت گھو دا، چار جگ دین دہایا۔ ناتا توڑ نبھیا نہ جگت نینہو دا، ساچا میل نہ کوئے ملایا۔ وچھوڑا لگانہ تیری برہوں دا، اگنی اگت رہی جلائی۔ رس ملیا نہ امرت میہوں دا، بوند سوانتی نہ کوئے چوایا۔ گھر پایا نہ ساچے دیو دا، دیوت سر رہے منایا۔ درشن کیتا نہ الکھ اھیو دا، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ ان کہے میں ویکھیا جگ چوکڑی بیتیا وچ سنسار، کلجگ انتم گیا آئی۔ تیتوں کھا کھا لکھ چوڑا سی گئی ہار، ہر دے ہر نہ

کوئے وسایا۔ میں ڈر ڈر روواں زارو زار، اُچی کوک کوک سنایا۔ بہڑی دروہی خدائے پروردگار، یامین تیری سرنایا۔ ناتا جوڑ کر پیار، پریم پریتی وچ رکھایا۔ نگاہبان بن مددگار، تیری اوٹ تکایا۔ جن بھگتاں دے آدھار، صوفیاں سکھ دے اُجایا۔ ساچے پریم دا کر آہار، بھوگ اکو وار لگایا۔ گرکھاں دا سدا لیکھارہ جائے جگ چار، چوکڑی سکے نہ کوئے بدلایا۔ تیرا بھریا رہے بھنڈار، دیونہار تیری وڈیایا۔ غریب نمانے جائیں تار، کوچھے کملیاں گود اٹھایا۔ تیرا ناؤں سچا زرنکار، زرویر ہو کے ویکھ وکھایا۔ گھر ٹھانڈا بنا سچا دربار، سچکھنڈ ساچے وے ودھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپ اپنا کریا وہار، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تھہ بن دوجا نظر کوئے نہ آیا۔

* ۱۶ پھلن شہنشاہی سمت آتما سنگھ تيجا سنگھ دے گرہ فروزشاہ ضلع فروزپور * *

ان کہے جن بھگتو شتاباس، خوشیاں وچ وے ودھایا۔ تکیا پُرکھ ابناش، جو ابگتاں پار لنگھایا۔ سب دی پوری کری جائے آس، ترشنا اگلی رہیا بُجھایا۔ کوڑ لگرمیاں کر کے ناس، سچ دھرما اک سمجھایا۔ سچن ہو کے وسے پاس، سگلا سنگ نبھایا۔ گرکھ رہے نہ کوئے اداس، چنتا غم دے گوائیا۔ نرمل جوت کر پرکاش، اندھ اندھیرا دے مٹایا۔ دھیرج سنتو کھ دیوے وشواس، کوڑے وشیاں وچوں باہر کڈھایا۔ آون جاون پھند کٹا کے دس دس ماس، لکھ چوڑا سی باہر کڈھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ چڑھایا۔ رنگ کہے میں چڑھنا انتر آتم، جگ نیتز نظر کسے نہ آیا۔ میل ملاؤنا پریم پُرکھ پر ماتم، وچھوڑا رہے نہ رایا۔ جلوہ دینا باطن، نج نور کر رُشنائیا۔ ساچی تیج سہاؤنا آسن، دھرم دوارا اک پرگٹایا۔ لیکھا جانے پر تھی آکاشن، در دوارا اکو دینا سمجھایا۔ جتھے وسے پُرکھ ابناش، جوتی جاتا ڈیرہ لایا۔ منزل دس کے اکو گھاٹن، گھاٹا پچھلا پور کرائیا۔ صاحب سوامی مل جائے ساتھن، سمرتھ پُرکھ نظری آیا۔ شاہو بھوپ وڈ راج راجن، رعیت اپنی لئے بنایا۔ ایجھے اوتھے دو جہاناں پورے کرے کاجن، کرم کانڈ دا لیکھا دے مکایا۔ مُردے آیا جوالن گرکھ سنبھالن، سنت سہیلے انگ لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرپا کرے دین دیالن، دیناں انا تھاں ویکھ وکھایا۔ انا تھ کہن اساں تکیا ناتھ،

دُھر درگاہی بے پرواہیا۔ جس نوں کہندے پُرکھ سمراتھ، مالک دُھر دا اک اکھوایا۔ جس دی گا کے سچی گاتھ، اپنا آپ لیا بدلایا۔ اکو سمرن اکو پاٹھ، اکو اکھر دتا پڑھایا۔ منزل پچھلی اگلی تک گئی واٹ، پینڈا اور رہیا نہ رانیا۔ جھگڑا مک گیا تیرتھ تاٹ، امرت جام دتا پیا۔ سچ پریتی جوڑ کے نات، ساتھ سگلا لیا بنایا۔ جنم جنم دی پوری کر کے خواہش، خالص اپنا رنگ چڑھایا۔ لیکھے لا کے جگت سواس، پون پوناں وچ ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مانس جنم کر کے راس، رستہ دُھر دا دتا دکھایا۔

* ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ا جگیر سنگھ دے گرہ فروزشاہ ضلع فروزپور *

ہر نام شبد جگت نیتا، آد جگاد جگ چوکڑی لکھ چوراسی سنگ نبھائیندا۔ تن ماٹی خاکی انتر آتم کرے ٹھانڈا سینا، کوڑی کرپا مایا متا ہوئے ہنگتا گنی ت ت نبھائیندا۔ سچ سچ ست دھرم نرگن سرگن دے اگنی ریتا، پاربرہم پت پریشور گھر سوامی سجن میل ملاییندا۔ محل اٹل اچ منار گرہ مندر دکھائے اک انڈیٹھا، چار دیوار چھپر چھن نظر کوئے نہ آئیندا۔ ساچا کلمہ دُھر دا نغمہ دے اک حدیثا، حضرت ہو کے آپ پڑھائیندا۔ نرویر پُرکھ نرنکار دُھر دی دے اک پریتا، پریتم ہو کے اپنے رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نیت نوت کر کر ہت، سنت سہیلے گرگھ اپنے وچ ملاییندا۔ سنگر شبد سچ سوامی آد انت اکو نظری آئی۔ گپت ظاہر اندر باہر گھٹ بھیترا نتر جامی کایا ماٹی ہاٹی کھوج کھوجایا۔ بودھ اگادھ شبد اناد اگنی سنائے بانی، نراکھ اکھراں وچ پرگٹایا۔ امیوں رس امرت جام نچھر دھار دیوے ٹھنڈا پانی، اگنی ت ت تو وچوں نبھائیا۔ شبد ناد دُھن بن کناں سنائے مہانی، انراگی اپنا راگ الاٹیا۔ نرگن جوت پرکاش کرے اندھ اندھیر نہ رہے نشانی، گھر وچ گھر کرے رُشنائیا۔ جن بھگتاں ساچے سنتاں دیوے پد اک نربانی، منزل پینڈا پندھ جگت دوار مکایا۔ پر م پُرکھ دا ملنا ہووے سچ آسانی، راہ وچ نہ کوئے اٹکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے لئے اٹھایا۔ شبد گرو گھر گبھیر، بے نظیر نظر کسے نہ آئیندا۔ منزل چوٹی چڑھ کے کہے اخیر، اُپر شاہ رگ ڈیرہ لاییندا۔ مہروان ہو کے کوجھیاں کملیاں بدل دیوے تقدیر،

تدبیر اپنی اک درڑائیندا۔ دین مذہب شرع کٹ زنجیر، شہنشاہ اپنا رنگ رنگائیندا۔ جس دے ڈھولے گاؤندے قسیاں وچ فقیر، صفتاں وچ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن صلاحندا۔ سو صاحب سوامی انترجامی جن بھگتاں کدے ہون نہ دیوے دِگیہر، من واسنا کوڑی کریمایا متتا باہر کڈھائیندا۔ ذئی دویتی بجر کپائی پڑدا دیوے چیر، چار کُنٹ دہ دشا چار ورن اٹھاراں برن اکو رنگ رنگائیندا۔ لیکھا جانے شاہ پاتشاہ حقیر، غریب نمانے اعلیٰ ادنے اکو گھر بہائیندا۔ جس دی منزل چڑھکے سچ دوارے کھڑے کہہ کے گیا کبیر، کایا کعبہ حق حقوق گھر ٹھاندا اک درسامیندا۔ اوہ لیکھا جانے پنجاں تٹاں والا سریر، اپ تیج وائے پر تھی آکاش پھول پھولائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں انتر آتم دیوے ٹھنڈا سیر، نچھر جھرننا اک جھرائیندا۔ شبد گرو دھر دا سلطان، مقامے حق ڈیرہ لائیا۔ بچھنڈ بھے داتا بن سیری بھگوان، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ گر اوتاراں پیغمبراں دیندا رہے دان، نرگن سرگن اپنی کار کما یا۔ بھگت سہیلے لوک مات جگ چوکڑی لہے آن، لکھ چوراسی وچوں پھول پھولائیا۔ نام پدارتھ دیوے دان، شبد اگما جھولی پائیا۔ انتر آتم دیوے برہم گیان، جگت ودیانہ کوئے پڑھائیا۔ ساچی منزل دے حق مقام، مقامے حق جلوہ نور کرے رُشائیا۔ گھر وچ گھر ٹھا کر سوامی پاربرہم پر بھ ملے آن، اند آتم اک جنائیا۔ بھگتاں دا بنیا بھگت وچھل بھگوان، بھاگ سب دا جگ جگ جھولی رہیا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آتم پر ماتم دا میلادے آسان، مُشکل اگلی حل کرائیا۔

* ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ جن سنگھ دے گرہ بستی خلیل ضلع فروز پور * *

ان کہے میٹوں کھا دھا جیو جنت، مانو ادر ادھار بنائیا۔ کھٹا بھر دے رہے سنت، رسن سواد وکھائیا۔ چھکدے رہے پنڈت، ججماناں گھر پھیرا پائیا۔ بہندے رہے بن کے پنگت، تیج ست جوڑ جڑائیا۔ اکو اکھواؤندے رہے گر کی سنگت، گر دھار نہ کوئے درسا یا۔ در بھکھاری ویکھے منگت، منگن تھاوں تھانیا۔ جھکڑ دے رہے جیرج انڈج، ساتک ست نہ کوئے کرائیا۔ میٹوں ہوئے خیرانی رنجش، غمی رہی ستائیا۔ لیکھا مکیا نہ کسے کرن انتش، حق حق نہ کوئے

سمجھائیا۔ جگت واسنا رہی بندش، بندگی پر بھ نہ کوئے وڈیائیا۔ ترشنا مٹی کسے نہ تمس، تامس دئے ڈہائیا۔ یاد آئی کوک ماری شمس، ہو کے نال سنائیا۔ پروردگار تیری رمز، اشاریاں وچ دکھائیا۔ بدھی نہ آوے سمجھ، ودیانہ کوئے درڈائیا۔ بنا ان تون چلے کوئی نہ نبض، نپیاں نوں رہی ستائیا۔ دکھ ہووے غضب، غرض رہی بھڑکائیا۔ ملے نہ مان ادب، وڈیائی وڈ نہ کوئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دی دھار آپ ورتائیا۔ ان کہے میٹوں کھاندی رہی دُنیا، دعویدار اکھوائیا۔ سہارا دتا رکھیاں مَنیاں، زندگی زندگی نال ملایا۔ بھنڈارا بخشیا گُن گُنیاں، گہر گہچیر سمجھائیا۔ کسے لیکھا نہیں جانیا سمت اُنیاں، ایکانایا پڑدا لاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا رنگ آپ رنگائیا۔ دانہ کہے میٹوں کھاندا رہیا جگ، جگدیشتر سمجھ کسے نہ آئی۔ میرا لیکھا بندا رہیا وچ جج، حضرت گئے اپنائیا۔ گر اوتار سواد لیندے گئے رچ رچ، رسنا جہوا پتی دند میرا سنگ بنائیا۔ میں جگ چوکڑی وینہدا رہیا سب، پیغمبراں دھیان لگائیا۔ میٹوں کھا کے سارے شکر یہ کرن اکو رب، واکرُو نام صفت صلاحیا۔ سچ دوارے پُرکھ اکال کول کسے نہ کھڑیا سد، اپنا وقت گئے لنگھائیا۔ میں پالدا رہیا سب، ہڈ ماس ناڑی نال رلائی۔ بھڑی میٹوں سارے گئے چھڈ، ساچا یار نہ کوئے ملایا۔ انت آخری سب دی مگی حد، پینڈا رہیا نہ رایا۔ میں کوک پکار کیتی گج، ہوکا دتا سنائیا۔ جن بھگتو میں تہانوں لینا لہ، لکھ چوراہی پھول پھولایا۔ تہاڈے کارن پر بھو نال ملن دا بنے سب، سب اوکھ ساچی خوشی منائیا۔ جس نے پریم پریتی اندر بھوگ لگاؤنا جگ، بھاگ میرا دئے بنائیا۔ میں چرن کول جھکنا ودھ، وادھا اگلا لینا بنائیا۔ درشن کرنا رچ، نیز نین رجھائیا۔ سُنہیہڑا دسنا سچ، ست دینا سمجھائیا۔ پر بھو جن بھگتاں سرتے رکھنا ہتھ، سمرتھ تیری سرنائیا۔ میٹوں بھیٹ کیتا ایہناں سمجھ کے چنگی و تھ، وست امولک دے بنائیا۔ تیرے پریم پیار دا چار جگ ملدا رہے رس، رستہ اکو دے دکھائیا۔ بھگت بھگوان دا سنگ دیکھدا رہاں ہس ہس، خوشیاں وچ اپنی خوشی پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگت وچھوڑا رہے نہ دکھ، وچھڑے لئے ملایا۔

* ۱۷ پھلگن شہنشاہی سمت اہری سنگھ دے گرہ بستی خلیل ضلع فروزپور * *

بھگت لیکھ کہے میٹوں دیندے گئے سہارا، سرشتی وچ ست سچ سچ سمجھائیا۔ گر اوتار پیغمبر بولدے گئے جیکارا، اکو پر بھ دانام دھیائیا۔ سانجھارو پ پرگٹ ہو یا نہ وچ سنسارا، سگلا سنگ نہ کوئے بنائیا۔ بھوکتاں وچ دے کے گئے اشارہ، سندیشیا وچ سمجھائیا۔ پر م پُرکھ لئے اوتارا، کل انتم ویس وٹائیا۔ جوتی نور کرے اُجیارا، ظہور وچ سمائیا۔ بھگتاں سہا کے دوارا، دوارکا واسی دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ دیوے اگم بھنڈارا، اتھاہ آپ ورتائیا۔ سجن بن کے پیارا، پریتم آپ اکھوائیا۔ میٹ کے اندھ اندھیارا، ساچا چند دئے چکائیا۔ سنجگ ساچا کر پیارا، دھرم اک دئے پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر اپنا تھم ورتائیا۔ تھم کہے میں دیکھیا حاکم، ہر کرتا بے پرواہیا۔ جس دا اکو نگر کھیڑا ساکن، دوجا گھر نہ کوئے بنائیا۔ پیغمبر اوتار جس دی صفت آکھن، کلماں وچ صلاحیا۔ جس دا جلوہ تنن باطن، ظاہر کرے رُشنائیا۔ سوچ سُنیہہڑا آیا آکھن، گرگھاں حق پڑھائیا۔ کلجک مٹے اندھیری راتن، سنجگ سچ ہووے رُشنائیا۔ بھاگ لگے کایا ماٹن، مٹکی مٹی سو بھاپائیا۔ سچ دوارا دتے باطن، ماہی مل مل خوشی اک دکھائیا۔ لیکھا جان پُرکھ ابناش، پڑدا اولہا رہیا اٹھائیا۔ جن بھگتاں کوٹ جنم دے کٹ کے پاپن، پتت پُنیت رہیا بنائیا۔ آتم پر ماتم دس کے مہاتم، مہما اکو اک سمجھائیا۔ ساچا دھرم اک سناتم، آتم درسی دئے درسائیا۔ جس دا لیکھا کھئے نہ کوئی کاتب، قلم شاہی نہ کوئے وڈیائیا۔ پُرکھ اکال صرف آیا بھگتاں بابت، بعد میل نہ کوئے ملائیا۔ پریمیاں پوری کرے حاجت، ترشنا جگت مٹائیا۔ نندرا لاه کے آلس، اصل دئے سمجھائیا۔ سچ دا بن کے ثالث، صدمہ دئے گوائیا۔ گرگھ کر کے خالص، اپنا رنگ چڑھائیا۔ جوڑ جڑا کے دُھر دا مالک، میلا اکو لئے کرائیا۔ گرگھ دیکھے ننھاں بالک، بچپن اپنی گود سہائیا۔ پریمی پیارا بنا کے یاچک، بیتھارتھ دیوے اک سرنائیا۔ گرگھ رسنا جہوارو لا پاوے نہ کوئی جاچک، پچھلا پڑدا دئے اٹھائیا۔ من منو آ رہے نہ کوئی راکش، بدھی بیک دئے کرائیا۔ چُغلی نندیا کرے کوئی نہ ساتک، ساچی سکھیا کرے پڑھائیا۔ ہر جن رہے کوئی نہ ناستک، سوارتھ سب دا دئے بنائیا۔ ساچا نام دیوے کرپا کر کے دُھر دی آپ وراست، ورتا اکو جھولی پائیا۔ نرگن ہو کے کرے سفارش، حکمے اندر تھم ورتائیا۔ خوشیاں نال لکھدا جائے عبارت، اکھراں نال جوڑ جڑائیا۔ نیوں نیوں قدم چُجے بھارت، بھاوئی سب دی دیکھے

تھاؤں تھانیا۔ صوفیاں کرائے سچ زیارت، زیر زبر نہ کوئے وڈیاں۔ کوڑی کریا بدل وزارت، حکم اکو اک سمجھانیا۔ سچھنڈ دوارے لا عدالت، عدل انصاف آپ کرائیا۔ جگت کرے نہ کوئی وکالت، وکلا و دیا والا کم کسے نہ آئیا۔ ہنگتا گرھ نہ رہے بغاوت، بغلگیر نور خدانیا۔ سچ بھنڈارا کرے سخاوت، وست امولک جھولی پائیا۔ ترشنا رہے نہ کوئے عداوت، رنگ اکو دے رنگائیا۔ کوڑی رکھے نہ کوئے بناوٹ، گرگھ ست سچ نال پرنائیا۔ تن مائی باہروں کرے نہ کوئے سجاوٹ، اندروں نرمل روپ دے دکھانیا۔ جن بھگتاں پر بھ ملن دی کرے نہ کوئی رکاوٹ، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکانیا۔ گرگھیاں منزل چڑھدیاں آوے نہ کوئی تھکاوٹ، بھجن چائیں چانیا۔ سچھنڈ دوارے پہنچن صحیح سلامت، آتم پر ماتم مل کے خوشی منائیا۔ گرگھو سچا پریم جگ جگ دی تہاڈی رکھی امانت، کلجک اتن تہاڈے ہتھ پھرائیا۔ ساچا پیر گنی گہیر بے نظیر ہر گھٹ جانی جانت، آنجانت لئے اٹھانیا۔ جے تہانوں میری نہیں سیانت، سفنیاں وچ بن نیتراں اپنا درس رہیا کرائیا۔ سدا سہیلا بن کے پرتپالک، کایا پاکی وچ اٹھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں جنم مرن دی رہن نہ دیوے کوئی علامت، بن علموں عالم دے بنائیا۔

* ۷۱ پھلگن شہنشاہی سمت ادھرم سنگھ دے گرہ بستی دریا ضلع فروزپور *

جن بھگت آسا کہے میرا لیکھا لگا، باقی رہیا چکانیا۔ پُرکھ اکال دے کے سدا، سدبھاونا پور کرائیا۔ لکھ چوڑاسی نال کر کے دغا، گرگھ کوڑے دنگے وچوں باہر کڈھانیا۔ لیکھے لا کے بھکھا ننگا، نام اوڈھن سیس رہیا کائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چرن کول دے سرنائیا۔ آسا کہے میں اگے نہیں جانا بچھرت، وچھوڑا رہے نہ رانیا۔ جگ واسنا چھڈیا عیش و عشرت، راہ اکو اک تکانیا۔ آسا منسا پوری ہووے حسرت، اصول اکو دے سمجھانیا۔ جس دی سایہ ہیٹھ جگ چوکڑی کیتے بسرت، بسویداری دے کھپانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی نیا دے چٹھانیا۔ آسا کہے میں ویکھیا مالک اصلی، اصل رہیا جنائیا۔ آتم پر ماتم وسلی، محبوب نور خدانیا۔ مان توڑ کے جل مچھلی، پریتی ڈھر دی رہیا بنائیا۔ کھیل مکا کے کچھ مچھ دی، اکو رنگ

رنگا گیا۔ دھار جنا کے ڈھر دی اکھ دی، اکھیاں رہیا بدلایا۔ جیسہڑی کا یا قیمت نہیں لکھ دی، کنچن روپ رہیا جنایا۔ کوڑی ریتی بھٹا کے جگ دی، جاگرت
 جوت رہیا جگایا۔ جن بھگتاں ویل رہے ودھدی، وادھا اپنے نال پوایا۔ کھیل کئے اچ پچ دی، بھلیکھا بھرم نہ کوئے بھلایا۔ بستی رہے نہ اگے اڈ دی، بسیرا
 اکو گھر بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرہ مندر اک ٹکایا۔ آسا کہے میں اوس دوارے ٹکدی، جتھے ٹکا اکو نظری آئی۔ صفت ہووے
 اک دی، اکو ڈھولا گایا۔ وڈیائی ہووے پت دی، پتا پر میثور بے پرواہیا۔ میں پیاسی سدا ساچے ہت دی، ہتکاری ویکھ وکھایا۔ کھیل مکا کے نت دی، نج
 گھر بیٹھا چائیں چانیا۔ میری بازی ہو جاوے جت دی، ہار نظر کوئے نہ آئی۔ وڈیائی مل جائے بھگتاں والی تھت دی، گھڑی پل سو بھاپایا۔ جس دی رکھ
 کدے نہ مٹدی، میٹنہار نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ بھاونا پور کرایا۔ آسا کہے میں ڈھر دی آساوند، دھیان اک
 لگایا۔ ویکھنا ڈھر دا چند، جوت نور رُشایا۔ مانا اک اند، جو اند وچوں پر گٹایا۔ گاونا اکو چھند، جو آتم پر ماتم جوڑ جڑایا۔ سکھنا اکو ڈھنگ، طریقہ
 شہنشاہیا۔ کوڑی ڈھاہنی کندھ، بھانڈا بھرم بھنایا۔ ملنا سورے سرنگ، گھر پریتم نظری آئی۔ سُننا اک مردنگ، اگئی ناد و جائیا۔ سچ دوار ویکھنا لنگھ، پر بھ
 چرن ملے سرنایا۔ سر رہے نہ پاپاں پنڈ، کوڑ گھڑی دینی سُٹایا۔ ڈھر دا بناونا اکو سنگ، سنگی ساتھی شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر
 لیکھا دئے چکایا۔ آسا کہے میں جگ چوکڑی رہی تڈدی، بن اکھاں اکھ کھلایا۔ کس ویلے قیمت پوے حق دی، سچ ملے وڈیایا۔ ترشنا رہے نہ کوئی شک دی،
 سنسے دئے گوائیا۔ دھار رہے نہ منمت دی، گُرم ت کرے گُرمایا۔ صورت نظری آوے کملاپت دی، پت پر میثور پڑدا دئے اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچارنگ دئے رنگایا۔ آسا کہے میں رکھدی رہی آس، آشنا وچ دھیان لگایا۔ تڈدی رہی اُپر آکاش، چارے کُنٹاں پھول پھولایا۔
 وینہدی رہی گوپی والی راس، مکھ گھنگٹ اک اٹھایا۔ گر اوتاراں وسی پاس، پیغمبراں نال گُرمایا۔ سُندی رہی رباب، جو تُوں ہی تُوں ہی گایا۔ آؤندی رہی
 آواز، گو بند بے پرواہیا۔ جان دی رہی نماز، سجدیاں وچ سپس جھکایا۔ بچھدی رہی راز، گھر گھر پھیرا پائی۔ بن بھگتاں پر بھ ملن دی کسے نہ دسی جانچ،
 ت اشٹ سارے رہے منایا۔ اکو چنگی لگی بات، ہبھ کچھ پچھلا گئی بھلایا۔ ملنا کملاپت، گھر سوامی نظری آئی۔ اوہ دیوے دات، چرن پریتی ڈھر دی

جھولی پائیا۔ انتم بچھ وات، کدے نہ ہووے جدائیا۔ سیوا وچ کہے شباہس، مہر نظر اٹھائیا۔ پریم پیار دی کھا کے بھات، بھوجن اپنا لئے بنائیا۔ دے وڈیائی مات، مطلب اگلا حل کرایا۔ امرت بوند بخش سوانت، اگنی تت گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، اگلا پچھلا جانے سرب حالات، لیکھ لکھاوے نال قلم دوات، دعویدار گرگھ ساچے گھر دے بنائیا۔

* ۱۷ پھگن شہنشاہی سمت اسرجن سنگھ دے گرہ فروزپر شہر *

ان کہے میں ویکھے انت، ارباں کھرباں پھول پھولائیا۔ کوٹاں وچوں بھگت سہیلا لہجے سنت، گرگھ صوفی نور خدائیا۔ جس دے انتر اکو منت، ڈھولا ڈھر دا گائیا۔ سگلی میٹ چنت، ڈکھڑا رہیا مٹائیا۔ چوراسی وچوں کر کے ہمت، حوصلہ رہیا ودھائیا۔ سچ دوار دی چڑھ کے سمت، صاحب سوامی انترجامی درشن پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر فرمانا اک درڑائیا۔ ان کہے میں ویکھے انیک، جگ چوکڑی پھول پھولائیا۔ جو کھا کے رہے لیٹ، آلس نندرا جنم گوائیا۔ کوٹاں وچوں گرگھ ورلے رہے چیت، چیتن سرتی آپ کرایا۔ نج سوامی کرن ہیت، پریتم اپنا آپ منائیا۔ من منسا کر کے بھیٹ، گڑھ ہنکار تڑائیا۔ نج نیز اپنے ویکھ، پیکھ خوشی منائیا۔ ویکھ اولٹا ویس، گیت گاون چائیں چائیا۔ سمجھ کے ڈھر دادیس، دسن تھاؤں تھانیا۔ ڈھر دی رکھ کے ٹیک، پچھا جان بھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ ان کہے میں ویکھے مانگھ مانٹھ مانو آدم، ممتا وچ لوکائیا۔ بہتیاں وچوں تھوڑے خادم، خدمتگار، ہو کے سیو کمائیا۔ کسے لیکھا نہیں جانیا کرشن نال یادو، یدھشٹر سمجھ رتانا آئییا۔ کیوں دُرپودھن ہو یا پاگل، بدھی مت گوائیا۔ کیوں کرشن بنیا قاتل، قتل گاہ وڈیائییا۔ کیوں محمد جلوہ ویکھیا بیتل، مقدس نور خدائیا۔ کیوں پُرکھ اکال بنیا عادل، عدالت اکو اک پرگٹائییا۔ سنت سہیلے بھگت جن جاگن، جگا ونہار آپ جگائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دی کار آپ بھگتائییا۔ ان کہے میٹوں کھندے رہے اتانج، رسنا نال وڈیائییا۔ میٹوں کھاندے رہے لنگڑے لو لے اپانج، روگی سوگی اپنے مکھ لگائییا۔ میں بھیتا ہندا رہیا راجن راج، شاہ سلطان مل کے خوشی منائییا۔ گر

اوتار پیر پیغمبر میری دیندے گئے دات، لوک مات جیو جنت ورتائیا۔ میرا ست سچ نہ دیکھیا کسے سواد، رس رسین نہ کوئے بنائیا۔ لہنا دینا چکایا نہ مات،
 متیاں گئے سمجھائیا۔ شبدی ڈھولے گائے گاتھ، بھوکھت گئے درڑائیا۔ لہنا دینا پھڑا کے ہتھ پڑکھ ابناش، اپنا پلو گئے جھڈائیا۔ جس ویلے کلجگ انت آوے
 اندھیری رات، نو نو چار دئے ڈھائیا۔ ابناشی کرتا گھٹ گھٹ واسی جن بھگتاں ہووے داس، داس داسی ہو کے پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست دوارے دئے وڈیائیا۔ ان کہے میری سب نے منگی منگ، وشنوں پر بھ دے آگے جھولی ڈاہیا۔ گر اوتار پیغمبر رہے
 دنگ، خیرانی وچ دھیائیا۔ سرگن دا بخشیش ساچا سنگ، صاحب تیری سرنائیا۔ ادھار دے ورجنڈ، برہمنڈ تیری وڈیائیا۔ جس دھاروں اُچھیا جیرج انڈ، اُتھج
 اُتپت دے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ ان کہے میرا ناتا انادی، نادی سٹ بنائیا۔ جوت اکالن میری دادی، ماتا
 دھرتی سیو کمائیا۔ جگت پیار نال ہوئی شادی، وشونال گُرمائیا۔ زرگن سرگن پر بھ داروپ ابادی، نر نرائن ویکھ وکھائیا۔ پرتھو کہے آشا کو جاگی، انتر انتر ملی
 ودھائیا۔ پڑکھ اکال نے دتی ڈھر دی بھاجی، وست امولک جھولی پائیا۔ جس دی جڑ لوک مات لاگی، جگ چوکڑی دھار دتی بندھائیا۔ اوسدا پڑکھ اکال بنیا
 بھاجی، و بھگت بچھلا ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا ویکھ وکھائیا۔ و بھگت کہے میرا حصہ بھگت کوئی نہ جانے ونڈ، چار ورن
 اٹھاراں برن کھتری براہمن شودر ویش سمجھ کسے نہ آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جن بھگت ہوئے دنگ، خیرانی سب دے اندر آئیا۔ سنجگ تریتا دوا پر کلجگ
 گئے لنگھ، جگ چوکڑی اپنا پنڈھ مکائیا۔ وشن برہما شو منگدے گئے منگ، کروڑ تیتیس جھولیاں ڈاہیا۔ کرپا کر سورے سر بنگ، شاہ پاتشاہ تیری سرنائیا۔ جن
 بھگتاں لا اپنے انگ، انگیکار اک اکھوائیا۔ نو نو چار دا لہنا مکا دے وچ اک ڈنگ، ڈنکا اپنا نام سٹنائیا۔ ہر جن رہے نہ کوئی بھاگان مند، مند بھاگی دے ترائیا۔
 جھوٹھا بھیکھ پانڈ نہ رہے ویکھ ڈمب، ڈنبا اور نہ کوئے وکھائیا۔ پر م پڑکھ پر ماتم توں کیہڑا اڈنالا کے کھنچ، جوت سروپ شبدی دھار جوتی جوت کر
 رُشنائیا۔ گر اوتار پیغمبر انت آخیری گئے ہمبھ، بل تیرے چرناں وچ رکھائیا۔ چار گنٹ دہ ویشا جگت وکار رہیا کب، دھرت دھول نہ کوئے سہائیا۔ در
 درویش در دوارے رہے منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بخش اک انند، ڈکھ سکھ وچ بدلایا۔ ان کہے میں

کی دستاں حال، حالت بدلی سرب لوکائی۔ میٹوں کھان والیاں نوں کھا گیا کال، انت سکیا نہ کوئے بچائی۔ راج راجان شاہ سلطان ہوئے بے حال، بہیل ہوئے دین ڈہائی۔ سرت سکیا نہ کوئے سنبھال، صورت مورت نور نور نہ کوئے پرگٹائی۔ جگ چوکڑی میں کردا رہیا بھال، بچھدا رہیا تھاؤں تھانیا۔ گر اوتار پیغمبر بنو دلال، ہوکیاں نال جنائی۔ میل ملایا نال سری بھگوان، بھاگ میرا میری جھولی دیوے ٹکائی۔ سارے دے کے گئے گیان، اکھر وکھر لیکھ جنائی۔ بنا بھگتاں دے پر بھ دا ملے نہ کسے نشان، دو جہاناں نظر کوئے نہ آئی۔ اوہناں اُپر ہووے مہروان، مہر نظر اک اٹھائی۔ تیرا لیکھے لاوے پکوان، پاک پاکیزہ دئے بنائی۔ در گھر بنے مہمان، محبوب صاحب گوسایا۔ تیرا لیکھا چکائے آن، انک کل دھاری دیا کمائی۔ ساچے نام دا دے گیان، اگیان اندھیرا دئے گوائیا۔ بھگتاں نال تیری کرے کلیان، کلیاں دا لیکھا دئے جھڈائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان کرے پروان، پاربرہم پت پر میثور پت تیری لئے رکھائی۔

* ۱۷ پھگن شہنشاہی سمت اتارا سنگھ دے گرہ فروزپڑ چھاؤنی * *

ان کہے میٹوں کوٹن کھا کھا ہو گئے مُردے، مُردا مُرید مُرشد وچ نہ کوئے سمایا۔ شاہ کنگال جگت جہان گئے تُردے، بن کے پاندھی انتم پندھ نہ کوئے چُکائی۔ شوہ دریائے گئے رُھدے، وہناں وچوں مہار نہ کوئے بدلایا۔ گرگھ ورلے بھوپائے پورے سنگر دے، دھیان چرن کول لگائی۔ سرتی اندر مل کے جُردے، شبہی وجے ودھائی۔ راگ سُن کے اگئی سُر دے، سنتیاں لئی انگڑائی۔ لیکھے لا کے بھاگ دُھر دے، مستک ریکھائی بدلایا۔ واسی بن کے سچے اندر پُردے، پُری اکو اک وڈیائی۔ جتھے توں میرا میں تیرا ساچے منتر پُھردے، فرنا من نہ کوئے دکھائی۔ جھگڑے مُکا کے اندھ گھور دے، سچ نور وچ سمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائی۔ ان کہے میٹوں جگ چوکڑی کھا کھا گئے لگ، کوٹن کوٹاں وچوں کوئے رہن نہ پائی۔ مائس مانو بوٹے گئے سنک، پت ٹہنی پھل پھل نہ کوئے مہکائی۔ اسنک جننیاں گود اٹھا کے گنیاں سٹ، سنتیاں رین جگت وپائی۔ سہارا بنیا رہیا پنج تت

کا یا مائی بُت، تن وجود خوشی منایا۔ سدھا کسے ملیا نہ ابناشی اچت، چاترک ترکھانہ کوئے بُجھایا۔ نو نو چار بچھوں آئی سہنجنی رُت، رُتری اپنا روپ بدلایا۔
 پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی نرگن دھار گیا اٹھ، نرور نرکار دیا کمایا۔ مہروان ہو کے گرکھاں اُتے رہیا تھ، دیاوان ہو کے آپ جگایا۔ سچ پریم دا جام
 دیوے گھٹ، کوڑی ترشنا اگ بُجھایا۔ گھر گھر در در جا کے لئے بچھ، پشچاتاپ دے وڈیایا۔ ساچی دے اکوٹک، سوہنگ ڈھولا شہنشاہیا۔ اُجل کرے مات
 گھ، مُفت اپنا رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں انتم انت اندروں نکلن نہ دیوے ہائے اُف، اُفت وچ لے کے جائے
 چائیں چانیا۔ ان کہے میٹوں کھا کھا انک انیک تھکے، تھکاوٹ وچ لوکایا۔ میں پھر پھر دیکھے مدینے مکے، کعبے رہے گرلایا۔ نو اٹھاراں ملدے دھکے، ردھ
 سدھ نہ کوئے وڈیایا۔ کوٹاں وچوں گرکھ تھوڑے ملدے سچے، جو سچ سچ رہے اپنایا۔ سدھے پُرکھ اکال دے بن کے بچے، چاچیاں کولوں پلے گئے
 جھڈایا۔ اُہناں دے لوں لوں اندر رچے، رچنا اپنی رہیا دکھایا۔ اُہناں لوڑ نہ رہے پڑھن دی گئے کھکھے، خالص اپنے وچ سمایا۔ لوک مات دیکھے اپنی اگھے،
 آخر اپنی دیا کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچار ہر اک ہو آیا۔ ان کہے میٹوں کھا کھا ودھدی گئی جگت دی خدی، تکبر دے دُہایا۔
 سدھ نہ رہی بدھی، بھرشی وچ لوکایا۔ نرمل جوت نہ ہوئی اگھی، گھر مندر نہ کوئے رُشٹایا۔ ساڈھے تن ہتھ نہ وسی جھگی، محل اٹل دین دُہایا۔ میں جھگڑا
 دیکھیا چوہ جگی، سنجگ تریتا دواپر کلجگ فیصلہ نہ کوئے سنا یا۔ کلجگ انتم اکو نرگن دھار اٹھی، نرکار اپنی کل ورتایا۔ لکھ چوڑاسی وچوں سنت سہیلے لبھے اکو
 مٹھی، گرکھ تھوڑے دے وڈیایا۔ ست آتار ہے کدے نہ رُٹھی، رُسیاں لئے منایا۔ من واسنا جائے کٹھی، شبد کھنڈا ہتھ چمکایا۔ جن بھگتاں گنڈھدا
 جائے تٹی، گنڈھنہار سوامی اپنی دیا کمایا۔ سہاؤندا جائے سہنجنی رُتی، رُت دُھر دی اک مہکایا۔ در درویش ہو کے جن بھگتاں دوارے کٹے بتی، بُتخاناں
 کردا جائے صفایا۔ جگ جنم دیاں وچھڑیاں رہیا بچھی، بن سدیاں لئے اٹھایا۔ گرکھو تہاڑے وچھوڑے دی اودھ سکی، دکھرا راہ نہ کوئے بنا یا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہر جن گودی رہیا چگی، چک چک اپنی خوشی منایا۔

* ۱۷ پھلن شہنشاہی سمت ا صوبیدار رام سنگھ دے گرہ گوال ٹولی فروزپُر * *

ان کہے میں بدلدی ویکھی رُت، جگ چوکڑی دھیان لگایا۔ کھیل تکدا رہیا ابناشی اچت، کی ورتے بے پرواہیا۔ گر اوتار پیغمبر بدلے رہے رُخ،
 نت نوت ویس وٹایا۔ تکدا رہیا اندھیرا گھپ، دین دُنی کھوج کھوجایا۔ بیٹھا رہیا اوہلے لگ، جگ نیتز ویکھن کوئے نہ پانیا۔ دُنیداراں ترشنا لگی رہی بھکھ،
 ممتا وچ لوکانیا۔ بن بھگتاں ساچا ملیا کسے نہ سٹکھ، ترشنا اگن نہ کوئے بھجھایا۔ سچھل ہوئی نہ جننی گھ، گیڑا لکھ چوڑا سی نہ کوئے کٹانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، در پڑدا رہیا اٹھایا۔ ان کہے میں ویکھے کوٹن کوٹ انک، انک کل دھاری جگ جگ کھیل کھلایا۔ دھار وینہدا رہیا جنک، چاروں کنت
 پڑدا لاپیا۔ تکدا رہیا سجن سنت، جو صاحب رہے منایا۔ ویکھدا رہیا پڑکھ ابناشی کنت، کنت کنتوہل بے پرواہیا۔ جس دی سب توں دکھری نرالی رنگت،
 رنگ اگتا دئے چڑھایا۔ بودھ اگادھا بن کے پنڈت، نراکھڑ اکھڑ دئے سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت بنائے ساچی بنت،
 گھرن بھٹنہار سمرتھ سوامی انترجامی مہر نظر اک اٹھایا۔ مہر نظر کہے میں بھگتاں سدا نزدیک، دُور دُراڈا پندھ نہ کوئے رکھایا۔ میل ملاوا لاشریک،
 شرکت کوڑی دیاں گوانیا۔ ساچا کلمہ دس حدیث، حضرت اکو اینکار دیاں ملانیا۔ محل اٹل مندر منارا دساں ٹھیک، ٹھاکر سوامی گھر گھر نظری آتیا۔ جس دی
 جگ چوکڑی گر اوتار پیغمبر کردے گئے اڈیک، بن اکھاں اکھ اٹھایا۔ سو پڑکھ اکالا دین دیالا پت پر میثور پار برہم پروردگار سانجھیا دسے اک پریت،
 ریتی نیتی اندروں دئے بدلانیا۔ وسنہارا سچ دوار اک اگلا کایا کرے ٹھانڈی سیت، ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی دُھن آتمک راگ سنانیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی انترجامی انتشکرن ہر گھٹ کھوج کھوجایا۔ کھوج کہے میری کسے نہ کیتی کھوج، بھرے بھلی سرب
 لوکانیا۔ شاستر سمرت وید پُران پڑھدے روز، روزیاں وچ اپنا آپ مٹانیا۔ نرمل نور نہ تکیا کسے جوت، دیا باقی کملاپاتی کایا ماٹی کرے نہ کوئے رُشانیا۔ من
 واسنا دین دُنی کردی رہی سوچ، بدھی سمجھ نال پترانیا۔ نج نیتز کسے نہ کھولیا لوچن لوچ، آسا منسا مانو سکیا نہ کوئے بدلانیا۔ ابناشی کرتا جن بھگتاں دسے اپنا
 نرالا چون، چوبی پریتم ہو کے جوگ اکو اک سمجھایا۔ جھگڑا مکا کے لوک پرلوک، آون جاون ڈیرہ ڈھاہیا۔ نام سنا کے سچ سلوک، انتر موکھ چرناں ہیٹھ

دبائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا مُکا کے ہرکھ سوگ، چنتا غم جن بھگتاں دے مُکائیا۔ چنتا غم کہے میں جگت پیاری، گھر گھر بیٹھی ڈیرہ لائیا۔ مایا متنا نال سرداری، کوڑ کُٹمب رہی بنائیا۔ کام کرودھ نال یاری، یارانے گھر گھر رہی دکھائیا۔ جگت ودیا کر خواری، چاروں کُنٹ کری ہلکائیا۔ در درویش، بنے بھکھاری، جیو جنت منگن تھاؤں تھانیا۔ بن بھگتاں ساچی ملی نہ کسے خُماری، خواہش پور نہ کونے بنائیا۔ جگی جوت گرہ نہ اک نرنکاری، نرگن نور نہ کونے رُشائیا۔ کلجگ اتم دُنیا دیکھی ساری، سرشٹی کھوجی تھاؤں تھانیا۔ محل اٹل سوہے نہ کونے دواری دیہرے، دھام رہے گر لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دیونہارا چرن کول دھوڑ سچی چھاری، شرع وچوں شرع دے بدلایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کرے کھیل دُھر درباری، درے دربار اپنا حکم منائیا۔

* ۱۸ پھگن شہنشاہی سمت ۱ سٹکھن سنگھ دے گرہ پنڈ مونگلا ضلع فروزپور * *

ان کہے میٹوں جگ چوکڑی رہے کھاندے، سرگن خوشیاں نال پکائیا۔ رنگ ماندے رہے پنڈت پاندھے، قاضیاں وچ دُہائیا۔ سادھو کھا کھا پھرن نانگے، بھوتی خاک رمائیا۔ ودیا والے ویدیار تھی رہے گاندے، کوک کوک سنائیا۔ فقیر شاہاں گھر رہے جاندے، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ بھیتا چڑھدی رہی ماتا گانگے، گنگا جل وچ سمائیا۔ گر اوتار پیغمبر میٹوں ہوئی ہوئی رہے آہندے، آکھ آکھ درڑائیا۔ تیرا لیکھا مُکاواں گے انت مالک کول دُھراں دے، دُھر دا کھیل دکھائیا۔ میں سُن کے بچن تئاں والے گراں دے، گور وچ اپنی خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیل دُھر دا رہیا بنائیا۔ میٹوں کھاندے رہے حضرت حقیر وڈے حاجی، اپنی خوشی بنائیا۔ رس لیندے رہے پیغمبر بن نمازی، اعلیٰ ادنیٰ اکو رنگ دکھائیا۔ میری رکھی کسے نہ لاجی، جواب دے کے سارے پلو گئے چھڈائیا۔ میں اپنی ہاردی دیکھ کے بازی، بازاں والے آگے دتی دُہائیا۔ جس ویلے گجری سواس چھڈن لگی سی بڈھی دادی، دھیان اک نال لگائیا۔ بھکھی ہو کے ماری آوازی، دُکھی ہو سنائیا۔ پُرکھ اکال تیرا کھیل انادی، جگ چوکڑی نہ کونے بدلایا۔ میں خوشیاں والی دیکھی کوئی نہ

شادی، شادیانہ نہ کوئے وجائی۔ سُنیا ڈھولا نہ کوئی اگئی راگی، تال وجیانہ تھاؤں تھانیا۔ تیرا پکوان ملیا نہ امرت رُپ سوادى، ہاوے انّ دتی دُہانیا۔ سِری بھگوان کہا میں بھانے وِچ راضی، خوشیاں وِچ سماںیا۔ جس ویلے کھجک انتم ہون لگی بربادی، گھر بار دین دُہانیا۔ اوس ویلے نویں ساجن لوں ساجی، دُھر دا سبّج ہو کے پھیرا پانیا۔ پریمیاں پیاریاں بھگتاں دا بناں امدادی، آمد وِچ خوشی پرگٹانیا۔ کھیل اگئی کراں سانجھی، آتم پر ماتم پڑدا لاہیا۔ گرگھ دھار رہے نہ وانجھی، وُنجھ مہانا اکو دیاں جنانیا۔ منوآ رہے کوئی نہ باغی، بغاوت بھگتاں اندروں دیاں کڈھانیا۔ سچ پریم بنا ویراگی، ویری کوڑے دیاں کھپانیا۔ سچ دوارا کراں وڈ بھاگی، بھاگ اہناں دی جھولی پانیا۔ در در گھر گھر پھراں سوانگی، ویس اویسا رُپ وٹانیا۔ پریم پدارتھ بناں سوادى، گرہ گرہ اپنی خوشی جنانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا اپنے ہتھ رکھانیا۔ لیکھا کہے میں ویکھی کھت، لیکھ نو سال پہلے نظری آئی۔ میری اندروں کھل گئی درشت، دشا وٹی ودھانیا۔ پُرکھ اکال دا اپنا اک بھوکھت، جس دی بھاشا سمجھ کسے نہ آئی۔ سوچدا رہیا رام وشتت، نقطہ گڈھ نہ کوئے کھلانیا۔ جس انتر نو نو چار دی لِسٹ، اکھر لیک نہ کوئے ونڈانیا۔ چوتھے جگ دی اخیرى کشت، حصّہ سوہنا دتا بنانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ ورتانیا۔ کھیل کہے میں جگ ورتاں، ورتماں دیاں جنانیا۔ جس ویلے رام توں وچھڑیا بھرتا، ایدھیا پئی دُہانیا۔ اُس حال سُنایا گھر دا، اندروں دتی دُہانیا۔ رام کہا ایہہ کھیل اگے ہر دا، جو حکم رہیا ورتانیا۔ بھرت کہا جیہڑا بھوگ تینوں سی لگدا، بھگھ بھوج رُپ بدلانیا۔ جس نوں کھا کے میں ساں رجبدا، اندروں دُکھ مٹانیا۔ رام کہا میں حکمے اندر سب کُچھ تجدا، بھانے وِچ سماںیا۔ تینوں سب کُچھ دسدا، سچ دیاں درڑانیا۔ بچن یاد رکھیں انّ دا، بھل رہے نہ رانیا۔ تریتا دا پر جاوے بھجدا کھجک انت کرے رُشانیا۔ کھیل ہویا جگت کعبیاں والے حج دا، مندر مٹھ ونڈ ونڈانیا۔ حکم ملنا پُرکھ سمرتھ دا، اکھ کرے پڑھانیا۔ نور اُچنا جوت پرکاش دا، پرکاشوان خُدانیا۔ لیکھا مگنا تیری آس دا، آہستہ آہستہ دیاں درڑانیا۔ میرا وسیرا ہونا جنگل پر بھاس دا، بھانے وِچ رکھانیا۔ اگلا لیکھا ایوں جاپدا، جس دی کھت نہ کوئے درڑانیا۔ سال چڑھنا پُرکھ اکال دا، سمت ساچا سو بھاپانیا۔ وبار ہونا بھل گلاب دا، گرگھ مہک دئے مہکانیا۔ نام دسنا اپنے جاپ دا، اور نہ کوئے پڑھانیا۔ رشتہ جڑنا پتا پت باپ دا، پت پر میثور گود اٹھانیا۔ میلا ویکھنا اکو ساک دا، در سبّج نور خُدانیا۔ جھگڑا مگنا بڈھی کاگ دا،

گرگھ ہنس دے بنائیا۔ کوٹاں وچوں وِرا لا جاگدا، جس دی اکھ آپ گھلایا۔ مہینہ ہونا ماگھ دا، رِوداس ملے وڈیایا۔ لیکھا مکنا بدر ساگ دا، صاحب دیوے سرنائیا۔ جن بھگتاں سُننا تھم اگئی آواز دا، شبِدی شبد جنایا۔ ابناشی کرتے رس لینا اوس سواد دا، جو رس ہتھ کسے نہ آئی۔ جن بھگت داریوں لیکھا پورا کرنا کھاج دا، دوجی آس نہ کوئے بنایا۔ مارگ لاؤنا اگلے رواج دا، بھگت بھگوان مل کے خوشی منایا۔ رام کہا بھرت ہُن اگے کوئی ویلا نہیں سوال جواب دا، چپ کر کے سیس دینا نوایا۔ سو لیکھا پورا ہونا اوس احباب دا، جو شتر و متر بنایا۔ مہاراج شیر سنگھ و شنوں بھگوان، جن بھگتاں دخل دیوے دُھر درگاہی سچ نواب دا، سر اپنا ہتھ رکھایا۔

* ۱۹ پھلن شہنشاہی سمت اگردیپ سنگھ دے گرہ پنڈتوت ضلع فرورپڑ *

سَت کہے شاہ پاتشاہ میرے حضور، پاربرہم پت پر میثور تیری بے پرواہیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں پروردگار سانجھے یار عرض کر منظور، دو جہاناں والی تیری اوٹ تکایا۔ کھجک انت سری بھگونت جوٹھ جھوٹھ کوڑی کریا کڈھ کوڑ، لوک مات دھرنی دھرت دھول رہن نہ پایا۔ چتر سنگھڑ بنا منمگھ مورکھ مگدھ موڑھ، گیان نیرنج لوچن کر رُشنائیا۔ سچ پریتی دُھر سرنائی بخش اگئی چرن دھوڑ، مستک ٹکے دھوڑی خاک رمانیا۔ مایا ممتا ہوئے ہنگتا جگت ترشنا کڈھ غور، گہر گبھیہر بے نظیر گونت تیرے ہتھ وڈیایا۔ جگت واسنا پنچم پنچ کر چورو چور، چار کُنٹ دہ دِشائو کھنڈ پر تھمی ست دیپ اکو نور کر رُشنائیا۔ مانو مانگھ مانس انتر آتم اپنا جوتی بخش نور، اندھ اندھیرا سنجھ سویرا اکو رنگ دے دکھایا۔ صاحب سوامی انترجامی تُوں سرب کلا بھرپور، بے انت بے پرواہ اپنی دیا کمایا۔ منمگھ جیو جو تیتھوں وچھڑ ہوئے مفرور، کایا کعبے ساچے جُجرے اندر پھڑ باہوں لے ملایا۔ شبد اگئی ناد انادی نچ گرہ دے اپنی تُوں، ترت سرت اکال مورت نال ملایا۔ جگت ترشنا منو آمن نہ پاوے فتور، فتوی اکو وار لا کے لکھ چوراسی جیو جنت لیکھا دے مکایا۔ جوتی جوت سرورپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ساچا دھرم دے اُچجایا۔ سَت کہے پر بھ کھجک میٹ دے کوڑا دھندا، چار ورن اٹھاراں برن رہن نہ پایا۔ آتم پر ماتم تیرا نور الای بندہ، بندگی اکو دے سمجھایا۔ جلوہ گر نوری جوت چاڑھ چندا، جوتی جوت کر رُشنائیا۔ نام ندھانا سری بھگوانا شبد اگئی دے کھنڈا، کھڑگ اکو اک چکایا۔ گرگھ

گرسکھ سنت سہیلے صوفی فقیر رہے کوئی نہ گندہ، جگت ترشنا اندروں باہر کڈھائیا۔ دوس رین اٹھے پہر گھڑی پل تیرے نام شبد دا وجدار ہے سُرنگا، دُھن آتمک انراگی اپنا راگ سناٹیا۔ تُوں صاحب سوامی انترجامی پُرکھ اکالا دینِ دِیالا دو جہاناں والی جو دھا سورا سورا سربنگا، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیرے ہتھ وڈیایا۔ کایا مندر اندر اٹھسٹھ تیرتھ جمنا سُرستی گوداوری دکھا اگمی گنگا، نخبھر جھرنا امرت رس بوند سوانتی اک چوایا۔ پڑدالاہ دے نچ آتم پر ماتم بھيو کھلا دے ہنگ برہما، پاربرہم تیرا رُوپ اکو نظری آتیا۔ دُئی دوتی شرع شریعتی ذات پات مٹا دے بھرما، کوڑی کیریا گڑھ تڑایا۔ لیکھے لا دے کایا ماٹی ساڈھے تن ہتھ چرما، چانن نرگن نور جوت کر رُشناٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھجک کوڑی کیریا دے بدلایا۔ ست کہے سری بھگوان کھجک کوڑا دے بدل، مابدولت تیری اک سرنایا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی دو جہاناں کر اکو عدل، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال اپنا حکم ورتایا۔ جن بھگتاں گرسکھاں ساچی اکو دس منزل، دوجا راہ نہ کوئے تکایا۔ دُھردا ڈھولا سچ نغمہ دس اگمی غزل، غرض سب دی پور کرایا۔ چار گنت دہ دشا جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ ٹلے پربت سمند ساگر سارے تیتوں لبھن، ورن برن کھوجیاں ہتھ کسے نہ آتیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھجک انتم لیکھا دے مکایا۔ ست کہے پر بھ ویکھ اندھیرا اندھ، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ جگت پاندھیاں کیا کسے نہ پندھ، منزل منزل تیرا درس کوئے نہ پانیا۔ رسنا جھوا پتی دند نجانند، نچ تال نہ کوئے وجایا۔ خوشیاں مناؤندے روس ویکھ کے تارا چند، گھر جوت پرکاش ساڈھے تن ہتھ کرے نہ کوئے رُشناٹیا۔ جگت جگیا سو جگت وستو سارے رہے منگ، آتم پر ماتم پر ماتم آتم تیرا میل حق نہ کوئے ملاٹیا۔ نام ندھانا اکو ونڈ، برہمنڈ کھنڈ تیری اوٹ تکایا۔ ست کہے پر بھو میں ویکھنا چا ہندا تیرا اک اگمی دربار، سچکھنڈ ساچا سو بھا پانیا۔ جتھے در درویش کھڑے گر پیغمبر اوتار، وشن برہما سپس نوایا۔ تُوں نرگن نرویر نراکار نرنگار، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا سچ سنگھاسن سو بھا پانیا۔ دیا باقی کملا پاتی تیرا جگے اگم اپار، آد جگاد جگ چوکڑی سکے نہ کوئے بھجھایا۔ کھجک انت سری بھگونت لکھ چوراسی جیو جنت کر خبردار، بے خبراں خبر دے سناٹیا۔ من واسنا کوڑی کیریا تجو ہنکار، بدھ بیبک لو بنایا۔ کاغذ قلم لکھ لکھ گئے ہار، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی دئے گواہیا۔ بن صاحب سنگر پُرکھ اکال ساچے مندر چڑھے نہ کوئے دوار، درگاہ ساچی حق مقامے سچکھنڈ سو بھا کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، اِکو دے دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگایا۔ سَت کہے پر بھہ ویکھ کھجک کالی رات، راتی رتی رُتڑی حق نہ کوئے مہکایا۔ ساچی دست نہ کسے کول دات، خالی بھانڈے کایا مائی نظری آئی۔ اندر وڑ مندر چڑھ نہ ویکھے کوئی جھاک، پڑدا اوہلا نہ کوئے اُٹھایا۔ امرت پیوے نہ کوئے بوند سوات، اگنی تت نہ کوئے بُجھایا۔ تُوں میرا میں تیرا پر م پُرکھ پر ماتم آتم گاوے کوئی نہ گاتھ، صفتی ڈھولے گا گا تھکی جگت لوکایا۔ گر اوتار پیغمبر جو بھوکھتاں وچ گئے آکھ، شبد سندیشے لوک مات سُنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، زِرگن نُوَر جوت کر پرکاش، کھجک اندھ اندھیرا دے مٹایا۔ سَت کہے میرے انتر جامی، پاربرہم پت پر میشور تیری اوٹ تکایا۔ تُوں سرب کلا سمرتھ مہما اکھ اگنی تیری بانی، شاستر سمرت وید پُران بھو کوئے نہ پانیا۔ کھجک اتم چارگنٹ دہ دِشاروے چارے کھانی، اندج جیرج اُتھج سیج رہی گر لایا۔ راہ تلتے تیرا اُٹھسٹھ تیرتھ پانی، شودوالے مندر مسجد مٹھ دے دُہایا۔ کرپا کر پر م پُرکھ شاہ سلطانی، شہنشاہ تیری آس رکھایا۔ صدی چودھویں سب نوں ہوئی حیرانی، بے ایمانی اندر مندر بیٹھی ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو بخش پد زبانی، اپنی دیا کمایا۔ سَت کہے پر بھو بخش سَت ستواد، سَت دھرم دے لگایا۔ کھجک کوڑی کرپا کر برباد، جڑ لوک مات اُکھڑایا۔ ہر ہر دے اندر اپنی دے دے اوہ یاد، جس دی یادداشت نہ کوئے بھلایا۔ کایا کھیڑا کر دے آباد، گرہ گرہ آتم بوٹا دے مہکایا۔ دُھن آتمک سنا اپنا ناد، اگنی راگ الائیا۔ بن رسنا دے سواد، رس اپنا اک چکھایا۔ سوئی سرتی جاوے جاگ، آلس نندر دے مٹایا۔ سرشٹی بُدھی نہ رہے کاگ، ہنس ہنس دے بنایا۔ ساچی پریتی دا بخش اک ویراگ، ویری دُشمن اِکو رنگ رنگایا۔ دُرمت میل دُرچارپاں دھو داغ، پتت پُنیت دے کرایا۔ جگت ترشنا کوڑی بُجھے آگ، امرت میگھ برسایا۔ پھل پھلوڑی تیری مَوَلے رُت سہنجنی گرگھ بوٹا سوہنا دے باغ، چارگنٹ اِکو مہک دے مہکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھجک انت آخیری بدل دے رواج، دُھر فرمانا اک سُنایا۔ سَت کہے پُرکھ اکال لوک مات لا دے سَت دھرم، سَت سنتو کھ دے جنایا۔ نہکرمی ہو کے دس اپنا کرم، کرم کانڈ دے گوائیا۔ کوڑی کرپا کسے دے اندر رہے کوئی نہ بھرم، بھانڈا بھرم بھو بھنایا۔ اِکو اک دس ٹھاکر سوامی اپنی سرن، سرنگت اِکو دے جنایا۔ گرگھ سنت سہیلے تیتوں ورن، آتم پر ماتم جوڑ جڑایا۔ لیکھا چکے جنم مرن، لکھ چوڑا سی رہن نہ پانیا۔ ساچی منزل بن پوڑے ڈنڈے

چڑھن، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکائیا۔ سچ دوارے تیرے کھرن، سچکھنڈ نواسی ٹھانڈے گھر وچے ودھائیا۔ توں میرا میں تیرا اکو ڈھولا پڑھن، دوجاگیت نہ کوئے سنائیا۔ توں کرنی دا کرتا کارن کرن، کرتے پُرکھ تیری بے پرواہیا۔ پریمیاں پیاریاں نچ نیتز کھولدے ہرن پھرن، دوئے لوچن کم کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایشٹ دریشٹ سرشٹ ویکھ دکھائیا۔ ست کہے پر بھو دے دے دھر دا جوگ، جوگیشر تیرا دھیان لگائیا۔ کوڑی کریا کڈھ دے روگ، رنگت اپنی دے رنگائیا۔ چنتا غم رہے نہ سوگ، دُکھ درد نہ لاگے رائیا۔ آتم پر ماتم مل کے مانے مَوچ، دوجی اوٹ نہ کوئے نکائیا۔ نیت نوٹ تگن تیرا درس لوچن لوچ، اٹھ پر تکھ ملے گوسائیا۔ من واسنا رہے کوئی نہ سوچ، مت متوالی نہ دئے دُہائیا۔ نام نُماری اندر کر مدہوش، جگت مد ناتا دے تڑائیا۔ جھگڑا چکا دے لوک پر لوک، سلوک اکو دینا سنائیا۔ چرناں پیٹھاں روندی پھردی کمتی موکھ، جن بھگت تیرا نور تیرے وچ اپنا آپ مٹائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پاربرہم برہم ساچی دس دے کھونج، پڑدا اوہلا دے چکائیا۔ ست کہے پر بھو میرے دھنوت، دھن تیری وڈیائیا۔ توں لکھ چوراسی کنت، کنت کنٹول تیری سرنائیا۔ گڑھ توڑ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دے سمجھائیا۔ بودھ اگادھان پنڈت، چار ورن دے جنائیا۔ گُرنکھ ویکھ دُھر دے سنت، سجن میت لے اٹھائیا۔ نام ندھانا دس منت، منتو سب دا حل کرائیا۔ ستجگ سچ بنا بنت، کلجگ کوڑی کریا دے کھپائیا۔ جگ چوکڑی پیتے لوک مات انت، کلجگ لیکھا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ دے پرگٹائیا۔ ست کہے پر م پُرکھ تیری کردے رہے اڈیک، ستجگ تریتا دوا پر کلجگ دھیان لگائیا۔ گر اوتار پیغمبر دس کے گئے ٹھیک، ٹھاکر سوامی اپنا ویس وٹائیا۔ جگ جگ چلا کے اولڑی ریت، مندر مسیت لیکھا دئے مکائیا۔ توں میرا میں تیرا ڈھولا دس کے اکوگیت، گھر گمبھیر بے نظیر نظریہ اندروں دئے بدلایا۔ کایا ماٹی کر کے ٹھانڈی سیت، ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی دُھن سنائیا۔ جھگڑا مُکا کے اوج نیچ، راؤ رنگ راج راجا شاہ سلطان حقیر فقیر اکو گھر وسائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ہر جگدیش، جگ جگت اپنا حکم ورتائیا۔ ست کہے پر بھو دے دے فرمان، فُرنے سب دے بند کرائیا۔ توں آد جگادی پر م پُرکھ سلطان، شہنشاہ تیری بے پرواہیا۔ تیتوں جھکدے دو جہان، گر اوتار پیغمبر سیس نوائیا۔ توں لکھ چوراسی سچا کاہن، نام بنسری دُھن وچائیا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹ

شیطان، شرع دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ اِکو ڈھولا تیرا گیت گان، گوہند تیری سچ سرناہیا۔ کایا ماٹی بھاگ لگے ساڈھے تن ہتھ مکان، جھوٹھے مقبریاں وچوں باہر کڈھائیا۔ اپنا ملنا کر آسان، مشکل اگلی حل کرائیا۔ تُوں رحمتاں دارحمان، رحیم کریم اِکو اک اِکھوائیا۔ تیرا کلمہ سچ کلام، نغمہ نُور خُداہیا۔ تُوں جلوہ گر امام، عیسیٰ موسیٰ محمد تیرے درتے سیس نوائیا۔ سچ بیتی کر پروان، پر م پُرکھ تیرا سہارا بیٹھے رکھائیا۔ کلجک جوٹھ جھوٹھ میٹ مات نشان، نشانہ دھرم دے اُچھائیا۔ مانو بخش اپنا گیان، اگیان اندھیرا دے چُکائیا۔ تُوں سب دا سانجھا سِری بھگوان، حصیاں والی ونڈ نہ کوئے دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، تیرا در دوار مہان، مہما اکھ نہ کوئے سنائیا۔

* ۱۹ پھلن شہنشاہی سمت ا حضورا سنگھ دے گرہ پنڈ گولے والا ضلع فروزپُر * *

ست کہے پر بھ ویکھ کھیل کلج کل دی، کائنات رہی گر لائیا۔ منزل سب نوں بھلی تیرے نہچل دھام اٹل دی، سچھنڈ دوارے ملن کوئے نہ آہیا۔ کوڑ گڑیاری اگنی بلدی، بلدھاری جودھا سوربیر سکے نہ کوئے بُجھائیا۔ مایا ممتا کوڑ گڑیاری کھیل ویکھی اچھل اچھل دی، شانتی ست سنتو کھ دھرم نہ کوئے وڈیائیا۔ من واسنا دُنیا داری اندر رلدی، کاگ ہنس رُپ نہ کوئے بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کوڑا جھگڑا دے کھپائیا۔ ست کہے پر بھ کلجک انتم کر چھیتی، شہنشاہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ آتم پر ماتم بن بھیس، پاربر ہم برہم پڑدا دے اٹھائیا۔ جن بھگتاں آتم رہے نہ کوئے پردیسی، گرکھ اپنے گھر وسائیا۔ نچ نیز لوچن نین اپنے پیکھی، کایا مندر اندر مل کے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ دینا رنگایا۔ ست کہے پر بھ کلجک میٹ دے نندرا آلس، اصل وصل اپنا دے کرائیا۔ پُرکھ اکال بن ثالث، جھگڑا کوڑ رہے نہ رانیا۔ مٹے رین اندھیری اماوس، سبجگ ساچا چند کر رُشنائیا۔ گرکھ سبج بن خالص، خالص اپنا درس دکھائیا۔ من وکارا رہے نہ کوئے نالش، کوڑ گڑیا وند نہ کوئے ونڈایا۔ دو جہان تیری اِکو دے عدالت، لوک مات وجے ودھائیا۔ دین مذہب ذات پات اوج نیچ راؤ رنگ دی رہے نہ کوئے بغاوت، بغلگیر بنا آپ گوسائیا۔ آتما تیری امانت، پر ماتم اپنے لیکھے

لیٰنی لائیآ۔ تُوں آد جُگادی صحیح سلامت، صاحب سُلطان تیری سرنائیآ۔ تیری مہما صفت مہانت، ناد شد شنوائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کلج کوڑ دے مٹائیآ۔ کلج کوڑ مٹا دے اندھیری رین، اندھیاں مارگ دے دکھائیآ۔ کھول دے نج نیتر نین، لوچن اکھ کر رُشنائیآ۔ چار ورن اٹھاراں برن
 ناتا جوڑ دے بھائی بھین، دَویت وچ کرے نہ کوئے لڑائیآ۔ مالک پرتپالک سب دا بن ساک سجن سین، سہیلا اکو اک اکھوائیآ۔ جن بھگتاں دے دے لہنا
 دین، دیونہار تیری وڈیائیآ۔ گر اوتار پیغمبر تیری صفت کہن، شاستر سمرت وید پُران دین گواہیآ۔ تیرا نام ندھانا اک رسین، لوہا کنجن دے بنائیآ۔ تُوں
 سچھنڈ نواسی نر نرائن، مقامے حق تیری رُشنائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا مارگ دے دکھائیآ۔ ست کہے پر بھو تیرے اُتے اکو اوٹ،
 اوڑک آس رکھائیآ۔ جگت واسنا کڈھ دے کوڑا کھوٹ، من دی منسا رہے نہ رائیآ۔ سوئی سرتی لا دے چوٹ، شد نگارے دے اٹھائیآ۔ بھاگ لگے ساڈھے
 تن ہتھ کایا کوٹ، گرہ مندر و بے ودھائیآ۔ ہوئے پرکاش نرمل جوت، جوتی جوت جوت رُشنائیآ۔ نام سندیشہ پونا دیوے چوڑاں لوک، چوڑاں طبق اکھ پرتکھ
 گھلایآ۔ جن بھگتاں بخش کے اپنی موج، موجودہ ہو کے نظری آئیآ۔ اندر وڑ کے دس دے کھوج، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچارنگ دینا
 رنگائیآ۔ سچ کہے پر بھ چاڑھ دے اپنا رنگ، پت پر میثور تیری آس رکھائیآ۔ نام ندھانا و جا مردنگ، جگت تنبور نہ کوئے کھڑکائیآ۔ پریم پریتی دے اند،
 پُری اند اکو نظری آئیآ۔ جتھے نہ کوئی سورج نہ کوئی چند، منڈل منڈپ نہ کوئے وڈیائیآ۔ سچ سہنجنی سوہے سچ پلنگ، پاوا چول نظر کوئے نہ آئیآ۔ امرت
 و ہاوے نچھر دھارا گنگ، گھر گمبھیر اپنا میگھ برسائیآ۔ پار برہم برہم دے کے سچا سنگ، سجن ہو کے سوامی نظری آئیآ۔ سبجگ تریتا دوا پر گیا لنگھ، کلج انتم
 لیکھا دے چکائیآ۔ انک بدھی دا تیرا ڈھنگ، بدھی سمجھ سکے نہ رائیآ۔ درے دربار در درویش دردی ہو کے منگی منگ، عرض اکو اک جنائیآ۔ تُوں صاحب
 سلطان بے پرواہ پر م پُرکھ بخشند، مہر نظر نظر اٹھائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بخش دھر داسنگ، پچھلا لیکھا دے چکائیآ۔ ست کہے
 پر بھو مار اگئی آواز، شد دھن سنائیآ۔ کلج جیو جاوَن جاگ، سٹیاں لے اٹھائیآ۔ کر دے وڈ وڈ بھاگ، بھکھیاں دے رجا ئیآ۔ جوت جگا چراغ، گھر مندر کر
 رُشنائیآ۔ بدل دے سماج، چار ورن منگے اک سرنائیآ۔ بخش اگئی دات، نام خزانہ جھولی پائیآ۔ مٹے اندھیری رات، اندھ غبار نہ کوئے دکھائیآ۔ تُوں وسیں

بھگتاں ساتھ، پڑا اولہا دینا اٹھایا۔ اکو سمرن اکو پوجا پاٹھ، اکو اشٹ دیو دینا جنایا۔ اکو منزل اکو پوڑا چڑھے گھاٹ، دوارا اکو سو بھاپایا۔ جس گھر وسیں پُرکھ ابناش، سو بھگتاں دینا دکھایا۔ لیکھاٹک جائے پرتھی آکاش، گنگن گگنتر اُپر ڈیرہ لایا۔ انت آخری اک رکھی آس، آشا پور دینی کرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا حکم دینا ورتایا۔ ست کہے پر بھ دے دے حکم سندیشہ، سدا آپدا نام جنایا۔ تُوں مالک خالق پرتپالک نر نریشا، دو جہان تیری بے پرواہیا۔ کلجگ انت سری بھگونت پورا کر دے دُنیدار دا ٹھیکا، ٹھا کر سوامی اپنا حکم ورتایا۔ جگ جنم دیاں وچھڑیاں بھگتاں کر لے چیتا، قول اقرار وچ سنسار پورا دے کرایا۔ سنت اُبھارنا تیرا پیشہ، گرگھ گر سکھ دے وڈیایا۔ جگ چوکڑی بدلا آیا ہمیشہ، وشن برہما شو سکیا نہ کوئے اٹایا۔ جو لیکھا لکھ کے گیا دس دسمیسا، دہ وِشادے بھوایا۔ نظری آئے پُرکھ اکال ایکا، ایکنکار تیرا نور ہووے رُشنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ڈھر داور، کلجگ کوڑ گڑیار رہے نہ وچ سنسار، مایا گنی اگت نہ لگے انگیار، امرت میگھ اپنا نام گھر گھر دینا برسایا۔

* ۱۹ پھلگن شہنشاہی سمت اکرپال سنگھ دے گرہ پنڈ گولے والا ضلع فروز پُر * *

ست کہے کرپا کر پُرکھ سمرتھ، صاحب سنگر تیری اک سرنایا۔ حقیقت وچوں دے دے حق، مہروان دیا کمایا۔ نچ نیز لوچن کھول اپنی اٹھ، آخر اپنا پڑا دے اٹھایا۔ نام بھنڈارے بھر سکھ، وست امولک وچ ٹکایا۔ سچ پریتی دے جس، جسم ضمیر دے بدلایا۔ ڈھر درگا ہی جڑے نت، ساک سجن اک اکھوایا۔ تیرا میلا ہووے ہس ہس، گر چیل مل کے وجے ودھایا۔ گھٹ بھیت گرہ مندر نچ دوار وسے پرتکھ، دکھرا دھام نہ کوئے بنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک دکھانا ڈھر دا گھر، گھر سوامی پڑا دینا لاہیا۔ ست کہے پر بھو اپنے نام دا سچ دے ثبوت، حکم ڈھر دا اک جنایا۔ بھاگ لگا کایا کجے سچ کبوت، کلمہ اکو اک درڑایا۔ جُبت وچ مل آپ محبوب، محو اکو رنگ رنگایا۔ لیکھے لگے تت کایا پنج بھوت، جگ سوت رہے نہ رایا۔ جلوہ نور دے چارے کوٹ، گرہ بھیت ہووے رُشنایا۔ جگت رہے نہ جوٹھ جھوٹھ، متا موہ نہ کوئے ہلاکایا۔ عرش فرش اکو دے عروجن، آخر آخر توں ہی نظری

آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک وکھاؤنا دُھر دا گھر، در دروازہ دینا گھلایا۔ ست کہے پُرکھ اکال دین دیاں گھر مل ساچے سجن، ساجن تیری اوٹ تکایا۔ گڑھ ہنکاری بھانڈے بھجن، نراکھر وکھر کر پڑھایا۔ پریم دھوڑی دے اگئی مجن، سرور اکو اک نہایا۔ پتت پُنیت کر پاک مائی بدن، بدلہ پورب دے چکایا۔ ڈھول سنا جگت انادی ندن، اناد اپناراگ الایا۔ جوتی دیپک جن بھگتاں اندر جگن، اندھ اندھیر دے مٹایا۔ نام امولا انمول انتولا لا سگن، سمند ساگر لیکھا رہے نہ رایا۔ تیرا درس ہووے اُپر گگن، کایا گاگر وجے ودھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک وکھاؤنا دُھر دا گھر، گرہ مندر کر رُشٹایا۔ ست کہے میں تکتا ساکھیا، ستمکھ ہو کے نظری آئی۔ امرت دیوے اگئی آب حیات، حیاتی وچوں حیاتی دے بدلایا۔ محل اٹل وکھائے اک محراب، محبوب بیٹھا سو بھاپایا۔ ڈنڈوت بندنا سجدہ دے اک آداب، بن قداماں سیس نواپایا۔ آتم پر ماتم کھول کے راز، رازق رزق رحیم دے وڈیایا۔ دوس رین اٹھے پہر گھڑی پل وچدی رہے آواز، ذہن آتمک بند نہ کوئے کرایا۔ جن بھگتاں تیرے ملن دی خواہش، گھر گسپیر ملنا تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن دینا اک خطاب، خطا پچھلی معاف کرایا۔ ست کہے جن بھگت اٹھائے، آلس نندرا رہن کوئے نہ پانیا۔ توں مہروان ابناشی اچھے، چاتراں بوند سوانتی دے چوایا۔ تیری مولے سہنجنی رتے، اپنا رنگ بدلایا۔ تیری دھار نرنکار نرویر ہو کے اٹھے، برہمنڈ کھنڈ پھرے چائیں چانیا۔ دیناں انا تھاں بھگتاں سنتاں فقیراں فقیریاں وچ پچھے، اکھراں ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو وکھاؤنا دُھر دا در، دروازہ اندروں دینا گھلایا۔ ست کہے پر بھو تیرا شبد اگئی بول، انبولت وجے ودھایا۔ ناد انادی ڈھول، برہمنڈاں کھنڈاں رہیا اٹھایا۔ بھگتاں اندر جاویں مول، مولا ہو کے نظری آئی۔ انتر پڑدا دیویں کھول، خالق خلق تیری بے پرواہیا۔ صدی چو دھویں پرگٹ ہو کے اُپر دھول، دھوؤلا لیکھ دینا مکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جگ چو کڑی قول، کول نین بن نیناں وکھ وکھایا۔

* ۱۹ پھلگن شہنشاہی سمت اگردیپ سنگھ دے گرہ گولے والا ضلع فروزپور * *

سنگر شبد پیارا پیتا، سجن دھر دا اک اکھوانیندا۔ گرگھ کایا کرے ٹھانڈا سیتا، کوڑی کریا گنی تت نبھانیندا۔ من واسنا ڈونگھی بھوری لکھ چوراسی جانے ریتا، ماٹی ہائی پھول پھولانیندا۔ دھر دانام امیوں رس دیوے امرت جام پیٹھا، کوڑ کڑیارا کرودھ ہنکار رہن نہ پانیندا۔ دھام اولٹرا سچھنڈ وکھائے انڈیٹھا، نج نیز لوچن اکھ کھلانیندا۔ ساچا مندر گھر وچ گھر وکھائے اگنی مسیتا، ججرہ حق حق صلاحندا۔ جتھے اکو کلمہ نام صفت صلاحی حدیثا، پرکھ اکالا دین دیالا اکو سو بھا پانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت زرگن سرگن اپنا کھیل کھلانیندا۔ سنگر شبد سد گھر گبھیر، ڈونگھا ساگر بھور اپنا نام وکھانیندا۔ نت نوت جگ چوکڑی بدلدار ہے تدبیر، تقدیر شاہ سلطان حقیر اپنے ہتھ رکھانیندا۔ ویکھدار ہے شاہ فقیر، امیر غریب دین دنی کھوج کھوجانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک ورتانیندا۔ شبد گرو کہے میرا حکم بلوان، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائی۔ جھکدے رہے دو جہان، برہمنڈ کھنڈ سیس نہ کوئے اٹھائی۔ وشن برہما شو منگدے رہے دان، جھولیاں خالی آگے ڈاہیا۔ گر اوتار پیغمبر کردے رہے پروان، دھر دی دھار وچ بندھائی۔ رسنا جھوا پتی دند زرگن سرگن کردے رہے کلیان، کلمہ نغمہ نام ڈھولا گیت سنگیت الایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائی۔ شبد گرو کہے میرا حکم ایکا، ایکنکار دتی وڈیائی۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت آتم پر ماتم رکھنا ٹیکا، دوجی اوٹ نہ کوئے تکانیا۔ پریم پیار محبت اندر کراں بدھ بیدکا، کوڑی کریا باہر کڈھائی۔ سچ دوارا وکھاواں دھر دادیسا، جتھے وسے پاتشاہ بے پرواہیا۔ اوتھے جن بھگتاں جنم جنم دا مکے لیکھا، کرم کرم دا روگ رہے نہ رانیا۔ ترے گن مایا لائے کوئی نہ سیکا، تتوت نہ کوئے بھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وکھاونہارا ساچا گھر، گرہ مندر اندر کایا ماٹی پڑا اوہلا دئے چکائی۔ سنگر شبد کہے میں سوربیر سلطان، دو جہاناں والی نظری آئی۔ میں ویکھے رام کاہن، سنجگ تریتا دوار پر کلجگ پھیرا پائی۔ کلجگ کھیل کیتا مہان، ورن برن جگت ریتی وچ پھسائی۔ اوتاراں پیغمبراں گرو آں دے کے دان، داتا ہو کے اپنی دیا کمائی۔ بھوکھتاں وچ کر کے گئے کلیان، کعبیاں وچ کوک کوک سنائی۔ ہر گھٹ وچ وسے سری بھگوان، لاشریک جلوہ نور خدائی۔ سو ویلا وقت پہنچیا آن، سچ دوارے وٹی اک ودھائی۔ گرگھ

سنت سہیلے ہر جن ویکھے آن، آنا فانا پورب لیکھا دے مکائیا۔ نام بھنڈارا وست امولک دھر دی دات دیوے دان، امنگی دولت جھولی پائیا۔ جوتی جوتی سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایہتھے اتھے دو جہاناں سدا مہروان، مہر نظر اک اٹھائیا۔

* ۱۹ پھگن شہنشاہی سمت اراج سنگھ عجیب سنگھ اقبال سنگھ دے گرہ ڈوگر بستی فریدکوٹ *

ست کہے پر بھ شبد اگمی و جا ڈنکا، دو جہان برہمنڈ کھنڈ و بے شنوائیا۔ سوادھان کرا راؤ رنکا، لکھ چوڑا سی چارے کھانی پڑدا دے اٹھائیا۔ سچ دوار وکھا اکو بکا، گرہ مندر دھر دربار اکو نظری آئیا۔ من واسنا کوڑی کریا ہوئے ہنگتا میٹ شنکا، آتم برہم سرب دے سمجھائیا۔ نام ندھان جوتی نور دے اپنا کنکا، سنکا اندر دے پرگٹائیا۔ بھاگ متھور ہووے گرگھ سجن جن کا، نج نیز لوچن نین اٹھ گھلائی۔ پریم پیار محبت وچ پھیر دے انتر من کا منکا، جوگ ابھیاں دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ جھگڑا مکا دے ہرکھ سوگ چنتا غم کا، گہر گمبھیر بے نظیر اپنی دیا کمائیا۔ مندر سہا دے کایا مائی ساڈھے تن ہتھ چم کا، چم درشتی دے بدلایا۔ بھے بھو چکا دے رائے دھرم جن کا، ضامن ہو کے آگے لے جھڈائیا۔ جگت کھیل تیرے پون سواس دم کا، دامنگیر ہو کے اپنا میل لے ملایا۔ جوتی جوتی سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا راہ دینا پرگٹائیا۔ ست کہے میرے صاحب پُرکھ سمرتھ، پُرکھ اکال دین دیال تیری اوٹ تکائیا۔ آد جگاد جگ چو کڑی چلاؤنہارا رتھ، پُری لوء برہمنڈ کھنڈ آکاش پاتال حکمے اندر بھوائیا۔ جن بھگتاں شبد اگمی دے وتھ، داتا دانی ہو کے آپ ورتائیا۔ گیان نیز نج لوچن کھول اٹھ پرتکھ، ساکھیاں اپنا درس دکھائیا۔ کیوں وچھوڑے وچ بیٹھا وکھ، پڑدے وچوں پڑدا دے چکائیا۔ تیرا دین دا آد جگادی حق، حقیقت اپنی دے سمجھائیا۔ توں پُرکھ اکالا صاحب سوامی سچ، ست تیرا نور نظری آئیا۔ جوتی جوتی سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا رستہ دے بنائیا۔ ست کہے پر پُرکھ نرنکار، نر ویر تیری آس رکھائیا۔ میں منگدار ہیا سدا جگ چار، سنجگ تریتا دواپر کلجگ اپنی جھولی ڈاہیا۔ در درویش نرنریش بنیا رہیا بھکھار، در ٹھانڈے الکھ جگائیا۔ قدرت دے قادر جلوہ گر خدائی یار، بے پرواہ تیری آس رکھائیا۔ جن بھگتاں اکو بخش سچ پیار، آتم پر ماتم میلانے سچ سبھائیا۔ چار کنت دہ دشا من واسنا

ہوئے نہ کوئے خار، کوڑی کریا باہر دینی کڈھائی۔ توں ساجن پیتا دُھر دربار، مہما اکھ اکھ صفتاں وچ وڈیائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو
 دینا دُھر دا ور، رنگ اپنا دینا رنگائی۔ ست کہے میں صدقے واری جاواں تیتھوں گھولی، نیوں نیوں لاگاں پائی۔ پُرکھ اکال دینِ دیال چار ورن اٹھاراں
 برن اپنی دس اگمی بولی، انبولت اپنا راگ جنائی۔ سچ دوارا جانا کھولی، خالق خلق مخلوق مالک ہو کے دینا جنائی۔ سنگر شبد تیرا اگمی ناد بنے دو جہاناں ڈھولی،
 ڈھولا سولہا بن وچولا اکو اک جنائی۔ تیری آتما پرما تہا سدا بنی رہے گولی، ریتی نیتی اندر ساچی سیو کمائی۔ منو آ من جگت واسنا پائے نہ روئی، رہبر ہو کے
 دے وڈیائی۔ مت متوالی رہے مول نہ بوری، بوری بابل دے سمجھائی۔ تیری کھیل آد جگاد جگ چوکڑی سدا بے خبری، بن بھگتاں سمجھ کسے نہ آئی۔ کلج
 دین دُنی سر شٹی در شٹی ہوئی بے صبری، نام پیالہ شبدی جام رس دینا پیائی۔ ساچی دُھن گائے کوئے نہ مدھری، رسنا جہوا ڈھولے گا کے من رہے بہلایا۔
 توں مالک خالق پرتپالک دو جہاناں عدلی، عدالت وکالت اکو دے سمجھائی۔ کلج کوڑی کریا دھرت دھول اُتوں کر بدلی، بادل اندھیرا اندھ رہن کوئے نہ
 پائی۔ کائنات جگت وکار وچ رہے نہ کوئے پگی، سگلی چنتا دینی مٹائی۔ تیتوں لبھن کوئے نہ جائے جنگلیں، گرگھاں دے اندر ڈیرہ دینا دکھائی۔ جتھے اشارہ
 کرے کوئے نہ اُنگی، ہتھاں دی لوڑ رہے نہ رائی۔ بن تیری کریا منزل کسے دی کدے نہ نک گئی، مکمل درس کوئے نہ پائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کریا کر، سنت سہیلے آ کے بچھ لئیں، پکھوتاؤ رہے نہ رائی۔ ست کہے پر بھ پرگٹ کردے ست ست ستواد، ست دھرم اکو نظری آئی۔ گھٹ گھٹ
 انتر تیری ہووے یاد، بن رسنا جہوا ڈھولے آتم برہم پڑھائی۔ انرس دے اپنا اگمی سواد، جس دی سمجھ کوئے نہ پائی۔ نام ندھانا دس بودھ اگادھ، اکھراں
 دی لوڑ رہے نہ رائی۔ نج گرہ پڑیاں دے انتر کھول راز، نماز ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ مہروان محبت وچ محبوب کر اِشانت، آشرم اکو دے سمجھائی۔ جتھے
 تیرا دھام اولاتے زرگن روپ رہعائش، آسن سنگھاسن سو بھا پائی۔ جس دی گر اوتار پیغمبر کر نہ سکے پیمائش، انت کہہ کوئے نہ گائی۔ جگ چوکڑی آئی نہ
 وچ کسے ازمائش، علم عالم دے دُہائی۔ تیرا کھیل انوکھا نہایت، کلج انت ضروری نظری آئی۔ چار ورن اٹھاراں برن بنا اک جمائت، طلبیاں اکو کر
 پڑھائی۔ بھگتاں نال مہر نظر کریں رعایت، سر اپنا ہتھ رکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گرہ اکو دینا دکھائی۔ ست کہے پر بھو ست سچ کر

پرگٹ، پرگٹ ہو کے اپنا تھم ورتایا۔ توں وسن والا ہر گھٹ، گھٹ گھٹ رہیا سمایا۔ تیرے حکمے اندر گر اوتار پیغمبر رہے نٹھ، جگ چوکڑی بھجن واہو داہیا۔ سیوا کرن اٹھسٹھ، جلدھارا نیوں نیوں لاگے پائیا۔ اگنی بلے لٹ لٹ، نور نور رُشنایا۔ دُهن شنوائی کتھ اکتھ، کاتب لکھ لکھ دین گواہیا۔ تیرا نام ندھانا اکو سچ، ست دے سمجھایا۔ بھاگ لگا دے کایا ماٹی کچ، گرگھ کچن گڑھ دے سہایا۔ لوں لوں اندر جانا رچ، رچنا اپنی دینی وکھایا۔ منو آمن نہ جاوے نچ، نائک چٹک دوویں دینے گوائیا۔ ساچی جوت جگے لٹ لٹ، لاٹاں والی نیوں نیوں لاگے پائیا۔ دُئی دوتی شرع شرعی دین مذہب ذات پات اوچ نیچ راؤ رنگ راج راجان شاہ سلطان میڈے پھٹ، پٹی اپنا نام بندھایا۔ ناڑ بہتر کوڑی کرایا ابلے کوئی نہ رت، رتی رت اپنا رنگ دے رنگایا۔ ست سنتو کھ دھیرج نام دے جت، بیتھارتھ اپنی دیا کمایا۔ بھگت سہیلے گرو گرو چیلے صوفی سنت فقیر کر اپنے وس، واسطہ اپنے نال جڑایا۔ بن رسنا جہوا بتی دند خوشیاں وچ ہس، آکاش پرکاش تیری وجدی رہے ودھایا۔ بھگت ادھارنے تیرا دُھر دا حق، در ٹھانڈے منگ منگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا ناوں رکھنا اکھنا اکھ، اکھ اگوچر اگم اتھاہ بے پرواہ تیری اوٹ تکایا۔

* ۱۹ پھگن شہنشاہی سمت اتجا سنگھ دے گرہ پنڈ صادق ضلع فروزپور *

جن بھگت کہے پر بھ سنا اگئی راگ، رسنا جہوا بتی دند پڑھن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ سوئی سرتی جائے جاگ، آلس نندر اموہ وکارا ممتا رہے نہ رانیا۔ من واسنا کوڑ رہے نہ کاگ، ہنس اپنا روپ دے سمجھایا۔ دُرمت میل دھو داغ، پتت پُنیت دے بنایا۔ گرہ مندر نرمل جوت ہوئے پرکاش، ابناشی کرتے اپنی دیا کمایا۔ پاربرہم برہم وسیں سدا ساتھ، سگلا سنگ بنایا۔ نرگن تیری سرگن دھار اندر ویکھئے راس، گوپی کاہن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ بن اکھاں نظری آویں ساکھیات، نیتز گیان کر رُشنایا۔ چرن چرنودک امرت رس دے آب حیات، حیاتی وچوں حیاتی دے بدلایا۔ تن وجود و جا اگئی رباب، احباب ہو کے ڈھولا دے سنایا۔ کلجک انت سیری بھگونت اکو تیری منگی امداد، ناتے سارے دتے تڑایا۔ گھٹ بھیتڑ کھول راز، پڑدا اوہلا رہے نہ رانیا۔ جھگڑا

مٹ جائے جگت نماز، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در دوارا دے گھلایا۔ جن بھگت کہے پر بھو اپنا پورا کر فرض، فیصلہ حق دے سنایا۔
 غریب نمائیاں کوجھیاں کملیاں دی سُن عرض، خواہش تیرے اگے اُکھلایا۔ جودھا سورپیر مردانہ بن مرد، مہر نظر اک اُکھلایا۔ پورب جنم دا کرنی دے کرتے
 لاه قرض، لیکھا دُھر دا پھول پھولایا۔ پریم پیار پریتی اندر بھگون ہو کے ونڈ درد، دُکھی مزلوم رہے گرلایا۔ شرع چُھری چلے کوئی نہ کرد، کائنات قاتل
 رہن کوئے نہ پانیا۔ نام ندھان سِری بھگوان بن اکھراں کر پڑھت، قلم شاہی کاغذ لہنا دے مُکھایا۔ نرگن نر ویر نر ناکار ہوا کے ویکھ اُپر دھرت،
 دھول دھول کھوج کھوجایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا دینا چُکا فرش عرشاں دے مالک اپنا پھیرا پانیا۔ جن بھگت کہے پریم پُرکھ پر ماتم
 آتم دے وس نیڑے، دُور نیڑا رہن کوئے نہ پانیا۔ دین دُنی چُکا دے جھیرے، جھگڑا اور نہ کوئے رکھایا۔ بھاگ لگا دے ساڈھے تن ہتھ کایا ماٹی کھیرے،
 بند کواڑی کھڑکی دے گھلایا۔ جھگڑے چک جان تیرے میرے، توں میرا میں تیرا اِکو نور نظری آئی۔ اِکو رنگ رنگا سنجھ سویرے، کلجگ کالی رین جگت
 اندھیرا دے مٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارا کھول گھر، گرہ مندر کر رُشٹایا۔ جن بھگت کہے پر بھ کرپا ندھان، دیاندھ تیری
 سرنایا۔ بن اکھراں دے دے اوہ گیان، جس دی شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن صفت رہے صلاحیا۔ دھرم وکھا سچھنڈ نشان، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیری
 اِکو نظری آئے شہنشاہیا۔ چار کُٹ دہ دشا ڈنکا وجے دو جہان، ناؤں نر ناکار سچ جیکارا کرے شنوایا۔ کوڑی کرپا کلجگ انت سِری بھگونت میٹ نشان، حرام
 نظر کوئے نہ آئی۔ پریم پُرکھ پر ماتم آتم اپنی دس سچی پچھان، بجر کپاٹی کایا ماٹی پڑا دینا اُٹھایا۔ ہر گھٹ رویا نظری آگے رام، جس نوں آد انت جُگا جگنت
 جنمے کوئے نہ مایا۔ من منو آجگت وکارا رہے نہ کوئی شیطان، شیطاناں دی شرع دے گویا۔ مانس مانکھ مانو تیرے پریم اندر بنن انسان، انسانیت اِکو دے
 درڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی بخش اک پرنام، ڈنڈوت سجدہ اِکو دے درسایا۔ جن بھگت کہے پر بھ اپنا ویکھ قول اقرار، پورب
 لہنا رہیا جنایا۔ لکھ کے گئے گر اوتار، پیغمبر سندیشیاں وچ سنایا۔ کل کلکی آوے انت اوتار، نرگن نر ویر داتا پھیرا پانیا۔ رُپ رنگ ریکھ توں وسے باہر، پنج
 تت ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ بے خبراں کرے خبردار، شبد سندیشہ نام کلمہ اِکو نغمہ کرے شنوایا۔ مقامے حق داسا نچھایا، جلوہ گرے عیب ویس وٹایا۔ سچھنڈ

سہائے محل اٹار، اُچ اگم اتھاہ اپنی دیا کمایا۔ رہبر بنے سنسار، چارے کھانی پاوے سار، بانی اپنا نام ڈھولاگیت سُنایا۔ آتم پر ماتم دیوے سچ ادھار، اُدر اگن نہ کوئے تپایا۔ منزل چڑھ کے کھولے بند کواڑ، پوڑی ڈنڈا برہمنڈاں کھنڈاں اُپر اپنا دئے جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگایا۔ جن بھگت کہن پر بھ پوری کر دے آس، آسا ترشنا دے مٹایا۔ جنم جنم دی کرم کرم دی میٹ پیاس، امرت میگھ اِک برسایا۔ تُوں داتا دانی صاحب سرب گنتاس، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ تیرے اگے کیتی اِکو اِک ارداس، بنیتی حق حق سُنایا۔ چار کُنٹ دہ دِشا دوس رین گھڑی پل وسیں پاس، وچھوڑا نظر کوئے نہ آئی۔ سچ کنارہ پار کرادے گھاٹ، گھاٹا رہن کوئے نہ پائی۔ جنم جنم دی اگے مک جائے واٹ، لکھ چوڑا سی نہ کوئے بھوایا۔ تُوں اِکو داتا اِکو تیرا نام سوغات، خالی بھنڈارے دے بھرایا۔ کلجگ انت ویکھ اندھیری رات، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ گرکھاں سنت سہیلے صوفی فقیراں جن بھگتاں انتر آتم انتشکرن بچھ وات، نجاند ویکھ وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، در درویش ہو کے الکھ جگایا۔ جن بھگت کہن پُرکھ اکال دین دِیال کیوں پھریں گدا، اپنا پڑدا پائی۔ بن تیری کرپا کسے دا پینڈا نہیں گدا، چار جگ لکھ چوڑا سی پنڈھ نہ کوئے مُکایا۔ مہروان ہو کے ناتا جوڑ شبدی دھار سُت دا، ابناشی اچت تیری اِک سرنایا۔ کلجگ ویلا ہووے سُنجننا اگئی رُت دا، رُتڑی اپنے نال مہکایا۔ بھاگ انوکھا کردے کایا مائی بُت دا، پنچ تت و بے ودھایا۔ تیرا وچھوڑا سب توں وڈا دُکھ دا، پار برہم جھلے نہ تیری جُدایا۔ تیری منزل چڑھ حد تیرا بھگت کدے نہ رُکدا، رُکاوٹ اگے رہے نہ رانی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو سہارا دس زمل جوت دا، جوتی جوت ہووے رُشانی۔ جن بھگت کہے میں تیرا تِلنا نُور، نُور نُورانہ اِکو نظری آئی۔ مہروان محبوب مُجت وچ کٹ سرب قصور، کسر اعشاریئے نال اُڈایا۔ تُوں داتا دانی سرب کلا بھر پور، دیونہار اِک اکھوایا۔ پینڈا مُکا دے نیڑے دُور، گھر وچ بیٹھا گھر ہی نظری آئی۔ تیرا ملنا آتم دا پر ماتم سدا ضرور، ضرورت سب دی پور کرائیا۔ نون س اکھر دس کے سوچھ گڑھ توڑ غرور، ہنگتا اندروں دے کڈھایا۔ جدھر تگاں اودھر حاضر حضور، ہر گھٹ بیٹھا سو بھاپایا۔ سچ بنیتی پر م پُرکھ پر ماتم آتم کرنی منظور، نسا اور نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرپا ندھان کرپن اپنے گلے لگایا۔

* ۱۹ پھلگن شہنشاہی سمت امر سنگھ دے گرہ پنڈ مان سنگھ والا ضلع فروزپور * *

سَت کہے پر بھ ویکھ کلجگ انت اخیر، چار کُنٹ دہ دشا برہمنڈ کھنڈ نرگن اپنا دھیان لگایا۔ سائنگ ست پنج تت چولی ملے کسے نہ دھیر، من واسنا کوڑ
 کڑیار سرشٹی درشٹی ہوئے ہلکایا۔ امرت آتم نجھہر جھرنا کوئے نہ جھرے دھر دا سیر، چار ورن اٹھاراں برن رہے گر لایا۔ ہوئے ہنگتا مایا ممتا کٹے کوئی نہ
 بھیر، دئی دوتی شرع شرعی باہر نہ کوئے کڈھایا۔ پریم پیالہ آب حیات دیوے کوئے نہ سیر، ترے گن اگنی تت نہ کوئے بُجھایا۔ جھگڑا پیا شاہو بھوپ راؤ
 رنک فقیر، ذات پات دین مذہب کرے لڑایا۔ چار کُنٹ دہ دشا نو کھنڈ پر تھی ست دیپ دھر دا دسے کوئی نہ پیر، سنت سنگر نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ اتم لوک مات ویکھ دکھایا۔ سَت کہے پر بھ لوک مات ویکھ اپنی دھرت، دھرتی دھرت دھول دے ڈھایا۔ ساچا
 نور کسے نظر نہ آئے اُپر عرش فرش، اندھ اندھیر نہ کوئے مٹایا۔ تیرے ملن دی جیو جنت رکھے کوئے نہ غرض، من واسنا دین ڈھایا۔ سچ ارداس پوری
 ہووے نہ کسے عرض، خواہش مٹے نہ خلق خدایا۔ بن نام پڑدے اوڈھن دین دئی ہوئی ناپڑدے، سیس جگدیس ہتھ نہ کوئے لکایا۔ کوڑی کریا چار ورن پھڑی
 شرع چھری کرد، سَت سنتو کھ دھیرج جت رہن کوئے نہ پایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ اتم ویکھ دکھایا۔ کلجگ اتم ویکھ سری
 بھگوان، پاربرہم پر بھ تیری آس رکھایا۔ گر اوتار پیغمبر تیرا دے کے گئے بیان، بھوکھتاں وچ سندیش جگت سنایا۔ شاستر سمتر وید پُران گیتا گیان
 انجیل قرآن کھانی بانی دے گیان، رسنا جہوا بتی دند صفت صلاحیا۔ تیرا نور نورانہ شاہ سلطانا نظر نہ آوے کسے وچ جہان، جہالت دُور نہ کوئے کرائیا۔ سرت
 سوانی شبد ہانی دھر دا ملے کسے نہ رام، گوپی کاہن آتم سیجا سچ نہ کوئے ہنڈھایا۔ تیرا نیالا لائے کوئے نہ بان، شبدی گو بند چلہ سکیا نہ کوئے اٹھایا۔ چار کُنٹ
 دہ دشا ہوئی حیران، ہر کا مندر کا یا ساڈھے تن ہتھ و بے نہ کوئے ودھایا۔ بن کناں سنے نہ کوئے تیرا نام، انحد نادای ناد نہ کوئے شنوایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ اتم لیکھا دے چکایا۔ سَت کہے پر بھ تیری اڈیک، جگ چو کڑی دھیان لگایا۔ نو نو چار بدل دے تاریخ، شاہ پاتشاہ
 شہنشاہ تیری بے پروا ہیا۔ در ٹھانڈے درے دربار سچھنڈ دوارے مقامے حق منگدے بھیکھ، بھلکھک ہو کے جھولی ڈھایا۔ نرگن سرگن کر دھر تصدیق،

شہادت اور نہ کوئے بھگتایا۔ مہروان محبوبِ محبتِ وچ بن رفیق، فریق رہن کوئے نہ پائیا۔ دُور دُراڈا نظر آویں نزدیک، گرہ مندر کر رُشنائیا۔ من ممتا
 ٹھکوری پائے کوئے نہ چیت، چیتن سرتی دے کرائیا۔ آتم پر ماتم توں میرا میں تیرا اکو ڈھولا دس گیت، نراکھر دکھر سچ پڑھائیا۔ جھگڑا چکے جگت مندر
 مسیت، گرہ گرہ انتر نرگن نور جوت کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کوڑی کریا دے کھپائیا۔ ست کہے پر بھ کجگ ویکھ کوڑ گڑیارا،
 چاروں کُنٹ ڈنک رہیا وجائیا۔ ساچارہیانہ کوئے میت مرارا، شتر و بنی سرب لوکائیا۔ ناتا توڑ کے کوڑ گڑیارا، سچکھنڈ دوارے بیٹھن کوئے نہ آسن لائیا۔ حق
 سنائے نہ کوئی نعرہ، حقیقت سکے نہ کوئے پر گٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان اپنا پھیرا پائیا۔ مہروان میرے محبوب، محبت تیری
 بے پرواہیا۔ ساچے نام دا دے ثبوت، بھگت سہیلے مات اٹھائیا۔ بھاگ لگا کے کایا سچ کلبوت، تن مائی کر رُشنائیا۔ محل اٹل سہا اک عروج، عرش فرش
 تیری وجے ودھائیا۔ مندر اکو دس منز لے مقصود، گرہ اکو سو بھاپائیا۔ جتھے رہے نہ کوئے دُوج، ترے گن لیکھ نہ کوئے جنائیا۔ آتم پر ماتم بھو چکا دے پیچ
 تت تن وجود، واضح کر کے دے سمجھائیا۔ نو دوار جگت واسنا پار کر حدود، شاہ رگ اُپر اپنا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کجگ اتم
 لیکھا دینا چکائیا۔ کجگ اتم لیکھا دے چکا، پت پر میثور تیرے ہتھ وڈیائیا۔ صدی چوڑھویں لیکھا جائے مکا، مکمل اپنا حکم ورتائیا۔ تیرا نشانہ بن تیر کدے
 نہ اکا، اگیان اندھیرا دے کھپائیا۔ گرکھ زوریر نرکار آتم بودھ کر سچا، اگادھ بودھ کر پڑھائیا۔ تیرا بھو ابھیدا اچھل اچھیدا اچرج رہے کوئی نہ لکا، لوک
 پر لوک اکو سو ہلا سچ سلوک دینا سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دُھر دا ور، کجگ کوڑی کریا دے چکائیا۔ کجگ کوڑا میٹ جگ،
 دین دُنی چوں دے کڈھائیا۔ توں صاحب سدا سمرتھ، شاہ پاتشاہ تیری اک سرنائیا۔ بھگت سہیلے کر کے وکھ، گرکھ گر گر گود اٹھائیا۔ گر سکھاں نرگن کھول
 اٹھ، نج نیتز ہوئے رُشنائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن اکو نام دُھر دا دس، جس دی بدلی آگے نہ کوئے کرائیا۔ تیرے ہتھ حقیقت حق، لاشریک تیری اوٹ
 تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ ست کہے میں در دوارے بنیا منگتا، مانگت ہو کے سیس نوایا۔ پُرکھ اکال مات لوک
 کڈھ کوڑی ہنگتا، ہنگ برہم دے سمجھائیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش بن اگئی پنڈتا، بن اکھراں کر پڑھائیا۔ جوت جگا شبد ناد سنا گرکھ ساچے سنتا، ست

ستواد اک درڑا آئی۔ سبجک ساچی بنا بتا، لوک مات ہوئے رُشنا آئی۔ چار گنت دین دُکھی دے جنتا، ساتنک ست نہ کوئے کرائیا۔ کوٹن کوٹ تیرے نام رنگ دھار تیری سنگتا، اکو اشٹ نہ کوئے منایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا راہ دے دکھایا۔ ست کہے پر بھ کر دے سانت، ساتنک ست ست اکو نظری آئی۔ نو کھنڈ پر تھمی اک پرانت، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈا آئی۔ جھگڑا مکا دے ذات پات، دین مذہب نہ کوئے لڑا آئی۔ گر اوتار پیغمبر بھوکتاں وچ گئے آکھ، شبد سندیشے جگت سنا آئی۔ کلجگ انت سہری بھگونت پرگٹ ہووے پُرکھ ابناش، جس دا روپ رنگ رکھ نظر کوئے نہ آئی۔ کرے کھیل سرب گنتاس، پُرپاں لوآں برہمنڈاں کھنڈاں گنگن پاتالاں کھوج کھوجا آئی۔ نویں جگ دی دھار کر پرکاش، ست ستواد برہم برہمادی شبد انادی آپ سنا آئی۔ جن بھگتاں دے اندر انتر آتم وس پاس، باہر لبھن دی لوڑ رہے نہ رآئی۔ جنم جنم دی کرم کرم دی وچھوڑے دی ترشنا والی بُجھا دے پیاس، منسا پورن پور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک دکھاؤنا سچ گھر، جس گھر اکو تیرے نام دی وچے ودھایا۔ ست کہے پُرکھ ابناشی دے ہلارا، شبد اگئی دھار پرگٹا آئی۔ کلجگ کوڑی کرپا ہووے پار کنارہ، لوک مات رہن نہ پآئی۔ سبجک ساچا ست ہوئے ورتارا، وارتا اپنی دے سمجھایا۔ اکو حکم تیرا چلے وچ سنسارا، دوجا رہن کوئے نہ پآئی۔ پُرکھ اکال دین دیال پروردگار تیرے نام دا ہوئے جیکارا، بے جیکار کرے لوکآئی۔ توں واحد سرب گنتاس آد انت پروردگار، جلوہ نور تیرا خدا آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ کوڑا لیکھا دے چکآئی۔ کلجگ کوڑا لیکھا چکا دے لوک مات، ماتر بھومی دے سہا آئی۔ جن بھگتاں دے اوہ اگئی دات، جیہڑی لوک مات جگت ونجاریاں کولوں ہتھ کسے نہ آئی۔ بن اکھاں تیرا درس کرن دوس رات، نچ نیتر اپنی دے رُشنا آئی۔ امرت بوند دے سوانت، نچھر جھرنا اک جھرائیا۔ نرمل جوت کر پرکاش، اندھ اندھیرا دے مٹا آئی۔ جدھر دیکھن ادھر نظری آویں ساتھ، سگلا سنگ اپنا آپ بنا آئی۔ آتم پر ماتم تیری اکو ذات، دوجا روپ نہ کوئے دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چرن پریتی ساچا جوڑنا نات، رشتہ اور نہ کوئے دکھایا۔ ست کہے پر بھ شبد اگئی لا چوٹ، ستیاں دے اٹھایا۔ کر پرکاش نرمل جوت، جوتی جاتے تیری بے پرواہیا۔ بھاگ لگا دے جن بھگتاں دے قلعہ کایا کوٹ، بن کھنڈ ڈھونڈن کوئے نہ جآئی۔ تیرا درشن کرن روز، نت نوت تیری خوشی منایا۔ آتم پر ماتم نال مل کے مان لئے مونج، جیہڑی

مجلس کبیر جلاہے ورگے گئے سمجھایا۔ بھاگ لگا دے کایا مائی چمّ پوش، چمّ درشتی اندروں دے بدلایا۔ گرکھاں دی جنم مرن دی نک جائے سوچ، لکھ چوراسی دا گیرا رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک سنا دھر دا سلوک، جسٹوں سُنڈیاں تیری کدے نہ ہووے جدانیا۔ سری بھگوان کہے میں بھگتاں پیتا، جگ چوکڑی ویس وٹائیندا۔ نت نوت جناواں اپنی ریتا، راتی رتی تھتی آپ سمجھائیندا۔ گرکھ گرکھ سنت سہیلے رکھاں ترے گن اتینا، ترے بھون دھنی اپنے رنگ رنگائیندا۔ کلج انت کایا مائی کر کے ٹھانڈی سینا، اگنی تت بُجھائیندا۔ لیکھا جاناں جیو جی کا، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیندا۔ گرکھاں جھگڑا مُکا کے ساڈھے تن ہتھ سیں کا، آون جاون پھند کٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں آتم پر ماتم ساچی دسے پریتا، پریتوان ہو کے پریتم اپنے وچ سمائیندا۔ دیا کرے پر بھ دھر دا ٹھاکر، نرگن اپنا رنگ رنگایا۔ بھاگ لگاوے کایا گاگر، ساڈھے تن ہتھ وچے ودھایا۔ نرمل کرم کر اُجاگر، دُرمت میل دے دھوایا۔ در آیاں در دیاں دیوے آدر، عدل عدالت اِکو اک سمجھایا۔ جھگڑا چک جائے مقنول قاتل، قتل گاہ نہ کوئے دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ دیا کرے پر بھ سرب گنوت، ہر جن ویکھ دکھایا۔ ناتا جوڑ کے آتم پر ماتم ناری کنت، سچ سہنجی دے سہایا۔ مولے رت اگنی بسنت، بھل بھلوڑی آپ مہکایا۔ گرٹھ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دے سمجھایا۔ جنم وچ مرن توں بعد کسے دی کڈھنی نہ پے منت، سدھا سکھنڈ دے پُچایا۔ لوڑ رہے نہ کسے بہشت جنت، سورگاں دا لیکھا دے چُکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دوارا اک دکھایا۔ جس جن درشن دی انتر آتم لوڑ، آسا آسانال ودھایا۔ اوہ آتم اوہ رُوح وچھڑی لئے جوڑ، جوڑی شبد نال کرایا۔ من واسنا جگت کرایا وٹوں لئے موڑ، شبد کھنڈا ہتھ اٹھایا۔ سنگر اپنے حکم اندر گرکھاں نوں لئے تور، ٹھگ چور یار سادھ سنت لئے بنایا۔ کر پرکاش اندھیرے گھور، پنجاں توں کھہڑا دے چھڈایا۔ گئی پریتی آتم پر ماتم دی نبھائے توڑ، ادھ وچکار نہ کوئے تڑایا۔ مانس جنم جائے سور، لکھ چوراسی پندھ رہن نہ پانیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں انتم سمیں انتشکرن وچ جائے بہر، آتم دامالک پر ماتم ہو کے اپنے وچ ملایا۔ بیماری تیری جائے نٹھ، تن وجود رہن نہ پانیا۔ ہوئی جہی مار کے پریم والی سٹ، پریتی اپنے نال جڑایا۔ جنم جنم دا روگ جاوے کٹ، کشاں وچ نہ ڈیرہ لایا۔

ساچے نام دا دکھا کے ہٹ، وست امولک کایا گوک تھوڑی جہی دیوے ٹکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچارس، رستہ بن رستیوں دے سمجھایا۔

* ۱۹ پھگن شہنشاہی سمت اندر سنگھ دے گرہ کوٹ کپورا ضلع فروزپور *

جن بھگتاں پر بھ کرپا کردا، آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت دیونہار وڈیایا۔ مارگ سمجھاوے اگلے گھر دا، منزل منزل اگلا بچھلا پورب پندھ مکایا۔ ایشان کرائے امرت آتم سروور ساچے سردا، دُرم ت پاپاں میل رہن نہ پائیا۔ جوت پرکاش نورانہ اکو نور کردا، اندھ اندھیر دے گوائیا۔ سچ دوارے بچھنڈ برہمنڈاں اُپر آپے کھڑدا، در دوارا دے وڈیایا۔ پر ماتم ہو کے آتم گھر سوامی سجن وردا، کنت کنتوہل جوڑ جڑایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا ڈھولا اکو پڑھدا، توں میرا میں تیرا دوجا راگ نہ کوئے الاییا۔ جن بھگتاں پر بھ دیوے اپنی مت، منمت رہن کوئے نہ پائیا۔ ست سنتو کھ دھیرج دے یت، یتھارتھ اپنا رنگ چڑھایا۔ بھو ابھیدا کھول کے متوت، تت ویتا اکو دیوے مان وڈیایا۔ ناڑی ناڑا ابلے کوئے نہ رت، اگنی تت نہ کوئے جلائی۔ نام ندھانا دے کے وستو سچ، کوڑ گڑیارا اندروں دے کڈھایا۔ لوں لوں اندر جاوے رچ، دھن انادی آتمک اپنا راگ سنائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگتن یتا اک اتیا، ٹھانڈا سیتا مہر نظر نال ترایا۔ جن بھگتاں پر بھ سہارا دیوے چرن کول، سرن ملے سچ سرنایا۔ لیکھا چکا کے دھرنی دھرت دھول، دھام اکو دے دکھایا۔ جتھے جوت سرپ رہیا مول، نورو نور ڈمگگایا۔ جنم جنم دا پورا کرے قول، کملاپت اپنی دیا کمایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں سچ پریتی دس کے دھر دا ہون، آہوتی اکو پریم پیار مستی وچ رکھایا۔ جن بھگتاں پر بھ جگ جگ بن دارہیا سہارا، ابناشی کرتا سری بھگوان آد نرنجن اپنی دیا کمایا۔ نیا نوکا لاوند ا رہیا کنارہ، بن ملاح کھیوٹ کھیٹا اپنی سیو کمایا۔ نج نیتز لوچن نین دیندا رہیا دیدارا، گیان اٹھ پر تکھ آپ کھلایا۔ راگ ناد شبد دھن سناوند ا رہیا جیکارا، انحد اگنی آواز الاییا۔ محل اٹل سہاوند ا رہیا کایا کعبہ اُچ منارا، چار دیوار چھپر چھن نہ کوئے پھہایا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں لئے اُٹھائیا۔ جن بھگت جگ چوکڑی لوک مات اُٹھا، پر م پُرکھ پر ماتم آتم دے جگائیا۔ صاحب سنگر دین دیاں ہو کے ٹٹھدا، وست امولک کایا گولک نام ندھانا دے اُٹھائیا۔ بھو جنا کے سُن سادھ چُپ دا، چاترک امرت میگھ بوند سوانتی مکھ دے چکھائیا۔ جھگڑا چُکائے اندھیرے گھپ دا، گرہ مندر گھٹ بھیتتر تن وجود کرے رُشائیا۔ آوٹا جانا لیکھا مُکا کے مات گر بھ اُلٹے رُخ دا، لکھ چوڑاسی جم کی پھاسی پھندن دے کٹائیا۔ ایہتھے اوتھے دو جہان ناتا جوڑ کے پتا پُت دا، سرتی شبدی اپنی گنڈھ پوائیا۔ سندیشہ دے کے اک اگے سلوک دا، تُوں میرا میں تیرا سوہنگ کرے سچ پڑھائیا۔ جن بھگتاں منزل چڑھدیاں اگے کوئی نہ روکدا، گر اوتار پیغمبر مل مل خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا ور بخش کے اپنی اوٹ دا، اوڑک اپنے وچ اُٹھائیا۔ جن بھگت سدا منگے منگ اک، اینکار اگے جھولی ڈاھیا۔ چار گنٹ دہ دشا آویں دس، حصہ ونڈ نہ کوئے ونڈائیا پریم پیار دی انتر لاسک، سخر چوٹی چڑھ کے پڑدا دے اُٹھائیا۔ بن اکھراں نہکرمی ہو کے سچا لیکھا دے لکھ، کرم کانڈ داروگ دے گوائیا۔ نام سندیشہ وچ اگلا دس بھوش، بھوکھ اکو اک درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دُھر دا ور، در مانگت سنت سہیلا جھولی ڈاھیا۔ جن بھگتاں پر بھ دیونہارا ساچا جوگ، جو گیشتر اپنا رنگ رنگائیا۔ جنم کرم دا ہوئے ہنگتا کٹ کے روگ، ہنگ برہم دے سمجھائیا۔ کر پرکاش نرمل جوت، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا پڑدا اوہلا دے اُٹھائیا۔ جھگڑا مُکا کے ورن گوت، کایا سہا کے بنک قلعہ کوٹ، دوار اکو اک وکھائیا۔ پر م پُرکھ پر ماتم پریم نچ آتم نچ نین دے اپنا چون، چون ہو کے اپنی کھیل کھلایا۔ پڑدا اوہلا بھو چکاوے گوجھ، دُئی دوتی بجر کپائی کایا ماٹی ہائی اندر رہن کوئے نہ پائیا۔ لیکھا رہے نہ چنتا سوگ، غمی خوشی وچ بدلایا۔ مہروان ہو کے محبوب مُجت وچ دیوے درس اموگھ، جاگت سوت اکو رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دکھا ونہارا دُھر دا ور، جتھے جگت دربان سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ جن بھگتو تہاڈا اکو در دروازہ، ابناشی کرتا آپ جنائیا۔ جس گھر وسے غریب نواجا، سچکھنڈ ساچے سو بھاپائیا۔ تہاڈی سدا سدا جگ چوکڑی کردار ہے امداد، سمرتھ سر اپنا ہتھ اُٹھائیا۔ نام جتاوندرا ہے بودھ اگادھا، نراکھر کر پڑھائیا۔ سرتی اندر ماردا رہے آوازا، سوئی آپ اُٹھائیا۔ دیندار ہے سچ ویراگا، ویری دشمن اندروں دے کڈھائیا۔ ہنس بناوندرا ہے کاگا، کاگ ہنس رُپ بدلایا۔ ملدار ہے میل بن

کے کنت سہاگا، آتم پر ماتم ناتا اپنے نال جڑائیا۔ دُرمت میل دھوندا رہے داغا، پتت پُنیت ہر جن دے دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا اکو داتا، دیاوان دیا کمائیا۔

* ۱۹ پھگن شہنشاہی سمت اچرن داس دے گرہ کوٹ کپورا ضلع فروزپُر *

سری بھگوان کہے جن بھگت تیرے پیار دی بھکھ، ترشنا جگت نہ کوئے دکھائیا۔ مل کے تیرا جنم جنم دا میٹاں دُکھ، دلدر دیاں گوائیا۔ کوڑی کریا وچوں چک، سچ دوار اک سمجھائیا۔ اگلا دے کے دُھر دا سکھ، چنتا غم دیاں مٹائیا۔ سُپھل کر کے جننی گُکھ، مکھ اُجل دیاں دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا سدا سد دیونہار سرنائیا۔ سری بھگوان کہے جن بھگت تیرے انتر لاواں کھچ، شبدی تار ستار ہلایا۔ درشن دے کے نچ، نین دیاں گھلایا۔ پھیر نظری آواں وچ، ہوئے نہ کدے جدایا۔ سننگر ملیاں پنچ تت کایا مائی پتلا پھیر بن دا سکھ، سش اپنارُپ وٹایا۔ اگے میلا نال اک، اینکار رنگ چڑھائیا۔ مانس جنم بازی لئی جت، ہار چرناں ہیٹھ دباہیا۔ سچ پریم پیار دا ملیا ہت، ہتکاری ہویا آپ سہایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ کرم دا لیکھا دیوے لکھ، لکھت للاٹ دے بدلایا۔

* ۱۹ پھگن شہنشاہی سمت اگلزار سنگھ دے گرہ ساہو کے ضلع فروزپُر *

سری بھگوان کہے میں گرگھ صوفی سنت تکاں فقیر، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیا۔ کھجگ انت کوڑی کریا میٹ دیواں لکیر، مایا ممتا موہ رہن نہ پائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت دس سچ تدبیر، گر گر شبد کراں پڑھائیا۔ شرع شریعت رہن نہ دیواں کوئے زنجیر، ظاہر ظہور نور کراں رُشنائیا۔ جن بھگتاں بناں مددگیر، پُشت پناہ اپنا ہتھ لکائیا۔ ست دھرم داماگ کر تعمیر، طمع تماچا دیاں لگائیا۔ نام کھنڈا ہتھ پھر شمشیر، شمع کوڑی دیاں بھجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر دا حکم اک ورتائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں بھگتاں دینا اک سندیشہ، جگ جنم دا صدمہ دینا چُکائیا۔ پُرکھ اکال میل ملاؤنا اینکار ایکا، اک اِکلا گھر گھر نظری آئیا۔ من واسنا وچوں کرنی بُدھ بییکا، پڑدا اوہلا دینا اُٹھائیا۔ صدی چوڑھویں انتم پورا ہونا ٹھیکا، عیسیٰ موسیٰ محمد بہہ بہہ سیس جھکائیا۔ دو جہاناں پر م پُرکھ پر ماتم بنا دُھر دانیتا، زرویر نراکار اپنا حکم ورتائیا۔ آتم پر ماتم دسنا ساچا پیتا، سرتی شبد وجے ودھائیا۔ کرم کرم درِ شٹی اشٹی چُکنا لیکھا، بھوکھت اگلی دے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم آپ سمجھائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں دینا نام انمول، انملڑی دست جن بھگتاں لوک مات ورتائیا۔ شبد ترازو کٹدے لینا تول، دو جہان ہلارا اک دکھائیا۔ جن بھگتاں انتر انتر پڑدا دینا کھول، جگت بسنتر دینی بُجھائیا۔ صاحب سوامی انتر جامی ہو کے وسنا کول، کلمہ کائنات نغمہ اک سنائیا۔ ست ستوادی ہو کے جانا مَول، قول اقرار اپنا توڑ نبھائیا۔ لہنا دینا لیکھ چُکاؤنا دھرنی دھرت دھول، دھولا اپنا حکم سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا لیکھا آپ سمجھائیا۔ سری بھگوان کہے میں جن بھگتاں دینی سو جھی، سٹیاں لینا اُٹھائیا۔ آلس نندرا دارہے کوئی نہ روگی، پتت پُنیت دینا بنائیا۔ کسے نوں منگنا پئے نہ بن کے جوگی، در در الکھ نہ کوئے جگائیا۔ پھڑ کے چاڑھنا اگئی چوٹی، چوٹ اکو دینی لگائیا۔ اندروں کڈھ کے واسنا کھوٹی، کوڑے کرماں ڈیرہ دینا ڈھاہیا۔ ٹھا کر ملا کے اکو مَوجی، محبوب اکو دینا سمجھائیا۔ انتم چُکنا دُھر دی گودی، گوہند میلا سچ سُبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ سری بھگوان کہے میں بھگتاں دیواں ونڈ، نام اگتا جھولی پائیا۔ دُئی دَوتی ڈھاہ کے کندھ، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ نوں میرا میں تیرا سنا کے چھند، سنساروگ دینا چُکائیا۔ نج آتم دے کے اند، اند پرمانند وچ سمائیا۔ سچ سروور نہا کے اگئی گنگ، گنگا گوداوری جمنا سرتی توں پلو دینا جھڈائیا۔ نام ندھان وجا کے مردنگ، دُھن آتمک راگ الائیا۔ خوشی کرا کے بند بند، بندنا اکو دینی سمجھائیا۔ زرگن جوت چاڑھ کے چند، مندر کرنی سچ رُشنائیا۔ منزل مُکا کے پینڈا پنڈھ، مہروان دینا ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سورا سربنگ، حکم دُھر دا آپ چلائیا۔ سری بھگوان کہے میں بھگتاں وڑنا اندر، انتشکرن ویکھ دکھائیا۔ مایا متا توڑ کے جندر، زندگی اندروں دینی بدلائیا۔ من واسنا بھوے نہ کوئی بندر، دہ دِشا نہ کوئے پھرائیا۔ بھاگ لگا کے کایا مندر، اکو کعبہ دینا سمجھائیا۔ ڈنڈوت

دس کے اگلی بدن، بندہ بندیخانے وچوں باہر کڈھایا۔ چرن دھوڑ لگا کے ٹکا مستک چندن، چند سورج دا لیکھا دینا چُکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرکھاں دھر دا بن کے سجن، سچ سبھاؤ سچ گھر ساچا دے وکھایا۔

* ۲۰ پھگن شہنشاہی سمت اچن سنگھ دے گھر پنڈ واندر * *

بھگت بھگوان داناتا اگم، جگ نیتز نظر کسے نہ آسیندا۔ آتم پر ماتم پڑا دیوے بھن، پاربرہم پت پر میثور اپنی دیا کمائیندا۔ نام بھنڈارا دیوے دھر دا دھن وست امولک کایا گوک آپ ٹکائیندا۔ نرگن نور جوت چاڑھے چن، جوتی جاتا جلوہ نور ڈگمگائیندا۔ پاربرہم بھیو کھلاوے ہنگ برہم، پڑا اوہلا کایا ماٹی رہن کوئے نہ پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ چوکڑی بھگتاں ویکھ وکھائیندا۔ بھگت بھگوان داناتا ایک، ایکنکار دے وڈیایا۔ سچ پریتی بخش دھر دی ٹیک، ٹکا مستک دھوڑی خاک رمایا۔ انتر انتر بدھی کرے بیک، من واسنا لیکھا دے مکایا۔ جنم کرم دی بدل دیوے ریکھ، سمرتھ سوامی سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ سچکھنڈ دوارا دتے اگمڑا دیس، تھر گھر وجے اک ودھایا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا نظری آوے اک نریش، شاہ پاتشاہ شہنشاہ دھر در گاہیا۔ جو آد جگاد جگ چوکڑی نرگن سرگن کرے ویس، کایا ماٹی پنچ تت چولا جگت پرگٹایا۔ نام ندھانا سری بھگوانا سچ اگم دے سندیش، کھانی بانی حکمی حکم سنایا۔ جن بھگتاں لکھے بن قلم شاہی لیکھ، لکھت بھوکھت آپ درڑایا۔ سیو لگا کے وشن برہما شو گنیش، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ بھیو ابھیدا اچھل اچھیدا لہنا دینا دیونہارا گر دسمیش، دہ دشا چار کٹ ویکھے چائیں چانیا۔ گرگھ ہر جن سنت پیارے اندر وڑ کے دیوے بھیت، پڑا اوہلا رہن کوئے نہ پائیا۔ ساجن پیتا ٹھانڈا سیتا نظری آوے نیتن نیت، نج نیتز کرے رُشایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سنت سہیلے گرگھ چیلے لئے پیکھ، لوک مات دہ دشا ویکھ وکھایا۔ بھگت بھگوان داناتا آد جگاد، جگ چوکڑی رہے ہمیش، برہمنڈ کھنڈ اپنا حکم ورتایا۔ ناؤں نرنکارا سناؤندار ہے ناد، آتمک دھن اگلی آپ پرگٹایا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم دسدا رہے یاد، بھرم وچ بھرم نہ کوئے رکھایا۔ اکھر وکھر دسدا رہے بودھ اگادھ، کلمہ حق حق سنایا۔ سوئی سرتی

کایا مائی ہائی اندر جاوے جاگ، جاگرت جوت کرے رُشناییا۔ ترے گن مایا ڈسنی مول نہ ڈسے ناگ، بیچ وکارا کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار نہ ہوئے ہلکاییا۔ سچ
 بھنڈارا نام امولک دیوے ڈھر دی داد، داتا دانی دیا کماییا۔ اک دوجے نوں بھگت بھگوان سدا رہے ارادھ، مل مل اپنی خوشی مناییا۔ امرت رس ڈھر دا
 لیندے رہن سواد، رسنا جہوا بتی دند نہ کوئے وڈیاییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر داراگ، ساچا سولہا اک سنااییا۔ بھگت بھگوان
 بن دارہیا سنگ، سبجک تریتا دواپر کلجک دے گواہیا۔ نام ندھان وچدارہیا مردنگ، تال تلواڑے دی لوڑ رہی نہ رانیا۔ سوہنگ توں میرا میں تیرا بن دا
 رہیا چھند، نرگن نرگن میلا سبج سُبھاییا۔ کایا مائی چڑھدارہیا رنگ، صاحب سوامی رنگن اک دکھاییا۔ آتم پر ماتم دیندارہیا نجاند، انتشکرن پرمانند وچ سماایا۔
 خوشی وچ ویکھدارہیا بندگی والا بند بند، بندھن لکھ چوراسی مات تڑاییا۔ سرت سوانی شبد ہانی رہن نہ دیوے رنڈ، گھر سُنھننا جوت نرنجنا وچدی رہے ودھاییا۔
 سچ دوار اینکار گھر سوامی ٹھا کر جائے لنگھ، حق مقامے سو بھاپاییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں ہوئے سدا بخشند، بخشش رحمت آپ
 ورتاییا۔ بھگت بھگوان دا سچا جامہ، ضامن اکو نظری آئی۔ اک سندیش اک نریش اکو نامہ، نر نکارا ناؤں اکو گایا۔ اکو کرنی اکو کاما، اکو کرتا پُرکھ رہیا
 دکھاییا۔ اکو امرت اکو جامہ، آب حیات پیالہ اکو ہتھ اٹھاییا۔ اکو سناونہارا دُھن آتمک ساچا گانا، ڈھولا گھر گمبھیر الائی۔ اکو سہاونہارا سچ مکانا، کایا مائی ہوئے
 رُشناییا۔ اکو بن کے پینا دانا، دیناں انا تھاں لئے اٹھاییا۔ بھگت بھگوان نرگن نرگن ست ستوادی کرے پہچانا، سچ سچ اپنا جوڑ ملائی۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سنگر اک اھواییا۔ بھگت بھگوان جڑدا رہیا جوڑ، جگ چوکڑی وچدی رہی ودھاییا۔ اک دوجے دی سانجھی لوڑ،
 حصہ ونڈ نہ کوئے دکھاییا۔ نام اگتا پاوے ڈور، آتم پر ماتم اپنی گنڈھ جناییا۔ کوڑی کریا گرہ مندر اندر رہن نہ دیوے چور، ٹھگی ٹھگ نہ کوئے کماییا۔ من
 واسنا پاوے نہ کوئی شور، کھتری براہمن شوڈر ویش جگت شرع نہ کوئے چلاییا۔ کر پرکاش اندھیرے گھور، سچ چند کرے رُشناییا۔ پر ماتم آتم وسے سدا کول،
 پاربرہم برہم لیکھا دے مکاییا۔ شبد انادا بودھ اگادھا و جاوے ڈکا ڈھر دا ڈھول، آلس نندر دے مٹاییا۔ لکھ چوراسی نام مدھانے لئے و رول، کوٹاں وچوں
 گرگھ ورلے باہر کڈھاییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست ستواد اک درساییا۔ بھگت بھگوان ہندا رہیا ملاپ، ملنی ہر جگدیش کر اینیدا۔ انتر

آتم دیندا رہیا جاپ، اجپا جاپ آپ سمجھائیندا۔ ترے گن گنی اگ نہ کوئے تپائیندا۔ زرگن ہو کے سرگن دیندا رہیا
 ساتھ، لوک مات پھیرا پائیندا۔ ساڈھے تن ہتھ کایا چلاؤندا رہیا راتھ، بن رتھواہی سیو کمائیندا۔ ساچی منزل چڑھاؤندا رہیا گھاٹ، دُور دُراڈا پندھ آپ
 مکائیندا۔ کلج انت میٹے اندھیری رات، ست ستوادی شبد انادی اکو راگ الائیندا۔ بھگت سہیلیاں پچھے وات، گرگھ گرگر کھوج کھوجائیندا۔ جھگڑا مُکا کے
 ذات پات، دین مذہب ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ نام پدارتھ دیونہارا سچی سوغات، انملڑی دولت جھولی پائیندا۔ من واسنا کوڑی کریا گھر رہے نہ نار کمذات،
 گرگھ گرگر ہنس روپ پرگٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سوامی ساچا مندر اک سہائیندا۔ بھگت بھگوان گاؤندا
 رہیا اک سلوک، سوہلا ڈھولا اپنا نام جنایا۔ لیکھا چکدا رہیا چوڈاں لوک، چوڈاں طبق نہ کوئے وڈیایا۔ چرناں ہیٹھ دباؤندا رہیا کنتی موکھ، زربان پد اک
 سمجھایا۔ گھر ٹھا کر سوامی جگاؤندا رہیا جوت، اندھ اندھیر آپ مٹایا۔ شبد نگارے لاؤندا رہیا چوٹ، سوئی سُر ت لئے جگایا۔ کوڑی کریا کڈھ کے کھوٹ، سچ
 وستو دئے ٹکایا۔ آتم پر ماتم ساچے دھام دتے اگئی مَوَج، مجلس بھگتاں وچ رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، زرگن سرگن کرے چوج،
 چولے اندر اوہلا دئے مٹایا۔ بھگت بھگوان رہیا تکدا، نچ نین وکھ وکھایا۔ لہنا دینا دیوے حقیقت حق دا، حاکم ہو کے بے پرواہیا۔ جھگڑا مُکا کے کوڑے
 شک دا، سنسا دئے گویا۔ بھو کھلا کے پُرکھ سمرتھ دا، پڑدا دئے اٹھایا۔ جھگڑا مُکا کے رہنا وکھ دا، اکو گھر دئے وسایا۔ جتھے دیپک جوتی جگدا، جلوہ نور
 کرے رُشنائیا۔ شبد اگئی وچدا، ناد دُھن شنوائیا۔ امرت جھرنارِ سدا، رستہ رہیا وکھایا۔ کوٹاں وچوں گرگھ ورلے دِ سدا، جس جن اپنا رنگ رنگایا۔ پُرکھ
 ابناشی گھٹ گھٹ واسی بھگت سہیلا اک اکیلا نت نوت بھگتاں لیکھا لکھدا، لوک مات دئے وڈیایا۔ ناتا جوڑ کے پتا پت دا، پت پر میثور اپنی گود اٹھایا۔ اتم
 جنم سریشٹ جامہ پورن گر سکھ دا، جو سکھ سنگر وچ سمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لہنا دینا چکاوے جس جس دا، چار ورن اٹھاراں برن
 ویکھنہارا تھاوں تھانیا۔

* ۲۰ پھلن شہنشاہی سمت ابھاگ سنگھ دے گرہ پنڈ دہڑی خانہ ضلع بٹھنڈا *

پر م پُرکھ داسرب پروار، لکھ چوڑاسی اکو نور نظری آئی۔ پُرکھ اکال کسے توں نہیں باہر، گھٹ گھٹ مندر رہیا سمائی۔ جس چارے کھانی محل لیا اُسار، انڈج جیرج اُتھج سیج ڈیرہ لائی۔ سو جگ چوکڑی کھیل کرے اپر اپار، سنجگ تریتا دوپر کلجگ آپ ہنڈھائی۔ وشن برہما شو لگا کے سیوادار، نت نوت ہوئے سہائی۔ سندیشے دیوے بن گرو اوتار، پیغمبر ہو کے کلمہ حق جنایا۔ مانس مانکھ کر کے خبردار، جگت نندرا سٹیاں لئے اُٹھائی۔ امرت بخش کے ٹھنڈا ٹھار، اگنی تت دئے بُجھائی۔ دُھر دانام سنا کے شبد سچّی دُھنکان، ناد انادی آپ وجائی۔ نرمل جوتی کر اُجیار، گھر گھر کایا مندر اندر کرے رُشنائی۔ سرب جیاں پر بھ پاونہارا، سار، لُکیا رہن کوئے نہ پائی۔ کرے کھیل اگم اپار، نرگن سرگن دھار چلائی۔ سکھیا دے کے سکھاں کرے پیار، گرگھاں گھ اُجل آپ وکھائی۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم دس کے سچ جیکار، نعرہ اکو دئے سمجھائی۔ کاغذ قلم شاہی بن لکھار، سرشٹی ڈھولے دئے پرگٹائی۔ جگ چوکڑی بچھوں جس ویلے آوے آپ نرنکار، نرگن ہو کے ویس وٹائی۔ پریکی پریتم لئے اُٹھال، جیو جنت وچوں کھوج کھوجائی۔ جھگڑا مُکا کے شاہ کنگال، اکو رنگ دئے رنگائی۔ جنہاں بنا لئے اپنے لال، لالن دیوے مان وڈیائی۔ اتم پوہ نہ سکے کال، رائے دھرم نہ دئے سزائی۔ ساچا مندر دئے وکھال، سچھنڈ ساچا سو بھا پائی۔ دیا بلے بے مثال، جوتی جوت ہووے رُشنائی۔ محل اٹل سہائے دھرمسال، دوارا اکو اک وکھائی۔ کوٹاں وچوں جن بھگتاں چلے نال نال، اندر باہر اپنا ساتھ بنائی۔ جنم مرن دا لیکھا کر بحال، لکھ چوڑاسی دئے کٹائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ پر م پُرکھ دا دو جہان وڈ بنس، سر بنس اپنا ویکھ وکھائی۔ آتم پر ماتم نور نورانہ انس، انتشکرن دئے سمجھائی۔ کاگ لیکھا جانے ہنس، نرگن سرگن کھوج کھوجائی۔ مانس جنم بنائے بنت، جس جن بخشے سچ سرنایا۔ ہوئے گڑھ نہ رہے ہنگت، مایا ممتا موہ مٹائی۔ کر کرپا جنہاں میلے اپنی سنگت، سو گرگھ سو بھا پائی۔ جھگڑا چکا کے سورگ جٹت، سچھنڈ دوارا اک وٹائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیکھنہارا چائیں چائیا۔ بھگت سہیلے پر بھ دا سچا پروار، پاراوار کہن کوئے نہ پائی۔ جس نوں گر اوتار پیغمبر لکھ کے گئے اپنی وار، وارتا اکھراں والی جنایا۔ جنہاں دا مالک اک نرنکار، نرگن نر ویر نظری آئی۔ اوہ کرے پریم اندر باہر، گپت ظاہر

ویکھ وکھایا۔ نچ نیز دیوے دیدار، درس اپنا دئے وکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے لئے اُٹھایا۔ پُرکھ اکال داسب دے نال سنگ، وچھڑیا نظر کوئے نہ آیا۔ لکھ چوڑاسی چلاوے نال ڈھنگ، حکمے وچ بھوایا۔ گرکھاں اندر چاڑھ کے اپنا رنگ، دُرمت میل دئے دھوایا۔ سنت سُہیلے منگن ساچی منگ، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ کرپا کرے سورا سربنگ، نام بھنڈارا دئے ورتایا۔ بھاگ رہن نہ پائے مند، مند واسنادئے کڈھایا۔ گھر وکھا کے دُھر دا چند، نرگن جوت کرے رُشایا۔ جھگڑا مک جائے جیرج انڈ، اُتبیج سبیج لیکھانہ کوئے رکھایا۔ آتم پر ماتم نچ گھر دیوے سچا اند، سکھ آسن سنگھاسن نہ کوئے وکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ سری بھگوان دا جگت سرب سنسار، ساتھی گرکھ لئے بنایا۔ انتر انتر دے کے ہلار، سُتیاں لئے جگایا۔ نیز اٹھ اگھاڑ، درشن دئے کرایا۔ خوشی کرا کے ناڑ ناڑ، تیج ت و بے ودھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا چائیں چانیا۔ بنس سربنس دارا کھا اک، اک اگلا ایکناک نظری آیا۔ جنہاں گرکھاں سکھ لئی ساچی سکھ، سکھ ہو کے سکھیا وچ سمایا۔ اوہناں دا اگلا لیکھا دیوے لکھ، پچھلی کٹے جدایا۔ نام بھنڈارا پا کے بھکھ، بہشتاں توں پرے اپنے چرناں وچ رکھایا۔ آتم دی پوری کرے سک، سخر چوٹی دئے چڑھایا۔ جدھر ویکھن اودھر آوے دس، چارگنٹ دہ دشا اپنا رنگ رنگایا۔ جن بھگتاں دا بن کے دُھر دامت، متر پیارا دیوے مان وڈایا۔ سچ پریتی کرے ہت، ہر سجن آپ اھوایا۔ درشن دیوے نت، ساکھیاں سو بھاپایا۔ ٹھگوری من نہ پائے چت، چیتن سرتی دئے کرایا۔ سب دا مالک خالق پرتالک پر بھوپت، پتا پوت ویکھے چائیں چانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ سری بھگوان کہے دُنیا دا جھوٹا جانو رشتہ، سگلا سنگ نہ کوئے بنایا۔ سب نے کوچ کرنا آہستہ آہستہ، آگے پچھے بھجن واہو داہیا۔ اک اکال اُتے کر لو سچا نچا، جو نچل دھام دئے پچایا۔ پرم پُرکھ دا مٹو ایشا، گردیو اکو سو بھاپایا۔ جو اندروں کھولے درشا، درشی دئے بدلایا۔ جھگڑا مکا کے دین دُنی سرشا، سریشٹ اپنا گھر وکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا دینا دئے چکایا۔ پرم پُرکھ دا بہہ وڈا پروار، پچیاں دا مالک اکو نظری آیا۔ جو ناتا توڑے نہ کدے وچ سنسار، سنساریاں والی کار نہ کوئے کمایا۔ ماواں دے گھر پت جمدے دو چار، ابناشی کرتا لکھ چوڑاسی جون رہیا اپایا۔ حکمے اندر کر کے خبردار، شبد سندیشے جگ جگ سنایا۔ سیوالا کے گرو اوتار، پیغمبراں

کری پڑھائیا۔ کھج انت سرشٹی ہوئی بے حال، بھلی نام خدائیا۔ جو صاحب سنگر دا گرکھ ہو کے بن گیا ساچا لال، سچ سچ وچ سمائیا۔ اُس نوں پوہ نہ سکے
 کال، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ صاحب سنگر چلے نال نال، حکمے اندر آپ بھوائیا۔ جنم جنم دی لیکھے لاوے کیتی گھال، گھائل ہون دی لوڑ رہے نہ
 رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں آپے رہیا سنبھال، صبح شام ویکھ وکھائیا۔ ابناشی کرتا کہے جن بھگتاں سدا وڈا وڈ بھاگ، بھاگاں
 والا دیاں بنائیا۔ جو سچ سرنائی گیا لاگ، لگن اکو دیاں وکھائیا۔ دُرمت میل دھو کے داغ، دغا فریب دیاں چھڈائیا۔ اندر کھول کے اپنا راز، پڑدا دیواں
 لاپیا۔ نام جنا کے ناد، سوئی سرت لواں اٹھائیا۔ میٹ اندھیری رات، سچ چند کراں رُشنائیا۔ نام بھنڈار دے کے دات، بھکھیاں دیواں رجائیا۔ درشن دے
 کے بہبھات، بدھ اپنی دیاں سمجھائیا۔ جھگڑا مُکا کے ذات پات، دین دُنی توں بری دیاں کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے شاہ
 نواب، نیا نوکا اکو نام وکھائیا۔ سری بھگوان کہے میں بھگتاں سدا سدا سدا سدا، صاحب اکو اک اکھوائیا۔ کوڑی کرپا کراں پار کنارہ، جگت وہن نہ کوئے
 وہائیا۔ کھج انتم ہو اجیارا، جاگرت جوت کراں رُشنائیا۔ ساچا بنس سر بنس کر تیار، ترے گن توں پلو دیاں چھڈائیا۔ اکو اینکارا وکھا کے سچ دوارا، دوجا لیکھا
 دیاں مکائیا۔ جو جن ساچے در سچا سچ کرے نمسکارا، سپس جگدیش بھیٹ چڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سب دا لیکھا
 ویکھ وکھائیا۔ لیکھا کہے میتوں جگ جگ سنگر لکھدا، دوجی قلم نہ کوئے چترائیا۔ جس ویلے جیو روپ دھرے ساچے سکھ دا، گرکھ اپنا آپ پرگٹائیا۔ چاؤ گھنیرا
 ہووے اگئی پت دا، پت پر میثور ویکھ خوشی منائیا۔ اوہ مانس جنم بازی جتدا، لکھ چوڑا سی منزل طے کرائیا۔ اوہ پریمی پیارا ہو جائے اینکارا اک دا، اکو وچ
 سمائیا۔ جن بھگتاں سری بھگوان جگ جگ اپنے اندر دسدا، باہروں لبھن کوئے نہ جائیا۔ جھگڑا مُکا کے اوہلے وچ دا، وچوں اپنا آپ پرگٹائیا۔ لیکھا وکھائے
 گھر ٹھا کر نچ دا، نچ نیز کرے رُشنائیا۔ میل ملاوا اپنے شبدی نام بدھ دا، طریقہ اکو اک وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا دینا جانے
 سچے پریم پیار والی سک دا، ساچی سک بن بھگتاں ہتھ کسے نہ آئیا۔

* ۲۰ پھلگن شہنشاہی سمت اہر چند سنگھ دے گرہ ہر رائے پُر ضلع بٹھنڈا * *

آد جگاد کھیل اگمی شبد سنگر دا، جگ نیتز نظر کسے نہ آئی۔ آتم پر ماتم سرتی دھار ہو کے جڑ دا، وچھوڑا انتر باہر دے کڈھائی۔ ناد اناد وجائے بے پرواہ اپنے تال سُر دا، دُھن آتمک راگ سنائی۔ مرجیوت رُپ کرے جن بھگت گرگھ مُردا، گرہ مندر ساچے وجے ودھائی۔ بھگتاں دے اندر فُرنا ہو کے کھردا، من واسنادے کھپائی۔ لیکھا جناوے پچھلا اگلا دُھر دا، پورب جھولی پائی۔ پنڈھ مُکاوے وچھوڑے والا اندر پُر دا، پُری اندر اکو دے دکھائی۔ جتھے سورج چند کدے نہ چڑھدا، نرگن جوت کرے رُشنائی۔ بھگت بھگوان اک دُوجے دا ڈھولا پڑھدا، سوہنگ سو وجے ودھائی۔ پڑدا لہہ جاوے سچکھنڈ ساچے گھردا، تھر گھر ملے مان وڈیائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا میلا لینا ملائی۔ بھگت بھگوان سد وسن پاس، پاسا سکے نہ کوئے بدلایا۔ جگت واسنا کدے نہ کرے اداس، چنتا غم نہ کوئے رکھائی۔ سدا سدا سد پر بھ ملن دی رکھے آس، آشا اور نہ کوئے ودھائی۔ گاؤندار ہے بن رسنا جہوا سواس سواس، ساہ ساہ دھیائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مانس جنم کرنہارا اس، رستہ اپنا دے دکھائی۔ بھگت بھگوان آد جگادی اکو راہ، دُوجی دھار نہ کوئے دکھائی۔ آتم پر ماتم مل کے کرن سچی صلاح، جھوٹھی ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ شبدی گرو وچولا ہووے وچ ملاح، ناتا دُھر دا دے بندھائی۔ جگ جنم دیاں وچھڑیاں لئے ملا، پھڑ باہوں گود اٹھائی۔ کلجگ اتم کوڑی کریا دے مٹا، ست سچ اک درڑائی۔ دھیرج دھرم دھرواس دے دکھا، نہہرمی کرم بنائی۔ گھر سجن سوامی جائے آ، ٹھا کر ہو کے پھیرا پائی۔ جنم جنم دا لیکھا دے مُکا، چوراسی گیر نہ کوئے بھوئی۔ مہروان ہو کے درس دے دکھا، پرکھیا جگت نہ کوئے جنائی۔ غریب نمانے اپنے رنگ لئے رنگا، رنگت اکو اک چڑھائی۔ در درویشاں درد لئے ونڈا، دیناں انا تھاں ہوئے سہایا۔ گرہ گرہ گھر مندر اندر ویکھے تھاؤں تھاں، گھٹ بھیتر سو بھا پائی۔ پریم پدارتھ پر م پُرکھ لئے کھا، نرگن ہو کے سرگن کھیل کرائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت دوارے بھاوندا بھوگ دے لگا، بھانا اپنا لئے منائی۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نرگن ہو کے آپ سہا، دُوجی سہانتا دی لوڑ رہے نہ رانی۔

* ۲۰ پھگن شہنشاہی سمت ا جگیر داس دے گرہ خیالی والا ضلع بٹھنڈا *

جگ جگ کھیل ہر نرنکار دا، نرگن نرور دیا کمائیا۔ لیکھا ویکھ جگت سنسار دا، بھگت سہیلے لئے اٹھائیا۔ پریم رس دے کے اپنی دھار دا، پڑدا اوہلا دے اٹھائیا۔ جلوہ دے کے نوری چمنکار دا، اندھ اندھیر دے مٹائیا۔ میلا کرا کے ساچے یار دا، وچھوڑا رہن کوئے نہ پائیا۔ جھگڑا مُکاوے روگ سوگ چنتا کڑیار دا، ست ست دے سمجھائیا۔ گڑھ توڑے ہوئے ہنگتا ہنکار دا، ہنگ برہم اک سمجھائیا۔ در دکھاوے سچھنڈ نواسی سچ دربار دا، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے آپ ترائیا۔ سری بھگوان جن بھگتاں جگ جگ دیندار ہے دلاسا، سنتو کھ ست جھولی پائیا۔ اشٹ دیو بنیا رہے بھروسا، آتم پر ماتم رنگ رنگائیا۔ گرہ منڈل اندر دکھاؤندار ہے راسا، سرتی شبدی کاہن نچائیا۔ نج گرہ کردار ہے واسا، ساڈھے تن ہتھ مندر اندر اپنا نور کرے رُشنائیا۔ بھو گھلاؤندار ہے بن کے داسی داسا، سیوک سیو دیونہار وڈیائیا۔ جنم جنم دیاں پوریاں کرے آساں، ترشنا کوڑی دے بُجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگت دلدر دے مٹائیا۔ جن بھگتاں میٹنہار پر بھو پر بھ ڈکھ، پار برہم پر بھ دیا کمائیا۔ گھر سوامی دیوے سکھ، سکھ ساگر روپ پر گٹائیا۔ چنتا غم دا پینڈا جائے مک، مکمل اپنا رنگ چڑھائیا۔ نچھر دھاروں امرت سوما پے پھٹ پھٹکل رہن کوئے نہ پائیا۔ ہر جن بنائے اپنے سٹ، ابناشی اچت دیا کمائیا۔ سوہنی مولے سنسار وچ رت، پت ٹہنی آپ مہکائیا۔ بھاگ لگا کے کایا مائی بُت، بتخانے وچوں انتم باہر کڈھائیا۔ دھر دی گودی لئے چک، مہروان سر اپنا ہتھ لکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن دیونہار سرنائیا۔ جن بھگتاں پر بھ دیوے سرن سرنگت، سہارا اک دکھائیندا۔ نہکرمی دے کے دھر دی مت، منمت کوڑی پرے ہٹائیندا۔ نعرہ سنا کے اگھنا اکھ، جیکارا اکو اک جنائیندا۔ آتم پر ماتم کدے نہ ہووے وکھ، حصہ وند نہ کوئے وندائیندا۔ جن بھگتاں انتر دے کے دھر دا سچ، ست اپنا نام سمجھائیندا۔ کایا مائی بھاگ لگا کے کچ، کنچن گڑھ ویکھ دکھائیندا۔ منوآ من نہ جائے نچ، منوآں سوانگ نہ کوئے بنائیندا۔ ناڑی ناڑ نہ ابلے رت، اگنی تت نہ کوئے دکھائیندا۔ سچ دوارے لئے سد، تھم سندیشہ اک سنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دکھاؤنہارا دھر دا گھر، گھر ٹھا کر نظری آئیندا۔ جن بھگتاں پر بھ میٹنہار دکھڑا، دُور دُراڈا نیرن نیرا دیا

کمانیا۔ اُجل لوک مات کرے کھڑا، دُرمت میل آپ دھوئیا۔ لیکھا چکاوے مات گر بھ کھڑا، گُکھ سُهنجنی دے وکھایا۔ اُلٹا پھیر نہ ہووے رُکھڑا، چرن کول دیوے سرناٹیا۔ مہروان محبوب اباشی اچتر، چیتن سرتی دے بناٹیا۔ جس دی دھاروں شبد اگئی دُھر دا اُٹھڑا، نرگن نرور لے اگڑاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں پڑدا دے اُٹھایا۔ سری بھگوان جن بھگتاں پڑدا چکے انتر اگھ، اوہلا رہن کوئے نہ پانیا۔ نظری آئے ساکھیات پرتکھ، سچ دوارے سو بھاپانیا۔ جگت کوڑی کریا کرے بھٹھ، بھانڈا بھرم بھو بھنایا۔ سچ بھنڈارا کھول کے ہٹ، وستو اُکواک ورتانیا۔ بن اکھراں دے کے برہم مت، برہم وِدیا دے پڑھایا۔ توں میرا میں تیرا بھو کھلا کے سچ، سچ سا جن ہوئے سہانیا۔ مارگ رستہ دُھر دا دس، دہ دشا کرے رُشناٹیا۔ بھگت بھگوان اک دوجے دا سانجھا کر کے جس، بیتھارتھ اپنا رنگ چڑھایا۔ اگے رہن نہ دیوے وکھ، گھر وچ گھر میلا میلے سچ سُبھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنت سہیلے لے رکھ، رکھیا کرے چائیں چانیا۔ سری بھگوان جن بھگتاں ہوئے سا جن پیتا، مِت پیرا اک اکھوانیندا۔ جگ جگ دی پرگٹ کر کے ریتا، ریتوان راہ چلانیندا۔ سچ دوارا دس کے ٹھانڈا سیتا، امرت میگھ اک برسائیندا۔ جگ چوکڑی کرنہارا کھیل انڈیٹھا، انڈیٹھری کار آپ کمانیندا۔ گُکھیاں کایا چولی چاڑھ کے رنگ مچھٹھا، ست ستوادی ویکھ خوشی منانیندا۔ من منوا کوڑی واسنا وچ رہے نہ ریٹھا، امرت پھل آپ وکھانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دیوے اک ور، جنم مرن دا دکھ روگ سنناپ، لکھ چوراسی وچوں کڈھے آپ، کوٹ جنم دے میٹے پاپ، توں میرا میں تیرا دس کے جاپ، جیون جگت جگت دے بدلایا۔ رُوح بُت کایا ماٹی خاکی اندر باہر گُپت ظاہر کر کے پاک، پتت پاون امرت میگھ بر سے ساون، من منوا ہنکاری مارے راون، سیتا سرتی دُھر دارام، ماٹی کاپی چام، چم دِرشٹی وچوں اِشٹی اپنا اِشٹ دیو سبھانیا۔ جن بھگت پیتا ٹھانڈا سیتا ویراگی تیاگی بیراگی بھاویں ہو جائے گرہستی، ناتا توڑ کے جگت بہستی، پار کنارہ کر کے وچوں سرشٹی، صاحب سلطان سری بھگوان ہو مہروان دے کے دان، چرن کول بخشے سچ سرناٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دیونہارا اک ور، جنم جنم دا لیکھا پورب لہنا دیونہارا کایا ماٹی، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ست دھرم دا بخش کے تن وجود گہنا، گہر گسپھیر بے نظیر لا تصویر اپنا درس دے کرایا۔

* ۲۰ پھلن شہنشاہی سمت ا بختاور سنگھ دے گرہ پنڈ خیالی والا ضلع بھنڈا * *

سری بھگوان کہے میں جن بھگتاں جنم جنم دے میٹاں پنڈھ، جگت پاندھی رہن کوئے نہ پانیا۔ کوڑی کریا ہوئے ہنگتا مایا متا شرع شریعتی ڈھاہ کے کندھ، پڑدا اوہلا بن وچولا اندروں دیاں چکائیا۔ نام انڈیٹھا سوامی ہو کے چاڑھاں رنگ، جگ نیتز نین نظر کسے نہ آئیا۔ بودھ اگادھی شبد انادی سناواں اگئی چھند، ڈھولا سوہلا گیت نغمہ اکو نام خدائیا۔ جھگڑا چکاواں رسنا جہوا بٹی دند، بندنا ڈنڈوت بخشاں اک سرنائیا۔ اندر باہر گپت ظاہر آتم پر ماتم دیواں سنگ، سگلا سنگ اگلا دیاں بنائیا۔ زرگن جوت سچ پرکاش چاڑھ کے چند، روس کھہڑا دیاں جھڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گھٹ بھیتز گرہ پڑدا دے اٹھائیا۔ سری بھگوان کہے میں دینا بھگتاں بھنڈارا ایک، ڈھر درگاہی ہو کے آپ ورتائیندا۔ چرن کول سچ سہارا بخش کے ٹیک، چرن دھوڑی ٹکا مستک نام خاک رمائیندا۔ خوشی ہوواں بنا نیتزاں اکھاں پیکھ پیکھ، لوچن نین دھار نہ کوئے بنائیندا۔ پاربرہم برہم بنا کے ساک سجن سین، سچ دوارا اینکارا اکو اک سہائیندا۔ نت نوت کرے ہت پت پر میثور چکا ونہارا لہنا دین، دین دیال ہو کرپال وست امولک کایا گولک سچ دوارے آپ ٹکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وکھا ونہارا ڈھر دا گھر، در دروازہ آپ گھلائییندا۔ سری بھگوان جن بھگتاں کھول دیوے در دروازہ، دردی ہو کے درد ونڈائیا۔ نظری آئے نر نرائن شاہ نوابا، بھوپت بھوپ بے پرواہیا۔ جھگڑا ٹک جائے مکہ مدینہ جگت کعبہ، جگرے حق محبوب دے وکھائیا۔ ڈھر نام دی مارے اک آوازا، تھر گھر واسی دیا کمائیا۔ سچ دوارے کھولے رازا، سچکھنڈ دوارا پڑدا دے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچی داتا، دیوان آپ ورتائیا۔ سری بھگوان کہے میں بھگتاں دیواں امیوں رس، بن رسنا جہوا آپ چوائیا۔ آتم پر ماتم کر کے وس، واستک اپنے گھر وسائیا۔ جنم جنم دا پورب لیکھا دس، بن شاستر سمرت کراں پڑھائیا۔ بن اکھاں کھول کے اٹھ، دو جہاناں دیاں وکھائیا۔ بن تتاں ہو پر تکھ، جلوہ نور کراں رُشنائیا۔ لہنا دینا چکا کے ہتھ، نابھ کول دیاں اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگت دوارا پار کر کے حد، حدود اکو دے وکھائیا۔ سری بھگوان کہے میں بھگتاں دینی شبد دلیل، جگت و دیا والی نہ کوئے پڑھائیا۔ شاستر سمرت بناؤنا نہ پئے کوئی وکیل، وچولا رہن کوئے نہ پانیا۔ ساچے در کر کے منظور اپیل،

اُپر پیر سوامی ہو کے ہوواں سہائیا۔ کلجگ کوڑی کریا کر دینی تبدیل، طبع سب دی ویکھ وکھائیا۔ شبہی دھار کھیل کرنا آر پار اُمبر نیل، نرور ہو کے اپنی کار کمائیا۔ جو دھا سور پیر بن کے چھیل چھیل، شبے روز اپنا حکم ورتائیا۔ گر اوتار پینمبر کر ادھین، دین مذہب کھہڑا دینا چھڈائیا۔ جن بھگت سہیلا رہے نہ کوئے کمین، کملے کوجھے اپنے گلے لگائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن مارگ رستہ دس مہین، مارگ اِکو دینا وکھائیا۔ گر گھ رہے نہ کوئے نمگین، غماں داروگ دینا مٹائیا۔ آتم پر ماتم سب نوں دینی تعلیم، طلبے گر گھ دینے بنائیا۔ محل اٹل وکھا کے اِک عظیم، عالیشان دینا سمجھائیا۔ جس دا نقشہ نظر نہ آئے کسے اُتے زمین، ظاہر ظہور اندروں پڑا دئے اُٹھائیا۔ جن بھگتاں شاباس کہے آفرین، جو پُرکھ اکالا دین دِیالا اِکو رہے منائیا۔ کلجگ انت ست ست دادس کے دین، دھرم دا دھرم دوارا دئے پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکَنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، مالک بن کے آپ رحیم، رحمت وِچ سہمت کرے لوکائیا۔

* ۲۱ پھگن شہنشاہی سمت اگند سنگھ دے گرہ پنڈ مران ضلع بٹھنڈا *

بھگت بھگوان آد جگادی لیکھا دھر دا، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی دین دُنی ویکھ وکھائیا۔ بھيو ابھیدا اچھل اچھیدا لیکھا چکاوے پورے گر دا، گہر گبھیر بے نظیر لا تصویر اندرے اندر جلوہ نور نظری آئیا۔ بھگت سہیلا گرو گر چیل صاحب سوامی انترجامی ہون نہ دیوے مردا، مرید مرشد محبوب مُجت اپنی وِچ جنائیا۔ شبد اناد بودھ اگادھ تال سناوے اگئی سُر دا، تت شبد آتم پر ماتم پار برہم برہم میلا سچ سُبھائیا۔ ساچا چیتکار دیوے اپنے نور نورانے نور دا، اندھ اندھیر سنجھ سویر اِکو رنگ دئے وکھائیا۔ آسا منسا جگ جنم وچھڑیاں پُرکھ اکال پوردا، پورن برہم سچ دھرم اِکو دئے وکھائیا۔ ناتا توڑ کے ہوئے ہنگتا گڑھ غرور دا، غرُبت کوڑی اندروں دئے کڈھائیا۔ اشارہ دے کے نام خُماری سرور دا، شرع شریعت اندروں دئے بدلایا۔ پنڈھ مُکا کے من منوئے مفرور دا، حکمے اندر اپنے بند کرائیا۔ نچ آتم نچ گرہ ساچے گھر درشن پاوے سچکھنڈ حضور دا، مقامے حق اِکو جلوہ نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

دیونہارا ساچا ور، ہر جن ساچے ویکھ وکھانیا۔ بھگت بھگوان ہندا رہیا ملاپ، آدانت جگا جگنت وجدی رہی ودھانیا۔ توں میرا میں تیرا اکو رہیا دوہاں دا جاپ، جگت ویدیا دوجی اور نہ کوئے پڑھانیا۔ زرگن زرویر زراکار زرنکار دیا باقی کملاپاتی کردا رہیا جوت پرکاش، جلوہ گر ظاہر ظہور اکو نظری آئیا۔ جنم جنم دا کرم کرم دامیندا رہیا پاپ، پنت پنت ہو کے دُرمت میل اندروں آپ دھوانیا۔ تند ستار و جاؤندا رہیا رباب، احباب پیارا مٹر ہو کے اپنی خوشی وکھانیا۔ ڈنڈاوت بندنا سجدیاں وچ دسدا رہیا آداب، سر سر صاحب سیس نوایا۔ جن بھگتاں معاف کر کے دیندا رہیا خطاب، خطوط خط چٹھی نہ کوئے پڑھانیا۔ اندر وڑ کے مندر چڑھ کے اُپر شاہ رگ کھولدا رہیا راز، گھر وچ گھر پڑدا رہیا اُٹھانیا۔ نام نِدھانا سِری بھگوانا بن اکھراں دیندا رہیا دات، کاغذ قلم دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دست امولک کر عنایت، ہدایت اکو اک سمجھانیا۔ جن بھگت ہندا رہیا اکھ، آتم پر ماتم مل کے وجدی رہی ودھانیا۔ شبد اگئی لاؤندا رہیا سٹ، سوئی سرتی آپ اُٹھانیا۔ دیندا رہیا سننوکھ دھیرج جت، بیتھارتھ اپنا تھم ورتانیا۔ بودھ اگادھ شبد اناد سناؤندا رہیا گاتھ، بن رسنا جھوا بٹی دند آپ پڑھانیا۔ گھر سوامی انترجامی ہو کے کردا رہیا واس، واسنا کوڑی باہر کڈھانیا۔ توں میرا میں تیرا مل کے ساچ، منزل پوڑا دُھر دا آپ چڑھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت سہیلا اک اکیلا زرگن زرویر زراکار اپنا تھم ورتانیا۔ بھگت بھگوان اک دوجے نوں رہے تددے، بن اکھاں اکھ ملانیا۔ لیکھے ملدے رہے حقیقت حق دے، شرع شریعت نہ کوئے وکھانیا۔ ناتے جڑدے رہے دُھر درگا ہی سچ دے، سچ سچ وچ سماںیا۔ بھنڈارے کھلدے رہے اگئی ہٹ دے، جگت ونجارا نظر کوئے نہ آئیا۔ دوویں دھراں لاہارے کھلدے، بھگت بھگوان مل کے خوشی آئیا۔ کھیل ہندے رہے پُرکھ سمرتھ دے، مہما اکھ کھ دِرڈانیا۔ کایا مندر اندر مل کے رہے وسدے، وصل یار اکو اک جنانیا۔ بن رسنا جھوا بٹی دند رہے ہسدے، خوشیاں اندر ڈھولے گیت اگئی ناد کردے رہے شنوانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اشارے دیونہارا اپنی اکھ دے، گیان نیتر پڑدا دئے اُٹھانیا۔ بھگت بھگوان دیندے رہے ہوکا، اُچی کوک کوک سنانیا۔ نعرہ لاؤندے رہے چوڈاں لوکا، چوڈاں طبق دین دُہانیا۔ لکھ چوڑاں وچوں مانس مانکھ مانو ملدا اک موقع، جو مکمل پر بھ دے نال ملانیا۔ منزل راہ پینڈا کھسہرا رہے کوئی نہ اوکھا، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکانیا۔ کایا مندر اندر ساڈھے تن ہتھ بھگتاں دا

اگئی کوٹھا، گرہ پر ماتم مل کے وجے ودھائیا۔ پر بھ ملیاں رکھنا پئے نہ کوئے روزہ، نمازاں وچ سیس نہ کوئے جھکائیا۔ انتر انتر بھيو کھولے گوجھا، گھر گور اپنا
 پڑدا دئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار نام بودھا، من مت بدھ چلے نہ کوئے پترائیا۔ بھگت بھگوان بولدے رہے اک جیکارا،
 ٹوں ہی ٹوں ہی راگ الائیا۔ ورن برن توں ہو کے باہرا، ذات پات لیکھا جان چکائیا۔ اکو نور نظری آئے دیا باقی کملاپاتی کرے اُجیارا، اندھ اندھیر سنجھ
 سویر دئے مٹائیا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہارا، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کہن کوئے نہ پائیا۔ پاربرہم پت پر میثور سد و سنہارا سچھنڈ ٹھانڈے دربارا،
 مقامے حق آسن سَنگھاسن اک سُبھائیا۔ حکمے اندر بھج گر اوتارا، پیغمبر کلمے نغمے دئے سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 در گھر اکو اک وڈیائیا۔ بھگت بھگوان چڑھدا رہیا محل اٹل اُچ منارے، منزل منزل اپنا پنڈھ مُکائیا۔ بچھدا رہیا سری بھگوان چرن دوارے، دوار کا واسی جتھے
 بیٹھے سیس نوائیا۔ جگ مگ جوت جگے اپارے، اپر پر سوامی زِگن نور کرے رُشنائیا۔ دُجانہ کوئی میت مُرارے، سجن ساچا سنگ نہ کوئے بنائیا۔ نہ کوئی
 ڈھولا گیت نہ تند ستارے، راگ راگنی صفت نہ کوئے سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگتاں دیوے اک گھر، جس گھر اپنا ڈیرہ لائیا۔
 بھگت بھگوان تکدا رہیا مندر، محبوب ہو کے ویکھ وکھائیا۔ تن مائی خاک کھولدا رہیا جندر، بجر کپائی کُنڈا لاہیا۔ من منو آوس کر کے بندر، شبدي ڈوری تند
 بندھائیا۔ لیکھا چکا کے سور یہ چندر، زِگن جوت کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہو سورا سرنگن، ہرجن اپنی گود اُٹھائیا۔
 بھگت بھگوان چکدا رہیا گود، بن ہتھال آپ اُٹھائیا۔ ست دھرم دا دیندا رہیا جوگ، جوگیستراں توں باہر پڑھائیا۔ تکدا رہیا ہوئے روگ، ہنگ برہم
 سمجھائیا۔ پرکاش کردا رہیا نرمل جوت، اندھ اندھیر چکائیا۔ میٹدا رہیا کوڑی سوچ، سمجھ سمجھ وچوں بدلایا۔ چرن پریتی ساچی ریتی دسدا رہیا مَوچ، مجلس
 اپنے نال رکھائیا۔ جگ چوکڑی نت نوت کر کر ہت بھگتاں کردا رہیا کھوج، کایا مائی اندر پڑدا دئے اُٹھائیا۔ جھگڑا مُکا کے لوک پر لوک، سچ سلوک دئے
 سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے اپنے رنگ رنگائیا۔ جن بھگت کہے میں پر بھ دا کر کے درس، دیدار اکو
 اک ویکھ وکھائیا۔ میری جنم جنم دی مٹ گئی حرص، ہوس رہی نہ رانیا۔ پُرکھ اکال دین دیال کیتا ترس، رحمت اپنی کار کمائیا۔ مان وڈیائی دے کے اُپر

فرش، دھرنی دھرت دھول لیکھا لیکھے رہیا لگائیا۔ پورب جنم دے کے قرض، مقروض ہو کے جھولی رہیا پائیا۔ گر اوتاراں پیغمبراں دی من کے عرض، آرزو سب دی ویکھ وکھائیا۔ کلجگ کوڑی کرایا تال بدل دیوے طرز، ڈھولاگیت اکو اپنا نام سنائیا۔ کرے کھیل پاربرہم پت پر میثور پروردگار سانجھیا راک اپچرج، اچرج لیل اپنی اک ورتائیا۔ شبد کھنڈا برہمنڈاں کھنڈاں دو جہاناں پھرے نکھی دھار چھری کرد، قتل گاہ ویکھے لوکائیا۔ جوٹھ جھوٹھ کوڑا پرادھ میٹ دیوے من واسنا گرد، بدھی بیک دے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل جودھا سوربیر بن مردانہ مرد، دوجی مد منگ نہ کوئے منگائیا۔ جن بھگت کہن خوشی ہوئی ویکھ کے سچ محبوب، جو محبت وچ سمائیا۔ جس دا اعلیٰ عرشاں توں پرے اک عروج، سچ دوارے سو بھاپائیا۔ جو مہروان ہو کے جن بھگتاں رکھے محفوظ، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ چاڑھ کے منزل ساچی مقصود، مسہ سب دا ویکھ وکھائیا۔ لوڑ رہن نہ دیوے ہزارا درود، حضرت اپنے رنگ رنگائیا۔ چارگنٹ دہ دشا چدھر ویکھن اودھر موجود، ہر گھٹ بیٹھا سو بھاپائیا۔ کایا مندر اندر وسے ساچی کوٹ، کٹیا اکو دے سہائیا۔ جس دا گر اوتار پیغمبر دے کے گئے ثبوت، ثابت ہو کے اپنا بھیو دے گھائیا۔ کایا کعبہ دس کے حق کلبوت، مندر مسجد گرو دوار اکو دے وکھائیا۔ جس دا قلعہ کوٹ چارگنٹ مضبوت، جگت شستر پوہ سکے کوئے نہ رائیا۔ حکم دیونہرا شبد اگتا دھر دا دوت، دتیا لیکھا دے مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلجگ انت اخیر بے نظیر نظر اپنی لئے بدلایا۔ بھگت کہے میں پر بھ دی ویکھی نظر (تبدیل)، تبدیلی سب دی رہیا کرائیا۔ صدی چودھویں انت اخیر سنے نہ کسے دی اپیل، اپر مہر سوامی دھر درگاہی بیٹھا سو بھاپائیا۔ چار جگ دا پچھلا رہن نہ دیوے کوئی وکیل، وکلے سارے دے مکائیا۔ اگے ہون نہ دیوے تعطیل، طرح طرح حکم دے سنائیا۔ کوڑی کرایا کلجگ رہن نہ دیوے کمین، کایا کپڑ گھ چوراسی ویکھ وکھائیا۔ ساچی سکھیا آتم پر ماتم دیوے اک تعلیم، چار ورن اٹھاراں برن طلبا کرے اک پڑھائیا۔ نرا کھر دس کے پنا نقطے میم، الف توں یے حرف اکو دے سمجھائیا۔ جس دی سارے کردے گئے تعظیم، تنظیم وچ لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارا اک وڈیائیا۔ جن بھگت کہے میں مرشد دا بنیا مریض، گرگھ پورا نظری آئیا۔ بن اگھاں کیتی دید، نور نور وچ سمائیا۔ جس دا حکم کرے تائید، فرمانا اک سنائیا۔ اگلا لیکھا دتے قریب، کربلیاں وچ چے ڈھائیا۔ ایہہ کھیل

ہونا عجیب، جس نوں سکے نہ کوئے جنایا۔ بغل رہے نہ قرآن مجید، ملا شیخ مسانک سارے رہے گر لایا۔ پُرکھ اکال دین دیال کھجک انتر کرنی ترتیب، بسنتر جگت دئے بُجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں پوری کرے اُمید، آپ اپنے وچ چھپایا۔ جن بھگت کہے میں دیکھ ہویا خوشحال، ابناشی کرتا نظری آیا۔ توں آد جگادی دین دیال، غریب نمائیاں گود اٹھایا۔ صوفی سنت فقیراں کریں پرتپال، پرتپالک ہو کے دیکھے تھاؤں تھانیا۔ سُنیں مُریداں حال، ٹھاکر سوامی شہنشاہیا۔ جھگڑا مُکاوے شاہ کنگال، آتم پر ماتم برہم گیان درڑایا۔ کھجک انت سِری بھگونت گرکھ دیکھیں اپنے لال، لالن اپنے وچ ٹکایا۔ گودی چکے ننھے بال، بچپن اگلا دئے سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جگ چوکڑی لیکھا دئے مُکایا۔ جن بھگت کہے کوڑ کڑیاں کھیل دیکھ مکدا، خوشی اندرے اندر آیا۔ نگارہ سُننا اکے تک دا، نخم تاثیر دئے بدلائی۔ وہار دیکھنا شبد انادی سُن ت دا، جو بھگتاں لئے اٹھایا۔ وقت دیکھنا ابناشی اچت دا، جو چار گنت کھوج کھوجایا۔ جس دا بھانا کدے نہ رُکدا، گر اوتار پیغمبر وشن برہما شو بیٹھے سیس نوایا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیالا نرگن ہو کے اپنی دھاروں اٹھدا، جوتی جوت ڈمگایا۔ جن بھگتاں اپر ٹٹھدا، رُٹھیاں رہیا منایا۔ ناتا جوڑ کے پتا پت دا، گو بند دھار وچ سمایا۔ جھگڑا رہن نہیں دینا اوہلے لُک دا، ساکھیاں ہو کے سبق دینا سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جگ چوکڑی اپنی کھیل کھلایا۔ جن بھگت کہے نو سو پُرانوے چوکڑی جگ پچھوں آئی پر م پُرکھ دی واری، چار جگ کہن کچھ نہ پایا۔ نرمل جوت جگے اک نر نکاری، نر ویر ہو کے حکم سُنایا۔ شبد اندر کرے خبرداری، بے خبراں خبر سُنایا۔ کھجک کوڑی رہن نہیں دینی سکداری، سکھ پچھلا لینا بدلایا۔ نوں رت اُتجے بہاری، پت ڈالی آپ مہکایا۔ جن بھگتاں کھلے بھلوڑی، چار ورن مل کے خوشی منایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دوسر حکم نہ کوئے سُنایا۔ جن بھگت کہے میں پر بھ دا حکم سُندا، بن کتاں رہیا سُنایا۔ بھو گھلاوے اپنے اگئی گن دا، گھر گمبھیر دیا کمایا۔ لکھ چوڑاسی وچوں بھگت سہیلے تھوڑے چندا، نو نو چار دیکھ دکھایا۔ ناد سنا کے اپنی اگئی دُھن دا، دُھن آتمک راگ الائی۔ پڑدالاہ کے اگئی سُن دا، سُنیاں لئے جگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ناتا جوڑ کے اپنے خون دا، مضمون اپنا لئے پڑھایا۔ جن بھگت کہے میں پر بھ دا پڑھنا مضمون، کتب خانیاں وچوں کتاب نہ

کوئے دکھائیآ۔ جس دا دو جہاناں توں دکھرا قانون، جگ چوکڑی دھار نہ کوئے بدلائیآ۔ جس دا جلوہ جلال توں دکھرا جنون، زاویئے وچ سکے نہ کوئے سمجھائیآ۔ اوس کلج انت کوڑی کریا جگت وکار من مت بدھ کر فضول، فیصلہ حق دینا سنائیآ۔ دو جہاناں حکم کرنا پئے قبول، سر سکے نہ کوئے اٹھائیآ۔ ست دھرم دامارگ دسنا اصول، اصلیت اک سمجھائیآ۔ پر بھ دے نام دا آگے لئے نہ کوئے محصول، دین مذہب ذات پات پچنگی خانے دینے مٹائیآ۔ جن بھگتاں سدھی بخشے چرن کول سچی دھول، چرن دھوڑی ٹکا مستک آپ رمائیآ۔ سچ سنگھاسن آتم سیجا سہائے جس دی نہ پاوانہ کوئے چول، بن تیل باقی دپیک جوت ہووے رُشنائیآ۔ جس گرہ حکم سندیشہ دیندار ہے معقول، مکمل اپنا نام جنائیآ۔ اوتھے جھگڑا مُکا کے قاتل مقنول، مہر نظر اک اٹھائیآ۔ سو دھام مقام قیام جن بھگتاں ہونا وصول، ست سچ ملے سرنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی نرگن روپ سدا ابھول، بھلیاں رستے دئے لگائیآ۔

* ۲۱ پھلگن شہنشاہی سمت ا بدھاوا سنگھ دے گرہ پنڈ مراح ضلع بٹھنڈا *

جگ چوکڑی پر بھ بھگت سہیلا، سچ ساجن اک اکھوائنیدا۔ وسنہارا دھام ٹویلا، ست ستوادی ویس وٹائینیدا۔ کرے کھیل اگم اتھاہ اک اکیلا، اینکار اپنی دیا کمائینیدا۔ سنت گرکھ کر کر میلا، جنم جنم دا وچھوڑا پنڈھ چکائینیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا آپ گھلائینیدا۔ جن بھگتاں پر بھ کھولے پڑدا، پڑدے اندر کرے رُشنائیآ۔ دروازہ کھول کے اپنے در دا، درے دربار دئے دکھائیآ۔ جتھے ناد اگمی شبد وچدا، جگت ستار نہ کوئے سنائیآ۔ امرت جھرنا جھردا، بوند رسک رسک چکائیآ۔ صاف ہووے ہردا، ہردے ہر جو نظری آئیآ۔ ملاپ ہووے پت پر میشور پر دا، پر یتم ہو کے گود اٹھائیآ۔ دوارا دکھاوے گھر تھر دا، جتھے سنت سہیلا بہہ کے خوشی منائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن لیکھا دئے چکائیآ۔ جن بھگتاں دکھائے گھر اک، اینکارا نظری آئیآ۔ بن اکھاں آوے دس، دہ دشا ہووے رُشنائیآ۔ جس منزل اُتے چڑھ کے شبدي دھار بن دا سکھ، سکھیا مٹے بے پرواہیا۔ گو بند

اوسے دا لیکھا گیا لکھ، جس دا لیکھ نہ کوئے بدلائیا۔ سو سمرتھ ہو کے ہتھ رکھے پٹھ، پشت پناہ آپ لکائیا۔ سہیلا بنے نوت نیت، نج نیزہ درس دکھائیا۔
 برہوں ویراگی لائے سک، سخر چوٹی دے چڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جن بھگت ملدا ساچے تاٹ، تٹ اکو
 دے دکھائیا۔ جتھے اگلی منزل رہے نہ واٹ، پیئڈا پندھ مکائیا۔ اندھیری رہے نہ رات، سچ نور رُشنائیا۔ کوڑیاں دی رہے نہ جماعت، بھگتاں وچ مل کے
 خوشی منائیا۔ امرت ملے بوند سوانت، اگنی اگ بُجھائیا۔ درس دیوے اک اکانت، گھر بیٹھا نظری آئیا۔ بند کوڑی کھل جائے تاک، اوہلا رہے نہ رائیا۔
 گھر سوامی صاحب سنگر ملے آپ، آپ آپا وچوں پرگٹائیا۔ بن اکھراں والی دتے اوہ اگنی بات، جو باطن پڑدا دے کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، جن بھگتاں نظری آئے ساکھیات، سخا سہیلا اکو اک اکھوائیا۔ جن بھگت کہن پر بھ من ساڈی ارداس، عرض اکو وار سنائیا۔ سد رکھ اپنے پاس،
 پاسا لے بدلائیا۔ نج آتم ہووے واس، نج گھر وجے ودھائیا۔ من ممتا ہوئے ناس، کوڑی کریا نہ کوئے ہلکائیا۔ ساچے منڈل پوے راس، بن گوپی کاہن
 دے دکھائیا۔ تیرے وچھوڑے وچ ہووے نہ کدے اداس، چنتا اندروں دے کدھائیا۔ صدی چوڈھویں انت اخیر پوری کرنی آس، آکاش پاتال لیکھا دینا
 مکائیا۔ سچ بھومکا دس استھان نواس، استھل اکو نظری آئیا۔ جتھے جوت جوت پرکاش، سورج چند نہ کوئے چمکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 مہر مُجبت وچ رکھائیا۔ جن بھگت کہے پر بھو تیرے ملن دا سدا چاؤ، جگ چوکڑی دھیان لگائیا۔ کلجگ انت اخیر پوری آپ پکڑ باہوں، لکھ چوڑاسی وچوں لے
 اٹھائیا۔ تیرے ہتھ عدل انصاف نیاؤں، عادل اکو نظری آئیا۔ مہروان ہو کے سر دے ٹھنڈی چھاؤں، اگنی تت نہ لاگے رائیا۔ نو نو لاگاں تیرے پاؤں،
 چرن سرن ملے سرنائیا۔ ہوں بالک توں دھر دا پتا ماؤں، پت پر میثور اک اکھوائیا۔ تیرے اتوں سد سد بل بل جاؤں، سد سد تیری سیو مکائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہنس روپ بنا کاؤں، کاگ بُدھی رہن نہ پائیا۔ جن بھگت کہے پر بھو ہنس بنا لے کاگ، سوہنگ مانک موتی چوگ چُکائیا۔
 دُرمت میل دھو داغ، کوڑی کریا دے کھپائیا۔ انتر اُچا اپنا راگ، شبد اگنی دُھن سنائیا۔ سوئی سرتی جاوے جاگ، آلس نندرا دے مٹائیا۔ تیری اکو سُن
 آواز، لکھ چوڑاسی ناتا جاییے تڑائیا۔ بھیو ابھیدا کھول دے راز، رازق رزق رحیم تیری اوٹ تکائیا۔ جھگڑا تک جائے شرع نماز، لکھن پڑھن دی لوڑ رہے نہ

رائیہ۔ کایا کھیڑا کر آباد، اُجڑی نگری دے وسائیہ۔ جس وچ سدا تیری رہے یاد، یادداشت اِکو دے بندھائیہ۔ عشق رہے نہ کوئی دُوجا حقیقی مجاز، مجلس اپنی دے دکھائیہ۔ لکھ چوڑاسی وچوں کر آزاد، جم کی پھاسی دے تڑائیہ۔ بن تیرے دُوسرے ڈنڈوت نہ ہووے آداب، ادب اِکو دے سمجھائیہ۔ سچکھنڈ دوارے چرن پریتی سچ دا دے خطاب، شاہ نواب سر اپنا ہتھ ٹکائیہ۔ تیرا مندر محل اٹل اچل اُچ ویکھاں محراب، محبوب سوہنا نظری آئیہ۔ جتھے گر اوتار پیغمبر وشن برہما شو ہوئے لاجواب، سر سکے نہ کوئے اُٹھائیہ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے دے سرنائیہ۔ ساچے گھر پر بھو دے دے سرن، کھجک کوڑی کریا رہن کوئے نہ پائیہ۔ اپنے لیکھے لالے جنم مرن، مرجیوت رُپ وٹائیہ۔ تُوں صاحب سوامی تارن ترن، تارنہار تیری اوٹ تکائیہ۔ نیتز کھل جائے ہرن پھرن، چاروں کُنٹ ہوئے رُشنائیہ۔ جھگڑا چک جائے ورن برن، ذات پات ونڈ نہ کوئے ونڈائیہ۔ رائے دھرم نہ آوے پھرن، چتر گپت لیکھا نہ کوئے پرگٹائیہ۔ تیرے بھگت تیری منزل چڑھن، ادھ وچکار سکے نہ کوئے اٹکائیہ۔ تُوں میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا پڑھن، باقی دی لوڑ رہے نہ رائیہ۔ بن پوڑیوں ڈنڈیوں سچکھنڈ دوارے ورن، نرگن ہو کے نرگن وچ سمائیہ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں نال پورا قول اقرار کر پرن، پرتیندھ ہو کے آپے ویکھ دکھائیہ۔ جن بھگت کہن پر بھو ویکھ کھجک انت اپنا سماج، سچ سمگری نظر کوئے نہ آئیہ۔ شوہ دریائے دُبن والا جہاز، بیڑا سکے نہ کوئے اُٹھائیہ۔ من واسنا کوڑی کریا گھر گھر کرے ناچ، مکھ گھنٹ رہی دکھائیہ۔ ساچا سجدہ پڑھے نہ کوئی نماز، وُضو حق نہ کوئے کرائیہ۔ شاستر سمتر وید پُران میٹ نہ سکے اندھیری رات، ساچا چند نہ کوئے رُشنائیہ۔ دین دُنی نار ہوئے کمذات، ہر کنت نہ کوئے ہنڈھائیہ۔ جھگڑے جھگڑن سنت سادھ، سادھنا سچ نہ کوئے سمجھائیہ۔ تیرے پریم پیار اندر ہو یا نہ کوئے وساد، بسمل ہو کے اپنا آپ مٹائیہ۔ پر م پُرکھ پر ماتم تیرے اگے کیتی سچ ارداس، فرما بردار ہو کے عرض دتی سنائیہ۔ مایا ممتا کھجک کوڑی کریا کر برباد، نیست و نابود کر کے دے دکھائیہ۔ تیریاں بھگتاں دا گلشن مہکے اگتا باغ، باغبان اِکو نظری آئیہ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جو اپنی کار کمائیہ۔ جن بھگت کہے پر بھو اتم پر ماتم دا وچھوڑا کر دے ترک، ترت اپنا حکم سنائیہ۔ تیرا میرا رہے کوئی نہ فرق، فیصلہ حق دے کرائیہ۔ گوبند نال تیری شرط، شرطیہ دے گواہیہ۔ میں نرگن ہو کے آواں لوک مات پرت، پت پر میسور رُپ وٹائیہ۔ جوتی جاتا

ہوواں اُپر دھرت، دھرنی دھرت دھول دیاں وڈیاں۔ جن بھگتاں لہنا دینا چکاواں اُپر عرش، عظیم کریم بے نظیر نظم نغمہ ناما نام سناں۔ جنم جنم دی کرم
 کرم دی میٹاں حرص، حیثیت اصلیت اِکو دیاں دکھائیا۔ بھگتاں پریمیاں پیاریاں اُپر کر کے ترس، رحمت میگھ اک برسائیا۔ جو برہوں وچھوڑے وچ رہے
 تڑپ، پھڑباہوں گلے لگائیا۔ پوری کراں لکھت پڑھت، کیتا قول اقرار نہ کدے بھلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیل کر مردانے مرد،
 جن بھگت تیری اِکو منگ منگائیا۔ جن بھگت کہے پر بھو کیوں لگدا کایا اوہلے، پڑدا اوہلا دے چکائیا۔ تیرے در دے جگ چوکڑی بنے رہے گولے، نانک
 نرگن سرگن گیا سمجھائیا۔ اپنے نام دے بن اکھراں والے دس ڈھولے، ڈھولک چھینے دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ چار جگ گراوتار پیغمبر تیرے بنے رہے
 وچولے، لوک مات ناتے گئے جڑائیا۔ جن بھگت تیرے پریم پیار اندر مولے، مولا ہو کے درس دکھائیا۔ منزل پینڈا پندھ مکا دے ہوئے ہوئے، آہستہ
 آہستہ اپنا رنگ چڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل اُپر دھولے، دھول ڈھیہہ پئی سرنائیا۔ جن بھگت کہن پر بھو ویکھ کھیل اُپر
 دھرتی، دھرنی رہی گر لائیا۔ غریب نمائیاں سُن عرضی، آرزو رہے جنائیا۔ مہروان محبوب بن دردی، دکھیاں دکھ وندائیا۔ لکھ چوڑا سی مائس جنم جائے ہر دی،
 ہر دے ہر نہ کوئے دسائیا۔ سمجھ نہ آئی پُرکھ اکال تیرے گھر دی، گھٹ بھیت کھوج خوشی نہ کوئے منائیا۔ چوڑاں و دیاں جگت بدھی پڑھدی، تیرے نام دی
 پئی نہ کسے لکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تُوں آد جگاد جگ چوکڑی سب دامالک کیوں کھیل کرے فرضی، فیصلہ حق دے درڑائیا۔ جن
 بھگت کہن پر بھو فیصلہ دے وچوں حق حقیقت، حکم اپنا اک سناں۔ تیری شرع لاشریکت، لاثانی تیرا نور نظری آئی۔ تیرے اُتے وڈا ہیبت، آمد وچ
 بیٹھی سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں بدل دے طبیعت، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جن بھگت کہن پر بھ ویکھیں انت نہ
 دیویں بچھا، پچھلی کہانی یاد کرائیا۔ ساچے سنتاں پوری کرنی اچھا، آسا منسا نال ملایا۔ کلجگ انت کرنی رچھا، رچھک ہو کے ہوئیں سہائیا۔ نام پدارتھ پاؤنی
 بچھا، بھکھک ہو کے جھولی رہے ڈاہیا۔ جنہاں گرکھاں سکھ لئی تیری ساچی سکھا، سخر چوٹی دینے چڑھائیا۔ نام ندھانا ہتھ پھراؤنا تیر تکھا، انیالا آپ
 پرگٹائیا۔ جو رہن نہ دیوے ادھ وچا، پار کنارے دے لگائیا۔ تُوں مالک پرتپالک سرشٹ سبائی خالق پتا، پار برہم پر بھ تیری آس رکھائیا۔ جن بھگت ادھاری

وڈا نکا، بڈھا نڈھا فرق نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کلجگ لیکھا مُکاواں تیرا حصہ، حصیداری پچھلی دینی گوائیا۔

* ۲۱ پگھن شہنشاہی سمت الابھ سنگھ دے گرہ پنڈ چک فتح سنگھ ضلع بٹھنڈا * *

دھرنی کہے جو میرے اُپر بیٹھے اچ، دھام آسن سنگھاسن اُکائیا۔ دھار ویکھی اندر واسنا رُپ جگ، خواہش خاص رہی درڑائیا۔ دُنی وہاراں وچ رہے بھج، بھج چائیں چائیا۔ گھر سوامی سجنِ ملیا نہ صد، صدقے واری نہ گھول گھمائیا۔ رنج نیتز درشن کیتا نہ رنج، رجو طمعو ستو پندھ نہ کوئے مُکائیا۔ نام پیالہ پیتا نہ دُھر دی مد، سچ نُماری نہ کوئے چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ویکھ اپنی خلق خُدا ئیا۔ دھرنی کہے میٹوں آوے ہاسا، ہستی وچوں ہستی ویکھ وکھائیا۔ ساچا جلوہ نظر نہ آئے جوت پرکاشا، ظہور رُپ نہ کو بدلائیا۔ جگت واسنا وچ تماشا، بھيو ابھید پڑدانہ کوئے اُٹھائیا۔ دُھر دا حکم سمجھے نہ کوئی آکھا، آخر منزل پندھ نہ کوئے مُکائیا۔ جگت اتہاس جانن ساکہ، انھو پڑدانہ کوئے اُٹھائیا۔ ٹھاکر سوامی سجنِ ملیا نہ پت پر میثور آقا، عقل بُدھی نہ کوئے چترائیا۔ سچ سمجھیا نہ جوتی جاتا، جاگرت جوت نہ کوئے رُشنائیا۔ جگت و دیا بودھ گیتا، عالم علم نہ اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا بھيو دے جنا ئیا۔ دھرنی کہے میرے اندروں بدل گئی رُچی، رچنا ویکھ خوشی منائیا۔ انگڑائی لئی سٹی، کروٹ لئی بدلائیا۔ جھگڑا ویکھیا کایا بُتی، بُتخانے رہے گر لائیا۔ منزل محبوب چڑھ ویکھی نہ اُچی، محل اٹل سو بھا کوئے نہ پائیا۔ سچ کہانی اگم اتھاہ بے پرواہ کولوں کسے نہ پچھی، رمز راز وچ سمجھائیا۔ جس دی ودھائی و جدی رہی آد جگاد چوہ جگی، جگ چو کڑی کھیل ورتائیا۔ اوہ سب دی ویکھن پر کھنہارا بیک بُدھی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک درڑائیا۔ دھرنی کہے میں ویکھیا ست سنگ، گرگھ گرگھ ڈھولے گائیا۔ پریم پیار دا ویکھیا ترنگ، تریا پد و بے ودھائیا۔ آتم پر ماتم تکیا سنگ، سوہنا رُپ وکھائیا۔ سچ گرہ آیا انند، انند انند وچوں پر گٹائیا۔ جوتی نور تکیا چند، جلوہ اکو اک رُشنائیا۔ خوشی ہو یا بند بند، بن تن وجود و جی ودھائیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچارنگ رہیا دکھانیا۔ دھرنی کہے میں دیکھے گرگھ سجن میت، سہیلے دُھر دے نظری آتیا۔ جنہاں دی اندروں بدلی نیت، نیتوان سوہنے سوہا پانیا۔ اکو پر م پرکھ پر ماتم دا گاؤندے گیت، گھر گسپیر رہے دھیانیا۔ ٹھگوری مول نہ پائے منو آچیت، چیتن سرتی دے کرائیا۔ جھگڑا چھڈ جائے ہست کیٹ، اوج نیچ بیٹھے پنڈھ مکائیا۔ پر م پرکھ نال کر کے سچ پریت، پریتم اکو رہے منانیا۔ جو کایا کرے ٹھانڈی سیت، اگنی تت دے بُجھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویلا وقت سہنجنا دے سہانیا۔ دھرنی کہے میں ہوئی خوشحال، خوشیاں وچ نچاں نچاں گداں چائیں چانیا۔ گرگھ دیکھے سوہنے لال، سجن سہیلے سوہا پانیا۔ جنہاں دے اندر پریتم سدا نال، پاربرہم پر بھ اپنا سنگ نبھانیا۔ ناتا توڑ کے کال مہاکال، دھر مسال سچھنڈ اکو دے دکھانیا۔ درشن کر گرگھیاں دا ہوئی میں نہال، اچی کوک کوک سنانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے دے وڈیانیا۔ دھرنی کہے میں دیکھیا عجب نظارہ، بن اکھاں نظری آتیا۔ ہرجن ہر ہر ساچی دھار وچ لگے پیارا، ووار اکو اک درڑانیا۔ گرگھیاں نوں شبد اگنی انادی دُھن دا بن رمز لگے اشارہ، عیش و عشرت دوویں دین گوانیا۔ محل ملے اٹل اچ منارا، گھر وچ گھر وجے ودھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آتم پر ماتم پر ماتم آتم آد جگاد جگ چوکڑی نیت نوت کر کر ہت، ساچا کردار ہے پریم پیارا، پر م پرکھ پت پر میثور مہروان محبوب اپنی دیا کمانیا۔

* ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت ا ہرجن سنگھ دے گرہ بھنڈا *

جن بھگتاں لہنا دینا دیوے دین دیاں، دیاں اپنی دیا کمانیا۔ جگ جنم دا لیکھا رکھیا سنبھال، سچ سچ دے ورتانیا۔ شاہ بنا کے کنگال، نام بھنڈارا جھولی پانیا۔ مسل بنا کے بے مثال، مسرت خوشی اک پرگٹانیا۔ وچھڑیاں کر سنبھال، رُٹھڑیاں لئے منانیا۔ گودی چک کے بال، گوہند ہوئے سہانیا۔ سنے مریداں حال، مُرشد بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا رہیا ورتانیا۔ جن بھگت سدا رہیا جاگ، جاکنہار آپ جگانیا۔ سندا رہے اگنی آواز، دُنی خواہش دُھنی وچ پرگٹانیا۔ سدا دیکھدار ہے ساتھ، سنگی ساتھی اکو نظری آتیا۔ جو پوری کردار ہے آس، مہر نظر اک اٹھانیا۔ درس

وچھوڑے دی بُجھا کے پیاس، ترس اپنا اک کمانیا۔ بہتا دکھ آؤنا سی تن وساکھ، اُسدا لیکھا رہیا چُکائیا۔ سچے انگ وٹوں ہونا سی پشچاتاپ، لت ٹٹی لئی جُڑائیا۔ سہائتا کرے بن کے باپ، پتا ہو کے انگ لگائیا۔ دکھیاں دے میٹ روگ سنتاپ، سکھ دے اُچائیا۔ گرگھ بوٹا ویکھ کے وچوں باغ، رُتی رُت دے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ مہر نظر کہے میں کراں کرم، کرم بھگتاں دیاں بدلایا۔ گرگھ دانواں بناواں جنم، ملے جگت وڈیائیا۔ اگنی دکھ وچ نہیں دتا سڑن، ہویا آپ سہائیا۔ چنتا وچ نہیں دتا وڑن، غماں توں لیا بچائیا۔ بخش کے اپنی سرن، ہویا صاحب سہائیا۔ کرنی آیا کرن، کرتا خیر خواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ وساکھ کہے میری اندروں نکل گئی دہا، تیاں لوکاں رہیا سنائیا۔ کی کیتا بے پرواہ، نرگن ہو کے پھیرا پائیا۔ بھگت سہیلا لیا بچا، کرنی دا کرن دتا بھگتائیا۔ حکمے اندر لیا چھڈا، حکمی سھم سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دین دیاں ہویا سہائیا۔ وساکھ کہے میرے اُتے آئی حیرانی، ہر دے وچ بوجھ بُجھائیا۔ بہتی ہوئی پریشانی، سُدھ بُدھ بھلائییا۔ کیوں پر بھو کر دا بھگتاں اُتے مہروانی، مہروان ہو کے پھیرا پائیا۔ کرپا کر کے میٹوں اوس دن تھوڑی جہی لالین دیوے نشانی، تیر اکو اک چلائییا۔ میٹوں بہتا دکھ کیوں بخش دتی زندگانی، چرن ملی سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بچھلا لیکھا دے مکائیا۔ بچھلا لیکھا کہے میں منگاں کر اک ارداس، سبھے سپس نوایا۔ توں پر بھو صاحب گنتاس، سچ تیری سرنائیا۔ سد و سیں بھگتاں پاس، ہوئیں مات سہائیا۔ ویکھیں کتے مِت من نہ لیں تن وساکھ، ڈھیری ہو کے داؤ نہ کوئے لگائیا۔ تیرے کول اچھل اچھل دی بہتی جاچ، دل چھل کر کے دینا وقت لنگھائیا۔ اگلا دینا سچا ساتھ، سگی ہو کے نظری آئییا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گھر آ کے در آ کے پت جائے راھ، پتر ہو کے جنم دینا بدلایا۔

* ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت ا بگر سنگھ دے گرہ پنڈ برگاڑی ضلع بٹھنڈا *

جن بھگت کہے پر بھو کسے ہتھ نہ رہی تیری کنجی، مندر قفل نہ کوئے کھلایا۔ جگت واسنا لٹا بیٹھے پونجی، کلج سنت رہے گر لایا۔ کوئی رمز نہ دے

گجھی، شبدری دُھن نہ کوئے شنوایا۔ دھار تیرے توں رکھ کے دُوچی، بڈھ مت کرن پڑھائیا۔ ایہہ کھیل نہیں ہُن لگی، اوہلا پڑدا رہیا نہ رانیا۔ انتم اودھ سب دی لگی، ویلا وقت دے گواہیا۔ گھرانہ دے کوئے نہ سکھی، نیترووے جگت لوکایا۔ جھگڑا پیا پتا پتیس، ساچی گود نہ کوئے سہانیا۔ آتم پر ماتم سہائے کوئے نہ رتی، رُتڑی تن نہ کوئے مہکانیا۔ من واسنا جگت ترشنا بھکھی، چار کُنٹ دہ دِشا بھجے واہو داہیا۔ تیری منزل سری بھگونت نظر نہ آئے کسے اُچی، اُچ اگم اتھاہ تیرا درس کوئے نہ پانیا۔ تیری دھار آتم ہو کے تیرے نالوں رُٹھی، سنمکھ درس کوئے نہ پانیا۔ کرپا ندھان پار برہم پت پر میثور جن بھگتاں گنڈھ پا ٹٹی، نام ڈوری جوڑ جڑانیا۔ وست اموک دے جیہڑی گرہ نہ جاوے لٹی، ٹھگ چور یار سکے نہ کوئے چرانیا۔ جگ چوکڑی نام بھنڈارا ورتاؤندا رہوں بھکھ وچ دکھی، ہوئی ہوئی اپنی گنڈھ کھلایا۔ کھجگ انت سری بھگونت پریمی پیاریاں انتر آتم کر دے سچی، سنجم اکو دے جنایا۔ دوس رین اٹھے پہر گھڑی پل تیرے نال لگی رہے رچی، رچنا ویکھنی چائیں چانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا میل لئے ملائیا۔ جن بھگت کہن کسے کول نہ دے سے چابی، چار ورن رہیا گر لایا۔ کرپا کر پر بھوشابی، ویلا وقت دے گواہیا۔ کھجگ جیو ہوئے بانگی، من واسنا نال ہلکانیا۔ کوڑی کرپا کیتے داغی، دُرمت میل نہ کوئے دھوانیا۔ سوئی سرت کسے نہ جاگی، جاگرت جوت کر رُشانیا۔ جھگڑا پیا دین مذہب سماجی، ذات پات کرے لڑانیا۔ انتم سب دی اُلٹی کر دے بازی، بازی گر ہو کے سوامی اپنا ڈنک وجانیا۔ تیرے پریم پیار سچ دا رہیا کوئے نہ راگی، بن تند ستار سُر نہ کوئے بنانیا۔ کوٹن وچوں گرکھ وِرا جگت ترشنا تیاگی، ویراگی ہو کے تیرا راہ تکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرکھاں بنا لے آدھی، حصہ دُھر دا جھولی پانیا۔ جن بھگت کہن چار کُنٹ دہ دِشا دے خالی، خالق خلق دے دُہانیا۔ ست دست نظر نہ آئے کتوں بھالی، کوڑی کرپا بھامرے لوکایا۔ چاروں کُنٹ مندر اندر دے رین کالی، نرگن جوت چند نہ کوئے چکانیا۔ آتم پر ماتم بنیا کوئے نہ والی، ٹدھ بن مالک سنگ نہ کوئے نبھانیا۔ گر اوتار پیغمبر شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن در تیرے سوالی، سارے بیٹھے جھولی ڈاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھانیا۔ جن بھگت کہن پر بھ چار کُنٹ اندھیرا دے گھپ، کایا مندر اندر ہووے نہ کسے رُشانیا۔ کیوں سوامی ہو کے بیٹھوں لگ، ٹھا کر ہو کے پڑدا دے اُٹھانیا۔ تیری صفت تیرے کولوں لینے پچھ، باہروں

بچھن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ آتم پر ماتم نج گرہ ساچے مندر دے اگما سُکھ، جس وچ دُکھ نہ لاگے رانیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں مانس جنم ملیا منگھ، مایا متا موہ دے مٹانیا۔ ساکھیات ہو کے سنت سُہیلے جن بھگت اپنے بنا لے سَت، اپرادھی رہن کوئے نہ پانیا۔ بھاگ لگا دے کایا مائی بُت، ساڈھے تن ہتھ و جدی رہے ودھانیا۔ تیرے کول سب کچھ، کیوں بیٹھا پڑا پانیا۔ اُجل کر مات لکھ، جو تیرا نام بن رسنا جہوا رہے گانیا۔ ساچے مارگ جانداں جان مول نہ گھس، رستہ اِکو دینا درسانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ دینا چڑھانیا۔ جن بھگت کہے پر بھ اندر گھلا دیکھیا نہ کوئے جندر، زندگی سکے نہ کوئے بدلانیا۔ لگا بھاگ نہ کایا مائی مندر، مند واسنا نہ کوئے کڈھانیا۔ چوڑاسی توڑے نہ کوئے بندھن، بندگی حق نہ کوئے سنانیا۔ درلے نہ پرمانندن، نجانند نہ کوئے رسانیا۔ چار ورن اٹھاراں برن ٹٹی آئے کوئی نہ گنڈھن، سرتی شبدی جوڑ نہ کوئے جڑانیا۔ برہم و دیا دارہیا نہ کوئی براہمن، بھرے بھری لوکانیا۔ تیرے نام دا بن اکھراں توں کرے کوئی نہ ورن، جگت و دیا والی کرن پڑھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا سگلا سنگ رکھانیا۔ جن بھگت کہن پر بھو جن بھگتاں کھول کھڑکی، کھڑکھڑاہٹ رہن کوئے نہ پانیا۔ آسا لگی پورب جنم چر کی، چری وچھنے لے ملانیا۔ ایہو کھیل آد جگادی سچے پر دی، پریتم ہو کے اپنی گود اٹھانیا۔ نگاہ بدل دے اپنی مہر دی، محبوب ہو کے اپنا رنگ چڑھانیا۔ ہُن کھیل نہیں بہتی دیر دی، اگلا پندھ دے مُکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر اپنے لے لکانیا۔ جن بھگت کہن پر بھ سدا کھلی رکھ بجر کپائی، کپٹ رہن کوئے نہ پانیا۔ وست دے گھر دی ہائی، باہر وچ نہ کوئے کرائیا۔ بھاگ لگے کنجن دھار مائی، مٹکی اندر ہوئے رُشانیا۔ بوند دے اگم سوانتی، اگنی تت بُجھانیا۔ جھگڑا میٹ جگت والی ذاتی، آتم برہم دے درسانیا۔ توں صاحب کملا پاتی، پت پر میثور نظری آئی۔ جن بھگت تیرے تھم دی مٹن آکھی، اکھراں والی چھڈن پڑھانیا۔ وست امولک دے ذاتی، داتا ہو دے دیا کمائیا۔ تیرے وچھوڑے وچ پر بھو لنگھے کوئے نہ راتی، راتیں سٹیاں دے جاگدیاں اندر بہہ بہہ خوشی منانیا۔ کیوں توں صاحب پُرکھ ابناشی، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ سدا بچھنڈ نواسی، مقامے حق سو بھاپانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، اگلی منزل میٹ واٹی، پندھ بچھلا رہے نہ رانیا۔

* ۲۲ پھلن شہنشاہی سمت اسہاوا سنگھ دے گرہ پنڈ پنج گرایاں ضلع بٹھنڈا * *

دھن وڈیائی در آئی سنگت، سنگی دھر دادے ملانیا۔ کایا چولی چاڑھ اگئی رنگت، رنگ اکو دے دکھانیا۔ شبد انادی دیوے بودھ اگادھابن کے پنڈت،
 زویر زاکار زرنکار زراکھر کرے پڑھانیا۔ کوڑی کریا مایا ممتا موہ گڑھ توڑے ہنگت، ہنگ برہم پاربرہم آپ جنانیا۔ گرکھ سنت سہیلا بیتھے اوتھے دو جہاناں
 دوسر کرے کسے نہ منت، سچ دوارے اینکارے اکو گھر بہانیا۔ لہنا دینا جھگڑا مکاوے بہشت جنت، سورگ دا لیکھا دے مکانیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی
 آتم پر ماتم ناتا جوڑے نار کنت، سچ سہنجنی ساڈھے تن ہتھ کایا مندر آپ سہانیا۔ مانس جنم لکھ چوڑاسی وچوں دھر در گاہی بنت، گھرن بھنہنہار سمر تھ سوامی
 دین دیال اپنی دیا کمانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سنت سہیلے ویکھ دکھانیا۔ دھن وڈیائی سنگت پایا ہر کا دوار، ہر مندر
 دے سہانیا۔ سچ پریتی دیونہار داتا اینکار، اکل کل دھاری پر بھو اپنی دیا کمانیا۔ لیکھا مکا کے نو دوار، اندھ اندھیا کوڑی کریا دے مٹانیا۔ امرت دے کے
 بوند سوانت ٹھانڈی ٹھار، نچھر جھرنادے جھرانیا۔ شبد انادی دھن آتمک سنائے اپنی دھار، رسنا جھوٹی دند نہ کوئے ہلانیا۔ دیا باقی کملا پاتی جوتی جاتا کرے
 اُجیار، زرگن نور نور رُشانیا۔ محل اٹل اُچ منار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لہنا ویکھ دکھانیا۔ دھن وڈیائی جو چل کے آئی سنگت در،
 کایا مندر اندر در دروازہ دے گھلانیا۔ جنم مرن دا چکائے ڈر، لکھ چوڑاسی گیرا دے مکانیا۔ امرت آتم سچ نہائے اکو سر، دُرمت میل رہن نہ پانیا۔ بجر
 کپائی توڑ گھر وچ دکھا کے اپنا گھر، ٹھاکر سوامی بن اکھاں نظری آئی۔ لیکھے لگا کے سیس دھڑ، آتم پر ماتم پر ماتم آتم پڑدا دے اٹھانیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جگ چوڑی سنت سہیلے سجن ویکھ دکھانیا۔ دھن وڈیائی ہر سنگت ہویا میل، پر بھ اپنی دیا کمانیا۔ ناتا توڑ گرو گرو
 چیل، چیل گرو اکو رنگ دکھانیا۔ آتم پر ماتم بن کے سجن سہیل، پاربرہم برہم لیکھا دے چکانیا۔ زرگن زویر کرے پرکاش بن باقی تیل، جوتی جوت ڈگم گانیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سوامی انتر جامی گھٹ بھیترو ویکھ دکھانیا۔ ہر سنگت تیرا ویلا وقت سہنجنا، پُرکھ اکال
 دیونہار وڈیائی۔ گھر ساجن ملیا آد پُرکھ زرنجنا، پاربرہم بے پرواہیا۔ چرن دھوڑ کرائے جنا، اٹھسٹھ تیر تھ لوڑ رہے نہ رانیا۔ شبد انادی اکو اک وختا، بن

اکھراں کرے پڑھائیا۔ سچ پرکاش کا یا مندر اندرے اندر جگنا، اندھ اندھیرا دئے چُکائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں آتم سیجا درشن کر کر رجننا، باہر کھوجن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ سچ نُماری وِچ گھننا، اِکو رنگ سمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار اِک سرنائیا۔ ہر سنگت تیرا پرِم پُرکھ نال ہوئے ملاپ، ملنی ہر جگدیش کرائیندا۔ دوہاں دا سانجھا اِکو جاپ، تُوں میرا میں تیرا دُجا راگ نہ کوئے الا نیندا۔ رُوح بُت تن ماٹی خاک کرے پوت پاک، پتت پُنیت اپنی دیا کمانیندا۔ کلجگ انت اندھیری میٹے رات، چار کُنٹ دہ دِشا نو کھنڈ پر تھی ست دیپ کھوج کھوجائیندا۔ امرت آتم دیوے ٹھنڈا ٹھار بوند سوانت، سنجھر جھرنا آپ جھرائیندا۔ درس دکھاوے اِک اکیلا اِکانت، دُجا نظر کوئے نہ آئیندا۔ ویس وٹا کے جگ چوکڑی بہجھانت، سنجگ تریتا دواپر کلجگ آپ ہنڈھائیندا۔ جن بھگتاں بخشنہارا دات، پورب لہنا ویکھ دکھائیندا۔ نام پدارتھ دیونہارا دات، دُھر درگا ہی خالی جھولی آپ بھرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر سنگت خوشیاں بخشے آج، اگے اجل توں آپ بچائیندا۔ ہر سنگت تیرا آؤنا جاوے لیکھے لگ، قدم قدم دئے وڈیائیا۔ کوڑی کریا مایا متا ہوئے بُجھائے اگنی اگ، امرت میگھ اِک برسائیا۔ ہنس بُدھ بنائے لگ، سوہنگ مانک موتی چوگ چُکائیا۔ درس دیوے اُپر شاہ رگ، نو دوارے لیکھا رہے نہ رائیا۔ گھر سُنہجنا درس کرائے آتم پر ماتم بن کعبے دُھر دا حج، مقامے حق اِکو کر رُشنائیا۔ جگ جنم دے وچھڑے شبدی تحم لئے سد، ہوکا سدا نام گھٹ بھیتر آپ جنائیا۔ کوڑی کریا کلجگ واسنا دئی دوتی شرع شریعتی میٹ کے حد، دین مذہب ذات پات وچوں باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر سنگت بخشنہار سرنائیا۔ ہر سنگت تیرا لیکھے لاوے انتر آتم دھیان، گھٹ گھٹ واسی ویکھ دکھائیا۔ سوہلا ڈھولا گایا کرے پروان، پرِم پُرکھ دئے سرنائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دوہاں دی سانجھی ہووے پہچان، دوہاں دا بھو رہے نہ رائیا۔ بھاگ لگے ساڈھے تن ہتھ ماٹی کایا اُچ مکان، مقبریاں وچوں کعبے دئے دکھائیا۔ گر سکھ سنت سہیلا صاحب سنگر جگ چوکڑی نیت نوت گودی چھکے آن، بن ہتھاں باہاں اپنے آپ اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سلطانا نوجوانا مرد مردانہ مہرانا محبوب مُجت وِچ سمائیا۔ ہر سنگت تیرا لیکھا جاوے لگ، لگ ماتر دا فرق رہے نہ رائیا۔ گر کھو تہانوں رہن نہ دیوے اگ، وچھوڑا جنم جنم کٹائیا۔ شبد ڈوری اگے تند لئے بٹھ، بندھن اِکو دئے سمجھائیا۔ کر پرکاش بن سورج

چند، نرگن جوت کرے رُشائیا۔ نچ آتم دیوے اپنا اند، پرمانند وچ سائیا۔ خوشی کرائے بند بند، ساڈھے تن کروڑ شہادت دے بُھگتائیا۔ جنم کرم دا بھار
 سر چکئی پوے نہ پنڈ، مہر نظر کر کے لیکھا دے مُکائیا۔ من واسنا کوڑی کریا رہن نہ دیوے گند، سنگدھی اپنا نام بھرائیا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹ کے بھیکھ
 پکھنڈ، سبجگ سچ کرے رُشائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سوامی بے پرواہیا۔ ہر سنگت تیرا وقت سہاوا، سہاوا سنگھ
 ملے وڈیائیا۔ پر بھ ملن دا تہاڈا پورا ہووے دعویٰ، پچھلی مُسل خارج دے کرائیا۔ سچکھنڈ دوارا بن اکھراں لا دیوے ناواں، دو جہان سکے نہ کوئے مٹائیا۔
 دھن جنیدیاں ماواں، جنہاں ملیا بے پرواہیا۔ ایتھے اوتھے رکھے ٹھنڈیاں چھاواں، کلجگ اگنی تت نہ لاگے رائیا۔ نت نوت جن بھگتاں پر بھ دا ڈھولا مل کے
 ساچا گاواں، گہر گسپہر بے نظیر اپنی نظر اٹھائیا۔ انت اخیر لکھ چورا سی بھرے کوئی نہ ہاوا، ہوکیاں وچوں باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، لیکھا سب دا دے چکائیا۔ ہر سنگت تیرا پُرکھ اکال اکو سجن مینا، پاربرہم پر م پُرکھ داتا نظری آئیا۔ جو دیونہارا انڈیٹھا دھام ترے گن اتینا، کوڑی کریا
 دے مٹائیا۔ کایا مائی ٹھانڈی کرے سینا، سجن ہو کے دردی ڈکھ وندائیا۔ ڈھر دارنگ چاڑھے اک مھیٹھا، مجلس اپنے نال بنائیا۔ آتم پر ماتم جنا کے سچ پریتا،
 پریتم ہو کے ویکھ دکھائیا۔ سبجگ ساچی چلاونہارا ریتا، کلجگ کوڑی کریا دے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا لہنا جھولی پائیا۔ ہر
 سنگت تیرا سوہنا ہویا وقت، گھڑی پل تھت وار خوشی منائیا۔ سچھل ہویا مانس جنم آؤنا جگت، جیون جگت ملی وڈیائیا۔ مالک خالق درشن پایا اُتے عرش، فرش
 وٹی ودھائیا۔ غریب نمائیاں اُتے کر کے ترس، رحمت حق کمائیا۔ میگھ نیارا دیوے برس، آب حیات کھ چوائیا۔ دیناں انا تھاں ونڈے درد، ڈکھیاں ڈکھ
 مٹائیا۔ شرع چھری چلے کوئی نہ کرد، قتل گاہ وچوں باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرکھ اپنے رنگ رنگائیا۔ ہر سنگت تیرا انتر
 آتم سوہنا روپ، تن مائی خاکی پڑدا اُپر پائیا۔ جس دا مالک شہنشاہ شاہو بھوپ، سلطان اک اکھوائیا۔ جو دسے چاروں کوٹ، دہ دشا پھول پھولائیا۔ جھگڑا مُکا
 کے جوٹھ جھوٹھ، سچ سچ دے درڑائیا۔ مہروان ہو کے جاوے تھ، رُٹھیاں لئے منائیا۔ بیچ وکارا دیوے کھ، شبدی کھنڈا اک کھڑکائیا۔ پریم پیار سُنھنجی
 موئے رُت، پچھڑ نظر کوئے نہ آئیا۔ دیوے وڈیائی ابناشی اچت، چیستن سرتی دے کرائیا۔ مات گر بھ آؤنا پئے نہ اٹا رُکھ، دس دس ماس اگن نہ کوئے

تپایا۔ چرن کول سرنائی دیوے شکھ، شکھ آتم اک اُپجایا۔ اُجل کرے مات مکھ، دُرمت میل رہے نہ رایا۔ بھگت بھگوان بنائے اپنے سُت، دُھر دی بنے جنیندی مایا۔ شبدی دھار گودی چک، دو جہاناں پار اُکایا۔ بھاگ لگا کے ساچے کوٹ، سچھنڈ ساچا دے سہایا۔ جتھے جگے نرمل جوت، دیا باقی نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان دیوے سرنایا۔ ہر سنگت تیرا محل اٹل اُچ منارا، محبوب مُجبت وچ سہایا۔ جو لہنا دینا چکاوے نو سو چرانوے چوکڑی جگ پچھلا پور کرے وہارا، وہاری اگلا لیکھا دے سمجھایا۔ کلجگ انتم نیا آئی انت کنارہ، دو جہان ڈولے تھاؤں تھانیا۔ پُرکھ اکال کرے کھیل اپارا، اپرپر سوامی اپنا حکم سمجھایا۔ گر اوتار پیغمبر سدّ دوارا، دُھر دا حکم اک جنایا۔ چاروں کُنٹ ویکھو ہاہاکارا، بلپ کرے لوکایا۔ ساچا لگے کسے نہ نام پیارا، نرگن نور گئے بھلایا۔ من واسنا ہو یا ہنکارا، جگت ویدیا نال رلا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر سنگت ویکھے چائیں چانیا۔ ہر سنگت تیرا میلا انت اخیری پُرکھ اکال، اکل کل دھاری دے وڈیایا۔ سچھنڈ دوارا جس دی سچی دھر مسال، درگاہ ساچی سو بھاپایا۔ وشن برہما شو جس دے ننھے نڈھے بال، نت نوت جگ چوکڑی سیو کمایا۔ سبجگ تریتا دوا پر کلجگ کھیل کرے کمال، کائنات ویکھ وکھایا۔ حکم سندیشے دے کے گر اوتار، پیغمبراں نغے دتے پڑھایا۔ بھوکھتاں وچ کر اظہار، سندیشے لوک مات سٹنایا۔ کل کلکی انت اک اوتار، جس نوں جنمے کوئے نہ مایا۔ دو جہاناں برہمنڈاں کھنڈاں پُریاں لوآں آکاشاں گگن گگننتراں پاوے سار، مہاسار تھی دیا کمایا۔ لکھ چوراسی وچوں گر مکھ سنت سہیلے لئے اٹھال، گھٹ بھیتھر کھوج کھوجایا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت کرے رُشانیا۔ لیکھا مُکا کے شاہ کنگال، چار ورن اکو سرن، نیتر کھول ہرن پھرن، آتم برہم دے سمجھایا۔ جھگڑا چکا کے ڈرن مرن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دکھا و نہار سچ گھر، گرہ گرہ انتر کر رُشانیا۔ ہر سنگت تیرا اندر باہر ایک، اکو روپ نظری آیا۔ ابناشی کرتے رکھنی ٹیک، جو جگ جگ ٹکے مستک بھگتاں رہیا لگایا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن آوے کر کے بھیکھ، ویس او ایسا روپ وٹایا۔ جس دی نظر نہ آئے کسے ریکھ، رنگ روپ نہ کوئے سمجھایا۔ تِس دانواں سندیشہ ملنا پہلی چیت، چاترک گر مکھ لئے بنایا۔ اندر وڑ کے مندر چڑھ کے نج آتم کھولے بھیت، بھانڈا بھرم بھو بھنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نظری آوے نیتن نیت، دُور دُراڈا پندھ چکایا۔ ہر سنگت جو پریم پیار اندر مار کے آئی پندھ، پاندھی ہو

کے پندھ مُکائیا۔ ڈھولا گا کے اک چھند، سنسے اندروں دے کڈھائیا۔ لیکھے لا کے مٹی دند، بندنا اکو اک سمجھائیا۔ جوتی چاڈھ کے نوری چند، اگیان اندھیرا
 دے مٹائیا۔ بھیو رہے نہ ہنگ برہم، پاربرہم لیکھا دے چُکائیا۔ مانس جنم پورا کرے کم، نہہرمی اپنی دیا کمائیا۔ جیوندیاں جگ بیڑا دیوے بٹھ، انت رائے
 دھرم نہ دے سزائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا اگلا دے بنائیا۔ ہر سنگت تیرا لیکھا سوہنا آگے، آگن وچ جنائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا
 پروردگار سانجھیا ر حق مقامے سدے، سچکھنڈ دے وڈیائیا۔ شبدی دھار کر پیار آتم انتر انتر جانائجھے، تن وجود خاکی ماٹی لوک مات تجائیا۔ سنگر پورا حاضر
 حضورا ہووے پچھے آگے سچ کھبے، ایہتے اوتھے دو جہاناں سیو کمائیا۔ تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گا وندے جاندا بھجے، جس وید پُران دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ سچ
 سوامی نال مل کے امرت رس دے لینے مزے، ترشنا بھکھ رہے نہ رانیا۔ سچکھنڈ دوارا جتھے اکو دیکھ جگے، نور نور وچ رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، گرکھاں لہنا دے مکائیا۔ ہر سنگت تیرا میلا اک بھگونت، جو مالک خالق پر تپالک آد جگاد جگ چوکڑی دھر دا نظری آئیا۔ ایہتے اوتھے سدا
 سہائی گرگھ سچن سنت، منمکھاں اکھ نہ کوئے گھلایا۔ کوڑی کر یا غمی میٹ کے چنت، سکھ سکھ وچوں اُپجائیا۔ سچ دوارے جان دی دے کے ہمت، شبدی
 حوصلہ دے ودھائیا۔ گرگھو تہاڈے اندر من کرے نہ علت، شرع شریعت نہ کوئے لڑائیا۔ خواری انت ہووے نہ ذلت، مہر نظر نال ترائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا دے گھلایا۔ بھیو ابھیدا کھولنہارا، ہر سچن اک اھوائیا۔ کلجگ انتم پاوے سارا، صدی چو دھویں پھول پھولایا۔
 لیکھا جان گر اوتارا، پیغمبراں پڑدا لاپیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا کرے کھیل نیارا، نرگن نرکار اپنی کار کمائیا۔ کاغذ قلم لیکھ نہ لکھنہارا، کاتب چلے نہ کوئے
 چترائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے دھر دربارا، دھر دی کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ دھر دی کرنی کرنے یوگ، ہر کرتا اک
 اکھوائیندا۔ جن بھگتاں میلا کر دھر سنجوگ، آتم پر ماتم ناتا اک جڑائیندا۔ جگت ترشنا رہن نہ دیوے روگ، کوڑ کپٹ باہر کڈھائیندا۔ ساچے نام دی دے
 کے چوگ، چُغلی نندیا کولوں پو چھڈائیندا۔ گھر دے کے درس اموگھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وقت سہیلا اک سہائیندا۔ وقت سہیلا ہویا
 سہنجی ہوئی رت، گھر وٹی نام ودھائیا۔ جن بھگتو گرگھو ہر سنگتے جو کچھ لینا سو لینا پچھے، بھرم بھرم رہے نہ رانیا۔ ایہتے اوتھے دیونہارا دو جہاناں سکھ، سدا

سدا سد سکھ ساگر وچ سمایا۔ جس دا بھانا آد جگاد برہم برہما شبدی حکم کدے نہ جاوے رُک، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ اوس دا ڈھولا سولہا گیت نغمہ نام کلام
 اگئی تھک، جس دی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ سو صاحب سوامی انترجامی کلجگ انت سری بھگونت بدل کے آگیا اپنا رُخ، نرگن ہو کے جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا
 ویس وٹایا۔ جس دی سمجھ سمجھ کوئی نہ کچھ، پڑدا اولہا نہ کوئے اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے پار لنگھایا۔ ہر سنگت گرگھ
 در آئے جانا راضی، دُکھ سنگر جھولی پائیا۔ مانس جنم جت کے جانا بازی، ہار رہن کوئے نہ پائیا۔ انتر رہے کوئے نہ داغی، دُرمت میل جانی دھوایا۔ منو آ
 رہے مول نہ باغی، بغاوت اندروں لینی کڈھایا۔ سنگر شبد ملنا ساقی، جو جام پیالہ مدھر دئے پئیایا۔ اندروں کھول کے کرپا نال تاکی، تختہ کوڑا دئے اٹھایا۔
 شبد اگئی چڑھا کے راکی، گھر وچوں باہر کڈھایا۔ جتھے ملے اکو بوند سوانتی، امرت میگھ آپ برسایا۔ جوت جگے کملاپاتی، پت پر میثور نظری آئی۔ اوتھے
 لیکھے لگے اچ دی راتی، رین بھنڑی خوشی منایا۔ ملے میل سچھنڈ نواسی، استھان بھومکا اک سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار
 دھرم وڈیایا۔ ہر سنگت تیرا ست سچ دا دھرم، مانس ذاتی اکو نظری آئی۔ پریم پیار پریتی دا سچا کرم، دوجا کانڈ نہ کوئے بنایا۔ آتم برہم اگئی ورن، جس
 دی ذات نہ کوئے سمجھایا۔ پُرکھ اکال سچی سرن، جس دی اوٹ نہ کوئے جھڈایا۔ دُھر دا ڈھولا نام پڑھن، گر اوتار پیغمبر گئے سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سکھیا اک سمجھایا۔ سچ سُن لو ساچی سکھیا، سنجگ سچی دھار جنایا۔ جو ناک گو بند لیکھا لکھیا، کلجگ انت سکے نہ کوئے مٹایا۔ جن
 بھگتاں پینی نام دی بھجھیا، کوڑے کوڑ کوڑ گرا لایا۔ منمکھ من دے ہٹ وکیا، آگے چلے نہ کوئے چترایا۔ جنہاں سنگر شبد چتویا، وجدی رہے ودھایا۔ مان
 اکو جہا وڈیاں نکلیاں، جو پر بھ نوں رہے دھیایا۔ جنہاں دے اندر اندر دسیا، نج نین ہوئی رُشٹایا۔ کروٹ بدل کے بدلایا بچھیا، سنمکھ ہو کے درس دکھایا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی سرن اک دکھایا۔ دُھر دی سرن سچی سرناگت، سادھ سنت دھیان لگایا۔ گر سکھو اکو سکھنی برہم مت،
 منمت دینی تجایا۔ اندر رکھنی دھیرج جت، ست سنتو کھ نال کُٹمایا۔ سنگت وچ کدی بدلو نہ اپنی اٹھ، سب جانو بھین مایا۔ پُرکھ اکال نوں ملنا تہاڈا حق،
 ادھ وچکار نہ کوئے اٹکایا۔ جے سنگر اتے من واسنا پے جائے شک، سنسا شبدی لو چکایا۔ آتم پر ماتم کدے نہ ہووے دکھ، گھر ساچے بہہ کے خوشی منایا۔

سب دی رکھنہارا پت، پت پر میثور ہووے آپ سہانیا۔ ہر سنگت تیرا سوہنا سچا دھام، دھرنی دھرت دھول خوشی منانیا۔ جتھے ملدا اکو رام، رحمت وچ دیا کمانیا۔ دسدا دُھر دانام، بن اکھراں اکھ گھلانیا۔ دیوے سچ پیغام، کرے حق پڑھانیا۔ چرن پریتی اک بسرام، وشو آسن دے جنانیا۔ جتھے کوٹن کوٹ بیٹھے کاہن، بنسریاں والی دُھن لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنہار اپنی کار کمانیا۔ ہر سنگت تیرا ست سچ جیکارا، پریتی پریتم نال بنانیا۔ ناتا جگت کوڑ گڑیارا، تھر رہن کوئے نہ پانیا۔ سب چلدے اپنی وارا، وارتا ویکھو جگت لوکانیا۔ کھ کھ گئے گرو اوتارا، پیغمبر کلماں وچ سنانیا۔ ملو اک ایکنکارا، جو اکل کل دھاری نظری آیا۔ جس داسِت ست پسارا، چارے کھانی چارے بانی محم منانیا۔ در درویش ہو کے منگو بن بھکھارا، بھکھک ہو کے اپنی جھولی ڈاہیا۔ اوہ دیونہار داتارا، دیاندھ بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دی پاونہارا سارا، بچیا رہن کوئے نہ پانیا۔ ہر سنگت تیرا جنم کرم انمل، قیمت کہن کوئے نہ پانیا۔ سنگر کنڈے جانائل، شبدی وزن آپ سمجھانیا۔ سری بھگوان دی بنا گل، پشت پناہ ہتھ لکانیا۔ سچ پریتی جانا گھل، ساچی سکھیا اک سمجھانیا۔ لوک مات نہ جانارل، مایا متا موہ ہلکانیا۔ آتم پر ماتم ناتا جانا نہ بھل، بھلیاں ہوئے جدانیا۔ پُرکھ ابناشی آد جگاد سدا صلح گل، گل مالک اپنا رنگ چڑھانیا۔ جن بھگت تیری لیکھے لگی اُمید، آمد خوشی منانیا۔ نیتز کر لے دید، درشن بے پرواہیا۔ شبد دی سُن تائید، حکمی حکم درڈانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار دھرم وڈیانیا۔ ہر سنگت تگے بھرنی رین، بن اکھاں اکھ گھلانیا۔ دھن وڈیائی جے ملیا سچا سین، سجن نور خدانیا۔ جو چکاونہارا لہنا دین، پورب لیکھا جھولی پانیا۔ نام ندھانا دے سین، کوڑی کریا باہر کڈھانیا۔ لیکھا مکا کے عین غین، الف یے توں دتا جھڈانیا۔ درس کرا کے نج نین، میلا میلے سچ سبھانیا۔ ناتا توڑ کے بھائی بھین، سجن اکو اک سمجھانیا۔ کرے کھیل نر نرائن، نر ہر اپنی دھار بدلانیا۔ لیکھا جان پنچ پنچین، پنچم رنگ دے بدلانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا گھر، گرہ مندر اندر پڑدا لاپیا۔ گرہ مندر پڑدا جائے لٹھ، گرگھ اوہلا رہن کوئے نہ پانیا۔ ملنا میل پُرکھ سمرتھ، سماں شہادت دے گواہیا۔ جھولی پینی حقیقت حق، حاکم دُھر دا ہوئے سہانیا۔ جو منزل اُتے پاندھی بن کے لئے نٹھ، بجھے چائیں چانیا۔ ہر سنگت مل کے کریا اک اکھ، پریم پریتی وچ سامانیا۔ ست سنتو کھ دھیرج لے کے ہٹھ، گرہ جانا چائیں چانیا۔ تن ماٹی

کھلیا رہے ہٹ، وست دیوے بے پرواہیا۔ توں میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا لینا رٹ، رٹا رہے نہ جگت لوکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جنم جنم دا کرم کرم دا پورب لیکھا دیوے کٹ، اگلا مارگ اکو دئے دکھایا۔

* ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ا بشن سنگھ دے گرہ پنڈ پنج گرانیاں * *

کھجگ اتم کوڑ ڈنکا، جوٹھ جھوٹھ وچے ودھایا۔ جھگڑا پیاراؤ رنکا، ڈکھ بھکھ وچ لوکایا۔ سچ دوارا سوہے کوئی نہ بکا، کایا ماٹی ساڈھے تن ہتھ انت وچے نہ کوئے ودھایا۔ گرٹھ تئے نہ ہوئے ہنگتا، ہنگ برہم بھو نہ کوئے چکایا۔ من واسنا دین دنی ہويا منگتا، چارگنٹ دہ دشا بھجن واہو داہیا۔ بودھ اگادھا شبد انادا دے کوئی نہ پنڈتا، چار ورن اٹھاراں برن چوڈاں و دیا رہی گرلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہو سہایا۔ کھجگ اتم کوڑ پیارا، نو نو چار نظری آئیندا۔ ساچا ملے نہ میت مرارا، پاربرہم پت پر میثور انگ نہ کوئے لگائیندا۔ سرشٹی درشٹی رووے زارو زارا، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیندا۔ کوٹن کوٹاں وچوں گرکھ ورا سنت بھگونت بھگت کرے پیارا، جگت واسنا مایا ممتا موہ چکائیندا۔ تن ماٹی خاکی وجود سہائے اک دوارا، کایا کعبہ ویکھ خوشی منائیندا۔ ناد دھن شبد سنے اگمی وارا، اکھراں والی نہ کوئے پڑھایا۔ امرت رس نخبھر جھرنانی لئے ٹھنڈا ٹھارا، جگت ترشنا ترکھا رہے نہ رایا۔ گھر دیا باقی جوت ویکھے اُجیارا، اندھ اندھیرا باہر کڈھایا۔ سگلا ساتھی کملاپاتی پت پر میثور ملے میت مرارا، گھر سجن سو بھاپایا۔ روگ سوگ چنتا ڈکھ توں وسے باہرا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیل اپنا رہیا کھلایا۔ کھجگ ویکھ جگت اندھ، چارگنٹ اندھیرا چھایا۔ ساچی منزل پورا کرے کوئی نہ پنڈھ، ادھواٹے دسی لوکایا۔ جگت کریا من واسنا جوٹھ جھوٹھ گند، گرہ گرہ نظری آیا۔ پر م پڑکھ آتم برہم نرگن دھار گاوے کوئی نہ چھند، سرگن ہو کے سگن نہ کوئے منایا۔ دئی دوتی شرع شریعتی ہنکاری ڈھائے کوئی نہ کندھ، بجر کپاٹی ساچی ہاٹی پڑدا نہ کوئے اٹھایا۔ اندر باہر گپت ظاہر تن وجود ساچا نام چڑھائے کوئی نہ رنگ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کل کرنی ویکھ دکھایا۔ کھجگ کوڑا چارگنٹ رہیا چمک، نو ست اپنا بل دھرائیا۔ دین دنی

دی سرشٹی کیتی احمق، مُجبت وِج نہ کوئے لوکائیآ۔ آتم پر ماتم نج گھر ہوئے کوئے نہ سہمت، پاربرہم برہم درس کوئے نہ پائیآ۔ جن بھگتاں پر م پُرکھ صاحب
سوامی دین دیا کرے آپ رحمت، بخشش نام ندھانا جھولی پائیآ۔ جنم جنم دی کرم دی کٹ کے زحمت، جگت جہالت وچوں باہر کڈھائیآ۔ ساچے نام
دی دے کے نعمت، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کوڑی کرپا پھول پھولائیآ۔ کلجک ویکھ تماشا، چار کُنٹ دہ دشا صدی چو دھویں خیرانی گئی
چھائیآ۔ ساچا نور ہوئے نہ کوئے پرکاشا، اندھ اندھیار نہ کوئے مٹائیآ۔ سرتی شبدی گوپی کاہن مل کے پاوے کوئی نہ راسا، نام بنسری حق نہ کوئے سٹائیآ۔ آتم
پر ماتم سیوک سیوا کرے نہ بن کے داسی داسا، داستان پچھلی گئے بھلائیآ۔ ملے میل نہ پُرکھ ابناشا، گھر سجن درس کوئے نہ پائیآ۔ جھگڑا مکیا نہ ذات پاتا، دین
مذہب کرن لڑائیآ۔ زرگن زرویر زرنکار گھٹ بھیتر نظر نہ آیا ساکھیاتا، جوت سرُپی جوتی جوت ڈمگائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجک اتم
ویکھے تھاوں تھائیآ۔ کلجک ویکھ جگت نادانی، ودوانی بھرم نہ کوئے تڑائیآ۔ ست سچ دی رہی نہ کوئی نشانی، سچ نشانہ سارے گئے بھلائیآ۔ پر م پُرکھ پر ماتم آتم
ملیا نہ کوئی گیانی، جگت و دیا کم کسے نہ آئیآ۔ منزل چڑھی نہ کسے روحانی، زمیں اسمان پیٹڈانہ کوئے مکائیآ۔ من واسنا کوڑی کرپا اندروں کڈھی نہ کسے ٹغیانی،
۲۱۱ جیواں جتناں رہی رُڑھائیآ۔ پُرکھ اکال دین دیا گھر سد کے کایا مندر اندر پریم پیار دی دتی نہ کسے مہمانی، ست سچ دا بھوج بھوج نہ کوئے کرائیآ۔ جوتی
جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کوڑی کرپا پھول پھولائیآ۔ کلجک کوڑ ہو یا پردھان، چاروں کُنٹ ڈنکا رہیا وجائیآ۔ جس بُدھی والے
بھلا دتے انسان، سدھی سدھ رہن کوئے نہ پائیآ۔ جگت واسنا وِج پھر دے بیابان، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ بھجن واہو داہیا۔ دُھر دا ملیا نہ اگئی رام، سرتی شبد نہ
کوئے کڑمائیآ۔ منزل اگلی ہوئی نہ آسان، پچھلا پندھ نہ کوئے چُکائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا سب دا ویکھ دکھائیآ۔ کلجک کوڑ ویکھ
پسارا جگت، پُرکھ ابناشی دیا کمائیآ۔ چار ورن اٹھاراں برن وچوں سنت سہیلے لہ کے بھگت، بھگوان اپنارنگ رنگائیآ۔ آتم شبدی ست سچ دے کے فقط، فقرہ
اکو دتا پڑھائیآ۔ انت سہیلا ہوئے وقت، رائے دھرم نہ دے سزائیآ۔ نام خُماری اندر کر کے مست، مستانے دُھر دے دتے بنائیآ۔ لیکھا چُکا کے کیٹ
ہست، ہستی وچوں دتی بدلائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیلے کھیل بے پرواہیا۔ کلجک کوڑے ویکھ جن بھگتاں ملے اگما نام، شبد بھنڈارا

جھولی پائیا۔ میلا ہوئے دُھر دے رام، اگلا پچھلا وچھوڑا دئے چُکائیا۔ نام بھنڈارا امرت رس نچھر جھرنا دیوے جام، امیوں رس اکوگھ چوائیا۔ کرم دھرم سفل ہووے کام، مرن پچھوں جنم سَنگَر لیکھے پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے لئے ترائیا۔ ہرجن ساچا جگ چوکڑی سدا اُدھرے، سِری بھگوان دیا کمائیا۔ مانس جنم جس داسدھرے، ودی سُدی دا لیکھا جائے مُکائیا۔ پُرب لہنا دینا اُترے، دیونہار دے دے خوشی منائیا۔ نو نو چار جگ کھوج وچ گزرے، کھوجت کھوجت دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ہرجن ساچے جوڑ جُڑائیا۔ ہرجن تیرا سدا جوڑ جُڑدا، جوڑی ہر جو آپ بنائیا۔ سنگ بنا کے پُرکھ اکال اگئی دُھر دا، دُھر مستک ویکھ دکھائیا۔ نام ندھان سنا کے اپنی سُر دا، سوئی سُر تئی لئے اُٹھائیا۔ گرگھ جیوت رُپ ہوئے کدے نہ مُردا، مُرید مُرشد ہوئے سہائیا۔ جنہاں دے انتر شبدی فرنا ہووے پُھردا، جگت واسنا دئے گوائیا۔ ایہو لہنا آد جُگاد جگ چوکڑی پورے سَنگَر دا، جو بھگتاں لئے اُٹھائیا۔ دے پرکاش اپنے نُور دا، جوتی جوت کرے رُشنائیا۔ درس کرا حاضر حضور دا، حضرت دُھر دا دئے ملایا۔ آسا منسا غریب نمائیاں پوردا، پورن برہم اک درڑائیا۔ گڑھ تڑا کے ہوئے ہنکار غرُور دا، غُربت اندروں کرے صفائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سَنگھ وشنوں بھگوان، جھگڑا مُکا کے نیڑ دُور دا، گھر وچوں گھر گرگھیاں دئے دکھائیا۔

* ۲۳ پھلگن شہنشاہی سمت ۱ بھگت سَنگھ دے گرہ پنڈ پنج گرائیاں ضلع بھنڈا * *

کَلج کہے مینوں ڈر اک بھگوان، بھو باقی دتے چُکائیا۔ سَت سچ دامیٹ نشان، کوڑ گڑیارے دتی وڈیائیا۔ من واسنا کر سوان، چاروں گنٹ بھرمائیا۔ مورکھ گدھ کر آنجان، پتھر سگھڑ دتے رُلائییا۔ نام کلمہ بھلا کلام، کائنات دتی ہلائییا۔ سادھ سنت کر بدنام، دھیرج جت دتا تڑائیا۔ جگت مد دے کے جام، جماں دے ہتھ دتا پھڑائیا۔ سچا ملن نہیں دتا کسے نوں رام، اکھراں والے رام نال ناتے دتے کرائیا۔ ورن برن دے حرام، ساچی سرن نہ کوئے تکائیا۔ انتم ملے نہ کسے آرام، دین دُنی ہوئے دُکھدائیا۔ سب دی کرنی کر کے ناکام، کئے جیو دتے دکھائیا۔ گرہ گرہ اندر کر قیام، قسمت سب دی دتی بدلایا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیری ساچی سیو کما آیا۔ کلج کہے سری بھگوان نال میرا نہیں کوئی یدھ، نمانا ہو کے سیس جھکایا۔ ویدا دی مار کے بدھ، بدھیوان دتے بھلایا۔ کسے کول رہن نہیں دتا کجھ، خالی اندروں دتے کرایا۔ پڑا رہیا نہ لگ، لقمہ کیتی لوکایا۔ ایسے کارن گر اوتاراں پیغمبراں پُرکھ اکال لیا پچھ، حکم دے کے دُھر درگاہیا۔ کیوں مانو بوٹا رہیا سک، ہریاول نظر کوئے نہ آیا۔ سارے گئے جھک، نیوں نیوں سیس جھکایا۔ سب دا لیکھا گیا نک، مکمل تیری اوٹ نکایا۔ پُرکھ اکال ہو کے خوش، تھکی پشت پناہ لگایا۔ تسیں دیکھو کر کے چپ، بن اکھاں اگھ کھلایا۔ میں گرکھاں نوں لکھ چوراسی وچوں آپے لواں پچھ، دُجے دی لوڑ رہے نہ رایا۔ کایا مندر اندر جاواں گھس، آؤندا جاندا دیکھن کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر مہر نظر اٹھایا۔ کلج کہے میں اک سری بھگوان کولوں ڈردا، ڈنڈاوت وچ سیس نوایا۔ باقی سرشٹ سبائی ہردا، حد اپنی دتی دکھایا۔ جو مرضی سو کردا، قدرت قادر توں دتی بھلایا۔ جن بھگتاں چرنی پڑدا، نیوں نیوں سیس نوایا۔ بھگت دوارے باہر کھڑدا، آگے قدم نہ سکاں لکایا۔ جو سوہنگ ڈھولا پڑھدا، سری بھگوان رہیا منایا۔ میں اہناں دے در دا بردا، درویش ہو کے الکھ جگایا۔ دست جوڑ دست منگدا، بنیتی اک سنا یا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جنہاں کایا چولی آپ رنگ دا، رنگت پچھلی رہیا بدلایا۔

* ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت اپریم سنگھ دے گرہ سماں سر ضلع فیروز پور * *

سچ بنیتی سُن ارداس، ابناشی کرتا دیا کما نیدا۔ جن بھگتاں وسے سدا پاس، نرگن نروریر نراکار آسن لائیندا۔ جگ جنم دی پورب پوری کرے آس، ترشنا اور نہ کوئے ودھائیندا۔ کایا مندر اندر نرگن جوت کرے پرکاش، اندھ اندھیرا کوڑ چکائیندا۔ نجھرنا امرت دیوے بوند سوانت، اگنی تت سرب بھجائیندا۔ منزل چڑھا کے اپنے گھاٹ، محل اٹل اک دکھائیندا۔ آتم پر ماتم جوڑے نات، پاربرہم برہم میلا آپ کرائیندا۔ توں میرا میں تیرا دس کے گاتھ، سوہنگ ڈھولا سچ سنا نیدا۔ جھگڑا مکا کے ذات پات، دین مذہب ونڈ نہ کوئے دکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،

صاحب سوامی انترجامی ہر جن ساچے میل ملائیندا۔ جن بھگتاں پر بھ سُن بیتی، دین دیال دیا کمائیا۔ شبد ناد سنا کے بودھ اگادھ بھیو چکا کے پراپسنتی، مدھم بیکھری لیکھا رہیا مُکائیا۔ ناتا رہے کسے نہ پنڈتی، ملا شیخ مسانک سجن نہ کوئے اکھوائیا۔ گڑھ توڑ کے ہوئے ہنگتی، ہنگ برہم رہیا درٹائیا۔ کوڑی ممتامیٹ کے من دی، ممتاموہ چکائیا۔ دُرمت میل دھو کے تن دی، پنت پُنیت رہیا دکھائیا۔ کھیل مُکا کے نیتراٹھ دی، نچ نین کرے رُشنائیا۔ جھولی بھر کے نام دھن دی، بھنڈارا اکو اک دکھائیا۔ سزارہے نہ رائے دھرم ڈن دی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی سرنائیا۔ جن بھگتاں پر بھ سُن کے عرض، آرزو سب دی ویکھ دکھائیا۔ مہروان ہو کے محبوب کرے ترس، رحمت رحیم آپ کمائیا۔ جنم جنم دی کرم دی وچھوڑے والی میٹے حرص، دُھر داناتا لئے جڑائیا۔ دیناں دُکھیاں ونڈے درد، گرگھ گُر گُر گود اٹھائیا۔ شرع چھری کوہے کسے نہ کرد، قتل گاہ نہ کوئے دکھائیا۔ جودھا سورپہر بن کے مردانہ مرد، مدد کرے تھاؤں تھانیا۔ پُرکھ اکالا دین دیالا ہو کے پورا کرے فرض، فرائض اپنا آپ نبھائیا۔ نام ندھانا سنائے اپنی طرز، چار جگ دا لیکھا دئے چکائیا۔ مالک مقروض ہو کے لاپہ قرض، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن لہنا دئے چکائیا۔ جن بھگتاں پر بھ ویکھ کے انتر آتم خاص، خالص ہو کے دیا کمائیا۔ نچ آتم ہون نہ دیوے اداس، من چنتا دئے گوائیا۔ بھاگ لگا کے کایا پر بھاس، ساچی رُتھی رُت مہکائیا۔ لیکھا لکھ کے بن قلم دوات، پورب لہنا دئے چکائیا۔ کلج میٹ اندھیری رات، سَتجگ چن کرے رُشنائیا۔ گر اوتار پیغمبر جو گئے آکھ، شبد سندھیساں وچ سناٹیا۔ سو پورا کرے بھوکھت واک، واتا ورن دئے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے لئے ملائیا۔ جن بھگت جس دی کردے گئے اڈیک، نت نوت دھیان لگائیا۔ سو نظری آئے کایا مائی اندر نزدیک، دُور دُراڈا پنڈھ مُکائیا۔ بیڑا بٹھ دیا کرے لاشریک، شرکت کوڑی اندروں باہر کڈھائیا۔ مُجبت وچ دئے توفیق، تابعداری دئے جنائیا۔ جنم جنم دی آسا منسا پوری کرے امید، جگت ترشنا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیا۔ جن بھگتاں پر بھ آد جگادی رہیا جوڑ، جوڑی اپنے نال ملائیا۔ نرگن ہو کے سرگن جاوے بہر، نت نوت ویس وٹائیا۔ شبدی سرتی بٹھ کے ڈور، بندھن اکو دئے دکھائیا۔ لیکھا چکا کے کایا مائی گور، زور اپنا اک پرگٹائیا۔ کر پرکاش اندھیرے گھور، سچ چاندنی کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، ہر جن دیونہار وڈیائیا۔ جن بھگتاں پر بھ پوری کرے خواہش، لکھ چوراسی وچوں ویکھ وکھائیندا۔ جگ جنم دیاں وچھڑیاں کرے تلاش، گھر اپنے بہہ بہہ ڈیرہ لائیندا۔ کلجک میٹ اندھیری رات، رتڑی اپنے نام رنگائیندا۔ ایٹھے اوتھے دو جہاناں دیوے ساتھ، سنگی اکو اک اکھوائیندا۔ لہنا دینا چکا کے مستک ماتھ، بھیو ابھیدا آپ کھائیندا۔ آتم برہم دس کے ساچی ذات، کھتری براہمن شوڈر ویش ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ جنم جنم دے انتر بدل دیوے حالات، جیون وچ جیون اپنا آپ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دی پوری کرنہارا آس، آسا منسا سب دی پور کرائیندا۔ جن بھگت پاربرہم پت پر میشور جو رہے تک، تقویٰ اکو اپر رکھائیا۔ حقیقت جھولی پائے حق، حاکم ہو کے ڈھردر گاہیا۔ سچ دوارے لئے سد، نام سنیہڑا اک سنائیا۔ لوک مات کوڑی کریا دینی چھڈ، جوٹھ جھوٹھ ناتا دئے تڑائیا۔ نو دوارے پار کر کے حد، سکھمن ٹیڈھی بنک پینڈا دئے مکائیا۔ ایڑا پنگل جائے ڈھٹھ، منو آ من نہ کوئے پترائیا۔ جھگڑا مکا کے تیرتھ اٹھسٹھ، امرت سچ سروور دئے نہائیا۔ شبد سنائے ناد ڈھن آتمک انحد، اکھراں والی نہ کوئی پڑھائیا۔ ساچی جوت جگا کے لٹ لٹ، نورو نور کرے رُشائیا۔ دھرم دوارا کھول کے ہٹ، وست اموک اک ورتائیا۔ ڈھردر گاہی دے کے برہم مت، ودیا اپنی دئے سمجھائیا۔ توں میرا میں تیرا بھگت بھگوان سانجھا بن جائے جس، وید پُران شاستر سمرت جس دا ڈھولا گائیا۔ دوئے لوچن بند کر کے انتر کھولے اگھ، آخر اپنا مندر دئے وکھائیا۔ جس گھر سوامی ٹھا کر پاربرہم پت پر میشور پروردگار سانجھا یار نرگن جوت بن ورن گوت پُرکھ اکالا دین دیالا رہیا دس، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن دے کے ساچا اپنارس، رستہ اکو دئے درڑائیا۔ جن بھگت جس دا ویکھدے رہے رستہ، زمیں اسماناں دھیان لگائیا۔ سو پُرکھ اکال دین دیال کایا اندر مندر ملے ہسدا، وڈشان والی ہستی نظری آئیا۔ بھریا بھنڈارا دیوے ڈھر دے جس دا، وست اموک جھولی پائیا۔ تیر نشانہ کر کے اگئی اگھ دا، آخر اپنے نال ملائیا۔ لکھ چوراسی وچوں رکھدا، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مارگ دس کے سچ دا، سچا رستہ اک وکھائیا۔ جن بھگتاں جس دی سدا سدا سد رکھی اوٹ، اوڑک اپنے نال ملائیا۔ من واسنا کڈھے کھوٹ، کوڑی کریا دئے مٹائیا۔ شبد اگئی لا کے چوٹ، سوئی سرتی لئے اٹھائیا۔ ہوئے ہنگتا رہے نہ روگ، سنجوگی ڈھر دا میل ملائیا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم دے کے

ساچی چوگ، چغلی نندیا توں باہر کڈھائیا۔ جھگڑا چکا کے لوک پر لوک، سچ سلوک اک سناٹیا۔ دین دُنی دار ہے نہ ہر کھ سوگ، چنتا غم دے مُکائیا۔ چرن پریتی بخش کے ساچی کھوج، مُفت اپنا درس دکھائیا۔ انتر آتم کر کے بودھ، بُدھی توں پرے کرے پڑھائیا۔ ساچے نام دا دے کے جوگ، جگت جوگیاں توں لئے جُھڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے لئے ترائیا۔ جن بھگت جس دی کردارہیا کھچ، بن رسنا جہوا بٹی دند ڈھولا گائیا۔ سو پُر کھ اکال نرگن رُپ رہے سدا وچ، وچلا بھيو دے کھلائی۔ امرت میگھ برس کایا دیوے سنج، ہریاول اپنی دے پرگٹائیا۔ پھل پھل پھلواری مولے نت، مہک مہک وچوں پرگٹائیا۔ ٹھکوری مول نہ پائے چت، چیتن سرتی دے کرائیا۔ نرگن نرگن بنیا رہے ہت، آتم پر ماتم وجدی رہے ودھائیا۔ سدا بسنتی رہے تھت، گھڑی پل ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ پوری کر کے اچھ، آسا دے بُجھائیا۔ وست امولک پا کے بھچھ، بھکھک دے وڈیائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا سوامی آئے دس، اندھا نظر کوئے نہ آئی۔ مالک ہو کے خالق ہو کے پتی پتونتا ملے اک، اینکارا بے پرواہیا۔ جنم جنم دالہنا دینا دے نَجھ، کرم کانڈ دا لیکھا دے مُکائیا۔ گھر وکھا اپنا اندٹھ، سچ دوارے دے کُکائیا۔ جتھے کدی نہ بدلے پٹھ، کروٹ والی کھیل نہ کوئے کھلائی۔ آد جگاد جگ چو کڑی جن بھگتاں درشن دیوے نت، نر نرائن سچا شہنشاہیا۔ گرگھ گود اٹھائے پت، پت پر میثور اپنی گود اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوار ساچی دھار ہر نرنکار بن اکھراں بن پتھراں بن ستھراں بن قلم شاہی کاغذ گرکھاں لیکھا دیوے لکھ، جس دا لیکھ نہ کوئے بدلایا۔

* ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت اناظر سنگھ دے گرہ پنڈ ماڑی مُصطفا ضلع فرور پُر * *

سری بھگوان جو لیکھا کایا جھگی، جھگا اپنے دے دکھائیا۔ جس دا کھیل سدا چوہ جگس، جگ جگ وجدی رہے ودھائیا۔ اوہ جن بھگتاں اندروں بدل دیوے بُدھی، بُدھ بیک آپ کرائیا۔ نام بھنڈارا دیوے رگیں، مُٹھاں نال نہ کوئے ورتائیا۔ تساں پھرنا لوک مات اڈی اُچی، اُنچ اگم اتھاہ دیوے سرنائیا۔ تہاڈی آتم کر کے سُچی، سنجم اکو دینا سمجھائیا۔ سدا لگی رہے انتر رُچی، رچنا اپنی دے دکھائیا۔ دُوبے دی کرنی پئے نہ بُتی، در دوار منگنا پئے نہ تھاوں

تھانیا۔ سرت اٹھوے سٹی، آلس نندرا دمے گوائیا۔ پہلے سمت ہُن بدن لگا رتی، بھل بہار اگلی لئے پرگٹایا۔ تئیں تاو دینا مچھیں، مشکل سب دی حل کرایا۔ گرگھ سوانی رستیوں رہے کوئے نہ گھتھی، مارگ اکو دئے جنایا۔ وچھوڑے وچ نہ رُٹھی، رُٹھیاں لئے منایا۔ تئساں کیہڑی سزا لینی لٹک کے پُٹھی، پُٹھیاں توں سدھے دئے کرایا۔ جگت اندھیرے دی اوڈھ رہی مکی، مکمل اپنا درس دکھایا۔ تہاڈے گھراں توں کھا کے رُکھی سکی، سکھ تہانوں دئے اُپجایا۔ سدا سہیلا اک اکیلا گودی رہیا چھی، چوکنا ہو کے دیکھ دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ پُرکھ اکال جو کایا اندر سدا سدا رہیا لگ، جگ نیتز نظر کسے نہ آیا۔ دیون لگا تھوڑا کچھ، خواہ مخاہ اپنی دیا کمایا۔ پنڈت کتے کھان پین توں نہ جائیں رُس، سچ سندیشہ اک درڑایا۔ سب دے انتر بخش کے اکو اوٹ، سہارا اکو دئے دکھایا۔ ہووے پرکاش بن تیل باقی جوت، کملاپاتی کرے رُشانیا۔ اگے چنتا کرن دی لوڑ رہے نہ سوچ، سچ اپنا رنگ چڑھایا۔ جیسہڑا تہاڈے کایا مائی بھانڈے رہیا پوچ، دست آپے دئے لکایا۔ تئساں کیہڑا پینڈا مارنا جو جنال والا کوس، دُور ڈراڈا آپے ہوئے سہایا۔ دیا کمائے تہاڈے بہہ کے کایا کونے گوش، گوشٹ اپنی دئے سناپا۔ پر م پُرکھ اگے رہے نہ کدے خاموش، خوشخبری اپنی دئے درڑایا۔ جو چار جگ ہو یا رہیا روپوش، پیش ہو کے پشت پناہ ہتھ رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار مان وڈیایا۔ سری بھگوان جو اندر لگیا رہیا چُپ، بچن بلاس نہ کوئے جنایا۔ وڈیا رہے اندھیرے گھپ، اپنا آپ چھپایا۔ وچھوڑے دادیندا رہیا ڈکھ، برہوں وچ ستایا۔ اوسدا اگلا پینڈا رہیا مک، مکمل اپنا رنگ چڑھایا۔ سنت سہیلے گرگھ سجن بھگت بھگوان گرہ اپنے لے جائے چک، گرہ اپنی وچ لکایا۔ جنہاں گالئی اک تک، دُھر دے تغے دیوے شہنشاہیا۔ سنگر بچن کوئی مکھیں بھریا نہیں ٹھک، لعنت والا روپ نہ کوئے بنایا۔ ناتا جوڑ کے پتا پت، وصیت سچ دی دئے لکھایا۔ جئناں چر گرگھ نہ ہوون خوش، خوشی ملے نہ کوئے وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر سر اپنا ہتھ لکایا۔ کایا جھگی کہے میں پڑدا دینا پاڑ، کفنی رہن کوئے نہ پایا۔ پر بھونوں لگیا نہیں رہن دینا وچ کسے جھاڑ، من برکھ نہ کوئے چھپایا۔ پڑدے والی رہن نہیں دینی آڑ، اڑ کے نال باہر دینا کڈھایا۔ جئناں چر پرکاش کرے نہ ناڑ ناڑ، اناڑی اس دا ناں دینا پرگٹایا۔ پھر سنت سہیلے دیکھے وارو وار، چاروں کٹ کھوج کھوجایا۔ بے اعتباراں نوں ضرور دیوے اعتبار، بے پریتیاں نوں پریت والے بنایا۔

غیاں وِچ ہووے غنوار، خوشیاں وِچ خوشی رنگ وکھائیا۔ جن بھگتو پر بھ دی ویکھدے جاؤ بہار، رُت آپے دے مہکائیا۔ صدیاں دے وچھڑے میلے وِچ سنسار، جُگاں دے لہنے رہیا چُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، شبدری دھار کرے بے دار، بے پرواہ اپنا پڑدا لاہیا۔

* ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ا جگیر سنگھ، ایشور سنگھ، گردیال کور دے گرہ پنڈ ماڑی مُصطفا ضلع فروزپُر *

جن بھگت کہے پر بھ اگے نہ رہے وچھوڑا، وچھڑیاں میل ملائیا۔ بنا بھگت بھگوان کدے نہ سوہے جوڑا، جگ چوڑی دے گواہیا۔ پُرکھ اکال کہا جن بھگتو ہن سسے اُپر لا کے ہوڑا، نرگن سرگن کھیل دتا وکھائیا۔ بھگت پریم پاربرہم ہو کے بہڑا، نرگن نرویر ویس وٹائیا۔ لکھ چوڑاسی جواب دے کے کورا، کافر دسی لوکائیا۔ گرگھ اٹھا کے بازکا چھوہرا، جو بن دھر دارنگ رنگائیا۔ کلج کوڑ کڑیا کٹ کے اندھ گھورا، سچ نور دتا چکائیا۔ جھگڑا مکائے جگت واسنا چورا، چوڑاسی بندھن رہے نہ رایا۔ شبد اگئی دے کے توڑا، پُریاں لوآں برہمنڈاں کھنڈاں پار لنگھائیا۔ ہر جن کر کے بھاگ متھورا، متھیا سرشٹی وچوں آپ کڈھائیا۔ جو گر اوتار پینمبر نرگن دھار گایا دوہرا، دوہری دھار بن کے اپنا کھیل وکھائیا۔ جگت سرشٹی بن سار پاشے بدل دیوے مہرا، مہر اپنا نام لگائیا۔ کھیل کر کے ہور دا ہورا، ہوکا دے کے دے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، خالق خلق ویکھ وکھائیا۔ جن بھگت کہے پر بھو تیری کدی نہ رہوے یاد، یادگار نہ کوئے بنائیا۔ ساچا کھیڑانہ ہووے آباد، عبادت سمجھے نہ کوئے لوکائیا۔ بن بھگتاں لوک مات ہو جاویں برباد، نشانہ رہن کوئے نہ پائیا۔ کسے کم نہ آوے تیرے بچھنڈ داراج، جہاں چر گرگھ رعیت نہ لئیں بنائیا۔ کلج اتم سانوں دے جواب، دھر دے مالک دھر دی منگ منگائیا۔ سیری بھگوان کہے گرگھو میری سُنو اگئی آواز، نام سندیشے وِچ جنائیا۔ ورن برن ذات پات جگت سماج توں کر کے آزاد، سدھا اپنے نال ملائیا۔ بھو کھلا کے بودھ اگادھ، دھر شبد کراں پڑھائیا۔ گرگھ بھلوڑی دا موالے باغ، مالی ہو کے ویکھاں چائیں چائیا۔ نرگن جوت جگا چراغ، اندھ اندھیرا دیاں گوائیا۔ کلج

کوڑی ترشامیٹ کے آگ، کپٹ کٹمب دیاں کھپایا۔ شاہو بھوپ بن کے راجن راج، تھم اکو اک سنایا۔ سچ دوارے دے کے دھرم خطاب، مخاطب ہو کے اپنا تھم منایا۔ لیکھے لاکے تہاڈا آداب، ادب نال سچ دوارے دیاں ٹکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں لیکھا دے مکایا۔ جن بھگت کہے پر بھ تیتوں جانے کون، لوک مات تیرا رنگ روپ نظر کسے نہ آیا۔ بھگت سہیلے تیرے پریم پیار دے ڈھولے گاؤن، گن گات خوشی منایا۔ دوس رین اٹھے پہر آتم انتر دھیاون، دھیان تیرے وچ ٹکایا۔ آتما تیرے پریم پیار وچ پرچاؤن، دوجی منگ نہ کوئے منگایا۔ دھر دے حکمے اندر کلجگ انت گرکھ سنت تیتوں تیرا پکوان آئے کھواؤن، کھلا بھنڈارا تیرے ہتھ پھرایا۔ چار جگ دے بھکھیا تیتوں آئے رجاؤن، رضا وچ چل کے سچ دوارا مل کے بل اپنا آپ دھرایا۔ تیرا وادھا آئے ودھاؤن، تیرا نام آئے جپاؤن، توں میرا میں تیرا ڈھولے گا گا خوشی منایا۔ سوئی دُنیا آئے اٹھاؤن، ست سروپ تیرا روپ آئے پرگٹاؤن، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے تیری دھار وچ اپنی دھار ملائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، چار جگ سنگر ست ستواد دینا درڑایا۔ جن بھگت کہے پر بھو تیری بنا بھگتاں کس دے نال یاری، یارانہ حق نہ کوئے لگایا۔ لکھ چوراسی ہوئی بے اعتباری، بے اعتبارا تیتوں رہے بنایا۔ توں نظر نہ آویں کسے جگت اکھ سنساری، دوئے لوچن دیکھن کوئے نہ پانیا۔ چار ورن اٹھاراں برن نیتز نین نیر وہاون دھاری، دھرنی دھرم رہن کوئے نہ پانیا۔ ٹھا کر سوامی دھر دے داتے من واسنا تیری دُنیا بنی تیری پُجاری، آتم پر ماتم تیرا دھیان نہ کوئے لگایا۔ تیری جوت اکالن بن بھگتاں سدا رہے کواری، سجن میت مِتر نہ کوئے بنایا۔ اٹھ دیکھ کلجگ انت رین دے اندھیاری، ساچا چند نور نہ کوئے چوکایا۔ جن بھگت تیرا راہ تگن رین دوس دہاڑی، پل پل پلک پلک بدلایا۔ توں دیونہارا دین دیاں درس دیداری، دیاوان دیا دے کمایا۔ دیکھیں بھگتاں نال نہ کریں غداری، گداگر ہو کے گھر گھر پھیرا لینا پانیا۔ تیرے چرن کول سدا نمسکاری، نیوں نیوں لاگن پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے نام خُماری، خوشامد اور رہے نہ رانیا۔ جن بھگت کہن پر بھو تیرا کیہڑا سنگی، چار کُنٹ دہ دشا نظر کوئے نہ آیا۔ پیار مُجت تیتوں دیوے کوئی نہ منگی، خالی پھریں تھاون تھانیا۔ پُرکھ اکال کہا میں بھگتو بڑا ڈھنگی، طور طریقہ اپنے ہتھ رکھایا۔ ساری دُنیا نالوں میتوں تھوڑی سکھی چنگی، جو سکھیا وچ رکھایا۔ ناتا توڑ کے

خانہ بندی، بندگی والے بندے لوں اُپجائیا۔ جنہاں دے انتر کوڑ واسنا رہے نہ گندی، سگندھی نام دیاں بھرائیا۔ مان دے کے وِچ وِرجھنڈی، برہمنڈی کراں رُشائیا۔ پندھ مُکا کے جیرج انڈی، اُتہج سبتج کھہڑا دیاں جھڈائیا۔ سچ پریم دادے کے اک انندی، اند اند وِچ کُٹائیا۔ ساچا سوہلا دس کے چھندی، اگم اتھاہ کراں پڑھائیا۔ بھگت سُمیلے بنا کے آپ بھینگی، بُجھاں توں لوں اُٹھائیا۔ سدھا مارگ دس کے ڈنڈی، ڈنڈوت اکو دیاں جنائیا۔ جن بھگتو تہاڈی آتما کدے رہے نہ رنڈی، پر ماتم ہو کے کنت سہاگی لئے پرنائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، آد جُگاد دین دیاں سدا بخشندی، بخشش رحمت آپ کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، دست امولک دیوے بنا مُنہوں منگی، اند تھڑی دولت آپ ورتائیا۔

* ۲۴ پھلن شہنشاہی سمت ابھاگ سنگھ دے گرہ پنڈ ماڑی مُصطفا ضلع فروزپُر * *

دُرباشے کہا سُن ناتھ ترلوکی، کرشن دیاں جنائیا۔ کس پدھ بنا بھگتی بھگتاں اندر جگے جوتی، پرکاش کرے رُشائیا۔ سرتی اُٹھے سوتی، نام شبد وجے شنوائیا۔ چڑھن منزل چوٹی، انتر پندھ مُکائیا۔ واسنا نکلے کھوٹی، سگندھ نظری آئیا۔ جنم کرم رہے نہ روگی، دُکھڑا درد مٹائیا۔ ملے میل سنجوگی، وچھوڑا دئے چُکائیا۔ بنا پئے نہ جوگی، ون کھنڈ پھیرا پائیا۔ بن پڑھیاں آوے سو جھی، سمجھ ملے پترائیا۔ ٹھا کر ملے مویجی، مل کے رنگ چڑھائیا۔ نام ندھان دیوے بودھی، بُدھی توں پرے سمجھائیا۔ چھی رکھے گودی، سر اپنا ہتھ کُٹائیا۔ سری بھگوان کہا او دُرباشے ایہہ بھاؤ جانے کوئے نہ لوکی، پر لوک دئے ڈھائیا۔ جس اُپر مہروان ہو کے سری بھگوان نرگن دھار سرگن بن کے کھا جاوے روٹی، رٹے دو جہاناں دئے مُکائیا۔ اوہناں پڑھنی پئے نہ پوتھی، پُستک بغل نہ کوئے اُٹھائیا۔ بُدھی ہوئے نہ تھوتھی، سوچھ دئے کرائیا۔ بھاگ لگے کایا لو تھی، چم درشی وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ کرشن کہا سُن دُرباشا رکھی، رکھیشتر دیاں جنائیا۔ سری بھگوان دی دھار تکھی، جگ چوکڑی سمجھ کسے نہ آئیا۔ بہباریک نئی نیتر نین نہ کوئے تکائیا۔ جو جگ چوکڑی دیونہار اگئی چٹھی، شبدی ونڈ نہ کوئے کرائیا۔ کرے کھیل اند تھئی، بھيو ابھیدا اپنے وِچ چُھپائیا۔ جگ چوکڑی بدلدار ہے متی، سال بسالا

دے کھپایا۔ لیکھا جانے اپنی تھتی، وارتا دُھر دی آپ وڈیایا۔ کلج انت سِری بھگونت تیرے ورگے بھگت بناوئی اپنی سکھی، ساکھیات اپنی دیا کمایا۔ اوہناں دی دھار جانی لکھی، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ گوہند دی دھار ہونی بیس اکی، ویہہ اکیہ پندھ مُکایا۔ جیسہڑی دات کسے نہیں دتی، سو پُرکھ اکال دینی ورتایا۔ ویکھیں ٹوں وی کریں کوئی نہ چھیتی، چھتی راگ نہ کوئے وڈیایا۔ میرے بچن دی سمجھیں نیکی، نراکار ہو کے دیاں سمجھایا۔ صاحب سلطان دی اک ٹیکی، ٹکلی اکو وچ لگایا۔ لہنا چکنا سوڈھی بیدی، وید شاستر دین گواہیا۔ پُرکھ اکال آؤنا دُھر دا بھیدی، بھو اپنا دے کھلایا۔ بھگتاں بنا جیتی، گرگھ لے جگایا۔ ساری سرشی رہے وینہدی، بدھی سمجھ نہ کوئے سمجھایا۔ ریتی بنائے دھر دے نیہوں دی، ناتا اپنے نال رکھایا۔ دھار بخش امرت میہوں دی، اگنی تے دے بُجھایا۔ مُجّت پاپتا پیو دی، پوت سپوتے گود اٹھایا۔ شرینی دے کے دُھر دے گھیو دی، گھرت ساچا لے اُچھایا۔ ایہہ کھیل اگنی دیو دی، جس نوں دیوت سُر سیس نوانیا۔ ایہہ دھار نہیں کیوں دی، قسمت جن بھگتاں دے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد بخشنہار وڈیایا۔ دُرباشے کہا پر بھو کی اوہ گرگھ ہوون سنت بھگت، بھگوان دے جنایا۔ سِری بھگوان کہا اوہناں دے انتر دیواں اکو منت، منتو سب دا حل کرایا۔ دُرباشے کہا کی پچھان ہووے وچ جیو جنت، کس پدھ کریں رُشٹایا۔ کرشن کہا اوہناں دا میلا انت ہووے سِری بھگونت، ناتا پُرکھ اکال جڑایا۔ کسے دوارے کرن نہ منت، سیس اور نہ کوئے جھکایا۔ جنم جنم دی میٹ کے چنت، دُکھ درد دین گوانیا۔ سدھے سکھنڈ دی جان سمت، دوجا راہ نہ کوئے تکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اوہناں دیوے مان وڈیایا۔ دُرباشے کہا کی اوہ جین تیرا نام، کرشن کہہ کہہ خوشی منایا۔ کرشن کہا نہیں اوہ سمرن سِری بھگوان، جو میرا پتا مایا۔ میں تئاں والا نشان، تھر رہن کوئے نہ پانیا۔ اکھراں والا دے کے گیان، گیتا گن جانا سمجھایا۔ جس نوں پڑھ کے ملے مہروان، مُجّت میل ملایا۔ اوہ داتا دانی دیونہارا دان، جن بھگتاں دیا کمایا۔ میں پدر دا کھادھا پکوان، اوہ دلدری سارے پار کرایا۔ جنم جنم دی میٹ کے کان، کائنات وچوں باہر کڈھایا۔ چرن بھومکا دے کے سچ استھان، سچ دوارے دے کھایا۔ جتھے دُرباشا کوٹن کوٹ کرشن بیٹھے سیس نوان، گوپیاں والی راس نہ کوئے دکھایا۔ نہ جمنائشان، گوکل بندرا بن نہ کوئے وڈیایا۔ نہ بنسری دھنکان، نہ مدھر دھن سنایا۔ نہ گوآں دا چرواہا گوآں جائے چروان، نہ نچھڑے

موڑ مڑائیا۔ نہ چلہ تیر کمان، نہ رتھ بنے رتھوہیا۔ نہ ارجن بھیم نوجوان، نہ دریودھن ظلم کمائیا۔ نہ دُرباشے ورگے پھرن وچ بیابان، نہ کوئی پٹی پیٹ بندھائیا۔ نہ کوئی من دسے شیطان، نہ شرع دسے لڑائیا۔ نہ ودیا والا گیان، نہ اکھراں والی پڑھائیا۔ نہ کوئی لین دین والا امتحان، پاٹھشالا نہ کوئے دکھائیا۔ نہ کوئی بردھ بال جوان، نہ کوئی سُر پیر چترائیا۔ نہ کوئی تٹاں والا بھگوان، دُرباشیا نرگن نوری جوت جوت رُشنائیا۔ سو سہج سُبھاؤ کر کرپا بھگتاں ملے آن، ملنی جگدیش اپنے نال کرائیا۔ دُکھیاں دا دُکھ ونڈا کے کھا جائے کپوان، پاک پوتر دو جہان دے کرائیا۔ دُرباشے کہا کی اوس ویلے اوس دا ہووے نام، میٹوں دے سمجھائیا۔ کرشن کہا اوہ آتم پر ماتم ہو کے ڈھولا گائے اپنا سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھاگ سب دے جھولی پائیا۔ سب دا بدل دیوے ودھان، وادھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرکھاں کر جائے کلیان، اک اکلّا کلا لیکھے لئے لگائیا۔

* ۲۴ پھگن شہنشاہی سمت انرائن سنگھ دے گرہ نہال سنگھ والا ضلع فروزپور * *

جن بھگت کھج انتم چکے لیکھا، پرم پُرکھ پر ماتم آتم لہنا دینا دے چکائیا۔ جنم جنم دا کرم کرم دا میٹے بھرم بھلیکھا، پت پر میثور بے پرواہ جگ جنم دے وچھڑے لئے ملائیا۔ صاحب سوامی انترجامی اکو بن کے دُھر دانیتا، نر نرائن نر ہر اپنی گود اٹھائیا۔ ترے گن مایا اگنی تت پنچ تت نہ لائے سیکا، امرت میگھ نچھر جھرنا انرس اپنا دے چوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن دیکھے تھاؤں تھائیا۔ جن بھگتاں لہنا دینا چکے لوک مات، نرگن سرگن دے چکائیا۔ نام بھنڈارا اگنی وست دُھر دی دیوے دات، دیاوان اپنی دیا کمائیا۔ من واسنا کوڑی کرپا ہوئے ہنگتا میٹے اندھیری رات، نچ نیتز گیان لوچن ست جوت کرے رُشنائیا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم پار برہم برہم دس اگنی گاتھ، بودھ اگادھا شبد انادا دُھن آتمک کرے شنوائیا۔ ساچی منزل پوڑی چٹھائے اپنے گھاٹ، نو دوار جگت واسنا من مت بدھ لیکھا دے مکائیا۔ میل ملے دیا کماے پرم پُرکھ ابناش، شاہ سلطان والی دو جہان چرن کول دے سرنائیا۔ گرہ ماٹی ہائی ساڈھے تن ہاتھ، کایا بنک اندر کھول بجر کپائی تاک، پڑدا اولہا دُئی دویتی شرع شریعتی دے گوائیا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا، نرگن

نروریر نرکار نرکار نظری آئے ساهیات، بن اکھاں پر تکھ رُپ گوسانیا۔ جن بھگتاں اندر سچ دوارے کر کے اپنا واس، نج آتم نجانند پرمانند اپنا دئے
 وکھانیا۔ بن تیل باقی نرگن جوت کر پرکاش، جوتی جاتا ڈگمگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت جن بھگتاں ہوئے
 سہانیا۔ جن بھگتاں پر بھ دیونہارا مان، چرن کول دئے سرنانیا۔ ناتا توڑ کوڑی کریا جہان، من واسنا باہر کڈھانیا۔ بدھی دارہن نہ دیوے گیان، بودھ اگادھ
 کرے پڑانیا۔ چوڈاں ویدیا کر خیران، حرف اپنا دئے سمجھانیا۔ جس دی صفت کرے شاستر سمرت وید پُران، انجیل قرآن کھانی بانی ڈھولے گانیا۔ جو گر
 اوتار پیغمبر دے کے دان، دست امولک گوپی کاہن جھولی پانیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی سنت سہیلے نرگن سرگن دیکھے آن، لکھ چوڑاسی وچوں جن بھگت
 پیارے اپنے رنگ رنگانیا۔ مایا متا کوڑی کریا ہوئے ہنگتا توڑ مان ابھمان، پریم پریتی ساچی نیتی سچ محبوب مُجت وچ سمجھانیا۔ دُھر داشد نام ندھان سنا پتی
 دُھنکان، سوئی سرتی آلس نندرا غفلت وچوں باہر کڈھانیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا جن بھگتاں اُتے ہوئے مہروان، دیاوان ہو کے اپنی دیا کمانیا۔ توں میرا میں
 تیرا سوہنگ شبد دس کے ساچا گان، سینا رام گوپی کاہن اِکو رنگ دئے رنگانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں کر نہارا پچان، لکھ
 چوڑاسی کوٹن کوٹ جیو جنت گھٹ بھیتز کایا مندر اندر ویکھ وکھانیا۔ جن بھگتاں پر بھو جگ جگ وردا، ناتا آتم پر ماتم جوڑ جڑانیا۔ بھيو گھلاوے اپنے گھر دا، گھر
 گھر وچوں اپنا پڑا دئے چکانیا۔ اِشان کرا کے ساچے سر دا، دُرمت میل دئے دھوانیا۔ جس گرہ اِکو دیک بلدا، سو مندر دئے سہانیا۔ لیکھا مُکا کے جل
 تھل دا، سر اپنا ہتھ لکانیا۔ مان دوا کے نہیل دھام اٹل دا، سچھنڈ دوارا اِک وکھانیا۔ جن بھگت انتم انت سری بھگونت جوتی جوت ردا، دوجا حصہ ونڈ نہ
 کوئے ونڈانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگادی ایکا ہر، ہر جن ساچے اپنے رنگ رنگانیا۔ جن بھگتاں جگ چوکڑی پر بھو دیونہار لہنا،
 دیونہارا اِک اکھوانیا۔ درس کرائے اپنے نیناں، دوئے لوچن سمجھ کسے نہ آنیا۔ ناتا توڑ کے جگت واسنات پت بھائی بھینا، ساک سجن سین آپ اِکو اِک
 اکھوانیا۔ تن وجود کایا ماٹی خاکی نام بھوشن پائے ساچا گہنا، پریم رنگن رنگ رنگانیا۔ ساچے دھام اگم بھومکا ہر سرنائی دسے بہنا، کوڑی مجلس نہ کوئے وکھانیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن سنت سہیلے گرکھ سنت فقیر صوفی سرتی شبد نال اُٹھانیا۔ جن بھگتاں پر بھ کر نہارا جنم جنم دا

پورا جوگ، جگتی جگت جگدیشر آپ جنایا۔ آتم درسی دیونہارا درس اموگھ، گھر مندر ساچے اندر کرے رُشانیا۔ بھاگ لگا کے کایا مائی ساچے کوٹ، کوڑ کُٹمب اندروں باہر کڈھانیا۔ شبد انادی لا کے چوٹ، چیتن سرتی دے کرایا۔ پریم پیار پریتی اندر دے اپنی کھوج، پڑدا اولہا دے اُٹھانیا۔ کر پرکاش نرمل جوت، جوتی جوت کرے رُشانیا۔ ناتا توڑ کے ورن گوت، اِکو برہم دے سمجھانیا۔ نام نُماری اندر کر کے مدہوش، جگت نشیاں توں دے بچانیا۔ صاحب سوامی انترجامی گھٹ بھیتگرہ مندر آتم پر ماتم درشن دیوے روز، نت نوت نر نرائن اِکو نظری آئی۔ بھاگ لگا کے پنج تت چونغ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگت سہیلے گر چیلے اپنی گود اُٹھانیا۔ جن بھگتاں پر بھو دیونہارا راہ، رہبر ہو کے دیا کمائیا۔ منزل اِکو دے دکھا، پاندھی ہر جن لئے بنایا۔ نام ندھانا دے کے اپناناں، ناؤں نر نکارا دے درڑانیا۔ پار کرائے جل تھل اسگاہ، برہمنڈاں کھنڈاں اُپر دے چڑھانیا۔ جتھے سورج چند نہ کوئے رُشنا، منڈل منڈپ نہ کوئے وڈیانیا۔ لکھ چوڑاسی چار ورن اٹھاراں برن دے کوئی نہ ناں، حصیاں والی ونڈ نہ کوئے ونڈانیا۔ سچکھنڈ دوار حق مقامے دستگیر پروردگار نور خدا اِکو سو بھارہیا پا، جلوہ گر نور نظری آئی۔ جو آد جگاد جگ چوکڑی جن بھگتاں نالوں کدے نہ ہووے جدا، وکھرا گھر نہ کوئے بنایا۔ کلجگ انت سری بھگونت نرگن دھار ہو کے ملیا آ، آپ اپنا پڑدارہیا اُٹھانیا۔ مہروان محبوب مہجت وِج بنیا ملاح، نیا نوکا نام بیڑا اپنا دے دکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دیونہارا سدا ٹھنڈی چھاں، سر اپنا ہتھ لکائی۔ جن بھگتاں کلجگ انتم حقیقت وچوں دیوے حق، وست امولک جھولی پائی۔ جو منزل منزل پاندھی بن کے گئے تھک، سنجگ تریتا دواپر کلجگ چلے واہو داہیا۔ جگت و دیا پڑھ پڑھ گئے اک، عقل بدھی چلی نہ کوئی چترانیا۔ پھر پھر تھکے تیر تھ ت، اٹھسٹھ بھجے واہو داہیا۔ کھوجدے رہے جگت دوارے مٹھ، مسیتاں وچوں مسلہ حل نہ کوئے کرائیا۔ جاں دیکھیا تلیا بُجھیا پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی کایا مندر اندر دے سمر تھ، گھٹ بھیتگرہ بیٹھا سو بھاپائی۔ جس دا آتم نے گاؤنا جس، من دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ سو صاحب سوامی بھگتاں ہو کے دس، واسطہ اپنے نال جڑانیا۔ کلجگ کوڑی نیند وچوں کھول جاوے اٹھ، آلس رہن کوئے نہ پائی۔ ساکھیاں درس دکھاوے پر تکھ، پاربرہم پت پر میشور پڑدا دے اُٹھانیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں لئے رکھ، رائے دھرم نہ دے سزانیا۔ چرن پریتی ساچی نیتی دُھر دا مارگ دس، دہ دشا چار کُنٹ دا لیکھا دے مکائیا۔ پاربرہم میل ملائے

ہسّ ہسّ، ہستی وچوں ہستی دے بدلائیآ۔ جن بھگتاں گرکھاں پریمیاں نال رنگ کے اندروں رت، رتن امولک ہیرے رُپ دے دکھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دیاوان اک سمرتھ، اکھ گھر گھر دے جگائیآ۔

* ۲۴ پھگن شہنشاہی سمت ۱ سنت کور دے گرہ پنڈ نہال سنگھ والا ضلع فرورپڑ *

سری بھگوان جن بھگتاں آتم کرے پیاری، انتر انتر ویکھ دکھائیندا۔ دھرم رکھے نہ کوئے نرناری، تن وجود اپنے حکم چلائیندا۔ چرن پریتی دُھر دی نیتی سچ دسی خُماری، خالص اپنا رنگ رنگائیندا۔ کوڑی کریا مایا مٹا ہوئے ہنگتا ڈرمت میل دیوے اتاری، اتم سریشٹ اپنا نام جپائیندا۔ ساچے در سنت سہیلے نام ونج دے کر وپاری، وست امولک کایا گوک آپ لکائیندا۔ نرگن جوت جگ نرنکاری، اندھ اندھیرا دُور کرائیندا۔ شبد اناد دے پئی دُھکاری، بودھ اگادھا بھو گھلائیندا۔ آگے منزل رہے نہ کوئے دُشواری، دُور ڈراڈا پنڈھ چکائیندا۔ محل اٹل دیوے اُچ مناری، سچھنڈ ساچے سو بھاپائیندا۔ جتھے وسے آپ نر نرائن نرنکاری، سو بھگتاں در سہائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سر اپنا ہتھ لکائیندا۔ جن بھگت کوئی بھو نہ جانے مدین نر، نر نرائن وڈی وڈیائیآ۔ جنہاں دکھائے اپنا گھر، گرہ کوڑا دے تجائیآ۔ جنم جنم دامیٹ کے ڈر، بھے بھیانک وچوں باہر کڈھائیآ۔ آتم پر ماتم جوڑ کے لڑ، ناتا دو جہان دکھائیآ۔ سو گرگھ سنت سہیلا ساچی منزل پوڑی جائے چڑھ، جتھے گر اوتار پیغمبر پر بھو دوارے بیٹھے سیس نوائیآ۔ ساچے دھام اُپر دے رام پاس جاوے کھڑ، چرن کول ملے اک سر نائیآ۔ آد جگاد جگ چوکڑی نہ جنمے نہ جاوے مر، بھگت سہیلا اک اکیلا مر جیوت رُپ وٹائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھلا رکھے دُھر دا در، سچھنڈ نواسی پُرکھ اپناشی پڑدا بھگتاں دے اٹھائیآ۔ جن بھگت کوئی نہ ہووے وڈا نکا، نکما رہن کوئے نہ پائیآ۔ پُرکھ اکال جنہاں دا پتا، پت پر میثور اپنی گود اٹھائیآ۔ چرن پریتی دھرم نیتی کایا نیتی جھولی پائے دُھر دا حصّہ، ہستی وچوں ہستی دے بدلائیآ۔ یاد رہن نہ دیوے کرم گُرم دا بچھا، پساچا پ دے گوائیآ۔ نت نوت کردا آیا رچھا، رچھک ہو کے سر اپنا ہتھ لکائیآ۔ نام بھنڈارا پاوے بچھا، خالی بھنڈارے دے بھرائیآ۔

مستک جوت للائی لاوے ٹگا، کوڑی کریا باہر کڈھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نظری آوے دہ دشا، اتر پورب پچھم دکھن اکو جلوہ نور
 کرے رُشائیا۔ جن بھگتاں پر بھ چاڑھنہارا اگمی رنگ، کایا ماٹی چولی آپ رنگائی۔ نج آتم دے کے سچ انند، دین دُنیا وچوں باہر کڈھائی۔ توں میرا میں تیرا
 سنا کے دُھر ڈھولا چھند، سہنسے کوڑے دئے مٹائی۔ خوشی کر کے بند بند، بندگی اکو دئے سمجھائی۔ لوک مات چاڑھ کے نوری چند، جگ چوکڑی کرے
 رُشائیا۔ جنم جنم دی ٹٹی گڈھ، در دوارے اپنے لئے لکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جن
 بھگتاں پر بھ رہن نہ دیوے اندر پڑدا اوہلا، بھانڈا بھرم بھو بھنایا۔ سنگر شبد بنے وچولا، جگ جنم دیاں رُٹھیاں لیا منایا۔ منو آمن نہ پاوے رولا، بدھی بل
 نہ کوئے دھرائیا۔ مہر نظر نال اٹا کرے نابھ کولا، امرت جھرنا نچھرس دئے چوایا۔ نظری آئے نور خدائی آولا، عالمین بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں لیکھا جانے اپر دھرنی دھولا، دھرت ویکھ خوشی منایا۔ جن بھگتاں لہنا دینا دیوے جگ چار، چار گنت وچوں اپنی دیا
 کمائیا۔ آتم پر ماتم دے کے سچ پیار، پیا پر یتیم پر یتی اکو دئے سکھایا۔ جس نوں لبھدے جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ، اُچے ٹلے پر بت چوٹی سمنند ساگر کھوج کھوجایا۔
 سو کھیل کرے نراکار ساکار، ساکار نراکار اپنا پڑدا پائیا۔ جس اپر کرپا کرے مہروان ہو کرتار، قدرت دا قادر کرنی دا کرتا کرماں دا لیکھا دئے مکائیا۔ گھر
 مندر وچوں نکلے باہر، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا جلوہ گر ظہور نظری آئی۔ جن بھگتاں نظری آئے ساکھیا، لکھ چوڑا سی جیو جنت جگت نیتز ویکھن کوئے نہ پائیا۔
 گرگھیاں پوری کرے آسا، ترشنا جگت دئے بُجھائی۔ جیون وچ جیون دا دے کے بھرواسا، زندگی وچوں زندگی دئے بدلایا۔ گھر ٹھا کر ملے پُرکھ سمرا تھا،
 جگت سماج وچوں باہر کڈھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان جھگڑا مُکا کے ذات پاتا، دین
 دُنی دعویدار کوڑا رہن کوئے نہ پائیا۔

* ۲۴ پھلن شہنشاہی سمت ا تارا سنگھ دے گرہ پنڈ غازیانا ضلع فروزپور * *

جن بھگت تیرا لہنا گیا چک، لوک مات لکھ چوڑا سی جوُن رہن نہ پانیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا آتم پر ماتم ہو کے تھ، پاربرہم پت پر میثور زِ رِگن زِ رِویر
 نِراکار اپنی دیا کمائیا۔ امرت جام نِجھر جھرنا دیوے اگئی گھٹ، مایا ممتا ہوئے ہنگتا کوڑی ترشنا دئے بُجھائیا۔ تن ماٹی خاکی کایا مندر اندر موئے بسنتی رت،
 رتزی اپنے نام نال مہکائیا۔ کرپا کرے صاحب سوامی انترجامی ابناشی اچت، چیتن سرتی آپ کرائیا۔ پڑدا اوہلا چکاوے انتر رہے کوئی نہ لگ، جوتی جوت
 ڈگمگائیا۔ توں میرا میں تیرا شبد اناد اگئی سنا کے بک، دھن آتمک کرے شنوائیا۔ جنم جنم دا کرم کرم دا پینڈا گیا لگ، آون جاون لیکھا دتا مُکائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سہیلا اک اکیلا ہر سجن میل ملائیا۔ جن بھگت لہنا دینا پاوے تیری انتر آتم جھولی، ساڈھے
 تن ہتھ گھر مندر سوہا پانیا۔ بن اکھراں سناوے اپنی اگئی بولی، جس دی شاستر سمتر وید پُران صفت کر کر خوشی منائیا۔ من واسنا کوڑی کرپا جگت وچ
 پائے نہ روئی، رام رحیم کریم اپنا نغمہ نام دئے سنائیا۔ اُلٹی کر کے نابھ کوئی، امرت جھرنا دُھر دارس بوند سوانتی دیوے مکھ چوائیا۔ مان وڈیائی اُپر دھولی،
 سچھنڈ دوارے مل مل وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جن ساچے ویکھ دکھائیا۔ ہر بھگت تیرا لیکھا لگا پار،
 مستک پورب ویکھ دکھائیا۔ کرپا کر آپ زرنکار، زِ رِگن سرگن جوڑ بڑائیا۔ نام سندیشہ دے کے اپنی دھار، دھرم اکو اک درڑائیا۔ چارے کھانی وچوں کڈھ
 کے باہر، آتم پر ماتم میل ملائیا۔ چارے ورنناں کر خوار، کھتری براہمن شوردر ویش ناتا گئے تڑائیا۔ ساچا مندر گرہ گھر اک دکھال، ساڈھے تن ہتھ پڑدا اوہلا
 دئے اُٹھائیا۔ دیا باقی کملاپاتی جگائے بے مثال، جس دی مسل گر اوتار پیغمبر صفتاں وچ صلاحیا۔ گھر سوامی ملے دین دیاں، ٹھا کر ہو کے ٹھوکر اپنا نام لگائیا۔
 لیکھا چکا کے شاہ کنگال، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اُپر شاہ رگ اپنا نور کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پاربرہم برہم وسے سدا نال، جگت
 وچھوڑا رہن کوئے نہ پانیا۔ جن بھگت تیری انتر آتم ہر ہر ویکھ، گھر ٹھانڈے خوشی منائیا۔ مائس جنم بدل دیوے ریکھ، پچھلا اگلا لیکھا دئے چُکائیا۔ نام
 سنیہرا دے کے سندیش، سوئی سرتی دئے اُٹھائیا۔ پڑدا لاه کے اینکارا ایک، اک اگلا دیا کمائیا۔ ترے گن مایا کوڑی کرپا لائے مول نہ سیک، پنچم پنچ نہ

کوئے وڈیاں۔ سری بھگوان دس کے ساچی ٹیک، ٹکا مستک دھوڑی خاک رماں۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا نرگن نرؤیر نرکار دھار کے اپنا بھیس، پاربرہم پت
 پر میثور لوک مات اپنا کھیل کھلایا۔ جن بھگت سہیلے ویکھے اپنے دیس، نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ کھو جن کوئے نہ جانی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، کرنہارا ساچا ہیٹ، گرہ گرہ میلا رہیا ملائی۔ جن بھگت تیری آسا منسا پور، مَجْت اِکو نال لگائی۔ پنہدھ مُکا کے نیڑے دُور، گھر گھر وچ کرے رُشانی۔
 صاحب سَنگَر سوامی حاضر حضور، کایا کعبے حضرت دئے دکھائی۔ جنم جنم دی بھگتی کر منظور، مانس جنم دئے وڈیاں۔ سرب کلا آپے بھر پور، پاربرہم پر بھ اپنی
 دیا کمانیا۔ جوتی جاتا دیوے نور، چند سورج دی لوڑ رہے نہ رائی۔ شبد ناد دُھن سُنائے اگئی تور، تریا پد وچوں باہر کڈھائی۔ جدھر تنگیں حاضر حضور، ستمگھ
 ہو کے نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگتن دیونہارا دُھر دا گھر، سچکھنڈ دوارا اک دکھائی۔ جن بھگت تیرا دوارا سچکھنڈ، برہمنڈ کھنڈ
 دی لوڑ رہے نہ رائی۔ جتھے وسے سورا سربنگ، شاہ پاتشاہ ڈیرہ لائی۔ کرے پرکاش بن سورج چند، جوتی جوت جوت رُشانی۔ دُوسر اور نہ کوئے سنگ،
 اینکارا اک اِکلا سو بھاپایا۔ گر اوتار پیغمبر وشن برہما شو کوٹن در درویش رہے منگ، بھکھک ہو کے جھولی آگے ڈاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سوامی انتر جامی بھگت سہیلے گرگھ سنت گھٹ بھیتڑ کھوج کھوجائی۔ جن بھگت تیرا جنم کرم معاف، مُفت اپنی دیا کمانیدا۔ ابناشی
 کرتا آتم برہم کھول کے پڑا تاک، دُئی دویتی ڈیرہ ڈھاننیدا۔ توں میرا میں تیرا ست ستوادی دس کے جاپ، سٹ نادی آپ بناننیدا۔ کوڑی کریا رہے نہ
 کوئے روگ سنناپ، جوٹھ جھوٹھ ناتا مات تڑاننیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن دیوے اپنا در، در دروازہ آپ کھلاننیدا۔ جن بھگتاں
 انتر آتم در دروازہ دیوے کھول، پڑا اوہلا رہن کوئے نہ پائی۔ بن اکھراں شبد اگئی دسے بول، دُھن انادی ناد جنائی۔ نرگن ہو کے وسے کول، جوتی جوت
 جوت رُشانی۔ پر ماتم ہو کے جاوے مَوَل، مَولا اپنی کھیل کھلایا۔ پورب جنم دا لہنا دینا لیکھا پورا کرے قول، قُدرت دا قادر بے پرواہیا۔ جن بھگتاں مان
 وڈیائی دے کے اُپر دھرنی دھرت دھول، دھرم اِکو اک دئے سمجھائی۔ جس نوں سمجھ نہ سکے وِدیا والا کوئی پنڈت پاندھارول، من مت بدھ چلے نہ کوئے
 چترائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگت سہیلے گھر ٹھانڈے لئے ملائی۔ جن بھگت تیرا دوارا ایک، دُوجی ٹیک نہ کوئے

رکھائیا۔ نچ نیز لوچن نین لینا ویکھ، گیان اکھ اک کھلایا۔ جتھے دوسر اور نہ کوئے بھیکھ، اینکارا اک اگلا سو بھاپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، دیونہارا ساچا ور، دھر فرمانا اک سنایا۔ دھر فرمان کہے میں سندیشہ دیواں دھر دا، جگ چوکڑی لوک مات سیو کمائیا۔ بھگتاں اندر فرنا ہو کے پھر دا،
 فرما بردار ہو کے سیو کمائیا۔ ناتا جوڑاں آتم پر ماتم شبد اگمی سُر دا، سُر تى شبد نال ملایا۔ رس دیواں پار برہم پت پر میثور سچ دوارے اندر پُر دا، پُری اندا اکو
 دیاں دکھایا۔ جتھے آد جگاد جگ چوکڑی بیڑا کدے نہ رڑھدا، وچھوڑا روپ نہ کوئے بدلایا۔ اکو درس بن اکھاں ہندار ہے پر بھو سترگر دا، جو ست ستوادی
 برہم برہمادی شبد انادی اپنا ناؤں جنایا۔ بھے بھو رہے نہ ٹھگ چور دا، کوڑ کڑیا را نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا
 ور، ہر جن ساچے ویکھ دکھایا۔ جن بھگت تیرا مندر اُچ سہنجنا، سچھنڈ اکو نظری آئی۔ جتھے جگے جوت نرنجنا، دیا باقی لوڑ رہے نہ رانی۔ بن چرن دھوڑی
 ہووے ساچا ججا، دُرمت میل نہ کوئے رکھایا۔ بن ہتھاں مستک ہووے بندنا، سپس جگدیس جھکایا۔ بن نام پدارتھ اور پئے کچھ نہ منگنا، دست امولک
 جھولی دئے بھرائیا۔ بن سورج چند ہوئے پرکاش دھر دے چندنا، نورو نور نور رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، کھج
 تیری اتم ور، نہہکنک زائن ز، سنت ساجن گرکھ میت آتم برہم دس پریت، سترج بخشے دھر دی ریت، کایا کعبہ دکھائے مندر مسیت، اصلا مسد جن
 بھگتاں حل کرائیا۔ کایا کعبہ کھول کے ججرہ حق، حقیقت دے درڑایا۔ بھگت سہیلے کر کے دکھ، واسطہ اکو نال کرائیا۔ نچ نیز کھول کے اکھ، دوئے لوچن
 نین دئے دکھایا۔ کایا ماٹی پرگٹا کے دھر داہٹ، نام امولک دئے ورتایا۔ شبدی شبد لگا کے سٹ، سوئی سرت اکال مورت ترت دئے اٹھایا۔ امیوں رس
 امرت اپنا دے کے جھٹ، جھٹکا کوڑ کرپا کر دکھایا۔ کر پرکاش جوتی نور لٹ لٹ، اندھ اندھیرا دئے گوائیا۔ کرپا کر پُرکھ سمرتھ، جن بھگتاں بخشے اک
 سرنائیا۔ ایختے اوختے دو جہان رہن نہ دیوے دکھ، آتم پر ماتم ناتا اپنے نال رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے رہیا وس، ست
 ستوادی ست سندیش نر نریش جگ چوکڑی نت نوت لوک مات مار جھات لکھ چوراسی گھٹ بھیترا مانو مانکھ مانس اپنا حکم ورتایا۔

* ۲۴ پھلگن شہنشاہی سمت ا جسونت سنگھ دے گرہ راجیانا ضلع فروزپور * *

جسونت تیرا شبدي دھار جس، ابناشی کرتا پُرکھ بدھاتا دے وڈیاںیا۔ سري بھگوان انترجامی صاحب سلطان کیتا وس، پاربرہم پت پر میثور نرگن نرور
 نظری آئیآ۔ مہروان دیاوان نچ نیتر کھولے اکھ، پرتکھ نظری آئے دھر گوسایا۔ امرت آتم نچھر جھرنا دیوے جھٹ، امیوں رس اپنا آپ برسایا۔ شبد
 انادی دُھن لگاوے اپنی سٹ، سوئی سرتی مات اٹھایا۔ تُوں میرا میں تیرا دوہاں دا سانجھا دس کے چھند، سنساروگ دے گویا۔ پاربرہم برہم ملا کے اپنا
 اند، نجاند کرے رسایا۔ دُئی دویتی بھرم رہے کوئی نہ کندھ، ساچی منزل دے چڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگت
 سہیلا اک اکیلا ایکنکار اپنا پڑدا دے اٹھایا۔ جن بھگت تیرا جس کرن چار وید، شاستر سمتر دین گواہیا۔ پُرکھ اکال دین دیال اندر وڑ مندر چڑھ کایا ہاٹی
 کھولے اپنا بھید، کوڑی ماٹی پڑدا رہے نہ رایا۔ آتم سہاوے سہنجی سیج، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنا ڈیرہ لایا۔ جوتی جلوہ اگم اتھاہ بے پرواہ نور نورانہ دیوے تیج،
 اندھ اندھیرا اندروں دے کڈھایا۔ جس کارن لوک مات جنم دے کے دتا بھج، سو بھجن بندگی بن رسنا جہوا پتی دند دے سمجھایا۔ بن اکھاں صاحب سنگر
 ہو کے لئے ویکھ، جگت لوچن دی لوڑ رہے نہ رایا۔ جنم جنم دا کرم کرم دا بدل دیوے لیکھ، ریکھا پچھلی دے مٹایا۔ آتم پر ماتم کرے سچا ہیبت، ہنکاری ہو
 کے ویکھ وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن نظری آوے نیتن نیت، دُور دُراڈا پنڈھ مٹایا۔ ہر بھگت تیری صفت صلاح، مہما چار
 جگ جس گایا۔ تیرا ایکنکار اک ملاح، دُھر درگاہی نظری آئیآ۔ جس دانیت نوت جگ چوکڑی سچاناں، ناؤں نرنکارا کہہ کے سارے رہے گایا۔ سو صاحب
 سہیلا جن بھگتاں بنے پتا ماں، پوت سپوتے گود اٹھایا۔ ہنس بدھی بنائے کاں، کاگ ہنس روپ وٹایا۔ محبوب مہبت وچ دیوے سر ٹھنڈی چھاں، کھج
 اگنی تت نہ لاگے رایا۔ ساچا مندر محل اٹل گھر ٹھا کر دے وکھا، ٹھوکر اپنا نام لگایا۔ آون جاون لکھ چوراسی جم کی پھاسی دے تڑا، پتت پاون پتت پنیپت
 اپنے رنگ رنگایا۔ امرت میگھ نچھر جھرنا بوند سوانتی بخشے ساون، جگت جگ ترشنا دے مٹایا۔ من ہنکاری کوڑا مارے راون، نام کھنڈا برہمنڈاں وچ اپنا اک
 اٹھایا۔ سنت سہیلا ہو کے پکڑے دامن، دامنگیر بے نظیر اکو نظری آئیآ۔ ایہتھے اوتھے دو جہاناں نرگن نرگن ہووے ضامن، پنجاں تیاں لیکھا دے مکایا۔

جن بھگت اکو رنگ رنگائے بھیو نہ جانے کھتری شوڈر ویش براہمن، برہم ویتا برہم نیتا پارہم برہم اکو دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سہیلا ست ست اکو اک درڑائیا۔ جن بھگت تیری آد جگاد مہما جگ، چار کٹ و بے ودھائیا۔ پُرکھ ابناشی تیری و سیا اُپر شاہ رگ، نو دوارے بیٹھا پنڈھ مکائیا۔ بن مکے کعبے کرائے ساچا ج، مندر مسیت شوڈوالے مٹھ دی لوڈ رہے نہ رائیا۔ گھر سجن سوامی ملے بھج، پُرکھ اکلا دین دیا لا نچ نیز لوچن نین کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دکھاونہارا دُھر دا در، جتھے دسے بے پرواہیا۔ جن بھگت تیری مہما جگت اتھاہ، قلم شاہی کاتب کھن کوئے نہ پائیا۔ تیرا مالک بے پرواہ، سد بے پرواہی وچ رکھائیا۔ اکو درڑا کے اپنا ناں، کوڑے ناتے دے تڑائیا۔ سچکھنڈ دوارا اینکارا درگاہ ساچی دکھاوے اگتا تھاں، جتھے نہ کوئی پتا مائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دکھاونہارا اُچ گھر، جس گھر دیا باقی کملا پاتی نرگن جوت کرے رُشنائیا۔ جن بھگت تیرا ویلا کھجگ انت ہوئے نہ اخیر، آخر دے سمجھائیا۔ شرع شریعتی جگت بندھن توڈ کے آپ زنجیر، اکو رنگ دے رنگائیا۔ بھاگ لگا کے کایا مائی ساڈھے تن ہتھ سریر، شیر دُھر دا امرت دے پئیائیا۔ مہروان مُجبت وچ مل کے پیرن پیر، پیغمبراں دا مالک ثالث ہو کے سمند ساگر پار کرائیا۔ جنم جنم دی کرم دی دھرم دی بدل دیوے تقدیر، ورن ورن دا برن برن دا لیکھا دے مکائیا۔ جھگڑا مکا کے شاہ فقیر حقیر امیر، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اکو در دے سہائیا۔ نام بھنڈارا وست امولک کایا گولک دے کے دُھر دی جاگیر، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ بن اکھاں نرگن جوت نظری آئے بے نظیر، نور نور وچوں پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا در، دُھر مستک لیکھا رہیا چکائیا۔ جن بھگت تیری مہما اکھ، صدی چوڈھویں خوشی منائیا۔ ملیا میل پر م پُرکھ سمرتھ، جس دی وچدی رہے ودھائیا۔ گر اوتار پیغمبر جس دا بھوکھت گئے دس، چار جگ ونڈ ونڈائیا۔ نرگن تکرے رہے کھول اگئی اکھ، دو جہاناں پرے دھیان لگائیا۔ جو پُرکھ اکلا دین دیا لا وسنہارا گھٹ گھٹ، لکھ چوڑا سی رہیا سمائیا۔ سو اپنی دھار اینکار نرگن ہو کے آیا نٹھ، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا جگت نیز کھجگ جیو نظر کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت دوارا ویکھ کے ساچا ہٹ، بن ہٹوانا پھیرا پائیا۔ جن بھگت تیری مہما اپر اپار، اپر پسر سوامی دے وڈیائیا۔ تیرا میل اک کرتار، دو جا رشتہ نہ کوئے دکھائیا۔ اکو درس منگے دیدار، دو جی

اوٹ نہ کوئے تکائیا۔ اِکو گھر وسے گھر بار، سچکھنڈ ساچے وجے ودھائیا۔ اِکو جوت ہوئے اُجیار، نرگن نور رُشنائیا۔ اِکو ناد شبد دُھنکار، ڈھولک جھیننا نہ کوئے کھڑکائیا۔ اِکو امرت ٹھنڈا ٹھار، اٹھسٹھ تیر تھ لہجن کوئے نہ جائیا۔ تیرا کایا مندر سوہنا اُچ منار، گھر وچ گھر ملے بے پرواہیا۔ جس دی منزل جگت و دیا توں باہر، چوڈاں لوک چوڈاں طبق صفتاں وچ صلاحیا۔ جس دانام ندھان آد جگاد جگ چو کڑی اِک سلوک، گر اوتار پیغمبراں کرے پڑھائیا۔ اوہ جنم جنم دی میٹے تیری سوچ، بُدھی سمجھ دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ مہروان ہو کے درشن دیوے ساچے لوچ، لوئن اِکو دئے کھلائیا۔ راتی سُنیاں دِنے جاگدیاں اپنے پریم دی انتر آتم پر ماتم دیوے موچ، خوشی دُھر دی دئے دکھائیا۔ دُجا کرنا پئے کوئی نہ جوگ، جگت دی جگتی وچوں باہر کڈھائیا۔ آون جاون لکھ چوڑاں مات گربھ داکٹ کے روگ، بندنا اِکو دئے سمجھائیا۔ دُھر میلا سچ دوار کر سنجوگ، ناتا اِکو اینکار اپنے نال جڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں میٹ کے ہرکھ سوگ، چنتا غم اندروں باہر کڈھائیا۔ جن بھگت تیرا دیوے نہ کوئی سچ ثبوت، دین دُنی سمجھ کوئے نہ آئیا۔ تیرا اگھاں توں اوہلے محبوب، مندراں وچوں باہر ڈیرہ لائیا۔ محلاں توں دُور جس دا عروچ، عرش توں اُتے سوہا پائیا۔ جس دی صفتاں والے کوٹن کوٹ کلمے ہزارا درود، حضرت کرن پڑھائیا۔ اوہ جدھر ویکھے سدا اودھر دے موجود، گھٹ گھٹ وچ رہیا سائیا۔ انتم انت کر محفوظ، جنم مرن توں لئے جھڈائیا۔ تیرا پریم دُھر دا پیار کر قبول، کامل مُرشد دیا کمائیا۔ سنجگ دھار سچ دھرم ست ستواد لاکے اصول، اصلیت دو جہاناں دینی دکھائیا۔ اِکو نام اِکو ڈھولا، اِکو گیت اِکو سوہلا، اِکو نغمہ اِکو نام دسنا معقول، جس نوں دین دُنیدار سکے نہ کوئے مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں بخشنہارا چرن کول دُھر دی ساچی دھول، دھرم دوارا اِکو دئے دکھائیا۔

* ۲۴ پھگن شہنشاہی سمت ا سادھو سنگھ، باوا سنگھ دے گرہ پنڈ روڈے ضلع فروزپور * *

سادھو سنگھ اپنی سادھ یعنی سادھ، سد بھاؤنا اِکو دئے درڑائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال اِکو رکھنا یاد، یادداشت پورب جنم دی دئے کرائیا۔ کوڑی کریا اندروں کڈھے واد وواد، وکھ رہن کوئے نہ پائیا۔ نام بھنڈارا دیوے دُھر دی داد، وست امولک آپ ورتائیا۔ شبد اگئی و جا کے ناد، بودھ اگادھ کرے

شنوائیا۔ بن رسنا جھوا پتی دند سٹائے راگ، نغمہ اکو اک الایا۔ جھگڑا مُکا کے جگت ذات، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ کلجگ کوڑی رین میٹ اندھیری
 رات، نیز اندھ کرے رُشنائیا۔ ساچے مندر لاوے بھاگ، بھاگ مٹھور لئے بنائیا۔ دُھر دا دیا جگاوے چراغ، چاروں کُنٹ نظری آئیآ۔ لیکھے لاوے دوس
 آج، گھڑی پل خوشی بنائیا۔ نام بیڑے چاڑھ جہاز، جہالت وچوں باہر رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر چرن ملے
 سرنائیا۔ سچا سادھ ملے سنت، ست ستوادی دیا کمائیا۔ گھر ٹھا کر سوامی میلا ہووے کنت، آتم پر ماتم مل کے وجے ودھائیا۔ کایا چولی چڑھے رنگ بسنت، دو
 جہاناں اتر کدے نہ جائیا۔ گڑھ رہے نہ ہووے ہنگت، ہنگ برہم دے سمجھائیا۔ لوڑ رہے نہ کسے پنڈت، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سچ سندیشہ نر زیشا، اکو اک سمجھائیا۔ ساچا سنت ملے سچ سچ گر ست، ست ست وچ سمائیا۔ ناتا توڑ کے پنچ تت، تتو اکو اک در سائیا۔ دُور
 کرا کے من مت، برہم مت دے جنائیا۔ نچ نیز کھول کے اٹھ، پرتکھ ملے گوسائیا۔ پورب جنم دا دیوے حق، حقیقت وچوں کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ دے سچ ست، ست اپنا راہ دکھائیا۔ ساچے سادھ تیرا راہ ایک، ایکنکار دیوے وڈیائیا۔ بن پُرکھ ابناشی دُوجی رکھنی
 نہ کوئے ٹیک، ٹکا مستک دُھر دا دے چُھبائیا۔ آتم پر ماتم پار برہم اندر وڑ کے کھولے بھیت، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ سچ دوارا دکھاوے اپنا دلش، جتھے وسے
 شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل نر زیش، نر زائن دُھر در گاہیا۔ جن بھگت تیری سادھنا سچ، سنگر مل کے ملے وڈیائیا۔
 بھاگ لگے کایا ماٹی کچ، کوڑ کپٹ اندر رہن نہ پائیا۔ امرت دھار دیوے رس، نچھر جھرنا آپ جھرائیا۔ تیر نرالا مارے کس، بجر کپائی پاڑ دکھائیا۔ پنچ وکارا
 کرے ستھ، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ نام جیکارا بول اکھ، اکھ نر نجن دیونہار وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد رکھنہارا دے کر ہتھ،
 مہر نظر آپ اٹھائیا۔ جن بھگت تیرا سہارا اکو اوٹ، پُرکھ اکال نظری آئیآ۔ تیرا میلا نر گن جوت، دُوجی لوڑ رہے نہ رانیا۔ تیرا مقام دُھر دا قلعہ کوٹ،
 سچھنڈ ساچا سو بھا پائیا۔ وشن برہما شو تیتوں سکے کوئی نہ روک، گر اوتار پیغمبر مل کے خوشی منائیا۔ تیرا ڈھولا سوبلا اکو سلوک، سو پُرکھ نر نجن آپ سمجھائیا۔
 جنم جنم دی رہے کوئی نہ سوچ، سوچ سمجھ وچوں باہر لئے کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچھنڈ دوارا ایکنکارا بخشنہارا

دُھر درگاہیا۔ جن بھگت تیرا سہانک پُرکھ اکال، دُجا نظر کوئے نہ آئیا۔ جو گرگھ بنائے اپنے لال، اپنی گود اٹھائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں کرے بحال، جم کی پھاسی دے تڑائیا۔ نیڑ نہ آئے کال، مہاکال بیٹھا سر نوائیا۔ جگ چوڑی لوک مات زرگن ہو کے سرگن کرے بھال، گرگھ ویکھے تھاؤں تھانیا۔ جگ چوڑی نت نوت پر م پُرکھ دی دکھری چال، جگت و دیا سمجھ کسے نہ آئیا۔ کلجگ انتم سب دے سرتے کوڑا ڈنکا وجے کال، چار کنت نو کھنڈ ست دیپ دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دکھائے سچ سچ ست سچی دھر مسال، کایا مندر اندر پر م پُرکھ پر ماتم بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ ساچے سنت تیرا اگما رنگ، جگت للاری رنگن کوئے نہ پائیا۔ تیرا سب توں دکھرا مردنگ، ڈھولک چھینا سمجھے کوئے نہ رائیا۔ تیرا سب توں نرالا اند، رسنا جھوا وچ کدے نہ آئیا۔ تیرا اُچ محل اٹل سہاوے پلنگ، جس دا پاوا چول نہ کسے بنائیا۔ جتھے ملے صاحب سورا سرنگ، زرگن ناتا جوڑے سچ سُبھائیا۔ سرت سوانی مکے پندھ، شبد ہانی پلڈ لئے پھڑائیا۔ دوہاں مل کے توں میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا گاؤنا چھند، سنساروگ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پُرکھ اکال دین دیال بنے جن بھگتاں بخشند، بخشش رحمت اپنی آپ ورتائیا۔ جن بھگت تیرا لیکھا دوس دہاڑا، پھلگن رت ملے وڈیائیا۔ پُرکھ ابناشی پاونہارا سارا، گھٹ بھیتھر کھوج کھوجائیا۔ جنم جنم دا لیکھا رہیا نوارا، نورتی پر کرتی پر م پُرکھ اپنے اندر لئے چھپائیا۔ ساچا دے کے اک سہارا، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا وچوں نیا کرے پارا، سنا ہو کے اپنے کندھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا اگم اتھاہ بے پرواہ بن اکھراں توں نام بھنڈارا، جس دی اکھراگاں ناداں وچ کرن صفت صلاحیا۔ جن بھگت تیرا نام سدا زراکھر، قلم شاہی لکھ کوئے نہ پائیا۔ جس نوں کوٹاں وچوں سنت فقیر ورا لا جانے فقر، جو فقیریاں توں کھہرا گیا چھڈائیا۔ اوہ لکھ چوڑاسی آون جاون توڑ کے چکھر، چار ورن اٹھاراں برن وچوں باہر کڈھائیا۔ چوٹی چاڑھ کے دُھر دی سخر، سکھیا دُھر دی دے سمجھائیا۔ جن بھگتو پر بھ نال مل کے دُجا رہے کوئے نہ فکر، فاقہ دے نہ کوئے لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، داتا دانی دیا کمائیا۔ جن بھگت ویکھ اپنا حق مقام، محبوب بیٹھا سو بھاپائیا۔ جو سب توں دکھرا رام، اوہ تیرا مالک اکھوائیا۔ جو لکھ چوڑاسی کاہن، اوہ گرگھ گوپی گود اٹھائیا۔ جو پیغمبراں دیوے پیغام، کلماں کرے شنوائیا۔ جو گرو آں دیوے دان،

وست امولک جھولی پائیا۔ جو بھگتاں دتے پرنام، صوفیاں سلام رہیا سمجھائیا۔ اُس دا تہاڈے اندر قیام، قیامت توں دے بجائیا۔ گرگھو تہاڈی زندگی ہون نہ دیوے بدنام، بدیاں توں باہر کڈھائیا۔ ست دھرم دا گرگھو تہاڈے در جھلا کے نشان، نشانہ اپنا دے دکھائیا۔ جتھے ملنا ہووے آسان، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکائیا۔ رائے دھرم دے ہون نہ دیوے غلام، کنجھی نرک نہ کوئے بھوایا۔ جنم جنم دے تہاڈے میٹ دیوے لگے الزام، اسم اعظم اپنا اک دے دکھائیا۔ سچھنڈ دوارا اینکارا دیونہار آرام، چرن کول کول بخش سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوؤں بھگوان، جن بھگتاں اندروں میٹ کے اندھیری شام، سچ پیا کے امرت جام، جہاں توں پلا دے جھڈائیا۔

* ۲۴ پھلن شہنشاہی سمت ۱ سو دا گر سنگھ دے گرہ پنڈنا تھے والا ضلع فروزپور * *

نیلی دھاروں پرے آیا مڑ کے، گرگھ گرگھ لئے جگائیا۔ شبدی دھار جوت نال جڑ کے، جگ جگ وچھڑے میل ملایا۔ قداماں نال نہیں مکایا پینڈا تڑ کے، اگمی کھیل اک دکھائیا۔ بھو گھلا کے پورے ستگر دے، ستے لئے جگائیا۔ بھے رہے نہ ٹھگ چور دے، کوڑے یارانے دتے تڑائیا۔ جھگڑے مکا کے اندھ گھور دے، سچ چند کیتے رُشنائیا۔ لہنے دینے مکا کے تور مور دے، موہ مہبت اکو نال رکھائیا۔ جو گرگھ درشن دُھر دا لوڑدے، بن اکھاں در در نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ نیلی دھاروں پرے آیا اتر، اتر دکھن پورب پچھم اپنی کرے رُشنائیا۔ پُرکھ اکال دا کر کے شکر، شکرانے وچ خوشی منائیا۔ بندنا وچ لگا بچھن، آس اک ودھائیا۔ کس بدھ میتوں بنایا پُتن، پتا پوت دے سمجھائیا۔ کیوں نہ بھگتاں آویں چکن، جو تیرا راہ تکائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال اندروں کھولدے اپنی بگل، کیوں بیٹھا کھ پھپھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ نیلی دھار توں پرے گیا آ، نرگن نرور پھیرا پائیا۔ گرگھیاں پریکی پیاریاں بنے ملاح، نیا نوکا اپنے کندھ اٹھائیا۔ عبادت وچ شہادت گر اوتار دین بھگتا، تسلیم کر کے پیغمبر دین سنائیا۔ جن بھگتاں سدھا دس کے مارگ راہ، رہبر اکو اک دکھائیا۔ جس دا لیکھا جانے کوئی نہ، کاغذ قلم شاہ لیکھنی ملے نہ

کوئے وڈیاںیا۔ سو پُرکھ اکالا دینِ دِیالا نرِگنِ رُوپِ جوتِ سرُوپِ شبدی دھار جن بھگتاں پکڑے بانہہ، بن ہتھاں آپ اُٹھایا۔ سچ دوارا ایکنکارا اگئی دے کے
 تھاں، کول چرن بخشنہار سچّی سرناںیا۔ جوتی جوتِ سرُوپِ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان دیا کماںیا۔ نیلی دھار توں پرے آیا چل کے، چلت اپنے رہیا دکھایا۔
 جوتی جوتِ آیا بل کے، نورو نور کرے رُشناںیا۔ جن بھگتاں اندر سَنگھاسن ملّ کے، بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ آتم پر ماتم رل کے، سوہنا وقت سہایا۔ لوک مات
 پہلوں گھلّ کے، پھیر ناتا اپنے نال جڑاںیا۔ لکھ چوراسی سرشی درشی چھل کے، اچرج کھیل رہیا دکھایا۔ سہا کے دوار دوارے والے بل دے، باؤن دا
 باؤن پھیرا پائیا۔ جوتی جوتِ سرُوپِ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جھگڑے مُکا دیوے گرکھاں دے من دے، ممتا وچوں باہر کڈھایا۔ نیلی دھار توں پرے رہن
 والا آگیا تھلّے، جلاں تھلاں ویکھ دکھایا۔ جن بھگتو تہانوں رہن نہ دیوے اکلّے، اک اک ہو کے اک اک نظری آئی۔ سدا سے تہاڈے کایا سچ محلّے، جو
 محراب محبوبِ اکو اک سہایا۔ دھام دکھا کے نہچل اک اٹلے، اٹل پدوی دیوے مان وڈیاںیا۔ جس دی جوت نال تہاڈے دیک بے، اوہ گھر گھر کرے
 رُشناںیا۔ جس گوبند دے درداں والے زخم ابّے آلے، اوہ عالم دا مالک ہو کے اپنا پھیرا پائیا۔ کچھ لہنا دینا چکاوے ڈلّے، دُھر دا لیکھا رہیا ورتائیا۔ جوتی
 جوتِ سرُوپِ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتو تہاڈا وچھوڑا کدے نہ جھلّے، جھلک اپنی دے دکھایا۔ نیلے دے اُپر نیلے توں پرے جیہڑا اسوار، شاہ سوارا
 پھیرا پائیا۔ جس دا ناؤں آد جگادی نرنگار، نرگن ہو کے کھیل کھلایا۔ جن بھگت سہیلے لے اُبھار، لکھ چوراسی وچوں ویکھ دکھایا۔ نرگن ہو کے آتم پر ماتم
 دے سچ پیار، پریتم پریتی اپنی دے سمجھایا۔ گرگھو تہانوں جنم جنم وچ ہون نہ دیوے خوار، لکھ چوراسی وچوں باہر کڈھایا۔ نت نوت دیندار ہے درس
 دیدار، دید عید چند کر رُشناںیا۔ حکمے اندر کردار ہے خبردار، شبد سندیشے نال جگایا۔ کیوں ایہہ بل دا سوہنا دوار، باؤن ہو کے پتت پاون ویس وٹایا۔ گردیال
 دا اُدھار کُل دا سُدھار، بھگتاں دا شدگار، گرکھاں دا یار ہو کے یارانہ توڑ نبھایا۔ جوتی جوتِ سرُوپِ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، عرش دا
 مالک فرش اُتے اپنا فرض رہیا نبھایا۔ نیلے امبر توں پرے جس دا اگانا، دھرنی دھرت دھول ویکھ دکھایا۔ جس دا جگ چوکڑی نویں توں نواں بانا، نرگن
 سرگن پھیرا پائیا۔ شاہو بھوپ بن کے رانا، حکمی حکم سناںیا۔ جن بھگتو تہاڈا پر بھو دے نال سانجھا ہو گیا گانا، گا گا اک دُوجے دی خوشی وچ سمانیا۔ کرنی

کر کے سب دا لہنا چُکنا، پچھلا لیکھا جھولی پائیا۔ مہر نگاہ نال تئکے وِچ جہانا، چار کُنٹ کھوج کھوجا پائیا۔ گر کھو تہاڈے پریم پیار دا رشتہ رِشیاں نالوں مہانا، جُگ چو کڑی رکھیشراں جو گیشراں تپیشراں مُنیشراں ہتھ کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دین دیاں ہوئے مہروانا، مہر نظر اک اٹھائیا۔ نیلے والا کہے میں کلج اتنم کر دینا نیلام، کوڈی قیمت ساچے در کوئے نہ پائیا۔ بھگتو تہانوں رہن نہیں دینا غلام، شرع زنجیر دینی کٹائیا۔ کوڑی کریا ورن نہیں دینا وِچ دُکان، نام بھنڈارا جھولی پائیا۔ تئیں زندگی وِچ انسان آگے میرے مہمان، میلا ہووے نال سری بھگوان، شاہ سلطان اپنے گھر بہائیا۔ میرے ہتھ دو جہان کمان، حکم دیواں فرمان، شرع میٹاں شیطان، گر کھیاں لبھاں آن، لکھ چوراسی دیکھ دکھائیا۔ سچھنڈ دوارے کراں پروان، جتھے جھلدا اک نشان، کھیڑاوسے بھگت بھگوان، دوجا نظر کسے نہ آئیا۔ جن بھگتو کیوں تئیں ہوئے حیران، تہاڈا مالک اکو دُھر دا کاہن، جسٹوں کوٹن کوٹ، سجدے کردے من کے اک امام، ڈنڈوت بندنا وِچ رام بیٹھے سپس جھکائیا۔ سو سندیثہ دیون آیا پیغام، اٹھو جودھے سورپیر نوجوان، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، نیلی دھار توں پرے اپنا مارگ دے آسان، مُشکل وِچوں مُشکل باہر کڈھائیا۔

* ۲۵ پھلن شہنشاہی سمت اکر تار کور، بلجیت کور دے نوت پنڈنا تھیوالا ضلع فرور پُر * *

جن بھگت کدے نہ مردا، مُردیاں وِچوں مُرید مُرشد باہر کڈھائیا۔ مانس جنم لکھ چوراسی ترنی بیتنی تردا، شتوہ دریا نہ کوئے رُڑھائیا۔ میل بلاوا ہووے اگئی دُھر دے ہر دا، جو ہر دے اندر وس کے اپنا نام جپائیا۔ بھے بھو چُکاوے اگلے پچھلے ڈر دا، بھیانک رہن کوئے نہ پائیا۔ ایشان کرا کے امرت سرور ساچے سردا، سُرتی ہنس دے بنائیا۔ پڑدا اوہلا لاه کے دُھر دھام ساچے گھر دا، کھہرا پچھلا دے جُھڈائیا۔ آتم پر ماتم ہو کے وردا، پنجاں تیاں اگنی بھیٹ چڑھائیا۔ جن بھگت پر ماتم بل کے اکو ڈھولا پڑھدا، سوہنگ سوہلا گائیا۔ درشن کر نرائن نر دا، نج خوشیاں وِچ لگائیا۔ منزل اگئی چڑھدا، بن پوڑے ڈنڈے پنڈھ مکائیا۔ سچ دوارے کھڑدا، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جن بھگت کدے نہ ہووے

مردا، جمن مرن وچ کدے نہ آئیا۔ ناتا جڑ گیا پُرکھ اکال پورے سنگر دا، جو گور مڑھی وچوں باہر کڈھائیا۔ جس دا نام فرنا منتر اندرے اندر فردا، خوشیاں رنگ چڑھائیا۔ اوہ جن بھگتاں لیکھا مُکا کے کوڑے لوک دا، پر لوک دے وڈیائیا۔ جن بھگتو ایہو مل پیندا سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان گائے سلوک دا، جو صلح نال گرکھ اپنے گھر رکھائیا۔ میل ملاوا کر کے نرگن جوت دا، جوتی جوت وچ سمائیا۔ آون جاون لکھ چوراسی مات گر بھ سڑنا لیکھا نک جائے روز دا، جون اجون نہ کوئے بھوئیا۔ جن بھگتاں کارن سری بھگوان آپ سوچدا، اہناں سوچن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جو مانس جنم وچ اکو آس لوچدا، آشا ترشنا کوڑ مٹائیا۔ اُس دا کھہڑا چھٹ جاوے مکتی موکھ دا، ابناشی کرتا اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ جن بھگت تیرا لہنا ایہو جگ، جگ جیون داتا دے جنائیا۔ تن مائی خاکی بھیٹ ہووے اگنی اگ، آتم پر ماتم اپنے وچ سمائیا۔ کوڑ کُتب ساک سجن سین متر مات پت بھائی بھین نارکت ناتے سب نے جانے چھڈ، سگلا سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ جگ وینہدیاں اک دوجے توں ہو جاندے اڈ، بندھن بٹھ نہ کوئے دکھائیا۔ جنہاں بھگتاں ملیا پُرکھ سمرتھ، داتا دانی دُھر در گاہیا۔ اوہ تالی و جاوندے دو ہتھ، خوشیاں والے ڈھولے گائیا۔ اہناں اوس دوارے جانا وس، جتھے وسے بے پرواہیا۔ چرن کول پہنچانس، سچھنڈ ساچے وجے ودھائیا۔ سچ پریت دا لینا رس، پریت دُھر دا جھولی پائیا۔ اگے رہنا نہیں کدی وکھ، وچھوڑے وچ نہ کوئے جدائیا۔ بھگت ادھارنے پر بھ دا حق، حقیقت رہیا سمجھائیا۔ کیوں جن بھگت گاوے اوس دا جس، دوجی اوٹ نہ کوئے رکھائیا۔ جو گرکھ اندر اندر کردے رہن آس، دھیان دھیان وچوں بدلایا۔ اہناں دا لیکھے لا کے پون سواس، صاحب سوامی بخشے اک سرنایا۔ جھگڑا مُکا کے پر تھی آکاش، سنگن منڈل اُپر ڈیرہ دے جنائیا۔ جتھے نرگن جوت پرکاش، نور نور رُشنائیا۔ پُرکھ اکالا دین دایلا سرب سوامی انترجامی دے مائی باپ، مالک ہو کے اپنی گود اٹھائیا۔ جن بھگت ناتا چھڈت سریر، شرکت جگت جائے مکائیا۔ منزل چڑھ چوٹی اخیر، آخر ملے بے پرواہیا۔ جس دی نظر نہ آوے تصویر، نور نور نور رُشنائیا۔ سچ دوارا لنگھ دلہیز، منزل پچھلی پندھ چکائیا۔ پری پیارا بن عزیز، نمستے کہہ کے سیس جھکائیا۔ پُرکھ ابناشی جنہاں لوک مات دتی تمیز، تعمیر اپنا آپ گئے

کرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کایا چولا بدل دیوے قمیض، آتم پر ماتم اپنے وِچ سمایا۔ مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، اپنے ہتھ رکھ توفیق، ہر جن ہر بھگت ہر اپنے وِچ سمایا۔

* ۲۵ پھگن شہنشاہی سمت ا اندر سنگھ دے گرہ پنڈ نا تھیوالا ضلع فرور پُر * *

جن بھگت کہے پر بھ سرن ملی ٹھنڈی چھاں، شام اندھیری رین رہی نہ رانیا۔ شانتی آئی بن پتا ماں، گود سہنجی وِچی ودھانیا۔ گا کے سوہنا ناں، نام اپنا لیا پر گٹانیا۔ ناتا چھڈ کے سور گاں، گہر گبھیر مل کے خوشی منانیا۔ صرف کرنی پئی ہاں وِچ ہاں، کٹھن تپسیا نہ کوئے کرائیا۔ بھگتاں ملن نوں جس دا چاء، چاؤ گھنیرا رہیا دکھانیا۔ توں چھڈ کے تھل اسگاہ، سمند سروور پرے ہٹانیا۔ گرگھاں پریمی پیاریاں داتک کے راہ، رہبر ہو کے پھیرا پانیا۔ آتم پر ماتم کر کے جائے صلاح، صلحک اپنی دیا کمانیا۔ بھاگ لگا کے جائے جن بھگت ساچے کلا، کلونت دے بنانیا۔ جنہاں سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، گایا نال بلاں، جل بلے ترنگ وانگ اہناں سکے نہ کوئے مٹانیا۔ گرگھ لال امولک ہیرا لوک مات کدے نہ رلا، مانک موتی اپنے لئے پر گٹانیا۔ جو چرن پریتی ساچی گھول گھلا، تِس دیوے مان وڈیانیا۔ دیا کماوے جو درتے آوے بھلا، بھلیاں گلے لگانیا۔ پر بھ دا بوٹا کدے نہ ہلا، خزاں روپ نہ کوئے دکھانیا۔ سیری بھگوان دا سدا دوارا کھلا، پاپی اپرادھی دُشت ڈراچاری ہنکاری وِکاری در آئے چرن لگائے مہر نظر نال پار کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیانیا۔ جن بھگت کہے میں کدے نہ مویا، مریوت روپ وٹانیا۔ میں پر بھ دی گودی سویا، جتھوں سکے نہ کوئے اٹھانیا۔ نرگن جوت نرگن روپ ہو یا، نرگن وِچ سمایا۔ بھگت بھگوان دا بھونہ جانے کوئیا، کوک پکار کرے لوکانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہردان ہو کے نہجھر دھار امرت چوئیا، چوہ جگاں دا لیکھا دتا مکانیا۔ جن بھگت کہے میں کرتا لبھا، لبان دے اندر ویکھ دکھانیا۔ جس نوں مل کے کدے کہنا نہ پئے ہائے ربا، بہڑی بہڑی ڈھولا نہ کوئے جنانیا۔ مالک ہو کے مل گیا پر ماتم اکو ابا، جو ادب نال اپنے گھر بہانیا۔ جن بھگتاں کدے نہ دیوے دغا، دعویدار اپنے

دے دکھایا۔ گرکھاں نال ودھاوے پر بھو اپنا آگا، لوک مات کرے وڈیایا۔ بھاگ لگا کے کایا مائی ہڈا، ناڑی ناڑی سو بھاپایا۔ ست نشانہ ست سرپوئی اندر گڈا، گانڈ ہو کے واحد دیکھ دکھایا۔ جوتی جوت سرپو ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگت لیکھا سب دا چھڈا، ہر جن ساچے میل ملائیا۔ جن بھگت کہے میں کی جاناں پر بھو دی صفت، صفتاں وچ نہ کوئے وڈیایا۔ میں پریم پیار اندر ہو یا گرفت، بنا گرفتاری اپنا آپ حوالے دتا کرایا۔ میرا اکو بن گیا اشٹ، اکو ایک اینکارا نظری آئی۔ میتوں جھوٹھی دسی سرشٹ، ناتا کوڑ تڑائی۔ جھگڑا مکایا سورگ بہشت، بحث کرن دی لوڑ رہی نہ رانی۔ میری پریت لگی باہر حقیقی مذاجی عشق، مجازی حقیقی عشق جس دا باہر رنگ رہے دکھایا۔ جس دے برہوں ویراگ اندر جگ چوکڑی آتما رہی سسک، ہوکیاں وچ دھیان لگایا۔ اوہ کھول کے اندروں درشٹ، دب نیز کرے رشنایا۔ آد جگاد دی جس دے کول فہرست، اوہ گرکھ چن چن رہیا اٹھایا۔ جیہڑے جگت واسنا کر کے بن پر بھ دی کرپا گئے خسک، پلو جگت والا کترایا۔ جوتی جوت سرپو ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر تھم اک سنایا۔ جن بھگت تیرا وقت وچوں وقت، ویکتیاں دے وڈیایا۔ لہنا دینا اُپر جگت، جگتیاں وچوں کڈھایا۔ نام جُماری دے کے شکت، شکاں سنسیاں دے روگ دے گویا۔ جنم جنم دی پوری کر کے شرط، شریعت اپنی دے درٹایا۔ پریم پیار مہبت وچ رہن نہ دیوے فرق، فرق داری اندروں باہر کڈھایا۔ رحمت وچ آ کے مہبت وچ کرے ترس، سہمت ہو کے اپنا درس دکھایا۔ جوتی جوت سرپو ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، عرش دا مالک اُتے آ کے فرش، فیصلہ حق حق سنایا۔

* ۲۵ چھگن شہنشاہی سمت ا مہندر سنگھ دے گرہ پنڈ ناٹھوالا ضلع فروزپور * *

سری بھگوان کہے جن بھگت تیرے اُتے ہوئے بھروسا، بھرماں والا بھاؤ رہے نہ رانی۔ جگ چوکڑی گر اوتاراں پیغمبراں دی پوری کرنی آسا، آساوند سچکھنڈ دوار بیٹھے دھیان لگایا۔ خوشیاں وچ گیت گا کے سچکھنڈ دوارے کرن ہاسا، ہستی دیکھ بے پرواہیا۔ پُرکھ اکال دین دیال جن بھگتاں مانس جنم

کر رہ راسا، رستہ اپنا اک درڑا گیا۔ زرگن نور کر پرکاشا، پرکاشوان تیری بے پرواہیا۔ درشن دیدار دے ساکھیا تا، حاضر ہو کے پڑدا دے اٹھایا۔ جنہاں
 گرگھیاں مٹیاں تیرا آکھا، آخر منزل دے چڑھایا۔ مانس جنم رہے کوئے نہ گھاٹا، خالی بھنڈارے دے بھرائیا۔ تیرے وہار اندر جیہڑا لگیا آتا، ان من
 کرے صفایا۔ سچ سہنجی سہا کھاٹا، کھٹیا آتم سو بھاپایا۔ جس کارن سچھنڈ نو اسی پُرکھ ابناشی زرگن دھار کٹے واٹا، پاندھی ہو کے پھیرا پائیا۔ ست سچ دے
 کے جا داتا، داتار اپنی دیا کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا دینا چکا کے جا ساچا، ست سچ اپنا آپ سمجھایا۔ جن بھگت کہے میرا انتر
 بھيو، ابھید دے کھلایا۔ تُوں مالک دُھر دا دیوی دیو، دیا باقی کر رُشنائیا۔ جھگڑا چکا رسنا جھو، انتر منتر دے چلایا۔ دھام دکھا اک نہکیو، نہچل استھل نظری
 آئی۔ سدا سدا تیری کردے رہیے سیو، سیوا وچ ملے وڈیایا۔ نام پدارتھ دے میو، رسنا ترشنا کوڑی باہر کڈھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 سر سر اپنا ہتھ رکھایا۔ جن بھگت کہے پر بھ دیویں کلجگ انت نشانی، نشانہ اگلا پچھلا دینا چکایا۔ جن بھگت کہے ساڈی لیکھے لگے ورجی تیری مہمانی، مہروان
 ہو کے دیا کمائیا۔ تُوں گہر گہیر بے نظیر گونٹ گن ندھانی، درد مند اکھوایا۔ سب دی مشکل کر آسانی، اصل اپنا رنگ چڑھایا۔ لوک مات جوہ دے بیگانی،
 سچھنڈ دوارا کو دے درسایا۔ جتھے ہووے نہ کوئے خیرانی، پریشانی نہ کوئے تڑپھایا۔ جس گھر وسیا ست بھانی، ار جن بیٹھا ڈیرہ لایا۔ گو بند مارے تیر دی
 کانی، چلہ شبدي اک دکھایا۔ پُرکھ اکال دین دیاں جتھے تیرے نام دی ہووے نہ بدنامی، اوہ دوارا دینا دکھایا۔ لوڑ رہے نہ سورج چند بھانی، زرگن جوت
 ہووے رُشنائیا۔ بھجنا پئے نہ جنگل وچ میدانی، گھر محبوب نظری آئی۔ منزل اور نہ رہے روحانی، رُوح بُت دوہاں کر صفایا۔ تیتوں عیسیٰ موسیٰ محمد مٹیاں
 مالک اُتے اسمانی، آسماں تیرے قداماں راہ تکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دینا اک گھر، جس گھر بہہ خوشی منایا۔ جن بھگت
 کہے پر بھ اپنا گرہ دس، دشا دشانہ کوئے بھوایا۔ مُجبت وچ مل کے پیئے ہس، وکار وشارہ نہ رانیا۔ صفت صلاحی اک دُوبے دا کریئے جس، سوہنگ
 ڈھولا گائیا۔ دوہاں دا کو جہا ہو جائے حق، مُرید مُرشد مل کے خوشی منایا۔ جگ چوکڑی مزل کر کے گئے تھک، منزل اپنی لے چڑھایا۔ جتھے نہ کوئی
 شکوہ شکوگ رہے شک، شکایت کرنوالا نظر کوئے نہ آئی۔ جدھر ویکھیے تکیئے اودھرے ست، سچ شبد ہووے شنوایا۔ تیرے نام دی ہووے مت، واسنا

من نہ کوئے ہلکانیا۔ تُوں پر میثور رکھن والا پت، پتی پتونتا بے پرواہیا۔ تیرے پچھے سب کچھ ہبھو دتا چھڈ، ہوس جگت دتی گوانیا۔ اگے پر بھوکدی نہ ہوویں اڈ، وکھرا ہونہ ڈیرہ لائیا۔ اسپن طعنے میہنے سہندے جگ، آندھی گوانڈھی ٹھوکران رہے لائیا۔ صرف پوتر ہندے تیری امرت دھار نہا کے وچ گنگ، دُرمت میل رہے نہ رانیا۔ پُرکھ اکال گرگھ کہے ساڈے نالوں جگت پتا وچھڑ جاوے بھاویں نِسنگ، تیری نہ ہووے جدائیا۔ ایہہ آد جگادی جگت جگ ریتی چلی آئی تیرا کھیل سورے سربنگ، پتا پت ہرناکش پر ہلا دتا لڑائیا۔ جن بھگتاں سدا اندر رہے ٹھنڈ، اگنی تت نہ کوئے تپائیا۔ تیرے پریم دا ملے اند، اکورس دینا چکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تُوں صاحب سدا بخشند، بخشش اپنی بخشیش کر نام جھولی دینی بھرائیا۔

* ۲۵ پھگن شہنشاہی سمت ا پریتم سنگھ دے گرہ پنڈنا تھیوالا ضلع فروزپور * *

جن بھگت تیرے پریم دی پتی آہوتی، سچ سمگری وچ سمائیا۔ سمگری وچوں ساچے چرن دی دے کے بھبھوتی، پنج بھوت کرے صفائیا۔ شبد اگماں بھیج کے دوت دوتی، دُتیا بھاؤ دے چکائیا۔ گھر آتم اٹھائے سٹی، سٹیاں اکھ کھلائیا۔ مہکا کے ڈھر دی رتی، رُتڑی دے بدلایا۔ گھڑی سہنجنی آ کے بچی، ویلا وقت نال وڈیائیا۔ لیکھا بنیا رہیا سوا چوہ جگس، سبجک تریتا دواپر کلج جوڑی چلی آئیا۔ تیرا کچھ لہنا دینا پچھلا پنڈ یاد آئے بگس، منی سنگھ نوں مل کے پنج پیسے بھیٹ چڑھائیا۔ اوس پریر کے تیری بڈھی، بدھ دتی سمجھائیا۔ تیری آتما ہووے اگھی، اُدے آست ہووے رُشائیا۔ جس ویلے میرے پُرکھ اکال نے دھار بدلی دوجی، سرگن توں نرگن ویس وٹائیا۔ آپے گودی لئے چھی، چاکر ہو کے سیو کمائیا۔ اوس ویلے کوئی اگلی گل ہو نہیں پچھی، جے پچھدا سب کچھ دینا سی سمجھائیا۔ ایسے کارن پُرکھ اکال مار کے اپنی بُتی، پیڈا پنڈھ مُکائیا۔ پریتم نال پریتم دی رت ہووے سچی، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھے دا لیکھا لہنے دا لہنا دینے دا دینا جھولی پائیا۔

* ۲۵ پھلگن شہنشاہی سمت ا بلونت سنگھ دے گرہ ناتھیوالا ضلع فرور پُر * *

جگ جگ جن بھگتاں پر بھ دیوے ساچی سکھیا، پاٹھشالا کایا مندر دے دکھایا۔ نام بھنڈارا پاوے اپنی بھچھیا، وست اگمی آپ ورتایا۔ مالک ہو کے کرے رچھیا، رچھک ہو کے ویکھ دکھایا۔ اگلا پچھلا جنم کرم مٹاوے لکھیا، لیکھا اپنے نال بنایا۔ مایا ممتا موہ پیار دس کے مٹھیا، مٹھیا دسے سرب لوکایا۔ سچ پریتی جھولی پا کے حصیا، حساب کوڑا دے مٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تن من بھگتاں رہیا سنجیا، کلجگ کوڑی اگ بھجایا۔ جن بھگتاں پر بھ کوڑی میٹھا آیا ہستی، ہستی اپنی اک سمجھایا۔ دھار دے کے امرت رس دی، رستہ دھر دا دے دکھایا۔ جس گھر آتم نرگن ہو کے وسدی، پڑدا دے اٹھایا۔ آواز سنا کے دھر دے جس دی، کرے سچ پڑھایا۔ کھیل مکا کے رہنا وکھ دی، دکھرا حکم آپ جنایا۔ سچی پریتی پر م پڑکھ نال سچ دی، جو سچ سچ وچ سمایا۔ کایا ماٹی کھیل کاجی ونگ دی، ونگار کے کہے لوکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چوٹ لا کے دھر دے مردنگ دی، سنت سہیلے لئے جگایا۔ جن بھگتاں پر بھ دسے اپنی دھار، دھرم دھر دا اک جنایا۔ جن بھگتو پر م پڑکھ پر ماتم ابناشی کرتا بناؤنا سانجھیا، یارانہ اور نہ کوئے رکھایا۔ قداماں توں جانا بلہار، چرناں سیس جھکایا۔ سیوا وچ بنا خد متگار، خوشامد وچ اپنا آپ لینا بدلایا۔ نیتز نیناں کر دیدار، دعوہ کوڑا دینا چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دے وڈیایا۔ جن بھگت بھگت تیرے گھر دا وسنیک، در ٹھانڈے سو بھاپایا۔ نرگن نر ویر سدا لاشریک، شرکت وچ کدے نہ آیا۔ جگ جگ جن بھگتاں کرے اڈیک، گرکھاں راہ تکایا۔ جنم جنم دی پوری کرے پریت، پریتم ہو کے ویکھ دکھایا۔ مایا ممتا وچوں کرے اتیت، ترے گن ڈیرہ دیوے ڈھاہیا۔ کایا ماٹی کر کے ٹھانڈی سیت، سیتل دھار دے وہایا۔ جھگڑا مکا کے ہست کیٹ، کوڑ کٹمب وچوں باہر کڈھایا۔ کلجگ انت اخیر رہیا بیت، دیا باقی کرے آپ رُشایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوؤں بھگوان، کوڑی کریا اندروں کر کے ٹھیک، ٹھا کر اپنا رنگ چڑھایا۔

* ۲۵ پھلگن شہنشاہی سمت ا جوگندر سنگھ، مہندر سنگھ دے گرہ ناتھیوالا ضلع فروزپور *

نیامتے نام قیامتے پیغام صداتے سلام، خداوند کریم عظیم اُشان بے پرواہیا۔ نورے نوران والیے دو جہان، زمینانے عرشاں، نورانے فرشاں، فیصلہ حق حقیقت اک درڑایا۔ فرمانے عام نظامے تمام شہانے مزام، زمانے الزام بدنامے خلق خدایا۔ پیغمبرے پیر، دستے دستگیر، مُرشدے آمین، فرصتے ازین، قرآنے نزین، تسلیے تلقین، تلگارے دید، دعائے شنید، شاعرے مجید، شمع گل، جلوہ نور خدایا۔ قدرتے کاد، محمدے آدر، مسیحا آداب، یسواے خطاب، ولیے نواب، حضرتے محراب، رسولے پاک، ماٹھے خاک، نغمائے ناز، کلمائے آواز، ظلمائے ساز، علمائے خواہش، بی خیر یا اللہ محبان بیدوبی پہر نظری آئی۔ دعائے رفیق، حکمے فریق، شبدے تائید، قادرے عید، بہادرے رسید، جوابے جدید، مدعائے عجیب، ظاہر ظہور جلوہ لاثانی جلال بے پرواہیا۔ قدرتے قانون فطرتے ممنون، نقطے قانون، ہجائے مضمون، جلوائے جنون، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، خدیلے خدا ازیلے دعا، زمانے رحیم، نیزانے کریم، نراکار نظری آئی۔ کتبے کاتب، مریدے مخاطب، شنیدے ثعاب، اہمیتے رخت، دیدے سواگت، سدادس مسلسل اکو نوری آئی۔ جوابے مرغوب، مستیے کلبوت، ہستیے موجود، مستیے محروف، عرشیے بحروف، فرشیے فیصلاے منسوخ، منزلے مقصود، ست ستواد ست پُرکھ نرنجن بے پرواہیا۔ کشتے کُنہ، بخشے گناہ، دانستے سیاہ، فرشتے فنا، بہشتے مواگلدستے گلاں، مریدے مرا، دانستے نزاں، عاشقے عشق اعظم بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، فزلے فضا، رمزے خدا، نغمے دعا بدنے ربا، رہبر رحیم اکو نظری آئی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچ سبھا، حکم اندر حکم رہیا ورتایا۔

* ۲۵ پھلگن شہنشاہی سمت اپورن سنگھ دے گرہ پنڈ ناتھیوالا ضلع فروزپور *

جن بھگتاں ملدی آئی سدا چرن دھوڑ، دھوڑ مستک ٹکے رہی رمائی۔ آسانسا کردارہیا پور، نراسا آسا وچ بدلائی۔ لوک مات ملدا رہیا ضرور، نرگن ہو کے سرگن دے وڈیائی۔ ساچے نام دا سناؤندا رہیا تورا، تورت اپنا بھجو کھلایا۔ جن بھگت دوارے بن دارہیا مزدور، مغلّس ہو کے سیو کمائی۔ مُجبت وچ

کردا معاف قصور، ماٹی خاکی بھسم چشم نال ترانیا۔ پندھ مُکاؤندا رہیا نیڑ دُور، گرہ مل مل ویکھ دکھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان
 ویکھ دکھانیا۔ دھوڑ کہے میٹوں سمجھیا کوئی نہ لوک مات، میرا بھيو کوئے نہ پانیا۔ دھوڑ کہہ کے سارے گاؤندے گئے گاتھ، صفتاں وچ صلاحیا۔ وڈیائی
 وینہدے گئے لگدی رہی ماتھ، مستک ٹکے جگت بھگت لگانیا۔ دھوڑ کہے میری سب توں دکھری بات، کھانی بانی نہ کوئے جنانیا۔ ایہہ اوہ اگمی دات،
 جیہہڑی چرن کول تھلے رکھی چھپانیا۔ جس دا شاستراں وچ ملدا نہیں حالات، احوال نہ کوئے درڑانیا۔ لیکھا لکھیا نہیں قلم دوات، کلمیاں والیاں نے کلام قائم
 نہ کوئے کرانیا۔ بناگر اوتار پیغمبر ایہہ کسے نہ آئی ہاتھ، جگت کھوجیاں کھوج نہ کوئے کھجانیا۔ جس نے پائی اُس نے اِس دی صفتی گائی گاتھ، وجود وجہ نہ
 کوئے جنانیا۔ کیوں اِس دا مالک اک جناب، جس دا سوال جواب جواب طلبی وچ کدے نہ آیا۔ کچھ اِس دا لیکھا پیراں نے نانک کولوں بچھیا وچ بغداد،
 نانک نے خالی پگڑی جھاڑ کے دتی دکھانیا۔ پُرکھ اکال نے ماری اگمی آواز، شبدی دُھن شنوائیا۔ نانک تیرا میرا دو جہاناں توں باہر راز، پڑدانہ دینا گھلایا۔
 جے توں دسیا تے انہاں نوں بھل جانی نماز، وُضوآں دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ جس ویلے میں آیا آپ، بھگتاں دا بنیا باپ، پتا پُرکھ اکال آپے ویس وٹانیا۔
 توں میرا میں تیرا دس کے جاپ، جیون جگت دتی بدلایا۔ اوس ویلے چرن دھوڑی جو چرناں دے اُتے دسدی خاک، ذرہ ذرہ رُپ نظری آیا۔ میرے
 چرن کول دے تھلے ہووے پاک، پوت رُپ وٹانیا۔ ایہہ بھگتاں دی آد دی پونجی تے جگاد دی راس، جگال دے لہنے دے چکانیا۔ مہاراج شیر سنگھ
 وشنوں بھگوان، اپنی سانجھ کے رکھے راس، بن گرکھاں جھولی کسے نہ پانیا۔

* ۲۵ پھگن شہنشاہی سمت اگلزار سنگھ دے گرہ پنڈ ناٹھوالا ضلع فروزپُر *

دھوڑ کہے میں مستک جاواں لگ، لگن اکو دیاں لگانیا۔ دین دُنی کائنات سرشتی وچوں کر کے الگ، اگلا بھيو دیاں گھلایا۔ ناتا جوڑ کے نال سورے
 سرگ، الگ جیو دیاں وڈیانیا۔ من واسنا نو دوار مکے حد، جگت ترشنا رہے نہ رانیا۔ شبد اگمی دُھن آتمک سنے ند، انحد نادى ناد وچے ودھانیا۔ پنچ وکارا

دیوے بدھ، بندنا اکو دئے سمجھایا۔ گھر دیکھ جوتی جائے جگ، جاگرت جوت ہووے رُشانیا۔ بھگت بھگوان رہن کدے نہ اڈ، وچھوڑا اندروں دیاں چُکایا۔ دھرم دوارے اکو سد، سدا ہوکا نام سنا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ دھوڑ کہے میں بھگتاں جوگی، جگ جیون داتا پُرکھ اکال دئے وڈیا یا۔ میں ہتھ نہ آئی کسے فقیر جوگی، چار کُنٹ کھوجن تھاؤں تھانیا۔ کوٹاں وچوں گرکھ ورلے دیواں سو جھی، سُنٹیاں لواں اُٹھایا۔ نام بھنڈارا دے کے روزی، بھکھیاں بھکھ گوا یا۔ بدھ بیک کر کے بودھی، اگیان اندھیر مٹایا۔ جنم کرم دارہن دا دیواں روگی، دُکھ سنتاں دیاں گوا یا۔ ٹھا کر ملا کے دُھر دا موبی، محبوب دیاں دکھایا۔ جو آد جگاد جگ چو کڑی چکنہارا گودی، جس نوں گوداوری کُنڈھے گو بند گیا گایا۔ جس دا اک نام ندھان سچ سلوکی، سوہلا ڈھولا اک درڑا یا۔ اُس دی کھیل کدے کسے نہ روکی، دو جہان بیٹھے سپس نوایا۔ جس دے حکمے اندر کوٹن کوٹ کرشن کاہن پھرن تریلوکی، رام وشٹ سیو کما یا۔ جس نے پڑھاؤنی کدے نہیں کوئی پوتھی، پُستک پاٹھشالا کایا مندر دئے دکھایا۔ آد زرنجن زرنجن نور جگائے جوتی، پڑدا اوہلا دئے اُٹھایا۔ بھگت سہیلے ویکھ کے مانک موتی، مل موتر وچوں باہر کڈھایا۔ دُرمت میل جائے دھوتی، کوڑی کریا رہے نہ رانیا۔ واسنا کڈھے کھوٹی، جوٹھ جھوٹھ ڈیرہ ڈھاہیا۔ منزل چڑھاوے چوٹی، سچھنڈ دوارا اک وسایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن ساچے لئے ترایا۔ دھوڑ کہے میں نشانی دُھر دی، دُھر مستک لیکھ بنا یا۔ میں وست امولک پورے سنگر دی، دوسر سکے نہ کوئے ورتا یا۔ میں کھیل ویکھی اند پُر دی، گو بند نال مل کے خوشی منایا۔ میں چال ویکھی دیوت سُر دی، کروڑ تیتیسارہیا گر لایا۔ میں کلج لہر ویکھی اندھ گھور دی، چاروں کُنٹ اندھیرا چھایا۔ حکومت بنی ٹھگ چور دی، گرکھ سنت سادھ نظر کوئے نہ آ یا۔ ایس ویلے جن بھگتو ضرورت پی اوس دی لوڑ دی، جو لوڑیندا سا جن گھر گھر ہوئے سہایا۔ میں اوس پر بھو دا حکم کدے نہ موڑ دی، حکمے اندر بھجاں چائیں چانیا۔ آواز سُن شبا گئی گھنگھور دی، گھور اندھیرا گھپ ویکھ دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کدے کھیل نہ کرے کمزور دی، مالک ہو کے خالق حکم اک ورتا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکتک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دھار رکھے اپنے زور دی، ضرورت بھگتاں پور کرایا۔

* ۲۵ پھلگن شہنشاہی سمت ابوڑ سنگھ دے گرہ پنڈنا تھیوالا ضلع فروزپور * *

جن بھگت خوشیاں نال رہیا کد، قدیم دی یاد نظری آئی۔ پُرکھ اکال بُدھی وچوں بدل دتی بُدھ، بدھ اپنی دتی سمجھائی۔ لیکھالا کے دیاکما کے وچوں کلجک، جگ جنم دے وچھڑے رہیا ملائی۔ لکھ چوراسی وروں سنت سہیلے لئے چگ، چنگلی ننڈیا وچوں باہر کڈھائی۔ اوہناں دا پینڈا اگلا پچھلا جاوے مک، مُفت اپنی دیا کمائی۔ اگنی تت وچوں دیوے سکھ، آتم درسی دیا کمائی۔ گھر بیٹھیاں گرہ مندر سوامی سنگر لئے پچھ، پسچا تپ دے گوائیا۔ مانس جنم اجل کرے مکھ، دُکھ درد ڈیرہ ڈھاہیا۔ سفل کر کے دھرنی گکھ، دھرم دا دھرواس دے بنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار سرنائی۔ جن بھگت سہیل خوشیاں وچ نیچیا، انتر وئی ودھائی۔ کیوں پُرکھ اکال نے میٹوں کہا بچیا، پتا ہو کے گود اٹھائی۔ میں اوس دے چرن کول دوارے وسیا، جتھے اگنی تت نہ لاگے رانیا۔ خوشیاں دے وچ ہسیا، ہستی ویکھ بے پرواہیا۔ درشن پایا اگھیاں، آخر تکیا نور خدائی۔ میلا ملیا نال سکھیاں، گرکھ بیٹھے نظری آئی۔ جنہاں نوں لوڑ نہ رہی جگت والیاں موم بتیاں، باطن جلوہ کرے رُشنائیا۔ سری بھگوان نال رکھ کے اپنے حصے پتیاں، پت پر میثور نال مل کے ڈھولے گایا۔ جنہاں لجنیاں جگت والیاں مول نہیں ہتیاں، ہٹ اکو ویکھن بے پرواہیا۔ جتھے وستاں اگم ستیاں، اتوٹ اتٹ کُٹائی۔ تول تُلے نہ کدے دھری وٹیاں، ترازو جگت نہ کوئے دکھائی۔ اوہناں دے اندر پریتاں لگیاں کپیاں، لوک مات سکے نہ کوئے تڑائی۔ سرن سرنائی ساچی ڈھٹھیاں، اپنا آپ مٹائی۔ سو رُحاں رہر دوارے ہوئیاں اکٹھیاں، گرکھ سوہنا روپ بدلایا۔ اکو پڑھ کے نام دیاں پتیاں، پٹنے والے نوں مل کے اکو اپنی خوشی دکھائی۔ ایہو مانس جنم دیاں کھٹیاں کھٹیاں، اگے دا کھٹکا رہیا نہ رانیا۔ وکنا پیا نہ وانگ یوصف اتیاں، سلیمان دا تخت نہ کوئے اٹھائی۔ اوس پر بھو دے نال مل کے وسیاں، جس دا وصل ہتھ کسے نہ آئی۔ جس آد جگاد لاجاں دو جہان رکھیاں، رکھیا کرے تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، راگ گاوے نہ کوئی وانگ بھٹیاں، حکم دھر دارہیا سنائی۔

* ۲۶ پھلگن شہنشاہی سمت اکر تار سنگھ دے گرہ چڑک ضلع فرور پُر * *

دھرنی کہے پر بھو میرے کرپا ندھان، پت پر میثور شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیری بے پرواہیا۔ سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی نرگن نرور نراکار مار دھیان، آد نر نجن بے پرواہ اپنی اکھ اٹھایا۔ نوست چار گنٹ دہ دشا ست دھرم دا دے نہ کوئے نشان، چار ورن اٹھاراں برن دین مذہب ذات پات کوڑی کریا کرن لڑایا۔ نام دُھن آتمک سُنے نہ تیرا کوئی گان، انحد نادى ناد کایا مندر اندر ساڈھے تن ہتھ نہ کوئے شنوایا۔ آتم برہم پاربرہم برہم ملے کوئے نہ آن، ساچے پوڑے اگئی منزل دھام اولڑے ڈیرہ کوئے نہ لایا۔ من واسنا شرع ہوئی شیطان، بدھ بیک ساچی ٹیک ایکنکار تیرے اُتے نہ کوئے رکھایا۔ چرن پریتی دُھر دی نیتی ٹھانڈی سیتی دے نہ وچ جہان، نرگن جوت سچ پرکاش اندھ اندھیر سکے نہ کوئے مٹایا۔ رسنا جہوا بتی دند شاستر سمرت وید پُران پڑھ پڑھ تھکے الف یے والی قرآن، کایا کعبہ حق مجوب دُھر دے مندر ست گردوارا پاربرہم تیرا درس کوئے نہ پانیا۔ ہوئے ہنگتا کوڑ گریارا ہویا پردھان، نام شبد اجپا جاپ انتر انتر نہ کوئے گایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ انتم ویکھ وکھایا۔ دھرنی کہے پر بھ ویکھ آکے اپنی دھول، دھرم دیا رہن کوئے نہ پانیا۔ پھلگن رُڑی رہی کوئے نہ مول، سچ بہار نہ کوئے وکھایا۔ صدی چو دھویں تیرا پیغمبراں والا پورا ہون والا قول، وقت دُھیلا سہیلا دے بنایا۔ تیرا لیکھا اگم اتھاہ بے پرواہ بھوکھتاں والا کوئی جانے نہ ملا شیخ پنڈت پاندھارول، گرنٹھی پنٹھی سار کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ انتم ہو سہانیا۔ دھرنی کہے چار گنٹ دہ دشا میرے اُتے رہیا کوئے نہ دھرم، تیر تھ تھ اٹھسٹھ دین دُہانیا۔ چو دواں ودیا پیا بھرم، چو دواں لوک حق سچ نہ کوئے شنوایا۔ لیکھا مکیا نہ جگت ورن، برن رہے گر لایا۔ تیرے ملن دا ابناشی کرتے کوئی کرے نہ پرن، ساچی منزل چڑھ کے درس کوئے نہ پانیا۔ نچ نیتر گھلا دے نہ کسے دا ہرن پھرن، لوچن اکھ نہ کوئے رُشایا۔ جگت ڈھولے سارے پڑھن، آتم پر ماتم راگ نہ کوئے جنایا۔ تُوں میرا میں تیرا صاحب سوامی انتر جامی آد جگاد جگ چو کڑی نت نوت ترنی ترن، تار نہارا ایکنکارا پُرکھ بدھاتا نظری آیا۔ در درویش ہو کے آئی تیری سرن، سرن اکو دتی جنایا۔ کس بدھ سنت سہیلے تیری منزل کلجگ انتم اندھیری رین چڑھن، بن دیوے باقی کملا پاتی تیرا درشن پانیا۔ سچ دوارے درگاہ ساچی کھرن، جتھے پنج

تت تن وجودِ خاکی پُتلا نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا دے مُکائیا۔ دھرنی کہے پر بھو تیری چو دھویں صدی دی
 آوندی جاندی حد، حدُود اپنی دیکھ وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر سچ دوارے سد، حکم دُھر دالے منائیا۔ جیہڑے دیناں مذہباں وچ ہو گئے تیتھوں اڈ، فقیراں
 دے فقرے دے گوائیا۔ آتم پر ماتم سب نوں دسدے اکو جد، برہم پاربرہم اپنا نور کر رُشائیا۔ تیرا تیتھوں رہے نہ کوئے الگ، بھگت سہیلے سنت صوفی
 فقیر لے اٹھائیا۔ کر پرکاش اُپر شاہ رگ، جلوہ گر اکو نور رُشائیا۔ بن مکے کعبیوں کرا دے حج، حُجرہ حق دے وکھائیا۔ جس مندر سوامی کایا اندر بیٹھوں
 سچ، سچن ہو کے پڑدا دے اٹھائیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش تیری سرن سرنائی جاوَن لگ، ذات پات رہن کوئے نہ پائیا۔ تیرا دیک جوتی جاتے جائے
 جگ، جگ جیون داتے تیری وڈ وڈیائیا۔ مائس مانکھ مانو رہے نہ کوئے بدھی گگ، کاگ ہنس دے بنائیا۔ ترے گن مایا ساڑے نہ اگ، اگنی تت نہ کوئے
 جلائی۔ اپنے ملن دا چھوٹا رستہ نکا دس دے ڈھنگ، بہتی لکھن پڑھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ مہروان محبوب مُجبت وچ چاڑھ دے رنگ، اندر ٹھری اپنی دھار
 جنائی۔ بھو کھلا دے ہنگ برہم، پاربرہم پت پر میثور تیری اک سرنائیا۔ جن بھگتاں اپنے گرہ شبدی دھار وچوں دے دے جنم، جنم وچوں جنم دے
 بدلائیا۔ لیکھا رہے نہ کوئے شاہی قلم، کائنات وچوں باہر کڈھائیا۔ دھرنی کہے دھرم وچ رہے کوئی نہ بھرم، اندھ وشواس نہ کوئے جنائی۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ انتم ویکھ لوک مات، گرہ گرہ پئی لڑائیا۔ دھرنی کہے پر بھو اپنا شبدی بھیج دے دُوت، دُتیا بھاؤ دے مٹائیا۔ پڑدا لاه کے
 ویکھ پنچ تت کایا بھوت، لکھ چوڑا سی کھوج کھوجائیا۔ جھگڑا مُکا دے جوٹھ جھوٹھ، مایا ممتا موہ دے گوائیا۔ بھاگ لگا دے اپنی کوٹ، کایا کٹیاں اندر گھر گھر
 وچ ہوئے رُشائیا۔ جدھر دیکھن اُدھر دسیں موجود، مفلِساں مل کے اپنا رنگ وکھائیا۔ جن بھگتاں کر محفوظ، کلجگ اگنی اگ نہ لاگے رائیا۔ نو دوارے مُکا
 حدُود، اندر پڑدا دے کھلائی۔ اپنے پریم دادے ثبوت، شبدی دُھن کر شنوائیا۔ لیکھا تک جائے کنچن مائی کلبوت، کلمہ علماں توں باہر دے درڑائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ انتم ویکھ تھاوں تھانیا۔ دھرنی کہے پر بھو اٹھ ویکھ اپنے چوڑاں لوک، چوڑاں طبق دے دُہائیا۔ ساچا گائے نہ
 کوئے سلوک، سوہنگ روپ نہ کوئے بنائیا۔ من واسنا سکے نہ کوئی روک، جھگڑیاں وچ لوکائیا۔ تیرا نور سچ پر گئے نہ نرمل جوت، گرہ مندر ہوئے نہ کوئے

رُشنا یا۔ ٹھا کر مل کے مانے کوئی نہ مَوَج، مجلس کوڑی سو بھاپا یا۔ نَج گھر لوے تینوں کوئی نہ کھوج، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ٹلے پر بت بھجّج تھاوں تھانیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال پروردگار سانجھے یار پر م پُرکھ پر ماتم آتم آسانسا پوری کر دے لوچ، لوچن اندروں لوچاں والا دے گھلایا۔ میری اگلی مٹا دے سوچ، سمجھ دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ کَلج انت سِری بھگونت زِگن ہو کے سرگن پنچ، بھيو ابھیدا دے گھلایا۔ دھرنی کہے پر بھو چار کُنٹ دہ دشا ویکھ دھکا، دین دُنیا دے دُہانیا۔ حقیقت رہی نہ کعبہ مکہ، جُریاں وچوں مُرشد مُریداں رہے جنایا۔ پیار مُجت وِچ رہیا کوئی نہ سکا، شرع نال شرع کرے لڑایا۔ پروردگار دا بنے کوئی نہ بچّ، پوت سپوتا روپ نہ کوئے وٹایا۔ کَلج جیو من واسنا ہویا کچّا، کنچن گڑھ نہ کوئے سُهانیا۔ جوٹھ جھوٹھ ممتا موہ ترشنا اندر پچّا، بھجّے واہو داہیا۔ گھر سوامی ملن دا نہیں پتہ، جو مندر اندر گرہ بیٹھا ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا ویکھ انتشکرن ساودھان کر چیتن ستا، ست ستوادی برہم برہادی شبد انادی دے جنایا۔ دھرنی کہے پر بھو شبد اناد دے دے اگلی تور، تریا پد دے سمجھایا۔ میری آسانسا پور، کوڑی کریا دے کڈھایا۔ توں سرب کلا بھر پور، بے انت تیری بے پرواہیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی سدا حاضر حضور، حضرت ہو کے اپنا میل ملا یا۔ کوڑی کریا کایا کپڑ کٹ دے قصور، قسم کھا کے تیرے اگے سیس نوایا۔ کَلج انت اخیر پُرکھ اکال دین دِیال پرگٹ ہو ضرور، تیری ضرورت بنا کَلج اندھیر نہ کوئے گوانیا۔ جیواں جنناں سادھاں سنتاں کَلج گڑھ بنیا ہوئے ہنگت سگھڑ سُجھے ہوئے مورکھ موڑھ، ست سچ سچ نہ کوئے جنایا۔ تیرا نور نورانہ شاہ سلطانا جوتی جلوہ نظر نہ آئے نور، نوبت نام حق نہ کوئے وجایا۔ اتر پورب بچھم دکھن جگت واسنا پیا فتور، سارے دے سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا اپنے لیکھے لایا۔ دھرنی کہے میں نیتز رہی رو، اچی کوک کوک سنانیا۔ آتم پر ماتم کسے نہ سکے چھوہ، بنک دوارے خالی دین دُہانیا۔ گھر پرکاش کسے نہ ہووے لو، دوئے لوچن کم کسے نہ آیا۔ سمر تھ سوامی انتر آتم نچھر جھرنا امرت رس دے چو، چور یار ٹھگ پنچ اندر رہن کوئے نہ پانیا۔ بی اگم نام ندھان بو، ست دھرم دا بوٹا دے اُپجایا۔ تیرا لیکھا کھت وِچ نہ جانے کو، بھوکھت وِچ گر اوتار پیغمبر اشاریاں نال سرشی دی درشی گئے سمجھایا۔ زِگن زِویر پر م پُرکھ پر ماتم آپے ہو، ہوکا دے کے دے سنانیا۔ دھرنی کہے میرے نال جگت جیو کماوندے دھرو، دھرم دا ادھرم گئے بنایا۔ جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جگت واسنا کوڑ گڑیار شبدی تحم سب توں لے کھوہ، خالص چار ورن اٹھاراں
برن دے بنایا۔

* ۲۶ پھگن شہنشاہی سمت امہندر سنگھ دے گرہ پنڈ چڑک ضلع فرور پُر * *

دھرنی کہے میری نمو نمو نمسکار، نمستے کہہ کے سیس جھکایا۔ پر م پڑکھ نرنکار، نرور تیری اوٹ نکایا۔ جگ چوکڑی دیکھدا رہوں اپنا سنسار، سنجگ
تریتا دواپر کھجگ اٹھ کھلایا۔ کوڑ گڑیار کردار ہوں خوار، نام کھنڈا اک چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ سری بھگوان
کہے، سُن دھرتی، کی لکھ چوراسی رُٹھی، سارے گئے بھلایا؟ دھرنی کہا پر بھو نہیں کوٹاں وچوں مٹھی، تھوڑے تیرے بھگت نظری آئی۔ جنہاں دی انتر
آتما اٹھی سٹی، سوادھان ہو کے تیرا نام دھیایا۔ اینکار تیرے نال لاکے رُچی، رچنا تیری دیکھ خوشی منایا۔ اوہناں دی بدھی میٹوں دے سچی، سچ کہہ
کے دیاں سنایا۔ ایہہ کوئی کھیل نہیں لگی، پڑدیاں وچ نہ کوئے چھپایا۔ میں دیکھیا پر بھو توں اوہناں پچھے کٹیں بتی، بتخانے کردا جائیں صفایا۔ جوتی جوت
سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا دینا دیکھ دکھایا۔ دھرنی کہے پر بھو گرکھ تھوڑے، بہنتیاں وچوں نظری آئی۔ جنہاں انتر آتم اپنے نال جوڑیں، جوڑ
جگت نہ کوئے دکھایا۔ اپنے نام دے سنا کے دھر دے دوہرے، دوا اپنا آپ جنایا۔ سدا سدا سدا اپنی رکھ لوڑے، لوک مات وچوں باہر کڈھایا۔ جوتی
جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کر پرکاش اندھ گھورے، ست سچ کر رُشایا۔ سری بھگوان کہے گرکھ تھوڑے نہیں انک، انک انیک نظری آئی۔
جنہاں دا بھاگ وڈا نالوں جنک، ضامن ہو کے ملیا بے پرواہیا۔ لہنا دینا اپنے نال رکھے انت، انتم ہوئے نہ کدے جدایا۔ نرکاں وچ جا کے کڈھنی پئے نہ
مٹت، ترازو دھرم نہ کوئے نکایا۔ سدھی دسی اکو سبت، سہم فہم رہے نہ رایا۔ اگے کرنی پئے نہ مٹت، سیس اور نہ کوئے جھکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
آپ اپنی جوت دھر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ایہتھے اوتھے مٹا چنت، چنتا غم خوشی وچ بدلایا۔

* ۲۶ پھلگن شہنشاہی سمت اگردیال سنگھ دے گرہ پنڈ رامو والا ضلع فروزپور * *

دھرنی دھرت دھول کہے پر بھ کلجگ انتم ویکھ موع، دین دنی ویکھ دکھایا۔ ست دھرم سنتو کھ رہیا نہ چوڈاں لوکا، چوڈاں ویدیا لوک مات گر لایا۔ کلجگ کوڑی کریا چار کنت دہ دشا گرہ گرہ دیوے اپنا ہوکا، من منوآ اپنا حکم رہیا چلایا۔ جوٹھ جھوٹھ سب نال کرے دھوکھا، کپٹ ہنکار اندروں سکے نہ کوئے گوانیا۔ بھاگ لگا دے نہ کسے ساڈھے تن ہتھ کایا کوٹھا، کٹیا سہنجنی نظر کوئے نہ آیا۔ جیو جنت بن ہر نامے ہویا تھوٹھا، انتر آتم رنگ نہ کوئے رنگایا۔ بن اکھراں والا نراکھر دھار تیرا پڑھے کوئی نہ پوٹھا، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن پڑھ پڑھ ڈھولے رہے گایا۔ ست پرکاش نور نورانہ نرگن نرویر ہووے نہ جوتا، پاربرہم برہم پڑدانہ کوئے اٹھایا۔ دُرمت میل پاپ کسے نہ دھوتا، اٹھسٹھ تیرتھ پھر پھر تھکی مات لوکایا۔ گہر گبھیہر بے نظیر تیرے نام ساگر وچ ماریا کسے نہ غوطہ، مانک موتی ہتھ کسے نہ آیا۔ ورن برن دین مذہب ویکھیا روتا، زرتڑی رت نہ کوئے سہانیا۔ سرشی درشی دا وچار ہویا کھوٹا، اشٹ پُرکھ اکال نہ کوئے منایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ ویکھ تھاوں تھانیا۔ دھرنی کہے پر بھو میری تیرے چرن کول نمسکار، نمو نمو نمستے کہہ کے سیس نوانیا۔ کلجگ انت ہوئی ڈھیار، دینن ہو کے دیاں دھانیا۔ چکیا نہ جائے بھار، دروہی تیرا نام خدایا۔ صدی چوڈھویں آوندی دے ہار، ہر دے ہر نہ کوئے وسایا۔ بھوکھت پورا ہویا گر اوتار، پینمبر شہادت رہے بھگتایا۔ نرگن نرویر نراکار نرنکار لے اوتار، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے اپنا نور کر رُشانیا۔ سچ دکھا اک ٹھانڈا دربار، مانو مانکھ آتم برہم درڑایا۔ دیا باقی کملاپاتی ساڈھے تن ہتھ مندر اندر گھر وچ گھر کر اجیار، تیل باقی دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ بھگت سہیلے گرو گرو چیلے سنت ساجن صوفی لے اٹھال، سرت شبد ہلونے نال جگایا۔ جھگڑا مکا دے شاہ کنگال، اوچ نیچ ذات پات دین مذہب رہے نہ کوئے رانیا۔ اپنے بھگت سنت ویکھ اپنے لال، لالن ہو کے کھوج کھوجانیا۔ جو تیری پریتی نیتی اندر گھالنا رہے گھال، دوس رین گھڑی پل اک دھیان لگایا۔ تنہاں لیکھا چکا آن شاہ پاتشاہ سری بھکوان، بھگونت کنت تیری اوٹ تکایا۔ دین دنی جگت آسا ہوئی شیطان، شرع کر گئے لڑایا۔ بودھ آوے نہ کسے گیان، اکھراں کرن پڑھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کل انتم ویکھ دکھایا۔ دھرنی کہے میں رو کے ماراں دھاہ، بن نیئاں نیر وہانیا۔

پروردگار نورِ خدا، جلوہ گر تیری اک سرنایا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ پت پر میثور اکو اوٹ تکا، دو جہاناں والی صاحب سلطان ہو سہایا۔ زرگن نور جوت کر رُشنا،
 شبد نام ڈکا اک وجا، برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال حکم دے سُنایا۔ آتم پر ماتم نجھہر دھار بن ملاح، ست سرُپ بن رنگ روپ شاہو بھوپ بے پرواہ،
 ساچی دس اک صلاح، جیو جنت تیرا ڈھولا اکو گانیا۔ نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ عدل انصاف وچ کر نیاں، دئی دوت رہن کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر رکھ اپنی ٹھنڈی چھاں، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرا کلجک ویکھ دُدا بیڑا، نیا نوکانام نظر کوئے نہ آیا۔ دین
 مذہب گرہ گرہ پیا جھیرا، آتم برہم پاربرہم میل نہ کوئے ملانیا۔ بھاگ لگا دے نہ کوئے کایا کھیڑا، بند کواڑی کھڑکی بجر کپاٹی نہ کوئے تڑانیا۔ صاحب سنگر
 کسے دے نہ نیرن نیرا، نج نیتز لوچن نین ہووے نہ کوئے رُشانیا۔ دے دہائی گرو چیرا، چیلار دوویں تیرا راہ تکانیا۔ کلجک انت سری بھگونت اپنے نام دا
 اگئی دس دے گیڑا، کوڑی کریا لوک مات وچوں باہر دے کڈھانیا۔ ست دھرم دا گھلا کر دے ویڑا، ست سچ گرکھاں دے اندر دے وسایا۔ تیرے
 ناؤں داسب دے اندر ہووے چاؤ گھنیرا، من واسنا رہن کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجک انتم ہو سہایا۔ دھرنی کہے پر بھو
 میں نیتز نیر وھاواں نین، چھبر اکو اک وکھانیا۔ چار کٹ اندھیری رین، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ پیار مُجت رہیا نہ مات پت بھائی بھین، ساک سجن سین
 سگلا سنگ نہ کوئے نبھانیا۔ مایا رانی گھر گھر کھاوے ڈین، شاہ سلطان راجا رانا منہ دے بھار سُنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور،
 بن تیرے نظر کسے نہ آیا۔ دھرنی کہے میری پنے پنے نمستے، نیوں نیوں سیس نوایا۔ سری بھگوان اپنی دُنیا نوں پا دے رستے، کیوں بیٹھی تیتوں بھلایا۔
 انہاں دے ساڈھے تن ہتھ سریر دے گھرانے رہن وسدے، جس گرہ بیٹھا سو بھاپانیا۔ اشارے دے دے اپنی نج اکھ دے، نج لوچن ہوئے رُشانیا۔
 راہ دس دے برہم مت دے، منمت جھگڑا دے مکانیا۔ بھنڈارے بھر دے دھیرج سنتو کھ جت دے، من واسنا ہوئے نہ کوئے ہلکانیا۔ آون جاون گیڑے
 لکھ چوڑا سی کٹ دے، جم کی پھاسی انت رہن کوئے نہ پانیا۔ نام سنادے اگئی ند دے، دُھن آتمک ہوئے شنوایا۔ گھر دکھادے پر بھو جتھے تیرے دیک
 جوت جگدے، اکو نور ہووے رُشانیا۔ جتھے بھگت کیر ورگے وسدے، سچکھنڈ بیٹھے سو بھاپانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جیکارے سنادے

اِک اَلّھ دے، اَلّھ اگوچر بے پرواہ تیری وِجدی رہے ودھائیا۔ دھرنی کہے پر بھو وکھا دے اوہ دھرم دوار، جن بھگتاں دیا کمائیا۔ گھر ٹھا کر ملے دُھر دا یار،
 کوڑا ناتا دے تڑائیا۔ تیری آتم تیری خد متگار، دو جا کنت نہ کوئے ہنڈھائیا۔ توں صاحب سوامی انتر جامی گھر وِچ گھر کر پیار، مُجّت باہر نہ کوئے لگائیا۔ ایہو
 سکھیا دے کے گئے گر اوتار، پیغمبر کلمیاں وِچ پڑھائیا۔ دُکھیاں دا دُکھ سُن بن دلدار، دین اپنی گود اُٹھائیا۔ توں آد جُگاد جُگ چو کڑی نِت نوت بخشہار،
 بخشش رحمت تیری منگ منگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اولہا دے چُکائیا۔ دھرنی کہے پُرکھ اکال کلجک جیو ویکھ سڑدے، مایا ممتا موہ
 رہے جنائیا۔ تیری منزل مول نہ چڑھدے، پاندھی بنے نہ سچے راہیا۔ درشن کرے نہ اگمی ہر دے، ہر دے ہر نہ کوئے وسائیا۔ پیالے پیتے نہیں امرت
 دھار جل دے، نچھر جھرنانہ کوئے جھرائیا۔ جھگڑے مکے نہیں دُئی سل دے، تیر انیلا پار نہ کوئے کرائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اُتے رہن والے
 تیرے وِچ مول نہیں رلدے، آتم پر ماتم پر ماتم وِچ نہ کوئے سمائیا۔ گو بند شبد صاحب ستگر اِکو گھل دے، جو کلجک دا گھلو گھارا دے مٹائیا۔ جھگڑے
 چُکا دے جل تھل دے، مہیئل آپے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگلا لہنا دے جنائیا۔ دھرنی کہے کرپا کر سِری بھگوان، نام
 بھگوتی اپنی لے چکائیا۔ جو دھا سوربیر شبد گرو تیرا بلوان، باوری دُنیا دے مٹائیا۔ ست دھرم دا چار کُنٹ دہ دشا جھلا اِک نشان، نشانے کوڑے دے گوائیا۔
 سب دے ہر دے اندروں کا یا مندروں ملادے اوہ اگمی رام، جس رام نے رام ورگے دشر تھ بیٹے دتے بنائیا۔ لکھ چوڑا سی دا بن کے آجا اوہ اگمی کاہن،
 جس دی دُھن نام بنسری وِجے تھاوں تھانیا۔ پیغمبراں نوں دین والے پیغام، اماں دے امام، جھگڑے مُکا دے دُنی دے تمام، شرع وِچوں شرع دے
 بدلایا۔ آتم پر ماتم دا دے کے سچ گیان، اگیانیاں دا اندھیرا دے مٹائیا۔ تیری مہر نظر نال تیتوں سمجھ جان انسان، حیوان رہن کوئے نہ پائیا۔ توں سب دا
 مالک پرتپالک خالق والی دو جہان، جہالت اندروں دے کڈھائیا۔ سرشی دِرشٹی تیرا اِشٹ کرے پروان، پروانہ حکمے نام پرا پسنتی مدھم بیکھری توں باہر دے
 سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دے ساچا ور، دھرنی کہے میرا دھرم تیری لُجیا نظری آئیا۔

* ۲۶ پھلن شہنشاہی سمت ا مادھو سنگھ دے گرہ پنڈ رامو والا ضلع فروزپور * *

دھرنی کہے پر بھو بن ہتھاں میری عرض، بن مستک سیس جھکایا۔ جن بھگتاں اپنے ملن دی پوری کر غرض، خواہش اندرے اندر اپنے وچ ملایا۔
 جنم جنم دا پورب لاه قرض، مقروض پچھلا لہنا دے چکایا۔ تیرے ہتھ جگ چوکڑی دی فرد، لکھ چوراسی وچوں دیکھ دکھایا۔ دیناں دکھیاں دا ونڈ درد،
 مظلوماں نوں ظلم توں لے بچایا۔ شرع چھری رہے نہ کرد، قتل گاہ نہ کوئے دکھایا۔ جودھا سوربیر بن مردانہ مرد، مدعا اپنا دے سمجھایا۔ تیرا کھیل سدا
 اسچرج، اسچرج تیری بے پرواہیا۔ مہروان محبوب حقیقت وچ جن بھگتاں پار کر ندھرک، بھے بھو دوویں دے چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، ساچا حکم اک ورتایا۔ دھرنی کہے میری چرن کول دُعا، بن عبادت ابا رہی جنایا۔ توں سرب ویاپی خُدا، خُدی کلجک انتم دے مٹایا۔ جیہڑے تیرے
 نالوں ہوئے جُدا، جُز حصہ اوہناں دا اپنے نال ملایا۔ آتم پر ماتم مارگ دسدے سدھا، صدق صبوری اندر دے وسایا۔ اپنے ملن دی محبوب ہو کے دس
 بدھا، بدھنا دا لیکھا رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، فرمانا اپنا اک سنا یا۔ دھرنی کہے پر بھو دھر دی ساچی دے تعلیم، طلبے گرگھ لے
 بنایا۔ جھگڑا مکا الف یے نقطے نوں ڈنڈا میم، عین عین بھو رہے نہ رانیا۔ دین مذہب دی رہے نہ کوئے تقسیم، جھگڑا ذات پات ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ سچ
 دوارا دکھا اک عظیم، شاہ شاہانے اپنا پڑدا لایا۔ توں آد جگادی مالک پرتپالک قدیم، قدرت دا قادر نور خُدا یا۔ در تیرے منگاں ہو ادھین ادنی رُپ وٹایا۔
 ابناشی کرتے صدی چودھویں دے یقین، یک اپنا حکم سنا یا۔ دھرنی کہے میں شکر یے وچ کہاں آمین، صفتاں وچ ناؤں نرنکار گایا۔ میرا انتر نہ رہے
 غمگین، خوشیاں دارنگ دینا رنگایا۔ بے شک تیری دھار جگ چوکڑی باریک مہین، مہما اکھ اکھ وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا
 مارگ دینا رنگ رنگین، رنگت اپنی اک رنگایا۔ دھرنی کہے پُرکھ اکال اپنیاں بھگتاں چک لے گودی، گوداوری والے گوہند اپنے نال ملایا۔ جھگڑا مکا دے
 ویدی سوڈھی، آتم برہم پڑدا دے اٹھایا۔ جنگلاں وچ ویراگی بن کے پھرے کوئے نہ جوگی، گھر جاگرت جوت کرے رُشنا یا۔ تیرے وچھوڑے وچ رہے
 کوئی نہ روگی، جنم جنم دا پڑدا دے اٹھایا۔ چشمے دید دیدار درس دے اموگھی، ستمکھ ہو کے سو بھاپایا۔ اکو نام ندھان سنا سچ سلوکی، کلمہ نغمہ اک شنوایا۔

جن بھگتاں اپنے پیار دی دے ساچی سو جھی، تیتوں مل کے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنے ہتھ لکائیا۔ دھرنی کہے پر بھ
 اپنی کر مہر، نظر وچوں نظر بدلایا۔ توں شاہو بھوپ سلطان وڈا کیہر، شیر سنگھ تیری اوٹ رکھایا۔ کوڑی کرپا جگت واسنا نو کھنڈ پر تھی ست دیپ لے
 گھیر، چار کنت دہ دشا اپنا حکم ورتایا۔ لوک مات وچوں جڑ دے اُکھیڑ، بوٹا ست دھرم اگلا سنجگ دے لگایا۔ دھرنی کہے میرا کھلا کر دے ویہڑ، بھیرڑی
 گلی دے گوائیا۔ حکمے اندر دے دے گیز، کوڑیاں صفحہ دے اُٹھایا۔ انت جھگڑا دے نیڑ، لیکھا رہے نہ رایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر،
 نہہکک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آگے بہتی نہ لاویں دیر، ڈیرے سب دے دے اُٹھایا۔

* ۲۶ پھگن شہنشاہی سمت ادلیپ سنگھ دے گرہ پنڈ بدنی ضلع فروزپور *

دھرنی دھرت دھول کہے پر بھ ویکھ چار کنت دہ دشا اندھیری راتا، کھجگ کوڑ گڑیاں جوٹھ جھوٹھ ڈنک رہیا وجایا۔ رسنا جھوا پتی دند صفت صلاحی پڑھ
 پڑھ تھکے تیری گاتھا، نجاند آتمک دھن سنن کوئے نہ پانیا۔ ناتا تٹا آتم پر ماتم پڑکھ بدھاتا، من واسنا جگت ہلکایا۔ تیرا نور ظہور لاشریک پروردگار کسے نہ
 جاتا، پاربرہم پت پر میثور تیرا درس کوئے نہ پانیا۔ چار ورن اٹھاراں برن کھتری براہمن شودر ویش کایا مندر اندر آیا گھاتا، وست امولک نام گولک سچ
 دوارے نہ کوئے لکایا۔ نج گرہ نج مندر نج گھر محل اٹل پاربرہم برہم کوئے نہ واسا، واستوک تیرا روپ نظر کسے نہ آیا۔ میں جگ چو کڑی سنجگ تریتا
 دوپر کھجگ ویکھدی آئی تماشا، گر اوتار پیغمبر نت نوت اپنا حکم گئے سناپیا۔ صدی چودھویں دھر فرمان سچ سندیشہ منے کوئے نہ آکھا، آخر اکھر زوریر نرنکار
 تیرا گئے بھلایا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ برہمنڈ کھنڈ پڑی لوء آکاش پاتال ساچا دسے کوئے نہ راکھا، بے وارس ہوئی لوکایا۔ سنگر شبد بدھی توں پرے کسے
 نہ جاتا، جگت ودیانال کرن لڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھجگ اتم دین دنی ویکھ وکھایا۔ دھرنی کہے پر بھو میں کی دساں تیری سرشی
 درشی دی حالت، احوال دین دنی گر اوتار پیغمبر تیتوں رہے جنایا۔ کوڑ کرپا جوٹھ جھوٹھ من واسنا کایا ماٹی ہوئی جہالت، نرگن جوت تتوت کرے نہ کوئے

رُشناہیا۔ مندر مسجد شو دوالے مٹھ گردوار تیری صفتاں والی کردے عبادت، جُجرہ حق کایا کعبہ ہر مندر زِرنِگن ہو کے زِرنِگن درس کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پاربرہم پت پر میثور پرم پُرکھ سلطان لوک مات ویکھ دکھانیا۔ دھرنی کہے پر بھ ویکھ اپنی دین دُنی مخلوقات، کایا پڑدا دے اٹھانیا۔ دین مذہب جھگڑا پیا ذات پات، آتم برہم برہم ودیانہ کوئے پڑھانیا۔ تُوں میرا میں تیرا ساچا دیوے کوئے نہ ساتھ، سگلے ناتے کوڑے نظری آہیا۔ شاہ رگ توں اُپر تیرا جپے کوئی نہ جاپ، بن رسنا جہوا ہتی دند ڈھولا کوئے نہ گانیا۔ جو گر اوتار پیغمبر سنجگ تریتا دوپر کلجگ حکم سندیشہ تیرا فرمانا گئے آکھ، آخر کلجگ جیو سارے گئے بھلانیا۔ وست امولک دُھر دی نظر نہ آوے دات، داتار تیرے در دا پاندھی رہن کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ انتم وار چار گنٹ دہ دشا زِرنِگن سرگن ویکھ دکھانیا۔ دھرنی کہے پر بھو میں سچ بنیتی کر کے منگاں چرن دھوڑ، دھول دھور دھوڑ تیرے در توں جھولی پانیا۔ جگت واسنا بھل گیا سنسار تیرا موں، اہل تیرا بھو نہ کوئے گھلانیا۔ جگت ریتی بدل گیا اصول، اصل وچ تیرا وصل کرن کوئے نہ آہیا۔ اپنا حکم نام سندیشہ اک دے معقول، جو چار ورنناں اِکو رنگ دے رنگانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانا اک درٹانیا۔ سری بھگوان کہے دھرنی رکھ دھرواسا، دھرم دی دھار دیاں جنانیا۔ کوڑی کریا کلجگ اُلٹ دیواں پاسا، لوک مات رہن کوئے نہ پانیا۔ زِرنِگن نور جوت کراں پرکاشا، شبدی ڈنک اک وجانیا۔ مایا ممتا ہوئے ہنگتا گرہ مندر اندر کراں ناسا، ابناشی ہو کے کھیل ورتانیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت جن بھگت سہیلے کراں داسی داسا، آتم برہم پاربرہم ہو کے پڑدا دیاں اٹھانیا۔ تُوں میرا میں تیرا دسّ کے اِکو گاتھا، گہر گبھیر بے نظیر لاشریک دیاں ملانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سوامی انترجامی جگ چو کڑی اپنے حکم اندر چلانیا۔ ابناشی کرتا کہے دھرنی میرے در تے ویکھ جُھکدے گر اوتار، پیغمبر سجدیاں وچ سیس نو انیا۔ وشن برہما شو بیٹھے بھکھار، خالی جھولیاں رہے دکھانیا۔ میرا حکم آد جگاد جگ چو کڑی سدا چلے سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری سیر سکے نہ کوئے اٹھانیا۔ نت نوت زِرنِگن سرگن کھیل کراں اپر اپار، اپر پیر سوامی ہو کے اپنی کل ورتانیا۔ صدی چو دھویں چو داں طبق پاواں سار، پڑدا اوہلا کایا چولا ساڈھے تن ہتھ ماٹی اندر رہن کوئے نہ پانیا۔ حکمے اندر حکمیں کراں خبردار، بے خبراں خبر سنانیا۔ کل کلکی میرا اک اوتار، جس داروپ رنگ

رکھ نظر کسے نہ آیا۔ سمبل دھام اگم اپار، چھپر چھن مائی خاکی بنت نہ کوئے بنایا۔ دو جہاناں ایٹھے اوتھے برہمنڈ کھنڈ پُری لوء گنگن گگنتر دُھر دا حکم چلے
 ایکا وار، دُجا سکے نہ کوئے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر فرمانا آپ درڑایا۔ دھرنی کہے پرہو میں لینا تیرا
 دُھر سندیشہ، خوشیاں وچ خوشی پرگٹایا۔ تُوں مالک خالق پرپتالک اک نریشا، نر نرائن تیری بے پرواہیا۔ جگ چوکڑی نت نوت نرگن سرگن دھاریں ویسا،
 وشو اپنی کار کمایا۔ کوٹاں وچوں جن بھگتاں کھولیں اپنا بھیتا، اندر وڑ کے مندر چڑھ کے در دوارے ساچے سو بھاپایا۔ بھاگ لگائیں آتم سہنجنی سیجا،
 ساجن ہو کے اپنا جوڑ جڑایا۔ جنم کرم آون جاون لکھ چوراسی پتت پاون میٹیں لیکھا، جم کی پھاسی رہن کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، اکو دینا دُھر داور، دھرنی کہے داتا در تیرے سپس نوائیا۔ ابناشی کرتا کہے میں کرنے یوگ، آدجگادی اک اکھوانیدا۔ کلجگ کایا کوڑ کپڑ رہے کوئی نہ
 روگ، دُرمت میل اندروں باہروں آپ دھوانیدا۔ آتم پر ماتم کر کے دُھر سنجوگ، جگ جنم دی وچھڑی سُر ت شبد نال ملانیدا۔ بھاگ لگا کے کایا مائی
 ساچے کوٹ، ٹلا پر بت سچ سنگھاسن اکو ویکھ وکھانیدا۔ کر پرکاش نرمل جوت، اندھ اندھیرا دُور کرائیدا۔ تُوں میرا میں تیرا پار برہم برہم دس کے ساچی
 گوت، ذات پات دین مذہب لیکھانت چکانیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیری اگلی میٹے سوچ، سمجھ اپنے وچ چھپانیدا۔ دھرنی کہے پرہو
 میں رکھاں تیری اڈیک، بن اکھاں دھیان لگایا۔ سری بھگوان کہے میں دین دنی بدل دینی تارتخ، توارتخ اگلی دینی بدلایا۔ دُور دُراڈا چل کے آواں
 نزدیک، نیرن نیرا ہو کے نت نت کر اں رُشنائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت چار ورن اٹھاراں برن دسنا اکو ڈھولا گیت، سنگیت اکو دینا سمجھانیا۔ پُرکھ اکال دین
 دیال پت پر میثور پروردگار سانجھے یار کرنی اک پریت، دُجا ایشٹ نہ کوئے منانیا۔ گر اوتار پیغمبر جس دی کر کے گئے تصدیق، دُجی شہادت دی لوڑ رہے
 نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ست ستوادی ست ست مارگ دے درڑایا۔ دھرنی کہے میں اوہ تگاں راہ،
 چاروں گنٹ ویکھ وکھانیا۔ جس ویلے پر ماتم آتم دا ملے ملاح، بن نیا نوکا بیڑا پار دے لنگھانیا۔ منزل رہے نہ کوئی تھل اسگاہ، ساچے پوڑے دے چڑھانیا۔
 بن اکھراں توں جناوے اپنا ناں، رسنا جہوا بتی دند نہ کوئے ہلکانیا۔ بن بھجاں توں پکڑے بانہہ، بن اکھاں توں اٹھ گھلانیا۔ بن دیئے باقی کرے رُشنا، جوتی

جوت جوت ڈگمگایا۔ سرشٹی دی درشٹی دے بدلا، غمی خوشی وچ جنایا۔ سہجگ ست ست برہم مت وچ دیوے لا، اگنی تت پوہ نہ سکے رانیا۔ محبوب محبت
 وچ ملے جلوہ گر نور نور خدا، جدا ونڈ نہ کوئے ونڈانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نہ، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان،
 دھر سندیشہ رہیا سنا، جس دا لیکھا بدھی وچ کدے نہ آیا۔

* ۲۶ پھگن شہنشاہی سمت اکیور سنگھ دے گرہ موگا ضلع فروزپور *

دھرنی کہے پر بھو میں جگت وکار نال گئی دبی، پڑدا سکے نہ کوئے اٹھانیا۔ چار گنت دہ دشا نرگن تیتوں رہی لہجی، ورن برن دین مذہب کھوج
 کھوجانیا۔ دوس رین اٹھے پہر تیرے ہم اندر رہی بھجی، چلاں واہو داہیا۔ ساچی دے کوئی نہ گدی، سادھ سنت اودھوت بیٹھے کوٹن آسن لایا۔ نرگن
 نرویر نرنکار تیری سچ جوت کتے نہ جگی، جاگرت نور نہ کوئے رُشانیا۔ ساڈھے تن ہتھ کایا ترے گن اگنی لگی، امرت میگھ نہ کوئے برسایا۔ من واسنا وچ
 دین دُنی دجھی، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھنایا۔ سچ پریت ترے گن اتیت تیرے نال کسے نہ لگی، لگاں ماتراں دی کرن پڑھانیا۔ نوبت حق مقام بن سجدیاں
 کوئی نہ وچی، صلح کل تیری سرن کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ انت دے وڈیانیا۔ دھرنی کہے پر بھو میں چار گنت ویکھیا
 جھگڑا، دھر دا دعویدار نظر کوئے نہ آیا۔ کوئی مارگ سمجھ نہ اگا، پچھلیاں کہانیاں گا گا خوشی منانیا۔ کلجگ جیو بگ بپڑا ہویا بغلا، ہنس روپ نظر کوئے نہ
 آیا۔ دھر دے ٹھا کر تیتوں لہدے وچوں جنگلا، کایا پر بھاس کھوجن کوئے نہ آیا۔ بن ساچے نام جگت جہان ہویا کنگلا، کوڑی مایا ممتا کم کسے نہ آیا۔ پڑکھ
 اکال دین دیال کلجگ انت سری بھگونت اپنا کھیل ویکھ سگلا، سگل سرشٹی رہی گر لایا۔ بدھیوان بدھی وچ ہویا کملا، انھو پڑدا نہ کوئے اٹھانیا۔ باہروں
 ہتھاں نال ڈھولک چھینا و جاوندے طبلہ، دُھن آتمک راگ سنن کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ ویکھ انت آخری پنتا، نیا
 نوکا نام ندھان سچ نہ کوئے دکھانیا۔ دھرنی کہے میں ویکھ ویکھ دُنیا تھکی، حیرانی میرے اندر آیا۔ پرم پڑکھ توں کسے نہیں ملیا کملاپتی، پت پر میثور ہو کے

گھر ساچے سو بھاپا گیا۔ رنج نیز کھولے کوئی نہ اٹھی، جگت اکھاں نال تگن لوکایا۔ ساچے کاہن دی بنی کوئی نہیں سکھی، سینا سرتی دھر دارام نہ کوئے پرنا گیا۔
 بن اکھراں والی گن ندھان تیری پڑھی کسے نہیں پٹی، قلم شاہی نال لکھ کے کاغذ اکھراں نال صلاحیا۔ سچ دوار اینکار درگاہ ساچی تیری دیکھی کسے نہیں ہٹی،
 جگت ونجارے چار کُنٹ بھججن تھاواں تھانیا۔ انت اخیر بے نظیر لا تصویر جگت جہان لیکھا مکا اپنے ہتھیں، گر اوتار پیغمبر تیری اوٹ گئے تکایا۔ در نمائی
 نوازش وچ ڈھٹھی، ڈنڈاوت بندنا کر کے سیس نمستے وچ جھکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری آسا پوری دے کرایا۔ دھرنی کہے میٹوں
 کیوں کہندے دھول، دھول کہہ کے کیوں گایا۔ جس دا لیکھا سمجھے کوئی نہ پنڈت پاندھا رول، ملا شیخ نہ صفت صلاحیا۔ اک گو بند جانے جن امرت دھار
 پیائی پائل، رس دھر دا دتا ورتایا۔ پُرکھ اکال نال کر کے قول، کول نا بھی بوند سوانتی دتی ٹکایا۔ پریم پیار مُجبت وچ نرگن ہو کے نرگن وچ گیا مول،
 سرگن رت بسنت بہار آپ دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا حکم دس اگتا بول، انبولت اپنا فرمان جنایا۔ دھرنی کہے میں چار
 کُنٹ دیکھیا مار کے چکر، بن پاندھی پندھ مکایا۔ کوئی نہ دسیا یارڈے دے لتھا ستھر، جگت سیجا سارے رہے ہنڈھایا۔ تیرے پیار وچ نیز ورو لے کوئی نہ
 اٹھر، جگت ہاوے وچ مارن سارے دھاہیا۔ بجر کپائی توڑے کوئی نہ پتھر، پڑدا دئی نہ کوئے اٹھایا۔ تیرا سمجھے نہ کوئی نراکھر، نرور سیس نہ کوئے نوایا۔
 کلج انت پُرکھ اکال اپنی دُنیا دا دیکھ کی ہویا حشر، حیثیت وچوں اصلیت سارے گئے گویا۔ چار کُنٹ میٹوں کردے نشر، نشیاں وچ آ کے نشانہ تیرا گئے
 بھلایا۔ کوڑ گڑیا جگت وکاری آ کے پکڑ، شبد اگمی پھیرا پانیا۔ سچ جھوٹھ تول اپنے تکر، ترازو اکو نام دکھایا۔ گرگھ سنت سہیلے جن بھگت میل دھر دے
 فقر، جو فقرہ اکو ڈھولا گایا۔ چوٹی چڑھ کے دیکھ سخر، منزل اپنی پندھ مکایا۔ جس دھاروں تیری دھار بن کے آتم آئی نکل، پر ماتم انت اوسے وچ ملایا۔
 گرگھ رہے کوئی نہ پتل دا پتل، پارس دا پارس اپنالے ملایا۔ دھرنی کہے میں ساچیاں گرگھیاں دی کراں سفارش، جو میرے اُتے بہہ کے تیرا نام دھیایا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے حکم دی لکھ عبارت، بن تختی تختہ دے اٹلایا۔

* ۲۶ پھلگن شہنشاہی سمت ا اجیر سنگھ دے گرہ موگا *

دھرنی کہے جو تیرے اُتے بھگت سہیلے رہے وس، سد اکو دھیان لگائیا۔ اوہناں دے انتر اک پریم دارس، رستے چل کے خوشی منائیا۔ ترانیاں وچ رہے ہس، گیت گھر گمبھیر منائیا۔ صفتاں وچ گاؤندے جس، دُھر داراگ الائیا۔ نچ کھول کے اکھ، نیتز درشن پائیا۔ کوڑ وکارا کر کے بھٹھ، کھیڑا اکو رہے سہائیا۔ نام اگئی شبدی دے سٹ، سوئی سرت جگائیا۔ ہر بھنڈار ملے دُھر داہٹ، دست امولک نظری آئیا۔ جگے جوت لٹ لٹ، دیوے باقی دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا درد رہیا ونڈائیا۔ دھرنی تیرا درد ونڈاں بن کے دردی، دیناں انا تھاں دیا کمائیا۔ تُوں ویکھیں پریمیاں بھگتاں دی مرضی، جو مرض دُئی اندروں رہے کڈھائیا۔ ست دوار دے کے عرضی، اجل دا لیکھا رہے مکائیا۔ پر بھ ملن دے ہو کے عرضی، کوڑے ناتے رہے تڑائیا۔ کھیل نہ ویکھ سرشی جگ دی، جگ جیون داتا دے سمجھائیا۔ تیری دھوڑ جیہڑی میرے بھگتاں دے چرناں اُتے لگدی، نال چھوہ کے خوشی منائیا۔ تیری ترشنا مٹا دیوے اگ دی، اگلا لیکھا دے چکائیا۔ کوڑی کریا وچ نہ رہے دگدی، دغیداراں دا جھگڑا رہیا مکائیا۔ سچ پریم دی ودھائی رہے وجدی، بھگت بھگوان مل کے ڈھولا گائیا۔ ستجگ اندر سکھاں نال رہیں وسدی، وصل اکو یار خدائیا۔ دھار مل جائے اگے رس دی، امرت امیوں دے چوائیا۔ تُوں بھگتاں نال رہیں سجدی، سجن سوامی دیونہار وڈیائیا۔ کتھا کہانی یاد رکھ لئیں انج دی، دُھر فرمانے وچ سمجھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آیا مُریداں دے اوس اگے حج لئی، جو مُرشداں دا مُرشد بنا دید دے کرائیا۔

* ۲۶ پھلگن شہنشاہی سمت ا سرجیت کور دے گرہ پنڈ مناوا ضلع فروزپور *

گرگھ تیری پوری آسا، جنم جنم دا لہنا دے چکائیا۔ سچ پریتی آتم پر ماتم دے بھروسا، کوڑی کریا ناتا دے تڑائیا۔ لیکھے لاوے پون سواسا، ساہ ساہ یاد وچ سمائیا۔ ایہتھے او تھے دو جہاناں پر م پڑکھ بنیا رہے راکھا، سمر تھ سوامی انتر جامی نہکرمی ہو کے اپنا کرم کمائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

دیونہارا ساچا ور، ہرجن اپنے رنگ رنگایا۔ گرکھ آسانسا پور، سنگر شبد وڈی وڈیایا۔ گھر ٹھاکر سوامی دے حاضر حضور، دُور ڈراڈا پندھ مُکایا۔ ہوئے ہنگتا گڑھ توڑ غرور، ساچی یتنی دے بدلائی۔ کر پرکاش جوتی نور، اندھ اندھیرا دے گویا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن لیکھا دے مُکایا۔ ہرجن تیرا لہنا دینا لوک مات جائے چک، آون جاون لکھ چوراسی رہن کوئے نہ پایا۔ مانس جنم بوٹا نہ جائے سک، امرت سنج سنگر ہرا دے کرایا۔ کوڑی میٹے ترشنا چنت، چکھا اگن نہ کوئے تپایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار سچی سرنایا۔ ساچی سرن دیوے چرن دوار، چرنودک امرت جام مکھ پیایا۔ جنم جنم داروگ نوار، کرم کرم دا لیکھا دے مُکایا۔ گھر مندر اندر دکھاوے ٹھانڈا دربار، جتھے سدا وجدی رہے اکو نام ودھایا۔ بن گوپی کاہن سکھیاں ہووے منگلاچار، سرتی شبدی ڈھولاگیت انحد ناد کرے شنوایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے پار لنگھایا۔ ہرجن ساچا اترے پار، پاربرہم پر بھ اپنی دیا کمایا۔ مانس جنم پیج دے سوار، لکھ چوراسی آون جاون گیارا دے کٹایا۔ در در گھر گھر ویکھے آن، نرگن نرور داتا بے پرواہیا۔ ست دھرم دا پکیا ویکھ پکوان، پت پت پت دے بنایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دی کرنہار کلیان، کائنات دُنیا وچوں انتم باہر دے کڈھایا۔

* ۲۶ پھگن شہنشاہی سمت ۱ سوندر کور دے گرہ پنڈ دُنے والا ضلع فرورپر *

گرکھ تیرا ویلا آیا شکر دا، مہر نظر نال پار لنگھایا۔ آتم پر ماتم ناتا بنیا رہے پتا پتر دا، دو جہان نہ ہووے جدایا۔ پُرکھ اکال اپنی دھاروں اتردا، گرکھ سبجن رہیا ملائی۔ بھاو رہے نہ کوئی دُتر دا، ایکا گھر دے وسایا۔ لیکھا لگا قداما اُتے سیس جھکن دا، باقی پچھلی دے مُکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر اپنے لئے ٹکایا۔ جن بھگت کڈی سوہنی موئی رُت، بہار پر بھ نے دتی بنایا۔ کرپا کر ابناشی اچت، چاترک بلاؤندے ترکھا دتی بُجھایا۔ سچ دوار بنا کے اپنا ست، سرتی رنگ رنگایا۔ آگے وچھوڑن دی کسے دی رہے کوئی نہ جرت، جُرائم والے قایم کر کے دے دکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی

جوت دھر، آسا منسا سب دی پورت، اچھیا اندر بھجھیا نام امولا جھولی پانیا۔ اچھیا کہے میں آساوند، سدا سدا راہ تکانیا۔ کون ویلا میرا ملے بخشند، مہروان ہوئے سہانیا۔ گھر ٹھانڈے دیوے اند، اگنی اگ نبھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گرگھاں آون جاون لکھ چورا سی کٹے پھند، پھاسی گل نہ کوئے لکانیا۔

* ۲۶ پھلگن شہنشاہی سمت اکیسہر سنگھ دے گرہ پنڈ رچی والا ضلع فروزپور *

سری بھگوان کہے پھلگن اپنا سُن لے نتیجہ، مضمون اگلا دیاں جنانیا۔ چاچا گرو گرو گھر رہے نہ کوئے بھتیجا، پتا پُرکھ اکال اِکو نظری آئی۔ جو جن بھگتاں نچ آتم گرہ مندر کرے ریجھا، محل اٹل چڑھ کے خوشی دکھانیا۔ نچ نیز کھول کے سدھا کرے دیدا، اٹھ پر تکھ پر گئے آپ گوسانیا۔ چرن پریتی یقین دیوے اک عقیدہ، عقل بُدھی توں باہر اپنا نام دے درڑانیا۔ ترے گن مایا پنج تت کا یا اندر بنے سچ طبیا، چنتا روگ کوڑا ویکھ دکھانیا۔ گرہ مندر دھام دتے اجیبا، عجب نرالا پُرکھ اکالا اپنا گھر دسانیا۔ جتھے جھگڑا رہے نہ امیر غریبا، دین مذہب ذات پات ونڈ نہ کوئے ونڈانیا۔ ساچا کلمہ دتے حدیثا، حضرت ہو کے کرے پڑھانیا۔ لہنا دینا پورا کرے محمد موسیٰ عیسیٰ، اصل اپنی کھیل جنانیا۔ جلوہ جوت اُجیار کر جگدیشا، جگدیشر اپنا حکم منانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمانیا۔ دھرنی کہے میں آد جگاد وڈی بلوان، بلدھاری رہن کوئے نہ پانیا۔ میرا مالک پر م پُرکھ سلطان، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنا ناؤں دھرائیا۔ وسنہارا سچکھنڈ سچ مکان، مقامے حق ڈیرہ لائیا۔ جس دا سمجھ نہ سکے کوئے اسلام، دھرم دا دھرم نہ کوئے پرگٹانیا۔ صفتاں وچ سارے گان کلام، جو کلمے دتے پڑھانیا۔ کلج انت سری بھگونت نرگن دھار اپنا بدل دیوے ودھان، جگت ودیا ودیالا نہ کوئے دکھانیا۔ نو نو چار ویکھے مار دھیان، لکھ چورا سی اندر پڑدا دے اٹھانیا۔ اگلا سمت دین والا بیان، بیانا لوک مات لکانیا۔ جیو بُدھی رہے نہ کوئے انجان، سُنٹیاں سُر ت ہلانیا۔ سُنو صاحب دا اک فرمان، فُرنے سب دے بند کرائیا۔ جن بھگت کرے پروان، پروانے دھر دے ہتھ پھرائیا۔ نرگن ہو کے ویکھے آن، انک کل دھاری اپنا ویس وٹانیا۔ در دوارے

دیوے مان، من کا منکا آپ بھوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کجگ انتم میٹے اندھیری شام، شامت سب دے سرتے آئیآ۔ شامت کہے میں چارکٹ میٹنی شمع، شاید کوئی گرکھ ورا بچیا نظری آئیآ۔ کوڑی رہن نہیں دینی جگت وچ طمع، طماچے مار کے باہر دینے کڈھائیآ۔ من گھٹتا دا لیکھا رہن نہیں دینا جما، جما دے ہتھ دینا پھڑائیآ۔ بن پُرکھ اکال توں دُنی دا دین کرکما، غماں وچ پھرے لوکائیآ۔ پر بھ دا کوئی نہ سمجھے سماں، سہانتا وچ سہانک اگھ نہ کوئے اٹھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا حکم کرے رواں، رواگی پروانے بنا پترکا گھر گھر دئے پُچائیآ۔ پترکا کہے میں نہیں بنا اکھراں والی پاتی، پاتن ہو کے دیکھ وکھائیآ۔ میں اِکے حکم سُننا کملا پاتی، جو پت پر میثور اپنی دھار وچوں پرگٹائیآ۔ کھیل ویکھنا بہدھ بھاتی، بھادی بھو سب نوں رہی جنائیآ۔ اندھیرا چکدا تگنا کجگ اندھیری راتی، اماوس اپنا روپ لئے بدلایآ۔ جن بھگتاں دا تگنا ساتھی، گرکھاں گر گر اپنی گود اٹھائیآ۔ بہتا لیکھا لکھا دینا ایسے آون والی وسا کھی، وشو بھل رہے نہ رائیآ۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تن وچوں من کرائے سب دا باغی، بغاوت وچ دیکھے جگت لوکائیآ۔

* ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت امل سنگھ دے گرہ پنڈ رجبی والا ضلع فروزپُر *

دردیاں ونڈے پر بھو سدا درد دُکھ، من داروگ دئے گوائیا۔ سچ دوار دا بدل کے رُخ، رُخصت کوڑی کرپا کولوں ددے دوائیا۔ پڑدار رہن نہ دیوے اوہلا لگ، ہستی وچوں ہستی دئے دکھائیآ۔ بن ہتھاں باہواں گودی لئے چک، سنگر پورا پُرکھ اکال دیا کمائیآ۔ ہر دیوں پر نام بندنا وچ جو گیا جھک، آسان مُشکل حل کرائیا۔ بھگت سہیلا اُجل کرے مکھ، چیلارو لئے اپنائیا۔ اگلا پیئدا جاوے مک، پچھلا لیکھا دیوے جھولی پائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگاد جگ چوکڑی دیونہارا سب کچھ، سب نال سمجھ دئے بدلایآ۔

* ۲۷ پھلگن شہنشاہی سمت اندر سنگھ دے گرہ پنڈ قادر والا ضلع فروزپور * *

جنم جنم دا لیکھا رہیا نک، ابناشی کرتا لہنا جھولی پانیا۔ آون جاون میٹ کے دکھ، لکھ چوراسی پھند کٹانیا۔ آتم پر ماتم دے کے سکھ، نجانند کرے رسایا۔ سڑنا پے نہ جننی لکھ، دس دس ماس اگنی اگت نہ کوئے جلائی۔ پُرکھ اکال دین دیال گودی لئے چک، صاحب سنگر اپنا رنگ چڑھانیا۔ امرت پیائے اگٹا گھٹ، ترشنا اگت کوڑی دی دئے بُجھانیا۔ کر پرکاش نرگن جوت، جوتی جاتا کرے رُشانیا۔ جھگڑا مُکا کے ورن گوت، اِکو برہم دئے درسانیا۔ چنتا غم رہے نہ سوگ، حرص کوڑی دئے گوانیا۔ گھر ٹھا کر درس دیونہار اموگھ، ستمکھ ہو کے نظری آئی نام سندیشہ دیکے اِک سلوک، سوہنگ سچ کرے پڑھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن میلانے ملائی۔ ہرجن لہنا رہیا وصول، داتا دیونہار اکھوانیا۔ جو در آیاں کرے قبول، سر اپنا ہتھ ٹکانیا۔ مانس جنم جان نہ دیوے فضول، فضل رحمت آپ کمانیا۔ نام ندھانا دس مضمون، کلمہ اِکو دئے درٹانیا۔ کوڑی کرپا بدل قانون، ست دھرم دئے دکھانیا۔ ساچا گرہ کر معلوم، مشکل اگلی حل کرائیا۔ جس نوں سمجھے نہ کوئے علوم، علم ودیا نہ کوئے چترانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن دیونہار وڈیانیا۔ جن بھگت کایا مائی اندر جھولی رہیا بھر، اگنی وست سنگر شبد نام ٹکانیا۔ جنم مرن بھے بھو چکائے ڈر، کرم کانڈ رہے نہ رانیا۔ ذرمت میل دھائے نہا کے ساچے سر، سر سروور اِکو اِک دکھانیا۔ کرے پرکاش ساڈھے تن ہتھ دھر دے گھر، گھر وچ گھر ہوئے رُشانیا۔ سنت سہیلا گرگھ گر شبدی ڈھولا جائے پڑھ، نوں میرا میں تیرا اگ الائی۔ دھام سہنجننا دیکھے کایا بنک گڑھ، شاہ رگ اُپر سو بھاپانیا۔ سرتی لگے شبدی لڑ، من ویراگی کنت سہاگی سیس نوانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرگھ سہیلے لئے پھر، لکھ چوراسی وچوں کر کرپا باہر کڈھانیا۔ جن بھگت تیرا لہنا دینا پورب جنم داپیار، پر م پُرکھ پر ماتم آتم دیونہار وڈیانیا۔ جگ وینہدیاں لنگھ گئے جگ چار، ستجگ تریتا دواپر کلجگ اپنا پنڈھ مُکانیا۔ حکم سندیشہ دے کے گئے گرو اوتار، پیغمبر کلمیاں وچ کر پڑھانیا۔ شاستر سمرت وید پُران کرن پکار، انجیل قرآن بائبل ہو کا حق سنانیا۔ جن بھگت کہن بھگت وچھل گرور گر دھار، غریب نمانے کوجھے کملے گلے لگانیا۔ سو صاحب سوای انترجامی کلجگ انت سری بھگونت دیونہار سچ دیدار، گرہ مندر کایا مائی خوشی منانیا۔ جگ جنم دے وچھڑے پھڑ باہوں لئے تار،

تارنہار سمرتھ اپنی دیا کمائیا۔ لیکھا جانے گرہ گرہ سچے گھر بار، گھٹ بھیتروکھ خوشی جنائیا۔ کرنی دا کرتا دکھاں دا ہر تاسنت سہیلے لئے بھال، چار کُنٹ دہ
 دشا ویکھ وکھائیا۔ لیکھا رہن نہ دیوے شاہ کنگال، کھتری براہمن شوڈر ویش اوچ نیچ ذات پات ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ سچ دوارا ہر مندر دسنہارا اگئی
 دھر مسال، جتھے پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ گُرکھاں کایا سرتی سدا کرے سنبھال، اکال مورت ہو کے مورت ناد تورت وچ جنائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن میلے سچ سُبھائیا۔ ہر جن میلا گھر گمبھیر، جگ نیتز نظر کسے نہ آئیندا۔ پُرکھ ابناشی ٹھا کر سوامی دو جہاناں وڈ پیرن
 پیر، پیغمبر سو مبر آپ رچائیندا۔ آد جگادنت نوت کھیلے کھیل بے نظیر، شاہ سلطانا سری بھگوانا اپنا حکم ورتائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں گُرکھ سبجن لہے انت اخیر،
 آخر پڑدا اولہا آپ اٹھائیندا۔ پریم وچھوڑے وچ ہون نہ دیوے دِگیئر، آتم درسی اپنا درس کرائیندا۔ ہر جن بنا کے ساچے سنت فقیر، ساچا فقرہ اکو سوہنگ نام
 سمجھائیندا۔ جس نال جنم دی کرم دی بدل دیوے تقدیر، تقدیر اُتے لکیر حکم نال پھرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک
 نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نویں جگ دی جن بھگتاں نال کری جائے تعمیر، محل اٹل اکو اک سُبھائیندا۔

* ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت ۱ سوہن سنگھ دے گرہ پنڈ منڈی جمال ضلع فروز پُر *

جن بھگتاں وقت سدا رہے سُبھنجا، گھڑی سُبھنجنی جگ جگ دیوے وڈیائیا۔ ہندا رہے پُرکھ اکال چرن دھوڑی مجا، دھر بن مستک چُھہائیا۔
 جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ وچوں پئے نہ لہنا، گھر بیٹھیاں گھر گھر نظری آئیا۔ نتاں کر کے پئے نہ سدنا، تپاں والی خوشامد نہ کوئے کرائیا۔ بھکھاری ہو کے پئے
 نہ منگنا، سواالی ہو کے نہ جھولی ڈاہپا۔ سری بھگوان اپنی کرپا نال چاڑھے رنگنا، رنگت اکو دئے رنگائیا۔ کرم رہے کوئی نہ مندنا، وڈبھاگ دئے بنائیا۔ دوسر
 کرنی پئے کوئے نہ بندنا، سیس جگدیش اک جُھکائیا۔ بھیرٹی گلی پئے نہ لنگھنا، سچ دوارا دئے وکھائیا۔ کرے پرکاش اگئی چندنا، چند سورج سیس نوائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے رنگ چڑھائیا۔ جن بھگتاں پوری کرے سدھر، سد سد دیا کمائیا۔ پریکی پیارا پھرے مگر، گھر گھر الکھ

جگایا۔ کوڑی کریا میٹے غدر، واسنا من نہ کوئے لڑایا۔ بھاگ لگائے اندر، کایا مندر وجے ودھایا۔ کلج کوڑ نہ نچائے قلندر، جوٹھ جھوٹھ ڈنک نہ کوئے وجایا۔ کوڑی واسنا رہے نہ بندر، من شبدی ڈور بندھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، توڑنہارا کوڑا سنگل، سنگ اپنا آپ بناایا۔ جن بھگتاں دیون دی اپنے ہتھ رکھے جگت، جگت جگت دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ مہر مُجبت وندے مُفت، قیمت کرماں نہ کوئے چُکایا۔ کھیل کردا جائے سُپت، جگت سنساری نظر نہ کوئے تکایا۔ اٹھاؤندا جائے سوئی سُرَت، سُتیاں دے انکڑایا۔ حکم ورتائی جائے تُرَت، دُھر فرمانا اک سٹایا۔ گرکھ رہے کوئی نہ مورکھ، چتر سگھڑ سُجھے دے جنایا۔ نام سنا کے اپنی تورت، تن مائی کرے شنوایا۔ آسا منسا سب دی پورت، ترشنا دے چُکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سرب کلا بھر پورت، بھانڈا بھرم دے بھنایا۔ جن بھگتاں ہتھ رکھدا جائے پُشت پناہ، مہر نظر ٹکایا۔ جنم جنم دا میٹھا جائے گناہ، بدیاں نوں بدھ کر دکھایا۔ درڑاؤندا جائے اک ناں، سوہنگ ڈھولا بے پرواہیا۔ سمجھاؤندا جائے پُرکھ اکال اکو پتا ماں، دو جہاناں گود ٹکایا۔ سچکھنڈ دوارا جس دا تھاں، تخت نواسی ہو کے سو بھاپایا۔ سو لیکھا جانے دو جہاں، زرگن سرگن حکم ورتایا۔ جن بھگتاں پکڑے بانہہ، کلج انتم ہو سہایا۔ سر رکھ کے ٹھنڈی چھاں، اگنی تت دے گوانیا۔ سچ پریتی بخش کے چرن دھیاں، مایا ممتا موہ مٹایا۔ ساچی سکھیا دے سکھا، سکھیا وچوں سکھی لے پرگٹایا۔ ست سروپ درشن جائے دکھا، پیکھ پیکھ بگسایا۔ جنم جنم دا لیکھا جائے چُکا، لہنا اور رہے نہ رانیا۔ بھگت سہیلے دے ترا، تارنہارا دیا کمایا۔ آتم پر ماتم نال لے ملا، ملنی جگدیش کرایا۔ کلج انتم ہو سہا، سہائتا دیوے تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جنہاں پکڑے بانہہ، بل اپنے نال پار لنگھایا۔

* ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت ا باغیچہ سنگھ دے گرہ پنڈ منڈی جمال ضلع فروزپور * *

جن بھگتاں پر بھ لیکھے لاوے جنم جنم دی بندگی، بندیخانے وچوں بندہ دے جھڈایا۔ کوڑی کریا جگت واسنا اندر رہے نہ گندگی، مایا موہ لو بھ رسنا جہوانہ کوئے ہلکایا۔ اگے کٹنی پئے نہ کسے دی مُشندگی، مُشکل وچوں خوشیاں نال باہر کڈھایا۔ آسا رہے نہ سُرپت اند دی، وشن برہما شو نہ کوئے منایا۔

دھار بنا کے اگنی بند دی، بند رابن توں کھہڑا دے جھڈایا۔ ایہہ کھیل اگنی داتے گنی گہند دی، جو گہر گسپہر بے نظیر نرگن نرکار نظری آئی۔ منزل تک جائے جیو پنڈ دی، برہنڈاں کھنڈاں اُپر اپنا درس دکھایا۔ جیون وچوں نوں مل جائے زندگی، مرن پچھوں مرتبہ دیوے ڈھر درگاہیا۔ دھار ملے امرت رس سندھ دی، سندھیا کوڑی دے گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیایا۔ جن بھگت ہووے نہ کسے ادھین، ادنیٰ ہو کے منگ نہ کوئے منگایا۔ اک پر ماتم آتم ہو کے رکھے یقین، ایش دیو اک منایا۔ ست دھرم دالہ سچا دین، اپنے مذہب وچ جذب لئے کرائیا۔ بھگت سہیلا رہے نہ کوئے کمین، دات اگنی نرگن داتا آپ ورتایا۔ سچ دوار بنا مسکین، مسلہ اگلا حل کرائیا۔ چنتا وچ نہ رہے غمگین، غماں توں لئے جھڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کوڑی ہون نہ دیوے تقسیم، رنگ اکو اک چڑھایا۔ جن بھگت کدے نہ ہووے دُور، قدماں اُپر قدیم توں رہیا لکایا۔ درس دکھا دے سدا سدا سد حاضر حضور، حاضری اپنے گھر لگایا۔ پورب بخش دیوے قصور، قسم آگے اکو نام دے کھوایا۔ منو آمن نہ رہے غرور، ہنگتا گڑھ نہ کوئے تڑایا۔ کایا تپے نہ اگن تندور، ترے گن اگن لیکھا دیوے ڈھایا۔ جنم جنم دا بخش قصور، سر اپنا ہتھ لکایا۔ کلج انت ملن واسطے آتما کرے مجبور، حکمے اندر اندر سنایا۔ جوت جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت سہیلے سچ دوارے کر منظور، منزل پینڈا دتا مکایا۔

* ۲۷ پھلگن شہنشاہی سمت اکرتار سنگھ دے گرہ پنڈ منڈی جمال ضلع فرور پُر * *

جن بھگت رہے نہ کدے انہول، ابھل بھلیاں لئے ملایا۔ ہر دانت من رکھے اڈول، جگت ترشنا دیوے بُجھایا۔ پریتی وچ پریتم وسے کول، قول اقرار توڑ نبھایا۔ سچ دوارا اکو کھول، خالص گرگھ رہیا پرگٹایا۔ نام کنڈے تول کے تول، قیمت ساچی رہیا چکایا۔ سانجھا دس کے اک بول، سوہنگ ڈھولا رہیا پڑھایا۔ لکھ چوراسی تت وروں، گرگھ گر گر باہر کڈھایا۔ شبد سوامی بن وچول، وچلا بھيو کھلایا۔ وست دے انمول، انھیاں کرے رُشٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد بخشے اک سرنایا۔ جن بھگت رہے نہ من ادھین، سرتی اندروں دے لگایا۔ لیکھا چکا کے اُپر زمین، فرش توں

عرش دے چڑھایا۔ جتھے مالک اک آمین، عمل رہت اکھوایا۔ جس در دھار نہ ز نہ مدین، جوتی نور نور رُشانیا۔ سو ساچا دسے اک دین، دھرم ہنگ
برہم در ڈایا۔ بھے چکا کے لوک تین، مایا تین پندھ چکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجک تیری اتم ور، نہہکنک نرائن ز، مہاراج شیر
سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں کہے آفرین، جو بنا ف ہائے توں سپس نوایا۔

* ۲۷ پھلگن شہنشاہی سمت ۱ سوہن سنگھ دے گرہ پنڈ ترن تارن ضلع امرتسر *

پھلگن کہے میں کی دساں صفتاں، صفت وچ نہ صفت صلاحیا۔ جن بھگتاں رنگ ویکھاں اپنی اکھاں، سری بھگوان رہیا چڑھایا۔ بن دنداں توں
خوشیاں نال ہساں، بن تن وجود ہستی لئے انگڑایا۔ پر م پُرکھ دے قدماں اُتے ڈھٹھاں، مان ابھمان موہ مٹایا۔ چار گنت دہ دشا نٹھاں، بھجاں چائیں
چانیا۔ جس کوٹاں ارباں وچوں گرگھ تھوڑے لہے دیپاں ستاں، نو کھنڈ ویکھ وکھایا۔ گل پلڑو اپنے اک گھتاں، زردھن ہو کے سپس جھکایا۔ تیرا کھیل
بے انت سمر تھا، سمر تھ تیری وڈایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیا آپ کمایا۔ پھلگن کہے میرے اندروں آوندی ہاسی، ہستی ویکھی
بے پرواہیا۔ جوت پرکاش تکیا سچکھنڈ نواسی، زرگن داتا بے پرواہیا۔ جن بھگت سہیلے ویکھے داس داسی، دست بدست سیو کمایا۔ گو بند شبد ویکھیا ساتھی، جو
اندر وڑ کے سیو کمایا۔ پُرکھ اکال کردا ویکھیا راکھی، شبد کھنڈا ہتھ اٹھایا۔ پریم پیار اندر بن دا ویکھیا ساتی، نام پیالہ اندر کھ لگایا۔ جھگڑا مکاؤندا ویکھیا ذات
پاتی، ورن برن ڈیرہ ڈھاہیا۔ سندیشہ دیندا ویکھیا کملاپاتی، پت پر میثور حکم جنایا۔ درشن دیندا ویکھیا دوس راتی، جن بھگتاں اکھ کھلایا۔ جوتی جوت سرپ
ہر، آپ اپنی کرپا کر، کر نہار کھیل ساچی، سچ مارگ اک پرگٹایا۔ پھلگن کہے میں کچھ نہیں دسنیوگ، یتھا شکت کہن کچھ نہ پانیا۔ جن بھگتاں دوارے لگدا
ویکھدا رہیا بھوگ، بھوانا سب دی کھوج کھوجایا۔ گر اوتاراں پیغمبراں پُرکھ اکال داتکیا ایہہ چوج، چوجی پریتم ہو کے آپ کرایا۔ خوشی وچ ویکھیا لوک
پرلوک، سلوک ڈھولے راگ سنایا۔ وشن برہما شو کھیل ویکھنا زرگن جوت، جوتی جاتا اپنی کار کمایا۔ بھگت تے رکھدے گئے اک اوٹ، دوجی آس نہ

کوئے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی کار کمائیا۔ پھلگن کہے میں رت بسنتی کلجگ انت گرکھ بھل، بھلوڑی مہکی بے پرواہیا۔
 نال تئے غنچے گل، پت ٹہنی ویکھ وکھائیا۔ جس دی نہ کوئی قیمت نہ کوئی مل، ہٹ بازار نہ کوئے وکائیا۔ جنہاں دامالک اینکارا صلح کل، پروردگار نور خدائیا۔
 سو کرے کھیل اتل، اڈل دیا کمائیا۔ جن بھگت بنا کے اپنی گل، ویکھنہارا تھاؤں تھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مارگ دھر دا اک
 پرگٹائیا۔ پھلگن کہے میں ویکھیا گھر گھر، جن بھگتاں وٹی ودھائیا۔ پُرکھ اکلا دے کے ور، دردیاں درد وڈائیا۔ سچ سروور دس کے سر، بن تیرتھ تھ
 اشان کرئیا۔ بھاگ لگا کے کایا گڑھ، کوڑی گڑھی دیوے وڈیائیا۔ منزل محل ویکھے چڑھ، پوڑی ڈنڈا ہتھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ساچی کھیل آپ وکھائیا۔ پھلگن کہے میں بھگتاں اندر ویکھی سوہنی سگندھی، چارگٹ مہکائیا۔ جنہاں دی نیترا اٹھ رہے نہ اندھی، اندھیارا کوڑا دے چکائیا۔
 من واسنا رہے نہ گندی، گندم کٹوا کے گدام بھرن نام ندھان جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ پھلگن کہے میں
 تکارہیا انک انیک پدارتھ، چار جگ کھوج کھوجائیا۔ دنیا اپنا لکھ رکھدی رہی سوارتھ، جگت آسا وچ لوکائیا۔ پر بھو دا پر بھو بن جانے نہ کوئے پرماتھ، پڑا
 پرے نہ کوئے ہٹائیا۔ کلجگ انت پُرکھ ابناشی کھیل کرپا وچ بھارت، دھرنی حصہ سوہنا وڈ وڈائیا۔ بھگت دوار اپا سچی عمارت، محل اٹل کرے رُشنائیا۔ جتھے
 منظور ہووے بن سجدیوں سچ زیارت، سفارش دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جس دی بدلے نہ کوئے وزارت، وُضوآں توں لئے چھڈائیا۔ جن بھگتاں مہما دھر دی
 گاتھ شبدی نام لکھے عبارت، حکمی حکم آپ درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا کھیل جنائیا۔ پھلگن کہے میں ویکھیا گھر گھر دا حصہ،
 بھگوان بھگت وڈ وڈائیا۔ غریب نمائیاں دیوے کسے نہ بچھا، پچھلے آگے لئے لگائیا۔ شاہ سلطان ہو کے کرے رچھا، مہر نظر اک اٹھائیا۔ بھگتی دا بھاؤ نام پائے
 بچھا، دھر دی دست اک ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے دھر دا لکھا، لکھ پتی سمجھ کسے نہ آئیا۔ پھلگن کہے میں تکارہیا
 بھگت بھگوان پیار، پرتھی آکاش کھوج کھوجائیا۔ وینہدارہیا جگت سنسار، لکھ چوڑا سی اندر وڈ وڈ چارے گٹ پڑدا لاہیا۔ ساچا دسے نہ کوئے دلدار، دلدریاں
 دُکھ نہ کوئے مٹائیا۔ ہنگتا وچ بھریا سنسار، منوآ من ہنکار نہ کوئے گوائیا۔ پُرکھ اکال ہو تیار، ہر جن ویکھے چائیں چائیا۔ گر اوتاراں پیغمبراں دا پورب وبار،

بوہاری ہو کے آپ کرائیا۔ جس دا لیکھا او سے دا لہنا سدا جگ چار، چوکڑ اپنی کھیل کھلایا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لا جن بھگتاں گرہ گرہ دے دیدار، دلدرراں وچوں باہر کڈھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، حکمے اندر اپنا حکم کر ورتار، وہار بھگتاں نال رکھایا۔

* ۳۰ پھلگن شہنشاہی سمت ا ہر بھگت دوار جیٹھووال *

شہنشاہی سمت کہے پہلی صدی دا پہلا سہنجنہا برس، جن بھگتاں صدیاں دے صدمے دئے گوائیا۔ سچ پریم پیار محبت دادے کے درس، درسی درس اپنے رنگ رنگایا۔ اگلا کھیل کر اُتے فرش، آتش فشاں دیکھے لوکایا۔ لہنا دینا دیوے شرقل شرق، مشرق حکم ورتایا۔ مغرب پئے بھڑک، اگنی تت جلائی۔ شمال اٹھے ندھڑک، جنوب لئی انگڑایا۔ پُرکھ اکال حکم دیوے کڑک، سختی وچ سنایا۔ فرمان اندر رہے نہ اٹک، اٹک توں پرے لئی اٹھایا۔ شمع اُتے پتنگیاں دا چڑھے کٹک، کٹھپتلی کرے لوکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی کار آپ بھگتایا۔ برس کہے میں پہلا اک، اک دی کراں شنوایا۔ پوری کر کے سک، سکم دیاں ہلایا۔ دُھر دا حکم لکھ، لیکھا دیاں بھگتایا۔ بھگت سہیلا دیکھ کے سکھ، سخر چوٹی آپ چڑھایا۔ میرے وچ درشن کیتا جس، جسم ضمیر دوویں لیکھے پانیا۔ سمت کہے جو کچھ کرنا سو اس، اس توں پرے نہ کوئے خدایا۔ جگت اکھاں نہ آوے دس، گیان لوچن کرے رُشانیا۔ کلجگ انتم لاہوے وکھ، رس مٹھا اک چکھایا۔ جو بھگتاں بھگت دوار لیائے کچھ، کچھ اندرے اندر رکھایا۔ اوس سرشٹی کرنی تیج، پیچاں دین دُہایا۔ ساچا رہے کوئی نہ ہت، ہمت دئے گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمایا۔ پھلگن کہے پہلے برس دا میرا انت سندیش، ساچے سنتاں دیاں جنایا۔ جن بھگتو سدا وسنا پرہ دے دیس، دشا ونڈ نہ کو ونڈایا۔ ذات پات نہ لینی دیکھ، ویشیاں وچ نہ وقت گوائیا۔ اپنا بل کچھ پرگٹاونا دس دسمیس، وہ دشا کر رُشانیا۔ تھوڑا سما پھر جوت پرکاش رہے ہمیش، پڑدا اوہلا دُور کرائیا۔ سناوندرا رہے سندیش، سنتیاں آپ اٹھایا۔ مالک

بن نریش، نشانہ دے رکھا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دوجا سال سمت سدے پیش، پیشتر اپنا حکم سنایا۔ اگلا سال کہے میں چڑھن والا جگ، جگتی پچھلے سمت دتی سمجھایا۔ لا کے بُجھاؤنی اگ، ایہو میری وڈیایا۔ ہنس بناؤنے لگ، چار کُنٹ ہلکایا۔ سنت سہیلے مل کے گاؤنا چھد، چھند اکو اک سنایا۔ پرگٹ ہونی بھگت بھگوان جد، یتھارتھ بخشے مان وڈیایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکٹنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سرشٹی درشٹی توں ہو کے بیٹھا دُور اڈ، ماس ناڑی ہڈ نظر کسے نہ آئی۔ اگلا سال کہے میتوں کہو سُبھاگا، بھاگ سب دا دینا بدلایا۔ جن بھگتاں دھونا دُرمت میل دانا، دغیاں دی لوڑ رہے نہ رایا۔ دُھر دا سبج ملنا ساکا، سکیری اگلی لئے بنایا۔ چار کُنٹ دہ دشا دا نواں بناؤنا خاکہ، خالص حکم سنایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکٹنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے پر تھی آکاشا، آکاشاں توں اُپر اپنا حکم ورتایا۔

* پہلی چیت شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھووال *

پہلی چیت شہنشاہی سمت پہلا سال گیا مک، پھلگن انت اخیر جن بھگتاں دے وڈیایا۔ توں میرا میں تیرا دو جہان جنہاں پڑھی اگئی تک، سوہنگ ڈھولا حق بولا بن وچولا نرگن سرگن آپ جنایا۔ پاربرہم برہم نچ دے کے سکھ، ست ستوادی برہم برہمادی بھیو ابھیدا اچھل اچھیدا نرگن آپ کھلایا۔ بھگت بھگوان نوجوان مرد مردان پڑدا اوہلا رہے نہ لگ، بجر کپاٹی ساچی ہائی جوتی جاتا پڑکھ بدھاتا نرگن نور کرے رُشنا۔ سبھند نواسی پڑکھ ابناشی نو نو چار پچھوں اپنا بدل کے آیارخ، رخصت دے کے گر اوتار پیغمبر جوتی جوت وچ سما۔ دو جہاناں نوجوانا مرد مردانہ شاہ سلطانا حکم دیوے ابناشی اچت، پاربرہم پت پر میثور پروردگار سانجھیا دُھر دا کلمہ بن اکھراں اک درڑایا۔ برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال زمیں اسمان چار کُنٹ دہ دشا ساچا ملے کسے نہ سکھ، گھ پورا سی جیو جنت چارے کھانی انڈج جیرج اُتسج سیتج پڑدا دے اٹھایا۔ دین دُنی ذات پات رکھی منی جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ اُچے ٹلے پر بت سمند ساگر سب نوں ہونا ڈکھ، ڈکھیاں درد ہا بھر کے سرد سُن کے عرض اگے ہو نہ کوئے بچایا۔ ظالم ظلم اگئی دھار حکمے پیار شبدی کار پھرنی کرد، بے پناہ بے گناہ بے زناہ

بے رفا بے وفا کوئی نہ سکے اٹک، کھٹک سب نوں دے جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ نو اسی پُرکھ ابناشی کرنی کرتا قُدرت داما لک وڈ خالق سحَم اِکو اک جنایا۔ پہلی چیت کہے میں دساں اک سندیشہ، بن اکھراں اک جنایا۔ کلجک جیو رہو نہ ویکھی ویکھا، وکھرا پڑدا اوہلا دیاں اُٹھایا۔ پُرکھ اکال دین دیاں نرُگن جوت دھار کے بھیکھا، بھیکھا دھاری اپنا آپ بدلایا۔ جس دا آد جگاد جگ چو کڑی ایتھے اتھے برہمنڈ کھنڈ سچکھنڈ مقامے حق رُپ رنگ نہ کوئے ریکھا، لاشریک واحد جلوہ گر اپنا نور کرے رُشنا یا۔ نہ کوئی مُچھ نہ کوئی داہری نہ کوئی کیسا، پنجاں تئاں والی دھار نہ دے دس دسمیسا، شبد کھنڈا دیوے سچ انندا، پرمانندا آتم وچوں دے درڑایا۔ لکھ چو راسی وچوں تھوڑیاں واسطے سمت چڑھیا چنگا، نیتز روندی ویکھی جمنا سُرستی گنگا، اٹھسٹھ تیرتھ بن اکھاں نیر وہایا۔ سادھ سنت چار کُنٹ دہ دشا چار ورن اٹھاراں برن بن شبد اوڈھن پھرے ننگا، کوڑی کریا سیس خاک، رُوح بُت نہ ہو یا پاک، پت پُنیت نظر کوئے نہ آیا۔ من واسنا کوڑی کریا ہوئے ہنگتا ہو یا گندہ، دُھن اناد شبد انراگی راگ نہ کوئے سنا یا۔ سچ دوارے کر درس نر نر نکارے، نرل جوت جوت اُجیارے، نور نور نور وچ نہ کوئے سما یا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب سوامی انترجامی لکھ چو راسی گھٹ بھیتز اندر باہر گپت ظاہر نرُگن سرُگن کھوج کھوجا یا۔ پہلی چیت کہے میں دسن آیا دُھر دی بات، چوری چوری پھیرا پانیا۔ کی کرے پُرکھ ابناش، کرنی کرتا اپنا سحَم ورتا یا۔ جن بھگتو سُن لو تسیں خاص، خصوصیت وچ درڑایا۔ چار کُنٹ سر شئی در شئی کرنی اداس، ساتک ست نہ کوئے ورتا یا۔ گوپی کاہن والی بھلنی سب نوں راس، نو آسوانگی سانگ نہ کوئے جنایا۔ مندر مسجد گردوار شو دوالے مٹھ کسے نہ بچھنی بات، واتا ورن بدلے لوکایا۔ دین مذہب وڈا چھوٹا اک دُجے دا کرن گھات، گھاؤ لگے تھاوں تھانیا۔ بن گرکھاں ساچی دے نہ کوئے جماعت، جملہ حق نہ کوئے پڑھایا۔ پُرکھ اکالا دین دیاں سمرتھ سوامی انترجامی ویکھن آیا آپ، اپنے واقعیات، واک بھوکھت گر اوتار پیغمبراں پور کرا یا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہارا اک سرنایا۔ چیت کہے میں دسن جوگا نہیں کچھ، کچھ مچھ مارن سرب دھاہیا۔ سر شئی ویکھ پر بھو دی میٹوں آوے دُکھ، در شئی اندر دھیان لگایا۔ منکھاں اندر دے نہ سچ، ست بیٹھا کھ بھوایا۔ ہو یا نہ پیار ساچے پتا پت، جگت واسنا نہ کوئے تجا یا۔ گر اوتار پیغمبر سارے گئے رُس، رُسیاں نہ کوئے

منایا۔ پنجاں تئاں والے چھڈ کے جسم جس، ناتا لوک مات تڑایا۔ جھگڑا رہیا نہ کایا بت، بتخانے گئے تجایا۔ انتم دیکھنی پرم پُرکھ دی موئی رت، لوک مات وجے ودھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کھیل کھلایا۔ چیت کہے میں دیکھ کے ہویا آپ حیران، بن حیرانیوں حیرانی آیا۔ دھر فرمانا سن کے شبدی سمجھے نہ کوئے بیان، ودیا وچ جگت وڈیایا۔ پیغمبراں دی خوشیاں نال پڑھن کلام، پروردگار داکلمہ سنن کوئے نہ آیا۔ پتھراں والا تئاں والا پوجدے سارے رام، ہر گھٹ وسیا رام نہ کوئے منایا۔ گوآں چراون والا بنسری وجاون والا سکھیاں کھیل کھلاؤن والا مندے کاہن، دھر داکاہن جس دا نظر نہ آئے کوئی نشان، گھر گھر بنیا رہے مہمان، لکھ چوڑاسی سرتی گوپی آد جگاد پرنا یا۔ ساچا بے نظیر نظر نہ آئے کسے امام، کلمیاں وچ سیس سرب بھکایا۔ وضوآں وچ کرن ایشان، شرع شریعت ہوئے ویران، لاشریک درس کوئے نہ پایا۔ نانک سرگن گاؤندے گان، تئاں والا کرن دھیان، اکھراں دا دین پرمان، نرگن جوت تگے نہ کوئی بھگوان، جو نانک نانک اپنے وچ سمایا۔ گو بند گو بند کہہ کے تھکی زبان، باہر دا دیکھ کے چلہ کمان، باز اڈدا، کیہڑے اسمان، نیلا تگے کیہڑے دالان، سب دامالک سری بھگوان، دیکھ کے سیس نہ کوئے نوا یا۔ پہلی چیت کہے میں تئیا وید پُران، شاستراں مار دھیان انجیل قرآناں دیکھیا بیان، انتر انتر روون، آد جگاد کدے نہ سوون، بن ہر کرپا کٹی جائے کوئی نہ بیتا، بن سنگر شبد کوئی نہ لکھدا، قلم چلے نہ کوئے چترایا۔ کھانی بانی لیکھا جسدا، اُسدے اُتے کوئی نہ وسدا، مندر مسجد شودوالیاں وچوں نہیں دسدا، پوجا پاٹھ اُتے کدی نہیں ٹکدا، اوہ مالک بنیا نہیں کسے گارے اٹ دا، ہر گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی ساکھیات، جوتی جاتا نرگن دھار نر ویر چار ورن اٹھاراں برن بدھی وچ کسے نہ آیا۔ رسنا جہوا بتی دند گا گارہیا گرا، سمند ساگر اُچے ٹلے پر بت جنگل جوہاں وچوں لہدے جگت ملاج، پنڈت پاندھے ملا شیخ مسانک گرنتھی پننتھی کرن صلاح، شبد سندیشہ نر نریشا دھر فرمانا وچ جہانا کھج انت سنن کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھر دی کرنی کار کما یا۔ چیت کہے میں دیکھیا لکھ چوڑاسی اندر، اندر وڑ وڑ دیکھ وکھایا۔ ساچا سوہیا کوئے نہ مندر، مند بھاگ دے لوکایا۔ بھاگ لگا کسے نہ کندر، دیکھ جوت نہ کوئے رُشنا یا۔ منشاں نالوں چنگے ڈنگر، جو مویشی ہو کے درشن پایا۔ اہناں دے اندر گرکھاں سکھاں دسی اکو بدن، دوجی کری نہ کوئے پڑھایا۔ ٹکے لگ گئے بنا دھوڑی مستک چندن، جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کما گیا۔ چیت کہے میتوں ہو گئی چندا، دُکھی ہو کے دیاں دُہانیا۔ پر م پُرکھ پر ماتم تیری سر شئی در شئی کردی ویکھی
 نندا، نندا وِچ لوکانیا۔ تیرا ہا ہے والا اُپر سمجھیا کسے نہ بندا، ٹپی کہہ کے سارے رہے گانیا۔ ایہو کھیل جیہڑا کھلے نہ کسے کولوں چندا، کنجی کلجک سنت
 سکے نہ کوئے لائیا۔ او جھڑ ویکھدے سکھمن داراہ ڈنگا، بھججن واہو داہیا۔ مری ناد سن کے سنگا، پچیاں وانگ اپنا من پرچانیا۔ بوند سوانتی لے کے بوند کہن
 ملیا ساگر سندھا، خوشیاں ڈھولے گانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک ورتانیا۔ چیت کہے میں ویکھ ویکھ کے ہساں، ہستی
 بے پرواہیا۔ مورکھاں مگدھاں دساں، دُھر سندیش سنانیا۔ نچ نیتز کھولو اکھاں، لوچن باہر بند کرائیا۔ کوڑیاں چھڈ دیو ڈھکاں، دیلاں ساڈھے تن ہتھ وچے
 ودھانیا۔ میرے ساتھی بن جاؤ تہاڈے اندر پڑدے چکاں ایہہ چیت رہیا جنانیا۔ دین مذہب دیاں نکلیاں کڈھ دیو وچوں نکاں، اکو ملے بے پرواہیا۔ جس
 دیاں شبد اگئی سٹاں، سٹیاں لئے اٹھانیا۔ اوسے دے حکمے اندر لوک مات وِچ وساں، واسطہ بھگتاں نال جڑانیا۔ دُنیا دارو پہلی چیت کہے اچے سڑن لگیاں
 بساں، بستری سب دے دینے جلا گیا۔ اگنی اگ لگے بن کھٹاں، کامل مُرشد دے گواہیا۔ جس دے حکم نال پین لگا رٹا، روٹین وِچ اپنی کار کما گیا۔ سب
 نوں چھاننا پئے گھٹا، کوڈی نام ہتھ کسے نہ آتیا۔ ماواں پتاں ہتھ مارنے اُتے پٹاں، پٹنے والا دے سزایا۔ کیوں، اُس نے ویس وٹایا وانگ جٹاں، چار کُنٹ
 دے ہلا گیا۔ بھاری ساری دُنیا کرے ٹھٹھا، پھر وی لکھ چوڑا سی وچوں گرکھ لینے ملا گیا۔ نہ کوئی چونکہ چنانچہ نہ البتہ، بتی اندروں کرنی رُشانیا۔ آتم پر ماتم ناتا
 جوڈ کے سکا، سکیاں توں لینا تڑانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک جنانیا۔ چیت کہے کلجک جیو جاؤ سوں، اپنی اکھ بند کرائیا۔
 لکھ چوڑا سی پھرن دا تہانوں چاؤ، پت پر میثور دے بھوانیا۔ تسیں بھلے پُرکھ اکال دا ناؤں، صفتاں والے ڈھولے سارے رہے گانیا۔ جس دے ہتھ انت
 آخری نیاؤں، دو جہاناں کھوج کھوجا گیا۔ ناتا توڑ کے پتا ماؤں، جگت جروانیاں کرے جڈانیا۔ صدی چوڑھویں کیوں بھلے راہوں، رہبر ہو کے رہیا درڈانیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کما گیا۔ چیت کہے میں رکھ کے جانی لوک مات یادگار، چار جگ میرا ڈھولا گانیا۔ سر شئی دا در شئی نال
 رہن نہیں دینا پیار، مُجبت وِچ نہ کوئے لوکانیا۔ چار کُنٹ کرا کے ہاباکار، خوشیاں نال ویکھاں چائیں چانیا۔ دہ دشا پچھن کتھے نہ کھنک کل کلکی اوتار، جس

نوں جنمے کوئی نہ مائیا۔ جس گُر اوتاراں پیغمبراں دا لہنا دینا پورب جھولی دتا ڈار، اگے اپنا تھم ورتائیا۔ دو جہاناں بن کے حق سیکدار، دُھر فرمانا اک سنائیا۔
 دغیاں والا ویکھ سنسار، کوڑی کرپا پھولے تھاؤں تھانیا۔ بُدھی وچ کوئی نہ کرے وچار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ہر رگھرائیا۔
 پہلی چیت کہے پر بھ مارنا اپنا چو نکڑ، سوہنا کھیل کھلائیا۔ دو جہاناں پینی اوکڑ، وشن برہما شورہے گُرائیا۔ دین مذہباں دا جھگڑا ہونا وانگ سو نکن، سٹی کلا دئے
 پرگٹائیا۔ شاہ سلطان کوکراں وانگ بھو نکن، آواز سُنن کوئے نہ آئیا۔ پر بھ دا بھانا میٹ نہ سکے وچوں کوٹ کوٹن، کایا کٹیا سب دی پھول پھولائیا۔ گُر اوتار
 پیغمبر ویلا وقت آخری سوچن، اپنی سمجھ گئے مٹائیا۔ جو لیکھا اکو اک لوچن، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ چیت کہے پر بھ
 نے اپنا چکنا گوڈا، جس نوں گھٹنا کہے لوکائیا۔ سر شئی نوں لگنا روگا، ہوئے ہنگتا دئے دُہائیا۔ ساچا میل نہ ہونا دُھر سنجوگا، وچھڑ وچھڑ دئے دُہائیا۔ اک دُھر
 سندیشہ شبد انوکھا گوہند کہا سنگھ جوگا، جس دی سار کسے نہ پائیا۔ گُرُ چیلے دا اکو گھر اکو سیج تے اکو بھوگا، اکو رس دتا دکھائیا۔ اکو اندر وڈ کے مندر چٹھ کے
 ویسوا دوارے کھڑ کے توں میرا میں تیرا گایا سلوگا، سوہنگ ڈھولا سچا دتا سنائیا۔ جوگے کہا صاحب ایہہ کہو جہا موقع، کی کھیل دتی ورتائیا۔ گوہند کہا میں
 تیرے کارن پہنچا، اپنا پنڈھ مکائیا۔ اک ڈھنیا لاؤنا پئے ڈھونکا، نیتی بدلے سرب لوکائیا۔ کسے دا کایا مائی صاف نہیں رہنا چو نکا، پنڈت پاندھا کھتری براہمن
 شوڈر ویش کرے نہ کوئے صفائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جوگے کہا تیرے چرن میری نمسکار، بدن کہہ کے خوشی
 منائیا۔ گوہند کہا کر میرا دیدار، بن تئاں تت دیاں دکھائیا۔ ایہہ کھیل ہونا اپرا، جس دی سمجھ نہ کوئے سمجھائیا۔ کلجگ انت مل کے نال سری بھگوانت
 جوتی شبدی چلنی دھار، نہکٹک کل کلکی ناؤں دھرائیا۔ اوس سمیں سب دے اندر ہونا کوڑ وکار، ہنکار ممتا موہ جلائی۔ جوگیا، چوغا بدل کے میں بھگتاں پاواں
 سار، کایا مندر اندر وڈ وڈ کراں آپ صفائیا۔ بن اکھاں دیواں دیدار، بناں دُھر دا سانجھ یار، لیکھا مُکا کے پُرکھ نار، نظری آواں روپ کرتار، قُدرت دا
 قادر کرنی دا کرتا روپ بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیشہ اک سنائیا۔ چیت کہے میں گوہند تکیا، جس دات
 نظر کوئے نہ آئیا۔ دو جہاناں برہمنڈاں کھنڈاں نرگن روپ پھرے نٹھیاں بن لٹاں پیراں بھجے واہو داہیا۔ جس نے گُرکھ گُر سکھ سنت سہیلا کر اکتھیا، اکو

رنگ دتا چڑھایا۔ جن بھگتو تھادی رین آگے رہن نہیں دینی مسیا، اندروں اندھیرا باہر دینا کڈھایا۔ جو گوبند دے تیر نال گیا پھٹیا، دئی دوتی پھٹ رہے نہ
 رانیا۔ جنہاں پریم رس امرت نخبھر دھاروں چٹیا، اٹھسٹھ دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ گرگھ کوئی نہ پوجے سل پتھرتے وٹیا، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن
 کھانی بانی توں آگے پر بھ دا درشن پانیا۔ جتھے بیٹھا لامقام، شرع داد سے نہ کوئے طوفان، نہ کوئی بندہ تے نہ بندگی نہ انسان، نہ کوئی نوبت نہ کوئی نغمہ نہ
 کوئی نام نہ کوئی گاؤے گان، نہ کوئی زمیں نہ اسمان، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اِکو سو بھا پانیا۔ سو کھیل کرے مہان، کلجگ انت سنت سہیلے دیکھے آن، نرگن نور کر
 رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جن اپنے رہیا اٹھایا۔ چیت کہے میں چار گنت دا راہی، تگاں سرشٹ سبایا۔
 جھگڑا ہونا بھائی بھائی، سجن جان روپ بدلایا۔ پر بھ دا دوجا سمت خوشیاں نال دین دئی لئی پٹے کھائی، ڈونگھا گھاؤ لگایا۔ سمبھل پیر نہ کوئے ٹکائی، گوبند دا
 لیکھا بھل گیا جو اکتھے کر گیا چھیمبے جھیور نائی، نوکا نام والی چلایا۔ اوس نے اپنے تھم نال بدل دینی شاہی، شہنشاہ تھم اک درڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا تھم اک جنایا۔ ڈھر دا تھم کہے میں آیا لوک مات، متا پر بھ دے نال پکایا۔ ابناشی کرتے دے کے اگئی دات، پشت پناہ
 میرے ہتھ ٹکایا۔ جا کے میٹ کلجگ اندھیری رات، کوڑی کریا رہے نہ رانیا۔ بھگت سہیلے سجن بنا میرے سجن ساک، ستیاں لے اٹھایا۔ اندر وڑ کے بند
 کوڑی کھول تاک، بجر کپائی پڑدار ہے نہ رانیا۔ شبد اگئی انحد وجاناد، دُھن آتمک کر شنوایا۔ بن رسنا جھوٹی دند سنا راگ، چھتئی راگ دی لوڑ رہے نہ
 رانیا۔ نرگن نور جوت کر پرکاش، دیا باقی سورج چند کرے نہ کوئے رُشنائیا۔ گر اوتار پیغمبراں پوری کرنی خواہش، خالص اپنا آپ سمجھایا۔ سب دی لیکھے
 لاؤنی پورب آس، آہستہ آہستہ دیکھنا تھاؤں تھانیا۔ چوتھے جگ دی پھول کے دیکھنی درخواست، جو بنا دستخطاں توں پر بھ دے ہتھ پھڑایا۔ جس نوں چار
 جگ کوئی نہ سکیا وچ، و دیا وچ نہ کوئے سمجھایا۔ صفتاں دی گا کے تھکے گاتھ، ڈھولیاں وچ شنوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تھم
 اک ورتایا۔ پہلی چیت کہے میں جگ چوکڑی پچھوں آیا مر کے، اپنا پھیرا پانیا۔ لوک مات میں نہیں رہنا ڈر کے، سرشٹ سبائی دیاں ہلایا۔ پُرکھ اکال
 کولوں اگئی ڈھولا آیا پڑھ کے، دوجی کری نہ کوئے پڑھایا۔ سچکھنڈ دوارے مندر آیا چڑھ کے، مقامے حق دیکھ خوشی منایا۔ جگ چوکڑی پچھوں بھانا آیا جر

کے، جہوا کتھے نہ کوئے پتھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کما نیا۔ چیت کہے میٹوں کہنا برس دُجا، دو جہان راہ تکا نیا۔ میں بھیو
کھلاؤنا گوجھا، جس دی سمجھ نہ کوئے سمجھائیا۔ جس کارن اجیت جُجھار جُجھار، سو ویلا دینا جنا نیا۔ کھلج دا ٹھوٹھا کر کے موڈھا، مُدتاں دے وچھڑے لینے
ملائیا۔ جس دا دیوے نہ کوئے ثبوت، سو پُرکھ اکالا گیا آئیا۔ کوئی نہ جانوں ایہہ پنج تت کلبوت، کلمیاں توں پرے اپنا حکم سنا نیا۔ شبدی دھار ہو موجودہ،
مُفلساں رہیا اٹھائیا۔ مُجبت والا محبوبا، محض اِکو جام پیا نیا۔ سرشی واسطے کم ہو گیا کسوت، کُشتیاں وچ لڑدی دیکھے لوکا نیا۔ سب دی سیاست سب دی وراشت
سب دی عقل سب دی بُدھی کرنی بے ہودا، بیوہ چار گنت نظرری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار سرنائیا۔ چیت کہے میں تکدا
گو بند دھار، بن اگھاں نظری آئیا۔ جس آپا دتا وار، کرتے پُرکھ نال کُڑمائیا۔ چھڈ کے سجن یار، ناتا اِکو نال رکھائیا۔ تک کے سدا دیدار، اگھاں گیا تکا نیا۔
من کے مددگار، ڈنکا دتا وجائیا۔ تیری دین دُنی کرنی خبردار، بے خبراں خبر سنا نیا۔ توں کل کلکی اوتار، میں تیرا نور اُجیار، میرا شبد اگئی کار، کرتے پُرکھ
نہ کوئی سوگ نہ کوئی ہرکھ، چنتا غم نظر کوئے نہ آئیا۔ سری بھگوان توں اگے میٹوں لیا پرکھ، میں کراؤنا بھگتاں نوں درس، ایہہ خوشیاں والا برس، سب
دی میٹ کے چنتا ہرکھ، اندرے اندر نوری جوت کراں رُشنا نیا۔ سدھی کر کے دین مذہب دی سڑک، جنم جنم دی پچھلی میٹ کے بھٹک، کایا مندر اندر
رہن نہ دیواں کوئی رُک، سچ دوارا ایکنکارا اِکو دیاں دکھائیا۔ پر بھ دے نال پوری ہوئی شرط، جامہ دھار کے آیا پرت، کھیل دیکھنا اُپر دھرت، کوڑی کریا
کرنی غرق، مایا متا موہ دکھاؤنا نرک، نام کھنڈا وچ برہمنڈاں جانا کھڑک، جن بھگتو کھٹکا کوئے رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی
کرنی آپ کما نیا۔ گو بند کہے تیتوں چار جگ کردے رہے منتا، پُرکھ اکال تیرے اگے سپس نوایا۔ ہن اِکو شبد نوں دے دے ہنتا، دُجے دی لوڑ رہے نہ
رائیا۔ کوئی رہن نہیں دینا جیہڑا کرن والا سُنٹا، سٹی مُسلم سارے دینے کھپائیا۔ جن بھگتو تہاڈے اندر رہے نہ چنتا، چنتا چکھانہ کوئے جلا نیا۔ بیڑا شوہ
دریائے ڈوبنا نندکا، اُچی کوک دینا سنا نیا۔ لیکھا دیکھنا جیو پنڈ دا، برہمنڈ کھنڈ پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانا اِک سنا نیا۔
دُھر فرمانا کہے میں گو بند رکھی آس، ناتے دین دُنی تڑائیا۔ جس بچے دا موڑ کے خالی گلاس، خاص اپنا حکم سنا نیا۔ میں سدا بھگتاں گرکھاں دا داس، ناتا

بنس نہ کوئے بنائیا۔ شبد اگمی دیواں دات، بن اکھراں آپ پڑھائیا۔ اگے مار کے ویکھ جھات، کلجگ انت اخیرى راہ تکائیا۔ جس ویلے مل کے آواں نال پُرکھ ابناش، کل کلکی ویس وٹائیا۔ لیکھا جاناں پر تھمی آکاش، گنگن لگنتر کھوج کھوجائیا۔ سچ دھرم دا ہونا ناس، کوڑی کریا وبے ودھائیا۔ اوس ویلے گرکھاں دے اندر کرنا واس، واسطہ اپنے نال جڑائیا۔ بنا سکھیا توں دے کے وشواس، وشیاں توں لینا باہر کڈھائیا۔ من واسنا کر کے فاش فاش، فیصلہ حق دینا سنائیا۔ گرکھ رہے نہ کوئے گُستخ، غصے گلے اپنی جھولی پائیا۔ کلجگ میٹ اندھیری رات، سَتجگ سچ کراں رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ چیت کہے میں کی کچھ سُنیا سب نوں دیاں جنائیا۔ گوہند کہا ہُن پُرکھ اکال آ، جھلی نہ جائے جدائیا۔ مہروان توں بن

ملاح، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ توں کیہڑی کسے کولوں لینى صلاح، دُھر فرمانا دے درڑائیا۔ تیرا تھم بے پرواہ، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ گر اوتار پیغمبر سجریاں وچ سیس رہے جھکا، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ تیری دھرتی تیری دھرنی تیری دھول تیری دُنیا بھری نال گناہ، حق حقیقت نہ کوئے سمجھائیا۔ صوفی سنت فقیراں اندر جگے کوئی نہ شمع، تاریکی چاروں کُنٹ نظری آئیا۔ اندر مندر مٹے کسے نہ غما، ساتک ست نہ کوئے کرائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں اپنا جگ بدل دے نواں، نواں رنگ آتم سیجا پلنگ سب نوں دے درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا تھم اک ورتائیا۔ سری بھگوان کہے چیت نہ کر چھیتی، چھتر دھاری سرب ویکھ وکھائیا۔ میں لکھ چوڑاسی کا یا مندر اندر دا بھیتی، باہروں ویکھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ کلجگ جس دے نال کردا نیکی، نیکیاں توں وڈے دینے بنائیا۔ کلجگ کہے پر بھو تیرے حکمے اندر میں پوتر رہن نہیں دتی کسے بہو بیٹی، نیتراکھ نال درِشٹی اندر سرِشٹی اک دُوبے نوں رہی تکائیا۔ میں گر اوتاراں پیغمبراں دی لیکھنی ویکھی، جو بھوکتاں وچ کر کے گئے شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، سچکھنڈ نواسی جوت بن کے ویکھ پردیسی، پردیسیاں نوں لے کے اپنے گھر خوشی منائیا۔ سری بھگوان کہے چیت نہ کر جھگڑا، دُھر دا تھم جنائیا۔ کسے نوں بھیت نہیں اگلا، پڑدا اوہلا نہ کوئے اٹھائیا۔ کلجگ کوڑ کڑیاں پڑا بگلا، باہروں دے صفائیا۔ من واسنا کلجگ جیو ہویا پگلا، بڈھ بیک نہ کوئے بنائیا۔ جے منگنا اک نراکھ منگ لا، اکھراں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ چیت کہے پر بھو میرا کھیڑا ساڈھے تن ہتھ دا بنگلا، جتھے رہ کے بہہ کے خوشی منائیا۔ سری بھگوان کہا ہور

کسے نوں سدّ لا، ساتھی لے بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ چیت کہے میں دیواں سدّا، کوٹن کوٹ کوٹ سنائیا۔ جن بھگتو تہاڈے نال مل کے میٹوں آوے مزہ، مجاز وچ سرب لوکائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں بھگتاں نال کدے کرے نہ دعا، دغے فریب توں لئے بچائیا۔ تہاڈے نال مل کے سری بھگوان دا ودھدا اگا، پُشت در پُشت و جدی رہے ودھائیا۔ آتم پر ماتم ناتا جڑ جائے سکا، سا جن ہو کے میل ملائیا۔ درشن کراؤندا رہے بن اکھاں، نچ لوچن کر رُشنائیا۔ بھاگ لگاؤندا رہے کُلی ککھاں، بن ککھاں محل اٹل نہ کوئے وڈیائیا۔ سو کھجگ اتم ویلا وقت سُنہنجا ہویا مسال، مست نُماری لو چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ جن بھگت کہن کی رہیا آکھ، سانوں دے سمجھائیا۔ اساں پر م پُرکھ نوں تَننا ساکھیاں، بنا ویکھیاں دید کر کے خوشی نہ کوئے منائیا۔ اٹھے پہر دوس رین ساڈی خوشیاں والی رکھے پر بھات، رین اندھیری نظر کوئے نہ آئیا۔ امرت آتم سچ پیالہ دیوے آب حیات، حیاتی وچوں حیاتی دے بدلایا۔ بن دیئے باقی کملا پاتی نرگن جوت کرے پرکاش، اندھ اندھیر رہن نہ پائیا۔ بن مندر پوڑے کچھنڈ دوار کرائے نواس، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکائیا۔ اندر باہر گپت ظاہر سدّا سہیلا وسے پاس، وچھوڑا رہن کوئے نہ پائیا۔ بے شک بھگت بالے نڈھے بچے جے ہو جان گستاخ، پھڑ باہوں گلے لئے لگائیا۔ مہر نظر نال کر دیوے پاک، رُوح بُت کرے صفائیا۔ جن بھگت کہن چیت اساں ایہو جہے پر م پُرکھ دا کرنا ساتھ، جو سمرتھ آپ اکھوائیا۔ جیہڑا جھولی ڈاہ کے منگن والا دات، اوس گرو دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ اوس نالوں چنگی کنت توں وچھڑی نار کمذات، گھر گھر خصم نہ کوئے ہنڈھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہہ کے گئے سب دا مالک پُرکھ ابناش، مُریداں دا مُرشد شہنشاہیا۔ جس دی نہ کوئی ذات نہ کوئی پات، ورن برن ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ نہ کوئی رسنا جہوا بتی دند کرے بات، باطن اپنا پڑدا دے کھلایا۔ نہ کوئی نور کرے آفتاب، جلوہ گر جوتی جوت ڈگمگائیا۔ چیت جے ایہو جہے سنگر نال بن جائے ساک، بل کے جھٹ لئیے لنگھائیا۔ جے کوئی گرو و دیا والا ملے چالاک، مُنہ دے بھار سٹ کے ڈنڈے دیئے لگائیا۔ اسیں کوئی مٹھاں چارن والے نہیں چاک، و کجھلی و جا کے اپنا من پرچائیا۔ جن بھگت کہن اسیں لبھناتے لبھنا اِکو باپ، جس نوں موسیٰ عیسیٰ باپ کہہ کے سیس نوایا۔ چیت کہے جن بھگتو میں ہن ہو گیا چپ، خیرانی میرے اندر آئیا۔ میں سری بھگوان توں لواں پُچھ، جو سب دا پتا مانیا۔ پر بھو

کی تیرے کول کچھ، جو بھگتاں دیں ورتائیا۔ سری بھگوان کہے چیت توں نہیں جان دا میں چار جگ سب توں بیٹھا رہیا لگ، جگت اکھاں نال نظر کسے نہ آئیا۔ اکو دس کے کھج انت اخیرى اپنی تمک، ثمت سب نوں دتی لگائیا۔ جس نوں پڑھیاں اگلا پچھلا جنم دا پینڈا جائے مک، مکمل ملے بے پرواہیا۔ جن بھگت سہیلے گودی چک کے کہے لاڈلے پت، سُت دُلا رے لئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار اک سرنائیا۔ چیت کہے پر بھو توں آد جگاد دیویں دھوکھا، شاستر سمرت وید پران دین گواہیا۔ جن بھگتاں ملدا رہوں اُتے موقع، سزا جگت والی بھگتائیا۔ لگیا رہیا عرشاں توں پرے فرشاں توں تھلے شیطانی وچ کایا کعبے کوٹھا، مقبرے وچ اپنا آپ چھپائیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت پڑھن لے کے اکھراں والا پوتھا، نراکھر بھو نہ کوئے سمجھائیا۔ تیرا ست سچ کسے نہ سوچا، بدھی وچ دتا پھسائیا۔ کھج اتم کھیل کر کے نیارا نرنکار کر کے موٹا، موٹی مت کیتی لوکائیا۔ وڈیوں بن کے رکا جہا چھوٹا، بن روپ رنگ رکھ ڈیرہ لائیا۔ گرکھ ویکھیں تکیں اپنا پوتا، گو بند پتا نال ملائیا۔ جلوہ نور جلا کے جوتا، جوتی جوت کری رُشنا ئیا۔ تیرا ساگر پھول سکے نہ مار کے کوئی غوطہ، ڈو گھی ہاتھ کسے نہ آئیا۔ پایا انت کسے نہ چو داں لوکا، تریلوکی رہے گر لائیا۔ کر کرپا جگ چو کڑی گر اوتار پیغمبراں اپنا صفتی دسدا رہوں سلوکا، ساچا نام نہ کسے سمجھائیا۔ جوگی ابھیا سی تپی ہٹھی سنیا سی ویراگی تیاگی اس نوں کہندے رہے وڈا چوکھا، بہتا کر کے سیس نوئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اچرج کھیل رہیا ورتائیا۔ سری بھگوان کہے میں سب نوں دسے سجدے، سریرتت سریر والے جنائیا۔ میں گر اوتار بنا کے بردے، پیغمبراں کری پڑھائیا۔ منگتے کیتے گھر دے، درویش نظری آئیا۔ منتاں دیکھے کڈھدے، خالی جھولیاں آگے ڈاہیا۔ سر قداماں اُتے سُدے، نین اکھ شرمائیا۔ ونجارے بنے رہے سچکھنڈ دوارے ہٹ دے، در ٹھانڈے پھیرا پائیا۔ سارے میرا نام گئے رٹدے، دوس رین دھیان لگائیا۔ جھگڑے پا کے دین مذہب والی وٹ دے، حکمے اندر کھیل کھلائیا۔ حکمنامے دتے بنا اپنے دستخط دے، شبدي خطاں نال کری پڑھائیا۔ جنہاں دے پچھے چھوٹے چھوٹے دائرے مذہباں والے دسدے، نکلے نکلے قصبے نظری آئیا۔ ہن آگے کھیل ہونے پڑکھ سمرتھ دے، دو جہاناں جھگڑے دے مکائیا۔ مندر مسجد شو دوالے مٹھ مسیت دیکھو کویں ڈھٹھ دے، آگے ہو نہ کوئے بچائیا۔ لاکارے سُننے پڑکھ اکال شبدي جٹ دے، جو جٹا جوٹ دھاری سارے دے کھائیا۔ جن بھگت سہیلے کایا چولی اندر

چولے اپنے رنگدے، رنگ رتڑا آپے رہیا رنگنیا۔ گرگھو لہنے چک گئے جگت والی منمت دے، گرمت اِکو دے سمجھنیا۔ جو بھگت پر بھو دے نال مل کے
وسدے، دو جہاناں رنڈیا نہ کوئے کرائیا۔ تہاڈے میل ہونے اندر والی اکھ دے، باہروں پوجا پاٹھ نہ کوئے کرائیا۔ جو سوہنگ ڈھولا رنڈے، رتیاں توں
لینے چھڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار سچی سرنایا۔ چیت کہے میٹوں ویکھ لین دیا نال چوری، چوری چوری اکھ کھلایا۔ کلجک
ویکھاں رین اندھیری گھوری، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ پُرکھ اکال کس بدھ دُنیا نال کرے ہیری پھیری، پھیری وِچ آیا پھیر نہ کسے سمجھنیا۔ نہ کوئی جانے
گرُوتے نہ کوئی جانے چیری، کوٹاں وچوں چری وچھنے گرگھ آتم اپنے نال ملایا۔ جن بھگتو تہاڈے اندر وڑ کے مندر چڑھ کے ٹھوکر لاکے دیا کما کے درس
وکھاوے نہ لاوے دیری، دُرگا اشٹ دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ جگت ملاحاں والی سادھاں سنتاں کول لبھنی پئے کدے نہ بیڑی، اِکو نام جہاز اُتے پھڑ باہوں
دے چڑھانیا۔ پھیر دسُو بھگت آتما وچھری کیہری، اگلے سال نوں سب نوں سُنیاں دیاں دکھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیل اپنا رہیا
ورتانیا۔ چیت کہے میٹوں کڈھ لین دے گھنڈ، پڑدا لوواں پانیا۔ مکھ توں ہو لین دے گنگ، رسنا جہوانہ کوئے سناپا۔ سری بھگوان کہے اوئے اٹھ جن
بھگتاں نوں دے تَنب، شبد اشارے نال اٹھانیا۔ جن بھگتو بنا رسنا جہوا توں پُرکھ اکال دے اوہ چرن لو پُج، جنہاں دی دھوڑ نظر کسے نہ آتیا۔ تسیں نہ کوئی
رکھ نہ کوئی مُن، جنہاں دسم دواہری وِچ وڑ کے کھلاؤنی پئے سُن، نہ کوئی گیانیاں والا رکھنا پئے گُن، لکھ چوڑاسی وچوں تھوڑے لئے چُن، جنہاں دے اُتے
کرپا کرنی ہُن، اگے اپنے نال جڑانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمانیا۔ چیت کہے میٹوں تھوڑا پچھے لین دے خنک، پاسا لوواں
بدلایا۔ پُرکھ اکال کہے ساریاں نوں دس کے اِکو سب دا اشٹ، ہر کرتا بے پرواہیا۔ جو لکھ چڑاسی نال بھوگدا گرہست، آتم پر ماتم سچ ہنڈھانیا۔ دو جہاناں
برہمنڈاں کھنڈاں گر اوتاراں پیغمبراں دی جس دے کول لسٹ، فہرست اپنے ہتھ رکھانیا۔ گرگھو تہانوں کیہری لوڑ سورگ تے بہشت، بنا پر بھ دے چرناں
دو جا دھام نہ کوئے دکھانیا۔ بے شک تہاڈی کایا ہو جائے نشٹ، تہاڈی آتما پر ماتم وِچ سماپا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار سرنایا۔
چیت کہے میٹوں پرت لین دے پچھا، کروٹ لوواں بدلایا۔ پُرکھ اکال کہے اٹھ میری سُن لے سکھا، پچھتیتوں دیاں درڑانیا۔ تیرے وِچ بھگتاں اُدھارنا

میری اچھا، اچھا سب دی پور کرایا۔ کوٹاں وچوں کسے نہ دسا، گرگھ تھوڑے اگھ کھلایا۔ جنہاں دے کول گوہند دی شبدی چٹا، چٹی دھار وچ پھرایا۔ تنہاں سمت ایسے وچ کڈھ کے دکھراستہ، سٹے دی بازی سب نال دیاں لگایا۔ جیہڑا پُرکھ اکال جگت نیتراں کسے نہیں سی ڈٹھا، سو ستمگھ سب نوں دیاں سمجھایا۔ کوٹن کوٹ لبھدے گئے وچوں سواگٹھا، شاستر سمرت وید پُران کھوج کھوجایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمایا۔ چیت کہے میں پچھوں ہو جاں آگے، اگلی گاتھ سنایا۔ نرمل جوت اکو جگے، جو لگھ چوڑا سی کرے رُشانیا۔ جس دے حکمے اندر بدھے، سبجگ تریتا دوا پر کلج سیو کمایا۔ وشن برہما شو سرن ڈھٹھے، کروڑ تیتیا رہیا گر لایا۔ گر اوتار پیغمبر گا گا تھکے، ڈھولے گیت نغمے گئے جنایا۔ کلجگ انتم سارے کر کے اکتھے، ڈھر فرمانا دتا درڑایا۔ پُرکھ اکال میٹن لگا دین مذہب دے رٹے، ذات پات کرے صفایا۔ اکو جوت گھر گھر جگے لٹ لٹے، کھتری براہمن شوڈر ویش وند نہ کوئے وندایا۔ صدی چوڈھویں لکھت پڑھت دے تہاڈے پورے ہو گئے پٹے، آگے تہاڈی نہ کوئے وڈایا۔ ڈھر فرمانا سری بھگوانا نر نریشا حق سندیشہ اکو دتے، دہ دشا کرے پڑھایا۔ چار ورن اٹھاراں برن جس نے بناؤنے اپنے بچے، گرگھ گر گر گود اٹھایا۔ ست پریم پریتی اندر جان رٹے، رنگ اگمڑا دئے چڑھایا۔ سارے وینہدے رہ جان کہے بکے، پڑدا حقیقت نہ کوئے اٹھایا۔ جھگڑا پینا مدینے مکے، مقبریاں وچوں مُرشد رہے گر لایا۔ ساچے دتے کسے نہ پتے، اشاریاں وچ گر اوتار گئے جنایا۔ گوہند تھوڑے لیکھ لکھے پتے، جو سر سے وچ گئے رُڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا حکم اک ورتایا۔ چیت کہے میری چیتن ہو گئی سرتی، سُنٹیاں لوواں جگایا۔ جوت دیکھی اکال مورتی، بن رنگ روپ کرے رُشانیا۔ جس دی آواز شبد اگئی تورتی، تریا پد سار نہ آیا۔ جن بھگتو ایہہ گل مشہور کد دی، کل کلکی پھیرا پائیا۔ جس دی کھوج کسے نہ لبھدی، ودوانی گیانی رہے گر لایا۔ آگے کھیل رہن نہیں دینی اج بچ دی، شاہ سلطاناں دینا سمجھایا۔ دوجا سال کہے میری ویل رہنی ودھدی، وادھا پر بھ دے گھر بنایا۔ تھوڑی کھیل ہونی اگنی اگت دی، اگلا پڑدا پڑدے وچ چھپایا۔ تن آسو دی دھار سب نوں سدّ دی، سدّے دے کے رہی جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمایا۔ پہلی چیت کہے میٹوں تھوڑا دسا آگے نظارہ ہور، پر بھ نظر رہیا بدلایا۔ دُنیا دے بدلے طور، طرح طرح کھیل ورتایا۔ جس تے کرے کوئے نہ غور، اوہ سمجھ

دے سمجھائیا۔ جس نوں کہندے براہمن گوڑ، بن گوہند نظر کسے نہ آئیا۔ چاروں کُنٹ کرنا چوڑ، چار کوٹ دے ہلایا۔ جن بھگتاں جانا بہڑ، بہڑی بہڑی کرے لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار اک سرنائیا۔ چیت کہے اوہ اَسو ویکھو آوند ا جاندا نیڑے، نیتز نین اٹھائیا۔ جیہڑی سرشی کردی جھیرے، دھکا لگے تھاؤں تھانیا۔ دھرنی دے کھلے ہوئے ویڑے، چار کُنٹ ہوئے رُشنائیا۔ جھوٹے سادھاں دے رہنے نہیں ڈیرے، ڈنکا اکو نام وجائیا۔ جن بھگتاں چاڑھ کے اپنے بیڑے، بیڑا دو جہان پار کرائیا۔ کرے کھیل سنگھ سچا شیرے، شیر بھبک اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانا حکم سنائیا۔ تن اَسو کہے کچھ یلن والا فرمان، فرماں برداراں دیاں جنائیا۔ پُرکھ اکالا کرن والا دھیان، مہر نظر نظر اٹھائیا۔ راشترپت دین والا گیان، پردھان منتریاں دے سمجھائیا۔ سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دی بے داکھ کے نشان، نو کھنڈ پر تھی دے دکھائیا۔ سب نوں مٹی پئے اس دی آن، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ شبدي آن نال سب نوں مٹنا پئے سری بھگوان، بھانڈا بھرم دینا بھنائیا۔ پُرکھ ابناشی آد جگادی وڈا بلوان، جس دا ثانی نظر کوئے آئیا۔ ویکھو کدے بھل نہ جائو ایہہ چلن پھرن والا انسان، تٹاں والا ویس وٹائیا۔ ایہہ کھیل لامقام، بے مقام اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر فرمانا اک درڑائیا۔ دُھر فرمان کہے میں خبر سناواں دُھر دی، دھرم دی دھار دیاں جنائیا۔ کھیل دساں اوس سچے سنگر دی، جو آد جگاد ست ستوادی نظری آئیا۔ جیہڑی باقی رہ گئی اندر پُر دی، پُریاں لوواں توں باہر جھولی پائیا۔ دھار بخشے اپنے پریم پیار سُر دی، سوئی سرتی لے اٹھائیا۔ دھاڑ رہے نہ کوئی گرگھو پنچ چور دی، ترشامات نہ کوئے ہلاکائیا۔ نگری رہے نہ اندھ گھور دی، تن ماٹی اندر کرے رُشنائیا۔ گنڈھ ٹٹے نہ کدے شبدا گئی ڈور دی، میلا اپنا آپ کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ چیت کہے میتوں کہندے پہلا ماہ، محرم ہو کے دیاں جنائیا۔ جلوہ گر اک خُدا، نورو نور نور رُشنائیا۔ جیہڑا آتم کر کے ہو یا جُدا، پر ماتم ہو کے نال ملایا۔ مارگ دو جہاناں کر کے سدھا، منزل اپنی رہیا چڑھائیا۔ سچ دوارا دے کے نگھا، جگت ترکھا رہیا بھجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار اک وڈیائیا۔ چیت کہے میتوں کہندے پہلا ماس، اکھراں نال جوڑ جڑائیا۔ تھوڑی سمجھ آئی گُرداس، جو ار جن دے گواہیا۔ جوتی اُچی للاٹ، شبدي ہوئی شنوائیا۔ کلجک ویکھ گھاٹ،

پر بھ کرے کھیل بے پرواہیا۔ انت دسے اندھیری رات، ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ آتم پر ماتم پڑھے کوئی نہ گاتھ، بانی بیکھری سرب صلاحیا۔ ہر کاشد سکے
 کوئی نہ واچ، بدھی نال بدھی کرے لڑائیا۔ منو آکرے ناچ، گھر گھر پھیرا پائیا۔ گرداس بن تیرے کسے ہتھ نہیں آونی قلم دوات، بنا رویداس چمار نہ
 کوئے وڈیائیا۔ بن بھگتاں پر بھو نہیں دینا ساتھ، سگلا سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ گرکھیاں ہون نہ دیوے اداس، گر سکھ اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ چیت کہے میرا پہلا کھندے مہینہ، رت رتڑی وچوں بدلایا۔ میٹوں سمجھے نہ کوئے نر مدینہ، پڑدا سکے نہ
 کوئے اٹھائیا۔ غریب کھندے آخری وقت کمینہ، بھکھیاں بھکھ نہ کوئے مٹایا۔ جن بھگت کہن ساڈا ٹھانڈا ہووے سینہ، اگنی تت بُجھائیا۔ جھگڑا چک جائے
 لوک تینا، ترے گن لیکھا رہے نہ رانیا۔ جانا پئے نہ مکہ مدینہ، مقبریاں سیس نہ کوئے جھکائیا۔ تیر تھ تتاں اُتے وھاونا پئے نہ کوئی پسینہ، پاندھی بن نہ پندھ
 مُکائیا۔ لوڑ رہے نہ بن دی جل مینا، بھگت بھگوان وچ سمائیا۔ جن بھگتو سیری بھگوان ورگی لوک مات نہیں کوئی ہور حسینہ، جو جو بن اپنا سدا رکھے بنائیا۔
 جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار اک سرنائیا۔ چیت کہے میں کی بنا چاتر، چترائی نظر کوئے نہ آئیا۔ میٹوں یاد آئی گوہند والی پاتر، جو پتر کا
 بن اکھراں دتی وکھائیا۔ پُرکھ اکال آونا بھگتاں خاطر، خطرے وچ ہووے لوکائیا۔ جس ویلے دھرم دا نشان رہیا نہ تل ماتر، ماتر بھومی دے دُہائیا۔ ابناشی
 کرتے پریمیاں دا بننا یاچک، نرگن ہو کے دیا کمائیا۔ گرکھیاں دا لہنا لیکھا دینا بن و دیا دا وچک، اندر وڈ کے دستی سچ پڑھائیا۔ گرکھو کلجگ دا انت ویکھ لو
 نائک، نو آ ہو کے تھانوں دے وکھائیا۔ کرپا کر کے تھانوں اندروں کھول دیوے پھانک، پڑدا اوہلا رہے نہ رانیا۔ تسیں بچپو سیری بھگوان دے نکے چہے
 جاتک، بیتھا یوگ سارے سیو کمائیا۔ اوہ تھانوں لے کے جاوے اپنے پاتن، پتیریاں والی کرے نہ کوئے پڑھائیا۔ تھانوں میلا ظاہر تے راتیں سٹیاں باطن، موم
 بتیاں دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ گرکھو تھانوں پچھے پر بھو آیا سدا جاگن، جاگرت جوت وچ سمائیا۔ سب دے کرے وڈ وڈ بھاگن، بھاگ حصہ بچھلا جھولی پائیا۔
 ویکھو بھل کے کدے نہ لہیو تتر بازن، بنا گوہند سانت کسے نہ آئیا۔ شبد اگنی سنیو آوازن، جو بنا کلیاں توں کرے پڑھائیا۔ تھانوں ساجن آوے ساجن،
 جس دی یاد وچ اپنا جھٹ لنگھائیا۔ تھانوں لیکھے لاوے راتن، رت دی رتڑی اپنے نال مہکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیلے کھیل شاہو

شہنشاہ اپنا حکم ورتایا۔ چیت کہے میٹوں ہوئی چتون، چنتا گئی آئی۔ بہڑی سب دا لٹیا جانا دھن، کوڑی مایا رہی گر لائی۔ پُرکھ اکال نے ٹھیکر جانا
 بھن، ٹھگاں چوراں کر لڑائی۔ زرگن کوٹاں وچوں تھوڑے لبھے جن، لیکھا چکاؤنا دھن جنیندی مائی۔ جنہاں دے سچ پرولیش ہونا کایا ماٹی تن، تنہاں بدھ
 توں سدھ دینی کرائیا۔ راگ سناؤنا بنا کن، انحد نادى ناد دُھن شنوائیا۔ دیک جوت چاڑھنا چن، سورج چند لوڑ رہے نہ رانیا۔ کرنا وسیر ابن چھپر چھن، ہر
 چرن کول بن چرناں اک سمجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائی۔ چیت کہے میں کھیل ویکھیا چوہ جگی، جگ چو کڑی دھیان
 لگائی۔ کلج انت اودھ رہی پگی، ویلا وقت دے دُھائی۔ وسدی رہے کوئے نہ جھگی، جھگڑا دے لوکائی۔ پر بھ دانام چین توں جگت رسنا ہو گئی گنگی، ساچا
 ڈھولانہ کوئے سنائی۔ سادھ سنت جگت فقیر پر بھ دے نام دی لیندے چنگی، پیسیاں نکلیاں نال جھٹ لنگھائی۔ ست وست ہتھ نہ آوے ڈھونڈی، چار کُٹ
 رہی گر لائی۔ چیت کہے میں چیتن ہو کے شبدی دھار ویکھی اوہ اگئی کھونڈی، جو کھڈیاں وچوں سارے باہر کڈھائی۔ جن بھگتاں نا بھی کر کے اوندھی،
 امرت جھرنا دے جھرائیا۔ امرت برکھ کے اپنا بوندی، ترشنا دے مٹائی۔ شرع دس کے سچ گرو دی، سنگرو اکو دے دکھائی۔ جن بھگتو دسم دواہری توں
 تہاڈی منزل شروع دی، پچھے دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیشہ اک سنائی۔ جن بھگت کہے کی میٹوں ملیا سندیش،
 کون رہیا جنائی۔ چیت کہے اوس نوں کر آدیس، جو سب دا پتا مائی۔ پُرکھ اکال کہے میں زرگن نر زیش، دو جہانا حکم دیاں ورتائی۔ میرے آگے کسے دی کوئی
 چلے نہ پیش، پیشوا گئے سیس جھکائی۔ متر بن کے درویش، خالی بغلیاں گئے پھرائیا۔ محبت وچ دس دسمیش، پتا پُرکھ اکال منائی۔ جو آد جگاد جگ چو کڑی
 نت نوت رہے ہمیش، جنم مرن وچ کدے نہ آئی۔ اوسدا دے کے گیا سندیش، شبد سنیہہرا اک درڑائی۔ کلج انت کوڑی کریا ہوئے کلیش، کلمہ بھلے
 سرب لوکائی۔ پُرکھ اکال دین دیال لوے ویکھ، دو جہاناں پڑدا آپ اٹھائی۔ سچ دھرم دی مٹدی ویکھو ریکھ، ریکھا سب دی دے بدلایا۔ شبدی سنگر اپنی
 دھار بھیج، بھجن بندگی دے بدلایا۔ جوتی جلوہ دے کے تیج، دین دنی دا تختہ دے اٹھائی۔ جن بھگتاں مان کے ساچی سچ، سہنجی رت دے دکھائی۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک سنائی۔ دُھر دا حکم کہے میں بن کے آیا بردا، دھرم سندیشہ دیواں تھاول تھانیا۔ پُرکھ اکال مالک مٹو

گھر گھر دا، لکھ چوڑاسی اندر ڈیرہ لائیا۔ پڑدا کھولے بھیو چکے چیتن جڑ دا، اولہا اور نہ کوئے جنائیا۔ ایشان کرو پڑکھ ابناشی چرن ساچے سر دا، سرور اور نہ کوئے نہائیا۔ سکھ ویکھو پڑکھ اکال دے گھر دا، جو گھرانے رہیا بنائیا۔ جھگڑا مکے جنم مرن ڈر دا، لکھ چوڑاسی نہ کوئے پھرائیا۔ جو سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان ڈھولا پڑھدا، ابناشی کرتا اپنی گود اٹھائیا۔ اوہ گرگھ سنت سہیلا بن منزل پوڑے چڑھدا، ادھ وچ نہ کوئے اٹکائیا۔ درشن کرے پڑکھ ابناشی نرائن نردا، اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ چیت کہے میں نیوں نیوں کراں سلام، بندنا بے پرواہیا۔ تلیا اک امام، جو نوبت حق سنائیا۔ پیغمبر جس دے غلام، بردے لوک مات اکھوائیا۔ سندنے رہے پیغام، کلیاں وچ پڑھائیا۔ دے کے گئے بیان، شرع وچ سمجھائیا۔ انت آوے امام، جلوہ نور خدائیا۔ جس دا حقیقت حق مقام، جگ نیز درس کوئے نہ پائیا۔ اوہ مارگ دتے آسان، احسان سر نہ کوئے چڑھائیا۔ آون جاون چکا کے کان، بن کناں راگ سنائیا۔ شبدي کھنڈا لے کے آوے وچ میدان، مدد اور نہ منگ منگائیا۔ جس دی کوئی نہ کرے پہچان، بے پہچان کرے لوکائیا۔ شبدي کھیل کرے بن رحمان، حکم اپنا اک سنائیا۔ کچھ لیکھا جانن والا ایران، تہران دے ہلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا حکم اک ورتائیا۔ ڈھر دا حکم کہے میں ورتنا جگ، جگ جیون داتا دیا کمائیا۔ جن بھگتاں کراونا ڈھر دا جج، کایا کعبہ کر رُشنائیا۔ کوڑ گڑیاں لاوئی اگنی اگ، اگنی تت جلائی۔ گرگھو یاد رکھنا دھاڑا اچ، اگے اجل توں لئے بچائیا۔ لوک مات چلا کے تہاڈی جد، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ نام ندھانا پیالہ پیا کے سدھ، مدھر خُماری دے چڑھائیا۔ لکھ چوڑاسی کٹن واسطے سچ دوارے لئے سد، جم کی پھاسی رہن نہ پائیا۔ درس دیوے جگت دواویوں اگے ودھ، انڈھی منزل پنڈھ مکائیا۔ ساچا ڈھولا گاوندے رہنا سد، چھند اکو دے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا وڈی وڈیائیا۔ جن بھگتو تہاڈا میل ہووے سچ ملاپ، استھان اکو دیاں جنائیا۔ جتھے توں میرا میں تیرا ہووے جاپ، بھومکا سوئی سو بھاپائیا۔ اوتھے رہے کوئی نہ پاپ، دُرمت میل کرے صفائیا۔ سجن بنے ساک، سگلا سنگ نبھائیا۔ کھول کے اندر تاک، پڑدا دے اٹھائیا۔ کرے حساب بے باق، پچھلا لیکھ چکائیا۔ نظری آوے ساکھیات، نہہکتک جوت رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ سچ ملن دا سچ استھان، بھومکا نظر کوئے نہ آئی۔ جتھے جھلے دھرم نشان، نشانہ اور نہ

کوئے دکھائیا۔ سیتا سرتی ملے رام، رگھت دیونہار وڈیائیا۔ ساچی رادھالے کاہن، بنسری نام سنائیا۔ دُھر دا گوہند ملے رام، نانک نرگن نور جوت رُشنائیا۔
 ساچے آسن سنگھاسن کرے بسرام، آتم سیجا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبد سندیشہ بن اکھراں والی چٹھی دے کے جاوے گمنام،
 ودیا ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ چیت کہے میں دیکھاں اوہ چتر، جس نوں چترکار نہ کوئے بنائیا۔ اوہ بھگتاں تئیا نیر نیر متر، متر پیارا بے پرواہیا۔ جو اپنی دھاروں
 آوے نکل، عرش فرش کھیل کھلائیا۔ چوٹی چڑھے سخر، سچ دوارے سو بھاپائیا۔ جس نوں آد جگاد جگ چوکڑی بھگتاں سدا فکر، فقرہ نام سنائیا۔ جس
 نہکک کل کلکی دا کردے گئے ذکر، سو ظاہر ظہور ویس وٹائیا۔ جو چار ورن اٹھاراں برن کدے نہ ہووے بھٹڑ، بھانڈے گل دے صاف کرائیا۔ جس دا
 نام ندھانا شبد اگتا بول مسٹھڑ، کوڑی وکھ اندروں دے کڈھائیا۔ جس دا دھام استھان لکانا انڈھڑ، گھر گھر بیٹھا سو بھاپائیا۔ سو بھگتو تہاڈے نالوں کدے
 جاوے نہ وچھڑ، وچھڑیاں میل ملائیا۔ جنم جنم دیاں بھریاں گرگھ سکھیاں چکڑ، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ جگت پیار وچ کدے نہ جاوے وسر، بھرم بھرم نہ
 کوئے بھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ٹھانڈا دے دکھائیا۔ جن بھگتو گھر ٹھنڈا ٹھار، ترے گن اگن نہ لاگے رائیا۔ نو سو چرانوے
 چوکڑی جگ بچھوں ایہہ بنیا بھگت دوار، دوار کاواسی جتھے سیس نوایا۔ چل کے آون گرو اوتار، پیغمبر دیکھ خوشی منائیا۔ بھگت بھگوان اک دو بے دا کرن
 دیدار، بن دید عید چند رُشنائیا۔ توں میرا میں تیرا سوہنی دے گفتار، گفت شنید و بے ودھائیا۔ گرگھو پر بھ دے سمت دی آگے دیکھو رفتار، جو چلے واہو
 داہیا۔ کوڑ گڑیاں کرے خبردار، ڈوری حکمی تند بندھائیا۔ جیہڑے بھانڈے گھڑے وشن برہما شو بن گھمیار، سو ٹھٹھیار ٹھوکر نال ٹھکرائیا۔ جس نوں
 لہجہ دے گئے جگ چار، سنجگ تریتا دواپر کلجگ اکھ کھلائیا۔ سو آگیا سانجھیاں، جس دی علی محمد منگ منگائیا۔ حقیقت دا سردار، حق کرے شنوائیا۔ جس دا
 لوک مات کسے نے بنایا نہیں کوئی مزار، محراباں والی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جس دی کلا دی لہجے نہ کوئی مقدار، حد حدود نہ کوئے درڑائیا۔ اوہ مریداں دا بن
 کے طلبگار، طلب کر کے حکم سنائیا۔ بھگتاں دا ہو کے خدمتگار، خادم بن کے سیو کمائیا۔ گرگھو جس دا جگ چوکڑی کردے رہے انتظار، اوہ مالک ملیا
 بے پرواہیا۔ جس نوں مل کے ہونا نہ پئے خوار، جوئی جون نہ کوئے بھوائیا۔ درگاہ وچوں دیوے نہ کوئے ڈرکار، درے دربار چھے نہ کوئے ہٹائیا۔ جنہاں دا

کوٹاں وچوں تھوڑا شمار، فگراں وچ گنت نہ کوئے گنایا۔ اوہناں پُرکھ اکال دے دینا اعتبار، بے اعتباری دئے مٹایا۔ ساچا نام دے کے شبد نمار، غمیاں وچوں باہر کرایا۔ پورب جنم دا دے ادھار، ادرتوں لئے بچایا۔ قدرت دا قادر بن کے یار، یارانہ دُھر دا دئے سمجھایا۔ جن بھگتو رہنا بن کے برخوردار، برخلافی وچ ملے سدا سزایا۔ صدی چو دھویں آئی ہار، چو داں طبق رہے گر لایا۔ پُرکھ اکلا شبدی کھچ کٹار، کٹڑا ویکھے دُنی لوکایا۔ سب نوں مارن والا مار، مُردا کرے بے وفا یا۔ کوٹاں وچوں لہجہ کے دو چار، دُرچاراں توں لئے بچایا۔ ریتی دس وکھری سنسار، دُھر دا حکم اک جنایا۔ سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان بولو جیکار، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی پڑھن دی لوڑ رہے نہ رایا۔ گھر دا مالک سدا پرتپالک گرہ مندر ملے ساچا یار، یارانہ دُھر دا توڑ نبھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار اک سرنایا۔ چیت کہے میں کراں سب نوں چیتن، چنتا وچوں کڈھایا۔ پر م پُرکھ کرو سچا ہیتن، ہتکاری اکو لینا بنایا۔ جو نظری آوے نیت نیتن، نیت نوت ہووے سہایا۔ جس نوں سمجھے کوئی نہ ملا شیجن، شخصیت توں باہر اپنی دتے صفت صلاحیا۔ کلجگ انت وٹا کے ویسن، جن بھگتاں بن کے بھیتن، بھيو اندروں دئے سمجھایا۔ سنت سہیلے آیا ویکھن، گرگھ گود اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا دئے گھلایا۔ چیت کہے سب منا اک گیان، اگیان اندھیرا دینا مٹایا۔ جن بھگتو سمت چڑھیا مہان، جگت مستی سب دی دئے گوانیا۔ خیرانی وچ ہووے جہان، جوانی سب دی دئے دھایا۔ پر بھو کھیل کرن والا مہان، جس نوں لکھے کوئے قلم نہ شاہیا۔ اشارے دین والا افغان، آفت کلجگ دھار نال ملایا۔ جگت ریتی بدلن والا ودھان، وديا وچوں وديا دئے سمجھایا۔ جگٹڑا ویکھنہارا بیابان، کایا اندر منمت منسا نال دئے دھایا۔ ساچا حکم کرے نہ کوئی پروان، پروانہ بن کے اپنا آپ نہ کوئے جلا یا۔ گر اوتاراں پیغمبراں توں لے کے کمان، دُھر دا حکم اک مٹایا۔ کلجگ انت پرگٹ ہو سری بھگوان، کل کلکی ناؤں جنایا۔ جس دا دسے نہ کوئے نشان، نشانے دُھر دے رہیا لگایا۔ سو شبدی دھار آیا میدان، مدد اور نہ منگ منگایا۔ سنت سہیلے ویکھے آن، گرگھ گود اٹھایا۔ آتم پر ماتم ملنا دس آسان، مشکل اگلا پندھ مکایا۔ پریم پریتی کر پروان، پروانے دُھر دے ہتھ پھڑایا۔ جن بھگتو تہاڈا مارگ سچ جہان، جہالت کوڑی باہر کڈھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہ ہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھاگ سب دا جھولی

پائیا۔ بھاگ کہے پر بھ دے دے پچھلی ونڈ، بن رسنا منگ منگایا۔ جن بھگتاں آتم گنڈھ، اگے نہ ہوئے جدائیا۔ ساتک ست دے ٹھنڈ، اگنی تت نہ کوئے تپائیا۔ سرت سوانی نہ ہووے رنڈ، کنت سہاگی لینا پرنائیا۔ ساچا سناؤنا چھنڈ، سوہنگ ڈھولا اک درڑائیا۔ آد جگادی دُھر دی منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ تیرے نام دا وچے مردنگ، دُھن آتمک راگ سناپیا۔ رس امرت دھارا وہے گنگ، گنگا گوداوری جمنا سرتی توں پلُو دینا چھڈائیا۔ نو نو چار چو کڑی گئی لنگھ، کلجک ویلا اتم آپیا۔ آتم بیج سہا پلنگ، گھر ساجن سو بھاپائیا۔ تیرا سناں اگتا مردنگ، تند ستار نہ کوئے ہلاپیا۔ دویتی ڈھاہ دے اندروں کندھ، کندھے اُتے چک کے پار لنگھائیا۔ تُوں دین دیال سدا بخشند، رحمت تیری بے پرواہیا۔ پُری انند دا دے اوہ انند، جس انند وچ رہیا سہائیا۔ جن بھگت ملاؤنا تیرا دکھرا ڈھنگ، طریقہ ہتھ کسے نہ آپیا۔ کھیلیں کھیل وچ برہمنڈ، ورجنڈ تھم ورتائیا۔ جن بھگت سہیلے اِکو منگ رہے منگ، دوجی اوٹ نہ کوئے تکائیا۔ کِرپا کر سورے سربنگ، ہر تیری سچ سرنائیا۔ کوئی رہے نہ بھاگاں مند، تقدیر دینی بدلایا۔ خوشی کر کے بند بند، بندگی اِکو دینی سمجھائیا۔ کلجک انت اخیر رہیا ہنڈھ، ہونی انت جدائیا۔ سنجگ مل کے پوے ٹھنڈ، اگنی تت نہ لاگے راپیا۔ ست ستوادی دینی اِک سنگندھ، دُرگندھی باہر کڈھائیا۔ پُرکھ اکال تیرے نام دے ہوئے پابند، گرگھ سارے خوشی منایا۔ ہے پر بھو تیرا پیار نہیں کوئی کاپچی ونگ، جو ہتھہاں باہاں نالوں سکے تڑائیا۔ چیت کہے میں حیران ہو یا دنگ، دنگا دے سرب لوکائیا۔ ابناشی کرتے کہا میرا تھم کوٹن کوٹ برہمنڈ، ورجنڈ سکے نہ کوئے اُلٹایا۔ سمت شہنشاہی دو وچ جھگڑیاں والا جھگڑے وچ لگے جنگ، جگہ بجگہ وچ سمجھ کسے نہ آپیا۔

* سُرچیت سنگھ دی شادی واسطے بینتی *

ماجھا مالوا جموں ویکھو نشان دوآبہ، دو دھار کھیل کھلاپیا۔ جس دا لیکھا لکھ کے گیا شبد گرو آد جگادی جو بنوتا نڈھا بابا، جس دی عمر سکے نہ کوئے سمجھائیا۔ جس دا کھیل کرا گیا والا بازاں، بازی انت لگائیا۔ چھڈ کے جگت خواہش تخت تاجا، تختہ دین دُنی اُلٹایا۔ کرے کھیل وڈ راجن راجا، بھوپت

بھوپ بے پرواہیا۔ جس نے جگت دا بدلنا سماجا، سمیں دی شہادت دے بھگتایا۔ جس دے حکمے اندر ہونا کاجا، کار اپنی آپ کرایا۔ جوتی جوت سرپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیایا۔ سنگر شبد آد بڈھا نڈھا نوجوان، بن بڈھاں سو بھاپایا۔ حکم سندیشے دیندا رہے فرمان، جگ چوکڑی سیو کمایا۔ پورب
 لیکھا ویکھے مار دھیان، پڑدا اوہلا رہن نہ دیوے رایا۔ دیونہارا سب نوں وردان، جھولی خالی رہیا بھرایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم
 اک سمجھایا۔ جن بھگتو جگت سماج دی ساچی بدلنی ریت، ریتوان دے درڑایا۔ لوڑ رہے نہ مندر مسیت، ساچا کلمہ دے جنایا۔ آتم پر ماتم دے پریت،
 پریتم اکو لینا منایا۔ جو سدا رہے اتیت، ترے گن ڈیرہ ڈھایا۔ جس دامارگ سدا ٹھیک، لوک مات نہ کوئے بدلایا۔ جس دی سارے کردے گئے اڈیک،
 بن اکھاں اٹھ کھلایا۔ اُس دی آگئی تارتخ، توارتخ ویکھے تھاؤں تھانیا۔ جن بھگتو تہاڈے کولوں کراؤنی اک تصدیق، شہادت اکیاں دینی بھگتایا۔ جوتی
 جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگلا حکم آپ درڑایا۔ اگی سکھ کرو ارداس، بنیتی اکو اک جنایا۔ پُرکھ اکال سب دے کارج کرنے راس، جو تیرا دھیان
 لگایا۔ بھگت سماج بناؤنا خاص، ورن برن نہ کوئے لڑایا۔ جیسہڑی پورب کنیا والی آس، گو بند شبدی حکم سنایا۔ جُجھار دا اک گلاس، پیاس سب دی دے
 بُجھایا۔ جن بھگتو سارے کرو قیاس، پنچ پوہ دے سمجھایا۔ کچھمن سنگھ گرہ کر نواس، ایشان سب توں لیا کرایا۔ اوس وچ ڈونگھی راز والی بات، جو پڑدا
 دے کھلایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمایا۔ جن بھگتو بے تئیں خوشی نال کراؤنی چاہندے جیت دی شادی، سُر جیت سنگھ
 تہاڈے ہتھ پھڑایا۔ مذہباں وچوں دے کے آزادی، بربادی وچوں باہر کڈھایا۔ سنگر ملن دے بن کے عادی، عادت دیاں بدلایا۔ جس کنیا دی پوربے
 کرم دی قسمت جاگی، جنم وچوں جنم لیا پرگٹایا۔ ہوون مات وڈھاگی، وجے سچ ودھایا۔ نوں سا جنادتی ساچی، حکم اک منایا۔ جن بھگتو سچا پریم بھگتاں دا
 لاگن لاگی، دوسر سیو نہ کوئے کمایا۔ پنچ پنچ سکھ ماجھا مالوا دوآبہ جموں اکٹھے ہو کے منگ منگو نال آزادی، بیس تہاڈی گنت گنایا۔ اکیویں نال رلاؤ بشن کور
 دادی، جو دعویدار اکھوایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار سرنایا۔ اگی جن بھگت پنچ وار دین آکھ، اکٹھے ہو کے پنچ جنایا۔ پُرکھ
 اکال خوشیاں والی دکھا اوہ رات، جس رات وچوں دوس سچ دا نظری آیا۔ ساچی ملے دات، دولت بے پرواہیا۔ گرگھ خوشیاں دی لے کے آون سوغات،

پھولن برکھا اک لگایا۔ دو جہان مارن جھاک، برہمنڈ کھنڈ اکھ اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ اگی سکھ منگن منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ پُرکھ اکال چاڑھے رنگ، رنگ بچھلا دے بدلایا۔ سوہنا بنے سنگ، وچدی رہے پریم ودھایا۔ چڑھیا رہے چند، گرکھاں کر رُشانیا۔ گردرشن پے ٹھنڈ، ترشنا اگن بُجھایا۔ ست دی پے گنڈھ، سکے نہ کوئے تڑایا۔ جن بھگتو اٹھاراں ہاڑ ساڈھے نو دا ویلا ہووے رات نشنگ، نیچے نال تکایا۔ خوشیاں نال ڈھولے گاؤنے دُھر دے چھند، بن سازاں تال لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیایا۔ اگی سکھ اگی لین ہار، ہر اک وچ سوہنگ انک جڑایا۔ پنجاں پیاریاں دے سر اُتے پیلی ہووے دستار، تن چولا اپنا رنگ رنگایا۔ نگی ہووے کٹار، چمک وچ رُشانیا۔ سوہنا ہووے شنگار، اگی رنگ چڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی دے درڑایا۔ اگی ہار اک اک دی ونڈ، ونڈے بے پرواہیا۔ دس دس دی گنڈھ، اک نال جڑایا۔ پیار پیار دا چھند، سوہنگ ڈھولا بے پرواہیا۔ ہووے کارج انند، قرضہ بچھلا دے چکایا۔ جُجھار پچھے گرکھاں کرنا پے نہ جنگ، جگت نہ کوئے لڑایا۔ خوشی رکھے بند بند، بندیخانے توں دے بجایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ اگی سکھ کرو دھیان، شبدی تھم جنایا۔ جے ہر سنگت کرے پروان، پھیر شادی پر بھ نوں بھایا۔ چار کُنٹ چار ست رنگے جُھلدے ہون نشان، راج نرین سیو کمایا۔ تارہ سنگھ براہمن اک نکا جہا لیاوے تیر کمان، رنگ ست نال رنگایا۔ لال سنگھ چھ انج دی لیاوے کرپان، وڈی چھوٹی نہ کوئے بنایا۔ ڈاکٹر پال سنگھ سوا رُپئے دا دیوے دان، ہر سنگت ہتھ وڈیایا۔ کیہر سنگھ جل کرائے پان، گلاس ڈھائی انگلاں ونڈ ونڈایا۔ تیج بھان سوارتی کرے پروان، کیسر قسم والا بدلایا۔ گرکھو سوہنے بن کے آئو مہمان، مہمانی اپنا نام پر بھو سب نوں دے کھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ ہر سنگت آؤنا نال چاؤ، خوشیاں وچ وڈیایا۔ تہاڈے نال سچا بھاؤ، بھگت وجے ودھایا۔ دُھر دا ڈھولا گاؤ، اگی کر پڑھایا۔ ہونا سچ نیاؤں، نیاں کار دے سمجھایا۔ جن بھگتاں بنا پر بھ نوں ملے کوئی نہ تھاؤں، اپنی ڈور تہاڈے ہتھ پھڑایا۔ تہاڈا پرت کے بنیا پتا ماؤں، اپنی گود اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست دیوے وڈیایا۔ ماجھا مالوا جموں دوآبہ خوشیاں والی لے کے آئو سوغات، سوہنا رنگ بدلایا۔ گوہند دی تہاڈے لال مل کے سُنہنجی ہووے رات،

بھنڑی وجے ودھائیا۔ سنجگ دی ہونی پر بھات، بھرم دے مٹائیا۔ گرگھ سنگھ لیکھا کھے نال قلم دوات، شہادت اک بھگتائیا۔ لیکھا رہے جگ آد، جگ چوکڑی وڈیائیا۔ شبدی گوہند دا گرگھو گھرانہ کرنا آباد، جو تھادے پچھے گیا لٹائیا۔ اس دا ہور نہ کوئی لہیو جو اب، خطاب دیوے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا حکم اک ورتائیا۔ جو دسیا سو شبدی حکم ٹھیک، ٹھا کر دے درڑائیا۔ کچھ لیکھا سرجیت دی ماتا کور رنجیت، قلم نال وڈیائیا۔ پر بھ دے کولوں منگنی پے بھیکھ، ابناشی کرتے جھولی دینی بھرائیا۔ اکیاں نوں کرنی پے تصدیق، شہادت وچ گواہیا۔ ہر سنگت وچ توفیق، جو توحفہ وچ پریم پیار ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نران نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سنجگ مارگ دی حکم اندر کر کے آپ تصدیق، اگلا لیکھا دے بنائیا۔

* ۵ چیت شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار کنگنڑوے کیپ دھپر دلی-۹ *

سمت شہنشاہی دو کہے میرا پنجم چیت، نو نو چار دے وڈیائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال دا کھولے بھیت، بھو اگلا دے جنائیا۔ جن بھگتو سب توں پہلوں ساکھیاں تلو نیت نیت، نیت نوٹ دا مالک بے پرواہیا۔ جو آد جگاد جگ چوکڑی آتم پر ماتم کرے ہیت، پار برہم برہم مالک اک اکھوائیا۔ جو وسنہارا سچھنڈ اگے دیس، لوک مات نرگن جوت کرے رُشنائیا۔ جس نوں گر اوتار پینمبر کر دے گئے آدیس، سیس سجیاں وچ جھکائیا۔ جسدا بھوکت بن لکھت شبدی دھار دس کے گیا دسمیش، گوہند کھوجی کھوج کھوجائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی کھیل کر نہارا ہم لیش، ہم سا جن ہو کے پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ پنج چیت کہے سمت شہنشاہی دوجا، دتیا بھاؤ رہے نہ رائیا۔ جن بھگتاں بھو کھلے اندروں گو جھا، رمز اشارہ آپ لگائیا۔ گرگھ رہے کوئی نہ ستا، نیتز لوچن اگھ کھلایا۔ گود اٹھائے دھر دا پتا پتاں، پت پر میثور گود اٹھائیا۔ ساچا مارگ دتے سچا، سنجم اکو اک سمجھائیا۔ لیکھا رہے کوئی نہ لکا، سنمکھ ہو کے دے درڑائیا۔ کلج ویلا اتم ڈھکا، پینڈا اپنا پنڈھ مکائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال اپنے بھانے وچ کدے نہ رکا، نہ کوئی حکم میٹے

میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک ورتائیا۔ سمت شہنشاہی دُجا کہے پنچم چیت دا ویکھو دن، رُت بدل کے گیا آئیا۔ گر اوتار پیئمبر لوگن، چار جگ دے بیٹھے سپس نوایا۔ جنہاں دا کھیل ویکھیا بھن بھن، نرگن سرگن کار کمائیا۔ تئاں والا چھڈ کے چنھ، چنتا جگت والی چکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ اپنی کار کمائیا۔ پنچ چیت کہے پر بھ دا شہنشاہی سمت آ گیا دو، دوہری دھار رہیا بنائیا۔ نرگن سرگن آپے ہو، ہوکا دے کے رہیا سٹائیا۔ بھگت سہیلے اندر کر کے لو، لوچن اپنی اگھ کھلائیا۔ جگت نالوں کر نر موہ، مُجبت اپنے نال بنائیا۔ کوڑی کر یا سکے نہ چھوہ، دُھر دا میلا رہیا جڑائیا۔ نام ندھانا لے کے ڈھو آ ڈھو، سچ دوارے گیا آئیا۔ جس دا مطلب سمجھے نہ کو، سو صاحب دے درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ شہنشاہی سمت کہے پنچ چیت دا آ گیا دن سُبھاگا، دو جہان وٹی ودھائیا۔ شبد اگئی مارے آواز، سٹیاں رہیا اٹھائیا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ تلو راجن راجا، بھوپت بھوپ نظری آئیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی جس دا نرگن کاجا، سرگن حکمے اندر پھرائیا۔ سو دو جہان نر ویر ہو چلائے جہازا، دُجا روپ نہ کوئے بدلایا۔ کلجگ انت سری بھگونت ویکھن آیا جگت تماش، شاہ سلطان اپنا ویس وٹائیا۔ جس نوں جگ چوکڑی دین دُنی کردا رہیا ہاسا، ہستی ویکھو بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ پنچم چیت کہے سمت شہنشاہی دو دا کی کراں بیان، میری چلے نہ کوئے چترائیا۔ گر اوتار پیئمبر ہوئے سوادھان، اپنی آپ لین انکڑائیا۔ نیز لوچن نین اٹھان، بن اگھاں اگھ کھلائیا۔ چلو ویکھے تکیئے شاہ پاتشاہ سری بھگوان، جو آد جگادی پتا مائیا۔ جو جگ چوکڑی لہنا دینا چکاوے آن، نرگن ہو کے پھیرا پائیا۔ جس دا قول اقرار نال کرشنا کاہن، کائنات سمجھ سکے نہ رانیا۔ سو بھگونت پرگٹ ہو یا مہروان، محبوب اپنا ویس وٹائیا۔ نگاہ مار زمیں اسمان، لیکھا جان دو جہان، برہمنڈ کھنڈ پھول پھولائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی رہیا کمائیا۔ شہنشاہی سمت کہے پنچ چیت سب توں وڈا مات، متا پر بھ دے نال پکائیا۔ گر اوتار پیئمبر جس دی منگدے گئے دات، داتا دانی ہو کے آپ ورتائیا۔ لیکھا جانے کھیل تماش، خالق خلق بھو کھلائیا۔ جن بھگتاں پوری کرے آس، آسا ترشنا رہے نہ رانیا۔ سچ دوارے دیونہار شاباس، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جو بھوکھتاں وچ گیا آکھ، اتم اوہو پور کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان بے پرواہیا۔ پنچ چیت کہے سمت شہنشاہی دو گیا

آ، آگن وچ سارے خوشی منائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں دیاکما، مہر نظر اک اٹھائیا۔ سچ دوارا اک سہا، سو بھاؤنت ویکھ وکھائیا۔ جس دا بھيو جانے کوئی نہ، سو پڑدا رہیا اٹھائیا۔ جسدا لبھے نہ کوئے نشان، سو نشانے رہیا گڈائیا۔ جس دا سمجھے نہ کوئے ایمان، سو عمل اپنا نام گنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ پنچ چیت کہے میں کراں خبردار، شبد اگمی ڈھولا گائیا۔ جن بھگتو اپنا ویکھو سچا گھر بار، جو گھرانے رہیا بنائیا۔ جس دا راہ تئدے گئے جگ چار، چوکڑ اٹھ کھلائیا۔ بھجھیا منگدے گئے گر اوتار، پیغمبر جھولیاں ڈاہیا۔ سو دیونہار داتار، اپنی دیا کمائیا۔ جس دا لیکھا صفت توں باہر، صفت کرے نہ قلم شاہیا۔ رسنا سکے نہ کوئی اچار، کتھنی کتھ نہ کوئے وڈیائیا۔ سو بھگتو تہاڈا بنا سچا دربار، دلاں دا یار نظری آئیا۔ جس نوں کتوں نہ لبھیا پیار، تس مہر مجت جھولی پائیا۔ جس دا نشانہ رہے سدا جگ چار، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ پنچ چیت کہے دلی دربار دا ویکھو تخت، تختہ دین دنی اٹھائیا۔ شبد اگمی اکو سخت، سختی نال بھگتائیا۔ دوجا رہن نہیں دینا وقت، ویلا دے گواہیا۔ ہوئے خواری جگت، جاگرت جوت تھم جنائیا۔ سانک ست رہے جن بھگت، بھگون دیا کمائیا۔ گر اوتاراں پوری کر کے لکھت، لکھاں توں خاک دے بنائیا۔ گرکھاں کھول کے اندروں درشت، درشتی دے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ دلی دربار داتکو سنگھاسن، سنگھ آسن نظری آئیا۔ جس نوں کہندے پُرکھ ابنائش، اوہ پُرکھاں توں پرے بیٹھا ڈیرہ لایا۔ کھیلے کھیل کھیل تماش، حکمی تھم آپ سمجھائیا۔ جن بھگتاں دے اگمی گاتھن، نرگن زور کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ دلی سنگھاسن کہے میں سوہیا بھگت دوار، بھاگ بنیا بے پرواہیا۔ پہلا تھم دیو سنسار، سچ سندیشہ اک الائیا۔ سنت جگت کرو خبردار، بے انت ہتھ وڈیائیا۔ لیکھا لکھ کے بھججو وارو وار، آیا دھر دا اکو ماہیا۔ بھگت سہیلے ہو جاؤ خبردار، بے خبراں خبر پچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا تھم اک ورتائیا۔ پنچ چیت کہے انج دا لکھ دیو لیکھ اول، عالم سمجھ کوئے نہ پائیا۔ پُرکھ ابنائش اک اکلّا، کلج کایا رہیا بدلایا۔ سادھ سنت جگت واسنا جورل کے مارن ہلا، کسے دی چلن نہ دیوے پترائیا۔ شاہ سلطان پھڑائے مول نہ پلا، بھرے وچ بھرم لوکائیا۔ سچ سبھاؤ شہنشاہی سمت دو آگیا دوارے سچ محلا، پڑدا اوہلا رہیا اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دی

کار آپ کمائی۔ پنج چیت کہے میرا سندیشہ دے دیو راشترپت، نو چیت نوں گھر گھر ہوئے شنوائیا۔ پُرکھ اکال پرت کے آگیاوت، جو بے وطنوں توں وطن کرایا۔ شدا گئی لاوے سٹ، سٹیبازی ویکھے جگت لوکائی۔ چار کُنٹ دہ دشا جدھر چاہو لو نٹھ، بنا پُرکھ اکال نہ کوئے سرنائیا۔ حکمے اندر سب نوں لاونا پھٹ، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائی۔ مسل مشہور مچھی مُردی پتھر چٹ، سو ویلا گیا آئی۔ دلی دربار آن کے کھول دتا سچا ہٹ، سچ و نجارا بنیا بے پرواہیا۔ دوسر دست کسے رہن نہیں دینی ہتھ، سادھاں سنتاں دیو سنائی۔ راج راجاں شاہ سلطان پردھان سارے کرنے وس، پرینڈینٹ اڈینیٹی کارڈاں اُتے جگت پھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک سمجھائی۔ پنچم چیت کہے خبر دے دیو پردھان منتری، جگت منتر کم کسے نہ آئی۔ سمجھ سکے نہ کوئی پنڈتاں والی پتھی، نین نظر آوے نہ بے پرواہیا۔ دُھر دا حکم نہ کدی لکھیا گیا نراکھری، فرمانے وچ جنائی۔ جو تولنہارا دو جہان بنا تھلڑی، کڈا اکو اک اٹھائی۔ جھگڑا پیندا شودر ویش براہمن شتری، شترُ سارے دینے بنائی۔ سیاست رہ جائے ہلڑی بکڑی، حکم چلے شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانا اک درڑائی۔ دُھر سندیشہ دے دیو منسٹر ہوم، دُھر دا حکم حکم منائی۔ پُرکھ اکال نے وس کر لیا اپنے اوم، وشن برہما شو دی چلے نہ کوئے چترائی۔ دوجا رہن نہیں دینا دوم، دویت بھاونا باہر کڈھائی۔ تیجا ہور نہ کوئی سوم، سو مبر اکو دینا رچائی۔ شبدی تیج نال کرنے موم، وجود سارے جان بدلایا۔ پُرکھ اکال دی اکو دسنی آتم قوم، جھگڑے مذہباں والے مٹائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سکھ دی نیندے کسے نہ دیوے سون، سوہنا حکم ورتائی۔ پنج چیت کہے میرا حکم دُھر فرمانا، پُھرتیاں وچ سنائی۔ سادھو سنتو پر بھ دے ساہمنے آکے دسو گا کے گانا، جو بن رسنا جہوا راگ الائی۔ تن چیت توں لے کے پُرکھ ابناشی بدل لیا اپنا کانا، بھومکا سمجھ کسے نہ آئی۔ تخت نو اسی بن کے دُھر دارانا، مقامے حق سو بھاپائی۔ بھرم وچ رہے نہ کوئے آنجانا، بودھ نال سمجھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی کرتا کار کمائی۔ پنج چیت کہے میں آیا دلی دربار، دوارا اکو دینا سہائی۔ سب نوں ویکھنا چٹھ کے منزل منار، پڑدا پڑدیاں وچوں اٹھائی۔ من واسنا دارہن نہیں دینا جیکار، جیکار جگت نہ کوئے وڈیائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک ورتائی۔ پنج چیت کہے میں دسنہارا ست سچ، سچ نال جنائی۔ پُرکھ اکال دین دیاں جن بھگتاں اندر گیا رچ، رچنا اپنی اور دکھائی۔ چرن کول دے کے

برہم مت، بن و دیا کرے پڑھائیا۔ بن اٹھاں کھول کے اٹھ، نیز نیز وچ سمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ سُنو تھم پُرکھ اکال، اکل کل دھاری رہیا جنائیا۔ آخری سندیشہ باغ ڈیال، باغبان دُھر دارہیا جنائیا۔ شبد اندر جاگنا سنت کرپال، سنگھ رہیا اٹھائیا۔ مُنی سُشیل مار دھیان، گیان دیوے بے پرواہیا۔ نرنکار نرنکار نرنکار کولوں پُچھ سچ بھومکا استھان، بن چھپر چھن دینا درڑائیا۔ مہینہ اَسو بھجیا آوند اِوچ جہان، اپنا پنہہ مُکائیا۔ پھیر کھیل کرنا سری بھگوان، در در جا کے پُچھ تھاوں تھانیا۔ کسے نوں لگن نہ دیوے تھم فرمان، فُرئیاں وچوں پھڑ کے باہر کڈھائیا۔ و دیا والی چلن نہ دیوے کلام، اگتا وچوں اگتا لئے پرگٹائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی گروآں وچوں سنگر دا جھلدا اک نشان، نشانیاں دے نشانے گئے گوائیا۔ سو چڑھ گیا زمیں توں اُتے اسمان، اسماناں دے اُتے مہروان دے وکھائیا۔ سب نوں مٹی پئے ایس دی آن، جو اپنا رنگ رہیا دکھائیا۔ سچیاں دا سب نوں ہونا پئے غلام، بُریائی دی لوڑ نہ کوئے رکھائیا۔ نو سو چرانوے جگ چوکڑی پُرکھ اکال ہندا رہیا بدنام، کھجگ انتم تیرا نور کراں رُشنائیا۔ پرگٹ ہو کے جو دھا سور بہر بلوان، بلیاں دے بل دیوے کھپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تھمے اندر تھم دے پرگٹائیا۔ نشانہ کہے میں چڑھ گیا اوس دربار، جس دوار دا بھيو کوئے نہ پائیا۔ جس نوں ڈنڈوت بندنا کر دے گر اوتار، پیغمبر سیس جھکائیا۔ انت بدل کے آگئی اوس دی وار، جس دی وارتا گا گا سارے جھٹ گئے لنگھائیا۔ لیکھا لکھ لکھ گئے وچ سنسار، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن دے گواہیا۔ اوس نے مہینے اَسو وچ ساریاں دے کڈھ دینے اشتہار، ہوئے فرنٹ کڈھ کے وارنٹ اپنی خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانا اک سمجھائیا۔ دُھر فرمانا کہے میں بلی بلدھاری، بل سب دا ویکھ دکھائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی سدا جوت جگے اک نرنکاری، ہتے نرنکار کم کسے نہ آئیا۔ سب دی اک نال پئی رہے یاری، دُھاگناں والے یارانے سارے گئے تڑائیا۔ ایہہ کھیل اگم اپاری، پاربرہم پت پر میثور اپنا تھم منائیا۔ جن بھگتاں دے کے دُھر دی سچئی سرداری، سدا دے دُکھڑے دے گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ پنج چیت کہے میرا وقت ہو یا چالو، لوک مات وٹی ودھائیا۔ صاحب سنگر تکیا پر م پُرکھ کرپالو، کرپا ندھان بے پرواہیا۔ آد جگاد دیناں ناتھ سدا دیاو، غریب نہانے اپنی گود اٹھائیا۔ جو کھجگ انت اخیر گرکھاں سرت سمبھالو، سبناں دے جدائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا

کر، دُھر دا تھم اک ورتائیا۔ دُھر دا تھم کہے میں کسے دی کردا رہیا اڈیک، پورب لیکھا ویکھ وکھائیا۔ سو ویلا وقت پہنچیا آن تاریخ، طریقہ اگلا دیاں
 درٹائیا۔ صاحب سوامی ہو کے نزدیک، دُور دُراڈا رہیا سمجھائیا۔ جس دے وچ حق توفیق، واحد نور خدائیا۔ جو پوری کرے اُمید، کامل مُرشد نظری آئی۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ پنج چیت کہے میں کڈا وڈا بنیا لوک مات، مت اپنی دتی گوائیا۔ پُرکھ اکال دی سُن کے اگئی
 بات، میرے انتر وبتی ودھائیا۔ نو نو چار پچھوں آون والی انج دی اوہ رات، جس رات وچ رُت گر اوتار پیغمبر جان بدلایا۔ میٹوں یاد آئی کاہن والی اوہ
 بات، جو پنا مُرلی دُھن وچ جنایا۔ جس دا سب توں وکھرا سواد، رسنا جہوانہ کوئے سمجھائیا۔ جس دے کارن ایختے بدھی مُنیاد، پچھلا لیکھا بن قلم شاہی
 شہادت رہیا بھگتایا۔ اوس ویلے گوالیاں دی اکیاں دی جماعت، کانے دیاں قلم تے مٹی دی دوات، پھٹی زمین لئی بنایا۔ تک کے اُپر آکاش، خوشی وچ
 کر کے ہاس، انتر کر کے آس، پیاس لئی ودھائیا۔ جناں چر نہ ملے سرب گنتاس، ساچے مندر نہ کرے نواس، نرِگن جوت نہ ہوئے پرکاش، کوڑی کریا نہ
 ہووے فاش فاش، دُکھرا روگ نہ درد مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان اپنا تھم ورتائیا۔ تھم کہے میں نکیا پچھلا ویلا، جو اپنا پنہ گیا
 مُکائیا۔ پر بھ نکیا سجن سہیلا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جس دا وقت نہ ہوئے دُھیلا، آد جگاد وبتی رہے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دُھر دا کھیل ویکھ وکھائیا۔ دُھر دا کھیل کہے میں بڑا کھلاڑی، جگ چو کڑی کھیل کھلائیندا۔ میں لیکھا جانا کرشن مُراری، جو مُرلی منوہر آپ سنانیندا۔ جس
 ایختے رات گزاری، دھیان اکو وچ کائیندا۔ اکیاں دی آئی واری، ایکا اپنا رُپ بدلانیندا۔ ادھرمی آگیا اک ویش واپاری، جو پُرشوتم نام اکھوائیندا۔ اوہ ویکھ
 کے کھیل واپاری، دُور کھلوتا اکھ اٹھائیندا۔ کرشن سبھے آواز ماری، اشارے نال سمجھائیندا۔ کچھ منگ در توں بھکھاری، پنا منگیاں بھینٹا تیری جھولی پائیندا۔
 اوس کہا میری اوسدے نال لا دے یاری، جس دا یارانہ نہ کوئے تڑائیندا۔ اکیاں کہا تیرے نالوں منگن دی ساڈی پہلوں واری، کرشن ساڈے نال مل کے
 جھٹ لنگھائیندا۔ رات بولی میں بھنڑی رین سب توں نیاری، نرِاکار اپنا تھم جنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا تھم اک سمجھائیندا۔
 اکیاں کہا ساڈی ارداس، بیتی اک سنانیا۔ اسیں سدھے سنا اوس دے پاس، جسدا پاسا نہ کوئے بدلایا۔ پُرشوتم کہا میں اوس دی ویکھنی راس، جو پنا گوپیاں

کاہن رہیا نچایا۔ میں تئنا اوہ باپ، جو پوت سپوتے گود اٹھایا۔ کرشن کہا اوہ پُرکھ اکال آپ، جس میری بنت بنایا۔ جے اوس نال جوڑ لو ساک، میں سب نوں دیاں سمجھایا۔ دوپر چلدا رہنا تریلوکی داناتھ، انا تھاں دیا کمایا۔ کلجک ویکھنا ڈونگھا کھات، جگت اندھیرا نظری آیا۔ جھگڑا دسدا ذات پات، دین مذہب کرے لڑایا۔ انتم نرگن جوت پرگٹ ہونا پُرکھ ابناش، جوتی جاتا شہنشاہیا۔ اُسے کرنا کھیل تماش، اگم اگڑی کار کمایا۔ پھیر تہاڈی بچھنی وات، لیکھا ہُن دادے چُکایا۔ لیکھے لاوے انج دی رات، رُتری اپنے نال مہکایا۔ بچے کہا کی اوہ میرا ہووے باپ، کرشن کہا نہیں اُسدا سب توں دکھرا پرتاپ، جس دا آد انت لیکھا کہن کوئے نہ پانیا۔ اکیاں کہا کی اوہ سانوں رکھے یاد، یادداشت وچ ٹکایا۔ کرشن کہا ہاں تہاڈے کایا کھیڑے کر کے آباد، واسطہ اپنے نال بنایا۔ پُرشوتم کہا کی میٹوں دیویں دات، دست اگئی اک ورتایا۔ کرشن کہا سُن میری بات، تیتوں دیاں جنایا۔ اوہ تیرے باپ دا ہووے باپ، جس دی سمجھ کسے نہ آئی۔ اکیاں کہا کی سچ دتا آکھ، کرشن کہا آکھ، بن قلم شاہی لیکھا دتا بنایا۔ پُرشوتم کہا میرا اوس دے نال جوڑ دے نات، جس داناتا نہ کوئے تڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ اکیاں کہا سانوں اِس وچ دسدا کوئی دھوکھا، ایویں مل کے رہیا پرچایا۔ کرشن کہا میں مارگ دساں سوکھا، سچ نال سمجھایا۔ جس ویلے پر م پُرکھ دے شہنشاہی سمت دا آیا موقع، موقع نال سارے لئے اٹھایا۔ اپنے نام دادے کے ہوکا، حکم نال لیایا۔ ہُن تیری براہمن ماٹی دا پوچدے چوَنکا، پھیر تہاڈے اندروں کرے صفایا۔ پُرشوتم توں ہوویں اوسدا پوتا، جس داروسا نظر کسے نہ آئی۔ پُرشوتم کہا کی پہچان تے کی سلوکا، میٹوں دے سمجھایا۔ اودھروں مالن آگئی دیندی ہوکا، کوک کوک الایا۔ اک بڈھی نکلی اندروں کوٹھا، کُنڈا دتا کھڑکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا رہیا درڑایا۔ بیخ چیت کہے میں اِس دوار دی دسدا رہیا کہانی، جس دا لیکھانہ کوئے سمجھایا۔ ایہہ کھیل کوئی بہتی نہیں پُرانی، دوپر دا ویلا یاد کرایا۔ اوہ بھلاں والی سوانی، پُرکھ اکال اپنا ویس رہی بدلایا۔ اوَن سچ نال بچھیا بھو دسو مہانی، بن مہما مہما دیو درڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک سمجھایا۔ کرشن کہا ایہہ کھیل اپار، میں سب نوں دیاں سمجھایا۔ اگئی کرو وچار، ویلا وقت دے گواہیا۔ جس ویلے کل کلکی لے کے آیا اوتار، نرگن جوت جوت رُشنایا۔ ایس دھرتی اُتے بنے اوس دا دھرم دوار، بھگت بھگوان مل کے

خوشی منائیا۔ تہاڈا پورب لہنا دینا دیوے اُدھار، لیکھا اپنی ہتھینس دے مُکائیا۔ اوس مالن نے بھلاں والے گُند کے ہار، کرشن دے ہتھیں دتے پہنائیا۔ خوشیاں نال گا کے تال، ڈھولا دتا سنائیا۔ آہ ویکھ میرا حال، برہوں وِچ گُرا لائیا۔ ایہہ بچن سُن کے پُرشوتم بچہ لال، نیترو کے مارے دھاہیا۔ میں بچہ نہیں گوال، ذات اپنی ونڈ ونڈائیا۔ کرشن کہا میں تیری کراں بھال، بھولے بھاؤ دیاں وڈیائیا۔ تُوں اُس دا بننا لال، جس دے لال چار ورن دی سیو کمائیا۔ تیرا لیکھے لگے ایہہ سوال، جواب منگن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جس ویلے سرشٹی ہوئی بے حال، چار کُنٹ دے دُہائیا۔ کرپا کرے پُرکھ اکال، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لہنا جھولی پائیا۔ بھگت دوار کہے میں کیوں بن گیا لوک مات، متا اپنا دیاں سمجھائیا۔ میٹوں یاد دواپر دی بات، باطن ہو کے بھید کھلایا۔ اکیاں نوں دتی دات، سوگند کھا کے اپنی گنڈھ بندھائیا۔ بچے دا جوڑ کے نات، پُرشوتم دتی وڈیائیا۔ جس ویلے آوے پُرکھ ابناش، میلا سب دا لئے کرائیا۔ اگلے جگ دی جھولی پا کے راس، رستہ سب دا دے اٹھائیا۔ بھگتاں نوں دے کے وشواس، وشیاں وچوں باہر کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے کھیل تماش، پڑدا اوہلا دے اٹھائیا۔ اکیاں کہا آہ لے پر بھو اپنے ہار، ہردے وِچ ہر روپ نظری آئیا۔ کرشن کہا نال پیار، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جس ویلے کلجگ ہووے اندھ اندھیار، پرگٹ ہووے ڈھردر گاہیا۔ تہاڈے کولوں کراوے اپنا شنگار، سوہنا ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ پُرشوتم کہا دس میرے بھگوان، میں اپنی منگ منگائیا۔ کلجگ انت کی ہووے نشان، نشانہ دے سمجھائیا۔ کی میں مانس ہوواں کہ انسان، بردھ ہوواں کہ جوان، بالی بُدھ دے درڑائیا۔ کرشن کہا پر بھو میرا مہروان، آد جگادی جانی جان، سد ویکھے مار دھیان، بن اکھاں اٹھ کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھردا حکم اک ورتائیا۔ بالا کہے اپنے حکم دی دس دھار، بن سنگ دے سمجھائیا۔ کرشن کہا جس ویلے کرپا کرے زرنکار، مہر نظر اک اٹھائیا۔ پُرشوتم تیرے پریم دی کھڑے گلزار، گلزار سنگھ تیرا نام رکھائیا۔ گل پا کے بھلاں دے ہار، پورب لیکھا دے مُکائیا۔ آگے ویکھنا کھیل زرنکار، دین دنی دے ہلایا۔ چار کُنٹ روون زارو زار، دہ دشا پئے دُہائیا۔ سچّی رہے نہ کوئی سرکار، سروکار نہ خلق خدائیا۔ تھوڑے بھگتاں اُتے رہے بہار، باقی خزاں روپ جائے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا سب دا پور کرائیا۔

لیکھا سب دا پورا ہونا، ہونی گھر گھر ویکھ وکھایا۔ بن دکھاں توں سب نے رونا، دکھیاں دی سنے کوئے نہ آہیا۔ کوٹاں وچوں گرکھ ورلے بھگت سہیلے پرم
 پُرکھ نوں پاؤنا، آتم پر ماتم مل کے خوشی منائیا۔ جنم جنم دا کرم کرم دا دُرمت داغ دکھاونہ، من کی میل رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، سچ کرنی کار کمانیا۔ پنج چیت کہے میں کوئی کرن نہیں لگا خدی، تکبر وچ نہ کوئے وڈیائیا۔ میں سب دی بھر شٹ کرنی بدھی، بدھیوان رہن کوئے
 نہ پانیا۔ جیسہڑی کھیل کسے نہیں کیتی چوہ جگی، اوہ پُرکھ اکال کولوں دینی ورتائیا۔ وسدی رہے کوئے نہ جھگی، اگ لگے تھاوں تھانیا۔ لگیا رہے کوئے نہ
 کھڈیں، کھڈیاں وچوں باہر کڈھائیا۔ لاڑی مَوّت چار کُنٹ دہ دشا اپنے پیار دی پاوے لڈی، وانگ ملنگاں نچے پٹے کدے چائیں چانیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک ورتائیا۔ جن بھگتو دئی دربار وچ تہاڈے دلاں دارا، رہبر ہو کے رستہ دے وکھایا۔ چوہاں کُنٹاں سدا بنیا رہے
 ملاح، بیڑا اپنے کندھ اٹھایا۔ جاگدیاں سُنٹیاں تہاڈے نال شبدی کرے صلاح، اکھراں والی کرے نہ کوئے پڑھایا۔ کوٹ جنم دے بخش دیوے گناہ، جو
 پریم نال چرناں سیس نوایا۔ اچ توں بن کے دو جہاناں دا سچا شہنشاہ، سر تہاڈے ہتھ لگایا۔ ہوکا دے دیو تھان تھان، پرم پُرکھ پر ماتم آ گیا بے پرواہیا۔
 خبردار ہو جاؤ جیسہڑے کھاندے سور گاں، سب دی کرنی صفایا۔ مات لوک وچ اڈن نہیں دینے وشتا پھولن والے کاں، ہنس روپ گرکھ لینے بنایا۔ بنا
 بھگت توں جنیندی کسے کم نہیں آونی ماں، لکھ چوڑا سی کوکر سوکر جنماں وچ بھوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار سرنایا۔ بھگت دوار
 کہے کوئی نہ سمجھیو ایہہ گھرانہ نکا جہا وچ دئی، دلیلاں دا مالک دیونہار وڈیائیا۔ تہانوں کچھ پتہ ہونا ایہدے وچ کنی اٹ لائی پئی، جس دا لیکھا پچھے دتا لکھایا۔
 ایسے سال وچ سب دی سرتی کر دینی ڈھلی، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ کوئی رہن نہیں دینا ایدھر اودھر شیخ چلی، شرارت والے سارے دینے کھپایا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانا اک سنایا۔ دئی دربار کہے میرا ویکھو ذرا دبا، حکم چلے بے پرواہیا۔ سب نوں بھلیا چاچا ابا، امی یاد نہ کوئے
 کرایا۔ طوبی ہوئی ہائے ربا، دُہائی وچ خدایا۔ کایا خالی ہونا سب دا دُبا، دُور وڈنک نہ کوئے وجایا۔ ایسے کارن ست رنگ نشانہ گڈا، گڈلک کہن والے
 سارے لکھ جان بھوایا۔ ایہہ جھلدار ہنا سدا، شاہ سلطاناں این منایا۔ اس دے حکمے اندر گر اتار پیغمبر بدھا، وشن برہما شو سیو رہے کمانیا۔ جن بھگتو تہاڈا

ودھن لگا آگا، اگلواندھی ہو کے تھانوں ملے چائیں چانیا۔ ہن پورے سنگر دا بنا رسنا توں چکھیو مزہ، جو اپنا رس بنا رستے دے دکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ دربار کہے میرا اصلی ویلا رات دے ساڈھے نو، پورا لیکھا دیاں جنایا۔ میٹوں کچھ دین دُنیا نال گاؤں، گاؤں گاؤں دیاں ہلایا۔ میں اک اُچاؤنا ناؤں، نو نو دینے بھلایا۔ جن بھگتاں پھڑ کے باہوں، سدھے پُرکھ اکال نال ملایا۔ ہور کسے دا لگن نہیں دینا داؤ، بدھیواناں چلے نہ کوئے چترایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک ورتایا۔ ساڈھے نو کہن میں لکھاؤنی اگئی عبارت، جس دا حرف حروف نہ کوئے سمجھایا۔ تھوڑی جیہی ادھے گھٹے لئی ساری دُنیا اُتے کر دینی شرارت، شرع وچ اپنی اگ لگایا۔ ساڈھے باراں سکنتاں وچ جن بھگتاں دی کر کے سفارش، چار جگ دے لکھے ہوئے صفے دینے بدلایا۔ ساڈھے تن ہتھ دی سوہنی سہا کے عمارت، بن تیل بتی دیک کرنا رُشنا یا۔ من دی رہے کوئی نہ سازش، پنچ وکار نہ کوئے لڑایا۔ ترشنا دی میٹ دینی آتش، اگنی اگ بھجھایا۔ اکو نانا جوڑنا اپنے نال واستوک، وستو اکو جھولی پایا۔ ڈھائی مہینیاں بچھوں جھگڑا چھیڑ دینا وچ ناستک، ناستکاں نوں اندروں دینا اٹھایا۔ ساریاں پردھاناں دی کسے کم نہیں آؤنی سیاست، اوہناں آپے لہنا بے پرواہیا۔ اوہناں دے کولوں ساڈھے تن ہتھ سریر دی کھوہ لینی ریاست، بنا راجے توں رعیت کم کسے نہ آیا۔ کسے نے کرنی نہیں حفاظت، اگے ہونہ کوئے بچایا۔ ویکھیو کس طرح چار کٹ بدل دی وزارت، وزیراں دے فقیر فقیراں دے حقیر نظری آیا۔ ایہہ ابے تھوڑی جیہی کرنی وچ بناوٹ، اس سال دا نشانہ دینا دکھایا۔ اگلے سال توں کسے نہیں کرنی رکاوٹ، حکم نال سارے دینے اٹھایا۔ پر بھ دے نام دی لگی ہوئی کیہڑا میٹے بغاوت، بغلگیر مل کے کوئی سنگ نہ نبھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دئی دوار دی بڑی سوہنی نیہہ رہیا رکھایا۔ نیہہ کہے میں بڑی ڈونگھی، چار جگ ہتھ کسے نہ آیا۔ میں بنی رہی گوگی، بالے اپنے وچ چھپایا۔ ہن ویکھیو میں ساریاں نوں رہی ٹہنی، سویا کوئے نظر نہ آیا۔ سچ بچھو میں آسوتوں بعد بن جانا لُنڈی، لُنڈیاں گھر ڈنڈے دینے لگایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل رہیا دکھایا۔ بھگت دوار کہے میں دعوے نال کہاں آگیا بھگوان، ہوکا سب نوں دینا سنا یا۔ سارے تک لو جھلدا نشان، جس نے دھرم دھرم وچوں دینے بدلایا۔ کوئی ہونہ جاوے حیران، حیرانی سب دی دینی کڈھایا۔ جے کوئی اندر کسے دے

آرام، پڑدا اُس دا دینا اٹھایا۔ چلو ذرا مل کے ساہمنے ہو کے دیکھو کتھے وسدا نام، کتھے ملدا جام، کون رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پرگٹ ہونا اکو حکمران، حکومت سب دی دے گوانیا۔ ساڈھے نو کہے ویلے دی چنگی طرح کریو پہچان، پچھم دکھن اتر پورب دھیان لگایا۔ بنا سری بھگوان توں دو جی رہن نہیں دینی کوئی دکان، ہٹوانے بنیے بھجن تھاون تھانیا۔ حکم ملنا فرمان، فرنے دھر دے دے سنایا۔ سب نوں منائے اک آد جگادی نوجوان، جس دا روپ رنگ رکھ نہ کوئے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بہتا لیکھا اچ دی رین دے لکھایا۔

* رات ساڈھے نو وجے *

ست دھرم تیری ساچی جڑ، بھگت دوار نیہہ دھرایا۔ پُرکھ ابناشی دیکھے کھڑ، نرگن نرور بے پرواہیا۔ دھر دا ڈھولا اگتا پڑھ، بودھ اگادھ کرے پڑھایا۔ ساچی منزل آپے چڑھ، پورب پچھلا پنڈھ مکایا۔ قلعہ توڑ ہنکاری گڑھ، ہوئے ہنگتا رہیا مٹایا۔ ست دوارا کھول کے دھر دا ساچا سر، سرور اکو اک پرگٹایا۔ دُرمت میل دھاؤنی ناری نر، نر نرائن ہوئے سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی رہیا مکایا۔ ست دھرم تیرا لیکھا مات، ہر کرتا آپ بنایا۔ وست امولک دے کے دات، جن بھگتاں سنگ رلایا۔ نام بھنڈارا اگم سوغات، دھر دا سوہلا سچ سنایا۔ کلجک میٹ کوڑ اندھیری رات، نرگن نور کرے رُشٹایا۔ سرشٹی درشٹی بدل دیوے حالات، دھر دا حکم اک منایا۔ لیکھا جانے برہمنڈ کھنڈ کائنات، لکھ چوڑاسی کھوج کھوجایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا حکم اک ورتایا۔ ست دھرم تیرا لیکھا جگ، ہر کرتا آپ جنائندا۔ کلجک اگنی دیکھے کوڑی اگت، چارگنٹ پھول پھولائیندا۔ ساچا سمجھے کوئی نہ جج، حاجت پور نہ کوئے دکھائیندا۔ من واسنا سرشٹی رہی بھج، دہ دشا پنڈھ نہ کوئے مکائیندا۔ ساچا سنے کوئی نہ ند، اگنی راگ نہ کوئے لائیندا۔ جگت وکار پی کے مدھ، امرت رس لکھ نہ کوئے چوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا حکم آپ ورتائیندا۔

سَت دھرم توں ویکھ دھرم دوار، ہر کرتا آپ جنایا۔ سو پُرکھ نرنجن کھول کواڑ، پڑدا دینا چُکائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن پاوے سار، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ آد نرنجن کر اجیار، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ اینکارا دے ادھار، مہر نظر اٹھائیا۔ ابناشی کرتا کرے پیار، میل ملاوا سچ سُبھائیا۔ سری بھگوان دے ہلار، سچ ہلارا اک جنایا۔ پاربرہم پر بھ کھیلے کھیل اگم اپار، بھيو ابھیدا دے کھلائیا۔ آتم پر ماتم لیکھا جان آپ کرتار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوہلا دے چُکائیا۔ سَت دھرم تیرا ایکا ایک، اینکار آپ جنایا۔ کھجگ کوڑی کرپا چکے ٹیک، ٹکا مست خُماری دے لگائیا۔ مایا ممتا موہ کرنا بھیت، جھگڑا کوڑ دے مُکائیا۔ ٹھا کر بن کے کھیوٹ کھیٹ، ساچا بیڑا پار لنگھائیا۔ جن بھگتاں دا سُبھنخنا ہووے چیت، تھت پنچ ملے وڈیائیا۔ سرشٹی سنسار کٹن والا کھیت، رُت اپنی رہیا بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا کھیل آپ ورتایا۔ سَت دھرم تیرا لیکھا سچ گرہ، گھر مندر اکو اک دکھائیا۔ جتھے پُرکھ ابناشی رہے، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ سچ دوارے دھام بہے، سچکھنڈ وِجدی رہے ودھائیا۔ حکم اندر آد جگاد جگ چوکڑی سرشٹی درشٹی کردا آیا لے، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ اینکار کھیلے کھیل اگم اپار آد جگاد جگ جگنت اکو ہے، دُجا نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ سَت دھرم کہے میٹوں رکھیا کیہڑے تھان، پُرکھ اکال دے جنایا۔ کھجگ سرشٹی ویکھی بھری گناہ، پتت پُنیت رُپ نہ کوئے بنا ئیا۔ ساچا بھلیا آتم تیرا پر ماتم ناں، دُھر دا ڈھولا حق نہ کوئے پڑھائیا۔ تخت نواسی پُرکھ ابناشی تَدھ بن کرے نہ کوئی نیاں، عدل عدالت نظر کوئے نہ آئیا۔ چار کُنٹ دہ دشا کھجگ کوڑ پھرے شیطان، شرع کرے لڑایا۔ دین مذہب ہوئے ویران، ویری گھر گھر بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ ساچا ملے نہ کوئی امام، ایمان حق نہ کوئے درڑایا۔ دیپاں کھنڈاں وِچ جھلدے ویکھے نشان، نشانہ پار نہ کوئے کرائیا۔ جگ چوکڑی دیندے گئے بیان، شہادت انت نہ کوئے بھگتائیا۔ بن اکھراں ملے نہ کسے گیان، پڑھ پڑھ تھکی سرب لوکائیا۔ مُجّت وِچ ملے نہ آن، محبوب بے پرواہیا۔ تیرا کھیل خالق مہان، خلق سمجھ سکے نہ رانیا۔ میں ویکھاں مار دھیان، بن اکھاں اٹھ کھلائیا۔ کس دوارے ملے سری بھگوان، بھگت سہیلا دُھر درگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا پڑدا دے اٹھائیا۔ سَت دھرم کہے میں وساں کیہڑی کوٹ، ابناشی کرتے دے جنایا۔ چار کُنٹ دہ دشا دے جھوٹھ، ورن برن کرن لڑایا۔ در دے نہ کوئی اوچو اوچ، اگم اتھاہ ملے نہ

کسے سرنائیا۔ محل اٹل سکے کوئی نہ پہنچ، منزل وچ تھکے پاندھی راہیا۔ بدھی کرے کوئی نہ سوچ، انھو بھینو نہ کوئے گھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا دے جنایا۔ سری بھگوان کہے سُن ست دھرم، پہلی وار دیاں جنایا۔ تیرا بھگت دوارے ہووے جنم، جنم بھگتاں نال سمجھایا۔ پُرکھ اکال دارہے کوئی نہ بھرم، بھانڈا بھرم بھو بھنایا۔ سرشی دا انتم ویلا آیا مرن، جیوت روپ نہ کوئے دکھایا۔ پُرکھ اکال کرنی کرن، کرتا بے پرواہیا۔ جن بھگتاں نیت کھول کے ہرن پھرن، ہر ہر دے دے سٹنایا۔ دھوڑی دے کے دُھر دے چرن، مستک بھبھوتی دے رمانیا۔ لیکھا رہے نہ ورن برن، ذات پات نہ کوئے لڑایا۔ سنت سہیلے اک اکیلے منزل چڑھن، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکایا۔ سوہنگ ڈھولا سچا پڑھن، گرہ ملے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لکایا۔ ست دھرم تیرا لیکھا سچ حساب، دُھر فرمانے وچ جنایا۔ جیسہرا لیکھا نہیں کسے وچ کتاب، قلم شاہی نہ کوئے چترایا۔ اُسٹوں پورا کرے آپ، پاربرہم نور خدایا۔ جن بھگتاں کھول کے اندروں تاک، پڑدا دے اٹھایا۔ شتری براہمن شوڈر ویش سب نے کرنا اکو پاٹھ، اکو منتر دے درڑایا۔ اکو تیرتھ اکو تاٹ، کنارہ اکو اک سمجھایا۔ اکو مندر شوڈوالا ماٹھ، ہٹ اکو اک پرگٹایا۔ اکو لیکھا جانے اٹھسٹھ، اکو پڑدا دے اٹھایا۔ اکو جوڑنہارا دُھر دانت، آتم پر ماتم میل ملائی۔ اکو جانے مت گت، آد جگاد ویکھ دکھایا۔ اکو تلم رہیا دس، دو جہان کرے شنوایا۔ جن بھگت ساچا لینارس، رستہ ملیا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوار دے وڈیایا۔ ست دھرم ویکھ سچ دروازہ، بھگت دوارا نظری آئی۔ جتھے وسے غریب نواجہ، مہروان مہر نظر اٹھایا۔ در آیاں دُرمت میل دھووے داغا، بن کپڑ کرے صفایا۔ نام سٹنئے شبد انراگا، دُھنی ناد اک وجایا۔ کوٹاں وچوں سنت سہیلا جاگا، ہر سرن ملے سرنائیا۔ ہنس بدھی رہے نہ کاگا، نہ کوئی ہنس روپ وٹایا۔ نو سو پُرانوے جگ چو کڑی پچھوں پنچ چیت آیا سبھاگا، بھاگاں والیاں دے وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمایا۔ بھگت دوار کہے میں بوٹا لاونا اوہ، جس نوں اوڑک سکے نہ کوئے پلائی۔ جس دا مالک بنیا جو آد جگاد جگت نرموہ، کوڑ پیار نہ کوئے دکھایا۔ لکھ چوراہی جیو جنت دیونہارا لو، سچ پرکاش کرے رُشٹایا۔ کسے نال نہ کرے دھروہ، کرماں دا لیکھا دے بھگتایا۔ کلج انتم کوڑی کر یا لوے کھوہ، ست سچ دے سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھایا۔ بھگت دوار کہے میرے

بھگونت، بنیتی دیاں سُنائیآ۔ جن بھگتاں دا بن اگئی کنت، وچھوڑا اگے رہے نہ رانیآ۔ جھگڑا رہے نہ کوڑے سنت، جگت سادھاں توں پلّو دینا بھجھڈائیآ۔ آتم
 پر ماتم دسّ کے اپنا منت، کھتری براہمن شوڈر ویش اِکو رنگ رنگائیآ۔ گڑھ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دے سمجھائیآ۔ سرب وکھادے اِکو پنگت، دوجی
 ونڈ نہ کوئے ونڈائیآ۔ بودھ اگادھا بن کے پنڈت، نرگن ڈھولا دے جنائیآ۔ لیکھا تک جائے جیرج انڈج، اُتبیج سیتج نہ کوئے بھوئیآ۔ نام نُماری چاڑھ دے
 رنگت، انڈھڑے آپ رنگائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا حکم اِک ورتائیآ۔ بھگت دوار کہے میں دیکھ ہویا خوشحال، خوشی پر بھو
 پرگٹائیآ۔ ست دھرم دے دیکھے لال، جو لالن وِج سمائیآ۔ جنم جنم دی پوری کر کے گھال، اگے لیکھا منگن چائیں چائیآ۔ آ پینچے سچ دوار دی سچّی دھر مسال،
 جتھے کرم دا روگ رہے نہ رانیآ۔ جگ چوکڑی دا پورا ہویا سوال، بھجھیا سب دی جھولی پائیآ۔ بھگت رہے نہ کوئے کنگال، نام بھنڈارا دے ورتائیآ۔
 ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت کرے رُشائیآ۔ گرکھاں چلے نال نال، اندر باہر نظری آئیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا حکم
 اِک ورتائیآ۔ ڈھر دا حکم کہے میں آد جگادی نال پھراں زور، جابر جبر مات اکھوائیندا۔ ناتا توڑاں کوڑ گڑیاں اٹھگ چور، متا موہ ویکھ وکھائیندا۔ من واسنا
 کوڑی کرپا تہاں ڈھور، چم درِ شٹی پھول پھولائیندا۔ لکھ چوراسی اندر وڑ کے ویکھاں اندھیرا گھور، گرکھ پڑدا کون مات رکھائیندا۔ کوٹاں وچوں تھوڑے لہے
 جنہاں نوں اِک دی لوڑ، ہستے بھججن تھاوں تھانیا۔ سرتی شبدی بھے کوئی نہ ڈور، آتم پر ماتم گنڈھ نہ کوئے پوائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 سچ کرنی کار کمائیآ۔ بھگت دوار کہے میں اپنا کرم کماوانگا۔ جو پر بھ سرنائی ہے، تسدا میلا آپ کراوانگا۔ جو ڈھر دا بھانا ہے، لکھ چوراسی وچوں باہر
 کڈھاوانگا۔ جو نام اِکو لئے، لہنا اُسدی جھولی آپ اِکواوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کماوانگا۔ بھگت دوار کہے میں
 آون والا اپنی وِج بہار، سچ سندیشے وِج جنائیآ۔ کھیل دیکھن والا وِج سنسار، خلق کھوج کھوجائیآ۔ میرے اُتے کرے نہ کوئے اعتبار، بے اعتباری ہوئی لوکائیآ۔
 میں کوک کہاں پکار، اوچو اوچ سُنائیآ۔ سارے ہو جاؤ خبردار، نیتز آلس نندرا دیو مٹائیآ۔ جس نے ساڈھے تن ہتھ بھانڈا گھڑیا بن ٹھٹھیا، اوہ ٹھوکر رہیا
 لگائیآ۔ پورب جنم دا لہنا دینا نہ قرضہ رہے ادھار، لیکھا سب دی جھولی پائیآ۔ کرنی دا کرتا آپ کرتا، قدرت دا قادر دیکھ وکھائیآ۔ بن بھگتاں سنتاں ساچا

وسے نہ کوئے گھر بار، محل اٹل نہ کوئے رُشانیا۔ مُجّت وِچ نہ ملے یار، حقیقت حق نہ کوئے سمجھایا۔ من واسنا سرشتی دسے خوار، دھیرج دھیر نہ کوئے
 ٹکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانا آپ سُنایا۔ بھگت دوار کہے میں آد جُگاد سنجوگی، جن بھگتاں ساچا میل ملایا۔ میرا بھو سبھے
 کوئے نہ جوگی، جوگیشر سار کسے نہ آئی۔ جگت واسنا کیتے روگی، ہوئے گڑھ نہ کوئے تڑایا۔ آتم پر ماتم جن بھگتاں نال بنائی سنجوگی، میلا اکو گھر بنایا۔ کوڑی
 کریا رہے نہ دوکھی، ہر کھ چنتا دیاں گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانا اک سمجھایا۔ بھگت دوار کہے میں بھگون تیرا میت، متر
 اک اکھوائیا۔ کجگ کوڑی بدل دے ریت، سنجگ ست دھرم کر رُشانیا۔ لکھ چوراسی ویکھ کے ریت، اپنا نام دے جنایا۔ چارے ورن گاؤن اکو گیت،
 ڈھولا دُھر دادے سمجھایا۔ چرناں سنگ دس پریت، پریتم ہو کے ویکھ دکھایا۔ لیکھا رہے نہ اوچ نیچ، ذات پات کھہڑا دے چھڈایا۔ نرگن دھار وس توں
 نیچ، سچ دوارے سو بھاپایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک سمجھایا۔ دُھر دا حکم کہے سُنو آخری انت، اتم دیاں جنایا۔ کی کھیل
 کرے سری بھگونت، چار کُنٹ کھوج کھوجایا۔ نویں بناؤن والا بنت، سچ ساجن ہو کے سیو کمایا۔ مایا متا کوڑ وکار کر کے انت، انتکرن ویکھے سرب
 لوکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانا اک سمجھایا۔ پنچ چیت کہے میں سب نوں دساں حال، حالت ویکھی جگت لوکایا۔ کی کرے
 کھیل پُرکھ اکال، دُھر فرمانا اک درڑایا۔ من واسنا دی بنا کے دھرمسال، بن اکھاں راہ تکایا۔ جگت واسنا بن کنگال، سارے رہے گر لایا۔ چار کُنٹ حال
 حال، دہ دشا دئے دہایا۔ سب دے سرتے کو کے کال، کلمے والا نہ کوئے چھڈایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپ سمجھایا۔ اگلا
 کھیل دسے بھگوان، صاحب سلطان دیا کمایا۔ پُرکھ اکال دا جھلنا اک نشان، نشانے سارے دینے مٹایا۔ دُنیا اندر دیوے پہچان، پڑدا آپ اٹھایا۔ ساچا
 مندر دس مہان، مہما کتھ کتھ سُنایا۔ سُنو پنجاں تیاں والے انسان، حکم وچوں حکم آپ بدلایا۔ آتم پر ماتم دا جانو اک گیان، دُجی لوڑ رہے نہ رانیا۔ جس
 نے تخت نواسی ہلا دینے پردھان، پردھانگی وچوں لئے اٹھایا۔ شبد اگئی مار کے بان، بال آنجانے لئے جگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ
 کرنی کار کمایا۔ ست دھرم کہے میں کی دساں انت، کہن کچھ نہ پانیا۔ پُرکھ اکال دا ڈھولا سُن کے اکو منت، منتر سارے گیا بھلایا۔ جسدے حکمے اندر چو

جنت، دوس رین بھجن واہو داہیا۔ اوہناں بھگت سہیلا مالک خالق پرتپالک بن کے بناوے بنت، گھڑن بھنہنار دیا کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا تھم اک ورتائیا۔ بھگت دوار کہے میں بھگتاں دا دربار، دلاں دا مالک نظری آئیا۔ گرگھاں دے کے سچ اعتبار، بے اعتباری دیاں گوائیا۔ پُرکھ اکال نوں مٹو سانجھا یار، جس نے ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ زرگن نال کرو پیار، سرگن اشٹ دیو سمجھائیا۔ شبدی شبد کرو گفنتار، دوجی اور نہ کوئے پڑھائیا۔ دیا باقی کرو اُجیار، زرگن جوت ہوئے رُشائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سوامی نظری آئیا۔ صاحب کہے میں کی ویکھی حالت، بٹے وچ لوکائیا۔ نسا والی جہالت، ممتا کرے لڑائیا۔ ساچا کلمہ پڑھے نہ کوئی عبادت، کرنی کار نہ کوئے کمائیا۔ سرتی دے سے روپ نہ جاگرت، آلس نندرانہ کوئے مٹائیا۔ شاستر سمرت وید پُراناں دی لیندے شہادت، جو اپنی آپ دے نہ سکن صفائیا۔ جنہاں نوں پڑھ سُن کے من نوں ہووے بغاوت، دین دُنی کرے لڑائیا۔ کوٹن کوٹ اکھر میٹ نہ سکن عداوت، جھگڑا جھگڑ نہ مول چُکائیا۔ جہاں چر پُرکھ اکال دین دیال اپنے پریم دی کرے نہ آپ سخاوت، وست امولک کایا گوک ہتھ کسے نہ آئیا۔ سخاوت کہے میں پر بھ نوں کہنا بن جا سکھی، وست اگئی دے ورتائیا۔ جیسہڑی جگ چوکڑی سانجھ کے رکھی، پڑدا دے گھلائی۔ جن بھگتاں وکھا اپنی اکھیں، صفتاں وچوں باہر کڈھائیا۔ مہروان ہو کے پت رکھیں، انت نہ کریں جدائیا۔ سب نوں تیری پریت لگے اچھی، دوجی اور نہ کوئے پڑھائیا۔ مہروان محبوب بن اکھاں ملائے اپنی اکھیں، آخر اپنی منزل اک چڑھائیا۔ جتھے تیاں والی نظر نہ آوے سکھی، آتم پر ماتم و بے ودھائیا۔ مالک دھر دا بن جاپتی، پت پر میثور بے پرواہیا۔ تیرے نام دی پڑھیے پئی، دوجے کلمے دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ برہوں ویراگن گئی پھٹی، گھاؤ دُونگھا نظر نہ آئیا۔ پنادان تول تول دیدے نام دی رتی، جو رتن امولک ہیرے گرگھ لئے بنائیا۔ تیری دھار آد جگاد کدے نہ تھکی، زرگن ہو کے سیو کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساڈا لیکھا دے جنائیا۔ دھرم دوار کہے بھگتاں دینا رنگ، انڈ ٹھڑا آپ چڑھائیا۔ سب دی پوری کر کے منگ، منگتے گھر گھر دینے لکائیا۔ کسے رہے نہ بھکھ ننگ، دُکھیاں درد نہ کوئے ستائیا۔ کوڑی کریا میٹ گھمنڈ، من کا منکا دینا بھوائیا۔ ست سچ چاڑھ کے چند، اندھ اندھیرا دینا گوائیا۔ ڈھولا اکو گاؤ چھند، ساچی سچ کرو پڑھائیا۔ جو سچ دربارے گیا لنگھ، دلی دلیل و بے ودھائیا۔ دھرم دوار دا لئے اند،

دھیر پُر دی دھار بنا ئیا۔ بھگت اُدھارن والا کر کے ڈھنگ، اپنا کھیل رہیا کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لُکائیا۔ بھگت دوار کہے جو آگے آگے ساتھی، پورب بچھلا پنڈھ مُکائیا۔ ست دھرم دے میرے بن گئے جماعتی، جنہاں دی اکو اک پڑھائیا۔ نام بھنڈارا خیر ملیا کولوں خیر اتی، خیر خواہ ہو کے جھولی پائیا۔ جن بھگتو تہاڈی تھوڑی دے آبادی، ہتے چھیتی دینے کھپائیا۔ پر بھ دی کار ورتنی ڈاڈھی، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ چلھے کوڑ چڑھے نہ ہانڈی، ڈھانڈی گھ کوئے نہ کھائیا۔ کسے کم نہ آوے سونا چاندی، رُپا رنگ نہ کوئے دکھائیا۔ دُنیا دین دی ہووے باندی، بندنا بھلے لوکائیا۔ جیہڑے پو جا کر دے گاندھی، گندل اُہناں دی دینی تڑائیا۔ کھجگ انت اودھ ہے جاندی، نہ سکے کوئے بچائیا۔ پُرکھ اکال آگیا پھاندی، لکھ پوراسی رہیا پھسائیا۔ جو تیرتھ تنہاں رہی دھیاندی، تنہاں ویکھے تھاوں تھانیا۔ جیہڑے رسنا ڈھولے رہی گاندی، کوک کوک سُنائیا۔ پر بھ کھیل جانے تھان تھان دی، بچیا نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار سرنائیا۔ بھگت دوار کہے جو چل کے آئے پاندھی، دُور دُراڈا پنڈھ مُکائیا۔ اوہناں دی پُرکھ اکال نال نرمل دھار ہووے شادی، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیا۔ من واسنا دار ہووے کوئے نہ عادی، عادت آگے دئے بدلایا۔ سوئی سُر ت سوانی جاگی، شبہ ہلُونے لیا اُٹھائیا۔ جن بھگت ہوئے وڈ وڈ بھاگی، بھاگ حصہ سب دا جھولی پائیا۔ گرگھو تھوڑے سمیں اندر بہتی گھٹ جانی آبادی، عبادت والے گرگھ لئے بچائیا۔ پر بھ دارہن نہیں دینا کوئی باغی، بغاوت والیاں دی کرنی صفائیا۔ جھگڑا مُکا کے چار کُنٹ دہ دشا بھو رہے نہ ہندو پنجاہی، پنجاں دا مالک اکو دینا دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر کرنی کار کمائیا۔ بھگت دوار کہے جو آگے گرگھ چل، چلتر پر بھ دا ویکھ دکھائیا۔ سچ دوار بیٹھے مل، ملکھوت نہ دئے سزائیا۔ ساچی دھار اندر گئے رل، جتھوں ہووے نہ کدے جدائیا۔ پہلا سال محکم نال گیا چل، دُوجا اپنا رنگ بدلایا۔ شاہ سلطان اُٹھنے مل، ملین بُدھی والے دینے لڑائیا۔ محکم سندیشہ اکو گھل، گھلو گھارا دینا دکھائیا۔ ہر کا بھانا جائے نہ ٹل، کوٹن ٹلیاں رہے کھڑ کائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں آد جگاد جگ چو کڑی کرے کھیل اچھل اچھل، ول چھل اپنی کار کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانا اک سُنائیا۔ دُھر فرمانا کہے بھگتو تہاڈا لہنا جگت انوکھا، دکھری دھار نظری آئیا۔ پُرکھ اکال نے مارگ دسیا سوکھا، بن اکھراں رہیا پڑھائیا۔ ناتاٹٹ گیا جگت پوتھا، پُستک بغل نہ کوئے لُکائیا۔ دُھر دا

مالک مل گیا کایا کعبے ساچے کوٹھا، جگت کٹیا وچ آسن نہ کوئے لائیا۔ کر پرکاش نرمل جوتا، جوتی جوت ڈگمگایا۔ نام ٹھاری اندر کر مدہوشا، دُنی دادین دتا
 بدلایا۔ اگے رہن نہ دیوے کوئی سوچا، سوچ سمجھ توں باہر رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں اپنے ملن دادے کے موقع،
 سرشٹ سبائی دے رڑھایا۔ بھگت دوار کہے میری سُن لو سچی پوجا، پنچ کے دیاں سنایا۔ بنا پرکھ اکال توں کوئی ناں نہیں بننا دوجا، ڈھولا سوہلا اک سنایا۔
 ایہہ بھیو نہیں گوجھا، سنمکھ ہو کے رہیا سنایا۔ کلجگ انت بھانڈا ہونا مودھا، پھڑ کے سکے نہ کوئے اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن
 بھگتاں دیونہار وڈیایا۔ جن بھگت تیری آئی سچی واری، وارتا پچھلی رہیا دھرایا۔ پرکھ اکال نال لگی انوکھی یاری، یادگار رہیا بنایا۔ پنچ چیت چار جگ تک
 لیکھے لگدی رہے دہاڑی، دوس رین اکو رنگ چڑھایا۔ کلجگ کوڑی کرپا سب دی قسمت کیتی ماڑی، مڑھی گور بیٹھی راہ نکایا۔ انت واسا ہونا وچ اجاڑی،
 اجڑیاں پھیر نہ کوئے وسایا۔ جن بھگتو تہاڑی لیکھے لگی انج دی دہاڑی، اگے پوجا پاٹھ سمرن جوگ ابھیاں توں دیوے لنگھایا۔ درشن دیوے انیک واری،
 گنتیاں وچوں لیکھا باہر دیوے کڈھایا۔ پرکھ اکال بن کے وڈا بلکاری، بل اپنا دے جنایا۔ کوئی رہن نہ دیوے راجا چھتر دھاری، شتر و آں نال شتر دینے
 لڑایا۔ اکو جوت جگے نرنکاری، دو جہاناں کرے رُشایا۔ سچ دوار اُتے ست دی آئے واری، وارتا پچھلی جائے بھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 جوت دھر، جن بھگتاں بھگتاں لیکھا رہیا دکھایا۔ پنچ چیت کہے مینوں سمجھے کوئی نہ سادھ، جگت سنت سار کوئے نہ آیا۔ میرے کولوں کھٹے کوئی نہ لابھ،
 وست امولک جھولی نہ کوئے پوایا۔ میں پر بھ دے کولوں سب نوں کورا دوا دینا جواب، اگے گنجائش نہ کوئے رکھایا۔ سرشی نے ترسنا بوند سوانتی آب،
 آب حیات گھ نہ کوئے چوایا۔ کسے کم نہ آؤنا کھادھا کباب، قبراں وچ سارے رہے گر لایا۔ سارے کر کے لاجواب، جواب طلبی وچ سچ دوارے دے
 بھگتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر داملک بن کے نواب، نوبت اکو دے سنایا۔ بھگت دوار کہے میرا کڈا سوہنا آیا وقت، بھوکھت پچھلا
 لیکھ مکایا۔ اگے لہنا وچ جگت، جگتی بھگتاں رہیا سمجھایا۔ اکو پرکھ اکال دے ملن دا وقت، دوجی گھڑی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ کلجگ انت تارن والا اکو نقطہ،
 جو فکر سارے دے مٹایا۔ اوس دے کول اپنی دھر دی شکت، دوجے در منگن نہ جایا۔ نرگن ہو کے آیا اُتے فرش، سرگن دیوے مان وڈیایا۔ جن بھگتو

تہاڈے اُتے کر کے ترس، رحمت اپنی رہیا کمائیا۔ ویکھو نظارہ کی کی ہندا اس دوجے برس، برسی گاون والے سارے دین دُہائیا۔ پُرکھ اکال آپ بیٹھنا
 ندھڑک، دھڑکے وچ دین دُنی دے ہلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حکم اندر پین نہ دیوے فرق، فرقیوں والے فرقے ویکھ وکھایا۔
 بھگت دوار کہے میں کوئی کھچی نہیں بھگوتی، چندی ہتھ نہ کوئے اٹھایا۔ میں کوئی کھیل دستی نہیں بہتی دُھر دا حکم سہج نال جنایا۔ سرشٹی کوٹاں وچ دے
 اونتی، اگے جڑ نہ کوئے لگایا۔ مقامے حق مول نہ پینچی، سچھنڈ نہ کوئے رُشائیا۔ کسے کم نہ آئی بُدھی والی سوچ سوچی، جگت والی پڑھایا۔ بن گئے جنم جنم
 دے روگی، کرم کرم دا گیڑ رکھایا۔ بنا بھگتاں دُھر دے بنے نہ مول سنجوگی، ساچا میل نہ کوئے کرایا۔ جن بھگتو تہاڈے بنا کسے نوں آون نہیں دیندا
 سو جھی، سُنٹیاں دی رین رہی وہایا۔ رین کہے میں بھڑی بھنی، بھاگاں والی پھیری پائی۔ میں ویکھی پر م پُرکھ دی بھگتاں والی سنگت کئی، کئے اپنے نال
 ملائیا۔ سچ بچھو چھ ہزار ست سوتیہ جہاں دی گنتی گئی، گن کے دیاں سمجھایا۔ اوہناں دی اکھ نہیں اندروں اٹھی، انھیاں دے سجاکھے اندروں روپ
 دے بدلایا۔ پنج پیت توں بعد بہنتیاں نوں درشن ہووے دن دیوی، ساکھیاں اگے کھلوتا نظری آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر
 آپ اٹھایا۔ بھگت دوار کہے بھگوان بدل لے اپنا روپ، انوپ دے بدلایا۔ توں مالک دُھر دا بھوپ، بھوپت تیری اوٹ رکھایا۔ گر اوتار پیغمبر کر کے
 گئے کوچ، کوچا گلی خالی دے دُہائیا۔ ساچی آوے کسے نہ سوچھ، بھرے وچ لوکایا۔ جھگڑا رہیا ایکا دوج، بھرے وچ لوکایا۔ کوئی چڑھے نہ منز لے مقصود،
 نعرہ حق نہ کوئے سنا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم دے درڑایا۔ ساچا حکم کہے میں کرن والا پُھرتی، پُھرتیلا ہو کے دیاں جنایا۔
 میں کسے نوں پوجن نہیں دینی کوئی مورتی، مورت اکال اکو دینی جنایا۔ جن بھگتو ہن ایہہ گل نہیں دُور دی، دُور دُراڈا پینڈا رہیا مکائیا۔ ایہہ کھیل ہونی
 سرب کلا بھرپور دی، جو خالی بھانڈے دے بھرائیا۔ ایہہ دھار پرگٹاؤنی اک نور دی، جو نورو نور کرے رُشائیا۔ ایہہ کوئی چوٹی نہیں کوہ طور دی، جو موسیٰ
 منہ دے بھار سٹایا۔ ایہہ کھیل حاضر حضور دی، جو حضرتاں نالوں ناتے رہیا تڑایا۔ تہاڈی سیوا نہیں کسے مزدور دی، جو نکلیاں والی ونڈ ونڈایا۔ تہاڈی
 مُجبت سدا منظور دی، منظوری اپنے نال رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے دے وڈیایا۔ سچ دوارا ویکھنا دُھر دھام، ہر کرتا آپ

جنائیا۔ تہاڈا مالک اِکو رام، ہر گھٹ رمیا دئے دکھائیا۔ تہاڈا ثالث اِکو کاہن، جو فیصلہ دُھر دا ایکا دئے سنائیا۔ تہاڈا مالک اِک امام، جو عملاں توں باہر دئے کڈھائیا۔ اُسدا سجدہ اِک سلام، جو کلمہ کائنات وچوں باہر دئے سنائیا۔ کلجگ انتم ہو مہروان، حکم اپنا رہیا جنائیا۔ جن بھگتو بھگت دوارے اُتے چڑھ گیا ست رنگ نشان، نشانے سب دے دئے اُٹھائیا۔ جنہاں سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان دی بے دا گایا گان، تہناں نوں گانے بٹھ کے سگناں نال اپنے گھر بہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، شبدری دھار آیا وِچ میدان، میدان سارے صاف کرائیا۔ میدان آیا وِچ اکھاڑے، پُرکھ اکال اپنی پھیری پائیا۔ نکلے نکلے رہن نہیں دینے واڑے، واڑ کنڈیاں والی دینی ہٹائیا۔ اِکو پُرکھ اکال دے سب نوں کڈھنے پین ہاڑے، نیوں نیوں سپس سرب جُھکائیا۔ جن بھگت سہیلے جس اپنے بناؤنن دُھر دے لاڑے، ناتا اپنے نال جُڑائیا۔ ایہہ کھیل ہون والا وِچ ہاڑے، ہاڑے کڈھے سرب لوکائیا۔ کلجگ جیواں بدھی والے آئے دن ماڑے، سُدھی سچ نہ کوئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میٹ دیوے جو ٹو جگت والے بھاڑے، شاہ سوارا اِکو اپنا سو دئے دوڑائیا۔ سو کہے میری شبدری دوڑ، قداماں والی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ میں چار کُنٹ جاواں بہر، بھجیاں چائیں چائیا۔ کلجگ انت صدی چو دھویں راج راجاناں شاہ سلطاناں بے ایماناں ماراں اگما پوڑ، پوڑی ڈنڈے اُتوں ہیٹھاں دیاں سُٹائیا۔ کسے نوں سمجھ آؤن نہ دیاں کس دھار وِچ کھیلے کھیل براہمن گوڑ، پاربرہم برہم اپنا حکم ورتائیا۔ لکھاں کوٹاں ارباں وچوں تھوڑیاں اُتے کر کے غور، گور و نال دیکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگتو وچھڑیاں نوں رہیا جوڑ، وچھوڑا اگلا دئے کٹائیا۔ وچھوڑا کہے میں بھگت دوارے کھاواں سوگند، وچولا سری بھگوان بنائیا۔ جن بھگتو تہاڈا بندرخانے وچوں نکلیا بند بند، بندنا دسی بے پرواہیا۔ تہاڈا جوتی نور چمکنا چند، پنا چند ہووے رُشائیا۔ تہاڈے جنم مران دا لیکھا ہو یا بند، بندیاں توں بندگی والے بندے لئے بنائیا۔ پنج چیت دانو سو پُرانوے چو کڑی جگ پچھوں انند، سال بسالا ہتھ کسے نہ آئیا۔ مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان اگے تہاڈا سدا بنیا رہے بخشند، رحمتاں دا مالک ہو کے اپنا رحم کمائیا۔ تہاں خوشی نال سوندیاں جاگدیاں دوویں ویلے سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان دا گاؤنا چھند، اگے دیوے نہ کوئے سزائیا۔ سچا پریم سچ پیار سچ حُبت وِچ تہانوں دینا ونڈ، گنڈھ اپنی رہیا کھلایا۔ تہاڈے سینے پا کے

ٹھنڈ، اپنے لاکے انگ، انگن وچ رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے حکم دے کر پابند، پابندی ساری دے کٹایا۔ جن بھگتو تھساں
 سچ پریم دی سمجھنا پابندی، مُجّت اکونال رکھایا۔ لکھ چڑاسی رہے نہ خانہ بندی، بندگی اپنی دے درڑایا۔ آگے پر بھ نے کھیل کرنی بھرنگی، بھيو ا بھیدا دے
 کھلایا۔ تہاڈی دھار بدل کے دھار کرنی چنگی، چنگی طرح اپنے نال رکھایا۔ دُنیا دی درِ شٹی کرنی اندھی، اگیان وچ لوکایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان،
 جن بھگتاں دیوے سدا پون ٹھنڈی، اگنی تت تت وچ نہ کوئے ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، سدا سدا سد بنیا رہے تہاڈا سنگی، سنگ
 اندروں دے کڈھایا۔

* ۷ چیت شہنشاہی سمت ۲ بھگت سنگھ دے گرہ اٹاری مدھیہا پردیش *

ست چیت کہے میں لئی انگڑائی، انگ انگ لیا اٹھایا۔ بھگت بھگوان انتر آتم دی ویکھاں گڑمائی، کرم کانڈ دا لیکھا رہے نہ رایا۔ بن رسنا جہوا وجے
 سچ ودھائی، ناد اگنی راگ الا یا۔ دو جہان خوشیاں رہے منائی، گر اوتار پیغمبر صفت صلاحیا۔ سنت سہیلے ویکھے چائیں چائیں، چاؤ گھنیرا اک دسایا۔ مہر کرے
 چیت وچ گوسائی، گہر گسپیر وڈی وڈیا یا۔ مالک خالق بن کے دُھر دامہی، محبوب ہو کے رنگ چڑھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا
 ہتھ رکھایا۔ بھگت بھگوان داناتا ویکھاں جڑدا، جگ نیتز نہ کوئے کھلایا۔ حکم سناں اگنی سنگر دا، جو ستیاں رہیا جگایا۔ کھیل کرے اپنا آپ شروع دا،
 شرع دی لوڑ رہے نہ رایا۔ جس دا اکو منتر سوہلا ڈھولا فُروگا، جگت فُرنے بند کرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہارا سچ سرنا یا۔ بھگت
 بھگوان ویکھنا ملاپ، وچولا نظر کوئے نہ آیا۔ نرگن دھار جوت شبد دا جاپ، اگم اتھاہ کرے پڑھایا۔ آتم پر ماتم ناتا جوڑ کے لیکھا جان کے پوت باپ،
 سپوت اپنے رنگ رنگایا۔ نج گرہ نج مندر گھر سہنجنے کر کے واس، واسطہ اپنے نال رکھایا۔ نام ندھانا سری بھگوانا وست اموک دے کے دات، دانی
 دیاوان دیا کمایا۔ پورب لیکھا لہنا دینا جگ چوکڑی دیونہارا آپ، اندٹھ بن منگیاں جھولی پائی۔ گرگھاں کر وڈ پرتاپ، جگت پاپ توں لئے بچایا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنت سُہیلے کر کے داس، درس اپنا دئے دکھایا۔ جن بھگت ویکھنے پر بھ دی منزل چڑھدے، بن پوڑے ڈنڈے پندھ مکائیا۔ سچ دوارے ویکھنے کھڑدے، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکایا۔ بن اکھاں درشن کردے، لوچن نین خوشی منائیا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم ڈھولا پڑھدے، جس وید پُران نہ صفت صلاحیا۔ برہوں وچھوڑے اندر ویراگی ہو کے مردے، مُرید بنا مُرشد اپنا آپ مٹایا۔ دُھر سندیشہ نر نریشا اکو اک گھل دے، حق حق آواز الایا۔ پاربرہم پت پر میثور ابناشی کرتے اسیں منگتے تیرے گھر دے، دوجا دوار نہ کوئے نکایا۔ سری بھگوان ہو مہردان پڑدے لاه دے اپنے گھر دے، اوہلا وچ رہے نہ رایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار اک سرنائیا۔ بھگت بھگوان ملن دی ریتی، بنا پُرکھ اکال نہ کوئے جنایا۔ بچھلی گاتھا بے پتی، اگلا ورنن اپنے ہتھ رکھایا۔ مہر نظر نال جن بھگت چڑھا اپنی چوٹی ٹیسی، منزل اپنی پندھ مکائیا۔ ست دھرم دی بدل کے ریتی، نیتیان ہوئے سہایا۔ جن بھگت آتما سدا رہے جیتی، جنم مرن نہ روپ بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دیاوان دیا آپ کیتی، کیتے وچھڑے لئے ملایا۔

* ۸ چیت شہنشاہی سمت ۲ جگندر سنگھ دے گرہ اٹارسی مدھیا پردیش *

جن بھگتاں پر بھ سدا دردی، دیناں ناتھ دیا کمائندا۔ جگ چوکڑی نت نوت آسا منسا دی ویکھے عرضی، عرش پریتم پاربرہم پت پر میثور پڑدا اوہلا پھول پھولائندا۔ پُرکھ اکال دین دیاں پت پر میثور سہیلا بنیا کدے نہ فرضی، فیصلہ حق حقیقت لاشریک شہنشاہ آپ جنائندا۔ کلجگ انت سری بھگونت کھیلے کھیل نرائن نر دی، بودھ اگادھا شبد انادا دُھر سندیشہ اگم راگ الایندا۔ کھیل جانے لکھ چوڑاسی جیو جنت گھر گھر دی، گرہ مندر منڈل منڈپ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال پھول پھولائندا۔ گرکھاں کھیل دس کے پر م پُرکھ پر ماتم آتم ساچے گھر دی، کایا مائی ساچی ہائی سیجا کھائی پڑدا اوہلا دئے چکایا۔ آسا منسا پوری کرے جگ چوکڑی ور دی، واحد لاشریک سچ توفیق محبوب مُجت وچ ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دکھاو نہارا ساچا گھر، گرہ

مندر اک رُشائیا۔ جن بھگت تیرا مَتر پیارا ایک، اینکارا نظری آئیآ۔ ایٹھے اوتھے دو جہاناں دیوے ٹیک، سری بھگونت بن کے دُھر دا کنت، سمرتھ سوامی
 انترجامی سر اپنا ہتھ ٲکائیا۔ شبد گیان کرے بڈھ بیک، من واسنا کوڑی تن مائی خاکی وجود پتت پُنیت دے بنائیا۔ اندر وڈ کے مندر چڑھ کے زرنتر ہو کے
 انتر کھولے بھیت، اچھل اچھید پڑدا اوہلا بن وچولا دُئی دوتی دے چُکائیا۔ بن قلم شاہی شاہ سلطان وڈ مہروان لکھ دیوے اگما لیکھ، جگ چوکڑی جس نوں
 سکے نہ کوئے بدلایا۔ ایٹھے اوتھے دو جہان زرگن سرگن کرے اپنا ہیئت، ہنکاری ہو کے درس دکھائے نیتن نیت، نچ لوچن نین اگھ کھلایا۔ آتم پر ماتم برہم
 پاربرہم دس کے اپنی کھید، دیا باقی کملاپاتی جوتی جاتا زرگن نور کرے رُشائیا۔ سنت سہیلے گرگھ مَتر زرگن سرگن دھار لوک مات بھیج، بھجن بندگی سچ
 مُشندگی حق حقیقت لاشریک اکو اک درڑایا۔ دھار دے سچ دوار اپنے انند دی، پرمانند پر م پُرکھ پر ماتم آتم وچوں پرگٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، بخشش بخشے اپنے چھند دی، مُشندگی اور رہے نہ رانیا۔ جن بھگت تیرا سدا قیاس، قیمت ہر جو دے بدلایا۔ لیکھا لکھ کے گیا وید ویاس، شہادت
 لیکھنی رہی بھگٹایا۔ صاحب سنگر پُرکھ بدھاتا بھگون ہو کے وسے بھگتاں پاس، ویس اوپیا زرگن سرگن اپنا رُپ بدلایا۔ زرگن نور جلوہ گر جوتی جوت
 کرے پرکاش، اندھ اگیان وچ جہان سری بھگوان میٹے تھاؤں تھانیا۔ لیکھا جانے پون پونا وچوں سواس، جھگڑا مُکا کے پر تھی آکاش، پرکاش وچوں پرکاش
 دے پرگٹایا۔ سچ دوارا بخشے اک نواس، پر بھاس وچ لبھن کوئے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرکھاں مانس جنم کرے راس، رستہ
 اکو اک دکھایا۔ جن بھگت تیرا مارگ پر م پُرکھ دے ست، ست سچ آپ درڑایا۔ بن اکھراں توں دے کے برہم مت، پاربرہم برہم پڑدا دے اٹھایا۔
 حقیقت وچوں ملے حق، حکم دُھر دا اک درڑایا۔ توں میرا میں تیرا دوہاں دا سانجھا جس، صفت وید پُران رہے سناپیا۔ نچ نیتز اندروں کھول کے اگھ، آخر
 اپنا میلا لئے ملاپیا۔ تن وجود مائی خاک رہن نہ دیوے وگھ، ہم بستر ہم ساجن سچ سہجینی ڈیرہ لایا۔ ساکھیاں زرگن دھار جوت کر پرکھ، شبدی ناد برہم
 برہماد ڈھولا گیت آپ سناپیا۔ پریم پیار امرت دھار نچھر دے کے رس، کوڑی کریا ترشنا اگن دیوے بھجایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس دے سر
 تے رکھے ہتھ، سمرتھ ہو کے لیکھا دے چُکائیا۔

* ۸ چیت شہنشاہی سمت ۲ ہر دت سنگھ دے گرہ اٹاری مدھیہ پردیش *

سری بھگوان کہے میں بھگتاں جوگا، جگت جوگیشر ہتھ کسے نہ آئیندا۔ کلجگ انت اخیر نرگن دھار بدل کے چوغا، سرگن سرپ بھیو کوئے نہ پائیندا۔ حکم سندیشہ نام ندھانا دیواں چوڈاں لوکا، پرلوک اپنی کار کمانیندا۔ نام ندھانا دستاں اک سلوگا، دھر دا ڈھولا راگ الاٹیندا۔ لکھ چوڑاسی وچوں جن بھگتاں بخشا اپنا موقع، مکمل اپنا رنگ رنگائیندا۔ گرکھاں نال کدے کراں نہ دھوکھا، جگ جنم دے وچھڑے میل ملاٹیندا۔ سچ دوارے چڑھنا مارگ دستاں سوکھا، پھڑ باہوں پار لنگھائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دکھاو نہارا ساچا گھر، گرہ مندر اک سہائیندا۔ جن بھگت گرہ مندر تیرا سہنجنا، سو بھاونت سہائیا۔ دیک جوت جگائے آد نرنجنا، نرگن نور نور رُشائیا۔ صاحب سوامی انترجامی سگلا ساتھ دیوے درد ڈکھ بھے بھنجنا، بھوساگر بیڑا پار کراٹیا۔ نچ نین لوچن نام پائے اپنا انجنا، اندھ اگیان کوڑ اندھیر دے چکائیا۔ چرن دھوڑی سچ سرور کرائے مجنا، دُرمت میل کایا مائی اندر باہر رہن کوئے نہ پائیا۔ درس دکھائے گوپال مورت مدنا، نر عالم عالم باہر کرے رُشائیا۔ انت اخیر بے نظیر حکمے اندر سنت سہیلا سدنا، سچ سندیشہ نر نریشا نرگن نر ویر نرکار آپ جنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں چاڑھے اپنی رنگنا، رنگت اور رہے نہ رائیا۔ جن بھگت تیرا رنگ مجیٹھ، لکھ چوڑاسی نظر نہ کوئے پائیندا۔ پُرکھ اکال دین دیال مہروان کر نہار بختیش، محبوب مہبت وچ دیا کمانیندا۔ ساچا نام دھر دا کلمہ نراکھر کر حدیث، حضرت ہو کے حضور دھر فرمانا اک سٹائیندا۔ جگ چو کڑی لوک مات گئے بیت، کوٹن کوٹ کال چرناں ہیٹھ دباٹیندا۔ کلجگ انت سنجگ بدل کے دھر دی ریت، ریتوان مارگ مہروان پرگٹائیندا۔ سنت سہیلا ترے گن کر اتیت، ترے بھون دھنی کٹیں اپنا راگ سٹائیندا۔ مائی ہائی کاپچی کر کے ٹھانڈی سیت، سیتل دھارا ہر نرکارا بوند سوانتی رس مکھ چوائیندا۔ جھگڑا چکا کے مندر مسیت، نیتی اندروں بدل کے نیت، سچ سوامی دس کے چیت، جگت ٹھگوری باہر کڈھائیندا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دھر پریم دی دس کے پریت، پریت وچوں پریم اپنا آپ دکھائیندا۔

* ۹ چیت شہنشاہی سمت ۲ جسونت سنگھ دے گرہ اٹاریسی مدھیہا پردیش *

جن بھگت تیرا جس، جگ چوکڑی رہے گائیا۔ آتما پر ماتما نال مل کے رہیا وس، وصل اکو یار خدائیا۔ بنا رسنا توں ملدا رہیا اگمارس، جھرنا امرت آپ جھرائیا۔ میلا ہندا رہیا ہس، ہستی وچوں ہستی ملے شہنشاہیا۔ نظارہ دیندا رہیا اگئی اکھ، لوچن لوئن کر رُشنائیا۔ نام سندیشہ دیندا رہیا سچ، ست ست کر پڑھائیا۔ بھاگ لگاؤندا رہیا ماٹی کا یا کچ، کنچن گڑھ آپ وڈیائیا۔ لوں لوں اندر آپ رچ، رنچت ڈکھ رہیا گوائیا۔ جس شبد نوں کوئی نہ سکے واچ، اوہ پنچن رہیا درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار اک سرنائیا۔ جن بھگت تیرا بندا رہیا گیت، پاربرہم برہم مل کے وچدی رہی ودھائیا۔ دھارا بدلدی رہی جگ ریت، دین دُنی بھيو کھلایا۔ کایا ہندی رہی ٹھنڈی سیت، اگنی اگ نہ کوئے جلائی۔ مالک ملدا رہیا ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی دیونہار سرنائیا۔ چھتر جھلاؤندا رہیا اُپر سیس، جگدیش ہو سہائیا۔ نام دسدا رہیا اگئی حدیث، حقیقت حق سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہارا سچ پریت، پر تیندھ ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جن بھگت تیرا کڈا رہیا بندھن، بندگی اپنی اک درڑائیا۔ دیندا رہیا اگئی انندن، انتر آتمارس چکھائیا۔ دھوڑی کاکا لاؤندا رہیا چندن، زرگن نور جوت کر رُشنائیا۔ سچ دوارے رکھدا رہیا انگن، گودی گود آپ سہائیا۔ نام ندھان چڑھاؤندا رہیا رنگن، دُرمت میل دھوایا۔ جن بھگت دوارا جگ چوکڑی آؤندا رہیا منگن، زرگن سرگن پھیرا پائیا۔ کر کھیل سورا سرنگن، ویس اویسامات جنائیا۔ سو کجگ انت سیری بھگونت سچ پریتی آیا ونڈن، اننگی دولت جھولی پائیا۔ جیہڑا ہتھ نہ آوے وچ برہمنڈن، ور بھنڈ رہی گر لائیا۔ دین دیال بن بخشندن، بخشش اپنی رہیا کر لائیا۔ کھ چوڑاسی توڑ کے آون جاون پھندن، فیصلہ اپنا دئے سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگت سہیلا جوڑ جڑائیا۔ جن بھگت تیرا لُجدار ہے ناؤں، ناؤں نرنکار دئے وڈیائیا۔ تیرا وسدا رہے سچا کھیڑا گاؤں، گہر گبھیر ویکھ وکھائیا۔ پُرکھ اکال پکڑدار ہے باہوں، جگت وچھوڑا رہے نہ رانیا۔ مُجبت وچ کردار ہے نیاؤں، عدل انصاف آپ سمجھائیا۔ بندار ہے پتا ماؤں، دو جہاناں گود چُکائیا۔ دیونہارا سدا سدا سد ٹھنڈی چھاؤں، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکٹک نرائن زر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شاہ پاتشاہ شہنشاہ شان اگلی رہیا بنائیا۔

* ۹ چیت شہنشاہی سمت ۲ پریتم سنگھ دے گرہ پنڈ زاتری مدھیہا پردیش *

جن بھگت تیری آسا منسا پوری ہووے شیگر، صاحب سنگر پُرکھ اکال دیا کمائیا۔ دوجا بھو انتر اور نہ رہے دیگر، دیدہ دانستہ اکو نور کرے رُشائیا۔ کوڑی کریا جگت آلس میٹے نیندر، سوچھ سرُوپی اپنا درس کرائیا۔ پنج تت ہڈ ماس ناڑی سکا رہے نہ ڈھینگر، پت ٹہنی بھل بھلوڑی آپ مہکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جن بھگت تیرا لہنا دینا دیونہارا چھیتی، شہنشاہ دیا کمائیا۔ انتر آتم بن کے بھیتی، پڑدا اوہلا دے چُکائیا۔ جگ جنم دی یاد رکھے نام جین والی نیکی، نکلیاں توں وڈے دے بنائیا۔ جھگڑا رہن نہ دیوے کوئی پردیسی، دیس اپنا دے دکھائیا۔ آتم پر ماتم دا بن کے ہیتی، پریمی پریتم مُجبت اکو اک جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوار دے وڈائیا۔ جن بھگت تیرا لہنا دینا چکاوے آپ، دوسر ہتھ نہ کسے پھرائیا۔ پر م پُرکھ بن کے باپ، پت پر میثور ہوئے سہائیا۔ توں میرا تیرا دوہاں دا اکو جاپ، جگ جیون داتا دے وڈائیا۔ جگت روگ نہ رہے سنتاپ، سنسیاں وچوں باہر کڈھائیا۔ لیکھے لائے پریم نال رسنا والے گائے الفاظ، عارفاں توں آگے تیرا پندھ چُکائیا۔ کوڑی کریا میٹ اندھیری رات، ساچی ذات وچ ملایا۔ نو نو چار بچھوں ملن دا ہویا اتفاق، اتمینان نال دیونہار وڈائیا۔ پورب لہنا دینا کرے بے باق، حصہ حساب پورب ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دس کے اک آداب، ادب نال درگھر ساچے دے بہائیا۔ جن بھگت تیرا دینا پورب جنم دا مول، لیکھا دیوے دھر درگاہیا۔ بھگت اُدھارنا پر بھ دا اصول، اصلیت وچوں اصل دے سمجھائیا۔ نام سندیشہ دے کے اک معقول، مکمل اپنا پڑدا دے اٹھائیا۔ مستک لا کے بنا چرناں توں دھول، دھوڑی ٹلے لیکھے دے چُکائیا۔ گھر سوامی مل کے سجن کنت کنتوہل، کایا کپڑ کپٹ دے بدلایا۔ اپنے نام دا اگما دس کے مضمون، مجموعیاں وچوں باہر کڈھائیا۔ جس دا مارگ اگمرا اک قانون، قاعدے سارے رہیا بدلایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن دیکھے تھاوں تھانیا۔ ہر جن تیرا لہنا دینا اُدھار دا وچ اُدر، ادھک ادھیاپک سمجھ کوئے نہ پائیا۔ جس کارن مانس جنم جاوے سدھر، شدھ آتمائے کرائیا۔ نیتر رونا نہ پئے وانگ رُدر، رِدیاں دے وچوں سدھا اپنا راہ دکھائیا۔ کچھ ناتا نال پدر، بڑھاپا دے گوائیا۔ جس کارن آیا ادھر، لیکھا شہنشاہیا۔ پُرکھ اکال کر کے فکر،

فکریاں وچ لہنا رہیا چُکایا۔ پورب جنم دا دواپر جگ داتیر، توں ہی توں ہی راگ الایا۔ شرع شکاری وچوں گیا نکل، بھجیا واہو داہیا۔ پھسیا وچ چکر، انگ نہ کوئے ہلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا منزل چڑھ کے چوٹی سخر، سک پچھلی بنا سکھیا ساکھیا دے وڈایا۔

* ۹ چیت شہنشاہی سمت ۲ سُرندر سنگھ دے گھر اٹاری سی مدھیا پردیش *

پنج چیت سوہیا دلی دربار، ہر بھگت دوار وٹی ودھایا۔ سچ سنگھاسن بیٹھ آپ نرنکار، نرگن نرور شبد فرمان حکم سنایا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ شاہ سلطان ہونا خبردار، راشٹریپ والی ہند اٹھ کھلایا۔ پردھان منتری سیاست وچوں ہونا بے دار، گیان لوچن اٹھ پر تکھ بدلایا۔ ابناشی کرتا دھر دا مالک سندیشہ دیوے اگم اپار، پروردگار سانجھیا کرے شنوایا۔ سرشی درشی لکھ چوراسی جس پاؤنی سار، برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال کھوج کھوجایا۔ سو صاحب سوامی انترجامی نہہکنک نرائن نر آگیا اوتار، پر م پڑکھ پت پر میثور اپنا ویس وٹایا۔ جس نے چار ورن اٹھاراں برن دیناں مذہباں جھگڑا دینا نوار، نوبت نام اپنا ڈنکا اک وجایا۔ بدھی والی وڈیا لو سنبھال، کرے کھیل ہر کمال، سیاست چلے نہ کوئے چٹرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر سندیشہ اک سمجھایا۔ دھر سندیشہ دیوے آپ نرنکار، نرگن نرور حکم جنایا۔ ویلا وقت ویکھو سنسار، سنسے وچ سرب لوکایا۔ حکم ورتے اک کرتار، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ چار کٹ ہونا ہاہاکار، سرشی نیتز رووے مارے دھاپیا۔ جس دی کرے نہ کوئے وچار، منتری منڈل بھیو کوئے نہ پانیا۔ لوک سبھا جانے کوئی نہ کار، پڑدا اوہلا نہ کوئے اٹھایا۔ کرے کرائے کرینہار، قدرت دا مالک بے پرواہیا۔ جس نے چرن چھہایا بن چرناں دلی دربار، دوارے سب دے پھول پھولایا۔ ست رنگ نشان جھلایا آن، دو جہان کرے رُشنایا۔ اوس دے کولوں سب نوں اگلا بچھنا پئے بیان، بھرم وچ بھل رہے نہ رانیا۔ سندیشہ سننا پئے سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان جے بے کار تھاؤں تھانیا۔ راشٹریپ پردھان منتری بنے نہ رہنا نادان، بن اگھاں اٹھ لینا کھلایا۔ پہلا سندیشہ دھر دا حکم سمت شہنشاہی دو نو چیت دا فرمان، سندیشہ اکو اک درٹایا۔ جگت وڈیا دارہن نہیں دینا گیان، انہو اپنا کھیل سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، دو جہاناں بن کے حکمران، سندیشہ ست ست سنایا۔ دُھر داسندیشہ شبدی دھار، شاہ سلطاناں دے اٹھایا۔ مل کے سب نے کرنی وچار، کون خبر رہیا پچایا۔ جس دا لیکھا ملے نہ وچوں کسے اخبار، شاستر سمرت وید پُران بھیونہ کوئے جنایا۔ صرف لہے ہر بھگتاں دے دوار، دوارا جس نے دتا سہایا۔ اوس دا پورا پتہ دُھر سندیشہ شبدی وچ اظہار، اکھراں نال جوڑ جڑایا۔ دھیر پُر دی دھرتی بنا کے دھرم دوار، پرتیندھ ہو کے حکم جنایا۔ اگلا بھیو کھول دیوے بن پڑیاں والے کواڑ، سال بسالا حال سنایا۔ کلجگ انت اٹھن والی دھاڑ، دھڑے بازی وچ لوکایا۔ اک وار اک دی کر لو بھال، پھیر لوڑ اور رہے نہ رانیا۔ جس دا لیکھا نال شاہ کنگال، شہنشاہاں دے سمجھایا۔ اوہ وسیا دھرم دوارے سچی دھرمسال، سچ دوارا اکو اک درڑایا۔ آگے سرشی دی درشی ہونا بے حال، بہل ہو کے رووے سرب لوکایا۔ جگت سادھ سنت سکے نہ کوئے سنبھال، سیاست زور نہ کوئے چترایا۔ اَسو وچ کھول کے خلاصہ دیوے احوال، بھوکھت بھوش نال ملائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شبدی دھار آگیا وچ میدان، سندیشہ دیوے منتری پردھان، راشٹریپت سکھنا اک گیان، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔

* ۱۰ چیت شہنشاہی سمت ۲ کرشاکانت تواری دے گھر اٹاری سی مدھیا پردیش *

بھگت بھگوان دا اک در، دروازہ اور نہ کوئے دکھائیندا۔ سچھنڈ دوارا اگئی گھر، چھپر چھن نہ کوئے چھہائیندا۔ جتھے وسے نرائن نر، دوجا روپ نہ کوئے بدلائیندا۔ چرن پریتی دیوے دُھر داسر، سرور اکو اک سہائیندا۔ جن بھگت سہیلے ساچی منزل دیکھن چڑھ، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکائیندا۔ بن اکھراں ڈھولاگیت لین پڑھ، پر م پڑھ پر ماتم آتم آپ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرہ مندر اک وڈیائیندا۔ بھگت بھگوان گھر سہنجنا، سو بھاونت آپ سہایا۔ دیک جگے آد جوت نرنجا، جلوہ گر نور رُشائیا۔ میلا میلے دیناں ناتھ دکھ درد بھے بھنجنا، پاربرہم پت پر میثور اپنی دیا کمایا۔ نظری آوے اکال مورت موہن مدنا، مدھ سوڈن اپنا پڑا دے اٹھایا۔ نام سندیشہ دُھر دایوے دتے سچی بندنا، ڈنڈاوت اکو اک درڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار وڈ وڈیاںیا۔ بھگت بھگوان انتر انتر ایکا بول، ایککارا دئے جنایا۔ شبد ناد و جا کے ڈھول، حکم فرمانا اک سنایا۔ توں میرا میں تیرا دوہاں داوسیرا اُپر دھول، دھرنی دھرت خوشی منایا۔ آد آد دا پورا ہویا قول، اقرار نامہ رہیا دکھایا۔ پت پر میثور گھٹ بھیترا انتر انتر جاوے مول، نرگن ہو کے سرگن دیوے وڈیاںیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریتی بخشے انمول، انملڑی دات جھولی پانیا۔ جن بھگت تیرا گھر سہایا لوک مات جگ، جگ جیون داتا دئے وڈیاںیا۔ پیار مُجبت پریتی اندر درشن دیوے ست، سچ سچ دئے سمجھایا۔ انتر آتم پر ماتم دے کے برہم مت، بودھ اگادھ شبد اناد انادی کرے پڑھایا۔ جگت واسنا کوڑی کریا من منسا نہ اُبلے رت، رتن امولک نام پدارتھ دُھر دی دھار دئے درڑایا۔ جو نرگن نر ویر نر نکار ہو کے لوک مات آیاوت، واستوک ناتا بدھاتا بن ذاتا اِکوال جڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہرکلتک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پُرکھ سمرتھ، لہنا دینا لیکھا لیکھ پنا لکھت پورب دی جھولی پائے وتھ، برتھا جنم نہ مات گواںیا۔

* ۱۰ چیت شہنشاہی سمت ۲ مہندر سنگھ اورنگباد والے دے نوت اٹارسی مدھیا پردیش *

جن بھگت تیرا کراں پوت ہردا، پُنیت اندروں دیاں کرایا۔ دھام سہاواں سچے گھر تھر دا، تھر گھر دیواں مان وڈیاںیا۔ کراں کھیل نر ویر نر نکار نر دا، نر اکار ہو کے نظری آئی۔ پورب لہنا دینا چکاواں جگ چوکڑی چر دا، چری وچھنے میل ملائی۔ امرت جھرنا دیواں نچھر دا، بوند سوانتی کملاپاتی ہو کے آپ پُکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار سرنایا۔ جن بھگت تیری دیکھاں دھار دُھر دی، بن مستک دیکھ دکھایا۔ ایہہ وڈیائی پُرکھ اکال پورے سنگر دی، جو ست ستوادی ہو کے ہوئے سہایا۔ سیوا کرنی نہ پئے کسے دیوت سُر دی، سُر تی سرب ویاپی اپنے نال ملائی۔ جوڑی نکھڑے نہ پتا پتر دی، دو جہاناں وچدی رہے ودھایا۔ گھڑی سہنجینی اِکو لکھ چوڑاسی وچوں شکر دی، جس ویلے پر م پُرکھ پر بھ ملے بے پروا ہیا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ بچھوں اگئی دھار اُتردی، چار جگ گراوتار پیغمبر جنم وچوں جنم لین بدلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ جن بھگت تیری انتر

آتم ویکھاں ننگی، پڑدا اوہلا دیاں چُکائیا۔ من منوآ نہ رہے فرنگی، فرنا کوڑا بند کرائیا۔ ست پریم دھار دے کے اک انندی، انند آتم وچوں پرگٹائیا۔ جگ جنم دی ٹٹی جائے گنڈھی، اگے گنڈھ نہ کوئے گھلائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لاگو بند دھار بنے سنگی، سگلا سنگ اک وکھائیا۔ نام بھنڈارا دُھر دی دولت دیوے بن رسنا جہوا دندیں، انملڑی آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے مہر سورا سربنگی، سرب ویاپک آتمک ادھیاپک کرے سچ پڑھائیا۔ جن بھگت تیرا انتر ویکھے حال، حالت آپ بدلایا۔ شبدي وے تال، ست ہووے شنوایا۔ لیکھے لگے گھال، سیوا سچ کمایا۔ تھے جگت جنجال، دیوے مان وڈیایا۔ ایختے اوختے سرت سنبھال، جن بھگتاں وچ رکھائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہو دیاں، دین اپنی گود رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، کھجک انت سیری بھگوت جگ چل اولڑی چال، جن بھگت رہیا ملایا۔

* ۱۰ چیت شہنشاہی سمت ۲ شنگارا سنگھ بمبئی والے دے نوت اٹاری مدھی پردیش *

جن بھگت کدے نہ ہونا ڈاواں ڈول، تن مائی نیا جگت نہ کوئے ڈلائی۔ اگے رہنا نہ مول انجول، ستیاں لئے اٹھایا۔ پُرکھ ابناشی سدا سمجھنا اپنے کول، دُور ڈراڈا نظر کوئے نہ آئی۔ من وچ رہن نہیں دینا چور، جھگڑا اور نہ ہور ودھایا۔ صاحب سوامی انترجامی انتم ہتھ اپنے پکڑے ڈور، بن ٹٹیاں ٹٹی گنڈھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ جن بھگت ایہہ سرشی تلکن بازی، کھجک بازی گر اپنا ڈنک وجایا۔ پتہ نہیں کسے نوں کی پچھلا لیکھا ماضی، پورب لہنا ویکھے بے پرواہیا۔ توں ہر گوہند دے ویلے دا اک مغل غازی، شمش دین نام دھرایا۔ تیری صلح سی نال ابوال بکر قاضی، قسم کھا کے اندروں سیو کمایا۔ اک دن ہر گوہند داتک کے تازی، اسو دتا سیس جھکایا۔ تیری سرتی اندروں جاگی، دتی حال دہایا۔ گوہند ماری شبد آوازی، ڈھولا دتا سنایا۔ تیری لیکھے لگے نمازی، نوازش وچ وڈیایا۔ جس ویلے پریم پُرکھ اکال آوے وڈ سبھاگی، نرگن ہو کے پھیرا پائی۔ تیری سادھنا جاوے سادھی، گرکھ سنت لئے اُپجایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا رہیا چُکائیا۔ پورب لیکھا کہے میں آد جگاد جگ مگدا،

پُرکھ اکال دے مُکائیا۔ گر اوتار پیغمبر جس دیاں سکھنا رہیا سکھدا، سو صاحب سوامی ہوئے سہائیا۔ جس دانام ندھانا اکو تک دا، تخم تا شیر دے بدلایا۔
 اُسدرا بھانا کدے نہ رُکدا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ دو جہان جس نوں جھکدا، سج دیاں وچ سیس جھکائیا۔ اوہ ہو مہروان جن بھگت پیارے پچھدا، پورب
 پچھلے لیکھے سب دے جھولی پائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آگے لیکھا مٹا دیوے جگت والے دُکھ دا، سکھ گھر گھر دے اُپجائیا۔

* ۱۰ چیت شہنشاہی سمت ۲ سدن مل، کوڑا مل دے گرہ اٹاری مدھ پردیش * *

جن بھگت پوری ہووے آسا، نراستا اندر رہے نہ رانیا۔ کرپا کرے پر م پُرکھ ابناشا، ابناشی کرتا دے وڈیائیا۔ سچ پریتی بخشے چرن بھروسا، ناتا آتم
 پر ماتم جڑائیا۔ مانس جنم کرے رہ راسا، لکھ چوراسی پنڈھ مُکائیا۔ کایا ماٹی وست امولک پائے ساچے کاسہ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، منسا سب
 دی ویکھ وکھائیا۔ جن بھگت تیری آتم انتر پوری ہووے منسا، دیونہار سچی وڈیائیا۔ سوہنگ رُپ بنائے ساچا ہنسا، بدھی کاگ نہ کوئے گر لائیا۔ جگت ناتا بنیا
 رہے سربنسا، بنس خوشی منائیا۔ بھنڈارا دیوے اگمی دھن دا، وست امولک جھولی پائیا۔ بھانڈا بھٹا کے کوڑے جن دا، جن اپنا لئے بنائیا۔ پرکاش کر کے
 نوری چن دا، چند کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ جن بھگت پر بھ دیندا رہے دلاسا، جگ چوکڑی اپنی دیا کمائیا۔
 لیکھے لاؤندا رہے پون سواسا، جو ساہ ساہ ہر دے رہے دھیائیا۔ پورب لیکھا رہن نہ دیوے رتی ماشہ، بے پرواہ ہو کے جھولی پائیا۔ سچ دوارے کر کے داسی
 داسا، سیوک سیوا اکو اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترانیا۔ جن بھگتاں پر بھ دیونہارا مان، ابھمان رہن کوئے نہ
 پائیا۔ سچ پریتی دے کے دان، دیاوان ہوئے سہائیا۔ جنم کرم دیاں وچھڑیاں ملیا آن، آگے اپنا رنگ رنگائیا۔ وست امولک دے کے جائے سری بھگوان،
 بھچھیا وچوں بھچھیا آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میل ملا کے وچ جہان، جگت جہالت وچوں باہر کڈھائیا۔ جن بھگت تیرا لیکھا
 ہتھ بھگوان، بھگوان دیونہار وڈیائیا۔ سو ویلا وقت پہنچیا آن، اگیان اندھیرا دے چکائیا۔ ساچا دے کے شبد گیان، انتر کرے پڑھائیا۔ رسنا جہوا دالے کے

بیان، حکمے اندر محکم ورتائیا۔ آسا منسا پوری کرے وچ جہان، نراسا رُپ نہ کوئے بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی ڈھر داکاہن، دیاوان رکھیک ہووے تھاؤں تھانیا۔

* ۱۰ چیت شہنشاہی سمت ۲ ٹوپن رام دے گرہ اٹاری مدھ پردیش *

دس چیت کہے میں خوشیاں نال ہساں، ہستی ویکھی بے پرواہیا۔ جن بھگتاں ڈھر سندیشہ حق فرمان دساں، شبدی ڈھولا ناد جنائیا۔ جن بھگتو سری بھگوان سدا سے تہاڈی پچھے اگھاں، سچ دوارے ڈیرہ لائیا۔ جس نوں آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت لجدے گئے لکھاں، کوٹن کوٹ جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ اچے ٹلے پر بت پھیرا پائیا۔ جس دیاں چار کُنٹ دہ دشا دو جہان برہمنڈ کھنڈ سار نہ پائی کسے حداں، حدو وچ محدود نہ کوئے جنائیا۔ اوس دے محکم اندر دو جہان وشن برہما شوگر اتار پیغمبر صوفی سنت فقیر بدھا، بندھنا وچ دے سرب لوکائیا۔ جو بودھ اگادھ شبد اناد وجائے نڈا، ڈھن آتمک راگ گھٹ بھیتیر سرب سناپیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی پُرکھ بدھاتا نام ندھان دیوے سدا، سوہلا ڈھولا لوک پرلوک آپ سناپیا۔ نرگن نر ویر نرنکار دین دنی دامالک ہو کے آپ بھجا، پاربرہم پت پر میشور ویس انیکا جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اپنا ویس وٹائیا۔ کوڑی کرپا مایا متا موہ وکار منمکھاں دیوے سزا، محکم فرمان نوجوان دو جہاناں اک سناپیا۔ جن بھگتاں نال ایہتھے اوتھے دو جہان نرگن سرگن دھار کدے کرے نہ دغا، ساچی سکھیا بن رسنا جہوا بتی دند اگم اتھا بے پرواہ نراکھر آپ جنائیا۔ جس دا دیک جوتی دھار جلوہ نور ہو کے جگا، جاگرت جوت بن ورن گوت لاشریک حق توفیق، دعویدار ہر نرنکار، نرگن دھار محکم ورتائیا۔ سو کھیل کرے شاہ پاتشاہ شہنشاہ سورا سرگا، ڈھر فرمانا نوجوانا مرد مردانہ دھرم دی دھار اک درڑائیا۔ ساچا نام نر نرنکار وجائے ڈنکا شبدی ڈھول ڈگا، چار ورن اٹھاراں برن اندر باہر گپت ظاہر حق سچ کرے شنوائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا ہنس رُپ بنائے سگا، من واسنا دُرمت میل متا موہ دُور کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کھیل کرے حقیقت حقا، محکم ڈھر دا اک پرگٹائیا۔ محکم کہے میں ہون لگا تعمیر، پُرکھ اکال دیوے وڈیائیا۔ کلجگ لیکھانت اخیر،

سرشتی درشتی پھول پھولائی۔ جھگڑا مُکاواں امیر غریب، اُوچ نیچ راؤ رنگ اِکو رنگ رنگائی۔ شرع دے کٹ زنجیر، شریعت اصلیت اِکو دیاں پرگٹائی۔ پر م پُرکھ دی اِکو دس کے تدبیر، تبدیلی وِچ ویکھاں جگت لوکائی۔ بھگت سہیلا کوئی رہے نہ دلگیر، امرت بخش کے ٹھنڈا نیر، اگنی اگ دیواں بُجھائی۔ مُجّت وِچ دیواں دھیر، پیار وِچ ناتا اِک رکھائی۔ گرکھ سنت سہیلے سجن سچ دُلا رے بنا عزیز، پریتم دُھر دے نال ملائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان، سب دی آسا منسا پوری کرے اُمید، نراسا رہن کوئے نہ پائی۔

* ۱۱ چیت شہنشاہی سمت ۲ سنت سنگھ دے گرہ اِٹارسی مدھ پردیش *

جن بھگتاں بھگتی کرے منظور، منظوری اپنے ہتھ رکھائیندا۔ دیاکما کے حاضر حضور، حاضر ہو کے ویکھ دکھائیندا۔ جگت دُکھڑے وِچ رہن نہ دیوے مجبور، مجبُوب اپنا رنگ رنگائیندا۔ چرن پریتی بنا سچا مزدور، مُشقت اپنی جھولی پائیندا۔ بھگت اُدھارنا پر بھ دا آد جگادی دستور، مہروان سر اپنا ہتھ رکھائیندا۔ سچ پریم وِچ ہو مشکور، مُشکل اگلی آپ کٹائیندا۔ بنا چند توں دے کے نور، اندھ اندھیر گوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیندا۔ جن بھگت جگ کٹے دلدر، دلدری رہن کوئے نہ پائی۔ دیاوان ہو کے آیا ایدھر، پُرکھ ابناشی ویس وٹائی۔ دے وڈیائی وانگ بدر، بدھ اپنی نال ترائی۔ ہوئے سہائی جاوے جدھر، یتھارتھ دیوے مان وڈیائی۔ پُرکھ اکال بن کے دُھر دا پتر، پسر پسران دا لیکھا دے مُکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائی۔ جن بھگتاں رہن نہ دیوے دُکھ، دُکھیاں درد مٹائیندا۔ سچ سوامی دیونہارا سکھ، سکھ نرنتر اِک پرگٹائیندا۔ جنم کرم دی رہے کوئی نہ بھکھ، نام بھنڈارا جھولی پائیندا۔ کرپا کر ابناشی اچت، چاروں کُنٹ رنگ رنگائیندا۔ سنت سہیلا بنا کے اپناست، جگت اپرادھاں وچوں باہر کڈھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان، کھیل کرے کچھ دا کچھ، قسمت دی قسم کرماں وچوں باہر رکھائیندا۔

* ۱۱ چیت شہنشاہی سمت ۲ منگل سنگھ دے گرہ بھپال سدھ پردیش *

جن بھگتاں ملے مان اگتا مفت، کرتا پُرکھ کرتا قیمت نہ کوئے لگایا۔ سچ فرمان دُھر سندیشہ اگئی دھار دیوے دُست، جگت وِ دیا اکھرنڈ نہ کوئے ونڈایا۔ من واسنا کوڑی کریا کلجک رین اندھیری رہے نہ کوئے سُست، نرگن نوری جوتی چند سچ پرکاش کرے رُشانیا۔ مہروان ہو کے محبوب مُجبت وِچ ہتھ رکھے اُپر پُشت، پرتپالک ہو کے اپنی دیا کمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بخشنہار اک سرنایا۔ جن بھگتاں دیوے پرم پُرکھ پرماتم نام انملا، دست امولک کایا گوک آپ لکایا۔ بھاگ لگائے ساڈھے تن ہتھ منار کایا کلا، کلمیاں دامالک دُھر دانمہ حق اک درڑایا۔ بھيو گھلائے دیا کمائے حکم جنائے صلح کلا، صاحب سوامی انترجامی دُھر دی بانی اگئی ناد جنایا۔ چرن دوار بن بھکھار در درویش جو آئے بھلا، اُھل گردیو پاربرہم پت پر میثور دیناں بندو ہوئے آپ سہایا۔ سنت سہیلا گرکھ سجن میت چار جگ لوک مات کدے نہ رلا، مانک موتی دُھر دا ہیرا ہر ہردے اندر وڑ کے کرے صفایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن لیکھا لیکھے پانیا۔ جن بھگت سدا تلگے گھر اگم، جتھے وجے اک ودھایا۔ بن رسنا جہوا پتی دند ہووے دھن دھن دھن، بن ڈھولے گیت ست سچ شنوایا۔ ہووے پرکاش بن سورج چن، جلوہ جوت نور رُشانیا۔ تت وکار نہ دسے تن، بے پرواہ اپنا کھیل وکھایا۔ پاربرہم پت پر میثور سری بھگون، بھگت بھگونت اپنے وِچ سہایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر ساجن ویکھ وکھایا۔ جن بھگتاں دیوے ایتکارا اک پیار، اپر مپر سوامی دیا کمایا۔ بنا اکھاں نیتز لوچن درس دیوے دیدار، نرگن نور جوت رُشانیا۔ بھاگ لگائے محل اٹل اُچ منار، محبوب مُجبت وِچ اپنا پڑدا دئے اُٹھایا۔ سبکھنڈ نو اسی پُرکھ ابناشی اک اکلا پاوے سار، اکل کل دھاری جوت اُجیاری پڑدیاں وچوں پڑدا لئے اُٹھایا۔ جس نوں لہجہ دے گئے جگ چار، سو کھیل کرے کرتار، قدرت دا قادر سرشی دا مالک درشی دا پالک، پروردگار پردہ نشین پردہ دئے اُٹھایا۔ جن بھگتاں دیوے نام کُفتار، دو جہاناں کرے نہ کوئے تکرار، صفتی صفت کرے اظہار، پاوے کوئے انت نہ پاراوار، بے پرواہ اپنا حکم ورتایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھلے ساچا ہر، ہر ہردا ویکھے تھاواں تھانیا۔ جن بھگتاں پر بھ دیونہارا سچ دلاسا، اندر وڑ کے مندر چڑھ کے حق حقیقت آپ جنایا۔ چرن

پریتی دُھر دی ریتی بن مندر مسیتی دیوے اک بھروسا، آتم پر ماتم پار برہم برہم اپنا رنگ رنگایا۔ کایا چولی کایا مائی ساڈھے تن ہتھ رنگ چاڑھے اگم
 میٹھی، ایٹھے اوتھے دو جہان، بنا نشان ویکھنہار سری بھگوان، بھگون اپنے رنگ رنگایا۔ انتر دھار کر پیار پر م پُرکھ پر ماتم آتم دسے اک پریتی، پریتوان
 پریتم پر تیندھ ہو کے اپنا بھیسو گھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سہیلا اک اکیلا اکو رنگ رنگائے گروگر چیل، چیل
 گر اپنا تھکم ورتایا۔ جن بھگت تیرا مندر محل اٹل ویکھے اک محبوب، اینکارا دیا کمایا۔ لیکھا جانے عرش اُپر سچ عروج، بے پرواہ دیا کمایا۔ تیری منزل حق
 جھگڑا رہے نہ دُوج، واحد دیونہار سرنایا۔ سو صاحب سوامی کلجگ انت سری بھگونت حق دامالک ہو موجود، سنت سہیلے رہیا جگایا۔ جس دی ایٹھے اوتھے دو
 جہان چوڈاں لوک چوڈاں طبق چوڈاں و دیا وچ سمجھ سکیا نہ کوئے حدود، انت کہہ کے انت نہ کوئے گایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر،
 نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کلجگ کوڑی کرپا چار ورن اٹھاراں برن وچوں کر نہارا نیست و نابود، نج آتم پر ماتم نجاند پرمانند گرگھساں
 اندر کایا مندر، ساڈھے تن ہتھ گرہ گرہ دیوے پرگٹایا۔

* ۱۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ گرانام سنگھ دے گرہ بھپال مدھیا پردیش *

جن بھگتاں امرت آتم نام دیوے سائیک ست، ست ستوادی ست پُرکھ نرنجن اپنی دیا کمایا۔ بودھ اگادھ شبد اناد دُھن آتمک راگ سنا کے
 پرگٹاوے اگمی مت، برہم مت بن و دیا اکھ دے پڑھایا۔ اپ تیج وائے پر تھی آکاش منمت بُدھ جھگڑا رہے نہ کوئی تت، بھیسو ابھیدا اچھل اچھیدا بن چار
 ویداں اپنا دے جنایا۔ دھیرج دھرم سنتو کھ بخشے ست، کرے کھیل اکھنا اکھ، اکھ اگوچر اگم اتھاہ بے پرواہ بے پرواہی وچ دیا کمایا۔ توں میرا میں تیرا
 آتم پر ماتم نرگن سرگن ناتا جڑے سچ، دئی دویت کوڑی کرپا مایا متا موہ وکار ہنکار وچوں باہر کڈھایا۔ نج نیز لوچن نین پر م پُرکھ پر ماتم کھولے اکھ، ہر جن
 انتر انتر جائے وس، واسطہ وابستہ ہو کے اپنے نال جڑایا۔ کوڑ گڑیاں نو دوار جگت واسنا پچھلا پنڈھ مکے حد، حد حدود حق محبوب پار برہم پت پر میثور مقامے

حق سچھنڈ دوار اک جنایا۔ دُھن آتمک راگ سنائے تال اگئی ند، رسنا جہوا مٹی دند بُدھی ڈھولانہ کوئے گایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر گھٹ ویکھے چائیں چائیا۔ جن بھگت پر بھ دیونہارا سچ بھراسا، بھانڈا بھرم بھو کایا مائی اندر دے تڑایا۔ جگ جنم دی کرم دی پوری کرے آسا، ترشنا ترکھا مایا ممتا موہ دے چُکایا۔ ساچے منڈل ساڈھے تن ہتھ سریر سرتی شبدی گوپی کاہن مل کے پاوے راسا، نام شبدی دُھر دا راگ ویراگی ہو کے آپ الاپیا۔ نج گھر نج گرہ نج آتم کر کے واسا، نرمل نور جوت جوت پرکاشا، اندھ اگیان سری بھگوان اندھیرا انتر دے مُکایا۔ مانس جنم لکھ چوراسی وچوں کرے رہ راسا، انتم توڑنہارا جم کی پھاسا، فیصلہ حق حقیقت اکو اک جنایا۔ سنت سہیلا اک اکیلا جگ چوکڑی جن بھگتاں بن کے داسی داسا، پُرکھ ابناشا شاہو شاباسا، مہر نظر بے نظیر اپنی اک اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پورا کرے جنم جنم دا گھاٹا، اگلی منزل پنہدہ مُکاوے واٹا، چرن کول جوڑ کے سچا ناتا، نرائن نر نور اپنے وچ ملایا۔

* ۱۳ چیت شہنشاہی سمت ۲ کیشن چند نارنگ دے نال نرنکاری سٹور کوآپریٹو دلی - ۹ *

ایکنکار نرنکار سنگر جس نوں دیوے سچی اشیرواد، ایکا وار اک اکلا اپنی دیا کمایا۔ ست وستو سچ گھر کایا مندر ساچے اندر کدی نہ ہوئے برباد، نشٹ روپ نہ کوئے دکھایا۔ نام ندھان مہروان جس انتر آتم پر ماتم ہو کے دیوے اپنی یاد، من واسنا جگت مایا وچ وِسر کدے نہ جائیا۔ پریم پیار سچ مُجبت وچ محبوب وجائے اپنا اگئی ناد، دُھن آتمک انحد ناد ناد شنوایا۔ بن رسنا جہوا مٹی دند دیوے سچ سواد، من مت بُدھ سکے نہ کوئے بدلایا۔ دُھر دی وست بنا ہتھ دست دیوے داتا داتار، شاہ نواب شہنشاہ شاہ پاتشاہ پاربرہم پت پر میشور پروردگار سانجھیاں جلوہ گر آپ ورتایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ اشیرواد جس نوں دیوے ساچے گھر، سو دُوبے در منگن کدے نہ جائیا۔ ساچی اشیرواد مل جائے وچ جگ، جگ جیون داتا دیوے مان وڈیایا۔ مایا ممتا موہ ترشنا کوڑی کرپا سڑے نہ وچ اگت، ہوئے ہنگتا روگ نہ کوئے ستایا۔ صاحب سوامی انترجامی نرگن نر اکار جوت سرُپ درشن کرے اُپر شاہ

رگ، نو نو چار لیکھا رہے نہ رایا۔ بن مکے کعبے ساچے حجرے مقامے حق مرید مرشد کراوے اپنا حج، محو محبوب محبت و بیچ ملائیا۔ نام ندھان ست ستواد شبد
 اگئی سنائے ند، سرتی سستی لئے اٹھائیا۔ سو گرگھ گر سیکھ سنت بھگت ہر جن اکو ڈھولا اکو گیت اکو نغمہ اکو نام اکو کلمہ گاؤن دھر داسد، چھند اکو اک سنائیا۔ جو
 پورے سنگر دی شبد ڈوری اندر گیا بچھ، من واسنا و بیچ چار کنت دہ دشانٹھ نٹھ کوئے نہ جائیا۔ پورا مہاپرش جس دے اندر جاوے وس، نچھر جھرنا امرت
 دیوے رس، جوتی جوت کرے پرکاش، اندھ اندھیر کرے وناش، اندر باہر گپت ظاہر رکھے نو اس، سواس سواس اکو نام جنائیا۔ آتم پر ماتم پر م پرکھ کدے
 ٹٹن نہ دیوے ساتھ، کرپا کرے پرکھ سمراتھ، اشیرواد وچوں اثر کن و بیچ کدے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن دیوے اپنی
 اشیرواد، تس دین مذہب ذات پات ورن گوت اوچ نیچ کھتری براہمن شودر ویش کلمہ کلام صفتی نام وچوں کرے آزاد، اکو گرہ اکو مندر اکو گھر اکو مرید اکو
 مرشد اکو راہ اکو منزل اک دوارا سبھے دے دکھائیا۔

* ۱۴ چیت شہنشاہی سمت ۲ ہر بھجن سنگھ دے گرہ پنڈ رڑکا کلاں ضلع جالندھر *

جن بھگت تیری اچھیا پوری، آسا نسا اپنا رنگ رنگائیا۔ جگ جنم کرم دی لیکھے لائے مزدوری، سیوا سیوک دے وڈیائیا۔ کوڑی کرپا جگت واسنا دور
 کرائے نال چرن دھوڑی، ٹکا مستک اک رمانیا۔ زرگن جوت پرکاش کرے اگئی نوری، اندھ اگیان دیوے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 بخشنہار سچی سرنائیا۔ جن بھگت تیری جگ جگ اچھا، پر بھ میلا سہج سبھائیا۔ جگ چوکڑی لیکھا جانے دھر دا لکھا، بن اکھراں کر پڑھائیا۔ کرم کرم دا جھولی
 پائے حصہ، شاہ پاتشاہ شہنشاہیا۔ دھر فرمان سری بھگوان جو قلم شاہی بن اکھ لکھا، بھوکھت و بیچ ایشٹ دے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جن بھگت آسا نسا پوری کرے منگ، دوجے در منگن نہ جائیا۔ نام ندھان سری بھگوان کایا مندر اندر چاڑھے رنگ، اگم اگمرا
 آپ رنگائیا۔ دھر درگا ہی سچا دیوے آتم پر ماتم سنگ، جگتی جگت نہ ہوئے جدائیا۔ بن تال تلواڑے وجائے اپنا مردنگ، ناد انادی انحد راگ سنائیا۔ بھو

گھلائے پاربرہم برہم ہنگ، پت پر میثور اپنا پڑدا دئے اٹھایا۔ کرنی دا کرتا مائس پورا کرے کم، نہکرمی ہو کے کرم کانڈ دئے مکایا۔ وست امولک نام پدارتھ دیوے سچا دھن، بے پرواہ اپنی دات ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا چاڑھ اکو چند، اندھ اندھیرا دئے گوائیا۔ جن بھگت تیرا لیکھ لکھے بن شاہی قلم دوات، دُھر دا حکم اک جنایا۔ سچ پریتی جوڑ کے زرگن سرگن نات، میلا میلے دُھر درگاہیا۔ جھگڑا مُکا کے وچھوڑے والی ذات، آتم پر ماتم سنگ نبھایا۔ لیکھے لاوے سہنجی رات، رت رتڑی وچوں بدلایا۔ لیکھا دیونہارا آد، انت اپنے وچ سمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکرنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہوئے سہائی لوک مات، اگلا سنگ سگی ہو کے توڑ نبھایا۔

* ۱۵ چیت شہنشاہی سمت ۲ ہرچرن سنگھ دے گرہ دھیر پڑ دلی * *

بھگت ادھاری سدا چوہ جگی، جگ کرتا دیا کمائندا۔ سد بھاگ لگاؤندا رہے کایا مائی جھگی، گرہ مندر آپ سہائندا۔ انتر واسنا رہن نہ دیوے دوجی، اینکارا ایک رنگ رنگائندا۔ نرمل پوتر بیک کرے بدھی، گیان دھیان وچ بدلایندا۔ شبدی رمز لگائے گجھی، سوئی سرتی آپ اٹھائندا۔ دھار رہے نہ مول لگی، پڑدا اوہلا آپ اٹھائندا۔ جگت کریا وچ رہے نہ دُکھی، دیناں اتھناں درد گوائندا۔ اُجل کر کے مات لکھی، کھڑا صفت صلاح صلاحندا۔ منزل کر کے اُچی، جگت دواویوں باہر کڈھائندا۔ آتما کر کے سچی، اپنے نال ملایندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائندا۔ بھگت سہیلا سدا جگ چار، چوکر اپنی دیا کمایا۔ ویکھے وگسے پاوے سار، ویکھنہار بے پرواہیا۔ وست امولک دیوے اپرا پار، پاربرہم پر بھ آپ ورتایا۔ چرن پریتی بخش کے اک ادھار، عادت کوڑی دئے بدلایا۔ گرہ مندر کھول کواڑ، پڑدا اوہلا دئے چکایا۔ اگنی میٹ کے تسی ہاڑھ، بوند سوانتی کھ چوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست بخش کے پریم پیار، پریم ہو کے دُھر دا پتہ دئے سمجھایا۔ جن بھگتاں ملدا رہے سدا سہیلا، سچ سوامی دیا کمایا۔ نظر آؤندا رہے اک اکیلا، اینکار وڈ وڈیایا۔ مان دیندا رہے گرو گرو چیل، چیل گرو ہوئے سہایا۔ سہاؤندا رہے بھگتاں انتر سہنجنا ویلا، وقت نال دیا کمایا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ جن بھگتاں دسدا رہیا عبادت، کلمہ دُھر دا اک جنائیا۔ جگت سماج وچوں بدلا آیا عادت، اگلا پڑدا آپ اٹھائیا۔ ناتا تڑاؤندا رہیا نندک ساقط، سگلا اپنا سنگ بنائیا۔ نرگن ہو کے کردا رہیا حفاظت، چاروں گنٹ ویکھ وکھائیا۔ من واسنا میٹدا رہیا سازش، سرتی اپنے نال جڑائیا۔ امرت میگھ برسدا رہیا بارش، بوند سوانتی آپ چوائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت جن بھگتاں دی کرن آیا آپ سفارش، دوجا وچولا نہ کوئے جنائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دھیرج نال دیوے سچ دوارے دی سچی ڈھارس، ڈھاہ ڈھیری گرگھ خاک نہ کوئے بنائیا۔

* ۱۶ چیت شہنشاہی سمت ۲ درشن سنگھ دے گرہ دھیر پڑی * *

جن بھگتاں پورب لہنا دُھر دا بھاؤ، بھگتی بھگتاں وچوں پرگٹائیا۔ اکو سمرن پڑکھ ابناشی ساچا ناؤں، نر نرکار نرکار اک منائیا۔ چرن کول صاحب سوامی لاگن پاؤں، پوتر پُنت اپنا آپ بنائیا۔ ایکا ویکھن پتا ماؤں، سدا سہیلا شہنشاہیا۔ جو دیونہارا ٹھنڈی چھاؤں، سمرتھ پڑکھ بے پرواہیا۔ کلجگ انت کرن آئے نیاؤں، نیا نوکا ویکھے جگت لوکائیا۔ پڑدا لاہوے مندر اندر ساچے گاؤں، گہر گسپھر ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جس نوں آد جگاد جگ چوکڑی جن بھگت ملن داچاؤ، چاؤ گھنیرا اکو اک درڑائیا۔ بھگت سہیلے گرگھ سجن پھڑ کے باہوں، پاربرہم برہم لیکھا دئے چکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مالک ہو کے دُھر دا شاہو، شاہی دُرمت میل دئے دھوائیا۔ جن بھگتاں جگ چوکڑی اگئی دسدا رہے جگتی، جگ جیون داتا دیا کمائیا۔ سدھی اپنے نال میدا رہے سرتی، سٹی لوک مات اٹھائیا۔ دھار دسدا رہے آد جگادی دُھر دی، دُھر مستک لیکھا دئے پرگٹائیا۔ مہما اکھ اگادھ بودھ جناؤندا رہے ساچے سنگر دی، جو ست ستوادی شبد انادی نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وکھاونہارا ساچا گھر، گرہ مندر اک درسائیا۔ جن بھگتاں جگ چوکڑی دیندا آیا درس، دیناں انا تھاں دیا کمائیا۔ جنم کرم دی میٹدا آیا حرص، ہوس جگت والی بھجائیا۔ مہروان ہو کے سرگن اُتے کردا آیا ترس، نرگن ہو کے اٹھ کھلایا۔ جن بھگت پیار مُجت وچ پین نہ دیوے فرق، فرقے داری وچوں باہر کڈھائیا۔ جگت جنجالا کر کے ترک، ثرت اپنا رنگ چڑھائیا۔ سچ دوار

دس کے اُپر عرش، عیش و عشرت اک سمجھایا۔ بھیو ابھیدا کھول کے آپ اسپرج، اچرج لپلا دئے دکھایا۔ جتھے اِکوشدی شیر رہیا گرج، غرض اور نہ
 کوئے جنایا۔ گر اوتار پیغمبر بھے وچ کردے عرض، بنیتی سچ سنایا۔ کلج کوڑی کریا پر بھو لوک مات پئے مرض، سچ طیب نظر کوئے نہ آئی۔ نورانی
 چہرے ہوئے زرد، جگت زاویئے وچوں باہر نہ کوئے کڈھایا۔ جس بدھ ساڈی پھول لئی فرد، پڑدا لیا اُٹھایا۔ جن بھگتاں نال ونڈ اپنا درد، دین دیال دیا
 کمایا۔ کلج کوڑی شرع چھری رہن نہ دئے کرد، قدرت دے مالک تیرے ہتھ وڈیایا۔ جو دھاسور پیر مردانہ تُوں آد جگادی اِکو مرد، دوجی مدد دی لوڑ
 رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا دے بنایا۔ جن بھگتاں جگ جگ سناؤندا رہیا ڈھولا، بن اکھراں کر پڑھایا۔ سناؤندا
 رہیا سوہلا، دُھر دا سھم جنایا۔ چکاؤندا رہیا اوہلا، پڑدا آپ اُٹھایا۔ پڑھاؤندا رہیا بولا، تُوں میرا میں تیرا دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ بندا رہیا وچولا، نرگن
 سرگن جوڑ جڑانیا۔ اکھوؤندا رہیا مولا، ہر گھٹ رمیا بے پرواہیا۔ بنیا رہیا بھولا، بھاؤ بھگتاں آپ درڑانیا۔ کلج انت سری بھگونت جو سچ دوارا کھولا، خالق
 خلق دے درڑانیا۔ من واسنا کم نہ آوے رولا، رونق ہووے آتم پر ماتم مل کے گھر و جدی رہے ودھایا۔ لکھ جوڑا سی جو جنت سب نوں چھڈنا پئے چولا،
 چولی تن ماٹی خاک نہ کوئے ہنڈھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جن ساچے آپ ترانیا۔ جن بھگتاں سدا ملدا رہیا
 جگدیش، جگدیش ہو کے ویکھ دکھائیندا۔ دُھر دا کلمہ نام دسدا رہیا حدیث، حضرت ہو کے آپ پڑھائیندا۔ نام ندھان دسدا رہیا گیت، دُھر داراگ آپ
 صلاحندا۔ من منوآ بدلا رہیا نیت، نیتوان رنگ رنگائیندا۔ سدا وسدا رہیا چیت، جگ وچھڑے میل ملائیندا۔ بھگت بھگوان سدا مان دارا رہیا پریت، پریت
 ہو کے جوڑ جڑائیندا۔ ساچا مارگ دس کے ٹھانڈا سیت، اگنی تت تت وچوں بدلائیندا۔ جھگڑا مُکا کے اوچ نیچ، راؤ رنگاں اِکو گھر دکھائیندا۔ کلج انت سری
 بھگونت جن بھگت دوارپوں بھگھاری ہو کے منگے بھیکھ، بھجھیا لے کے خوشی منائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر،
 مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سنت سہیلے بنا عزیز، عظیم اعظم اپنے رنگ رنگائیندا۔

* ۱۹ چیت شہنشاہی سمت ۲ گردِ درشن کور سکھونت کور محلہ جٹ پُرا کپور تھلا *

سنگر دھار امرت دُدھ، مٹھارس نہ کوئے جنائیندا۔ جن بھگتاں کرے نرمل بُدھ، وویک وویکی آپ بنائیندا۔ پورب جنم دی ہووے سُدھ، مانس جنم آتم پر ماتم رنگ چڑھائیندا۔ من واسنا کوڑی کریا کرے نہ یُدھ، جگت وکارا موہ مٹائیندا۔ آتم پر ماتم سچ پریم بخش کے سُدھ، ودی سُدی ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ کلجگ دھار بدل کے پھیر رُڑی آون لگی سَتجگ، جگ تریتا دوپر کلجگ اپنا پنڈھ مٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ دُدھ کہے میں امیوں رس امرت سیر، سر سرور وچوں ہتھ کسے نہ آئیآ۔ میرا داتا پُرکھ اکال گہر گمبھیر بے نظیر، نر نرائن وڈی وڈیائیآ۔ جو مہر نظر نال جن بھگتاں انتر آتم بدل دیوے تاثیر، لاقصویر جلوہ نور نورانہ کر رُشنائیآ۔ پھڑ کے چوٹی چاڑھے منزل حق اخیر، کوڑی کریا پنڈھ مٹائیآ۔ سچ پیار حق مَجبت دے کے اکو دھیر، دھرم دھرواس آپ بندھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جنم جنم دی کٹ لکیر، فقرہ اکو اک دئے سمجھائیآ۔ دُدھ کہے میرا اوس دے نال ہون لگا ملاپ، جس نوں دہریاں اندر سارے رہے گائیآ۔ گر اوتار پینغمبر بھگت صوفی جس داد سدے گئے بھوکھت واک، واقف کار انتر آتم بے پرواہیا۔ بخشنہارا سچ سوغات، نام اگمی دیوے دات، کایا ماٹی ہائی سرگن نرگن جھولی آپ بھرائیآ۔ جن بھگتاں میٹنہار اندھیری رات، دیونہارا امرت بوند سوانت، بودھ اگادھ دس اگمی گاتھ، کرے سچ پڑھائیآ۔ اوہ صاحب سوامی انتر جامی پت پر میثور کملاپات، دیونہار سچی وڈیائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لہنا جنم کرم لیکھا دیونہارا ساکھیات، پڑدا اوہلا رہن کوئی نہ پائیآ۔ دُدھ کہے میٹوں یاد آئی دادو والی گاتھا، گو بند رہیا سمجھائیآ۔ جس نے بھریا حق گلاسا، جام حقیقی رہیا دکھائیآ۔ نیترو کے کہا میں کس بوند داپیاسا، جس نوں چاترک سمجھے کوئے نہ رائیآ۔ گو بند کہا سن اگمی باتا، دُھر فرمان دیاں درڑائیآ۔ جس ویلے کلجگ انت ہووے اندھیری راتا، ساچا چند نہ کوئے رُشنائیآ۔ گر اوتار پینغمبراں بچھے کوئے نہ واتا، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن سارے دین دُہائیآ۔ اوس ویلے نرگن نرویر نرکار نرنگن جوت کرے پرکاشا، پاربرہم پت پر میثور اپنا روپ دھرائیآ۔ بھگت بھگوانا کھیلے لوک مات تماشا، جگت جگت اپنے ہتھ رکھائیآ۔ باون دی یاد رکھے گاتھا، بل دا لہنا دئے دُہرائیآ۔ بچیاں دا بچھلا دیوے باقا، حساب اپنے ہتھ رکھائیآ۔ پہلی

دھار بن کے ان داتا، دوجی وار بھوگ لگائے اوس گلاسا، جس نال بھگتاں دی بُجھے پیاسا، گرکھاں دی پورن ہووے آسا، توں میرا میں تیرا چلدار ہے
سواسا، چرن پریتی بنیا رہے بھرواسا، بھاؤ بھو اکو دئے سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، پورب لیکھا لیکھے وچوں بھوکھت
نال ملایا۔

* ۱۹ چیت شہنشاہی سمت ۲ گر بجن سنگھ دے گرہ پنڈ احمد پُر ضلع کپور تھلا * *

چیت کہے میں کرن آیا آداب، ادب وچ سیس نوایا۔ جلوہ تک محراب، محبوب ویکھ بے پرواہیا۔ جو بھگتاں دیوے خطاب، مخاطب ہو کے رہیا
سناپا۔ حقیقت والا حق جناب، ظاہر ظہور نور خدایا۔ حق نو اسی اکو واحد، واہوا اپنی کار کماپا۔ نام ندھانا کر عنایت، علم اکو اک جنایا۔ آتم پر ماتم سچ
شریعت، شریعت اور نہ کوئے دکھایا۔ سچکھنڈ دوارے کرنی اک رہیائش، دھام اکو اک سمجھایا۔ جس دی کر سکیا نہ کوئے پپائش، پپانہ ناپ نہ کوئے بناپا۔
دھر داسندیشہ دیوے سچ ہدایت، حاضر حضور کرے پڑھایا۔ جن بھگتو ایٹھے اتھے تہاڈی کراں حمایت، ہم سا جن ہو کے ویکھ دکھایا۔ محبت وچ کراں
اشاعت، اطلاع دیواں تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر فرمانا اک درڈایا۔ چیت کہے میں کرن آیا نمسکار، نمو نمو سیس
جھکایا۔ ڈنڈاوت کراں بارمبار، بنیتی اک سناپا۔ پر م پرکھ میت مرار، پاربر ہم تیری سچ سرنایا۔ جن بھگتاں کریں پیار، پریتم ہو کے میل ملایا۔ دکھیاں دا
دلدار، دردیاں دردی ہو کے درد اپنی جھولی پاپا۔ شبد اگمی کرے گفتار، کُفت شنید اک پڑھایا۔ نظر نہ آوے جگت نیز وچ سنسار، سنساری سمجھ نہ کوئے
رکھایا۔ تیرا محل اٹل اُچ منار، محبوب ہو کے وسیں بے پرواہیا۔ نو نو چار بچھوں آئی وار، وارتا بچھلی رہے نہ راپا۔ ست ستوادی شبد انادی بخش دے
دھار، دھرنی دھرت دھول دئے ڈھاپا۔ گر اوتار پیغمبر تیرے آگیا کار، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ کچھ لہنا دینا پچھلا قول یاد کر جھہار، جوگی جو گیشتر دین
گواہیا۔ تیتوں سجدہ استغفار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ چیت کہے میں کرن آیا بندن، بھجیا واہو داہیا۔ مستک ککا

دھوڑی لا کے چندن، چند چاندنا کراں رُشانیا۔ جن بھگتاں دسّ کے اک اندن، اند پرمانند دیاں جنایا۔ لکھ چوراسی کٹو بندھن، جم کی پھاسی رہے نہ رانیا۔ دُوبے در نہ جانیو منگن، دیونہرا بے پرواہیا۔ جس دا گھلا سدا انگن، دو جہان دسن چائیں چانیا۔ نام ندھان سری بھگوان چاڑھے اپنی رنگن، رنگ رنگیلا شہنشاہیا۔ جو تہاڈے کایا مندر اندر آیا لکھن، بن پوڑی ڈنڈے اپنا قدم لگانیا۔ نام پدارتھ آیا ونڈن، دُھر دی وست جھولی پانیا۔ جن بھگتو جنم کرم دیاں وچھڑیاں آیا سدن، سدھنے توں آگے لیکھا تہاڈا دئے رکھانیا۔ لیکھے لا کے کایا مائی بدن، بدیاں توں لئے بچانیا۔ جیہڑا ہتھ نہ آیا کوٹن کوٹ کیتیاں یتن، یتھارتھ تہاڈا لیکھا دئے چکانیا۔ جن بھگتو تہانوں رہن نہ دیوے بے وطن، وطن دے مالک گھر ٹھانڈے دئے بنانیا۔ سانجھا دسّ کے اکو اپنا پتن، نام بیڈے دئے چڑھانیا۔ جگ جنم دے لیکھے کارن تہاڈا پدارتھ آیا چکھن، چیکا زبان نہ کوئے رکھانیا۔ بنا اکھاں توں آیا تگن، دوئے لوچن جگت نہ کوئے کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لکھ چوراسی وچوں وروں کے کھن، قیمت اپنے گھر چکانیا۔

* ۲۰ چیت شہنشاہی سمت ۲ گرگھ سنگھ دے گرہ پنڈ احمد پُر ضلع کپورتھلا *

سری بھگوان کہے جن بھگتاں دسّ کے نراکھر اپنا اوڑا، اوڑک لیکھا دیاں مکانیا۔ بنا لاری نام اگما رنگ چاڑھاں گوڑھا، گرگھ وچ اتر کدے نہ جانیا۔ چتر سنگھ بناواں مہروان ہو کے موڑھا، مُردیاں مُرشد ہو کے لواں اٹھانیا۔ سرگن چرن پریتی مستک دیواں دھوڑا، دھوڑ نرگن دھار چھہانیا۔ من واسناتا توڑاں کوڑا، کُٹب جھوٹھ دیاں چھڈانیا۔ پورب جنم دا لہنا دینا کراں پورا، پورن پریشور ہو کے ہوواں سہانیا۔ ہر بھگت دُوبے گرہ بنے نہ کوئے مزدورا، مانگت ہو کے جھولی کوئے نہ ڈاپیا۔ نام خُماری بخشاں سچ سرورا، سمرن اکو اک سمجھانیا۔ سچ پرکاش دے کے نورا، نرگن جوت کراں رُشانیا۔ مانس جنم رہن نہ دیواں ادھورا، حاضر ہو کے پار لنگھانیا۔ جن بھگت کھل لہاؤنی نہ پئے وانگ منصورا، مُشکل اگلی آپ چکانیا۔ موئے وانگ ڈگنا نہ پئے اُتے کوہ طورا، قُدرت دا مالک کایا قُطے وچ اپنا جوڑ جڑانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھانیا۔ پُرکھ اکال کہے جس نرگن دھار پڑھیا اوڑا اکھر،

آخر اپنے وچ ملائیا۔ بنا پوڑی ڈنڈے چڑھ کے سخر، ساکھیات اپنا درس دکھائیا۔ جنم کرم آون جاون لکھ چوڑاسی مٹا کے فکر، فقرہ اکو دیاں سنائیا۔ دُھر دا رس دیواں امرت دھار نجھر، نج نیز کر رُشنائیا۔ جس درس نوں تڑپدا رہیا بدر، بدھ نال ستمکھ ہو کے رہیا دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشہار سچی سرنائیا۔ سری بھگوان کہے جن بھگت اکو اک نرگن اوڑے نال کرے پیار، پر م پُرکھ پر ماتم دیونہار سچی سرنائیا۔ بنا اکھراں توں میلا ہندا رہے نال نرکار، نرگن اپنی دھار وچ سمائیا۔ جس دیاں صفتاں کردے رہے سدا جگ چار، چوکڑی پاٹھشالا وچ گرائیا۔ سجدیاں وچ سر نو اوڈندے رہے اُپر مزار، نیتز نیناں نیر وہائیا۔ کہندے رہے صفتاں وچ سانجھیاں، کعبیاں دا مالک خلق دا خالق جلوہ نور خدائیا۔ جس دا سدا سدا انت بنیا رہیا بے اعتبار، بے اعتباری لوک مات نہ کوئے رکھائیا۔ اوہ بھگتاں پیتا پرگٹ ہو کے ویکھے ٹھانڈا دربار، در دروازہ اک سہائیا۔ ست ورتارا بن کے دیوے اک بھنڈار، بھنڈی ور بھنڈی دئے چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی سرجنہار، ست سوامی انترجامی گن ندھان گن اپنا بھگتاں جھولی پائیا۔

* ۲۰ چیت شہنشاہی سمت ۲ پھمن سنگھ دے گرہ احمد پُر ضلع کپورتھلا *

سری بھگوان کہے نرگن اوڑے دا سمجھے نہ کوئے آکار، اونکار صفت وچ صلاحیا۔ جس دھار وچوں نکل کے دھار، دُھر دا حکم سدا ورتائیا۔ اوہ لیکھ لکھن توں باہر، قلم شاہی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ اوس دا حکم سُنڈے رہے گر اوتار، پیغمبر کلمہ نام خدائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال اپنے انتر رکھی سنبھال، باہر روپ رنگ نہ کوئے دکھائیا۔ جگ چوکڑی سنجگ تریتا دواپر کلجگ کھوج وچ کردے گئے بھال، خود وچوں خدی نہ جگت مٹائیا۔ کسے دا حل نہ ہويا انتر سوال، سوال جواب وچ نرگن سرگن کھیل دکھائیا۔ صفتاں والا شاستر دین احوال، جیکاریاں والے ڈھولے گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا بھيو اپنے وچ چھپائیا۔ سری بھگوان کہے نرگن اوڑے دی پائی کسے نہ سار، سرب ویاپی پڑدا نہ کوئے اٹھائیا۔ کاغذ قلم لکھ لکھ گئے ہار، شاہی رو رو

دے دُہائیا۔ جس دانت نہ پاراوار، بے انت بے پرواہیا۔ اوہ سکھیا دے سکھال، نرگن سرگن کر پڑھائیا۔ جگ چوکڑی دو جہاناں دکھری رکھ کے چال، چار کُنٹ دہ دشا اپنا پھیرا پائیا۔ جس دا حکم بے مثال، وشال جس دی دھار نظری آئی۔ ڈھولا گائے کوئے نہ قوال، راگ ناد نہ کوئے شنوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا اپنے وچ رکھائیا۔ سري بھگوان کہے نرگن اوڑے دا بے کوئی سمجھ لیند اراز، اشارہ دُھر دا اک جنائیا۔ جھگڑا رہندا نہ پوجا پاٹھ نماز، سمرن جگت نہ کوئے دکھائیا۔ پینڈا مک جاندا پر تھی آکاش، سادھیاں والی سُن نہ کوئے وڈیائیا۔ بن دیا باتی سدا ہندا رہے پرکاش، نرگن نور نور رُشنائیا۔ جگ چوکڑی بچھوں کوٹاں وچوں جن بھگتاں ملدی ایہہ دات، لکھ چوڑا سی پڑھ پڑھ تھکے مات لوکائیا۔ جنہاں دے انتر نرتر ہو کے نرُور کرے نواس، آسن سنگھاسن اک سہائیا۔ سدا سہیلا بن کے وسے پاس، کروٹ پاسا اپنا لئے بدلایا۔ اوہناں پڑھن لکھن دی رہے کوئی نہ خواہش، منسا منسا وچوں پور دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دیاوان ہو کے دیا کرے ساکھیاں، صاحب ہو کے سب اپنا آپ بنایا۔

* ۲۰ چیت شہنشاہی سمت ۲ گر بچن کور دے گرہ احمد پُر ضلع کپورتھلا *

سري بھگوان کہے نرگن اوڑے، دی بے سمجھ جاوے جن اُست، جگت بندیا رہے نہ رائیا۔ پڑھنی پئے نہ کوئی واچکاں والی پُستک، اکھراں راگ نہ کوئے الاييا۔ جگت جہان وچوں مل جائے فرصت، ممتا موہ بندھن نہ کوئے بندھائیا۔ اکو مالک مل جائے دُھر دا مُرشد، جو مُریداں حال سُن کے خوشی منائیا۔ مُجبت وچ دتے اگئی اُلفت، دُھر سندیشہ اک جنائیا۔ من واسنا رہن نہ دیوے دُرمت، گرمت اکو دے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو اپنا دے کھائیا۔ سري بھگوان کہے نرگن اوڑے دا جو لیکھا جانے مُت، مکمل پڑدا لئے اُٹھائیا۔ اوس کول دُھر بھنڈار رہے مُفت، بھجن بندگی سمجھ نہ کوئے بنایا۔ آتم سوادھان رہے چُست، آلس بندرا نہ کوئے بنایا۔ سري بھگوان ملدا رہے دُرست، میلا دُھر دا جوڑ جڑائیا۔ جھگڑا رہے نہ بالشت

انگشت، انگلی و نڈ نہ کوئے و نڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل دئے و کھائیا۔ سری بھگوان کہے جس نرگن اوڑا تھیا بن اگھ، نیز
 نین بند کرائیا۔ اوہ پر م پُرکھ پر ماتم نال مل کے ہو گیا سچ، ست ست وچ سمائیا۔ بنات و جود گیا رنج، رچنا ویکھ بے پرواہیا۔ پرکاش ہو کے جگے لٹ لٹ،
 نور ہو کے ڈگمگائیا۔ شبد ہو کے مارے اگئی سٹ، تال تلوڑا نہ کوئے و جائیا۔ زرویر ہو کے نظری آئے پرکھ، مہر دان محبوب گوسائیا۔ جن بھگتاں اکو
 مارگ دئے دس، در دروازہ اندروں دئے کھلایا۔ موہ مَحبت وچ ہو کے وس، واسطہ اپنے نال جڑائیا۔ نرگن اوڑا کہے بھگت بھگوان داسا نچھا جس، اکھر ایسے
 دی کرن وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک ورتائیا۔ سری بھگوان کہے نرگن اوڑا بُدھی وچ کدے نہ آوے وچار، عقل
 و دیا نہ کوئے چترائیا۔ لکھن وچ نہ کوئے شمار، سطر اں و نڈ نہ کوئے و نڈائیا۔ بولن وچ نہ کوئے جیکار، کلے دین دُہائیا۔ عدد اں وچ نہ کوئے ادھار، انکڑیاں
 وچ نہ کوئے جنائیا۔ ترے گن مایا نہ کوئے پیار، پنج ت نہ کوئے سرنائیا۔ اکو کھیل ویکھے پروردگار، پاربرہم پر بھ نظری آئیا۔ جو بھگتاں دیوے ادھار، نت
 نوت ہوئے سہائیا۔ جس نرگن اکھر پُرکھ اکال لیا وچار، وچر کے اور نہ کسے سنائیا۔ جس نوں میتے نہیں جگ دو چار، کوٹن کوٹ گئے وہائیا۔ سو کجگ انت
 جن بھگتاں کرن آیا خبردار، بے خبراں خبر سنائیا۔ اکو اکھر پڑھو جس نال دو جہاناں بیڑا ہو جائے پار، نیا نوکامات نہ کوئے وڈیائیا۔ دُھر درگاہی مل جائے
 ابناشی کرتا دُھر دایار، کوڑا ناتا نہ کوئے بندھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نو نو چار
 بچھوں جن بھگتاں وکھا کے اپنی بہار، وہار وچ بوہار وچ توہار وچ اپنا رنگ رنگائیا۔

* ۲۰ چیت شہنشاہی سمت ۲ اجیت سنگھ دے گرہ پنڈ احمد پُر ضلع کپورتھلا *

سری بھگوان کہے میں اکھراں والا لیکھ کدے نہ لکھدا، وکھر دی دھار حکم جنائیا۔ آد جگاد لیکھا لہنا دینا جاناں سنگر سکھ دا، جن بھگتاں کھوجاں تھاون
 تھانیا۔ آون جاون پنڈھ مکاواں جھکڑا نت دا، لکھ چوراسی دیاں کٹائیا۔ میل بناواں دُھر دے مت دا، مٹر پیارا ہو کے سنگ نبھائیا۔ جو جگ نیز نین کسے

نہیں دسدا، گرکھ وِ رلا درشن پائیا۔ گرکھو ایہہ لہنا دینا نہیں پچھلی ریتی والی اک داہ، اک اِکلا جگ جگ دیاں وِ چھڑیاں پار کرائیا۔ ناتا جوڑ کے شبدی دھار
 پتا پوت پت داہ، پت پر میثور ہوئے سہائیا۔ مارگ دسے جگت جہان ہت داہ، ہتکاری ہو کے جوڑ جڑائیا۔ سنگر نام جگت وِ نجاریاں کول کتے نہیں وِ کداہ، ہٹ
 ہٹوانے خالی دین دُہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت سہیلے دے وِ ڈیائیا۔ سری بھگوان کہے میں پڑھاؤن آیا اگئی پٹی، جس دا حرف نہ
 کوئے سمجھائیا۔ نام امولک دین آیا اگئی رتی، رتن جوہر مانک موتی جس دی قیمت نہ کوئے چُکائیا۔ ملاؤن آیا نرگن دھار کملاپاتی، پتت اُدھارن جو آد جُگاد
 اکھوائیا۔ بن کرم کانڈ توں کرن آیا گتی، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ گرکھ آتما سیت کر اون آیا مٹی، اگنی تت نہ کوئے جلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، ساچا مندر اک سہائیا۔ جن بھگتو میں سکھیا والا کھولیا نہیں کوئی وِ ڈیالا، وِ دیا والا علم نہ کوئے پڑھائیا۔ اِکو مارگ دس کے سکھالا، سوہنگ ڈھولا دتا
 سمجھائیا۔ ہتھ وِچ کسے نوں پکڑنی پے نہ مالا، من کا منکا دیاں بھوائیا۔ پوجا کرنی پے نہ جوت جوالا، جاگرت جوت کرے رُشائیا۔ جس دا گر اوتار پیغمبر
 دیندے گئے احوالا، اوہ حالت ویکھے تھاؤں تھانیا۔ تہاڈا کایا کعبہ بنا کے سچی دھرم سالا، دھرم دوارا اپنا دیاں وِ کھائیا۔ جتھے دپک جوت جگے مشعلا، آدانت
 نہ کوئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایہتھے اوتھے دو جہان سدا بنیا رہیا رکھوالا، رکھک ہو کے سر اپنا ہتھ لُکائیا۔ جن بھگتو پر بھ دین
 نہیں آیا کوئی اشارے، سینت جگت نہ کوئے لگائیا۔ مہروان ہو کے پار لنگھاؤن آیا اپنے کنارے، منجھدھار نہ کوئے زُڑھائیا۔ جس نوں جُھکدے گئے سدا
 جگ چارے، چو کڑی بیٹھی سپس نوائیا۔ سجدیاں وِچ گرُ اوتارے، پیغمبر ڈھولے گائیا۔ اوہ آ بھگتاں دے دوارے، بھاگ حصہ پچھلا جھولی پائیا۔ نہکرمی
 ہو کے کرم کانڈ توں کڈھے باہرے، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ مانس جنم گرکھاں تیج سوارے، سیوک ہو کے اپنی سیو کمائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وِ شنوں بھگوان،
 برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال دھرنی دھرت دھول جن بھگت دوارے نرگن رُپ پدھارے، سرگن لیکھے لئے لگائیا۔

* ۲۰ چیت شہنشاہی سمت ۲ چرن سنگھ دے گرہ احمد پُر ضلع کپورتھلا * *

جن بھگتو تہاڈا پوتر صاف کرنا ہر دا چنگا، ہردم اکیو یاد دینی بندھائیا۔ شبد اناد دُھن آتمک وجا اگئی مردنگا، نام سندیشہ دینا سناٹیا۔ انتر آتم چاڑھ کے اپنا رنگا، رنگت دو جی دینی بدلایا۔ ساچا ڈھولا سنا کے چھندا، سنساروگ دینا مٹایا۔ نج آتم دے کے اک اندا، اندا اند وچ دینا سماٹیا۔ بنا بندگیوں بنا دینا اوہ بندہ، جو بندی خانہ اپنا جائے تڑایا۔ سدا ملیا میل رہے نال سورے سربگا، وچھوڑے والی ونڈ نہ کوئے دکھایا۔ تہاڈے چرناں دا راہ تگدی رہے جمنا سُرستی گوداوری گنگا، ترینی نین اٹھ کھلایا۔ امرت رس نچھر ملدا رہے ٹھندا، بوند سوانتی آپ پٹکایا۔ سچ پریم دا چڑھیا رہے چندا، اندھ اگیان رہے نہ رانیا۔ بیڑا پار کرنا چک کے اپنے کندھا، قدم قدم دا لیکھا دینا مُکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں سپس رہن نہ دیوے ننگا، محبوب ہو کے اپنا ہتھ لکایا۔ جن بھگتو پر بھ نے چکنا اوس گودی، جتھے گر اوتار بیٹھے سو بھاپایا۔ پُرکھ اکال دین دیال دینی اوہ سو جھی، جس نوں سمجھ سکے نہ کوئے پترایا۔ جتھے جنگلاں وچ پھرنا نہ پئے بن کے جوگی، تپسویاں والا تپ نہ کوئے کمایا۔ تیگ ویراگ دا بننا نہ پئے روگی، سپس خاک نہ کوئے پھہایا۔ بنس لبھنا نہ پئے ویدی سوڈھی، چار ورن اکو رنگ دئے چڑھایا۔ جھگڑا مُکا کے جنجو بودی، آتم برہم سب نوں دئے سمجھایا۔ نام سندیشہ دے کے اک سلوکی، صلح کل گھر وچ دئے ملاٹیا۔ ساچے نام دی دے کے اگئی روزی، روز دے منگتے منگن دی عادت دئے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار اک سرنایا۔ جن بھگتو آتم پر ماتم بنا کے اکیو یاچک، یتھار تھ اکیو تھم دیاں سناٹیا۔ تہاڈے انتر دا بن کے واچک، لیکھا پڑھاں سچ سبھایا۔ گرکھ رہن نہ دیواں کوئی ساقط، نندک دُشت دُراچار نہ کوئے اکھوایا۔ پریم پیار مُجبت وچ بناواں آستک، ایشٹ اکیو اک جنایا۔ ناتا جوڑ دُھر دا داستوک، وصل اکیو دیاں دکھایا۔ ابناشی کرتا تہاڈا بنے اُپاشک، اُپنشاں دی کرنی نہ پئے پڑھایا۔ ہر چرن دوار چنگی بیج نالوں باشک، وشنوں ساگو پانگ اُتے دئے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار سرنایا۔ جن بھگتو تہاڈا لیکھا رہیا کوئے دین نہ مذہبی، آتم پر ماتم مل کے وچدی رہے ودھایا۔ پُرکھ اکال بنیا رہے مدی، دوجا سر نہ کوئے اٹھایا۔ تہاڈا من نہ رہے تشددی، کوڑ وکارا دیاں کھپایا۔ توں میرا میں تیرا دس کے بندگی، بندی خانہ دیاں تڑایا۔

گرگھو تئیں کٹنی نہیں کسے دی مچھندگی، مُشکلاں وچوں آپے باہر کڈھائیا۔ مَوَج لینی آگے سَتگرُو دے انند دی، رسنارس پھیکے دے جنائیا۔ کوڑ وکار دی کھانی نہ پے گندگی، سوگندھی اپنا نام دھرائیا۔ ایہہ کھیل اوس اگئی چند دی، جس نوں چند سورج بیٹھے سیس نوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشہار سچی سرنائیا۔ جن بھگتو تہاڈا بدل دینا قانون قاعدہ، کامل مُرشد دیا کمائیا۔ گر اوتار پیغمبراں دا پورا کر کے وعدہ، واحد اپنا حکم سنائیا۔ شبدی گوہند دو جہاناں بن کے آیا نمائندا، نمو نمستے اِکو دے درڑائیا۔ جس دا حکم فرمان چلنا آئیندا، دیکھے تھاوں تھانیا۔ سو سوامی انترجامی کھیل کرے باقاعدہ، دُھر دی دھار آپ درڑائیا۔ آگے گرگھو تہاڈے نالوں ہووے نہ کدے علیحدہ، وکھرا گھر نہ کوئے سہائیا۔ جن بھگتو تہانوں مل کے تہاڈے نالوں پر بھ نوں بہتا فائدہ، جو فیصلے حق حق سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جو آد جگ چوکڑی رہے گا، لوک مات نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔

* ۲۰ چیت شہنشاہی سمت ۲ جگندر سنگھ دے گرہ پنڈ احمد پُر ضلع کپور تھلا * *

جن بھگت لوک مات بننا دھرنی، دُھر دا دھام اک جنائیا۔ پُرکھ اکال کرتا کرنی، قُدرت دا قادر بے پرواہیا۔ جس دی منزل تساں چڑھنی، نو دوارے پنڈھ مکائیا۔ اِکو تک اوس دی پڑھنی، جو تہمتاں توں لئے بچائیا۔ جس دی پت تہنی کدے نہ جھڑنی، بسنت خزاں نہ روپ وکھائیا۔ دھار اگنی ہون کدے نہیں سڑنی، مڑھی گور نہ کوئے دبائیا۔ جھگڑا تک جائے ورنی برنی، ذات پات نہ کوئے جنائیا۔ اِکو پر م پُرکھ دی لگنا سرنی، دُو جی اوٹ نہ کوئے تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت سہیلے لئے اُٹھائیا۔ جن بھگت پر م پُرکھ پر ماتم دیکھنا چار کوٹ، دہ دشا رہیا سمائیا۔ کھوٹے کھرے پرکھے جوٹھ جھوٹھ، ست ستواد پڑدیاں وچوں باہر کڈھائیا۔ کلجگ انت تہاڈے اُپر گیا تھہ، تچھ توں کچھ دے بنائیا۔ امرت جام پیا کے گھٹ، گھاٹی منزل پار کرائیا۔ نام بھنڈارے دی پا کے لٹ، لُٹیریاں توں لکا کے تہاڈے اندر دے لکائیا۔ تساں خوشیاں نال سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان پڑھنی تک، تترت

نرت سرت اکال مورت اکو رنگ وکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، تہاڈا اندروں بدل دیوے رخ، رُکھا سٹکھا کھا کے سٹکھ تہاڈے وچ وکھائیا۔

* ۲۰ چیت شہنشاہی سمت ۲ صورت سٹکھ دے گرہ پنڈ ڈالا ضلع کپورتھلا *

کھج ویکھ اندھیری رات، پُرکھ اکال دین دیال دیا کمائیندا۔ کھچوڑا سی تنگے مار جھات، چارے کھانی پھول پھولا ئیندا۔ جن بھگتاں بند کواڑی کھول تاک، پڑدا اوہلا آپ اٹھائیندا۔ لیکھے لا کے تن ماٹی خاک، اصل وصل وجود آپ کرائیندا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم دس کے جاپ، جیون جگت جگت درڑائیندا۔ کوٹن کوٹ جنم دے میٹ کے پاپ، دُرمت میل دھوائیندا۔ ست ستوادی ہو کے دیوے ساتھ، اندر باہر گپت ظاہر سگلا سنگ نبھائیندا۔ مہروان ویکھنہارا کھیل تماش، خالق ہو کے پھیرا پائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر پڑدا آپ اٹھائیندا۔ کھج انتم ویکھ اندھیرا اندھ، چار گنٹ کھوج کھوجا ئیا۔ ساچا دیوے کوئے نہ سنگ، بھرے بھلی سرب لوکائیا۔ آتم پر ماتم چاڑھے کوئی نہ رنگ، کوڑی کرپا جگت واسنا ہوئی ہلکائیا۔ نام اگتا سنائے کوئے نہ چھند، اکھراں والے ڈھولے رہے گائیا۔ نج گھر نج گرہ پائے کوئے نہ نجاند، پرمانند وچ نہ کوئے سائیا۔ چار گنٹ دہ دِشا انتر آتما دسے رنڈ، سنت کنت سہاگی نرگن نرویر نر اکار نہ کوئے ہنڈھائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیالا سب نوں دیونہارا دنڈ، نام کھنڈا برہمنڈاں اکو رہیا اٹھائیا۔ نیتز روون سورہ چند، پاتال آکاش رہے گر لائیا۔ بھجو چلیا نہ کسے برہم ہنگ، آتم انتر پڑدا نہ کوئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست ستوادی لیکھا اگلا دے سمجھائیا۔ کھج کہے میری اندھیری گھٹ، گھٹ گھٹ پڑدا دتا پائیا۔ کرپا کھیل بازی گر سوانگی ہو کے نٹ، نٹو آمن دتا نچائیا۔ دست امولک رہن نہ دتی کسے ساڈھے تن ہتھ کایا ہٹ، جگت واسنا کوڑی کرپا سرشی درشی ہوئی ہلکائیا۔ نج نیتز کھول کے دیکھے کوئے نہ اٹھ، پر تکھ ملے نہ روپ گوسائیا۔ مایا متا گرہ گرہ ناتا توڑیا سچ، جوٹھ جھوٹھ کوڑ کُٹب وٹی ودھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، چار گنٹ دہ دِشا اپنا حکم رہیا

ورتائیا۔ کلج کہے تیرا کھیل اگما انوکھا، جیو بدھی سمجھ کوئے نہ پائیا۔ جگت و دیا رہن نہ دیواں سوچا، و دووان چلے نہ کوئے چترائیا۔ ہاہاکار کرائے چوڈاں
 لوکا، پر لوک دتا روائیا۔ دیا باقی جگن نہ دتا کسے کایا مائی کوٹھا، اندھ اندھیر دتا بنائیا۔ جیو جنت سادھ سنت پڑھن لگایا اکھراں والا پوتھا، نرا کھر بھیو نہ کوئے
 جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ڈھر دا حکم اک ورتائیا۔ کلج کہے میرا چار کٹنٹ ویکھو کلپیش، کلمہ حق نہ کوئے
 جنائیا۔ جو حکم دے کے گیا دس دسمیش، دہ دشا گئی بھلائی۔ ڈھر دا سنے نہ کوئے سندیش، پڑھ پڑھ تھکی جگت لوکائیا۔ نج نیزن زرنن زرویر زرنکار کوئی نہ
 سکے ویکھ، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ اُچے ٹلے پر بت لبھن تھاؤں تھانیا۔ جو آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت بدلنہارا ولس، ویسادھاری اپنا روپ دکھائیا۔ جس دا قلم
 شاہی توں باہر لکھن والا لیکھ، کاغذاں اُتے ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ سو صاحب سوامی انتر جامی کلج انتم کھیل دینا کھیڈ، جگت کھلاری ہو کے پھیرا پائیا۔ جو گر
 اوتار پیغمبراں ستجگ تریتا دواپر کلج رہیا بھیج، بھجن بندگی نام کلمہ علما علم وچ کرے پڑھائیا۔ سو پڑکھ بدھاتا سناوے گا تھا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی اپنی کار کمائیا۔ کلج کہے میں ہون نہ دیواں کسے دا کلیان، کلمے والے دیواں بھلائی۔ انتر رہن نہ دیواں
 کوئی گیان، شاستر سمرت وید پُران سارے رہے گُرائیا۔ ست دھرم دامیٹ کے جگت نشان، کوڑ گُریارا دیاں جھلائی۔ میلا ہون نہ دیواں من واسنا وچ
 سیری بھگوان، ترشنا وچ رکھاں جگت لوکائیا۔ کراں کھیل خلق وچ مہان، محبوب دا حکم من کے اپنی کار کمائیا۔ کوٹاں وچوں ہرجن بھگت سہیلے تھوڑے
 چتر سجان، جو بنا و دیا بدھ بیک رہے کرائیا۔ تنہاں کایا مندر اندر دیا باقی کملا پاتی جگائے آپ مہان، شبد ناد بودھ اگادھ اکھ کھ سنائی۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب سوامی اپنا حکم ورتائیا۔ کلج کہے میٹوں کھندے کوڑ گُریار، کایا کپڑ سب دا دتا بدلایا۔ لہنا دینا مُکا
 کے گرو اوتار، پیغمبراں ڈھر دا حکم دتا سنائی۔ سچکھنڈ دوارے جا کے سارے اکٹھے کرو نمسکار، دین مذہب دا جھگڑا رہے نہ رائیا۔ پڑکھ ابناشی گھٹ گھٹ
 واسی کرے خبردار، بے خبراں خبر سنائی۔ جس نوں جگ چوکڑی صفتاں وچ گاؤندے گئے وارو وار، وارتا اکھراں والی بنائیا۔ سو زرنن جوت بن ورن گوت
 کل کلکی لے اوتار، کلیاں توں باہر اظہار اپنا رہیا جنائیا۔ جس دی رسنا جہوا بٹی دند والی نہیں کوئی گفتار، کُفت شنید اپنا حکم سنائی۔ سو صاحب سہیلا اک اکیلا

جن بھگتاں دیوے آپ دیدار، دیاوان ہو کے پڑدا اندروں دے اٹھایا۔ گرہ مندر گھر میلا ملے میت مرار، باہر لبھن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ بن تیل باقی
 دیک دیا ہوئے اجیار، دوس رین اٹھے پہر کرے رُشانیا۔ دُھن آتمک سنائے اگئی آواز، بن سرون جس دُھر دا آپ درڑانیا۔ سنت سہیلے سرتی شد اٹھائے
 آن، سر اپنا ہتھ لکایا۔ کایا مائی ساچی ہائی اندر آتم پر ماتم ملے سیری بھگوان، بھاؤنا جن بھگتاں پور کرائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر،
 نہکک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، دیونہارا دُھر دادان، نام امولک کایا گولک دست اگئی جھولی پانیا۔

* ۲۱ چیت شہنشاہی سمت ۲ کھن سنگھ دے گرہ پنڈ باو پُر ضلع گرداسپُر *

سیری بھگوان کہے میں اپنی دُنیا تئی، لکھ چوراسی جیو جنت ویکھ دکھایا۔ من واسنا جگت کریا وچ ہوئی شکتی، گر اوتار پیغمبراں محم گئی بھلایا۔ آتم
 پر ماتم پریت نہ ویکھی حتی، حقیقت وچوں حق کیتی جدانیا۔ چار کٹ دہ دشائٹھ نٹھ تھکی، جگت مایا بھجی واہو داہیا۔ نج نیز گیان کھلی کسے نہ اکھی، اٹھیاں
 والے اندھے نظری آئیا۔ امرت دھار نہجھر بوند سوانت کسے نہ چکھی، چسکا رسنا پیا لوکایا۔ پر م پُرکھ پر ماتم پر میثور ملیا نہ کملا پتی، پنت ادھارن نظر کوائے نہ
 پانیا۔ گھر گھر اندر بھجی ویکھی بتی، ست جوت نہ کوائے رُشانیا۔ بن ہر نامے خالی ہوئی ساڈھے تن ہتھ ہئی، من ہٹوانا پونجی بیٹھا لٹانیا۔ صدی چو دھویں
 سارے بھرن والے چئی، چوٹ پروردگار اک لگایا۔ نام پدارتھ ملے کوائے نہ رتی، رتن امولک ہیرے مائی خاک مل کے اپنی پت گئے گوانیا۔ ست سنتو کھ
 دھیرج وچ نظر نہ آوے کوائے حتی، ست وچ ستی نہ کوائے سمایا۔ سیری بھگوان کہے میری خاطر مایا کر دے اکھی، بھٹھی کوڑی اگن تپانیا۔ صفتاں دی
 پڑھدے پئی، پٹنے والے نالوں ہوئی جدانیا۔ جس نے لیکھ لیکھنی بن قلم شاہی لکھی، عبارت وچ نہ کوائے پڑھانیا۔ جس دی چار ورن توں باہر پریم دھار دی
 سکھی، سخاوت وچ چرن پریتی جھولی پانیا۔ دھار اگئی دس انڈٹھی، بن نیز کرے رُشانیا۔ جس نوں سمجھے کوائے نہ وار تھتی، جگ چو کڑی دین دہانیا۔ اوس
 پر بھو دی بھگت ادھارن دی ساچی متی، متر پیارا ہو کے نظری آئیا۔ جس نے منزل وڈیوں کیتی تئی، نکیاں توں وڈے دے بنانیا۔ کھیل جانے جیو جی کی،

لکھ چوراسی ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان بے پرواہیا۔ سِری بھگوان کہے میں اپنا ویکھیا لوک مات، چار کُنٹ دہ دشا پھول پھولائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا دسی اندھیری رات، گیان گرو چند نہ کوئے چکائیا۔ سچ بھنڈارا نظر نہ آئے اگئی سوغات، جو صاحب سَنگر آپ ورتائیا۔ آتم پر ماتم جڑیا نہ ویکھیا نات، ناتواں ہوئی لوکائیا۔ صفتاں والی گاؤندے گاتھ، آتم پر ماتم وجے نہ کوئے ودھائیا۔ بچھلیاں کتھا کہانیاں کردے یاد، سَنگمھ ہو کے درس کوئے نہ پائیا۔ ساڈھے تن ہتھ کایا کھیڑا، مانو ویکھیا برباد، منس ہو کے سوبھا وچ نہ کوئے سہائیا۔ جنم کرم وچوں کرے نہ کوئے آزاد، آزادی حق نہ کوئے دوائیا۔ لیکھا گمیا نہ دُضو وچ نماز، سجدیاں وچ سر نہ کوئے جھکائیا۔ سچھنڈ دوارے وسیا تکیا نہ کوئے آباد، عبادت وچ لگی سرب لوکائیا۔ سِری بھگوان مہروان محبوب مالک خالق گرہ مندر اندر سُنے نہ کوئے فریاد، دُکھیاں درد نہ کوئے مٹائیا۔ اللہ رام و اِگرُو کہہ کہہ گاڈ، بَسٹھے سپیس نوایا۔ سچ دوارے کرے نہ کسے لاڈ، گودی گود نہ کوئے اٹھائیا۔ دین دُنی دا لگا داغ، دُرمت میل نہ کوئے دھوائیا۔ دِپک جوت نہ جگے چراغ، گرہ مندر نہ کوئے رُشنا ئیا۔ جس نے رچنا رچی آد، سو بھلیا بے پرواہیا۔ رسنا جہوا دا لیندے سواد، سچ رس نہ کوئے چکھائیا۔ کٹاں نال سُنڈے آواز، دُھن آتمک راگ نہ کوئے الائیا۔ جگت نیندر وچوں جان جاگ، مایا پڑدا نہ کوئے اٹھائیا۔ ودیا نال وڈا ہو یا دماغ، ویراگ اندر نہ کوئے جنائیا۔ ہر کنت کسے نہ پایا سہاگ، سوہرے پیئے سارے رہے ہنڈھائیا۔ سِری بھگوان کہے میں ویکھیا جگت وواد، گر اوتار پیغمبر سکیا نہ کوئے مٹائیا۔ سچ پریم دا اُجڑیا ہو یا باغ، پت ٹہنی کلی مَر جھائیا۔ ایسے کارن کلج انت سِری بھگونت ویکھن آیا آپ، زرگن ہو کے ویس وٹائیا۔ جن بھگتاں کھول کے اندر تاک، پڑدا رہیا اٹھائیا۔ شبد سُنیہر اَدے کے صاف، دُھر حکم کرے شنوائیا۔ پورب جنم دا کرم کیتا معاف، مُستقل ناتا اِکو لیا بندھائیا۔ اندر باہر رہے کوئی نہ ناپاک، دُرمت میل دھوائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دس کے جاپ، سوہنگ سچ کری پڑھائیا۔ پُرکھ اکال میل کے باپ، گودی دُھر دی لیا ٹکائیا۔ جو گر اوتار پیغمبر گئے آکھ، آخر اوہو رہیا بھگتائیا۔ لیکھا جانے بھوکھت واک، واقعہ اپنا دئے سچھائیا۔ سنت سہیلے کر کے داس، در دروازہ اِک گھلائیا۔ جتھے وجے اگئی ناد، شبد دُھن شنوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا وڈ وڈیائیا۔ سِری بھگوان کہے میں ویکھیا لوک مات جگ، چار کُنٹ دہ دشا پھیرا پائیا۔ گھٹ گھٹ اندر لگی اگت، ترشنا جگت نہ کوئے بھجھائیا۔

کوڑی کریا پار کرے نہ کوئے حد، حدود پڑدا نہ کوئے اٹھائیا۔ گھر سوامی سجن لئے کوئی نہ سد، پُرکھ اکال ملن کسے نہ آئیا۔ من واسنا جگت ترشنا رہے نٹھ،
 بھجن واہو داہیا۔ ساچا کرے کوئی نہ ہٹھ، ہردے ہر نہ کوئے وسائیا۔ لہجھدے تیر تھ تٹ، گنگا گوداوری جمناسرتی کھوج کھوجائیا۔ نظر آئے نہ کملاپت،
 پت پر میشور بے پرواہیا۔ سری بھگوان کہے میں دُنیا کر کے وس، واسنا وچ جگت کیتی ہلکائیا۔ موہ ممتا وچ گئے پھس، فرماں بردار نظر کوئے نہ آئیا۔ کوٹاں
 وچوں سنت سہیلے گرکھ تھوڑے لئے رکھ، جنہاں دے اندر وڑ کے لیا اٹھائیا۔ بن اکھاں توں کھول کے اکھ، آخر منزل دتا چڑھائیا۔ نعرہ جیکارا بول کے
 حق، حقیقت پڑدا دتا اٹھائیا۔ پریم پیار دادے کے رس، رستہ اکو دتا جنائیا۔ آتم پر ماتم کر کے وس، وصل اپنا دتا دکھائیا۔ ابناشی کرتا رکھنہارا پت، پت
 پر میشور بے پرواہیا۔ جو بھگتاں کارن آیات، بے وطن ہو کے گرکھ وطن رہیا سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، آد جگاد جگ چوکڑی سرب
 کلا سمر تھ، دُھر دا لیکھا دئے چکائیا۔ سری بھگوان کہے میں دیکھے بھگت، جو بیٹھے دھیان لگائیا۔ ناتا توڑ کے کوڑا جگت، جاگرت جوت کری رُشنائیا۔ اکو نام
 چیتن فقط، فقرے سارے گئے بھلائییا۔ اہناں دا ملن دا آوے وقت، وار تھت دئے گواہیا۔ جنہاں دے اندر دینی شکت، شخصیت دینی بدلایا۔ پیار وچ
 ہون نہ دینا فرق، فرقے داری دینی کھپائیا۔ دینی وڈیائی اُپر دھرت، دھرنی دھول و بے ودھائیا۔ بھگت ادھارنا بھگتاں نال پر بھ دی شرط، شرع وچوں باہر
 کڈھائیا۔ جو نرگن دھار ہو کے آیا پرت، پت پر میشور بے پرواہیا۔ اوہ عرش وچ لے کے جائے اتوں فرش، فیصلہ حق حق سنائیا۔ جو دھاسور پیر مردانہ بن
 کے مرد، جن بھگتاں مدد کرے چائیں چائیا۔ اجل چھری کوہے کوئے نہ کرد، قتل گاہ ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ ابناشی کرتا آتم دا بنے ہمدرد، دیناں انا تھاں دیا
 کمائیا۔ سچ بنیتی سُن کے عرض، آرزو اپنے وچ سمائیا۔ کلجگ انتم پورا کرے فرض، پُرکھ اکال ہوئے سہائیا۔ جن بھگتو تہاڈے نال ملن دی پر بھ نوں بہتی
 غرض، پریم دی خاطر چاترک ہو کے چلتراں وچ بلپ رہیا کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نہہکٹک نران نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو
 بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی نرگن دھار سب دی جانے بن اکھراں والی فرد، نت نوت لیکھا لیکھے وچوں باہر کڈھائیا۔

دلپ کہے میں حاضر ہویا، حضورِ وِج خوشی منائیا۔ گرگھو میٹوں کوئی نہ جانو مویا، مُردیاں والی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ میں اوس دی گودی سویا، جتھوں سُتیاں نہ کوئے اُٹھائیا۔ جیہڑا میرے مرن اُتے نہیں رویا، میں دیون آیا ودھائیا۔ میں ابناشی کرتے دارو پ ہویا، جوتی جوت وِج سائیا۔ میں پرکاش تگاں اُپر تریو آ، برہمنڈاں کھنڈاں چرناں ہیٹھ چھپائیا۔ میں آد جگاد جگ چوکڑی سدا نواں نرویا، جو بنونتا سوبھا پائیا۔ میں اوس پر م پُرکھ دا ہویا، جس دا ہوکا دیوے لوکائیا۔ ماتا پتا نے لال نہیں کھویا، جس دی وست اوسے ہتھ پھرائیا۔ میں سندیشے وِج لے کے آیا ڈھو آ، دُھر دا حکم اک جنائیا۔ جن بھگتو تہاڈے پریم پیار دی مُجبت میٹوں موہیا، مل کے خوشی دکھائیا۔ ابناشی کرتے ورگا اور نہ کو آ، کوک کوک دیاں سنائیا۔ جس نے امرت رس نہجھر دھاروں چویا، ساتک ست دتا کرائیا۔ میرے کولوں کچھ نہیں لکویا، سب کچھ بن اکھاں دتا دکھائیا۔ میٹوں اوس دھار وِج پرویا، جتھے بھگت سہیلے بیٹھے ڈیرے لائیا۔ میں اوسے دارو پ تے اوسے دا ہویا، اور نہ کوئے دکھائیا۔ جوتی جوت سرو پ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ دلپ کہے میں کہن آیا دھن دھن دھن، دھن دھن تیری وڈیائیا۔ جس پریم دھار اندر کہنا لیا من، آسانسا ویکھ دکھائیا۔ بھگت سہیلے چاڑھ کے ساچے چن، لوک مات کیتی رُشنائیا۔ نام سندیشے سنا کے اگمی کن، پڑدا دتا اُٹھائیا۔ ساچے سنتاں نیتز نین رہیا نہ اٹھ، ہوئی سچ رُشنائیا۔ اہناں اگے بنیتی کراں سب نے لینی من، ممتا وِج سنائیا۔ جن بھگتو پچھلا سانجھ کے رکھیا تساں کھا دھا اچ ان، اند وِج ڈھولے لینے گائیا۔ مالک ہو کے بیڑا جاوے بٹھ، بندیاں دے بندیخانے دے تڑائیا۔ جوتی جوت سرو پ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، لیکھے لائے آتم تن، پر ماتم ہو کے اپنے وِج ملائیا۔

* ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ گنڈھا سنگھ دے گرہ بابو پُر ضلع گرداسپر *

تن ماٹی خاکی جگت ساک، لوک مات رہن نہ پائیندا۔ آتم پر ماتم دُھر دا ساتھ، ابناشی کرتا آپ بنائیندا۔ جن بھگتاں مانس جنم کر کے راس، رستہ دُھر دا اک جنائیندا۔ انت آخری لیکھے لا کے سواس، ساہ ساہ اپنا رنگ رنگائیندا۔ نرگن وست لے کے جائے اپنے پاس، سرگن اپنی بھیٹ جنائیندا۔ میلا کر

دُھر پرکاش، بچھلا پنڈھ مُکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن اپنے وِچ چُھپائیندا۔ تن ماٹی خاکی جگت میت، پر ماتم آتم متر اک اکھوائیا۔ جو آد جگاد جگ چو کڑی جن بھگتاں کردار ہے اڈیک، نت نوت دھیان لگائیا۔ سو کلجگ انت گُرکھاں کرن آیا تصدیق، شہادت شبدی نال بھگتائیا۔ اپنے ہتھ رکھ توفیق، توحفے دیوے تھاؤں تھانیا۔ جنم کرم دی میٹ کے لیک، پورب لہنادے چُکائیا۔ منسا آسا پوری کر اُمید، مہر نظر نال پار کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن دکھائے اپنا گھر، جس گرہ دا مالک اِکو نظری آئیا۔ تن ماٹی خاکی کوڑا رشتہ خاک، خالص رنگ نہ کوئے رنگائیندا۔ بن سنگر پورے کرے نہ کوئے صاف، دُرمت میل نہ کوئے دھوائیندا۔ رُوح بُت نہ ہووے پاک، پتت پُنپت نہ رُپ بدلانیندا۔ جن بھگت سہیلے کر کے اپنے داس، سر اپنا ہتھ لگائیندا۔ نچ آتم کر کے واس، وشو اپنی دھار سمجھائیندا۔ سد رکھنہارا پاس، پاسا ز میں اسمان اُلٹائیندا۔ میلا کر جوت پرکاش، پر کرتی بندھن آپ تڑائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، مانس جنم کرے رہراس، رشتہ آتم پر ماتم آپ رکھائیندا۔

* ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ درشن کور دے گرہ بابو پُر ضلع گرداسپُر *

جن بھگت نام ندھانا گاونا دُھر دا منگل، سَتجگ کیتی سچ پڑھائیا۔ کوڑی شرع دا توڑ کے سنگل، سنگ رہن بے پرواہیا۔ پھرنا پئے نہ اُجاڑ جنگل، جوہاں وِچ نہ کوئے بھوائیا۔ مستک اِکا لاونا پئے نہ چندن، سندھور قصور نہ معاف کرائیا۔ ممتا من رہے نہ گندھل، اگیان اندھیر چُکائیا۔ چرن پریتی کرنی دُھر دی بدن، بندگی اِک درڑائیا۔ دُجے در نہ جانا منگن، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ ابناشی کرتا چاڑھنہارا اپنی رنگن، رنگ رنگیلا دیا کمائیا۔ سچ دوارے دے کے دُھر دا انندن، انند آتم وِچوں پرگٹائیا۔ لکھ چوراسی وِچوں آیا کڈھن، دُھر دا کٹرا اپنادے سمجھائیا۔ شبد سندیشے وِچ آیا سدن، سدا دیوے نام خدائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اِک اُٹھائیا۔ جن بھگت تیرا لیکھا رہن نہ دیوے جگ، جگہ جگہ ویکھ دکھائیا۔ کوڑی ترشنا میٹ کے

اگ، اگلا پڑدا دئے اٹھایا۔ سچ دوارے دا بخش کے حج، حاجت پوری آپ کرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، سماں سمجھ وچوں بدلایا۔

* ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ دلپ سنگھ دے گرہ پنڈ بابو پُر ضلع گرداسپُر *

ہر داتا آد جگاد، جگ چوکڑی دیونہار اکھوانیندا۔ نام پدارتھ شبد بھنڈارا دیوے داد، دست امولک جھولی پانیندا۔ گرگھ گر سکھ سنت سہیلے بنائے اپنے سادھ، سادھنا دھر دی اک وکھانیندا۔ دھر دی پریتی دسے اگئی یاد، آتم پر ماتم میل ملائیندا۔ اُجڑے کھیڑے کر آباد، رت سہنجینی نال سہانیندا۔ جن بھگتاں کر واس، نواس استھان اک وڈیانیندا۔ گھر ساچے کر پرکاش، اندھ اگیان چکائیندا۔ سوامی ہو کے وسے پاس، انترجامی ہو کے پڑدا لاہندا۔ جگ چوکڑی چلی آئی گاتھ، سنجگ اپنا بھيو گھلانیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھانیندا۔ سنجگ کہے ایہہ پچھلی پُرانی بستی، بستیاں گرنتھاں وچوں ہتھ کسے نہ آئی۔ راجے بل دے نال سی وسدی، سوہنا اپنا رنگ وکھانیا۔ ایہتھے کُتیا سی رام جس دی، جو پنڈت ویتا ویداں دا اکھوانیا۔ اُس دی رمز سی اندرلی اکھ دی، بن اکھاں راہ تکانیا۔ گاتھا دھر دی سچ دی، سچ سچ سمجھانیا۔ دھرنی خوشیاں نال ہسدی، ڈھولیاں وچ الاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمانیا۔ دھرنی کہے ایہتھے رام جس پر بھ دا بھگت، سنجگ پچھلا رہیا جنانیا۔ جس دی بل نال سی شرط، بلخ جا جا گیا سنانیا۔ مینوں ایں دسدا پُرکھ اکال کلجک آؤنا ایہتھے پرت، نرگن ہو کے پھیرا پانیا۔ سوہنی ہونی دھرت، کلجک کنڈیاں وچوں گرگھ لئے پرگٹانیا۔ مالک بن کے عرش، فرش دئے وڈیانیا۔ گرکھاں میٹے حرص، سنساروگ گوانیا۔ نمانیاں کرے ترس، رحمت نال ترانیا۔ امرت دیوے برس، بوند سوانت چوانیا۔ پچھلی یاد کرے پڑھت، لکھت اگلی دئے بنانیا۔ سوہنا شہنشاہی ہووے برس، سمت سمتی نال وڈیانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا لیکھا دئے چکانیا۔ بستی کہے میرے وچ پچھے وسے تھوڑے لوک، اک سؤ اُنتی نظری آئی۔ اک دا اکو گاؤندے سلوک، دو دا دو آگئے مٹانیا۔ نو درتوں باہر مانن

مَوج، مجلس کر کے بے پرواہیا۔ درشن کر کے روز، خوشیاں جھٹ لنگھائیا۔ چُگدے رہے چوگ، نام امولک رسنا لائیا۔ کڈے رہے وجوگ، سنجوگی جوڑ
جڑائیا۔ کردے رہے بھوگ، آتم سچ ہنڈھائیا۔ پینڈا مُکاوندے رہے لوک پرلوک، پندھ وِچ نہ کوئے اٹکائیا۔ سوہنگ ڈھولا گاؤندے رہے سلوک، جو رام
جس دتا سمجھائیا۔ پُرکھ اکال دی رکھدے اوٹ، اوڑک مل کے وِچ سمائیا۔ جو آد جُگادی نرمل جوت، جوتی جاتا اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، سرب سوامی ویکھ دکھائیا۔

* ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ بلاک سنگھ، آسا سنگھ دے گرہ پنڈ بابو پُر ضلع گرداسپُر *

دھرنی کہے میرے وسدا سی کھیڑا، سَتِج بچھلا رہیا جنائیا۔ سَت ستوادی رام جس دا سی ڈیرہ، باؤن باؤن کرم ونڈ ونڈائیا۔ جس دے اندر ڈھولا
گاؤندا سی توں میرا میں تیرا، دُوجی آواز نہ کوئے سَنائیا۔ بائی چیت نوں بچھے ہویا اندھیرا، بادل گھنگھور رہے گر لائیا۔ من وِچ اُلٹا آیا گیڑا، منوآ لیا بھوائیا۔
جناں چر صاحب گھر آ ملے نہ میرا، متر ہو کے میت بنائیا۔ نظر نہ آئے نیرن نیڑا، دُور دُراڈا پندھ چُکائیا۔ جگت موہ نہ مٹائے جھیرا، جھگڑا اندروں باہر
کڈھائیا۔ چار کُنٹ نہ پائے گھیرا، شاہ سوارا ہو کے سیو کمائیا۔ مہروان ہو کے کرے نہ مہرا، مہر نظر نال ترائیا۔ اوناں چر سہنجنا دے نہ میرا ڈیرہ، جے
ڈیری لاکے آوے دُھر داماہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ دے رنگائیا۔ اندھیری رات رام جس دے پیر بیٹھاں آگئی کیرٹی،
اندروں دتی حال دُہائیا۔ میں درد نال گئی پیرٹی، پیر اندروں نہ کوئے کڈھائیا۔ میری زندگی دی منزل انت اخیر، منزل ملی نہ بے پرواہیا۔ ہوئی مات
دِگِیری، رو رو رہی سَنائیا۔ دھیرج ملے نہ کوئے دھیری، دھرواس رہیا نہ کوئے درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل رہیا درسائیا۔
کیرٹی کہے جس ویلے میتوں پیر نال دتا دب، اڈی چک کے پنچے اُتے بھار لیا ٹکائیا۔ میرے اندروں نکلیاں ہائے رب، بھڑی بھڑی کر کے دتا سَنائیا۔ رام
جس نوں سرتی آئی جھب، چاروں کُنٹ ویکھے اٹھ اٹھائیا۔ میں تھلیوں کہا میتوں مٹی وچوں لے لہے، جس داتن وجود دتا گوائیا۔ اوس اندھیرے وِچ ماریا

ہتھ، خاک وِچ پھرائیا۔ میں آگوں بولی ہس، مسخری وِچ سناٹیا۔ رام جس جے توں پر بھ دا گاؤندا جس، کیوں نہیں تیری اندروں کھلی اکھ، نکیاں نوں
 ویکھ خوشی منایا۔ پر بھ ملن توں بنا کھیڑا دسے بھٹھ، ساڈھے تن ہتھ ماٹی چار گناں دی چوگنی کم کسے نہ آتیا۔ اوس نے ایدھر اودھر تکیا جھٹ، اندر جھٹکا
 وِچا سہج سُبھایا۔ انا لے تیر نال کسے نے دتا پھٹ، گھاؤ اکو دتا دکھایا۔ مُنہ دے بھار گیا ڈھٹھ، نیتز نیناں نیر وہایا۔ دوویں مارے ہتھ، خاک رہیا اڈایا۔
 کیرڑی کہا جے پر بھ نوں ملیوں سچ، میٹوں اوس دی سوچنا دے سمجھایا۔ کی ہویا تیرے وس، کہ بیٹھا کر جدایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت
 دھر، کرے کھیل ساچا ہر، پورب لیکھا لیکھے وِچوں کڈھایا۔

* ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ پیارا سنگھ دے گرہ بابو پُر ضلع گرداس پُر *

کیرڑی کہے میرا صبر، سنتو کھ وِچ جناٹیا۔ میرا بہتا وڈا ٹبر، انگنت بھین بھایا۔ جنہاں نوں ملن دی میری رہ گئی سدھر، دھیان وِچ دھیان رکھایا۔
 میں روندی کیوں آگئی ادھر، اپنا رخ بدلایا۔ دردی نہیں کوئی جدھر، دکھیاں دکھ وندایا۔ میٹوں بہتا لگا فکر، اندروں رہی گرلایا۔ میں پھس گئی کس
 چکڑ، باہر نہ کوئے کڈھایا۔ کس بدھ جاواں نکل، بھجاں واہو داہیا۔ کوئی دھر دا مل جائے مٹر، پلّو لے چھڈایا۔ میں اوس دا کراں ذکر، جو ظاہر ظہور
 ہووے سہایا۔ چوٹی چاڈھے سخر، سکھیا اک سناٹیا۔ دھر دے پریم دا لاوے عشق، حقیقت وِچ وڈیایا۔ اوکھی ویلے نہ جاوے کھسک، ہووے دھر دا
 ماہیا۔ رام جس تیرے ورگا جے اوس دا وی ہووے جھوٹا تلک، میں جاواں گھ بھوایا۔ رام جس کہا میرا وی ایہو ایشٹ، جو سب دا پتا مانیا۔ میری کھلی
 اندروں درشت، جس دِشا دتی بدلایا۔ جس دا لیکھا نہیں وِچ ٹانک جست، اک دو نہ کوئے دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دی
 کرنی کار کماٹیا۔ کیرڑی کہا کھلی درشت ویکھیا کی، میٹوں دے سمجھایا۔ میں وی نکا جہا اوس دا جی، جو تیرے پیراں ہیٹھ آکے دیاں دُہایا۔ اُس دی شہادت
 دے تشبیہ، تمہید نال درڑایا۔ کی دھار جلوہ نور رٹی، رحمت وِچ سماٹیا۔ کوئی کرنا نہیں انج پٹی، بھرم نہ کوئے رکھایا۔ میں اوسے دے پریم اندر بدھی،

ویاگل ہو کے دیاں دُہانیا۔ حکمے اندر آگئی سدھی، گلی کوچے پھراں چائیں چانیا۔ میری تار ستار او سے نال وٹی، جو ہر گھٹ رہیا سمایا۔ پر میٹوں ملدا کدی کدی، قدیم دا مالک قدم پُٹ کے چرن میرے نال چُھہایا۔ میں او سے دی دھار وچ بدھی، بندنا کہہ کے خوشی منایا۔ جس دے کول پنڈتاں پاندھیاں والی نہیں کوئی گدی، متھے سندھور نہ کوئے چُھہایا۔ اکو جوت اگئی جگی، نرگن نور ہووے رُشانیا۔ میں اوس نوں رہی لبھی، جو مالک بے پرواہیا۔ رام جس کہا کھجگ انت جس ویلے بیتن والی ہوئی چو دھویں صدی، صدمہ ہووے سرب لوکانیا۔ اوس ویلے نرگن دھار آوے اوہ ربی، جو رحمتاں وچ سمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہر نظر اک اٹھانیا کیری کہا چو دھویں صدی دا کی لگے پتہ، میٹوں دے سمجھایا۔ ہن میل ملا دے رتا، رنگ رتڑی دے بنایا۔ میرا اندر رہے نہ تئا، اگنی اگت گوانیا۔ تیرے پیر تھلے آ کے میری ہوئی ہتئا، ہتیا وچ دیاں دُہانیا۔ میں اوس دی ویکھنی ستا، جو ست ستوادی بے پرواہیا۔ درس کرنا نال اکھاں، آخر راہ تکانیا۔ میں سڑنا نہیں وچ کھٹاں، اگنی بھیٹ نہ کوئے بنایا۔ میں انتر دھار دساں، رو رو گرلایا۔ میں بنا پر بھو دے چرن ہور کتے نہ وساں، واسطہ اور نہ کوئے رکھانیا۔ اکو پریم پیار دارس چکھٹاں، ترشنا بھکھ رہے نہ رانیا۔ چرن کولاں ڈھٹھاں، نیوں نیوں لاگاں پانیا۔ ساچا لاہا کھٹاں، جھولی لواں بھرانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دیاں متاں، تیاں وچوں باہر کڈھانیا۔

* ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ رویل کور دے گرہ پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر *

کیری کہے جس ویلے میرے اُتے پایا بھار، بھاری سرتے نظری آیا۔ میں روئی دھاہاں مار، اچی کوک کوک سنانیا۔ اکتھے ہو گئے دو چار، بہتیاں رولا دتا پانیا۔ میں ویکھ کے ایہہ حال، اپنی حالت لئی بدلانیا۔ میرا انت پہنچیا کال، اپنا گراس لئے بنانیا۔ میں ہو کے انتر دھیان، دھیان لیا لگانیا۔ ہے میرے بھگوان، پر بھو بے پرواہیا۔ سہانتا کر آن، رچھک شہنشاہیا۔ میری کر کلیان، کانتاں وچوں باہر کڈھانیا۔ ہو یا دُھر فرمان، شبد سندیشہ اک سنانیا۔ گاونا دُھر دا گان، سوہنگ ڈھولا دتا پڑھانیا۔ ملے مہروان، محبوب نظری آیا۔ تیرا لیکھا کھکے وچ جہان، جنم مرن دا گیت دے مکانیا۔ جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھہ لُکایا۔ کیرٹی کہے میرے اُتے آیا بوجھ، بو جھل ہو کے دتی دُہایا۔ میری رہی نہ کوئی سوچ، سمجھ دتی گوائیا۔ اِکو درس تِکّاں نیتر لوچ، لوچن لئے اُٹھایا۔ اندروں گا کے سچ سلوک، سوہلا لیا گائیا۔ لے اوس دی مَوچ، جو مجلس بھگتاں سنگ رکھایا۔ جو ہتھہ نہ آوے چو داں لوک، چو داں طبق دین دُہایا۔ جس دانام نِدھانا اک سلوک، دُھر دا اکھر دئے درڑایا۔ نت درشن دیوے روز، نیتر گیان اُکھ کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمایا۔ چیونٹی کہے میں تھوڑا جیہا کر لیا چلتر، پُٹھی ہو کے دتی دُہایا۔ کوئی ملاوے میرا متر، پریتم شہنشاہیا۔ جو زرِگن دھاروں آوے نکل، جوتی جاتا رُپ بدلایا۔ منزل چڑھ کے ویکھاں سخر، سکھیا اِکو دئے سناپا۔ اگلا رہے کوئی نہ فکر، فاقیاں وچوں باہر کڈھایا۔ آد جُگاد نہ جائے وچھڑ، وچھوڑا پندھ مُکایا۔ گل لاوے بھری چکڑ، اوگن گن وچ بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی کرنی کار کمایا۔ چیونٹی کہے میں پرت کے ہو گئی اُلٹی، اپنا آپ بدلایا۔ بھگت بھگوان دی ویکھنی کشتی، بل زور نال ملاپا۔ جس دی کرے نہ کوئے دُستی، اگے ہو نہ کوئے سمجھایا۔ جو کھیل کرے پُشت در پُشتی، پوشاک کایا چولا بدلایا۔ اندر آوے کدے نہ سستی، بندرا آلس نہ کوئے رکھایا۔ منزل ویکھنی اوس دی، جس دی اُستت شاستر سمرت رہے گایا۔ سیر کرنی لوک پر لوک دی، دو جہان پرے ڈیرہ لایا۔ مَوچ ویکھنی اِک سلوک دی، جو سوہنگ ڈھولا رہیا سناپا۔ چاندنی تِکّنی زِمل جوت دی، جو پنا سورج چند کرے رُشاپا۔ جس نوں آد جُگاد درِشٹی اندر سرِشٹی کھوج دی، لبھیاں ہتھہ کسے نہ آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سوامی دیا کمایا۔

* ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ ہزارا سنگھ دے گرہ پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر *

چیونٹی کہا دس رام جس پنڈے، پنڈت ہو کے دینا سمجھایا۔ کس بدھ چڑھاں منزل آخیری ڈنڈے، ڈنڈاوت اِکو سیس نوایا۔ کھلوتی رہواں نہ کسے کڈھے، تٹ کنار نہ دیاں دُہایا۔ دُھر دا مالک ہووے سنگے، سگلا سنگ بنایا۔ دیوے بھنڈارے پنا منگے، مانگت جھولی دئے بھراپا۔ کرم کرے چنگے،

چنگیاں وچ وڈیاں۔ سر دھر رہن نہ دیوے ننگے، اوڈھن سپس ٹکایا۔ نہاؤن دیوے نہ کسے گنگے، بخشے چرن سرناہیا۔ نیز رہن مول نہ اندھے، لوچن کرے رُشناہیا۔ جس نوں لبھ نہ سکن بُدھی والے بندے، ودیا وچوں ہتھ نہ آیا۔ اپنا نرالا دتے ڈھنگے، ترتیب بے پرواہیا۔ دست امولک بھوجن کھا کے اک ڈنگے، ڈنکا اپنا دئے سناہیا۔ منزل اوس اگئی لنگھے، جتھے ویکھن کوئے نہ پانیا۔ نام انملڑے وچ رنگے، رنگ اکو اک چڑھانیا۔ جدھر دیکھاں اودھر آوے سنگے، سگلا سنگ بناہیا۔ نہ مرے نہ کدے جمے، نرگن نور جوت رُشناہیا۔ بھگت سہیلے ہون نہ دئے نکے، نہکرم من مات لوک نہ کوئے اکھوانیا۔ سدا کھیل دتے نوں، جگ چوکڑی ویس وٹانیا۔ جیہڑا غریب نمائیاں دی مٹے، ایہو جیہا ملے بے پرواہیا۔ کرے پرکاش نیز اتھے، اندھ دئے چکایا۔ سنت سہیلے آپے جنے، بنے دھر دی مانیا۔ کوڑی کریا بھانڈے بھنے، بھرم بھو گوانیا۔ سدا وسے بن چھپر جھنے، در سہنجنے ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھانیا۔ رام جس کہے چیونٹی میٹوں دیکھ لین دے پٹری، ورقہ ورقہ اٹانیا۔ اوہ پر بھو براہمن ہووے کہ کھتری، شوڈر ویش کون روپ دھراہیا۔ اُس دالیکھا لکھیا ہووے وچ سطریں، کہ اکھراں وچ وڈیاہیا۔ اوہ بیٹھا ہووے کیڑے پتنیں، پت پر میثور ہو کے ڈیرہ لایا۔ جاں پُستک دیکھی اوہ سکھنی دی سکھنی، پر بھ داروہ نہ کوئے بدلایا۔ آواز آئی اوہ دھر دا مالک سدا بے وطنی، جس دا وطن نہ کوئے سمجھانیا۔ جس آد جگاد جگ چوکڑی بھگتاں پت رکھنی، بھگت دوارے بہہ کے خوشی منانیا۔ اوہنوں جگت اٹھ کسے نہ تگنی، طاقتور لبھ نہ سکے کوئے اپنا بل رکھانیا۔ جس نے گرہ گرہ گراہی اک اک چکھنی، چار جگ دالیکھا دئے مکایا۔ جگ اگئی دسٹی، اکو کرے پڑھانیا۔ جس دی وستی کلجگ انتم وچ پھیر بسنی، گھرانے سوہنے لئے بناہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا حکم اک سناہیا۔ رام جس کہے میرے حساب وچ نہ آئی کوئی کُنڈلی، نچھتر سکیا نہ کوئے سمجھانیا۔ پتہ لگے نہ دھارنڈھلی، مڈعا بھيو نہ کوئے کھلایا۔ ایہہ اکھراں والی کھیل بنی بُدھ لئی، اس توں پرے دا پڑدا نہ کوئے اٹھانیا۔ میں اندرے اندر اوس دی رمز بُجھ لئی، جو شبد وچ سمجھانیا۔ رام جس میں دُنیا واسطے کیتا کچھ نہیں، بھگتاں واسطے سب کچھ اندر دتا ٹکایا۔ بے شک میں پریم پیالہ پیون والا دُدھ نہیں، امرت دھارا سب دے مکھ چوانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمانیا۔ پٹری کہے جس ویلے میرا پھولیاں پترا، بھڑی بھڑی دے کے دتی

دُہانیا۔ میٹوں پے گیا خطرہ، نیناں نیر وہانیا۔ جس دا لیکھا نہیں وچ سٹراں، اکھراں ونڈ نہ کوئے ونڈانیا۔ لہیا نہیں کوئی وچوں پتھراں، دھئے نوں بجر کپائی اندروں درس دکھانیا۔ جس دا شیطاناں والا نہیں نخرہ، ویس اوٹرا لے وٹانیا۔ نوآں وانگ نہیں کوئی مسخرہ، مست خُماری نام چڑھانیا۔ لوہار ترکان دا گھڑیا ہويا نہیں شسترا، شبد کھنڈا کھڑگ کھڑکانیا۔ جس دا کوئی لیف تلالی والا نہیں بسترا، آتم سیجا سدا ہنڈھانیا۔ پتھری کہے میں اوس دا بیان کراں کس طرح، میری عقل چلے نہ کوئے چترانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمانیا۔ پتھری کہے میٹوں مڑ کے نہ لینا پھول، سبھے دیاں سنایا۔ تئیں اوس دا سُنو بول، جو اندرے اندر کرے شنوایا۔ جن بھگتاں وسے کول، دوجیاں اٹھ نہ کدے ملانیا۔ نام ندھان و جا کے ڈھول، ستیاں لے اٹھانیا۔ جس نوں سبھے کوئی نہ پاندھا رول، پنڈت و دیا نہ کوئے چترانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، آپ اپنی کھیل دکھانیا۔

* ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ سپورن کور دے گرہ پنڈ بابو پُر ضلع گرداسپُر *

پتھری کہے میں کچھ نہیں دسں جوگی، جگتی نہ کوئے جنانیا۔ سری بھگوان ویراگی تیاگی بیراگی سنیاسی نہیں کوئی بھوگی، بھاونا جگت نہ کوئے دکھانیا۔ اوہ آد جگاد جگ چوکڑی پریتم دھر دا چوٹی، کھیل نرالی آپ بنانیا۔ بنا بھگتاں کسے نہ دیوے سو جھی، بدھیوان نہ کوئے چترانیا۔ جگت واسنا سب نوں کرے روگی، ہنگتا گڑھ بنانیا۔ گرکھ ورا جانے وچوں کوٹن کوٹی، کایا کٹیا پھول پھولانیا۔ منزل چڑھ کے تئے چوٹی، چوٹ جس نوں دے لگانیا۔ واسنا رہن نہ دیوے کھوٹی، کوڑی کریا باہر کڈھانیا۔ کر پرکاش نرمل جوتی، جوت جوتی جوت کرے رُشنانیا۔ بھگتاں پڑھنی پئے کوئی نہ پوتھی، پُستک ہتھ نہ کوئے پھڑانیا۔ تلک مالا نہ کوئے دھوتی، ٹکلیاں وچ نہ کدے پھسانیا۔ مہر نظر نال اندروں واسنا کڈھ دے کھوٹی، کھوٹیاں توں کھرے دے دکھانیا۔ اپنے آپ بنا کے گوٹی، ورنناں برناں توں دے جھڈانیا۔ جیہڑی سمجھ کسے نہ سوچی، اوہ سوچ گرکھاں اندر دے لکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،

صاحب سوامی بے پرواہیا۔ پتّری کہے میں دستاں انتم ایک، اِکو وار جنائیا۔ پر بھ بن اور نہ کوئی دُجی ٹیک، ٹکیاں والے سارے اوسے نوں رہے دھیائیا۔ شاستر سمرت پڑھ پڑھ لئے دیکھ، ودیا والی جگت چترائیا۔ ہر دا سمجھے کوئے نہ بھیکھ، بھیکھادھاری کی کی کل ورتائیا۔ میں بن اکھاں لیا دیکھ، اگلا حال سنائیا۔ جس ویلے کلجگ کوڑی کریا مٹن لگی رکھ، مات لوک ہوئے دُہائیا۔ اوس ویلے پھیر ایہہ نگر کھیڑا وسنا دیس، پردیساں دے وچھڑے ایستھے لئے ملائیا۔ جنہاں داناتا جوڑ ہمیش، ہم سا جن لئے بنائیا۔ کچھ تھوڑا جہا لیکھا ایس تھاں دا لکھنا گر دسمیش، برج بھاشا وچ سمجھل کہہ کے ناؤں گائیا۔ جتھے پُرکھ اکال جن بھگتاں لئے پیکھ، دیکھ دیکھ خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر سندیش، سنیہڑا اِکو نام سنائیا۔ پتّری کہے میتھوں پھیر نہ بچھیو کوئی بات، بن اکھراں دتی سمجھائیا۔ جس ویلے آئے کل اندھیری رات، چاروں گنٹ اندھیرا چھائیا۔ چار جگ دے بھگت ایستھے ہونے آباد، بربادی وچوں آزادی دینی کرائیا۔ جنہاں دے اندر اِکو ہونی آواز، سوہنگ دُھر دا ڈھولا گائیا۔ اندر کھلنا راز، پڑدا رہے نہ رائیا۔ دُھر دا ملنا ساتھ، سکلا سنگ بنائیا۔ پوری ہووے آس، ترشنا دئے بچھائیا۔ پتّری کہے میرے اُتے کریو وشواش، وشو دا مالک آوٹا چائیں چائیا۔ جس دا نور نور ہونا پرکاش، جوتی جوت ڈمگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دی پوری کرے خواہش، خاص اپنا رنگ چڑھائیا۔

* ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ کرتار کور دے گرہ پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر *

رام جس کہا میری رہے کوئی نہ سدھ، ودی سدی نہ کوئے وڈیائیا۔ پُرکھ اکال اپنی کرنی دا کھیل لینا بچھ، پڑدا اوہلا دئے اٹھائیا۔ لہنا چکاؤنا انتم کلجگ ، چوتھی دھار ملے وڈیائیا۔ جن بھگت بنا کے اپنے پت، گرکھ گر گر گود اٹھائیا۔ نرمل کر کے بدھ، بیبک دینا بنائیا۔ من منوآ بدل کے رُخ، راہ اپنا دینا سمجھائیا۔ جتھے آتم پر ماتم بلدا سکھ، لکھ چوڑاسی گیڑ نہ کوئے پھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اِک ترائیا۔ کیڑی کہا میں نئی جیہی چیوٹی، بے جان ہو کے دیاں دُہائیا۔ کولوں بول پئی نئی جیہی بوٹی، جو پت ٹہنی اپنی رہی مہکائیا۔ میں جاگ پئی سٹی، اندروں لئی انگڑائیا۔ کچھ سبھے رہی

بچھی، سچ سبھاؤ نال جنائیا۔ تیری کدھر لگی رچی، میٹوں دے درڑائیا۔ چیونٹی کہا میری اودھ رہی کئی، تن ہوئے جدائیا۔ میٹوں ایس خوشی دی خوشی،
 خشخبری دیاں جنائیا۔ جس پُرکھ اکال دین دیاں بھگتاں دی گنڈھ پواوئی وانگ پتیس، پتا ہو کے گود اٹھائیا۔ جس لیکھے لاوئی روداس دی گنڈھی جُتی، بٹوارے
 دا لہنا جھولی پائیا۔ گرکھاں پچھے کٹنی بُتی، گھر گھر اپنا پھیرا پائیا۔ اوہناں دی روٹی کھا کے سُکی، سکھ دو جہاناں دے دکھائیا۔ منزل دینی اُچی، اگم اتھاہ اک
 سرنائیا۔ اپنے وچ لگا کے رچی، جگت رچنا توں لینا جھڈائیا۔ دھار چلا کے سچی کھی، گرکھ اپنے رنگ رنگائیا۔ چار جگ دی جو آتما پر بھ پریم توں بھکھی، اُس
 دا دکھڑا دے گوائیا۔ میں کوک سناواں اُچی، دوہیاں وچ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ جھاڑی کہے میں نکا جیہا
 پوند، پدم ریکھا نظر کوئے نہ آئیا۔ میں کس بدھ کراں سودا، چیونٹی میٹوں دے سمجھائیا۔ اوس ہس کے کہا چرن کول جھکن وچ مل جائے اوہ عہدہ، جس
 نوں عدالت سحتم وچ نہ کوئے سنائیا۔ مل جائے اوہ چوگا، جس نوں کھا کے ترشنا بھکھ رہے نہ رائیا۔ مل جائے اوہ جوگا، جنم مرن دا لیکھا دے چکائیا۔ سنا
 دیوے اگئی ہوکا، سحتم نال اٹھائیا۔ جن بھگتو جھوٹھانا تا چوڑاں لوکا، لکھ چوڑاں کم کسے نہ آئیا۔ بنا سبت وچ رہ کے پر بھ ملن دا مل جائے موقع، مکمل ملے
 شہنشاہیا۔ اگلا مارگ دے سوکھا، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ چیونٹی کہے میں دساں کہانی دھر
 دی، کیرٹی کپڑ روپ بدلایا۔ کی صفت کراں پورے سنگر دی، جو سٹیاں لے اٹھائیا۔ جس دے نال آتم پر ماتم ہو کے جڑدی، جوڑی دھر دی دے دکھائیا۔
 کچھ کتھا کہانی ہونی اگے اندر پُر دی، پُر اند دے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ جھاڑی کہے میٹوں ہوئی خیرانی،
 اندر پُر کہہ کے کی سنائیا۔ کچھ اوس دی دس نشانی، نشانہ دے لگائیا۔ اوس نے کہا پر بھ نے سکھیا دینی کس طرح پر بھ دی دتی جاندی قربانی، جگت مان نہ
 کوئے وڈیائیا۔ کس بدھ منزل مدی آسانی، احسان سر نہ کوئے رکھائیا۔ کس بدھ کھائی جاندی مہمانی، چیونٹی ماچھو واڑے داراہ نکائیا۔ ویکھیں کتے ایس وچ
 کدے نہ کریں بے ایمانی، بے وفا ہو نہ کھ بھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، لیکھا جانے دھر دا ہر، ہر دا پھولے تھاول تھانیا۔ چیونٹی
 کہے میٹوں دسدا چڑے لاہن والا چھیار، کلجگ انتم نظری آئیا۔ جس دا پر م پُرکھ ہونا یار، یارانہ دھر دا اک لگائیا۔ لیکھا کھے پر اپار، اپر پر سوامی دے

سمجھائی۔ پورب جنم لاپے اُدھار، قرضہ جائے چُکائی۔ جن بھگتاں کر بے دار، نشتیاں لئے اُٹھائی۔ پریتی بخش سچ سنسار، سکھیا اک درڑائی۔ گرگھو ساچا کرو درس دیدار، درس وچ خوشی آپ پرگٹائی۔ منگن جائے بھگتاں دوار، گھر گھر پھیرا پائی۔ گرگھ جو سُکھ خوشیاں وچ دین کھوال، کھا کے شکر منائی۔ آگے لیکھا مُکا کے کال، کرماں وچوں باہر کڈھائی۔ سچکھنڈ دوارے لے کے جائے سچی دھر مسال، دھرم دوارا دئے سہائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنت سہیلے ویکھے آن، میلا کر بھگت بھگوان، دیوے نام پدارتھ دان، داتا ہو کے آپ ورتائی۔

* ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ دیدار سنگھ دے گرہ پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر *

کیرڈی کہا میں کھا کے کہاں قسم، سوگند نال جنائی۔ پُرکھ اکال دھر داما لک کل اتم آوٹا خصم، لکھ چوراسی جگت ہنڈھائی۔ اوس دا اکو ہونا اسم، واحد اک سرنائی۔ گر اوتار پیغمبر جس دی قسم، طرح طرح اُجائی۔ مان وڈیائی دے کے خاکی جسم، جملہ اکھر کرے پڑھائی۔ اُس نے وکھرا چلاؤنا اپنا دھرم مشن، آتم برہم پاربرہم درڑائی۔ جس نوں جھکدے راما کرشن، کشنا شکلا دوویں پلھ سپس نوئی۔ در منگتے شو برہما وشن، جھولیاں رہے دکھائی۔ چارے جگ بھکھاری دسن، پیغمبر سپس نوئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائی۔ جھاڑی کہے کچھ میٹوں لگا جھٹکا، بنا جھکولے دتا ہلایا۔ میرے انتر ہویا کھٹکا، خیرانی اکو آئی۔ کھیل ہونا اُپر فرشا، عرش دین دہائی۔ کچھ گوہنڈ دالہنا دے اُپر سرسا، کلجک ونڈ ونڈائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر داتھم اک سنائی۔ دھر داتھم کہے پتری سمجھیا نہ رام جس پاندھا، پڑدا بھو نہ کوئے کھلایا۔ جگت وچاراں رہیا گاندا، ڈھولے سلوکاں وچ الائی۔ بنا منزل تھکیا ماندا، بیٹھا ڈیرہ لائی۔ پروہت بن کے رہیا کھاندا، گھر گھر خوشی منائی۔ جماناں گھر رہیا جاندا، بھجیا واہو داہیا۔ گنگا ساگراں وچ رہیا نہاندا، جلدھارا سپس بھکائی۔ پتہ لگیا نہ سچ تھاں دا، پڑدا اوہلانہ کوئے اُٹھائی۔ گوہر وینہدا رہیا گو ماں دا، ممتا موہ نہ کوئے چکائی۔ جناں چہ رس لیا نہ پر بھو دے ناں دا، نوکا نام نہ کوئے چڑھائی۔ ہنس بدلایا نہ روپ کاں دا، مانک موتی چوگ نہ کوئے چکائی۔ جس ویلے دوارا ویکھیا بل راجے دے

تھاں دا، جتھے حکم بے پرواہیا۔ انصاف ہووے نیاں دا، نیاں کاری دیا کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دی کرنی اک وکھائیا۔ رام جس جس ویلے آیا سی اس گرہ، اوستھاتی سال جنائیا۔ حکمے اندر گیا بہہ، کری اگم پڑھائیا۔ اندر اُچی اک لے، پریم لگان لگائیا۔ پُرکھ اکال اندروں کہے، حکم اک سنائیا۔ کلج کورٹی وگنی نیں، وینہدی دھار وھائیا۔ اوس ویلے پرگٹ ہونا زرگن روپ میں، متا بھگتاں دینی چُکائیا۔ ساری سرشی نے کرنا ہیں، کی کھیل کیتا بے پرواہیا۔ اکو میرے نام دی ہونی ہے، بے جیکار اک شنوائیا۔ تُوں وی آؤنا ایس گرہ، گرہ مندر دینا سہائیا۔ تیرا لہنا دینا پورب دے، دیونہار وڈی وڈیائیا۔ لنگھ جان دے جگ ترے، تریتا دواپر کلج پندھ مکائیا۔ دُھر فرمانا سچا کہے، شبدی شبد سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ رام جس کہا میں سننا تیرا پیغام، شبد وچ شنوائیا۔ کی میرا لیکھا ہونا نال رام، کرشن نال وڈیائیا۔ کی پیغمبراں کرنا احسان، سچ دیاں درڑائیا۔ کی گروآں دینا دان، جھولی مات بھرائیا۔ کی تیرتھ تٹاں ملنا مان، اٹھسٹھ کھوج کھوجائیا۔ کی پڑھیاں ہونا گیان، شاستر سمرت وید پُران پھول پھولائیا۔ کی مندر مسجد شو دوالے مٹھ ویکھنے نشان، چاروں کُنٹ اگھ کھلائییا۔ حکم وچ کہا سری بھگوان، ایہہ میری بے پرواہیا۔ جس ویلے کلج انت پہنچیا آن، زرگن جوت کراں رُشنائیا۔ بھگت سہیلے پرگٹاواں وچ جہان، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ نام سندیشہ دیواں مہان، شبدی ڈھولا اک سمجھائیا۔ ساچی بستی دیواں دان، گرہستی ویکھاں چائیں چائیا۔ جو منزل چڑھن آسان، پھڑ باہوں پار کرائیا۔ گھر گھر دا کھا کے پکوان، پکے ناتے دیواں جڑائیا۔ میں آد جگاد جگ چوکڑی سدا جوان، بڑھیے والا روپ نہ کوئے وکھائیا۔ رام جس تیرا روپ اوس ویلے سمجھے نہ کوئے انسان، انسانیت توں باہر دے وڈیائیا۔ چرن دھوڑی دی خاک تیری پہچان، دست چوری دی اپنے وچ چھپائیا۔ جس داسب نوں ٹکا مستک وچ لایا آن، پچھلا سمت دے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر سنگر دیا کمائیا۔

* ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ ہزار سنگھ دے گرہ پنڈ بابو پُر ضلع گرداسپُر *

سوہنی سہنجنی بنے بستی، بسرام گھر دُھر دارو پ بدلایا۔ پُرکھ اکال دی آوے اگئی ہستی، جس نوں حضرت رہے گایا۔ لہنا دینا چکاوے دستی، جگت ادھار نہ کوئے بنایا۔ نام نُماری دے کے مستی، مست دیوانے دے دکھایا۔ چرن پریتی بخش کے سستی، سنتیاں لئے اٹھایا۔ ہرجن ادھارے گرہ ہستی، گرہ گرہ چرن چُھہایا۔ سب دی دھار جس نوں دسدی، دہ دشا دیکھ دکھایا۔ اوہ کرنی دیکھے کس کس دی، قسمت والے لئے اٹھایا۔ کھیل ہووے اک دی، اینکار دیا کمایا۔ دھار چلے پتا پُرکھ اکال پت دی، پاربرہم پرہم ہوئے سہایا۔ کھیل مک جائے آون جاوون نت دی، چوڑاسی وچوں باہر کڈھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھار دیکھے دُھر دے سکھ دی، جو سکھیا وچ سمایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس نگری دے لنگھ جائے وچ دی، وچلے پڑدے دے اٹھایا۔

* ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ سنت سنگھ دے گرہ پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر *

نام سندیشہ پچھلا پاتر، پتونتیاں رہیا اٹھایا۔ سری بھگوان سد آوے بھگتاں خاطر، ختم کرے آگے جدایا۔ ہرجن بنائے دُھر دے چاتر، چاترک وانگ جو رہے بللایا۔ جلوہ دے کے باطن، نور کرے رُشنائیا۔ جو دوارے آئے پاتن، پھر باہوں پار کرایا۔ کلجگ انتم اک سُنیہڑا آیا آکھن، دُھر دا حکم جنایا۔ پُرکھ اکال مٹنا مائی باپن، پتا پوت گود لئے بہایا۔ تن مائی خاکی کرے پوت رہے نہ بھری پاپن، پُنیت آپ بنایا۔ جن بھگتاں بن کے دُھر دا ساکن، سجن اک اکھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی لئے کمایا۔ کیرٹی کہے میں دیکھی اک بستی، اگئی نظری آئی۔ جس دی کتھا کہانی جگ چو کڑی رہی دسدی، حکم بے پرواہیا۔ اوتھے بھگتاں دی دھارا دیکھی وسدی، وسن چائیں چانیا۔ دھار اوہناں اندر پریم رس دی، رستے چل کے خوشی منایا۔ آتم رہندی ہسدی، خوشیاں ڈھولے گایا۔ تھوڑی کہانی رام جس دی، جو صفتاں وچ صلاحیا۔ آگے گاتھا اگئی باپ دی، جو پتراں کرے پڑھایا۔ کچھ

کھیل ہو رہا ہے، جگ جیون داتا دے درڑا ئیا۔ کلج کر یا کوڑی سڑنی پاپ دی، مایا ممتا اگ لگایا۔ جن بھگتو تھادی سٹکھنی گھڑی سوہنگ جاپ دی، سواساں وچوں بھروسا دتا بندھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنگ نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کھیل ویکھو ساکھیات دی، جو ست ستوادی ہو کے اپنی کل ورتایا۔

* ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ منشا سنگھ دے گرہ ضلع گرداس پور * *

ست بھومکا سہاونا نگر، ناگرک گرگھ سو بھاپایا۔ پڑکھ ابناشی پوری کرے سدھر، صدیاں دے وچھڑے جوڑ جڑایا۔ کرنی دا کرتا کرے قدر، مہروان مہر نظر اٹھایا۔ جنم کرم دی ریکھا دیوے بدل، بدلہ چکاوے بے پرواہیا۔ سچ دوارے کرے عدل، انصاف اکو اک جنایا۔ جن بھگتو تھادی پوری ہوئی منزل، منزل اپنی دے دکھایا۔ نام گاونا دھر دی غزل، غرض سب دی ویکھ دکھایا۔ سچ دوارے تھانوں جانانہ پئے پیدل، شبدری دھار وچ پہنچایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ نگرے سوہنی سہنجنا دھام، دھرم ملے وڈیایا۔ چری وچھنیاں ملیا رام، رحمت آپ کما یا۔ سہاونا ہویا گرام، گرہ گرہ وچے ودھایا۔ سنت سہیلے تارے تمام، طمع وچوں باہر کڈھایا۔ پر بھ داماگ نہیں عام، سنت سہیلے جوڑ جڑایا۔ جن بھگتاں دے پیغام، پرت کے لئے اٹھایا۔ سچ پریتی بخش کے آرام، دوارا دھر دا دے دکھایا۔ دوجے دے رہنا نہ پئے غلام، چوڑاسی پھاسی دے کٹایا۔ من واسنا وچ ہونا نہ پئے بدنام، بدیاں توں باہر رکھایا۔ پڑکھ اکال کرو پرنام، اور اورا سیس نہ کوئے جھکایا۔ اگلی سٹو داستان، پچھلی کہانی نہ کوئے درڑا ئیا۔ صاحب سوامی ہو کے مہروان، جو اپنا تھم چلا ئیا۔ گرگھ گرگھ ویکھے آن، بن اکھیاں اٹھ گھلا ئیا۔ بھنڈارا دے کے دھر دا دان، نام انمولا جھولی پائی۔ کرپا کر پر بھو مہان، مہما اپنی دے سمجھایا۔ لکھ چوڑاسی ہوئے حیران، حیرانی اندر سرب لوکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، گرگھیں دیوے اک نشان، جس نوں جگت نشانے سیس نوایا۔

* ۲۲ بیت شہنشاہی سمت ۲ بھاگ سنگھ دے گرہ پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر *

بھومکا کہے میرے اُتے بھگتاں دی جگی شمع، شمسان بھومی دے پنڈھ مکائیا۔ چنتا سوگ مٹایا غماں، ہرکھ ہوس نہ کوئے دکھائیا۔ پر بھ ملن دی رکھ کے طمع، لالچ اگلا رہے بنائیا۔ جھگڑا مکا کے رائے دھرم جماں، جنم مرن دا گیڑ کٹائیا۔ پُرکھ اکال دانام سُن کے نواں، نعرہ ڈھولا اکو گائیا۔ جس دی اڈیک کردا رہیا لوک مات دا سماں، سمجھ توں باہر دھیان رکھائیا۔ کوئی بھو نہ جانے کایا ماٹی چٹا، چمّ درشتی نہ کوئے درڑائیا۔ تِس دا کھیل ہویا رواں، رونق بھگتاں وِچ رکھائیا۔ کی صفت اوس دی کہاں، دھرنی خوشیاں وِچ نیر وہائیا۔ کس بدھ نام اگئی لوواں، لگ ماتر نہ کوئے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم رہیا ورتائیا۔ بھومی کہے میرا مٹ گیا بھرم، بھلیکھا رہیا نہ رائیا۔ لچیا رہی نہ شرم، پڑدا دتا اٹھائیا۔ کانڈ رہیا نہ کرم، کوڑ نہ کوئے چترائیا۔ جس ویلے تکیا پتا پُرکھ پرَم، پر میشور بے پرواہیا۔ جھگڑا رہیا نہ ورن، برن نہ کوئے لڑائیا۔ جن بھگت ڈھندے دیکھے سرن، اوٹ اک رکھائیا۔ ڈھولا اکو پڑھن، سوہنگ راگ الائیا۔ منزل اگئی چڑھن، بھجن چائیں چائیا۔ اکو دا پلو پھرن، جتھے ہووے نہ کدے جدائیا۔ کھول کے ہرن پھرن، نچ نین درشن پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار سرنائیا۔ دھرنی کہے میرے اُتے رہیا گھم، گھمن گھیری وِچ جگت لوکائیا۔ جس نوں سمجھے کوئی نہ رکھ مُن، مینسٹر اکھ نہ کوئے کھلایا۔ جس نے لکھ چوڑاسی وچوں سنت سہیلے لئے چن، چونویں گرکھ اپنے نال رلائییا۔ ایس دا کون جانے گن، ساشتر سمرت بھو نہ آئییا۔ میں اگئی آواز لئی سُن، جو گرکھ رہے گائیا۔ دھرنی کہا میں دھرواس نال تھلے چرن لئے چم، چرنودک دھوڑ اپنے مکھ چھہائیا۔ رس پی کے ہو گئی گم، سرتی سرت بھلائییا۔ اندروں آئی دُھن، شبدی شبد شنوائیا۔ پرَم پُرکھ دالہنا دیکھ ہن، ہر جن ساچے پار لنگھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، سدا سہیلا لیکھا جانے گن، گنہ جن بھگت دیکھ دکھائیا۔

* ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ بخشیش سنگھ دے گرہ پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر *

دھول کہے پر بھ بھگتاں اندروں میٹ دے دھبہ، نام اگمارنگ چڑھائیا۔ تیتوں سارے منن اکو ابا، مالک ہو کے دے درڑائیا۔ سچ پیار دا بخش مزہ، مجلس دُھر دی اک جنائیا۔ انت دیوے کوئی نہ سزا، سجن ہو کے ہونا سہائیا۔ کلج انت نہ دیویں دغا، فریاں وچ نہ پھیر بھوائیا۔ نو نو چار بچھوں تیتوں نرگن دھار لبھا، جوتی جوت جوت رُشائیا۔ جگت وکار مٹاؤنا ہبھا، ہم ساجن لینے بنائیا۔ دُھر دھام دکھاؤنی جگہ، چرن کول سرنائیا۔ جتھے ست نشانہ گڈا، آد جگاد سو بھاپائیا۔ تیرے نالوں نہیں کوئی وڈا، جس دے آگے جھولی ڈاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا دینا بنائیا۔ دھرنی کہے پر بھو بھگتاں دی لیکھے لاؤنی بھگتی، وڈبھاگی لینے بنائیا۔ پیار دی بخشش شکتی، شک دینا کڈھائیا۔ بن کے دُھر دا عرشی، فرش ہونا سہائیا۔ درخواست ویکھنی عرضی، جگ چوکڑی پھول پھولائیا۔ ورتیں نہ اپنی مرضی، مذاق وچ نہ دینا بھلائییا۔ ویکھ کلج اندھیر گردی، گداگر ہوئی سرب لوکائیا۔ آتم دا پر ماتم بن کے ہوئے نہ کوئے دردی، ڈکھیاں ڈکھ نہ کوئے ونڈائیا۔ دھار بدل دے جگ دی، جگ جیون داتے بے پرواہیا۔ لیکھے لا دے سیوا کیتی سب دی، سب نال اپنے نال ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشش اک سرنائیا۔ دھرنی کہے پر بھ کوٹ جنم دے کر دے پاپ معاف، مُفت اپنی دیا کمائیا۔ اندروں باہروں کر دے صاف، سٹھرے گرگھ لے بنائیا۔ ساچا کلمہ دس آداب، نمستے اکو دے سکھائیا۔ پریم پیار و جا رباب، احباب ہو کے نال رکھائیا۔ سچ امرت دا دے سواد، رسنارس نہ کوئے وڈیائیا۔ لیکھا لکھ اگمی کتاب، جس نوں کُتب خانہ نہ کوئے دکھائیا۔ انت آخیری تیری منگدے اک امداد، کوڑیاں عملاں وچوں باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، انتم رکھنی لاج، لوک مات تیری اوٹ تکائیا۔

* ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ ہزارا سنگھ دے گرہ پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر *

تریتا جگ کہے ایٹھے نگری سی اک ڈھٹھی، نشان پچھلا رہی جنائیا۔ ہزارا سنگھ دی ہندی سی ہٹی، ونج کرے چائیں چائیا۔ حساب لکھدا سی لکڑ والی پھٹی، اکھر ونگے ٹیڈھے پائیا۔ جنم دی بازی پیندی ویکھی نئی، ہار وچوں روپ بدلایا۔ وادھا ہووے نہ کسے کھٹی، اندرے اندر مارے دھاہیا۔ اک دن

گھر رہی نہ تیل پتی، اندھیرے بیٹھا راہ تے حق گوسانیا۔ میری عقل نہ چلے رتی، رتن پدارتھ گھر دے گئے مکایا۔ میں کیہرا بنیا شاہ لکھی، پر بھوئے ٹکڑے نال پیٹ دینا بھرائیا۔ اودھروں درد پئی سبھی وکھی، رورو رہیا گر لائیا۔ انگل وچ کے چُجھ گئی کھبئی اکھی، دُکھ دُکھ نال بنائیا۔ اُتوں کوٹھے دی کڑی ڈھٹھی، جس قمر دتی ہلایا۔ اودھی سوانی آئی نٹھی، کُنٹلا واہو داہیا۔ کی ہویا میرے پتی، پتہ دے جنائیا۔ اوس کہا میتوں کوئی گل نہیں لگدی اچھی، رسن کہہ نہ سکے رانیا۔ اودھروں کھل کے گاں دی آگئی وچھی، جس مار کے ٹکڑ منہ دے بھار دتا سٹایا۔ اودھے سٹ گئی دوپٹیں، پٹیا واہو داہیا۔ سوانی رووے میں گئی پھٹی، دُکھ درد نہ کوئے کٹایا۔ اودھروں پین لگی غشی، ہوش حواس رہی مٹایا۔ گوانڈھن لے کے آگئی کھٹی لسی، بردھ اوستھا بُدھی مایا۔ سبھے کہا ایس نوں انگلاں نال چٹیں، دُکھڑا رہے نہ رانیا۔ اپنے لیڑے دی پاڑ کے پٹی، اُتے رہی بندھایا۔ ایہہ سب کُجھ دیکھے کھیل کھپتی، پت پر میثور بے پرواہیا۔ اودھروں راوی کنڈھے بالمیک نے کھولی اکھی، بنا اٹھ اٹھ اٹھایا۔ اوہنوں نظر آئی سچی، ست ستوادی آپ جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک ورتایا۔ بالمیک اٹھیا رشی، مہارشی لئی انگڑایا۔ اوس نوں دُکھی والی دیہہ دسی، جو دُکھ وچ رہی گر لائیا۔ اوس نے گوہ نال ڈٹھی، بن نیناں نین پنڈھ مکایا۔ جس دے کول آد جگادی چٹھی، سو سندیشہ رہیا سٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لگایا۔ بالمیک رکھی اک لے انگڑا، انگنا اپنا ویکھ وکھایا۔ کون سندیشہ رہیا سٹا، حکمی حکم جنایا۔ اودھروں آ گیا بے پرواہ، ویس اویسا روپ بدلا لیا۔ ہتھ کرمندل رہیا لٹکا، بھوری موڈھیاں اُتے سٹایا۔ کیس سارے رہیا کھلا، ہتھ پیٹ اُتے لگایا۔ کھبے ہتھ نال منگے دُعا، بٹھا رہیا وکھایا۔ بالمیک دیکھیا سبھ سبھا، ایہہ میرا دُھر دا پتا مایا۔ ابناشی کرتے سبھے دتا سٹا، حکم بے پرواہیا۔ اوہ جا کے ویکھ جس نوں ملدی سزا، حکمے اندر پھرائیا۔ اوہ منے میری رضا، ہائے اف نہ کوئے کڈھایا۔ بالمیک آیا بھجا، چلیا واہو داہیا۔ جس دا آخری چرن ایتھے آ کے لگا، جتھے سو بھاونت رہیا سٹایا۔ کھبے چرن وچ کنڈا چُجھا، درد دُکھ نہ کوئے وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ بالمیک بن قداماں آیا کھیڑے، شبدی پنڈھ مکایا۔ وڑیا اوس دے ویہڑے، جو رووے مارے دھاپیا۔ ہوئی ہوئی پہنچیا نیڑے، سبھے سبھ سبھ دتا سٹایا۔ چڑھاواں اوس بیڑے، جس دا مالک اک اکھوایا۔ ایس نے کہا تیرے ورگے سادھو ویکھے بتھیرے، جو لٹ لٹ

رہے کھائیا۔ جھوٹے ویکھے ڈیرے، دغیاں والی دُہائیا۔ کیہرا دُکھ کٹے میرے، مہر نظر نال پار لنگھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی
 کھیل رہیا وکھائیا۔ بالمیک کہا آہ ویکھ میرا ہتھ، ہتھیلی ہتھیلی نال لگائیا۔ ایدھر تک پُرکھ سمرتھ، سبجے دیاں جنائیا۔ دوہاں دانام جپ، سوہنگ ڈھولا گائیا۔
 تیرا کارج پورا ہووے سب، دُکھ درد رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ ہتھ نال جوڑیا ہتھ، ہتھیلی دتی ملائیا۔ اکھ
 نال میل کے اکھ، اکھ اکھ وچ سمائیا۔ نعرہ بول کے حق حق، ڈھولا حقیقت والا گائیا۔ بالمیک پریم پیار دادے کے رس، رستہ اندروں دتا وکھائیا۔ دُکھ دلدر
 گیانس، تن مائی ہوئی صفائیا۔ چرناں اُتے ڈھٹھ، رو رو دئے دُہائیا۔ میٹوں اوس دے کر وس، جو واسطہ تیرے نال رکھائیا۔ بالمیک کہا میں دساں تیتوں
 سچ، سُنسہڑے وچ درڑائیا۔ ہن توں گیوں بچ، خوشیاں وچ کچھ میٹوں دے کھوائیا۔ میں کھا کے جانانس، راوی کنڈھے ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی کھیل اک ورتائیا۔ اوس کہا میرا نام گنیش، پتر کھتری نظری آئیا۔ میں تیتوں یاد کراں ہمیش، ہر دے وچ سمائیا۔ میٹوں بھو
 دس دے ایک، اکو دے درڑائیا۔ جس تیتوں دتا بھیج، میٹوں لیا بچائیا۔ بالمیک رکھی کہا اوہ آد جگاد رہے ہمیش، ہر گھٹ رہیا سمائیا۔ بھگتاں دی مانے سچ،
 سنگھاسن ڈیرہ لائیا۔ گرکھاں دے آوے دیس، لکھ چوڑاسی کر جدائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گنیش کہا میں تگاں
 ساکھیات، منگ اکو اک منگائیا۔ اوہ ویکھ میری پھٹی تے قلم دوات، جس نال لیکھا رہیا بنائیا۔ انکڑیاں والا حساب، اکھراں والی پڑھائیا۔ پہلا حصہ تے پہلا
 باب، دوجی ونڈ نہ کوئے وکھائیا۔ دُکھ وچوں میرا بدل گیا مزاج، خوشی میرے اندر آئیا۔ اُجڑی نگری ہوئی آباد، توں چرن دتا ٹکائیا۔ بالمیک دتا جواب،
 سچ دتا سمجھائیا۔ جس میٹوں دتا خطاب، اوہ سب دا پتا مانیا۔ جگ چوڑی چلائے رواج، بھگوان ہو کے بھگتاں گود اٹھائیا۔ جس دا لہنا دینا آد جگاد، ویکھے
 تھاؤں تھانیا۔ پڑدالا ہے برہم برہماد، پاربرہم بے پرواہیا۔ ساچی دیوے سدا سدا امداد، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ کلجگ انت تیری رکھے لاج، لاجاوت ہوئے
 سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ گنیش کہا میرا دُکھرا ہو یا دُور، رشی تیری سرنائیا۔ میں تگیا حاضر حضور، تیرے مندر
 سو بھاپائیا۔ میرے معاف کر قصور، قسمت دے بدلایا۔ میں ملنا اوس ضرور، جو آد جگاد پتا مانیا۔ بھنڈارا کرے بھرپور، خالی دئے بھرائیا۔ سیوک بنائے

مزدور، حکمی حکم سنایا۔ بخشتے اپنا نور، اندھ اندھیر رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک ورتانیا۔ بالمیک کہا میں پینا ٹھنڈا پانی، پتن والا منگ منگانیا۔ لے کے آئی خوشیاں نال سوانی، بھجھی چائیں چاننیا۔ جس دی ستائی سال دی ترل جوانی، جو بن وچ سدانیا۔ نین اگھ مستانی، رُوپ انوپ درسایا۔ انتر ہوئی خیرانی، بدھی رہی سمجھانیا۔ کچھ رشی نوں دے نشانی، جو آیا واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا کھیل رہیا درڑانیا۔ سوانی کہے کی دیواں سوغات، دست نظر کوئے نہ آئی۔ آٹے توں پنا خالی دے پرات، بھوجن پکوان نہ کوئے بنایا۔ گنیش کہا اوہ پٹی اوہ لے قلم دوات، رکھی ہتھ دینی پھڑانیا۔ ساڈے کول نہیں کچھ دات، جو تیری بھینڈا دینے کرانیا۔ بھکھیاں دے گھر کٹ کے جاویں رات، دُکھیاں درد وندانیا۔ بالمیک کہا شاباس، ہتھ پشت پناہ رکھانیا۔ تہاڈی پوری ہووے آس، ترشنا رہے نہ رانیا۔ میرے نال جس ویلے آوے پُرکھ ابناش، منزل پینڈا پندھ مکانیا۔ تہاڈے کولوں مگے اوہ سوغات، جو آسا خواہشاں وچ رکھانیا۔ سبھے جیسے لکھ کے گیا اگئی بات، نُقطہ آگے دتا لگانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی رہیا مکانیا۔ بالمیک کہا میری جات گل پینی، سچ دیاں سمجھانیا۔ میرے پر بھو دی بھینڈا چاڑھنی اوہ شرینی، جیسہڑی شرع وچوں باہر رکھانیا۔ کھکھے نے پھڑ لئی وینی، گھٹ کے گلے لگانیا۔ تھوڑی نہ دیویں دیویں دُونی تے تینی، تئاں لوکاں وچوں جیسہڑی باہر کڈھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لینہارا پورب دان، دیونہارا دے کے خوشی منانیا۔

* ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ بی بی ویرودے گھر پینڈا بابو پُر ضلع گرداسپر * *

بھومکا کہے میری سُنہنجی ہوئی کُلی، کلکیاں دا مالک رہیا سہانیا۔ جس نوں سنجگ تریتا یاد نہیں بھلی، بھرم رہیا مٹانیا۔ چرن دھوڑ دے کے دھولی، دھرم رہیا بنانیا۔ کلجگ کوڑی کر یا بدل بے اصولی، اصل اپنا آپ سمجھانیا۔ جن بھگتاں کولوں کراوے سچ وصولی، پچھلا لیکھا جھولی پانیا۔ مہر کرنی پر بھ دی دھار معمولی، نہ معلوم ہوئے سہانیا۔ بھردا جائے اگئی جھولی، جھولا اپنا اک جھلانیا۔ سناؤندا جائے ساچی بولی، انبولت راگ الاانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائی۔ دھرنی کہے میرے اُتے بھگتاں دی سوہی جھگی، جھگڑا رہیا نہ رائیا۔ انتم اودھ پگی، مکیا پینڈا جدائی۔ نرمل ہوئی بدھی، سمجھ دتی سمجھائی۔ نام جیکارا دس کے اچی، پڑدا دتا گھلایا۔ ہر سنگت بنا کے سچی، سنجم اکو دتا درسائی۔ گرگھو کٹنی نہ کسے دی بُتی، بُتھانیاں وچوں باہر رکھائی۔ تہاڈی آتم رہے نہ سُتی، سُتی لواں جگایا۔ سہاواں اپنی رتی، رت رتڑی نال مہکایا۔ گھر گھر بخش کے جاواں خوشی، غمیاں دا غم نہ کوائے ستایا۔ آتم رہے کوئی نہ رُسی، رستہ اکو دیاں جنایا۔ بے لہجہ نہیں سکے تئیں، سبھے لیا ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تہاڈی واسنا کر کے اچی، اُچ محل اٹل دئے بہایا۔

* ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ ہر نام کور دے گرہ پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر *

دھرنی کہے میرا لیکھا لگا، مالک ملیا دھر درگاہیا۔ جس جن بھگتاں ودھاؤنا آگا، اگلا حکم منایا۔ سچ پریم دا دینا مزہ، رس اگم چکھایا۔ دھر سندیشہ دینا سدا، سُتیاں رہیا اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائی۔ دھرنی کہے میری آسا ہوئی پوری، عرشاں توں پرے خوشی منایا۔ ملیا مالک دھر دانوری، جو ست سچ کرے رُشانیا۔ واسنا کٹی کوڑی، دُرگندھ دتی مٹائی۔ جن بھگتاں بخش کے چرن دھوڑی، چرنودک اکو جام پیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھایا۔

* ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ ورثا سنگھ دے گرہ پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر *

دھرنی کہے میں ویکھیا ان داتا، داتار ہو کے ویکھ وکھائیندا۔ سرب جیاں دا بن گیاتا، گرگھ سبجن آپ اٹھائیندا۔ دیوے دھر دیاں سچ سوغاتاں، نام بھنڈارا جھولی پائیندا۔ پوریاں کرے سب دیاں آساں، ترشنا جگت بُجھائیندا۔ لیکھے لاوے پون سواسا، ساہ ساہ وچوں بدلاییندا۔ گر اوتار پیغمبر جس دیاں

شاخاں، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا کھیل آپ ورتائیندا۔ دھرنی کہے میں ویکھے پکدے پکوان، کچیوں پکے رہیا بنائیا۔ دیندا جائے مان، ابھمان رہیا کڈھائیا۔ جھلاؤندا جائے نشان، نشانے رہیا دکھائیا۔ بناؤندا جائے چتر سُجان، مورکھ موڑھاں دیا کمائیا۔ چرن پریتی بخش اک دھیان، دوجا روگ نہ کوئے لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ جگ دا لہنا کر پروان، مہروان ہو کے سبھے رہیا ورتائیا۔

* ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ ورکھا سنگھ دے گرہ بابو پُر ضلع گرداس پُر *

دھرت کہے میرے جاگے بھاگ، بھگون ہویا سہائیا۔ جن بھگت جگے چراغ، لوک مات رُشنائیا۔ سنی اگئی آواز، شبدي ناد و جائیا۔ سنت سہیلے رہے جاگ، بھرے سٹی سرب لوکائیا۔ گرہ گرہ لگی آگ، اگنی ت جلائی۔ پنا گرکھاں ملے نہ کنت سہاگ، سہنجنی سیج نہ کوئے ہنڈھائیا۔ برہوں ملے نہ کوئے ویراگ، بہبل ہو کے سارے دین دہائیا۔ جھگڑا پیا کوڑ سماج، سمگری سیج نہ کوئے ورتائیا۔ جس نے رچنا رچی آد، سو کھیلے کھیل دُھر درگاہیا۔ جن بھگت دوارے ساچے رس دا لے سواد، سوارتھ سب دادے بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کرنی دا کرتا کر کے کاج، کارج اپنے وچ رکھائیا۔

* ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ منشا سنگھ، میلا سنگھ دے گرہ پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر *

پُرکھ اکال سب دا لہنا دیوے حق دا، ٹھگی چوری نہ کوئے کمائیا۔ جگ جگ جن بھگتاں تیج رکھدا، لوک مات ہوئے سہائیا۔ مارگ دستے سیج دا، سادھنا اک درٹائیا۔ لوں لوں اندر رچدا، رچنا اپنی دے پرگٹائیا۔ سندیشہ دے کے گرمت دا، منمت اندروں باہر کڈھائیا۔ اشارہ دے کے اگئی اٹھ دا، بن اکھراں کرے پڑھائیا۔ پڑدا لاه کے دئی دویت پھٹ دا، ست سیج دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا بچھلا اگلا دے مکائیا۔

سری بھگوان سدا سہیلا، سرب ویاپی اک اھوائیندا۔ جن بھگتاں کرے جگ جگ میلا، وچھڑیاں جوڑ جڑائیندا۔ رنگ رنگا کے گرو چیلا، چیل گرو آپ ہو جائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر سر اپنا ہتھ رکھائیندا۔ سر سر ہتھ رکھے کرتار، کرنی دامالک دیا کمائیا۔ گرکھاں بن رکھوار، رتھیا کرے چائیں چائیا۔ جنم جنم دا گیڑ نوار، کرم کرم داروگ مٹائیا۔ ساچے دھرم دادے دوار، دروازہ اکو دے کھلایا۔ جتھے وسے ہر نرنکار، سچ دوارے سو بھاپائیا۔ پریم پیار دا ہووے آہار، بھوجن اپنارس بنایا۔ سائتک ست ست کر وچ سنسار، گرکھاں اگنی تت دے بُجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہک نک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کرپا کر اپار، آپ اپنے وچ اپنے لئے ملایا۔

* ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ بی سوری دے گرہ پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر *

جگت نائیریاں دیوے سہارا، سہانک ہو کے دیا کمائیا۔ چرن پریتی دے آدھارا، ادم نال لئے اٹھایا۔ پار کرائے کوڑ کنارہ، ساچا دراک سہایا۔ نام ندھان جنا کے نعرہ، نرائن لئے اٹھایا۔ جنم کرم کر اجیارا، اجرت پچھلی جھولی پائیا۔ دھر داسد کر اشارہ، آسانسا کھوج کھوجایا۔ وڈیائی دے دھر دربارا، درگھر ساچا اک سہایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں کرے پار اتارا، اتر پورب پچھم دکھن چارے کنتاں ہوئے سہایا۔

* ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۲ بی لاجی دے گرہ اڑ پندٹی ضلع گرداس پُر *

جن بھگت تیرا پکوان آد جگاد رہے پکدا، صاحب سنگر کھا کھا خوشی منایا۔ پریمیاں دے پیار وچوں رہے چھکدا، نیمیاں دانیم آپ جنایا۔ لیکھا دیندا رہے دھر حق دا، مستک آپے ویکھ دکھایا۔ تھم چلدا رہے سدا اینکار یک دا، بیتھارتھ اپنا رنگ چٹھایا۔ ناتا بدھاتا جڑیا رہے سچ دا، سچ وچدی رہے ودھایا۔ راہ تکدا رہے کایا ماٹی بھانڈا کچ دا، جگت نیز اٹھ اٹھایا۔ کرپا ندھان سدا اندر رہے وسدا، نچ لوچن کرے رُشنائیا۔ ساچا مارگ رہے دسدا، جگ

جگ کر پڑھائیا۔ بھيو کھلاؤندا رہے گھٹ گھٹ دا، گھائی منزل آپ چڑھائیا۔ دروازہ گھلا رکھے اپنے ہٹ دا، بھنڈارا ورتے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد ہو ونہار سہائیا۔ جن بھگت تیرا پکدار ہے پکوان، پاربرہم پر بھ ویکھ وکھائیا۔ بھوگ لگاؤندا رہے سری بھگوان، زرگن سرگن دیا کمائیا۔ دُھر دا دیندا رہے دان، داتا ہو کے آپ ورتائیا۔ آتم سرتی ملدا رہے کاہن، گھنٹیا ہو کے گھر گھر پھیرا پائیا۔ سنا ہو کے گلدھ ویکھے چتر سُبجان، مورکھ موڑھے دئے وڈیائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن کر پروان، پر م پُرکھ دیوے اک سرنائیا۔ دُور نیڑے سارے رکھے اپنے وچ دھیان، اولہا جگت نہ کوئے بنائیا۔ سب دی کرن جائے کلیان، کائنات وچوں باہر کڈھائیا۔ سناؤندا جائے دُھر فرمان، شبد سندیشہ بے پرواہیا۔ پریم پیار مَحَبَّت دا سچا پین کھان، ترشنا ترکھا رہے نہ رائیا۔ پورب لیکھا لہنا چکنا لالو ترکھان، سگے ساتھی سرب تجائیا۔ نانک دا مہمان، بھگت وچھل بے پرواہیا۔ سب دی اچھیا پوری کرے آن، بھجھیا دیوے تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جن بھگت تیرا چلدا رہے بھنڈارا، بھنڈاری پُرکھ اکال اکھوائیا۔ جگ چوکڑی وسدا رہے دوارا، درگھر وجدی رہے ودھائیا۔ ملدا رہے نام ادھارا، اگنی اگت نہ کوئے جلائی۔ جگ چوکڑی ہندا رہے میلا کنت بھتارا، آتم پر ماتم مل کے سو بھاپائیا۔ کھیل کھیل اگم اپارا، الگھ زرنجن اپنی دیا کمائیا۔ جگ چوکڑی جنم کرم دا پہلا لاہے ادھارا، پورب لیکھا لیکھے وچوں ورتائیا۔ سہنجنا ہويا سُبھاگی دھاڑا، بھاگ اپنا رہیا ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پریم پریتی انتر جن بھگت دوارے اندر بنے آپ ورتارا، ورتمان وارتا اپنے نال ملایا۔

* ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۲ بی بی بی دے گرہ پنڈا اٹھ پنڈی ضلع گرداس پُر *

سری بھگوان کہے اٹھ ویکھ کبیر، سوادھان ہو کے لے انگڑائیا۔ کرے کھیل کی پُرکھ اکال پیراں دا پیر، دُھر دا پیغمبر بے پرواہیا۔ جن بھگتاں لیکھے لائے پدارتھ دُھر دی کھیر، ان انند وچ رکھائیا۔ کسے نوں کاکاؤنانہ پئے کنڈیاں وچ سریر، بھجنا پئے نہ واہو داہیا۔ کسے نوں بنانا پئے حقیر، ہٹو ہٹ نہ

کوئی پھر آیا۔ کھج انت جھگڑا مُکا کے شاہ حقیر، پیر فقیر اکو رنگ رنگ آیا۔ ساچے مارگ دی کر تعمیر، تعمیل اپنے ہتھ رکھ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا کھیل رہیا ورتا آیا۔ ویکھ کبیر اٹھ سادھ سنت، گرگھ سبجن سو بھا پانیا۔ جنہاں دا مالک اک بے انت، بے پرواہی وچ سما یا۔ بھنڈارا دے اگت، اتوٹ اٹ ورتا یا۔ ساچی بنا کے بنت، دُھر فرمانا رہیا درڑا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کما یا۔ ویکھ کبیر سنت سہیلے ہوئے اٹھے، گرگھ مل مل خوشی منا یا۔ پریم پیار مُجت وچ پھر دے نٹھے، خوشیاں وچ بھجن چائیں چانیا۔ جنہاں خاطر پُرکھ اکال پریم پدارتھ پکے، پکوان اپنا رنگ چڑھایا۔ تنہاں دے اندر جانے رتے، رنگ رتڑی آپ رنگا یا۔ دُھر سندیشے دے کے پکے، بھگت لئے جگا یا۔ ناتے جوڑ کے بھائی بھین سکے، سبجن سبناں نال ملا یا۔ جو اس بھنڈارے وچوں چھکے، شک رہے نہ رآیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ کبیر کہے پر بھو میں کچھ اندر رہیا سوچ، چلے نہ کوئی چتر آیا۔ کبیری بنی موج، مجلس بے پرواہیا۔ جس دی چار جگ کیتی کھوج، نو نو دھیان لگا یا۔ بھج بھج ویکھیا لوک پر لوک، ساکھیا ست نہ کوئے وکھایا۔ کھج انت بھگتاں دے کے اوٹ، اوڑک اپنے نال ملا یا۔ تن نگارے لا کے چوٹ، چوٹی چڑھ کے رہیا اٹھایا۔ کر پرکاش نرمل جوت، اندھ اندھیرا رہیا گوا یا۔ سچ بھنڈارا دے کے بہت، گرہ گرہ رہیا ورتا یا۔ گرگھ کوئی لوک مات نہ جاوے اونت، نیندا کھا کے نیتا اگے لئے بنا یا۔ جتھے کسے دی نہیں کوئی پہنچ، پنچ لا کے پنجاں وچوں باہر کڈھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک ورتا یا۔ کبیر کہے میں گھر گھر پکدا ویکھیا لنگر، گر اوتار پیغمبراں دتا سنا یا۔ گوہ نال تکیا رام چندر، تریتا دوا پر کھج انت لنگھایا۔ کچھ رمز ماری تھوڑی جیہی ہنونت بانر بندر، شبدي شبد جنا یا۔ ہن کھانا موکلندن، پت ڈالی نال وڈیا یا۔ کھج انت سری بھگوان جن بھگتاں توڑ کے بندھن، بندگی اکو اک سمجھایا۔ بھکھاری ہو کے درویش ہو کے در آئے منگن، مانک موتی جھولی ڈاھیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی رہیا کرا یا۔ کبیر کہے میں ویکھے گرگھ قابل، قبیلے اپنے رہے ترا یا۔ جنہاں دا مالک دُھر دا بابل، پت پر میثور بے پرواہیا۔ سو بن کے آیا عادل، عدل انصاف اک درڑا یا۔ سچ دوار دس کے پاتن، پترکا دُھر دی رہیا پڑھایا۔ بھگت سہیلے مل کے ساجن سچی کرے باطن، ڈھولا گائے بے پرواہیا۔ توں میرا میں تیرا مل کے سارے آکھن، دُجی

آواز نہ کوئی سنائی۔ ابناشی کرتا کلج انت کوئی کھان نہیں آیا ماکن، مٹکی دہی نہ ویکھ وکھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بے پرواہ بے پرواہی وچ سائی۔ کبیر کہے میں جگ چوکڑی پر بھ نوں ویکھیا، ترشنا سکے نہ کوئے بُجھائی۔ زرگن سرگن دھار کردار ہے (ویسیا)، منگھ ماؤ اپنی کھیل کرائی۔ کلج انت جن بھگتاں دواؤن آیا ساچا سکھا، سکھ ساگر نال لئیائی۔ جنم مرن دارہن نہ دیوے دکھا، آون جاون لیکھا دئے چکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گرگھیاں دس کے مارگ اچا، اُچ اگم اتھاہ اپنے وچ ملائی۔

* ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۲ بی بی دھیانو دے گرہ پنڈ الٹ پنڈی ضلع گرداس پُر *

کبیر کہے جن بھگتو سوہنا مل گیا موقع، وقت آپے رہیا سہائی۔ میرے وانگ کسے نوں بھرنا نہیں پیا ہوکا، دکھ بھکھ نہ کوئے ستائی۔ مہروان ہو کے لے کے آگیا دھر دی نوکا، پاربرہم پر بھ بے پرواہیا۔ تہاڈا سماں سہاونا بنایا چاؤکا، خوشیاں رنگ وکھائی۔ جھگڑا مُکا کے ہوئے ہوں دا، ہر جن اپنے وچ سائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سرن اک درڑائی۔ کبیر کہے کرنی پئی نہیں کوئی بندگی، بندھن دُنی دتے تڑائی۔ کٹنی پئی نہیں کوئی مُچھندگی، مُشکل آپے حل کرائی۔ کرپا نال کڈھ کے اندروں گندگی، من واسنا کرے صفائی۔ دھار بخش کے اپنے اند دی، اند اندروں اک پرگٹائی۔ کھیل کر صاحب بخشند دی، بخشش رحمت آپ کمائی۔ ایہہ وست امولک ان دی، آد انت کار کمائی۔ تہاڈی خوشی سدا دھن دھن دی، دھن وچدی رہے ودھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، واسنا میٹ کے منو آ من دی، ممتا اپنے وچ رکھائی۔

* ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۲ اچھڑ سنگھ دے گرہ پنڈ الٹ پنڈی ضلع گرداس پُر *

جس گرہ لگے بھوگ، بھاگیرتھ ویکھ خوشی منائی۔ گرگھیاں ملے اگئی چوگ، امرت بھنڈار رس چکھائی۔ اوہناں دا پورا ہووے جوگ، جگتی اپنی نال ترائی۔ سچ دا ہووے سنجوگ، ست نال گڑمائی۔ ہوئے مٹے روگ، ہنگ برہم درسائی۔ شبدي وجے چوٹ، ستیاں لئے اٹھائی۔ ناتا جوڑ کے نرمل جوت،

جوتی جاتا ہوئے سہائیا۔ کوٹاں وچوں سنت سُہیلے گرگھ کھوج، خود اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار سرنائیا۔ جن بھگتاں گرہ اگم رس، رسنا سکے نہ کوئے سمجھائیا۔ جس پر م پُرکھ کیتا وس، واستوک اپنے نال ملائیا۔ ناتا جوڑیا سچ، سچ و بے ودھائیا۔ خوشی ہوئے کایا ماٹی کچ، کنچن رُپ ہو کے سوبھا پائیا۔ انتر ملے دُھر دی مت، منتر نام اکو اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دے دے خوشی دکھائیا۔ جن بھگتو بھوگ لگے اگمی رسنا، راستہ اکو اک جنائیا۔ سچ دوارے سدا وسنا، گرہ مندر و بے ودھائیا۔ دُھر دے پاندھی ہو کے نشنا، بھجنا واہو داہیا۔ سوہنگ ڈھولا ساچا چپنا، رسنا جہوانال وڈیائیا۔ جس گرہ پر م پُرکھ دا پدارتھ پکنا، تس پکوان ملے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتو تہاڈی خاطر سب کچھ چھکنا، اچھیا اپنی نہ کوئے بنائیا۔

* ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۲ سرُپ سنگھ دے گرہ پنڈا اٹھ پنڈی ضلع گرداس پُر *

جن بھگت تیری دھار اُچی، دھرم دوار ملے وڈیائیا۔ جن بھگت تیری آتم سُچی، سچ سوچنا سنے چائیں چائیا۔ جن بھگت تیری دُونکھی رُچی، رچنا ویکھے شہنشاہیا۔ جن بھگت تیری آتمارہے نہ سُتی، سوت جاگت رُپ بدلایا۔ جن بھگت تیری آون جاون کھیل کئی، گیڑیاں وچوں باہر رکھائیا۔ جن بھگت تیری آسا سدا سُکھی، سُکھ ساگر رُپ جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ جن بھگت تیری وڈی دلیل، دیاوان دتی بنائیا۔ کسے دے اگے کرنی نہ پئے اپیل، اپر پر سوامی ہوئے سہائیا۔ مات لوک کرے نہ کوئے ذلیل، جگت خواری وچوں باہر کڈھائیا۔ درگاہ دا لہنا نہ پئے کوئے وکیل، بنا سفارش پار لنگھائیا۔ سچ دوارے کر کے تسلیم، تقسیم وند وچوں باہر کڈھائیا۔ بدھی ہون نہ دیو ملین، مل موتر وچوں کرے صفائیا۔ گرگھ ہووے نہ کدے بے دین، اشٹ اکو اک جنائیا۔ جھگڑا چکا کے نرمین، آتم پر ماتم مل کے خوشی منائیا۔ ابناشی کرتا سچ بھروسہ دے کے یقین، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن زر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دھار بدل کے نوین نوین، نواں رنگ دے رنگائیا۔

* ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۲ سانجھی رام دے گرہ پنڈا الٹ پنڈی ضلع گرداس پُر *

جن بھگتاں سدا رنگ ایک، وڈا چھوٹا نظر کوئے نہ آئیندا۔ ابناشی کرتا بدھی کر نہار بیک، من واسنا دُرمت میل دھو آئیندا۔ چرن پریتی ساچی ریتی دے دھر دی ٹیک، ککا مستک نام دھوڑی چرن چھار اک چھہ آئیندا۔ پار برہم پت پر میثور بن اکھاں سب نوں لئے پیکھ، لکھ چوڑا سی جیو جنت سادھ سنت ویکھ وکھ آئیندا۔ پورب جنم لہنا دینا جنم کرم لیکھا لکھت بھوکھت جانے ریکھ، رکھی منی گرکھ سنت سہیلے آپ اٹھ آئیندا۔ نام سُنہیہڑا دیونہارا سچ سندیش، دھر فرمانا سری بھگوانا آپ آئیندا۔ جن بھگتاں ویکھنہارا سچا سچا دیس، جس گرہ آتم نال پر ماتم رہ کے سو بھا پائیندا۔ مان وڈیائی دیونہارا و شیش، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وکھاونہارا سچا گھر، سچ دوارا ایکنکارا وچ سنسارا، چرن کول اُپر دھول دھرم دھار اک جن آئیندا۔

* ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۲ ہزارا سنگھ دے گرہ پنڈا الٹ پنڈی ضلع گرداس پُر *

جن بھگت تیری آسا پُنی، پورن برہم دیا کما گیا۔ سچ پکار داتا پر بھ سنی، سچکھنڈ نو اسی اپنی اکھ گھلایا۔ جس نوں سمجھے کوئے نہ رکھی منی، منیم جگت حساب نہ کوئے درڑا گیا۔ سو وکھری بن اکھری اُپجا کے دھنی، اندرے اندر لئے جگایا۔ جس دا بھو جانے کوئے نہ گنی، شاستر سمرت وید صفت صلاحیا۔ سو گرکھ گر سکھ رہیا چُنی، چار ورن پھول پھولایا۔ جس دے پریم وچ کیر جلا ہے تانی بُنی، بھجیا واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو صاحب ہوئے سہایا۔ جن بھگت تیری منزل حق، حکم نیاں بے پرواہیا۔ اگے رہے کوئی نہ شک، شکایت کرن کوئے نہ آیا۔ مالک مل گیا اکو ست، ستوادی گر سکھ لئے بنایا۔ دھرم دھار دی دے کے مت، پریم پیار اک درڑا گیا۔ ناتا جوڑ کے سچ، کوڑی کریا دے جھڈا گیا۔ اندروں بدل کے اکھ، پر تکھ اپنا آپ دے سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہ ہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، لہنا دینا چکاوے ہتھو ہتھ، اگے اُدھار نہ کوئے رکھایا۔

* ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۲ گنڈا سنگھ دے گرہ اڑ پینڈی ضلع گرداس پُر *

جن بھگت تیرا بنے آپ، مالک ہو کے ویکھ وکھائیندا۔ سوہنگ ڈھولا دس کے جاپ، انتر آتم رنگ رنگائیندا۔ لیکھے لا کے تن مائی خاک، خالص اپنا روپ سمجھائیندا۔ ہو سہائی اتا تھاں ناتھ، غریب نمانے گلے لگائیندا۔ ایہتھے او تھے دو جہاناں دیوے سگلا ساتھ، منجھدھار نہ کوئے ڈبائیندا۔ مہر وچ محبوب سر رکھے ہاتھ، سمر تھ اپنا جوڑ بڑائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، سنت سہیلے کر کے اپنے وس، واسطہ ایہتھے او تھے اپنے نال رکھائیندا۔

* ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۲ بنتا سنگھ دے گرہ پینڈا اڑ پینڈی ضلع گرداس پُر *

جن بھگت تیرا وڈ گھرانہ، گھر بار اکو اک دسائیا۔ اُج اگم اتھاہ ٹکانا، ٹکیاں والا کوئی پہنچ نہ سکے رانیا۔ جتھے توں میرا میں تیرا ہووے گانا، گاون والا نظر کوئے نہ آئیا۔ دیک جوت جگے مہانا، بن نور نور رُشنائیا۔ سو بھاؤنت ہووے ساچا کاہنا، رادھا اپنا کھیل کھلائیا۔ تخت نواسی ہوئے سری بھگوانا، شاہو شاباسی شہنشاہیا۔ جو بھگتاں دیون آئے فرمانا، دھر دا حکم اک سمجھائیا۔ ایشٹ دیو اک منانا، دوجی ٹیک نہ کوئے بندھائیا۔ درس کرو روپ نانا، نر نرائن ہوئے سہائیا۔ لیکھا پھکے آون جانا، جانشیں اپنے لئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، جن بھگتاں اُپر ہوئے آپ مہروانا، مہر دھر دی نال ترانیا۔

* ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۲ گیان چند دے گرہ پینڈا اڑ پینڈی ضلع گرداس پُر *

جن بھگتاں پر بھ سدا وچولا، جگ وچھڑے میل ملائیندا۔ نام دس کے دھر دا ساچا ڈھولا، ڈھول ماہی ہو کے دیا کمائیندا۔ مان وڈیائی دے کے اُپر دھرنی دھرت دھولا، دھرم دھر دا اک سمجھائیندا۔ لیکھے لائے مور کھ گدھ کملا، کملا پاتی اپنے رنگ رنگائیندا۔ برتھا جان نہ دیوے مائس جنما، کوڑیاں کرماں

وچوں باہر کڈھائیندا۔ سنساروگ چُکائے بھرما، مایا ممتا موہ مٹائیندا۔ جھگڑا مُکا کے ورنہ برنا، برہم مت اک سمجھائیندا۔ اکو پُرکھ اکال دی ساچی سرنا، جو
 سرن آیا سراسر پار لنگھائیندا۔ جھگڑا رہے نہ پھیر مرنا، مرن توں پہلوں جنم اپنے گھر دوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہاراج شیر سنگھ
 وشنوؤں بھگوان، دُھر دا ڈھولا سب نے پڑھنا، پائے چیتھہر رنگ اگئی آپ رنگائیندا۔

* ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۲ بی بی دھٹی دے گرہ پنڈ الٹ پنڈی ضلع گرداس پُر *

جن بھگتو تہاڈا بڑا احسان، زمیں اسمان ویکھ خوشی منائیا۔ جنہاں دے گرہ گرہ پھرے سری بھگوان، جوتی جاتا بھجے واہو داہیا۔ تن وجود توں باہر
 انسان، انسان دا مہمان جگ جگ آپ اکھوائیا۔ سچ بھگتی دے کے اپنا گیان، پریتی پریم والی دکھائیا۔ وچھڑیاں وچھڑ میلے آن، وچھوڑا دے کٹائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے ویکھ پدارتھ امولک پکوان، پکا ہو کے کھا کے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، نارد دی چلن نہ دیوے کوئے چترائیا۔

* ۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ باوارام دے گرہ پنڈ الٹ پنڈی گرداس پُر *

جنم کرم نہ ویاپے روگ، چوراسی دُکھ نہ کوئے ستائیا۔ جنہاں سوہنگ آتم پر ماتم چگ لئی چوگ، چارکٹ توں کھسٹا گئے جھڈائیا۔ سچ پریتی سکھ
 کے ساچا جوگ، جگتی دُھر دی لئی اپنائیا۔ جگت وچھوڑا رہے نہ کوئے وجوگ، ویکتی بھگتی لیکھے پائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں دیوے درس اموگھ، اُل آپ
 ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دکھا ونہارا ساچا گھر، جس گرہ اکو نظری آئیا۔ جن بھگت تیری ساچی ملکہ جاگیر، جگہ جگہ نظری آئیا۔
 تیرے ہتھ وڈی تدبیر، ابناشی کرتے دتی پھڑائیا۔ شرع دے کٹ زنجیر، سوہنگ ڈھولا گائیا۔ منزل چڑھ اخیر، اکھراں چھڈ پڑھائیا۔ تک بے نظیر، جو پنا نظر

کرے رُشنایَا۔ جو تارنہارا امیرِ غریب، دُکھیاں دُکھ آپ وندایَا۔ جس دے پچھے گھر مندر گھرانے چھڈ کے ہوئے فقیر، سو فکر تہاڈا کر کے فاقیاں وچوں باہر کڈھایَا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کوڑی میٹ کے جگت لکیر، لایق گرگھ لئے بنایَا۔

* ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۲ پورن سنگھ دے گرہ پنڈا لڑ پندٹی ضلع گرداس پُر *

جن بھگتاں نام پون ملے ٹھنڈی، جگت بولا رہن کوئے نہ پانیا۔ شبد دھار دی ملے اگئی سوگندھی، دُرگندھی اندروں باہر کڈھایَا۔ دین مذہب نہ رہے پابندی، ذات پات نہ کوئے لڑایَا۔ آتما پرما تامل کے ہو جائے چنگی، چارگٹ و بے ودھایَا۔ آون جاون رائے دھرم دی رہے نہ بندی، چوراسی گیڑ نہ کوئے بھوایَا۔ پُرکھ اکال دین دیال مل جائے دُھر دا سنگی، سنگت ول ہو کے دُھر دا سنگ نبھایَا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دیوے اک انندی، انتر انتر رس نخبھر نخبھرنا جھروکے وچوں آپ جھرایَا۔

* ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۲ بی بی چنودے گرہ پنڈا لڑ پندٹی ضلع گرداس پُر *

جن بھگت تیرا شبد گیان، جگت گیانیاں ہتھ موئل نہ آئیندا۔ شاستر سمرت جس دا دیندے پرمان، سو پروانہ حکم نام سنانیندا۔ چرن پریتی ایکنکار اکو وار کر دھیان، اک اگلا لیکھا سرب مکائیندا۔ جودھے سورپیر بنو بلوان، بلدھاری آپ سمجھائیندا۔ آتم پرما تم میل ملاؤ سری بھگوان، سانجھ یار سگلا اک اکھوائیندا۔ بن صاحب سنگر کسے دی ہووے نہ مات کلیان، پُستک پڑھیاں پار نہ کوئے کرائیندا۔ کلج انت سری بھگونت جو درشن کرے آن، داسی داس ہو کے ویکھ وکھائیندا۔ درگاہ ساچی سچ دوارے دیوے اکومان، مہروان سر اپنا ہتھ لکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں شمع جگائے آن، دیک اپنے نال دُگکائیندا۔

* ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۲ وکیل سنگھ دے گرہ اڑ پندھی ضلع گرداس پُر *

جن بھگت تیرا پدارتھ چنگا نالوں بھوجن چھٹی، گنتی دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ اس دارس سواد سوہنا اوڑا نالوں دند بٹی، جہوا چکھ نہ کوئے سمجھانیا۔ اک اکل صاحب سوامی انترجامی جانے کملاپاتی، کامل مُرشد جو کھا کے خوشی منانیا۔ جگ چوکڑی نت نوت جس دی دھار چلے سچی، سچ ساجن آپ بنانیا۔ ایہہ کوئی جگت و ہار والی نہیں کپی روٹی، پیٹ بھرن دی آس نہ کوئے رکھانیا۔ مہر نظر کر کے صرف گرکھ چاڑھے چوٹی، چٹیاں توں لینے بچانیا۔ انتم میلا کر کے دُھر دی جوتی، جوت جوت وچ سمانیا۔ گھڑی آون نہ دیوے اوکھی، رائے دھرم نہ کوئے سزانیا۔ سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جنہاں پڑھ لئی اگنی پوتھی، پُستکاں توں پلّو گئے چھڈانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ بھنڈارے دی کھول کے کوٹھی، لنگر بھگتاں دتا لگانیا۔

* ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۲ بچن سنگھ پنڈ سمیل سکور ضلع گرداس پُر *

بھگت آتما کہے کھیل ویکھیا پورے سنگر دا، جو تن وجود مائی خاکی پہن کے گڑتا، کومل کومل رنگ رنگانیا۔ نرگن دھار سچھنڈ دواریوں واپس آیا مُڑدا، اوّل اپنا حکم منانیا۔ لہنا دینا جگ چوکڑی پورب دیکھ دُھر دا، مستکاں وچوں مستک کھوج کھوجانیا۔ لہنا پورا کرنہارا انند پُر دا، دُشٹ دمن دمن اپنے وچ کرائیا۔ جیہڑا بھوکھتاں وچ فرنا رہیا پُھردا، پیغمبراں پہرا دتا سمجھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گھر ساچے سو بھاپانیا۔ بھگت آتما کہے میٹوں ویکھ پیکھ ویکھ ہوئی حیرانی، ہر مندر کون پر بھ سہانیا۔ جس سمبل دی لبھے نہ کوئے نشانی، نشیاں وچ سار کسے نہ آنیا۔ دُھر دی جوہ دسے بیگانی، گرہ مندر نہ کھوج کھوجانیا۔ بن کھمے ہوئی ویرانی، خزاں اپنی رت بدلانیا۔ کوٹاں وچوں جن بھگتاں اُتے کر مہروانی، نظر مہر اک اٹھانیا۔ شبدی دھار دس نشانی، جوتی جوت کر زشانی۔ مہا اکھ کہانی، دُھر دی آپ پر گٹانیا۔ جس نوں سمجھ سکے نہ چارے بانی، پراپنتی مدھم بیکھری راگ نہ کوئے الا نیا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل رہیا دکھائیا۔ بھگت آتما کہے میں کی تگاں، تلکھی سمجھ کچھ نہ آئیا۔ میریاں بدل گئیاں اکھاں، اکھیاں پچھے اکھ
 کھلایا۔ کسے نوں کہہ کچھ نہ دساں، پڑدا بھیو نہ کوئے اٹھایا۔ اکو پُرکھ اکال تگاں، دُھر دا مالک بے پرواہیا۔ جس نے کلجگ سب دے کولوں کھوہنیاں
 ڈھکاں، ڈھا کے وچ پئے دُہایا۔ شبد اگمی و جن سٹاں، سٹا سکے نہ کوئے کڈھایا۔ مندر مسجد کھڑکن اٹاں، اٹ اٹ رہی گرلایا۔ بن بھگتاں ساچی ملے کسے
 نہ چٹا، چٹھی ہتھ نہ کوئے پھڑایا۔ کوٹاں وچوں صاحب سنگر گرگھ و رلے اٹھائے اٹھ میریاں سکھا، سکھی وچوں ساکھیاں نظری آئیا۔ جگ نین جگت نیز
 سرشٹی اکھ کائنات کسے نہ دسا، حیوان انسان سارے دتے بھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ بھگت آتما کہے میں کدے
 نہ سوندی، آلس نندرا من دے نال پرناٹیا۔ نرگن دھار ہو کے رہاں بھوندی، برہمنڈ کھنڈ ویکھ دکھایا۔ سُندی رہاں شبد اگمی دی ڈاؤنڈی، جو ڈنکے نال
 کرے شنوایا۔ کسے ہتھ نہ آواں لہبیاں ڈھونڈی، اندر مندر بہہ کے اپنا آپ پُچھایا۔ میں بن رسنا توں ہوئی گوئگی، جہوا نال نہ کوئے پترایا۔ سینت
 جاناں نہ ہاں ہوں دی، ہوئے روگ نہ کوئے ستایا۔ میری اکو آواز توں ہی توں دی، دوجاراگ نہ کوئے الاٹیا۔ میں بڑبولی نہیں کسے منہ دی، لب ہونٹ
 نہ کوئے ہلایا۔ میں ڈڈی نہیں کسے کھوہ دی، مینڈک وانگ بند نہ کوئے کرایا۔ میں وسنیک نہیں کسے جوہ دی، جنگلاں وچ بھوایا۔ میں بنی نہیں کسے بدبو
 دی، گندگی وچ سماٹیا۔ میری دھار پُرکھ اکال ہو بہو دی، رُوح بُت نال مل کے کری گڑٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار سچی سرناٹیا۔
 بھگت آتما کہے میں تگدی کی، بن اکھاں اکھ کھلایا۔ جس دا رُپ بنی پتر دھی، پتا پُرکھ اکال منایا۔ جو در آیا گھر کہے سب نوں جی، جیون جگت اک
 جنایا۔ حصے دے کے ساڈھے تن ہتھ سپیں، کایا ماٹی دتا ٹکایا۔ میں تگدی رہی گو بند دی اگی و بہہ، بیس اکیسا اکھ کھلایا۔ جس دے پچھوں دھار بدلنی لپہ،
 مارگ مارگ وچوں دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا آپ درڑایا۔ بھگت آتما کہے میں تگیا اک حضور، حضور وچ بہہ کے
 سپیس نوایا۔ جو سرب بینی کرے منظور، مزدوری سب دی جھولی پانیا۔ کرم کانڈ دا کٹ قصور، کوڑی کریا باہر کڈھایا۔ سچ پریم دا دے کے نور، اُجیالا
 کرے رُشناٹیا۔ نام بھنڈارا بھر بھر پور، بھگتاں دے رجاٹیا۔ جن بھگتاں ہو مشکور، شکر یہ کہہ خوشی منایا۔ نام خُماری دے کرے مخمور، مُفت اپنی دیا

کمانیا۔ کلج انت سری بھگونت گرکھ سنت نرگن دھار آ کے ملیا ضرور، ضرورت سب دی ویکھ دکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سمرتھ پُرکھ سرب کل بھرپور، بھار گرکھیاں رہیا اٹھانیا۔

* ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۲ چرن سنگھ دے گرہ پنڈ کٹھیالی ضلع گرداس پُر *

بھگت آتما کہے میں تکاں بھرنی راتی، رین سہنجنی ویکھ خوشی منانیا۔ شبد اگئی سنیہرا ملیا دھر دی پاتی، پترکا واج پنن بیٹھی آئی۔ سندیشہ دتا کملاپاتی، پت پریشور لیا بلانیا۔ اٹھ ویکھ مار جھاتی، جھاک اپنی اک دکھلایا۔ بھاگ لگا تن ماٹی خاکی، خالص اپنا نور کرے رُشانیا۔ جن بھگتاں لہنا دینا چکاوے باقی، باقاعدہ اپنا تھم منانیا۔ سنت سہیلے بنا کے ساتھی، سگلا سنگ نبھانیا۔ سوہنگ دس کے دھر دی گاتھی، گھر گمبھیر دے وڈیانیا۔ جو اکو تھم من لین آکھی، بندگی دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ نام پیالہ دیوے بن کے ساتھی، ساقط بندک ڈشٹ ڈراچار پار کرائیا۔ آتم پر ماتم بنا کے ذاتی، یاترا دھر دی دے کرائیا۔ سچ بھنڈارا دیوے داتی، داتا دانی آپ ورتانیا۔ امرت بخشے اگئی باٹی، جس باٹے نوں لوہار ترکھان نہ کوئے گھڑانیا۔ پریم پیالہ دے کے بدل دیوے جیاتی، حضرت ہو کے ویکھ دکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن اپنے گھر وسایا۔ بھگت آتما کہے میں چک کے ویکھیا پڑدا، اوہلا دتا اٹھانیا۔ پُرکھ اکال بھگتاں دے ڈھولے پڑھدا، ڈھولک پھیننا نہ کوئے کھڑکانیا۔ بن سدیاں بچھیاں اندر وڑدا، گھر گھر سُنیاں رہیا اٹھانیا۔ درویش بنیا در در دا، در در منگے چائیں چانیا۔ روپ دھر کے نرائن نر دا، نرگن جوت کرے رُشانیا۔ سنت سہیلے سجن پھڑدا، پھانک اندروں دے کھلایا۔ چرن پریت بنا کے بردا، بندی خانہ دے تڑانیا۔ جیہہرا کارج کسے کولوں نہیں سی سردا، سو سبھے گرکھ پار لنگھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، پر ماتم ہو کے آتم وردا، گھر سجن سچ کرے گڑمانیا۔

* ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۲ بیبی بچنی دے گرہ پنڈ کانا کاوٹا ضلع گرداس پُر *

بھگت آتما کہے میں تکیا پر ماتم پتی کملیش، سُکتا وچ بہہ کے خوشی منایا۔ آد جگاد سدا رہے ہمیش، سچ گھر بیٹھا ڈیرہ لایا۔ ہوئی ہوئی بچن کر داناں دسمیش، شبد سنگر شبد گرو شنوایا۔ جن بھگتاں لکھ لیکھ، لکھتی لکھت بدلایا۔ چوراسی چڑا ہے وچوں ویکھ، دورا ہے وچوں پار کڈھایا۔ ایکناک اک دادس کے ہیت، نیت نیت دے سمجھایا۔ پر بھ نوں چیتن والا چیت، چت من چندیا دے مٹایا۔ کایا پر بھلت ہووے کھیت، پت ٹہنی خوشی منایا۔ بھگت بھگوان لئے ویکھ، گھر سا جن پھیرا پانیا۔ جس گرکھ آپا آپ کیتا بھیت، پیٹ اوہناں دا لئے بھرایا۔ شبد دوشالے آپ لپیٹ، دھر دی گودی لئے اٹھایا۔ کوڑا رہن نہ دیوے ریٹھ، مٹھارس آپ چکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں کچھ لہنا دینا دیوے وچ جیٹھ، مہینہ پسینہ محنت لیکھے لایا۔

* ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۲ کیشن سنگھ، بیبی پورو دے گرہ پنڈ الٹ پنڈی ضلع گرداس پُر *

گوہند کہا پر بھ کی دھار تیری کل کلکی، کلنی والے منگ منگایا۔ پُرکھ اکال کہا نہ کر جلدی، بھو ابھیدا دیاں درٹایا۔ میری کھیل جل تھل دی، برہمنڈ کھنڈ کھوج کھوجایا۔ کسے نوں سمجھ نہیں گھڑی پل دی، شبد اشارے وچ نچایا۔ نرگن جوت اگنی بلدی، لٹا لٹ کرے رُشانیا۔ سار دستاں نہچل دھام اٹل دی، جتھے بہہ کے حکم ورتایا۔ جو سچ سنیہرے گھدی، حکم اندر حکم پرگٹایا۔ اوہ سنگھاسن اپنا ملدی، جوت اکالن بے پروا ہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا حکم اک ورتایا۔ گوہند کہا کی دھار ہووے کلکی، کلا اپنی دے جنایا۔ پُرکھ اکال کہا ایہہ کھیل اچھل اچھل دی، جگت بدھی نہ کوئی وڈیایا۔ جگت جوانی جائے ڈھدی، ڈھندی کلا سرشٹ سبایا۔ کھیل ہونی ڈو نگھی ڈل دی، سمند ساگر دین دہایا۔ قیمت پینی لکھ چوراسی دے پھل دی، گرہ گرہ پھولے سرب لکایا۔ حالت رہنی نہیں گر اوتار پیغمبر دے حل دی، ہاہاکار سرب لوکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا بھو

آپ گھلایا۔ گوہند کہا کچھ میٹوں دے دے بھید، پڑدا دے اٹھایا۔ میں چھڈے چارے وید، شاستر پُران دتے تجایا۔ تگنی نہیں کوئی کتیب، کتب خانہ نہ کوئی گھلایا۔ ممتا والی بھرنی نہیں جیب، مایا موہ نہ کوئی بھٹکایا۔ مناؤنا نہیں کوئی دیو، سُر نہ کوئی جنایا۔ پُرکھ اکال اِکو کرنی تیری سیو، سکھیا ساچی دینی درڑایا۔ میں کچھ بولنا نہیں نال جہو، بٹی دند نہ کوئے ہلایا۔ سچ دوار دس نہکیو، نہچل اپنا حکم ورتایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا پڑدا دے اٹھایا۔ گوہند کہے پڑدا رہے نہ اولہا، اِکو منگ منگایا۔ سچ دس دے ڈھولا، سوہلا بے پرواہیا۔ پُرکھ اکال کہا تُوں بن میرا وچولا، وچلا لیکھا دیاں چُکایا۔ نام کنڈے دا بن تولہ، ترازو تیرے ہتھ پھرایا۔ پریتم دا بن گولا، سیوک سیوا اِکو دیاں جنایا۔ ساچیاں بھگتاں دا کرنا بھار ہولا، حلیہ اوہناں دا دیاں لکھایا۔ جنہاں دے نال میرا جگ جگ دا قولہ، چوکڑی گئی وقت لنگھایا۔ اوہناں پرگٹ ہونا اُپر دھولا، دھرنی اُتے سوہا پائی۔ اوہناں دسنا جا کے میرا بولا، آتم پر ماتم راگ الایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچی کرنی اِک سمجھایا۔ گوہند کہا کی پر بھو کل کلکی ہوویں اوتار، اوتر اپنا دے سمجھایا۔ کون تہ کریں شنگار، مندر اندر ڈیرہ لایا۔ کون بوجھ کریں وچار، کون دھار پڑدا دین اٹھایا۔ کی پُرکھ ہوویں کہ نار، تہ تن وجود دے سمجھایا۔ پُرکھ اکال کہا سُن میرے نڈھے بال، بھيو اُبھیدا دیاں جنایا۔ میری دکھری ہووے چال، نرالی کھیل وکھایا۔ لوک مات بنا کے سگھنڈ سچی دھر مسال، سچ دوارے دیاں وڈیایا۔ جس نوں کوئی نہ سکے بھال، نیتز نین نہ کسے وکھایا۔ پہلوں تیتوں رکھاں نال، آپ اپنا جوڑ جڑایا۔ چھوٹی جیہی سکھیا دیواں سکھال، ڈھولا اِکو اِک درڑایا۔ حکم دیواں کمال، فرمانا بے پرواہیا۔ ساچے گرکھاں نوں جا کے بھال، شبدری رُپ دھرایا۔ گتھ چوڑا سی وچوں کر بحال، گیترا آون جان کٹایا۔ جس طرح دا تُوں میرا لال، ایہو جیسے لال گرکھ میری گود دینے سوائیا۔ پھیر میں آپے کراں پر تپال، مہروان ہو کے سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ جدھر دیکھن اودھر چلاں نال، اندر باہر گپت ظاہر سگلا سنگ بنایا۔ سب دی لیکھے لاواں پوری گھال، کیتی کرنی جھولی پائی۔ تُوں میرا میں تیرا بھگتاں دا بنیا رہیں دلال، شرطان وچوں شرط اور نہ کوئے وکھایا۔ انت آخری کریں پھیر اِک سوال، سوالیا فقرہ نہ کوئے بنایا۔ پنا ہتھاں توں کر کے نمسکار، منگ واسطے بن جھولیوں جھولی دینی ڈاہیا۔ داتا دیونہار ہوئے آپ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان باغبان، پردا پر دیہہ وچوں گھلایا۔

* ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۲ چرن سنگھ دے گرہ پنڈ انور ضلع گرداس پُر *

کل کلکی پر بھ ساچی دھار، کلغی دھر کل پر گٹائیا۔ جوت شبد کھیل اپار، تت وجود نہ کوئے دکھائیا۔ بدھی سمجھ نہ کوئے سنسار، منو آکھوج نہ کوئے دکھائیا۔ شاستر وید کرن پکار، اچی کوک کوک سنائیا۔ پُرکھ اکال کھیل اپار، اپر مپر آپ دکھائیا۔ جس دا حکم سدا جگ چار، چوکڑ رہیا بھوائیا۔ گر اوتار پیغمبر خد متگار، خادم ہو کے سیو کمائیا۔ سو سوامی اپنی دھاروں اُتیا اپنی وار، وار تا اگلی دئے جنائیا۔ جگت جگ کوئے نہ پاوے سار، پڑدا اوہلا نہ کوئے اٹھائیا۔ اینکارا اک اکل اپنا جانے ست وبار، بوہار اپنے نال دکھائیا۔ نرالا اکالا دیالا پرتپالا ہوتیار، شاہ کنگالا پھیرا پائیا۔ ودیالا دھرم سالا ویکھ سچا دوار، پڑدا اوہلا آپ چکائیا۔ تخت نواسی شاہو شاباسی پُرکھ ابناشی ہو ہوشیار، ہوش سب دی رہیا بھلائییا۔ جس دا آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت صفتاں دا اظہار، راگاں ناداں وچ شنوائیا۔ سو کھیل کرنہار اگم اپار، الکھ اگوچر اگم اتھاہ بے پرواہ شہنشاہ اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ سچکھنڈ نواسی شاہو شاباسی لوک مات مار جھات اندھیری رات پاوے سار، سادھ سنت جیو جنت بھگت بھگونت ویکھ دکھائیا۔ بن روپ رنگ ریکھ جو سے دھر دربار، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا نور نورانہ نور الہیا۔ سو صاحب نریشاک سندیشہ نام ڈنکے دیوے وچ سنسار، راؤ رنگاں آپ جنائیا۔ جگت ودیا ہووے خبردار، بے خبراں خبر سنائیا۔ جس دا اکھراں وچ کردے انتظار، نور الہی پروردگار پار برہم پر بھ بے عیب نظری آئییا۔ جو بھگت سہیلا اک اکیلا نرگن سرگن کرے میلا اپنی دھار، دھرنی دھرت دھول دھرم اکو اک جنائیا۔ اٹھو ویکھو نیتز لوچن نین اکھ پرتکھ کرو دیدار، سمرتھ اکھ مالک دھر درگاہیا۔ جس دا ایٹھے اوتھے دو جہاناں نرگن سرگن سب توں دکھرا شنکار، بھوشن بستر زیور اوڈھن سمجھ کوئے نہ پائیا۔ دین دنی دا کرتا دھرتا دعویدار کرتار، قدرت قادر وڈ بہادر سور پیر اکھوائیا۔ جس دا دھر درگاہی منزل اُچ دربار، بڑدل کار روپ نہ کوئے دکھائیا۔ محل اٹل اچل سہاؤنہارا اُچ منار، زمیں اسمان دو جہان گور مڑھی قبرستان نہ کوئے دہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، اک اکھوائیا۔ نہہکنک پر بھ کملاپتی، پتی داری نہ کوئے رکھائیا۔ سچکھنڈ نواسی دھار پتی، آسن سنگھاسن نہ کوئے بدلایا۔ شبد اگئی دھر دی پتی، پار برہم ہو کے کرے آپ پڑھائیا۔ نام بھنڈار کھولے ہٹی، آد جگاد وڈی وڈیائیا۔ جن بھگتاں وست امولک دیوے رتی،

جگت رتتاں دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ مُجّت پیار وِچ کھولے اکھی، اکھ اپنے نال ملانیا۔ دُھر دا کاہن ہو کے بناوے سچّی سکھی، سخاوت نام اِکو جھولی پانیا۔ داسن داسی رُوپ بنائے پتّی، بچپن اپنی گود اِکھانیا۔ جگت واسنا رہن نہ دیوے کچّی، کایا کچن گڑھ سہانیا۔ ست سنو کھ دھیرج دیوے جتی، مہر نظر اک اُٹھانیا۔ ترے گن گنی تین نہ دیوے بھٹھی، امرت میگھ اک برسایا۔ دھرم رائے دی بھرن نہ دیوے چٹّی، چیلک اور نہ کوئے لگانیا۔ بھاگ لگا کے کایا مٹی، من کا منکا دئے بھوانیا۔ سچ پرکاش کر کے اپنی بتّی، باطن نور کرے رُشانیا۔ برہوں وچھوڑے وِچ جائے پھٹّی، تیر نشانہ گھاؤ چلایا۔ سچ دوارے آوے نٹھی، گرگھ سوانی بھجّے واہو داہیا۔ پریم ڈور کدے نہ جاوے کٹی، پیچا جگت نہ کوئے لگانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کھیل کرائے سچّی، ست ستوادی دھار چلایا۔ نہرکٹک کی پر بھوتیتوں کہن ست، سچ دے درڑانیا۔ کس بدھ درشن کرن نین اکھ، پر تکھ ملے گوسانیا۔ بھگوان کہے میں جگ جگ دیونہارا دین، داتا دانی دُھر درگاہیا۔ بھگت سہیلے گرگھ لین، لایق نا لایق جو چل آئن سرانیا۔ اوہناں لیکھا چکاواں عین غین، غم نہ کوئے دکھانیا۔ نام پدارتھ دے کے رسائن، گھر بھنڈارا دیاں بھرانیا۔ جو بالمشکی لیکھا کھیا وِچ رمان، تن سو بیاسی انک دئے گواہیا۔ جن بھگتاں کلجگ انتم لین آوے آپ نرائن، نرناری ویکھ دکھانیا۔ کڑوی دھار رہن نہ دیوے اجوائن، رس مٹھا اک بھرانیا۔ گرگھ آتم ہوئے نہ کوئے شُدرین، باولی پگی رُوپ نہ کوئے دکھانیا۔ دُوبے گھر نہ بنے پرائن، پر پُرکھ آپ پرانیا۔ دُھر دامالک بن کے سین، سجن ہو کے سنگ نبھانیا۔ شبدی شبد سندیشہ آوے کہن، کہہ کہہ آپ جنانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اپنا حکم اپنا نام فرمان اِکو اک درڑانیا۔ کی نہرکٹک پر بھ تیرا نام، سچ دے سمجھانیا۔ پُرکھ ابناشی کرے کھیل تمام، حکمے اندر حکم ورتانیا۔ جن بھگتاں دیواں نام، جام پیالہ امرت اک دکھانیا۔ ساتک ست کر کے نگر گرام، کایا کھیرا وجّے ودھانیا۔ جھگڑا چکے اندر تمام، طمع روگ نہ کوئے ستانیا۔ چرن کول دوار دکھاواں سچ حمام، اِشان اِکو اک کرانیا۔ کھ چوراسی دار ہے نہ کوئی غلام، بندی خانہ دیاں تڑانیا۔ دُھر دا ڈھولا دس کلام، کائنات وِچوں باہر کدھانیا۔ محبوب بن کے سچ امام، آمد اپنی دیاں سمجھانیا۔ کلجگ میٹ اندھیری شام، شمع بھگتاں

دیاں جگایا۔ سچ دوارے دے کے مان، ممتا موہ دیاں مٹایا۔ بن سدیاں بچھیاں بچھوں اگے ملاں آن، اگلا اپنا رنگ دکھایا۔ بن کرپا کرے نہ کوئے
پچھان، پسچا تاپ سرب لوکایا۔ نہہلنک جوت دھار نام رکھ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شیطاں سارے دیاں مٹایا۔

* ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۲ بی چھندو دے گرہ پنڈ مدھے پُر ضلع گرداس پُر *

نہہلنک ناؤں نرنکار، نرور نراکھ دھار چلائیندا۔ دھر دامالک خالق پرتپالک بن کے سرجنہار، پُرکھ سمرتھ لحم اکو اک ورتایا۔ جگ چوکڑی کھیل
کر وچ سنسار، سنساری بھنڈاری لائے دیان شبد ڈوری تند بندھائیندا۔ کجگ انت سری بھگونت کل کلکی لے اوتار، اور کا اورا کھیل دکھائیندا۔ بھگت سہیلے
گرگھ ساچے تار، ترت اپنے نال ملائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ ساچی کرنی کرتا پُرکھ، نرنکار اپنے
ہتھ رکھایا۔ جن بھگتاں انتر کھچے سرت، سوئی نیندر غفلت وچوں آپ اٹھایا۔ بھو گھلاوے دیاکماوے پڑدالاہوے ترت، اولہا رہن کوئے نہ پائیا۔
رُپ درساوے ست سروپ اکال مورت، کل کلکیش در درویش انت رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے لئے اٹھایا۔
ہر جن گرگھ ورا اٹھدا، اٹھائے گہر گبھیر۔ جس اُپر سنگر دین دیا لاٹھدا، پاربرہم پت پریشور بے نظیر۔ جام پیالہ دے کے امرت اپنے گھٹ دا،
دھر درگاہی بخشے ساچا سیر۔ بھگڑا مک جائے آون جاون لکھ چوراسی دکھ دا، پارکنارہ کرائے دو جہاناں پینڈا چیر۔ گرہ مل جائے پُرکھ اکال دی گودی شکھ دا،
دکھاں وچ نین وہائے کوئے نہ نیر۔ سنت سہیلے گرگھ گودی چکدا، شاہ پاتشاہ شہنشاہ وڈ پیرن پیر۔ گھر ساجن آ آ بچھدا، وڈ داتا دانی گہر گبھیر۔ ناتا جوڑ کے
دھر درگاہی پتا پت دا، پتن پنچے گھت وہیر۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نام انملا دتے حق تدبیر۔ حق تدبیر سچ طریقہ،
سنگر شبدی شبد جنایا۔ بھرم میٹے جن جیو جی کا، جاگرت جوت کرے رُشائیا۔ بھہارا برکھے امرت مینہ کا، بوند سوانتی آپ چوایا۔ لیکھا جانے پتر دھی کا،

دھول دھرم دے وڈیاںیا۔ لہنا دینا چکائے گھرت گھی کا، اند اند وچ رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ
ویشنوں بھگوان، دیونہارا سچا دان، گرگھ گرگھ کلج گور وچوں باہر کڈھایا۔

* ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۲ بی بی چنودے گھر پنڈ خوشی پر ضلع گرداس پر *

کرپا کر ابناشی کرتا، کرنہار دیا کمائیندا۔ جن بھگت بنائے ساچے گھر دا بردا، سچ دوارا اکو اک وکھائیندا۔ انتر آتم کھولے پڑدا، دُئی دویتی ڈیرہ
ڈھائیندا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم ڈھولا پڑھدا، دوجا راگ نہ کوئے لائیندا۔ ساچی منزل اگم اتھاہ چڑھدا، حق مقامے سو بھاپائیندا۔ اشان کرے دُھر
اگے سردا، اٹھسٹھ تیرتھ ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ نج نیز دس کرے جوت سروپی ہر دا، لوچن نین اکھ گھلائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
ہر جن ساچے میل ملائیندا۔ ہر جن میلا آد جگاد، بھگت بھگوان مل کے وجے ودھایا۔ شبد اگمی دُھن آتمک سنائے ناد، انحد راگی راگ لائیا۔ بن رسنا جہوا
بٹی دند دیوے سچ سواد، امرت امیوں رس آپ چوائیا۔ کوڑی کرپا من واسنا میٹے واد وواد، برہما برہمانڈ برہمنڈ کھنڈ پڑدا دے اٹھایا۔ وست امولک کایا
گولک شبد اگمی دیوے داد، داتا دانی کر مہروانی، نرگن نرور آپ ورتایا۔ اندر باہر گپت ظاہر سدا سہیلا اک اکیلا بخشے اپنی یاد، دین دُئی کوڑا ناتا مایا ممتا موہ
چکایا۔ کایا کھیڑا ساڈھے تن ہتھ کر آباد، رت بسنتی ست سہاونی آپ بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں کھولے اپنا راز، رازق
رزق رحیم دیا کمائیا۔ جن بھگتاں پر بھ دیونہارا مان، جگ چوکڑی دیا کمائیا۔ نرگن سرگن ویکھے آن، ست سروپی شاہو بھوپنی ویس اولٹرا روپ وٹایا۔ دُھر
سندیشہ نر نریشا نام ندھانا دیوے اک فرمان، دُھر دا ڈھولا اک جنایا۔ جس نوں جگت بدھی سمجھ نہ کوئے گیان، چوڈاں و دیا بھيو آوے نہ رانیا۔ پرکھ اکالا
دین دایلا گرگھان اُپر ہو مہروان، ابناشی کرتا محبوب مجبت وچ پڑدا دے اٹھایا۔ سچ دوارا ایکنکارا دھرم وکھائے اک نشان، کوڑی کرپا جوٹھ جوٹھ کایا مائی
خاکی اندروں باہر کڈھایا۔ ساچا منتر دُھن آتمک دیوے گان، گھر گبھیہر بے نظیر اپنا تھم سنایا۔ سنت سہیلے ساچے مندر اندر کایا کعبے درشن پان، باہر

کھوجن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ آد جُگاد جُگ چو کڑی نِت نوت بھگتن میلا ہندا رہے نال سِری بھگوان، پاربرہم برہم مل کے خوشی وکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بھگت بھگوان جوڑا رہیا جُڑدا، شاستر سمرت وید پُران دین گواہیا۔ بھو کھلدا رہیا ساچے سنگر دا، شبدی شبد و بے ودھانیا۔ تال بنیا رہیا سرت سوانی سُر دا، آلس نندا پرے ہٹانیا۔ انتر انتر فُرنا رہیا پُھردا، گرکھ گر گر آپ پڑھانیا۔ منزل مارگ سنت سہیلا رہیا تُردا، بھجیا واہو داہیا۔ گھر ویکھیا سچے اند پُر دا، جتھے پر م پُرکھ پر ماتم بیٹھا سو بھا پانیا۔ جھگڑا رہے نہ دیوت سُر دا، وشن برہما شو اشٹ نہ کوئے وکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وکھانہارا ساچا گھر، بھگت بھگوان ویکھ وکھانیا۔ جن بھگتاں پر بھ تکدا رہے راہ، نِت نوت دھیان لگانیا۔ نرگن سرگن بن دار ہے ملاح، نیا نوکا اپنا نام چلایا۔ گر اوتار پیغمبر بناؤندا رہے گواہ، کھانی بانی شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن شہادت دے بھگتایا۔ نِت نوت دیندا رہے شبد اگئی صلاح، مشورہ دُھر دا آپ سمجھانیا۔ نوجوانا مرد مردانہ جناؤندا رہے اپنا ناں، نر نر نکارا ہو کے کرے حق پڑھانیا۔ واحد کلمہ دسدا رہے نوری خُدا، نغمہ اِکو اِک سنایا۔ جن بھگتاں اپنے ملن دی جناؤندا رہے پدھا، پدھنا لیکھ رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سنت سہیلے آتم پر ماتم کر کر میلے، ملنی جگدیش جگ جیون داتا آپ کرایا۔ جن بھگتاں پر بھ دیندا رہیا دات، نام بھنڈارا جھولی پانیا۔ کلجگ انتم ویکھ اندھیری رات، پُرکھ اکلا ہوئے سہانیا۔ شبد اگئی لے کے آئے سوغات، دست امولک آپ ورتانیا۔ انتر باطن کرے بات، شبد شنید اِک شنوایا۔ من منو آکوڑی کریا کرے گھات، نام کھنڈا اِک کھڑکانیا۔ جن بھگتاں بچھ وات، واتاؤرن دے بدلانیا۔ سچ پریتی چرن کول اُپر دھول جوڑ کے نات، ساک سجن اِکو اِک اکھوانیا۔ سوہنگ ڈھولا بن وچولا دس اگئی گاتھ، آد جُگادی اِکو نام سنایا۔ کھیلنہارا نِت نوت کھیل پُرکھ ابناش، ابناشی کرتا مالک ہو کے گھر گھر دا، لکھ چوڑا سی گرہ گرہ ویکھ وکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت بنا کے دُھر دے داس، دست اپنے نال ملانیا۔ پر بھ دیندا رہیا مان، اوچ نیچ ذات پات راؤ رنگ نہ کوئے وڈیانیا۔ وکھاؤندا رہیا سچ نشان، نشانہ اپنا نام وڈرانیا۔ سناؤندا رہیا دُھر دا گان، بن اکھراں کر پڑھانیا۔ بن اکھاں دیندا رہیا پچان، نچ لوچن اکھ گھلایا۔ مہر نظر کردا رہیا گن ندھان، گنوتا اپنے ہتھ رکھے وڈیانیا۔ کلجگ انتم کھیل مہان، مہما کتھ کتھ سنایا۔ جس

نوں سمجھے نہ کوئے انسان، پنج تت من مت بدھ چلے نہ کوئے چتر آیا۔ دُھر دا کلمہ ساچا نغمہ شبد اگمی دے سے آن، ہنگ برہم پار برہم پڑا دئے اٹھایا۔ صدی چو دھویں جس دا کھیل مہان، حضرت پیغمبر پیر عیسیٰ موسیٰ محمد بیٹھے سیس نوایا۔ جس دا دُھر درگاہ حکم چلے فرمان، جگ چوکڑی نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، کرے کھیل والی دو جہان، نرگن سرگن سرگن نرگن اپنا حکم ورتایا۔

* ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۲ بی بی کرتاری دے گرہ ڈرانگلا ضلع گرداس پُر *

بھگت سہیلا جگاد آد آد جگاد اک، آد پُرکھ ابناشی کرتا اینکار بے پرواہیا۔ جس دا جگ چوکڑی سنجگ تریتا دو اپر کلجگ گر اوتار پیغمبر سمجھ نہ سکے بھوکھت، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی پڑدا اگم نہ کوئے اٹھایا۔ قلم شاہی کاغذ شبد سندیشہ صفت صلاحی کھدے گئے کھت، راگ ناد نغے گیت ڈھولے سلوک وارتا واراں وچ گایا۔ وشن برہما شو رکھ من کھوج کھوج گئے اشٹ، درشت وچ دہ دشا دھیان لگایا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت چار کھانی انڈج جیرج اُتج سیج بھوگدے گئے گرہست، گہر گبھیہر بے نظیر آتم پر ماتم میل نہ کوئے ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کوٹن وچوں گرکھ سنت سہیلے لئے ملایا۔ آد جگاد جگ چوکڑی کھیل پُرکھ سمرتھ، ابناشی کرتا نرگن سرگن دھار چلائیندا۔ جوت سروپ شاہو بھوپ نرگن سرگن ہو پرگٹ، شبد اناد برہم برہماد دُھر سندیشہ راگ الائیندا۔ سچ دوارا ناؤں نرکارا لوک مات کھول کے ہٹ، بھگت بھگوان دیوے دان نام پدارتھ جھولی پائیندا۔ چار ورن اٹھاراں برن نو کھنڈ پر تھی ست دیپ من واسنا سارے رہے نٹھ، انتر انتر برہم و دیا نہ کوئے پڑھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے اپنے رنگ رنگائیندا۔ آد جگادی حکمران، پُرکھ اکال اک اکھوایا۔ جگ چوکڑی دیونہار فرمان، شبد سندیش نر نریش اک درڑایا۔ چار جگ کردے رہن پروان، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ گر اوتار پیغمبر گا گا گئے گان، ڈھولے صفتاں والے سنایا۔ سنجگ تریتا دو اپر کلجگ دے کے گئے احوال، بھیکھ بھوکھتاں وچ درڑایا۔ کلجگ انت سری بھگونت نرگن نر ویر نرکارا نرکارا ہووے پردھان، پت پر میثور پار برہم پروردگار جلوہ نور کرے رُشائیا۔ ایہتھے

اوتھے دو جہان زمیں آسمان پر تھمی آکاش گنگن لگنتر ویکھے مار دھیان، دھرنی دھرت دھول کھو جے تھاوں تھانیا۔ گرگھ ساچے سنت جناں انتر انتر دیوے
 سچ گیان، نام منتر دُھر دا اک سمجھانیا۔ رسنا جھوا پتی دند جگت کرے نہ کوئے وکھیان، جن بھگتاں اندروں وکھ دے کڈھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، ہر جن میلے اپنے در، در دوارا اک وکھانیا۔ آد جگادی پر م پُرکھ پر بھ داتا، دیاوان اک اکھوانیندا۔ جس دی چار جگ گاؤندے گئے گاتھا،
 چارے کھانی ونڈ ونڈانیندا۔ چارے بانی دسے ساکھ، پرا پسنتی مدھم بیکھری اپنا تھم ورتانیندا۔ ہندا رہیا سہائی ناتھ انا تھ، دین دیال دیناں اپنے رنگ
 رنگانیندا۔ نام سندیشہ دیندا رہیا ساچا، سچ سنم اک سمجھانیندا۔ بھاگ لگاؤندا رہیا ساڈھے تن ہتھ ماٹی کاچا، کنجن گڑھ محل اٹل آپ وڈیانیندا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نت نوت کر کر ہت، بھگت سہیلا اک اکیلا لیکھا جان گرو گرو چیلا، گرگھ گر گرو اپنی گود اٹھانیندا۔ آد پُرکھ اپر مپر سوامی،
 آدن اتنا اک اکھوانیا۔ لکھ چوڑا سی گھٹ بھیتھر ہووے انتر جامی، پڑدا اوہلا نہ کوئے وکھانیا۔ گر اوتاراں پیغمبراں دسہارا اگئی بانی، شبد ندھانا نام درڑانیا۔
 امرت آتم سر سرور بخشنہارا ٹھنڈا پانی، نچھر جھرنا آپ جھرانیا۔ سوئی سرتی اٹھا کے دیونہارا پد زربانی، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی اپنا رنگ
 رنگانیا۔ ست دوار اینکار سچکھنڈ بخشے اک نشانی، نشانے کوڑے دے گوانیا۔ کلج انت سری بھگونت دُھر دا کنت نام سندیشہ دیوے نیا منت، آتم پر ماتم
 پر ماتم آتم مل کے وجے ودھانیا۔ کوئی بھو نہ جانے بودھ اگادھا پنڈت، چوڑاں و دیا سار کسے نہ آتیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن
 ساچے ویکھ وکھانیا۔ آد جگادی ہر بھگتاں سنگ، سگلا سنگ بنانیا۔ نام مچھٹی چاڈھے رنگ، رنگت اگلی دے بدلانیا۔ مانس جنم ہون نہ دیوے بھنگ، بھانڈا
 بھرم بھو تڑانیا۔ زرگن نور چاڈھے چند، جوتی جوت جوت رُشانیا۔ پون سواس لیکھے لائے دم، ساہ ساہ اپنا بھو کھلایا۔ جھگڑا رہے نہ کایا ماٹی چم، چم در شی
 اندروں دے بدلانیا۔ آتم پر ماتم کوڑی کریا میٹ کے بھرم، پار برہم برہم اپنا روپ دے درسانیا۔ جھگڑا مکا کے چار ورن، کھتری براہمن شوڈر ویش اکو گھر
 دے سہانیا۔ گرگھاں نیتز کھول کے انتر ہرن پھرن، نج گرہ درشن دے وکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی منزل آپے آیا چڑھن،
 بن پوڑے ڈنڈے پار برہم پار برہمنڈے سچ دوار اینکار کرنی دا کرتا ہر جن اپنے وچ سمایا۔

* ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۲ بی بی ویرو دے گرہ پنڈ ڈرانگلا ضلع گرداس پُر *

پریم پیار دایلیا پرساد، پرسادا مہجت رُوپ بدلایا۔ انتر آتم داسواد، رسنا جہوانہ سکے سمجھایا۔ جس دی صفت اندر لیکھے لکھے گئے بودھ اگادھ، اکھر اکھراں نال جڑایا۔ سو صاحب سوامی دیونہارا داد، دات اپنی اک ورتایا۔ جنہاں دے انتر رہیاید، یادداشت اوہناں جائے بنایا۔ آتما ہر مندر سدارہے آباد، کھیڑا کوڑ نہ کوئے دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دیونہارا ساچا ور، وسا کے جائے ساچا گھر، جس گرہ گرہابان ہو کے دیکھ دکھایا۔

* ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۲ بوڑ سنگھ دے گرہ پنڈ وزیر پُر ضلع گرداس پُر *

جن بھگت کہے پر بھ ویکھ کلجگ انت اخیر، بن اگھال دھیان لگایا۔ چار گنت دہ دشا ورن برن ہو یا دیکر، ساتک ست نہ کوئے کرایا۔ ناتا چھڈ گئے پیغمبر گر اتار پیر، سگلا سنگ نہ کوئے نبھایا۔ دین مذہب ذات پات اوچ نیچ راو رنک شرع کٹے نہ کوئے زنجیر، اکو رنگ سورے سر بنگ ساچے گھر نہ کوئے رنگایا۔ امرت آتم ساچا ملے کسے نہ نیر، اکھسٹھ تیرتھ سرشٹی درشٹی بھجی واہو داہیا۔ حق حقیقت منزل پینڈا لے کوئے نہ چیر، چار گنت دہ دشا ویکھن تھاؤں تھانیا۔ مہروان بے نظیر، نظر اپنی اک اٹھایا۔ جن بھگتاں بدل دے تقدیر، تکبر مان اندروں باہر کڈھایا۔ تیری یاد وچ شاہ سلطان ہوئے فقیر، فقرے ڈھولے تیرا نام گایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوہلا دے چکایا۔ جن بھگت کہے پر بھ کلجگ ویکھ کوڑ گڑیار، ساچا دھرم نہ کوئے دکھایا۔ جھگڑا پیا پڑھ نار، پتا پوت کرے لڑایا۔ گھر گھر گرہ مندر مندر دے و بچار، ست سچ نہ کوئے سمجھایا۔ دکھیاں سنے نہ کوئے پکار، بھکھیاں بھکھ نہ کوئے گوائیا۔ چار ورن باہاکار، کھتری براہمن شودر ویش رہے گر لایا۔ نو نو چار دے اندھیار، ساچا چند نہ کوئے رُشٹایا۔ کرپا کر آپ زرنکار، زرنگن اپنا حکم سنا یا۔ صدی چو دھویں دے خوار، خالص روپ نہ کوئے پر گٹایا۔ پیر پیغمبر عیسیٰ موسیٰ محمد نیرت لوچن نین رہے اٹھال، چو داں لوک چو داں طبق ویکھن تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم دے سمجھایا۔ جن بھگت کہن پر بھ کلجگ ویکھ انت، چار گنت رہیا

گر لائیا۔ مایا بھلے بھیکھا دھاری سنت، صاحب سنگر تیرا بھیو نہ کوئے گھلایا۔ بودھ اگادھا شبد انادا دسے کوئے نہ پنڈت، شاستر سمتر وید پُران انجیل قرآن
 پڑھ پڑھ رہے سنایا۔ تیرے ملن دی کسے انترست نہ دسے ہمت، حوصلے سارے بیٹھے ڈھاہیا۔ کلج کوڑی کریا گھر گھر کیتی علت، علم والے عالم دتے
 بھلایا۔ در درویش تیرے آگے جن بھگت کردے منت، پُرکھ اکال دین دیال نیوں نیوں سیس جھکایا۔ منوآ من جگت واسنا کرے کوئے نہ علت، شبد
 ڈوری تند لینا بندھایا۔ مانکھ جنم منس نہ آوے ذلت، مانو دینی اک سرنا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا ڈھر دا دینا دکھایا۔ جن بھگت
 کہن پر بھو ویکھ اپنا کلج کوڑ گڑیا را وقت، واقعہ واقعیات دیوے گواہیا۔ بھرے بھلا مایا متا جگت، جاگرت جوت نہ کوئے رُشنا یا۔ پھرے دروہی اُتے
 فرش، عرش رہیا گر لائیا۔ غریب بنانیاں کوجھیاں کملیاں اُتے کر ترس، مہر نظر نظر اک اُٹھایا۔ امرت میگھ اگئی برس، بوند سوانتی مگھ چوائیا۔ لوک مات
 مار جھات کھول تاک پُرکھ ابناشی نرگن دھار آئیوں پرت، پت پتونتے تیرے ہتھ وڈی وڈیا یا۔ گر اوتاراں پیغمبراں نال پوری ہو گئی شرط، شریعت وچوں
 شرع دے بدلایا۔ تیرے حکمے اندر ایٹھے اوتھے دو جہان برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگننتر پئے کوئی نہ فرق، رُو سس سور یہ چند منڈل منڈپ
 سیس نہ کوئے اُٹھایا۔ پچھلا حکم منسوخ کر کردے ترک، ثرت اپنا حکم دے درڑایا۔ جن بھگتاں نال کر آتم پر ماتم ہو کے درد، دیناں انا تھاں دین دُنی
 وچوں لینا ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے منظور کر عرض، عرض خواہش گرکھ رہے جنایا۔ جن بھگت کہن پر بھ اک واراں
 ویکھ چک کے پڑا، لوک مات دھیان لگایا۔ تیرا نام کوئی نہ پڑھا، صفتی ڈھولے سارے گایا۔ حق منزل کوئے نہ چڑھا، ادھوالے دسی لوکایا۔ تیرا
 درس کوئے نہ کردا، مندر مسجد شو دوالے مٹھ رہے گر لائیا۔ تیرا پریم پیار مُجبت وچ کوئے نہ وردا، وارتا سارے رہے سنایا۔ پڑدا کھولیا نہ کسے اپنے گھر دا،
 ساڈھے تن ہتھ وچی نہ کوئے ودھایا۔ نر نکار تیرا نام اکھر کوئے نہ پڑھا، جگت و دیا پڑھ پڑھ ڈھولے رہے سنایا۔ برہوں ویراگ وچھوڑے اندر کوئے نہ
 مردا، مر جیوت رُوپ بدلایا۔ تُوں آد جگاد جگ چو کڑی نت نوت اپنا کھیل کردا، کرنی دا کرتا اک اکھوایا۔ جن بھگت سہیلا تیرا دیدار دید نال اک منگدا،
 درے دوار ہونا سہایا۔ پڑدا لاه دے ہنگ برہم دا، پار برہم بے پرواہ بے پرواہی وچ سما یا۔ لہنا دینا نک جائے کایا مائی چم دا، آون جاون پتت پاون رہے نہ

رایا۔ توں صاحب سہیلا سدا سدا جن بھگتاں بیڑا بٹھدا، سبجگ تریتا دواپر کھج اپنے کندھ اٹھایا۔ کجگ انت سری بھگونت وقت سہنجنا کر تیرا ڈھولا
گایے دھن دھن دھن دھن دا، دھرم دوار اینکار کرپا دھار وچ سنسار اکو دے بنایا۔

* ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۲ مہندر کور دے گرہ پنڈ وزیر پُر ضلع گرداس پُر * ر

جن بھگت تیری منزل روحانی، رُوے رواں دیا کمائیندا۔ کرپا کرے خاک جسمانی، جسم اسم اک درڑائیندا۔ ملے میل محبوب آسمانی، احسان سیر نہ
کوئے رکھائیندا۔ سچ دوار بخشے اک مہمانی، مہمان نواز اپنی دیا کمائیندا۔ ہر جن وست دے نہ کوئے بیگانی، دُھر دی دات جھولی پائیندا۔ کرپا کرے صاحب
گن ندھانی، گنونت گن وکھائیندا۔ جنہاں بخشے چرن پریتی سچ دھیانی، پڑدا اوہلا دویت مٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، مہاراج شیر
سنگھ وشنوں بھگوان، ہر جن ویکھے پت پُنیت پرانی، پورن برہم آپ سمجھائیندا۔

* ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۲ سلوندر کور دے گرہ پنڈ جیون چک ضلع گرداس پُر * ر

اگم اتھہ کھیل سنگر دا، سرب سوامی آپ وکھائیندا۔ لکھ چوڑاسی نالوں ٹٹ بھگتاں نال جڑدا، جوڑا دُھر دا آپ سہائیندا۔ گرکھ سوادھان کرے من
واسنا مُردا، مُرید مُرشد اپنے رنگ رنگائیندا۔ لیکھا مُکاوے اور ہور دا، ہر ہر ہر دے اپنا نام درڑائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ساچے
گرہ آپ سہائیندا۔ ساچا گرہ غریب نواج، در ٹھانڈا اک وکھایا۔ جس دی زرگن ساجن لئی ساج، باڈھی بنت نہ کوئے بنایا۔ دُھر درگاہی بہہ کے کرے
راج، رعیت دو جہاناں ویکھ وکھایا۔ بھگتاں سوارے کاج، بھگون میتا بے پرواہیا۔ سچ بنائے ساج، سکھیا اک درڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
جوت دھر، جگت جگت جن بھگتاں رکھے لاج، بدھ اپنی نال ترایا۔

* ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۲ گربخش سنگھ دے گرہ پنڈ نوشیہرا ضلع گرداس پُر *

جے جیکار سری بھگونت، جس آگے زمیں آسمان سیس جھکانیا۔ آد جگاد جس دی مہا اگنت، اکل کل دھاری کھیل کھلایا۔ ست دھرم بناؤندار ہے بنت، جوٹھ جھوٹھ اپنا حکم ورتایا۔ پرگٹاؤندار ہے گرگھ سجن سنت، ست ستوادی بے پرواہیا۔ ناتا جوڑدار ہے آتم پر ماتم نار کنت، سجن سہیلا اک اکیلا شہنشاہیا۔ کایا چولی جن بھگتاں چاڑھدار ہے رنگ بسنت، موسم خزاں بسنت بہار روپ بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ ساچی سیو جنایا۔ جن بھگتاں دیندا آیا حق، حقیقت اک سمجھایا۔ سیوا کراؤندا آیا انھک، تھکاوٹ روپ نہ کوئے دکھایا۔ ملدا رہیا ہس ہس، ہستی دا مالک بے پرواہیا۔ کھولدا رہیا اکھ، نچ نیز نین وڈیایا۔ جتاؤندار ہیا سچ، جوٹھ جھوٹھ ڈیرہ ڈھاہیا۔ بندھاؤندار ہیا نت، آتم پر ماتم جوڑ جڑایا۔ سر ٹکاؤندار ہیا ہتھ، مہروان ہو گوسایا۔ جن بھگتاں کردار ہیا وس، واسا اپنا اہناں اندر کرایا۔ دیندا رہیا امولک رس، امرت جھرنا اک جھرائیا۔ کلجگ اتم گاؤن آیا جس، سوہنگ ڈھولا ڈھردر گاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، گھر میلا سچ ملایا۔ جن بھگتاں پر بھ پاؤندار ہیا سار، مہاسار تھی ہو کے سیو کمایا۔ ہبھ کچھ رکھے اپنے اختیار، مختار گرو اتار پیغمبر مات جنایا۔ سندیثے دیندا رہیا وارو وار، وارتا اکھراں وچ ڈھرایا۔ کلجگ اتم اتر اپنی دھار، دھرنی دھرت دھول اٹے سو بھاپایا۔ زرگن نور جوت اجیار، جوتی جاتا ڈگمگایا۔ بھگت سہیلے لئے ابھار، لکھ چوڑاسی وچوں آپ اٹھایا۔ ویکھے وگسے پاوے سار، پاربرہم پر بھ دیا کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ انت کل کلکی لئے اوتار، کل دھاری اپنی کل ورتایا۔

* ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۲ منشا سنگھ دے گرہ پنڈ اوگرا ضلع گرداس پُر *

جن بھگت تیری جگدی جوت، جوتی جاتا آپ جگانیدا۔ بھاگ لگا کے کایا مندر ساچے کوٹ، محل اٹل اُچ منار آپ سہانیدا۔ شبد اگئی لا کے اپنی چوٹ، سوئی سرتی مات اٹھانیدا۔ جھگڑا مکا کے ورن گوت، آتم برہم سچ سمجھانیدا۔ بدھی والی رہے نہ کوئی سوچ، انھو اپنا کھیل دکھانیدا۔ نام نُماری اندر

کرے مدہوش، من واسنا کوڑی کریا آپ بدلائیندا۔ سچ پریتی انتر کرے سنتوش، اگنی اگ نہ کوئے تپائیندا۔ گن ندھانا دس کے اک سلوک، سوہنگ ڈھولا
 آپ پڑھائیندا۔ لیکھا مکا کے لوک پر لوک، سچھنڈ دوارا اک دکھائیندا۔ جتھے آد جگاد اکو مَوَج، دوجا رُوپ نہ کوئے بدلائیندا۔ جن بھگتاں سنگ جگ چو کڑی
 کردا رہے چوج، چوجی پریتم ویکھ دکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن اپنے گھر وسائیندا۔ جن بھگت تیرا ساچا نُور، عرشاں توں
 پرے نظری آئی۔ جتھے وسے ہر حضور، سرب کلا بھر پور ڈیرہ لائی۔ پینڈا رہے نہ نیڑے دُور، منزل پندھ نہ کوئے دکھائی۔ جوتی جاتا اکو نظری آئے
 ظہور، ضرورت اور رہے نہ رائی۔ ناتاٹ جائے کوڑو کوڑ، ست سچ ملے وڈیائی۔ مستک بلدی رہے اگنی دھوڑ، دھوڑی ٹکا سرگن آپ رائی۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن لیکھا ویکھ دکھائی۔ ہر جن تیری پوری نسا، من ممتا موہ مٹائیندا۔ سوہنگ رُوپ بنا کے ہنسا، مانک موتی چوگ چکائیندا۔
 کوٹن جنم دا لہنا چکا کے سہنسا، سر اپنا ہتھ رکھائیندا۔ بھگت بھگوان مل کے بنائے دُھر دا ہنسا، ہنسا ولی اپنی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ منو آ رکھے نہ کوئے سنسا،
 ہوئے روگ کٹائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیندا۔ جن بھگت تیری دُھر دی پوجا، سل پوجس لوڑ رہے نہ رائی۔ بھاؤ
 بھيو کھلے گو جھا، پڑدا اولاد دے اٹھائی۔ نرمل نرمل صاف پوتر کرے بدھا، چٹھی دھار وچ پرگٹائی۔ جو پر بھ سرنائی جھو جا، سچ دوارے دے ٹکائی۔ جتھے اور
 نہ کوئی دوجا، نرگن نرور سو بھاپائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں لوک مات لائے بوٹا، پت ڈالی آپ مہکائی۔ جن بھگت تیرا لیکھا
 وچ جہان، جہالت وچوں باہر کڈھائی۔ میل ملا سری بھگوان، بھگوان اپنا رنگ چڑھائی۔ مُجّت وچ بن مہمان، در در اپنی اکھ جگائی۔ لیکھے لا پکا پکوان،
 پاکیزہ اندروں دے کرائی۔ درگاہ ساچی دیوے مان، سچھنڈ مل کے خوشی دکھائی۔ کھج انت کر پروان، مہروان ہو یا سہائی۔ جس دوارے جھلا کے جائے
 سچ نشان، تس دا نشانہ نہ کوئے مٹائی۔ چار جگ دیندے رہے بیان، سنجگ تریتا دوار پر کھج سوہلا اک سنائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر
 نظر کرے مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھگت بھرم وچوں باہر کڈھائی۔

* ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۲ ترلوک سنگھ دے گرہ پنڈ اوگرا ضلع گرداس پُر *

جن بھگت تیری انتر یاد، یاد پورب رہی کرائیا۔ جس کارن پنج تت کھیڑا ہویا آباد، ساڈھے تن ہتھ وٹی ودھائیا۔ شبد اگئی سُن ناد، سُر تال بدلایا۔
 کھلے اندروں راز، پڑدا دئے اٹھایا۔ جھکڑا نگ جائے سمرن پوجا نماز، سیس اکو اک جھکایا۔ کرپا کرے آپ مہارج، پُرکھ اکلا دین دیلا بے پرواہیا۔ نوں
 جنم دی سا جن دیوے ساز، جنم جنم وچوں بدلایا۔ شبد اگے چاڑھ جہاز، دو جہاناں پار لنگھایا۔ مایا ممتا میٹ کے واد وواد، امرت اکو رس چکھایا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے آپ اٹھایا۔ جن بھگت تیری اُجل بدھی، من وکار رہے نہ رانیا۔ انتر آتم آپے کرے سدھی، انت
 پوت آپ بنایا۔ رمز لائے شبدی گجھی، سوئی سرتی آپ اٹھایا۔ کھیل رہے کوئی نہ کھی، پڑدا آپ اٹھایا۔ انت انتشکرن وچ رہے کوئی نہ دُکھی، سٹکھ ساگر
 رُوپ سمایا۔ اُجل کرے مات کھی، مُفت اپنا رنگ چڑھایا۔ سچکھنڈ دوارے گودی پھرے جھی، در گھر ساچے دئے بہایا۔ لوک مات روٹی کھا کے سٹکی، سٹکے
 رُکھڑے ہرے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہارج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کسے کولوں صلاح نہیں کوئی پچھی، پُشت پناہ جن بھگتوں
 اپنا ہتھ لُکایا۔

* ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۲ سورن سنگھ دے گرہ پنڈ اوگرا ضلع گرداس پُر *

جن بھگت تیرا اوچ لُکانا، لُکیاں والا پینچن کوئے نہ پانیا۔ جتھے کھڑے اکو شبد بانا، خاکی تن نظر کوئے نہ آنیا۔ آتم پر ماتم گاؤندی جائے گانا،
 سوہنگ ڈھولا سہج سُبھایا۔ انت پئے نہ پچھوتانا، ساچے در نہ ہوئے جدانیا۔ ملے میل سری بھگوانا، بھگوان اپنے گھر وسایا۔ چرن کول بخشے سچ دھیانا،
 دُوجی اوٹ نہ کوئے تکانیا۔ مندر سوہے سچ مکانا، سچکھنڈ وچدی رہے ودھایا۔ لیکھے لگے آون جانا، جانہار ہوئے سہانیا۔ چلے چلائے سدا اپنے بھانا، بھادی
 بھونہ کوئے دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھرم دوارے دیوے اکو مانا، مان ابھمان رہے نہ رانیا۔ جن بھگت تیری اُچی چوٹی، چوٹ

سنگر شبد آپ لگانیندا۔ جتھے پہنچ نہ سکن کوٹن کوٹی، کوڑ کُٹمب بھيو کوئے نہ آسیندا۔ جس گرہ جگے اِکو نرمل جوتی، جاگرت جوت ڈگمگانیندا۔ اوہ منزل تیری ہووے سوکھی، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکانیندا۔ پڑھنی پئے کوئی نہ پوتھی، پُستک ہتھ نہ کوئے پھرانیندا۔ کسے دواویوں بھلھک ہو کے منگنی پئے نہ روٹی، سچ بھنڈارا آپ ورتانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، محل اٹل اِکو اک سہانیندا۔ جن بھگت تیرا گھر بہرنگا، صفتی صفت نہ کوئے صلاحیا۔ جتھے ست ستوادی ڈٹھا اک پلنگا، پاوا چول نظر کوئے نہ آئیا۔ سنگر شبد وجائے مردنگا، تار ستار نہ کوئے ہلایا۔ بنا رسنا توں آوے رس انندا، رستہ دے بے پرواہیا۔ امرت دھار وہے بنا گنگا، گھر گمبھیر اپنی دیا کماٹیا۔ من واسنا دے کوئے نہ دنگا، کرپا کوڑ نہ کوئے لڑایا۔ ست پُرکھ نرنجن اِک لہرائے دُھر دا جھنڈا، برہمنڈاں تھم منایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شبد اگنی پھر کے کھنڈا، کھنڈراں وچوں جن بھگتاں پار کرائیا۔

* ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۲ دیال سنگھ دے گرہ پنڈ اوگراگرداس پُر *

کرپا کرے ہر جگدیس، کرپال ہو کے ویکھ وکھانیندا۔ دُھر دانام دس حدیث، حاضر ہو کے ہر جن آپ پڑھانیندا۔ لیکھا مُکا کے بیس اِکیس، ائی ویہہ اپنا تھم سنانیندا۔ چھتر جھلا کے دُھر دے سپس، سپس جگدیش آپ وڈیانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل اِک وکھانیندا۔ ساچا کھیل کرے ہر کرنی دا کرتا مالک قدرت، لیکھا قدیم ویکھ وکھانیندا۔ محبوب مالک بن کے دُھر دا مُرشد، مُریداں مرن توں آپ بچانیندا۔ لکھ چوڑاسی وچوں دے کے فرصت، گرہ مندر ساچے گھر آپ اٹکانیندا۔ جتھے اِکو نام ساچی اُلفت، دوجاراگ نہ کوئے سنانیندا۔ اگے رہی کوئی نہ مُشکل، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن اپنے گھر وسانیندا۔ ہر جن وسنا گھر محبوب، مُجت وچ سمانیا۔ جس دی سمجھ نہ کوئے حدود، جگت ونڈ نہ کوئے وکھانیا۔ ساچی منزل دس مقصود، دھام اِکو اِک درڑانیا۔ جتھے حاضر رہے سدا موجود، وچھوڑے وچ وچھڑ کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت

دھر، جن بھگتاں اتم کوڑی کریا کر موقوف، محروف اپنے نال رکھایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گرگھ رہن نہ دیوے کوئی بیوقوف، بیوہ دی سیوا، سیوا دامیوہ، میوہ دادیوا، دیوا دھام نہچل نہکیوا، اگو گھر دے وسایا۔

* ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۲ چٹن کور دے گرہ پنڈ اوگرا ضلع گرداس پُر *

ہر کرپا ہوئے جنم رہ راس، کرم روگ نہ کوئے ستایا۔ اتم پر ماتم ہووے داس، بن سیوک سیوکمایا۔ گھر ساچے کرے نواس، در ٹھانڈے ڈیرہ لایا۔ سدا سدوسے پاس، بستر اکو بیج سہایا۔ جگ چوکڑی نہ ہووے ناس، ابناشی دیوے مان وڈیایا۔ تن ماٹی چولا لکھ چوڑا سی بدلنا نہ پئے لباس، جونوں وچ نہ کوئے بھوایا۔ پھرنا پئے نہ پر تھی آکاش، سچھنڈ ساچے سو بھاپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در دوارا اک وسایا۔ در دوارا ویکھ اتھاہ، وجے سچ ودھایا۔ جتھے بیٹھا بے پرواہ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ سچ سنگھاسن رہیا سہا، ست ستوادی ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت کر رُشنا، نورو نور ڈمگایا۔ دھر فرمانے رہیا سنا، شبد اگئی تھم ورتایا۔ سچ اشارے رہیا سمجھا، بن سینت اکھ ہلایا۔ وشن برہما رہیا جگا، شنکر نیترا اکھ کھلایا۔ چارے جگ رہیا بھوا، چوکڑ اپنا بندھن پایا۔ گر اوتار پیغمبر سیوا رہیا لا، سکھیا اکو اک سمجھایا۔ ورن برن ونڈ رہیا ونڈا، دین مذہب کھیل کھلایا۔ من ممتا ہوئے ہنگتا گڑھ رہیا سہا، ساڈھے تن ہتھ ناچ نچایا۔ گھر وچ گھر رہیا بنا، دیا باقی کملاپاتی اکو نور کر رُشایا۔ کلج اتم ویکھن گیا آ، اگلا بچھلا لیکھا دے چکا، جن بھگت سہیلے لئے ترا، تارنہار ہتھ وڈی وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سرب ویاپی اک خدا، خدی کوڑی دے مٹایا۔

* ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۲ اتر سنگھ دے گرہ پنڈ اوگرا ضلع گرداس پُر *

حق خدا سچ توفیق، حدیث پنہاں آپ جنائندا۔ سچن صاحب سوامی رفیق، جگدیش کرتا سو بھاپائندا۔ نام سچ ست امید، کامل مرشد ویکھ دکھائندا۔ درس اگم درشن دید، داستان بچھلی آپ سمجھائندا۔ دھر دا کھیل جگت شدید، شکایت سب دی کھوج کھوجائندا۔ جابر زور زبر حمید، ہمزہ ہارب ہر مندر

سوبھا پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک ورتائیندا۔ نور پرکاش پُرکھ ابناش منڈل راس شاہو شباہاس پر تھی آکاش پون سواس داسی داس زرگن سرگن نظری آئی۔ نورے نورانہ شاہ سلطانا سیری بھگوانا مرد مردانہ نوجوانا رحیم رحمانا کلمہ کلانا علمائے عالمانہ جزدائے جدارانا ویری بیگانہ روپ نہ کوئے وٹائی۔ حضرتے حضور سرب کلا بھرپور شبد ناد ثور نام نمار سرور مریداں مرشد ہو کے ملے ضرور فضول وقت نہ کوئے لنگھائی۔ حق رُشناج رہنما دو جہاناں دُعا رانیا خُدا نایما جُدا وایما فدا سائیا سدا کلمہ کرم نہ کوئے بنایا۔ عدل و عادل عدلے انصاف غصائے غم گستاخی معاف پردانشیں فراموشے نقاب بردا ازی، عنایت ترمیجے کفایت کفنے کافر نہ کوئے رکھائی۔ سوامی محبوب اُج عروج مُختے محدود منزله مقصود، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مُرشدے مرید مریدے مُرشد مراسلہ اکو دئے وکھائی۔

* ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۲ پتر سینگھ دے گرہ پنڈ اوگرا ضلع گرداس پُر *

دائرے تجدید، مُشاعرے تمہید، ظاہرے پوشید، باہرے ادیب، نورے خُدا خالق خلق بے پرواہیا۔ صدمائے صداق، قدمائے پاک، بدنائے خاک، یدنائے تاک، رسنائے مُشتاق، کُشتائے الحاق، اتفاق اِتمنان مریدے مُرشد آپ بنایا۔ ظاہرے باطن، پسرانے ساکن، شوہرے فاکب، جیرانے ناکن، امیرانے واجن، وفدے وفا، جستے جُدا، آسمانے خُدا، پیمانے رُبا، زمانے دُعا، احمقانے ہوا، بیگانے گناہ، رہنمائی رازے رُجوع، نمازے وُضو، آتشے فشو، شاعرے شاعیران، مُختے مہروان سجدے نشان، بردے غلام، دردے دُہان، عظمتے ایمان، بشرطے آسمان، زمینو دینان، دانے گیر دست بدست میل ملائی۔ چشمے چروگ، صدمے لوگ، قدمے تلوک، ضابطے سلوک، راستے بہوش، اشاعتے اشائے عنایت نہاں، زمانے زمین، انسانے عظیم، فسانے تقسیم، دیوانے نغمیم دانیکیر ظاہرا پیر بے نظیر خالقے خُدا، دل دلربا، حق مقام، پکے عوام، امام دُھر دا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر،

قدرتے قادر، فطرتے بہادر، مُسرتے آدر، عدلے انصاف، پُرکھ ابناش، سرب گھٹ واس، جوت پرکاش، جن بھگتاں پوری کرے آس، آسانی نال اصل
وصل حق محبوب دے ترایا۔

* ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۲ اُجاگر سَنگھ دے گرہ پنڈ چوبے ضلع گرداس پُر *

راوی دا کنڈھا، گرگھ پریم رس ٹھنڈا، امرت دھار سچ سوگندھا، پیار مُجبت وِچ انندا، سچ پرکاش وِچ چندا، بنا بندگیوں بنیا دُھر دا بندہ، منزل پوڑی
چڑھیا ڈنڈا، میل ہو یا سوامی سندا، سنگ سگلا آپ بنا نیا۔ راوی کنارہ، ار جن بھٹھیارا، شبدي سہارا، سرتی دوارا، ساچی کارا، مددگارا، پر م پُرکھ پر ماتم دیا
کمانیا۔ راوی دے کول، شبد اگئی بول، پریم پریتی ڈھول، چرن پریتی گھول، سچ دوارا کھول، تولیا پورا تول، کنڈا نام ترازو اپنا ہتھ اٹھانیا۔ راوی دے
نیڑے، وسدے کھیڑے، چک گئے جھیڑے، چڑھ گئے بیڑے، ہو گئے میرے، لگی نہ دیرے، آگئے گھیرے، چار کُنٹ سَنگھ شیرے، لیکھا مکے انڈج
جیرے، ظاہر ہو کے باہر ہو کے ہر جن لئے ترایا۔ راوی دے پچھے آگے، گرگھ دیک جوتی جگے، ٹھنڈی پون اگئی وگے، نور نورانی مستک دگے، آتم پر ماتم
آون مزے، بھگت بھگوان مل کے سچے، سچ مُجبت اندر بدھے، وچھوڑا آگے ہووے نہ کدے، جنم جنم نہ ہوون دغے، سرن تکی شبدي شیر بگے، لاج رکھی
چٹی پگے، نام خُماری دیوے مدھے، حکمے اندر گرگھ رہن بچھے، سچ دوارے نرگن دھار سدے، سدا سُنہیہڑا اپنا نام سنانیا۔ راوی دا آر پار، پُرکھ اکال دا
کھیل نیار، بھگت بھگوان دا سچ پیار، بالو تھل دے ادھار، کرپالو ہو کے سرجنہار، سنت سہیلے دیکھے آن، گرگھ گرگر کر پروان، دیوے نام پدارتھ دان،
بھنڈارا کھا کے اک پکوان، چرن دھوڑ کرائے اِشان، میزان وِچ گرگھ تھوڑے نظری آئیا۔ راوی دے پچھے آگے، اگلا حکم جنانیا۔ دیوے بچھنے جگے،
جاگرت جوت کھیل کھلایا۔ سارے پھرن بچھے، بھجن واہو داہیا۔ پُرکھ اکال کسے نوں نہ لہے، نیز روون مارن دھاننیا۔ جنہاں دے اندر پریم ڈوری بدھے،
ناتا سکے نہ کوئے تڑانیا۔ سوہنگ گاؤن چھندے، ڈھولا شہنشاہیا۔ گرگھ گر سیکھ کجگ دی اتم چڑھن جنجے، لاڑے سوہنے نظری آئیا۔ پار کراؤنا بن مہانے

ونجھے، بیڑا ادھ وچکار نہ کوئے ڈبائیا۔ جیسہڑا قول اقرار کیتا کرشن نال سنجے، بن اکھاں اکھ دیاں گھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، حکمے اندر گرگھ گرگھ بنھے، بندھن اپنا آپ پائیا۔

* ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۲ اجاگر سنگھ دے گرہ پنڈ مپیاں ضلع گرداس پُر *

راوی دی ریت، کٹکا کٹکا رہی جنایا۔ دلبر دا بھیت، دلدار ہو کے آپ گھلایا۔ پریم دا کھیت، پھلواری اک مہکایا۔ مہینہ ہو یا چیت، رت بسنتی سو بھاپایا۔ درشن کیتا نیت نیت، نج گھر وٹی سچ ودھایا۔ پریم پُرکھ ملیا کھیوٹ کھیٹ، نیا نوکا پار لنگھایا۔ سچھنڈ لے کے جائے ڈھر دے دیس، جتھے بہہ کے سو بھاپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کماپا۔ راوی کڈھا آر پار جل دھار سوہنی لہر، پون جھولیاں وچ سماپا۔ اکو راگ طرز اکو بحر، اکو ڈھولا رہی گایا۔ کلجگ کایا کپڑ ہونا قہر، بھانا سکے نہ کوئے مٹایا۔ وسنا نہیں کوئی میرے اُتے شہر، وسدیاں ڈھیری دیاں بنایا۔ ایہہ وی پریم پُرکھ دی مہر، جو حکمے حکم سناپا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دی کرنی کر وکھایا۔ راوی دی دھار پانی دا شور، جل تھل دوویں روپ بدلایا۔ پُرکھ اکال دا کھیل ہور، گر اوتار پیغمبر رہے لوڑ، جوڑ دوویں سپس جھکایا۔ کلجگ جیو من واسنا ہوئے ڈھور، ممتا موہ بنایا چور، جگت اندھ ہو یا گھنگھور، گور وچ پڑدانہ کوئے اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کھیل رہیا ورتایا۔ پانی پوت، گرگھ مت، ہرجن ہت، سنگر درشن نت، ابناشی کرتا وسے چت، چیتن سرتی آپ کرایا۔ جل دا وہن، گر اوتار پیغمبر کہن، بھگت سہیلا تگے نین، نام ندھانا لئے رسین، درشن پائے ہو بہو عین، نرگن نر ویر نرنکار اپنی دیا کماپا۔ بھگتی دی دھار، پر تھی پکار پون دی ہاباکار، آکاش دی گریازار، برہمنڈاں کھنڈاں کوئی نہ دیوے سہار، سہانک نانک اینکار، اکو اکل کل دھاری جن بھگتاں بن واپاری، پریم پریتی خریدے تھاؤں تھانیا۔ راوی دا ہاسا، جگت تماشا، اُلٹے پاسا، بھگتاں بھروسا، کوڑی خواہشا، لیکھا رواداسا،

بٹوارے دا ساتھ، بالیک دا آکھا، ارجن دا ساکہ، گوہند دا واکا، پُرکھ اکال کھول کے تاکا، تقدیر دا مالک تدبیر اپنی اک بنایا۔ مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، سرب کل ہو سمراتھا، سامراجی ویکھے تھاوں تھانیا۔

* ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۲ لکھا سنگھ دے گرہ پنڈ اوگرا ضلع گرداس پُر *

راوی دے اُرے، گرکھ پریتی جڑے، سچ بھنڈار کدے نہ رڑھے، شوہ دریا مول نہ رڑھے، رنگ اگم چڑھے گوڑھے، چرن پریتی ملے دھوڑے، پتر سنگھ بن مورکھ موڑھے، چنتا روگ سوگ جان وسورے، پُرکھ اکال نظری آئے حاضر حضورے، جنم کرم دے کارج کرے پورے، ادھورے گرکھ جگت نہ کوئے وکھانیا۔ راوی توں اُری، کنڈھی دا کنڈھا آپ سہانیا۔ بھگتاں دی پُری، گرکھیاں ودھانیا۔ ہوئے نہ کوڑی، جگت کُٹب ترانیا۔ مُجبت وِچ جڑی، ناتا رہی بندھانیا۔ سرشٹی نال ہونی بُری، بُریائی نال لڑانیا۔ شرع چلنی چھری، شاید کوئی بچیا نظری آئیا۔ جن بھگتاں پر بھ سیوا کدے نہ گھری، لوں ڈلی نہ روپ بنانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لکانیا۔ راوی دے بچھے، پشچاتا پ مُکانیا۔ جو سوہنگ ڈھولا سکھے، سکھ ستگر لے بنانیا۔ نام ندھانا دیوے حصے، وست امولک آپ ورتانیا۔ گھر سوامی ٹھا کر دے، نچ گرہ ہووے رُشانیا۔ گرکھ اُدھارے جتھے جتھے، دُور دُراڈا پنڈھ مُکانیا۔ پُرکھ ابناشی کرے ہتے، پریم پریتی وِچ وڈیانیا۔ اگلے لیکھ آپے لکھے، پورب لہنا جھولی پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار سرنایا۔ راوی کہے میرے اُرار، بہہ کچھ نظری آئیندا۔ بالیک دی دھار، کنڈھی دا کنڈھا کنڈھے وِچوں رس چوانیندا۔ نام دا جیکار، شبد شنگار سو بھاپانیندا۔ بھگتاں دا اُدھار، پُرکھ اکال آپ اکھوانیندا۔ کل دا اوتار، کلکی ناؤں پرگٹانیندا۔ اسو دا اسوار، گھوڑا شبدي آپ دوڑانیندا۔ سنت سہیلے لے اُٹھال، گرکھ گر گر گود لکانیندا۔ ست ستوادی ہو دِیال، دین دِیال انگ لگانیندا۔ مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، سب دی کرے سنبھال، سمبل دا واسی پُرکھ ابناشی گھائی منزل راہ او جھڑ پار کرانیندا۔

* ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۲ دیوراج دے گرہ بھیم پرا ضلع گرداس پُر * *

جن بھگت کہے پر بھ ویکھ کلجگ کوڑ گڑیار، چار ورن اٹھاراں برن دُھر دامت نظر کوئے نہ آئیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ ہاہاکار، چار کُنٹ دہ دشا دئے دہائیا۔ من واسنا سرشی درشی گئی ہار، دُھر دایشٹ ایکنار نہ کوئے منائیا۔ جوٹھ جھوٹھ مایا ممتا ہوئے گڑھ بنیا ہنکار، ست سچ ہر دے ہر نہ کوئے وسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن زرویر ہو سہائیا۔ جن بھگت کہے پر بھ ویکھ اپنا لوک مات، کلجگ انت دھیان لگائیا۔ صدی چو دھویں دسے اندھیری رات، نرگن نور ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ آتم پر ماتم مل کے کرے کوئے نہ بات، جگت ودیا پڑھ پڑھ من ممتا ہوئی ہلکائیا۔ نج مندر کایا اندر اگئی سنے کوئے نہ گاتھ، انحد نادی دُھن نہ کوئے شنوائیا۔ جھگڑا پیا ذات پات، آتم برہم پاربرہم بھوئے نہ کوئے کھلایا۔ وست امولک سچ پدارتھ تیرا نام دیوے کوئی نہ دات، مایا ممتا موہ ہوئی ہلکائیا۔ ساچی منزل چڑھے کوئی نہ گھاٹ، ادھواٹے بیٹھی سرب لوکائیا۔ دُرمات میل سکے کوئے نہ کاٹ، اٹھسٹھ تیرتھ پنت پنت نہ کوئے بنائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی دُھر داسنگ نہ بنیا کملاپات، پت پر میثور بے پرواہ تیری صفت صلاح سارے رہے گائیا۔ گر اوتار پیغمبر شبد سندیشہ بھوکتاں وچ جو گئے آکھ، نام ندھان سری بھگوان مہروان مہر جھولی نہ کوئے بھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ انتم ویکھ خلق خدائیا۔ جن بھگت کہن پر بھ ویکھ لوک مات اپنا جگت، جاگرت جوت نہ کوئے رُشنائیا۔ نرگن زرویر نرنکار تیرا کرے کوئی نہ درس، درشٹ ایشٹ وچ تیرا دھیان نہ کوئے لگائیا۔ کوڑی کریا ہوئے لگی حرص، ہوئے سکے نہ کوئے مٹائیا۔ کوٹاں وچوں سنت سہیلے تھوڑے رہے ترس، جو دوس رین اٹھے پہر بن نیتز نج نین تیرا راہ تکائیا۔ صاحب سوامی انترجامی پُرکھ بدھاتے کر ترس، محبوب مُجبت وچ اپنا پھیرا پائیا۔ لہنا دینا چکا اُپر فرش، عرش پریتم آسا بھگتاں پور کرائیا۔ دین دُکھیاں ونڈ درد، غریب نمانے کو جھے کملے اپنی گود اٹھائیا۔ سچ بینی سُن عرض، دُندوت بندنا نمستے کہہ کے سیس جُھکائیا۔ آد جگاد جگ چو کڑی بھگت ادھارنا تیرا فرض، سبجگ تریتا دو اپر کلجگ تیرا راہ تکائیا۔ کلجگ کوڑی کریا ویکھ اندھیرا گرد، ست سچ بیٹھا کھ چھپائیا۔ شرع چھری ماری جائے سب نوں کرد، حق حقیقت سمجھ کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن ہو

کے دیکھ در، گرہ مندر پڑدا آپ اٹھائیا۔ جن بھگت کہن پر بھ کلجگ انتم دیکھ مار جھاک، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی تیری اوٹ تکائیا۔ پروردگار سانجھے یار مقامے حق کھول تاکی، تخت نواسی شاہو شہاسی اپنی دیا کمائیا۔ کلجگ انت سیری بھگونت دُھر دے کنت بھگتاں بن ساتھی، سنت سہیلے صوفی فقیر بیٹھے راہ تکائیا۔ نچ آتم کا یا مندر اندر نرگن جوت کر پرکاشی، اندھ اندھرا سنجھ سویرا اکو رنگ رنگائیا۔ من چندیا رہے نہ کوئے اُداسی، سنساروگ نہ کوئے ستائیا۔ لکھ چوراسی کٹ جا پھاسی، آون جاون پتت پاون اگلا گٹر کٹائیا۔ نت نوت نرگن سرگن جن بھگتاں مندار ہیں آکھی، اکھر اپنا دے پڑھائیا۔ تُوں صاحب سوامی انتر جامی پُرکھ بدھاتا کملاپاتی، پت پر میثور بے پرواہ بے نظیر نظر اپنی لے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے دیکھ دکھائیا۔ جن بھگت کہن پر بھ دیکھ کلجگ انتم ویلا، ویلا وقت دے گواہیا۔ ساچا دسے نہ کوئے گروگر چیلہ، چیلہ گراک رنگ نہ کوئے سمائیا۔ درگاہ ساچی بنے نہ کوئے سجن سہیلا، سچکھنڈ دوارے سبھے سچ نہ کوئے پچائیا۔ شبدی دھار کرے کوئی نہ میلا، آتم پر ماتم جوڑ نہ کوئے جڑائیا۔ تُوں سمرتھ مہما اکھ جن بھگتاں ملدا رہیا اکیلا، اینکار نہکرمی اپنا کرم کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہو کے دیکھ دکھائیا۔ جن بھگت کہن پر بھ لوک مات آ، دھرنی دھرت دھول رہی گر لائیا۔ انتر آتم پر ماتم ہو کے بن ملاح، نیا نوکانام اک چلائی۔ سچ دوار دی دینی حق صلاح، لاشریک شرکت اندروں دینی کڈھائیا۔ مہروان محبوب کوٹن کوٹ بخش گناہ، گہر گبھیہر اپنا رنگ چڑھائیا۔ تیرے دوارے درویش ہو کے اک الکھ رہے جگا، جاگرت جوت کر رُشائیا۔ بن دیوے باقی کملاپاتی ہووے رُشنا، دوس رین اکو رنگ سمائیا۔ امرت آتم نچھر جھرنا بوند سوانتی دے چآ، جگت ترشنا بھکھ مٹائیا۔ نچ نیتز لوچن نین درس دید عید درسا، پڑدا اوہلا دے اٹھائیا۔ رحمت کر پروردگار اے خُدا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جن بھگت کہن پر بھ کلجگ کوڑی کریا دیکھ جہالت، چار کٹ سچ سچ نظر کوئے نہ آئیا۔ دُھر درگاہی بے پرواہی حقیقت وچ کرے نہ کوئے حق عدالت، جوٹھ جھوٹھ چار ورن اٹھاراں برن کری گڑمائیا۔ سچ سروپ دسے نہ کوئے صحیح سلامت، کام کرودھ لو بھ موہ ہنکار گھر گھر ہوئی ہلاکائیا۔ کلجگ انت اخیر سچ دوارے دیوے نہ کوئے ضمانت، گر اوتار پیغمبر پلو گئے چھڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنت سہیلے گرکھ ور، دُور دُراڈے نیرن نیرا پھیرا پائیا۔ جن بھگت

کہن پر بھ کا یا مندر چڑھ جا اُپر چوٹی، چوٹ شبد نگارے دے لگایا۔ کر پرکاش نرمل جوتی، اندھ اندھیر دے مٹایا۔ من واسنا رہے نہ کھوٹی، کوڑی کریا باہر کڈھایا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم توں آد جگادی گوتی، دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ نام اشارے سُر ت اٹھا سوتی، آلس نندر دے گویا۔ گل لگا کملی کو جھی، مہر نظر نال پار کرایا۔ بن تیری کریا سری بھگونت کسے نہ آوے سو جھی، پڑھ پڑھ تھکی سرب لوکایا۔ جگت واسنا سارے ہوئے روگی، ہنگ برہم پڑدا نہ کوئے اٹھایا۔ وچھوڑے وچ بن وجوگی، دھر سنجوگی میل نہ کوئے کرایا۔ تیری دھار نرگن سرگن ویدی سوڈھی، سو پڑکھ نرنجن لیکھا لہنا دینا دینا چکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، پڑدا لہ لوک پر لوکی، سلوک اکو دے جنایا۔ جن بھگت کہن پر بھ دس اگتا سلوک، نراکھر وچوں اکھر دے سمجھایا۔ جس دے نال آتم پر ماتم ملے موع، مجلس تیرے وچ سمایا۔ سچ دوارے کر کھوج، پڑدیاں وچوں باہر کڈھایا۔ نرگن دھار تیرا درشن ہووے روز، جوتی جوت جوت رُشنا یا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی کرنا پئے کوئی نہ بودھ، سمرن پوجا جوگ ابھیا ست سادھن دی لوڑ رہے نہ رایا۔ من مت بدھی دی رہے کوئی نہ سوچ، انھو پڑدا دے اٹھایا۔ بن اکھاں پیڈا تک جائے چوڈاں لوک، زمیں اسماناں پرے اپنا ڈیرہ دینا دکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کلج انتم ویکھ ہر، بھگت سہیلے منگن ور، دین دیاں دیاوان جوتی جاتے پڑکھ بدھاتے وست انمول گرکھاں جھولی دینی پائی۔

* ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۲ لال سنگھ دے گرہ گجرات ضلع گرداس پُر * *

جن بھگت تیرا دھر دا ضامن، کرتا ابناشی اک اکھوائیندا۔ بن ہتھاں پکڑے دامن، دامنگیر پلو گنڈھ پوائیندا۔ جگت اندھیرا میٹے شامن، شام ہو کے شمع آپ جگائیندا۔ میلا ملیا رہے اگئی رامن، رام ہو کے رہبر دیا کمائیندا۔ جناؤندار ہے دھر دانا من، نام ندھانا جھولی پائیندا۔ دکھاؤندار ہے سچا رامن، سنگھاسن آسن اک وڈیائیندا۔ جناؤندار ہے دھر پیغامن، دھر دادھرم اک دسائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گھر ساچا اک وڈیائیندا۔ جن

بھگت تیرا ڈاڈھا زور، زور اور دے بنایا۔ آتم پر ماتم بچھی رہے ڈور، جگت جہان سکے نہ کوئے تڑایا۔ جھگڑا مکیا رہے پنج چور، ممتا موہ نہ کو ستایا۔ مندر لبھنا پئے نہ کوئی ہور، گھٹ دوالے وجے ودھایا۔ منواں من نہ پاوے شور، چھوہرا بانکا شبدی اپنی لئے انگڑایا۔ سدا سدا سدا رکھے تیری لوڑ، ابناشی کرتا دھیان لگایا۔ سمیں سمیں لئے جوڑ، میلا کرے سچ سُبھایا۔ انت کال کجک اِکلا کدے نہ جاوے چھوڑ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، چھسکی لو آپ لگایا۔

* ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۲ بیہی مہنتی دے گرہ پنڈ گجرات ضلع گرداسپر * *

جن بھگت ویکھو سچکھنڈ، دھرم دوارا اِکو سو بھاپائیندا۔ جتھے نہ کوئی سورج نہ کوئی چند، منڈل منڈپ نہ کوئے رُشائیندا۔ نہ کوئی ڈھولا گیت گاوے چھند، راگاں تال نہ کوئے الائیندا۔ نہ کوئی در درویش بھکھیا رہیا منگ، جگت الکھ نہ کوئے جگائیندا۔ نہ کوئی من واسنا دے اند، بُدھی بیک نہ کوئے بنائیندا۔ نہ کوئی تیرتھ تتاں والا پنڈھ، مندر مسجد شو دوالا مٹھ نہ کوئے پرگٹائیندا۔ نہ کوئی امرت دھار دے گنگ، جل وہن نہ کوئے وہائیندا۔ نہ کوئی ساک سجن سین ہووے سنگ، نارکت سیج نہ کوئے ہنڈھائیندا۔ نہ کوئی پوجا پاٹھ سمرن جوگ ابھياس ملن دا ڈھنگ، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ اُچاٹلا پر بت نظر کوئے نہ آئیندا۔ نہ کوئی آون جاون لکھ چوڑاسی پاوے پھند، کھتری براہمن شو در ویش ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ نہ کوئی دھرنی دھرت دھول دے در بھنڈ، برہمنڈ کھنڈ پُری لوہ ناچ نہ کوئے نچائیندا۔ نہ کوئی کریا جوٹھ جھوٹھ ممتا دے گند، سوگندھ دھار نہ کوئے بنائیندا۔ نہ کوئی سیج سُنجنی دے پلنگ، جگت آسن نہ کوئے وچھائیندا۔ نہ کوئی دُئی دُویت بھرماں دے کندھ، بھانڈا بھرم نہ کوئے وڈیائیندا۔ اِک اِکلا ایکنکارا بیٹھا سورا سربنگ، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا نورو نور نور رُشائیندا۔ جن بھگتاں کولوں سچ پریتی پریم پیار مُجت رہیا منگ، دُوجی آس نہ کوئے دکھائیندا۔ اِکو نام سندیشہ دیوے سوہنگ ڈھولا سُنائے چھند، نرگن نرگن اپنا میل ملائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دوارا اِک دکھائیندا۔ جن بھگت ویکھ پر بھو دا دیس، پردیسی ہو کے پھیرا پائیا۔ جتھے دے

اک زرش، نر نرائن ڈیرہ لائیا۔ جگ چوکڑی دیوے سندیش، دُھر فرمانے حکم سنائیا۔ چرن جھکدے وشن برہاشو گنیش، دیوت سُر بیٹھے سیس نوایا۔ گر اوتار پینمبر کردے ہیبت، چرن دھوڑی خاک رانیا۔ شبدی گر پچھدے ہیبت، پڑا اوہلا رہیا اٹھائیا۔ سنت سہیلے تگدے نیت نیت، بن اکھاں اکھ ملایا۔ سو صاحب سوامی انترجامی کلجگ انت سری بھگونت جن بھگتاں رت بدل کے چیت، چیتن سرتی سب دی دے کرائیا۔ شبدی دھار اگمی لکھے لیکھ، لکھت بھوکھت نال وڈیایا۔ جنہاں پہلوں لیا بھیج، اتم سہج لیا ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پریم پریتی اندر لئے پیکھ، رکھ پچھلی دے بدلایا۔

* ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۲ کوشلیا دیوی دے گرہ پنڈ گجرات ضلع گرداس پُر * *

جن بھگت ساچی پر بھ دی پریت، آد جگاد جگ چوکڑی لوک مات بنی آئی۔ اتم پر ماتم صاحب سہیلا اکو وسے چیت، چیتن سرتی اندروں دے کرائیا۔ توں میرا میں تیرا سدا گاوندے رہناگیت، پاربرہم برہم مل کے خوشی منایا۔ کایا ماٹی تن وجود ہووے ٹھانڈا سپت، اگنی تت موہ وکار نہ کوئے ستایا۔ ساچا کلمہ دُھر دا نغمہ سُنڈے رہن حدیث، حضرت ہو کے ہر جو کرے پڑھائیا۔ من منو آنج گرہ بدل جاوے نیت، بدھ بیک ساچی ٹیک دے سمجھایا۔ جھگڑا تک جائے اوچ نیچ، راؤ رنگ ہست کیٹ ذات پات ورن برن ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ کھتری براہمن شودر ویش ابناشی کرتا سب دا میت، دویت بھاونا وچ کدے نہ آئی۔ سدا چھتر جھلدار ہے جس دے سیس، سچھنڈ نواسی پُر کھ ابناشی سچ دوارے نرگن جوت سو بھاپایا۔ نام بھنڈارا ہر نر نکارا نیت نوت بھگتاں کردار ہے بختیش، وست امولک کایا گوک آپ لکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے لئے ملایا۔ جن بھگت پر بھو دا سچا پیار، بن کرپا ہتھ کسے نہ آئیندا۔ جگ چوکڑی کھیلے کھیل اگم اپار، نرگن سرگن ویس وٹائیندا۔ سنت سہیلے لئے اٹھال، گر چیلے رنگ رنگائیندا۔ دیا باقی کملاپاتی کایا مندر اندر دیوے بال، آد نر نجن جوت نر نجن ڈمگائیندا۔ ساڈھے تن ہتھ وکھائے سچی دھر مسال، دھرم دوارا اکو اک وڈیائیندا۔ جس گرہ

ملے دینِ دیال، سو مندر سو بھاؤنت اکھوائیندا۔ اندر باہر گپت ظاہر دوس رین چلے نال، من نالیش میٹ مٹائیندا۔ جھگڑا مُکا کے شاہ کنگال، شہنشاہ اِکو در وکھائیندا۔ جن بھگتاں جگ جگ سُرَت رہیا سنبھال، مہروان ہو کے مہر نظر اٹھائیندا۔ نرویر ہو کے بن دا رہیا دلال، نرنکار ہو کے اپنا رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن اپنے وچ سمانیندا۔ جن بھگت آد جگادی پر بھ دا سچا ناتا، دو جہان نہ کوئے تڑائیا۔ مارگ دسے دُھر دا ساچا، منزل منزل راہ وچ نہ کوئے اٹکائیا۔ آتم پر ماتم دسے گا تھا، دُھر دی کرے سچ پڑھائیا۔ جوتی دا بن کے جاتا، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ انتر میٹ اندھیری راتا، نرنتر نور کرے رُشنائیا۔ گرہ مندر وکھائے ساچا، در گھر ٹھانڈے وچے ودھائیا۔ جس گرہ بھگتاں بنے راکھا، سر اپنا ہتھ اٹکائیا۔ پیاونہارا امرت پاٹا، آب حیات بوند سوانتی کھ چوائیا۔ سہاونہارا آتم سُنہنجی سچ کھاٹا، بستر نہ کوئے اٹکائیا۔ جنم جنم کرم کرم لکھ چوراسی آون جاون میٹنہارا واٹا، جم کی پھاسی دے تڑائیا۔ انتم میل ملائے پُرکھ سمراتھا، سمرتھ اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، جن بھگتاں وکھائے اک گھر، جتھے اور نہ کوئے ساکا، سچن صاحب سنگر اِکو نظری آئیا۔

* ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۲ کنس راج دے گرہ پنڈ گجرات ضلع گرداس پُر *

جن بھگت نرگن دھار ویکھ پر بھ چرن، کول ملے سرنائیا۔ دو جہاناں بخشے سرن، سرنگت اِکو اک سمجھائیا۔ ساچی منزل ہووے چڑھن، اگے ہو نہ کوئے اٹکائیا۔ دُھر دا ڈھولا پینا پڑھن، تُوں میرا میں تیرا راگ الائیا۔ جھگڑا چک جائے ذات پات ورن برن، ہنسا والی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ کلجگ اگنی اگت نہ پوے سرن، انتر آتم میگھ برسائیا۔ مرن وچوں ملے مرن، جیون وچوں جیون دے بدلایا۔ نچ نیتر کھلا رہے ہرن پھرن، درشن دیوے چائیں چانیا۔ کرنی دا کرتا آپ ہار کرن، کرتا پُرکھ بے پروا ہیا۔ سنت سہیلے جگ جگ آوے پھرن، بھگت بھکونت وچھڑے جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ہر لئے ملائیا۔ جن بھگت ویکھ پر بھو دا نور، نرگن جوت ڈمگائیا۔ سرب کلا بھر پور، خالی بھنڈارے دے بھرائیا۔ جن بھگتاں ملے ضرور،

نتِ نوتِ ویسِ وٹایا۔ ناتا توڑ کے کوڑو کوڑ، ستِ سچِ اکِ سمجھایا۔ لیکھے لا کے مورکھ موڑھ، مگدھاں دے وڈیایا۔ بیڑے چاڑھ کے اپنے پور، جگتِ جہانِ پار کرائیا۔ ساچے نامِ دا دے سرور، سکھ ساگرِ وِچِ سمایا۔ جوتی جوتِ سرورِ ہر، آپِ اپنی کرپا کر، سچِ دکھاوے اکِ گھر، پر م پرکھ آتمِ پر ماتمِ بھگتِ بھگوانِ درِ دوارا اکو اکِ سہایا۔

* ۲۵ چیتِ شہنشاہی سمتِ ۲ جیتِ سنگھ دے گرہ پنڈ کتوالِ ضلعِ گرداس پُر * *

جن بھگت کہے میں گیا جاگ، پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی دیا کمایا۔ میرے انتر اچیا اکِ ویراگ، ویری دشمن اندروں دتے کدھایا۔ بن نغے سنی آواز، بن گیتِ سنگیتِ وجے ودھایا۔ بن تیل باقی ہوئے پرکاش، نرگن نور جوتِ رُشنا یا۔ پاربرہم پتِ پر میثور و سے پاس، سدا سہیلا شہنشاہیا۔ کایا مندر اندر پاوے دھر دی راس، سرتی شبدی گوپی کاہن روپِ وٹایا۔ ساڈھے تن ہتھ کڈا پھرے بناس، سیتا سرتی رام رام ڈھایا۔ پورب جنم کراؤندا پھرے یاد، لیکھا لہنا لہنے وچوں پرگٹایا۔ دھر دا کھیڑا کر آباد، گلشنِ اکو اکِ مہکایا۔ جتھے دے کوئی نہ داغ، پتتِ پنپتِ رہیا بنایا۔ گرگھ ہنس بنا کے کاگ، کاگوں ہنس رہیا اڈایا۔ میل ملا کے کنتِ سہاگ، وچھوڑا جگتِ رہیا کٹایا۔ جوتی جوتِ سرورِ ہر، آپِ اپنی کرپا کر، دکھاوہارا سچِ گھر، جس گھرِ وجدی رہے ودھایا۔ جن بھگت تکِ اکِ محبوب، جو مُجّتِ وِچِ سمایا۔ عرشِ قُرسِ توں اچا جسِ دا عروج، عالیشانِ بیٹھا ڈیرہ لایا۔ جس دی حقِ منزلِ مقصود، حقِ مقامِ ڈیرہ لایا۔ جس دیاں صفتاں کرے ہزارا درود، الفِ یے نالِ وڈیایا۔ جس دی کوئی سمجھ نہ سکے حدود، آر پار نہ کوئے سمجھایا۔ جگتِ تت نہ کوئے وجود، وصلِ سبِ نوں پار کرائیا۔ جوتی جوتِ سرورِ ہر، آپِ اپنی کرپا کر، مہرِ نظرِ اکِ اٹھایا۔ جن بھگتِ بنِ اکھاں ویکھ سری بھگوان، پاربرہم پتِ پر میثورِ نظری آیا۔ جس دا آد جگاد جگِ چوکڑی سبِ توں دکھرا گیان، نروریرِ نرکارِ نرکارِ اپنی سوچھ دے سمجھایا۔ نتِ نوتِ نرگنِ سرگنِ کھیلے کھیلِ جہان، جگِ چوکڑی حکمے حکمِ آپِ سنایا۔ لکھ چوراسی جیو جنتِ سادھِ سنتِ کایا مندرِ اندرِ ویکھے آن، پڑدا اوبلا ماٹی چولا رہن کوئے نہ پانیا۔ جودھا

سورِ بلی بلوان، بلدھاری اپنی کھیل دے وکھائی۔ سنجگ تریتا دواپر کھجگ کردا آیا کلیمان، کائنات دین دُنی ویکھے چائیں چانیا۔ کھجگ انت سِری بھگوانت
 نرگن رُپ ہو پردھان، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگننتر اپنا حکم سناٹیا۔ نام پدارتھ وست امولک کایا گوکک دیونہارا دان، بن ہتھاں جن
 بھگتاں جھولی دے بھرایا۔ سرشی دا مالک درشی دا خالق اشٹی دا پرتپالک ویشیش نریش ہمیش، ہر جن ہم سا جن لے بناٹیا۔ جس دے آگے آد جگاد ایتھے
 اوتھے دو جہان برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال چلے کوئے نہ پیش، پیشوا پیشتر سندیشے گئے سناٹیا۔ جو صاحب سوامی انترجامی سدا سہیلا رہے ہمیش، سچکھنڈ
 دوار ایکنکار اک اگلا سچ محلا آپ وسایا۔ گر اوتار پیغمبر سجدیاں وچ بنے درویش، وشن برہما شو نمو کہہ کے سیس نوایا۔ جو پُرکھ اکالا دین دیلا سہاونہارا
 سچکھنڈ سچّی دھرم سالا کھجگ انت سنیہہڑا دیوے اک سندیش، ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی دُھر دی دھار آپ درڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گھٹ بھیتگرہ مندر ہر گھٹ لے ویکھ، پیکھت پیکھ دیا کماٹیا۔

* ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۲ گرچرن سنگھ دے گرہ پنڈکتوال ضلع گرداس پُری *

صاحب سنگر سدا بھے بیڑا، آد جگاد جگ چوکڑی جن بھگتاں دیا کماٹیا۔ چرن کول سچ سرنائی آئے جیہڑا، آون جاون لکھ چوڑاسی جم کی پھاسی بھند
 کٹائیندا۔ بھاگ لگاوے کایا ماٹی ساڈھے تن ہتھ کھیڑا، آتم پر ماتم پار برہم برہم پڑا آپ اٹھائیندا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی نظری آئے نیرن نیرا، دو
 جہاناں والی دُرن دُور پنڈھ مُکائیندا۔ کوڑی کریا من واسنا رہن نہ دیوے اندھیرا، نرگن جوت ست پرکاش گرہ مندر اندر آپ کرائیندا۔ بھو گھلائے
 دیا کماٹے سچ بھجائے تیرا میرا، دُوجی ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ جن بھگتاں بیڑا دیوے بھ،
 سنگر پورے ہتھ وڈیایا۔ نت نوت نام ندھانا دیوے دُھر دا دھن، وست امولک کایا گوکک آپ کٹایا۔ لوک مات ست سروپی سنت سہیلے چاڑھے چن،
 پرکاش وچوں اپنا پرکاش پرگٹایا۔ نسا کوڑی رہن نہ دیوے منو آ من، متا موہ دے گوائیا۔ بھو گھلا کے انتر آتم برہم ہنگ، پار برہم پر بھ اپنا رنگ وکھایا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنت سُہیلے لئے اٹھائیا۔ جن بھگتاں بیڑا بٹھے پُرکھ اکال، دین دُنی دا مالک دیا کمائیندا۔ سچکھنڈ دوارا دکھائے سچّی دھر مسال، چھپر چھنّ نظر کوئے نہ آئیندا۔ دیا باقی کملا پاتی جوت اگئی دیوے بال، دوسر ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ بودھ اگادھی شبد انادی سنائے اپنا تال، بھیو اجدیا اچھل اچھیدا پڑدا اوہلا آپ چُکائیندا۔ پورب جنم جو سنت سُہیلے گھالن آئے گھال، کیتی گھال سب دی جھولی پائیندا۔ گرگھ سچّن ویکھے اپنے لال، پوت سپوتے اپنی گود اٹھائیندا۔ اندر باہر گپت ظاہر نرگن سرگن چلے نال، چال نرالی بھگتاں آپ جنائیندا۔ جس نوں چار کُنٹ دہ دشا سرشٹی درشٹی اندر کرے بھال، کھوجیاں ہتھ کسے نہ آئیندا۔ اوہ پُرکھ بدھاتا لیکھے لائے شاہ کنگال، گرگھ گرگھ ہر جن بھگت سُہیلے میل ملائیندا۔ شبد سرُپی بن رنگ روپی بنیا مات دلال، نام وچولا اکو اک کھیل کھلائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی اپنا راہ دکھائیندا۔ جن بھگتاں بیڑا بٹھے پہلے پور، پورن گر ہتھ وڈیائیا۔ کوٹ جنم دے معاف کر قصور، دُرمت میل دے دھوئیا۔ اپنے نام دادے سرور، شبد نُماری اک رکھائیا۔ جوتی جلوہ کر نور، اندھ اندھیرا دے گویا۔ جدھر تنگن اودھر حاضر حضور، ستمگھ ہو کے سوبھاپائیا۔ کوڑی کرپا اندروں کڈھے غرور، ہوئے ہنگتا گڑھ تڑائیا۔

سچ بیعتی درے دربار کرے منظور، مہروان مہر نظر نال تکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں بیڑا پار کرے ضرور، منجھدھار ادھ وچکار شتوہ دریا جگت وہن نہ کوئے ڈبائیا۔ جن بھگتاں بیڑا لائے اپنے پتن، کھیوٹ کھیٹا دیا کمائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا سنت سُہیلے آیا رکھن، گر چیلے میل ملائیا۔ بھگت بھگوان مل کے اکو مندر وسن، دوجا در نہ کوئے بنائیا۔ خوشیاں اندر گیت گا کے ہسن، سوہنگ راگ الائیا۔ مڑ کے جانا اپنے اوس وطن، جس وچوں ہوئی مات جدائیا۔ صاحب سنگر پت آیا رکھن، سر سر اپنا ہتھ لکائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت انک بدھی کردے یتن، ہر کا درس کوئے نہ پائیا۔ گرگھ سنت سُہیلے سچ سبھاؤ پت پر میثور تنگن، تقوی اکو اپر لکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچّی وڈیائیا۔ جن بھگتاں بیڑا بٹھے دیوے لا، لکھ چوراسی رہن نہ پائیا۔ پر م پُرکھ پر ماتم بنے ملاح، نیا نوکا اپنا نام دکھائیا۔ سنت سُہیلے لئے چڑھا، ست ستوادی ہو سہائیا۔ گر اوتار پیغمبر بنائے گواہ، شہادت اکو وار بھگتائیا۔ جنہاں نوں پر م پُرکھ پر ماتم مل گیا شہنشاہ، شاہ پاتشاہ اپنا رنگ چڑھائیا۔ اوہ وسن ساچے تھال، سچکھنڈ دوارے ساچے ڈیرہ لائیا۔ جتھے نہ

کوئی پتا نہ کوئی ماں، بھین بھائی ساک سین نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دکھاو نہارا ساچا گھر، جس گرہ جن بھگتاں مل کے خوشی منائیا۔ جن بھگت تیرا بیڑا پار کنڈھے، کنڈھی والا پار لنگھائیا۔ منزل چاڑھے اوس ڈنڈے، جس نوں ڈنڈوت کہہ کے سارے سیس نوائیا۔ بنا بُجھاں توں چکے زرگن زرگن کندھے، دو جہاناں پینڈا دے مکائیا۔ کوڑی کرپا رہن نہ دیوے دھندے، دھرم دوار اِکو اک دکھائیا۔ جتھے بھگت سہیلے سہندے، سوامی مل کے خوشی منائیا۔ چرن کول سرنائی ساچی ڈھندے، بن دھوڑی مستک ٹکے خاک رہے لگائیا۔ توں ہی توں بن رسنا جہوا کہندے، گیت اگئی اک سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار دُھر وڈیائیا۔ جن بھگتو بیڑے دا کرے کوئی نہ شنکا، سنسا اندروں دے کڈھائیا۔ تِساں وسنا اوس دوارے بکا، جتھے بیٹھا بے پروا ہیپا۔ مان وڈیائی دینا ساچے سننا، بھگت سہیلے گود اُٹھائیا۔ گڑھ رہے نہ ہوئے ہنگتا، ہنگ برہم اک درسائیا۔ جھگڑا چک جائے وِدیا والیاں پنڈتاں، سوہنگ ڈھولا سچ سنائیا۔ گرکھو تہانوں کسے دی کرنی پئے نہ منتا دین دُنی توں پلا دینا جُھڈائیا۔ سچکھنڈ دوار تہاڈی سدھی سمیتا، اتر پورب پچھم ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ پر بھوکدی نہ ہووے حرام نمکا، جن بھگتاں کھا کے احسان نہ کوئے چٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں بیڑا پار کرے جتھے جگت ملاح کوئے نہ ملدا، وہناں گہناں نیناں توں پرے پار برہم اپنے گھر وسائیا۔

* ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۲ جسونت سنگھ دے گرہ نواں پنڈ ضلع گرداس پُر *

جن بھگت رہے نہ اوکھی گھائی، آون جاون لیکھا دے مکائیا۔ کوڑی کرپا رہے نہ اندھیری راتی، نام ندھانا ساچا چند چکائیا۔ دین مذہب جھگڑا رہے نہ ذات پاتی، شتری براہمن شوڈر ویش ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ آتم پر ماتم میلا ہووے کملا پاتی، پت پر میشور اپنا رنگ دے رنگائیا۔ نام پیالہ جام دیوے بن کے دُھر داساتی، رس نُماری اِکو اک چٹھائیا۔ پریم پریتی مُجبت اندر دیوے سچی داتی، داتا دیاوان اپنی دیا مکائیا۔ نج گرہ نج مندر ساچے گھر زرگن دھار کرے واسی، پُرکھ ابناشی سچ دوارا اک سہائیا۔ امرت بوند اگم پیائے سوانتی، جگت ترشنا بھکھ مٹائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں جن بھگتاں بنیا رہے دُھر داساتھی،

نرگنِ نرُویرِ سگلا سنگِ نبھائیا۔ جوتی جوتِ سرُوپِ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ہر ہر لیکھے لائیا۔ جن بھگتاں لیکھا رہے نہ مات لوک، جوئی جوُن نہ کوئے
 بھوائیا۔ پاربرہم پت پر میثور نر نرائنِ آتم پر ماتم دسے اک سلوک، سوہنگ ڈھولا سچ سنائیا۔ گھٹ بھیتگرہ مندر ہووے پرکاش جوت، نرمل نور ڈگمگائیا۔
 جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ کرنی نہ پئے کھوج، مندر مسجد شو دوالے مٹھ گردوار نہ کوئے بھوائیا۔ کوڑی کرپا ہوئے ہنگتا سنسا میٹے چنتا سوگ، ہرکھ ہوَس نہ کوئے
 ودھائیا۔ چرن پریتی ڈھر دی نیتی ملے ڈھر دا جوگ، جوگیشر رکھیشتر مَنیشتر لبھن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ بھاگ لگے کایا ماٹی ساچے کوٹ، قلعہ بنک دوار
 اک سہائیا۔ شبد ناد وِجدی رہے چوٹ، سوئی سوانی سرتی شبد ہانی آپ اُٹھائیا۔ بھگت بھگوان آد جگاد جگ چوکڑی نرگن نرگن مل کے مانن مَوَج، سرگن لیکھا
 رہے نہ رانیا۔ جوتی جوتِ سرُوپِ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، وست اگئی آپ ورتائیا۔ جن بھگت سدا ملدا رہے اوس، جو ایک ایکنکارا اپنا ناؤں
 دھرائیا۔ نچ گھر سد و سیا رہے پڑوس، مندر اندر ڈیرہ لائیا۔ نام ٹھاری اندر رکھے سدا مدہوش، جگت پیالہ مدھر نہ کوئے پیائیا۔ بُدھی توں پرے شبدی دھار
 دسے سوچ، جگت و دیا لوڑ رہے نہ رانیا۔ جس منزل جگیا سو جو نہ سکے پہنچ، جن بھگت سہیلے سبھے بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ جھگڑا ٹک گیا چو داں لوک، چو داں طبق
 اوٹ نہ کوئے رکھائیا۔ اکو ڈھولا گیت گاؤندے توں میرا میں تیرا سلوک، سوہلا صاحب سوامی انتر آپ جنائیا۔ کوڑی کرپا مایا متا ہوئے ہنگتا کٹ روگ،
 سچ سچ سنجم وچ گئے سائیا۔ جوتی جوتِ سرُوپِ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت وکھائے ڈھر دا گھر، سچھنڈ دوارا ایکنکارا نرگن دھارا جوتی جاتا جاگرت جوت
 کرے رُشنائیا۔ جن بھگت تیرا دوارا ڈھر دا اک، ابناشی کرتے دتا بنائیا۔ بنا قلم شاہی لیکھ دتا لکھ، ایہتے اوتھے دو جہان سکے نہ کوئے مٹائیا۔ نام پدارتھ اگئی
 پائے بھکھ، بھجھیا اکو وار ورتائیا۔ سچ دوارے جو بنیا سکھ شش، سدھا اپنے نال ملایا۔ جنم جنم دی کرم دی پوری کرے پورب اچھ، اچھیا اندر آسا
 دئے بھرائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا ساکھیا ت نچ محل اٹل پئے دس، دہ دشا لبھن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ جن بھگتاں سنگ آد جگاد سدا کرے ہت، ہتکاری ہو
 کے ویکھ وکھائیا۔ لوک مات آؤندار ہے نوت، جوتی جاتا بے پرواہیا۔ جوتی جوتِ سرُوپِ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھگت بھگوان دیوے
 جیا دان، جیون جگتا مُفت دُرست دین دیاں دئے سمجھائیا۔

* ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۲ بیبی گیانو دے گرہ نواں پنڈ ضلع گرداس پُر *

جن بھگتاں پر بھ آپ بن دا، بندھناں وچوں دے کڈھائیا۔ گرکھ سہیلے شبدی دھاروں جن دا، آد جگادی بنے دھن جنیندی مائیا۔ لہنا دینا چکائے
پنج تت خاکی ماٹی تن دا، وجود محبوب کرے صفائیا۔ جھگڑا میٹ کے اندروں من دا، پتت پُنیت دے بنائیا۔ اکو نام اکھر دیوے دھن دھن دھن دا،
خوشیاں وچ خوشی دے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اوہناں دے بیڑے بٹھدا، جو پورب جنم
وچھڑے راہ تکایا۔

* ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۲ بیبی دُرگی دے گرہ نواں پنڈ ضلع گرداس پُر *

بھگت سہیلے جگ جگ لہدا، لاوارث رہن کوئے نہ پائیا۔ میلا کرے اپنے سبب دا، سہج سُبھاؤ لئے اٹھایا۔ حکمے اندر شبدی دھار سددا، سنیہڑا اک
جنایا۔ کوڑا ناتا سمجھو جگ دا، بنا سیری بھگوان لیکھانہ کوئے مُکایا۔ من وکار اندر سڑنا اک دا، ترشنا ترکھانہ کوئے بُجھایا۔ جو صاحب سنگر سرنائی لگدا، سو
منزل چڑھ کے سوبھا پائیا۔ جتھے ناؤں نرنکارا ڈنکا وچدا، دوچاراگ نہ کوئے الایا۔ جھگڑا مکے جگت جہان کوڑی حد دا، دین دُنی نہ کوئے لڑایا۔ درشن
ہووے اکو سورے سرگ دا، سرب ویاپی نظری آئی۔ وچھوڑا رہے نہ آگے الگ دا، پچھلا پنڈھ دے مُکایا۔ پیار بنیا رہے سچے جس دا، مُجبت وچ ڈھولا
گایا۔ اشارہ مل جائے اوس اکھ دا، جو آخر اکو گھر ٹکایا۔ جگ جگ جن بھگتاں پنج آپے رکھ دا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن
نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لہنا مُکا کے جگت روپ گگ دا، ہنس گرکھ آپ پرگٹایا۔

* ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۲ تیج کور دے گرہ پنڈ نواں پنڈ ضلع گرداس پُر *

جن بھگتاں پر بھ سدا سنگ، آد جگاد جگ چو کڑی دھر داسنگ نبھائیندا۔ آتم پر ماتم چاڑھے اگمی رنگ، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنی دیا کمائیندا۔ نام ندھان
سیری بھگوان وجائے اپنا مردنگ، دُھن آتمک راگ انراگی آپ سناؤندا۔ جگت دوارا دیکھے پار لنگھ، گھر وچ گھر گرہ وچ گرہ آپ وڈیائیندا۔ جتھے ناؤں

نر نکارا وجے مردنگ، سُر تال رُوپ نہ کوئے بدلائیندا۔ ہووے پرکاش بن سورج چند، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ ساچا امرت دیوے نجانند، رس اُمنگ بے پرواہ اپنا بھيو گھلائیندا۔ توں میرا میں تیرا ڈھولا دسّ کے چھند، سوہنگ ست سرُوپ آپ سمجھائیندا۔ پڑدارہے نہ ہنگ برہم، پاربرہم پر بھ اپنے وچ ملائیندا۔ سنت سہیلا دُو جی وار نہ پئے جم، لکھ چوڑا سی گیر نہ کوئے بھوائیندا۔ دُھر سنجوگی میلا ہووے نال سِری بھگوان، بھگت بھگوان اِکو گھر سو بھاپائیندا۔ جتھے جُھلے ست سچ اِک نشان، نشانہ اور نہ کوئے دکھائیندا۔ بن پڑھیاں ہووے گیان، نراکھ دھار پر گٹائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن پڑدا آپ اُٹھائیندا۔ ہرجن لے نال جگدیش، جگدیش اپنے وچ سمایا۔ ساچا نام کلمہ دتے حق حدیث، حضرت ہو کے کرے پڑھائیا۔ انتر انتر من واسنا بدل دیوے ریت، جگت و دیا دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ جھکڑا مک جائے مندر مسیت، کایا کعبہ دئے دکھائیا۔ جتھے بیٹھا سدا اتیت، ترے گن ڈیرہ دیوے ڈھاپیا۔ لیکھا رہے نہ ہست کیٹ، اوچ نیچ راو رنک نہ کوئے دکھائیا۔ آتم پر ماتم دتے سچ پریت، پر م پُرکھ پر بھ اپنا بھيو گھلائیا۔ جن بھگتاں ساچی منزل چڑھ کے ویکھے ٹھیک، ٹھیکر کوڑا بھنّ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لنگھنہارا اوس دلپز، جتھے جگت واسنا رہن کوئے نہ پائیا۔ جن بھگتاں پر بھ دیونہارا جگت، شبدی شبد بھيو گھلائیا۔ سچ دوارے چڑھی رہے سُر ت، سُنیاں آلس نندرا دئے گوائیا۔ نظری آئے اکال مورت، اکل کل دھاری بے پرواہیا۔ جس دانام اگئی ساچا ثورت، تریا پد توں اپنا اگلا کھیل دکھائیا۔ چتر سگھڑ بنا کے مورکھ موڑھت، سنت سہیلے ساچے در دئے ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، نت نوت کر کر ہت، پُرکھ ابناشی دُھر دا پت، پت پر میشور پاربرہم برہم اپنے وچ سمایا۔

* ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۲ چرن سنگھ دے گرہ پنڈ نواں پنڈ ضلع گرداس پُر *

جن بھگتاں بخشے امرت سیر، دُھر دا جام اِک پلائییا۔ من کلپنا آوے دھیر، دھام رام دئے جنایا۔ ہوئے رہے نہ کوئی پیڑ، سوگ روگ دئے گوائیا۔ مانس جنم بٹھے پیڑ، بیڑا اپنے کندھ اُٹھایا۔ سچکھنڈ دوارے بھگتاں دی کوئی بہتی نہیں بھیر، کوٹاں وچوں تھوڑے بیٹھے سو بھاپائیا۔ جنہاں دا اُپدیشک

اک کبیر، کامل مُرشد نال ملائیا۔ درس کراوے بے نظیر، نظر نظر وچوں بدلایا۔ لہنا رہے نہ کوئی تت سریر، شرع چھری نہ کوئے چلائی۔ جگت کھڑگ نہ کوئے شمشیر، چلہ تیر نہ کوئے اٹھایا۔ کرپا کرے داتا گھر گمبھیر، گنونا ہوئے سہایا۔ جن بھگتاں چرن پریتی دے کے دھیر، دھیرج دھرواس اک درڑایا۔ سچ دوارے رہے نہ کوئے غریب، غریب امیر اکو رنگ دے دکھایا۔ جو سوہنگ ڈھولا گائے فقرہ سو حق فقیر، فقر ہو کے فقط ذاتی ناتا جائے تڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں اندروں بدل دیوے تاثیر، بن تسبیح مالا آتم پر ماتم نام چپایا۔

* ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۲ تارا سنگھ دے گرہ پنڈ نواں پنڈ ضلع گرداس پُر *

جن بھگت تیری رہے نہ گریزاری، گریہا گرہ ویکھ دکھایا۔ چوڑاسی کٹے جگت بے زاری، بیوہ ناتا دے تڑایا۔ کرپا کرے اپر اپاری، اپر پیر ہووے آپ سہایا۔ آتم رہن نہ دیوے کواری، پر ماتم ہو کے آپ پرنائی۔ چرن کول سچ پریت دیوے آدھاری، سر اپنا ہتھ لکایا۔ جگت وچھننیاں میلی جائے وارو واری، وارتا پچھلی ویکھ دکھایا۔ لیکھا جانے دھر درباری، پڑدا اوہلا دے اٹھایا۔ میلا ملے جوت زرنکاری، زرن اپنے ونج سمائی۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان مالک بن کے دھر درباری، درگاہ ساچی ساچے دھام دھر دارام آرام نال گرگھ دے لکایا۔

* ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۲ درشن سنگھ دے گرہ پنڈ نیا شالا ضلع گرداس پُر *

جن بھگت کہن پر بھ ویکھ کل اندھیری راتی، انتر آتم پاربرہم برہم گیان نہ کوئے درڑایا۔ سنت سہیلے کہن پُرکھ اکال امرت ملے نہ بوئد سوانتی، چار گنت دہ ویشا برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال ترشنا بھکھ نہ کوئے مٹایا۔ گرگھ کہن دین دیال ساچی دیوے وست کوئے نہ داتی، چار ورن اٹھاراں برن وست امولک کایا گولک حق حقیقت جھولی کوئے نہ پائی۔ گرگھ کہن ساچا جڑے نہ کوئے ناتی، دھرنی دھرت دھول ساچی دھارا کوئے نہ رہیا مول، پت ٹہنی

بھل بھلو اڑی نہ کوئے مہکائی۔ ابناشی کرتے تھے بن دوجا دسے نہ کوئے ساتھی، گر اوتار پیغمبر اپنا لہنا گئے چکائی۔ نو نو چار لہنا رہے کوئے نہ باقی، پروردگار
 سانجھے یار شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیرا میل نہ کوئے ملایا۔ منوا من وکاری ہو یا عاتی، متا موہ ہنکار نہ کوئے گویا۔ ساچا جام پیائے کوئے نہ بن کے ساتی، مدھر
 پیالے پیوے خلق خدایا۔ پرکھ اکال دین دیال جیون وچوں جیون بدلے نہ کوئے حیاتی، کایا مندر اندر تیرا رُوپ ست سرُوپ ست ستوادی درس نہ کوئے
 کرایا۔ کوٹاں عرباں ودھدی دسے آبادی، ساچا میت مٹر پیارا بن رسنا جہوا گاونہارا گیت، نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کلجگ انتم ویکھ لوک مات اپنا در، دھر درباری اپنا پھیرا پائیا۔ جن بھگت کہن پر بھ ویکھ کلجگ اندھیری رین، ساچا چند جلوہ نور نہ کوئے رُشائیا۔ تیرا درس
 کرے نہ کوئی نج لوچن نین، آتم پر ماتم مل کے خوشی نہ کوئے منائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی ڈھولے سارے کہن، گا گا تھکی جگت
 لوکائیا۔ چار گنت دہ دشا اٹھسٹھ تیرتھ بھج بھج نہائن، دُرمت میل انتر بھیتر باہر نہ کوئے کڈھائیا۔ پاربرہم برہم ملیا نہ ساک سجن سین، مات پت بھائی
 بھین نار پت کوٹن کوٹ سجن جگت بنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ انتم ویکھ در، در دروازہ غریب نوجا مہر نظر اک گھلایا۔ جن
 بھگت کہن پر بھ ویکھ کلجگ ویلا انت اخیر، چاروں گنت اندھیرا چھائیا۔ شرع کٹے نہ کوئے زنجیر، لاشریک تیرا نور نہ کوئے رُشائیا۔ جھگڑا پیانا غریب امیر،
 ناستک رُوپ بنی لوکائیا۔ گر اوتار پیغمبر جو دین مذہب دے کے گئے ترتیب، حکم حکمے اندر سنائیا۔ سو کھیل نرالا ہر نرکارا ویکھ عجب عجیب، جس دی چوڈاں
 و دیا سار کوئے نہ پائیا۔ سچ سوامی انتر جامی پرکھ بدھاتے تیرے نام دی دیوے کوئی نہ بھیکھ، گردوار مندر مسجد شودوالے مٹھ نیتز روون مارن دھاہیا۔
 بھوکتاں وچ لکھتاں وچ تیری رکھدے گئے سرب اڈیک، بن اکھاں اکھ گھلایا۔ پروردگار سانجھے یار کلجگ انتم بدل دے توارنخ، جوٹھ جھوٹھ کوڑ کڑیار
 ڈیرہ ڈھاہیا۔ چار ورن اٹھاراں برن آتم پر ماتم ساچی دس اک پریت، پریتم ہو کے اندروں پڑدا دے اٹھائیا۔ توں میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا ساچا دس
 گیت، جو گر اوتار پیغمبر بھگت بھگوان مل کے آد جگاد جگ چوکڑی مل مل سدا گائیا۔ لکھ چوڑا سی جیو جنت سادھ سنت بدل دے اندروں نیت، کایا کعبے اندر
 کر رُشائیا۔ صاحب سوامی انتر جامی نظری آک اپیت، ترے گن لیکھا دے مکائیا۔ صدی چوڈھویں رہی بیت، واتا ورن ویکھ اپنی جگت لوکائیا۔ نرگن ہو کے

سرگن کر تصدیق، شہادت اِکو وار بُھگتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سرشٹی درشٹی ویکھ گھر، زرگن ہو کے ویس وٹائیا۔ جن بھگت کہن پر بھ آجلدی، لوک مات پھیرا پائیا۔ چاروں کُنٹ کوڑی کرپا اگ بلدی، امرت میگھ نہ کوئے برسائیا۔ کل ورتی کلج کل دی، کالکھ مستک ٹکے لگے شاہیا۔ کسے سار نہ جل تھل دی، ہیسئل کھوج نہ کوئے کھجائیا۔ دپیک جوت کوئے نہ بلدی، شمع گل ہوئی لوکائیا۔ کسے نوں خبر نہیں گھڑی پل دی، بھيو اچھیدا اچھیدا تیرا پڑدانہ کوئے اٹھائیا۔ آتم پر ماتم وچ مول نہ رلدی، رسنا جھوا ڈھولے گا گا خوشی منائیا۔ لہر مکے نہ اندروں دُئی دوتی سلّ دی، تند ستار انتر آتم نہ کوئے ہلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلج انتم ویکھ گھر، گرہ مندر پھول پھولائیا۔ جن بھگت کہن پر بھ دین دُئی دی ویکھ عادت، عدلی ہو کے پھیرا پائیا۔ ساچی کرے نہ کوئے عبادت، ہر دے ہر نہ کوئے وسائیا۔ منو آگھر گھر کرے بغادت، پنج تت کرن لڑائیا۔ ممتا موہ نہ مٹے علامت، ہوئے روگ رہیا ستائیا۔ گر اوتار پیغمبر دیوے نہ کوئے ضمانت، بریخانہ نہ کوئے دکھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن جگت واسنا ہوئی جہالت، ظاہر ظہور تیرا درس کوئے نہ پائیا۔ دیناں مذہباں دسے عداوت، حق انصاف نہ کوئے دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لکھ چوراسی جیو جنت تن ماٹی خاکی ویکھ بناوٹ، گھٹ بھیتز کھوج کھوجائیا۔ جن بھگت کہن پر بھ ویکھ اپنی دُنیا دُنیا دے دُنیدار، کعبیاں وچ جگت لوکائیا۔ جوٹھ جھوٹھ ودھیا ہنکار، ہوئے ہنگت گڑھ نہ کوئے تڑائیا۔ شاستر سمرت وید پُران پڑھ گئے ہار، آتم برہم بودھ نہ کوئے دکھائیا۔ تیرا شبد کرے نہ کوئے پیار، دُھن آتمک انادی ناد نہ کوئے شنوائیا۔ امرت جل نجھر جھرن کوئی نہ پیوے ٹھنڈا ٹھار، اٹھسٹھ تیرتھ سرشٹی درشٹی ہوئی ہلاکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بے خبر کر خبردار، شبد سندیشہ نر نریشا ایککار اک سنائیا۔ جن بھگت کہن پر بھ ساچے بھگونت، بھگون تیری اوٹ رکھائیا۔ توں آد جگاد جگ چو کڑی دُھر دا کنت، کنت کنتوہل تیرے ہتھ وڈیائیا۔ نام سندیشہ اِکو دے دُھر دا منت، جس نوں گر اوتار پیغمبر پڑھ کے خوشی منائیا۔ وشن برہما شو تیری گاتھا کہن اننت، ڈھولے گیت سنگیت بن راگاں راگ سنائیا۔ توں بودھ اگادھا شبد انادا دو جہاناں سچا پنڈت، پُری لوء آکاش پاتال گگن گلگنتر دوجی کریں نہ کوئے پڑھائیا۔ چار کُنٹ دہ وِشا سنت سہیلے گر اوتار پیغمبر بنا اگئی سنگت، جس دے سنگ رہ کے اپنا رنگ چڑھائیا۔ جن بھگت کسے دوارے نہ جائے منگت، خالی جھولی نہ کوئے

دکھائی۔ دُوجے در نہ کڈھے مُنت، سپس اور نہ کوئے جھکائی۔ منوآ من نہ کرے عِلت، واسنا جگت نہ کوئے ہلکائی۔ سدھی دس دے اپنی سمت، سمرن
 پوجا جوگ ابھیاس دی لوڑ رہے نہ رائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ انتم ہو سہائی۔ جن بھگت کہن پر بھ دے دے اوہ جاپ، جس
 نوں رسنا نال پڑھن دی لوڑ رہے نہ رائی۔ اندر وڑ کے مندر چڑھ کے کھول دے تاک، پڑدا اوہلا دے اٹھائی۔ نرگن نرور جوت سروپ نظری آویں
 ساکھیات، سوچھ سروپی روپ اپنا درسائی۔ آتم پر ماتم ہو کے وسیں ساتھ، سگلا سنگ آپ بنائی۔ رُوح بُت دوویں کر دے پاک، خاکی خاک ملے وڈیائی۔
 کلجگ اندھیری رہن نہ پائے رات، نرگن نور کر رُشنائی۔ جھگڑا نک جائے ذات پات، ورن گوت ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ ساچی دس دے پریتی چرن نات،
 چرن کول اک سرنائی۔ توں آد جگادی شاہو شاباس، پڑکھ ابناشی ابناشی کرتے تیرے ہتھ وڈیائی۔ بھگت سہیلے کر داسی داس، سیوک سیواسج سمجھائی۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کل کاتی ویکھ دکھائی۔ جن بھگت کہن پر بھو ویکھ اپنا پردیس، جو لوک مات دتا بنائی۔ جتھے آویں نت نوت کر اولڑا
 ویس، پنج تت کایا مائی چولا تن ہنڈھائی۔ سبجگ تریتا دواپر کلجگ دیندار ہوں سندیش، نراکھر اکھر وچ بدلایا۔ قلم شاہی کاغذ لکھاؤندار ہوں لیکھ، کاتب ہو
 کے کرم کمائی۔ جن بھگتاں اندر وڑ کے دسدار ہوں بھیت، پڑدا اوہلا آپ اٹھائی۔ نظری آؤندار ہوں نیت نیت، نج نیز کر رُشنائی۔ کلجگ انت سوامی آتم
 پر ماتم کر ہیت، ہتکاری ہو کے ویکھ دکھائی۔ انت سہنجنا سہاؤنا کر مہینہ چیت، چیتن سرتی بھگت کرائی۔ سب کچھ تیرے آگے ارپن کیتا بھیت، آتم پر ماتم
 تیری جھولی پائی۔ توں ایٹھے اوٹھے دو جہاناں نرگن سرگن بن کھیوٹ کھیٹ، نیا نوکا اپنی اک چڑھائی۔ دُھر فرمان سری بھگوان شبد اگمی دے سندیش،
 ست ستوادی برہم برہادی آپ درڑائی۔ گرہ مندر تیرا تکیئے محل اٹل اُچ مینار ایک، اینکار جس گھر بیٹھا نرگن جوت کرے رُشنائی۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، کل انتم پھیرا پائی۔ جن بھگت کہن پر بھ کرپا کر دُھر مہروان، محبوب تیری اک سرنائی۔ بدھی توں پرے دے گیان، اکھراں دی
 لوڑ رہے نہ رائی۔ دُھر دا مندر دکھا مکان، پوڑھی ڈنڈا نہ کوئے چڑھائی۔ جھگڑا چکے زمیں اسمان، برہمنڈاں کھنڈاں چرناں ہیٹھ دباہی۔ بنا اکھاں توں پر تکھ
 نظری آئیں سری بھگوان، سوچھ اپنی کار کمائی۔ بن تیری کرپا لوک مات کسے نہ ہووے کلیان، کلیاں والے کعبے دین دُہائی۔ توں پروردگار سانجھ یار مالک

حق مکان، ساڈھے تِن ہتھ سمرتھ تیری دھار نظری آئیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھگ انتم دے ور، وارتا اگلی دے سمجھائیآ۔ جن بھگت کہن پر بھ بچھلا لیکھا دے چکا، پورب رہے نہ رائیآ۔ اگلی منزل دے چڑھا، جتھے وسیں بے پرواہیآ۔ اکو نور ہووے رُشنا، دیا باتی نہ کوئے جگائیآ۔ اکو سنگھاسن رہیا سہا، صاحب سلطان ڈیرہ لائیآ۔ بھگتاں نال مل کے بھگوان اپنے وچ سما، سماپت ہووے کھیل جگت لوکائیآ۔ تُوں داتا دانی دیا وان بے پرواہ، بے پرواہی وچ سمائیآ۔ جلوہ گر نور خُدا، مقامے حق ڈیرہ لائیآ۔ واحد لاشریک سچ توفیق حق رفیق چرن کول قدمے قدیم دے پناہ، سہارا اکو اک تکائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیری آتم پر ماتم ہووے نہ کدے جُدا، جُز انگ دکھری ونڈ نہ کوئے ونڈائیآ۔

* پہلی و ساکھ شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھووال *

وطن ول پھیرا پایا ساکھیا، بے وطن گرکھ رہیا اٹھائیآ۔ نو نو چار بچھوں آیا اوہ و ساکھ، جو وساہ کے سرشٹی وچوں بھگتاں دی درشٹی لئے بدلائیآ۔ بن اکھراں توں جو گو بند گیا آکھ، بن سطران ست ست سمجھائیآ۔ سو صاحب سوامی انترجامی نرگن دھار ویکھن آیا آپ، آپ اپنا پھیرا پائیآ۔ جس دا ایٹھے اوتھے دو جہان آد جگاد کرے کوئی نہ ناپ، پیانیاں وچوں پپائش نہ کوئے رکھائیآ۔ سو کرن آیا کھیل انترجامی پُرکھ ابناش، کرنی دا کرتا دیا کمائیآ۔ وچھڑی رہن نہ دیوے کوئی سکھی نار کمذات، لکھنی روپ نہ کوئے بنائیآ۔ اندر باہر گپت ظاہر رُوح بُت دوویں کر دے پاک، پُنیت پوت آپ کرائیآ۔ اک جپا کے دُھر دا جاپ، جیون جگت جگت دے بدلائیآ۔ پنا بینتی کیتی ارداس، آس سب دی ویکھ وکھائیآ۔ چار کُنٹ دہ دِشا اٹھسٹھ تیرتھ اندر مسجد شو دوالے مٹھ گرکھ کسے لبھنی نہ پئے خاک، در در الکھ نہ کوئے جگائیآ۔ پاربرہم پت پر میثور پُرکھ اکالا اپنے ملن دی آپے دس دے جاج، یاچک اپنے لئے اٹھائیآ۔ کوٹ جنم دی بھگتی نالوں سُنہنجنی ہو جائے اچ دی رات، گر اوتار پیغمبر ویکھ ویکھ خوشی منائیآ۔ بھگت سہیلا اک اکیلا شاہ سلطانا نوجوانا مرد مردانہ بچھنہارا دُھر دی

وات، لوک مات پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ وطنوں ول پائی پھیری، پھر کے اپنا آپ بدلایا۔ جو لیکھا جانے
 آد جگاد گرو گری چیری، لکھ چوراسی کھوج کھوجایا۔ گرگھو سنگر پورا جان دا وچھری کیہڑی کیہڑی، جگ جنم دی پورب راہ تکایا۔ وچھوڑے دی رتڑی پچھے بیت
 گئی بتھیری، چوکڑی دے گواہیا۔ کلجک رین ویکھو اندھیری، ساچا چند نہ کوئے چمکایا۔ بن پُرکھ اکال ساگر وچوں کڈھ لئی سب نے اپنی اپنی بیڑی، نوکا
 نام نہ کوئے دکھایا۔ ابناشی کرتا دین دیال نرگن دھار ہو کے لاوے کوئے نہ دیری، ڈیریاں وچوں ڈنڈے دے اٹھایا۔ دھن بھاگ بے گرگھو تساں ایہہ
 اندروں چھیڑ چھیڑی، مانگت ہو کے منگ منگایا۔ آگے کوڑ دی رہن نہ دیوے اندھیری، اندھ اندھیرا دے گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 مہر نظر اک اٹھایا۔ وطن وچ آ کے پڑھن نہ دیوے کوئی پوتھی، پستکاں توں کھہرا لئے جھڈایا۔ اکو منزل دے سوں سوکھی، سہج پڑدا دے اٹھایا۔ گھاٹی
 رہے نہ کوئی اوکھی، پلو اپنے نال بندھایا۔ جن بھگت سہیلے ڈھر دے بنا شوقی، شان اپنے نال ودھایا۔ آتما چوراسی وچ رہے نہ بھوندی، بھوجل وچ نہ
 کوئے رڑھایا۔ جیہڑی توں ہی توں ہی ڈھولا گاؤندی، گھر گھیر وچ سمایا۔ پُرکھ اکال کھیل کر کے اپنے گوں دی، کھیڑا تھادا دے وسایا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لکایا۔ وطن ول آ کے تنن لگا، لگ ماتر پچھلی ویکھ دکھایا۔ دو جہان کوک پکار اٹھے پر بھو بن بھگتاں تیرا ودھے
 کوئی نہ آگا، اگلا کھیل نہ کوئے درڑایا۔ بن دھرم دواریوں دوجی نظر نہ آئے کوئی جگہ، چارگنٹ کوڑ گریار ہویا ہلکایا۔ چیلے گرو آں نال تے گرو چیلیاں نال
 کرن دغا، کلجک ریتی سوہنی دتی بنایا۔ تیرے شبد دھار وچ شبد روپ کوئے نہ بھھا، بھجن بندگی وچ لگی جگت لوکایا۔ پیٹ کارن کردے من واسنا گجا، صدا
 حق نہ کوئے سنایا۔ تیرا نور ظہور بے منظور کسے نہ لبھا، منظوری وچ منصور روپ نہ کو بدلایا۔ کسے کم نہ آیا پڑھیا گگا گھگا، گھر اپنے چڑھ کے ہر کنت مل نہ
 خوشی منایا۔ آتم پر ماتم رس مانیا نہ اوہ مزہ، جس دا مذاق دنیا رہی اڈایا۔ ابناشی کرتا کہے جن بھگتو میں تہاڈی چلاں سدا وچ رضا، رمز اپنی اندرے اندر
 لگایا۔ بے وطن ہون دی جے سچی پچھو وجہ، بھیا بھیدا دیاں گھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوہلا دے اٹھایا۔ جن بھگت کہن
 بے وطن ہوئے کیوں، ابناشی کرتے دے درڑایا۔ سری بھگوان کہے تہاڈا گو بند نال نیہوں، ایسے کارن لوک مات جنم دتا دوائیا۔ جو انت اخیر بے نظیر بن

اکھر بن لیکھ لکھت کہہ کے گیوں، اوڑک لیکھا پورا کرایا۔ کچھ عیسیٰ منگ منگی آگے دیو، دین ہو کے سپس جھکایا۔ سو کھیل کرے الگھ ابھیو، آگم اتھاہ بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھایا۔ جن بھگت کہن نہیں کچھ پیا پلے، بھیو ڈھر دادے کھلایا۔ کیوں تیری دھار نہیں رلے، ہندی رہی جدایا۔ کی من واسنا رہے جھلے، بدھی چلی نہ کوئے چترایا۔ کیوں وچھوڑے تیر رہے سلے، سلل میل نہ کوئے ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا دے اٹھایا۔ سری بھگوان کہے بھگتو کی دستاں، داستان پچھلی دیاں دوہرایا۔ جس ویلے گوہند ماچھوواڑے میرے نال لایا اکھاں، اکھاں اکھاں وچوں بدلایا۔ سچ سہاؤنی ہوئی کھھاں، اوڈھن نظر کوئے نہ آیا۔ ہتھ مار کے اُتے پٹاں، پٹے والے خوشی منایا۔ میرا راک کوئی کسے نہیں گاؤنا بھٹاں، واراں وچ نہ کوئے چھوایا۔ پُرکھ اکال میں اپنا پیار تیرے اندر رکھاں، دُنیا ہتھ نہ کدے پھرایا۔ میں تیتوں سدا بناؤنا اپنی جھنی یچھا، تیری گود بہہ کے خوشی دکھایا۔ میں کوئی کھان پین والا گرو نہیں کچا، کنجن گڑھ نہ کوئے سہایا۔ میں تیری دھار وچ رچا، پنچ ت نہ کوئے وڈیایا۔ لوک مات آیا تے کر کے تیرے نال متا، دُوبے نال صلاح نہ کوئے رکھایا۔ ہُن تیرے ستھر لتھا، دُوجی سچ نہ کوئے ہنڈھایا۔ پُرکھ اکال خوشیاں وچ ہسا، ہستی اپنی لئی بدلایا۔ گوہند میں مُڑ کے تیرے کھیڑے اندر وساں، بن تیرے مندر ڈیرہ اور نہ کوئے سہایا۔ گوہند کہا پر بھو کی تیتوں میرے ورگے لکھاں، کوٹن کوٹ نظری آیا۔ سری بھگوان کہا نہیں میں تیرے اندر اپنا آپ ڈھکاں، ڈھنیا تیرا میرا دے گواہیا۔ گوہند کہا کی باپ نہیں سکا، سکیاں توں لئیں چھڈایا۔ پُرکھ اکال کہا اچھا، اچھی طرح دیاں دکھایا۔ جیہڑا لیکھ کسے نہ لکھا، اوہ تیرے نال لوواں بنایا۔ گوہند کہا پہلوں تاریں میریاں سکھاں، جو سکھیا وچ تیرا میرا نام دھیایا۔ پُرکھ اکال دین دیال جے اوہناں نوں دیویں پچھا، میتوں تیری لوڑ رہے نہ رایا۔ میں کسے ہتھ نہیں آؤنا مندر اٹاں، پتھراں وچ نہ ڈیرہ لایا۔ میرے پتراں پچھے گرکھاں دیاں لکھیاں چٹاں، جنہاں دا حرف نہ کوئے بھجھایا۔ سری بھگوان کہا میں اوہناں دا لیکھا نچھٹھاں، نیرن نیر ہو کے دیکھ دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ گوہند کہا دیکھ پر بھو بے وطن، ڈھر سندیشہ اک جنایا۔ میں چھڈیا کیہرا پتن، ڈیرہ کون کنار کایا۔ کچھ تھوڑا حال آیا دسن، سب نالوں کر جدایا۔ ذراتک اپنی اکھن، بے نظیر نظر اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

دین دیاں ویکھ وکھائیا۔ پُرکھ اکال کہا گو بند تیرا بے وطن نہیں لوک مات، وطن ساچا دیاں وکھائیا۔ بن تیری دھار میری پرگٹ نہ ہووے ذات، ظاہر ظہور نہ کوئے رُشنا یا۔ دُھر دا دیوے نہ کوئے ساتھ، سگلا سنگ نہ کوئے بنائیا۔ ڈھولا گائے نہ کوئی پُرکھ ابناش، بے پرواہ دی بے پرواہی نہ کوئے درڑائیا۔ ساچا میلا کرے کوئی نہ آپ، اپنا آپ بھیٹ نہ کوئے کرائیا۔ میں کس دا بناں باپ، سٹ دُلا کون اکھوائیا۔ ایہہ اگئی کھیل تماش، قلم شاہی نہ سکے کوئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر سندیشہ اک سنائیا۔ گو بند کہا میٹوں وطن بے وطن دی نہیں لوڑ، لوڑیندے ساجن دیاں درڑائیا۔ سب توں پہلے گرکھ میرے سبج لینے جوڑ، جوڑی دُھر دی آپ بنائیا۔ جو اپنا آپ گھولی گئے گھول، انتر آتم پریم ودھائیا۔ میرے نال پورا کر قول، اقرار نامہ دے بنائیا۔ پُرکھ اکال ہوئی جیہی کہا بول، شبد اگئی آواز سنائیا۔ کلج انت اخیر بے نظیر گرکھ سنت سہیلا رہن نہ دیواں کوئی انھول، سرتی وچوں سرتی آپ جگائیا۔ گو بند سدا تیتوں رکھاں کول، وچھوڑے وچ وچھڑ کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا اک سرنائیا۔ گو بند کہا سُن ٹھا کر میرے سوامی، پر م پُرکھ دیاں درڑائیا۔ توں آد جگادی انتر جامی، انتر آتم ویکھ وکھائیا۔ میرے گرکھاں دی وکھری ہووے نشانی، نشانہ تیر اک درسائیا۔ زرگن ڈھولا آتم پر ماتم پڑھن بانی، بناں وچ کھوجن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ اوہناں واسطے کرن آیا آسانی، اصل وچ ایسے کارن ستر رہیا ہنڈھائیا۔ توں پُرکھ اکال کرنی مہروانی، محبوب ہو کے مل کے خوشی منائیا۔ جن بھگتاں اندر میری شبدي دھار زندگانی، تیاں دے جیون دی لوڑ نہ کوئے وکھائیا۔ جنہاں دا سدا پد زربانی، زرویر ہو کے زرویر اپنی دیا دینی کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ سری بھگوان کہے میں دیا کمادانگا۔ گو بند تیری دھار، دھرم دا روپ سچ پرگٹاوانگا۔ کلج ویکھ انتم وار، کل کلکی ناؤں پرگٹاوانگا۔ سنت سہیلے آپ اُبھار، گرکھ گر گر رنگ رنگاوانگا۔ لکھ چوراسی وچوں بھال، سبج سہیلے آپ جگاوانگا۔ جنہاں پچھے بھینٹا کیتے لال، اوہ لال اپنے رنگ رنگاوانگا۔ سچ دوارا دکھا سچّی دھر مسال، بے وطن دا وطن آپ وساوانگا۔ رنگ چڑھا کے شاہ کنگال، اوچ پنچ پنڈھ مُکاوانگا۔ لکھ چوراسی وچوں کر بجال، جم کی پھاسی چھند تڑاوانگا۔ پھل لگا کے تیری ڈال، مالی ہو کے ویکھ وکھوانگا۔ آپے ویکھ مُریداں حال، مُرشد ہو کے خوشی مناوانگا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت اک رُشناوانگا۔ لیکھا چکا

کے ماضی حال، اگلا اپنے ہتھ وکھاوانگا۔ اوہناں پوہ نہ سکے کال، کلجگ کوڑ کلیش مٹاوانگا۔ جس ویلے گرگھ آگے کرن سوال، سب دا لیکھا پلٹ کے جھولی پاونگا۔ ساچے وطن دیواں سوال، پھڑ باہوں آپ کواوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھاوانگا۔ گوہند کہا پر بھو ایہہ کیہڑی تیری مہروانی، بہتی خوشی نہ میں منائیا۔ جنہاں تیرے پچھے جوہن لائی جوانی، اپنا آپ بھیٹ کرائیا۔ کی ہویا توں تئاں دا بن گیوں دانی، پنچ تت دسں وڈیائیا۔ ایہہ ناٹکاں والی کھیل آسانی، گوہند شبد کدے نہ بھایا۔ میرا جھگڑا رہنا نہیں کوئی دیوانی، فیصلہ اکو وار سنائیا۔ جے ملنا پھیر کاہدی مہروانی، احسان سر نہ کوئے رکھایا۔ میرا سکھ پر بھو تیری قیمت ٹکلیاں وچ نہ چکائے کوئی دوانی، متھے ٹکون دی لوڑ رہے نہ رایا۔ جنہاں پچھے تیری لوح اُتے بہہ گیا سٹ بھانی، آپ اپنا تیری گود کائیا۔ کلجگ انت گرگھ میری ہوئے اوہ نشانی، جو نشانہ تیرا ناؤں تیر چلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال اٹھایا۔ پُرکھ اکال کہا میرے اُتے نہ کر احسان، اصل دیاں جنایا۔ گوہند کہا او پر بھو توں کیہڑا میرا جمان، میں مراسی ڈوم بن کے منگن آیا۔ میں تیرا بال نادان، بچیاں وانگ گودی بہہ کے سب کچھ لے کے کھا کے خوشی منائیا۔ میں کوئی ہزاراں لکھاں سکھیاں دا گنتی والا نہیں کاہن، ہندسیاں وچ انک نہ کوئے بنایا۔ بن میرے تیرا جھلے نہ کوئے نشان، نشانہ سچ نہ کوئے دکھایا۔ میں تیرا حکم کراں پروان، مٹاں چائیں چائیا۔ تیتوں دینا پئے سچ پریتی دا دان، دوجی منگ نہ کوئے منگایا۔ جس ویلے زرگن دھار ست سچ دا آویں بھگوان، بھاگ گرکھاں دینا بدلایا۔ ابناشی کرتے تیرے درتے کیہڑے ڈھولک جھینیاں والے لگنے دیوان، مست دیوانے نام خماري وچ دینے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا دینا کھلایا۔ گوہند کہے گرگھو تہاڈے وطن آواں، آوا گون دیاں مکائیا۔ آکے سانجھا ڈھولا گاواں، اپنا نام نہ کوئے جپایا۔ تہاڈا کٹدا اپنے نال رکھاں ساواں، ترازو دوجے ہتھ نہ کدے پھڑایا۔ بچیاں نوں لاڈ لڈاواں وانگ مانواں، پتا ہو کے پوت گود سہایا۔ تہاڈا لکھ چوراسی دا لیکھا مکاواں نال چاواں، جگ چوکڑی پچھوں واری آیا۔ اُچی کوک کے لمیاں کرو باہواں، بے وطنیاں دا مالک ملیا بے پرواہیا۔ گرگھ کواری آتم اکو وار لے لوے لوں، لکھ چوراسی وچوں دوجا کھونت لبھن دی لوڑ رہے نہ رایا۔ جن بھگتو تہانوں کسے دا لینا نہ پئے پرچھاواں، پچھلیاں توں پچھے اگلیاں توں آگے لیکھا دتا مکائیا۔ بے وطن ہو کے تہاڈے دوارے آواں، وطن

دے مالک تہانوں دیاں بنائیا۔ اپنا ت سر پر تہاڈے پچھے گواواں، جوتی جوت کر رُشنائیا۔ بھکھا درویش ہو کے ٹکڑے منگ کے کھاواں، بھنڈارا اتوٹ اتوٹ بھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار سرنائیا۔ وطن وچ آیا، اون گون مُکائیا۔ لیکھا رہے نہ ترے گن مایا، مایا ممتا موہ دے چُکائیا۔ جس دے انتر اپنا نام درڑایا، درڑھ وشواش دے بندھائیا۔ انتم لیکھا رہے نہ رایا، جماں توں لئے چُھڈائیا۔ چوڑاسی لکھ نہ کوئے بھوایا، چارے کھانی نہ کوئے گُرائیا۔ ساچا مندر دے دکھایا، جتھے وسے بے پرواہیا۔ بے وطن وچ بہہ کے ڈھولا اِکو گایا، وبے سچ ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے لئے ترائیا۔ جن بھگتو بے تئیں نہ ہندے بے وطن لوک مات نہ جنم دوائیا۔ پھر کس دی پت آؤندار کھن، نرگن اپنا ویس دھرائیا۔ کس دوارے سوہندا پتن، کون گھاٹ ڈیرہ لائیا۔ لکھ چوڑاسی کناں کرے یتن، ابناشی کرتا ہتھ کسے نہ آئیا۔ جگ جنم بچھوں تہاڈے پڑدے آیا ڈھکن، اوڈھن اپنا نام دکھائیا۔ ساچے وطن آیا چھٹن، پھر کے باہوں پار کرائیا۔ تہاڈا نور ہو کے آیا جگن، لوک مات کرے رُشنائیا۔ گرکھو سچ پریم دا لکھ تے لا کے سگن، امرت جام دے پیائیا۔ جس دے نال اپنی منزل سارے لنگھن، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکائیا۔ ساچی چڑھی رہے رنگن، دُرمت میل دے مٹائیا۔ دُوبے در جانا پئے نہ منگن، گھر گھر الکھ نہ کوئے جگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد بخشنہار سرنائیا۔ وطن آیا جائے مل کے، وچھوڑا رہن کوئے نہ پائیا۔ بھو جانے ہر گھٹ انتر دل دے، دلدار ہو کے کھوج کھوجائیا۔ سوچ رہن نہ دیوے کی نظارے بلدے تیرے تل دے، تلکن بازی وچوں باہر کڈھائیا۔ جیسہڑے وکار اندروں کڈھیاں باہر نہیں ہلدے، شبد اشارے نال لیکھا دے چُکائیا۔ کھیل دکھا کے دھار بسمل دے، پڑدے اوہلے دے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے گھر دے وسائیا۔ وطن وچ آ کے گراوے کوئی نہ کوئج، بہیل ہو نہ دے دھائیا۔ جن بھگتو تئیں کیہڑی لبھنی سوانتی بوند، جام پیالے دھر دے رہیا پیائیا۔ انت اخیر تہاڈی دُرمت میل دیوے پونج، کوڑ گڑیا گٹھری گنڈھ آپ کھلائیا۔ آتم پر ماتم رہے نہ کوئے دُوج، دُتیا بھاؤ دے چُکائیا۔ توں میرا میں تیرا ساچی آ جائے سوچھ، سمجھ وچوں اپنی سمجھ دے بدلایا۔ کی ہو یا تھوڑے سمیں واسطے چولا ملیا بیخ ت کا یا بھوت، ہڈ ماس ناڑی کھیل کھلائیا۔ انت پھیر تئیں پوت دے پوت، پتا اپنی گود اٹھائیا۔ لیکھا مُکا کے چارے کوٹ، دہ دشا لہنا رہے نہ رانیا۔

محل اٹل وکھا کے اُوچو اُوچ، سچ دوار دے لُکائیا۔ جتھے گر اوتار پیغمبر کر کے گئے کوچ، اوسے کوچے گلی وچ تہاڈے ڈھولے دے سناٹیا۔ انت سنیسہڑا دیونہارا اِکوشدی دُوت، آد جُگاد جُگ چوکڑی بچھے واہو داہیا۔ جس دا جسبیر سنگھ کولوں لے لوثبوت، گریز کور گر کے دھام پُچائیا۔ حاضران وچ حاضر مَوجودا وچ مَوجود، بے وطنان نوں وطنان وچ دے پُچائیا۔ خوشیاں وچ رکھے خوب، محبوب ہو کے ویکھ وکھائیا۔ سب نے چھڈنا تن وجود، تٹاں دانا تا توڑ نہ کوئے نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ وطن وچ آیا جائے وس کے، بھاگاں والیاں بھاگ بنائیا۔ جن بھگتو تہاڈے نال جائے ہس کے، ہستی وچوں ہستی آپ سمجھائیا۔ دُھر دامارگ جائے دس کے، دساں گروآں دی جو پڑھائیا۔ ایسے کارن گوبند انگیٹھے وچ بہہ گیا اک کے، عقلاں والیاں دی چلی نہ کوئے چترائیا۔ گر سکھاں کولوں امرت آپ چھک کے، اپنا بھروسہ گرکھاں اُتے لُکائیا۔ بے شک گرکھ گئے بھج کے، گوبند حاضر ہو کے درس دکھائیا۔ ایہہ بچن نہیں کوئی انج دے، جگ چوکڑی ریتی رہیا درڑائیا۔ گر اوتار پیغمبر آوندے رہے جگ تے، حکمے اندر کھیل ورتائیا۔ بھگت بھگوان نوں رہے سد دے، انتر رو رومان دھاپینا۔ دُور دُراڈے رہے بھجڈے، بھججن واہو داہیا۔ اکٹھے ہو کے تہاڈے وانگ نہیں رہے سجدے، بھگت دوارا نہ کوئے وکھائیا۔ دُکھ جھلڈے رہے پانی اگ دے، ٹھوکران پتھراں نال کھائیا۔ جن بھگتو تہاڈے نال خوشیاں تال ویکھو وجدے، وجہ سکے نہ کوئے سمجھائیا۔ جے گوبند دے بچے نہیاں بیٹھاں نہ دبدے، پر بھ دا داؤ لگے نہ وچ لوکائیا۔ ایہہ کھیل روزے شب دے، دوس دوس نال وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھے مُکا کے پچھلی حد دے، حاضر ہو کے دیا کمائیا۔ وطن وچ آئے دیوے ہوکا، حکم دُھر دا اک سناٹیا۔ گرکھو گاوو سچ سلوکا، جو صلح کُل رہیا درڑائیا۔ لکھ چوراسی وچوں مانس جنم اِکو موقع، جو مکمل پر بھ دے نال ملایا۔ شبدي دھار گوبند کدے کرے نہ دھوکھا، دھرو پر ہلا دین گواہیا۔ کسے کم نہیں آونا ساڈھے تن ہتھ کایا ماٹی کوٹھا، جہاں چر آتم پر ماتم مل کے وجے نہ ودھائیا۔ گرکھو سنگرو پریت ست سمندر نالوں ڈونگھا مارنا غوطہ، موتیاں والے سپ ہتھ نہ کوئے پھڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچی سرنائیا۔ وطن کہے وطنان والیو بے وطن دی وت آئی وسا کھی، واتا ورن دے بدلایا۔ جے ویکھو گوبند دی اک سٹھ والی ساکھی، جو سکھیا سکھ درڑائیا۔ و دیا وچ کسے نہ بھاکھی، کلجگ سنت کنت بھیو نہ کوئے

درڑایا۔ گوہند وار گائے کوئی نہ ڈھاڈی، سرنگا سار نہ کوئے جنایا۔ تال کڈھے کوئی نہ بھائی، بھٹاں وچ نہ کوئے وڈیایا۔ بنا پُرکھ اکال کھیل دتے کوئی نہ ساچی، بدھی دی بدھی نال لڑایا۔ گوہند بانی جگت و دیا وچ کسے نہ بھاکھی، اکھراں نال بھتے رہے سمجھایا۔ شبد سنگرُو دی مئے کوئے نہ آکھی، اکھراں دی کرن لڑایا۔ ایس توں وڈی ہور نہیں کوئی گستاخی، ایسے کر کے ملے سزایا۔ گوہند دی امرت پیاون چھکاؤن والی نہیں وساکھی، بستر پہناؤن نہ کوئے چترایا۔ کیوں، گوہند نوں پتہ سی میں شبدی دھار ہو کے جن بھگتاں اندر کٹنی دن تے راتی، دوجا در نظر نہ آیا۔ اینہاں دے انتر میرے پریم دی ہائی، جتھے امرت دینا لکایا۔ اے تک کسے نوں سمجھ نہیں کوئی بھاکھی، بھرم سکے نہ کوئے چکایا۔ گرکھو وطن وچ رہ کے تہاڈی کردار ہے راکھی، خبردار ہو کے ہوکا آپ سنا یا۔ بُت کر کے اندروں باہروں پائی، آتم پر ماتم نال جڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ کسے نہیں جانیا کیوں گوہند گرکھاں کولوں امرت پیتا، ہتھاں آگے ہتھ پھیلا یا۔ کی پُرکھ اکال نے حکم کیتا، اندروں کری پڑھایا۔ کی دان دتا کھول کے کھیسے، دست امولک اک ورتایا۔ دھر سندیش ہو یا گوہند تیرا نور گرکھ شیشہ، اپنا آپ اس دے وچ لکایا۔ تیتوں پنجاں تیاں والا سریر دھرنا پئے وچ انگیٹھا، وجود رہن کوئے نہ پانیا۔ پھیرکتھے رہیں توں جیتا، کون دوار رہ کے جھٹ لنگھایا۔ گوہند چار کُنٹ ویکھ کے کہا پر بھو ٹھیک آ، ٹھیکر بھجیاں میرا نشان نظر کوئے نہ آیا۔ پُرکھ اکال کہا سُن میری سچ حدیثا، حکم نال سنا یا۔ جس ویلے کلج انت آخری بیتا، ویلا وقت دے گواہیا۔ تیری بھلواری دا مہکنا اک باغیچے، مہک انتر انتر مہکایا۔ جھگڑا ہے نہ اوچا نیچا، راؤ رنک ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ تیرا کھیل ہونا ٹھنڈا سینتا، اگنی تت نہ کوئے جلا یا۔ توں جن بھگتاں بنا بیتا، متر پیارا ہو کے سنگ نبھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ گوہند کہے میں کیوں گرکھاں آگے ڈا ہے ہتھ، ہتھیلی ہتھیلی اُتے لکایا۔ حکم دتا پُرکھ سمرتھ، سبھے سبج درڑایا۔ چھڈ کے کایا ماٹی کچ، کنجن گڑھ دینا تڑایا۔ شبدی دھار ہو کے آؤنا سچ، ست تیری وڈیایا۔ اوس ویلے جن بھگتاں اندر جانا وس، واسطہ اپنے نال رکھایا۔ انتر آتم دھر دارس دینا جھٹ، اٹھ اپنے نال ملا یا۔ رہنا اوس ہٹ، نام دینا چائیں چانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم دتا سنا یا۔ ساچا حکم سُن گوہند دھار، خوشی خوشی وچوں پرگٹایا۔ وطن ویکھنا گرکھاں دا گھر بار، کایا ماٹی سو بھاپایا۔ بنا متر یار، پریتم ہو

کے پریتی توڑ نبھائیا۔ ویکھنا سدا جگ چار، گھڑی پل ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ قرضہ لہنا دینا تیرے کول رکھیا اُدھار، ویلے وقت نال جھولی دینا پائیا۔ ہو کے
 رہنا خبردار، بے خبراں خبر دینی پُچائیا۔ سو ویلا وقت پھنچیا آن، کلجگ انت دے گواہیا۔ وطن والیو ہو جاؤ سوادھان، جگت سواداں وچوں تہانوں سادھ
 دے بنائیا۔ اپنے گھر دی کرو پہچان، جس گرہ وچوں ہوئی انت جدائیا۔ ناتا جوڑے نال سری بھگوان، بھاگ حصہ تہاڈی جھولی پائیا۔ دسر تھ دا بیٹا لبھنا
 پے نہ رام، گو بییاں والا کاہن بنسری بانس نہ کوئے سنائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کرنا نہ پے دھیان، نانک گو بند صفت نہ کوئے صلاحیا۔ اِکو وطن دا مالک پہنچے
 آن، دو جہان لیکھا دے مُکائیا۔ دیاکما کے پُچائے اوس مقام، جو مُقیم قدیم توں بنایا بے پرواہیا۔ جتھے رہ کے گر سکھو ہونا نہ پے بدنام، بدی نیکی دا لیکھا
 دے چُکائیا۔ لکھ چوڑاسی رہنا نہ پے غلام، رائے دھرم دے نہ کوئے سزائیا۔ سنگر چرن دھوڑی ہووے اِشان، محن اِکو اک کرائیا۔ ساچے دریلے بسرام،
 بستر کھٹیا دوویں دینا تجائیا۔ کلجگ انت نہ رہے بے پہچان، اگھاں وچوں اگھ لینی کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار سرنایا۔ جن
 بھگتو تہاڈا وطن سدا وسدا، آکے ویکھے شہنشاہیا۔ جتھے ڈھولا بھگت بھگوان دے جس دا، دُجی اور نہ کوئے پڑھائیا۔ اِشٹ بنیا اِکو گیان نیترا اگھ دا، اگیان
 بیٹھا لکھ بھوایا۔ پرکاش ہووے سچ ست دا، وبے حق ودھایا۔ جو جن بھگت سہیلا سوہنگ ڈھولا رٹدا، رٹا اگلا بچھلا جائے مُکائیا۔ پُریاں لو آں برہمنڈاں
 کھنڈاں گگن گگنتر اِ آپے ٹپدا، بھجا جائے واہو داہیا۔ گرکھ نور کدے نہ چھپدا، جگ چوکڑی کرے رُشنائیا۔ منزل چڑھدا کدے نہ اگدا، پینڈا سبھے
 جائے مُکائیا۔ اوس گھرانے وچ وسدا، جتھے گرکھ گھر دے بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ سچ سنگھاسن صاحب سوامی سجداء، سجن بے پرواہیا۔ جو جن بھگتاں درشن کر کر
 جگ جگ رجداء، دُجیاں ملن کدے نہ آئیا۔ لکھ چوڑاسی کھیل رچایا دُنی جگ دا، کائناں رہیا بھوایا۔ گرکھو تہاڈا سہاؤنا سماں ہویا اِنج دا، اگے اجل نہ کوئے
 ستائیا۔ وطن انوکھا رہے وسدا، جتھے وصل یار خدائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکٹنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان،
 مالک بنیا تہاڈا سب دا، سبناں دا لیکھا لہنا اپنیاں چرناں وچ رکھایا۔

* ۲ وساڪھ شهنشاهي سمت ۲ هرچرن سنگھ دے گرہ بھنڈا *

جن بھگت کدے نہ ہووے بے گھر، گھرانہ وسدا رہے بے پرواہیا۔ ابناشی کرتا پر م پُرکھ جنہاں دا ور، انتر مل کے دئے وڈیايا۔ سدا سدا سد
 نہائے اگمی سر، سرور اکو اک وکھایا۔ بھے بھو چکاوے کوڑا ڈر، چوڑاسی گيڑ نہ کوئے بھوایا۔ دین دُنی وچوں لئے پھڑ، نرگن سرگن کھوج کھوجایا۔ پلُونال
 شبدی ڈور بندھائے لڑ، مہروان مہر نظر اک اٹھایا۔ ساچے مندر اندر جاوے چڑھ، گرہ وجے اک ودھایا۔ ڈھر دا ڈھولا گیت سوہلا لئے پڑھ، سوہنگ
 راگ اک الہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے دئے وڈیايا۔ جن بھگت کدے نہ ہووے خانہ بدوش، بے در نہ مات اکھوایا۔
 جنہاں دے اندر ابناشی کرتا وسدا رہے خاموش، سچ سنگھاسن آسن ڈیرہ لایا۔ نام نُماری اندر رکھے مدہوش، پیالہ مدھر جام جان بھلایا۔ جنم جنم دی میٹے
 سوچ، سمجھ سمجھ وچوں بدلایا۔ چرن پریتی دس کے موچ، مجلس اپنے سنگ وکھایا۔ پورب جنم دی نسا پوری کر کے لوچ، لوچن اندروں دئے گھلایا۔ نام
 سنا کے ڈھر سلوک، سوہنگ ڈھولا اک پڑھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے دئے وڈیايا۔ جن بھگت کدے نہ ہوئے بیگانہ،
 دوسر ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ جنہاں دا مالک شاہ سلطانا، شهنشاہ دو جہاناں سو بھاپائیندا۔ سو آتم پر ماتم نرگن دھار نرگن لائے یارانہ، مُجبت مہر وچ رکھائیندا۔
 ساچے نام دا سناے اگمی افسانہ، افسوس چنتا نہ کوئے رکھائیندا۔ سچ پریتی اندر کرے دیوانہ، مستی ہستی وچوں پرگٹائیندا۔ ڈھر دا دھام دس نشانہ، تیر نشانہ
 اکو اک چلائیندا۔ جو دھا سوربیر بن مرد مردانہ، مدد اپنی نال اٹھائیندا۔ پہلوں لوک مات جن بھگتاں کرے روانہ، پچھے اپنا نور چکائیندا۔ میل ملائے گن
 ندھانا، گنوتا اپنا بھيو گھلاییندا۔ پرگٹ ہو کے آوے وچ میدانا، سچ سہانا وقت سہائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ جن
 بھگت کدے نہ جاوے او جھڑ راہ، اُجڑیا کھیڑا نہ کدے وکھایا۔ جنہاں دا پر م پُرکھ پر ماتم بنے ملاح، بیڑا اپنے کندھ اٹھایا۔ شبدی شبد دئے صلاح، مشورہ
 اکو نام کرایا۔ کوٹ جنم دے بخش گناہ، دُرمت میل کرے صفایا۔ چرن کول دے پناہ، مہر نظر اک اٹھایا۔ جیون وچوں جیون دے کے نواں، نو جوبن
 اپنا دئے وکھایا۔ من ممتا میٹ دے طمع، سمجھ سمجھ وچوں بدلایا۔ لیکھے لا کے پون سواس دماں، دامن ہو کے دامنگیر دیا کمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، دیونہار پتی سرنا یا۔ جن بھگت کدے نہ ہووے دُور، دُراڈا پندھ نہ کوئے وکھایا۔ جنہاں دے انتر اکو نُور، منتر ڈھولا اکو گایا۔ سچ نام سرور، سرتی شبد وچ سنا یا۔ ناتا توڑ کوڑ مفروڑ، مایا ممتا موہ چُکایا۔ نت درشن کرن حاضر حضور، حضرت ویکھن شہنشاہیا۔ جس دا شکر یئے وچ سارے کردے مشکور، مشکل سب دی حل کرائیا۔ سرب کلا بھر پور، اتوٹ اٹ رہیا ورتایا۔ جن بھگتاں مانس جنم کر منظور، کلج کوڑ فتور دے گوائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہر جن دیکھے پریم بھگتی والے مزدور، محنت مُشقت باوقت سب دی جھولی پائیا۔

* ۴ وساکھ شہنشاہی سمت ۲ مہنگا سنگھ دے گرہ پندھری پُر *

تیرا کھیل پُرکھ سرتھ، آد جگاد جگ چوکڑی بھيو کوئی نہ پائیندا۔ بودھ اگادھ شبد اناد مہما اکھ، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی صفت صلاحندا۔ گر اوتار پیغمبر گاوندے تیرا جس، رسنا جہوا پتی دند صفت صلاحندا، سنت بھگت صوفی دوس رین رہے لہ، انتر آتم کھوج کھوجائیندا۔ نُوست آر پار تیری کوئی نہ جانے حد، چوڑاں لوک چوڑاں طبق پڑا نہ کوئے اٹھائیندا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن دیوے اگئی و تھ، وست امولک نام ندھانا جھولی پائیندا۔ سنجگ تریتا دوا پر کلج پندھ مُکاوے نٹھ نٹھ، جگ چوکڑی اپنی دھار چلائیندا۔ گنگا گوداوری جمناسرتی تیر تھ سرور اٹھسٹھ سمند ساگر جلدھارا تیری اوٹ نکائیندا۔ حکمے اندر کھیلے کھیل چوڑاں لکھ، انڈج جیرج اُتھج سنج چارے کھانی آپ وڈائیندا۔ نت نُوت نرور نر اکار نرگن جوت ہوئے پرگٹ، ساکھیات سوچھ سرور پی انہو پرکاش اپنا اک درڑائیندا۔ ست ستوادی برہم برہادی شبد انادی دو جہان سری بھگوان کھول اپنا ہٹ، کلمہ حق حق سمجھائیندا۔ جوتی نُور ظاہر ظہور ہووے لٹ لٹ، کرنی دا کرتا قدرت دا قادر محبوب مُجت وچ اپنا کھیل کھلائیندا۔ سوئی سرتی حکمے اندر آتم پر ماتم لاوے سٹ، پار برہم برہم پڑا آپ اٹھائیندا۔ نچھر جھرنا امرت دھار امیوں دیوے رس، رستہ رہبر ہو کے آپ وکھائیندا۔ گھر گھٹ بھیت جگت نرالا رہیا دس، بھيو ابھیدا اچھل

اچھیدا اپنے وِچ چھپائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمانیندا۔ آد جگاد جگ چوکڑی تیرا کوئی نہ پاوے بھیو، پڑدا اوہلا دُھر درگاہ
 سچ ملاح نہ کوئے اٹھایا۔ گر اوتار پیغمبر وِشن برہما شو کردے رہے سیو، نرگن سرگن اکھراں والی جگت پڑھایا۔ ڈھولے گاؤندے گئے بتی دند جہو، راگ
 نادشبد دُھن کلماں وِچ شنوایا۔ تیرا محل اٹل اُچ منار سدا نہکیو، اگم اتھاہ بے پرواہ تیرا انت کہن کوئے نہ پایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، نرگن سرگن دھار چلایا۔ پاربرہم بے انت اگم اتھاہ، بے پرواہ بے پرواہی وِچ سمانیندا۔ نت نوت جگ چوکڑی نرگن سرگن بنے ملاح،
 آتم پر ماتم پر ماتم آتم برہم پڑدا آپ اٹھائیندا۔ شبد انادی بودھ اگادھی بن اکھراں دیوے اک صلاح، نش اکھرا اپنا حکم ورتائیندا۔ صاحب سوامی انترجامی
 آپے بنے ملاح، کھیٹ کھیٹا بیڑا اپنے کندھ اٹھائیندا۔ سنت سہیلے گر گر چیلے لئے اٹھا، جاگرت جوت بن ورن گوت آپ ڈگمگائیندا۔ جلوہ گر نوری نور اک
 خُدا، خُدی تلبر مایا متا موہ میٹ مٹائیندا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم کدے نہ ہووے جُدا، جُز ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ صوفی سنت فقیراں اندر وڑ کے
 مندر چڑھ کے ساچا مارگ دئے سدھا، رِدھ سدھ کوڑ کڑیا ڈیرہ ڈھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سوامی
 انترجامی گھٹ بھیتر نرتر انتر منتر اکو نام درڑائیندا۔ پاربرہم تیرا کھیل اگم، اگوچر، کہن کوئے نہ پایا۔ رسن سواسی کوئی نہ گاوے پونی دم، وِدیا وِچ نہ
 کوئے چترایا۔ لیکھا جانے نہ کوئی کایا ماٹی ہڈ (چم)، چم اشٹی درشٹی بھیو نہ کوئے گھلایا۔ تیری دھار نورو نور جلوہ گر برہم، اسم اعظم اک رُشنائیا۔ نہکرمی ہو
 کے کرے اگم کرم، جگت کانڈ دا جھگڑا دئے چکایا۔ من واسنا کوڑی کر یا میٹنہار بھرم، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ مانو ذاتی مسکھتا اکو دسے دھرم، کھتری
 براہمن شو در ویش ونڈ نہ کوئی ونڈایا۔ پاربرہم برہم ست ستوادی ساچی سرن، دوسراوٹ نہ کوئے تکایا۔ ساچا ڈھولا دُھر دا سنگیت نام ندھان گرگھ سنت
 سہیلے پڑھن، دُئی دوتی رہے نہ رانیا۔ بن پوڑی ڈنڈے منزل اپنی چڑھن، نو دوار سکھن ٹیڈی بنک جگت واسنا ادھ وچکار نہ کوئے اٹکایا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ
 گھٹ واسی جوت پرکاشی نرگن نور جوت درشن کرن، دیدار دید دُور کرے ناپنایا۔ آتم ہو کے پر ماتم پیاپت پر میثور ورن، پاربرہم برہم ناتا جوڑے سچ
 سُبھایا۔ بھگت بھگوان مل کے بن اکھراں ڈھولے پڑھن، بن ناد دُھن شنوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ گرہ اپنی خوشی منایا۔

پاربرہم بے انت ابناتشا، ابناتشی اپنی کھیل کھلایا۔ جگ چوکڑی دو جہان برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر ویکھنہارا تماشنا، طمع ترشنا جگت واسنا پھول پھولایا۔ جن بھگتاں انتر آتما نچ گرہ مندر اندر ویکھے پورب جنم دی آسا، آسانسا ترشنا ممتا موہ میٹ مٹایا۔ سچ پریتی چرن کول اُپر دھول دیوے دُھر بھروسا، بھانڈا بھرم بھو کوڑی کریا آپ بھنایا۔ بن دیا باقی کملاپاتی جوت کر پرکاشنا، منڈل راسی سرتی شبدی گوپی کاہن آپ نچایا۔ جن بھگتاں اندر باہر گُپت ظاہر نت نوت سدا سہیلا وسے پاسا، اُتر پورب پچھم دکھن چار کُنٹ دہ دشا وچھڑ کدے نہ جایا۔ ایہتھے اوتھے دو جہان بھگت بھگوان بنیا رہے راکھا، رکھک ہو کے سر اپنا ہتھ لکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی انتر جامی ہر جن ہر ہر میلے سچ سُبھانیا۔

* ۵ وِساکھ شہنشاہی سمت ۲ پرگٹ سنگھ دے گرہ ہر بھگت دوار دھیر پُر دلی - ۹ *

برہم کہے تیری بے پرواہی، پاربرہم تیرے وچ سمایا۔ آتم پر ماتم ہوئی جدائی، تن وجودت ڈیرہ لایا۔ نورو نور کر رُشائی، دیپک دیا ڈگمگایا۔ لکھ چوراسی کھیل رچائی، انڈج جیرج اُتھج سیج اگئی بنت بنایا۔ گھٹ بھیتگرہ ڈیرہ لائی، سُنجننا در سُبھانیا۔ نام دُھن شبد شنوائی، بن رسنا جہوا پتی دند گایا۔ خالق خلق بن نور خدائی، جلوہ گر آپ اکھوایا۔ جگ چوکڑی ونڈ ونڈائی، سنجگ تریتا دوا پر کلجک آپ ہنڈھانیا۔ گر اوتار بنت بنائی، نرگن سرگن سیو لگایا۔ ناتا جوڑ کاغذ قلم شاہی، اکھراں اندر سدھراں جوڑ جڑایا۔ حکم دے کے دُھر درگاہی، فرمانا اک سبھانیا۔ کلجک انتم کوڑ دُہائی، دوہرا حق نہ کوئی سنا یا۔ چار ورن رہے گر لائی، اٹھاراں برن روون مارن دھاہیا۔ ملیا میل نہ محبوب مُجبت وچ گوسائی، گہر گسپھر جوڑ نہ کوئے جڑایا۔ اکھ اگوچر تیرا بھو کوئی جانے ناہیں، جیو جنت سار کوئے نہ آیا۔ سمنڈ ساگر ہاہاکار مچائی، زمیں اسمان دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ جگت واسنات نچائی، نو آنٹ سوانگ بنایا۔ ممتا موہ کر گڑمائی، ناتا دین دُنی بندھانیا۔ اپنا بھو نہ کسے کھلای، اوہلا اندروں نہ کوئی اٹھانیا۔ سنت سہیلے ویکھن چائیں چائیں، چاروں کُنٹ پھول پھولایا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہی، شہنشاہ سلطان مہروان بے انت انت کہن کوئے نہ پانیا۔ صدی چو دھویں حکمے اندر ہووے تباہی، طوبی طوبی سارے پھرے دُہانیا۔ کوئی نہ پکڑے

باہیں، بلدھاری نظر کوئے نہ آیا۔ گوہند لیکھا لکھیا جو سمجھے ناہیں، امرت آتم جام نہ کوئے پیانیا۔ ساچی منزل بنے کوئے نہ راہی، پاندھی ہو کے پندھ نہ کوئے مُکائیا۔ انتم سب دے گل وچ پینی پھاہی، پھانسی دھرم رائے لٹکائیا۔ گر اوتار پیغمبر دیوے نہ کوئے گواہی، انت سہائی نہ کوئے چھڈائیا۔ جگت و دیا ڈونگھی کھائی، خالص خالق نہ کوئے ملائیا۔ لہنا دینا تیرا دو جہاناں تھاؤں تھائیں، تھان تھنتر سارے سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک وکھاؤنا ڈھر دا گھر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، نہکلنک نرائن نر، تیری اوٹ سہارے چھڈے کوٹن کوٹ، کایا کٹیا ساچے کٹڑے اندروں کامل مُرشد مل کے قبیلہ بھگت بھگوان اکو نظری آئیا۔

* ۵ وساکھ شہنشاہی سمت ۲ رتن سنگھ نور پُر (ضلع جالندھر) نو اسی دے پرساد کراؤن تے، ہر بھگت دوار دلی - ۹ * *

۶۳۲ بے پرواہ تیری بے پرواہی، آد انت بھیو نہ کوئے جنائندا۔ گر اوتار پیغمبر بن کے پاندھی راہی، آد جگاد جگ چوکڑی حکمے اندر پھرائیندا۔ وشن برہما شو بھجن تھاؤں تھائیں، دیوت سرُ سیوک ہو کے سپس نوائیندا۔ شاستر سمرت وید پُران دین دہائی، انجیل قرآن نعرہ حق حق درڑائیندا۔ کھانی بانی ڈھولا رہی گائی، گہر گبھیہر بے نظیر تیری صفتی صفت صلاحندا۔ جن بھگت سہیلے دھیان رہے لگائی، نج نیز لوجن نین پڑدا اوہلا اک اٹھائیندا۔ سنت سجن لبھن تھاؤں تھائیں، کھوجت کھوجت اپنا میل وکھائیندا۔ گر گھ گر سکھ نام رہے دھیائی، دوس رین اٹھے پہر اکو راہ تکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل اگئی در، ڈھر دربارے دھار نہ کوئے جنائندا۔ ڈھر دربارے تیری دھار، دھرنی دھرت دھول سمجھ کوئے نہ آئیا۔ حکمے اندر حکم گرُو اوتار، حکمی حکم خوشی منائیا۔ گات گاتیرا نام صفت اپار، پراپسنتی مدھم بیکھری گئے جنائیا۔ چار جگ جگتی نال کردے گئے اظہار، سرتی اکال مورتی سرتی نال ملائیا۔ نام ندھانا سندنے گئے شبد سچی ڈھنکار، ڈھنکاری تونباتن رباب وجائیا۔ بن جگت پیغمبر کردے گئے دیدار، ست سرُپ انوپ ویکھ وکھائیا۔ راہ تگدے گئے پروردگار، سچ عنخوار دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے سو بھاپائیا۔ بے انت بے پرواہ تیری اپر مپر ویکھی

لیلا، لالچ وچ جگت لوکائی۔ کوئی نہ جانے تیرا امبر رنگ نیلا، نیلی دھاروں پرے سارے کہن بے پرواہیا۔ جیو جنت سادھ سنت سچ بنائے نہ تیتوں کوئی وسیلہ، واسطہ واستوک تیرے نال جڑائی۔ گر اوتار پیغمبر بن کے تیرا قبیلہ، کبلا کامل مُرشد گئے جنائیا۔ کھیل کر کے اُتے دھرنی دھرت زمینا، ضامن ہو کے ضمیمہ گئے سمجھائی۔ ٹھنڈا کر کے سینہ، سیتل دھار امرت وچ سمائی۔ درویش سیوک ہو ادھینا، ادنے ہو کے اعلیٰ ڈھولے گائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے بہہ کے خوشی منائی۔ ادنے ہو کے کسے کہندے گئے اعلیٰ، عالم گیر علم نہ کوئے چترائی۔ سچ خدائے مندے گئے تعالیٰ، طلبا ہو کے کرمی حق پڑھائی۔ پیار محبت مہر پا کے مالا، مسلہ مسل وچوں حل کرائیا۔ مارگ ویکھ سکھالا، سکھ ساگر اندر تاریاں لائی۔ حکمے اندر دے احوالا، سوال سب دے اندر ٹکائی۔ ترے گن مایا کر کھیل نرالا، جنجالا جیون جگت جگت جنائیا۔ سار پاشے والی چل کے چالا، شتر و متر اپنا آپ چھپائی۔ گوپ بن گوالا، منگی ٹھوکر لائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پریم پیار اندر جن بھگت دوارے ناشتہ کرن والا، سوال پچھلا حل کرائیا۔ سچ گرہ جن سچی دھرم سالا، در دروازہ اک گھلایا۔ جتھے دیک جوت جگے بے مثالا، مسل وچ مسلہ نہ کوئے سمجھائی۔ حکمے اندر تحم ورتا کے پُرکھ اکالا، کل دھاری اپنی کل جنائیا۔ گرگھاں پورب جنم لیکھے لا کے گھالا، کیتی گھال پائے تھانیا۔ ہر جن گود اٹھائے دُھر دا بالا، بالی بُدھ دیوے مان وڈیائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارا اک دکھائی۔ سچ دوارا دُھر دا دھام، بے پرواہ بے پرواہی وچ سمائی۔ سب توں نرالا اعلیٰ وسے رام، رحمت وچ رحم آپ کمائی۔ پیغمبراں دا پیغمبر ساچا دے امام، آمد وچ ویکھے خلق لوکائی۔ حق حقیقی دیوے اگئی جام، جاماؤنت بیٹھا سیس نوائیا۔ جن بھگت دوارے بھگون کر بسرام، وشو اپنا حکم ورتائی۔ ست دھرم جھلا نشان، نشانے کوڑے دے بدلایا۔ سنت سہیلے ویکھے آن، چار گنت دہ دشا کھوج کھوجائی۔ پرگٹ ہو سری بھگوان، بھاگ اہناں دا جھولی پائی۔ جودھے سوربیر بنا مرد مردان، مدد دا لیکھ دے چکائی۔ انتر آتم پر ماتم ہو کے ملے آن، سرو سامان دی لوڑ رہے نہ رائی۔ جس دا بچھنڈ دوارا بدلے نہ کدے ودھان، عظیم تریم نہ کوئے رکھائی۔ سد سہیلا بنیا رہے نگاہ بان، ویکھ وکھانے چائیں چانیا۔ کلجک انتم ہو مہروان، محبوب ہو کے ویس وٹائی۔ جن بھگتاں سچ سبھاؤ ملے آن، بن کھنڈ کھوجن دی لوڑ رہے نہ رائی۔ جنم کرم دے جھگڑے سہنسے میٹے تمام، طمع تکبر اندروں باہر کڈھائی۔

چوڑاسی وچ رہن نہ دے غلام، غلاماں دی غمی دے گویا۔ ساچا دس کے اکو نام، سوہنگ ڈھولا ست پڑھائیا۔ انت کنت بھگونت کرے کرم کانڈ کلیان، پریم پریتی برہم برہمانڈ وجے ودھائیا۔ سچ سندیشہ دیندار ہے فرمان، فرنیاں وچوں فرنا آپ پرگٹائیا۔ گرگھ گرگھ ہر سنت سہیلے کر پروان، پریم پیار وچ آپ بندھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ دوارے دیوے اک آرام، آگے ہونا نہ پے بدنام، مہمان اپنے لئے بنائیا۔

* ۶ وساھ شہنشاہی سمت ۲ ترلوک سنگھ سنام نواسی دے پرساد کراؤن تے، دلی ہر بھگت دوار *

پُرکھ اکال بھیکسے کی کہنا، گر اوتار پیغمبر کتھنی ڈھولا گایا۔ ابناشی کرتا آد جگاد جگ چوکڑی سب کچھ دیکھے بن اپنے نیناں، اکھ جلوہ نور رُشائیا۔ جن بھگتاں جگ چوکڑی دیوے دینا، دے دے خوشی دکھائیا۔ ساچے سنتاں بھانا دے سہنا، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ گرگھ آتم پر ماتم جڑ کے دے رہنا، گھر سچے وجے ودھائیا۔ گرگھ بنے ساک سجن دھر دا سینا، سرب سوامی دیا کماٹیا۔ نام امولک دست تن ساچا پائے گہنا، جگت لماروپ نہ کوئے دکھائیا۔ تن مائی خاکی ساچی وست دکھائے رسائا، جس انتر انملڑی وست دتی ٹکائیا۔ شبدی شبد دھر دی دھار بنے الاٹا، عالم غلاماں آپ سمجھائیا۔ بھگت وچھل وشو بنے ترانہ، تارنہار سمرتھ آپ اکھوائیا۔ جس دا لیکھا کوئی لکھ نہ سکے گیتا رمانا، وید شاستر بدھ رہے سمجھائیا۔ کرے کھیل آگم اتھاہ نرگن نور نرائنا، نر ہر اپنی کار کماٹیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا کھیل آپ ورتائیا۔ پاربرہم تیری سارے کردے گئے صفت، صلاحی صلاح وڈی وڈیائیا۔ کھمے اندر ہو کے گرفت، گرہ اندر نگاہبان کھوج کھوجائیا۔ نام سندیشہ سنیہڑا دیندے گئے سرشٹ، شرے عام ڈھولا گایا۔ پُرکھ اکال جناوندے گئے اشٹ، ایش جیو جگدیش کر پڑھائیا۔ ریسے بھوگی ہو کے بھوگدے گئے گرہست، ناتا تن مائی خاک جڑائیا۔ عداں انکاں وچ بن دی رہی فہرست، میزان وچ ہتے رنگ رنگائیا۔ نج نیتز نین تیر نشانے لاؤندے رہے شست، بن شکاری شکار پچھے بھجے واہو داہیا۔ ساچے نام دی لوک مات تھوڑی تھوڑی تاردے رہے کشت، کیشو

کرشن کہہ کے آکاش اُپر دھیان لگایا۔ اتم ہندے رہے نشٹ، نشٹ پنچ تت تن وجود کرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل اک وکھایا۔ کھیل تیرا سدا انوکھا، بن انہو سمجھ کسے نہ آیا۔ بدھی وچ سب نے کھادھا دھوکھا، سادھ سنت چلے نہ کوئے پتر آیا۔ اکھراں والا گرنتھ پوتھا، تیری مہا رہیا سنایا۔ شنوائی کردا رہیا لوکاں، لکواں بھیو نہ کوئے کھلایا۔ گر اوتاراں دا اُچی ہوکا، حکم بے پرواہیا۔ بن ہر کرپا کوئی نہ اُٹھے سوتا، آلس ندرانہ کوئے مٹایا۔ آد جگاد جگ چو کڑی اکو سنکر بہتا، بہہ گنتی وچ کدے نہ آیا۔ نت نوت کدے نہ پئے ہوچھا، ہوشیاری وچ ہوشیاراں دے بتلایا۔ کسے نال کرے نہ غصہ روسا، جگ جنم دیاں وچھریاں رسیاں لئے منایا۔ بنا بھگتاں کسے دوار یوں نہ کھاوے توسا، بھوگ بھگوان نہ کدے لگایا۔ پریم پیار دا رس جگت پدارتھاں وچوں بہتا، پریم پیاریاں وچوں کڈھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکتک نرائن نر مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں جنم مرن دی دُور کرائے سوچا، سوچ وچوں سچ، سچ وچوں ست، ست وچوں ہو پرگٹ اپنے وچ سمایا۔

* ۶ وساکھ شہنشاہی سمت ۲ پچھمن سنگھ دے گرہ ہر بھگت دوار دلی - ۹ *

سنکر شبد کہے جن بھگتاں بھگتی کراواں اپنی رُچیا، کوٹن کوٹ جگت اکھاں والے ویکھن کوئے نہ پانیا۔ جتھوں اکو پریم پیار مُجت سوہوے ساچی رُتیا، رُت اگئی اپنے رنگ رنگنیا۔ ایکا دوجا بھو رہے کوئے نہ دُتیا، ایکا ایک ملی وڈیایا۔ سرت سوانی رہے مول نہ نتیا، آلس ندر وچوں باہر کڈھایا۔ من واسنا لگے کوئے نہ رُچیا، رچنا مایا نہ کوئے بھرمایا۔ شاہو بھوپ ست سرُپ ملے پنچ کھیا، جو پنچم دیونہار وڈیایا۔ جس دا لیکھا بودھ اگادھ رہے نہ لگیا، پڑدیاں وچوں پڑدا دئے اٹھایا۔ جس دے دوار اُتے رہے نہ کوئے ڈکھیا، جنم مرن داروگ نہ کوئے ستایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے مندر دے وڈیایا۔ جن بھگتاں اندر دے اوہ سماھی، جس وچ جگت انگڑائی نہ کوئے رکھایا۔ من واسنا رہے باندھی، بندھن کوڑا موہ چکایا۔ سرتی ڈھولے رہے گاندی، توں ہی توں راگ الاپیا۔ بھومکا ملے اگئی ٹھانڈی، اگنی اگت نہ کوئے جلاپیا۔ لکھ چوراسی بنا پئے نہ پاندھی، جوٹاں وچ نہ کوئے بھوایا۔ ملے وڈیائی

جنم کرم دُھراں دی، دُھر لہنا مستک وچوں چُکایا۔ لوڑ رہے نہ دِپیک شمع دی، شمشان بھومی وچوں باہر کڈھایا۔ ترشٹا رہے نہ کوئی طمع دی، تمٹا اندروں پور کرایا۔ مار کھانی نہ پئے جماں دی، رائے دھرم نہ دئے سزایا۔ گھڑی ویکھنی نہ پئے غماں دی، حرس ہوس دئے گوانیا۔ لیکھے لائے دھار دماں دی، دامنگیر ہو کے دمن اپنے وچ کرایا۔ چلے چٹرائی نہ کوئی ناواں دی، ناواں نرنکارا اک درڑایا۔ منزل مکے جگ چوہاں دی، چوتھے پد دئے بہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمایا۔ کایا کٹیا اندر دسے دُھر دا جوگ، جگت جگیشٹراں والی نہ کوئے پڑھایا۔ ممتا من رہے نہ روگ، ہوئے ہنگتا نہ کوئے بھرمایا۔ جھگڑا رہے نہ لوک پرلوک، سلوک اکو اک سُنایا۔ چنتا غم رہے نہ دوکھ، دُکھیاں درد دئے مٹایا۔ سچ دوارے بخشے مَوَج، میلا میلے سچ سُبھایا۔ نام ندھانا دیوے چوگ، چُغلی زندیا وچوں باہر کڈھایا۔ انتر پیار درشن دیوے روز، روزیاں وچ فاقہ نہ کوئے کٹایا۔ سمجھ وچ کسے نہ آوے سوچ، بُدھی وچ پڑدانہ کوئے اُٹھایا۔ جن بھگتاں کرپا کر کے دسے اپنی کھونج، بن کھوجت خبر دئے پہنچایا۔ جگت جنم دا داتا بن کے بخشے ساچی مَوَج، مجلس اپنے نال رکھایا۔ سنت سہیلا ساچی منزل جاوے پہنچ، پنچاں دا پر پنچ دئے گوانیا۔ جتھے مالک خالق پرتپالک اکو کھاؤنت، خطرہ لکھ چوڑا سی دئے گوانیا۔ سنجگ تریتا دوا پر کلجگ کدے نہ جاوے اوُنت، بھگت بھگوان مل کے ساچی دھار پر گٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمایا۔ کایا کٹیاں اندر دسے دُھر دا گیت، گہر گہبیر گوہند آپ جنایا۔ بھگت بھگوان دی ساچی چلے ریت، ہڈ ماس ناڑی رت رتی رت نہ کوئے ڈھلایا۔ دھار ہو کے دسے انتر چیت، چیتن ہو کے چاترک لئے اُٹھایا۔ تن وجود کایا ماٹی کر کے ٹھانڈی سیت، اگنی اگت دئے بُجھایا۔ جن بھگت اپنا ہم سایہ بنا کے نزدیک، واسطہ اکو گھر رکھایا۔ اپنے ہتھ رکھ توفین، محکم سندیشہ اک درڑایا۔ کرے کرائے ٹھاکر ٹھیک، ٹھوکر وچ جگت لوکایا۔ جگ چو کڑی جس دی کردے گئے اڈیک، اوڈھن اپنا رہیا بدلایا۔ جس دی شبدی سنگر کرے تصدیق، شہادت اور نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہنگنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، اپنے ہتھ رکھے توفین، تعارف وچ سفارش وچ عبارت وچ جن بھگتاں بخشش کرے چرن پریتی مان وڈیایا۔

* ۷ وساکھ شہنشاہی سمت ۲ ار جن سنگھ دے گرہ بلوچ پرا ضلع کرنال * *

پُرکھ اکال اگم اتھاہ، اکھہ اگوچر شہنشاہیا۔ جن بھگتاں دے ایلنکارا اکو راہ، رہبر ہو کے دیا کمائیا۔ در دوارا ڈھر دربارا دے وکھا، نر نرنکارا سو بھاپائیا۔
 شبد اشارہ اک جنا، نام ندھانا سری بھگوانا پڑدا آپ اٹھائیا۔ میللا ملے سچ سُبھا، دئی دویتی اندروں دے چکا، چار کُنٹ دہ دشا کر رُشائیا۔ جلوہ گر نظری
 آئے خُدا، آتم پر ماتم رہن نہ دیوے جُدا، جاگرت جوت ڈگمگائیا۔ ڈھر دانغم نام سنائے صدا، صوفی سنت فقیر لے اٹھا، آلس نندرامات مٹائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار سرنائیا۔ سرن کہے میں بھگتاں جوگی، جگت جوگیسٹراں ہتھ کدے نہ آئیا۔ میل ملاوا پریتم چوگی، جو چار
 جگ دا لیکھا رہیا چُکائیا۔ انتر آتم بخش کے اکو سو جھی سو جھ سمجھ دیاں بدلایا۔ جن بھگت کرم دارہے کوئی نہ روگی، نہہکرمی میللا میلے سچ سُبھائیا۔ جس دی
 دھار سمجھے کوئی نہ بودھی، ودیا وچ نہ کوئے وڈیائیا۔ سو گرکھاں چکے اپنی گودی، بال انجانے اپنے رنگ رنگائیا۔ ٹھا کر ہو کے سچکھنڈ دا موبی، مجلس ڈھر دی
 وچ کُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار اک سرنائیا۔ سرن کہے میں ویکھاں کھیل دیوت سُر دی، وشن برہما شو اوٹ رکھائیا۔ کھیل
 جاناں انند پُر دی، پُری انند پڑدا اوہلا چُکائیا۔ سیوا ویکھاں پورے سنگر دی، جو ست ستوادی ہو کے دیا کمائیا۔ منزل ویکھاں اوس گھر دی، جس گرہ ملے
 مان وڈیائیا۔ گرکھ آتم مرن وچ کدے نہ مردی، جنم وچ جنم نہ کوئے بھوئیا۔ ساچی منزل اگئی چڑھدی، سچکھنڈ ساچے سو بھاپائیا۔ کنت سہاگی اکو وری،
 وارتا پچھلی جائے بھلائی۔ تُوں میرا میں تیرا ڈھولا پڑھدی، پُستک ہتھ نہ کوئے اٹھائیا۔ بن اکھاں درشن کردی، بن دید عید چند رُشائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیل وکھا دے اپنے در دی، جتھے اکو وجدی رہے ودھائیا۔

* ۱۳ وساکھ شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھووال * *

سچ دوارے لگا ناواں، گرکھاں ملے مان وڈیائیا۔ بھگت بھگوان دیاں سانجھیاں ہوئیاں باہواں، چتر بُج والی پچھلی ونڈ رہی نہ رائیا۔ دھن دھن دھن
 جنیندیاں ماواں، جنہاں اندر وجے ودھائیا۔ آگے پریم پیار دارِ شتہ ہویا سانواں، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ گو بند دا لیکھا پتیریاں وچوں ورقہ نکلے بے دعویٰ،

دعویدار اگلے دتا بنائیا۔ جنم توں پہلاں مرن توں بعد بھرنا پئے کسے نہ ہاوا، ہوکیاں وِچ اپنا آپ نہ کوئے مٹائیا۔ بن رسنا جہواگیت آتم پر ماتم ڈھر دے گاواں، گرکھ گر گر اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ وڈیائی کہے میں کی دسٹاں صلاح، صاحب لحم اک جنائیا۔ پورب لہنا رہیا چکا، چار جگ دا لیکھا رہیا گوائیا۔ ساچے در رہیا بہا، محل اٹل و بے ودھائیا۔ پورب دا پورب لہنا جھولی پا، اگلا لحم اک سنائیا۔ جنہاں نے سیوالئی کما، سر سے دے وچھڑے سبھے لئے ملائیا۔ ایسے کارن لئے بلا، ماجھے وچوں محبوب اپنے باہر کڈھائیا۔ جس نوں دوجا بدلے نہ کوئے خُدا، خود اپنے لحم وِچ رکھائیا۔ ایتھے اوتھے اگے بچھے دو جہان ہون نہ دیوے کدے جُدا، دکھرا انگ نہ کوئے رکھائیا۔ گوہند اک انت اخیر بن اکھراں ڈھولا گیا گا، جس دی سمجھ کسے نہ آئیا۔ انگیٹھے وِچ بہن لگے نیتز آنسو لیا وحا، دھیان ماجھے وِچ لکائیا۔ پُرکھ اکال لیا منا، بینتی بن ہتھھاں دتی سنائیا۔ جے بنیں پتا ماں، اگو گود بہہ کے خوشی منائیا۔ اگے گرکھاں دا میرا لیکھا اگو گھر دیں سہا، دوجا در نہ کوئے دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ مہر نظر کہے میں کی دسٹاں حالت اچ، کہن والی کتھانہ کوئے بنائیا۔ کی بہانہ پر بھ نے لایا تیج، جس دی سمجھ نہ کوئے سمجھائیا۔ جس نوں کوئی جان نہ سکے وکیل تیج، اکھراں وِچ ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ پورب جنم دا لہنا دینا حق، حقیقت وچوں جھولی رہیا بھرائیا۔ جنہاں اُتے کوئی نہیں رہیا شک، شکوگ شکوے سارے دتے مٹائیا۔ اگے مہر دا سر اُتے رکھے ہتھ، ہتھیلی اُتے اپنا آپ جمائیا۔ نام پیار دی دے کے وتھ، دکھڑے سب توں لئے کرائیا۔ بنا اکھاں توں دے کے اکھ، درشن دیوے چائیں چائیا۔ جن بھگتو تہاڈا پچھلے جنم دا جس، گاؤن دا ویلا رہیا سہائیا۔ کوئی نہ کہو اسیں گئے تھک، تھکاوٹ جنم جنم دی دتی مٹائیا۔ تہاڈے اندر جاواں وس، واسطہ اپنے نال رکھائیا۔ گوہند ندیڑ وِچ بہہ کے اک بچن بولیا تیج، ست کر درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گوہند کہے میں ویکھاں ماجھا دیں، جتھے محبوب پھیرا پائیا۔ ہووے سچ نریش، نرائن بے پرواہیا۔ دیوے اک سندیش، بھگتاں آپ اٹھائیا۔ میرے لیکھے لاوے مچھ داہڑی کیس، قسمت سب دی دے بدلایا۔ میں اوہناں لوواں ویکھ، جو میرے پچھے اپنا آپ مٹائیا۔ میٹوں پھیرا کسے نہیں کہنا دس دسمیس، دہ دشا وِچ نظر کسے نہ آئیا۔ میری بدل جانی ریکھ، ریکھا جگت دینی بدلایا۔ میں رہنا سدا ہمیش، جنم مرن وِچ کدے نہ پھیرا

پائیا۔ بدل کے آواں بھیس، جوتی جاتا اپنالے کے نال دُھر دامہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی کار کماپیا۔ جن بھگتو کوئی نہ کہو اسیں واڈھی نال کیتی داتی، بل باہواں والا دکھائیا۔ تہاڈے پچھے سچھنڈ وچ کھیل کیتا راتیں، گر اوتار پیغمبر اکٹھے کر کے سب نوں دتا دکھائیا۔ ذرا ویکھو مار کے جھاتی، بے دعویاں دے ہاوے دتے گوائیا۔ میری لیٹے اتے چھاتی، پچیاں نالوں بچے پیارے لئے بنائیا۔ میری انج دی نہیں کوئی باقی، جگ چوکڑی چلی آئی۔ تہاڈی منزل پار کر دتی گھائی، گھاٹا ایٹھے اوتھے دو جہان رہے نہ رانیا۔ تہاڈی منزل سکی واٹی، سچھنڈ دوارا دیاں دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ ماجھے والیوکیوں تہانوں سدیا اکلے، صدمہ پچھلا دتا چکائیا۔ بے تئیں بھجے سوکسے وچوں ہلے، حالت تہاڈی دتی بدلایا۔ تہانوں پھیر وساواں اوسے محلے، جتھے گوہند سوہا پائیا۔ تئیں ماڈے نہیں چنگے جے بھلے، بھار تہاڈا دتا اٹھایا۔ کیوں صاحب سلطان مہروان تہاڈے ہو گیا ولے، ولولے اندروں دے کڈھائیا۔ نام وست امولک بھے تہاڈے پلے، خالی ہتھ نہ کوئے جائیا۔ تئیں اوس صاحب نال رلے، جتھوں کرے نہ کوئے جدایا۔ تہانوں کلجک مایا مول نہ چھلے، ممتا موہ نہ کوئے ستایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لکایا۔ گر کھو تئیں ماجھے دے نہیں واسی، پُرکھ اکال چرن دے سرنایا۔ تہاڈے اندر نزل جوت پرکاشی، جو بن دپک کرے رُشانیا۔ تہاڈی منڈل توں پرے راسی، جتھے گوپی کاہن ناچ نہ کوئے دکھائیا۔ تہاڈا اک اکلّا نرگن نرور پرکھ ابناش ساتھی، دو جاسنگ نہ کوئے جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، چرن کول بخشے اگئی داتی، داتار داتا ہو کے آپے جوت جگایا۔

* ۲۱ و ساکھ شہنشاہی سمت ۲ اندر جیت سنگھ، اجیر سنگھ دے گرہ بھلائی پُر ڈوگرا ضلع امرتسر *

سنگر شبد کہے میں دو جہان ویکھی کٹیا، کوٹن کوٹ برہمنڈ کھنڈ ویکھ دکھائیا۔ بن بھگتاں لکھ چوراسی خالی ویکھی لٹیا، آب حیات امرت دھارا نہ کوئے سہایا۔ سچ سہنجی سوہے کوئی نہ رتیا، رُترئی رُت ابناش اچت نہ کوئے مہکایا۔ چار ورن اٹھاراں برن بھاؤ جانیا دتیا، ایکا اینکار ایکا رنگ نہ کوئے سماپیا۔ جگت

واسنا سر شئی در شئی ویکھی سُنیا، سووت جاگت ہر کا درس کوئے نہ پائیا۔ مانس جنم کلجک جیو کرن آئے بتیا، بُتخانے اندر من واسنا رہی گُرا لایا۔ سُر ت سوانی
 شبد ہانی مل کوئی نہ اُٹھیا، ست سچ لئے نہ کوئے انگڑایا۔ آتم پر ماتم پر م پُرکھ لگے کوئے نہ رُچیا، رچنا کوڑی تگے جگت لوکایا۔ بن سنگر چرن تن مائی خاک
 ہوئے کوئے نہ سُچیا، سُچ سنجم کیتے کم کسے نہ آئیا۔ جس دی یاد وچ جگ چو کڑی گیا، مکمل گُرا اوتار پیغمبر بیٹھے دھیان لگایا۔ جو گرکھ سنت سُہیلے کرے
 گھیا، کھ انتر نتر بسنتر دے بُجھایا۔ سنت سُہیلے گر چیلے کرے سکھیا، سکھ آسن سنگھاسن پُرکھ ابناشن اک دسایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، سد دیونہار سرنایا۔ سرن کہے میں تگاں لکھ چوڑاسی، دُھر حکم دھیان لگایا۔ بن بھگتاں سب دے گلے دے پھاسی، فیصلہ حق نہ کوئے سُنایا۔ سچکھنڈ
 دوار دا بنے کوئے نہ واسی، وصل یار کرے نہ کوئے نور خدایا۔ کلماں اندر بھلیا بندہ خاکی، خالص رنگ نہ کوئے چڑھایا۔ بنا محبوب کھولے کوئے نہ تاکی،
 تقویٰ حق نہ کوئے جنایا۔ جنہاں دا میل ہو یا اتفاقی، اطمینان دے جنایا۔ پریم پیالہ دیوے بن کے ساتی، سکیاں توں لئے جھڈایا۔ وست امولک دے کے
 داتی، داتار اپنا بھو گھلایا۔ پورب لہنا جان کے باقی، بندھن اگلے دے تڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتایا۔ حکم کہے میرا
 حکمی سندیشہ، فرمانا اک درڑایا۔ پُرکھ اکالا دین دیالا وڈ نریشا، نر نرائن شہنشاہیا۔ جو آد جگاد جگ چو کڑی نت نوت رہے ہمیشہ، سدا سدا سد اپنا کھیل
 دکھایا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء دو جہاناں بنیا رہے نیتا، نت نوت اپنی کار کما لیا۔ بھگت سُہیلا اک اکیلا کردار ہے پیتا، آتم پر ماتم پر ماتم اپنا رنگ رنگایا۔
 ست سوامی انتر جامی ہو کے بھلے کدے نہ چیتا، چاترک گرکھ گر سکھ گر گُرا لئے اُٹھایا۔ اندر وڑ کے مندر چڑھ کے سچ دوار کھڑ کے کھولے بھیتا، بھاؤنا بھاؤ
 بھے بھو بھاوی وچوں باہر کڈھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سوامی انتر جامی ہر ہر اپنے رنگ دکھایا۔ ہر ہر رنگ
 آد جگاد انوکھا، جگت للاری سمجھ کوئے نہ پائیا۔ جس دے وچ ایٹھے اوتھے نہیں دھوکھا، اگنی والی بھٹھی نہ کوئے تپایا۔ منزل مارگ راہ دس کے سوکھا،
 سوہنے منموہنے گرکھ لئے ترایا۔ جھکڑا رہے نہ چو داں لوکا، لکواں بھو اگلا دے کھلایا۔ پڑھنا پئے نہ کوئی پوتھا، ورقہ ورقہ نہ کوئے اُٹھایا۔ لہنا پئے کوئی
 نہ کوٹھا، منزل اپنی دے چڑھایا۔ جتھے رہے کوئی نہ روگا، ہنگ برہم نہ کوئے وڈیایا۔ تئاں والا دے کوئی نہ چو نہ، تن وجود نہ کوئے صفایا۔ بیرا گیاں والا

دھارنا پئے نہ جوگا، جگت جو گیشتر نہ کوئے سمجھائیا۔ اکھ جگا کے دینا پئے نہ ہوگا، رسنا ڈھولا گیتا نہ کوئے سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں چرن پریتی دے کے اکو موقع، مُفت اپنے نال رلائیآ۔ مُفت کہے میری کوئی نہ جانے قیمت، قیامگاہ وچ گر اوتار نہ کوئے چُکائیا۔ جن بھگتاں وقت دستاں غنیمت، غمی دے وچوں گمنام باہر کڈھائیا۔ پڑدار ہے نہ تریا تریمت، توام عام بمقام نشان نہ کوئے دکھائیا۔ وچارنی پئے نہ کوئے ذہنیت، زہن جہان نہ کوئے رُشنائیا۔ وڈیائی دے نہ کوئے وچ زینت، زیر زبر زبر نہ کوئے دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد صدمے دے مٹائیا۔ سد کہے سدا میدا رہاں صدمہ، صدی سد یوی سمجھ کوئے نہ پائیا۔ گرکھ تاراں وچوں پدماں، پدم دی ریکھا دے گواہیا۔ پُرکھ اکال دے رکھاں وچ قدماں، قدیم توں دھارا جس دی چلی آئیآ۔ نام ندھان سناواں نغمہ، نبیاں دی سیوا اک سمجھائیا۔ نور نورانہ دیواں چشماں، چشمے دید شمع گل گلے گلشن اک مہکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ مہر نظر کہے میں سدا بے نظیر، جگت نیز نظر کسے نہ آئیآ۔ میں دیکھاں شاہ فقیر، اعلیٰ ادنیٰ کھوج کھوجائیا۔ میں پھر دے دیکھے فقیر، فقرے ڈھولے رہے گائیا۔ پر بھو دی دیکھی تدبیر، تعلیم وچ سکے نہ کوئے سمجھائیا۔ شرع دی دیکھی زنجیر، شریعت نال لڑائیا۔ دُنی دی دیکھی تقدیر، تکبر وچ لوکائیا۔ دُھ دی دیکھی تاثیر، طبع رہی بدلایا۔ جھگڑا پیا امیر غریب، امر اپد نہ کوئے سمجھائیا۔ ساچی دے نہ کوئے ترتیب، دین مذہب پلّو نہ کوئے جھڈائیا۔ کھیل دیکھیا عجیب، عجب نرالا ہر کرائیا۔ جن بھگتاں پوری ہوئی اُمید، آمد وچ خوشامد وچ در پایا بے پرواہیا۔ جس دی شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی کرے تمہید، صفتاں وچ صفتی صفت صلاحیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی دسے اک پریت، پریتم ہو کے پر م پُرکھ اپنا رنگ رنگائیا۔ دُور دُراڈا نیرن نیرا بھیت ہو کے وسیا بھیت، کرے کرائے ٹھانڈا سیت، سیتل دھارا ست سوامی اک وہائیا۔ جن بھگت اندر باہر ہون نہ دیوے پلّیت، فریق فرقہ من نہ کوئے بنائیا۔ ناؤں نرکارا دے کے اک توفیق، حدیث کلمہ سچ پڑھائیا۔ نیڑے آئے نہ کوئے ابلیس، لعنت جامہ نہ کوئے جھہائیا۔ مُرشد مُرید بنا کے عزیز، مُجبت وچ اپنی گود اٹھائیا۔ ساچے گھر دی دس تمیز، طبع کوڑی دے گوائیا۔ جھگڑا رہے نہ اوچ نیچ، اکو رنگ دے چڑھائیا۔ جن بھگت جگ جیون داتا مل کے جگت جاون جیت، ہار ہردے وچوں باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، بخشہار پریم پیار دی اک بخشیش، بخشش وچوں بخشش رحمت وچوں رحم قائم مقام مقیم مکمل اپنی دیا کمائیا۔

* ۲۳ وساکھ شہنشاہی سمت ۲ اودھم سنگھ دے گرہ جلالاباد ضلع امرتسر *

بھگت بھگوان آد جگادی بندھن، بندگی دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ آتم پرما تم دیوے ساچا انندن، انند انند وچوں پرگٹائیا۔ دھوڑی ٹکا مستک لائے چندن، نرگن چاندنی چند جوتی جوت جوت رُشائیا۔ صاحب سوامی انترجامی ہو کے لائے انگن، انگیکار خود مختیار اک اھوائیا۔ لہنا دینا مول چکائے لوک مات ورجھنڈن، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء لیکھا رہے نہ رائیا۔ ست ستوادی برہم برہمادی شبدی دھار آئے منگن، پریم پریتی ساچی نیتی اپنی جھولی پائیا۔ سچ دوار اینکار نرگن نرویر آئے لنگھن، جگت دوارکا لیکھا رہے نہ رائیا۔ نرگن نرگن ناتا آئے گنڈھن، سرگن میلا میلے سچ سُبھائیا۔ چرن دھوڑی امرتسر نہائے ساچی گنگن، اندر باہر گپت ظاہر دُرمت میل رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی سرنائیا۔ بھگت بھگوان آد جگادی میلا دُھر دا، دُھر مستک لیکھا آپ بنائیا۔ جگ چوکڑی میلا ملدا رہے سچے سنگر دا، ست سوامی شبد انامی اکو بے پرواہیا۔ انتر انتر نرتر ساچا فرنا رہے پُھر دا، من واسنا جھگڑا دے چکائیا۔ تال بنیا رہے سُر ت سوانی شبدی سُر دا، سوت جاگت اکو رنگ دکھائیا۔ لہنا دینا آد جگاد جگ چوکڑی مُکاوندار ہے انند پُر دا، پورن برہم پاربرہم پر بھ آپ جنائیا۔ جھگڑا چکاوندار ہے کلجگ کوڑی کریا اندھ گھور دا، ست ستوادی اپنا نور کر رُشائیا۔ لیکھا رہن نہ دیوے پنج چور دا، ٹھگوری من نہ کوئے دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں کارج کرے لوڑ دا، لوڑیندا سا جن دیا کمائیا۔ جن بھگتاں میلا آد انت، انتشکر لیکھا رہے نہ رائیا۔ میلا ملدا رہے گرکھ ساچے سنت، ست ستوادی اپنا جوڑ جڑائیا۔ جوڑ جڑدا رہے دُھر دے کنت، نرگن سرگن سوبھا پائیا۔ توں میرا میں تیرا چلدا رہے اکو منت، منتو سارے حل کرائیا۔ رُت موئی رہے سدا بسنت، پُھل پُھلوڑی پت ڈالی آپ مہکائیا۔ بھگت بھگوان جوڑا جڑدا رہے وچوں چو

جنت، جیون جگت اپنے ہتھ رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی ویکھ وکھایا۔ بھگت بھگوان اِکو گرہ ہندار ہے واس، نواس استھان ملے وڈیایا۔ اِکو مندر ہندار ہے پرکاش، پرکاشوان نور خدایا۔ بن منزل بنیا رہے ساتھ، سگلا سنگ آپ جنایا۔ پورب جنم پوری کردار ہے آس، آسا منسا اپنے رنگ رنگایا۔ نرگن ہو کے وسدار ہے پاس، پشت پناہ اپنا ہتھ رکھایا۔ پریم پریتی اندر دیندار ہے شاباس، شہنشاہ ہو کے اپنی خوشی وکھایا۔ جھگڑا مُکاوندار ہے پر تھی آکاش، اکل کل دھاری اپنی کھیل وکھایا۔ لیکھے لاوندار ہے پون سواس، ساہ ساہ اپنا نام چپایا۔ تُوں میرا میں تیرا اِکو دس کے چاپ، ضامن ہو کے لئے جھجھدایا۔ کوٹ جنم دے میٹ دیوے پاپ، مہروان ہو کے اپنا درس کرایا۔ تن ماٹی خاکی کرے پاک، پتت پُنتیت دے بنایا۔ جگ چوکڑی پورا کرے واک، بھوکھت لیکھا اپنے ہتھ رکھایا۔ گرگھ گرگر بنا ساک، سجن ہو کے میل ملایا۔ آتم پر ماتم ویکھ اپنی ذات، پڑدا اولہا دے چکایا۔ بھگت بھگوان اِکو مندر اندر دُھر دا واس، دُوجا گرہ نہ کوئے وکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوؤں بھگوان، لہنا دینا رکھے اپنے ہاتھ، دُوسر ہتھ نہ کسے پھڑایا۔

* پہلی جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھووال *

بجلی کہے آد جگاد برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر کھیل تماشا، جل وچ تھل وچ جل وچ پل وچ کھیل کوئے نہ پانیا۔ سنت بھگونت آد انت جگا جگنت ساکھیات پرہو ویکھے آپ تماشا، تماشین دین دنی جگت لوکائی نال ملایا۔ میں تُوں تُوں میں ہنگ برہم پاربرہم آتم پر ماتم نرگن نرگن سرگن سرگن ذات اذاتی کھیل بہجھانتا، دوس راتا اپنی کار کمایا۔ صوفی سنت فقیر شاہ حقیر بے نظیر لاشریک سچ توفیق اگئی کرن اگم باتا، اجپا چاپ بن پن پاپ، بن رسنا جہوا بتی دند واک واکا، خاکہ نال اتفاقا دُھر دا داتا ویکھ وکھایا۔ سبج سبھاؤ بے پروا ہو سچ نیاؤں شبدی دھار سچ جیکار ایکنکار نر اکار کر پساہ بن رسنا جہوا بتی دند سورا سرنگ مارے اگئی ہاکا، حاکم دُھر دا لیکھا کوئی نہ جانے تال سُر دا سارنگا، ست مردنگا انحد نادی برہم برہمادی ساچی دھار جنایا۔ پتا سے نالوں

بھگت بھگوان دا میل چنگا، جتھے اٹھسٹھ تیرتھ نہ کوئی جنما سُستی گوداوری گنگا، تند تن تنبور رباب وجائے مردنگا، کھیلے کھیل نرگن سرگن میل چڑھے رنگ
 تن وجود خاکی بندہ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب سوامی انترجامی گھٹ گھٹ واسی پُرکھ ابناشی لکھ چوڑاسی جیو جنت
 سادھ سنت سنت سہیلا اک اکیلا گرہ بھیتہ گرہ گرہ ویکھ دکھانیا۔ بجلی کہے میں کھردا ویکھیا اوہ پتاسا، جس دا وجود نظر کسے نہ آئی۔ جس نوں دین دنی دوویں
 کرے ہاسا، ہستی وچ ہستی بے پرواہیا۔ جہدا اکو نال اکو ناتا، دُجے وچ دُجا ہو نہ کدے سہانیا۔ اکو مالک اکو پالک اکو ہووے ساکا، سجن سین بن نیر لوچن
 نین بن اکھاں اک اکھوانیا۔ اکو نور ظہور اکو ہووے جاتا، آد جگاد دُھر دا دیوے ساٹھا، سگلا سنگ بنانیا۔ بن کرم کانڈ وچ برہمانڈ نرکار کرے کھیل تماشہ،
 طع ترنگ سورا سرنگ نہ کوئے اٹھانیا۔ بھگت سہیلا اک اکیلا کھیل جانے گرو گر چیلہ سجن سہیلا پورن پاربرہم پت پر میثور کرنہارا انتر انتر پوری آسا، نر اشا
 وچ کرکے واسا، نرگن نور جوت نرگن پرکاشا، ابناشا اپنا رنگ چڑھانیا۔ کوٹ جنم دے پچھوں پر م پُرکھ دے نال سُبھاوک ملن دا ہندا واقعہ، واقف کار بنا
 علم دے پاون سار، بنا منزل دے چڑھن دوار، بنا لبھن توں ویکھن یار، بنا سُنن توں سُنن جیکار، بے جیکارا ہر ہر پیارا ہر مندر محبوب اُچ عروج، عرشے
 اعظم اکو دُھن دھنوادى ہو آپ جنانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوار سچ گھر یار، بن تیل باقی دیوے کر اُجیار،
 جوتی جوت جوت رُشانیا۔ بجلی کہے میں پتاسے نوں ویکھنا کھردا، بن اکھاں دھیان لگانیا۔ لہنا دینا جاننا اوس سنگر دا، جو سُنٹیاں رہیا اٹھانیا۔ جو بنا بھجن بندگی
 پر ماتم ہو کے آتم جڑدا، جوڑی دُھر دی سدا بنانیا۔ جو ایٹھے اوٹھے دو جہان جگت پیار وچ کدے نہ مُڑدا، مایا ممتا موہ نہ کوئے پھسانیا۔ کرے کھیل اگئی اگم
 ہور ہور دا، چند چکور نہ کوئے وڈیانیا۔ لیکھا لہنا دینا جانے اپنی لوڑ دا، گرگھ گر گر گود اٹھانیا۔ جھگڑا چکائے من واسنا چور دا، نو دوار نہ کوئے ہلکانیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھانیا۔ بجلی کہے میں ویکھاں پتاسا بھردا، سنکا سنکا روپ بدلانیا۔ لہنا دینا جاناں ٹھگ چور دا، لکھ چوڑاسی
 کھوج کھوجانیا۔ شاہ سوارا ویکھاں اگئی گھوڑ دا، جو دو جہاناں بھجے واہو داہیا۔ جن بھگتاں لیکھا کرے اپنے بھاگ متھور دا، متھیا دسے اور لوکانیا۔ سچ دوارا
 جتھے جھگڑا نہیں کسے شور دا، سُن سادھ نہ کوئے لگانیا۔ اندھ رہے نہ کوئی اندھ گھور دا، جگت بجلی نہ کوئے ڈمگانیا۔ اکو پرکاش پُرکھ ابناش کرے مور تور دا،

تُریا پد توں تُرت اگلا پینڈا دئے وکھایا۔ جن بھگتاں بنا کارج کسے نہ سؤر دا، سوت جاگت ویکھی جگت لوکایا۔ جگت واسنا لہنا دینا نہیں بھل تے بھور دا،
 گرگھ آسا سچ واسنا جگت کول قلم بند نہ کوئے کرایا۔ ایہہ ناتا نہیں گڈی تند ڈور دا، پیچا لاناہ کوئے تڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر
 نظر اک اٹھایا۔ بجلی کہے میں پتاسا روپ ویکھنا دین دنی، دو جہاناں نظر اٹھایا۔ کوٹن کوٹ گھر گئے رکھی مُنی، مُنیشتر اپنا آپ مٹایا۔ ودیا والے ودوان
 گئے بہہ گئی، شاستر سمرت وید پُران کر پڑھایا۔ بن ہر بھگتاں پر بھ نے پکار نہ کسے دی سنی، اُسنت کری لوکایا۔ ساچے سنتاں اندر اپنی رکھ کے شبد دُھنی،
 دُھن آتمک راگ دئے درڑایا۔ دسم دوا ری بئی جیہی کئی، کُلی چوں باہر کڈھ کے اپنے کُنہہ وچ ٹکایا۔ یاد رکھی جلاہے دی تانی بُنی، جس دا لیکھا رہیا
 مُکایا۔ گرگھ ہر جن آسا رہے کدے نہ آونی، آونتا وچ نہ کدے جنایا۔ وست نام بھنڈارا دیوے دوئی، دُنیا توں باہر لیکھا دئے کرایا۔ جنہاں دی پتی
 درگاہ پکار گئی سنی، پتاسے وانگ گھر کے اپنا آپ نہ کدے مٹایا۔ اگے تاؤنی پئے نہ دھوئی، اگنی ت نہ کوئے تپایا۔ نہاؤنا پئے نہ کسے کھوئی، جلدھارا نہ
 کوئے وہایا۔ دیوے وچ وئی پاؤنی پئے نہ نالوں پوئی، گوہڑے ہتھ نہ کوئے لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ بجلی کہے
 میں پتاسے دی ویکھی حالت، جگ چوکڑی دھیان لگایا۔ سچ دوارے دی تگاں عدالت، پر بھ چرن دھیان رکھایا۔ لکھ چوراسی دی ویکھاں بغاوت، منو آگھر
 گھر کرے لڑایا۔ پروردگار دی ویکھاں سخاوت، جو صوفیاں خیر جھولی دیوے پایا۔ جنم مرن دی رہن نہ دیوے علامت، جھگڑا اور نہ کوئے لوکایا۔ جن
 بھگتاں سدا رکھے صحیح سلامت، صلح گل اپنے وچ سمایا۔ آوندیاں جانیاں ایہتے اوتھے دو جہاناں کرے نہ کوئے ممانت، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکایا۔ لوک
 مات آکے دیاکما کے اپنے شبد دی دے کے جائے ضمانت، اگلا تھم تھم وچوں سٹایا۔ سچ پریم دی بخش کے جائے نیامت، امرت پھل اکو دئے کھوایا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا تھم اک ورتایا۔ بجلی کہے میں پتاسے نال کراں کُچھ گل، انتر انتر جنایا۔ سچ دس کی پُرکھ اپناشی کردا ول
 چھل، لکھ چوراسی بھوری وچ بھوایا۔ کی کھیل ہونا اچ کل، کلیاں توں باہر دینا درڑایا۔ کی کرنی دا دیوے پھل، ہر کرتا بے پرواہیا۔ توں سدا کھردا
 رہوں وچ جل، دھارا وچ اپنا آپ بدلایا۔ مسلے وچوں مسلہ کر دے حل، احوال اگلا دے درڑایا۔ پتاسا کہے سُن میری گل، سبھے دیاں جنایا۔ دین دیا لا

صاحب سوامی جنہاں ہو یا ول، ولولے اندروں دے کڈھایا۔ نت نوت جگ چوکڑی جن بھگتاں کارن لوک مات آئے چل، چلتر اپنا نہ کسے سمجھایا۔
 وینہدی دھار دو جہان سمند ساگر سارے دیوے ٹھل، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ کی ہو یا بے لیکھاگک جائے کایا ماٹی تن وجود کھل، فلق خدا رہن نہ پایا۔
 بھگتاں دی آتم پر ماتم وچ جائے رل، جل وچ مل کے اپنا آپ مٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ پتاسا کہے سنا بجلی
 بھین، تینوں دیاں جنایا۔ کی توں مینوں آئی کچھ کہن، اپنا خیال درڑایا۔ ذرا کھول کے دیکھ نین، میں بھگتاں دیاں درسایا۔ جس نوں سب نے مٹیاں اپنا
 ساک سجن سین، سمر تھ پڑکھ بے پرواہیا۔ جو جگ چوکڑی دیوے دین، دین گر اوتار پیغمبر جھولی آپ بھرایا۔ اوہ کلجگ انت سری بھگونت جن بھگتاں
 نال مل کے اپنی سہاؤن آیارین، بھنڑی اپنے رنگ رنگایا۔ سو گرکھ سنت سہیلے میرے وانگ گھر کے پانی وچ کدے نہ وہن، وہندی دھار کدے نہ جایا۔
 جو بن رسنا جھوٹی دند اجپا جاپ اوس دانام لین، جو بن سدیاں بچھیاں گھر گھر ڈیرہ لایا۔ جس نوں سمجھ نہ سکے شاستر سمرت وید پرن انجیل قرآن کھانی
 بانی بالمیک دی لکھی ہوئی رمان، رمتا رام رمیا کہن کوئے نہ پایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا حکم اک ورتایا۔ بجلی کہے سُن پتاسے
 ویر، وارتا تینوں دیاں جنایا۔ میں جگ جگ دیکھے سنت فقیر، جو فقیرے ڈھولے رہے گایا۔ جنہاں توڑے شرع زنجیر، سولی چڑھ کے خوشی منایا۔ جنہاں
 مٹیاں اکوپیر، پیغمبر گئے تجانیا۔ جنہاں دا انتر ہو یا دلگیر، برہوں رہی گر لایا۔ اوہناں پیار دی دیکھی شمشیر، شمع گئے جگایا۔ بدل دی دیکھی تقدیر، تدبیر
 بے پرواہیا۔ نکلیا بے نظیر، جو مہر نظر نال پار کرایا۔ جلاہے دا تانا جانے نہیں کبیر، بن کعبیوں جس کعبہ دتا سمجھایا۔ تہاڈی سچکھنڈ وچ سچ تصویر، جنہاں
 دے ہتھوں تسبیح مالا دی سٹایا۔ تہاڈے پچھے تہاڈا مالک بنیا حقیر، حکمت نال حاکم دھر دے دے بنایا۔ ست سچ دی بخش اک جاگیر، جاگرت جوت کرے
 رُشٹایا۔ تہاڈا نہ کوئی آد نہ کوئی اخیر، نہ کوئی انتشکر نہ کوئی ضمیر، نہ کوئی سکھمن ٹیڈھی بنک نہ نو دوارے دلگیر، نہ راؤ رنگ نہ شاہ سلطان نہ پھرنی پئے
 شمشیر، تہاڈا اکو دوارا بنک جتھے وسے بے نظیر، جگ نیز نظر کوئے نہ پایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کما یا۔ سفری جی بجلی
 کدے کٹن نہ دیوے نمبر، مارک حق حق لگایا۔ جنہاں دا ہو گیا سچ سو مبر، ایتھے اوتھے نہ ہوئے جدایا۔ پڑکھ اکال دین دیال سرب کلا بھر تمبر، بھر پور

رہیا سرب ٹھایا۔ بن قلم شاہی دے لیکھا جانے عمل، عالم علما سارے کھوج کھوجایا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ سد بیٹھا رہے نال تحمل، سچ سنگھاسن ڈیرہ لایا۔
 جن بھگتاں توڑ کے آد جگادی بندھن، بندگی اکو دئے سمجھایا۔ سچ پیار دادے اندن، اند اندن وچ کُٹایا۔ جو آوے ٹٹی گنڈھن، ناتا اپنے نال بندھایا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن میلے سچ سبھایا۔ نکلی کہے میں پتا سے نوں دسنا اندر لا بھیت، جس نوں کتھنی کھ نہ سکے رانیا۔ اک
 بچن کہا گرو ار جن جس ویلے سیس تٹی پئی ریت، بن رسنا جہوا آکھ سنا یا۔ پُرکھ اکال دین دیاں تیری ویکھ اگئی کھڈ، میرا انتر خوشی منایا۔ جس کارن
 میٹوں دتا بھج، بنا بھجن بھجے بھجن لیا ملا یا۔ دھن بھاگ توں تٹی توی اُتے مانی میری سچ، سنگی ہو کے سنگ رکھایا۔ کچھ پریم پیار اندر لکھدے لیکھ، جس
 نوں لکھے کوئے نہ شاہیا۔ جس ویلے نرگن ہو کے دھاریں بھیکھ، جوتی جوت ہو کے جوتی جوت روپ وٹایا۔ اے پر بھو اپنیاں بھگتاں نوں لئیں ویکھ، کسے
 گرو اوتار پیغمبر دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ بدل دیویں رکھ، رکھیاں نیاں وچوں باہر کڈھایا۔ دکھاویں اپنا دیس، جتھے نرگن ہو کے سو بھاپایا۔ سناویں اک
 سندیش، توں میرا میں تیرا ڈھولا گایا۔ سدا کول رکھیں ہمیش، وچھوڑے والی رت مٹایا۔ اوہناں پچھے جے تیتوں جانا پئے لوک مات بدیش، پردیسی ہو کے
 اپنے دیسی لینے بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ گرو ار جن کہا میں نیلا نہیں ترنگ، ترنگ جگت نظر نہ آیا۔ توں میرا
 میں تیرا وجود میرا وجود تیرا انگ، انگیکار اک اٹھایا۔ سدا بھگتاں دا منگاں سنگ، گرکھاں نال گڑٹایا۔ ابناشی کرتے کدے نہ ننگی کریں کنڈ،
 جو تیری اوٹ تکایا۔ لکھ چوراسی وچوں تھوڑا حصہ تیری ونڈ، تیری کرپا نال نظری آیا۔ اپنی پیچ کے رکھیں گنڈھ، سبھے سکے نہ کوئے کھلایا۔ پریم پیار
 پریتی مُجبت دا چاڑھنا رنگ، حقیقت وچوں حقیقت دینی سمجھایا۔ نور ظہور دا بخشنا اند، فضول جنم نہ کوئے گوانیا۔ بن بھگتاں تیرا سچ چڑھے کوئی نہ چند،
 جو اٹھے پہر کرے رُشانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ پُرکھ اکال کہا میں دیاں سندیش، دھر شبدی تھم جنا یا۔ لکھ
 چوراسی کھیل کھلاونا میرا پیشہ، گر اوتار پیغمبر حکمے وچ بھوایا۔ کوٹاں وچوں گرکھاں سنتاں کھولاں اپنا بھیتا، انتر نر نتر پڑدا اک اٹھایا۔ ساچے بھگتاں پورا
 کراں لیکھا، جنہاں دی لکھت میرا بھوکھت دئے بنایا۔ جنہاں داسدا سدا سدا مارگ ایکا، دین مذہب ذات پات ورن گوت ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ ترے گن

مایا پنج تت پنج وکار نہ لائے سیکا، گنی اگ نہ کوئے جلائی۔ سبجگ تریتا دوپر کجگ تہناں دارکھاں سدا سدا سد چیتا، چیتن ہو کے پتر دیاں بنائی۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائی۔ پُرکھ اکال کہے جگت مثال ودیا وچ پرچار، پرچہ ہر سمجھ کوئے نہ پائی۔ بن بھگتاں کرے نہ کوئے
 دیدار، سنمکھ ہو کے خوشی نہ کوئے منائی۔ اکھراں والا جگت وویار، ودیاناں ودیا کرے لڑائی۔ سنت سہیلا کرے نہ کوئے اعتبار، بن ملیاں سانت کوئے نہ
 آئی۔ کھ جو راسی رڑھدی جائے وچ سنسار، بھوساگر پار نہ کوئے کرائی۔ گرگھ راہ تگن دھر دے یار، جو یارانہ شاہ سلطانا اکو اک رکھائی۔ بنا گلشن دے
 دے اوہ بہار، جتھے اڈن والی بلبل نہ کوئے چچھائی۔ جتھے خزاں دی آوے کدے نہ وار، پتھڑ روپ نہ کوئے بدلای۔ اکو رنگ رہے پتی گلزار، کلی کلی
 آپ مہکائی۔ خود خدا بنیا رہے خدمتگار، خادم ہو کے سیو کمائی۔ صوفی سنت بنا کے وفادار، مہر نظر اک لگائی۔ سچ بھروسہ دے اعتبار، بے اعتباری دے
 چکائی۔ جن بھگتو تہانوں گھرن نہیں دینا وچ سنسار، پتاسے والا پتہ اپنے نال لگائی۔ تہاڈا اوہ سچا گھربار، جتھے چھپر چھن نہ کوئے پُھھائی۔ بن تیل باقی ہوئے
 اُجیار، سورج چند نہ کوئے رُشنائی۔ بن زمیں اسماناں ہوئے بہار، بن بارش رُت دے مہکائی۔ سچ سچ اندر وڈ کے مندر چڑھ کے سُرَت سوانی شبدی پھڑ
 کے، پریم پریتی اندر کرے خبردار، بے خبراں خبر سنائی۔ بن ہتھاں باہواں پھڑ کے بیڑا کر کے جائے پار، پار برہم پر بھ اپنی دیا کمائی۔ جتھے راگاں دا
 نہیں شمار، شمع دیپ نہ کوئے رُشنائی۔ لے جائے اوس دربار، جس دربار دامالک بے پرواہی۔ درگاہ ساچی دا حقیقت والا یار، حکم اک منائی۔ جس داپیار
 مُجبت وچوں ہووے نمودار، نماعندے پیر پیغمبر گئے سنائی۔ جلوہ گر جلوہ دکھائے بے مثال، جس دی مُسل نہ کسے بنائی۔ جن بھگتو تہاڈا وڈا کرے اقبال،
 اقبال تہاتھوں لے کے بیان قلم بند رکھائی۔ جس نوں گانہ سکے کوئی زبان، سو تہاڈے دھیان وچ لگائی۔ جس نوں ودیا نہ جانے گیان، برہم گیان رمز وچ
 سمائی۔ ساچے سنت اوس حکم نوں کرن پروان، جو بنا پروانیاں دے دے پُچائی۔ بنا سفر دے سفر اندر رہے آن، کایا کفنی بھاگ لگائی۔ بنا جگہ توں جگہ
 لئے پہچان، جتھے نہ زمیں تے نہ اسمان، نہ پین تے نہ کھان، نہ حیوان تے نہ انسان، نہ دُنی نہ جہان، نہ ودیا نہ کوئی گیان، نہ سیتا نہ کوئی رام، نہ کوئی
 رادھانہ کوئی کاہن، نہ کوئی گر اوتار پیغمبر دیوے بیان، جتھے اکو نور جوت نشان، دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ بنا بجلی توں چانن دیوے اوہ چانان، جتھے جلوہ نور

مہان، زرِ گنِ رُوپِ سِری بھگوان، جو سب نوں دیوے دان، گھرِ سوامی ملے آن، لکھ چوڑاسی چکے کان، آون جاون دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ بنا چپاتیاں توں دیوے پکوان، بنا پروسیاں توں دیوے دھیان، بنا منزل توں دیوے نشان، ساکھیاں اتر آوے جس نوں منڈے گئے رام، رمنا رمتا سب دے اندر رستے دئے بنائیا۔ نہ تحصیل نہ کوئی ڈسٹک، کر کرپا جس نوں مارے اپنی ہٹ، بن کرپا دے دئے چٹ، ہر سنگت دے کر دئے فٹ، بھوویں اُس نوں وٹ کہو بھوویں اٹ، تھری آئی دی سمجھ کسے نہ آئی۔ بھوویں سب دامانس جنم لئے نچھ، بن اکھاں توں نظری آوے وچ، بن کرپا توں سرشٹی سمجھے ٹچ، دیال ہو کے جن بھگتاں لیکھا دئے لکھ، جس نوں دو جہان نہ کوئے مٹائیا۔ نہ کوئی بیکانیر نہ کوئی گنگا نگر، بالو ریت نہ کوئے دکھائیا۔ جنہاں دے اندر وڑ کے پریم پیار دا پاوے سگن، سگل سرشٹی توں باہر کڈھائیا۔ آتم پر ماتم کر کے لگن، پچھلیاں توں لئے جھڈائیا۔ بنا بجلی توں اندر دیک جگن، ایس بجلی دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ ایس بجلی والے بھاکھڑے داراہ تگن، گرگھ بے پرواہ وچ سمجھائیا۔ جو تھوڑے جسے ہو جان تگن، شکوے اندروں دئے کڈھائیا۔ جس دے ہتھ دسم دواہی دا نکا جھا ڈھکن، سبھے دئے اٹھائیا۔ بنا پتاسیاں توں امرت بہہ کے چھکن، امرت رس نچھر دھار دئے جھرائیا۔ بنا بولیاں توں نادا اگئی وچن، جنہاں دی سدا وجدی رہے ودھائیا۔ جے چند چکور نوں جاندا نہیں سدن، سِری بھگوان بھگتاں دے اندر وڑ کے دئے اٹھائیا۔ جگ جگ تیج آوے رکھن، ایہہ او سے دی بے پرواہیا۔ بھانڈے رہن نہ دیوے کایا مائی سکھن، سبھے دئے بھرائیا۔ جو سنگر پورے دے آگئے پتن، بیڑا اگلے کنارے توں آگے دئے لنگھائیا۔ جتھے اوہ صاحب سہیلے وسن، جنہاں دے شاستر سمرت وید پُران راگاں ناداں وچ ڈھولے رہے گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد مہر نظر ٹکائیا۔ پتاسا کہے میں مسمکھاں سدا کھوردا، جنہاں پریم نظر نہ آئی۔ جنہاں دانا تا پنج چور دا، پنجاں وچ مل کے خوشی منائیا۔ اوہناں شوہہ دریائے روڑھدا، چوڑاسی پار نہ کوئے کرائیا۔ آگے ہو کوئے نہ ہوڑدا، سچ سندیشہ نہ کوئے درڑائیا۔ رائے دھرم آگے توردا، جو تڑت دئے سزائیا۔ کھیل ویکھاں پیندے شور دا، ہاہاکار وچ خوشی منائیا۔ کلجگ لہنا جاناں اندھ گھور دا، چار گنت ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل رہیا ورتائیا۔ پتاسا کہے میں دساں سچ سلوکا، ڈھر فرمانا اک درڑائیا۔ اچی کوک جاناں ہوکا، تھم مٹو بے پرواہیا۔ جس دے وچ نہیں کوئی دھوکھا،

کوڑی کریا نہ کوئے جنایا۔ مانس جنم ملیا موع، مکمل ملو شہنشاہیا۔ جس دامارگ سب توں سوکھا، اوکھی منزل دے مکایا۔ پڑھنا پئے کوئی نہ پوتھا، پُستک
 بغل نہ کوئے کُکایا۔ بھکاری بن کے پھڑنا پئے نہ سوٹا، سواناں پرے ہٹایا۔ بھیکھیاں وچ بنھنا نہ پئے لنگوٹا، تن خاک نہ کوئے رمایا۔ ککھان دا بناؤنا پئے
 نہ کوٹھا، اگنی اگ نہ کوئے جلائی۔ گرہستیاں گھروں منگنا پئے نہ توسا، بغلی بانہ نہ کوئے کُکایا۔ گوبر نال دینا پئے نہ کوئی چوڑکا، سیس حدیث نہ کوئے
 نوائیا۔ جنہاں نوں پر بھ ملن دا شوقا، سدھے ملو بے پرواہیا۔ جسوں ملیاں کوئی جاوے نہ اونتا، آونت گیاں دے گھر جنم کوئے نہ پانیا۔ مالک مل جائے
 خالق اکو کھوونتا، جس نوں خصم کہہ کے سارے گئے گایا۔ اوس دی گود وچ لاؤ ڈھوؤکا، جتھے سٹیاں نہ کوئے اٹھایا۔ ساچی منزل چڑھو جتھے کوئے نہ پہنچا،
 سچ دوارا اکو نظری آئی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرپال ہو کے کرپن لئے ترایا۔ پتاسا کہے جن بھگتو تھانوں کوئی رہے نہ سوگ، چنتا
 اندروں دینی کڈھایا۔ تھاڈا جنم جنم دا کٹیا گیا روگ، جگت روگیاں وچوں باہر کڈھایا۔ اوس دے نال ہو یا سنجوگ، جو پر ماتم آتم اپنی کھیل کھلایا۔ ایہھے
 اوتھے سدا مانو موع، مجلس اکو نظری آئی۔ تھاڈا پورا ہو یا جوگ، جگتی پر بھ نے دتی سمجھایا۔ تھاڈے بدلے آپ تھانوں لیا کھوج، گر سکھاں لبھن دی لوڑ
 رہی نہ رانیا۔ جگت وچھوڑا گوائے وجوگ، وچلا لیکھا دے مٹایا۔ پریم پیار دا پریم نال کرو بھوگ، بھگوان ہو کے بھگتاں وچ سمایا۔ کلجگ انتم پر بھ نوں
 دیو و روعب، اپنا بل دیو دکھایا۔ نالے کہو، ہے پر بھو، بے اسیں نہ آوندے تیرے نام دا پے جاندا بھوگ، کلجگ جیو بھوگی و شیاں وچ تیرا نام مٹایا۔ سچ
 پچھیں بے تیتوں سدھے یاد کریئے سارے کردے و رودھ، کیوں تیری صفت نوں پڑھ کے مورکھ جھٹ لنگھایا۔ چنگا کیتا گرکھاں نال منمکھاں دی لڑن
 واسطے بھیجی فوج، بنا سیمہ حد توں اگے پچھے کرن لڑایا۔ تھوڑا جہا و دیا دا دے کے بودھ، بُدھی سب دی دتی بدلایا۔ مایا رانی نے بنا کے سارے نر تیتھوں
 بھلے بھوج، اڈپاں مار کے سرت دتی بھلایا۔ کسے نوں ہتھ آوے نہ کمتی موکھ، مُفت وچ ٹلیاں رہے کھڑکایا۔ امرت رس دی ملے نہ انتر چوگ، چُغلی نندیا
 کر کے جھٹ رہے لنگھایا۔ سری بھگوان تیرے اُتے رکھے کوئی نہ اوٹ، گر اوتار پیغمبر من کے اوہناں دا حکم رہے اٹھایا۔ اندروں کڈھے کوئی نہ کھوٹ،
 کھوٹے ہو کے کھٹیا سچ ہنڈھایا۔ بن بھگتاں توں لگے کسے نہ چوٹ، جو چُکلی اندر چوری چوری تیرا درشن اندروں پانیا۔ جتھے بُدھی دی نہیں سوچ، و دیا نہ

کوئے پڑھائیا۔ ہر کھ نہیں کوئی سوگ، چنتا غم نہ کوئے دکھائیا۔ سنجوگ نہیں وجوگ، ناتا دُھر نہ کوئے جڑائیا۔ بن تیرے ملے نہ ساچی موچ، موجودہ ہو
 کے درس نہ کوئے دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پندھ سب دادے چُکائیا۔ پتاسا کہے جن بھگتو میں ویکھاں تہاڈا پتن پنت پُنیت دیا
 کمائیا۔ جس دا اکو دُھر دا بچن، بچیاں وانگ رہیا منائیا۔ نرگن ہو کے لچیا آیا رکھن، سرگن دیوے مان وڈیائیا۔ کایا گڑھ سہائے کچن، ماٹی خاک وجے
 ودھائیا۔ نرکار ہو کے ساچے مندر آیا وسن، گھٹ بھیتر ڈیرہ لائیا۔ دُھر دا دِپیک ہو کے آیا جگن، جاگرت جوت کرے رُشائیا۔ سچ پریتی اندر رکھے مگن،
 مارگ اکو رہیا دکھائیا۔ اگنی پوہ نہ سکے ترے گن اگن، امرت میگھ رہیا برسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہستی وچوں ہستی آپ بدلایا۔ بجلی
 کہے میں سنتاں کولوں کدے نہ جاواں مگر، پاسا دے نہ پلو جھڈائیا۔ جو صاحب دا کردے شکر، شکرے وچ اوہناں سپس نوایا۔ جنہاں دی خاطر نرگن
 دھاروں آیا اتر، اتر پورب کچھم دکھن ویکھ دکھائیا۔ بنا مات پتا بنا کے اپنے پتر، پتا پوت گود سہائیا۔ سوامی ہو کے آیا کچھن، پورب جہاں لیکھا رہیا مکائیا۔
 شبدی دھار ہو کے آیا بگن، بگل وچوں بگل دے گھلایا۔ سنت سہیلے جنم کرم دے کر کے میلے آگے دیوے نہ رُسن، رُسیاں نال رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ بجلی کہے میری جگت کڑاوی چک، سہارا پچھلا نظر نہ آئیا۔ میری سمجھ نہ آوے سمجھ، بے سمجھ دیاں ڈھائیا۔
 جنہاں نوں مُرشد والی وچ گئی رمز، اوہ رمضان دا لیکھا گئے مکائیا۔ اوہ چھڈ کے پڑھائی یے الف، عارفاں والی مت مٹائیا۔ اِکے دی ہو گئے طرف، جس
 دی سمت نہ کوئے بدلایا۔ جس دا لکھیا نہ جاوے کدے حرف، حرُفاں وچ جمع نہ کوئے کرائیا۔ کروٹ دے کے دین دُنیا کر دیوے بے ترف، پاسا لے
 اُلٹائیا۔ مہروان ہو کے صوفی سنتاں میٹے حرص، ہوس اندروں دے چُکائیا۔ کون جانے کی رمز ماری شمس، پُٹھی کھل لہائیا۔ وِدیا والے احمق، جھگڑا کرے
 لوکائیا۔ مَلّا کی جانے سر اُتے کلا تیر تہمت، تہمت سبناں رہیا لگائیا۔ پتاسا کہے اوہناں نوں میرے وانگ کدے نہ آوے زحمت، پنا گھریاں توں خود اوسے
 وِچ سمائیا۔ جنہاں اُتے ہو گئی رحمت، رحم وِچ لے اٹھائیا۔ سفر کرن دی سب دی لیکھے لا دے محنت، در آیاں دے وڈیائیا۔ اندر وڑ کے مندر چٹھ کے
 بن اکھ توں لا دے سینت، پنا اشاریوں اشارہ دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جو بن ہتھیاراں لکھ چوراہی بنیا رہے مکینک، بن بجلی

بن الیکٹرک اپنا سچ کر سلیکٹ، ڈائریکٹ سیدھا دئے ملائیا۔ جس دے کول بنا کھمبیاں توں وڈا پروجیکٹ، کدی بند نہ ہووے وچ بریکٹ، کوئی وِ دیا والا کر نہ سکے سلیکٹ، سیلاں نال بند نہ کوئے کرائیا۔ جس دامال بند ہو کے آوے نہ وچ کسے پیکٹ، راہ وچ روکے نہ کوئی سنتری کھڑا اُتے ٹریفک، پڑدا باہروں نہ کوئے چُکائیا۔ جس نوں جانے کوئی نہ ایسٹ ویسٹ، جس دی کوالٹی سب توں بیسٹ، جس دے مالک نوں انکم ٹیکس وچ کرے نہ کوئی اریسٹ، انکوائری کرن کوئے نہ آئیا۔ جے اوہ کرپا کرے بھادیں مارک دیوے انپڑھیاں نوں کلاس فسٹ، دیا نال بنائے اپنے گیسٹ، اپنی مُجبت دارکھ دیوے ٹیسٹ، پرچہ جگت نہ کوئے دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب توں دکھری رکھے لسٹ، جنہاں دا اکو اک ایشٹ، جس نوں منڈے گئے راما نال گرو وِشٹ، جس نے گر اوتار پیغمبر دی حکمے اندر رکھی فہرست، مُکتی توں پرے جگتی توں دُور لہنے وچ نہ رکھے دوزخ بہشت، تن وجود والا تٹاں والا کدے کرے نہ عشق، جے بخت پئے تے بھگتاں کولوں کدے جائے نہ خسک، دھر دُ پرہلا دین گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بن بجلی توں جن بھگتاں اندر پریم پیار دی مار کے لشک، لشکر اندروں چوراں والا دئے کڈھائیا۔ پتاسا کہے میں فرق رکھاں نہ رتی، کھیل دساں بے پرواہیا۔ جو کچھ ویکھاں اکھیں، سو سچ دیاں درڑائیا۔ جنہاں نوں مل گیا کملاپتی، پت پر میثور بے پرواہیا۔ اوہ گرکھ سوانی بن گئی دُھر دی سکھی، ناتا سکیاں نالوں تڑائیا۔ اوہنوں لوڑ نہ رہی کسے موم بٹی، گھر گھر وچ گھر دا مالک کرے رُشائیا۔ جھلنی پئے نہ ہتھاں نال پکھی، پون انجا سیو کمائیا۔ پڑھنی پئے کوئی نہ پٹی، حرفاں والی نہ کوئے لکھائیا۔ لہبھنی پئے کوئی نہ ہٹی، جگت و نجارا راہ نہ کوئے تکائیا۔ اکو مالک پرتپالک ساچا صاحب مل جائے جس دی آد جُگاد جُگ چوکڑی نام کہانی سدا سچی، ست ست دئے درڑائیا۔ جس دی نگری جوت اُجگری اکو دوار وِسی، واسطہ اکو نال رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا دئے جنائیا۔ بجلی کہے میں بھگتو کدے نہ بُجھدی، جنہاں نے دُھر درگا ہوں میرا ناتا لیا جڑائیا۔ میں کھیل اندر لی بُجھدی، بُجھیاں لواں اُٹھائیا۔ ایہہ کھیل نہیں کوئی لگ دی، پڑدیاں وچوں پڑدے دیاں چُکائیا۔ میٹوں یاد کہانی آئی گجری دی گکھ دی، جس دی کھت نہ کوئے سنائیا۔ اوہ انت آخری گھڑی ویکھی سکھ دی، جس ویلے گو بند ملی وڈیائیا۔ دھار جانی پتا پت دی، اندر باہر اکو رنگ سمائیا۔ جس نوں جُھکیاں توں پنا جُھکدی، جُھکی نوں جُھکیاں لئے جگائیا۔ ایہہ

میں کتھا دسی نہیں کسے اُلٹے رُکھ دی، نہ تیاں والے منکھ دی، ابناشی سٹ ملی مان وڈیاں۔ کون کھیل جانے اوس رُت دی، رُتیاں وچوں رُت نہ کوئے بدلایا۔ میٹوں گھر گھر آسا آسا وچوں آس کدے نہ مکدی، چوڑاسی وچ چوڑستہ اپنا لیا بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنے رنگ سماں۔ بجلی کہے میں دھوکھے والی کراں کدے نہ بات، باطن دیاں سمجھایا۔ سہنجی ہوئی رات، رین ملی وڈیاں۔ بھگتاں بنیا ساتھ، گرگھ ڈھولے گایا۔ میٹوں آیا وشواس، وشو اکو روپ درسایا۔ اوس دے پینچی پاس، جو پاسا سب دادے اٹلایا۔ جتھے سدا نرگن نور جوت پرکاش، اکو روپ رہیا درسایا۔ جن بھگتاں پوری کرے آس، نراسا رہن کوئے نہ پایا۔ دُرمت میل دیوے کاٹ، کٹاکھش اکو نام لگایا۔ سب دی لیکھے لاوے دُور نیڑے دی واٹ، وٹ اندر رہے نہ رانیا۔ جن بھگتاں دیوے اوہ اگئی دات، جو داتا ہو کے آپ ورتایا۔ لہنا دینا چکے تن مائی خاک، خالص اپنا رنگ رنگایا۔ پورا کرے بھوکھت واک، واقفکار ہو کے ویکھ دکھایا۔ جن بھگت سہیلے انتر کر کے صاف، صفحہ کوڑی دے مٹایا۔ جنم جنم دی کریا کر معاف، مہر نظر اک اٹھایا۔ ہر جن رہے نہ کوئے گستاخ، غصہ غمی وچوں کڈھایا۔ لہنا دینا کرے بے باق، پورب لیکھا جھولی پایا۔ سو بھاونت سہائے سہنجی رات، رین نین اکھ رہی گھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن دیونہارا اکو ور، وارتا جگت نہ کوئے سکھایا۔ پتاسا کہے دھن وڈیائی ساچے سنت، جو صاحب سنگر وچ سماں۔ جنہاں دا مالک اکو کنت، سچ سہنجی سچ ہنڈھایا۔ نام دس کے دُھر دامنٹ، منتو جنم جنم دا حل کرایا۔ گرھ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دے سمجھایا۔ بودھ اگادھا بن کے پنڈت، بن اکھراں کرے پڑھایا۔ لیکھا مکا کے سورگ جنت، چرن کول دے سرناں۔ کسے دی کرنی پے نہ منت، گھ چوڑاسی وچوں باہر کڈھایا۔ سچھنڈ دوارا دس کے سمت، منزل منزل دے پچایا۔ اپنی مہر دیوے ہمت، حوصلہ سچ نال جنایا۔ نال رلن نہ دیوے کوئی نندک، چنجل خور نہ کوئے ہمسایا۔ جن بھگت سہیلا ساچی منزل اوتوں کدے نہ جاوے تلک، اگے ہونہ کوئے اٹکایا۔ نام اپارا دے کے خلعت، سیہرا ست ست بندھایا۔ آتم پر ماتم دس کے ملت، جوڑا دُھر دالے جڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا دینا دے مکایا۔ پتاسا کہے میں گرگھ ویکھے سجدے، ہر مندر ڈیرہ لایا۔ جتھے دیک جوتی جگدے، آد جگاد ہووے رُشانیا۔ گر اوتار پینغمبر اکو روپ لگدے، دین مذہب وند نہ کوئے وندایا۔ بن

بھگتاں توں بھیت کدے نہ لبھدے، سچا رب نظر کسے نہ آئیآ۔ لکھ چوڑاسی و ہن ویکھے وگدے، کوٹن کوٹ جگ گئے پندھ مُکائیآ۔ کلجک جیو روپ بنے بغلے
 بگ دے، بپڑے اندروں صاف نہ کوئے کرائیآ۔ جو اکو سری بھگوان دانام جیدے، جمن مرن وچ کدے نہ آئیآ۔ بن گرکھاں پھل کدے نہ پکدے،
 کلجک کرم جھکھڑ رہیا جھلائیآ۔ جنہاں دے لہنے دینے ہندے حق دے، اوہ دُور دُراڈے آؤندے چائیں چائیا۔ اوہ سندیشے سُنڈے اکو یک دے، اکو اوٹ
 رہے تکائیآ۔ اوہناں نوں مھم آگئے پچھلے کرم کانڈ فق دے، بنا پٹواریاں قلم دینی چلائیآ۔ جتھے لکھن والے کدے نہ تھکدے نہ اکدے، بنا عقلاں توں
 لیکھے رہے بنائیآ۔ بنا سفر توں سفر ملدے اُس رب دے، جو ربی خریف دوویں فصلاں اپنے وچوں اُگائیآ۔ جھکڑے نہیں چوڑاسی لکھ بیجھ دے، جماں دی
 چوٹ نہ کوئے لگائیآ۔ بھگت بھگوان جگ چو کڑی میلے پر بھو سبب دے، اپنی بدھی نہ کوئے بنائیآ۔ کسے نوں پتہ نہیں وچھڑے کد دے، قدیم توں قدماں دا
 پیار قدرت دے قادر نال چلیا آئیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جھکڑے مُکا کے دین
 مذہب حد دے، مڑھیاں وچوں دعوے نال باہر کڈھائیآ۔ جن بھگت کدے نہ جدامردا، مانس روپ بدلائیآ۔ ایٹھے اوٹھے مالک رہے اپنے گھر دا، گھر وچوں
 کدے نہ ہوئے جدائیآ۔ حکمے اندر رہے چلدا، جگت جہان سیو کمائیآ۔ بھانا رہے مندا، بھاونی دا دکھ لاگے نہ رائیآ۔ جگت ناتا سرپر تن دا، آتم پر ماتم وچ سمائیآ۔
 جس دا لیکھا پچھلا بل دا، دھرم دوارے سو بھاپائیآ۔ جوت جوت وچ رلدا، جوتی جوت جوت رُشائیآ۔ لہنا دتا کلجک کل دا، قلم لکھے کوئے نہ شاہیا۔ باؤن
 دوارے آیا چلدا، آؤ پنچ دو وڈیائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لہنا رہیا بھگتائیآ۔ باؤن کول آیا بال، اوستھا بالی نظری آئیآ۔ اوس پھڑ
 کے دُھر دالال، گود اپنی لیا کائیآ۔ پھل اگئی دتا کھوال، بھکھے رہ کے دتا رجا ئیآ۔ اودھروں منگتی کیتا سوال، بھکھارن ہو کے دتی دُہائیآ۔ میری کر پرتپال،
 دیاوان تیری وڈیائیآ۔ میں وی اُس دی چا ہوان، جو نڈھے دتا چھکائیآ۔ باؤن کہا نہ ہو خیران، تیتوں دیاں درڑائیآ۔ ایہہ کوئی پکیا نہیں پکوان، تو اپرات نہ
 کوئے دکھائیآ۔ جس دے اُتے ہوواں مہروان، مہر نظر اک اٹھائیآ۔ انمول وستو دیواں دان، چوڑاسی وچوں باہر کڈھائیآ۔ بھگتاں وچ ملاواں آن، بھاونی پور
 کرائیآ۔ جگت جھلاواں نشان، وچدی رہے ودھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیآ۔ منگتی کہے میں کھڑی بھکھار، بھکھارن

نظری آئی۔ منگیاں تیرا دوار، دوارے سیس جھکائی۔ سب کچھ تیرے اختیار، اختلاف نہ کوئے درڑائی۔ باؤن کہا نال پیار، سچ نال سمجھائی۔ تیری منزل دے دُشوار، اوکھی گھاٹی پار نہ کوئے کرائی۔ تیرا جنم نہ جائے کوئی سوار، سوار تھ وچ نہ کوئے وڈیائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک منائی۔ ملتی مانگت ہو کے پی رو، نیناں نیر وہائی۔ کیوں میرے نال کراویں دھروہ، کی تیری بے پرواہی۔ میں مُجّت کراں موہ، تُوں ناتا رہیا تڑائی۔ پُرکھ ابناشی دتی سو، سمجھ اندرے اندر جنائی۔ میرا لیکھا جانے نہ کو، بُدھیوان نہ کوئے وڈیائی۔ جس ویلے جگ پیتے چار نو نو، کلجگ انتم ویلا آئی۔ سچ پرکاش ہووے لو، اندھیرا جگت خدائی۔ ساچا جگ دیواں بو، بھگت سہیلے مات پرگٹائی۔ تیرے کولوں کراواں دھروہ، دُھر دی لکھت اپنے ہتھ رکھائی۔ اپنی وست اپنیاں کولوں کھوہ، اپنے گھر لگائی۔ بال اوستھا دا میرا موہ، مُجّت اگے ایہو چلی آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم ویکھ وکھائی۔ دُھر دا حکم رہے اتیت، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائی۔ حکمے اندر سماں گیا بیت، ویلا وقت دئے گواہیا۔ کرے کراوے کرنہارا ٹھیک، ٹھا کر ہو کے ٹھوٹھے بھن وکھائی۔ آتم پر ماتم بنا کے سچ پریت، پریتم ہو کے توڑ نبھائی۔ جس نے بخشیا مرن جیت، انتم اپنے در لئے بلائی۔ آتما پر ماتم دا سچا میت، تن نال موہ نہ کوئے رکھائی۔ مات پت انتر رہے سیت، اگنی اگ نہ کوئے جلائی۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اگے ہور کرے بخشیش، بخشش وچوں اُجڑے دئے وسائی۔

* ۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھووال *

جیٹھ کہے میں جگ جگ لوک مات رہیا تپدا، میری اگنی اگ نہ کوئے بُجھائی۔ راہ لہجدا رہیا سچ دا، مارگ ملے اکو بے پرواہیا۔ جلوہ تگن اُس اگنی رب دا، جس نور نور وچ رُشنائی۔ اگے کھہڑا چھٹے الگ دا، دکھری ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ بنا اگنی ہووے دگدا، جوتی جاتا جلوہ گر نور خدائی۔ شبد سندیشے ہووے سددا، بن خداں سدا اکو نام سمجھائی۔ سچ پیالہ دیوے اپنے پریم پیار مدھ دا، مدھم پرا پسنتی بیکھری لوڑ رہے نہ رائی۔ لیکھا مُکاؤندا جاوے جگ دا، جاگرت جوت کر رُشنائی۔ جھگڑا مُکاوے کعبیاں والے جج دا، حاضر ہو کے ویکھ وکھائی۔ راگ سناوے اپنے ند دا، جگت تال نہ کوئے وجائی۔ جن بھگتاں پیارا

ہووے لگّ دا، لگّ ماتر دی کرے نہ کوئے پڑھائیا۔ درشن ملے اوس پر بھ دا، جو پار برہم ہو کے برہم رہیا اُپجائیا۔ کھیل ہووے خوشیاں وِچ گد گد دا،
 گد گد اپنی دھار لئے بدلایا۔ لیکھا بنا کے دُھر درگاہی جَد دا، ہر جن اپنے رنگ رنگایا۔ جھگڑا رہن نہ دیوے پڑے لگّ دا، کال پھاس نہ کوئے سزایا۔
 لیکھا مُکاوے کوڑ کڑیاریے دُرگندھ دا، سگندھ اِکو نام جنایا۔ جھگڑا مُکا دے آون جاون پندھ دا، پاندھی ہو کے پھیرا پائیا۔ مالک بن جائے بند بخانے وِچوں
 بند بند دا، بندنا اِکو اک سمجھایا۔ نظارہ دے دے آتم اند دا، پرمانند پر م پڑکھ جنایا۔ پرکاش کر دے اپنے نوری چند دا، اندھ اندھیرا دے مٹایا۔ ناتا جوڑ
 کے اپنے چھند دا، سوہنگ روپ لئے بنایا۔ جیٹھ کہے میں سنجگ تریتا دوا پر کلجگ اِکو منگ آیا منگدا، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ جھگڑا کئے منوئے من
 فرنگ دا، ساچی نیٹی اِک سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمایا۔ جیٹھ کہے میں جگ چوکڑی رہیا پھر دا، برہمنڈ کھنڈ بن بن
 پاندھی راہیا۔ میں مالک بنیا رہیا لکھ چوڑا سی دل دا، گرہ اندر کایا بھیتر ویکھ دکھایا۔ بن بھگتاں پڑکھ ابناشی کوئی نہ ملدا، ملنی کرے جگت لوکایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اِک اٹھایا۔ جیٹھ کہے میری اگن رہے نہ دُھپ، تتوت نہ کوئے جنایا۔ میرا مالک اپنی دھاروں آیا اٹھ، پھیرا
 میرے وِچ پائیا۔ ایکے نالوں دواے اُتے گیا ٹٹھ، مہروان مہر نظر اٹھایا۔ بن ہتھاں باہواں گودی لیا چک، چار کُنٹ کر رُشنائیا۔ وست اموک دے کے
 آد جگاد سب کچھ، کچھ مجھ چرناں نال دھوڑی وِچ چُھبایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میٹنہارا آد جگادی دُکھڑا دُکھ، دردیاں درد رہیا ونڈایا۔
 جیٹھ کہے میں خوشیاں والا مہینہ جیٹھ، دو جہان خوشی منایا۔ میرے وِچ آیا مالک دُھر دا پڑکھ ابناشی وڈا سیٹھ، جس دا لیکھا لکھت نہ کوئے گنایا۔ جو جن
 بھگتاں رکھے سدا سایا ہیٹھ، ہیٹھوں اُپر لے کے اپنا چرن ٹکایا۔ سچکھنڈ دوار دکھائے اپنا دیس، دیسنتر اِکو پڑدا دے اٹھایا۔ جتھے سدا رہے ہمیش، ہم سا جن
 بن کے خوشی منایا۔ لوک مات بن درویش، در در گھر گھر الکھ جگایا۔ جس دا لہنا دینا نال دسمیش، دہ دشا کھوج کھوجایا۔ جوتی جامہ دھر کے بھیکھ،
 بھیکھ دھاری بھیس وٹایا۔ جس نوں جانے نہ کوئے نریش، نراں دی بُدھی کم کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار اگم سندیش،
 سدا دُھر دا اِک جنایا۔ سدا دیوے سچ سندیش، صدیاں دے وچھڑے میل ملایا۔ جس نوں آد جگاد جگ چوکڑی لہدے پھرن انیکاں، کوٹن کوٹ بھجن

واہو داہیا۔ کسے دا پور نہ ہووے لیکھا، لکھیا لیکھ نہ کوئے چُکائیا۔ بن بھگتاں ساچے سنتاں کسے نہ ویکھا، درِ شٹی وِچ درِ شٹ دھرے نہ کوئے لوکائیا۔ کھج
 اتم بن کے ایکنکار ایکا، اک اِکلا پھیرا پائیا۔ دینا جانے جیو جی کا، لہنا سب توں منگ منگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک
 ورتائیا۔ سو گرگھ سور کھینے سنت، جو سنگر سرن سیو کمانیدا۔ جس دا نام ندھان ایکا منت، منتر اور نہ کوئے درڑائیندا۔ گھر سوامی ہنڈھاؤندا دُھر دا کنت،
 مالک خالق وِچ نہ کوئے بدلانیدا۔ تس دا لہنا دینا اپنے ہتھ رکھے انت، انتر انتر لیکھا سرب چُکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 نہہکنک نرائن نر، جنم کرم دا بن کے پانڈا پنڈت، بن ویدی بن سوڈھی بیدی بن اندر بھیدی بھو بھاؤ بھو اپنے وِچ رکھائیندا۔ اسمیدھ جگ بل لیا رچا،
 رُچی انتر بدلایا۔ نوست لیا بلا، پتر پنڈتاں تائیں پُچائیا۔ سادھ سنت لیا منگا، سنہیہریاں وِچ ودھائیا۔ بے انت بھوجن لیا پکوا، پدارتھاں سو بھا پائیا۔
 خوشیاں نال لیا کھوا، سکھ آسن بہہ کے خوشی منائیا۔ اک باؤن نہ سکیا رجا، بھیکھا دھاری بھرم وِچ بھلایا۔ جس نوں کواری کنیا بھنیا بھیناں نال مل کے لیا
 منا، نمونستے کہہ کے سیس جھکائیا۔ گل پلو اک پا، بنیتی دُھر دی دتی سنایا۔ میرے دوارے چرن کاکا، ٹکے مستک دھوڑی نال وڈیائیا۔ رُکھا سکھا بھوجن
 دیاں کھوا، جو راج دربار ہتھ کدے نہ آئیا۔ باؤن سہج دتا سنا، حکمی حکم وِچ پرگٹایا۔ جس ویلے بن لتاں بانہواں توں جواں آ، اچرج اپنی کھیل کھلایا۔
 تیرا لہنا دینا دیاں چُکا، چار جگ دا لیکھا جھولی پائیا۔ تیرے پچھے چار جگ دے گرگھ منگتے دیاں رجا، در در گھر گھر بھوگ لگائیا۔ روداس چھیارا، بنا گواہ،
 شہادت گوہند دیاں بھگتایا۔ جس دا سدا چلے جگ ناں، تیرے ناؤں دے وڈیائیا۔ دُھر دا بن کے پتا ماں، وارث ہو کے ہوئے سہائیا۔ پریم پیار دا پکوان
 لوواں کھا، خالص گرگھ نال رلائی۔ جنہاں رسنا لاؤنا نہ ہووے سور گاں، غریباں مل کے دیاں وڈیائیا۔ بن ہتھاں پکڑاں بانہہ، پلو اپنے نال جڑائیا۔ اک
 ویراں کہہ دے ہاں وِچ ہاں، جگ بیتدیاں دیر لگے نہ رنیا۔ کنیا نیوں کے سیس دتا نوا، نیتز نیناں نیر وگائیا۔ باؤن ہو کے مہرباں، مہر نظر اک اٹھایا۔
 تیرا لہنا دینا چُکواں آ، آپ اپنا پھیرا پائیا۔ کوئی میٹوں واکرُو کہے کوئی کہے خُدا، راماں دا رام رُوپ وٹائیا۔ جُڑ وِچ وِچ چھریاں نہ رہاں جُدا، جذبے وِچوں
 جزبا لوواں پرگٹایا۔ جس ویلے میرا دُھر دا حکم ہو یا رواں، روانگی سب دی دیواں پائیا۔ شبد سندیشہ اِکو کہواں، ڈھولا دُھر دا دیاں درڑائیا۔ سنجگ پھیر

لگاواں نواں، نوں کار کماںیا۔ جن بھگتاں وچ خوشیاں نال بہواں، سچ دوار وجے ودھائیا۔ سب دا لیکھا کر کے ساواں، پچھلا مول جھولی پائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ مہر نظر تئاں آ، آپ اپنی دیا کماںیا۔ ست دھرم دا دس کے راہ، رہبر ہو کے دیاں سمجھائیا۔ جیسہڑا
 پکوان بل دواویوں نہیں لیا کھا، بھگت دوارے کھا کے خوشی منائیا۔ گرگھ گرگھ ہر جن ہر بھگت دھر سنبندھی لوواں بنا، ناتے کوڑے توڑ تڑائیا۔ سندیشہ اکو
 دیاں جنا، شبدی شبد شنوائیا۔ جس ویلے تیرا تیرا پر م پڑھ کرے واہ، واہوا وجے اک ودھائیا۔ سندیشیاں وچ سب نوں لئے بلا، جس دا بلھے شاہ اپنی کافی
 وچ ڈھولا گیا گائیا۔ شمش تبریز گیا جنا، کھڑی دے اندر بیٹھا بے پرواہیا۔ منصور سولی چڑھ کے رہیا الا، اللہ توں علیحدہ نظر کوئے نہ آئیا۔ لیکھا نانک گیا
 لکھا، گھڑیاں پلاں وچوں اپنی ونڈ ونڈائیا۔ گر ار جن ساہ گیا سدھا، سدھی ودی وچوں باہر نہ کوئے پرگٹائیا۔ گو بند من کے گیا رضا، پر بھ آگے سیمیں جھکائیا۔
 بیٹے پر بھ دے پیٹے پا، پٹنے توں کیتی جدائیا۔ کھتری دے بیٹے دی من کے دُعا، بچی نڈھی ویکھ وکھائیا۔ تئاں دا لہنا دینا دینا چکا، لیکھا چکے جگت لوکائیا۔
 جن بھگتو آگے مارگ دینا لا، بھگت دوارے جو جوڑے جڑے اوہناں دی آگے ہوئے نہ کدے جدائیا۔ کیوں اٹھاراں ہاڑ ساہ لیا سدھا، حکم دھر دا اک منائیا۔
 اوس دن سرجیت دا سریر ہونا سواہ، ایہہ وست امولک اکیاں ہتھ پھڑائیا۔ جے تہانوں نہ بناؤندا گواہ، گرگھیاں نوں دیندا کون وڈیائیا۔ پاربرہم پر بھ سدا
 بے پرواہ، بے پرواہی وچ سماںیا۔ ویکھو بینتی وچ بھل نہ رکھیو را، ایسے کر کے پہلوں دتا لکھائیا۔ پھیر آگے ڈھولے خوشیاں والے لینے گا، جنی کہو آونی عمر
 دیاں ودھائیا۔ آگے توں گرگھ گرگھ بنا پچے توں کوئی خالی رہن نہ دیواں ماں، ایہتے اوتھے دیاں وڈیائیا۔ سمیں وچوں سماں دیاں بدلا، بدلہ پچھلا دیاں
 چکائیا۔ کوٹن کوٹ جگت جیو جہان گئے کھا، کھا کھا مری سرب لوکائیا۔ بل نالوں تہاڈا وڈا اسمیدھ یگ دتا رچا، جس دا بھوگ آپ لگائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرگھیاں کدے نہ دیوے سزا، سزا وچوں صاف باہر کڈھائیا۔

* ۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ سنگت دے نوت بابو پرا ضلع گرداس پور * *

جیٹھ کہے میرا دُھر دا جرم، جنم لیا بدلایا۔ پُرکھ اکال دینِ دیال بدلے کرم، نہکرمی ہو سہایا۔ جن بھگتاں بخشے اپنی زرگن دھار سرن، سرن سرنگت اکِ درڑایا۔ جھگڑا رہے نہ کوئی من واسنا بھرم، بھانڈا بھرم کوڑ بھنایا۔ ساچا پریم بخشے اکو دھرم، پت پر میثور دیا کمایا۔ زرگن ہو کے سرگن آئے ورن، ورن گوت دینِ مذہب ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ گرکھاں انترِ نرتر اپنا نام آئے پڑھن، پُستکِ ودیا ہتھ نہ کوئے اٹھایا۔ گر سکھاں منزل پوڑی آئے چڑھن، چار کُنٹِ دہِ دشانو دوار پندھ مُکایا۔ جن بھگتاں آگے آوے کھرن، ستمکھ ہو کے ساکھیات سوامی ہو کے صاحبِ درس دکھایا۔ جگ چوکڑی کیتا قولِ اقراری پورا کرے پرن، پر ماتم آتم اپنی گنڈھ پوایا۔ ساچے سنتاں نیتز کھول کے انتر پھرن، فرنا منو آ من بند کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار سرنایا۔ چیت کہے میں ویکھاں پر بھ دا اگمی چلتر، چیتن ہو کے دھیان لگایا۔ جس دا کھیل وڈا بچتر، ورن برن بھیو کوئے نہ آیا۔ جو زرگن دھاروں زرویر ہو کے آیا نکل، زرنکار نور نور خدایا۔ بھگت سہیلا بن کے متر، میت پیارا اپنا میل کرایا۔ جنم کرم دا بچھلا لیکھا اگلا لہنا چکا کے فکر، فقرہ ڈھولا اکو دئے سنایا۔ گرکھاں اندروں کدے نہ جاوے و سر، جگ جنم دے و چھڑے سرتی شبدی جوڑ جڑایا۔ محبوب ہو کے مُجبت وچ چوٹی چاڑھے سخر، ساکھیات ہو کے نظری آیا۔ بن رنگ روپ رکھ پیار وچ دے اکو چتر، جس دی چاہوان آد جگاد بنی رہی لوکایا۔ نام ندھانا سری بھگوانا اکھری دھار دے لکھن، نخن ست سچ درڑایا۔ دین دُنی در شئی اشئی دے متھن، دُھر دا حکم اک سمجھایا۔ گر سکھاں پوری کرے اچھن، اچھیا اندر بچھیا اپنا نام جھولی پانیا۔ پریم پیار اندر آوے وکن، کرنی دا کرتا اپنی قیمت نہ کوئے رکھایا۔ گرکھ سنت سہیلے جس نوں دُھر دے پوت دسن، پتا ہو کے گود اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ چیت کہے میں جیٹھ دا ویکھاں حال، جیٹھ کہے میں جگہ بجگہ دھیان لگایا۔ نو نو چار دا پورا کراں سوال، سوالیا فقرہ جواب وچ بدلایا۔ گر اوتار پیغمبراں دا پورا کراں احوال، زوال ویکھاں خلق خدایا۔ کوڑ نگارہ و بے کال، کلمہ کائنات بھلایا۔ کچھ لہنا دینا گو بند نال روال، سمت چو داں رہیا سمجھایا۔ جن بھگتاں ہر دا کراں و شال، کوڑ وکار و شیاں توں باہر کڈھایا۔ ہر دی صفت سناواں بے مثال،

جس دی مسل نہ کسے بنائیا۔ گرکھاں اندر پریم دا و جاواں تال، ڈھولک جھیننا نہ کوئے کھڑکائیا۔ بنا رسنا توں گیت گاواں بن اگئی قوال، تان طرز رسنا جہوا
 نہ کوئے جنائیا۔ سچ مُجّت وِچ بناں گوال، گوکل بندرا بن کایا مندر دیاں سمجھائیا۔ بن وِچ کھوجنا پئے کوئی نہ رام، سینتا سرتی شبدی جوڑ بڑائیا۔ من اچھیا
 بخشاں دُھر دا نام، نسا ممتا موہ باہر کڈھائیا۔ دُھر دا سجدہ حق حقیقت جناواں اک پیغام، کلمہ حق حق سنائیا۔ مورکھاں مگدھاں کولوں کدے نہ ہوواں
 بدنام، بدیاں اندر بدلہ دیاں چُکائیا۔ نرگن نُوَر جوت سرُوپ ہو سری بھگوان، بھاگ بھگتاں دیاں دکھائیا۔ ساچے مندر دا بن کے کاہن، گوپی اِکو اِک انتر
 آتم دیاں دکھائیا۔ نام سندیشہ دتاں اِکو گان، بھگت بھگوان مل کے وجے ودھائیا۔ جن بھگتاں جھگڑے جنم جنم کرم کرم میٹاں سرب تمام، طمع ترشنا کوڑی
 باہر کڈھائیا۔ سچ دوارے سچھنڈ ست ستوادی بناواں اوہ مہمان، جنہاں دا بھوجن اپنا نام بندگی رسنا دیاں لگائیا۔ ست سچ دا ہووے پکوان، پین کھان
 امرت رس دکھائیا۔ ست ستوادی جھلدا ہووے نشان، گر اوتار پیغمبر وِشن برہما شو بیٹھن سیس نوائیا۔ ملے لحم دُھر دا اِک فرمان، فرما بردار سارے دیاں
 سمجھائیا۔ کلج انتم ویکھو مار دھیان، نگاہ بان ہو کے کھوج کھوجائیا۔ مانس ذاتی جھگڑا کرے انسان نال انسان، انس بنس اپنا گئے بھلائییا۔ بن بھگتاں پر بھو
 کسے نہ کرے پروان، پاربرہم برہم وِچ نہ کوئے سمائیا۔ گرکھ جو دھے سوربیر بنا جوان، جاگرت جوت کرے رُشنائییا۔ کلج کوڑی کریا ویکھن وِچ میدان،
 مُدت توں وِچھڑے سبھے لیا ملائییا۔ بنا چٹھی پتر توں کر پروان، پرا پسنتی مدھم بیکھری وِچوں باہر کڈھائیا۔ سچ دوار دس اِک استھان، استھتی اندروں دتی
 اُلٹائییا۔ گرکھاں مانس جنم کدے نہ جائے حرام، پُرکھ اکال دین دیاں پتا ہو کے گود اُٹھائییا۔ ساچے گر سکھاں کرے آپ پہچان، پورب جنم دا لہنا دینا
 کھوجنہارا تھاؤں تھانیا۔ جن بھگتو تہاڈی لیکھے لا کے چرن کول پرنام، لوہے توں کنچن کنچن توں پارس پارس توں خالص خاص اپنے وِچ سمائیا۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان، امرت میگھ برکھے اگئی بارش، اگنی اگت جیٹھ تپش دے بُجھائییا۔

* ۹ جیڈھ شہنشاہی سمت ۲ چیلہ سنگھ دے گرہ وزارت روڈ جموں * *

جیڈھ کہے میں خوشیاں نال چڑھیا، چڑھدی کلا دیاں دکھایا۔ پُرکھ اکال اکل کل دھاری لڑ پھڑیا، پلّو اپنی گنڈھ پوانیا۔ سچ سوامی ڈھولا اکو پڑھیا، پُستک ہتھو ہتھ نہ کوئے اٹھایا۔ سچ دوارا ویکھ کے گھریا، گرہ بہہ کے خوشی منایا۔ کنت کنتوہل قدرت دا مالک اکو وریا، وارتا جس دی سارے رہے گایا۔ میرا انتر ہو یا ہریا، باہر بسنتر اگنی جگت لوکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، محکم محکم وچوں پرگٹایا۔ جیڈھ کہے میں مٹن آیا محکم، حاکم حقیقت وچوں درڑایا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹنا تخم، تاثیر اگلی دینی بدلایا۔ میٹوں گر اوتار پیغمبر اکٹھے ہو کے پچھن، کس بدھ ملیا بے پرواہیا۔ وشن برہما شو کہے کیوں کلجگ پیڈا آیا مکن، مکمل دے جنایا۔ کس بدھ پُرکھ ابناشی جن بھگتاں آیا چکن، چار کُٹ دہ دشا ویکھ دکھایا۔ نرگن ہو کے ساچی دھاروں آیا اٹھن، دھرنی دھرت دھول ویکھ خوشی منایا۔ شبد اگنی شبدی دھار شاہ سلطان آیا مکن، بگل سب دی دے گھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمایا۔ جیڈھ کہے میٹوں چڑھیا چاؤ وچوں گھنیرا، گھنٹیا ویکھ خوشی منایا۔ پُرکھ ابناشی کرے اپنی مہرا، مہر مُجت وچ پرگٹایا۔ دُور دُراڈا نظری آوے نیرن نیرا، نرگن نرور نرکار شہنشاہیا۔ جس دا جگت نیز نظر نہ آئے کوئی تئاں والا چہرا، چنھ ان بن نہ کوئے سمجھایا۔ سو پر م پُرکھ پر ماتم سچ وسائے اک کھیڑا، بن دوارکا دوارے وے ودھایا۔ جس دا سمجھ سکے نہ کوئی ویہڑا، حد حدو نہ کوئے دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنہارا حق نہیڑا، لیکھا سب دا دے چکایا۔ جیڈھ کہے میں تکیا اک حضور، حضراتاں دا حضرت نظری آئی۔ جس دے پچھے سوئی چڑھیا منصور، سور بیر ملی وڈیایا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لا جن بھگتاں بنیا مزدور، سیوک ہو کے سیو کمایا۔ کلجگ کوڑی کریا وچوں کڈھے کپور، کرماں دا لیکھ دے چکایا۔ غریب نمانے کوجھے کملے شبدی بیڑے چاڑھے اپنے پور، پُریاں لوآں توں باہر رکھایا۔ منوآ پانہ سکے کوئے فتور، فتویٰ اور نہ کوئے دکھایا۔ جوتی جاتا ہو کے بخشے اپنا نور، نور نور کرے رُشایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، داتا دیونہار سدا بھر پور، بھرم بھلیکھا بھرم دے مٹایا۔ جیڈھ کہے میں ویکھیا آ کے جگ، جگ جیون داتے دتی مان وڈیایا۔ باہر و باہر سب نوں لاؤنی اگت، اگنی تت نہ کوئے بھجھایا۔ سرشی درشی کرنی وانگ گت، شاہ سلطان دین

دُہانیا۔ جن بھگت سہیلے پریم پریتی اندر جاوَن بچھ، ٹٹی اپنے نال جُڑانیا۔ دین دُنی کوڑ نگارہ جائے وچ، وجہ سکے نہ کوئے سمجھانیا۔ جگت پردھان کوئی نہ جاوے بچ، بچت وچ نہ کوئے لوکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں اپنا نام سندیشہ دیوے سچ، سچ ست وچ ملائیا۔ جیٹھ کہے میں ہوئی ہوئی کھولنا اپنا پڑدا، پڑدا اندروں دینا اٹھانیا۔ لیکھا دسنا گھر گھر دا، اولہا نظر کوئے نہ آئیا۔ لیکھا جاننا جل تھل دا، سمند ساگر پھول پھولانیا۔ بھانا ورتنا پُرکھ اکال دا، اکل کل دھاری عقلاں والے دینے بھلائیا۔ کوٹاں وچوں گرگھ آتم پر ماتم ہو کے رلدا، پر م پُرکھ وچ سمائیا۔ کھیل جانے نہچل دھام اٹل دا، ولولے کوڑے دئے گوانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لہنا دینا سب دا جانے پل پل دا، پلک توں پہلے خلق خالق ہو کے ویکھ دکھانیا۔

* ۱۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ امر و دیوی دے گرہ وزارت روڈ جموں * ۶۶۲

جن بھگت پر بھ پاوے سار، سار شبد شبد وچ ملائیا۔ نچ نیتر نین دیوے دیدار، بن اکھاں اکھ پر تکھ گھلائیا۔ امرت رس نجھر حقیقی جام دئے پیال، من واسنا کوڑی ترشنا میٹ مٹانیا۔ کایا مندر اندر دُھر دا کعبہ دکھائے سچی دھر مسال، سچ دوارا اکو اک سہانیا۔ بن تیل باقی جوتی دیک دیوے بال، دوس رین اٹھے پہر کرے رُشانیا۔ نرگن ہو کے سرگن کرے سنبھال، رکھ رکھیا کرے تھاؤں تھانیا۔ آتم پر ماتم ہو کے وسے نال، نالش کوڑ نہ کوئے پرگٹانیا۔ جنم زندگی جیون اپنی جگتی کرے بحال، گیڑے وچ پھیرے وچ بھرم نہ کوئے بھلائیا۔ پورب لہنا آسا منسا پورا کرے سوال، احوال اپنا اک جنانیا۔ سدا سہیلا اک اکیلا پاربرہم برہم وسے نال، نالش کوڑی چلے نہ کوئے چترانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھانیا۔ جن بھگت دیوے پر بھ حق دیدار، نور نور وچوں چکانیا۔ سوئی سرتی کرے بے دار، آلس غفلت نہ کوئے وڈیانیا۔ پڑدا لہ کے دہ دشاگنٹ چار، چار ورن اٹھاراں برن جھگڑا دئے چکانیا۔ ست ستوادی برہم برہمادی دس کے اک پیار، مُجبت محبوب نال جنانیا۔ قدرت دا قادر کرنی دا کرتا پاوے سار، سرب ویاپی اپنا رنگ رنگانیا۔ ہر

سنت سہیلے گروگر چیلے میلے وچ سنسار، سنساری ہو کے خواری دے گوائیا۔ کایا مندر اندر دکھائے دھرم دوار، سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی پڑدا اک اٹھائیا۔ ناد
 شبد سنائے سچی دُھن دُھنکار، انحد نادى ناد الائیا۔ ویکھے وگسے پاوے سار، پڑدا اوہلا اندروں دے چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد
 دیونہار سرنائیا۔ جن بھگتاں پر بھ دتے ایکا ٹیک، ٹکا مستک نام لگائیا۔ انتر انتر کرنا بیکی، سرتی سرت شبد وچ سمائیا۔ کوڑ گڑیارا رہے کوئی نہ بھیکھ، پاکھنڈ
 روپ نہ کوئے بدلایا۔ پرماتم آتم ایکنکارا ایک، ایک بل کے وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنے رنگ رنگائیا۔ جن بھگت
 دتے ایکا اوٹ، اوڑک اپنے نال ملایا۔ گرکھ تیرا ست سرُپ ست نرمل جوت، پرکاش وچوں پرکاش کرے رُشنائیا۔ جھگڑا رہیا نہ ذات پات دین مذہب
 ورن گوت، سنگر شبد اکو کرے شنوائیا۔ لہنا دینا چکے لوک پرلوک، لیکھا منگن کوئے نہ آئیا۔ من بدھی دی کرے کوئی نہ سوچ، بن انہو ہم سا جن ملن
 کوئے نہ پائیا۔ رسنا جہوا بٹی دند صفتاں والے سلوک، انتر انتر بن رسنا ہووے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے لئے
 اٹھائیا۔ جن بھگت پر بھ پڑدا کھولے آپ، اپنی دیا کمائیا۔ توں میرا میں تیرا دوہاں دا سانجھا جاپ، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ میرا نور سدا پاک، پاک
 پوت سو بھاپائیا۔ لبھیاں کوئی کر نہ سکے تلاش، کھوجیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ کایا مندر اندر بن زرگن دھار جاواں گوانچ، بھرم بھلاواں سرب لوکائیا۔ کوڑ
 گڑیاراں لاواں آنچ، گنی اگ تپائیا۔ جن بھگتاں میل ملا کے کملاپات، پت پر میثور ناتا دیاں جڑائیا۔ ساچے سنتاں دُھر سندیشہ جاواں آکھ، آخر اکو حکم
 درڑائیا۔ من واسنا ہوئی نہ کوئے گستاخ، پنجاں ناتا جانا تڑائیا۔ مانکھ مانو مانس ایکو ذات، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ پریم پیار مُجت وچ رکھو اتقاق، اطمینان
 اپنا نام دے کرائیا۔ ہتھوں سٹو نہ کوئے رباب، احباب بل کے وجے ودھائیا۔ سُنسنے والا نہیں خواب، خالص بل کے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی جوت دھر، سب نوں سجدہ کلمہ دتے اک آداب، عادت عبادت اندروں دے بدلایا۔

* ۱۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ سدھر و دیوی پنڈ دُمانا جموں *

جن بھگت اپنا تن وجود ویکھ جُسا، نظر وچوں نظر اُٹھایا۔ آتم پر ماتم کدے نہ رُسا، من واسنا سرشٹ درشٹ ہلکایا۔ ست سچ کرنا نہیں کدے غُصّہ، گلے وچ غُصّہ نہ کوئے پانیا۔ سچ دوار رہنا نہ رُسا، ساچی سکھیا اک سمجھایا۔ آتم نُور رہے نہ لکا، ہر جن ویکھ خوشی منایا۔ کایا مندر اندر تُوں میرا میں تیرا پڑھنا اکو مُکا، جس نال تھمت لگے نہ کوئے لوکایا۔ کرم کرم رہے نہ دُکھا، دلدرائ دئے چُکایا۔ تن سر پر کر کے سچا، سنجم اکو دئے سمجھایا۔ کلجگ اتم پیئڈا رہیا مُکا، سبجگ ساچے و بے ودھایا۔ جن بھگتو سری بھگوان ناتا شبدی دھار پتا پتا، پت پر میثور اپنی گود اُٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہرکک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، مہر نظر اک اُٹھایا۔

* ۱۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ کیسری دیوی ستواری ریلوے لائن جموں *

جن بھگت تیرا سچا رستہ، رہبر اکو نظری آتیا۔ بنھنا پئے کوئے نہ بستہ، پُستک سپس نہ کوئے اُٹھایا۔ سچ بھنڈارا ملے ستا، بن قیمت جھولی پانیا۔ سچ مُجت وچ ہونا وابستہ، آہستہ آہستہ دیونہار سرنایا۔ مانس جنم لاہا کھٹنا ساچے جس دا، کوڑی کریا باہر کڈھایا۔ نظارہ تگن نچ نیز اگھ دا، دوئے لوچن بند کرایا۔ چنگا نہیں لگدا وسنا وگھ دا، آتم پر ماتم کایا مندر اندر مل کے اکو گھر سو بھا پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کھیل رہیا سمجھایا۔ جن بھگت تیری آتم سریشٹ صفتاں توں باہر ذات، ورنائ دا ورن اکو نظری آتیا۔ سچ پریم پیار مُجت دی تیری جماعت، اکھراں وچوں نراکھ تیری اگم پڑھایا۔ آتما کدے نہ پائے وفات، مرن وچ مر کے اپنا آپ نہ کدے مٹایا۔ اس دی صفت اکھراں وچ کرے نہ کوئے لغات، لایق نا لایق بھیو کوئے نہ پانیا۔ جگ چو کڑی آتم پر ماتم میل ہندا پر بھ کرپا اتفاق، پروردگار سانجھیا اپنا رنگ دکھایا۔ لہنا دینا پورب لیکھا کرائے بے باق، حساب کتاب نہ کوئے وڈیایا۔ سچ پریتی جوڑ کے اپنا نات، ناتواں توں نوجوان دئے بنایا۔ بن صاحب سوامی انترجامی سنگر پورے دوسر کولوں سکھی کسے نہ جانج، جگت میت حق

وطن نہ کوئے پُچایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی دسنہارا گاتھ، گا ونہارا گا گا خوشی منایا۔ جن بھگت ست ست تیرا رُپ منکھ منس، مُشکل رہے نہ رانیا۔ مانو آئے کوئی نہ ڈکھ، منتر اپنادے درڑانیا۔ ترشنا جگت رہے نہ بھکھ، ممتاموہ وچوں کڈھانیا۔ ساچے نام دی دس کے تک، توں میرا میں تیرا اکو گھر دے دکھانیا۔ اگلا پینڈا جائے مک، پچھلا لیکھانہ کوئے پرگٹانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھانیا۔ جن بھگت تیرے ہتھ سچ توفین، یکطرف ملے وڈیانیا۔ تیرا رہے نہ کوئے فریق، فرقے کوڑے دینے چکانیا۔ کایا ماٹی کر کے اندروں سیت، اگنی اگ بُجھانیا۔ چار ورن بنا کے پریت، پریتم اکو لینا منایا۔ جس دی گر اوتار پیغمبر کر کے گئے تصدیق، شہادت شبد محم بُھگٹانیا۔ سچ دوارے دامالک بن و سنیک، واسطہ تہاڈے نال جڑانیا۔ ست سچ دی اک اُمید، عملاں وچوں عمل اکو دینا جنانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سدا سدا سد کایا ماٹی سچ گرہ سن والا نزدیک، دُور دُراڈا سفر مُسافر ہو کے آپے دے مُکانیا۔

* ۱۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ بی بی بنتی دیوی وزارت روڈ جموں شہر *

جن بھگت سد لیکھے لگے جرم، جنم جنم ملے وڈیانیا۔ ابناشی کرتا کرنہار دیوے اپنی سرن، سورن کنچن گڑھ کایا ماٹی سو بھاپانیا۔ اک پریتی دُھر دی بنتی اشٹ پُرکھ اکال چرن، درشٹی دیا نال گھلانیا۔ پورب لیکھا رہن نہ دیوے کوئی کرم، کامنا کائنات وچوں پور کرانیا۔ نت نوت قول اقرار پورا کرے پرن، پرمانند نبانند نچ گرہ آپ دکھانیا۔ جھگڑا چکا کے ذات پاتی ورن برن، آتم برہم اک درڑانیا۔ جگت وکار شبدی دھار نرگن نرنکار آوے لڑن، نام کھنڈا سچ برہمنڈاں اکو اک اٹھانیا۔ گرگھ سنت فقیر اپنے فقرے نال آوے پھرن، ڈوری تند مُجبت نال بندھانیا۔ ساچی منزل محبوب ہو کے آوے چڑھن، چار دیواری جگت دُشواری شتر دُشمن اگے ہو نہ کوئے اٹکانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، مالک ہو کے ترنی ترن، جن بھگتاں تار بھوساگر پار سچ دربار دوارا اکو اک جنانیا۔

* ۱۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ امر و دیوی وزارت روڈ جموں *

جن بھگتاں دیوے پر بھہ اکو جوگ، جگتی اپنی اک درڑائیا۔ بن کپڑے رنگن توں بخشے اوہ اگئی مَوَج، جس داماجرہ گاوے سرب لوکائیا۔ یاد اندر یاد دیوے روز، روزیاں توں بنا رحم وِچ ملے سچ گوسائیا۔ نام بھنڈارا بخش اپنی چوگ، چُغلی نندیا کوڑی کریا توں لئے بچائیا۔ آتم پر ماتم ملن دی دے سے ساچی ہوش، ہوس حواس حمد اپنے لیکھے لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے میل ملائیا۔ جن بھگت تپیشتر ہووے ست، تپدا ہر دانت کرائیا۔ اکو نام لئے جپ، اجپا جاپ وِچ بدلایا۔ کوٹ جنم دے مٹن پپ، پتیریاں دی کرنی پئے نہ کوئے پڑھائیا۔ مالک ملے جگت والا حق، حکمت نال حکم دے سمجھائیا۔ دیاوان ہو پُرکھ سمرتھ، سمیں نال سماں دے ٹکرائیا۔ جن بھگت میلے نٹھ نٹھ، دین دنی وچوں باہر کڈھائیا۔ سچ دوارا کھول کے ہٹ، وست دھر دی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن اپنے گھر وسائیا۔ ہر بھگت وڈ وڈا رکھی، ریکھا اپنی آپ بدلایا۔ جس دے پاس نام ندھان دھر دی چٹھی، بن اکھراں پڑھ کے اپنی خوشی وِچ سمائیا۔ جس دی سطر مضمون وِچ نگی، قانون وِچ وڈی نظری آئیا۔ دھار ہووے نکھی، ترکھا ترشنا دے بُجھائیا۔ میللا مل کے نال ساچی سکھی، ساکھیاں سخاوت والا پر بھہ دا درشن پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں بدل دیوے سمت والی متی، متر ماتحت نہ کسے رکھائیا۔ جن بھگت پریم پیار دا وڈا رسیا، رس وِچ رس سمائیا۔ نیناں وچوں نین نیتراں وچوں نیتراں اگھیاں، آخر اکو نال ملائیا۔ جس مُجبت پیار نوں جگاں پروان لہجھدیاں رہیاں سکھیاں، سو مہروان ہو کے بھگتاں اندر دے ٹکائیا۔ سچ پیار دیاں رسماں چسماں اندروں کر کے پکیاں، جسم وچوں اسم گنڈھ پوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان، کوڑ گڑیا ریاں رہن نہ دیوے حصے والی پتیاں، پت پریشور ہو کے اکو حکم دے ورتائیا۔

* ۱۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ باز سنگھ دے گرہ پنڈ مٹو ضلع جموں * *

جن بھگت سچ دھار دی تیری جگت، جوگی جگیشتر صفت صلاحیا۔ سچ دامارگ سدا درُست، جوٹھ جھوٹھ کوڑی کریاکم کسے نہ آئیآ۔ مُجبت وچوں مُجبت پیار وچوں پیار لینا مُفت، یار نال یارانہ توڑ لینا نبھائیآ۔ دین دُنیا وچوں رہنا چُست، انتشکرن آپ اپنا ویکھ دکھائیآ۔ مڑ کے آؤنا نہ پئے مات گربھ الٹ، گیڑ گیڑ جنم رکھائیآ۔ جا کے دیکھنا اپنا وچھڑیا ہویا مُلک، جتھے مالک بے پرواہیا۔ جگت واسنا وچ نہ جانا اُلھ، ممتا موہ نہ کوئے ودھائیآ۔ مائس جنم جاوے سلجھ، صلح کُل مل کے صحیح سلامت اپنا پنڈھ مُکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا حکم اک سنائیآ۔ جن بھگت تیرے انتر رہے نہ پُچھلی نندا، ست دھرم اک سمجھائیآ۔ بھيو کھلائے داتا گھر گنی گہندا، گور صبر سور اک اپنا آپ جنائیآ۔ تیرا مول نرگن دھار دے بندہ، مات پت دی رکت بوند ناتا دے تڑائیآ۔ مائس جنم کر کے مائی چرم دی رہے نہ چندا، بھرم گڑھ نہ کوئے دکھائیآ۔ امرت دھار رہے ساگر سنداھا، رس انرس ہو کے وس، وشو اپنا آپ سمجھائیآ۔ کھیل وکھا کے جیو پنڈا، برہمنڈ کھنڈ پڑا آپ اٹھائیآ۔ نت نوت جیون جگتی بھگت بھگوان دان دیندا، دیہہ وچ دیہہ اپنی خوشی منائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا راہ اک درسائیآ۔ جن بھگت تیری منزل اک نرالی، بکھڑا راہ نہ کوئے دکھائیآ۔ جتھے جلوہ نور جلالی، روشن رحم وچ پرگٹائیآ۔ تیرا لیکھات وجود جسم نہیں جسمانی، نرگن دھار بوجھ بُجھائیآ۔ تیرا مالک اک اسمانی، جو اسم اپنا آپ دے سمجھائیآ۔ سوماگ دے آسانی، اصل وچ وصل وچ واسطہ اپنے نال بُڑائیآ۔ سچ دوار کریا دھار کھاوے کھاوے اک مہمانی، مہر وچ رس اک چکھائیآ۔ لیکھے لائے پیار دی قُربانی، کائنات وچوں قائم مقام مکمل دے جنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگت تیری جگت واسنا وچ ہووے نہ کدے بدنامی، بدیاں دا بدلہ اپنی بدوالت اپنی خوشیاں وچ چُکائیآ۔

* ۱۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ پرکاش چند وزارت روڈ جموں *

جن بھگت تیرا سچا سنیاں، چرن پریتی ہر جنایا۔ باہروں لبھنا نہ پئے کوئی پرکاش، گھر وچ گھر کرے رُشایا۔ ہونا پئے نہ کدے اُداس، خوشی وچ نہ غمی کوئے دکھایا۔ آسا ہووے نہ کدے بے آس، بھگت بھگوان جگ چوکڑی چلدی رہے شاخ، شخصیت وچوں اصلیت آپ سمجھایا۔ بھگڑا رہن نہ دیوے دس دس ماس، مسہ مستی والا حل کرایا۔ تُوں میرا میں تیرا ایہو تیرا ابھیاں، من دامنکا بن منکیوں دئے بھوایا۔ مالک اُتے بن کرپا ہووے نہ کدے وشواس، وشیاں والا وشا سب نوں رہیا ڈلایا۔ رسنا تئاں والا جگت سواد، وساد ہو کے وشو رنگ نہ کوئے بدلایا۔ بن بھگتاں کھیڑا ہویا نہ کدے آباد، آبادی وچ ودھدی ویکھی لوکایا۔ جے سنگر سجن گیا جاگ، جگہ جگہ کرے رُشایا۔ ہر جن پریتی سب توں وڈا تیاگ، ویراگ وچوں بیراگ سیس نوایا۔ ہر جن تیرا جھگڑا نہیں وچ کسے سماج، سمیں داماگ سمجھ رمز وچ ملایا۔ جیوندیاں جگت سنبندھیاں جواب، مرن توں پہلے آداب، بعد وچ لینا نہ پئے خواب مل کے ڈھر درگاہی اک احباب، گرہ ساچے ڈیرہ لایا۔ ہنس بنانا پئے کاگ، کتاں والا سُننا نہ پئے راگ، رسنا والا چکھنا نہ پئے سواد، وکاراں والا لبھنا نہ پئے وواد، ستاراں والا وچاونا نہ پئے ساز، چپوآں والا تکتنا نہ پئے جہاز، جنہاں اُپر کرپا کرے آپ مہاراج، معرفت وچوں کر کے باہر، نام صفتی کر کے شاعر، سر پر دی شرع وچوں باہر کڈھایا۔ جن بھگت تیرا اک ویراگ، ویری اندروں دئے کڈھایا۔ دُرمت رہے نہ داغ، دوتی پنڈھ چکایا۔ دیا تئی رہے نہ چراغ، نرگن نور جوت ہووے رُشایا۔ تئی لگے نہ اگنی آگ، امرت میگھ اک برسایا۔ سُننی پئے نہ کوئے آواز، نام شبد سنگیت کرے شنوایا۔ سنجگ ست دھرم چلا رواج، رعیت وچ عنایت وچ حمایت وچ اشاعت وچ کفایت وچ ہر جن پاس کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں مارگ انڈھڑے ڈھر دے آپ پُچایا۔

* ۱۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ بیبی رام کور دے گرہ وزارت روڈ جموں *

جن بھگت انتر ہووے کدے نہ اندھا، بن نیتز نین نور جوت رُشانیآ۔ من واسنا کوڑی کریا ہوئے کدے نہ گندہ، جگت ترشانا نہ کوئے ستانیآ۔ سچ پرکاش آتم برہم چڑھیارہے چندا، اوم سوم دوویں اکو رنگ رنگانیآ۔ پرماندا وچوں لیندارہے اندھا، نجاندنچ اند سکھ ساگر روپ سمانیآ۔ دُھر دی بندگی وچ بنیارہے بندہ، بندنا اندر بندھن سرب کٹانیآ۔ ساچی منزل چڑھے شبد اگمی ڈنڈا، ڈنڈاوت وچ اکو سیس جھکانیآ۔ کایا ماٹی ساچی ہاٹی کھلے چندا، زندگی وچوں زندگی جیون وچوں جیون لئے بدلانیآ۔ لیکھا جان گھر گمبھیر گنی گہندا، ساگر گہرا کھوج کھوجانیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جوتی جوت ڈمگانیآ۔ گرگھ اندھ نہ ہووے اندھیار، ست سچ ست رُشانیآ۔ آتم آتم نال پیار، پر ماتم پر ماتم وچ سمانیآ۔ بے خبر ہووے خبردار، بے قدر قدردان نال مل کے خوشی منانیآ۔ جگت غفلت وچوں ہووے باہر، مشکل وچوں مشکل مُصیبت وچوں مُصیبت غمی وچوں غمی غمخوار دئے گوانیآ۔ سچ دوارے حق محبوب دیدا دیوے دیدار، ظاہر ہو کے اپنا رنگ جنانیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ نور کر رُشانیآ۔ ہر سنت انتر ہوئے نہ کدے اندھیار، جگت اکھ لوڑ رہے نہ رانیآ۔ اکو لیکھا جانے توں میرا میں تیرا، ہوں ہنگ ہنگ برہم وچ سمانیآ۔ آون جاون چوڑا سی چکے گیڑا، جھیرا جوُن رہے نہ رانیآ۔ کایا کعبہ قدرت والا قادر وساوے کھیڑا، کعبہ محرابا اک جنانیآ۔ درے دربار نظری آئے نیرن نیرا، دُور دُراڈا پندھ مُکانیآ۔ مہروان ہو کے مہر نظر کرے مہرا، بے نظیر اپنا رنگ رنگانیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جلوہ اکو دئے دکھانیآ۔ گر سکھ انتر ہووے نہ کدے کالی رات، اندھ اندھیر نہ کوئے وڈیانیآ۔ نرگن جوت کرے پرکاش، پرکاشوان بے پرواہیآ۔ ساچے منڈل پاوے راس، رستہ وابستہ اپنے نال جڑانیآ۔ جگت نین کوئی نہ لوے جھاک، چار کُنٹ پڑدانہ کوئے اٹھانیآ۔ جنہاں رمز والی رمز اشارے وچوں جانی بات، کنارے توں کنارہ کر کے قادر وچ سمانیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا نور کر پرکاش، پرکاشت ہو کے ویکھ دکھانیآ۔ جن بھگتاں اندر کدے نہ ہووے دھواں دھار، اندھ اندھیر نظر کوئے نہ آنیآ۔ بن تیل باقی دیکھ ہوئے اُجیار، اُجالا اکو دئے دکھانیآ۔ میلا مل کے ساچے یار، مُجت ناتا لئے جڑانیآ۔ آتم آتم دے آدھار، پر ماتم پر م آتم ساچی خوشی دکھانیآ۔ شبد سار پاوے سار، تریا پد

پینڈا تڑت مَکائیا۔ گُفت شنید کر گُفتار، ناد اگئی دے وجایا۔ جس دی سمجھ نہ آئی جگ چار، چو کڑی کوک کے دے دُہایا۔ لیکھا لکھ کے گئے پیغمبر گر اوتار،
 سیوا کر کے قلم شاہیا۔ صفتاں وچ کر اظہار، عبادت وچ عبادت گئے جنایا۔ بن ہر کرپا کایا مندر اندر ہویا نہ کوئے پسا، پسر پدر سارے دین دُہایا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے سو بھاپایا۔ جن بھگتاں انتر ہووے روشن، ظاہر ظہور کرے رُشانیا۔ جس دا سمجھے کوئی نہ موشن، بھيو اہید
 دے گھلایا۔ سنسار ساگر ویکھ ڈونگھا اوشن، اشارے اپنے نال پار کرایا۔ کوٹن کوٹ بُدھیوان جس نوں سوچن، من و دیا کر پڑھایا۔ اوہ نظر نہ آیا بن
 بھگتاں والے لوچن، بن نچ نین درس کوئے نہ پانیا۔ کھوج کھوج تھکے چو دواں لوکن، چار گنت بھجے واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو
 اک رنگ رنگایا۔ جن بھگتاں بنا اگھ توں کھلی رھندی اگھ، دوئے لوچن کم کسے نہ آیا۔ زرگن روپ تک پر تکھ، پاربرہم وچ سمایا۔ جس داشاستر سمرت وید
 پُران انجیل قرآن کھانی بانی گر اوتار پیغمبر پیر بھگت سہیلے گاؤندے جس، جگت و دیا نال پڑھایا۔ سو صاحب سوامی انتر جامی گھٹ بھیتتر گرہ مندر کایا ماٹی
 اندر رہیا وس، رستہ رہبر ہو کے گرگھاں آپ وکھایا۔ خوشیاں اندر حق محبوب مُجت وچ پئے ہس، ہستی وچ مستی مستی وچ متوالہ ماتر بھومی کھوج کھوجایا۔
 جوگی جو گیشتر تپی تپیشتر رکھی مُنی سادھو سنت فقیر صوفی لبھن نٹھ نٹھ، دوس رین بن جگت نین بھججن واہو داہیا۔ سو پُرکھ بدھاتا وست امولک دیوے
 وچوں اپنے ہٹ، نام بھنڈارا زرگن دھارا جھولی پانیا۔ ست سرُپ ہو پرگٹ، بھاگ لگائے کایا مٹ، مندر مسجد شو دوالا مٹھ، نظر کوئے نہ آیا۔ بن
 بھگتاں انتر کھلے کسے نہ اگھ، دین دُنی نالوں ہوئے کدے نہ وگھ، حقیقت وچوں لبھے نہ اپنا حق، پرم پُرکھ اُتے سارے کردے شک، شکایت اندر شکوہ،
 شکوے اندر شنکار منو آ ہوئے اُداس، منڈل نہ ویکھے راس، وستو نہ لبھے پاس، بدی وچ گُستخ، بن سکھی درس نہ پاوے کوئی ساکھیات، دُھر دا کاہن نظر
 کسے نہ آیا۔ جو بن نیناں رہیا جھاک، لیکھا جانے کائنات، پڑدا لاہے نباتات، دین دُنی جانے حالات، جگ چو کڑی ویکھے واقعیات، بھيو کھولے قلم دوات،
 عالم علما عالمین یا مبین رحمت رحمان زمیں اسمان بندائے خاکی، خالقے خلق لیکھا جانے فرشے فلک، بن دیدے دید نورے چشم، روشنے ضمیر ظاہرہ پیر

بے نظیر، آفتابے محبوب، لیکھا جانے اُچ عروج، کایا مائی دیوے سچ ثبوت، بن بھگتاں انتر آئینہ ہووے کسے نہ صاف، دل دا دل وچ نظر نہ آئے پرکاش،
خوائش وچ خوشی خوشی وچ خصوصیت، خصوصیت وچون نصیحت، نشرے ناب عنایت کر جھولی نہ کوئے پائیا۔

* ۱۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ صوبیدار تیج بھان دے گرہ پنڈ شیخسر ضلع جموں *

جن بھگت رکھے سدا اڈیک، نیتز لوچن نین اٹھ کھلایا۔ رسنا جہوا بتی دند انتر آتم کردار ہے تعریف، صفتاں نال صاحب سوامی صفت صلاحیا۔ پُرکھ
ابناشی گھٹ گھٹ واسی گھر مندر اندر ملے سچن میت، صاحب سہیلا اک اکیلا اپنی دیا کمائی۔ جھگڑا مٹا کے اُچ نیچ، راؤ رنگ ہست کیٹ کھتری براہمن شوڈر
ویش اکو رنگ رنگایا۔ دُھر دانام ساچا کلمہ دس اپنی اک حدیث، حضرت ہو کے ہر جو کرے سچ پڑھایا۔ آسا منسا پوری خواہش کرے امید، آمد خوشامد اکو
گھر دکھایا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم دس کے ساچا گیت، ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی دُھن آتمک راگ الایا۔ اندر باہر گپت ظاہر نرگن
سرگن بن کے ساچا میت، متر پیارا ایکنکارا اپنے گھر وسایا۔ کوڑی کریا جگت واسنا من منسا میت کے لیک، ست سچ اکو دئے سمجھایا۔ سچ دوار دا جن بھگت بنا
کے حقیقت وچون وسنیک، واسطہ اپنے نال رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگاد جگ چو کڑی نت نوت نرگن سرگن بھگت سہیلا دیا
کمائی۔ پر بھ ملن دی جو جن آس رکھدا، ہر دے ہر ہر آپ دھیایا۔ پار برہم پت پر میثور نرگن ہو کے اندر وسدا، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا نرمل جوت کرے
رُشانیا۔ سچ سوامی انتر جامی گھٹ بھیت مارگ دسے سچ دا، کوڑی کریا ہوئے ہنگتا گڑھ تڑایا۔ ایٹھے اوٹھے دو جہاناں جن بھگتاں تیج رکھدا، سمر تھ ہو کے سر
اپنا ہتھ ٹکایا۔ لکھ چوڑا سی جھگڑا مکاوے آتم پر ماتم اپنا وکھ دا، پار برہم برہم اپنے وچ سمایا۔ نام ندھانا اکو ڈھولا دسے دُھر دے جس دا، وید پُران شاستر
سمرت انجیل قرآن کھانی بانی نام وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں میل کرے سدا نچ نیتز اپنی اٹھ دا، گیان نین اک کھلایا۔
جن بھگت اڈیک، وچ رکھے آسا منسا من ہی مانہنے چھپایا۔ پار برہم پت پر میثور چرن کول دیونہار بھروسا، بھانڈا بھرم بھو بھنایا۔ کایا منڈل اندر نرگن

نرور ہو کے پاوے راسا، سرت شبد گونپي کاہن کھیل کھلایا۔ جھگڑا مُکا کے پر تھی آکشا، گگن لگنتر پندھ دے چُکایا۔ نرمل جوت کر پرکاشا، اندھ اندھیر
 دے گویا۔ درشن دکھائے ساکھیاتا، جوتی جوت کرے رُشانیا۔ کھلے اندر من کے آکھا، آخر اپنی منزل دے دکھایا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم جوڑ کے
 ناتا، دُھر داسنگ اک بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں انتر رہن نہ دیوے منوآ من اُداسا، اتم سریشٹ اپنا نام سمجھایا۔ جن
 بھگت اڈیک وچ جو رہیا تک، تقویٰ اِکو اُپر رکھایا۔ پرم پُرکھ پر ماتم پروردگار دیوے حقیقت والا حق، دست اموک کایا گوکک جھولی پانیا۔ شبد اگمی سوئی
 سرتی لاوے سٹ، سٹے بازی کوڑی دے گویا۔ سچ بھنڈارا کھول کے اپنا ہٹ، دست اگمی اک ورتایا۔ ناڑ بہتر کدے نہ اُبلے رت، اپ تیج وائے پر تھوی
 آکاش پنج تت ترے گن مایا لیکھا دے چُکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان محبوب مُجت وچ سرتے رکھے ہتھ، رکھک ہو کے رچھیا
 کرے تھاؤں تھانیا۔ جن بھگت جو اڈیک وچ تگے راہ، بن اکھاں اٹھ کھلایا۔ پُرکھ اپنا شی ملے بے پرواہ، پاربرہم اپنی دیا کمایا۔ دو جہاناں بن ملاح، کھیوٹ
 کھیٹا بیڑا اپنے کندھ اٹھایا۔ ساچے ناؤں دی دے کے اک صلاح، سچئی سکھیا اِکو اک دکھایا۔ مہر نظر نال کوٹ جنم دے پچھلے کٹے گناہ، گہر گمبھیر
 بے نظیر نظر اپنی اک اٹھایا۔ سچ دوارا ایکنکارا مقامے حق سچھنڈ دے دکھا، در دروازہ اک کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں
 پڑدا دے چُکایا۔ جن بھگت جو اڈیک، وچ رہیا ویکھ، انتر انتر دھیان لگایا۔ بھگت اُدھاری رہیا پیکھ، جگ چوکڑی ہوئے سہانیا۔ کلجگ انت سری بھگونت
 بدل دیوے ریکھ، رکھی منی سمجھ کوئے نہ پانیا۔ نرگن ہو کے سرگن آوے دیس، ساڈھے تن ہتھ کایا مندر اندر ڈیرہ لایا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا نرگن
 نرور اپنا دھارے بھیکھ، بھیکھادھاری اچھل اچھل اپنی کار کمایا۔ جس داگن گان کرن چار وید، جگ چوکڑی چار ورن اٹھاراں برن بخشنہار سرنایا۔ سو
 سنت سہیلا اک اکیلا جن بھگتاں اندر وڑ کے مندر چڑھ کے کھولے اپنا بھیت، پڑدا اوہلا بجر کپاٹی دے اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، ہر جن اپنے رنگ رنگایا۔ جن بھگت اڈیک وچ جو رہیا ترس، ترف ترف وقت لنگھایا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا امرت میگھ دیوے برس، بوند
 سوانتی اک چوایا۔ جنم جنم دی کرم دی میٹنہارا حرص، دین ذنی دی ہوَس دے گویا۔ غریب نمائیاں کوجھیاں کملیاں پریمیاں پیاریاں کرے ترس،

رحمت وچوں رحمت رحیم جھولی دیوے پایا۔ ساچی منزل چڑھدا جن بھگت کوئی نہ جاوے اٹک، سکھمن ٹیڈھی بنک سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ پنچ وکارا کوئی نہ پائے بھٹک، ردھ سدھ بیٹھے مکھ چھپایا۔ ڈھر فرمان نام سندیشہ ملے سخت، کلمہ اکو اک جنایا۔ نو نو چار پنچھوں جن بھگتاں ملن دا آ گیا وقت، گھڑی پل تھت وار دے گواہیا۔ ملے وڈیائی لوک مات جگت، جاگرت جوت کرے رُشانیا۔ صاحب سنگر گرمکھاں کارن آیا فقط، فکریاں وچ فیصلہ دے کرایا۔ جودھا سورپیر بن کے مردانہ مرد، مدد کرے تھاؤں تھانیا۔ دُور دُراڈا نیرن نیرا مٹے عرض، آرزو اندر بیٹھے دھیان لگایا۔ کرے کھیل آپ اسپرج، جگت و دیا سمجھ کوئے نہ پایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، غریب نمائیاں ونڈے درد، ڈھکیاں ڈکھ دے گوائیا۔ جن بھگت اڈیک اندر جو کرے دھیان، نیز نین اٹھ نہ کوئے کھلایا۔ پُرکھ ابناشی مہروان، مہر نظر اٹھایا۔ سچ بینی کر پروان، پروانہ ڈھر دا دے پھڑایا۔ بن اکھراں بن پڑھیاں دیوے اک گیان، برہم و دیا اندرے اندر دے جنایا۔ جس دا نظر نہ آئے کوئی نشان، نشانہ اپنا اپنے نال رلایا۔ ساچی منزل دس حق مقام، مقامے حق دے پچھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں سر کدے نہ کرے احسان، آسان اکو رستہ دے دکھایا۔ جن بھگت اڈیک وچ جو رہیا اٹھ، آلس نندرانہ کوئے رکھایا۔ جنہاں اُپر جائے تھہ، دیناں انا تھاں ہوئے سہایا۔ ست جام پنجھر دھار دیوے گھٹ، رسنا رس نہ کوئے چکھایا۔ پنچ وکارا اندروں کڈھے کٹ، کایا کٹیاں صاف کرایا۔ جن بھگتاں سدا سہاؤنی مولے رت، بسنت خوشی دے دکھایا۔ کرے کھیل ابناشی اچت، گرگھ چاترک ترکھا دے بُجھایا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی بُت، بُتخانہ اپنے رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوہلا رہن نہ دیوے لگ، راز پنا نماز بھو دے جنایا۔ ...

..... جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں لیکھا جانے سچ مچ، دیرگھ روگ دے کٹایا۔ جن بھگت اڈیک وچ جو لاوے کن، کائنات وچوں باہر کڈھایا۔ منسا وچوں روک کے من، ممتا کوڑی پرے تجایا۔ لالچ وچوں وروں کے (تن)، اڈول بہہ کے ڈھولا گایا۔ بھاگ لگے تِس چھری چھن، ساڈھے تن ہتھ و بے ودھایا۔ گھر سوامی ٹھا کر ملے سری بھگون، باہر لبھن دی لوڑ رہے نہ رایا۔ گرگھ گر سکھ ہر جن ہر بھگت اگمی چڑھے چن، سورج چند جس نوں سیس نوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو گھلا کے ہنگ برہم، پاربرہم پڑدا دے اٹھایا۔ جن بھگت اڈیک وچ

جو ہو یا مست، مست خُماری وِچ سما ئیا۔ جھگڑا مُکا کے کیٹ ہست، ہستی اِکو ویکھے بے پروا ہیا۔ جو زمین توں تھلے واسا رکھے اُپر عرش، عرشاں دا مالک پریتم شہنشاہیا۔ سو بھگتاں جگ جگ میٹنہارا بھنگ، سنت سہیلے اپنی گود اٹھائیا۔ نرگن سرگن سرگن اپنا کھیل کرے چنگ، جگت فرتیاں وِچ بند نہ کوئے کرائیا۔ گُرکھاں ملن آوے سچھنڈ نواسی پرت، پت پر میثور اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہلنگ نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان، گُرکھاں ہون نہ دیوے کوئی حرج، حرجانہ پچھلا پورب جھولی پائیا۔

* ۱۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ راج سنگھ دے گرہ (پنڈ مرانج ضلع گرداس پُروالا) جموں *

جن بھگت آسا وِچ رکھے کوئی نہ آس، کوڑی نندرا اندروں باہر کڈھائیا۔ صاحب سنگر بن کے دُھر دا ثالث، صحیح سلامت لئے اٹھائیا۔ مارگ دس کے اپنا اک خالص، تن ماٹی خاکی دے وڈیائیا۔ سنت سہیلا بن کے دُھر دا بالک، پتا پوت گود اٹھائیا۔ ٹھانڈے در بنا کے یاچک، ساچی سکھیا دے درڑائیا۔ منوآ من رہے نہ ناستک، واستوک واسا اِکو گھر کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا مُکا کے معشوق عاشق، ہر جن ساچے اپنے وِچ لُکائیا۔ جن بھگت اڈیک وِچ جو مارے جھاک، انتر انتر پڑدا لاہیا۔ صاحب سنگر لہنا دینا چُکائے باقی، پچھلا لیکھا رہے نہ رائیا۔ جام پیالہ دیوے بن کے ساتی، امرت رس اک چکھائیا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی خاکی، خالص اپنا رنگ رنگائیا۔ نرگن جوت جوتی جاتا کر پرکاشی، پرکاشوان ظہور اپنا دے پرگٹائیا۔ میل ملا کے پُرکھ ابناشی، آون جاون پتت پاون لیکھا دے مُکائیا۔ ایٹھے اوٹھے دو جہان سچھنڈ دوار دا بن کے ساتھی، سگلا سنگ آپ نبھائیا۔ منزل اوکھی رہے کوئی نہ گھائی، دُشواری آگے نہ کوئے اٹکائیا۔ جن بھگت کایا مندر اندر بنیا رہے آپ سچا پاٹھی، پاٹھشالا جان دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دِنے جاگدیاں درشن دیوے سٹیاں راتی، رُتری اپنے نال مہکائیا۔ جن بھگت اڈیک وِچ جو سُندار ہے سندیشہ، دُھر دا حکم اک سُنائیا۔ پُرکھ اکال وڈ نریشا، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال اپنا بھو جنائیا۔ کلجگ انتم نرگن جوتی جاتا جامہ دھار کے ویسا، ویسوارُپ ویکھے سرب لوکائیا۔ بھگت اُدھارنا جسدا

پیشہ، پاربرہم اپنا پھیرا پائیا۔ کوڑی کریا کلجک انتم صدی چودھویں مکے ٹھیکا، ٹھا کر ہو کے ٹھوکر گرکھاں دے لگائیا۔ سوامی سجن منو ایکا، مالک خالق پروردگار سانجھا یار جلوہ گر نور خدائیا۔ ساچی منزل چڑھ کے مکو اپنا وطن دیسا، جس وچوں ہوئی جدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن دیونہارا لیکھا، لیکھے وچوں لیکھا دے بدلایا۔ جن بھگت تیرا لہنا دینا لیکھا اخیر، آخر توں آخر دیوے مان وڈیایا۔ بن مصور توں وکھا کے اپنی تصویر، تجویز اپنی نال ملائیا۔ جنم کرم دی کٹ بھیر، ساچے مارگ دے وڈیایا۔ کھ چوراسی بھر من دی رہے کوئی نہ پیر، لیکھا اگلا پچھلا دے چکائیا۔ ذات پات دین مذہب جگت شرع رہے نہ کوئے زنجیر، بندھن کوڑا دے کٹایا۔ جس منزل چڑھیا جلاہا کبیر، کایا قبر وچوں کڈھ کے کعبے حق دے دے پچائیا۔ جتھے مالک بے نظیر، نظراں توں او جھل بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں پریم دے بدلے وچ بدل دیوے تقدیر، تقریر تحریر وچ طرح طرح سمجھائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پیرن پیر، پاربرہم برہم اپنے گھر وسائیا۔

* ۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ کبیر سنگھ دے گرہ پنڈ جھماں ضلع جموں *

جن بھگتاں پر بھ بنے کھوجی، کھوجت کھوجت میل ملائیا۔ ساچا مارگ دے پریم چوجی، کایا چولی راہ پرگٹایا۔ جنم کرم دارہن نہ دیوے کوئی روگی، چنتا سوگ سرب گوائیا۔ بن نہ دیوے جنگلاں وچ پھرن والا جوگی، جگت اپنی اک درڑایا۔ دیوے درس درس اموگھی، امیوں رس امرت میگھ برسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتاں پر بھ جگ جگ لہدا، تھان تھنتر ویکھ وکھائیا۔ میل ملائے اپنے سبب دا، صبح شام ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ پیڈا مُکا کے جگت والی حد دا، گھر اپنا اک وکھائیا۔ جتھے دیک جوت جگدا، نرگن نور نور رُشنائیا۔ سیک لگے نہ مایا اگت دا، اگنی تت نہ کوئی تپائیا۔ سچ پریم دا وہن ہووے وگدا، سیتل دھارا نال پرگٹایا۔ رُپ نظری آئے سورے سرگ دا، سرب ویاپی پڑدا لاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت سہیلے در ٹھانڈے سدا سدا، دُھر فرمانا تھم سنایا۔ جن بھگتاں پر بھ کردار ہے تلاش، چارکٹ ویکھ وکھائیا۔ سمند

ساگر پربت ویکھے خاص، جنگل جوہ پڑدا لاپہا۔ پورب جنم جنھاں بخشی نام راس، وست دُھر دی نال رکھایا۔ اوہناں بُجھاؤنہارا پیاس، ساتک ست دے کرایا۔ چوڑاسی وچوں کر خلاص، خالص اپنا رنگ رنگایا۔ چرن دوارے کر واس، واسطہ اکونال جڑایا۔ مہروان ہو پُرکھ ابناش، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے سو بھاپایا۔ جن بھگتاں پر بھ جگ جگ ویکھے، پیکھ پیکھ خوشی منایا۔ جنم کرم دے میٹے لیکھے، دُھر دا لیکھا دے سمجھایا۔ جگت وکار کڈھے بھلکھے، بھرم بھرم نہ کوئے ڈلایا۔ پورب لہنا رکھے چیتے، چیتن ہو کے یاد کرایا۔ شبدی دھار جس کارن ابھتے، اسم چشم چشم آپ بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی ویکھ وکھایا۔ جن بھگتاں پر بھ لہے پھر دا پھر دا، پھرت پھرت اپنا کھیل کھلایا۔ سنت سہیلے صاف ویکھے ہردا، ہردک ہاردک دیونہار وڈیایا۔ میل ملائے دُھر درگاہی پر دا، پریتم ہو کے پریم بندھایا۔ جو بھگت سہیلا وچھریا ہووے چر دا، سبھے سبھے ناتا لئے جڑایا۔ دوارا دس کے گھر تھر دا، محل اٹل دے وڈیایا۔ جتھے امرت جھرنا جھردا، رس نچھر رہیا ٹپکایا۔ سدا بھنڈارا بخشے مہر دا، مہر نظر پار کرایا۔ جگت جھل وچ بگنا سدا کھیل شبد شیر دا، شاعر سکے نہ کوئی گایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، چوچی پریتم ہو کے کھیل کھلدا، خلق دا مالک اپنی دیا کماپا۔

۱۱ * جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ جیون سنگھ دے گرہ پنڈ موئل ضلع جموں *

جن بھگتاں پر بھ دیوے انند، ان دیا کماپا۔ دُھر دانام سنا کے سچا چھند، سنساروگ دے مٹایا۔ آتم پر ماتم پاگنڈھ، ناتا دُھر دا لئے جڑایا۔ اندر باہر ہو کے سنگ، سگلا سنگ نبھایا۔ سچ پرکاش چاڑھ کے چند، ابناشی کرتا ویکھ وکھایا۔ آون جاون چکا کے پنڈھ، مسافر کافر رہن کوئے نہ پایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ جن بھگتاں سہائے سہاؤنی رت، سو بھاؤنت سہایا۔ نام بھنڈارا دے کے سب پگھ،

کِشتی نیا نوکا نام چڑھائیا۔ مہروان ہو کے جنم کرم دا لیکھا لئے پُچھ، دھرم دی دھار اک سمجھائیا۔ جگت کریا میٹے ڈکھ، ڈکھڑا درد والا گوائیا۔ ساچے نام دا دیوے سکھ، سوہنگ ڈھولا اک سنائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان، جن بھگتاں بھگتی اندر گودی لئے چک، شکتی اندر شہنشاہ دے وڈیائیا۔

* ۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ بسنتی دیوی دے گھر پنڈ امبارائے جموں * ۱۹

جن بھگتاں سد منسا پوری، مانس جنم ملے وڈیائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال کرپا کرے ضروری، ظاہر ہو کے باطن پڑدا لاہیا۔ لکھ چوڑاسی آون جاون کٹے مجبوری، مزدوری نام دی جھولی پائیا۔ جلوہ بخش کے اِکو نوری، اندھ اندھیر دے گوائیا۔ چرن کول سرنائی بخشے دھوڑی، حاضر ہو کے میلا میلے سچ سبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در ٹھانڈا اک دکھائیا۔ جن بھگت آتم پر ماتم رکھدا رہے بلاپ، وچھوڑا وِچ نہ کوئے رکھائیا۔ ڈھر فرمانے سندا رہے بات، شبد اناد دُھن شنوائیا۔ دین مذہب وچوں بنیا رہے آزاد، پابندی جگت نہ کوئے لگائیا۔ بنا سادھناں توں سچ دوار نہ بنیا رہے سادھ، صدق ہر چرن اک سرنائیا۔ ساچا کھیڑا کردا رہے آباد، عبادت اِکو اول اللہ نور خدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھولدا رہے انتر راز، رحمت نال پڑدا آپ اٹھائیا۔ جن بھگت آلس وِچ کدے نہ آوے بندرا، غفلت وِچ غافل نہ کوئے بنائیا۔ لبھنا پے نہ گوکل بندرا، بن بن نہ پھیرا پائیا۔ ساڈنا پے نہ تن مائی پنجرہ، پنجرہ خاک نہ کوئے رمائیا۔ مناؤنا پے نہ گنپت گنیش اندرا، سُرپت سیس نہ کوئے نوائیا۔ جگت جگیا سو آں کولوں کھلاؤنا پے نہ جنڈرا، قفل بند نہ کوئے کرائیا۔ من بدھی اندر سوچنی پے کوئی نہ بدھنا، اشارہ رمز نہ کوئے لگائیا۔ ڈھر دا لیکھا پُرکھ اکال سب دا دیوے جتنا، پورب لہنا ویکھ دکھائیا۔ سچ دوارے بن کے اِکو پتنا، پت پر میشور ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں لیکھا حکمے اندر کھننا، قلم شاہی کاغذ ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان، گرگھ ہر جن ہر بھگت پریم پریتی اندر جتنا، جیوت جی جاگرت جوت وِچ سمائیا۔

* ۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ ایشر سنگھ کے گرہ پنڈ ڈڑ جموں * *

جن بھگت تیرا ست سروپ، تیاں پڑدا اولہا آپ رکھائیا۔ تیرا مالک داتا دانی ایکا شاہو بھوپ، پاربرہم پت پر میشور شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی ایکا رنگ ایکا روپ، ریکھ بھیکھ اکو اک دکھائیا۔ اکو گرہ گھر گھر انہ لیکھا چار کوٹ، دہ دشاٹے وڈیائیا۔ اکو نور جوتی دیپک جاگرت روپ جگے مہانا، ست ستواد نظری آئیا۔ اکو نام شبد دُهن دُهر دا گانا، گات گا خوشی منائیا۔ ایکا پُرکھ ایکا بھگونت ایکا سری بھگوانا، بھگون دیونہار وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن ہر اپنے وچ لکائیا۔ جن بھگت تیری مہما اکھ، شاستر سمرت وید پُراں کہن کوئے نہ پائیا۔ تیرا مالک داتا سچ سوامی سمرتھ، پُرکھ اکال دین دیاں بے پرواہیا۔ جو سدا سدا نیت نوت آتم پر ماتم سانجھا رکھے جس، حصے والی ونڈ نہ کوئی ونڈائیا۔ زرگن ہو کے سرگن ملدا رہے ہس ہس، ہستی مستی نام نُماری دُهر دی اک چڑھائیا۔ پیار اندر کر کے وس، محبوب ہو کے محو اپنا رنگ رنگائیا۔ اشارے انتر زرنتر نچ نیتز کھولے اکھ، پرتکھ روپ نظر آئے گوسانئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُهر دا نعرہ بول اک اکھ، اکھ اگوچر اگم اتھاہ بے پرواہ دیونہار وڈیائیا۔ جن بھگت تیرا مندر سُہیلا، صاحب سوامی انترجامی آپ منائیا۔ جتھے وسے ایکا اینکار اکیلا، اکل کل دھاری سو بھا پائیا۔ سدھا بھگتاں کر دا رہے میلا، چوڑاسی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ بنیا رہے سجن سُہیلا، دُهر دا سنگی بہرنگی پھیرا پائیا۔ ستجگ تریتا دوپر کلجک سُہا ونہارا ویلا، در دربار در اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر سجن شہنشاہیا۔ جن بھگت تیرا محل اٹل اُچ مینار، جگ نیتز نظر کسے نہ آئیا۔ دیا باتی جگے اگم اپار، زرگن نور ہووے رُشنائیا۔ شبد ناد وچے دُھکار، دُهر داراگ الایا۔ ساچی سکھیاں منگلا چار، گیت گو بند سنائیا۔ جھگڑا لکے پُرکھ نار، نار کنت اکو رنگ وٹائیا۔ ساچا در سوہے بنک دوار در دربار وچدی رہے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھاگ حصّہ پورب اچھا ہر جن جھولی پائیا۔

* ۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ پرتاپ سنگھ دے گرہ پنڈ ڈر ضلع جموں *

جن بھگت تیرا راہ تنگن چوڈاں لوک، برہمنڈ کھنڈ راہ تکائیا۔ گر اوتار پینمبر سُنن اک سلوک، سوہنگ ڈھولا چائیں چائیا۔ پرکاش تنگن نرمل جوت، وشن برہما شو اکھ کھلایا۔ سادھ سنت فقیر مانن مَوَج، مجلس دیکھ بے پرواہیا۔ اپنی آپ مٹا کے سوچ، سمجھ وچوں سمجھ گئے گوائیا۔ جن بھگت تنگن بنا تکلف ملی مَوَج، مکمل اپنا رنگ چڑھائیا۔ جنگلاں کرنی پئے نہ کھوج، ٹلے پر بت کوئے نہ پھول پھولایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن لیکھا دئے دکھائیا۔ جن بھگت تیرا نرالا گرہ، گر ہستی ملے مان وڈیائیا۔ جس گھر سوامی رہے، پت پر میثور سو بھا پائیا۔ سچ بھنڈارا امرت دئے، داتا دانی جھولی پائیا۔ توں میرا میں تیرا ڈھولا کہے، کہہ کہہ اپنی خوشی منائیا۔ سچ پیار وگا کے نیں، نیا نوکا نام چڑھائیا۔ نرگن دست امولک دے کے شے، شہنشاہ اپنا گھر سمجھائیا۔ جتھے گرگھ سجن بہے، بہشت سورگ دوویں سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ جن بھگت تیرا گھر سہنجنا، سو بھاؤنت سہائیا۔ دپک جوت جگے نرنجنا، نور ظہور کرے رُشنائیا۔ صاحب سنگر درد دُکھ بھے بھنجنا، بھوسا گر پار کرائیا۔ درگاہ ساچی بنے سجننا، سگلا سنگ رکھائیا۔ نیز لوچن نین پاوے بجلا، اگیان اندھیر مٹائیا۔ چرن دھوڑ کرائے مجنا، دُرمت میل دھوائیا۔ ساچی دسے دُھر دی بندنا، بندگی سیس جگدیس دکھائیا۔ آتم دے کے پرماندنا، نجانند کرے رسائیا۔ دوجا در پئے نہ منگنا، سچ بھنڈارا جھولی دیوے پائیا۔ بھاگ لگائے کایا بنگلا، منگلا چار اکو اک سنائیا۔ پُرکھ اکال صاحب ملے رنگلا، رنگ رتڑا دیکھ دکھائیا۔ جس دی ایتھے اتھے کوئی نہ ونڈنا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جن بھگت تیری منزل حق، دُھر دے حکم نال بنائیا۔ جتھے رہے کوئی نہ شک، شکایت کرن نہ کوئی سنائیا۔ اگنی تپے کوئی نہ مٹھ، کوڑی دبے نہ کوئے ودھائیا۔ تیرتھ دسے نہ اٹھسٹھ، جگت دھار نہ کوئی جنائیا۔ ونجارا بہے کوئی نہ ہٹ، ہٹو ہٹ نہ کوئے پھرائیا۔ اکو میلا پُرکھ سمرتھ، جو سب دا پتا مائیا۔ نچ نیز کھولے اکھ، باہروں کرے نہ کوئے پڑھائیا۔ پیار مُجبت وچ کر کے وس، وصل یار دئے سمجھائیا۔ ناتا جوڑ کے دُھر دا سچ، ست ستوادی میل ملائیا۔ مارگ محبوب

ہو کے دیوے دس، دہ دشا پندھ چُکائی۔ جن بھگتاں ساچا دس کے اپنا جس، ڈھولا اِکو اِک سُنائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، مہاراج شیر
سنگھ وِشنوؤں بھگوان، وِچھوڑا رہن نہ دیوے وگھ، واسطہ اپنے نال رکھائی۔

* ۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ پرکاش سنگھ دے گھر پنڈ دڑ جموں * *

جن بھگت تیرا جھگڑا رہے نہ پر تھی آکاش، گگن منڈل نہ کوئے لڑائی۔ منڈل رہے کوئی نہ راس، گوپی کاہن نہ کوئے نچائی۔ سرتی ہووے کسے نہ
داس، سیوک سیو نہ کوئے کمائی۔ منو آ من نہ کرے گھات، داو چلے نہ کوئے پترائی۔ جگت آئے نہ اندھیری رات، کوڑ اندھیر نہ کوئے چھپائی۔ اِکو میلا
ملے پُرکھ سمراتھ، جو بخشہار بے پرواہیا۔ پورا کر بھوکھت واک، واقف کار اگلا لئے بنائی۔ دُرمت میل اندروں کاٹ، باہروں برہم کرے صفائی۔ جنم جنم
دی میٹے واٹ، (بانکا) دُھر دارنگ چڑھائی۔ سدا سہیلا وسے ساتھ، سگلا سنگ نبھائی۔ مالک ہو کے کملاپات، پت پر میثور ہو کے ویکھ دکھائی۔ توں میرا
میں تیرا دوہاں دی دس کے اِکو ذات، زیر زبر دی کرے نہ کوئی پڑھائی۔ سچ پریتی جوڑ کے نات، نیتز نین اگھ گھلای۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
کرپا کر، سدا سہیلا وسے پاس، پاسا دنی والا اُلٹائی۔ جن بھگت تیری کوئی نہ جانے حد، حدوُد سمجھ کوئے نہ پایا۔ تیرا نور پُرکھ اکال دی جد، پتا پوت ریتی
چلی آئی۔ جگ چو کڑی حکم اندر لوے سد، حکمے اندر حکم منائی۔ اپنی دھاروں لئے کڈھ، پنچ تت ناتا مانو ذاتی لئے بنائی۔ لوک مات رہن نہ دیوے اڈ،
زرگن ہو کے سرگن ویکھ دکھائی۔ اندر وڑ کے دسے دُھر دا چھند، چھند اِکو اِک سُنائی۔ سچ پریم دادے کے انند، چند نور کرے رُشائی۔ لیکھا چکا کے بند
بند، بندگی اِکو دئے دِرڑائی۔ بھگت سہیلا اِک اکیلا واہو داہی مارے پندھ، ویکھنہار تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکٹک
نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، آتم پر ماتم سدا بخشند، تئاں دا لیکھا لیکھے وِچ لیکھے لئے لگایا۔

* ۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ جھنڈو رام دے گرہ پنڈ جوڑیاں ضلع جموں * *

جن بھگت رہے نہ ہوئے ہنگتا، ہنگ برہم پاربرہم میل ملائیا۔ دُوبے در نہ ہووے منگتا، بھکھاری بن نہ الکھ جگائیا۔ ناتا جڑ کے ساچی سنگتا، ہر جن ہر ہر مل خوشی منائیا۔ پُرکھ ابناشی کایا چولی رنگدا، کنچن گڑھ اک سہائیا۔ جن بھگت کھیل وکھائے سورے سربنگ دا، صاحب سوامی دیا کمائیا۔ پڑدا اٹھائے نجاند دا، امرت جھرنادے جھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جن بھگت سدا درشن تگے نچ نین، جگت اکھ نہ کوئے وڈیائیا۔ پُرکھ ابناشی ملے دُھر داساک سین، سچن اکو بے پرواہیا۔ جنم کرم دا بنائے لہنادین، پورب لیکھا جھولی پائیا۔ نام اکٹرا دیوے سچ رسائے، دُھر دی دات آپ ورتائیا۔ تُوں میرا میں تیرا بھگت سہیلے سدا کہن، گرگھ گاکا خوشی منائیا۔ سچھنڈ دوارے ست ستوادی ہو کے بہن، سچ سچ وچ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن بخشے اک سرنائیا۔ جن بھگت پرہ دا بنے یاچک، یتھراتھ سیو کمائیا۔ اکھراں دی لوڑ رہے نہ واچک، وڈیا وچ نہ کوئے چترائیا۔ منو آمن ہووے ساتک، امرت میگھ صاحب سنگر اک برسائیا۔ کوڑی کرپا رہے نہ ناسک، واستوک ناتا اکو نال رکھائیا۔ جس دی مہما کردے سمتر شاستر، شتر و اندروں دے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں لیکھے لائے سوارتھ، ساہ ساہ اپنا نام چپائیا۔ جن بھگت کدے نہ ہووے درویش، جگت دوارا منگن کدے نہ جائیا۔ اکو مالک ملے نر نریش، نر نرائن دُھر در گاہیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی رہے ہمیش، نرگن ہو کے سرگن کھیل کھلائیا۔ گر اوتار پیغمبراں جن بھگتاں دیندار ہے نام سندیش، کلمہ کائنات پڑھائیا۔ جس دا اکھراں دا باہر اُپدیش، صفتاں توں پرے صاف دے درڑائیا۔ جس دا قلم شاہی لکھے کوئی نہ لیکھ، بے انت کہہ کے سارے پلو گئے جھڈائیا۔ سو سوامی انترجامی جن بھگتاں دے ویس، گرہ مندر ڈیرہ لائیا۔ جس دی لبھے کسے نہ ریکھ، روپ رنگ نہ کوئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے لئے اٹھائیا۔ جن بھگت کدے نہ ہووے نراسا، آسا آسا وچوں بدلایا۔ پُرکھ ابناشی دیوے ساٹھا، آتم پر ماتم میل ملائیا۔ ایٹھے اوٹھے دو جہاناں ہووے راکھا، لکھ چوڑاسی وچوں باہر کڈھائیا۔ نرگن نور جوڑ کے ناتا، سرگن میلا سچ سبھائیا۔ سچھنڈ دوارے کرے واسا، جوتی جوت سروپ ہر، نرگن نور نور پرکاشا، اندھ اندھیر دے گوائیا۔ جو شبدی تھم

فرمان من دے آکھا، آخر منزل چڑھ کے دُھر سوامی درس دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نظری آئے ساکھیاتا، صاحب سلطان پڑدا لاپیا۔ جن بھگت دوسر کسے نہ ہووے مُرید، مُرشد متن کوئی نہ جائیا۔ گھر سوامی ٹھا کر کرائے اپنا دید، درشن دیوے شہنشاہیا۔ جنم کرم دی پوری کرے اُمید، مہروان ہو کے مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں ہتھ رکھے سیس سیس جگدیش، جگدیش اپنے لیکھے لایا۔

* ۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ شورام دے گرہ جوڑیاں ضلع جموں *

جن بھگت کدے نہ ہووے حیران، پریشانی نہ کوئی سنائیا۔ مالک ملے اک سری بھگوان، دین دُنی ڈکھ دلدر دئے گوائیا۔ سچ دکھائے نشان، دھرم دوارے آپ پرگٹائیا۔ سنگر ہو کے ہووے مہروان، مہر نظر نال تکائیا۔ سچ دھرم دے گیان، اگیان اندھیرا دئے مٹائیا۔ درگاہ ساچی بخشے مان، سچھنڈ دوارے سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت بھگوان ویکھ دکھائیا۔ جن بھگتاں اندر کدے نہ آوے اداسی، چنتا غم نہ کوئے ستائیا۔ گل رہے نہ جم کی پھاسی، فیصلہ دُھر دا اک درڑائیا۔ میل ملائے سچھنڈ نواسی، نواس استھان اک دکھائیا۔ جتھے زرگن نور جوت پرکاشی، دیا باقی اور نہ کوئے بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ جگ جن بھگتاں بناؤندار ہے ساتھی، سخا سہیلا ہو کے جوڑ بڑائیا۔ جن بھگت جگ واسنا کدے نہ ہووے دُکھی، دلدر وچ کدے نہ آئیا۔ سری بھگوان رکھنہارا سکھی، سکھ آسن آتم سچ دئے بنائیا۔ اُجل کرے مات سکھی، مکھ انتر دُرمت میل دھوائیا۔ سچ دوارے اپنی گودی پھرے چھی، چار کُٹ منزل اپنا پندھ مُکائیا۔ شبدی دھار اپنے وچ رکھے اُچی، رچنا باہر نہ کوئے ستائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن سُر ت اٹھاوے سٹی، آلس نندرا دئے گوائیا۔ جن بھگت کدے نہ کرے تلاش، لبھن بن کوئے نہ جائیا۔ پُرکھ اکال کایا گھر پوری کرے آس، آسن سنگھاسن سو بھاپائیا۔ ساچی دست نام دیوے راس، رہبر ہو کے رستہ دئے سمجھائیا۔ نچ گھر آتم رکھے واس، پر ماتم پر م پُرکھ وڈیائیا۔ اگلی

بچھلی نہکرمی جنم دی میٹے واٹ، کریا کانڈ اور نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنگ نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سرب ویاپی پرتاپی ہو کے وسے پاس، جاپی ہو کے اپنا نام جپائیا۔

* ۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ بھولا رام دے گرہ پنڈ جوڑیاں جموں *

جن بھگت کدے نہ مردا، مر جیوت رُپ وٹائیا۔ مالک بنے ساچے گھر دا، سچکھنڈ دوارے سو بھاپائیا۔ بھو بھے وچ کدے نہ ڈردا، بھیانک رُپ نہ کوئے ستائیا۔ ساچی منزل چڑھدا، بھجے واہو داہیا۔ اکو ڈھولا پڑھدا، تُوں ہی تُوں ہی راگ الائیا۔ بن اکھاں درشن کردا، سچ دوارے خوشی منائیا۔ سرن سرنائی ساچی پڑدا، جتھوں سکے نہ کوئی اٹھائیا۔ پُرکھ اکال اگئی لڑ پھڑدا، دو جہان نہ کوئے تڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنگ نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگت سہیلے آپ وردا، وارتا پورب دیکھ وکھائیا۔

* ۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ کرمو دیوی دے گرہ پنڈ کرنیل جموں *

جن بھگت کدے نہ آوے وچ چوڑاسی، چارے کھانی نہ کوئے بھوائیا۔ جگ چوڑی میلا ملدا رہے پُرکھ ابناشی، ابناشی کرتا اپنا جوڑ بڑائیا۔ چرن سیوک بناؤندار ہے داسی، داسن داس دے وڈیائیا۔ آتم پر ماتم نرگن نرگن بنیا رہے ساتھی، سرگن ساچا سنگ وکھائیا۔ نج گھر ساچے مندر ساڈھے تن ہتھ رکھے داسی، نواس استھان اکو اک سمجھائیا۔ ہر جن ہر پوری کرے آسی، اصل اپنا رنگ چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا مکا کے جم کی پھانسی، فیصلہ ڈھر دا اک سنائیا۔ جن بھگت چوڑاسی بھوگے مول نہ سزا، دس دس ماس نہ اگن تپائیا۔ سدا پر م پُرکھ دی چلے وچ رضا، رازق رزق رحیم دے وڈیائیا۔ آتم رس دا چکھے مزہ، مزاج اور نہ کوئے بدلایا۔ سرتے کوئے کوئی نہ قضا، قہر سکے نہ کوئی وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

دُھر فرمان اندر دیوے سدا، شبدی حکمی حکم سنایا۔ جن بھگت دوسر کدے نہ تیکے اوٹ، سہارا اور نہ کوئے رکھایا۔ آتم مل کے نرمل جوت، پاربرہم وچ سمانیا۔ بھاگ لگا کے کایا کوٹ، گڑھ بنک دئے وڈیایا۔ جھگڑا مُکا کے مکتی موکھ، مُفت پر بھ دے وچ سمانیا۔ اگے رہے کوئی نہ سوچ، جھگڑا چکے کوڑ لوکایا۔ درشن پا کے نیتز لوچ، اکھ اندروں لئے کھلایا۔ سچ دوارے مانے مَوچ، مل مل ٹھاکر خوشی بنایا۔ ابناشی کرتا کرے چوچ، کایا چولی رنگ چڑھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دیوے اکو جوگ، جگتی اپنا نام رکھایا۔ جن بھگت کدے نہ مارے آہ، نعرہ حق حق سنایا۔ ساچی منزل چڑھے راہ، رہبر دیکھے بے پرواہیا۔ وچھوڑا رہے نہ کوئی جُدا، جُز ونڈ نہ کوئی ونڈایا۔ سدھامائس جنم وچ ملے آ، دوجی کھانی نہ کوئے دکھایا۔ گھر دیکھ ہووے رُشنا، جوتی جوت ڈگمگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نرگن میلانے ملا، چیلہ گُر گُر چیلہ اکو رُپ دکھایا۔

* ۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ بی بی لیلادوی پنڈ کرن نگر جموں * *

جن بھگت ایکا اوٹ رکھے بھگونت، دوسر آس نہ کوئے رکھایا۔ ایکا نام چے مٹیاں منت، من واسنا باہر کڈھایا۔ دیوے وڈیائی دُھر داکنت، پاربرہم بے پرواہیا۔ لیکھا چکے وچوں جیو جنت، چارے کھانی کھنڈر دئے دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن اپنے گھر وسایا۔ جن بھگت گھر سچ وسیرا، نہچل دھام ملے وڈیایا۔ جتھے جھگڑا رہے نہ تیرا میرا، آتم پر ماتم وچ سمانیا۔ سدا وسدا رہے دُھر دا کھیڑا، سچکھنڈ دوارا سو بھاپایا۔ آون جاون لکھ چوراسی چکے جھیڑا، جنم مرن ونڈ نہ کوئی ونڈایا۔ پُرکھ اکالا بھگتاں بٹھے بیڑا، شبدی ڈوری تند آپ بندھایا۔ دُور دُراڈا نظری آئے نیرن نیرا، نرگن نرؤیر نراکار پڑدا دئے اٹھایا۔ چرن کول سچ سرنائی اکو گرہ کرائے وسیرا، باقی وسرے سرب لوکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میٹنہارا کوڑ اندھیرا، سچ نام کرے رُشنایا۔ جن بھگت کوڑی کرپا کدے نہ چاڑھے رنگ، مایا ممتا نہ موہ ہلکایا۔ اکو صاحب دار کھے سنگ، ناتے سگے کوڑ تڑایا۔ پریم پیار

دا و جاؤندار ہے سدا مردنگ، بن تند ستار ہلایا۔ جن بھگتاں وِج مان دار ہے اند، نجانند ہوئے رسایا۔ توں میرا میں تیرا ڈھولا گاؤندار ہے چھند، شمع
 دیپ جوت کرے رُشانیا۔ دُھر دے حکم اندر رہے پابند، بندی خانہ کوڑا دے مُکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ جگ جن بھگتاں بیڑا
 بٹھ، ساچے پتن پار کنار درگاہ ساچی آپ لگایا۔ جن بھگت دُو بے در منگے کدے نہ بھچھیا، جھولی جگت نہ کوئے دکھایا۔ دین دُنی کوڑی سر شٹی جانے مٹھیا،
 بن ہر اور نہ کوئے سہایا۔ جن بھگت سچ دوارے سکھے دُھر دی سکھیا، جگت وِ دیا کرے نہ کوئے پڑھایا۔ پُرکھ ابناشی ست ستوادی نام پدارتھ پاوے بھچھیا
 وست امولک کایا گوک دے لگایا۔ بن قلم شاہی لیکھا جائے لکھیا، ریکھا دُھر دی دے بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن پیتا ٹھانڈا
 پیتا، وسنہارا دھام انڈیٹھا، سچ دوارا ایکنارا اکو اک سہایا۔

* ۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ چیف انجینئر آر۔ ایل۔ شرما کرن نگر جموں * *

جیٹھ کہے نو نو چار دا میں شُبھ مہینہ، سبجک تریتا دواپر کلجک میرا راہ تکایا۔ میں ویکھاں کھیل شاہ سلطان پرم پُرکھ پرینا، پروردگار سانجھیا ر جلوه
 گر پڑدا نور اٹھایا۔ بھيو ابھیدا کھولاں لکھ چوراسی نر مدینا، انڈج جیرج اُتہج سبجک ویکھ دکھایا۔ کوٹن کوٹاں وچوں گرکھ سنت سہیلا مٹاں جگت نگینہ، مانک
 موتی جگتی جوتی نور نور رُشانیا۔ کھیل ویکھاں برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال لوک تینا، ترے گن مایا پنچ تت تتوت جنایا۔ سجدہ کراں حق سلام دُھر درگاہ
 یا مہینا، دروہی طوبی طوبی طوب دُہایا۔ منوآ من جگت واسنادھار ویکھاں کمینہ، کامل مُرشد شبد سنگر صاحب سوامی درس نہ کسے دکھایا۔ انتر انتر نر نرائن
 کایا مندر اندر بن رسنا جہوا کسے نہ چینا، جگت وِ دیا پڑھ پڑھ تھکی لوکایا۔ ست سروپ شاہو بھوپ جو بنونتا جوت اکالن نرگن دھار وڈ حسینا، جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، مالک خالق ویکھ دکھایا۔ جیٹھ کہے میں خوشیاں والا ماس، گر اوتار پیغمبر میرا دھیان لگایا۔ کچھ لیکھا
 لکھ کے گیا چھیار رِوداس، رِوی اپنا دھیان لگایا۔ کسیر بن نیتراں ویکھ کے گیا پرکاش، منزل چڑھ کے خوشی منایا۔ پیغمبر لہدے گئے ساتھ، عیسیٰ موسیٰ محمد

دین ڈہایا۔ نانک گوہند منزل لہدے رہے گھاٹ، بھجّن واہو داہیا۔ گوپی کاہن کردے گئے ناچ، نرگن سرگن کھیل کرایا۔ دُھر فرمانا شبد اگمی سارے رہے واچ، واچک ہو کے کرن پڑھانیا۔ کوٹاں وچوں پرم پُرکھ دا جن بھگت سہیلے وِرنے ملدا ساتھ، سبّجّن ملے بے پرواہیا۔ نظر آئے نال اتقاق، مہر نظر اک اٹھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی برہم برہادی کھوج کھوجانیا۔ جیٹھ کہے میں آیا جگ، نو نو چار پنہدہ مکانیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی میرا گاؤندی گئی چھند، چھنداں وچ دُھر داراگ الاٹیا۔ قلم شاہی میٹوں کسے نہ کیتا بند، کاتب چلی نہ کسے پتھراٹیا۔ رسنا جہوا گا گا گئے ہتی دند، صفتاں نال صفت وڈیاٹیا۔ بن پرم پُرکھ دے میرا جانیاں نہ کسے اگلا سنگ، سنگی ساتھی سارے دین ڈہایا۔ میرے گرہ مندر گھر بن دیا باقی کملا پاتی نرگن نور چٹھا کے چند، رُو سس دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ سدا سوامی انترجامی نچھر دھار دیوے پرمانند، پاربرہم پت پریشور اپنی دیا کمانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر گھٹ ویکھے تھاؤں تھانیا۔ جیٹھ کہے میں گیا جاگ، بن اکھاں اٹھ گھلایا۔ دُھر فرمانا سنیا راگ، اگمی آواز بے پرواہیا۔ جس دا کھول نہ سکے کوئی راز، جگت سیاست کم کسے نہ آٹیا۔ جو آتم پر ماتم پر ماتم آتم و جاو نہارا ساز، تند رباب اک ہلایا۔ سو کھیلے کھیل وچ برہماد، پت پریشور اپنا حکم ورتانیا۔ دین دُنی دائرے اندروں ہو کے آزاد، کلمہ حق حق سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے وُضو نماز، واحد اپنا حکم ورتانیا۔ جیٹھ کہے میں آیا اپنی وار، وارتا اگلی دیاں جنایا۔ لیکھا مکاواں جگ چوکڑی چار، کلجک لہنا دیاں اٹھانیا۔ میٹوں سجدے کردے دو جہان ہو کے خبردار، بے خبراں خبر دیاں سنایا۔ اکو تلو سا نچھایا، رسولاں دارسول نظری آٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر فرمانا اکو اک درٹانیا۔ جیٹھ کہے میں دیواں اک فرمان، فُرنے سب دے بند کرایا۔ کھیل ویکھے والی دو جہان، دوزخ بہشت دوویں دین ڈہانیا۔ سورگ نرک سرب گرلان، کوگ کوگ سنایا۔ نظری آئے نہ کسے بھگوان، ساکھیاں درس کوئے نہ پانیا۔ چاروں گنٹ دہ وِشا جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ اُچے ٹلے پربت لہدے جیو جہان، جاگرت جوت نہ کوئے رُشنانیا۔ صفتاں والا کرن بیان، اکھراں والا لیکھ وکھانیا۔ ساچی منزل چڑھے نہ کوئی مہان، محبوب مل کے خوشی نہ کوئے منانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا اک فرمان، سندیشہ اک سنایا۔ جیٹھ

کہے سندیشہ دیواں دُھر دا ایک، ایکنکار رہیا جنائیا۔ مانس مانو مانگھ بدھی کراں بیک، وویکی اپنی دھار پرگٹائیا۔ ہر گھٹ انتر پاربرہم پت پر میشور لو ویکھ، آتم برہم پاربرہم رنگ رنگائیا۔ بھرے بھلے جگت مایا و دیا وچ کرے کھیل، پڑدا اوہلا نہ کوئے چکائیا۔ زرگن زرگن کرے کوئے نہ میل، سرگن وچے نہ کوئے ودھائیا۔ جھگڑا پیا گروگر چیل، مُرید مُرشد مل کے خوشی نہ کوئے دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھجک درِشٹی سرِشٹی اِشٹی کرے کھیل، تھم دُھر دا اک ورتائیا۔ جیٹھ کہے میں دیواں اک سندیش، سُننہہڑا سچ سُنائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن بدل جانا بھیکھ، ذات پات وند نہ کوئے وندائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیاں پاربرہم پت پر میشور پروردگار سانجھے یار سب نے کرنی اک آدیس، نمو نمو سِیس سرب جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل آدجکادجگ چوکڑی نت نوت ہمیش، بھانے اندر اپنا ہو کے اپنا تھم ورتائیا۔ اپنا تھم دتے کرتار، قُدرت قادر ویکھ دکھائیا۔ نو نو چار ہووے پار، نو ست پڑدا دئے اُٹھائیا۔ اٹھ پنج کرے خبردار، پنجم پنج پنج سنوایا۔ نام سندیشہ نر نرائن دے دے اپنی وار، اک اکلّا سچ مھلا کایا کھیڑا لکھ چوڑاسی ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دی دھار اک بندھائیا۔ جیٹھ کہے میں نو سو چرانوے جگ چوکڑی پچھوں آیا بھجا، بن کے پاندھی پنڈھ مکائیا۔ سچ دوار بہہ کے سجا، پُرکھ ابناشی دیونہار وڈیائیا۔ جس میرا ایٹھے اتھے دو جہاناں پڑدا کجا، شبدی اوڈھن سِیس ٹکائیا۔ کوڑی کریامن واسنا جوٹھ جھوٹھ کھجک انتم دیوے سزا، بچیا کوئے رہن نہ پائیا۔ جن بھگتاں انتر آتم اپنے نام دا دیوے مزہ، مذاق وچ رکھے سرب لوکائیا۔ پاربرہم پت پر میشور اچھل چھلدھاری، بن ساچے سنتاں سب دے نال کرے دغا، بغاوت وچ سخاوت نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا تھم اک ورتائیا۔ جیٹھ کہے میں آیا پرت، لوک مات پھیرا پائیا۔ ویکھیا کھیل اُپر دھرت، دھرنی دھول دئے ڈھائیا۔ گر اوتار پیر پینغمبر کاغذ قلم شاہی نال لا کے گئے شرط، لیکھا اکھراں وچ لکھائیا۔ ابناشی کرتا چار ورن اٹھاراں برن ساچا مارگ سدھی دتے اکو سڑک، سچھنڈ دوارا ایکنکارا اکو گھر دکھائیا۔ جن بھگت چلائے دیا کمائے آپ ندھڑک، بھے بھو خطرہ غم نہ کوئے رکھائیا۔ کوڑی کریامن واسنا جوٹھ جھوٹھ میٹھ حرص، ہو س اور نہ کوئے ودھائیا۔ مہروان ہو کے محبوب کرے ترس، رحمت اپنی نال پار لنگھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل اک اسچرج، اچرج وچ

اچرج ہو کے جائے سمایا۔ جیٹھ کہے میں دیکھاں دینِ دُنی حال، حالت سب دی کھوج کھوجایا۔ جس دا بھوکھتاں وچ ملدا احوال، راگاں ناداں شداں وچ ڈھولے گایا۔ سو سب دا حل کرے سوال، جواب طلی وچ پھیر رکھے لوکایا۔ چار کُنٹ دہ دشا سمت شہنشاہی کو کے کال، ڈنک و جاوے تھاواں تھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن سنت سہیلے لئے بھال، لکھ چوڑاسی وچوں دیکھ دکھایا۔ سنت سہیلا ست سرُپ مانکھ، مانو ذاتی نظری آئی۔ دُئی دویت رہے کوئی نہ ڈکھ، جھگڑا ہوں نہ کوئے بنائی۔ آتم پر ماتم اکو جانے سکھ، سچ ساگر وچ سمایا۔ گھر سہنجنی ہووے رت، بسنت بہار اک پرگٹایا۔ دوس رین اٹھے پہر گھڑی پل سرتی شبد رہے خوش، سدا وجدی رہے ودھایا۔ بن رسنا جہوا بٹی دند رہے چپ، شبدی ناد دُھن شنوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی دھاروں پئے اٹھ، نرگن ہو کے نرگن نور کرے رُشٹایا۔ نرگن نور نور پرکاش، پرکاشوان دیا کمایا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجک جس دا کھیل تماش، گر اوتار پیغمبر لوک مات سیو لگایا۔ سو دیکھنہارا کھیل تماش، خالق خلق پھیرا پانیا۔ جن بھگتاں پوری کرے آس، آہستہ آہستہ ساچے مندر اندر پڑدا دئے اٹھایا۔ سچ دوارے بن گوپی کاہن دکھائے راس، منڈل منڈپ وجدی رہے ودھایا۔ نرگن ہو کے نرکار وسے پاس، نرکار ہو کے اپنی دیا کمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل پُرکھ ابناش، ابناشی کرتا اپنا حکم حکم وچوں پرگٹایا۔ جن بھگتاں دیواں سدا، صدقے واری گھول گھمایا۔ گر گھوکسے نال کوئی نہ کرے دغا، سچ پریتی سچ دوارے سو بھاپانیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں مانس جنم لبھا منکھا، ہوئے ہنگتا لیئی پرنائی۔ ست دھرم سچ گھر گرہ و جاونا ڈگا، ہوکا حق حق الایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا اک اندا، اندا انند وچوں پرگٹایا۔

* ۱۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ پد منی دے گرہ کالی جنی جموں *

جو سب کچھ سوَنپ دیوے پر بھ دے ہتھ، جگت مان وڈیائی نہ کوئے رکھایا۔ تہناں اُپر کرپا کرے صاحب سوامی پُرکھ سمرتھ، پاربرہم پت پر میثور بے پرواہیا۔ سچ بھنڈارا ہر نرکارا دیوے نام و تھ، وست امولک کایا گوک آپ لکایا۔ نچھر دھار امرت دیوے اگئی رس، بوئند سوانتی آپ پُکایا۔ نچ نین

نرائن کھولے اکھ، نر اپنا پڑا دئے اٹھایا۔ آتم پر ماتم رہن نہ دیوے وکھ، پاربرہم برہم میلا سہج سُبھایا۔ دھیرج سنتو کھ دان دیوے ست سچ، بُدھ بیک
 بنایا۔ جیکارا سنائے اک اکھ، اکھ اگوچر وڈ داتا بے پرواہیا۔ ہر دے انتر نر نتر ہو کے جاوے وس، باہر لبھن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ ساچا مارگ کا یا مندر
 دیوے دس، منزل پوڑی پندھ مُکایا۔ حقیقت وچوں جھولی پا کے حق، جنم کرم دا لہنا دینا پورب دیکھے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، جن بھگتاں وکھاوے اگئی ہٹ، جتھے ونجارا دو جا نظر کوئے نہ آئی۔ جو سب کچھ سوئپ دیوے سری بھگوان، لیکھا ہتھو ہتھ چُکایا۔ دیونہارا داتا وڈ
 مہروان، محبوبُ مُجبت وچ دیکھ دکھایا۔ کھیلے کھیل ہر گھٹ و سیا رام، رمیا رمتا سیتا سرتی سچ میل ملائی۔ گھر مندر گرہ میلا کرے آسان، جنگل جوہ اُجاڑ
 پہاڑ ٹلے پر بت سمند ساگر پھرن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ تن من دھن پریم پیار سچ مُجبت ہووے قربان، من واسنا متا رہے نہ رانیا۔ سچ پریتی دُھر دی نیتی
 جن بھگتاں کرے پروان، پر م پُرکھ پر ماتم آتم بندھن اِکو اک جُڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچ سرنایا۔ ہبھ کچھ جو پر بھ نوں
 دیوے سوئپ، جگت اچھیا نہ کوئی رکھایا۔ لوک مات مانس جامہ کدے نہ جاوے اوئنت، دیونہار داتار سیس وڈیایا۔ مالک خالق پر تپاک نر دا نرائن ملے اک
 نر نکار اک اِکلا ٹھا کر سوامی دُھر دا کھونت، کنت کنٹول اپنے انگ لگایا۔ سچ دوار کر پیار دیوے اگئی مَوچ، مجلس بھگتاں وچ رکھایا۔ اندر وڈ کے مندر چڑھ
 کے سچ دوارے گرکھاں کرے کھوج، پڑا اوہلا دئے چُکایا۔ نت نوت سنجھ سویر جن بھگتاں درشن دیوے روز، جاگت سوت اپنے وچ سائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ سری بھگوان آگے جو اپنا آپ کرے ارپن، آپ آپا وچوں مٹایا۔ جنم مرن لکھ چوڑا سی دی رہے کوئی
 نہ دھڑکن، انڈج جیرج اُنہج سیتج نہ کوئے بھوایا۔ دیا کمائے جو دھا سور پیر مردانہ مردن، مہر نظر اک اٹھایا۔ پورے سنکر آگے جس دی پریم پیار وچ اک
 ویر جھک گئی گردن، مستک اِکا دھوڑی خاک رانیا۔ تس دا لہنا لیکھا پرے توں پرے دھا گوردھن، گہر گسپیر بے نظیر نظر اپنی وچ ملائی۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر اپنا ہتھ اِکایا۔ سب کچھ جو پر بھ دی دئے ہتھیلی، بن ہتھاں ہتھ اِکایا۔ سو آتم رہے نہ کدے اِکیلی،

پر ماتم مل کے خوشی منائیا۔ آد جگاد سچی سہیلی، ساجن دُھر داسنگ نبھائیا۔ وسنہاری دھام نویلی، سچکھنڈ دوارے بہہ کے خوشی دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں ستجگ تریتا دوا پر کلجگ لیکھا رہیا میلی، سچ ملاپ بخش اپنا جاپ بنا رسنا جہوا مٹی دند دُھن آتمک انادی راگ منائیا۔

* ۱۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ کرم چند دے گرہ جموں *

جن بھگت کسے نہ جھکدا، بن سری بھگوان اشٹ نہ کوئے منائیا۔ اپنے مارگ کدے نہ رُکدا، دین دُنی دوویں دیوے تچائیا۔ صلاح مشورہ کسے کولوں نہیں بچھدا، اکھراں والی کرے نہ کوئی پڑھائیا۔ چار جگ سدا ڈھولا گاوے اکو تک دا، سوہنگ راگ الائیا۔ جس نال آتم دا پینڈا مکدا، پر ماتم وچ سمائیا۔ سرُپ نظری آوے ست سچ دا، جوٹھ جھوٹھ ڈیرہ ڈھاہیا۔ پڑدا اوہلا رہے نہ لگ دا، بھيو ابھیدا دئے گھلائیا۔ دھیان رکھے سوندا اٹھدا، چووی گھنٹے اکو رنگ سمائیا۔ لیکھا مکا کے جننی گکھ دا، کرماں دا گیرا دئے کٹائیا۔ رُپ دھار کے سچ ست دا، پتا پُرکھ اکال منائیا۔ مندر سہا کے کایا بت دا، جُجرہ حق خوشی دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سہارا دے کے اپنی اوٹ دا، کوٹن کوٹاں وچوں باہر کڈھائیا۔ جن بھگت ملے اک جگدیس، جگ جیون داتے آس رکھائیا۔ دوسر کدے نہ جھکے سیس، گللیں یار نہ کوئے منائیا۔ منوآ جھگڑا کرے نہ کوئے ابلیس، شرع شیطان نہ کوئی لڑائیا۔ لیکھا رہے نہ اوچ نیچ، ورن برن نہ ونڈ ونڈائیا۔ ایکو ایک رکھے اڈیک، آسا منسا وچ سمائیا۔ جس نال لگی پریت، سو صاحب ملے سچا ماہیا۔ پریم پریتی کرے بختیش، نام ندھانا جھولی پائیا۔ ست دھرم دی دتے پریت، مندر مسیت مسدا اکو حل کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا بھيو اک سمجھائیا۔ جن بھگت بنے نہ کسے دی گولی، مزدوری جگت نہ کوئی کمائیا۔ اکو صاحب سوامی چرن گھولی، آپ اپنا بھیت چڑھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا سمجھ کے بولی، دوجا راگ نہ کوئی الائیا۔ منوآ من نہ پائے رولی، جھگڑا دے نہ کوئے لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دست انمولی، انمل جھولی اکو دئے بھرائیا۔ جن بھگت دوسر دا نہ ہووے بھکھاری، منگن کوئے نہ جائیا۔ جس دا مالک اک مُراری، موہن مادھو شہنشاہیا۔ جگ چوکڑی رہن نہ دیوے خواری،

خالص اپنے رنگ رنگا گیا۔ سچھنڈ دوار دیوے سچی سرداری، سدا دا حکم اک ورتا گیا۔ برہم دا بن ادھاری، پاربرہم اپنے گھر وسایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن لیکھے وچوں باہر کڈھایا۔ جن بھگت کسے نہ جاوے در، دروازہ دلہیز نہ کوئے کھڑکایا۔ بھے بھو نہ رکھے ڈر، نیوں نیوں لاگے پائینا۔ اکو پڑکھ اکال پکڑے لڑ، ہو سکے نہ جدایا۔ ساچی منزل جاوے چڑھ، در گھر ساچے سو بھاپایا۔ جتھے وسے نرائن نر، نراں دامالک دُھر در گاہیا۔ سہج سُبھاؤ کرپا دیوے کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ سنت سہیلے گرگھ لئے ور، وارث ہو کے چرن کول لئے لکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگت سہیلے لئے پھڑ، پھڑ باہوں پارکنار سنسار آپ کرایا۔

* ۱۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ لال چند دے گھر وزارت روڈ جموں *

جن بھگت سہنجنی سہاؤنی ساچی بھگی، اندراں وچوں اندر مندراں وچوں مندر سو بھاپایا۔ جتھے پر بھ دا وسیرا ہندا باہر جگلیں، جگ جگ دیوے مان وڈیایا۔ جس دی وچار کرے کوئی نہ بدھی، من منن کوئی نہ پائیا۔ رمز اشارہ سینت لاوے کجھی، ہلونا ہردے وچ پرگٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ٹھانڈا اک درسایا۔ جن بھگت بھگی جگدیش، ملے مان وڈیایا۔ آتم پر ماتم جتھے میلا ہووے بنا دھڑ سیس، تہناں اندر وڈ کے خوشی منایا۔ ساچا حکم من اک حدیث، خداں توں پرے جھگڑا ورنان والا مکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے پوری کرے اڈیک، آسا منسا پور کرایا۔ جن بھگت لیکھا جانے اپنے نہوں دا، نو نو چار ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ رس مانے اگئی میہوں دا، میگھ امرت روپ بدلایا۔ جھگڑا رہے نہ توں میں کیوں دا، کامل مرشد مل کے وجے ودھایا۔ کھیل ویکھے الکھ ا بھو دا، پڑدا اوہلا دئے چکایا۔ گھرانہ ویکھے دُھر دے دیو دا، دیوت سُر جس دا دھیان لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت ناتا جوڑ کے پتا پوت پیو دا، پیا پریم ہو کے گود اٹھایا۔ جن بھگت سدا رہے خوشحال، خوشی غمی نہ کوئی دکھایا۔ من دار ہے ایکا دین دیال، جو دیا وچ دان جھولی پائیا۔ بناؤندار ہے بھگت سہیلے ساچے لال، لال گللا اپنا رنگ چٹھایا۔ کردار ہے ایٹھے اوتھے

سدا سنبھال، دوسر ہتھ نہ دے پھڑائیآ۔ جھگڑا مکاوندار ہے شاہ کنگال، اوچاں نیچاں اِکو گھر ٹکائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، نہہکنک نرائن
 نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، بھگت سہیلے ساچے بھال، بھار سب دادے چُکائیآ۔

* ۱۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ پرکاشو دیوی دے گرہ جموں * *

اصلیت میں یہ بات بڑی، ودیا وچوں وڈی نظری آئیآ۔ جن بھگت بھگوان دی منزل چڑھی، مانس جنم پندھ مُکائیآ۔ سرگن دی سوبھاؤنت سکتھنی
 گھڑی، وقت سہاؤنا رہی بنائیآ۔ جنہاں نرگن نراکھر دھار پڑھی، بن رسنا جہوا ڈھولا گائیآ۔ اوہناں دے واسنا اندروں آپے مری، مارن دی لوڑ رہی نہ پائیآ۔
 بُدھ بیک ہووے کھری، بری جگت وچوں کرائیآ۔ گھر سوامی سجن ملے ہری، ہر دے بہہ بہہ خوشی منائیآ۔ بھگت بھگوان دی جگ چوکڑی چلدی رہے لڑی،
 اک دُوجے دا لڑ سکے نہ کوئی چھڈائیآ۔ پر ماتما آتما سدا سہیلے بن کے رہی وری، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، مہر نظر اک اٹھائیآ۔

* ۱۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ سیوا سنگھ دے گرہ پنڈ کلوئے جموں * *

جن بھگت ساچی رکھے شردھا، سدا سدا سد اِکو دھیان لگائیآ۔ سچھنڈ دوارے بنے بردا، ابناشی کرتے آگے جھولی ڈاہیا۔ جھگڑا مُکا کے در در دا،
 درویش ہو کے دُوجے در الکھ نہ کوئے جگائیآ۔ درشن پاوے اِکو نرائن نر دا، جو گھٹ گھٹ اندر ڈیرہ لائیآ۔ ساچی منزل پوڑی چڑھدا، محل اٹل بہہ کے خوشی
 منائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، جن بھگتاں میلے ساچے گھر، گرہ مندر اک سہائیآ۔ جن بھگت آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت گاوے اِکو
 ڈھولا، آتم پر ماتم راگ الائیآ۔ راگاں ناداں باہر جانے سوبلا، سو پُرکھ آد نرنجن ہو کے آپ پڑھائیآ۔ وِشنوؤں دھار رویا ویکھے موّلا، موّل منتر اِکو نظری
 آئیآ۔ کھیلے کھیل اُپر دھرنی دھرت دھولا، لوک مات ودھائیآ۔ جلوہ گر الاہی نور اولا، اینکار سچا شہنشاہیا۔ جو بھگتاں چڑھا کے ساچی مزلا، منزل منزل

دے پُچایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار پتی سرنایا۔ جن بھگت کسے دا بنے نہ کدے مُتاج، منگن دُجے در کدے نہ جائیا۔ اِکو آسا رکھے صاحب سَنگَر مہاراج، پُرکھ اکال اوٹ تکایا۔ جو دیونہار ایہتھے اوتھے دو جہاناں دُھر درگاہی اعزاز، کنگال شاہ اپنے رنگ رنگایا۔ نام دُھن سناونہارا شبد دُھن اگئی آواز، دُھر سندیشہ اِک الاہیا۔ جھگڑا چُکائے وُضو نماز، سمرن جوگ ابھياس سادھن اِکو دے درڑایا۔ پر بھ ملن دی ساچی اِکو آس، نِج نیتز لوچن نین اگھ کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن بنائے داسی داس، داستان پچھلی ویکھ دکھایا۔ جن بھگت پر بھ دیونہارا وست، نام انملڑی دولت آپ ورتایا۔ جھگڑا مُکا کے کیٹ ہست، ہستی وچوں ہستی دے بدلایا۔ نام نُماری وِچ رکھے مست، شبدی شبد کرے شنوایا۔ جنم جنم دا کرم کرم دا لکھ چور اسی رہن نہ دیوے کشت، گیڑے وِچ گیڑا نہ کوئی بھوایا۔ نور نورانہ شاہ سلطانا اِکو نظری آئے اشٹ، ایش جیو جگدیش، جگدیش کرے رُشانیا۔ جن بھگتاں کھلی رہے درِشٹ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہارا اِک وڈیایا۔ جن بھگت کدے نہ مارے دہا، نیتز نیناں نیر نہ کوئے وہایا۔ جنہاں ملیا پر م پُرکھ بے پرواہ، انترجامی پڑدا اوہلا دے چُکایا۔ لوک مات بنے سچ ملاح، کھیوٹ کھیٹا ہو کے بیڑا بنے دے لگایا۔ سچکھنڈ دوارے ساچی درگاہ دے پُچا، راہ وِچ سکے نہ کوئی اٹکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اِک اٹھا، ہر جن ویکھے تھاوے تھانیا۔ جن بھگتاں پر بھ تارنہارا آپ، آپ اپنی دیا کمایا۔ انتر نرنتر منتر دے سے جاپ، ساچا ڈھولا آپ سناایا۔ رُوح بُت تن ماٹی خاک کرے پاک، پت پت اپنے رنگ رنگایا۔ بجر کپاٹی کھول کے تاک، پڑدا اوہلا بن وچولا کایا چولا آپ چُکایا۔ چار کُنٹ دہ دشا برہمنڈ کھنڈ پر تھی آکاش دیوے ساتھ، گگن گگننتر ناتا لے نہ کوئی تڑایا۔ سچ گھر سچ دوار کایا مندر اندر ہو کے داس، آتم سیجا بہہ بہہ خوشی منایا۔ جھگڑا چُکائے جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ٹلے پر بت پر بھاس، پار برہم پت پر میثور اپنی دیا کمایا۔ ست جوت نرگن دھار نورو نور کرے پرکاش، اندھ اندھیرا نظر کوئے نہ آیا۔ لکھ چور اسی آون جاون مائس ذاتی مکے واٹ، اگلا پندھ اور نہ کوئے جنایا۔ سچ کنارہ دے گھاٹ، پتن اِکو رہے سہایا۔ جس دوارے بیٹھا رہے پُرکھ سمرا تھ، سچکھنڈ نو اسی شاہو شاباسی جوت پرکاشی، پرکاشوان ہو کے سو بھاپایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، لیکھا جانے منڈل راسی، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال کھوج کھوجایا۔ جن بھگت کوڑی کدے منگے نہ منگ،

مانگت ہو کے جھولی کدے نہ ڈاہیا۔ پُرکھ ابناشی دیونہارا سنگ، سگلا سنگ جنایا۔ آتم پر ماتم دیوے نجاند، اند اند وچوں وکھایا۔ شبدی دُھن ساچی دھار
 جنائے ستسنگ، ست ستوادی دُھر دا ڈنک وجایا۔ شد اگمی وجدار ہے مردنگ، تند ستار اکو دئے درسایا۔ بھيو گھلا کے ہنگ برہم، پاربرہم پڑدا دئے
 اٹھایا۔ بھاگ لگے ناڑی ماٹی چم، چم درِ شٹی اندروں دئے بدلایا۔ چنتا روگ سوگ رہے کوئی نہ غم، بھانڈا بھرم بھو بھنایا۔ لیکھے لا کے پون سواسی دم،
 دامنگیر ہو کے پلو اپنے نال بندھایا۔ جن بھگت سہیلے لوک مات نرگن نور چاڑھ کے ساچے چن، چار ورن اٹھاراں برن کرے رُشایا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم
 مل کے اک دُوبے نوں کہن دھن دھن، دوجی اور نہ کوئے پڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستواد اپنا حکم
 ورتایا۔ جن بھگت ایکو جے ہر ہر ناں، ناؤں نرکارا اک دھیایا۔ دوسر جائے کسے نہ تھاں، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی مل مل دین
 گواہیا۔ پُرکھ اکال اکو بنا کے پتا ماں، نرگن جوت بنے دھن جنیندی مایا۔ صاحب سوامی انترجامی جن بھگتاں پکڑنہارا بانہہ، بازو اپنے نال جڑایا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل شہنشاہ، شاہی کوڑی دئے مٹایا۔ جن بھگت کھجک کوڑ گڑیار میٹے شاہی، جگت اندھیر رہن نہ پائیا۔ ابناشی
 کرتا سری بھگوان پاربرہم پُرکھ اکال اکو نام پئے دُہائی، چار گنٹ دہ دشا طوبی طوبی کرے لوکایا۔ آتم پر ماتم مٹنا پئے سب نوں اک گوسائی، ایشٹ دیو اکو
 نظری آیا۔ کھجک جیو چار ورن چار گنٹ جگت واسنا بھلے راہی، منزل حق نہ کوئی پچایا۔ اندر باہر گپت ظاہر رو رو سارے دین دُہائی، دوہرا حق نہ کوئے
 سنا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سنت سہیلے سجن میت گھر ساچے لئے چڑھایا۔ جن بھگت سہیلا دُھر دا متر، سری
 بھگوان ویکھ دکھائیدا۔ جو نرگن دھاروں آیا نکل، سرگن اندر سو بھاپائیدا۔ جس دا گھرے کوئی نہ چتر، رُوپ اور نہ کوئے سمجھائیدا۔ سو جن بھگتاں اندر
 کدے نہ جاوے وِسر، وچھڑے آپ ملائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جن ساچے اپنے (رنگ) وچ رنگائیدا۔

* ۱۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ پریتم سنگھ دے گھر پنڈ کلوئے ضلع جموں *

جن بھگت سد جنم سُہنجنا، چوڑاسی وچوں پھاسی جائے کٹائیا۔ ملے میل آد پرکھ زرخنا، سرگن ناتا جڑے سہج سُہنجائیا۔ نیتز ملے گیان ساچا انجنا، اندھیرا اندھ اندھ اندروں دئے گوائیا۔ چرن کول سچ سرنائی دیوے مجنا، مجازی حقیقی عشق جس نوں دوویں سیس نوائیا۔ ست ست دسے اگمی بندنا، جو بندگی بند بند لیکھا دئے مکائیا۔ رس رسائن دکھائے پرماندنا، جو برہم توں پرے پار برہم وچ سمائیا۔ جلوہ دسے اکو نوری چندنا، چند توں پرے جس دی ست جوت رُشنائیا۔ گرہ مندر دُھر دوار دے لنگھنا، منزل وچ کنڈا رہے نہ رائیا۔ گھر دکھائے ساچا انگنا، جگت دیواری حد ڈیرہ ڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں سدا بیڑا بنھنا، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ جن بھگت آسا وچ رکھے رچی رچنا پر بھ دی ویکھ دکھائیا۔ دھار ملے اچی، جتھے وسے بے پرواہیا۔ آتم ہووے سچی، منوآ میل نہ لاوے رائیا۔ سُہنجنی ہووے رتی، بھلواری آپ مہکائیا۔ بھاگ لگے کایا بتیں، بُتخانے وچدی رہے ودھائیا۔ سرت سوانی اٹھے سٹی، شبد ہانی میل ملائیا۔ ساچے مارگ رہے نہ گھسی، گھنمن گھیر نہ کوئے بھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا گنڈھنہارا ٹٹی، ٹکڑیاں والی ونڈ نہ کوئی کرائیا۔ جن بھگت ناتا کدے نہ ٹنڈا، ڈوری گنڈھ نہ کوئے کٹائیا۔ دُھر دارِ شتہ کدے نہ جھٹھدا، چھٹے سرب لوکائیا۔ ساچا سوما اکو بھٹھدا، امرت دھارا دئے وھائیا۔ بھنڈارا ملے سچ سچ دا، جوٹھ جھوٹھ پنڈھ مکائیا۔ ویلا سوہوے ساچی رت دا، گھڑی پل سو بھاپائیا۔ چوڑاسی لیکھا جاوے مک دا، مکمل اپنے وچ ملائیا۔ مان سُہنجنی اکو ٹک دا، ترت لہندا دئے مٹائیا۔ سچھنڈ دوارا دیوے سکھ دا، سکھ آسن آپ بہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آتم پر ماتم ناتا جوڑ کے پتا پت دا، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔

* ۱۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ رنیا رام دے گھر پنڈ کلوئے جموں *

جن بھگت یاد رکھے اک، ایکنکار دھیان لگائیا۔ جو ساچا لیکھا دیوے لکھ، پورب لہنا جھولی پائیا۔ کوڑی کرپا اندھ کڈھ کے وکھ، امرت جام دئے پیا ئیا۔ سچ پریم دادتے ہت، نوٹ اپنا رنگ رنگائیا۔ چاروں گنٹ پیئے دس، ہر گھٹ بیٹھا سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچا

اک وسایا۔ جن بھگت ساچے گھر کرے وسیرا، سچھنڈ دوارے ڈیرہ لایا۔ جتھے جھگڑا ہووے نہ میرا تیرا، پاربرہم برہم مل کے وجے ودھایا۔ وقت ہووے نہ سنجھ سویرا، رُترئی رُت نہ کوئے بدلایا۔ کشنا سُکلا ہوئے نہ چند اندھیرا، زرگن نُوَر جوت رُشَنایا۔ بھو ساگر ڈُبے کوئی نہ بیڑا، شوہ دریا نہ کوئے رُڑھایا۔ وسدا اُجڑے کدے نہ کھیڑا، چھپر چھن نہ کوئے چُھہایا۔ پُرکھ ابناشی کرنہارا اِکو حق نبیڑا، حقیقت دامالک دیا کمایا۔ جن بھگت اُدھارے کر کے مہرا، مہر نظر اُٹھایا۔ نظری آوے نیرن نیرا، دُوَر دُرَاڈا پندھ مُکایا۔ بھگتاں مُکا کے لکھ چوڑا سی گیڑا، چارے کھانی نہ کوئے بھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے گھر لاوے ڈیرہ، مندر اِکو اک سُہایا۔ جن بھگت کدے نہ کرے سوگ، چنتا غم وِچ دھیان نہ کوئے لگایا۔ ہوئے ہنگتا رہے نہ روگ، منوآ من نہ کوئے بھٹکایا۔ آتم پر ماتم نہ ہوئے وجوگ، وچھوڑے والا پینڈا دے مُکایا۔ پُرکھ اکال دی بیٹھا رہے گود، سچ سَنگھاسن سو بھاپایا۔ ساچے نام دی چُگدا رہے چوگ، چُغلی نِندیا نیڑ کوئے نہ آیا۔ چرن پریتی کردا رہے جوگ، تن مائی کپڑ رنگ نہ کوئے بدلایا۔ آتم سیجا ساچا بھوگدا رہے بھوگ، رسیارس دے وکھایا۔ جھگڑا مکے لوک پر لوک، دو جہان ملے وڈیایا۔ ساچے نام دا گا کے سلوک، شوک اندروں دے تجایا۔ جھگڑا مکے لاڑی مَوْت، رائے دھرم نہ دے سزایا۔ سچ دوارے جائے پہنچ، جس گھر وسے شہنشاہیا۔ جن بھگت سچے مارگ چلدیاں کوئی نہ سکے روک، روکڑ بوی کھاتہ چتر گپت نہ کوئی وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دیوے پریم پیار وِچ اپنی مَوَج، محبوب ہو کے اپنی خوشی وکھایا۔

* ۱۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ رسیارام دے گرہ پنڈ بدی پُر ضلع جموں *

جن بھگت کدے نہ کٹے تنگی، تنگدست نہ کوئے اکھوایا۔ نام وست ملے انمنگی، صاحب سنگر جھولی پانیا۔ کایا چولی جائے رنگی، دُرمت میل رہے نہ رانیا۔ دین مذہب دی رہے نہ کوئی پابندی، بندھن جگت کوئے نہ پانیا۔ کوڑی واسنا اندروں نلکے گندی، سچ سنگدھی دے بھرائیا۔ پون سواسی آوے ٹھنڈی، اگنی تت نہ کوئی تپانیا۔ سُرَت سوانی ہووے نہ رنڈی، مل ہر کنت وجے ودھایا۔ راہ رہے نہ او جھڑ ڈنڈی، مارگ اِکو اک سمجھایا۔ منوآ بھیکھ نہ کرے

پاکھنڈی، پڑدا اوہلا دئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دامالک بن کے سنگی، سگلا سنگ نبھائیا۔ جن بھگت کدے نہ جائے سوں، آلس نندرا غفلت نہ کوئے رکھائیا۔ اکو ایک ایکا جائے ہو، ایکنکار وچ سمائیا۔ انتر انتر سدار ہے لو، پرکاش پرکاش بے پرواہیا۔ جگت ناتا تٹے موہ، مُجبت اکو نال جڑائیا۔ کوڑی کرپا دیوے کھوہ، خالص اپنا روپ پرگٹائیا۔ بھيو چُکا کے سوہنگ سو، ست ست وچ ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جن بھگت کدے نہ پھرے کسے دے گردے، چکر جگت نہ کوئے لگائیا۔ اکو سِری بھگوان وساوے ہر دے، ہر مندر کایا لئے بنائیا۔ میلے ہون وچھڑے چر دے، آتم پر ماتم مل کے وجے ودھائیا۔ دروازے کھلن گھر تھر دے، تھر گھر ساچے وچ سمائیا۔ درشن ہون اگمی پر دے، پت پر میشور نظری آئیا۔ جھگڑے مک جان دھڑ سیس سر دے، سر اپنا آپ کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھے لہنے دیوے دیر دے، پورب جہاں ویکھ وکھائیا۔ جن بھگت جگت واسنا وچ نہ لاوے چکر، چکرورتیاں پلُو جائے جھڈائیا۔ اکو پریم وچ بہہ کے فقر، فقرہ دُھر دا ڈھولا گائیا۔ چوٹی منزل چڑھ کے سخر، سکھیا اکو اک لئے اپنائیا۔ بن ابناشی کرتے دُجا کرے کوئی نہ ذکر، جگت والی نہ کوئی پڑھائیا۔ سِری بھگوان بنا کے اپنا متر، متر مُرا لے لئے منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دیونہارا ساچا ور، ساچی دھاروں کایا مندر اندروں آوے نکل، پڑدا اوہلا بن وچولا کایا چولا سبھے دئے چُکائیا۔

* ۱۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ بی بی چنو دیوی دے گرہ پنڈ بدی پُر ضلع جموں *

جن بھگت پر بھ دی رکھے سدا یاد، جگت واسنا وچ و سر کدے نہ جائیا۔ اندرے اندر پریم پیار دی ماردار ہے آواز، سرتی شبد نال جڑائیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی جگ جگ سُننہارا فریاد، سچھنڈ نواسی ویکھے تھاؤں تھانیا۔ نام بھنڈارا وست امولک دیوے دات، کایا جھولی آپ بھرائیا۔ پڑدا اوہلا لاه کے اندر کھول دئے راز، اندھ اندھیر دیوے مٹائیا۔ جھگڑا مکا کے کوڑ سماج، سمگری اکو دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں

دُرمت میل دھو کے داغ، پتت پُنیت دئے بنایا۔ جن بھگت پر بھ دی رکھے سدا لوڑ، ناتا دین دُنی تڑایا۔ کرے بیتی دوئے جوڑ، پر بھ تیری اوٹ رکھایا۔ پُرکھ ابناشی جائے بھر، جگ جگ اپنا پھیرا پانیا۔ گئی پریت نبھائے توڑ، سرگن زرگن میل ملائیا۔ منوآ رہن نہ دیوے کھوڑ، ہر دے ہر ہر جائے سمائیا۔ جھگڑا مکائے پنج چور، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار نہ کوئے ہلکایا۔ سُرتی شبدی بنھے ساچی ڈور، تند اپنا نام رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کوڑی کرپا دیوے ہوڑ، بھگت بھگوان اپنے رنگ رنگایا۔ جن بھگت مایا ممتا کوئی نہ کرے خواہش، کوڑی خصلت وچ کدے نہ آئیا۔ جیدا رہے سواس سواس، ساہ ساہ لے وڈیایا۔ پُرکھ ابناشی سد و سنہارا پاس، گھر وچ گھر پڑا دئے اُٹھایا۔ جن بھگت توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم دواں دی اِکو ذات، رُپ رنگ نہ کوئی ونڈایا۔ تیرا میلا دوارے ساچ، سچ وجے اِک ودھایا۔ منوآ من نہ ہوئے اداس، چنتا غم نہ کوئی ستایا۔ جنم کرم دی پوری ہووے آس، بھرم بھرم دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ کوڑ وکارا ہووے ناس سچ سچ دئے اُچھایا۔ گھر سوامی وسے پاس، کایا مندر ہوئے رُشنائیا۔ نرمل جوت کرے پرکاش، اندھ اندھیر دئے مٹایا۔ جن بھگتاں آد جگاد جگ چوکڑی دیونہارا ساتھ، سگلا سنگی آپ بن جایا۔ جن بھگت سدا راہ رہیا تک، تقویٰ اِکو اُپر رکھایا۔ بن نین توں کھلی رکھے اکھ، لوچن تیجا اِک گھلایا۔ پُرکھ ابناشی ہر دے جائے وس، ہر جن ہر اپنی بنت بنایا۔ نام انیالا تیر مارے کس، نکھی نکھی دھار بنایا۔ جگت وکارا ستھر جائے تھ، سوئی سُرتی آپ اُٹھایا۔ ناؤں بھنڈارا دے کے ڈھر دی وتھ، وکھر اکھر دئے وکھایا۔ جتھے آتم پر ماتم مل کے رہیا وس، ذات پات ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ اِکو دیک جوت رہیا جگ، جوتی جوت ڈگمگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت مارگ رستہ دسے اِکو سچ، ست ستواد دیا کمایا۔ جن بھگت جگت والی جانے کوئی نہ جگتی، جیون وچوں جیون لئے بدلایا۔ پر م پُرکھ پر ماتم نال میلے سدھی سُرتی، دُجا اشٹ نہ کوئے منایا۔ ابناشی کرتا کرپا کرے اکال مورتی، موہ مُجبت کوڑی دئے مکایا۔ ناد سناوے اگئی تورتی، تریا پد کرے رُشنائیا۔ دھار رہے نہ گڑھ ہنکار غرُور دی، غُربت اندروں دئے کڈھایا۔ نام نُماری دیوے اپنے سرُور دی، مستی ہستی وچوں پرگٹایا۔ کھیل کھلائے حاضر حضور دی، ہر جن ساچے لئے ترائیا۔ محنت مُشقت جھولی

پائے گرگھ مزدور دی، جو سدا اکو نام دھیانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں منزل کٹے دُور دی، نیرن نیرا گھر وسیرا گرہ مندر ڈیرہ
گھٹ سوامی نظری آئیا۔

* ۱۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ گرنام سنگھ دے گرہ پنڈ سیڑ جموں *

جن بھگت چکے انتر پڑدا، پڑدا نشیں دیا کمائیا۔ اوہلا مٹائے اپنے گھر دا، گرہ وچوں گرہ لئے پرگٹائیا۔ ایشان کرائے ساچے سردا، سروور اکو اک
وکھائیا۔ رُپ درسائے اگئی ہر دا، جو ہر گھٹ ڈیرہ لائیا۔ بھيو گھلائے تھر گھر دا، جتھے گرگھ بہہ کے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
سچ کرنی کار کمائیا۔ جن بھگت تھر گھر سدا نہ رکھے آسن، آس اپنی آپ ودھائیا۔ تگے راہ پُرکھ ابناشن، نرگن نرور بے پرواہیا۔ جس دا سچ دوار سنگھاسن،
سوامی ہو کے سو بھاپائیا۔ نرگن جوت جوت پرکاشن، رُو سس نہ کوئے وڈیائیا۔ گھڑی پل دوس راتن، ماس برکھ نہ ونڈ ونڈائیا۔ شاہو بھوپ جگت نہ کوئے
راجن، سیس تاج نہ کوئے لکائیا۔ جگت ونجارا وقت نہ کوئے مہاجن، ہٹو ہٹ نہ کوئے بھوائیا۔ ناد دُھن شبد نہ کوئے آوازن، تال تلواڑا نہ کوئے کھڑکائیا۔
گر اوتار پیغمبر پُستک کوئے نہ واچن، شاستر سمتر وید پُران انجیل قرآن نہ کوئے پڑھائیا۔ کرے کھیل سرب گنتاسن، گن کرتا نور خدائیا۔ جلوہ ظاہر کر
باطن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت تھر گھر آگے جاوے ودھ، بن قداماں قدم اٹھائیا۔ پُرکھ اکال سبھے لئے سد، صدمہ
پچھلا دئے چکائیا۔ سچ دوارا دکھائے حد، حدود پچھلی دئے مٹائیا۔ وشنوں دھار بنا کے اپنی جد، یدپ اپنے رنگ رنگائیا۔ بن تتاں ہو جان سنگ، وجود خاک
ماٹی تت نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آسا منسا پوری کرے منگ، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جن بھگت سچھنڈ دوارا ویکھ اک
پرکاش، پرکاش وچ سمائیا۔ نہ کوئی بچن نہ بلاس، انہو انتر راگ الائیا۔ نہ سیوک نہ داس، خالص ہو کے مالک وچ سمائیا۔ نہ منڈل نہ راس، گوپی کاہن نہ
صورت بدلایا۔ نہ سیا نہ رام نہ جنگل بنباس، سمند ساگر نہ کوئے پھول پھولایا۔ نہ حضرت نہ رُوچ پاک، نہ الف یے پڑھے لغات، کلمہ حق نہ کوئے

جنائیا۔ سچ دوارے کھول کے تاک، کر پرکاش بن آفتاب، سچ رباب احباب ہو کے اپنی اک سنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت
سُہیلے کر کے آزاد، در گھر ٹھانڈے دے ٹکائیا۔ در گھر دسے اکو ٹھنڈا، چرن کول ملے سرنائیا۔ جتھے بندگی کرے کوئی نہ بندہ، رسنا جہوا بٹی دند نہ کوئے
ہلایا۔ نہ کوئی ڈھولا نہ کوئی چھندا، گیت راگ نہ کوئے سنایا۔ نہ کوئی شکھ ساگر اندا، سدا اند چت نہ کوئے وڈیایا۔ نہ کوئی ہنگ نہ کوئی برہما، نہ کوئی
دھرم نہ دھرما، دھرمی دھول نہ کوئے دکھایا۔ نہ کوئی جیون نہ کوئے مرنا، نہ کوئی نیتز کھلے ہرنا پھرنا، نہ کوئی گرو اتار پیغمبر دیوے سرنا، سرنگت نظر
کوئے نہ آئی۔ نہ کوئی منزل پوڑی ڈنڈا چڑھنا، نہ کوئی وڈیا اکھر پڑھنا، نہ کوئی تیاں والا لڑ پھرنا، جس دے نالوں ہوئے جدایا۔ پُرکھ ابناشی جوت پرکاشی
شاہو شاباسی اک پرما ورننا، جو ورننا برناں کھہڑا دے چکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ جن بھگت منزل چڑھے
انوکھی، جگت جگ نظر کوئے نہ آئی۔ جتھے پڑھنی پئے نہ کوئے پوتھی، بغل قرآن نہ کوئے ٹکایا۔ درویش ہو کے منگنی پئے نہ روٹی، بھچھیا اکھ نہ کوئے
وکھایا۔ بردہ بال ہو کے پھرنی پئے نہ سوٹی، قداں نال چلے نہ واہو داہیا۔ اکو نور نزل سچ پرکاش ہو کے جوتی، جوتی جوت وچ سمائی۔ جوتی جوت سرپ
ہر، آپ اپنی کرپا کر، جیہڑی منزل دتی روداس چمارے موچی، موجودہ ہو کے اپنے وچ سمائی۔ جن بھگت سچھنڈ دوارے چڑھے آپ، اپنا آپ بدلایا۔ اکو
پُرکھ اکال مل کے باپ، سچ سنگھاسن سوہا پائی۔ لوک مات پھیر کدے نہ لوے جھاک، لکھ چورا سی ناتا نہ کوئے جڑایا۔ آد جگاد جگ چو کڑی سدا سدا سد
وسے اوس دے پاس، جس دا پاسا نہ کوئے بدلایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہر
بھگت سُہیلے نرگن نور جوت جوڑے نات، تیاں والی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔

* ۱۳ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ سردارا سنگھ دے گرہ پنڈ سپر جموں *

جن بھگت پر بھ پوری کرے سدھر، سدا سدا سد اپنا رنگ دکھائیندا۔ لوک مات نرگن دھار سرگن کرے قدر، قدرت دا قادر ویکھ دکھائیندا۔
امرت رس نام پیالہ دیوے مدھر، مدھ پیاس نہ کوئے جنائیندا۔ جیون جگتی دیوے بدل، بدی نیکی وچ وٹائیندا۔ پور کرا کے مزل، منزل اپنی اک

سمجھائیندا۔ سچ ترازو تول کے وزن، جھوٹھ سچ پھول پھولائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تھم اک ورتائیندا۔ جن بھگت جاگرت جوت، شمع شمشان بھومی نہ کوئے سمجھائیا۔ سدا پرکاش ہندارہے ساچے کوٹ، کٹیا وچوں کوڑ کٹمب باہر کڈھائیا۔ سندا رہے سدا ڈھر سلوک، سوہلا اگم اتھاہ بے پرواہیا۔ بیٹھا رہے گھرانے والے چوک، چار کٹ جس دارستہ اکو سو بھاپائیا۔ پر م پُرکھ دا پورا کردارہے شوق، شاگر ہو کے سد سد سیس نوایا۔ ساچی منزل جائے پہنچ، در گھر ساچے ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیا بھیدا دئے گھلایا۔ جن بھگت کوئی نہ رہے ترکھا، ترکھا جگت نہ کوئے ستایا۔ پُرکھ ابناشی پاوے بھچھا، بھکھک جھولی دئے بھرایا۔ من بدھی پوری کرے اچھا، نراجھت ہو کے دیا کمایا۔ روپ بنا کے ساچے سکھا، سکھیا ڈھر دی اک درڑایا۔ جنم جنم دی میٹ کے وکھا، امرت پھل دئے کھوایا۔ سچ سندیش دیوے چٹھا، قلم شاہی نہ کوئے بنایا۔ دھار دکھائے اک انڈٹھا، جتھے وسے بے پرواہیا۔ جن بھگتاں دئے کدی نہ بچھا، ستمکھ ہو کے گلے لگایا۔ جگ چوکڑی جگت نیتز کسے نہ دسا، بن بھگتاں لوچن اکھ نہ کوئے گھلایا۔ بن پریم پیار کتے نہ وکا، خالی ہتھ دین ڈھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ جن بھگت دو بے گھر نہ بن گاہک، وست لین کوئے نہ جایا۔ کدے ہو رہے نہ راہک، حصیدار نہ کوئے جنایا۔ سدھا پُرکھ اکال بناوے ساک، سجن سین اک اکھوایا۔ سچ نال گھلاوے اندروں تاک، پڑدا اوہلا پرے ہٹایا۔ کسے ہیر دا بنے کدے نہ چاک، چاک دی ہیر بن کے اپنی سیو کمایا۔ منگدارہے اکو ڈھر دی دات، جو داتار بن طمع رہیا ورتایا۔ آتم پر ماتم ملن دا بنیا رہے اتقاق، وچھوڑے وچ نہ کوئے جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ جن بھگت سدا لاوے اکو نعرہ، نہ ہو کے نرائن دھیایا۔ پریم پیار دا حق جیکارا، بے بے کار وچ سمایا۔ کوڑی کرپا جگت واسنا چھڈ کے دائرہ، دامن پھڑ کے خوشی منایا۔ رمز والا سمجھ کے اک اشارہ، بہتی کرے نہ کوئے پڑھایا۔ پار ہووے دُور کنارہ، منزل نیڑے لئے مکایا۔ گھر سجن ملے میت مرارا، ٹھا کر ہو کے درس دکھایا۔ حقیقت وچوں حق لے لئے سارا، مجارا ہو کے دوجا حصہ نہ کوئے جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر بھگت اپنے وچ سمایا۔

* ۱۳ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ جو گندر سنگھ دے گرہ پنڈ سپر جموں *

جن بھگت وِرا وِچوں پدماں، پد ساچا ویکھ خوشی منائیا۔ دوسر چکے نہ قدماں، قدیم دی ریتی پر بھ نوں سیس جھکائیا۔ دھرم رائے دی عدالت بھگتے نہ مُقَدّمہ، سچ مقام جائے چائیں چائیا۔ لکھ چوڑا سی بھر من دار ہے کوئی نہ صدمہ، دُکھ درد نہ کوئے ستائیا۔ جھگڑا رہے نہ پنج تت کایا مائی بدنا، بدلہ اگلا دئے مُکائیا۔ منو آ رہے نہ کوئی پگلا، سوئی سُرَت سُرَت اُٹھائیا۔ بھٹکنا پئے نہ وِچ جنگلاں، جوہ کنڈراں نہ کھوج کھوجائیا۔ بھیرٹی گلی پئے نہ لنگھنا، مندر ساچے دئے اُکائیا۔ منگتیاں کولوں پئے نہ منگنا، دوارا اِکو منگے شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن دس کے ساچی بندنا، بندیاخانے وِچوں باہر کڈھائیا۔ جن بھگت دُوجے گھر نہ کرے عرض، آرزو اور نہ کوئے جنائیا۔ پُرکھ اکال پورا کرے فرض، مہروان ہو کے دیا کمائیا۔ دُکھیاں دی دُکھ وِچوں ونڈے درد، دین دِیال ہو کے ویکھ دکھائیا۔ پورب جنم دی پھول کے فرد، فرماں برداراں اپنی گود اُٹھائیا۔ جگت واسنا لگن نہ دیوے ورگ، واحد کلمہ اِک پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچ اسپرج، اچرج لپلا آپ ورتائیا۔ جن بھگت کسے نہ ہووے ادھین، بھے بھو نہ کوئے منائیا۔ اِکو پُرکھ اکال لئے چین، ہر دے ہر ہر آپ وسائیا۔ مارگ چڑھ کے جگت مہین، پینڈا اگلا لئے مُکائیا۔ سری بھگوان کرے تسلیم، تسبیح مالا گلوں سُٹائیا۔ تُوں میرا میں تیرا سانجھا دے یقین، یک تھم اِک سٹائیا۔ بنا مُرشد توں دتے نہ کوئے تعلیم، مُرید مُردا نہ کوئے اُٹھائیا۔ گرگھ رہے نہ کوئے غمگین، غصہ گلہ دیوے چکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دیوے ساچا ور، جھگڑا رہے نہ زمدین، آتم رُپ ست سرُپ سب دا اِکو نظری آئیا۔

* ۱۳ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ مائی بھجھی دے گرہ پنڈ سپر جموں *

جن بھگتاں ہووے نہ کدے حیرانی، پِسچا تاپ نہ کوئے رکھائیا۔ من کرے نہ کوئی شیطانی، شرع زنجیر نہ کوئے بندھائیا۔ منزل ویکھے سچ آسانی، احسان وِچ کسے نہ آئیا۔ جوہ جانے نہ کوئے بیگانی، ہر گھٹ رمیا ویکھے دُھر دا ماہیا۔ جھگڑا رہے نہ بتخانی، خالص رنگ وِچ سمائیا۔ کسے توں منزل پچھنی نہ

پئے رُوحانی، پوڑے ڈنڈے ہتھ نہ کوئے لُکائیا۔ کسے اُدھار نہ ہوئے پرانی، جگت ریت نہ کوئے دکھائیا۔ اِکو تئکے سچ نشانی، جس دا نشانہ جُھلے تھاوے تھائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جھگڑا چکا ونہارا جنم کرم دیوانی، دعویٰ دائر پھر نہ کوئے کرائیا۔ جن بھگت مایا ممتا کرے کوئے نہ سوچ، غم وِچ نہ
 کدے سمائیا۔ اِکو درشن رہیا لوچ، لوچا نسا پور ملے وڈیائیا۔ گھر وِچ ٹھا کر کرے کھوج، باہر لبھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ سَنگَر سرن چرن ساچی مَوچ، مزہ
 اندروں دئے چکھائیا۔ پنا کپڑے رنگیوں دیوے جوگ، جگتی اپنا نام سمجھائیا۔ درشن دیوے روز، روزیاں توں لوے بچائیا۔ وِکاراں توں لوے روک، ہنگتا
 دئے مٹائیا۔ سنا کے اِک سلوک، سوکھ میلا سچ سُبھائیا۔ گوا کے چنتا سوگ، سگلا سنگ نبھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن میلا دُھر
 سنجوگ، جگ وِچھڑیاں جوڑ جڑائیا۔ جن بھگت دیوے نہ کسے خراج، جزیا ڈن بھرن کوئے نہ آئیا۔ دوسر ہووے نہ کسے محتاج، آسا وِچ نہ نیر وہائیا۔ صاحب
 سَنگَر پورا کرے کاج، کرنی دا مالک ہوئے سہائیا۔ شبدی بیڑے چاڑھ جہاز، جگت جہان پار لنگھائیا۔ پورب کرماں دا بدل رواج، رواداری پچھلی دئے چکائیا۔
 ساچا دس کے اِک آداب، سکھیا سکھ سکھ درڑائیا۔ دُھن آتمک سچی نکلے آواز، سوہنگ ڈھولا سچ سُبھائیا۔ کوٹاں وِچوں کھول کے راز، ہر جن ساچا آپ
 جگائیا۔ دُرمت میل دھووے داغ، دغے بازی توں لوے بچائیا۔ جوتی دیپ جگا چراغ، چراگاہاں وِچ نہ کوئے پھرائیا۔ بھگت بھگوان دس سماج، سمگری اِکو
 جھولی پائیا۔ دُھر دا کھیڑا کر آباد، عبادت اپنی دئے سَنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تن مائی خاکی ساچی دیوے پوشاک، پوشیدہ اپنا آپ
 رہیا لُکائیا۔ جن بھگت سد رکھے ہتھ پُشت، پناہ اِکو اِک جنائیا۔ حکم نام دیوے دُرست، کوڑی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ نام بھنڈارا ونڈے مُفت، قیمت کرتا نہ
 کوئے لگائیا۔ واسا ہووے نہ پھیر اُلٹ، گر بھ جوُن نہ پھیر بھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اِک درتائیا۔ جن بھگت کدے نہ
 ہووے مُردا، مُرید مُرشد وِچ سمائیا۔ آد جگاد لہنا دینا ساچے سَنگَر دا، ست ستوادی دھار چلی آئیا۔ جو سچ پریم اندر جڑدا، جوڑی اپنی لئے بنائیا۔ راگ سنا
 کے شبدی تال سُر دا، سُنٹیاں لئے اُٹھائیا۔ جھگڑا مُکا کے اندھ گھور دا، گھرانہ ساچا دئے وسائیا۔ جھگڑا چکا کے ٹھگ چور دا، چُرستے سارے صاف کرائیا۔
 درشن دیوے اپنی لوڑ دا، لوک پرلوک ویکھ دکھائیا۔ پینڈا مُکاوے کایا مندر اندر اپنے کول دا، گل مالک اپنی دیا کمائیا۔ سچ دروازہ اِکو کھولدا، جن بھگتاں

دے سمجھائیا۔ گرگھاں گُرم کدے نہ پھول دا، جگت کرماں دی کرے صفائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، شبد کنڈے ترازو ساچے تولدا، دھڑی وٹے سیر نال نہ کوئے رکھائیا۔

* ۱۳ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ مان کور دے گھر پنڈ سپڑ جموں *

جن بھگت بدلے کدے نہ نسا، چرن کول دھیان لگائیا۔ سوہنگ روپ بنیا رہے ہنسا، چترکھ ساچا ڈھولا گائیا۔ ناتا تئے جگت وکار ہنسا، اندر دے بندھو بندھن کوئے نہ پائیا۔ منو آہنکاری رہے نہ کنسا، کوڑا گڑھ دے تڑائیا۔ جنم مرن چکے سنسا، گیڑ چوراسی نہ کوئے بھوائیا۔ ذئی دویت رہے نہ ہنسا، اکو رنگ ویکھے سرب لوکائیا۔ جگ چوکڑی حکمے اندر ہنسا، ابناشی اپنی کھیل کھلائیا۔ بن بھگتاں جھگڑا کسے نہ چکھیا جوہ پنڈ دا، برہمنڈ کھنڈ پنڈ نہ کوئے مُکائیا۔ جگت جہان سرب ابناشی کرتا نند دا، نندک ہو کے دین دُہائیا۔ کوئی بھیو نہ جانے گھر گبھیہر ساگر سندھ دا، سنگی ہو کے سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ جگت مکان جُجرہ بنیا رہے چند دا، چنتا وچوں باہر نہ کوئے کڈھائیا۔ لیکھا کئے نہ کسے زندگانی زند دا، زندگی وچوں زندگی نہ کوئے بدلایا۔ راگ سُنڈے سارے سُر اں والی کنگ دا، ساچے شبد نہ کوئے سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیل کھیل گنی گہند دا، گھر گور اک اکھوائیا۔ جن بھگت کدے نہ جاوے دوزخ بہشت، سورگاں وچ ڈیرہ کدے نہ لائیا۔ اپچھراں بھوگے نہ کوئے گرہست، ممتا نہ کوئے ودھائیا۔ اکو پُرکھ اکال مئے اِشٹ، عاشق معشوق دوہاں وچوں باہر کڈھائیا۔ سدا کھلی رکھے درِشٹ، دب نیتز وچ رُشائیا۔ مانس جنم انت آخیری چوراسی دی تارن آوے کشت، پچھلا لیکھا حساب بے باق کرائیا۔ ایہہ اشارہ رام نوں دتا وِشٹ، وِشیاں والا رام وِشیش اکو وچ سمائیا۔ جس دی کلپنا وچ انتر نہ جاوے بھرِشٹ، بھرماں وچ نہ کوئے بھلائیا۔ ایدھیا نو اسی ویکھ لِسٹ، فہرست اگلی دتی وکھائیا۔ گو بند دھار پچھوں بھارت کھیل ہونا برٹش، ویری گھر گھر نظری آئیا۔ میرا ناؤں ہونا ٹانک جِست، اک دو ونڈ ونڈائیا۔ سَت دھرم ہونا نِشٹ، نشیاں وچ ہووے لوکائیا۔ گر اوتار پیغمبراں لوک مات وچوں ساریاں جانا خِسک، پلو جگت نالوں جھڈائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال اپنی

پوری کرنی لکھت، جو بھوکھتاں وچ سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا محکم اک جنائیا۔ جن بھگت کدے نہ جائے مڑھی گور قبر، لیکھاں والا راہ نہ کوئے تکائیا۔ راہ تنگے نہ دھرتی اُپر نیلا امبر، زمیں اسمان نہ کوئے وڈیائیا۔ پریم پیار اندر کر کے ساچا صبر، ثابت صورت تنگے دُھر دا ماہیا۔ جام پیالہ پی کے اکو مدھر، مدھم بیکھری پرا پسنتی چارے جائے تجائیا۔ سنے سندیشہ دُھر دی خبر، شاستراں والی کرے نہ کوئے پڑھائیا۔ جس دا محکم لیکھ کوئی کر نہ سکے ربڑ، غلطی وچ دُستی کر نہ کوئے دکھائیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت گر اوتار پیغمبر سادھ سنت جس دا نکا جہاٹبر، ٹپیاں والی سب نوں کر کے گیا پڑھائیا۔ بن بھگتاں پُرکھ اکال دین دیاں سچھنڈ کیتی نہ کسے دی قدر، بے قدری ہوئی لوکائیا۔ وششٹ نے کہا رام کلج جس ویلے کھتیاں نے پہنیا کھدر، کسے دی پوری ہونی نہیں سدھر، پُرکھ اکال کرنا پدھر، اُپدڑ وچ دیکھے جگت لوکائیا۔ دین ذنی ہووے قتل، ساچا لے نہ کسے پتن، پیغمبراں دا چلے کوئی نہ یتن، یتھارتھ اکو محکم ورتائیا۔ سنت سہیلے آوے رکھن، لکھ چوڑاسی وچوں ورو لے کھن، دشا دیکھے اتر پورب پچھم دکھن، چارے کھانی کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کوڑی جڑ آوے پتن چار ورن کرے صفائیا۔

* ۱۳ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ مایا دیوی دے گرہ پنڈ گمووالی جیوں * *

جن بھگتاں تالے لگی رہے سدا کنجی، قفل بند نہ کوئے کرائیا۔ سچ پریم دی ملی رہے پونجی، اتوٹ اتوٹ دینی ورتائیا۔ دین مذہب دی دینی پئے نہ چنگلی، شرع محصول نہ کوئے لگائیا۔ رسنا رہے نہ کوئے گوئی، گن گھر گمبھیر سد گائیا۔ بن میری کرپا دست لہے نہ کتے ڈھونڈی، سرشٹ سبائی پھول پھولائیا۔ جن بھگتاں کولی کرنی اوندھی، نابھ وچوں آب دینا چوائیا۔ در در گھر گھر کھا کے دال مسر موئی، اثر اپنا دینا دکھائیا۔ بن میرے آتما دے نہ کوئی جیوندی، امر روپ نہ کوئے وٹائیا۔ دات بخشن لگے نیہوں دی، نیوں نیوں سپیس جھکائیا۔ دھار مل جائے امرت میہوں دی، میگھلا اک شرمائیا۔ کھیل تکیئے اچھل ابھیو دی، جن بھگت جھولی ڈاہیا۔ سچ مانیے اوس پیو دی، جتھے متریا بھگت نظر کوئے نہ آئیا۔ پر بھو تیرے آگے شرینی رکھنی نہیں کسے گھیبو

دی، گھرت نال نہ کوئے وڈیاںیا۔ ساچی کھیل ویکھنی اگئی دیو دی، جس دا دیوت سُر دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک
تکائیا۔ جن بھگت کسے نال نہ جوڑے رشتہ، بندھن اور نہ کوئے رکھائیا۔ لیکھا رکھے نہ کوئی فرشتہ، فہرست وچوں اپنا آپ باہر کڈھائیا۔ اکو سیری بھگوان
اُتے کرے نِچا، دوجا اشٹ نہ کوئے منائیا۔ چار کُنٹ اور نہ کوئی دِسدا، دہ دِشا اکو رُوپ سمائیا۔ گرہ ویکھے دُھر دے مت دا، پت پر میثور پڑا دے اُٹھائیا۔
مائس جنم ویلا جت دا، ہار نیڑ کوئے نہ آئیا۔ ساڈا ناتا نہیں کوئی مَن رکھ دا، جو جنگلاں وچ بہہ کے دھونیاں رہے تپائیا۔ ساڈا پیار نہیں جگت والے سکھ دا،
جو سکھ کارن تیرا نام دھیائیا۔ ساڈا لہنا دینا آد جگادی ایکنکار اک دا، اک اکلے دے وڈیاںیا۔ جے بھگت نہ ہووے توں کس دا نام لکھدا، تیرے نام دی قدر
کوئے نہ پائیا۔ لیکھا مُکا دے کروٹ والی پٹھدا، بچھلا اگلا دے بدلایا۔ اسیں سفر نہیں کرنا سوا گھٹ دا، کفنی وچ اپنا آپ نہ بند کرائیا۔ اسیں کوئی تیرا دوارا
ویکھیا نہیں پتھراٹ دا، جس نوں بیٹھے سپس نوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، جن بھگتاں ہر گھٹ دِسدا، دیس دیسنتر
تیرا ڈھولا گائیا۔ جن بھگت نام لئے کوئی نہ مل دا، قیمت (کرتا) کوئی نہ پائیا۔ تیرے پیار اندر ٹلدا، بھانے وچ سمائیا۔ لیکھا مُکا کے اپنی گل دا، گل مالک
گل تیری جھولی پائیا۔ نظارہ تک تیرے اصل اصول دا، وصل وچ اپنا آپ سمائیا۔ مائس جنم ویلا وقت نہیں فضول دا، فیصلہ حق دینا جنائیا۔ جوتی جوت
سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت تیری یاد کدے نہ بھلدا، بھلکھے وچ نہ کوئے بھرمائیا۔ جن بھگت پر بھ چلے تیرے بھاؤ، بھور وچ نہ کوئے
بھوایا۔ جے ساچا ناؤں، نیا نوکا چرن نہ کوئے ٹکائیا۔ وسے تیرے گاؤں، گلی کوچے پھرے نہ واہو داہیا۔ کر کرپا پکڑ اوہناں باہوں، بل اپنا آپ پر گٹائیا۔
کلبج انت دے ٹھنڈی چھاؤں، اگنی اگ دے بُجھائیا۔ تیرے ہتھ سچا نیاؤں، عدل انصاف دے دکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر تیتوں کردے واہو واہو، واہرُو
تیری سرنائیا۔ تیرے ملن دا سچا چاؤ، گھنیرا گھر گھر نظری آئیا۔ پاندھی بھلے نہ کوئی راہوں، جو تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
ہر جن ساچے ہونا سہائیا۔ جن بھگت تیرا نور اکو لہدا، اندرے اندر کھوج کھوجائیا۔ جتھے جھگڑا مکے ہبھ دا، جگت سبب نہ کوئے لڑائیا۔ وچھوڑا مٹے بچھلا
کب دا، قدیم دے کرم دیوے کٹائیا۔ نور نظری آوے اکورب دا، جو رحمت رہیا کمائیا۔ حکمے اندر بھگتاں سدا سدا، سنسپہرا شبد دھار پہنچائیا۔ پریم پریتی

اندر پر ماتم آتم نال لگدا، لگ ماتر نظر کوئے نہ آئیا۔ پرکاش ہو کے جگدا، جوتی جوت ہووے رُشائیا۔ کایا بھوری وچوں کڈھدا، اشارہ اگلا اک دکھائیا۔ سچ سنگھاسن جتھے سجدا، ساجن اکو سوبھاپائیا۔ سچ نگارہ اکو وجداء، نام اگما ہوئے شنوائیا۔ دیپک نرالا اکو جگدا، تیل باقی نہ کوئے دکھائیا۔ ابناشی کرتا جتھے وسدا، در گھر ٹھانڈا سوہنا نظری آئیا۔ جن بھگت مالک اوسے حق دا، جس حق وچ شک رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جگ چوکڑی سدا تیج رکھدا، (بھے بھجنجن) اپنا آپ جنائیا۔

* ۱۳ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ بی بی شاہنی دے گرہ چک ماجرہ جموں *

جن بھگت بھوئے کسے نہ کوٹ، کٹیا جگت نہ کوئے بنائیا۔ خاک رمانہ بنے اودھوت، مائی کھیہ نہ کوئے اڈائیا۔ گلی گلی نہ کرے کوچ، گھر گھر نہ الکھ جگائیا۔ بھاگ لگائے کایا تیج بھوت، بھاؤ اپنا پور کرائیا۔ چنتا غم مٹا کے دوکھ، دلدر دے گوائیا۔ سنساروگ جائے چوک، چوکٹا ہو کے ویکھ دکھائیا۔ ست سچ دی پاوے سوہج، بدھ بیک بنائیا۔ گھر تک محل عروج، پیکھ پیکھ خوشی پرگٹائیا۔ جھگڑا رہے نہ ایک دوج، دو آیکا نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دے رنگ آپ سمائیا۔ جن بھگت وستو لہے نہ کسے بازار، گلی گلی نہ پھیرا پائیا۔ نیز رووے نہ زارو زار، ہنجھواں دھار نہ کوئے وہائیا۔ انتر انتر کرے سچ پیار، منتر فُرنے والا گائیا۔ بسنتر سکے کوئی نہ ساڑ، اگنی تت نہ کوئے جلائییا۔ پرکاش ہووے ناڑ ناڑ، ہاڈی مائی سوبھاپائیا۔ ساچا ویکھے اک اکھاڑ، سرتی شبدی مل کے رنگ رہے دکھائیا۔ شبد انادی وجے تاڑ تاڑ، تیج وکارا سر نہ کوئے اٹھائیا۔ سدا کھلیا رہے کواڑ، بندھن بند نہ کوئے کرائیا۔ دینی پئے نہ کسے آڑ، آڑھت جگت نہ کوئے دکھائیا۔ اکو درس کرے نرنکار، نر ویر مل کے خوشی منائیا۔ جو سنے سدا پکار، پاربرہم بے پروا ہیا۔ جن بھگتاں ہووے مددگار، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ کلجک ہون نہ دیوے خوار، خواری گواری دوویں لیکھے پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچا ادھار، دھیرج دھیر اک دکھائیا۔ جن بھگت پُستک پڑھے نہ کوئے کتاب، کُتب خانہ پھولن کوئے نہ جائیا۔ ستار وجائے نہ کوئے رباب، سرنگا کندھ نہ کوئے

لگائی۔ محبتِ وِجِ ملے اک احباب، جو مہر نظر اٹھائی۔ پیالہ دیوے حیاتے آب، آبرو رکھے تھاؤں تھانیا۔ ساچا بخش کے حق خطاب، خطا پچھلی مُعاف کرائیا۔ جنم جنم چوں کر آزاد، مارگ ساچا دئے دکھانیا۔ جیہڑا ہووے نہ کدے برباد، آبادی وِجِ بہتی سکھیا نہ کوئے جنانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچی داد، داستان اور نہ کوئے دوہرائیا۔ جن بھگت ہوئے نہ کدے دِکیر، جن دِلِ نظری آئی۔ در در درویش نہ بنے فقیر، فقرہ پر بھ دا ڈھولا گائی۔ شرع والی پائے نہ کوئے زنجیر، ڈوری تند نہ کوئے بندھانیا۔ ساگراں وِچوں لبھے نہ نیر، امرت آتم رس چوائیا۔ صاحب سوامی اِکو کر کے دستگیر، دست دست نال ملائی۔ سدا رہے بغلگیر، ہم سا جن ہو کے سوبھا پائی۔ جتھے پڑھنی پئے نہ قرآن مجید، آیت سُنن کوئے نہ آئی۔ سدا خوشی رہے طبیعت، تیج طیب نہ کوئے بدلایا۔ نظری آئے حق اصلیت، اصل دیکھے چاؤ چانیا۔ بھگت بھگوان جان ولدیت، واحد اِکو سپس نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، دسنہارا سچ نصیحت، دوجا نام نشر نہ کوئے کرائیا۔

* ۱۳ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ پرکاشو دیوی دے گرہ پنڈ مگووالی جموں *

جن بھگت پڑھے کسے نہ پاٹھشالا، سکھیا جگت نہ کوئے جنانیا۔ وڑے کسے نہ دھرم سالا، جو اٹاں پتھراں نال سوبھا پائی۔ نہاوے نہ کسے تالا، جو بوند بوند مل کے وہن وہانیا۔ کوڑی گھالے نہ کوئی گھالا، گھائل مایا نہ کوئے کرائیا۔ اِکو ملے پُرکھ اکالا، عقل اپنی چھڈ چترانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ دئے دکھانیا۔ جن بھگت پڑھے نہ کسے مکتب مدرسے، سبق لین کوئے نہ جانیا۔ لیکھا لکھے نہ اُپر کسے پھٹے، پٹی پھٹی نہ کوئے بنانیا۔ قاعدہ خریدے نہ کسے ہٹے، اُنگلاں اکھراں اُتے گھسانیا۔ اِکو اوٹ پر بھ دی رکھے، جو مالک دُھر دا نظری آئی۔ جو سکھیا ساچی دتے، دسم دواری توں اگے کرے پڑھانیا۔ پریتی وِجِ کرے پکے، مہر مہر نظر لگائی۔ خوشی رکھے پہر اٹھے، اٹھاں تیاں وِجے ودھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جنم کرم دے میٹ کے رٹے، لیکھا اگلا دئے چکانیا۔ جن بھگت پڑھے نہ کول کسے اُستاد، ہندسہ حرف نہ کوئے جنانیا۔ بندھن پائے نہ کوئے سماج، ذاتی ونڈ نہ کوئے

ونڈائیا۔ لیکھا کھئے نہ کوئے حساب، ودھاؤ گھاؤ نہ کوئے رکھائیا۔ اِکو پر بھ دی رکھے یاد، یادداشت نہ کدے بھلاییا۔ جس کا یا کھیڑا کیتا آباد، عبادت اپنی دئے سمجھائیا۔ پریم اندر مارے آواز، سُتیاں لئے جگائیا۔ مانس جنم پورا کرے کاج، کرنی اپنی اکِ درڑائیا۔ سچ دوار دا سوراج، سروپا اکِ رکھائیا۔ جنم کرم دا بدلِ رواج، راہ اپنے لئے چلائیا۔ کسے دا ہون نہ دیوے مُتاج، سچ بھنڈارا جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ساچے بیڑے چاڑھ جہاز، جگت جہالت وچوں باہر کڈھائیا۔

* ۱۳ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ دیوی سنگھ دے گرہ گوالی جموں * *

جن بھگت منگے ایکا دھوڑ، مستک مستی نام رمائیا۔ جھکڑا چھڈے کریا کوڑ، سَت سچ سچ اِکو لئے پرنائیا۔ چتر سنگھڑ بنے مورکھ موڑھ، بُدھ بیک نظری آئیا۔ جلوہ جوتی ملے نور، اندھ اندھیر رہے نہ رائیا۔ من واسنا منوآ نہ پاوے فنور، مت متوالی نہ کوئے گر لائیا۔ گڑھ ہوئے تئے غرور، نوبت اندروں باہر کڈھائیا۔ کرے نہ کوئے قصور، قسم کھا کے پر بھ دا ڈھولا گائیا۔ سچ دوارے بن مزدور، چاکر ہو کے سیو کمائیا۔ نام خُماری وچ ہو مخمور، محفل دیکھے دُھر دی چائیں چائیا۔ درگاہ ساچی دا حج کر قبول، کعبیاں وچوں پلا لئے جھڈائیا۔ جتھے ملے اِکو محبوب، مُجبت دا مالک نور الاہیا۔ جس دا چار جگ دیندے گئے ثبوت، ثابت صورت دئے دکھائیا۔ بھاگ لگائے پنج تت کا یا کلبوت، وجود اِکو اکِ سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دروازہ دئے کھلاییا۔ جن بھگت در دروازہ اندروں لئے کھول، باہر پڑدا نہ کوئے جنائیا۔ نرگن ہو کے نرگن نال لئے بول، شبد اگمی دُھن سنے چائیں چائیا۔ آتم ہو کے پر ماتم وئے کول، قائل ہو کے اپنا آپ مٹائیا۔ لوک مات سُتیاں وچ رہے نہ کوئے انہول، صلاح مشورہ ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ سدھا مارگ پر م پُرکھ دا دیکھے اِک نرول، انمول دُھر دا نظری آئیا۔ سَت سچ وچ جائے مول، مولا مل کے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیوے وڈیائی اُپر دھول، دھرنی دھرت دھول کھیل دئے دکھائیا۔ جن بھگت دوسر کرے نہ کدے سجدہ، نمستے وچ سیس نہ کدے جھکائیا۔ اِکو پر م پُرکھ دا بنے بردا،

بندیخانے وچوں اپنا آپ باہر کڈھائیا۔ میلا منگے اِکو ہر دا، ہر ہر دے اندر ویکھے چائیں چائیا۔ جس دا آد جُگاد جُگ چوڑی نرگن سرگن گیرا گڑدا، لکھ چوڑاسی رہیا بھوائیا۔ جن بھگتاں نال بھگونت ہو کے آپے نبردا، گر اوتار پیئمبر دین گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در گھر ساچا اک دکھائیا۔ جن بھگت ہووے نہ کدے گداگر، غداری وچ ڈیرہ نہ کوئے لگائیا۔ اِکو منگ دُھر در، در دربارے منگ منگائیا۔ مالکِ لے سچا ہر، محبوب ہو مُجبت وچ سائیا۔ منزل منزل اپنی جائے چڑھ، اگے ہو نہ کوئے اٹکائیا۔ بنا کلمے توں کلمہ جائے پڑھ، نام نَدھانا سولہا اِکو گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیل ساچا ہر، صاحب سوامی انترجامی ست ستوادی لئے بنائیا۔ جن بھگت مستی اندر ہوئے متوالہ، مثلثی اور نظر کوئے نہ آئیا۔ پُرکھ ابناشی ہوئے رکھوالا، رکھیا کرے تھاؤں تھائیا۔ نام نُماری اندر کرے دیوانہ، دیا باقی نرگن جوت کر رُشائیا۔ سچ دکھائے اِکو میخانہ، محبوب ہو کے مہر نظر اٹھائیا۔ لیکھا جانے آون جانا، آوت جاوت اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مندر ساچا گھر وسے اُچ محل اٹل اٹکانا، محراب حُجرہ حق اِک سمجھائیا۔ جن بھگت دوسر ہوئے نہ خدمتگار، خادم ہو کے سیو نہ کوئے کمائیا۔ اِکو درس منگے دیدار، دید عید چند رُشائیا۔ اِکو میلا پروردگار، پاربرہم پر بھ بے پرواہیا۔ جس دا لہنا دینا سدا جُگ چار، سنجگ تریتا دوا پر کلجگ آپ ہنڈھائیا۔ نت نوت پرگٹ ہوئے وچ سنسار، دین دُنی ویکھے چائیں چائیا۔ بھگت سہیلے لئے اٹھال، کایا مندر اندر سوئی سرتی رہن کوئے نہ پائیا۔ کر کرپا بناوے اپنے لال، لالن اپنے رنگ دے رنگائیا۔ سچکھنڈ دکھا کے سچّی دُھر دی دھر مسال، دھرم دوارا اِکو اِک بنائیا۔ جتھے پوہ نہ سکے کال، سکیاں نالوں ناتا جائے تڑائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں ہوئے بحال، جم کی پھانسی گل نہ کوئے پائیا۔ میل لے دین دِیال، دیناں بندھو بندھن دے کٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جنم جنم دا مُشکل حل کرے سوال، احوال اپنا اِک سمجھائیا۔

* ۱۴ جیڈھ شہنشاہی سمت ۲ ہری سنگھ دے گرہ گلووالی جموں * *

جن بھگت اوستھا سدا بال، پُرکھ اکال اپنی گود کُکائیندا۔ لوک مات مات لوک دے ساچے لال، لال گُلالا اگئی رنگ چڑھائیندا۔ جُگ چو کڑی سد کردا رہے پرتپال، سیوک ہو کے اپنی سیوکمائیندا۔ شبد انادی بناؤندا رہے دلال، وچولا ہو کے وچلا بھو کھائیندا۔ مُریداں مُرشد ہو کے سُندا رہے حال، حالت سب دی پھول پھولائیندا۔ نرگن ہو کے وسدا رہے نال، سرگن میلا آپ کرائیندا۔ جُگ جُگ جگت چلے اولڑی چال، بھگت بھگونت اپنی کارے لائیندا۔ ساچا منتر انتر نرنتر دیوے سکھال، اِشٹی درِشٹی اِکو گھر وسائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دوارا دس سچّی دھر مسال، دھرم دی دھر اپنے نال رکھائیندا۔ جن بھگت مانگے اِک دوار، گھر ٹھانڈے ڈیرہ لائیا۔ جتھے ملے دست نام ہر تھار، تھر گھر وچدی رہے ودھائیا۔ ساچی چڑھی رہے خُمار، خوشی اپنا رنگ دکھائیا۔ بھرے بھلے نہ وِچ سنسار، سنسا غم نہ کوئے ستائیا۔ آتم مانے اپنی بہار، بسنت بسنت وچوں پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دیونہار ادھار، آدر اِکو گھر رکھائیا۔ جن بھگت سد پوری ہووے مُراد، مُرید مُرشد مل کے خوشی منائیا۔ ٹھا کر کردا رہے اِمداد، مہروان ہو کے آپ سہائیا۔ اپنے اُپر رکھے شاکر شاد، شدید روگ نہ کوئے ستائیا۔ کرنی ہون نہ دیوے برباد، کرتا کرم ویکھ دکھائیا۔ لیکھا اگے منگے نہ کوئے جواب، جواب طلی وِچ نہ کوئے رکھائیا۔ دو جہان دین شاباس، واہوا کر کے ڈھولے گائیا۔ پُرکھ اکال ہویا ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ جھگڑا پر تھمی آکاش، گگناں اُتے منگل ویکھ دکھائیا۔ لیکھے لگا ساہ سواس، سوار تھ ملی مان وڈیائیا۔ دیا جوت ہوئی پرکاش، باقی کملا پاتی نام کُکائیا۔ پر بھ چرن ملیا پرتاپ، پرت پھیر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھگت سہیلے ویکھ کے آپ، اپنے گھر کُکائیا۔ جن بھگت مالک ساچے گھر دا، گھر نا وِچ کدے نہ آئیا۔ جتھے اِکو دیکھ جگدا، جگہ جگہ نہ کوئے رُشنائیا۔ پُرکھ اکال سچ سینگھاسن سجداء، سوبھاؤنت ڈیرہ لائیا۔ حکم سُننہہر اِجگ جُگ گھلدا، فرمانا آپ اُپائیا۔ لکھ چوڑاسی چولی رنگدا، تن ماٹی کر صفائیا۔ جن بھگتاں سچ بینی مندا، سُننہار گوسائیا۔ کدے کچا نہ ہووے کن دا، چُغلی نِندیا سُنن کوئے نہ پائیا۔ پیارا بنے ساچے جن دا، جو جنم پر بھ دی جھولی پائیا۔ پورا لیکھا کرے پون سواس دم دا، دامن اپنا دئے پھرائیا۔ لیکھا رہے نہ کوئی من دا، منسا موہ کوڑ دئے چُکائیا۔ کر پرکاش ساچے چن

دا، اندھ اندھیرا دئے مٹائیا۔ بھيو گھلا کے ہنگ برہم دا، پاربرہم اپنے وچ سمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچا سد ساچے گھر
 ٹکائیا۔ ہر بھگت ویکھے گرہ ٹھنڈا، اگنی تت نہ کوئے تپائیا۔ جگت واسنا وچ نہ ہوئے گندہ، کوڑی کرپا نہ کوئے رکھائیا۔ رسنا والا سُنے نہ کوئے چھندا، اگنی ناد
 کرے شنوائیا۔ واسنا والا دسے نہ کوئے بندہ، بندگی وچ بندھن سارے جائے تڑائیا۔ منزل پوڑی پار ہووے ڈنڈا، ڈنڈوت کر کے سیس جھکائیا۔ پوری
 ہووے نسا آسا امگا، سہسا سہم رہے نہ رانیا۔ دھام سہاونالے چنگا، چنگلیائیاں بُریائیاں دا لیکھا دئے مُکائیا۔ چرناں ہیٹھاں وہندی دکھائے گنگا، گوداوری
 سُستی جمننا جھک جھک لاگن پائیا۔ ملے میل سورا سربنگا، صاحب سوامی نظری آئیا۔ جس دا پيار اک اندا، چنتا روگ دئے گوائیا۔ سچ دوارا دکھاوے دُھر
 درگاہ ٹھنڈا، سچھنڈ نو اسی مہر نظر اٹھائیا۔ جن بھگت پر بھ دیوے سچ سگندھا، دُرگندھاں اندروں باہر کڈھائیا۔ دین دِیال ہو بخشندا، بخشش رحمت آپ
 ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں کارن سچ دوار دا سدا گھلا رکھے جندا، نقل کافر بند نہ
 کوئے کرائیا۔

* ۱۴ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ وکیل سنگھ دے گرہ پنڈ ہنسا جموں * *

جن بھگت پریم پیارا نرمل جوت، ایشاں دا ایشٹ اکو ویکھ دکھائیا۔ دھام ویکھے سچھنڈ دوارا دُھر دا کوٹ، بنک دوار چھپر چھن نہ کوئے چھہائیا۔ من
 بدھی دی کرے نہ سوچ، انہو اندر اپنی اکھ گھلائی۔ لیکھا جانے نہ لوک پر لوک، برہمنڈاں کھنڈاں دھیان نہ کوئے لگائیا۔ اکوپت پر میثور پُرکھ اکال دی
 رکھے اوٹ، اوڑک اپنا آپ اوسے وچ سمائیا۔ ساچا ڈھولا گاؤندا رہے سلوک، تُوں میرا میں تیرا راگ الائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 جن بھگتاں اندر ساچا نور کرے رُشنائیا۔ جن بھگت اکو ہووے دھار، دھارنا وچ دوجی کدے نہ آئیا۔ ناتا توڑ سرب سنسار، سنساری اندر اپنا آپ سمائیا۔
 ست دھرم دا بول جیکار، تُوں ہی تُوں ہی راگ الائیا۔ در ویکھ ٹھانڈا دربار، نمستے کہہ کے سیس جھکائیا۔ کوڑی کرپا وچوں ہوئے باہر، مایا متا نہ کوئے

ستائیا۔ منزل چڑھے جگت دُشوار، دُشمن اندروں باہر کڈھائیا۔ سُرقتی شبدی کرپیہا، پراپسنتی مدھم بیکھری لیکھا دئے مُکائیا۔ ایکا رنگ مانے کنت بھتار، آتم سیجا سو بھاپائیا۔ دیا باقی کملا پاتی گھر کرے اُجیار، اُجالا نرالا اپنا اک درسائیا۔ جس دا حکم چلے سدا جگ چار، سَتجگ تریتا دو پر کلجگ نہ کوئے اُٹائیا۔ سو بھگت سہیلا آوے اپنی وار، وار تا بچھلی ویکھ دکھائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں لئے اُبھار، نرگن ہو کے سرگن لئے جگائیا۔ جس دا لیکھا کاغذ قلم نہ لکھنہار، کاتب چلے نہ کوئے چترائیا۔ سندیشے وچ سُنیہہڑا دیوے آپ نرنگار، حکمے اندر حکم آپ منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت سہیلے لاوے پار، پارس رُپ دیوے دکھائیا۔ جن بھگت دُوسر کوئی نہ جانے جگت، جگتی وچ کدے نہ آئیا۔ کدی نہ منگے مُکت، مُکتی توں پرے اپنا گھر وسائیا۔ جتھے پر بھ دا درشن ہووے مُفت، نکلیاں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ مات گر بھ پھیر نہ آوے اُلٹ، اگنی ت ت نہ کوئے تپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار سرنائیا۔ جن بھگت کوڑی کرپا میٹے لیک، لیکر فقیر نہ کدے اکھوائیا۔ پر بھ دا درشن منگے ٹھیک، ٹھا کر اکو لئے دھیائیا۔ جو دیوے وڈیائی اوچ نیچ، راؤ رنگاں ہوئے سہائیا۔ سدا بیٹھا رہے اتیت، ترے گن وچ سکے نہ کوئے پھسائیا۔ جن بھگتاں کایا ماٹی ٹھانڈی کرے سیت، امرت دھارا لکھ چوائیا۔ سچ دوار دُھر دی دتے پریت، پار برہم پر بھ اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن میلا میلے سچ سُبھائیا۔ جن بھگت کسے نہ بنے کدے خادم، خد متگار اکو گھر دا نظری آئیا۔ مانس رُپ جانے دُھر دا آدم، ہوا پون نال اڈائیا۔ لیکھا سمجھے نہ کوئی کاہنا یادو، یدپ اپنے رنگ وچ سائیا۔ نرگن سرگن ہندا ویکھے تبادل، تبدیلی اندر خوشی منائیا۔ سچ دوارے انصاف تئے عادل، عدلی ہووے بے پروا ہیا۔ جتھے دُوجا رہے نہ کوئے قاتل، مقتول رُپ نہ کوئے وٹائیا۔ جلوہ ہوئے باطن، ذرہ ذرہ رُشنائیا۔ پُرکھ ابناشی دسے ساتھن، سگلا سنگ نبھائیا۔ بھگتاں پڑھے گاتھن، ڈھولا اک جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست دوارا دسے دُھر دا پاتن، پتن اکو دئے دکھائیا۔ جن بھگت دُوجے جائے کدے نہ پتن، گھاٹ نظر کوئے نہ آئیا۔ پُرکھ اکال ملن دا اکو کرے یتن، دوس رپن دھیان لگائیا۔ مُڑ کے جانا اوس وطن، جس گرہ وچوں ہوئی جدائیا۔ صاحب ستنگر پت آپے آوے رکھن، رکھیا کرے تھاؤں تھانیا۔ درس دکھاوے اپنی اکھن، آخر اپنا پڑدا دئے اُٹھائیا۔ جن بھگتاں ہردے آوے وسن، اوہلا اندر رہے نہ رائیا۔ سچا مارگ آوے دسن، سبھے کرے پڑھائیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا دینا چُکائے اپنے ہتھن، دُوسر ہتھ نہ کوئے پھڑائیا۔ جن بھگت آتم کدے نہ ہووے آکیلی، اکل کل دھاری میل مائیندا۔ پُرکھ اکل بنے بیلی، بیلے جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ویکھ وکھائیندا۔ ست پیار بنا کے چیلی، مُجّت محبوب وچوں پرگٹائیندا۔ شبدی دھار بنا سہیلی، سجن ہو کے سنگ رکھائیندا۔ اچرج کھیل پاربرہم آد جگاد جگ چو کڑی کھیلی، خالق ہو کے بھيو اپنے وچ چھپائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں سیس رکھے اوس ہتھیلی، جس ہتھ اتوں پھڑ پرے نہ کوئے سٹائیندا۔

* ۱۴ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ دولت رام دے گرہ پنڈ کوٹلی جموں *

جن بھگت کوڑی رکھے کوئے نہ حرص، متامن نہ کوئے دھرائیا۔ اکو پر بھ دا نچ لوچن منگے درس، جگت اھ نہ کوئے وڈیائیا۔ پریم پیار مُجّت اندر رہے بھٹک، بھٹکنا باہروں سرب چُکائیا۔ ابناشی کرتا کرے سدّاترس، مہروان مہر نظر ویکھ وکھائیا۔ بوند سوانتی امرت دھار نچھر جھرن ديوے برکھ، اگنی تت کوڑ بُجھائیا۔ پنج وکارا مٹے کٹک، کرم کانڈ دا لیکھا دے چُکائیا۔ اپنا گھر وکھائے پرت، جس گرہ وچوں ہوئی جدائیا۔ تخت نواسی نظری آئے اُپر سچھنڈ دوارے ساچے تخت، جوتی جاتا نور رُشنائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم مل کے ناتا جڑائے بھگت بھگونت، بھاگ حصہ دُوسر ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جگت واسنا کوڑی کر یا میٹے چنت، غم سوگ نہ کوئے ستائیا۔ گھٹ بھیت سدا بہار رہے بسنت، گلشن ویکھے بے پرواہیا۔ میل ملاوا ہووے دُھر دے کنت، سیج سہنجنی وجے ودھائیا۔ جھگڑا نک جائے سورگ جت، بہشتاں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ سچھنڈ دوارا ملے اکو انت، انتکرن دا لہنا جھولی پائیا۔ بودھ اگادھ جن بھگت بنے اگنی پنڈت، نراکھر پڑھ کے اکھراں دے بنائیا۔ ناتا توڑ کے جیرج انڈج، اُتبھج سیج پلوئے جھڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت سہیلے اپنے رنگ رنگائیا۔ جن بھگت کدے نہ بچھے شرع وچ زنجیر، دین مذہب ذات پات اوچ نیچ ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ اکو منزل چوٹی چڑھے اخیر، آخر پر بھ نوں مل کے خوشی منائیا۔ جتھے جھگڑا رہے نہ کوئے تقدیر، کرماں دی کرے نہ کوئے لڑائیا۔ لیکھا رہے نہ امیر غریب، امر اپد اکو نظری آئیا۔ امرت دھارا ملے

دُھر دا ٹھنڈا سپر، رس انڈھا آپ چکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے لئے وڈیایا۔ جن بھگت پر بھ درشن لوڑے لوچ، نچ نین
 اگھ گھلایا۔ جتھے بُدھی دی رہے کوئی نہ لوچ، من چنیل نہ کوئے پترایا۔ جھگڑا رہے نہ دین دُنی لوک، سلوک اِکو سُن کے خوشی منایا۔ سچ دوار دی مانے
 مَوچ، غمی اندروں باہر کڈھایا۔ پر م پُرکھ دا ویکھے چوج، چولا اپنا رنگ رنگایا۔ ساچی بھگتی دا پورا ہووے جوگ، جاگرت جوت کرے رُشانیا۔ میں ممتا دا
 رہے نہ روگ، ہنگ برہم پڑدا دئے اٹھایا۔ آتم پر ماتم ہووے دُھر سنجوگ، وچھوڑا دُئی والا چُکایا۔ نرگن نرگن دیندا رہے درس اموگھ، سرگن سرگن
 وچدی رہے ودھایا۔ ہووے پرکاش نرمل جوت، جوتی جوت ڈگمگایا۔ بھاگ لگے ساچے کوٹ، کوڑ کُٹمب اندروں دئے کڈھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیوے نام خُماری جن بھگتاں سدا رکھے مدہوش، مدھ اپنا جام پیا یا۔ جن بھگت کوئی نہ لوڑے جھگڑا، جھگڑت وقت نہ کوئے گویا۔ اوہ
 مارگ سوچے اگلا، جس بدھ ملے بے پرواہیا۔ لیکھا ٹھکے سگلا، لکھ چوڑا سی رہن نہ پانیا۔ سدا ہووے چار منگلا، گیت گو بند الا یا۔ تن مائی خاکی سوہے ساڈھے
 تن ہتھ بنگلا، بگ بپڑا ہنس رُپ وٹایا۔ منو آمن رہے نہ پگلا، جگت واسنا نہ کوئے ہلکایا۔ پُرکھ ابناشی لبھنا پئے نہ وچوں جنگلاں، کایا مندر اندر مل کے
 خوشی منایا۔ دواریوں پئے نہ منگنا، لوک لاج نہ کوئے جنایا۔ کایا مائی چولا پئے نہ رنگنا، سنگر پورا چرن دھوڑی ٹکا خاک دئے رامایا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دسے اِکو بندنا، ڈنڈاوت وچ سخاوت دُھر دی جھولی پانیا۔ جن بھگت اِکو کرے بندگی، بندنا وچ سپس نوانیا۔ دوسر رکھے
 نہ کوئے مُشندگی، در در بھجے نہ واہو داہیا۔ من نسا کوڑی کریا اندروں کڈھے گندگی، سنگدھی ہر کا نام اندر ٹکایا۔ لوڑ رہے نہ سورج چند دی، نرگن جوت
 کرے رُشانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سورے سربنگ دی، ہر جن ساچے میل ملا یا۔ ہر جن ہر بھگت بھاؤ نہ جانے دُجا،
 دُئی وچ نہ کدے آ یا۔ اِکو نیتز کھول کے تیجا، ترے گن لیکھا دئے مُکایا۔ پر م پُرکھ پر ماتم نال پتیجا، پت پر میثور اِکو لئے ہنڈھایا۔ جس دے پریم اندر تن
 من سیجا، اگنی تت نہ کوئے جلا یا۔ ساچا نام دُھر دا کلمہ سُنے حدیثا، حضرت حضور کرے پڑھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیوے نام سدا
 انڈیٹھا، جگت نیتز نظر کسے نہ آ یا۔ جن بھگت سد مگے ایکا منگ، خواہش جگت نہ کوئے ودھایا۔ پُرکھ ابناشی ٹٹی گنڈھ، جوڑ نہار تیری وڈیایا۔ چوڑا سی رہے

نہ کوئی ونڈ، چارے کھانی نہ کوئے بھوئیا۔ لیکھا چک جائے پٹی دند، اجپا جاپ دے سمجھایا۔ میری آتم نہ ہوئے رنڈ، سہاگن گھر وچ دینا بنایا۔ اکو تیرا
 گاواں چھند، ساجن اور نہ کوئے منایا۔ سچ دارا دُھر دا تیرا جاواں لنگھ، نو دوار سکے نہ کوئے اٹکایا۔ منو آکرے نہ کوئی پکھنڈ، بھرم وچ نہ کوئے بھرمایا۔
 پرکاش تکاں نہ سورج چند، اکو تیرا نور دیکھ کے اپنا آپ پرچایا۔ جو دھا سوربیر مردانہ بن کے وجا اگتا مردنگ، ڈھولک جھینا سرون سُنن کوئے نہ پایا۔
 تیرے پریم دا تیرے گرہ ماناں انند، رسنا جہوارس نہ کوئے چکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت سہیلے پاٹھنڈ، امرت دھارا گھ
 چوایا۔ جن بھگت سدا لوڑے وست اک، دوجی منگن کوئے نہ جایا۔ چار گنٹ دہ دشا آتم پر ماتم آئے دس، دوجا روپ نہ کوئے دکھایا۔ نہہکرمی ہو کے
 کرماں دا لیکھا دیوے لکھ، پورب لیکھا دئے بدلایا۔ ست دھرم دی سکھیا دے کے بناوے دُھر دا سکھ، شش اپنا رنگ وٹایا۔ کروٹ دے نہ بدلے پٹھ،
 ستمکھ ہو کے درس دکھایا۔ مائس جنم لوے جت، ہار شوہ دریا رڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا سدا سد بنوالا مت، متر پیارا ہو کے
 میل ملایا۔ جن بھگت لوڑے اکو متر، سجن اور نہ کوئے بنایا۔ جس دارو پ سدا بچتر، روپ رنگ رکھ نہ کوئے سمجھایا۔ جو اپنی دھاروں آوے نکل،
 جس نوں جنمے کوئی نہ مایا۔ اوہ بھگتاں لیکھا آئے لکھن، دُھر داما لک بن کے بنا قلم شاہیا۔ جگ چوکڑی دا لہنا آئے بچھن، سنجگ تریتا دوا پر کلج اپنا حکم
 ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے آئے دسن، لکھ چوڑا سی نظر کوئے نہ پایا۔ جن بھگت تے اکو بے نظیر، نظر اپنی آپ
 بدلایا۔ جس دی سمجھے نہ کوئے تصویر، تسبیح مالا والے سارے دین دُھایا۔ جس دی سب توں دکھری تدبیر، تقدیر سب دی دئے بدلایا۔ جن بھگتاں پچھے
 گھنڈا، رہے وہیر، جگ اپنا پھیرا پایا۔ جس تارے سدھنا سین کبیر، جلاہے دتی مان وڈیایا۔ سو بھگتاں ہوئے ادھین، دھرو پرہلا د گیا سمجھایا۔
 شمس تبریز کہا آمین، منصور سوئی چڑھ کے خوشی منایا۔ کلج انت جن بھگتاں نوں دیون آئے آپ یقین، یکے بعد دیگرے سارے لئے اٹھایا۔ اوہناں
 کہے آفرین، جو جگت آفت وچوں پر بھ نوں رہے دھیایا۔ لیکھا دوہاں دا سانجھا رکھے نر مدین، ناری پُرش ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ در آئے سرب کرے تسلیم،
 جو نیوں نیوں سپس جھکایا۔ کسے نوں پڑھن نہ دیوے نقطہ نوں (تے سین)، ڈنڈے والی میم نہ کوئے پڑھایا۔ مارگ پار کرائے جو کایا مندر اندر مہین،

سُرتی شبد نال جُڑائیا۔ گھر داتا کرنی دا کرتا ملے کریم، قائم مقام اپنا دے جنایا۔ جتھے جھگڑا رہے نہ لوک تین، ترے گن مایا پوہ نہ سکے رانیا۔ حصہ نہیں کوئی مذہب دین، ذات پات نہ کوئے جنایا۔ جن بھگت اکو پُرکھ ابناشی ویکھن حق حسین، حُسن دا مالک نظری آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگاد جگ چوکڑی جگت دیندا رہے ترمیم، تلقینِ حکم وچ کرائیا۔ جن بھگت کدے لبھن نہ جائے بن، جنگلاں وچ نہ پھیرا پائیا۔ سدا درشن منگے اندر تن، کایا کعبہ کھول دکھائیا۔ پریم پریتی اندر بنے ساچا جن، جنم مرن دا لیکھا جائے چُکائیا۔ ناتا جوڑے اکو سری بھگون، بھاگ حصہ اوسے دی جھولی پائیا۔ کوڑ گڑیا رابھانڈا دیوے بھن، بھرم اندروں باہر کڈھائیا۔ دوس رین اٹھے پہر یاد وچ کردار ہے دھن دھن، دھن تیری بے پرواہیا۔ صاحب سوامی انترجامی بھگت سہیلا اک اکیلا جن بھگتاں بیڑا دیوے بنھ، جگ جگ اپنے کندھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکتک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگون، جن بھگتاں جگت میٹ کے واسنا غم، جھگڑا مُکا پھانسی جم، لیکھے لا کے پون سوامی دم، ہم ساجن بنا کے گھر ساچے دے پہنچائیا۔

* ۱۴ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ سندر سنگھ دے گھر پنڈ لگووالی جموں *

جن بھگت پوئے کوئی نہ سل پتھر، پاہن پاؤں نہ سپس جھکائیا۔ سکھ جانے نہ ودیا اکھر، کتاباں دا کتب نہ کدے اکھوائیا۔ سدا سچ پریم دے لتھا رہے ستھر، آپ اپنا آپ مٹائیا۔ سچ دیدار دا اندروں نکلے نہ کدے اثر، اصل اپنا راہ تکائیا۔ ہرچرن سرنائی کرے بسر، بسترے مرگ تیج نہ کوئے ہنڈھائیا۔ وچھوڑے دی اندر لگی رہے درد، برہوں، چوٹ لگائیا۔ ویراگ دی چلدی رہے کرد، قاتل قتل کوڑ گڑیا دکھائیا۔ من اندھیرا رہے نہ گرد، غبار گور نہ کوئے پرگٹائیا۔ پر بھ مل کے پوری کردار ہے سدھر، سد منسا جائے گوائیا۔ پُرکھ ابناشی مہر کرے ندر، نظر اک ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر ہر اپنا بھو کھلائیا۔ جن بھگت ایشٹ دیو سوامی اکو تگے، اکھ اکھ نہ کوئے بدلایا۔ رستہ مارگ سمجھ کے حقے، حکمت کوڑ چھڈے پترائیا۔ منزل چڑھدیاں مول نہ تھکے، بھجے واہو داہیا۔ ناتے توڑے کوڑے ساک سجن سکے، صاحب اکو اک منائیا۔ جو سدا رہے سچ کھبے، آگے پچھے ہوئے سہائیا۔ پاپ

اندروں کڈھے دبے، پڑدا موہ دے چُکائیا۔ گھر سُہاؤنے سدا سدے، چرن کول دے سرنائیا۔ جتھے ناد اگئی وجے، شبد دُهن شنوائیا۔ دِپک جوت جگے، دوس رین ہووے رُشنائیا۔ بن رسنا جھوا ملن مزے، جھرنا امرت دے جھرائیا۔ رائے دھرم نہ دیوے سزے، جم ڈنڈ نہ دیوے سزائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے رنگ چڑھائیا۔ جن بھگت دوجا تگے نہ کوئے وسیلہ، اوٹ اور نہ کوئے رکھائیا۔ پر بھ ملن داسدا کرے حیلہ، ہر دے ہر ہر آپ وسائیا۔ مالک لبھے اِکو چھیل چھیلدا، جوہنوتا بے پرواہیا۔ دو جہان جس دے ادھینا، سر سکے نہ کوئے اُٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبر جس دا نام رہے چینا، چاروں کُنٹ وجے ودھائیا۔ آتم پر ماتم ہووے پرینا، پر بھو بے عیب نور خُدا ئیا۔ جس دانہ کوئی مذہب نہ کوئی دینا، ذاتاں والی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ مہر وِچ ہوئے نہ کدے کمینہ، بخشش اپنی رحمت جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت ٹھانڈا کرے سینہ، سائتک ست ست کرائیا۔ جن بھگت کدے نہ جانے مُشکل، او جھڑ راہ نہ کوئے تکائیا۔ سدا سدا سد رہے خُش دل، خوشیاں وِچ ڈھولا پر بھ دا گائیا۔ کار ہو کے بنے کدے نہ بُزدل، سُو رپر اپنا ناؤں دھرائیا۔ پریم پیارا ہر دل، عزیز دُھر دا نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر بھگت دوارا لئے مل، در گھر ساچے سو بھا پائیا۔ جن بھگت سچ جھوٹھ کدے نہ کرے ملاوٹ، دوئے دوئے رنگ نہ روپ بدلایا۔ پریم وِچ کرے نہ کوئی بغاوت، منو آمن نہ کوئے ستایا۔ جھگڑے وِچ نہ کوئی عداوت، دویت دُئی نہ کوئے رکھائیا۔ مہر وِچ مُجبت کرے سخاوت، دُھر دی دست آپ ورتائیا۔ سچ دوارے ہر جن رکھے سانجھ امانت، عملماں در عمل نہ کوئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، حکمے اندر حکم کرے بیانت، خیانت نیڑ کوئے نہ آئیا۔

* ۱۴ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ ننتی دیوی دے گرہ پنڈ گوالی جموں *

جن بھگت آلس نندرا وِچ کدے نہ جاوے سوں، غفلت روپ نہ کوئے بدلایا۔ جاگرت سووت ایکا گاؤندا ناؤں، ناؤں نرنکار اک دھیائیا۔ بندنا وِچ مستک چھوہندا رہے پاؤں، پاربرہم چرن کول سرنائیا۔ بناؤندا رہے سہنجنا تھوؤں، آتم سیجا سو بھا پائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال جن بھگتاں پکڑدا رہے باہوں،

لکھ چوڑاسی وچوں لئے اٹھائیا۔ سدا سدا سد کردار ہے نیاؤں، عدل دامالک عادل اک اٹھوائیا۔ ہر جن بناؤندا رہے ہنس پھڑ پھڑ کاؤں، بدھی کاگ نہ کوئے رکھائیا۔ ایتھے بن دار ہے پتا ماؤں، مالک ہو کے اپنی گود اٹھائیا۔ سچ پریتی اندر کردار ہے واہو واہو، واہ واہ اپنا گن سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت سہیلے پار کرے شوہ دریاؤں، ساچے کندھے آپ اٹھائیا۔ جن بھگت کوئی نہ تنگے اوٹ، آسرا نظر کوئے نہ آئیا۔ اک مُجبت وِچ ہوئے موہت، مالک مل کے خوشی منائیا۔ ساڈھے تن کروڑ کھلے رکھے سوت، روم روم وِجدی رہے ودھائیا۔ بھاگ لگے کایا کوٹ، تن ماٹی رنگ چڑھائیا۔ جلوہ تنگے نرمل جوت، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سناوے اک سلوک، سوہلا دُھر دا اک درڑائیا۔ جن بھگت کدے نہ ہووے وِشواس گھاتی، درِشٹ اپنی نہ کوئے بدلایا۔ پر بھ دا درس منگے دوس راتی، اٹھے پہر دھیان لگائیا۔ امرت پیوے بوند سوانتی، اگنی تر کھا جگت بُجھائیا۔ اپنی نرمل کرے ذاتی، اُجل ہو کے سو بھاپائیا۔ اکو رنگ دیکھے پر بھاتی، سندھیارُپ نہ کوئے بدلایا۔ ملے میل کملاپاتی، کول نین نین کرے رُشنائیا۔ گرہ مندر اندر دیوے شانتی، سانتک ست ست ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، دُھر دا بنے آپ ساتی، ساکھیات امرت جام دئے پیا ئیا۔

* ۱۴ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ پچھی دیوی دے گرہ مو سے چک جموں * *

جن بھگت پیار بنے نہ کایا جھگا، تن ماٹی سچ سچ نہ کوئے رکھائیا۔ اندر پریم لہے گجھا، پُرکھ اکال ڈھونڈے چائیں چائیا۔ جتھے بھاؤ رہے نہ دُجا، دویش رہے نہ رائیا۔ سچ نیتز کھولے تیجا، ترے گن لیکھا دئے مکائیا۔ اپنا مارگ دتے سدھا، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ نہ کوئے پھرائیا۔ سچ گھرانہ دتے گجھا، در ٹھانڈے وِجدی رہے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت اپنے ملن دی دے کے بدھا، بدولت اپنی دیا کمائیا۔ جن بھگت کدے پریم کرے نہ کایا کپڑ، کپٹی روپ نہ کدے بنائیا۔ سچ دوارے منزل جاوے اُپڑ، پر بھ چرن ملے سرنائیا۔ بگا رہے مول نہ بیڑ، ہنس سر بنس ملے وڈیائیا۔ نہاؤنا

پے کسے نہ چھپڑ، سچ سرور اِشان دے کرایا۔ دوجا لڑ نہ لئے پکڑ، آتم پر ماتم گنڈھ پوایا۔ کسے ترازو تیلے نہ تکر، نام کنڈے وزن دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگت کنارہ پار کرائے رکڑ، سچ دوار اک رکھایا۔ جن بھگت کایا مائی کدے نہ منگے سکھ، شکھ آتم نظری آئی۔ جنم جنم دا میٹے دکھ، کرم کرم دا روگ گوانیا۔ پر بھ ملن دی رکھے بھکھ، ترشنا روگ نہ کوئے ودھایا۔ لیکھے لاوے جامہ مانس منگھ، مانو در گھر سو بھا پانیا۔ پُرکھ ابناشی صاحب سوامی اپنی گودی لوے چک، چار گنٹ دا جھگڑا دے چکایا۔ تُوں میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا دس کے اک بھگ، ترت اپنا رنگ چڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا رہن نہ دیوے اوہلا لگ، گرگھ پڑدیاں وچوں باہر کڈھایا۔ جن بھگت کایا مندر اندر کرے ارداس، سیس جگدیس جھکایا۔ ہر کرتے وسنا میرے پاس، سدا تیرا راہ تکایا۔ موہے تیرا اک وشواس، وشیاں توں لینا بچایا۔ تیرا نور جوت پرکاش، پرکاشت ہو کے دیکھے سرب لوکایا۔ میں بن کے تیرا داسی داس، سیوک ہو کے ساچی سیوکمایا۔ میری پوری کرنی آس، ترشنا دینی بھجھایا۔ تیرے مندر کراں واس، تیرے چرن ملے سرناپا۔ میری نیتز کھلے جاگ، آلس نندر رہے نہ راپا۔ مانگھ جنم ہووے وڈ وڈ بھاگ، حصّہ تیری جھولی پانیا۔ میرا جگدا رہے چراغ، تیرا نور ہوئے رُشناپا۔ جلوہ تکاں وچ برہما، برہمانڈ دیکھ خوشی مناپا۔ تُوں رچنا رچی آد، جگاد تیری اوٹ تکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہنکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، دست امولک دے دے داد، داتے دانی دیندیاں توٹ رہے نہ راپا۔

* ۱۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ پرکاش چند دے گرہ پنڈ گوالی جوں *

جن بھگت کدے نہ کرے خدی، ہنکار وچ نہ آئی۔ سدا نرمل رکھے بدھی، پریم پیار مُجّت وچ سماپا۔ منزل تنگے اُچی، جتھے وسے بے پرواہیا۔ سرتی رکھے سچی، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار نہ کوئے ہلکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت کرے نہ کوڑ وچار، متا موہ نہ کوئے رکھایا۔ اکو پر بھ دا منگے درس دیدار، چند نور ہوئے رُشناپا۔ منزل ملے اٹل مینار، درگاہ ساچی وچے ودھایا۔ جتھے سورج چند نہ کوئے ستار، منڈل منڈپ

نظر کوئے نہ آیا۔ اکو کھیل اگم اپار، اکھ اگوچر رہیا کرائیا۔ جوتی جاتا ہو اُجیار، نورو نور نور ڈمگائیا۔ جن بھگتاں پاوے سار، مہاسار تھی ہو کے اپنے در پہنچائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں کڈھے باہر، جم کی پھانسی دئے تڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جن بھگت اکو منگو دھر دا رنگ، رنگت کوڑ نہ کوئے رکھائیا۔ آتم سیج سہائے پلنگ، پاوا چول نہ کوئے رکھائیا۔ شبد ناد وجے مردنگ، دُھن آتمک سنے چائیں چائیا۔ نجاند وچوں پرے ہوئے پرمانند، پر م پُرکھ وچ سائیا۔ جتھے اکو ڈھولا اکو چھند، گر اوتار پیغمبر سارے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سورا سربنگ، بخشند ہر جن بھگت لئے ترائیا۔ جن بھگت چڑھے منزل محبوب، سچھند ساچے سو بھاپائیا۔ جس دا اکو عرش عروج، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ حضرت پڑھے نہ کوئے ہزارا درود، کلمہ نبی نہ کوئے سنائیا۔ پروردگار سانجھیا پر م پُرکھ پر ماتم ہوئے موجود، ابناشی کرتا نظری آئیا۔ جس دی سمجھ نہ سکیا کوئے حدود، بے انت کہہ کے سارے رہے گائیا۔ جن بھگتاں سدا حاضر موجود، او جھل ہو نہ کھ چھپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب سوامی انترجامی بھگت بھگوان ہو مہروان در ٹھانڈے دیوے مان وڈائیا۔

* ۱۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ سردار چند دے گرہ پنڈ بالیوال ضلع جموں *

جن بھگتاں اندر ساچی راس، منڈل سوہنا نظری آئیا۔ گوپی کاہن پیندی راس، سرتی شبدی ناچ نچائیا۔ سچ دیکھ ہوئے پرکاش، خالی ہتھ نہ کوئے اٹھائیا۔ کھیل کھیلے جس رچنارچی آد، انت دا مالک خوشی منائیا۔ جس منزل نوں کھوجدے سنت سادھ، دوس رین دھیان لگائیا۔ سو بھگتاں سچ ملے داد، پُرکھ ابناشی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد مہر نظر اٹھائیا۔ جن بھگت کدے نہ کرے دلدر، آلس وچ کدے نہ آئیا۔ لیکھا جانے پورب پدر، بدھ سب نوں گیا درڑائیا۔ نرگن دھاروں آؤنا نکل، پڑدایا پرے ہٹائیا۔ پُرکھ ابناشی ملنا متر، میت مرارا خوشی منائیا۔ چوٹی چڑھنا سخر، گھر وجے اک ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے گھر لگائیا۔ جن بھگت لیکھا جانے پورے سنگر دا، ست ستوادی سیس نوائیا۔

راہ تگے رستہ ڈھر دا، دھرم دی دھار نال وڈیاںیا۔ جھگڑا مکائے اندھ گھور دا، اندھ اندھیرا نہ کوئے بھرمائیا۔ لیکھا چکا کے پنج چور دا، چوری چوری داؤ نہ کوئے لگائیا۔ لہنارہے نہ منوئے شور دا، شہنشاہ دیوے مان وڈیاںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں آپے بھڑدا، بھڑی بھڑی کرے لوکائیا۔ جن بھگت کدے نہ بنے جگیا سو، جگت والی ریت نہ کوئے بناںیا۔ جگت ممتا نیتزیر وہائے کوئے نہ آنسو، چھہبر نین نہ کوئے دکھائیا۔ جس دی دھار نوں کٹ سکے نہ دھاتو، کھنڈا کھڑگ نہ کوئے چھہائیا۔ جگت و دیا سمجھے کوئی نہ سادھو، سادھنا وچ جگت لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن سوئے آپ اٹھائیا۔ جن بھگت سدا سد نرگن دھاروں اٹھے، نر ویر دے وڈیاںیا۔ پڑکھ اکال ابناشی کرتاٹھے، مہروان ہوئے سہائیا۔ ہر جن رہن نہ دیوے ستے، سوئی سرتی سوادھان آپ دکھائیا۔ بھاگ لگا کے کایا بتے، وطن پچھلے دے پہنچائیا۔ جتھے پینڈا منزل کے، لیکھا رہے نہ رائیا۔ صاحب سوامی بچھے، سنگر دیا کمائیا۔ جن بھگت سچھنڈ دوار پر بھ سرنائی تیجے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ٹھانڈے در سدا لکائیا۔

* ۱۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ خزان سنگھ دے گھر رنیر سنگھ پرا ضلع جموں *

جن بھگت دیوے ہر نام خزانہ، اتوٹ اتوٹ آد جگاد رکھائیندا۔ بخشنہار پد نربانا، نر ویر نرنکار نراکار اپنی دیا کمائیندا۔ محل اٹل وسے اچ مکانا، محبوب ہو کے محبت وچ سمائیندا۔ شبد اگمی دھن آتمک راگ سنائے گانا، رسنا جہوا بی دند نہ کوئے ہلائیندا۔ نام خمارى انتر کرے مستانا، مستی وچ ہستی آپ بدلائیندا۔ سرتی شبدي میل کرائے گوپی کاہنا، بنسری دھر دی حق سنائیندا۔ ایتھے اوتھے نرگن سرگن دیوے وڈیائی دو جہاناں، جگت جہالت وچوں باہر کڈھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت دکھائے دھر دا گھر، جس گرہ اپنا آسن لائیندا۔ جن بھگت ایک اوٹ رکھے نرنکار، دو جاراہ نہ کوئے تکائیا۔ نرگن نور جوت درس کرے اپار، پاربرہم پت پر میثور اکو نظری آئیا۔ نانا توڑ کوڑ جگت سنسار، وڈ سنساری مل کے خوشی منائیا۔ جس دی

مہا صفت سدا چلے جگ چار، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کہانی بانی راگاں ناداں وِج سُنایا۔ سو بھگتاں مینا ٹھانڈا سیتا در ساچا ملے دربار، درگاہ ساچی
 حق مقام سچھنڈ ساچے سو بھاپایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن میلے سچ سُبھایا۔ جن بھگت اکو مئے بھگونت، دُوجی اوٹ نہ کوئے
 تکانیا۔ آتم پر ماتم دا مالک بنا کے کنت، کنت کنتوہل ساچی سچ سُبھایا۔ اکو نام جپنہارا منیا منت، من کا منکا دئے بھوایا۔ گڑھ توڑے ہوئے ہنگت، ہنگ
 برہم پاربرہم اکو نظری آئی۔ جھگڑا چھڈ بہشت جنت، سچ دوارا راہ تکانیا۔ میل ملاوا ہووے نرگن دھار انت، جوتی جوت وِج سُمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ہر بھگت سہیلے پڑدا دئے اُٹھایا۔ جن بھگت مئے اک بھگوان، نرگن نرگن دھیان لگایا۔ جتھے جھلے دھرم نشان، دُوجی ونڈ نہ کوئے
 ونڈایا۔ دیک جوت جگ مہان، تیل باقی دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ نادشبد وجے دھنکان، اگئی راگ سُنایا۔ گر اوتار پیغمبر جس درتے سیس نوان، نیوں
 نیوں لاگن پانیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی جن بھگتاں کرے پروان، نام پروانہ بن ہتھاں ہتھ پھڑایا۔ ساچا بن کے دُھر دا کاہن، جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے لئے اُٹھایا۔ جن بھگت ایک مئے آد نرجن، جوتی جوت دھیان لگایا۔ جو داتا دانی درد دُکھ بھے بھنجن، بھو ساگر پار کرایا۔
 نیز نام ندھان پاوے انجن، اگیان اندھیر مٹایا۔ چرن کول دھوڑ کرائے ساچا مجن، دُرمت میل دھوایا۔ ایٹھے اوتھے دو جہاناں نرگن سرگن بنے ساچا
 سجن، سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی اپنا پڑدا لاہیا۔ ترے گن مایا کوڑی کریا پنچ تت وکارا پوہ نہ سکے اگن، مایا ممتا موہ نہ کوئے ستایا۔ ملے میل سورا سرنگن، آتم
 پر ماتم وجدی رہے ودھایا۔ بھاگ لگائے کایا ماٹی ساڈھے تن ہتھ بدن، گھر وِج گھر ملے ور، نرائن نر نرگن نور نظری آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترایا۔ جن بھگت اکو مئے ابناشی کرتا، صاحب سوامی سیس نوانیا۔ جو آد جگاد جگ چوکڑی کدے نہ مردا، جنم وِج جنم نہ کوئے
 بدلایا۔ جو لکھ چوڑا سی مالک گھر گھر دا، وشن برہما شو سیوارہیا لگایا۔ جو منزل اگئی چڑھدا، سچ دوارے بہہ کے حکم ورتایا۔ جو سنت سہیلے نت نوت پھڑدا،
 شبدی ڈوری سرتی لئے بندھایا۔ بھو ابھیدا اچھل اچھیدا کھولے اپنے گھر دا، گرہ مندر ساچا نور کرے رُشٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 جن بھگتاں پلو سدا پھڑدا، لوک مات سکے نہ کوئے جھڈایا۔ جن بھگت اکو آسار کھے پاربرہم، پت پر میشور اک دھیایا۔ جو کدے مرے نہ جائے جم، جم

کی پھاسی نہ کوئے بھوایا۔ جس دا آد جگاد اِکو دھرم، ورن برن ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ صوفی سنت فقیراں جن بھگتاں دیوے ساچی سرن، جو سدھا ہر ہر اوٹ تکایا۔ ساچی منزل آوے چڑھن، کایا پڑدا اوہلا دئے اُٹھایا۔ نرگن دھار نر اکھر آوے پڑھن، جگت اکھر وکھر تھم اک ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے لئے جگایا۔ جن بھگت اِکو منئے ہری ہر، ہر دے ہر وسایا۔ چکے بھرم بھو ڈر، بھیانک نظر کوئے نہ آیا۔ سچ دوارے جائے کھڑ، کھٹکا اندروں دئے کڈھایا۔ اِکو نظری آئے نرائن نر، نراں دامالک بے پرواہیا۔ جو شبدی پیار اندر لئے پھڑ، آتم پر ماتم جوڑ جڑایا۔ بھاگ لگائے کایا مائی گھر، گھر وچ کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں مندر دئے دکھایا۔ جن بھگت اپنا مندر لئے تک، چھپر چھن نہ کوئے چھہایا۔ جتھے لیکھا حقیقت حق، لاشریک رہیا چُکایا۔ پُرکھ اکال رہیا دس، نرگن جوت کرے رُشنائیا۔ جن بھگتاں پوری ہوئے آس، ابناشی کرتا دئے مان وڈیایا۔ ساچی پونجی ملے راس، دست اموک نام جھولی پائی۔ مٹے کلج رین اندھری رات، ست ستوادی ساچا چند کرے رُشنائیا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم پار برہم برہم دسے اپنی گاتھ، دوجی اور نہ کوئے پڑھایا۔ میلا ملے پُرکھ سمراتھ، سمرتھ سوامی انترجامی ہر جن ساچے لئے جڑایا۔ جگ جنم دیاں وچھڑیاں پچھے وات، بھيو ابھیدا دئے گھلایا۔ چرن پریتی ساچی نیتی دُھر دا جوڑے نات، ساک سجن اِکو اک اکھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دیوے ساچا ساتھ، دُھر دا سنگی سنگ نبھایا۔ جن بھگت اِکو پر بھ دی کرے پوجا، سمرن جوگ ابھياس، اِکو نظری آیا۔ اور نہ دسے دوجا، تیجے لوئن ہوئے رُشنائیا۔ کول نا بھی ہوئے موڈھا، جھرنا نچھر دئے جھرائیا۔ بھيو ابھیدا کھلے گجھا، شبد ناد کرے شنوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دکھاوے ساچا در، دُھر در بارے پڑدا لاہیا۔ جن بھگت کھلے در دروازہ، بند کوڑی پڑدا آپ اُٹھایا۔ راہ تنگے غریب نوجا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جو آد جگاد دو جہاناں راجن راجا، شاہو بھوپ سلطان نظری آیا۔ جو برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال زمیں اسمان کر نہارا کاجا، گگن گگنتر سو بھا پائی۔ جو لگھ پوراسی اندر شبد اگئی انحد دھار وجائے واجا، پون سواس نال رلائی۔ نرگن جوت جوتی جوت پرکاشا، اصل اپنا رنگ رنگایا۔ سچ دوارے دے کے اک بھرواسا، بھانڈا بھرم دے بھنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت دکھاوے اوہ گھر، جس گھر اِکو نور نظری آیا۔ جن بھگت

تنگے اوہ منار، جس دی منزل سمجھ کسے نہ آئی۔ مارگ دسے دُشوار، بھرے بُھلی سرب لوکائی۔ جس دی صفت مہما کردے گئے جگ چار، سبجگ تریتا دوپر کلج اپنا ڈھولا گائی۔ جس دی ادھ وچکاری منزل دسم دوار، اس توں اُپر لیکھا بے پرواہیا۔ بھگت سہیلا جاوے خوشیاں نال، آگے ہونہ کوئے اٹکائی۔ سُن اگم کرے سبجے پار، پاربرہم پر بھ اپنا رنگ دکھائی۔ تھر گھر واسی درس کرے دیدار، ہرجن اپنا آپ مٹائی۔ سچکھنڈ دوارے ویکھ سچی سرکار، سچ جگدیش دے دکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن میلا ایکا اینکار، اکل کل دھاری اپنے وچ سمائی۔ جن بھگت نام خزانے دا دُھر دامالک، دیونہار دے دے خوشی منائی۔ بخشنہار صاحب سوامی خالق، انترجامی بے پرواہیا۔ جھولی بھرائے ہر بھگت سہیلے بالک، انتر آتم آپ اٹکائی۔ جتھے رُپ نظری آئے خالص، خالص اکو اک درسائی۔ من واسنا رہے کوئی نہ لالس، لالچ اور نہ کوئے جنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں ساچے گھر لوک مات وچوں لے کے جائے واپس، جس گھر وچوں آد ہوئی جدائی۔ من شانتی دی اوستھا نہیں تھوڑی، بہتی توں بہتی نظری آئی۔ جنہاں گرگھیاں گرگھیاں جن بھگتاں ساچے سنتاں ابناشی کرتا اپنے شبد نال دے جوڑی، جوڑی دُھر دی لئے بنائی۔ اوتھے من کرے نہ بہڑی بہڑی، دروہی دروہی نہ کوئے سٹائی۔ ایہہ وارتا نہیں کوئی لمی چوڑی، پُرکھ اکال اپنے ہتھ رکھائی۔ جدھر چاہے اُدھر کھچے ڈوری، جگت واسنا وچوں کھچ کے اپنے پریم وچ اٹکائی۔ حکمے اندر جائے توری، ترت اپنا راہ بنائی۔ اکو منتر دس کے فُرنا پھوری، دُھر دا فقرہ فکر سارے دے گوائیا۔ من واسنا وچ کدے کرے نہ چوری، سنگر پورا اندرے اندر لئے ہٹائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہر نظر اک اٹھائی۔ منو آجگت جگیا سو جگ جگیا س، جگ جیون داتے دتی وڈیائی۔ لکھ چوڑا سی دا کھیل تماش، منو آ ویکھ کے خوشی منائی۔ اندریاں دے نال جوڑ کے نات واسنا دا دیوے ساتھ، کوڑی کریا نال شبدی دھار مل جائے سچ ہو جائے صاف، دیر لگے نہ رائی۔ تھوڑی بہتی کوئی نہ سکے وچ، وچک ہو کے بچن نہ کوئے سٹائی۔ اکو سچ پریتی دا بنا دے اپنا نات، ناتا اکو اک جنائی۔ تھوڑی توں بہتی ہووے خواہش، خالص اکو دھیان لگائی۔ پُرکھ اکال دین دیال اپنا دے کے وشواس، وشیاں توں باہر کڈھائی۔ نرمل نور کر پرکاش،

جوت سرُپ جوت دی دھار وِچ ٹکایا۔ جن بھگت من دے پچھے کدے نہ ہووے اُداس، چنتا غم نہ کوئے رکھایا۔ ایس نوں نئی جیہی سمجھ کے شاخ، شہنشاہ اکو لئے منایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بہتی تھوڑی تھوڑی بہتی بہتی منوئے دی منسا والی راس، اگتا وِچ اپنا آپ جنایا۔

* ۱۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ جس کور دے گرہ نہال پُر سنبل جموں *

جن بھگتاں دھام ملے اندھا، جگ نیتز نظر کسے نہ آیا۔ ملے امرت رس اکو مٹھا، وکھ روپ نہ کوئے بدلیا۔ جنم کرم دا لیکھا ہو جائے چٹا، کالی شاہی نہ رنگ رنگایا۔ مائس جنم دا انت اخیرى نکلے سٹہ، سٹیبازی مکے جگت لوکایا۔ پُرکھ ابناشی اکو ملے پتا، پت پر میثور شہنشاہیا۔ جو ساچے بھگتاں کرے ساچا ہتا، ہتکاری ہو کے ویکھ دکھایا۔ میل ملاوے نت نوتا، جگ چوکڑی کار کما یا۔ ایہتے اوتھے دو جہاناں کدے نہ دیوے پچھا، پلو گنڈھ نہ کدے گھلایا۔ سدا سہیلا کردار ہے رچھا، رچھک ہو کے ویکھ دکھایا۔ نام ندھانا پاؤندار ہے بھگھا، بھگھک جھولی آپ بھرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن لیکھے لاوے وڈا نکا، نکا وڈا جن بھگت مانگے اکو سرنگت سرن سرنایا۔ مالک ملے ترنی ترن، تارنہار بے پرواہیا۔ جس دی منزل سنت سہیلے چڑھن، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکایا۔ دُھر دا ڈھولا پڑھن، بودھ اگادھ سمجھایا۔ جیون وِچ جیون مرن وِچ ہووے نہ کدے مرن، مرجیوت روپ وٹایا۔ سچ دوارے کھرن، سنمگھ ہو کے سو بھاپایا۔ نت نوت درشن کرن، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن لیکھا دئے چکایا۔ جن بھگت روپ دھارے نہ کدے جل مین، وچھوڑا انتر نہ کوئے رکھایا۔ لیکھا مکا کے لوک تین، ترے گن ڈیرہ دیوے ڈھاہیا۔ اکو پر م پُرکھ دے ہو ادھین، سیس جگدیش دیوے جھکایا۔ مارگ منزل چٹھے دُشوار مہین، محبوب مل کے خوشی منایا۔ پروردگار اُتے رکھے یقین، دلیل دلیل وچوں نہ کوئے پرگٹایا۔ سو سوامی آپے کرے تسلیم، تسبیح مالا پرے دئے سٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دیوے اک تعلیم، جس دی الف یے صفت کر کے خوشی منایا۔ جن بھگت اگم پڑھے حرف، حرفاں جوڑ نہ کوئے جڑایا۔ جو دین دنی نالوں کرے بے طرف، ناتا کوڑا دئے چھڈایا۔ مایا متا مٹے حرص، ہو س

دیوے بُجھائیا۔ جھگڑا مُکا کے اُتے عرش، سچ دوارے دئے بہائیا۔ لیکھا رہے نہ کوئی فرش، فریباں وِچ نہ کوئے بھرمائیا۔ ملے میل مردانے مرد، مالک اِکو نظری آئیا۔ جتھے شرع چھری چلے نہ کرد، قدیم دا مالک اِکو سوبھا پائیا۔ غریب نمانیاں جن بھگتاں ونڈے درد، دیناں دُکھ اپنے وِچ چھپائیا۔ لوک مات سنت سہیلا ہو کے آوے پرت، نرگن سرگن ویس وٹائیا۔ چار جگ چار ورن اٹھاراں برن ماؤ ذاتی لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت انڈج جیرج اُتبیج سیتیج چارے کھانی سب دی رکھے فرد، بچیا رہن کوئے نہ پائیا۔ بھگتن مینا ٹھانڈا سپتا کدے ہون نہ دیوے حرج، حرجانہ سری بھگوانا نام ندھانا سب دی جھولی پائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت اپنی تال کھیل کرے اسپرج، اچرج دا مالک اچرج وِچ اچرج ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں میٹ کے جنم جنم دی تڑپ، تپش بھٹک والی بُجھائیا۔ جن بھگت ویکھے دُھر دا گرہ، گرامی انامی اپنا دھیان لگائیا۔ جتھے سمرتھ پُرکھ ابناشی رہے، دوجا رہبر نظر کوئے نہ آئیا۔ دین دُنی سرشٹی درشٹی ہوئے کوئی نہ لے، وِش برہما شو نظر کوئے نہ آئیا۔ حکم سندیشہ دُھر فرمان تخت نواسی اِکو کہے، تھر گھر واسی ساچے گھر آپ سناٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن دکھائے دُھر دا گھر، گھرانہ اک درساٹیا۔ جن بھگت ساچی منزل ویکھے محبوب، ادھ وِچ ڈیرہ کوئے نہ لائیا۔ جس دا عرش توں اُپر عروج، قُرس گرہ نہ کوئے دکھائیا۔ جس دی سمجھ نہ کوئے حدود، حصہ ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جو ہر گھٹ ہر تھاں لکھ چوڑاسی موجود، نرگن ہو کے سرگن سوبھا پائیا۔ سو صاحب سوامی جن بھگتاں رکھے محفوظ، سر اپنا ہتھ لٹکائیا۔ بھاگ لگائے کایا کعبہ کلبوت، حکم اِکو دئے جناٹیا۔ جس دا سچ دربار سچکھنڈ ملے ثبوت، ثابت صورت اِکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت سہیلے در سبھے میل ملائیا۔ جن بھگت منزل چڑھے سچ اٹاری، اٹل پدوی اِکو پائیا۔ جتھے نرمل جوت جگے نرنکاری، دیا باقی نظر کوئے نہ آئیا۔ تخت نواسی اِکو سوہے شاہ پاتشاہ شہنشاہ وڈ بکاری، سلطان بھوپ سوبھا پائیا۔ جس دا حکم چلے جگ چاری، برہمنڈ کھنڈ سکے نہ کوئے اٹائیا۔ جس دی دھار پیغمبر گر اوتاری، نرگن سرگن کھیل کھلائیا۔ جو جن بھگتاں دئے ادھاری، انتر آتم بوجھ بُجھائیا۔ ساچے سنتاں دیوے نام خُماری، مست دیوانے دئے کرائیا۔ گرکھاں جائے پیج سواری، مہر نظر اِک اٹھائیا۔ گر سکھ ساچی منزل جائے چاڑھی، اگم اتھاہ دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت سہیلا کرے کھیل نیاری، نرنکار

اپنی کار کمانیا۔ جن بھگت آد جگاد سدا سدا رہے اُجل، اندھ اندھیر نہ کوئے کرائیا۔ اندر رہے کوئی نہ گنجھل، مسکھمن ٹیڈھی بنک نہ کوئے اٹکایا۔ دُھر دا حکم سندیشہ بچھن، شبدی شبد ہوئے شنوائیا۔ لیکھا جان آتھن اُگن، اُتر پورب پچھم دکھن ویکھ وکھایا۔ پر بھ سرنائی چرن کول بن شستر جھو جن، قاتل مقتول اپنا روپ وٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دیوے ساچی منزل حق محبوب، در دروازہ اک گھلایا۔ جن بھگت چڑھے اگئی پوڑی، ڈنڈے ہتھ نہ کوئے اٹکایا۔ گلی دے نہ کوئی بھڑی سوڑی، ڈونگھی بھور نہ کوئے بھوائیا۔ واسنا رہے نہ کوئے کوڑی، سنگدھی اکو اک پر گٹایا۔ آتم پر ماتم ساچے مندر بن جائے ساچی جوڑی، لڑیندا سا جن گھر گھر نظری آیا۔ منو آ من کرے نہ بھڑی بھڑی، بدھی دیوے نہ کوئے دھایا۔ تتاں والی اگن نہ اُبلے توڑی، ساڈھے تن ہتھ و جدی رہے ودھایا۔ پنج وکارا کرے کوئی نہ چوری، چرستے سب دے بند کرائیا۔ اپنا درس دے کے بھوری، بھورے وچوں باہر کڈھایا۔ جھکڑا چکا کے مڑھی گوری، گہر گور اپنے وچ سمایا۔ جن بھگت آتما سچھنڈ دوارے خوشیاں نال جائے دوڑی، بھجے واہو داہیا۔ پُرکھ ابناشی کھیل مُکا کے موری توری، تورا مورا اکو دے بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں بھاگ کرے متھوری، متھیا دے سے سرب لوکایا۔

* ۱۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ بھگت سنگھ دے گرہ کیر پنڈ ضلع جموں *

جن بھگت درشن منگے پُرکھ اکال، اکل کل دھاری ملے بے پرواہیا۔ صاحب سوامی لبھے دین دیاں، جو دین کر کے رچھیا خوشی منایا۔ لیکھے لائے جنم جنم دی کیتی گھال، گھائل ہو کے پٹی نام بندھایا۔ گودی چکے اپنے لال، بال انجانے دے وڈیایا۔ سدا سہیلا ہو کے کرے پرتپال، پرتپالک ہو کے ویکھ وکھایا۔ چرن دوار بخشے سچّی دھر مسال، در گھر ساچے و جدی رہے ودھایا۔ برہوں وچھوڑے وچ کدے نہ کرے بے حال، بہیل روپ نہ کوئے بدلایا۔ نام شبد دے کے سچّا دھن مال، دھنی دُھر دے دے بنایا۔ زمرانتا وچ رکھے کنگال، ادھیگئی اکو اک درسایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا

تھم اک سمجھائی۔ جن بھگت نئے اک سندیشہ، اٹھے پہر دھیان لگایا۔ ملے میل نر زیشا، جو نرائن ہو کے نراں دے وڈیایا۔ جھگڑا مکائے برہمنڈ کھنڈ دیس پر دیشا، پڑیاں لوآں وچوں باہر کڈھائی۔ منت کرنی نہ پئے کسے برہما وشن مہیش گنیشا، شکر سیس نہ کوئے نوایا۔ دو جامنگے کوئی نہ لیکھا، رائے دھرم نہ دے سزایا۔ منزل چڑھدیاں لگے کوئی نہ ٹھیدا، آگے ہونہ کوئے اٹکایا۔ سچ دوار دا کھلے بھیدا، پڑدار ہے نہ رایا۔ پھولنا پئے نہ چار ویداں، پُران اٹھاراں نہ کوئے کھلایا۔ سدھا مہروان نال ملے دیدا، دیدا دانستہ اکو نظری آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی دسے صفت نام تتریف، تُعارف وچ پڑدا دے اٹھایا۔ جن بھگت پڑدا دیوے چک، چاروں گنٹ اکھ کھلایا۔ انتر اوہلا رہے لگ، اندھ اندھیر نہ کوئے جنایا۔ منوآ من نہ ہووے چپ، اچی کوک نہ کوئے سناہیا۔ جگت ترشنا مٹے بھکھ، کام کرودھ نہ کوئے ہلکایا۔ لکھ چوراسی رہے نہ دُکھ، جونی جون نہ کوئے بھوایا۔ گھر سوامی ٹھا کر ملے ابناشی اچت، چیتن سرتی دے کرایا۔ اندرے اندر بدل کے رُخ، رُخصت دے کے ناتا جگت دیوے تڑایا۔ اُجل کرے لکھ، مُفت اپنا رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی دھاروں پئے اٹھ، نرگن ہو کے نور کرے رُشناہیا۔ جن بھگت کدے نہ ہووے دُکھیا، دلدر وچ کدے نہ آیا۔ آتم پر ماتم مل کے کرے سکھیا، سُنکھ ساگر وچ سماہیا۔ اکو دھیان رکھے رُچیا، رچنا باہر نہ کوئے رکھایا۔ بُدھی بیک کرے اپنا آپ لئے اپناہیا۔ من واسنا کٹے کوئی نہ بتیا، بتخانے وچے ودھایا۔ بھاؤ رہے نہ کوئی دُتیا، دوتی لیکھا دے چُکایا۔ پریم پیار مُجّت اندر مانے سدا خوشیاں، خوشحال مل کے اپنا آپ لئے بدلاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھاگ لگائے کایا کُٹیا، سُنٹنا اندروں باہر کڈھایا۔ جن بھگت کایا کُٹیا کرے خیال، لیکھا ہور نہ کوئے رکھایا۔ جس گھر وسے دین دیاں، سو مندر سو بھاپایا۔ سرتی شبدی سُنے تال، تلواڑا وچے چائیں چانہیا۔ مایا ممتائے جنجال، جاگرت جوت ہوئے رُشناہیا۔ جیون زندگی حل ہوئے سوال، فقرہ اور نہ کوئے پڑھایا۔ لیکھا رہے نہ شاہ کنگال، کنگرے کنگرے مردنگ نہ کوئے وجایا۔ نظری آئے دین دیاں، بے نظیر، اپنی نظر بدلاہیا۔ جن بھگتاں سد رکھے چرناں نال، چرنودک بوند سوانتی لکھ چوایا۔ لکھ چوراسی وچوں بھال، غفلت وچوں لئے اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا دھن مال، نام خزینہ اکو دے دکھایا۔ جن بھگت سد رکھے اکو گھر وسیرا، جتھے وسر کدے نہ جایا۔ جگ چو کڑی

ہوئے نہ کدے اندھیرا، کشنا شکلا پلکھ تھت نہ کوئے ونڈایا۔ جھگڑا رہے نہ میرا تیرا، توں میں نہ کوئے لڑایا۔ اکو وسے نگر کھیڑا، جتھے صاحب سوامی ڈیرہ لایا۔ تیاں والا رہے نہ جھیرا، دین مذہب رو رو دیوے نہ کوئے ڈھایا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی کرنہارا مہرا مہروان اپنی دیا کمایا۔ جن بھگتاں کرے حق نبیرا، حقیقت وچوں حقیقت کھوج کھوجایا۔ چرن سرن سرنائی آیا جیہڑا، جگت جھیرے وچوں باہر کڈھایا۔ شوہ دریائے ڈبن نہ دیوے بیڑا، بن ملاح کھیوٹ کھیٹا بنے دیوے لگایا۔ پُرکھ اکال دین دیاں سنگر سچا آد جگاد جگ چو کڑی اکو بھیرا، ہتے گرو کم کسے نہ آیا۔ اکو رنگ روے سدا سدا سد گرو گرو گر چیلہ، گر گو بند گیا سمجھایا۔ مانس جنم ہووے وقت سہیلا، سہنجنی گھڑی ملے وڈایا۔ جن بھگتاں پر ماتم لبھنا نہ پئے جنگل جوہ وچ بیلا، گھر بیٹھیاں گھر وچ گھر دئے سمجھایا۔ جو وسنہارا دھام نویلا، نچ گھر واسی پُرکھ ابناشی پڑدا دئے اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں کرے بند خلاصی، بندھن آگے نہ کوئے رکھایا۔ جن بھگت کسے دا بنے نہ کدے خادم، خد متگار نہ کوئے اکھوایا۔ جگت شرع نہ کوئے باندھن، بندھناں وچ نہ کوئے بھٹکایا۔ پرکاش تنگے نہ سورج چاندن، ست جوت ویکھے چائیں چانیا۔ پیسیاں ٹکیاں دی لبھے کدے نہ آمدن، آمد وچ خوشامد وچ برآمد وچ راہ تنگے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں نرگن دھار اپنے ملن دادس کے سادھن، سدھا اپنے رنگ سمایا۔

* ۱۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ سیوا سنگھ دے گرہ کیر پنڈ جموں *

جن بھگت انتر آتم پر ماتم نال جائے جڑ، ناتا بدھاتا اک رکھایا۔ کسے آس نہ رکھے دیوت سُر، وشن برہما شو سیس نہ کوئے جھکایا۔ باہروں سنے نہ کوئے راگ تال سُر، دُھن آتمک سُن کے خوشی منایا۔ جگت وست دی سمجھے کوئے نہ تھڑ، نام بھنڈارا لے کے ہسے چائیں چانیا۔ پاندھی بن کے منزل چڑھے دُھر، دھام دوارے جا کے سو بھاپایا۔ جتھے جا کے کوئی نہ آوے مڑ، پر بھ چرن کول بیٹھے ڈیرہ لایا۔ پُرکھ ابناشی صاحب سوامی اکو ملے سنگر،

سنگر و گور وچوں باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت اِکو در رہے حضوری، حاضر ہو کے سیو کمائیا۔ سچھنڈ دی لے منظوری، لیکھا بچھلا دے چکائیا۔ واسنا رہے کوئے نہ کوڑی، کوڑ کُٹمب نہ بھرم بھلائیا۔ بدھی رہے نہ مورکھ موڑھی، چتر سگھڑو بے ودھائیا۔ منزل رہے نہ نیڑے دُری، پینڈا اگلا دے مُکائیا۔ مانس جنم لیکھے لگے ضروری، چوڑاسی وچ نہ کوئے بھوائیا۔ اِکو درشن کرے نوری، نور نورانہ نظری آئیا۔ جنم جنم دی کرم کرم دی لیکھے لگے مزدوری، مشکل آگے نہ کوئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے لے اُٹھائیا۔ جن بھگت کدے نہ رہے اوہلے، پڑدیاں وچوں پڑدا لے اُٹھائیا۔ سرتی شبدی پریتم وچ مَوَلے، مولا گھر میں نظری آئیا۔ دیوے وڈیائی اُپر دھرنی دھرت دھولے، دھول ہسے چائیں چائیا۔ کرے پرکاش نور الہی اولے، اوّل اِکو ایکنکار بے پرواہیا۔ جن بھگت سہیلے مستی اندر کرے بولے، بابل باورا اپنا رنگ لے رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں وجاون نہ دیوے کوئی ہتھاں والے طبلے، تپدے ہر دے شانت کر کے ست دے سمجھائیا۔ جن بھگت ساتک ہووے سداست، اگنی تت نہ کوئے تپائیا۔ اِکو اُتجے برہم مت، برہم وِدیا دے سمجھائیا۔ نارٹی نارٹی نہ اُبلے رت، بہتر بھور نہ کوئے بھوائیا۔ اگنی کوڑ پوہ نہ سکے اگ، امرت میگھ دے برسائیا۔ ہنس بدھی بنائے گگ، کاگوں ہنس اُڈائیا۔ درس وکھا اُپر شاہ رگ، شمع بچھی دے جگائیا۔ جگت واسنا دُور کرائے حد، حدود اپنی دے دکھائیا۔ جتھے اِکو ناد رہیا وچ، آد جگاد کرے شنوائیا۔ دیک جوتی رہیا جگ، اندھ اندھیرا رہیا مٹائیا۔ بھگت بھگوان کدے نہ ہوون اڈ، سُنجنی سیج سو بھاپائیا۔ بچھلا لیکھا بچھے جائے چھڈ، آگے اگلا مالک ملے بے پرواہیا۔ جس دی آد جگاد جگ چو کڑی بھگتاں نال مل کے بن دی جد، پشت پناہ سد اپنا ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنت سہیلے ساچے گرہ لوے سد، سدا ہوکا اپنا نام سنائیا۔ جن بھگت راہ تگے گھر گسبھیر، گور اِکو نظری آئیا۔ جس دانتاں والا نہیں سریر، پنج تت کایا دیونہار وڈیائیا۔ جس دے حکمے اندر گور اوتار پیغمبر پیر، پرا پسنتی مدھم بیکھری چارے بانی چارے کھانی وچوں گائیا۔ شرع شریعت تن مائی خاکی پازنجیر، زیر زبر گئے سمجھائیا۔ منزل دس کے چوٹی اخیر، واہوا کہہ کے ڈھولے رہے سنائیا۔ جس دی نظر نہ آئے کسے تصویر، مَصوّر روپ نہ کسے درسائیا۔ جس نوں سجدہ کیتا کبیر، قبریں وچوں باہر ڈیرہ گیا لگائیا۔ حضرتاں کہا آمین، تیری بے پرواہیا۔ بھگتاں

دیوے یقین، بھروسا اکو اک رکھائیا۔ حکمے اندر دے تلقین، طلبے سارے دے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے ساچے مارگ دے لگائیا۔ جن بھگت لبھے اک ملاح، کھیوٹ کھیٹا اور نہ کوئے رکھائیا۔ جو سدھا سچکھنڈ دا دسے راہ، دوجی بدھی نہ کوئے سمجھائیا۔ منزل منزل ساچی منزل دے پہنچا، پندھ اگے رہے نہ رائیا۔ نراکھر وکھر سکھیا دے سکھا، ویدا دا لیکھا دے چُکائیا۔ پریم پیار دی بھجھیا دیوے پا، پاربرہم برہم پڑدا دے اٹھائیا۔ پار کرا کے تھل اسگاہ، ٹلے پر بت چوٹی چرناں ہیٹھ دبا ئیا۔ دُھر دا دس کے اکوناں، ناؤں نرنکار اندر دے وسائیا۔ سدا سہیلا ہو کے دیوے ٹھنڈی چھاں، اگنی تت نہ کوئے تپائیا۔ بال انجانیاں بنے پتا ماں، گودی اپنی لئے اٹھائیا۔ جن بھگتاں دکھا کے دُھر دا تھاں، ڈیرہ بچھلا دے چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جنہاں نال مل کے شبدی دھار ہاں وچ کر لئی ہاں، ہار جت دا لیکھا دے چُکائیا۔

* ۱۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ فرنگی رام دے گرہ پنڈ جھنڈے جھجھر کوٹلی کیمپ جموں *

جن بھگت چڑھے اگنی گھاٹی، ساچی منزل پندھ مُکائیا۔ آون جاون رہے نہ کوئی واٹی، چوڑاسی گیڑ نہ کوئے بھوئیا۔ صاحب سوامی انترجامی ملے کملاپاتی، پت پر میثور بے پرواہیا۔ نام بھنڈارا دیوے ساچی داتی، داتا دیاوان بے پرواہیا۔ درس دکھاوے اک اکانتی، اک اکلّا نظری آئیا۔ امرت بوند دیوے حیاتی، حاضر ہو کے پڑدا دیوے اٹھائیا۔ چرن پریتی جوڑے ساچا ناتی، سہارا اکو اک سمجھائیا۔ مانس جنم جن بھگتاں پُچھے داتی، بھيو ا بھیدا آپ گھلا ئیا۔ جنہاں دی لیکھے لائے اک راتی، رُت وچوں رُت دے بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن دیوے مان وڈیائیا۔ ہر جن لیکھا چکے چارے کوٹ، ہر بھگت وجے ودھائیا۔ پُرکھ اکال ہووے موجود، مہر نظر اک رکھائیا۔ کسے نوں پڑھنا پئے نہ ہزارا درود، اسم اعظم اک درسائیا۔ مہروان ہو کے رکھے محفوظ، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ جھگڑا رہے نہ کسے جن بھوت، جنت بے خبر خبر اٹھائیا۔ جو ساچے ہر دیوں بن جان پوت، تنہاں دکھ نہ لاگے رائیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ جن بھگت جگت دُکھ وِچ کدے نہ رووے، ہاہا کار نہ کوئے دکھایا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ
 واسی امرت جل گھڑا دھووے، دُرمت میل دھوایا۔ امرت آتم نیچ ساچا بووے، پھل بھلواری آپ مہکایا۔ غفلت وِچ کدے نہ سووے، سُتیاں لے
 اٹھایا۔ کرے کرائے سوئی جگ ہووے، کرن کراونہار بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے پار لنگھایا۔ جن بھگت لوے
 کدے نہ ہوکا، غم غم نہ کوئے ستایا۔ پُرکھ ابناشی چڑھائے اپنی نوکا، نیا نام دے سمجھایا۔ درس کرائے شاہ پاتشاہ سچے شاہو کا، شہنشاہ اکو نظری آئی۔ ناتا
 جوڑ کے پتا پوت مانو کا، گود سُہنجی اک اٹھایا۔ سہارا دے کے ٹھنڈی چھاؤں کا، اگنی تت دے بُجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا
 ہتھ رکھایا۔ جن بھگت کدی نہ مارے دھاہ، نیتز نیناں نیر نہ کوئے وہایا۔ جنہاں مل گیا بے پرواہ، بے پرواہی وِچ رکھایا۔ امرت آتم جام دیوے پیا،
 پیالہ مدھر اندروں باہر کڈھایا۔ ساچی منزل دتے راہ، رستے وِچ نہ کوئے اٹھایا۔ کوٹ جنم دے بخش گناہ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہار سچی سرناہیا۔ جن بھگت کدی نہ ہووے جدا، دکھارہن کوئے نہ پائیا۔ حق پریتی ہووے فدا، اپنا آپ مٹایا۔ مارگ ویکھے دُھر دا سدھا، سدھنے
 وانگ رہے نہ بنیا قصایا۔ ساچی ملے دُھر درگاہ جگہ، تھان بھومکا سوہنی نظری آئی۔ جتھے نام پدارتھ ملے مزہ، دوسرا رس نہ کوئے دکھایا۔ پوہ نہ سکے
 کوئے قضا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حکمے اندر حکم ورتایا۔ جن بھگتاں پر بھ دے بھروسہ، صدق صدق وچوں اُپجایا۔ جنم جنم دارہن نہ
 دیوے روسا، رستے ساچے دیوے لگایا۔ بھاگ لگائے کایا کوٹھا، پنج تت وجے اک ودھایا۔ نرمل پرکاش کرے جوتا، اندھ اندھیر دے مٹایا۔ لکھ چوراہی
 وچوں مانس جنم سوچھ دے کے موقع، مکمل پڑدا دے اٹھایا۔ ابناشی کرتا دین دیال راہ دس کے سوکھا، منزل اپنی دے چڑھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نران نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گرکھاں نال کدے کرے نہ دھوکھا، دُکھدے دھوئیں ٹھنڈے ٹھار بنایا۔

* ۱۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ پرکاشو دیوی دے گرہ چک پنڈت جھجّر کوٹلی کیمپ جموں *

جن بھگت کدے نہ تئے درِ شئی چم، من کا موہ نہ کوئے رکھائیا۔ جھگڑا مُکا کے خوشی غم، اِکو رنگ وِچ سائیا۔ بھرم بھے نہ رہے جن، ممتا موہ نہ کوئے ہلکائیا۔ نام بھنڈارا ملے دھن، دست اموک جھولی پائیا۔ بھاگ لگے کایا مائی تن، تپدے ہر دے شانت کرائیا۔ ساچا نام سندیشہ دیوے کن، سرون سنے آپ سنائیا۔ بھانڈا بھرم دیوے بھن، گرھ ہنکار آپ تڑائیا۔ سچ پرکاش چاڑھے چن، جلوہ نُور کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہ ہلک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، جن بھگتاں بیڑا دیوے بنھ، بندھن اپنا اِکو پائیا۔

* ۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ سائیں داس دے گھر پنڈ جھنڈا کیمپ جھجّر کوٹلی جموں *

جن بھگت جھگڑا مُکا کے سنسار کوڑ لگرم، سٹلتا اندروں دئے کڈھائیا۔ ست سچ جانے سچ دھرم، دھیرج جت ست سنتوکھ ودھائیا۔ پر بھو پرتی جانے دُھر دا کرم، کانڈا دا جھگڑا دئے مُکائیا۔ نرِگن دھار کدے نہ کرے بھرم، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ جھگڑا رکھے نہ ورن برن، اِکو رنگ تگے خلق خدائیا۔ ابناشی کرتا جانے ساچی سرن، سرنگت مالک اِکو نظری آئیا۔ بھے رکھے نہ کوئی مرن، مرن جیون اِکو رنگ سائیا۔ ساچی منزل سکھے چڑھن، سرت شبد نال جڑائیا۔ دُھر دا ڈھولا جانے پڑھن، سوہنگ ساچا سوہلا گائیا۔ پُرکھ ابناشی پکڑے چرن، چرنودک پی پی خوشی دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہر جن بھو دئے کھلائیا۔ جن بھگت ناتا توڑے کلجگ کوڑ گڑیار، ممتا موہ نہ کوئے رکھائیا۔ جوٹھ جھوٹھ جڑ دیوے اُکھار، اندروں کرے صفائیا۔ اِکو دست منگے اپر اپار، پر بھ درشن کر کے خوشی منائیا۔ شبد ناد وجے دُھنکار، اگئی راگ الاہیا۔ نرِگن جوت ہوئے اُجیار، بن چند سورج رُشنائیا۔ مندر سوہے سچ دوار، جس گرہ بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ بھگت سہیلا میت مُرار، مہروان دیا کمائیا۔ جن بھگتاں سد پاوے سار، سار شبد ناد سنائیا۔ بنیا رہے سدا غنچوار، غنی چنتا دُور کرائیا۔ بھو ساگر کرے پار، بھو وِچ نہ کوئے بھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگتاں رہیا ترائیا۔ جن بھگت کدے نہ

لوڑے موہ ممتا، مایا بندھن کوئے نہ پائیا۔ گڑھ رہے نہ ہوئے ہنگتا، ہر دے ہر ہر وسائیا۔ درویش روپ نہ دھارے منگتا، گھر گھر الکھ نہ کوئے جگائیا۔ سچ دوار نہ رہے سنگدا، لوک لاج نہ کوئے وڈیائیا۔ رواج چھڈے دین دُنی جگ دا، پر بھ چلے حکم رضائیا۔ اگنی وانگ کدے نہ گھدا، کوڑی تپش نہ کوئے جلائییا۔ بھيو کھلے ہنگ برہم دا، پاربرہم میلایا۔ لیکھا دیوے درگھر ساچے جنم دا، کرم کرم نال بدلاییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مان بخش کے اپنی سرن دا، سہنسے سارے دئے مٹاییا۔ جن بھگت کدے پھسے نہ وچ دُنی، بندھن اور نہ کوئے رکھاییا۔ شبدی داتا بنے گنی، گھر گھیر ڈھولا گائییا۔ لہنا مُکا کے رکھی مُنی، مُن سُن توں اگے دیکھے چائیں چائیا۔ جتھے شبد ناد نہ کوئے دُھنی، انحد راگ نہ کوئے سٹاییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہرکلتک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں پکار سدا رہیا سنی، سُن سُن ہر گھٹ ہر تھاں ہر مندر ہر جو ہر ہر ہووے آپ سہائییا۔

۱۶ * جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ پریمی دیوی دے گرہ پنڈ جھنڈا کیمپ جھبجھ کوٹلی جموں *

جن بھگت ایکا سمرے ہر کا نام، ہر ہر دے سدا وسائیندا۔ دوسر بنے نہ کسے غلام، چاکر ہو نہ سیو کمائیندا۔ جھولی پائے دُھر دادان، وست اگم آپ ورتائیندا۔ لوک مات وڈیائی دیوے مان، درگاہ ساچی سچھنڈ دوار سہائیندا۔ جنم جنم دا پورن ہووے کام، اگلا پچھلا پنڈھ آپ چکائیندا۔ بھاگ لگے کایا کھیڑے نگر گرام، گرہ مندر سو بھاپائیندا۔ منزل منزل پوڑے چڑھنا کرے آسان، مہر نظر نال پار کرائیندا۔ غفلت وچ غافل رہن نہ دیوے بال آنجان، بُدھ بیک ساچی ٹیک آپ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی دتے ست پچان، پڑدا اولہا آپ اٹھائیندا۔ جن بھگت دوسر کسے نہ جھکائے سر، سر پر بھ دی بھیٹ کرائیا۔ انتر انتر نہ جائے پھر، دھیرج دھیر نال وڈیائیا۔ اکو مالک سچھے پریتم پر، پاربرہم بے پرواہیا۔ جس توں وچھڑیاں ہو یا چر، انتم اوسے وچ سمائیا۔ سچ پھلو اڑی وچوں گرکھ غنچ پھل جائے کھل، پت تھنی آپ مہکائییا۔ پریم پیارا بنیا رہے ہر دل، ہر دے ہر ہر نام دھیائییا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے ویکھ دکھائیا۔ جن بھگت کوڑا رکھے کوئی نہ ڈیرہ، گھر سچا اک سہائیا۔ جتھے رہے نہ اندھ اندھیرا،
 سنگر نام کرے رُشائیا۔ وسدا رہے دُھر دا کھیڑا، کھڑکی کُنڈی آپ گھلایا۔ نظری آئے نیرن نیرا، نچ گھر بیٹھا سو بھاپایا۔ جتھے اکو رنگ سنجھ سویرا،
 پر بھاتی رُپ نہ کوئے بدلایا۔ چوڑاسی والا رہے نہ گیڑا، پھانسی والا پھند نہ کوئے بھوایا۔ سدا سدا سد رہے چاؤ گھنیرا، من چنچل نہ کوئے چترایا۔ بُدھی دا
 رہے کوئی نہ جھیڑا، مت متوالی نہ کوئے گُرایا۔ پُرکھ اکال کرے مہرا، نظرے کرم آپ اٹھایا۔ اپنے رنگ رنگائے چیرا، چیرا گرا کو رنگ سمایا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن پڑدا دئے چُکایا۔ جن بھگت کدے نہ ہوئے بے صبر، صبوری صدق نال ہنڈھایا۔ اندھیرا چُکا کے کایا قبر، کعبہ
 قبل ویکھ دکھایا۔ دُھر دا تگے سچا عدل، انصاف کرے بے پرواہیا۔ جو زندگی جیون دیوے بدل، من کا منکا دئے اٹایا۔ سچ چاڑھے اپنی منزل، منزل اکو
 دئے دکھایا۔ جتھے ناد گاوے دُھر دی غزل، غرض اور نہ کوئے رکھایا۔ جن بھگتاں پوہ نہ سکے اجل، عزیز اپنے لئے اٹھایا۔ جگت واسنا کر کے قتل،
 مقتول اکو کرے پڑھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا دکھا کے بچھلا وطن، بے وطن پڑدا آپ اٹھایا۔ جن بھگت سدا لوڑے اپنا گھر،
 دُوبے در نہ منگن جایا۔ جتھے وسے مالک اکو ہر، ہر جن ساچے سدا ملایا۔ گھلا رکھے دُھر دا در، دربان آگے نہ کوئے اٹکایا۔ گرگھ سنت سہیلے لئے پھڑ، پھڑ
 باہوں آپ اٹھایا۔ نرگن ہو کے سرگن منزل جائے چڑھ، پینڈا پندھ مُکایا۔ شبدی دھار بٹھے لڑ، جو رُو زر چلن نہ دیوے چترایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت نہائے دُھر دے سر، سرور اکو اک دکھایا۔ جن بھگت سنگر چرن دھوڑی کرے سچا نہاؤن، تیر تھ تٹ نہ کوئے وڈیایا۔ لیکھا
 جانے وڈیا اکھری باؤن، نرگن سرگن و بے ودھایا۔ گر اوتار پیغمبر بھو دس کے گئے اکاؤن، حکمے اندر حکم جنایا۔ صاحب سنگر مہروان امرت میگھ برسے
 ساؤن، ساؤل سندر دیا کمایا۔ دُرمت میل دھوئے پتت پاون، پُنپت گرگھ لئے بنایا۔ دردوند ہو کے پکڑے دامن، دامنگیر آپ اکھوایا۔ آتم دا بنے
 انت ضامن، جہاں توں لئے جُھڈایا۔ منو آ من ہنکاری ہنکار کرے کوئی نہ راون، تیر انیالا اکو دئے چلایا۔ سنت سہیلے ساچا نام اکو گاؤن، گا گا خوشی منایا۔

پُرکھ ابناشی گھر ساچے درشن پاون، نیتز لوچن نین اگھ بگسایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لوک مات جن بھگتاں آوے آپ اٹھاؤن، سویا غفلت اندر رہن کوئے نہ پائیا۔

* ۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ کرتار سنگھ دے گرہ پنڈ دھنگالی کیمپ جھجڑ کوٹلی جموں *

جن بھگت پر بھ ملن دارکھ شوق، شمع انتر اپنی آپ جگایا۔ ساچی منزل جائے پہنچ، جتھے جگت وکار نہ کوئے اٹکایا۔ من بُدھی دی رہے کوئی نہ سوچ، واسنا کوڑ نہ کوئے بھرمایا۔ جھگڑا رہے نہ کوئی جیو لوک، جاگرت جوت ہووے رُشانیا۔ نام ندھانا سنے اک سلوک، جس دے سوہلے صفت صلاحیا۔ سچ دوارے لگی ویکھے مَوج، محبوب مجلس بھگتاں نال بنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن اپنے گھر وسایا۔ جن بھگت ویکھے اپنا پچھلا گھرانہ، جس وچوں ہوئی جُدا یا۔ جس دامالک اکو اک سری بھگوانا، پت پر میثور نظری آیا۔ اوتھے دسے نہ کوئے بیگانہ، ویری ویر نہ کوئے کمایا۔ کوڑا دسے نہ کوئے نشانہ، جوٹھ جھوٹھ نظر کوئے نہ آیا۔ اکو تخت بیٹھا شاہ سلطانا، تخت نواسی سو بھاپایا۔ جو گر اوتار پیغمبراں دیوے نام دانا، بھگتاں بھگتی وچ لگایا۔ جگ چو کڑی کھیل کھیلدا رہے وچ جہانا، نرگن سرگن ویس وٹایا۔ نراکھر دھار اکھراں والا بناؤندار ہے گانا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تھم اک ورتایا۔ جن بھگت گھر مندر اپنے ویکھے میت، متر پیارا ہر جو نظری آیا۔ جس دا جھگڑا نہیں ہست کپٹ، اوچ نیچ ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ ساچا نام سب نوں دتے حدیث، حاضر ہو کے حضرتاں کرے پڑھایا۔ منو آشیطان نہ رہے ابلیس، لعنت جامہ گل نہ کوئے پوایا۔ جن بھگتاں رکھے سدا اڈیک، صوفی سنتاں راہ تکایا۔ ساچے نام دی کرے تبلیغ، ترتیب وار سدا سمجھایا۔ گرکھاں بدل دیوے نصیب، نسل دھر دی دے سمجھایا۔ گھر وکھائے اک عجیب، نرگن جوت کر رُشانیا۔ جس دی گر اوتار پیغمبر کر کے گئے تائید، سو بچھنڈ دوارا دے جنایا۔ جتھے بھگتاں پر بھ ملن دی سدا رہے اُمید، وچھوڑے وچ وچھڑ کدے نہ جایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں ساچے در دے اٹکایا۔ جن بھگت اپنا گرہ مندر ویکھے کوٹھا،

کُٹیا سوہنی نظری آئی۔ جس نوں سمجھے کوئے نہ لمبا چوڑا چھوٹا، ناپ وچ نہ کوئے رکھائی۔ جتھے اِکو پرکاش دیوے نرِگن جوتا، آد جُگاد سدا رُشنائیا۔ کوٹاں وچوں جن بھگت سُہیلے ورلے لِدا مَوَق، جو مندر چڑھ کے اندر وڑ کے خوشی منائی۔ حق حقیقت دا دیوے ہوکا، اُچی کوک کوک سنائی۔ پینڈا مکے چوڈاں لوکا، چوڈاں طبعاں لہنا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے آپ اُٹھائی۔ جن بھگت اپنا گرہ مندر ویکھے دُھر دا مٹھ، پڑدیاں وچوں پڑدا فاش کرائیا۔ جتھے نُور نُورانہ جوت روشن ہووے لٹ لٹ، اندھ اندھیر نظر کوئے نہ آئی۔ اِکو سوبھاؤنت سوبھاپائے پُرکھ سمرتھ، جس دی مہاسدا اکھ، کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔ جس دے چرن کول پیغمبر اوتار گرو شروع توں جان ڈھٹھ، انت نوں اوسے وچ سمائی۔ جو کلجگ انت سری بھگونت شبدی دھار اندر کر اکھ، اِکناکار ویکھ وکھائی۔ جن بھگتاں کارن کھول کے ہٹ، بھگت دوار دتی وڈیائی۔ چار ورن اٹھاراں برن سب دا سانجھا رکھ کے حق، حقیقت دُھر دی دتی جنائی۔ دین مذہب دی رہے نہ کوئی وٹ، شرع کرے نہ کوئے لڑائی۔ اُوچ نیچ دا دسے کوئے نہ ہٹ، سب دا مالک اِکو نظری آئی۔ جو سرن سرنائی جائے ڈھٹھ، چرن کول دھیان لگائی۔ اوہ لوآں پُریاں برہمنڈ کھنڈ آکاش پرکاش وچ جاوے ٹپ، اگے ہو نہ کوئے اٹکائی۔ سچکھنڈ دوارے ساچے گھر جاوے وس، جتھے میلا ہووے شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں سچکھنڈ دوارے دے کے دُھر دا حق، حکمت نال کوڑی حکومت دے بدلایا۔

* ۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ بیلا سنگھ دے گرہ پنڈ دھگالی کیمپ جھجگر کوٹلی جموں * *

جن بھگت پر بھ چرن دھوڑی خاک رمائے جسم، روم روم وچ سمائی۔ دھوئی تائے نہ جگت کوڑی ویکھے بھسم، سواہ سیس نہ کوئے پوایا۔ سچ سوگند پر بھو پریم پریتی کھائے قسم، قسمت اپنی لئے بدلایا۔ سد درشن لوڑے نورے چشم، اکھ پر تکھ نظر آئے گوسائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت دے وڈیائی۔ جن بھگت نور وچوں لوڑے نور، ظہور وچوں ظہور کرے رُشنائیا۔ منزل وچوں منزل نیڑے کرے دُور، دُور دا درہ بند کرائیا۔

حاضری وچوں حاضر تئے حضور، حضرت دُھر درگاہیا۔ شکرِیے وچ شکر کرے مشکور، مشکل وچوں مشکل اپنی حل کرایا۔ وچھوڑے وچ وچھڑ کدے نہ رہے مجبور، مجبوری مخموری وچ بدلایا۔ سدا سدا سدا امرت رس دا جگھ اک سرور، جو سورن پارس دوہاں توں اگے لیکھا دے بتایا۔ خوشی وچ سدا ہووے مشکور، صاحب مُصاحب اپنا اک منایا۔ غُربت تن نہ رہے غرور، غریب نمانا ہو کے سیس جھکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جنم جنم دا میٹ قصور، کُشل سُکشتا جھولی پائی۔ جن بھگت کدے نہ ہووے اوکھا، دُکھڑے وچ نہ دُکھ سمایا۔ اپنا پنہہ مُکاوے سوکھا، سکھمن وچ نہ کوئے اٹکایا۔ منوآ دیوے کوئی نہ دھوکھا، دھواں دھار نہ کوئے کرایا۔ پڑھنا پچے نہ کوئی پوتھا، پُستک ہتھ نہ کوئے اٹھایا۔ پنہہ مُکاوے لوک پرلوکا، بھجے واہو داہیا۔ گاوے اک سلوکا، سوہنگ راگ الاہیا۔ پر بھ ملن دارکھ کے شوکا، شاکر ہو کے سیو کمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نام نِدھانا جن بھگتاں اندر وجائے اگئی دھونسا، بھجے وچ وکار دے کڈھایا۔ جن بھگت سنے اکو دھونسا ڈنکا، نعرہ بے پرواہیا۔ جو جانیا راجے جنکا، جن اندروں دتا کڈھایا۔ جس کارن پھیریا من کا منکا، اشٹ بکرلی وڈیایا۔ بھاگ ہو یا ساچے تن کا، تن ماٹی خاکی سو بھاپایا۔ پرکاش ہو یا اگئی چن کا، نور نور نور رُشانیا۔ بھنڈارا ملیا دُھر دے نام دھن کا، گھر خزانہ دتا اٹکایا۔ راگ سُننا چُکيا کن کا، کایا مندر اندر شبد سنے شنوایا۔ مان رہیا نہ ہوں ہم کا، ہنگ برہم رُپ اپنا نظری آئی۔ جھوٹھا ناتا دسیا چڑی چم کا، چم درِ شٹی لئی بدلایا۔ لیکھالا کے پون سواس دم دا، دامنگیر اکو سری بھگوان لیا بنایا۔ جو نہ مرے نہ کدے جداء، جوئی وچ لکھ چوڑاسی رہیا بھوایا۔ جن بھگتاں کدے نہ ڈدا، لکھ چوڑاسی سزا دے بھگتایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک زرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چو کڑی جن بھگتاں وقت سہنجا کرے دھن دھن دھن کا، دھرم دوارا اینکارا ساچا گرہ سچھنڈ اکو اک دکھایا۔

* ۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ پریم سنگھ دے گرہ پنڈ سرداری کیمپ ماتل جموں *

جن بھگت کسے در نہ منگے آبا، امرت پر بھ داپی کے خوشی منایا۔ مان رکھے نہ کوئے کوئی ناہا، نا بھی توں پرے سوادا بے پرواہیا۔ سیس جھکا کے جگت اشٹ نہ کرے آدبا، سیس اکو اک نوایا۔ آتم پر ماتم پیار کرے سانجھا، ساچی ریتی آپ منایا۔ کلج اندھیر جھکھڑ نہ دیکھے جھانجا، اڈول اڈل رہ کے

خوشی وِچ سمايَا۔ اٹھے پہر سوہنگ ڈھولاگیت رہے گانداء، گوت گا گا خوشی منايَا۔ ابناشی کرتا سب دا لیکھا رہے لانداء، اُبھل بُھل کدے نہ جايَا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ویکھے تھکا مانداء، جگت منزل وچوں پار کرائيَا۔ ہر بھگت کوڑی کرے نہ کوئی بناوٹ، ٹھگّاں والا رُپ نہ کوئے وٹايَا۔ پُرکھ ابناشی کولوں مگے نام نیامت، وست امولک جھولی ڈاپيَا۔ جس دے نال رہے سدا صحیح سلامت، جنم مرن وِچ کدے نہ آيَا۔ پر بھ دی بنیا رہے امانت، کایا ماٹی اندر بہہ کے وقت لنگھايَا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی آد جگاد سدا سب دا جانت، آنجانت کہن کوئے نہ پايَا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن اُجل آپ کرائيَا۔ جن بھگت کٹے جگت نہ کوئے غلامی، درویش در نہ الکھ جگايَا۔ کلمہ پڑھے نہ شرع کلامی، کائنات نہ کوئے سُنايَا۔ وڈیائی وِچ نہ لئے بدنامی، نیکی بدی ونڈ نہ کوئے ونڈايَا۔ متا موہ وِچ من نہ کرے حرامی، کوڑی کریا سنگ نہ کوئے رکھايَا۔ اِکو دھیان پر بھ چرن کرے دھیانی، اوٹ اِکو اک تکايَا۔ جس دی درگاہ سچ نشانی، نشانہ اپنا رہیا جھلایَا۔ جن بھگتاں دیونہارا پد نربانی، پدماں دے وچوں باہر کڈھايَا۔ آتم رہن نہ دیوے بیگنی، بیگم دُھر دی لئے بنايَا۔ لیکھے لاوے بال بردھ اوستھا جوانی، جو بنوتا اپنا حکم ورتايَا۔ جن بھگتاں سنگ سورا سربنگ کدے نہ کرے بے ایمانی، بیوہ رہن کوئے نہ پايَا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہنکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، منزل اپنی دتے آسانی، احسان سر نہ کوئے چڑھايَا۔

* ۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ بیبی بھائیاں دیوی پنڈ دھگالی کیمپ جھجر کوٹلی جموں *

جن بھگت کہے میں جاواں اپنے رستے، سچ دوارے خوشیاں پنڈھ مُکايَا۔ وشن برہما شوراہ وِچ ملن ہسدے، خوشیاں ڈھولے گايَا۔ سانوں پر بھ دا کھیل دس دے، کی کجگ انت کل ورتايَا۔ اسیں چارکُنٹ دہ دِشارہے نٹھدے، اُس دی سمجھ کوئے نہ آيَا۔ چرن کول سرنائی رہے ڈھٹھدے، نیوں نیوں سیس جھکايَا۔ بھانڈے گھڑدے رہے اٹھ ت دے، پنجاں تتاں مل کے خوشی وکھايَا۔ میل کردے رہے ہڈ ماس ناڑی رت دے، رتن امولک

ہیرے سرب پر گٹایا۔ سندیٹے دیندے رہے سجن سچ دے، حکمے اندر سنایا۔ سانوں کھیل دس دے اچ دے، در تیرے منگ منگایا۔ کی ویس پڑکھ سمرتھ دے، کس بدھ بھگتا دے وڈیایا۔ جن بھگت کہے اسپس اوسدی سرنائی وسدے، چرن کول آس رکھایا۔ ساڈے جھگڑے مک گئے جگت والی اکھ دے، پرتکھ درشن پانیا۔ اکو ڈھولارڈے، جو سہج دتا سمجھایا۔ جھگڑے مٹ گئے دئی والے وچھوڑے پھٹ دے، پیٹی سہج دتی بندھایا۔ کھیل کرے گرہ مندر ساچے جٹ دے، جٹا جوٹ دھاری نظر کسے نہ آیا۔ بھیس وٹا کے وانگ نٹ دے، نوآ ہو کے اپنا سانگ دکھایا۔ کونٹاں وچوں جن بھگت تھوڑے لاکھٹ دے، جنہاں دی کھٹیاں آتم سیجا دتی سہایا۔ امرت رس پریتی اندر چٹ دے، چٹیک کوڑا دے گوانیا۔ سدا سدا سد چرن سرن ڈھٹھدے، ڈگیاں لئے اٹھایا۔ پریم پیار وچھونے دیوے پٹ دے، بسترے جگت نہ کوئے سہایا۔ عرشاں توں تھلے فرشاں توں اُتے اوہ تنبواں ٹینٹاں وچ وسدے، ٹنٹے سارے گئے مکایا۔ وشن برہما شو راہ ویکھن اوس اکھ دے، جو آخر منزل اکو اک جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھے لہنے جانے گھٹ گھٹ دے، در در دینا دے کے خوشی منایا۔

* ۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ بنتی دیوی دے گرہ چھب جھجڑ کوٹلی کیمپ جموں *

جن بھگت کہے میٹوں ملے گرو اوتار، پیغمبر ہس ہس خوشی منایا۔ لوک مات دادس وہار، کی کھیل پر بھو رچایا۔ کس بدھ لہنا دینا رہیا اوتار، بھگتاں ہوئے سہایا۔ چار گنت پاوے سار، دہ دشا کھوج کھوجایا۔ جنم مرن توں کرے باہر، چوراسی گیڑ رہے نہ رانیا۔ سچ دکھاوے دھرم دوار، ناتے کوڑے دے تڑانیا۔ محل اٹل چڑھائے اچ منار، منزل اگلی پندھ مکایا۔ ناتا جوڑے بن کے سانجھیا، یارانہ اپنا اک دکھایا۔ جس دی مہما کاغذ قلم نہ لکھنہار، شاہی رووے مارے دھاہیا۔ کرے کھیل اپر اپار، اپر پیر اپنا حکم منایا۔ جن بھگتاں رکھے کس بدھ نال، شبد اشارے نال اٹھایا۔ جن بھگتاں کرپا کیتی آپ

نرنگار، نرگن ہو کے ویکھ وکھائیا۔ اکو سکھیا دتی سکھال، ساچی کرے پڑھائیا۔ دیناں بندھو ہو دیاں، مہر نظر اٹھائیا۔ سچ محبت کر پیار، پریتی اپنی وچ رکھائیا۔ سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دس جیکار، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑاں ٹلے پریتاں سمند ساگراں جگت ابھیا ساں یوگاں دا کھسٹا دتا چھڈائیا۔

* ۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ شوو دیوی پنڈ دھنگالی جھجج کو ٹلی جموں * *

جن بھگت کہے میں چڑھیا سچ منار، منزل ویکھی بے پرواہیا۔ جتھے اکو اک جیکار، اکو آواز الاہیا۔ جتھے اکو اک چتکار، اکو نور رُشنائیا۔ جتھے اکو شہنشاہ سکدار، تخت نواسی سوہا پائیا۔ اکو لحم دیوے جگ چار، دُھر فرمانا آپ سنائیا۔ اکو بھیجے گر اوتار، پیغمبراں ونڈ ونڈائیا۔ اکو سنتاں بھگتاں دے ادھار، نرگن جوت کرے رُشنائیا۔ اکو وشن برہما شو کرے خبردار، دُھر سندیشہ آپ سمجھائیا۔ اکو ترے گن مایا پنچ تت بھرے بھنڈار، چارے کھانی سوہا پائیا۔ اکو لکھ چوڑاسی کھیل کرے اپار، اپر پیر سوامی ہو کے ڈیرہ لائیا۔ اکو چار گنٹ دہ دشا ہووے اجبار، رُو سس دیونہار وڈیائیا۔ اکو منڈل منڈپ گگن گگنتر کھیلے کھیل بن کرتار، کرنی دا کرتا اک اکھوائیا۔ اکو اک دھرنی دھرت دھول دے ادھار، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں بخشے سچ دوار، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ جن بھگت کہے میں تکیا مندر نرالا، ہر جو ہر ہر نظری آئیا۔ جتھے بن دیک جوت ہووے اجالا، اندھ اندھیر نہ کوئے وکھائیا۔ سچھنڈ دوار سوہے سچی دھرم سالا، دھرم دوارا اکو سوہا پائیا۔ جتھے وسے پُرکھ اکالا، اکل کل دھاری ڈیرہ لائیا۔ جس دا کھیل جگ جگ نرالا، چوکڑی اپنا لحم ورتائیا۔ پوری کرے گھالا، جو سیوک ہو کے ساچی سیوکمائیا۔ انت انتشکرن وچوں پکڑ اٹھائے بالا، ننھے بچے اپنے رنگ رنگائیا۔ مارگ دس اک سٹھالا، سکھمن وچوں باہر کڈھائیا۔ ترے گن مایا کوڑی کر یا توڑ ججالا، جیون جگت دے سمجھائیا۔ ہر جن ہون نہ دیوے کوئی بے حال، مہر نظر اپنی لئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جگ چوکڑی جن بھگتاں کارن نرگن بدلدار ہے اپنی چالا، چار ورن اٹھاراں برن من مت بدھی سمجھ کوئے نہ پائیا۔

* ۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ فٹورام دے گرہ پنڈ امبارائے جموں * *

جن بھگت کہے پر بھو دوارا سوہنا رمنیک، سہاونا سہنجنا نظری آئی۔ جتھے دسے نہ کوئے شریک، دویت ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ اندھیرا اندھ نہ ہووے
 تاریک، اکو نور جوت کرے رُشنائیا۔ ٹھاکر سوامی ملے ٹھیک، نرگن اپنی دیا کمائی۔ آتم پر ماتم کرے سچ پریت، حقیقت نوں حقیقت وچ رکھائی۔ ستمگھ سدا
 رہے نزدیک، منزل دُور نہ کوئے بنائی۔ سچکھنڈ دوارے دا بن وسنیک، آسن سنگھاس ڈیرہ لائی۔ جگا جگنتر گر اوتار پیغمبر اں دیندار ہے ترتیب، سنجگ تریتا
 دواپر کجگ اپنے وچ بھوایا۔ ساچا نام کلمہ دسدار ہے حدیث، ست ستواد دئے جنائی۔ لکھ چوراسی جیو جنت ویکھدار ہے جگدیس، جگدیشر ہو کے پھیرا پائی۔
 جن بھگتاں آسا نسا پوری کرے جو رکھ کے بیٹھے اڈیک، سنساروگ دئے چکائی۔ کایا ماٹی ٹھانڈی کرے سیت، اگنی تت بُجھائی۔ ناؤں نر نکارا دسے گیت،
 ست ستارا نال وجائی۔ جھگڑا مُکا کے ہست کیٹ، آتم پر ماتم پار برہم برہم دئے جنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں سدا کرے آپ
 تصدیق، تسلی نال تھم آپ سمجھائی۔ جن بھگت کہے سچ دوارا ویکھیا ٹھنڈا، اگنی اگ نہ کوئے تپائی۔ جو اُپر کھنڈاں برہمنڈاں، گگن گگننتر اں سو بھاپائی۔ جتھے
 نہ کوئی سورج نہ کوئی چندا، منڈل منڈپ نہ کوئے رُشنائیا۔ تن وجود نہ خاکی بندہ، رسنا ڈھولا نہ کوئے سنائی۔ چارے کھانی نہ جیرج انڈا،
 من واسنا کرے کوئی نہ دنکا، بدھی والی نہ کوئے لڑائی۔ سرور وہے کوئی نہ گنگا، گوداوری جمناسرتی نال نہ کوئے ملایا۔ ڈھولا گیت گائے کوئی
 نہ چھندا، بے جیکار نہ کوئے سنائی۔ چترائی وچ بنے کوئی نہ چنگا، بدی روپ نہ کوئے دکھائی۔ اکو ایک اینکار پُرکھ اکال رہے بخشدا، جو بھگتاں مہر نظر نال
 پار کرائیا۔ دو جہان ہووے ترندا، تار نہار اک اھوایا۔ سنسار ساگر پار کرائے کنڈھا، شوہ دریا نہ کوئے رُٹھائی۔ منزل سچ چڑھائے ڈنڈا، ڈنڈاوت اپنی
 دئے سمجھائی۔ جن بھگتاں انتر دے کے پریم انندا، انند انند وچوں پرگٹائی۔ لہنا دینا چکائے وچوں ور بھنڈا، بھنڈی کوڑی دئے گوائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں دیوے سچکھنڈ دوار چنگا، جتھے چُغلی نندیا کرن کوئے نہ آئی۔

* ۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ بھمن سنگھ دے گرہ پنڈ چھب کیمپ منوال جموں * *

جن بھگت سوہے سچھنڈ، جتھے کھنڈا کھڑگ نظر کوئے نہ آئیآ۔ اوتار پیئمبر ونڈے کوئی نہ ونڈ، اکو پاربرہم پت پر میثور پُرکھ اکال جوت جوت وچ
 سائیآ۔ نہ کوئی کلمہ ڈھولاگیت سناوے چھند، رسنا والی آواز نہ کوئے الائیآ۔ نہ کوئی سوریہ دے سے چند، منڈل روپ بدلایآ۔ نہ کوئی بھرم بھلیکھا دئی دوتی
 شرع دی ہووے کندھ، دین مذہب ونڈ نہ کوئے ونڈائیآ۔ نہ کوئی ایشٹ دیو وکھرا ہووے ڈھنگ، مندر مسجد شو دوالا مٹھ گرودوار نظر کوئے نہ آئیآ۔ نہ
 جلدھارا وہن وہے گنگ، سمند ساگر روپ نہ کوئے بدلایآ۔ نہ کوئی چار گنٹ دہ دیشا مارنا پئے پنڈھ، نوست بھجے کوئے نہ واہو داہیا۔ نہ کوئی کاغذ قلم شاہی
 لیکھا کرے بند، بند اکھڑ وکھڑ دئے جنائیآ۔ نہ کوئی روپ ریکھ دے رنگ، زرویر زراکار زرنکار اپنا کھیل رہیا کرائیآ۔ جن بھگتاں پریم پیار پریتی دیوے اپنا سچ
 انند، انرس لیکھا دئے مکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے اکو ایک ایکنکار اپنا دتے دھرم، ڈھر دی بان سب نوں دئے لگایآ۔
 جن بھگت تئے سچھنڈ محل، چھپر چھن نظر کوئے نہ آئیآ۔ جتھے بن تیل باقی دیپک رہیا بل، زرگن نور جوت رُشنائیآ۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ پُرکھ اکال بیٹھا اٹل،
 پدوی اپنی آپ بنایآ۔ جتھے نہ کوئی جل نہ کوئی تھل، سمند ساگر روپ نہ کوئے دکھائیآ۔ نہ کوئی کپٹ نہ کوئی چھل، اچھل اچھل ویس نہ کوئے دھرایآ۔ اکو
 شہنشاہ دھام سوہے نہچل، نہکرمی اپنا ڈیرہ لائیآ۔ سچ سندیشے آد جگاد جگ چوکڑی شبدی دھار رہیا گھل، ڈھر فرمانا اک الائیآ۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت چارے
 کھانی اندر جائے رل، زرگن ہو کے سو بھاپائیآ۔ مہروان ہو کے محبوب جن بھگتاں ہووے ول، ولولے کوڑے اندروں دئے کڈھائیآ۔ ساچے نام دا دیوے
 پھل، رس اپنا دئے چکھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں وساوے ساچے اپنے گھر، جس گھر دا سوامی اکو اک اکھوائیآ۔ جن بھگت
 ویکھے سچی درگاہ، مقامے حق خوشی منائیآ۔ جتھے آتم پر ماتم دا انت اخیر ہوئے نکاح، تئاں دی لوڑ رہے نہ رانیآ۔ پون سواسی لینا پئے نہ ساہ، چڑی ہڈ جوڑ
 نہ کوئے جڑائیآ۔ پھرنا پئے نہ کسے تھل اسگاہ، جنگلاں وچ نہ کوئے بھوائیآ۔ لبھنا پئے کسے نہ راہ، چارے کنتاں بھجے نہ واہو داہیا۔ کرپا کرے بے پرواہ،
 ابناشی کرتا پڑدا دئے اٹھائیآ۔ گھر سجن ملے سچ سبھا، گرہ بیٹھا نظری آئیآ۔ جس نوں جلوہ گر کہندے خدا، خدی تلبر دئے مٹائیآ۔ اپنا نور کرے رُشنا،

ظہورِ وچوں ظہورِ جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں ہوئے سدا مہرواں، مہروان ہو کے اپنے رنگ رنگایا۔ جن بھگت کدے نہ لوڑے سورگ نرک، بہشت جنت دوزخ لوڑ رہے نہ رانیا۔ جگت شکھ سارے کرے ترک، تڑت فیصلہ اک کرائیا۔ سدھی پرم پڑکھ پرماتم نال میل کے اپنی سُرَت، ناتا سنگر شبد نال ملایا۔ درشن کرے اکال مورت، اکل کل دھاری ویکھ دکھایا۔ جس دی سمجھے کوئی نہ صورت، صفتاں وچ سارے گئے گانیا۔ جس داناد اگئی تورت، تریا پد توں پرے کرے شنوایا۔ جس دی آد کری نہ کسے مہورت، انت کہن کوئے نہ پانیا۔ گر اوتار پیغمبر جس دی رکھدے گئے ضرورت، اوہ ضروری بھگتاں ہوئے سہانیا۔ ناتا توڑ کے کوڑو کوڑت، ممتا موہ دئے چکانیا۔ چرن پریتی دے کے ساچی خاک دھوڑت، دُھر دا لہنا جھولی پانیا۔ پتھر سنگھڑ بنائے مورکھ موڑھت، اگیان اندھیر اندروں دئے کڈھانیا۔ کر پرکاش نور نورانہ نورت، نرگن اپنے وچ سماپیا۔ آسا منسا جن بھگتاں سدا ہووے پورت، پورب لیکھا بن لیکھیوں دئے ورتانیا۔ سرب کلابن بھرپورت، بھرم بھلیکھا دُور کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں درگھر ساچے دیوے مان وڈیایا۔ جن بھگت کدے نہ کرے منت، بہڑی بہڑی کر نہ کوئے گر لایا۔ سدا جاوے پرم پڑکھ دی سمت، جگت سماج سکے نہ کوئے اٹکایا۔ انتر آتم کر کے ہمت، بجھے واہو داہیا۔ روک نہ سکے کوئی نندک، نندیا وچ جگت لوکانیا۔ منسا من رہے نہ چنتک، چنتا چکھا نہ کوئے جلاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے سنگ نبھانیا۔ جن بھگت کدے نہ لوڑے جگ تیرتھ پانی، تیرتھ سرور بھگت جن بنایا۔ اکو اباشی کرتا لبھے اپنا ہانی، جو ہر گھٹ ہر ویلے ہوئے سہانیا۔ جس دی بدل نہ جائے کدے جوانی، جو بنونتا اکو نظری آپیا۔ جس دا کھیل پرے زمیں اسمانی، جسمانی تت سب دے رہیا ہنڈھانیا۔ جس دُنیا رکھی فانی، پیر پیغمبر گر اوتار بچیا رہن کوئے نہ پانیا۔ جو دُھر دے کلمے دی کائنات مارے کانی، نام ندھانا تیر چلاپیا۔ جس دا دُجا دے کوئے نہ ثانی، لاثانی اکو نظری آپیا۔ جو جگ چوکڑی کھیلے کھیل مہانی، مہاپیر سورپیر آپ اُپجایا۔ جو جن بھگتاں انتر بخشے نور جوت نورانی، نر نران دیا کمایا۔ منزل چڑھ کے سچ رُوحانی، رُوح بُت دوویں کرے صفایا۔ آتم رہن نہ دیوے بیگانی، بیگانے گھر وچوں باہر کڈھانیا۔ آتم پرماتم مل کے پاوے پد نربانی، نرور ہو کے اکو رنگ سماپیا۔ جن بھگت سچ دوارے چڑھ کے جلوہ تلکے شاہ سلطانی، شہنشاہ اکو سوبھا پانیا۔ جو آد جگاد جگ

چو کڑی نِت نوت بھگتاں لیکھے لاؤندارہیا قربانی، جو آپا آپ بھیت کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ
ویشنوں بھگوان، سب دا بنیا رہے بانی، باؤن اکاون اپنے وچ چھپائیا۔

* ۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ بشن سنگھ دے گرہ پنڈ دھگالی منوال کیمپ جموں *

جن بھگت کہے میرا مالک شاہ سلطانی، پاربرہم پت پر میثور آد زرنجن نور الاہیا۔ سچکھنڈ دوار جس دی جوت جگے مہانی، رنگ روپ رکھے سمجھ کوئے نہ
پائیا۔ گر اوتار پیغمبر جس دی لوک مات نشانی، جگ چو کڑی نِت نوت ویس وٹائیا۔ شبد ناد بودھ اکادھ دیوے اگئی بانی، دھر سندیشہ نر نریشا اینکارا اکو اک
جنائیا۔ وشن برہما شو دیوت سُر بنیا رہے دانی، وست امولک سب دی جھولی پائیا۔ بھگت سہیلا اک اکیلا نام ندھانا دیوے سچ نشانی، ست ستوادی برہم برہمادی
آپ ورتائیا۔ لیکھا جانے انڈج جیرج اُتبیج سیج چارے کھانی، چار ورن اٹھاراں برن کرنہار پڑھائیا۔ نراکھر اکھر دھار بنائے شاستر سمترت وید پرائی، قلم
شاہی کاغذ بندھن دیوے پائیا۔ جیو جنت سادھ سنت گرہ مندر کایا ہووے جان جانی، انترجامی کھوے تھاوں تھانیا۔ امرت رس نخبھر جھرنا بوند سوانتی
دیوے ٹھنڈا پانی، ترے گن مایا پنچ تت اگنی اگت بُجھائیا۔ سرت سوانی سچ سبھاؤ میل ملائے شبد ہانی، ہر گھٹ ہر دے اندر بہہ کے خوشی منائیا۔ چرن کول
اُپر دھول زرن گن سرگن بخشہار اک دھیانی، اشٹ دیو سوامی سنگر واحد نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دکھائے سچ گھر،
جس مندر بہہ کے زرن گن جوت کرے رُشائیا۔ جن بھگت اکو درس منگے گھر گبھیہر، بے نظیر نظر ٹکائیا۔ منزل چوٹی چڑھ دیکھے اخیر، آخر پینڈا دے مُکائیا۔
بن روپ توں تگے اوہ تصویر، جس نوں تصور سکے نہ کوئے کرائیا۔ جس دی مہا صفت کرے کسیر، کایا کعبہ گیا جنائیا۔ سو مالک خالق پرتپالک ملے دستگیر،
دیاوان درِشٹ اشٹ دے گھلائیا۔ دُئی دویتی شرع مذہب دین کٹ زنجیر، ظاہر اپہر دے ملائیا۔ نام کھنڈا تگھی دھار سچ دکھائے شمشیر، کوڑی کرپا ہوئے ہنگتا
مایا متاموہ دے چکائیا۔ انتر آتم پریم رس نخبھر دیوے نیر، نر نرائن اگنی اگت بُجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں ساچی منزل

دے چڑھائیا۔ جن بھگت منزل چڑھ کے دیکھے ایک، ایکنکار دھیان لگائیا۔ جس دا جگ چوکڑی نت نوت اولٹا بھیکھ، سبجگ تریتا دواپر کلجک ویس لئے وٹائیا۔ جس نوں وشن برہما شوگر اوتار پیغمبر سادھ سنت کرن آدیس، بن سیس جگدیش نیوں نیوں لاگن پائیا۔ دو جہاناں برہم گیانا دیوے ست اُپدیش، نراکھر وچوں اکھر دھار پرگٹائیا۔ جو آد جگاد جگ چوکڑی نرگن ہو کے رہے سدا ہمیش، جنم مرن وچ کدے نہ آئیا۔ جس نوں سیس جھکاوندے شکر گنیش، کروڑ تپسا بیٹھا دھیان لگائیا۔ دیوت سُر جس دا لکھدے لیکھ، صفتاں نال جگت وڈیائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی ہر گھٹ وٹے ساچے دیس، بن بھگتاں نظر کسے نہ آئیا۔ دُھر دامالک بن کے اک نریش، ناری نر دوویں دے ترائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن نو کھنڈ ست دیپ مانو ذاتی کھیلے کھید، کھڈاری ہو کے پھیرا پائیا۔ جوتی جلوہ نوری کر کے تیج، اپ تیج وائے پر تھی آکاش پڑدا دیوے اٹھائیا۔ جنہاں بھگتاں لوک مات سرگن دھار دیوے بھیج، نرگن دھار لہے چائیں چانیا۔ آتم پر ماتم مانے ساچی تیج، سچ دوارا ایکنکارا آد نر بنج کرے رُشنائیا۔ ساچے سنتاں ست سوامی انترجامی دُور دُراڈا نیرن نیرا ہو کے لئے ویکھ، سچ دوارے بن کے پاندھی راہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت سہائے ساچے گھر، جس گھر دا دروازہ نظر کسے نہ آئیا۔ جن بھگت تگے اکو میت، صاحب سوامی نظری آئیا۔ جس دا دُھر دا ساچا گیت، لوک مات سکے نہ کوئے بدلایا۔ جگ جگ سچّی دتے ریت، نیتیان دے سمجھائیا۔ کوڑی کر یا بھانڈا بھنّے ٹھو کر لا کے ٹھیک، ٹھا کر ہو کے اپنے رنگ رنکائیا۔ جھگڑا مُکا کے مندر مسیت، ساڈھے تن ہتھ اندر نرگن جوت کرے رُشنائیا۔ جن بھگتاں نظری آئے بیٹھا اتیت، ترے گن لیکھا دے چکائیا۔ جھگڑا رہے نہ ہست کیٹ، راؤ رنگ اکو در بہائیا۔ پڑدا رہے نہ اوچ نیچ، کھتری براہمن شودر ویش اکو نام دیوے سمجھائیا۔ جن بھگتاں دس اگئی پریت، پریتم اپنے وچ سمائیا۔ دوارا لنگھے بن قداماں حق دہلیز، پدماں وچوں گرگھ جوڑ جڑائیا۔ جس دی گر اوتار پیغمبر چار جگ چارے بانی وچ کردے گئے اڈیک، وید ویاسا لکھ لکھ دے گواہیا۔ محمد کر کے گیا تصدیق، عیسیٰ شہادت اک بھگتائیا۔ نانک گو بند بن کے گئے رفیق، مل مل اپنی خوشی منائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی نرگن داتا پُرکھ بدھاتا کلجک انت اندھیری رین میٹے تاریک، سبجگ ساچا چند چکائیا۔ غریب نمائیاں کوجھیاں کملیاں چار ورنال دتے اک پریت، پاربرہم برہم میلا سبج سُبھائیا۔ مہروان ہو کے ست سچ کرے بختیش،

رحمت نال اپنا رحم کمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دیوے اک تو فین، مارگ ساچے لئے چلایا۔ جن بھگت بن سری بھگوان کرے نہ کدے سجدہ، بن پروردگار قدماں سپس نہ کوئے ٹکایا۔ دوسر ہوئے نہ کدے بردا، نیوں نیوں نہ لاگے پانیا۔ مالک اکو لبھے پُرکھ اکال ساچے گھر دا، جو آد جگاد جگ چوکڑی سب دا پتا مایا۔ جس دانام ندھانا دو جہاناں چلدا، صفتی ڈھولے سارے گایا۔ رام کرشن عیسیٰ موسیٰ محمد نانک گوہند وشن برہما شو اوم دھار آپے بن دا، سوئم اپنی کار کمایا۔ لکھ چوراسی جیو جنت اندج جیرج اُتبیج سبتج چارے کھانی آپے جن دا، دھن جنیندی ماتا آپ اھوایا۔ انکال توڑ جم کال جن بھگت سہائی لوک مات بن دا، نرگن ہو کے سرگن پھیرا پانیا۔ ساچے تخت شاہو بھوپ شاہ سلطان راج راجان ہو کے چڑھدا، تخت نواسی ہو کے سوہا پانیا۔ حق منار اُچ منزل محبوب ہو کے کھڑدا، پُرکھ اکال دین دیال پت پر میثور اپنا روپ دے درسایا۔ جن بھگت سہیلا اک اکیلا آتم پر ماتم ہو کے وردا، کنت کنتوہل ہو کے اپنے رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، کلجگ انت سری بھگونت لیکھا جانے گھر گھر دا، کایا مندر اندر پڑدے اوہلے رہن کوئے نہ پانیا۔

* ۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ اندرو دیوی دے گرہ پنڈ دھنگالی کیمپ منوال جموں *

جن بھگت کہے میں پر بھ دا ویکھنا چمن، دوارا سوہنا سوہا پانیا۔ جتھے آد جگاد سدا امن، اگنی اگ نہ کوئے تپانیا۔ پُرکھ اکال اکو سارے منن، نیوں نیوں بن سپس سپس جھکایا۔ جس دی دھار وچوں گر اوتار پیغمبر لوک مات جمن، جنم لے کے سرگن روپ بدلایا۔ بھے وچ دیوت سارے کمبن، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ جتھوں وڈیائی ملی دُشٹ دمن، دامنگیر دامن لیا پھڑایا۔ سنت سہیلے سوہنے لبھن چندن، سگندھی سوہنا اپنا رنگ بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں بیڑا آئے بنھن، پھڑ باہوں آپ اٹھایا۔ جن بھگت کہن پر بھ دا ویکھنا اوہ باغ، جو نرگن ہو کے رہیا لگایا۔ جتھے دیک جگے اک چراغ، بن تیل باقی کرے رُشناپا۔ پنا تنبوری وجدے ساز، بن لوڑاں ناد، بن پڑھیاں کھلدا راز، بن سُنیاں ہوئے شنوایا۔ بن کیتیاں ہندا

کاج، کرماں دا لیکھا جائے چُکائیا۔ بن سیوا بن دا چاک، چاکر ہو کے پھیرا پائیا۔ لیکھا چُکاؤندا مائی خاک، خالص گھر دکھائیا۔ نام ندھان دُجا و جانا، نادی سٹ لئے اٹھائیا۔ دُرمٹ میل دھو داغ، دردی ہو کے دیا کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دس کے دُھر دا اک سماج، سے دا گیرا دئے بھوائیا۔ جن بھگت کہے میں پر بھ دا دیکھنا سچ باغیچے، باغبان جتھے اکو نظری آئیا۔ کوئی بوٹا دسے نہ اوچا نیچا، اکو رنگ رہیا دکھائیا۔ امرت دھار نال جس نے پریم رس سپنچا، سچ سنجم رہیا سمجھائیا۔ نام بھنڈارا دے کے کنا، کرن کرن کرے رُشنائیا۔ لہنا دینا دیوے جن کا، جہاں توں لئے چھڈائیا۔ کھیل کرے اپنا چھن کا، شہنشاہ ہو کے دیکھ دکھائیا۔ جن بھگتاں مُجبت اپنے پریم پیمانے نال من دا، منتی گنتی ہو رہے کسے سمجھائیا۔ نشانہ دس کے اپنے چھن دا، چنتا کوڑی دئے چُکائیا۔ جھگڑا مُکا کے جیو پنڈ دا، گھر ساچے دئے بہائیا۔ جتھے سری بھگوان نوں نہیں کوئی بند دا، بندک نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کھیل کرے سدا بخشندا، بخشنہار پھیرا پائیا۔

* ۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ شاہنی دیوی دے گرہ پنڈ چھب کیپ منوال جموں *

جن بھگت کہے میں تلنی پر بھ دی اوہ دلیز، جس در بھگتاں مل کے خوشی منائیا۔ سچ پیار اندر کرے ریچھ، مہروان اپنا رنگ چڑھائیا۔ اپنی پہچان دی دیوے تمیز، پڑدا اندروں دیوے اٹھائیا۔ لیکھا رہے نہ کوئے اوچ نیچ، چارے ورن اکو دئے سرنائیا۔ آتم کرے ٹھانڈی سیت، امرت میگھ اک برسائیا۔ ساچی دسے دھرم دی ریت، سکھیا اکو اک سمجھائیا۔ سچ دوار دے بنے وسنیک، سچھنڈ ساچے ملے وڈیائیا۔ ابناشی کرتا سدا کرے تہاڈی اڈیک، جو دوس رین اکو دھیان لگائیا۔ چار جگ دی شہادت دیوے توارنچ، سماں رہی سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا ٹھم اک ورتائیا۔ جن بھگت کہے میں پر بھ دا بے خرید، سؤدا اور نہ کوئے جنائیا۔ میری اکو نال مل گئی دید، دیدڑیاں وچوں باہر دتا کڈھائیا۔ میری منسا پوری ہوئی اُمید، کامل مُرشد مل کے وٹی ودھائیا۔ جس دی شاستر سمرت وید پُران کرن تائید، تابعدار ہو کے اوسے دا ہو کے سیو کمائیا۔ جس دی کھیل مہا عجب عجیب، عاجز ہو کے

ویکھاں چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ در دیوے مان وڈیا۔ جن بھگت کہے میں ویکھ کے مالک دُھر، دھرنی دھرت دھول دتا جنایا۔ جتھے جُھکدے پیغمبر اوتار گر، سرُ بنیتی کر سپس جُھکایا۔ جھگڑا رہے نہ کسے ٹھگ چور، کوڑ کُٹب نہ کوئے بنایا۔ اکو نام شبد سچا گھنگھور، گھنئیے مل کے ڈھولے رہے گایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں آد جگاد جگ چو کڑی نت نوت اپنے ہتھ رکھے ڈور، دوسر اوٹ نہ کوئے جنایا۔

* ۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ اندرو دیوی دے گرہ پنڈ نگیاں منوال کیمپ جموں *

جن بھگت کہے میں تکیا اوہ رام، جو ہر گھٹ رمیا بے پرواہیا۔ سو سے اگئی ساچے دھام، سچکھنڈ ساچے سو بھاپایا۔ گر اوتار پیغمبر جس دامت لوک نشان، سرگن ہو کے پھیرا پایا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کہانی بانی جس دے ڈھولے گان، راگاں ناداں صفتاں وچ صلاحیا۔ جو لکھ چوڑا سی گھٹ گھٹ و سیا کایا سچ مقام، در دوارا اک سہایا۔ جو جن بھگتاں لوک مات جگ چو کڑی ملے آن، زرگن ہو کے سرگن پھیرا پایا۔ جو آتم پر ماتم کھیلے کھیل مہان، پار برہم برہم پڑا دے اٹھایا۔ جو ترے گن مایا پنج تت کرے پردھان، اپ تیج وائے پر تھمی آکاش رجو طمعو ستو اپنی ونڈ ونڈایا۔ جو شبد سندیشے ناد انادی سناؤندا رہے دُھر فرمان، نت نوت آپ جنایا۔ جس دا اشٹ درِ شٹ اندر کرن سرب دھیان، سر شٹ سبائی مالک بے پرواہیا۔ جس نوں واحد لاشریک سارے تگن لامقام، حق مقامے سو بھاپایا۔ جس نوں الف یے صفتاں وچ صلاحی گان، انت کہن کوئے نہ پایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں وکھائے اوہ گھر، جتھے مندر مسجد شودوالا مٹھ چھپر چھن نظر کوئے نہ آیا۔ جن بھگت کہے میں تکیا اک اکلا، جو مالک سب دا نظری آیا۔ سچ دوارے سے اُچ اگم اتھاہ محلا، در دربار دیوے مان وڈیا۔ جو گر اوتار پیغمبر زرگن دھار پھڑائے اپنا پلا، شبد شبدی گنڈھ پوایا۔ جس نوں سارے کہندے واگرُو گاڈ اللہ، عالمین کہہ کے سپس جُھکایا۔ جو و سیا جلاں تھلاں، جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ تلے پر بت سمند ساگر رہیا سمایا۔ جو بھگتاں شبد انیالا تیر مارے بن

گھڑی پلاں، سچ نشانہ سری بھگوانا بن ہتھاں آپ چلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دیوے اک ور، جس دی سمجھ جگت و دیا کوئے نہ پانیا۔ جن بھگت کہے میں تینا دین دیا، پت پر میثور اکو نظری آئی۔ جس دی سب توں وکھری پاٹھشالا، نراکھر کرے پڑھایا۔ جس دا عجب نرالا و دیا، برہم مت دے سمجھایا۔ جس دی سچ دوار سچھنڈ سچی دھرم سالا، دین مذہب ذات پات ورن گوت اوچ نیچ راؤ رنگ راج راجان شاہ سلطان ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جن بھگتاں توڑنہارا ترے گن مایا جگت جنجالا، جاگرت جوت کرے رُشانیا۔ لہنا دینا لیکھا چکائے کال مہاکالا، مہر نظر اک اٹھایا۔ اپنی گود اٹھائے نرگن دھار ساچا پچہ نڈھا بالا، گرگھ گرگر اپنے رنگ رنگایا۔ جنم جنم دا کرم کرم دا حل کرے سوالا، پورب لیکھا لہنا جھولی دیوے پانیا۔ چرن پریتی ساچی ریتی مارگ دتے سکھالا، چارکنت دہ دشا بھٹکن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم اکو دیوے پریم پیالہ، امرت جھرنا بھجر آپ جھرایا۔ جن بھگت کہے میں بھگوت دے نام دی انتر آتم پاؤنی اوہ مالا، جو پنا منکیاں توں من کا منکا دے پھرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دُرمت میل داغ رہن نہ دیوے کالا، کلجگ کوڑی کرپا کرم کاند وچوں باہر کڈھایا۔

* ۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ چھی دیوی دے گرہ پنڈنگیال کیپ منوال جموں *

جن بھگت کہے میں تکیا پرکھ اکھ، اکھ اگوچر اتھاہ انامی نظری آئی۔ خوشیاں وچ کہاں سچ، ست ست درڑایا۔ پر بھو دا ہتھ منہ ویکھیا نہیں کوئی نک، کایا کنچن کچ نہ کوئے بنایا۔ رسنا والا سُنیا نہیں جس، دندان والی نہ کوئے پڑھایا۔ کتاباں والا کھلیا نہیں کوئی ہٹ، پُستکاں قیمت کوئے نہ پانیا۔ نہاؤن واسطے نہیں کوئی تٹ، تیرتھ وہن نہ کوئے وگایا۔ سون واسطے نہیں کوئی کھاٹ، سیجا بستر رنگ نہ کوئے رنگایا۔ منزل پیئڈا نہیں کوئی واٹ، جو جن گنت نہ کوئے گنایا۔ جاں تکیا بھگتاں وسیا سدا ساتھ، گھر گھر بیٹھا سو بھا پانیا۔ جس نوں سیس نو اؤندے گئے رگھپت رگھناتھ، بنسری والا جس دی دُھن اُپجایا۔ سو صاحب سوامی پرکھ بدھاتا تکیا ساکیات، ست ستوادی سو بھا پانیا۔ جس دی ورنناں برناں وچ ونڈی نہ جائے ذات، پاربرہم برہم ہر گھٹ نظری

آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں سدا دیوے دُھر دا ساتھ، جگت جہان وچوں باہر کڈھائی۔ جن بھگت کہے میں تئیا پر بھ داراہ کنارہ، جتھے نیا نوکا نظر کوئے نہ آئی۔ تئیا اوہ اُجیارا، جتھے سورج چند نہ کوئے رُشائی۔ تئیا اوہ دربارا، جتھے دربان در سیس نہ کوئے جھکائی۔ تئیا اوہ کرتارا، جو کرنی دا کرتا قُدرت رہیا بنائی۔ جس دے حکمے اندر بھجے پھرن واہوداہ گرو اوتارا، پیغمبر نٹھ نٹھ ڈھولے گائی۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال دے سہارا، شبدی ڈوری اپنی گنڈھ پوائی۔ سو سجن سہیلا اک اکیلا جن بھگتاں ویکھے وگسے ویکھنہارا، جگ نیز کلجک جیو نظر کسے نہ آئی۔ جو نام ندھان سری بھگوان بخشنہارا اٹھ بھنڈارا، داتا دانی بے پرواہیا۔ سو سنت سہیلا آتم پر ماتم بنیا رہے حق ونجارا، میلا میلے سچ سُبھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، جن بھگت سہیلے انتر نر نتر لے پھڑ، باہروں بنتر وچ نظر کسے نہ آئی۔

* ۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ کرم سنگھ دے گرہ پنڈ دھنگلی کیمپ منوال جموں *

جن بھگت کہے میں ویکھیا عالی جاہ، ظاہر نظری آئی۔ جلوے وچ خُدا، خُدائی وچ سمائی۔ کدے نہ ہووے جُدا، جُدائی وچ بجائی۔ جن بھگتاں کر وواہ، وِدیا اپنی دے سمجھائی۔ مارگ برہم کرو سِدھا، سادھنا دسو جگت لوکائی۔ پر بھ ملن دی جناؤ بدھا، بندھن دیو تڑائی۔ دارا دسو نگھا، اگنی تت گوائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جو ہر بندھن اک درسائی۔ جن بھگت کہے میں ویکھنا پر بھ دا اوہ مکہ، جس دا مُقابلہ کرے نہ کوئی لوکائی۔ جس گرہ وسے محبوب سکا، ساکھیاں نظری آئی۔ منزل وچ کدے نہ تھکا، تھکاوٹ پچھلی دے مٹائی۔ یقین دواوے حقیقت حقا، حق الیقین آپ سمجھائی۔ بھگت اُدھارے وچوں کوٹاں لکھاں، لکھی نرائن ہوئے سہائی۔ جس دیاں سمجھے کوئی نہ اکھاں، آخر سب نوں ویکھ وکھائی۔ اوس دی صفت مہما کی لکھاں، جن بھگت کہے میرے نین رہے شرمائی۔ جو وڈیائی دیوے گرگھ پیاریاں سکھاں، سخر چوٹی دے چٹھائی۔ جتھے جنم مرن دی مٹے ترکھا، ترشنا وچ نہ کوئے

بھٹکایا۔ اگنی والی بالے کوئی نہ چکھا، چنتا غم نہ کوئے ستایا۔ چرن کول لیا کے سدھا، رستے وچ نہ کوئے اٹکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگت انتم ویلے رہن نہ دیوے ونگا، ٹیڈھی بنک رستہ بھور دئے مٹایا۔

* ۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ منگل سنگھ دے گرہ پنڈ دھنگلی کیمپ منوال جموں *

جن بھگت کہے میں پر بھ دے نور دی ویکھی چک، چند چاندنا سیس نہ کوئے اٹھایا۔ مہروان ہو کے بخشش کرے رحمت، دیاندھ دیا کمایا۔ بھگتاں نال ہو کے سہمت، سہم پچھلا رہیا چکایا۔ بھگتی بھاؤ دی لیکھے لاوے محنت، جو ڈھولے رہے گایا۔ سچ بھنڈار دیوے نیامت، کایا جھولی آپ بھرائیا۔ انت ہووے نہ کدے قیامت، چرن کولاں دیوے مان وڈیایا۔ سچ دوارے کھڑے صحیح سلامت، آتم چوراسی وچ نہ کوئے بھوایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر سجن لئے بنایا۔ جن بھگت کہے میں تکیا پر بھ دا عرش، عرشاں توں اتے دھیان لگایا۔ میرے اُپر کیتا ترس، دین دیال ہو یا سہایا۔ دماں دا پلے بنھیا نہ کوئے خرچ، دھن دولت کندھ نہ کوئے اٹھایا۔ مندر مسجد شو دوالے مٹھ گیا کسے نہ چرچ، چرچا سنی نہ جگت لوکایا۔ دھام نرالا ڈٹھا اک اچرج، جتھے اچرج لیلے پرواہیا۔ دیناں ڈھیاں ونڈے درد، نمانیاں ہوئے سہایا۔ جن بھگتاں سنے عرض، جو بنیتی رہے جنایا۔ پورا کرے فرض، فرماں برداراں ویکھ وکھایا۔ اپنے ملن دی آسا ویکھ کے غرض، بھلے بھٹکے لئے جگایا۔ اندر ناد سنا کے طرز، طرفداری دئے مٹایا۔ ممتا موہ رہے نہ مرض، مریضاں صفحہ دئے وکھایا۔ جن بھگتاں ہون نہ دیوے بھگتی والا حرج، حرجانہ سبھے جھولی پائی۔ جنہاں دا نام لیکھا رویداس راہیں کر لیا درج، درجہ اہناں دا نہ کوئے مٹایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شبد سندیشے کہے گرج، نام سنیہرٹے وچ سٹایا۔

* ۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ میلا رام دے گرہ پنڈ دھنگالی کیمپ منوال جموں *

جن بھگت کہے پر بھ دا دیکھیا تھر گھر، جتھے چرن کول ٹکائیا۔ جتھے شبدی سٹ رہیا کھڑ، دوئے جوڑ سیس جھکائیا۔ پُرکھ اکالے کرپا کر، دین دیاں تیری بے پرواہیا۔ کلج گنی وچ رہیا سڑ، ساتک ست نہ کوئے کرائیا۔ ساچی ودیا کوئی نہ رہیا پڑھ، پُستکاں والی کرن لڑائیا۔ گر اوتار پینمبر جو مارگ آئے دھر، دھرنی دھرت دھول اُپر ٹکائیا۔ اوس نوں سارے گئے ہر، ہر دے ہر نہ کوئے منائیا۔ پُرکھ ابناشی تیرا چکھیا ڈر، بھلنا وچ رہے گر لائیا۔ تُوں سچھنڈ دوارے رہوں وڑ، سگھاسن بہہ کے خوشی منائیا۔ جن بھگت سہیلے لوک مات متا رہے کر، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ سچ سوامی آساڈے گھر، گھرانہ ساچا دے بنائیا۔ جگ چو کڑی پچھوں مائس جنم ملیا ور، کرم ریکھا دے بدلایا۔ سنگر ہو کے دے ور، دست اپنی آپ ورتائیا۔ اتم لے کے جاوین اپنے گھر، گرہ ڈیرہ دینا لگائیا۔ تیرا پلو لیا پھر، پلک نہ ہوئے جدائیا۔ تُوں آد جگادی چوٹی جڑ، ہبھ کچھ تیرے وچ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہ ہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگت اکو وار نہاوے اوس سر، جس سروچوں سریر دا لیکھا رہے نہ رائیا۔

* ۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ پورن سنگھ دے گرہ پنڈ دھنگالی کیمپ منوال جموں *

جن بھگت کہے میں پر بھ دا ماننا اک انند، جو انند وچوں انند پرگٹائیا۔ آتم پر ماتم اکو دیوے ٹھنڈ، سیتل دھار گنی تت نہ کوئے تپائیا۔ پریم پیار مُجبت وچ بنھے اوہ گنڈھ، ایٹھے اوتھے دو جہان من بدھی سکے نہ کوئے کھلایا۔ ست سروپ شاہو بھوپ انڈ ٹھڑا چاڑھے رنگ، جگت لاری جس نوں رنگن کوئے نہ آئیا۔ سچ سہاؤنی سچ سوامی بخشے اک پلنگ، جس دا پاوا چول باڈھی گھر نہ کوئے دکھایا۔ نام ندھان بن تند ستار وجائے اوہ مردنگ، جو چھٹی راگ توں باہر سچ جیکار دے درڑائیا۔ زرگن ہو کے سرگن سدا بخشے اپنا سنگ، سگلا ساتھی ہو کے لگی توڑ نبھایا۔ جھکڑا رہے نہ جیرج انڈ، اتھج سیتج چارے کھانی نہ کوئے بھوائیا۔ پرکاش تگنا پئے نہ سورج چند، جلوہ جوت کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھرماں ڈھائے جھوٹھی کندھ، بخشند ہو

کے رحمت آپ کمائیا۔ جن بھگت کہے میں تکتنا پر بھ دا ساتک ست، ست ستوادی دے درڑائیا۔ اکو دیوے برہم مت، پاربرہم پر بھ بھچھیا دھر دی جھولی پائیا۔ ساچا نعرہ جیکارا دے الکھ، الکھ اگوچر دیا درشٹی ایشی آپ سمجھائیا۔ پاربرہم برہم رہن نہ دیوے وکھ، دوجا در نہ کوئے دکھائیا۔ آتم پر ماتم میلا ہووے زرگن دھار سچ، سچ دوارا اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دیوے نام اگئی وتھ، وست دھر دی جھولی پائیا۔ جن بھگت کہے میں تکتنا پر بھ دانور اجالا، جو کرے سچ رُشائیا۔ جتھے کلج کوڑ رہے نہ کالا، کائنات کرم نہ کوئے کمائیا۔ مارگ ملے دھرم سکھالہ، ورن برن نہ کوئے ونڈائیا۔ لیکھے لگے پچھلی گھالا، گھائل ہو کے سیو کمائیا۔ محل اٹل چڑھ کے تگے سچ سچ دھرم سالا، در دروازہ غریب نوجا جس دا آپ گھلائی۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں درس دکھاوے آگے کھڑ، سوچھ سرؤپ شاہو بھوپ نظری آئیا۔

* ۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ راجا سنگھ دے گرہ پنڈ دھنگلی کیپ منوال جوں *

جن بھگت کہے سرتی شبدی میرا جوڑ، جوڑی جڑ کے خوشی منائیا۔ آتم پر ماتم سانجھی رکھی لوڑ، دردی ہو کے درد درد ونڈائیا۔ پر بھ مالک سوامی ہو کے جائے بہر، اگلا پچھلا پنڈھ مکائیا۔ ساچے مندر لا کے اپنا پوڑ، آخر چڑھ کے لئے اٹھائیا۔ بن اکھاں دیکھے کر کے غور، گہر گہیر سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت جگت وچوں لئے پرگٹائیا۔ جن بھگت کہے میرا پر بھ دے ارپن جیون، جگت جیون دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ میں نام ندھان امرت رس آیا پیون، صاحب سچ پیالہ دین دیا لاہتھ پھرائیا۔ چرن کول سرنائی آیا تھیون، بلہار ہو کے بل بل جائیا۔ غریب نمنا ہو کے آیا نیون، نیون نیوں لاگاں پائیا۔ تن پاٹا آیا سیون، کپڑ لباس لواں بدلایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، جن بھگتاں اندر ساچا نیچ آیا پیون، پیر رس امرت رس سواس رس پرکاش رس ابناش رس کر کے اپنے وس، واسطہ اینکار ایکا اپنے نال رکھائیا۔

* ۱۷ جیٹ شہنشاہی سمت ۲ دھر مو دیوی دے گرہ پنڈ دھنگالی کیمپ منوال جموں * *

جن بھگت کہے پر بھ ملے صاحب بخشنی، روگ سوگ چنتا دکھ جگت دے گوانیا۔ ساچے نام پریم دی بخشے اک سنگدھی، دُرگندھی اندروں دے کڈھائیا۔ جنم جنم دی رہے نہ کوئے پابندی، لکھ چوڑاسی آون جاون جھگڑا دے مُکائیا۔ سدھا مارگ دس کے ڈنڈی، درگاہ ساچی سچ دوارے دے پہنچائیا۔ مایا ممتا وچوں لئے کڈھی، جگت جنجال نہ کوئے پھسائیا۔ آتم پر ماتم ہون نہ دیوے رنڈی، سہاگن سو بھاؤنت سدا سکھدائیا۔ اپنے لیکھے لاوے مندی چنگی، جھگڑا رہے نہ جگت لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ہر اپنے چرن لکائیا۔ جن بھگت کہے پر بھ تکتا اپنے نین، کتھا سُنن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جس نوں نرگن دھار پُرکھ اکال جوت سرُپ سارے کہن، مالک دُھر دا اک اکھوائیا۔ اوہ نظری آوے اکو ساک سجن سین، ناتا کوڑ کُٹمب تڑائیا۔ اپنا درشن دیوے نرگن دھار عین، اکھ پر تکھ آپ گھلایا۔ من منو آسکھ شانتی وچ کرے چین، واسنا اندر بھجے نہ واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در مندر دے سہائیا۔ جن بھگت کہے میں تکتا اوہ نواب، جو نوبت دُھر دا نام وجائیا۔ جس دا صفتاں توں باہر خطاب، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اکھوائیا۔ جس دا لیکھا لکھ نہ سکے کوئے کتاب، حرف ہند سا صفت نہ کوئے صلاحیا۔ گا سکے نہ کوئے رباب، رسنا جہوانہ کوئے وڈیائیا۔ پورا کر سکے نہ کوئے آداب، سجدیاں وچ سارے سپس جھکائیا۔ جو بیٹھا حق محراب، سچ سنگھاسن سو بھاپائیا۔ سو کھیل کرے صاحب سوامی سری سنگرؤ مہاراج، راجن بھوپ بے پرواہیا۔ جن بھگتاں بخشے اپنی دات، نام ندھانا جھولی پائیا۔ کلج انتم میٹ اندھیری رات، رُڑی اپنے سنگ نبھائیا۔ چنتا روگ سوگ مٹے سنتاپ، سنسا اندروں دے کڈھائیا۔ پورا کرے بھوکھت واک، واقف کار بھگت لئے کرائیا۔ نرگن ہو کے دیوے سچا ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ توں میرا میں تیرا سوہنگ دس کے ساچی گاتھ، گہر گبھیر کرے پڑھائیا۔ لہنا دینا جنم کرم دیوے ہتھو ہاتھ، اگے ادھار نہ کوئے بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہنگ نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میٹنہارا اندھیری رات، نرگن ساچی جوت دُھر دا نور کرے رُشنائیا۔

* ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ مہندر کور دے گرہ کیمپ منوال جموں *

جن بھگت کہے میں پر بھ دا بننا بالا سچا، تانا نڈھا روپ وٹائیا۔ بھاگ لگاؤنا کایا ماٹی بھانڈا کچا، کنجن گڑھ و بے سچ ودھائیا۔ شبد انادی دُھر داراگ
 گاؤنا سچا، جگت و دیا نہ کوئے پڑھائیا۔ ساچی منزل چڑھ کے پر بھ دا کرنا پورا پتہ، پت پر میثور وسے کس کس تھائیا۔ سرتی دھار اندر پھراں نٹھاں، بھجاں
 واہو داہیا۔ کھہرا چھڈا اٹھاں سٹھاں، سچ سرور نہا کے خوشی منائیا۔ جتھے من واسنا رہے نہ کوئی رٹا، جھگڑا ات نہ کوئے دکھائیا۔ مندر دے نہ پتھراں
 اٹاں، گرو دوارا نظری آئی۔ کھوجنا پئے نہ کسے ہٹاں، جگت بازار نہ کوئے بھوائیا۔ اکو لاہا ہر سرنائی کھٹاں، کھٹکا آگے رہے نہ رائیا۔ امرت آتم نہجھر دھار
 جھٹاں، نا بھی کوئی کول اٹائیا۔ پیچ و کارا ستھر گھتتاں، کوڑ کڑیا را پرے ہٹائیا۔ پر بھ دا درشن کراں بن اکھاں، نچ لوچن ہوئے رُشنا ئیا۔ آتم ہو کے پر ماتم گرہ
 وساں، ساچے مندر بہہ کے خوشی منائیا۔ دین دُنی جگت جہان چھڈاں، پھٹکے سرب لکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دکھاوے اپنا گھر،
 جن بھگت کہے نرگن درشن کر کے ہساں، مستی وچوں نام مستی اک چڑھائیا۔ جن بھگت کہے میں چڑھاؤنی دُھر دی مستی، جام اکو مکھ لگائیا۔ جس نال بھاگ
 لگے میری کایا بستی، کھیڑے ساچے و بے ودھائیا۔ پر بھ دی نظر آئے نرگن دھار ہستی، جوتی جوت جوت رُشنا ئیا۔ میں اکو دا ہونا چرن پرستی، سیس اکو
 اک جھکائیا۔ کھیل ویکھنی درگاہ ساچی سچ دی، سچ سنجم لینا اپنائیا۔ مُجبت ویکھنی پر م پُرکھ پر ماتم کملاپت دی، جو پت پر میثور ہو کے آتم اپنے رنگ رنگائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جن بھگتاں دھار دے ساچی اکھ دی، اکھیاں توں پیچھے سکھیاں دا روپ بدلایا۔

* ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ پیاری دیوی دے گرہ خیر و وال منوال کیمپ جموں *

جن بھگت کہے تن من دینا پر بھ دے ذما، اپنی ذمیواری نہ کوئے رکھائیا۔ پریم پیار مُجبت وچ ست ستوادی چرن چچا، رسنا رس اور نہ کوئے وڈیائیا۔
 مہروان کرپا کر کے کوڑی وکھ رہن نہ دیوے تمہ، امرت روپ دے جنائیا۔ چارے کھانی لکھ چورا سی وچ کدے نہ گھنما، گھنمن گھیر دُنگھی بھور نہ کوئے

بھوایا۔ اکو نام سندیش پُرکھ اکال دا سنا، سرون دُوجی آواز سُنن کوئے نہ پایا۔ اکو اُچے اگمی دُھنا، ڈھولک جھیننا نہ کوئے کھڑکایا۔ سوامی ملے ستگر بہنگنا، اوگن میرے دے چھپایا۔ تن ماٹی بھانڈا رہن نہ دیوے اوئا، وست اموک وچ لکایا۔ انتکال کل پے نہ رونا، جم کی پھاسی گل نہ کوئے لٹکایا۔ مڑھی گور پے نہ سونا، بسترے مرگ سچ نہ کوئے ہنڈھایا۔ آتم پر ماتم حوالے ہبھ کراؤنا، اپنا آپ مٹایا۔ سچھنڈ دوارا اکو پاؤنا، جس وچ رہ کے جھٹ لنگھایا۔ پُرکھ اباشی درشن کر کے آیا آپ بھیٹ چڑاؤنا، باقی اور نہ کوئے جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت کہے موہے دیوے اک ور، ورم دویت رہن نہ پایا۔

* ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ کرشنا دیوی دے گرہ پنڈ خیر ووال کیمپ منوال جموں *

جن بھگت کہے میں پُرکھ اکال اکو بناؤنا باپ، پتا پر میثور نظری آیا۔ جس دا آد جگاد ساچا جاپ، جگ چوکڑی جگت سنایا۔ جن بھگتاں کرے داسی داس، سیوک اپنے لئے بنایا۔ رُوح بُت دوویں کر کے پاک، پوتر دھارا وچ رکھایا۔ آتم دا دیوے سچا ساتھ، سگلا سنگ توڑ نبھایا۔ لہنا دینا چکا کے مستک ماتھ، پورب لیکھا دے مکایا۔ جنم جنم دی پوری کر کے آس، ترشنا روگ رہے نہ رانیا۔ کلجک میٹ اندھیری رات، سبجگ ساچا چند کرے رُشانیا۔ جن بھگتاں ملن آوے آپ، نرگن ہو کے ویکھ وکھایا۔ ترے گن میٹے روگ سنتاپ، پتت پُنیت دے بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن لیکھا مکائے وچ لوک مات، سچھنڈ دوارے ساچا حصہ جھولی دیوے پایا۔

* ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ رسال سنگھ دے گرہ پنڈ مناوڑ کیمپ منوال جموں *

جن بھگت کہے پر بھ مالک بنے سچے ہت دا، پریم بندھن نام رکھایا۔ جنم مرن جھگڑا مک جائے نت دا، چوڑا سی پھند نہ کوئے پوایا۔ ساچا لیکھا جاوے لکھدا، جنم کرم اُلٹایا۔ نظری آوے دسد، ستمکھ سو بھاپایا۔ ناتا جوڑے ساچے پت دا، پتا پوت گود سہایا۔ گھر ملے اکو ٹھا کر سجن اک دا، اینکار

لئے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ مارگ دیوے لگائیا۔ جن بھگت کہے میں پر بھ دا بننا سکھا، سجن نظر کوئے نہ آئیا۔ درس کرنا اکھاں، آخر منزل چڑھ کے خوشی منائیا۔ خوشی رہنا وس کے کھی لکھاں، محل اٹل نہ کوئے وڈیائیا۔ جھگڑا چکا کے کوڑ گڑیا لکھاں، کھمی نرائن اکو لینا دھیائیا۔ جس دی سرنائی سدا وساں، چرن کول دھیان لگائیا۔ خوشیاں وچ ڈھولے گا کے ہساں، گیت گو بند جنائیا۔ اوس دا پوکدے نہ چھڈاں، مالک دھر دا اپنی گنڈھ پوائیا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی ہڈاں، ہردے وچوں ہر لواں پر گنٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگت کہے چوڑاسی وچوں تینوں نرگن دھار ہو کے لبھاں، جگت کھو جن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔

* ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ روپلا رام دے گرہ پنڈ سرداری کیمپ منوال جموں *

جن بھگت کہے ساچی دھار تگاں سنگر شبد، تھر گھر واسی نظری آئیا۔ جس دا نہ کوئی دین نہ کوئی مذہب، ورن برن ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ ویاپک ہووے سر شٹی سرب، در شٹی دا مالک نظری آئیا۔ جسوں جھکدے ارب کھرب، دو جہان سیس نوایا۔ جسدا لہنا دینا شر کن غرب، پچھم دکھن سو بھاپایا۔ پریمیاں پیاریاں ونڈے سدا درد، دیناں دکھیاں گلے لگائیا۔ ساچے سنتاں سن کے انتر عرض، سرگن ہو کے دئے وڈیائیا۔ سنجگ تریتا دو اپر کلجگ پورا کردا آیا فرض، گر اوتار پیغمبر اپنا حکم جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لگائیا۔ جن بھگت کہے میں سنگر شبد ویکھنا اک گردیو، دیوت سر جس دا دھیان لگائیا۔ وشن برہما شو کردے سیو، نیوں نیوں لاگن پائیا۔ جو دے سدا نہچل دھام نہکیو، اٹل پدوی ڈیرہ لائیا۔ جس دی صفت کر نہ سکے کوئی رسنا جہو، کاتب لکھے نال نہ قلم شاہیا۔ گھر گمبھیر ہووے لکھ اھیو، بے انت بے پرواہ اکھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنگر سچا ہووے سہایا۔ جن بھگت کہے سنگر شبد تینا دھر دا پیر، پیغمبراں دا پیغمبر نظری آئیا۔ جو سب دا دستگیر، دست نال دست ملائیا۔ منزل چوٹی چڑھ کے بیٹھا اخیر، کایا کعبہ پڑدا دئے اٹھایا۔ نرگن نر ویر نراکار وکھائے اپنی سچ تصویر، جس دا مصوڑ روپ رنگ رکھ نہ کوئے سمجھایا۔ جن بھگتاں مرشد ہو کے

دے سچ تدبیر، مُرید اپنے لئے جنایا۔ سہارا دے کے جلاہے کبیر، قبروں وچوں باہر دتا کڈھایا۔ نورِ ظہور کرے نظیر، نظریہ اندروں دے بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جھگڑا مٹاؤ نہارا امیرِ غریب، جن بھگتاں امر اپد اکو اک وکھایا۔ جن بھگت کہے میں سنکر شبد تکاں، بن اکھاں اکھ کھلایا۔ پھرنا پے نہ کسے مدینہ مکہ، تیر تھ تھ بھجنا پے نہ واہو داہیا۔ کھوجنا پے نہ مندر مٹھاں، گرو دوار پڑدا نہ کوئے اٹھایا۔ اکو اوسے دی اوٹ رکھاں، جو رکھیا کرے ہر ہر تھانیا۔ جس نوں گر اوتار پیغمبر تگدے رہے نال اگئی اکھاں، دوئے لوچن بند دھیان کرائیا۔ جس دے چرن کول سرنائی سدا وسوں، واسطہ اکو نال جڑایا۔ من ہنکاری وکاری کر کے ڈھٹھاں، بدھی چلے نہ کوئے چترایا۔ سچا لاہا ساچے نام پدارتھ در توں کھٹاں، آگے دا کھنکار ہے نہ رایا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی بنے سجن سکھا، سگلا سنگ آپ نبھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سنکر شبد جن بھگتاں ملائے اکو سچا، درگاہ ساچی سچ دھام وڈایا۔

* ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ بچن سنگھ توتاں والے دے گرہ کیپ منوال جموں *

جن بھگت کہے میں پر بھ لبھنا سچا کھوجی، جو کھوجت کھوجت ویکھ وکھایا۔ سچکھنڈ دوارے دا بنیا رہے موجی، مجلس بھگتاں وچ جنایا۔ پریتم بنیا رہے چوجی، چوج نرالے آپ جنایا۔ جن بھگت جنم کرم دارہن نہ دیوے روگی، چوڑا سی دکھاں وچوں باہر کڈھایا۔ سچ دوار دی دیوے اپنی سو جھی، سمجھ وچوں سمجھ دے بدلایا۔ بھاگ لگا کے کایا مائی ساچی کوٹھی، ساڈھے تن ہتھ ویکھے چائیں چانیا۔ کر پرکاش نرمل جوتی، جوتی جوت ڈگمگایا۔ شبدی سرت اٹھاوے سوتی، ستیاں رین نہ کوئے وایا۔ آتم پر ماتم بنا کے اپنا گوتی، گھر وچ گھر میلا لئے جڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے رنگ رنگایا۔ جن بھگت کہے میں پر بھ لبھنا دیناں بندھو، جو بدن اکو اک جنایا۔ گھر گمبھیر ہووے ساگر سندھو، مہر نظر اک اٹھایا۔ منو آ من واسنا رہن نہ دیوے چندو، چنتا غم نہ کوئے ستایا۔ مُسلم سکھ عیسائی سارے تارے ہندو، دین مذہب ونڈ نہ کوئے وکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

دیونہارا ساچا ور، ہر جن ساچے صفت صلاحیا۔ جن بھگت کہے میں ویکھنا سچ بھنڈار، جو بھنڈاری ہو کے رہیا ورتائیا۔ مکے کدے نہ سدا جگ چار، جگ چوکڑی دُون سوائیا۔ کلجگ انتم کھیل کرے اپار، اپر پیر ہو کے ویس وٹائیا۔ سُت ڈلارا کرتیار، گو بند میلا سچ سُبھائیا۔ سچ سندیشہ دیوے اپنی دھار، اکھراں والی نہ کوئے پڑھائیا۔ دھام دکھاوے اپر اپار، سمبل بہہ کے سو بھاپائیا۔ زرگن سرگن سرگن زرگن مل کے شبد رکھے اپنے اختیار، دوسر ہتھ نہ کسے پھڑائیا۔ جس نوں حضرتاں پیغمبراں رسولاں مٹیا سانجھیا، پروردگار نور خدائیا۔ اوہ بھگتاں اُتے کرے اک اعتبار، بے اعتباری ویکھے جگت لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے ساچے رنگ سمائیا۔ جن بھگت کہے میں ویکھنا شبد نرالا گرو، جس نوں گردیو کہہ کے سارے گئے منائیا۔ جس دے کولوں پر م پڑکھ دا کارج ہندا شروع، آد آد رچنا جس رچائیا۔ جیہڑا منزل چڑھ کے پاندھی ہو کے مسافر کدے نہ مُڑو، سچ دوارے بہہ کے سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں اندر شبدی نام فرنا ہو کے پھرو، فرنے من دے بند کرائیا۔

* ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ دیس راج دے گرہ کیمپ منوال جموں *

جن بھگت کہے میں پر بھ دی لینی سکھیا، نراکھر پڑھ کے خوشی منائیا۔ جیہڑا قلم شاہی نال نہ جائے لکھیا، رسنا گانہ کوئے سنائیا۔ جتھوں گر اوتار پیغمبراں ملدی بھجھیا، امنگی، دولت رہیا ورتائیا۔ جس دی دھار نال آد جگاد کرے سب دی رچھیا، رچھک ہو کے ویکھ دکھائیا۔ جگ نیتز نال و دیا وچوں کسے نہ دسیا، چو داں و دیا رہی گر لائیا۔ جو دین مذہب ذات پات وچ آ کے کدے نہ جائے بھٹیا، بھٹڑ روپ نہ کوئے وٹائیا۔ سدا سدا سچ سوامی بول بولے مٹھیا، انرس اپنا دئے چکھائیا۔ جن بھگتاں مارگ لا کے جگ جگ سدھیا، سا جن ساچا لئے ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت جن بھگتاں پریم پریتی اندر وکیا، بن قیمت توں قیمت سب دی دئے چکائیا۔ جن بھگت کہے میں تگنا بھگوان اوہ، جس دی شاستر سمرت وید پُران اُسنت کر کے خوشی منائیا۔ جگت واسنا وچوں کرے نرموہ، مُجبت اپنے نال جڑائیا۔ پر ماتم ہو کے آتم جاوے چھوہ، شہنشاہ ہو کے اپنا رنگ چڑھائیا۔

تن ماٹی خاکی مندر اندر دیوے ساچی لو، جوتی نور کر رُشناییا۔ نام ندھانا ساچا جِج دیوے بو، پت تھنی آپ مہکائییا۔ کوڑی کریا اندروں لوے کھوہ، دھروہ من نہ کوئے کمائییا۔ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار رہن نہ دیوے گروہ، شبدی کھنڈا اک چمکائییا۔ ساچا امرت نچھر دھار دیوے چو، چرن چرنودک اپنا نام پیائییا۔ بھگتاں اندر مل کے بھگتاں روپ جاوے ہو، زرویر نراکار اپنا آپ سمجھائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، جن بھگتاں شبد سندیشہ دے کے سوہنگ سو، سرب ویاپی پرتاپی گرگھ لئے بنائییا۔

* ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ دھر مو دیوی پنڈ دھنگالی کیمپ منوال جموں *

جن بھگت کہے میں سری بھگوان تکنا شہنشاہ، جو دو جہاناں تھم چلائییا۔ ست سچ درڑائے اک اپنا ناں، ناؤں نرکارا سرب جنائییا۔ ہوئے سہائی ہر گھٹ تھان، تھان تھنتر دین دُنی ویکھ وکھائییا۔ سدا سہیلا جگ جگ سر ٹھنڈی رکھے چھاں، جگت اگنی اگت نہ کوئے تپائییا۔ جن بھگتاں سنتاں گرگھیاں گر سکھاں سنت فقیراں پکڑے بانہہ، سنسار ساگر وچوں باہر کڈھائییا۔ کوٹن کوٹ جنم دے بخش دیوے گناہ، دُرمت میل پاپاں آپ دھوائیا۔ انتر آتم پرماتم ہو کے بخشے سچ دھیان، گیان اکو اک سمجھائییا۔ مانس جنم کرے کلیان، گیڑے وچ نہ کوئے بھوائیا۔ ساچا دھرم دتے ایمان، پُرکھ اکال اکو اشٹ منائییا۔ جن بھگت اندروں رہے نہ کوئی بے ایمان، کوڑ شیطاں نہ کوئے لڑائییا۔ ہنکاری من نہ کرے گمان، غُربت غیر نہ ونڈ ونڈائییا۔ اکو اک ابناشی کرتا گاوے گان، فُدرت دا قادر دئے سمجھائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت بنا کے درگھر ساچے دے مہمان، مہروان اپنی دیا کمائییا۔ جن بھگت پر بھ دی سدا کرے تلاش، شاستر سمرت وید پُران پھول پھولائییا۔ جس دے وچ صفتاں دی شاخ، شناخت دی شہادت رہے بھگتائییا۔ بن ہر کرپا درس نہ ہووے ساکھیاں، سنمکھ ہو کے درس کوئے نہ پائییا۔ جگ چو کڑی کھیلے کھیل تماش، نت نوت اپنا ویس وٹائییا۔ کلجک انت سری بھگونت جن بھگتاں دیونہارا دات، دانی ہو کے آپ ورتائییا۔ کوڑی کریا مٹے اندھیری رات، ساچا نور چند کرے رُشناییا۔ گرگھ کدے غروب نہ ہووے آفتاب، ساچی

چمک دئے چمکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت ساچے نام دی سدا دیوے امداد، انمل دولت جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گرکھاں لہنا دینا پورب جنم کرم دا کرے بے باق، باقی اور اور نہ کوئے رکھائیا۔

* ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ راجو دیوی دے گرہ پنڈ دھنگالی کیمپ منوال جموں *

جن بھگت کہے میں ابناشی کرتے نال لاونا یارانہ، کوڑا یار نہ کوئے منائیا۔ جتھے دسے نہ کوئے بیگانہ، ویری رُپ نہ کوئے بدلایا۔ اکو نظری آئے صاحب سلطانا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جس دا حکم چلے سدا دو جہاناں، جگ چوکڑی بیٹھے سیس نوایا۔ دیندا رہے دُھر فرمانا، گر اوتار پیغمبر حکمے وچ پھرائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت جوتی پہریا اپنا جامہ، رُپ رنگ رکھ نظر کسے نہ آئی۔ شبدی جودھا سوربیر ست بلوانا، گوبند اپنے نال رکھائیا۔ جس دا کھنڈا کھڑکے کوڑی کر یا شرع میٹے شیطانا، سرپر شرپر رہن کوئے نہ پائیا۔ چار کٹ دہ دشا ہوئے خیرانا، بھيو ابھید سکے نہ کوئے گھلایا۔ جن بھگت سہیلے گاؤن اکو گانا، توں ہی توں ہی راگ الاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے جیو جہانا، مانس مانو مانگھ پڑدا دئے اٹھایا۔

* ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ گرو دے گرہ پنڈ جھنڈا کیمپ منوال جموں *

جن بھگت کہے پر بھ پکار لے سُن، سندیشہ تیرے در پچائیا۔ تُوہ بن سہائی ہووے کون، لوک مات دیا کمائیا۔ کلجگ اگنی وگے تتی پون، امرت میگھ نہ کوئے برسایا۔ سکھ ساگر وچ ملے نہ نہاؤن، تیر تھ تھ پھر پھر دتی دُہائیا۔ منوآ من ہنکاری مرے نہ روُن، سچا تیر نشانہ انیلا نہ کوئے لگایا۔ من واسنا پچھے آئے نہ کوئے ہئاؤن، پڑدا اندروں نہ کوئے چکائیا۔ ورن برن دیکھے سارے تیرے ڈھولے گاؤن، مندر چڑھ کے اندر وڈ کے نج نیز تیرا درس کوئے نہ پائیا۔ چرن کول کوئی نہ بھل بخشاؤن، بخشش منگے نہ چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن آئیوں بھگت دوار بلاؤن، بلاوا

اپنا نام سمجھائیا۔ جن بھگت کہے پر بھو تیری یاد اندر گئے رُل، اپنا آپ مٹائیا۔ پڑھ پڑھ تھک گئے بُل، بی دند دین دُہائیا۔ قیمت پیا کوئی نہ مُل، لیکھے لیکھا نہ کوئے لگائیا۔ سچ بھنڈار گیا ڈُلھ، دست امولک ہتھہ کوئے نہ آئیا۔ کلج اندھیرا جھکھڑ رہیا جھل، ٹھنڈی پون نہ کوئے دکھائیا۔ مورکھ گدھ ہو کے بے گئے بھل، اُبھل تیری اوٹ رکھائیا۔ بھاگ لگا دے ساچی کُل، کُل مالک تیرے آگے سپس رہے جھکائیا۔ سچ دوارا جائے کھل، خالص رُوپ تیرا نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن اپنے لے ترائیا۔ جن بھگت کہے پر بھ تیری لگے کوئے نہ قیمت، نہہرمی کرم دے کمائیا۔ جن بھگت تیری آتم بن کے بنے تریمت، تریا ہو کے سیو کمائیا۔ مائس جنم چوراسی وچوں ملیا اک غنیمت، غماں توں دے چھڈائیا۔ ساڈی پوتر کر ذہن والی زہنیت، زیر زبر وچ نہ کوئے اٹکائیا۔ ساچی سکھیا ست ست نصیحت، لھم فرمانا آپ سنائیا۔ بھو کھول دے اصل اصلیت، دُرمت میل میل دھوئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں اپنے ملن دی دے قابلیت، کامل مُرشد مُرید اپنے وچ اٹکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکلک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ وراثت نام بھنڈارا جن بھگتاں کردے وصیت، مہروان ہو کے بن لیکھے لیکھ بنائیا۔

* ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ پریمادیوی دے گرہ پنڈ دھنگالی کیمپ منوال جموں *

جن بھگت کہے پر بھ کرپا کر خُد، خادم اپنے لے بنائیا۔ نرمل ہووے بُدھ، بُدھی ملین نہ کوئے بنائیا۔ پنج وکارے کرنا پئے نہ یدھ، جھکڑا من نہ کوئے لڑائیا۔ تیرا دوارا جائے سچھ، پڑدا اولہا دے اٹھائیا۔ منزل چڑھدیاں رستے وچ نہ جاواں رُک، آگے ہو نہ کوئے اٹکائیا۔ تیرا نوری درس کر کے بھگت سہیلا ہووے خوش، خوشیاں وچ تیرے وچ سمائیا۔ جنم کرم دار ہے کوئی نہ ڈکھ، بن دردی درد دینا گوائیا۔ ساچی گودی لینا چکھ، پُرکھ اکال بن کے دُھر دا پتا مائیا۔ آون جاون پیٹڈا جاوے مک، جھکڑا کرم رہے نہ رائیا۔ اپرادھی بناوانا اپنا ست، صاحب سنگر دینی اک سرنائیا۔ بن قدم سپس جگدیش توہے جائے جھک، نیوں نیوں مستک دھوڑی خاک رامائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دینی مان وڈیائیا۔ جن بھگت کہے تیرا رُوپ تگنا خالص، خالص

خالصہ اپنا لینا بنائیا۔ دو جہاناں بنا ثالث، سچ ثالثی آپ کمائیا۔ کوڑی نندرا رہے نہ آلس، غفلت ناتا دینا تڑائیا۔ میں بالا نڈھا تیرا بالک، بال اوستھا دیاں
 ڈھائیا۔ توں صاحب سوامی ڈھر دا خالق، خاوند سب دا نظری آئیا۔ آد جگاد سدا سد بنیا پرتپالک، سیوک ہو کے سیو کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، جن بھگت سانجھ اپنی امانت، کلجگ انتم ویکھ دکھائیا۔ جن بھگت کہے پر بھ کیوں بیٹھا چھپ، اپنا آپ لکائیا۔ کلجگ ویکھ اندھیرا گھپ، ساچا
 چند نہ کوئے چکائیا۔ ڈو نگھی بھوری بیٹھوں چپ، شبد سندیش نہ کوئے سٹائیا۔ کلجگ سر شئی در شئی دا بدلیرا رخ، بن تیری کرپا سوانگ سکے نہ کوئے بدلایا۔
 من واسنا ہوئی بھکھ، ترشنا ترپت نہ کوئے کرائیا۔ بن پرکھ اکال دین دیاں سنگر پورے گودی سکے کوئی نہ چک، سیس بھار نہ کوئے اٹھائیا۔ دین مذہب وچ
 آ کے سارے گئے رٹھ، آگے قدم نہ کوئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن
 بھگتاں اجل کر گھ، گھ انتر نر نتر منتر اپنا دے سمجھائیا۔

* ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ چوڑھ سنگھ دے گرہ پنڈ دھنگالی کیپ منوال جموں *

جن بھگت کہے پر بھ تیرا سنا سچا ڈھولا، ڈھول ماہی دینا سٹائیا۔ بھاگ لگا دے کایا چولا، چولی اپنی رنگ رنگائیا۔ سنا دے ڈھر دا سوہلا، سوہنی آواز
 سٹائیا۔ جنم کرم دار ہے نہ اوہلا، رونق اپنی دینی دکھائیا۔ توں مالک ڈھر دا دسیں مولا، ہر گھٹ رہیا سٹائیا۔ نور خدائی اول، اول اک جنائیا۔ دے وڈیائی اُپر
 دھولا، دھرنی دھرت ویکھ خوشی منائیا۔ اپنا پورا اقرار کر قولا، جن بھگتاں ہوئیں سہائیا۔ من ہنگتا سیس مار پولا، پاہل امرت گرکھاں انتر آتم دے چکھائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا لحم اک ورتائیا۔ جن بھگت کہے پر بھ سوہنے سندر، سوامی تیری بے پرواہیا۔ دھوڑی خاک رماونی کن
 نہیں پاؤنی مندر، سیس سواہ نہ کوئے سٹائیا۔ وڑنا نہیں کسے ڈو نگھی کندر، کندر وچ ڈیرہ کوئے نہ لائیا۔ تیرے کولوں کھلاؤنا اپنا قفل جندر، پڑدا سبھے دینا
 چکائیا۔ پوجا کرنی نہیں کسے سرپت اندر، گنپت گنیش وشن برہما شو دھیان نہ کوئے لگائیا۔ توں مالک وڈ گجندر، بھندر تیرا راہ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم دینا ورتائیا۔ جن بھگت کہن مالک سدھا ہو کے آ، ول چھل کھیل نہ کوئے کھلایا۔ تڈھ بن اور نہ دسے کوئی ملاح، ملاحظیدار سنگ نہ کوئے بنایا۔ ساچا مارگ دس راہ، رہبر ہو کے دے سمجھایا۔ مالک خالق سانجھا بن خدا، خدی تکبر اندروں باہر کڈھایا۔ واعظ وحدت اکو دے سمجھا، عبادت تیرا نام نظری آئی۔ فضل رحمت دے کما، اجل لیکھا دے چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، جن بھگتاں اپنے چرن کول کر فدا، مان ہنکار ابھمان اندروں باہر دینا کڈھایا۔

* ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ سیوارام دے گرہ پنڈ چک پنڈت کیمپ منوال جموں *

جن بھگت کہے سری بھگوان کٹ دکھڑا، چنتا غم سوگ نہ کوئے ستایا۔ تیری کرپا اجل ہووے لوک مات سکھڑا، ککھ انتر اپنا نام دے سمجھایا۔ مات گر بھ آونا پئے نہ اٹا رکھڑا، چوراسی والی پھاسی دے کٹایا۔ تیرے پریم پیار اندر سدا بھکھڑا، دے درس بھکھیاں بھکھ دے گوائیا۔ ساچے نام دا بخش اگئی ٹکڑا، جس نوں کھادھیاں توٹ رہے نہ رانیا۔ مانس جنم جائے سدھڑا، سدھ بڈھ بیک بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ بھنڈارا دے ورتایا۔ جن بھگت کہے پر بھ جنم جنم دی کٹ تنگی، جگت کلیش رہن نہ پانیا۔ آتم پر ماتم بن سنگی، دھر دا سنگ بنایا۔ نام وست ساچی دات دے منگی، انڈھڑی جھولی پانیا۔ دئی دویت اندروں ڈھاہ کندھی، اندھ اگیان دے چکایا۔ جھگڑا رہے نہ خانہ بندی، چوراسی پھاسی نظر کوئے نہ آئی۔ ساچا نام ڈھولا گایے چھندی، چھند انند تیرا نظری آئی۔ جنم جنم دی کرم دی وچھڑی آتم تیرے نال جائے گنڈھی، پاربرہم برہم مل کے خوشی منایا۔ تیرے ساچے رس دی آوے اک سنگندھی، ڈرگندھی در رہے نہ رانیا۔ ایٹھے اوٹھے دو جہاناں جن بھگتاں پٹھ ہوئے نہ تنگی، پشت پناہ اپنا ہتھ ٹکایا۔ لوک مات ورتھنڈی وچ ہوئے مول نہ بھنڈی، بھانڈا بھرم دینا بھنایا۔ ساچے نام دی ست ستواد سناونی اک سرنگی، سرتال دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ جن بھگت آسا

تیرا چرن بھروسا پڑھ ابنا سدا سدا سدا رہی منگی، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دے اک ور، ہر سنت سہیلے
گر چیلے لا اپنے انگی، انگیکار ایکنکار نراکار آپ اکھوائیا۔

* ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ دھر مو دیوی دے گرہ پنڈ خیردوال منوال کیمپ جموں *

جن بھگت کہے پر بھ تیرا میرا سانجھا ہووے رشتہ، رشتہ دنی نہ کوئے وڈیا نیا۔ نیڑ آئے نہ کوئے فرشتہ، جم دند نہ کوئے لگائیا۔ لہنا دینا پچھلا مک
جائے آہستہ آہستہ، ویلا وقت گیا آئی۔ تیرے کول آد جگادی ست فہرشتا، ہر جن اپنے لے جگائیا۔ جنہاں دے اندر وڑ کے ساچا دیویں نچا، نہیل دھام
دینا دکھائیا۔ اکو پڑھ اکال ہو کے ایشا، درشتی دا دیرگھ روگ دینا مُکائیا۔ مہروان ہو کے جن بھگتاں رہیں دسدا، لوچن نین اکھ بند نہ کوئے کرائیا۔ لہنا دینا
دینا جس جس دا، درگھر جا کے جھولی پائیا۔ حساب رکھے پڑھ اکال اک اک دا، اُبھل بھل وچ کدے نہ آئی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
نہکلنک نرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اُہناں دا لیکھا آپ لکھدا، جنہاں دی لکھت آگے سکے نہ کوئے مٹائیا۔

* ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ دیوا سنگھ دے گرہ پنڈ دھنگالی کیمپ مانسر جموں *

جن بھگت کہے پر بھ کرپا کر چھیتی، شہنشاہ اپنی دیا کمائیا۔ بھگت سہیلے بنا انتر آتم دے بھیتی، پڑدا اوہلا دے چکائیا۔ آگے کوٹن کوٹ تینوں کہہ کے
گئے نیتی نیتی، رسنا جہوا ڈھولا صفت صلاحیا۔ توں آد جگاد جگ چوکڑی بنیا رہوں پردیسی، کھوجیاں ہتھ کسے نہ آئی۔ کلجگ انت سری بھگونت جن بھگتاں
نال کر اپنی نیکی، نکلیاں توں وڈے لے بنائیا۔ تیری یاد کرے نہ کوئی ویکھا ویکھی، سدھا اپنا رنگ رنگائیا۔ نام سندیشہ شبد سنیہر ڈھر دا بھجیں، بھجن بندگی
اک سمجھائیا۔ جلوہ نور دینا تہی، تپدے ہر دے شانت کرائیا۔ پریتی بنی رہے سچے نیہوں دی، نیہوں اندر اک جنائیا۔ دھار برسے امرت مینہ دی، آگنی

اگت نہ لاگے رانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی بخشنی اک سرنانیا۔ جن بھگت کہے پر بھ جھگڑا مک جائے مور اتورا، ترت پڑدا دے اٹھانیا۔ شبد اگئی بھیج گھوڑا، آسن پلانے لوڑ رہے نہ رانیا۔ ناد سندا دے دُھر دا دوہرا، سچ سچ جنانیا۔ جن بھگت بنالے اپنا بانکا چھوہرا، استری پُرش ونڈ نہ کوئے ونڈانیا۔ آتم پر ماتم بنیا رہے جوڑا، جگ چوکڑی ہووے نہ کدے جدانیا۔ سوہنا لگدا رہے تیرا سسے اُپر ہوڑا، ہاہے ٹپی ہر ہر رُپ بدلانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں سدا آسا پوری کر لوڑا، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ڈوری تیرے ہتھ نظری آنیا۔

* ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ لال چند دے گرہ پنڈ موئل کیمپ مانسر جموں *

جن بھگت کہے پر بھوتوں اپنی کر دے رحمت، مہروان مہر نظر اٹھانیا۔ کوڑی کرپا اندروں کڈھ دے زحمت، جماں داروگ چلے نہ رانیا۔ نام بھنڈارا دے دے نیامت، نمکھ نمکھ تیرا دھیان لگانیا۔ گرگھ کوئی نہ رہے احمق، موڑھاں ڈیرہ ڈھانیا۔ اپنے شبد اشارے دی دس اگئی سینت، جگت نیترا کھ نہ کوئے گھلانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سرن دینا جنانیا۔ جن بھگت کہے سری بھگونت بن دُھر دا ساتھی، ساتھ اپنا دے نبھانیا۔ تیری بھینا کرنا نہیں کوئی ایراپت، ہاتھی، اسو بھینٹ نہ کوئے چڑھانیا۔ سمرن جوگ نہ پوجا پاٹھی، مالا منکا نہ کوئے پھرانیا۔ جاگیا نہیں جاندا راتی، جلدھار سیس نہ کوئے گرانیا۔ تیرتھاں اُتے ماری نہیں جاندی واٹی، ورقہ ورقہ نہ کوئے اٹھانیا۔ اکو سمجھئے توں میرا میں تیرا دوہاں دی اکو ذاتی، دوجا نظر کوئے نہ آنیا۔ تیری سندھیا کھیل پر بھاتی، تیرا نور نور رُشانیا۔ درشن منگیئے اک اکانتی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے در دینی وڈیانیا۔ جن بھگت کہے پر بھ کھول خلاصہ، خوشیاں دے دکھانیا۔ تیرا نور ہووے پرکاشا، اندھ اندھیر دے مٹانیا۔ ساچے گرہ ساچے مندر نرگن سرگن ویکھے کھیل تماشا، شمع دیک اکو جوت ہووے رُشانیا۔ جن بھگتاں پوری کر آسا، اصل اپنا آپ سمجھانیا۔ جنم جنم دا پورا کر دے گھاٹا، گھاٹ اپنے پار لنگھانیا۔ نین اٹھا کے

ساتھوں تکیاں نہیں جانڈیاں واٹاں، راتیں نٹیاں دِنے جاگدیاں ستمگھ ہو کے دس دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہاراج شیر سنگھ
وِشنوں بھگوان، جن بھگت سہیلے تیریاں سچیاں شاخاں، شناخت تیری رہیاں کرائیا۔

* ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ سیوا سنگھ دے گرہ پنڈ دھنگالی کیمپ مانسر جموں *

جن بھگت کہے پر بھ شبدی دھار گوبند تیرا پرگٹ، پرگنے اپنے ڈیرہ لائیا۔ جتھے کدے نہ ہووے مرگھٹ، شمشان بھومی روپ نہ کوئے بنائیا۔ اِکو
اِک ساچا ملے امرت رس، رستہ رہر ہو کے دے سمجھائیا۔ آتم پر ماتم کر کے وس، ناتا کوڑا دے جھڈائیا۔ نچ نیز کھول کے دھر دی اٹھ، بن اکھراں کر
پڑھائیا۔ دُھر دوارا دس کے اِکو سچ، گھر ٹھاکر سوامی سجن لے ملائیا۔ سدا سہیلا رکھنہارا پت، پت پر میثور مہر نظر اِک اٹھائیا۔ جن بھگتاں رہن نہ دیویں
کدے دکھ، وکھرے گھر نہ کوئے کائیا۔ مانس جنم پنچ تت کایا چولا سب نے جانا چھڈ، ہڈ ماس ناڑی پنجر کم کسے نہ آئیا۔ سچ دوارے ہر جن ساچے جانا وس،
بھگت بھگوان مل کے اِکو رنگ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، سرب کلا سمرتھ، جن
بھگتاں دیوے اگئی وتھ، امرت آتم رس لینا چکھ، چسکا کوڑ رہے نہ رائیا۔

* ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ مہنگا رام دے گرہ پنڈ دھنگالی کیمپ مانسر جموں *

جن بھگت کہے پر بھ کرپا کریں آپ، ساڈے وچ نہ کوئے وڈیائیا۔ جنم کرم دا دھویں پاپ، کایا ماٹی کر صفائیا۔ نام بھنڈارا بخش دات، ست
ستوادی جھولی پائیا۔ اندر رہے نہ اندھیری رات، کوڑ بھرم دینا کڈھائیا۔ سدا سدا سد رہے تیری یاد، وچھوڑے وچ وچھڑ کدے نہ جائیا۔ بن تیری کرپا
ہوئے نہ کوئی آباد، گھر ساچا دے دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ جن بھگت کہے اپنی آپ کرپا، میتوں دسن دی

لوڑ رہے نہ رانیا۔ مہروان ہو کے کٹ بیٹا، ڈھیاں ڈکھ دے گوانیا۔ توں آد جگاد سب دا لیکھا لکھدا، بدھنا لیکھا دے مٹانیا۔ پیار کر ساچے ہت دا، پتا پوت گود اٹھانیا۔ روپ دے دے ساچے سکھ دا، سکھیا ڈھر دی اک سمجھانیا۔ اندر جھگڑا رہے نہ کوئی کوڑی وکھ دا، امرت بوند سوانتی مکھ چوانیا۔ جدھر دیکھاں اودھر سدا رہیں دسداء، چاروں گنٹ نظری آنیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر میرے ہتھ ٹکانیا۔ جن بھگت کہے پر بھ ویکھ میری حالت، آپ اپنا دھیان لگانیا۔ بن تیری کرپا ہووے نہ سچ عبادت، ڈھولا گیت نہ کوئے گانیا۔ کرپا کر کے بدل لے اپنی عادت، بھگتاں ہو سچ سہانیا۔ مایا ممتا میٹ جہالت، جہاں تہاں دے وڈیانیا۔ تیرا نام پدارتھ ملے نیامت، رس کھا کھا خوشی منانیا۔ وکار رہے نہ کوئی علامت، ہنکار اندروں دینا کڈھانیا۔ لوک مات شبدی دھار دے ضمانت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در گھر ساچا دے دکھانیا۔ جن بھگت کہے پر بھ آ کے ویکھ ساڈا حال، حال حال کر ڈھانیا۔ جگت ڈکھی ہو یا وال وال، ولولے اندروں نہ کوئے کڈھانیا۔ پتا گود اٹھائے نہ کوئے بال، بچپن لیکھے کوئے نہ پانیا۔ اندر باہر گپت ظاہر چلے نہ کوئے نال، سگلا سنگ نہ کوئے بنانیا۔ پریم پیار دا وجے نہ کوئے تال، ڈھیاں ڈکھ رہے ڈرانیا۔ کوڑی کرپا وچوں کر بحال، اگلا لہنا دے جنانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، جن بھگت منگے تیری سرانیا۔ جن بھگت کہے میں کراں کی، سمجھ سمجھ وچ نہ آنیا۔ جگت واسنانا تا جڑیا پتر دھی، ساک سبندھ گنٹھ پوانیا۔ نرمل ہوئے نہ انتر جی، پتت پتت پتت نہ کوئے کرا نیا۔ جھگڑا رکھے نہ ساڈھے تن ہتھ سیں، سنگر سرن دیوے نہ کوئے وڈیانیا۔ بن تیری کرپا امرت برکھے کوئے نہ مینہ، اگنی تت نہ کوئے بھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہ کلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، سد چرن بلہارے جن بھگتاں میں جاواں تھیں، تھان تھنتر اکو دے دکھانیا۔

* ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ سنتو دیوی دے گرہ پنڈ دھنگالی کیمپ مائسر جموں *

جن بھگت کہے پر بھ آ کے ویکھ ساڈا رکھا سکھا ٹکر، ٹکڑیاں والی ونڈ نہ کوئے ونڈانیا۔ جس نوں کھا کے کریئے تیرا شکر، دھن دھن دھن تیری بے پرواہیا۔ مہروان نرگن دھاروں آ اتر، اتر پورب پچھم دکھن ویکھ دکھانیا۔ کیتا قول اقرار نہ جاویں ٹکر، ویلا وقت دے گوانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہر نظر اٹھانیا۔ جن بھگت کہے پر بھ آپ آ کے ویکھ ساڈا دلدر، دلیل سکے نہ کوئے جنایا۔ بھرے پھر دے ادھر ادھر، ساچا گھر نہ کوئے بنایا۔ دے وڈیائی وانگ پدر، کوچھے کملے گلے لگانیا۔ زرگن زرویر ہو جا پتر، پاربرہم بے پرواہیا۔ غریب نمائیاں بنا مٹر، ممتا اپنے نال رکھانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھہ ٹکانیا۔ جن بھگت کہے پر بھ دس کرینے کی پکار، نیوں نیوں سیس نوایا۔ ٹوں سب پکھ ویکھنہار، اٹھل تیری بے پرواہیا۔ جگت وچ ہوئے خوار، گھر گھر پی ڈھانیا۔ سر شٹی طعنے رہی مار، انیالے تیر چلایا۔ چھڈ گئے بھین بھائی ساک سجن یار، ناتے کوڑے گئے تڑانیا۔ کر کرپا ساچا دے ادھار، مہر نظر اک اٹھانیا۔ کوٹاں وچوں تھوڑے تیرے نام دا کرن جیکار، نعرہ دھر دا اک لایا۔ کوڑی کرپا کھج وچوں کڈھ باہر، بیرونی لیکھا دے مکانیا۔ سنجگ تریتا دو پر کھج تیری کردے رہے انتظار، اڈیک وچ دھیان لگانیا۔ اتم کرپا کر کے ملیوں آن، آپ اپنا پھیرا پانیا۔ ناؤں رکھ کے مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھاگ ساڈا دے بدلایا۔ ڈکھ رہے نہ وچ جہان، دلدر اندروں دے تھانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرے دواویوں جن بھگت سہیلے منگدے سچا دان، دانشمندی اپنی پریتی پریتم دے ورتانیا۔

* ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ پرکاشو دیوی پنڈنگیال کیمپ مانسر جموں *

جن بھگت کہے پر بھ نیڑے آ آگے، گھر آ کے ویکھ دکھانیا۔ ساڈے پاٹے چیتھر جھکے، اوڈھن سیس نہ کوئے ٹکانیا۔ ددھ دہی دے خالی گھے، امرت رس نہ کوئے چکھانیا۔ دیک سچ کوئی نہ جگے، اندھ اندھیرا رہیا ڈرانیا۔ بھکھے ننگے پھر دے بھجے، نٹھینے واہو داہیا۔ ساچی وست کوئی نہ لہے، دوس رین گرانیا۔ اکو تیری سرن لگے، باقی چھڈی سرب لوکانیا۔ پڑھنے چھڈے گلے کھکھے گلے گھکھے، سوہنگ ڈھولا رہے گانیا۔ ڈکھ دنیادی سانوں دس وجھے، کیوں مات رہیا تڑپھانیا۔ اسیں چھوٹے ننھے تیرے بچے، پتا پڑکھ اکال ہو سہانیا۔ اسیں بچن کردے سچے، ڈکھ اپنے رہے جنایا۔ بن تیری کرپا کدے نہ ہوئے پکے، کچے کرے جگت لوکانیا۔ اکو آسا منسا درشن کرینے اپنی اگھے، آخر مل کے خوشی منانیا۔ سکھاں والے کھائے بھتے، بھگننا اور رہے نہ رانیا۔

کرم ماڑے جان کٹے، شکھ ملے سبئی تھانیا۔ جگت مخول کرے نہ ٹھٹھے، ٹھوکر سب نوں دے لگایا۔ ویر رہے نہ گھڑے وے، ٹھیکر کوڑا بھن دے سزایا۔ جو تیرا نام رہے چپے، جامہ اہناں دا ویکھ دکھایا۔ سرن سرنائی تیری ڈھٹھے، سیس جگدیش ہتھ لگایا۔ جن بھگت کہن پرہو سائوں چرناں وچ کر لے اکٹھے، چار کنت وچھوڑے وچ جھلی نہ جائے جدایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرے در دوار ہر بھگت سہیلے سدا سدا آون نٹھے، آگے ہو کے نہ کوئے اٹکایا۔

* ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ گردت سنگھ دے گرہ پنڈ چھب کھون کیمپ جموں *

جن بھگت کہے کیوں بھگت سہیلا مات آوندا، بچھنڈ نواسی اپنا پھیرا پانیا۔ کیوں زرگن سرگن ویس وٹاؤندا، جوتی شبدی دھار بے پرواہیا۔ کیوں وشن برہما شو سیو لگاؤندا، حکمے اندر حکم لگایا۔ کیوں ترے گن مایا پنج تت کھیل کھلاؤندا، مہر نظر اک اٹھایا۔ کیوں لکھ چوڑاسی ونڈ ونڈاؤندا، حکمے اندر حکم ورتایا۔ کیوں چارے کھانی روپ دھراؤندا، انڈج جیرج اُتبیج سیتج اپنا بھو جنایا۔ کیوں چارے بانی شبد الاؤندا، پرا پسنتی مدھم بیکھری گایا۔ کیوں چارے وید جناؤندا، برہم ویتا کر پڑھایا۔ کیوں چارے کنت سہاؤندا، اتر پورب پچھم دکھن کر رُشانیا۔ کیوں چارے ورن بناؤندا، کھتری براہمن شوڈر ویش ونڈ ونڈایا۔ کیوں برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال رچاؤندا، کیوں دھرنی دھرت دھول جل وچ سمایا۔ کیوں سمند ساگر کھیل کھلاؤندا، ندیاں نالے ونڈ ونڈایا۔ کیوں ٹلے پربت جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ اُپجاؤندا، پت ٹہنی کیوں لہرایا۔ کیوں جیون مرن بناؤندا، گھڑیا بھن دکھایا۔ کیوں زرگن ہو کے سرگن حکم ورتاؤندا، شبدی شبد کریں شنوایا۔ کیوں گر اوتار پیر پیغمبر ویس وٹاؤندا، نوست پھیرا پانیا۔ کیوں بھگت بھگوان راگ الاؤندا، انحد نادى ناد وجایا۔ کیوں سنت سہیلے مات پرگٹاؤندا، سادھنا دھر دی دینیں سمجھایا۔ کیوں گرگھ گرگر ہو کے گود اٹھاؤندا، گہر گبھیہر بے پرواہیا۔ کیوں گرگھ اپنے رنگ رنگاؤندا، رنگ رتڑا شہنشاہیا۔ کیوں اٹھسٹھ تیرتھ ونڈ ونڈاؤندا، حکمے اندر حکم بھوایا۔ کیوں کھانی بانی رچن رچاؤندا، نراکھر اکھراں وچوں پرگٹایا۔ کیوں پنج تت مندر آپ

سُہاؤندا، گرہ بہہ کے سو بھا پائیا۔ کیوں کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار دھار چلاؤندا، سر شئی در شئی نال ملایا۔ کیوں من مت بدھ وچار دکھاؤندا، سوچ سمجھ دا گہرا دتا بھوایا۔ کیوں بھوت بھوکھ اپنی کار کماؤندا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ کیوں دین دنی مٹاؤندا، تت رہن نہ کوئے پائیا۔ کیوں ودیا ودیالیاں وچ پڑھاؤندا، دُھر سندیشہ حکم سنایا۔ جن بھگت کہے پر بھ کیوں نہیں سرگن آپ ویس وٹاؤندا، موہے بھو دے گھلایا۔ دوئے جوڑ بیتی سیس چرن نوؤندا، نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانا اک درڑایا۔ جن بھگت کہے پر بھو کیوں بنیوں اگم اتھاہ، کی تیری بے پرواہیا۔ کوٹن کوٹ برہمنڈ کھنڈ دتے رچا، رُوس کرن رُشایا۔ منڈل منڈپ دتے سہا، حکم اندر حکم منایا۔ ویس انیاں لئے وٹا، رُپ رنگ نہ کسے جنایا۔ کھیلیں کھیل ہر گھٹ تھان، نور نورانہ کر رُشایا۔ تیرا لیکھا جانے کوئے نہ، بے انت ہو کے بے انت وچ ڈیرہ لایا۔ کیوں سب دا بنیا پتا ماں، کیوں گود رہیا اٹھایا۔ کیوں ہنس بنائے کاں، کیوں کاگوں ہنس اڈایا۔ کیوں دیویں ٹھنڈی چھاں، کیوں سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ کیوں آون جاون کھیل دتا رچا، رائے دھرم ونڈ ونڈایا۔ کیوں لیکھا لکھائیں تھاون تھان، چتر گپت بیٹھا سیو کما یا۔ کیوں لاڑی موت لئی اُپجا، جو گھڑیا بھن وکھایا۔ جن بھگت کہے پر بھ میرا پڑا دے لاہ، بھو ابھیدا رہے نہ رایا۔ توں مالک محبوب میرا خدا، خود اکو نظری آیا۔ تیرا ڈھولا گیت رہیا گا، گہر گسپیر تیری سرنا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نہ، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شبدي حکم اندر دے سمجھا، بُدھی دی لوڑ رہے نہ رایا۔

* ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ سنسار سنگھ دے گرہ پنڈ چھب کیمپ کھون جوں *

جن بھگت کہے پر بھو کیوں آویں جگت، ست سچ دے درڑایا۔ کیوں پرگٹ کریں اپنی شکت، شکتی اپنے وچوں اُپایا۔ کیوں اُدھاریں ساچے بھگت، بھگوان ہو کے ویکھ وکھایا۔ کیوں اکو ڈھولا دسین فقط، فقرہ سچ پڑھایا۔ کیوں سُہاویں سچ وقت، جگ چوکڑی پھیرا پائیا۔ کیوں جو دھا سور پیر مردان بنیا مرد، نرگن ہو کے بھججیں واہو داہیا۔ کیوں غریب بنانیاں ونڈیں درد، دکھیاں دکھ اپنی جھولی پائیا۔ کیوں شرع چھری چلائی کرد، قاتل مقتول اپنا کھیل وکھایا۔

کیوں بنیتی سُنیں عرض، کیوں چرناں اُتے مستک رہیا رگڑا گیا۔ جن بھگت کہے پر بھو پڑا کھول کر ناپڑد، اوہلا کایا چولا رہن کوئے نہ پایا۔ جن بھگت کہے پر بھو کیوں آویں مات، متر پیارے میٹوں دے سمجھایا۔ کیوں بنائے دوس رات، گھڑی پل ونڈ ونڈایا۔ کیوں کھیلیں کھیل تماش، برہنڈ کھنڈ اپنی راس رچایا۔ کیوں سرتی شبدی کریں ناچ، نوآ ہو کے سانگ کرائیا۔ کیوں شبد سنیہرے دیویں ساچ، کیوں جوٹھ جوٹھ اُچھڑا گیا۔ کیوں سیجا سوویں جگت کھاٹ، کیوں انتر آتم بہہ کے خوشی منایا۔ کیوں جگ چو کڑی کٹیں واٹ، زرگن سرگن بن کے پاندھی راہیا۔ کیوں بھگتاں دیویں ساتھ، سچ دینا سمجھایا۔ کیوں بنیں ترلوکی ناتھ، کیوں سلوکی ڈھولا گایا۔ کیوں کہیں بھوکھت واک، محکم نال محکم بدلایا۔ کیوں سیوک کریں چاک، چاکر روپ دھرایا۔ جن بھگت کہے میری پوری کر دے آس، ترشنا تر کھا دے گوائیا۔ کیوں لوک مات زرگن جوت کریں پرکاش، نور نور کر رُشنا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکلک نرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپنا کھیل دس خاص، خصوصیتِ خصم ہو کے دے جنایا۔

* ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ کھیمو دیوی دے گرہ پنڈ دھنگالی کیمپ کھون جموں * *

جن بھگت کہے پر بھ کیوں دتا خاکی تن، ناتا تتاں نال جڑا گیا۔ کیوں بخشیا بُدھی من، مہر نظر اٹھایا۔ کیوں جنائے سروں کن، ساچی ونڈ ونڈایا۔ کیوں بخشیا مال دھن، خزینہ بے پرواہیا۔ کیوں بنایا اپنا جن، جنم کرم دے درڑا گیا۔ کیوں پڑا رکھایا وچ برہم، پاربرہم لیکھا دے چکایا۔ کیوں خوشی رکھی غم، چنتا نال ملا گیا۔ کیوں پون سواس دتا دم، رسنا جہوا نال وڈیا گیا۔ کیوں ہڈ نال جوڑیا چم، رکت بوند ونڈ ونڈایا۔ کیوں پرکاش کیتا ساچا نور جوت چن، سیتل دھار کیوں پرگٹایا۔ کیوں بنایا مات کرم، کانڈ کیوں جھولی پایا۔ کیوں ونڈ ونڈائی ذات پات دھرم، مذہب حصیاں وچ رکھایا۔ کیوں لیکھا رکھیا بھرم، پڑدے اوہلے وچ چھپایا۔ کیوں بدلدا روہیں جنم، لکھ چوراسی وچ بھوایا۔ کیوں رکھیا حیا شرم، نیتز نین شرمایا۔ کیوں دوتی لایا ورم، آر پار دتا کرائیا۔ کیوں نیتز کھولیا ہرن پھرن، نچ لوچن کر رُشنا یا۔ کیوں بھے وچ سارے ڈرن، بھو کون رہیا دکھایا۔ کیوں منزل چوٹی تیری چڑھن، کیوں کرن پڑھایا۔

کیوں برہوں ویراگ اندر مرن، وچھوڑا رہیا ستائیا۔ کیوں بخشی سچی سرن، صاحب سوامی دے سمجھائیا۔ کیوں آد جگاد جگ چوکڑی کریں پرن، بھوکھتاں وچ گنڈھ پوائیا۔ کیوں لکھ چوڑا سی نال آویں لڑن، ہنکاری وکاری کھیل کھلائیا۔ کیوں اگنی آویں سرن، پنچ تت کایا چولا دین تجائیا۔ کیوں گور آویں وڑن، مقبریاں وچ بہہ کے سو بھاپائیا۔ کیوں بھگت بھگوان آویں پھرن، بھجیس واہو داہیا۔ جن بھگت کہے پر بھ کیوں تیرا بھانا گر لکھ جرن، ذرا ذرا آپ کٹائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، جن بھگت کیوں لڑ تیرا پھرن، بھو ابھیدا دے کھلائیا۔

* ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ شنکر داس دے گرہ پنڈ ملک کھون کیمپ جموں *

جن بھگت کہے پر بھ کیوں بنائے زمیں اسمان، جگت زمانہ کھیل کھلائیا۔ کیوں پرگٹائے روس سور یہ چند بھان، کرن کرن تیج جوت رُشنائیا۔ کیوں بنائے برہمنڈ کھنڈ دو جہان، بے انت انت اپنے وچ چھپائیا۔ کیوں گر اوتار پیغمبر دتا دان، شبد ندھانا نظری آئیا۔ کیوں کھیل کھلائیں گوپی کاہن، کیوں سیتا رام وٹی ودھائیا۔ کیوں موسیٰ عیسیٰ محمد دتا فرمان، کلمہ ڈھر داک درڑائیا۔ کیوں نانک دسیا ستنام، ست ست وچوں سمجھائیا۔ کیوں گو بند فتح ڈنک وجایا آن، حکے اندر تھم ورتائیا۔ کیوں ناد دُھن سنائے گان، کیوں نام کری شنوائیا۔ کیوں جنگل بیلے بنائے بیابان، بن کھنڈ کیوں ونڈ ونڈائیا۔ کیوں کھلیں کھیل ہر گھٹ وچ درمیان، اُپر تھلے سمجھ کوئے نہ پائیا۔ کیوں دُئی دوتی شرع بنایا شیطان، چار کُنٹ کرے لڑائیا۔ کیوں پنکھی پنچھی بنائے حیوان، کیوں انساناں ونڈ ونڈائیا۔ کیوں شستر چلے بنائے تیر کمان، کیوں بھٹھے کندھ اٹھائیا۔ کیوں مان موہ ہنکار وکار بنایا گمان، بھیکھ پاکھنڈ کیوں رچن رچائیا۔ کیوں بنایا پیون کھان، کیوں ترشنا جگت ہلاکائیا۔ کیوں کرایا مدھ پان، کیوں نشیاں وچ لڑائیا۔ کیوں بھومکا بنائی شمشان، کیوں مقبریاں کھیل کھلائیا۔ کیوں بنیا رہیا نادان، جگ ویکھن کوئے نہ پائیا۔ کیوں تھم حاکم بنائے ودھان، کیوں حکومت رہیا چلائیا۔ جن بھگت کہے پر بھو اپنا کھول کے دے بیان، بے ایمانی وچ نہ کوئے رکھائیا۔ کیوں ہوئیوں جانی جان، ہر گھٹ ویکھے تھاؤں تھانیا۔ کیوں کلج انت بنیوں تر کھان، تکھی دھار آپ پرگٹائیا۔ کیوں بدلایا روپ مہان، ویس جٹاں والا دکھائیا۔ کیوں مارن

آئیوں افغان، فیصلہ حق حق سنا گیا۔ کیوں خالی کرن آئیوں میدان، مدد اور نہ کوئے منگایا۔ کیوں سر شئی کیتی حیران، ہر دے ہر نہ کوئے دھیایا۔ کیوں
 شبدی سٹ لیایا نال جوان، جو بنوتا نظری آ گیا۔ کیوں اپنے ہتھ پھڑی کمان، کامل مُرشد پھیرا پایا۔ کیوں دو جہان بنیوں پردھان، پردھانگی اپنی رہیا دکھایا۔
 جن بھگت کہے پر بھو جگ جگ کیوں نہیں بیٹھدا نال آرام، جھنجٹاں، وچ جھنجٹ پا کے جھگڑا ویکھیں جگت لوکایا۔ ابناشی کرتا کہے جگ چو کڑی چھیڑ
 چھیڑنی میرا کام، سب دی کرنی کرنی ناکام، من مت بدھ میٹنی تمام، کوڑا رہن نہ دینا حرام، شرع شریعت میٹ شیطان، اِکو رُوپ نظری آئے سب نوں
 بھگوان، بھگونت ہو کے اپنی کھیل کھلایا۔

* ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ پورن چند پنڈ ملک کھون کیمپ جموں *

جن بھگت کہے پر بھو کیوں بنائے لوک پر لوک، کیوں پر لو اپنے حکم وچ رکھایا۔ کیوں ہر گھٹ تھاں پر کاش کیتی جوت، اپنے نور نال چکایا۔ کیوں
 شبد اگمی لادیں چوٹ، سوئے سرب اٹھایا۔ کیوں سُہاویں قلعہ کوٹ، بنک دوارے دسیں وڈیایا۔ کیوں جناویں سچ سلوک، اپنا نام کریں پڑھایا۔ کیوں بخشیں
 مُکتی موکھ، کیوں مُفت اپنے وچ سمانیا۔ کیوں نرگن ہو کے سرگن کریں کھوج، ویکھیں تھاؤں تھانیا۔ کیوں پریتم ہو کے پیار دا کریں چوج، چولے اندر وجے
 ودھایا۔ کیوں برہوں وچھوڑا لایا روگ، یاد رہی ستایا۔ کیوں پیراگی بخشیا جوگ، جوگیشتر دتے بھٹکایا۔ کیوں امرت رس دی دے کے چوگ، سائنگ ست
 دسیں کرایا۔ کیوں بخشیں درس اموگھ، چنتا غم مٹایا۔ کیوں بھوگیں ساچا بھوگ، آتم سیجا ڈیرہ لایا۔ کیوں ملائیں سچ سنجوگ، میلا سہج سُبھایا۔ کیوں کریں
 ویوگ، دو جہاناں سدا جڈایا۔ کیوں لکھ چوڑا سی اندر دیویں جھوک، جوُنیاں وچ بھوایا۔ کیوں ڈکھ دین داتیتوں شوق، جن بھگت کہے میٹوں دے سمجھایا۔
 تیتوں کوئی نہ سکے روک، کیوں تیری بے پرواہیا۔ جن بھگت کہے پر بھو تیرا کھیل ویکھیا بہت، گنتی وچ نہ کوئے گنایا۔ کیوں خُماری اندر کریں مدہوش،

سُرتی سُرت بھلائی۔ کیوں بیٹھا رہیں خاموش، سُن سادھ ڈیرہ لائی۔ کیوں بھاگ لگاویں کایا مٹی پوش، پُشت پناہ اپنا ہتھ لکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہ ہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سد درشن دیوے روز، رضا اپنی وِچ منائی۔

* ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ انگریز سنگھ پنڈ دھنگالی کیمپ کھون جموں *

جن بھگونت کہے پر بھو کیوں کیتا اپنا آپ پرکاش، کیوں نور نور رُشنائی۔ کیوں سچ سوامی ہو کے پاویں راس، گوپي کاہن رُپ وٹائی۔ کیوں وسیں اپنے پاس، آپ آپا دے سمجھائی۔ کیوں پرگٹ ہوئیوں خاص، خصم ہو کے حکم ورتائی۔ کیوں سیوک بنیوں داس، سیوک سیوا سچ کمائی۔ کیوں ترشنا رکھی آس، کیوں ممتا موہ جنائی۔ کیوں بھکھ بنائی پیاس، سبھے دے سمجھائی۔ کیوں بنیوں سرب گنتاس، گنوتا نظری آئی۔ گر اوتار پیغمبر بنائے اپنی شاخ، شرع دتی پرگٹائی۔ کیوں کر کے مات لوک اداس، انتم ناتے لئے تڑائی۔ کیوں بھگتاں پچھیں بات، نت نوت پھیرا پائی۔ کیوں سوہنا ویلا بنایا پر بھات، کیوں سندھیا ڈھولے گائی۔ کیوں لیکھا لکھیا پٹی نال قلم دوات، کیوں اکھراں جوڑ جڑائی۔ کیوں سنتاں دینیں شبا س، سر اپنا ہتھ لکائی۔ کیوں پتن بنایا گھاٹ، کیوں گرکھاں پار لنگھائی۔ کیوں نیرن نیرے رکھی واٹ، گر سکھاں دینیں سمجھائی۔ کیوں جھگڑا پایا ذات پات، دین مذہب رہیا ٹکرائی۔ کیوں جیون رکھیا وفات، کیوں مردا مرید وِچ سمائی۔ کیوں اندرے اندر دُھن آتمک جنائیں اپنی بات، باطن ہو کے کریں شنوائی۔ کیوں بھگتاں سچ سُنیہڑا جائیں آکھ، آخر اپنا حکم منائی۔ کیوں جھگڑا پاون والا اس و ساکھ، وساہ کے سب نوں رہیا ہلائی۔ کیوں کھڑکی کھولیں تاک، کیوں گنڈے رہیا کھڑکائی۔ کیوں ہو کے پُرکھ ابناش، بھگتاں رہیا تڑپائی۔ کیوں دیندا نہیں اپنی دات، داتار ہو کے جھولی پائی۔ جن بھگت تیتوں کہہ بیٹھے اکو باپ، پتا پُرکھ اکال نظری آئی۔ پورا کر گوبند والا واک، بخت پئے تے جگت وچوں باہر کڈھائی۔ سب دے ویکھ حالات، حالانکہ بدلی نہیں بدلن دا ویلا رہی تکائی۔ کلجگ کوڑی رہنی نہیں جماعت، جماں نے گھیرا لینا پائی۔ جن بھگت کہے پر بھو توں اہناں پچھنی بات، جیہڑے تیرا اکو نام دھیائی۔ کیوں کلجگ انتم گنی واٹ، وٹا رہن کوئے نہ پائی۔ کیوں

سوریرِ جودھا بنیں راٹھ، حکمے اندر تھم بھوایا۔ کیوں شتوہ دریائے لہر مارے ٹھاٹھ، امرت دھارا اک وہایا۔ کیوں بنے ساچا گھاٹ، پتن بہہ کے خوشی منایا۔
کیوں بھگتاں ہوویں داس، دس کے دینا سمجھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تڈھ بن
کوئے نہ پچھے بات، وطن بے وطنوں ہوئے نہ کوئے سہایا۔

* ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ کچھن سنگھ دے گرہ پنڈ دھگالی کھون کیمپ جموں * *

جن بھگت کہے کیوں رچن رچائی، رچنہارے دے سمجھایا۔ کیوں ترے گن مایا اُچھائی، اپنا تھم ورتایا۔ کیوں پنج تت کری گڑمائی، ناتا جوڑیا سچ سمجھایا۔
کیوں پر کرتی وچ کائی، دتی مان وڈیایا۔ کیوں سرتی شبد بھلائی، پڑدا ویتا رکھایا۔ کیوں مورت اکال چھپائی، نظر کسے نہ آئی۔ کیوں سرتال وجائی، نادی ناد
شنوایا۔ کیوں گھر مندر بنت بنائی، گرہ اپنا رنگ چڑھایا۔ کیوں جوت نرنجن ڈمگائی، آد نرنجن ونڈ ونڈایا۔ کیوں ٹیڈھی بنک سہائی، بھور گپھا کیوں چترایا۔
کیوں سہنس کول رہیا بھوئی، دل اپنا نال ملایا۔ کیوں ایڑاپنگل کری گڑمائی، تھم اک ورتایا۔ کیوں مارو ڈنڈ وچ کیتے شتوہائی، بدھی چلی نہ کوئے چترایا۔
کیوں سوا گٹھ ونڈ ونڈائی، حصہ اپنا آپے پائی۔ کیوں نیناں پچھے نین کیتا رشنائی، تیبھی اٹھ کھلایا۔ کیوں بن کے برہم گوسائی، پاربرہم اکھوایا۔ کیوں آتم نور
رشنائی، روج بت وچے ودھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دے اک ور، وارتا اپنی دے درڑایا۔ جن بھگت کہے کیوں بنایا تت
وجود، ہر ساچے دے سمجھایا۔ کیوں بنایا کایا مائی کچ کلبوت، کنچن گڑھ سہایا۔ کیوں سہایا عروج، سچ دوارے ڈیرہ لایا۔ کیوں بنیوں نرمل محبوب، محبت
اپنا رنگ رنگایا۔ کیوں نہ دیویں اپنا سچ ثبوت، صبر صبوری وچ سمجھایا۔ کیوں بھجا پھریں چارے کوٹ، دہ دشا واہو داہپا۔ کیوں اُچھایا جوٹھ جھوٹھ، مایا ممتا
موہ ہلکایا۔ کیوں اندروں گیوں روٹھ، اپنا کھ بھوایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں سدا نظر آمو جوڈ، گھر ساچے سو بھاپایا۔ جن
بھگت کہن کیوں رچن لیا رچ، رچ رچ ویکھ دکھایا۔ کیوں بھانڈا بنایا کایا مائی کچ، تن مائی سو بھاپایا۔ کیوں آتم رکھی سچ، وچے سچ ودھایا۔ کیوں لوں لوں

اندر رہیا رنج، اپنا آپ چھپایا۔ کیوں لکایا برہم مت، پاربرہم دے درڑایا۔ کیوں اُپجایا دھیرج جت، ست سنتوکھ نال ملایا۔ کیوں اُبلے بہتر ناڑی رت، تن سو سٹھ ہاڈی رہی گر لایا۔ جن بھگت کہے پر بھو کیوں کھیل کھلایا جگت، جگ جیون داتے دے سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، کیوں سرشی لائی اک، ترکھا ترشنا وچ تپایا۔

* ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ وزیرو دیوی دے گرہ پنڈ دھگالی کھون کیمپ جموں *

جن بھگت کہے کیوں مالک بنیوں دھر، درگاہ ساچی سو بھاپایا۔ کیوں پرگٹ کیتے پیغمبر اوتار گر، تھم سندیشے نال سناپایا۔ کیوں کھیل کھلایا دیوت سر، کروڑ تیتپسا وجے ودھایا۔ کیوں نرگن سرگن ہو کے رہوں جڑ، میلا میلیں تھاوں تھانیا۔ کیوں لوک مات آویں مڑ، نت نوت پھیرا پاپایا۔ کیوں چار کنت دہ دشا رہوں تڑ، نو نو بھجیں چائیں چانیا۔ کیوں فرنا ہو کے رہوں پھر، فرنے اندر سرب لوکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا پڑدا دے اٹھایا۔ جن بھگت کہے کیوں اُپجائے رکھی مٹی، منیشتر کیوں وڈیایا۔ کیوں بنایا دین دنی، دوہری دھار چلایا۔ کیوں وڈیاوان کیتے گنی، گہر کسبھیر دے سمجھایا۔ کیوں بھاگ لگایا کئی، کعبہ گرہ گرہ دین پرگٹایا۔ کیوں وست امولک دین انملی، اننگی دولت جھولی پاپایا۔ کیوں سرشی تینوں بھلی، پر بھ سبے دے سمجھایا۔ کیوں جگت اندھیری جھلی، چاروں کنت دھکا رہی لگایا۔ کیوں درشٹ اشٹ کسے نہ کھلی، نیتز نین نہ کوئے رُشانیا۔ کیوں امرت دھار سب دی ڈلھی، نخبھر رس نہ کوئے پیایا۔ جن بھگت کہن پر بھو تیری بھلو اڑی کس بدھ مات بھلی، سچ سچ دے سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، جن بھگتاں لیکھے لائے سچ پریتی گھول گھلی، گھال سب دی جھولی پاپایا۔

* ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ چرن جیت سنگھ دے گرہ پنڈ دھنگالی کھون کیمپ جموں * *

جن بھگت کہے کر کرپا پر بھ گہر گمبھیر، گور صبر اپنا دے بندھائیا۔ انتر آتم ساچا امرت بخش سیر، سیر خوار بچے سارے منگ منگائیا۔ تن من رہے نہ ہوئے پیڑ، دکھیاں درد دے گوائیا۔ تیرے ملن دی اکو رہے ریجھ، دوجا دھیان نہ کوئے لگائیا۔ تن ماٹی ٹھانڈی ہووے سیجھ، اگنی اک نہ لاگے رائیا۔ جگ چوکڑی گئے بیت، جھل جھل تھکے تیری جدائیا۔ لہدے رہے ٹھاکر مندر وچوں مسیت، مسہ حل نہ کوئے کرائیا۔ رسنا جہوا گاؤندے رہے گیت، دوس رین کوک کوک سنائیا۔ مانس جنم کسے نہ لیا جیت، ناتا پھٹیا نہ جگت لوکائیا۔ پُرکھ اکال تیری کردے رہے اڈیک، راہ تئدے تھاؤں تھانیا۔ ساڈی پوری کر اُمید، آسا ترشنا دے گوائیا۔ نام بھنڈارا جھولی پا بھیکھ، بھکھیا اپنی اک ورتائیا۔ سر ہتھ رکھ جگدیش جگدیش تیری بے پرواہیا۔ کلجک مایا متا رہی پیس، مہر نظر نال پار کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر اپنے لینا لگائیا۔ جن بھگت کہے پر بھ چکا دے جھیرے، جھنجٹ رہن کوئے نہ پائیا۔ اُجڑے وسا دے کھیرے، گھر ساچے ملے وڈیائیا۔ اسیں بالک بچے ننھے تیرے، دوجا پتا نہ کوئے بنائیا۔ چوراسی کٹ دے اگلے گیڑے، جنم جنم نہ کوئے بھوائیا۔ چار جگ دھکے کھادھے ہتھیرے، بجھے واہو داہیا۔ بن پُرکھ اکال تیرے کوئی نہ آیا نیڑے، سنگی ساتھی سارے گئے تجانیا۔ چرن کوللاں لوآ ڈیرے، ڈیرہ اپنا اک بنائیا۔ شبدي محکم کر گھیرے، گھرنا اندر رہے نہ رائیا۔ سدا بہا اپنے کھلے ویڑے، جتھے ڈکھ درد نہ لاگے رائیا۔ جمدوت نہ آوے نیڑے، پھاسی گل نہ کوئے لٹکائیا۔ سچ چڑھا اپنے بیڑے، باہوں پھر جگت اٹھائیا۔ تُوں سنگر ہوں بالک تیرے چیرے، تُوں ہی راگ الائیا۔ کیوں مہروان ہو کے نکھیرے، بکھرے اپنے نال جڑائیا۔ کوڑی کر یا جگت رہن نہ جھیرے، منوآ کرے نہ کوئے لڑائیا۔ جگت واسنا چکڑ نال لیرے، دُرمت میل دے دھوائیا۔ دُور دُراڈے وس آ کے نیڑے، اپنا پنڈھ مکائیا۔ کوٹاں وچوں تھوڑے بھگت جیہڑے بیٹھے رکھ کے وڈے جیرے، جیرج انڈج اُتبیج سیتج وچوں دینا باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، مہروان مہر نظر کر مہرے، میرا تیرا تیرا میرا رہن کوئے نہ پائیا۔

* ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ دیوا سنگھ دے گرہ پنڈ دھنگلی کھون کیمپ جموں * *

جن بھگت کہے میں سار نہ جاناں تیری، تیرا بھيو کونے نہ آئیا۔ بن سیوک گھر دی چیری، گولی ہو سیو کمائیا۔ شتوہ دریا ڈبن نہ دیویں بیڑی، پار کنارے آپ لگائیا۔ کلجگ انت کریں نہ ہیرا پھیری، بے پرواہ بے پرواہی وچ سائیا۔ سانوں نظر آوندی گرگھ کہے رام ویلے ایہتے ہندی سی اک بیری، بیر کچے پکے دوویں رنگ وٹائیا۔ اک ایالی لائی ڈھیری، توڑ توڑ کے خوشی منائیا۔ اندر آسا کیتی ودھیری، بہہ متالی پرگٹائیا۔ ساچا رام مارے پھیری، بن کے پاندھی راہیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل رہیا ورتائیا۔ جن بھگت کہے پر بھ پھیرا پا، کیوں بیٹھا کھ چھپائیا۔ ایالی داسی جیونا ناں، ماپے خوشیاں نال سنائیا۔ انتر بیٹھا دھیان لگا، بن اکھاں اٹھ اٹھائیا۔ جناں چر میرا رام نہ جاوے آ، میٹوں سرت رہے نہ رائیا۔ مار کے اچی دھاہ، کوک کوک دتا سنائیا۔ بھیلنی دی تے میری ماں دی اکو ماں، بھنیواں اوسے دا نظری آئیا۔ جناں چر نہ درش دیویں آ، جھلی نہ جائے جدائیا۔ رام شبدی رُپ وٹا، بھجیا واہو داہیا۔ سبھے پنچیا آ، پھڑ باہوں دتا ہلایا۔ نین لیا گھلا، خوشی وچ تالی دتی لگائیا۔ واہ میرے بے پرواہ، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ رام نے وچوں پنج بیر لئے کھا، ادھا حصہ اُس دے منہ وچ پائیا۔ پھر سبھے سبھے دتا سمجھا، اشارے نال درڑائیا۔ جس ویلے تریتا دوا پر گیا واہا، کلجگ اندھ اندھیرا چھائیا۔ رام دا رام تیرا اگلا لیکھا دے چکا، باقی تیرے ہتھ پھرائیا۔ نرگن ہو کے دیوے درس دکھا، جوتی جاتا شہنشاہیا۔ مہر نظر لئے اٹھا، مہروان ہو کے ویکھ دکھائیا۔ ایالی نیوں کے سیس دتا جھکا، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ کی اوہ اکلا آوے تیرے وانگ اپنا آپ لگا، پڑدا جگت رکھائیا۔ رام کہا نہیں اوہ سنت سہیلے نال ملا، گرگھ ساچے سنگ لیائیا۔ تیرے دوارے دیوے بھاگ لگا، بھگوان ہو کے ہوئے سہائیا۔ بچے کہا کی میٹوں لوے پہچان، نرگن پڑدا دے اٹھائیا۔ رام کہا ہاں اوہ کرے دھیان، داتا بے پرواہیا۔ پریم پیار دا کھاوے پکوان، کچیاں توں پکے دے بنائیا۔ پورب لیکھا چکيا آں، پُرکھ اکال دتی وڈیائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پچھلا لہنا دیوا سنگھ دا دینا دے کے خوشی منائیا۔

* ۱۹ جیٹ شہنشاہی سمت ۲ کلونت سنگھ پنڈ دھنگالی کھون کیپ جموں *

جن بھگت کہن پر بھو سہارے تے سچ سنگر دے، ست ستوادی ہو کے ویکھ وکھانیا۔ مہروان ہو کے جگت ادھار غریب غرے، دردی ہو کے دریاں درد ونداںیا۔ بن تیرے پریم سارے ہوئے مُردے، مُدتاں دے وچھڑے بیٹھے دھیان لگانیا۔ بن تیرے گرہ دُجے گھر مول نہ تُردے، چار کُٹ نہ اگھ بدلاںیا۔ راگ دس دے اپنی سُر دے، ننتیاں لے جگانیا۔ وچھوڑے میٹدے پچھلے انڈپر دے، پُریاں لوآں وچوں لیکھا باہر کڈھانیا۔ اسیں مُورکھ ہو کے سارے رہے بھلدے، اُبھل تیرے ہتھ وڈیاںیا۔ بن تیرے در توں رُلدے، کوجھیاں کملیاں گلے نہ کوئے لگانیا۔ توں ٹکڑے کھا کے چُھ چُھ دے، راجے بل دا لیکھا دے مُکانیا۔ اسیں بھگت اوس کُل دے، جتھوں بھگوان نظری آںیا۔ ساڈی سیوا دا سانوں مل دے، قیمت نام والی جھولی پانیا۔ بن تیری کرپا تیرے تول کوئی نہ ٹلدے، جگت ترازو کم کسے نہ آںیا۔ سانوں مان دے اوس کمل بھل دے، جو کول نین اپنے وچ چھپانیا۔ ٹکے لایئے تیری پٹی دھول دے، دھوڑ مستک خاک رمانیا۔ راہ تکیئے تیرے سچ اصول دے، اصل وچ وصل دے وکھانیا۔ جھگڑے مک جان گر اوتار پیغمبر رسول دے، رستہ اکو دے درڑانیا۔ جتھے بھگت بھگوان اک دُجے نوں قبول دے، مل کے وچدی رہے ودھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھانیا۔ جن بھگت کہے پر بھ کریں رچھا، رچھک ہو کے ویکھ وکھانیا۔ بل باؤن والی اچھا، سب دی لیکھے دینی لگانیا۔ اس بن کھنڈ اندر تیراں سو ستاسی رشی رهندا سی اکٹھا، اک من ہو کے اکو دھیان لگانیا۔ جنہاں نوں بل نے بھیجیاں گٹھاں، گنڈھاں نال ہلانیا۔ سب نے آؤنا ٹھا، بھجنا واہو داہیا۔ اسمیدھ یگ اک رچا، رچنا کیتی بے پرواہیا۔ سنت سادھ سدنا سچا، سچ ملے وڈیاںیا۔ اوسے ویلے سب نے کر کے متا پکا، ارادہ لیا بنانیا۔ جس ویلے دن آیا اچھا، بھجے واہو داہیا۔ بل دوارے کھا کھا سب رچا، خوشی خوشی ڈھولے گانیا۔ باؤن بڈھا اٹھ کے کول آیا پاسے سچا، ڈنگورا سچ دتا ہلانیا۔ رشیو میٹوں دسو کیٹری وجہ، جس نال پر بھ نوں مل کے شکر منانیا۔ سب نے کھبا ہتھ مار کے اُپر ڈھڈاں، ہوکا دے کے دتا جنانیا۔ ساڈا منگتیاں دا سڑ گیا پنڈا، پر بھ نوں کھوجیا تھاؤں تھانیا۔ اچے درس نہیں کسے نوں دیندا، نظر کوئے نہ پانیا۔ باؤن کہا آہ میں تھانوں دیواں نیندا، سنجگ دا تریتا تریتے دا دواپر دواپر دا کلجگ

کَلجگ دا انت کھیل بھگونت سبھے دیاں سمجھائیا۔ میں اوس ویلے زرگن دھار ہو کے پھر ہونا جیوند، جاگرت جوت روپ دکھائیا۔ لہنا دینا چکاواں ساچے نیہوں دا، نہکرمی ہو کے دیاں درڑائیا۔ تہاڈے نال پھیر ناتا جوڑاں پتا پیو دا، پُرکھ اکال ویس وٹائیا۔ جس کنیا میرے لئی تھال پروسیا کھنڈ گھیو دا، چار بھیناں پنچواں رل کے چھوٹا وڈا بھائیا۔ میں اوس دا کیتا دھن دھنیاں، خوشی وچ خوشی دتی بدلایا۔ جس ویلے لوک مات زرگن چڑھیا چنیا، جوت نور ہووے رُشائیا۔ اوس ویلے اک شبد سندیشہ تہاڈے پاواں کنیا، کناں وچ جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل رہیا سمجھائیا۔ سارے رکھی کر کے نمسکار، اک دوجے ول بیٹھے دھیان لگائیا۔ باون کہا تہاڈے نہیں کچھ اختیار، کرن کراونہار اکو نظری آئی۔ جس دا کھیل سدا جگ چار، وچھڑیاں لئے ملائی۔ تسیں راجے بل دا کھا کے اہار، من شانت نہ کوئے کرائیا۔ کیوں تہانوں ملیا نہیں زرنکار، من وٹی نہ سچ ودھائیا۔ اوہ میرے آہ میرے نام دا لوو پیار، تہاڈے ہتھ دیواں پھڑائیا۔ کَلجگ انت تہاڈے وچوں لوواں نکال، ایہہ میرے ہتھ وڈیائی۔ میں لیکھے لاونا اوس کنیا دا تھال، جس دے پچھے گھر گھر جا کے گرکھاں دے بھوگ لگائیا۔ سب دا پورا کراں سوال، لیکھا سب دا دیاں چکائیا۔ اوس دا کاج رچنا وچ جہان، جہان جہان جگ اوس نوں سکے نہ کوئے پرنائیا۔ کچھ تھوڑا لیکھا رکھنا گوبند نال، پڑدا پڑدیاں وچوں لکائیا۔ اگوں رشی چرناں ول کر دھیان، سارے نیر وہائیا۔ سانوں سچ دس مہروان، کس بدھ ایہتھے اکتھے لئیں کرائیا۔ باون کہا ایہہ میرا کھیل کمال، جگ جگ میرا بھیو کوئے نہ پائیا۔ دُور ڈراڈے میلاں آن، ڈیرہ جنگلاں وچ لگائیا۔ پھیر اپنے نیوندے دا تہانوں سنیہا دیواں آن، رشیاں دا رشی چیلانگھ نال ملائی۔ تہانوں کھواواں اوہ پکوان، جس دے نال ملے بھگوان، سیوا کرے جگت مہان، بچے بنا کے گود اٹھائیا۔ گھر آوندیاں نوں مڑ کے دے کے جیون زندگی دا دان، تہاڈا اگلا لیکھا کر پروان، پروانے گھر گھر دیاں پُچائیا۔ جن بھگتو تسیں خوشیاں نال کھایو آن، تیراں سؤ ستاسیاں وچوں جنہاں نوں ملیا مان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پورب لیکھے کارن سب نوں آیا اٹھان، اکتھیاں کر کے اکتھا حکم جنائیا۔

* ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ بچن سنگھ دے گرہ پنڈ دھنگالی کھون کیمپ جموں *

رشی کہن کس بدھ آوانگے۔ کی ہووے تیرا ناؤں، کس بدھ درشن پاواں گے۔ باؤن کہا نرگن ہو کے پکڑاں باہوں، در در گھر گھر ساچا درس دکھاواں گے۔ پورب میٹ کے حرص، ہسدیاں ہسدیاں خوشی مناواں گے۔ وچھوڑے والی رہے نہ تڑپ، تڑپدیاں شانت کراواں گے۔ آگے کوئی نہ رہے اٹک، مارگ اکو اک سہاواں گے۔ تہاڈا میرا رہے کوئی نہ فرق، اکو گھر بہہ کے خوشی مناواں گے۔ تہاڈے نال پکی ہوئی شرط، شرع دا لیکھا سرب چکاواں گے۔ جس ویلے نرگن ہو کے آیا پرت، بھگت بھگوان ہو کے رنگ دکھاواں گے۔ بھاگ لگے ایس دھرت، اُجڑی ہوئی پھیر وساواں گے۔ ہن تساں بل دا کیتا خرچ، پھیر تہاڈا خرچ اپنے خزانے وچوں ونڈ ونڈاواں گے۔ تہاڈے نالوں بہتی میٹوں غرض، ہن دے وچھڑے پھیر اکٹھے ہو کے سوبھا پاواں گے۔ جن بھگتو میں اپنا پورا کراں فرض، مل کے دوویں دھراں کاج رچاواں گے۔ تساں پر بھو دی مٹی اک عرض، بنی اکٹھی اک پرگٹاواں گے۔ بھوایں جگت و ہار دا ہو جائے حرج، اس و ہار نوں سرے چڑھاواں گے۔ تیس میرے میں تہاڈا ونڈنا درد، دکھ وچوں سکھ پرگٹاواں گے۔ ایہہ کھیل ہونا اسچرج، ویلا وقت ویکھ خوشی مناواں گے۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھے وچوں کڈھے سب دی فرد، فیصلہ اپنے ہتھ رکھاواں گے۔

* ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ سردار سنگھ پنڈ سرداری کھون کیمپ جموں *

رشی کہن ساڈی بھومکا سوہے استھان، بردھ باؤن دھیان لگائیا۔ چوڈاں چوڈاں جو جن ساڈا نشان، چارے گنت نظری آئی۔ جتھے ملے پین کھان، موکنڈ کھا کے شکر منائی۔ دوس رین یاد کریئے بھگوان، اندر آشا اک ودھائی۔ تیراں سو ستاسیاں وچوں چھواں حصہ کچھ انجان، جو پچیاں وانگ بچے رہے اکھوائیا۔ جے پیٹ بھر کے نہ ملے پکوان، رو رو دین دھائی۔ رشی بنا نہیں آسان، گھر کٹمب تھائی۔ انہاں نوں دے کچھ دان، مہر نظر اٹھائی۔ باؤن کہا ہن

چھڈنا پئے جہان، لوک مات رہن نہ پائیا۔ پھر میلا ہووے سچ استھان، بھومکا ملے وڈیائیا۔ سبناں بھگتاں نوں اِکو جہا دیواں گیان، وڈا چھوٹا رہن کوئے نہ پائیا۔ توں میرا میں تیرا بھگت بھگوان اک دُوبے نوں کرن پروان، وچھوڑا وچوں دیاں کٹائیا۔ سانجھا رکھاں اک پکوان، دُوجی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ بن اکھاں مار دھیان، ویکھاں چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ رکھی کہن چوڑاں جوجن ساڈی بھوم، دھرنی سوہنی سو بھاپائیا۔ اسیں بالے نڈھے تیرے معصوم، بچے نظری آئیا۔ سانوں ساچا دس قانون، رستہ دے درسا ئیا۔ اِکو دس مضمون، اِکو دے پڑھائیا۔ تیرے پیار توں ہوئے نہ محروم، خالی ہتھ نہ کوئے بدلایا۔ تیرا لہنا نہ معلوم، سمجھ وچ نہ کوئے سمجھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ رکھی کہن باؤن ساڈی ویکھ آبادی، آبادکار دینا بنایا۔ اسیں گھراں دی کر بربادی، اِس گھر وچ بیٹھے آئیا۔ جگت جنجال توں دے آزادی، پھاسی گل رہے نہ رائیا۔ باؤن کہا جس ویلے کنیا دی ہووے شادی، شادیا نے گھر گھر دیاں وجایا۔ تہاڈا نواں ساجن لواں ساچی، ساجن ہو کے ویکھ دکھایا۔ پچھلا لیکھا یاد رکھاں ماضی، پورب بھل کدے نہ جائیا۔ تہاڈے لیکھے لاواں اوہ اراضی، جس نوں قانون سکے نہ کوئے بدلایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا اگلا دے چکایا۔ رشی کہن پر بھو ویکھ ساڈی حد، باؤن بڈھے دھیان لگایا۔ باؤن کہا میں ہوواں گد گد، کلجگ انت چرن لواں ٹکایا۔ سارے اِکٹھے لواں سد، چوڑاں جوجن اندر دیاں وسا ئیا۔ اِکو سنا کے چھند، ڈھولا دیاں درڑائیا۔ رسنا جہوا گائے بٹی دند، آتم پر ماتم وجے ودھائیا۔ بھگت سہیلے ہو کے چکو چند، نور جوت رُشائیا۔ تہاڈا مُکاواں پھیر پندھ، سفر رہے نہ رائیا۔ پڑدالاہ کے برہم ہنگ، پاربرہم اپنا رنگ رنگایا۔ تِساں مانس جنم وچ پینا جم، لوک مات تن ہنڈھائیا۔ تہاڈا کارج پورا کرنا کم، ایہہ میری بے پرواہیا۔ میٹنا خوشی غم، چنتا دینی کڈھائیا۔ تہاڈا لیکھے لاؤنا پون سواس دم، جس نال پر بھ نوں رہے دھیائیا۔ اوس ویلے نرگن دھار بردھ براہمن نہ ہووے ہووے پاربرہم، پت پر میثور بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، رِشیاں رکھیاں نیاں مَنیشراں نسا سب دی ویکھ دکھایا۔

* ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ رام لال دے گرہ پنڈ سرداری کیمپ کھون جموں *

رشی کہن دس مہروان، مہر نظر اٹھانیا۔ کس بدھ ملے بھگوان، ساکھیات درس کرائیا۔ اُتجے سچ گیان، اگیان دے مٹانیا۔ وچھوڑا کٹے آن، میلا سچ سُبھانیا۔ پتھر اٹے کرے پروان، اُجاڑ پہاڑ ہوئے سہانیا۔ سٹائے دُھر دا گان، اگمی آواز الایا۔ دیوے ساچا دان، بھنڈارا اک ورتانیا۔ لیکھا چکائے دو جہان، انت انتشکرن نہ کوئے بھوانیا۔ ساچا گھر دکھائے آن، نچ اپنی اٹھ کھلایا۔ بھاگ لگا کے بیابان، سچ استھان دے وڈیانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھانیا۔ باؤن کہا دیا کماویگا۔ رکھی مُنی دیکھ دکھاویگا۔ دوپر تریتا کھجگ پنڈھ مُکاویگا۔ پُرکھ ابناشی ویس وٹاویگا۔ نرگن نور جوت رُشناویگا۔ شبدي دھار سھم سٹاویگا۔ برہمنڈ کھنڈ کھیل کھلاویگا۔ لوآں پُریاں ویس وٹاویگا۔ جوت سرُپ آپے ہو، ہوکا حق نام سٹاویگا۔ کسے نال نہ کرے دھروہ، کیتا قول توڑ نہاویگا۔ تہاڈا پچھلا یاد کر کے موہ، مُجبت اپنے نال بناویگا۔ انتر آتم جائے چھوہ، باہروں نظر کسے نہ آویگا۔ سچ پرکاش دی کر کے لو، اگیان اندھیر مٹاویگا۔ تہاڈے جوگا جاوے ہو، ہر جن ساچے آپ پرناویگا۔ تہاڈا لیکھے لاوے جنم جنم اگلے نال مل کے ہون دو، دوہری اپنی کار کماویگا۔ سرشٹی مایا نالوں کر نہ موہ، دھرتی ایسے آپ کُکاویگا۔ جس دا بھیو نہ جانے کو، مانو بدھ نہ کوئے سمجھاویگا۔ جوتی جاتا جاوے ہو، پڑدا اولہا آپ اٹھاویگا۔ کوڑی وست سب کچھ کھوہ، کھیڑا سچا آپ دکھاویگا۔ رشیو تہاڈا اکٹھا کر کے اک گروہ، سنگ سوہنا آپ بناویگا۔ لے کے آوے ڈھو آ ڈھو، نیوندا نام ہتھ پھڑاویگا۔ تسیں لبھن نہ جاسو کو، کوٹاں وچوں تہانوں آپ جگاویگا۔ تہاڈے ورگا آپے ہو، اندر تہاڈے سو بھاپاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آتم پر ماتم جاوے چھوہ، شہنشاہ اپنی کار کماویگا۔

* ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ پریمو دیوی پنڈ خیر ووال کیمپ کھون جموں *

باؤن کہے چنگی بھومی، بھرم بھو نہ کوئے رکھانیا۔ جس نوں سمجھے نہ کوئے نجوی، حساب کتاب نہ کوئے درڑانیا۔ جتھے کھیل کرے پر بھ وڈ قانونی، قاعدہ اپنا اک سمجھانیا۔ جگت ودھاناں سمجھے کھیل معمولی، نہ معلوم اپنا سھم ورتانیا۔ سدا سدا سد کدے نہ کرے بے اصولی، اصل سھم اک ورتانیا۔ دین

دُئی جائے بھوئی، بھلیاں راہ نہ کوئے وکھائیا۔ رشیو تہاڈی محنت دیوے دُئی، دُگنے دے چوگنے دے بنائیا۔ تہاڈی اندروں بدل دیوے کوئی، سوہنگ ڈھولا اک پڑھائیا۔ ایسے دُنگھی دھار نوں کہندے کھوہنی، جیہڑا حصّہ کرشن کاہن جھولی پائیا۔ تہاڈی آتما رہے نہ اوئی، اُنتی کرے وچ لوکائیا۔ سچ پریتی کرے گوڑھی، رنگ اپنا دے رنگائیا۔ چتر سنگھ بنائے موڑھ موڑھی، پُرکھ اکال ویکھ وکھائیا۔ چرن ٹکا لاوے دھوڑی، دُھر دا پڑدا دے اُٹھائیا۔ تہاڈی آسا منسا کرے پوری، پوریاں دے تھال پورن سنگر دے ملائیا۔ جس دی برتھانہ جائے مزدوری، سیوکاں دی گھال لیکھے پائیا۔ درشن دے کے حاضر حضور، اپنے ساجن لے بنائیا۔ رشیو اوس ویلے سمجھو نہ کوئی مجبوری، دُکھ دے بھکھ توں لے چھڈائیا۔ بھگت اُدھارنا پر بھ دا کم ضروری، جگ چو کڑی وچوں اپنے حصّے رکھائیا۔ تہاڈی منزل کر کے پوری، مزہ اپنا دے چکھائیا۔ جوتی درشن دے کے نوری، اندھ اندھیرا دے مٹائیا۔ دُنیا دی پریتی دے کوڑی، سچا میلا مالک دُھر درگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکرنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دے مستک لاوے مستی والی دھوڑی، مستی وچوں ہستی، ہستی وچوں ملے عرشی، عرشی پریتم فرش اُتے دے وڈیائیا۔

* ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ شوو دیوی پنڈ بالے وال کیپ کھون جموں *

رشی کہن ساڈی گنتی تیراں سو ستاسی، سینکڑے رہے جنائیا۔ کس بدھ مٹے اُداسی، سچ دینا سمجھائیا۔ رہے نہ جم کی پھاسی، فیصلہ انت کرائیا۔ ہوئے نہ مدھرا ماسی، رسنا جہوانہ کوئے ہلکائیا۔ چڑھیے منزل گھاٹی، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ کلجگ دُور دُراڈی دے واٹی، لمبا پنڈھ نہ کوئے پھرائیا۔ باون کہا تئیس میری مٹو آکھی، پریم نال سمجھائیا۔ تہاڈا لہنا دینا باقی، پُرکھ اکال ہتھ پھرائیا۔ تئیس جوت یلو ساچی، سچ وچ سمائیا۔ پھر ملے دیہہ ماٹی کاچی، کنجن گڑھ بنائیا۔ تہاڈی بھگتاں دی ہووے ذاتی، دین مذہب نہ کوئے وکھائیا۔ پُرکھ اکال ہووے ساتھی، سگلا سنگ بنائیا۔ دُرمت میل جائے کاٹی، پڑدے دے گھلائیا۔ پنڈھ مُکاوے سکی واٹی، دُھر دا حکم جنائیا۔ تہاڈا بنے دُھر دا ساتھی، سگلا سنگ نبھائیا۔ میرا سنہیہڑا لے لو بن اکھراں والی پاتی، پترکا دیاں پھرائیا۔ تہانوں

ویکھن نہیں دینی کوئی کاشی، گنگا جل نہ کوئے نہایا۔ پُرکھ اکال مہروان مہر کر کے بناؤنا داسن داسی، سیوک سیو آپ کرایا۔ جھگڑا چکا پرتھی آکاشی، عقل اندروں دینی بدلایا۔ ملنا میل سچھنڈ نواسی، نمائیاں اپنے رنگ رنگایا۔ کلجگ لہنا دیوے باقی، باقی اور نہ کوئے رکھایا۔ زرگن ہو کے کھیل کرے پُرکھ ابناشی، دُھر فرمانا آپ درڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تہاڈے کارن مارے واٹی، وٹیاں پتھراں وچ پھیرا پایا۔

* ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ نانک چند دے گرہ پنڈ سرداری کیمپ کھون جموں *

باؤن کہا تہاڈی دھرتی ویکھے چنگی، چنگیراں چھابے لیکھے لایا۔ سیوا ویکھے کیتی پیریں ننگی، بن کھنڈ پھرو واہو داہیا۔ جگت ترشنا رہے نہ تنگی، تنگدست نہ کوئے دکھایا۔ کایا چولی جائے رنگی، رنگ رنگیلا دُھر دا ماہیا۔ دیوے دست نام انمنگی، دُھر دی دولت جھولی پایا۔ تہاڈی آتما کر کے ٹھنڈی، اگنی تت دے بھجھایا۔ پچھلی ٹٹی جاوے گنڈھی، اگے پھیر نہ کوئے تڑایا۔ ساچی دیوے پریم سنگدھی، ست سروپ دکھایا۔ جنم کرم دی رہن نہ دیوے پابندی، کانڈاں دا ڈیرہ دیوے ڈھایا۔ سدھا مارگ دس کے ڈنڈی، رستے اپنے لئے چلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ باؤن کہے تہاڈی دھرتی لگے بھاگ، چوڈاں جو جن ویکھ دکھایا۔ تہاڈے جنم دا جگے چراغ، بھگوان بھگتاں وچ ونڈ ونڈایا۔ دُرمت میل دا دھوے داغ، پاپاں کرے صفایا۔ نام دا دے کے داج، دولت سوہنی گھر لکایا۔ سچھنڈ دا چلا رواج، پچھلا لیکھا دے مکایا۔ تہانوں گھر گھر وچوں پا کے بھاج، اکٹھے سبھے لئے کرایا۔ پھر لہنا دینا دیوے آپ، پچھلا کیتا قول بھل نہ جایا۔ اگے دس کے (سوہنگ) جاپ، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دی بے دے سناپا۔ تہاں اندروں باہروں بننا صاف، کپڑ کوڑ نہ کوئے ہنڈھایا۔ نام بھنڈارا دیوے اک سوغات، دست انملی آپ ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دی پوری کرے آس، بہتیاں وچوں تھوڑے، تھوڑیاں وچوں تھوڑے رہن دیوے اداس، باقی ہر دے اپنے نال ملایا۔

* ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ کھوجو رام دے گرہ خیر ووال کھون کیمپ جموں *

رشی کہن باؤن دس، انترگت جنائیا۔ انتر بدھ تیرے وس، میلا لینا ملائیا۔ نُن کدھر جانا نٹھ، کون کوٹ ڈیرہ لائیا۔ باؤن کہا میرا کھہرا دیو چھڈ، اکو حکم دتا سمجھائیا۔ میں ہو کے سب توں اڈ، اپنا آپ لینا بدلایا۔ جس ویلے نرگن دھار ہو کے پُرکھ اکال آیا جگ، میری آشنا نال لیایا۔ میں تہانوں لوں لبھ، بھجاں چائیں چائیا۔ اکتھے کر کے ایسے حد، چوڈاں چوڈاں جو جن اندر سو بھا پائیا۔ حکمے اندر لوں سد، سنیہرا اک پُچایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ رشی کہن باؤن کچھ کھول بھید، بھرم دے مٹایا۔ کس بدھ کرے پر بھو ہیت، ہتکاری ہو کے ویکھ دکھایا۔ باؤن کہا شہنشاہی سمت دا پہلا ہووے چیت، چیتن تہانوں دے کر اییا۔ تہاڈے گھر گھرانے کھوہ کے کھیت، سبھے ایتھے دے پُچایا۔ جتھے لیکھا مکے مہینہ جیٹھ، جیٹھ پچھلا دے گواہیا۔ اگے رکھے سایہ ہیٹھ، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ نام دوشالے لئے لپیٹ، اگنی اگت نہ کوئے تپایا۔ شبد سندیشے حکمے بھیج، بھجن بندگی اک دکھایا۔ نرگن دھار دس کے تیج، تیج پرکاش آپ چکایا۔ تہاڈی گھر گھر دی لیکھے لا کے دیگ، دامن پکڑے دماں دا ہوئے سہایا۔ جس کارن تہانوں لئے بھیج، اوہ لیکھا پورا لئے کر اییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکٹنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آتم مانے ساچی تیج، سہنجنا سماں دے پرگٹایا۔

* ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ گیان چند دے گرہ پنڈ خیر ووال کھون کیمپ جموں *

رکھی کہن اسیں رکھیئے اڈیک، کلجگ انت راہ نکایا۔ سری بھگوان جتا کے تیج پریت، پر ماتما ہو کے آتما اپنے نال ملائیا۔ جنم کرم دی بدل دیوے تواریخ، طریقہ اپنا اک درڑایا۔ تیج پدارتھ نام پاوے بھیکھ، دھر دی دات دیوے ورتایا۔ کایا مائی کرے ٹھانڈی سیت، اگنی اگت نہ کوئے جلائی۔ پاربرہم برہم دتے ساچا گیت، شاستراں والی نہ کوئے پڑھایا۔ ست دھرم دی دتے ریت، مارگ اکو اک جنایا۔ کلجگ انت آخری جائے بیت، لیکھا اپنا پنڈھ

مُکائیا۔ گر اوتار پینمبر پندھ مُکاون ٹھیک، ٹھاکر آگے سیس جھکائیا۔ اکو چھتر جھلے ہر سیس، دوجا نظر کوءے نہ آئیا۔ لیکھا چکے بیس اکیس، ایکنکار وجے ودھائیا۔ پرم پُرکھ پرماتم آوے ٹھیک، ٹھاکر ہو کے پھیرا پائیا۔ لہنادینا چکاوے ہست کیٹ، شاہ سلطان نظر کوءے نہ آئیا۔ تہاڈی پوری کرے اُمید، منسا من ہی وچ سمائیا۔ اکتھے کرے نال ترتیب، طریقہ ویکھن کوءے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک سمجھائیا۔ رشی کہن کس بدھ کریں کھیل، پر بھ پر بھو دے جنائیا۔ وچھڑیاں لئیں میل، وچھوڑا رہے نہ رائیا۔ وسیں دھام نویل، دکھری کار کمائیا۔ جو جو بنوتا البیل، کھیلے کھیل شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا حکم اک ورتائیا۔ باؤن کہا ایہہ بھو اول، ایکنکار آپ کرائیا۔ کھیلے کھیل جلا تھلا، سرشی درشی کھوج کھوجائیا۔ ویس وٹاوے گھری پلا، پلک پلک وچوں بدلایا۔ کلجگ اتم سے سچ محلا، سچ گھرانے ڈیرہ لائیا۔ جوتی شبدی دھار ہو کے رلا، نرگن ہو کے پھیرا پائیا۔ تہاڈا سب دا اکتھا پھڑے پلا، پھرنہار دیر کوءے نہ لائیا۔ لیا کے ایسے جنگل جوہ وچ جھلا، جھلک اپنی اک دکھائیا۔ سب دا اکتھا بنا کے اکو محلا، بھگت دوار دے دکھائیا۔ جتھے اکو دیک جوت جلا، نور نور چکائیا۔ تہاڈا میٹے ڈنی سلا، سلل اپنا رنگ چڑھائیا۔ سچ پکوان دیوے اوہ بھلا، جیہڑا بھالیاں ہتھ کدے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ سنیہڑا آپے دیوے گھلا، گھور کلجگ وچوں دیوے آپ اٹھائیا۔

* ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ رولہو رام دے گرہ پنڈ خیر ووال کیمپ کھون جموں *

رشیاں کہا اسیں بلکھ چوں جائے بھجے، بلپری سوہنی نظری آئیا۔ جتھوں پکوان کھا کے رہے، آگوں پر بھ ملن دی مل جائے وڈیائیا۔ جس دا سچا نور جگے، پرکاش ہووے رُشائیا۔ سانوں ملے جگ آگے، اگلا پندھ مُکائیا۔ باؤن نے نشانے دتے سچے، سچ دتا سمجھائیا۔ اسیں ہن نہیں رہنا کچے، پکی لئی پکائیا۔ جناں چہ سری بھگوان دا درس نہ کریئے اکتھے، کتھائیں کے من نہ کوءے پرچائیا۔ سدا ساڈے اندر وسے، واسطہ اپنے نال جڑائیا۔ پچھا دے مول نہ نٹھے، ساجن ہو کے انگ لگائیا۔ کر کرپا سانوں پھیر کر اکتھے، دُور نیڑے لئے ملائیا۔ پورب لہنادینا باقی کسے نہ رکھے، سب دا دے چکائیا۔ سچ پریم پیار مُجبت وچ

ہے، ہستی دوسرے کے سمجھائی۔ لکھ چوراسی وچوں پھڑ پھڑ لہے، قول اقرار جنہاں نال رکھائی۔ سچ پریم پیار دے دیوے مزے، پدارتھ اکو دئے چکھائی۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پورب بچن کرے سچے، سچ سوامی ہو کے ویکھ دکھائی۔

* ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ گیان چند دے گرہ پنڈ توتال والی کیمپ کھون جموں *

باؤن کہا جس ویلے کلجک رین اندھیری ہوئی مسیا، مسلہ حل نہ کوئے کرائیا۔ ساچا مارگ دس ڈھنگیا، اگلا بھیو گھلایا۔ پُرکھ ابناشی کرتا آوے نٹھیا،
 لوک مات پھیرا پائی۔ جیسہڑا جگت نیز کسے نہ لہیا، کھو جے جگت لوکائی۔ جن بھگتاں اندر سداوسیا، باہر ڈیرہ کدے نہ لائی۔ نظری آئے ڈھر دی اگھیاں،
 آخر اپنا رنگ چڑھائی۔ جن بھگت سہیلے میلے ساچی سکھیاں، سخاوت اپنے کولوں جھولی پائی۔ نام رنگن نال جان رتیاں، رتن امولک لئے بنائی۔ کسے دیاں
 بھرن مول نہ چٹیاں، چٹیک اکو اک دکھائی۔ سچ دوارے ہون سچیاں، ست ستوادی مل کے خوشی منائی۔ دین مذہب دیاں کٹن رسیاں، پھانسی جم نہ
 کوئے پوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائی۔ باؤن کہا جس ویلے ہووے کلجک اندھ، رین اندھیری چھائی۔ نرگن ہو کے
 آوے سورا سربنگ، لوک مات پھیرا پائی۔ لوک مات وجائے مردنگ، اگما راگ سنائی۔ شبد اگمی دوڑائے ترنگ، تڑت ویکھے تھاؤں تھانیا۔ تہاڈی پوری
 کرے منگ، منسا من ہی وچ سمائی۔ سچ دوار آوے لنگھ، منزل پنڈھ چکائی۔ اک سنائے ڈھولا چھند، میرا تیرا راگ لائی۔ ٹھا کر ہو کے دیوے اند، پرمانند
 وچ سمائی۔ بھگت سہیلے بنا کے چند، چند چاندنی کرے رُشائیا۔ شبدی دھار ہوواں سنگ، سوہنا کھیل دکھائی۔ سب دی کٹے بھکھ ننگ، ڈکھڑا درد رہے نہ
 رائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا سب دا پور کرائیا۔ رشی کہن سُن سوامی، سچ دے جنائی۔ کس بدھ ہووے انتر جامی، گھٹ بھیتر ویکھ
 دکھائی۔ ساڈا بنے حامی، مل کے خوشی منائی۔ باؤن کہا اوہ جان جانی، جانہار وڈی وڈیائی۔ جگ چوکڑی بن کے بانی، کوٹن باؤن بھیکھ وٹائی۔ جس کھیل کرنا
 راون رامی، رام رنیا پھیرا پائی۔ جس ویس وٹاؤنا کرشنا کاہنی، گھنٹیا ہو کے پھیرا پائی۔ جنھ عیسیٰ موسیٰ محمد پرگٹاؤنی اک نشانی، کلجک دیوے مان وڈیائی۔

جس نانک گوہند بخشی جوت نوری، نورو نور کر رُشانیا۔ جس کلج انت نہکلنک ہو کے منزل کرنی آسانی، احسان سر نہ کدے چڑھائیا۔ رکھیو تہاڈی جوہ نہ ہووے بیگانی، بیگانہ نظر کوئے نہ آئی۔ کھیل کھیلے والی دو جہانی، جہاں تہاں لئے اٹھائی۔ اُس دے آون دی اک نشانی، تہانوں سبھے دیاں سمجھائی۔ کسے نوں دینی پئے نہ قُربانی، چار کُنٹ دہ دشا لبھن کوئے نہ جانی۔ مہروان ہو کے تہاڈے گرہ آ کے گھر گھر کھاوے مہمانی، جس مہمانی کارن بل دوارے پھیرا پائی۔ مہمانی کھا کے ملی جوت نوری، نور چشم نہ کوئے کرائیا۔ اوس ویلے تہاڈے اُتے کرے مہروانی، پڑدا اندروں دئے اٹھائی۔ جھگڑا چکا کے چارے کھانی، خانے اپنے وچ لکائی۔ بھکت بھگوان دی سدا اِکو جہی جوانی، بال بڈھیا روپ نہ کوئے وٹائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، رشیو، اوہ بنے دُھر دادانی، داتا ہو کے دیا کمائی۔

* ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ بیلو رام دے گرہ پنڈ سرداری کیمپ کھون جموں *

باون کہا کلج انتم دھرے بھیکھ، جگ جیون داتا نظر کسے نہ آئی۔ کسے ہتھ نہ آوے رکھی کیش، کیشو اپنا روپ لئے بدلایا۔ لہنا دینا دیوے دس دسمیش، دہ دشا و بے سچ ودھائی۔ کرے کھیل جو آد جگ چوکڑی رہے ہمیش، سنجک تریتا دواپر کلج آپ ہنڈھائی۔ پورب جنم سب دا جانے لیکھ، رکھی رکھیشتر کھوج کھوجائی۔ چرن پریتی بخشے دُھر دی ٹیک، لکا مستک نام لگائی۔ بڈھی کرے آپ بیک، من چنچل نہ کوئے چترائی۔ مانس جنم بدل دیوے ریکھ، شبدي چوٹ اک لگائی۔ پہلوں تہانوں دیوے بھیج، لوک مات جنم دوائیا۔ پھر پر ماتم ہو کے آتم مانے سچ، گھر ساچے سو بھا پائی۔ تہاڈا دیس کر پردیس، دیسنتر اپنا ویکھ وکھائی۔ جس اُجل کرنا لیکھ، قلم شاہی ونڈ ونڈائی۔ چوداں جو جن ہووے ہیبت، ہتکاری بے پرواہیا۔ لیکھا لکھ کے مہینے چیت، چیتن سب نوں دئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک ورتائی۔ باون کہے جس ویلے لگی اگ، اگنی اگ نہ کوئے بُجھائی۔ بن ہر نامے خالی ہوئے ہڈ، ہر دے ہر نہ کوئے وسائی۔ ساک سجن بھین بھائی سارے جان چھڈ، نار کنت ناتا نہ توڑ نبھائی۔ ساچے کعبے کرے نہ کوئے حج،

حقیقت حق نہ کوئے سمجھائی۔ نیز روون شو دوالے مٹھ، گردوارا دوار دئے ڈھائی۔ پڑدا رہے اٹھسٹھ، گنگا گوداوری جمنا سستی اوڈھن سپس نہ کوئے کُکائی۔ ساچا نام ملے نہ کسے ہٹ کوٹن کوٹ سادھو بیٹھن ویس وٹائی۔ من واسنا جگت رہے نٹھ، دوس رین بھجن واہو داہیا۔ بن بھگتاں کسے میل نہ ملے پُرکھ سمرتھ، جگت ودیا کم کسے نہ آئی۔ ابناشی کرتا تہاڈی جھولی پاوے حق، دیونہار دے دے خوشی منائی۔ درس دکھا کے اپنی اکھ، لوچن دُھر دا دئے کھلایا۔ تُوں میرا میں تیرا دس نام سچ، دھرنی دھرت دھول بھاگ لگے جتھے بھگت سہیلے جان وس، بھومکا اِکو ملے وڈیایا۔ رشیو کسے دا چلے نہ کوئے وس، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، حد سب دی بند کرائیا۔

* ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ گرام دے گرہ پنڈ سرداری کیمپ کھون جموں * *

رشی کہن کی ویلا ہووے وقت، واقعہ دیو سمجھائی۔ باون کہا اندھیرا ہووے جگت، سچ ست نہ کوئے رُشائی۔ پتا پوت پوے فرق، ساچا پریم نہ کوئے نبھائی۔ سری بھگوان دیوے نہ کسے درس، گر اوتار پیغمبر پلو جان چھڈائی۔ مایا ممتا در ملے حرص، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار ہلکائی۔ سرشٹی درشٹی جائے تڑپ، ہوکیاں وچ ڈھائی۔ منو آجاوے بھٹک، سائتک ست نہ کوئے کرائیا۔ منزل چڑھنوں سادھو جان اٹک، روحانی سفر نہ کوئے مکائی۔ بنا پھاسیوں جان لٹک، جم پھاس نہ کوئے کٹائی۔ پر بھ کا حکم چلے سخت، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائی۔ بھانے وچ ہون نہ دیوے فرق، فیصلے حق حق سنائی۔ دین مذہب سارے کرے ترک، ترت اپنا پھیرا پائی۔ جن بھگتاں نال پوری کرے شرط، شرع وچوں باہر کڈھائی۔ مان وڈیائی دے کے اُپر فرش، عرشاں دے اُپر دئے کُکائی۔ وڈیائی دیوے رشیو ایس دھرت، جتھے بہہ کے پر بھ دانام دھیائی۔ کلج انت کر کے ترس، ترے گن اتینا ہوئے سہائی۔ گھر سوامی دیوے درس، ٹھا کر نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، جنم جنم دی میٹ کے حرص، ویلا وقت دئے وڈیائی۔

* ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ بھاگ سنگھ دے گرہ پنڈ ملک کھون کیمپ جموں * *

رشی کہن اسیں کردے رہے تپسیا، تانس جگت مٹائیا۔ اندر ہنیری مسیاء، ساچا نور نہ کوئے رُشائیا۔ من دی کرنہ سکے ہتیا، منسا وچوں باہر کڈھائیا۔
 کلجگ انت پوری ہوئی سمسیا، پر بھ سماں دتا بدلایا۔ ہر جو ہو کے ہردے وسیا، حسد دتا مٹائیا۔ بھگت بنا کے کرے جسیا، صفتاں نال صلاحیا۔ مان تان
 جگت رکھیا، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ پورب لہنا کر کے سچیا، سچ دیوے سرنائیا۔ ہرجن رہن نہ دیوے بھانڈا کچیا، کنجن گڑھ دئے دکھائیا۔ سچکھنڈ نواسی آوے
 نسیا، بھجیا آوے داہو داہیا۔ نرگن ہو کے درس دکھاوے اکھیاں، آخر پینڈا پندھ مکائیا۔ جو باون نال ہونیاں پکیاں، پکوان پچھے بھو جن رہیا کھائیا۔ جن
 بھگتاں جماں دیاں بھرن نہ دیوے چٹیاں، طمع نہ کوئے ستائیا۔ پھرن نہ دیوے دیناں مذہباں دیاں ہتیاں، حصیاں وچ ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں لیکھا رہیا مکائیا۔ رشی کہن کُندراں وچ رہے وڑدے، جنگل پہاڑ ویکھ دکھائیا۔ جگت ہوس وچ رہے سڑدے،
 پر بھ ملیا نہ بے پرواہیا۔ لچیاں نیویاں تھواں رہے چڑھدے، قدم قدم نال بدلایا۔ ہری اوم رہے پڑھدے، اوم اوم وچ شنوائیا۔ بھيو کھلے نہ اپنے گھر
 دے، پڑدا سکیا نہ کوئے اٹھائیا۔ برہوں وچھوڑے اندر رہے سڑدے، پر بھ درس کوئے نہ پائیا۔ نیتز ہنچھوڑے کر دے، اکھیاں وہن وھائیا۔ میل ملے نہ
 ساچے پر دے، پریتم انگ نہ کوئے لگائیا۔ ایہہ پنچ پراتن پُرانے چر دے، باون نال مل کے براہمنی صلاح پکائیا۔ جس دے لہنے دینے نہ بڑدے، کلجگ
 انتم جھولی پائیا۔ اگے جھکڑے گنے فکر دے، فقرہ اکو سوہنگ ڈھولا گائیا۔ آتم پر ماتم مل کے بھگت بھگوان کدے نہ وچھڑدے، لکھ چوڑاسی جو ن نہ کوئے
 بھوائیا۔ جن بھگت کہن اسیں بے شک مایا ممتا موہ وکار کلجگ بھرے چکڑ دے، پُرکھ اکال اپنی گود اٹھائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں سنت سہیلے تھوڑے نکدے،
 جو پر بھ دی اوٹ تکائیا۔ باقی بھانڈے جیولمے پتل دے، درگاہ ساچی قیمت نہ کوئے چکائیا۔ باہروں روپ مانس والی شکل دے، اندر کام کرودھ لو بھ موہ
 ہنکار ہلکائیا۔ رشی کہن اسیں پیاسے اوس دے عشق دے، جس دی جُبت بند نہ کسے کرائیا۔ کیتے قول اقرار نہ خسکدے، اکٹھے ہو کے ڈھولا گائیا۔ سگن ہو
 جان اکو وار اگئی تلک دے، تل اپنا دے دکھائیا۔ جتھے جوتی نور لشکدے، جگ مگ ہووے رُشائیا۔ جس منزل نوں رہے وکدے، گھر بار چھڈ کے جنگلاں

وِج ڈیرہ لائیا۔ نهن ویلے آگئے صدق دے، پر بھ بھروسہ دے کرائیا۔ جھگڑے رہن نہ کسے نندک دے، نندیا کلجک جیواں جھولی دے پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں مان وڈیائی دیوے اپنی ہمت دے، حوصلہ جگت وٹوں ودھائیا۔

* ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ وکیل سنگھ دے گرہ پنڈ دھنگالی کیمپ کھون جموں *

رشی کہن کس بدھ ساڈا ہووے جنم، جرم ملے وڈیائیا۔ کس بدھ ہووے ساڈا کرم، سچ وچے ودھائیا۔ کس بدھ ملے سرن، پر بھ چرن پٹی سرنائیا۔ کس بدھ ہووے ترن، تارنہار پار کرائیا۔ کس بدھ مٹے بھرم، بھانڈا بھرم بھنائیا۔ کس بدھ لیکھا چکے ماٹی چرم، چم درشی دے گوائیا۔ کس بدھ ملے سرن، اوٹ اک تکائیا۔ کس بدھ کھلے ہرن پھرن، ڈھر داروپ نظری آئیا۔ جھگڑا مکے ورن برن، منوآ کرے لڑائیا۔ کس بدھ ڈھولے لگیئے پڑھن، سبھے دے سمجھائیا۔ باؤن کہا جس ویلے نرگن ہو کے آوے اپر دھرن، دھرنی دھرت دھول پھیرا پائیا۔ بھگت سہیلے آوے پھرن، فیصلہ حق جنائیا۔ اچی منزل آوے چڑھن، بن قدام قدم لکائیا۔ توں میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا آوے پڑھن، سبھے سب نوں دے پڑھائیا۔ بھگت بھگوان اک دوجے دا درشن کرن، پڑدا اندروں دے چکائیا۔ آتم پر ماتم لگاوے ساچی لگن، لگ ماتر نہ کوئے جنائیا۔ ترے گن مایا میٹے اگن، بوند سوانتی اک چوائیا۔ سچ پرکاش دیک جگن، جن بھگتاں کرے رُشنائیا۔ ساچے پریم اندر کرے مگن، مگر لا لیکھا جھولی پائیا۔ ساجن ہو کے آوے سدن، سنیہرا اکو اک پچائیا۔ جن بھگت سہیلے آپے آئے لبھن، پڑدیاں وچوں باہر کڈھائیا۔ ساچا نام آئے رنگن، رنگ رنگیلا ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، درگھر ساچے آپ بہائیا۔ رشی کہن کس بدھ ہووے پہچان، سچ دے سمجھائیا۔ باؤن کہا اوہ لبھنہار سری بھگوان، مہروان اکھوائیا۔ سبھے ملے آن، آنا فنا لیکھا دے مکائیا۔ سچ پریتی دے کے دان، چرن چرنودک مکھ چوائیا۔ بھومکا سہائے استھان، سو بھاونت دے وڈیائیا۔ ساچی درگاہ کرے پروان، پر م پڑکھ

بے پرواہیا۔ بھگت سُہیلے کر پردھان، لوک مات دیوے مان وڈیاںیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، رشیو رشتے توڑ کے کوڑ جہان، جوڑا جوڑ کے سری بھگوان، کاہن بنسری اپنا نام سناںیا۔

* ۲۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ شو سینگھ دے گرہ پنڈ شیخ سرکیمپ کھون جموں *

رشی کہن سچ دے ثبوت، سبناں اندر دھیان لگایا۔ کس بدھ بھاگ لگے کایا کلبوت، جسم اسم اکو نظری آئی۔ چار کنت ہوویں موجود، ہر گھٹ رمیاں نظری آئی۔ سانوں سدا رکھیں محفوظ، سر اپنا ہتھ لگایا۔ جنم مرن دی رہے نہ کوئی حدود، دائرہ اپنا دیں دکھایا۔ جتھے جوتی سورج ہوئے نہ کوئی غروب، دوس رین ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ اُچ محل نظر آئے اک عروج، عرشی پریم اندر بیٹھا سو بھاپایا۔ ساچے گھر دی آوے سو جھ، بدھ بیک دیں بناںیا۔ وکھو وکھ رکھیں پانی دا پانی دودھ دا دودھ، نرمل نرویر دیں دکھایا۔ بھو اندروں کھلے گو جھ، گنجھل کوڑ رہے نہ رانی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا لیکھا دے چکایا۔ رشی کہن کس بدھ حاضر ہوویں حضور، مل کے خوشی منایا۔ معاف کریں قصور، کسراں نال اڈایا۔ جگت جہان کریں عبور، دُور دُراڈا چل کے آئی۔ گڑھ ہنکاری توڑیں غور، بھانڈا بھرم بھو بھنایا۔ محنت دیویں بھگت مزدور، کیتی گھال جھولی پائی۔ درس دیویں ضرور، درشن کر کے خوشی منایا۔ منو آمن نہ پائے فتور، فاتحہ اکو وار پڑھایا۔ ساچے نام دا دیں سرور، سرتی شبد میل ملائی۔ جن بھگت کریں مشہور، مشورہ بھگتاں نال پکائی۔ اپنی جوتی بخشیں نور، بن چند چند رُشانیا۔ ناتا رہے نہ کوڑو کوڑ، سچ سچ میل ملائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، شبدی دھارا بخشے چرن دھوڑ، دھوڑ دا لگا لگاوے وڈا نکا، ماتا پتا پر بھو اکو نظری آئی۔

* ۲۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ بسو دیوی دے گرہ پنڈ سرداری کیمپ کھون جموں *

رشی کہن کس بدھ کرے یاد، باؤن سانوں دے سمجھایا۔ سنے سرب فریاد، ویکھے چائیں چانیا۔ چوڑاسی وچوں کاڈھ، اپنے نال ملانیا۔ پریتی وچوں کرے لاڈ، پریم اک سمجھایا۔ بنائے ڈھر دے سادھ، سادھنا دے سمجھایا۔ میٹے واد وواد، دُرمت میل گوانیا۔ نام سنائے ناد، وجے ڈھن شنوایا۔ بدھی رہے نہ کاگ، ہنس دے بدلانیا۔ ترشارہے نہ آگ، اگنی تت گوانیا۔ سچ سنائے راگ، ڈھولا بے پرواہیا۔ آپے مارے آواز، سُنٹیاں لے اٹھایا۔ اندرون کھولے راز، پڑا دے چکایا۔ پر ماتم دیوے ساتھ، آتم جوڑ جڑایا۔ گھر آوے رگھناتھ، رگ رگ کرے رُشانیا۔ ساچی دسے گاتھ، پڑھیے اک پڑھایا۔ لہنا دینا چکائے مستک ماتھ، متا اپنے نال پکایا۔ کوڑی رین اندھیری میٹے رات، رت رتڑی آپ مہکایا۔ نظری آوے ساکھیات، ستمکھ ہو کے درس دکھایا۔ لیکھا لکھے نال قلم دوات، دعوی دار سچ گھر دے دے بنایا۔ اکٹھی بنائے سب دی اک جماعت، جمع تفریق ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دی رکھے یاد، یادداشت بھل کدے نہ جائیا۔

* ۲۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ سدھر و دیوی دے گرہ پنڈ دھنگالی کیمپ کھون جموں *

کرپا کرے پر بھ آپ، رشیو رستہ دیاں جنانیا۔ اکو نام دس کے جاپ، جیون جگت دے بدلانیا۔ جنم جنم دا کرم کرم دا لیکھا کر معاف، مُشکل حل کرائیا۔ ڈھر درگا ہی آ کے دیوے ساتھ، سگلا سنگ نبھایا۔ مہروان آ کے پچھے بات، واٹ پچھلی پنڈھ مُکانیا۔ میرا بچن رکھیو یاد، باؤن رہیا سمجھایا۔ جگت کھیڑے کر برباد، گھر بار تجانیا۔ سُن تہاڈی آواز، لیکھا دے مُکانیا۔ وست دیوے دات، نام بھنڈارا جھولی پانیا۔ تساں سُنٹیاں جانا جاگ، آلس نندرا پرے ہٹایا۔ اک اُپجاؤنا ویراگ، اکو دھیان لگایا۔ تہاڈی سادھنا دیوے سادھ، ست سوامی ویکھ دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے آپ ملانیا۔ گھر ساچا کیٹھرا تھاں، سچ سچ دے جنانیا۔ کس بدھ پکڑے بانہہ، میل ملے بے پرواہیا۔ چپائے اپنا ناں، ناؤں نرنکارا دے درسانیا۔ باؤن کہا بڑا

مہروان، مہر نظر اٹھایا۔ کلج انت آوے وچ جہان، زرگن ہو کے پھیرا پایا۔ تہاڈا کوڑا جھڈا مکان، سچ دوارے لئے بلائیا۔ جتھے اکٹھیاں سب نوں ملنا ہووے آسان، لبھن دی لوڑ رہے نہ رایا۔ سو بھومکا سچ استھان، جو جن چوڑاں سو بھاپایا۔ رشیو بھگتی دا دیوے دان، بھگوان بے پرواہیا۔ آتم در دیوے آرام، ساتنک ست کرائیا۔ پورن ہووے کام، کرنی کرتا ویکھ وکھائیا۔ تہاڈا پریم پیار محبت دا وسا کے نواں گرام، گھر ساچا دئے جنایا۔ جتھے کدے نہ ہووے شام، شمع دیپ نہ کوئے رُشائیا۔ لہنا دینا چکائے آن، زرگن اپنا پھیرا پایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، داتا دانی گن ندھان، گن سب دا ویکھ وکھائیا۔

* ۲۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ گوڑھا رام دے گرہ پنڈ شیخ سرکیمپ کھون جموں * *

دھرنی کہے میرا بنیا بھاگ، چوتھے جگ ملی وڈیایا۔ پُرکھ ابناشی دیوے دات، دیاوان دیا کمایا۔ ریشیاں دی پورب جماعت، بھگتاں دا روپ وٹایا۔ دُھر دا بنا کے ساتھ، سوہنا وقت سہایا۔ اپنا دس کے پاٹھ، سوہنگ کرے پڑھایا۔ جھگڑا مُکا کے ذات پات، اکو برہم رہیا سمجھایا۔ ساچا پروشٹا ویکھ ویکھے ساچی راس، دُھر رستہ کھوج کھوجایا۔ جنہاں وچھڑیا اہناں دے آیا پاس، پاسا بدل کے آیا بے پرواہیا۔ سب دی سُن درخواس، در در ساجن میل ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن پڑدا دئے اٹھایا۔ دھرنی کہے میٹوں خوشی ہوئی بہت، بنی دیاں جنایا۔ سٹی نوں آئی ہوش، لئی مات انگڑایا۔ رسنا رہی نہ میری خاموش، کواں دیاں دُہایا۔ پر بھ تکیا نرمل جوت، جوت جوت رُشائیا۔ جس دا سچھنڈ دوارا ساچا کوٹ، بنک اکو اک وڈیایا۔ انہاں میٹن آیا پچھلی سوچ، بھگت بنا کے بھگوان اپنا رنگ رنگایا۔ جھگڑا مُکا کے لوک پرلوک، لگیاں نوں رہیا اٹھایا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم پاربرہم برہم دس کے سچ سلوک، سوہلا اپنا اک گوائیا۔ جس دا بھانا کوئی نہ سکے روک، اگے ہو نہ کوئے اٹکایا۔ سو بھگتاں دیونہارا ساچی موج، مجلس اپنے نال رکھایا۔ متا میں رہے نہ روگ، ہوئے روپ نہ کوئے وکھایا۔ ساچا دس پر بھ دا جوگ، جگتی اکو دئے جنایا۔ اندر رہے نہ چنتا سوگ، غمی دا غم نہ کوئے

ستائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ دھرنی کہے میٹوں دیو ودھائی، میں خوشیاں وچ سنائیا۔ سبجگ ریتی کلجگ انت پور کرائی، تریتا دواپر دین گواہیا۔ باون ملے وڈیائی، ریشیاں ہوئی گڑمائی۔ بھگتاں رنگ چڑھائی، کٹی گئی جدائی۔ میلا ہو یا بھائی بھائی، بھادی سرتے رہی نہ رائی۔ دھرنی ہوئی سہائی، دھرت نین اٹھائی۔ دھول ڈھولے رہی گائی، دھول بھار چک کے خوشی منائی۔ روس نور رُشائی، منڈل منڈپ پڑا لاہیا۔ برہمنڈ کھنڈ ویکھن چائیں چائیں، گر اوتار پیغمبر وچی ودھائی۔ آتم پر ماتم ہوئی گڑمائی، بھگت بھگوان وجے شنوائیا۔ پورب لیکھا رہے نہ رائی، لہنا دینا سب دی جھولی پائی۔ خوشیاں والی گھڑی سہنجی آئی، مات لوک ملی وڈیائیا۔ دھرنی کہے میری بھومکا بھاونا خوشیاں گیت گائی، گا گا آپ سنائیا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیری بے پرواہی، جو وچھڑیاں رہیا ملائیا۔ اُجڑیاں رہیا وسائی، بکھڑیاں رہیا جڑائی، جوڑ اپنے نال کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکٹنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، چرن کول اپر دھول دھرنی کارن رہیا لکائی۔

* ۲۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ اندر سنگھ دے گرہ پنڈ دھنگالی کیمپ کھون جوں *

دھرنی کہے ستاسی سال ایٹھے ریشیاں دا دھواں رہیا ڈھکھا، آہوتی سنگندھی والی پائی۔ رس ماندے رہے نام والے شکھ دا، اندرے اندر رہے دھیائیا۔ سیس رہیا جھکدا، بھوتی خاک رمائیا۔ شکر رہیا لکدا، نظر کسے نہ آئیا۔ جاپ بنیا رہیا کھ دا، رسنا نال وڈیائیا۔ پڑا کھلیا نہ اک تک دا، روپ روپ وچ نہ کوئے سمائیا۔ جگت جہان نشانیوں رہیا اکدا، تیر بے نظیر نہ کوئے چلائیا۔ مانس جامہ ملدا رہیا منگھ دا، مانو دانو کھیل کھلائیا۔ بھيو لبھیا نہ مالک اُس دا، جس دی اُست سارے گائیا۔ پڑا چکلیا نہ ہنیری گٹھ دا، نور ظہور نہ کوئے رُشائیا۔ درد گیا نہ اندر لی ہک دا، ساہ ساہ ستائیا۔ شبد اگئی وچ ابناشی کرتا اک دن بچھدا، کچھ میٹوں دیو جنائیا۔ کی تہاڈا ناتا جڑیا پیو پت دا، پر ماتم اپنی گود اٹھائی۔ ایہہ شبد سُن کے ریشیاں دا دل دکھدا، نیتز روون مارن دھانیا۔ درشن ہو یا نہیں ابناشی اچت دا، ملیا میل نہ بے پرواہیا۔ ایسے کارن اگلا پیئڈا نہیں مکدا، بھجھئے واہو داہیا۔ جگت جہان نہیں جھنڈا، جھنڈی لو نہ کوئے لگائی۔ سہارا تکیا بل

دے ٹک دا، بھنڈارے وچوں کھا کے خوشی منائیا۔ باؤن کھیل دسیا کچھ کچھ دا، کچھ سمجھ کوئے نہ آئیا۔ ساڈا دھوئی والا دھواں دُھکھا، دھواں دھار رہیا وکھائیا۔ نظارہ تکیا نہیں مکھ اُجل دا، صاف سُتھرا نظری آئیا۔ جیسہڑا اپنی دھاراں اُٹھا، نرگن ہو کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا رہیا سمجھائیا۔ دھرنی کہے میرے اُتے تپدا رہیا انگلیٹھا، اگنی ایندھن بھیٹ چڑھائیا۔ ریشیاں دا جیون رہیا جینا، سہارا اوٹ تکائیا۔ سدھی رکھدے رہے نیتا، اندر کوڑ کپٹ نہ کوئے ودھائیا۔ پُرکھ ابناشی لبھدے رہے میتا، تن بھبوتی خاک رمائیا۔ ملیا میل نہ صاحب انڈیٹھا، نیتز نین نہ کوئے رُشنائیا۔ بھاگ لگیا نہ کسے سپسا، سر ہتھ نہ کوئے لکائیا۔ برہم پایا نہ پاربرہم جگدیشا، جگدیشر مل نہ خوشی منائیا۔ پوری ہوئی کسے نہ ریجھا، ملی مان نہ کوئے وڈیائیا۔ سدھا ہو یا نہ کسے دیدہ، دید چند نہ کوئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، پڑدا اوہلا نہ کوئے چُکائیا۔ دھرنی کہے دھوئے اُتے ریشیاں ماریا دھرنا، اک سو اٹھ دن لگائیا۔ پر بھو ویراگ اندر مرنا، جیون دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ لبھنی ساچی سرنا، اوٹ اور نہ کوئے تکائیا۔ اکو منزل چڑھنا، جتھوں سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ اکو اکھر پڑھنا، جس دی وِج دی رہے ودھائیا۔ اکو پلو پھڑنا، جس نوں دو جہان نہ کوئے چھڈائیا۔ اکو نیتز کھلے ہرناں پھرناں، نچ آتم پر ماتم میلا سچ سُبھائیا۔ اکو ملے سرنائی چرناں، چرن چرنو دک پی کے خوشی وکھائیا۔ کوئی بھے بھو رہے نہ ڈرنا، بھرم اندروں دے کڈھائیا۔ ڈو نگھی کندر ملے نہ وڑنا، جنگلاں وِچ نہ کوئے بھرمائیا۔ اگنی اگت نہ پے سڑنا، دھوئی دھول نہ کوئے تپائیا۔ جوگ ابھاس نہ پے کرنا، کرتا ملے بے پرواہیا۔ سو کرتا بخشے اپنی سرنا، سرن سوامی اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ ریشیاں مرن دا کیتا ہٹھ، اک سو اٹھ دن دھیان لگائیا۔ پُرکھ ابناشی آیا نٹھ، نرگن ہو کے پھیری پائیا۔ ہوئی ہوئی اندر وڑ کے دتا دس، سچ سچ سمجھائیا۔ ریشیو تسیں پیو ہس، بھيو ابھیدا دیاں کھلایا۔ پُرکھ ابناشی حکم دیوے سمرتھ، دھر فرمان آپ جنائیا۔ جو جگ چوکڑی چلاوے رتھ، لکھ چوڑا سی رہیا بھوائیا۔ تھانوں حکم سندیشے دیواں سچ، سچ سچ درڑائیا۔ تسیں کایا مائی بیچ تت سریر جانا چھڈ، انت رہن کوئے نہ پائیا۔ سرشی نالوں ہو کے اڈ، پر بھ دی دھار جانا سمائیا۔ جتھوں کوئی نہ سکے لبھ، جگت نیتز نظر کوئے نہ پائیا۔ جس ویلے کلجگ اتم کیا پنڈھ، لوک مات تہاڈا جنم لئے پرگٹائیا۔ سوہنگ ڈھولا سنا کے چھند، شیکا بچھلا دے کڈھائیا۔ آتم پر ماتم دے

کے اندر، سُکھ ساگر وِچ سمائیا۔ ایسے دھرتی آؤنا مارگ پندھ، سب نے بھجنا چائیں چائیا۔ پُرکھ ابناشی چاڑھے رنگ، انمولا آپ رنگائیا۔ مانس جنم ہون نہ دیوے بھنگ، جوتی جوت کرے رُشنائیا۔ آتم پر ماتم پیار دا کر کے ڈھنگ، طریقہ اک اُچنائیا۔ حکمے اندر سارے گنڈھ، اکٹھے کر کے لئے بہائیا۔ اگنی دھونے دی تھیں امرت دی پاوے ٹھنڈ، لکڑی بالن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ نرگن ہو کے سرگن لاوے انگ، انگیکار آپ اکھوائیا۔ تہاڑی آتم تیج ہنڈھاوے پلنگ، پت پر میثور سد اپنی آس کرائیا۔ جگت خیرانی وِچ تھیں ہونا نہیں دنگ، دنگل دیکھنا سرشٹ سبائیا۔ تہاڑی آسا منسا پوری کرے منگ، اگے منگن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان سدا بخشند، پورب باقی دیوے بن کے ساتھی، بھاگ لگا کے دھرتی خاکی، دھونی دی جگہ پریت دیوے دونی، دوہرانا تا پُرکھ بدھاتا نرگن سرگن سرگن نرگن اپنے نال جڑائیا۔

* ۲۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ بابو رام دے گرہ پنڈ دھنگلی کیمپ کھون جموں *

دھرتی کہے میں دھونی نال رہی سڑدی، اندرے اندر رہی تپائیا۔ ریشیاں کولوں رہی ڈردی، کوئی سراپ نہ دیوے سنائیا۔ پر بھ نوں یاد رہی کردی، نیتز رو رو نیر وہائیا۔ مالک محرم ملے دردی، جو ڈکھیاں ڈکھ مٹائیا۔ میری شانت ہووے سڑدی، ساتک ست کرائیا۔ میں اکوگیت رہی پڑھدی، توں ہی توں راگ الائیا۔ پر بھ دا بھانا رہی جردی، سر اگنی تت تپائیا۔ پر بھو ویکھ کھیل اپنے گھر دی، کیوں بھگتاں رہیا ستائیا۔ تیری دھار لہھیاں نہیں کسے لہھدی، سارے بھجنا داہو داہیا۔ آہوتی دے کے بیٹھے اگ دی، اندروں اگ نہ کوئے بُجھائیا۔ ریتی دیکھی جگ دی، جگ جیون داتا ملے نہ کسے گوسائیا۔ کھیل ہوگئی انت آخری حد دی، رو رو کے رہی گر لائیا۔ میری دھیرج نہیں بھجھدی، ست سنتو کھ نہ کوئے دکھائیا۔ میری آواز تک گئی شاہ رگ دی، اگے کہن سنن دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا دینا مُکائیا۔ دھرتی کہے میٹوں اگ نال دتا تاء، دھونیاں والیاں دھونے لائیا۔ میری کسے نہ سنی ہا، ہوکا لے کے رہی گر لائیا۔ کوئی نہ پکڑے بانہہ، پھڑ باہوں نہ کوئے اٹھائیا۔ ساچا کرے نہ کوئے نیاں، عدالت حق نہ کوئے

بنایا۔ نالے سارے میٹوں کہندے دھرتی ماں، سینہ ساڑ کے رہے دکھایا۔ ساچا دسے کوئی نہ تھاں، پر بھو بھجی واہو داہیا۔ کرپا کر سچے شہنشاہ، تیری اوٹ
تکایا۔ پُرکھ ابناشی ہس کے کہا نیڑے آ، مہر نظر اٹھایا۔ میٹوں اپنیاں اُنگلیاں نال دکھا، جیہڑے تیرے اُتے دھوئیاں رہے تانیا۔ دھرتی سبھے دتا سنا،
پر بھ تیری بے پرواہیا۔ اوہ دیکھ تیراں سؤ ستاسی اکتھے نظری رہے آ، جٹا جوٹ ویس رہے وٹایا۔ ہتے ملکے تن سواہ، نین اٹھ لال چمکایا۔ ہتے سوٹا کھچن
نال چاء، سلفا پی کے خوشی منایا۔ ہتے کر کے اُتاں بانہہ، دوئے جوڑ سیس جھکایا۔ ہتے نین رہے شرما، گھ دھرت ول ٹکایا۔ ہتے آہوئی رہے پا، پھل
بھل بھیٹ کرایا۔ ہتے بھوئی رہے رما، سواہ سیس وچ ٹکایا۔ ہتے لنگوٹی رہے لگا، ہتے نگن پھرن دکھایا۔ میں دیکھ کے ہو گئی تیراں، تیراں میرے اندر
آیا۔ ایہناں دی پکڑی کسے نہ بانہہ، گھر ملیا نہ بے پرواہیا۔ پر بھو تیرا کی پتہ، میٹوں دے سمجھایا۔ ابناشی کرتے دتا سنا، شبد اگئی اک درڑایا۔ ایہناں دا
لہنا باقی رہیا مُکا، جس دی سمجھ نہ کوئے سمجھایا۔ جس ویلے دواپر تریتا کلج دتا لنگھا، ستجگ واری آیا۔ نرگن جوت کراں رُشنا، لوک مات ویس وٹایا۔
شبدی دھار لوواں پرگٹا، روپ نہ کوئے دکھایا۔ گوہند میلا لوواں ملا، گھر ساچے میل ملایا۔ رکھی رکھیشراں جنم لوواں دوا، لوک مات آپ اُپجایا۔ تیرے
اُتے اکتھے لوواں کرا، حکمے اندر تھم ورتایا۔ پھر سچ سبھاؤ جاواں آ، آپ اپنا پھیرا پانیا۔ جتھے رشی دھوئی رہے تاء، اوتھے چرن کول دیاں ٹکایا۔ اگنی اگت
کوئی نہ مارے بھاء، توں میرا میں تیرا ڈھولے سارے گایا۔ امرت میگھ تیرے اُتے جاواں چھڑکا، بھگتاں دی دھوڑ تیرے نال ملایا۔ سمیں سار سد کراں
نیاں، ایہہ میری بے پرواہیا۔ بے شک توں دھرتی سب دی اکو رہنی ماں، بنا باپ توں ماتا کم کسے نہ آیا۔ تیرا لیکھا لہنا دینا دیاں چکا، چکنی ہو کے دیکھنا
اپنی اٹھ کھلایا۔ کلج انت ہوواں سہا، سہانک ہو کے دیا کمایا۔ دھرتی کہا میں کی کہاں، پہچان میٹوں دے سمجھایا۔ ابناشی کرتے کہا جس ویلے سوہنگ
مہاراج سنگھ وشنو بھگوان جن بھگتاں لینا گا، توں سمجھیں میرا ویلا وقت گیا آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر
سنگھ وشنو بھگوان، سب دی پھڑ پھڑ بانہہ، سہانک نانک اکو اک اکھوایا۔

* ۲۰ جیڈھ شہنشاہی سمت ۲ کرمو دیوی دے گرہ پنڈ دھنگلی کیمپ کھون جموں *

دھرنی کہے میرا ٹھانڈا ہویا ہردا، امرت و ہن دتا وہانیا۔ بھگتاں بھگوان ملیا و چھڑیا چر دا، چری و چھنے میل ملانیا۔ اگمی دھار آگیا پھر دا پھر دا، پھرت پھرت اپنا کھیل کھلایا۔ گرکھاں گھیرا رکھے چوگر دا، گرور گر دھار بھگتاں سچ دوارے جنہاں دا لیکھا نبردا، لہنا رہیا چکایا۔ میٹوں یاد آیا لیکھا بدر دا، بدھ نال سمجھانیا۔ جیسہ پربھ دی دھاروں نتر دا، اپنی بھگتی نہ کوئے دکھانیا۔ سدا لاہا لیا ساچے متر دا، الونا ساگ کھا کے دئے وڈیایا۔ پریم پیار ویکھیا ڈھر دے عشق دا، مُجبت ناتا اک جنایا۔ جھگڑا چلیا ٹانک جست دا، جسم ضمیر دتی بدلایا۔ بھروسہ دے کے چرن پریتی صدق دا، سدنا سین پار لنگھانیا۔ کبیر منزل کدے نہ خسکدا، روی پانہاں گنڈھ کے جھٹ لنگھانیا۔ دھرو پرہلا دمان دے کے ساچی ہمت دا، جگت ناتا دتا تڑانیا۔ سو کھیل ویکھے اپنی سمت دا، اتر پورب پچھم دکھن کھوج کھوجانیا۔ جھگڑا مُکا کے کھجک کوڑ گڑیا نندک دا، سُکھ ساگر وچ سماںیا۔ روگ رہے نہ چنتک دا، چنتا غم نہ کوئے ستانیا۔ رس دیوے جن بھگتاں کھادھے نمک دا، نمک حرام نہ کدے اکھوانیا۔ دینا دیوے پریم پیار دی منت دا، وست امولک آپ ورتانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھانیا۔ دھرنی کہے میرے انتر آئے ہاسا، باہروں نظر کسے نہ آئی۔ بھگتاں ویکھیا بھروسا، جو بیٹھے خوشی منانیا۔ پیندی ویکھی راسا، سرتی شبنامچ نچانیا۔ پوری ہندی ویکھی آسا، ترشنا رہیا بُجھانیا۔ رکھیاں دا سواسا، ساہ ساہ اپنے وچ ملانیا۔ جھگڑا پر تھی آکاشا، گنگن گنگنتران رہیا مٹانیا۔ پورب جنم دا گھانا، سبے پور کرانیا۔ اگلی چکے وانا، پچھیا یاد کوئے نہ آئی۔ ابناشی و سیا ساتھ، سوہنا سنگ بنانیا۔ سوہنگ دس کے گاتھا، گہر گبھیر لیا اٹھانیا۔ باون دامن کے آکھا، کھجک انتم ویکھ دکھانیا۔ نظری آئے ساکھیا تا، صاحب سوامی دیا کمانیا۔ جن بھگتاں پچھے وانا، واہوا وڈی رہے ودھانیا۔ جھگڑا مُکائے ذاتا پاتا، اکر رنگ رہیا رنگانیا۔ ہو کے داسی داسا، ڈھر دی سیوا سچ کمانیا۔ نرگن جوت سچ پرکاشا، پریم پُرکھ بے پرواہیا۔ سچ دوارے دیوے داتاں، پورب لہنا کھوج کھوجانیا۔ جتھے دھونے دھار والی ڈھکھدی آگا، آگن بھگتاں رہیا کرانیا۔ دیکک جوت جگا چراغا، چراگاہاں وچ دئے وڈیایا۔ جس دا کھیا نہ کسے ساکہ، سو کھت بھوکھت رہیا درڈانیا۔ دھرتی کہے میری پوری کیتی آسا، ترشنا دتی بُجھانیا۔ میں ویکھاں کھیل تماشا، نیوں

نیوں لاگاں پائیا۔ دھن بھاگ چرن چھوہیا میری مٹی خاک، خاکی مٹی خالص دتی بنایا۔ جیسہڑی کدی تلی نہیں دھڑیاں سیراں وچ چھٹاکاں، گرگھ مستک لگ کے ملے مان وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دھرنی دھرت دھول کہے میرا لیکھا آپ پچھاتا، پچھو کڑ روکڑ اورک آپ چکایا۔

* ۲۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ رام سنگھ دے گرہ پنڈ دھنگالی کیمپ کھون جموں *

دھرتی کہے کرپا کر سیری بھگوان، سرب سوامی تیری آس رکھایا۔ دھن بھاگ جے پہنچیوں آن، کلجک ویلا انت دے ڈھایا۔ چار کُنٹ دے سے کوڑ نشان، نشانہ سچ نہ کوئے جھلایا۔ دھواں دھار زمیں اسمان، نور چند نہ کوئے رُشنا یا۔ دین دُنی سرب گرلان، ہاہاکار سنا یا۔ ساتک ست نہ کوئی کرائے آ امرت پان، وکھ باہر نہ کوئے کڈھایا۔ کوٹاں وچوں جن بھگت سہیلے منگن تیتھوں دان، در ٹھانڈے سیس جھکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ دھرنی کہے میں سنی اٹھی، اک لئی انگڑایا۔ ویکھیا چوہ گٹھی، چار کُنٹ دھیان لگایا۔ بنا بھگتاں پر بھ نال کسے دی لگی نہیں رچی، جگت واسنا بھری لوکایا۔ کوٹاں وچوں تھوڑیاں آتم ویکھی سچی، جو اکو ڈھولا رہے گایا۔ جنہاں نوں شبد فرمان سندیشہ دیوے تیرا دوتی، گھر گھر آپ اٹھایا۔ جن بھگتاں بسنت رت مولی رتی، چوڑاسی جیو سمجھ کوئے نہ پائیا۔ ریشیاں دی ریکھا بھگتاں دی دھار وچ لگی، باون حاضر ہو کے دے گواہیا۔ جنہاں کارن کھیل بنی بتی، بتھانیاں کرے صفایا۔ تیری کھیل صاحب انڈھی، جگت نیز نظر کسے نہ آیا۔ دھار باریک اگمی تکی، نکلیوں وڈے دے بنایا۔ میں خوشحال ہوئی تیری ویکھ کے سنگر والی سکھی، جنہاں دے اندر وس کے واسنا کوڑی باہر کڈھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرے درس دیدار دی بھکھی، جگ جگ بیٹھی راہ تکایا۔

* ۲۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ ہنسراج دے گرہ پنڈ بالیوال کھون کیمپ جموں * *

دھرتی کہے میں خوشی ہوئی ناتا جڑیا بھگت بھگونت، آتم پر ماتم برہمنڈ کھنڈ و جی ودھانیا۔ نرگن نرگن پیار جڑیا برہم پار برہم ڈھر دے کنت، وچھوڑا
 وچ رہیا نہ رانیا۔ بودھ اگادھ شبد ناد سُنیا ڈھر دامنٹ، منتو اکو نظری آتیا۔ جو وڈیائی دیوے لکھ چوڑا سی سادھ سنت، جیو جنت بھو ابھیدامات گھلایا۔ پڑدا
 لاہے دیا کمائے مانو ذاتی ساچے سنت، ست ستوادی برہم برہادی اپنے رنگ رنگایا۔ گرٹھ توڑے ہوئے ہنگت بودھ اگادھ بن کے پنڈت، بھو ابھیدا اچھل
 اچھیدا آپ گھلایا۔ صفت مہما سنی اگنت، جس دا شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی بھو کوئے نہ پانیا۔ لیکھا مکا کے جیرج اندج، اُتھج سیج
 پیئڈا رہیا مکایا۔ نام لکھت ڈھر دی دے کے سٹت، حق حقیقت خوشی منایا۔ کلجگ کوڑی کریا کر کے انت، سبجگ سچ دے پرگٹایا۔ جن بھگتاں کارن
 بنائے بنت، گھرن بھنہار سمرتھ بے پرواہیا۔ جس دا شہنشاہی چلدا سمت، سماں دیکھے تھاوں تھانیا۔ گرکھاں اُتے کر کے رحمت، مرید مرشد لئے منایا۔
 رہن نہ دیوے احمق، مورکھ مگدھاں چتر سگھڑ سجان بنایا۔ شبد اشارہ ایکنکارا نرگن دھارا بن اگھاں لائے سینت، سوئی سرتی اکال مورتی کایا مندر ساچے اندر
 آپ اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا حکم اک ورتایا۔ دھرتی کہے موہے چڑھیا رنگ، رنگت نظر کسے نہ آتیا۔ سبجگ دی آشنا
 پوری ہونی منگ، باؤن دا لیکھا بل دی دھار ریشیاں دا پیار جھولی پانیا۔ جس نوں جگت جگت بیترے چار، کلجگ انتم آئی وار، جس نوں سمجھے نہ سنسار، من
 بھو کوئے نہ پانیا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہار، اشارے دے کے گئے گرو اوتار، بھوکھتاں وچ جنایا۔ چوڑاں یوجن دا ادھار، لہنا دیونہار آپ کرتار، قدرت دا
 مالک بے پرواہیا۔ جو کلجگ انتم پہنچیا آن، سنت سہیلے لئے اٹھال، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ڈھر دی کرنی اپنی کار کمایا۔ دست اموک دیوے نام سچا دھن
 مال، لکھ چوڑا سی وچوں کرے بحال، آون جاون پتت پاون دے کٹایا۔ گرکھ گرکھ ہر جن ہر بھگت پیارے دیکھے اپنے لال، سبجگنڈ بہائے سچی دھر مسال،
 دُوبے در منگن کوئے نہ جائیا۔ لہنا دینا چکا کے شاہ کنگال، سچ پریتی دے پُرکھ ابناشی نبھے نال، دو جہان نہ کوئے تڑایا۔ دھرتی کہے سو وقت پہنچیا آن،

جس دا بلیا ڈھر فرمان، رکھیاں ہون لگا کلیان، بھگتاں ملن لگا دان، جنم جنم دا لیکھا رہیا دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، بھگت سہیلا اک اگیلا ایکنکار کر پیار، نرگن داتا پُرکھ بدھاتا پُورب لہنا دے اُدھار، بقایا سب دی جھولی پائیا۔

* ۲۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ وریام سنگھ دے گرہ پنڈ ملک کیمپ کھون جموں *

دھرتی کہے میرا بنیا دھرم دوار، سچ دربارا نظری آئی۔ جتھے ویا ہر نرنگار، نرگن داتا بے پرواہیا۔ بھگتاں تیج رہیا سوار بھگوان ہو کے دے وڈیائی۔ جگ چو کڑی وچھڑے میلے یار، پُورب لیکھا ویکھ دکھائیا۔ پڑدا اولہا رہیا اتار، سنساروگ رہیا چکائی۔ ریشیاں دا اُدھار، باون دا پیار، پر م پُرکھ پر ماتم اپنے ہتھ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل رہیا ورتائی۔ دھرتی کہے میں خوشیاں اندر ہساں، ہستی ویکھ بے پرواہیا۔ بھگت بھگوان بن نیتز اگھاں تگاں، جوتی نور نور رُشائیا۔ دو جہاناں دساں، برہمنڈ کھنڈ سنائی۔ چاروں کُنٹ نٹھاں، بھجاں واہو داہیا۔ پر بھ دے چرن کول سر سٹاں، سیس دھڑ بھیٹ چڑھائی۔ دوئے جوڑ واسطہ گھتاں، نیتز نین ہنچھواں نیر وہائی۔ دھن وڈیائی جے آیا پُرکھ سمر تھا، ابناشی ہو کے پھیرا پائیا۔ جس دی چار جگ گاؤندے گئے کتھا، گاتھا وارتا وچ الائی۔ سو بھگتاں بن کے سکھا، ساجن ہو کے پھیرا پائیا۔ لہنا دینا چکاوے ہتھو ہتھا، حاضر ہو کے ویکھ دکھائیا۔ دھرتی کہے جس پیار نال اس دھرتی اُتے ٹیک لیا اک وار متھا، مستک دا لیکھ لیکھے وچوں باہر کڈھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھگتاں دا بن کے سکا، ساکھیاں سنمکھ ایکا درس دکھائی۔

* ۲۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ دھرمو دیوی پنڈ چھب کیمپ کھون جموں *

دھرتی کہے میرا ہویا وڈا کرم، نہکرمی دتی وڈیائی۔ پُوربلا پالیا دھرم، میرا دھرم لیا رکھائی۔ ریشیاں نوں دے کے جرم، جنم لیا اُپجائی۔ ڈھکیاں دے میٹ کے بھرم، بھانڈا بھرم بھو دتا بھنائیا۔ بھگتاں نوں دے کے سرن، سرنگت جنائی۔ منزل دسیا چڑھن، او جھڑ راہوں بچائی۔ اندر دسیا وٹن، پر بھ دا

درشن پائیا۔ سچ دوارے دسیا کھرن، ہر سنگت مل کے وٹی ودھائیا۔ باؤن دا پورا کیتا پرن، پر ماتم اپنے رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار سرنائیا۔ دھرتی کہے میں منسا وچ ہوئی پور، پر بھ پورن دتی وڈیائیا۔ میرا پچھلا پینڈا رہیا نہ دور، اگلا پنڈھ دتا مکائیا۔ ناتا توڑ کے کوڑ، کٹمب بھگتاں دتا دکھائیا۔ جتھے بنیا رہے مزدور، جگ چوکڑی سیو کمائیا۔ دیندار ہے نور، جوت نور رُشائیا۔ بھنڈارا کردار ہے بھر پور، اتوٹ اتوٹ ورتائیا۔ بینتی کردار ہے منظور، مزدوری سب دی جھولی پائیا۔ جنم جنم داکٹ قصور، دُرمت میل دھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ دھرتی کہے میری جگ چوکڑی آسا پنی، بھرواسا ملیا بے پرواہیا۔ میرے سیس توں اوڈھن لٹھانہ چُٹی، پر بھ نے پڑدا دتا پائیا۔ بھگت سہیلے ملے گنی، گہر گبھیر دتا دکھائیا۔ من کے ساچی دُھنی، دھن بھاگ کہہ کے شکر منائیا۔ جس ویلے سچ جیکار سنی، سوہنگ ڈھولا رہے گائیا۔ لیکھا چکایا رِشی مُنی، منکر ہونہ لکھ بھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی سب دی پکار سنی، انبھل بھل کدے نہ جائیا۔

* ۲۰ جیڈھ شہنشاہی سمت ۲ کرپال سنگھ توتوں والے دے گرہ کیپ کھون جموں *

رِشیاں باؤن دی کیتی دھن دھن، دھن کہہ کے خوشی منائیا۔ ایہہ آواز شکر پروہت دے پے گئی کن، شنکیاں وچ ہائے ہائے سنائیا۔ ایہہ کس دا بردھ تن، سمجھ کوئے نہ آئی۔ بل نوں دیون آیا ڈن، بھیکھ کوئے بدلایا۔ میٹوں پے گیا جن، بھرم وچ رکھائیا۔ ہوئی جہی کول آ کے باؤن، پروہت دے وچ سنایا کن، محکم دُھر درگاہیا۔ جے توں ویکھیا سی چن، تیتوں دیاں سمجھائیا۔ ہنکاری ٹھیکر اندروں بھن، بھجا جا واہو داہیا۔ پنج وار اِشان کر اپنے تن، تیرے ماٹی مندر ہوئے صفائیا۔ پھیر بھيو کھلے برہم ہنگ، ہنگ برہم نظری آئی۔ ترشنا رہے نہ تم، تانس دینی چکائیا۔ درِشی رہے نہ چم، نیترا اٹھ گھلایا۔ خوشی رہے نہ غم، غمخوار ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ شکر پروہت ہو یا حیران، حیرانی اندر آئی۔ چوری

سب توں کراں اِشان، مِیٹوں ویکھن کوئے نہ پائیا۔ میرے ول کسے دانہ ہووے دھیان، نیز اگھ نہ کوئے اُٹھائیا۔ میں کراں جل پروان، بھجنا واہو داہیا۔ پھر کچھ میں پُچھاں آن، سبھے دے سمجھائیا۔ اندروں ہویا اک فرمان، حکم دتا درڑائیا۔ تیتی منٹ وقت پچھان، ودھ گھٹ نہ کوئے رکھائیا۔ ہن تیتوں بناؤنا آنجان، تیری وِدا دینی بھلائییا۔ اگے سناواں اک فرمان، حکم سندیشہ بے پرواہیا۔ تیرا میلا ہونا وششٹ رام، رمیا ہو کے کھیل کھلائییا۔ گوہند جنمے تیرے گرام، راج محل ملے وڈیائییا۔ انت آخیری کھیل سِری بھگوان، ابناشی کرتا آپ کرائیا۔ ساچے رِشیاں کرے پروان، پروانے سب دے ہتھ پھڑائییا۔ تیرا اوہناں نال لیکھا چکائے آن، باقی پچھے نہ کوئے رکھائیا۔ پروہت چرن کول کر دھیان، سِیس دتا نوائییا۔ باؤن دے کے اک فرمان، فُرنیاں وِچوں فُرنا دتا پرگٹائییا۔ تیری کرے آپ کلیان، پُرکھ ابناشی ہوئے سہائییا۔ کھلگ جس ویلے وقت پہنچیا آن، سماں دتا بدلاییا۔ تیرا پھیر کرائے پنچ وار اِشان، نشان اپنا ویکھ رکھائیا۔ ایسے کر کے راج نرین نوں کھیچل دتی مہان، دیبان بان دُھر دا آپ لگائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، لہنا دینا سرب چکائے وِچ جہان، قاعدہ قانون اپنے ہتھ رکھائییا۔

* ۲۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ رام چند دے گرہ دیواپنڈ کیمپ کھون جوں *

دھرتی کہے خوشی ہوئے روڑے پتھر، اٹاں مٹی خاک خوشی منائییا۔ جس ویلے ویراگ اندر سُندے رہے اتھر، بن نیناں نیر وہائییا۔ گھاس پھوس اُتے جس دا ویکھیا ستھر، سیجا سچ ہنڈھائییا۔ سو ساڈی پوری کرن آیا سدھر، جو سدھنا سین ترائییا۔ غریب نمائیاں کیتا قدر، قدرت دے مالک ہو سہائییا۔ سچ انصاف کیتا عدل، عدم دا لیکھا دتا مکائییا۔ چھڈ میداناں پدھر، اُچے نیویں ٹییاں چلیا چائیں چاننیا۔ مہر کر کے اپنی کر ندر، نظر اپنی دیا کمائییا۔ دین دُنی ویکھے غدر، جھگڑا سرب لوکائییا۔ سرشٹی ہووے محشر، درشٹی دے دُہائییا۔ جن بھگتاں چوٹی چاڑھ سخر، منزل اک درسائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائییا۔ اٹاں پتھر کہن روڑے، رُڑھدی دھاروں لیا بچائییا۔ کر کرپا جس اپنے نال جوڑے، جگ چوکڑی دتی وڈیائییا۔ سنت سہیلا ہو کے

بہڑے، نرگن ہو کے دیکھ دکھائیا۔ بھگت جنان سنا کے دوہرے، دُھر دا نام جنائیا۔ لیکھے لا کے کوٹاں وچوں تھوڑے، جوتی شبدی دھار ملائیا۔ نام اگے چڑھائے گھوڑے، برہمنڈ کھنڈ پار لنگھائیا۔ لیکھا کئے پیکے سوہرے، اگوگر دئے دکھائیا۔ جتھے غُصے وچ کوئی نہ ہوڑے، بھے نال نہ کوئے ڈرائیا۔ گئی پریت کوئے نہ توڑے، ناتا کوڑ نہ کوئے جنائیا۔ ممتا موہ دسے نہ ٹھگ چورے، ہنکار وکار نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ روڑے پتھر کہن ساڈے نال تریا گھاس، چرن چھوہ کے خوشی منائیا۔ بن کے داسی داس، سیوک نظری آئیا۔ کرے ہاس بلاس، خوشیاں رنگ دکھائیا۔ دیکھ جوت پرکاش، بھجیا واہو داہیا۔ جنم جنم دی پوری ہوئی آس، ترشائلی بُجھائیا۔ جتھے رشی جپدے رہے سواس سواس، اندر وڑ کے دھیان لگائیا۔ اوتھے ویسا سب دے پاس، گھر سوامی نظری آئیا۔ درشن دے کے ساکھیات، شناخت اپنی دئے کرائیا۔ ہرجن بنا کے پارجات، پاربرہم پر بھ اپنا رنگ رنگائیا۔ خوشی ہوئی نباتات، کائنات وٹی ودھائیا۔ بناپت کدی نہ ہووے اداس، لیکھا سب دا رہیا چکائیا۔ دھرنی کہے لیکھے لگے سواس، ساہ ساہ جس نوں رہی دھیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دی میٹے واٹ، وٹا سٹا جگت نال کرائیا۔

* ۲۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ اندرو دیوی گرہ پنڈ دیڑے کیمپ منوال جموں *

خوشیاں وچ ہسے بٹے ٹوئے، پدھر اپنا رنگ دکھائیا۔ دُرمت میل ساڈا دھوئے، پاپاں رنگ دتا مٹائیا۔ سچ امولک دست دے کے اگو ڈھوئے، ڈھولا اگو دتا سنائیا۔ بھگت بھگوان مل کے گائے دوہے، دوہرا تھم آپ درتائیا۔ امرت جام ساچا انتر چوئے، گھ رشنا جہوا سمجھ سکے نہ رانیا۔ سچ پرکاش کیتا اپنا لوئے، لوچن دُنی دا اک گھلایا۔ جس ویراگ اندر روئے، سو ملیا بے پرواہیا۔ لیکھا سمجھ سکے نہ کوئے، کوک کوک کوک دُہائیا۔ کسے نال کدے نہ کرے دھروہے، دُھر دا مالک دیا کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیا۔ ٹوئے بٹے ہسن پر بت، چوٹیاں خوشی منائیا۔ پُرکھ ابناشی

سچ دوارے پائی برکت، بے پرواہ دتی وڈیا۔ غریب نمانے امرت جام پیایا شربت، شرع کوڑ باہر کڈھایا۔ خوشیاں اندر پریم دی آئی حرکت، بھجے نٹھے چائیں چانیا۔ لیکھے لگے جھاڑی بوٹے درخت، خطا سب دی مُعاف کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پورب لہنا سب دی جھولی پانیا۔

* ۲۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ بھائیاں دیوی پنڈ موئل کیمپ مائسر جموں *

درخت بوٹے کہن ٹاہنی پتے، جڑ چوٹی خوشی منایا۔ پر بھ ویکھیا کملاپت، کوجھیاں کملیاں ہوئے سہایا۔ جو سانجھا گاوے جس، بھگت بھگوان ڈھولا اک الاہیا۔ پورب لہنا دیوے حق، حاکم ہو کے ویکھ وکھایا۔ دندیاں کدے نہ جاوے تھک، اتوٹ اٹھ بھنڈار آپ ورتایا۔ آتم برہم پیار دیوے ست، ست ستوادی ویکھ وکھایا۔ دھیرج سنتو کھ دیوے یت، نسا من نہ کوئے ہلکایا۔ بھاگ لگائے تت اٹھ، ترے پنج وجے ودھایا۔ لوک مات لجیا لے رکھ، مہروان ہو کے ویکھ وکھایا۔ سنت سہیلے تنگے اپنی اکھ، بھگت بھگوان جوڑ جڑایا۔ گرنگھ رہن نہ دیوے وکھ، گرنگھ اکو گھر لکایا۔ جتھے توں میرا میں تیرا سانجھا ہووے جس، وید پُران صفت نہ کوئے صلاحیا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، دھر داما لک نظری آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا رہیا مکایا۔ ٹاہنی پتے بولی شاخ، شناخت دھر دی نظری آیا۔ جو باون گیا اکھ، پتت پاون پور کرایا۔ رشی رہے نہ کوئے اداس، سکھی ساچی آپ اُچھایا۔ لیکھے لا کے ہڈ ماس، ناڑی ناڑی کرے رُشٹایا۔ منزل مُکا کے گھاٹ، پار کنارے دے لگایا۔ ساچی دس کے گاتھ، سکھیا اک سمجھایا۔ میل ملا پُرکھ ابناش، ابناش کرتا اپنے رنگ رنگایا۔ جن بھگتاں دیوے ساتھ، سگلا سنگ نبھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دھرنی دھرت دھول تیری پوری کر کے خواہش، اوّل اپنا نام اک سمجھایا۔

* ۲۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ سو بھائیگھ دے گرہ پنڈ موئل کیپ رام کوٹ جموں * *

جن بھگت مانس جنم جگ جائے جیت، ہر دے ہر ہر اک وسایا۔ پریم پیار دی چلا کے ریت، سرشی درشی دے سمجھایا۔ کھیل وکھا کے ہست
 کیٹ، اوچاں نیچاں جائے سمایا۔ پُرکھ ابناشی سب دامت، متر پیارا اکو ویکھ وکھایا۔ جو ہر گھٹ وسے چیت، گھٹ گھٹ رہیا سمایا۔ ساچا کرے نام بخشیش،
 وست واستک اک ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ چوکڑی ویکھ وکھایا۔ جن بھگت سفل ہووے جنم، نقل اندروں لئے گھلایا۔ مٹے
 من کا بھرم، بھو جگت چکایا۔ تنگے ساچی سرن، اوٹ اک رکھایا۔ مستک نوے چرن، جگدیش سیس جھکایا۔ گھر ساچے ملے وڑن، گرہ مندر سو بھاپایا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار سرنایا۔ جن بھگت مانس جنم لیکھے، ہر گنتی وچ گنایا۔ نرگن ہو کے آپے ویکھے، سرگن میلے سچ
 سُبھایا۔ جگ جنم رکھے چیتے، چاترک اپنے لئے اٹھایا۔ نام شبد دے سندیشے، دُھر فرمان درٹایا۔ اندر وڑ کے کھولے بھیتے، متا موہ مٹایا۔ بھگت بھگوان
 سدا کھیل کرے جگ کیتے، کوٹن کوٹ کال گئے وہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن اپنے رنگ رنگایا۔ جن بھگت جنم لیکھے جائے لگ،
 ماٹی خاک نہ کوئے رلایا۔ آتم پر ماتم رہے نہ الگ، دُھر دامیلا سچ سُبھایا۔ ناتا کوڑ گڑیار تئے جگ، جگت پت دے سرنایا۔ پوہ سکے نہ اگنی اگ، تتی وا
 نہ کوئے لگایا۔ نام ندھان سٹائے ند، حد کوڑی پار کرایا۔ امرت جام پیائے مدھ، مدُھر دُھن اک سٹایا۔ درس دیوے اُپر شاہ رگ، پڑدا اولہا آپ چکایا۔
 بن کعبیوں کرائے دُھر داج، حضرت ہو کے نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن دیوے مان وڈیایا۔ جن بھگت جنم جائے سوار،
 ماٹی خاکی ملے وڈیایا۔ پورب لہنا لیکھا چکے اُدھار، باقی اور نہ کوئے رکھایا۔ ریشیاں لہنا دینا کرے آر پار، پار برہم پر بھ بے پرواہیا۔ سچ سو داگر کرائے ونج
 وپار، سو دا اکو ہٹ نام وکایا۔ خریدار تھوڑے لہے بھگت سہیلے یار، دو جالین کوئے نہ آئی۔ کرے کھیل تخت نواسی اینکار، اکل کل دھاری اپنی کل
 ورتایا۔ لہنا دینا چکا و نہار سدا جگ چار، چوکڑ اوکڑ سب دی ویکھ وکھایا۔ کھجگ انتم ہو تیار، ترے گن اتیتا پھیرا پائی۔ جن بھگت سہیلے کر کے خبردار، نام
 سندیشے آپ اٹھایا۔ ساچی بھومکا کھڑی ویکھے آپ گلزار، گلشن اپنا آپ مہکایا۔ انت لہنا دینا بھگت بھگونت دے اتار، اتر پورب پچھم دکھن چارے کُنٹ

خوشی منایا۔ وار تھت دوس گھڑی پل لئے وچار، وکھن اپنے ہتھ رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ
ویشنوں بھگوان، جن بھگتاں تیج جائے سوار، دھرنی دھرت دھول پاوے سار، ہتھ کچھ اپنے رکھ اختیار، افتراق اندروں دے کڈھایا۔

* ۲۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ ہرنامو دیوی دے گرہ پنڈ موئل کیمپ رام کوٹ جموں *

جن بھگت کہن اسیں پورب لہنا آئے لین، پری لوء برہمنڈ کھنڈ تجایا۔ سرشٹ سبائی آئے کہن، ابناشی کرتا متو بے پرواہیا۔ پاربرہم پر بھ درشن کرو
اپنے نین، جگ لوچن حرص مٹایا۔ اک اکلّا بنے سچا ساک سجن سین، سمرتھ سوامی ہوئے سہایا۔ جگ چوکڑی آد جگاد دیوے دین، قرضہ سب دا دے
چکایا۔ جس رام دی مہما سندنے وچ رامائن، رام دارام بھگتاں رہیا ترایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دی کرنی کار کما یا۔ جن بھگت
کہن اسان پورب لینا لیکھا، باون دھاری نظری آیا۔ چوتھے جگ چکھیا ٹھیکا، گر اوتار پیغمبر گئے سیس نوایا۔ جن بھگتاں ساہنے کیتا ایکا، اکو اینکار لینا منایا۔
دو جی رکھنی نہیں کوئی ٹیکا، سر سکے نہ کوئے جھکایا۔ انت رہنا نہیں ویکھی ویکھا، بھرم اندروں دینا کڈھایا۔ مالک تکتا نر نریشا، ابناشی کرتا شہنشاہیا۔ جس دا
سچھنڈ ساچا دیسا، مات لوک کرے رُشنا یا۔ جگ چوکڑی آوے وار انیکا، بن بھگتاں درس نہ کسے دکھایا۔ جس بل باون رکھیا چیتا، ستجگ دھار ستجگ دے
پرگٹایا۔ سو دو جہاناں بن کے آیا نیتا، دھر فرمان حکم سنا یا۔ جن بھگتاں اندر کھولے بھیتا، بھيو اپنا دے کھلایا۔ سری بھگوان آد جگاد رہے ہمیشہ، جنم
مرن ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جن بھگتاں بدل دیوے ریکھا، کرم کانڈ دا لیکھا دے مکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ جن
بھگت کہن اسیں نہیں وڈے چھوٹے، نکلے بال بردھ جوانی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جگت وچار وچ مارے کدے نہ غوطے، وہندے وہن نہ کوئے پانیا۔ اکو
پر بھ دا درشن رہے لوچے، دو جہاناں دھیان نہ کوئے لگایا۔ سچھنڈ دی ساچی رہے سوچے، سمجھ جگت نہ کوئے بھلایا۔ لکھ چوڑاسی وچوں مانس جنم ملن
دے موقعے، پاربرہم پر بھ مل کے اپنا آپ سما یا۔ مایا متا دے نہ سکے دھو کھے، کوڑی کریا نہ کوئے ہلاکایا۔ اسان منزل پوڑی چڑھنا سوکھے، ادھ وچکار نہ

کوئے اٹکایا۔ اُچی کوک ڈھولے گاؤنے ہوکے، حکم سُن کے خوشی منایا۔ کلجک جیو جگت جہان رہنے سوتے، سُتیاں اٹھ نہ کوئے کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے رنگ رنگایا۔ جن بھگت کہن اسیں لہنا دینا لین چُ وڈے، وڈیاں وچوں نظری آئی۔ پُرکھ اکال اپنی دھاروں کڈھے، چوڑاسی گیڑ نہ کوئے بھوایا۔ کوڑ گڑیارے ناتے چھڈے، آتم پر ماتم میل ملایا۔ سچ دوارے جاییے بھجے، چلیے واہو داہیا۔ جتھے اکو دیک جگے، نرگن جوت ہووے رُشایا۔ بھگت بھگوان ناتے بننا سکے، سکیاں نالوں ہوئے جُدا یا۔ چرن کول سرنائی ساچی رکھے، گھر ٹھانڈے دئے بہایا۔ جتھے جگت اٹھ کوئی نہ تنکے، نچ نیتز درشن پایا۔ ناتا بدھاتا کرے پکے، کچی گنڈھ نہ کوئے رکھایا۔ کوٹن کوٹاں وچوں بھگت سہیلے تھوڑے اچھے، جنہاں ملے مان وڈیا یا۔ پر م پُرکھ سرنائی ڈھٹھے، نیوں نیوں لاگن پایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دھر دربار کر سچے، سچ سچ وچ سما یا۔

* ۲۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ جیت کور پنڈ دھنگالی کیمپ رام کوٹ جموں *

جن بھگت کہن اسیں ویکھے جگ چو کڑی چار، سنجگ تریتا دوا پر کلجک نت نت ویس وٹایا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی پاربرہم پت پر میثور ملیا سانجھیا ر، آد نرنجن ابناشی کرتا اپنا روپ بدلایا۔ سنت سہیلا اک اکیلا ایکنکار مارگ لاؤندا رہیا وچ سنسار، حکمے اندر حکم سنایا۔ آتم پر ماتم پاربرہم برہم پاؤندا رہیا سار، سرگن نرگن سرگن اپنا کھیل دکھایا۔ شبد سندیشہ نام ندھان قلم شاہی کاتب بن کے لیکھا لکھدا رہیا لکھار، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی رنگ رنگایا۔ پنج تت کایا ماٹی من مت بدھ دیندا رہیا ادھار، ترے گن اتینا ٹھانڈا سینا کرنی کار کما یا۔ بھگت وچھل اچھل اچھل گرکھاں دیندا رہیا دیدار، نچ لوچن نین گیان اٹھ پر تکھ کھلایا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا چار گنٹ دہ دشا ہندا رہیا اُجیار، گر اوتار پیغمبر روپ وٹایا۔ جن بھگت کہن سدا سدا سد ساڈا بنیا رہیا میت مُرار، وچھوڑے وچوں جوڑا آپ ملایا۔ اندر وڈھ کے مندر چڑھ کے شبد اگنی دسدا رہیا گفتار، اکھراں توں باہر کرے پڑھایا۔ آد

انت جگا جگنت جس دی پاوے کوئی نہ سار، بے انت کہہ کے سارے شکر منائیا۔ سو سوامی انترجامی جن بھگتاں پیتا ٹھانڈا سپتا کرے حق پیار، حقیقت وچوں
 سچ کھوج کھوجائیا۔ جن بھگت کہن بن بھگتاں پر بھ دا کرے نہ کوئے اظہار، پڑدا اوہلا بھیو نہ کوئے کھلایا۔ اشٹ درشٹ وچ کرے نہ کوئے پیار، سرشٹ
 کوڑ گڑیار ہلکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت سہیلے لئے ور، ورن برن ویکھ کوئے نہ پائیا۔ جن بھگت کہن اسیں آوندے رہیے
 جگ، پر بھ اپنا جوڑ بڑایا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت چھڈ، ساڈے اندر وڑ کے اپنی منزل دے دکھایا۔ پنج تت کایا ماٹی خاکی رہن نہ دیوے اڈ، نام ندھانا سری
 بھگوانا اندر دے ٹکایا۔ ست دھرم دا نشانہ گڈ، جس نوں دو جہان ویکھ وشن برہما شو سیس نوایا۔ بن بھگتاں پر بھ دی چلے مات نہ جد، پنا بھگونت گود نہ
 کوئے اٹھایا۔ ساچی سکھیا گاوے کوئی نہ سچ، ست ستوادی روپ نہ کوئے وٹایا۔ بھاگ لگے نہ کایا ماٹی کچ، نرگن نور جوت نہ کوئے رُشنائیا۔ درشن ملے نہ
 کسے اگئی اٹھ، جگت لوچن بند کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، جن بھگتاں میلا ملاؤندارہے پُرکھ سمرتھ، مہما اکھ آپ سمجھایا۔ جن
 بھگت کہن ساڈا میلا ہندارہے گہر گمبھیر، دوسراوٹ نہ کوئے تکایا۔ پنجاں تتاں والا لیکھے لاؤندے رہے سریر، من سریر پرے ہٹایا۔ نظر تکلے، رہے
 بے نظیر، نظر نورانہ شہنشاہیا۔ جس دی باہر نظر نہ آئے کسے تصویر، جوتی جوت جوت سمایا۔ جو منزل چڑھے اخیر، کایا کعبے ساچے جُجرے دُھر دے مندر
 ڈیرہ لایا۔ جس گڑھ وچ بہہ کے خوشی منائے کیر، سو بھگت سہیلے سبھے اپنا پندھ مکایا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی جن بھگتاں بدل دیوے تقدیر، تدبیر
 اپنی اک سمجھایا۔ تُوں میرا میں تیرا نام ندھانا جام پیائے ٹھانڈا سیر، اگنی تت دے بُجھایا۔ جگ چو کڑی نت نوت بھگت بھگونت اک دُوبے دی بنے رہے
 دھیر، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، شاہ امیر کنگال ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔

* ۲۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ ڈھیر ورام دے گرہ پنڈ مناوڑ کیمپ رام کوٹ جموں *

جن بھگت کہن ساڈی چچی مایا ممتا، من واسنا بند کرائیا۔ ناتا ٹٹیا ہنگ ہنگتا، وٹی سچ ودھایا۔ میل ملیا ساچی سنگتا، سرن ملی سرنایا۔ ٹھا کر پایا دُھر دا

پنڈتا، کرے نام پڑھائیا۔ لیکھا چکا چوراسی جن کا، جنم دے بدلایا۔ لہنا چکائے ساچے تن کا، تن من اپنے لیکھے پائیا۔ جگ جنم بیڑا بندھا، کلجگ انت ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، لہنا جانے اپنے جن دا، بھل وچ بھل کوئے نہ جائیا۔

* ۲۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ بی بی سنتو دیوی دے گرہ پنڈ نواں چک کیمپ رام کوٹ جموں *

جن بھگت کہے میں ستگر جوگا، جگاں دی دھار چلی آئی۔ میرا پر بھ دے نال بدلدار ہے چوغا، کایا کپڑ ویس وٹائی۔ ملدار ہے نام سلوکا، ساچا ڈھولا گایا۔ دیندار ہواں ہوکا، حکم من بے پروا ہیا۔ دستدار ہاں لوکا، اوٹ اکو شہنشاہیا۔ جس دی لکھ چوراسی جوتا، جوتی جوت کرے رُشنائیا۔ جس نوں ملیاں کدے نہ آئے موتا، مر کے جیون جیون لئے بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں میٹے اگلی پچھلی سوچا، سچ سا جن ہو کے اپنے گھر وسایا۔

* ۲۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ بھولا رام دے گرہ پنڈ سرداری کیمپ رام کوٹ جموں *

جن بھگت کہن ساڈا مٹیا کرم کانڈ، کنڈا کوڑ نہ کوئے چُجھائیا۔ گھر ٹھا کر ملیا ٹھانڈ، اگنی اگت بُجھائیا۔ جن بھگتاں بخشیا گوانڈھ، در ساچے وٹی ودھائیا۔ جنم جنم دی پوری کیتی تانگھ، ترشنا دتی مٹائیا۔ بدل کے آیا سوامی سوانگ، کلجگ جیو نظر کسے نہ آئی۔ امرت رس دی چاڑھے کانگ، وکھ اندروں دے رُٹھائیا۔ گرکھیاں پوری کرے مانگ، آشا پور بے پروا ہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک ورتائیا۔ جن بھگت کہن ساڈا تن من ہویا ٹھانڈا، اگنی رہی نہ رائی۔ تن من ڈھولا گاندا، گا گا خوشی منایا۔ سچ سرور اندر نہاندا، میل ممتا موہ مٹائیا۔ من کا منکا آپ بھواندا، گیرا گیرے وچوں چلائیا۔ پُرکھ ابناشی درشن پاندا، جلوہ تگے نور رُشنائیا۔ گھر ٹھانڈا اک رُشناندا، اندھ اندھیر رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں سہارا دے کے اپنے ناں دا، نیا نوکا جگت پار کرائیا۔ جن بھگت کہے میرے انتر آئی شانتی، ست دتا ورتائیا۔ ملیا امرت بوند سوانتی، اگنی اگت

گوانیا۔ ماری اندر جھاتی، پڑدا لیا اٹھانیا۔ ملیا کملاپاتی، پت پر میثور بے پرواہیا۔ جس دی سب توں وکھری ساکھی، جگ جگ کردے گئے پڑھانیا۔ جن بھگت بنائے داسن داسی، سیوک سیوا آپ لگانیا۔ ساچے منڈل پاوے راسی، سوہنا اپنا روپ پر گٹانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سنت سہیلے ویکھے شبد سواسی، سواس شبد پون پون سواس شبد وچ سمانیا۔

* ۲۱ جیٹھ شہنشاہی ست ۲ ملوکارام دے گرہ پنڈ دیواکیمپ رام کوٹ جموں *

جن بھگت کہن سانوں دکھ نہ کوئی ویاپے، سکھ پر بھ چرن کول نظری آئی۔ ملے میل پڑکھ ابناشی ساچے، جو دیونہار سچ سرناہیا۔ شاستر سمرت وید پُران جس دی مہما آکھے، کتھا کتھ کتھ سنایا۔ جو آتم پر ماتم نرگن نرگن جوڑے ناتے، پاربرہم برہم اپنا میل ملانیا۔ جس دے جگ گاوندے ساکے، ڈھاڈھی واراں وچ الایا۔ کھیل ویکھدے بھگت بھگوان دین دنی جگت تماشے، طمع اپنی نہ کوئے رکھانیا۔ کلج کوڑی کریا چارگنٹ لگی آنچے، آنچل پلو سکے نہ کوئے جھڈانیا۔ شبدی چوٹ کوئی نہ جاگے، ٹھگ چور ہوئی لوکانیا۔ منزل چڑھے کوئی نہ آگے، کایا اندر پڑدا نہ کوئے اٹھانیا۔ دیک جوت جگے نہ کوئی چراغے، گھر گھر دیوے باقی رہے جگانیا۔ شبد ناد انحد سنے کوئی نہ واہے، باہر ڈھولک چھینے سرب رہے کھڑکانیا۔ دُرمت میل کوئی نہ دھووے داغے، پت پُنیت نہ کوئے بنانیا۔ بن پڑکھ ابناشی ساچی ساچنا کوئی نہ ساچے، سبج دھر دا نظر کوئے نہ آئی۔ جن بھگت کہن اسیں اوسدے چرن لاگے، جتھے لاگت لگے کوئے نہ رانیا۔ سانوں بھل گئے جنم دین والے ماپے، مات پتا پڑکھ اکال اگو گود رہیا اٹھانیا۔ سچھنڈ دوار دے نواسے، سہنجن گھر دے جنانیا۔ جتھے اگو نور جوت پرکاشے، اندھ اندھیر رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں لہنا دینا پار کرائے پر تھی آکاشے، آکاشاں توں اُپر در گھر ساچے ٹھانڈے سچھنڈ دوار دے ٹکانیا۔

* ۲۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ بلونت کور دے گرہ پنڈ چھب کیمپ رام کوٹ جموں *

جن بھگت کہے میرا مالک پُرکھ اکالا، سچھنڈ نواسی اک اھوئیندا۔ آد جگاد جگ چوکڑی بنیا رہے دین دیالا، بھگت سہیلے گود اٹھائیندا۔ نرمل نرگن جوت کرے اُجالا، کوڑی کریا اندھ اندھیر مٹائیندا۔ سچھنڈ دوار دکھائے سچی دھرم سالہ، دھرم دوارا کو سو بھاپائیندا۔ بنیا رہے بھگتاں سدا رکھوالا، جگ جگ اپنی سیو کمائیندا۔ پاپاں میل دُرمت داغ دھوے کالا، پنت پُنت آپ کرائیندا۔ کوڑی کریا متا موہ توڑے جنجالا، جوتی جاتا جوت رُشائیندا۔ جن بھگتاں لیکھے لائے جنم جنم دی گھالا، گھائل آئل مسائل سب دا حل کرائیندا۔ نام پریتی دیوے سچ نوالہ، کوڑی کریا ترشنا بھکھ گوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن گود اٹھائے اپنا بالا، بالمیک رکھی ہو کے رشی آپ جنائیندا۔ جن بھگت کہے میرا مالک نرنکار، نر زویر نظری آئی۔ جس دی دو جہان سچی سرکار، سچ عدالت رہیا کمائی۔ ٹھانڈے در جھکدے جس دے پیغمبر گر اوتار، نمسکار کر کر سارے سپس نوائیا۔ وشن برہما شوکھے اندر خبردار، خواہاں وچ دیکھن جگت لوکائی۔ پُرکھ ابناشی شبد سنڈیشہ دیوے جگ چوکڑی وارو وار، وارتا اپنی آپ جنائی۔ سنت سہیلے اٹھائے وچ سنسار، وہار اپنے نال ملایا۔ مارگ دس اگم اپار، الکھ اگوچر کرے پڑھائی۔ سچجگ تریتا دواپر کلجگ انت سری بھگونت پاوے سار، سرب ویاپی سنت سہیلا دیا کمائی۔ گرگھ گرگھ سچن لے اٹھال، چوراسی پھانسی جم دی دے کٹائی۔ جھگڑا مُکا کے شاہ کنگال، میل ملائے دین دیال، سچ دوار دکھائے سچی دھرمسال، جتھے پوہ نہ سکے کال، مہاکال رہے سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھگتاں جیون حل کرے سوال، زندگی بندگی وچ بنا بندنا دے بدلایا۔

* ۲۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ دھرم چند دے گرہ پنڈ چھب کیمپ رام کوٹ جموں *

جن بھگت کہے جگت نالوں کیتا نر موہ، مُجبت اپنے نال جڑائی۔ جوت سروپ آپے ہو، نرگن ہو کے دیا کمائی۔ نام دس کے سوہنگ سو، آد انت مدھ اکو رنگ رنگائی۔ سچ پرکاش کر کے لو، لوچن دتا گھلایا۔ امرت رس چو، چوراں دتا بھجائی۔ جس دا بھیو نہ جانے کو، سمجھ سکے نہ رائی۔ کوڑی کریا جگت

واسنا کھوہ، ذات پات دتی گوائیا۔ سنجگ وچھڑے کلجگ انت نہیں کیتا دھروہ، دُھر دا میلا لیا ملایا۔ پریم نال کہے سچ سندیش سُنو، سروناں اندر گیان پرگٹایا۔ پُرکھ اکال دین دیاں مالک اکو چُنو، جو اوتار گرو پیغمبر سب دا پتا مایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سنائے ساچی دُھنو، دُھنیاں دی دھار جس وچوں پرگٹ کرے شنوایا۔

* ۲۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ دھنارام دے گرہ پنڈ امبارائے کیمپ رام کوٹ جموں *

جن بھگت کہے میرا مالک اکا، دو اک دے وڈیایا۔ بھگت اُدھارے وڈا نکا، آویو لیکھا نہ کوئے سمجھایا۔ گر سیکھ پار اُتارے ساچا سکھا، سکھیا دُھر دی اک سمجھایا۔ پورا کرے جو باون لیکھا لکھا، لکھت بھوکھت نال ملایا۔ ریشیاں پوری کر کے اچھا، سچ بھنڈارا لیکھے پائیا۔ آگے نام دی پا کے بھچھا، بھچھیک دُھر دے لئے بنایا۔ مانس جنم جنہاں جتا، لوک مات وٹی ودھایا۔ ابناشی کرتا کرے جتا، ہتکاری ہو کے ویکھ دکھایا۔ دُھر ٹھا کر ملے سدھا، وچولا وچ نہ کوئے رکھایا۔ جگت نرالی کر کے بدھا، بدلہ سب دارہیا چُکایا۔ جس نوں سمجھ نہ سکے کوئی کڈا، وڈا چھوٹا بھيو کوئے نہ پائیا۔ سو بھگتاں دا بھگتی دا پریم پیار اندر کڈھے سٹا، سٹیبازی جگت دے تجاپا۔ جنم جنم دا لیکھا کر کے چٹا، دُرمت میل دے دھوایا۔ ساچا گھر گرہ مندر دھام دکھائے اک انڈھا، سچھنڈ ساچا سو بھاپایا۔ جتھے یاد نہ رہے مات پت بھائی بھین ساک سجن سین پچھا، پتر دھی پیار نہ کوئے رکھایا۔ اکو پُرکھ اکال دین دیاں جوت سروپ سچ پرکاش دسا، جو گھٹ گھٹ رہیا سماپا۔ سچ دوار اینکار جن بھگتاں کرے ہتا، ہتکاری ہو کے انتم اپنے وچ ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگت بھگت سہیلے آپ پرگٹایا۔ جن بھگت کہن ساڈی جنم دی پوری ہوئی بازی، بازاں والے نال مل کے بازی لئی لگایا۔ ساڈی آتم ہوئی راضی، رازق رحیم دے سرناپا۔ جھکڑا رہیا نہ کسے پنڈت ملا قاضی، شرع شریعت نہ کوئے لڑایا۔ منو آمن رہے نہ غازی، ہتکاری گڑھ دینا تڑایا۔ سوئی سرت سوانی جاگی، شبد گرو رہیا اٹھایا۔ آسا ترشنا رہے نہ پاجی، پاج سب دا دینا کھلایا۔ جن بھگت سہیلے در گھر ساچے سچھنڈ دوار اکو سُنن راگی، جس دی دُھن جگت نہ کوئے

شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جنم کرم دی پریت ویکھے ساچی، لیکھے لاوے کایا
 ماٹی کاپی، کچن گڑھ اندر وڑ، مندر چڑھ، سچ دوارے کھڑ، نرگن نور جوت دھر، میل ملا ہری ہر، سر ساچے دے نہائیا۔

* ۲۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ نندو دے گرہ پنڈ سرداری کیمپ چھلے جموں *

جن بھگت کہے میرا گرہ مندر سہنجن، بھنڑی رین وٹی ودھائیا۔ پر م پڑکھ پر ماتم آتم پایا درد دکھ بھے بھنجن، بھے بھو بھرم سرب گوائیا۔ آد جگاد
 شاہ پاتشاہ آد نرنجن، جوتی جاتا پڑکھ بدھاتا نور نور کرے رُشائیا۔ ایکنکار کر پیار چرن دھوڑ کرائے ڈھر دا مجنا، دُرمت میل اندر باہر کوڑی کریا باہر کڈھائیا۔
 ایہتھے اوتھے دو جہان سری بھگوان بنے ساچا سجن، سگلا سنگ سورا سربنگ آپ نبھائیا۔ بھگت بھگوان اکو دیپ ہو کے جگنا، جاگرت جوت بن ورن گوت
 کرے رُشائیا۔ پاربرہم برہم دیوے سچ اندنا، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ گرگھاں دس کے ڈھر دی بندنا، بندیخانے وچوں باہر کڈھائیا۔ نام ندھان چاڑھے
 ڈھر دی رنگنا، رنگ رنگیلا سچا ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے پار لنگھائیا۔ جن بھگت کہے پر م پڑکھ دا ویکھنا اگئی نور، نور
 نورانہ شاہ سلطانا گرہ مندر اندر نظری آئی۔ جو سدا سہیلا اک اکیلا سرب کلا بھر پور، پت پر میثور پاربرہم بے پرواہیا۔ جو آد جگاد جگ چو کڑی جن بھگتاں
 آسا منسا کرے پور، کوڑی کریا مایا متا ترشنا بھگھ مٹائیا۔ چرن پریتی ساچی نیتی کول دھول دیوے دھوڑ، اول اپنا رنگ رنگائیا۔ چتر سگھڑ بنائے مور کھ موڑھ،
 نام ندھانا سری بھگوانا اکو کرے پڑھائیا۔ جن بھگتاں پنڈھ مکائے نیڑے دور، انتر آتم حاضر حضور، صاحب سوامی انتر جامی، گھٹ بھیتیر میلا میلے سچ
 سبھائیا۔ بودھ اگادھ شبد اناد گر اوتار پیغمبر سنائے بانی، بانی ہو کے اپنا حکم ورتائیا۔ لیکھا جانے اندر باہر گپت ظاہر چارے کھانی، انڈج جیرج اتھج سیتج
 پھول پھولائیا۔ جن بھگتاں دیوے نت نت داد برہم برہماد ڈھر دی اک نشانی، جس دا نشانہ نظر کسے نہ آئی۔ جس نوں جگت و دیا سمجھے نہ کوئی ودوانی،

چوڑاں وِ دیا نیتز رووے مارے دھانیا۔ جن بھگتاں اُپر کرے آپ مہروانی، محبوب ہو کے مُجّت وِچ دے درسانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، منزل کرے آسانی، دینی پے نہ کوئے قُربانی، بخشے اِکو پد نربانی، تھر گھر ساچا سچ دوارا اِک جنانیا۔

* ۲۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ وِ پرو دیوی پنڈ دھنگالی کیمپ چھلے جموں *

رِشی کہن پر م پُرکھ پر بھ پایا دُھر دارام، رمیا رام نظری آئی۔ دھرنی کہے پورا کر کے اپنا کام، میرا لہنا رہیا چُکائی۔ آسا کہے میں کراں پر نام، نیوں نیوں سیس جُھکائی۔ بھرو آسا کہے میں ہویا بلوان، جس پچھلا پینڈا لیا مُکائی۔ لہنا دینا کہے میرا پورا قول ہویا آن، اِقرار دتا بھگتائی۔ بھاگ لگا کے جنگل بیابان، جوہ ملی وڈیائی۔ سچ پدارتھ کھا کے پکوان، پلے کچے اپنے رنگ رنگائی۔ بھومی سوہے استھان، وِجے سچ دھانیا۔ بھگت کرے پروان، بھگوان بے پرواہیا۔ منزل ہوئے آسان، مُشکل حل کرائیا۔ سچ دوارے دیوے آرام، دھام سُنجن اِک سہانیا۔ جتھے اِکو وار کرنی پے پر نام، دوسر سر نہ کوئے جُھکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا سب دا پور کرائیا۔ رِشی کہن ساڈی راس آئی راسی، رستہ ملیا بے پرواہیا۔ گھر پا پُرکھ ابناشی، کرنی دا کرتا نظری آئی۔ جنم جنم دی لاه اُداسی، اندروں چنتا دتی کڈھانیا۔ توڑ کٹ جماں دی پھاسی، فیصلہ اِکو تھم سٹانیا۔ بھگت سہیلے کر کے داسی، دہ دشا ویکھ وکھانیا۔ کرپا کر سرب گنتاسی، گنونتا ہوئے سہانیا۔ جن بھگت کوئی نہ ہووے مدرا ماسی، سواس سواس اِکو نام دھیانیا۔ مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، سب دے انتر ہو کے بنے سچا پاٹھی، پاٹھشالا کایا مندر آپ وکھانیا۔

* ۲۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ دھنٹا سنگھ دے گھر پنڈ خیر ووال کیمپ چھلے جموں *

پر بھ کہے ہر سنگت میرا پروار، پاراوار کہن کوئے نہ پانیا۔ جنہاں نوں جگ جگ وِچھوڑا رہیا سنسار، انت اپنے نال ملائی۔ سچ پریتی دے کے چرن پیار، پیار مُجّت وِچوں لئے پرگٹائی۔ پورب لہنا لیکھا کرم وِچار، ویکھ وکھائے تھاؤں تھانیا۔ مہروان ہو کے نلے وڈے جو بن وِنتے سارے جائے تار، تار نہار

بے پرواہیا۔ چوڑاسی وچ ہوئے نہ کوئے خوار، خالص اپنا رنگ چڑھائیا۔ اندر باہر کرے سنبھال، ایٹھے اوتھے ہوئے سہائیا۔ جن بھگت رہے نہ کوئے کنگال، نام بھنڈارا جھولی پائیا۔ پتا ہو کے کرے پرپتال، بالک اپنے گود اٹھائیا۔ اک اک دا لیکھا جانے احوال، بھل وچ نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر سنگت دیوے مان وڈیائیا۔ سری بھگوان کہے ہر سنگت میری دھار، سبج سچ ملے وڈیائیا۔ جس دا لیکھا رہے جگ چار، چار کٹ نہ کوئے مٹائیا۔ جگ چوکڑی گاؤندے رہن وار، وارتا وچ اپنا راہ دکھائیا۔ کردے رہن نمسکار، نمو نمو کہہ کے سیس جھکائیا۔ مناؤندے رہن تیوہار، خوشیاں وچوں خوشیاں آپ پرگٹائیا۔ جھکدے رہن ہر بھگت دوار، پیڈے پندھ مکائیا۔ گاؤندے رہن نرنکار نرنکار، وشنوں بھگوان جیکار سنائیا۔ انت اخیر شبد زنجیری آتم پر ماتم جائے ڈار، اندر سکے نہ کوئے تڑائیا۔ آگے ہون نہ دیوے خوار، خواری وچ رکھے لوکائیا۔ ریشیاں دا پورا کیتا وہار، ایسے کارن ایٹھے لیا لکائیا۔ سولہنا دینا پورب قرض چلیا اتار، مقروض آپ چکائیا۔ آگے دے کے سچ پیار، گھرانے ساچے دے وسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہر سنگت تیرا بنیا رہے ادھار، سہارا اکو اک نظری آئیا۔

* ۲۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ بڈھو دیوی دے گھر کیمپ چھیلے جموں *

ریشیو تہاڈا پورا ہویا ور، ورے برس گنن دی لوڈ رہی نہ رائیا۔ پر بھ درشن لیا کر، درشن دے کے خوشی منائیا۔ سب دا چکلیا ڈر، جم ڈنڈ نہ کوئے لگائیا۔ اکو پلو لیا پھڑ، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیا۔ ساچے مندر جانا چڑھ، خوشیاں نال پندھ مکائیا۔ نہاؤنا اکو سر، دُرمت میل رہے نہ رائیا۔ خوشیاں نال سب نے جانا اپنے گھر، گرہ گرہ وچدی رہے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دے اتے کرپا جائے کر، مہروان ہو کے مہر نظر نال ترائیا۔

* پہلی ہاڑ شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار پنڈ جیٹھووال امرتسر *

ہاڑ کہے میں نو نو چار رہیا ہڑھدا، ہاڑے کڈھ کے دیاں دُہانیا۔ جگ چوکڑی رہیا ڈردا، نیتز نین اکھ شرمایا۔ توں ہی توں ہی رہیا پڑھدا، دوس رین ڈھولا گانیا۔ بھو لبھدا رہیا ساچے گھر دا، گرہ مندر لکھ چوڑاسی پھول پھولانیا۔ گر اوتار پیغمبر رہیا وردا، ناتا تاتا والا رکھانیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ جل دھار رہیا ٹھردا، وہندا وہن ویکھ دکھانیا۔ ٹلے پر بت اُچے رہیا چڑھدا، منزل منزل پنڈھ مکانیا۔ برہوں وچھوڑے اندر رہیا مردا، ویراگی ہو کے دھیان رکھانیا۔ نت نوت بھانا رہیا جردا، ہائے اف نہ کوئے کڈھانیا۔ سادھاں سنتاں پلُو رہیا پھڑدا، صوفیاں کئی نال گنڈھ رکھانیا۔ دریاواں سمند ساگراں وچ رہیا تردا، تاری اپنی آپ پرگٹانیا۔ کندراں اندر رہیا وڑدا، بھجیا واہو داہیا۔ میرا کارج کتوں نہ سردا، آہ سرد لا کے دیاں دُہانیا۔ دھن بھاگ جے ویلا وقت آیا نران نردا، دو جہاناں وے ودھانیا۔ لہنا دینا مول چکائے سب دا، پورب لیکھا دے مکانیا۔ جھکڑا رہے نہ کوڑ کل دا، کلجگ میٹے کوڑی شاہیا۔ جیسہڑا بھنڈارا لیکھے لگا نہیں بل دا، باون ہو کے دے گواہیا۔ لیکھا سمجھیا نہ کوئے ان جل دا، جگ چوکڑی گئے وہانیا۔ ریشیاں نیاں بھو کھلیا نہ گھڑی پل دا، پلک اتوں پڑدا نہ کوئے اٹھانیا۔ سچ دوار کوئی نہ ملدا، سنگھاسن حق نہ کوئے سو بھاپانیا۔ جوتی دھار کوئے نہ رلدا، شبدری شبد نہ کوئے سماںیا۔ گھر کھیل ویکھیا نہیں اپنل دا، چلت وچ جگت لوکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تھم رہیا ورتانیا۔ ہاڑ کہے میں کڈھاں ہاڑا، ہوکیاں نال جنانیا۔ جگ چوکڑی دُھر درگا ہی ملیا کوئی نہ لاڑا، رنڈیا انت نہ کوئے کٹانیا۔ گر اوتاراں پیغمبراں وینہدا رہیا اکھاڑا، جو سکھیاں بن کے پر بھ دا ناچ نچانیا۔ نشانہ تکرار رہیا روس سورج چند ستارا، سطح حق نہ کوئے پہنچانیا۔ چار جگ ساچے در درویش بنیا رہیا ونجارا، وشن برہما شو جھولی ڈاہیا۔ ساچی منزل چڑھے نہ کوئے منارا، چرن ڈھیہہ کے سارے سیس نوانیا۔ جگ چوکڑی کھیل ویکھدا رہیا نیارا، نرنکارا آپ کھلایا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہارا، شاہی چلے نہ کوئے چترانیا۔ کلجگ تکیا اگم اپارا، اتھاہ بے پرواہ بے نظیر دتا دکھانیا۔ بل باون والا ادھارا، بنا ادر توں رہیا مکانیا۔ ساچے ریشیاں کرپیارا، پریم پریتی اک دھرانیا۔ بھگتی دا بھر بھنڈارا، بھگون اکو وار دے ورتانیا۔ کلجگ میٹ کوڑ پسارا، ساچا نور کرے رُشانیا۔ سنجگ بنھے ساچی دھارا، دھرم دیا دا پوت اکھوانیا۔ جس دا انت نہ پاراوارا، بے انت آیا

بے پرواہیا۔ ساچا کھیل کرے وچ سنسار، سنساری بھنڈاری وگاری لئے بنائیا۔ دوس رین نیز روون زاروزارا، آگے چلے نہ کوئے چترائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا حکم اک ورتائیا۔ ہاڑ کہے میں رہیا ڈبدا، کنارہ نظر کوئے نہ آئیا۔ کسے حال نہ بچھیا مجھ دا، مُشکل حل نہ کوئے کرائیا۔
 سنجگ تریتا دواپر کلجگ رہیا ڈھکھدا، دھواں دھار ویکھی لوکائیا۔ ویلا وقت ملیا نہ کوئے سکھ دا، چنتا غم نہ کوئے چکائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت ناتا بڑیا وینہدا
 رہیا اُلے رُخ دا، رُخصت دیہہ جھٹی نہ منائیا۔ جھگڑا رہیا انتر انتر آتم پر ماتم چپ دا، مل کے ڈھولا نہ کوئے سنائیا۔ ناتا بڑیا نہ پتا پت دا، کلکیاں وچ قائل
 ہو کے دتے بھلایا۔ گھرانہ دسیاں نہ مالک اُج دا، اگم اتھاہ نہ کوئے سرنائیا۔ میلا ملیا نہ ابناشی اچت دا، چیتن رُپ نہ کوئے بنائیا۔ چار جگ نشانیوں رہیا
 اکدا، تیر انداز رُپ نہ کوئے وٹائیا۔ گر اوتار پیغمبر سہارا تکدا رہیا ٹک دا، ٹکڑیاں وچ دین مذہب ونڈ ونڈائیا۔ بنا پُرکھ اکال سدھا گود کوئے نہ چکدا، بھگت
 بھگوان رُپ نہ کوئے رکھائیا۔ جھگڑا کئے نہ آون جاون ڈکھ دا، دلدرراں وچوں نہ باہر کڈھائیا۔ میں شکرانہ کراں اُس دا، جو مالک بے پرواہیا۔ جس لہنا
 دینا مُکایا جوجناں والے کوس دا، قسم وچوں بھسم دتی بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ پہلی ہاڑ کہے میں رہیا روند،
 ۸۲۳ جگ جگ نیر وہائیا۔ ساچی سیج کدے نہ سوند، سکھ آسن سو بھا کوئے نہ پائیا۔ چار گنت رہیا بھوند، بھجیا واہو داہیا۔ ورنناں برناں رہیا ملاؤندا، دیناں مذہباں
 لیکھا دیاں چکائیا۔ اکو پُرکھ اکال رہیا درڑاؤندا، جو سب دا پتا مائیا۔ جس نوں گر اوتار پیغمبر دھیاؤندا، دوس رین منگے سرنائیا۔ اوہ مالک خالق پرتپالک اک
 اکھواؤندا، نہ مرے نہ جائیا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجگ لکھ چوراسی جیو جنت اُس توں کئی رہیا کتر اؤندا، سنمکھ ہو کے درس کوئے نہ پائیا۔ کونٹاں وچوں تھوڑیاں
 اندر وڑ کے رہیا ملاؤندا، کبیر جلاہا دئے گواہیا۔ کلجگ انت اخیر راہ رہیا تکاؤندا، بن اکھاں اکھ بدلایا۔ دھرنی دھول اپنا ویلا وقت سہاؤندا، سوہنی رُتری
 سو بھا پائیا۔ جگ جنم دے وچھڑے میل ملاؤندا، ملنی جگدیش آپ کرائیا۔ ساچی وار تھت آپ سہاؤندا، مہر مہر نظر اٹھائیا۔ پورب اچھیا پور کراؤندا، پورب
 لہنا جھولی پائیا۔ سچ سمگری نال رلاؤندا، جس دی سمجھ کسے نہ آئیا۔ جن بھگتو تہاڈا مارگ اک چلاؤندا، جس دا چلن سکے نہ کوئے اٹکائیا۔ انند کارج اوہ
 رچاؤندا، جس وچوں رچنا دے شہنشاہیا۔ ساچا سگن جن بھگتاں لکھ لگاؤندا، ڈکھ اندروں باہر کڈھائیا۔ ہاڑ کہے میں ہار کے اپنا آپ بدلاؤندا۔ بدل کے

ویکھاں دُھر دا ماہیا۔ جس دا چار جگ راہ تکاؤندا، گر اوتار پیغمبر اکھ گھلایا۔ اوس دا وقت سہنجنا نیڑے آؤندا، گھڑی پل رہیا بیتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی کار کماہیا۔ ہاڑ کہے میں ویکھیا سب دا ہردا، اندرے اندر دھیان لگایا۔ جو بھگت وچھڑیا چردا، چری وچھنے لینے ملایا۔ میل کراؤنا ساچے پردا، جو پریتم ہو کے گود اٹھایا۔ گھر دکھاؤنا ساچے تھردا، جتھے گرکھاں مل کے وجے ودھایا۔ لہنا دینا جگت جہان نبرددا، باقی رہے نہ رانیا۔ جن بھگت سچ دوار وس کدے نہ اُجڑدا، اُجڑے کھیڑے سو بھاپایا۔ مانس جنم گرکھاں سدا سُدھردا، سدا رستہ اکو نظری آہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترانیا۔ ہاڑ کہے میں پھر پھر تھکا، تھکاوٹ اپنی دیاں جنایا۔ سرشٹی درشٹی ویکھ کے ہویا ہکا بکا، حقیقت بیٹھی کھ چھپایا۔ جگت واسنا پھاسی پیارستا، رستیوں بھلی لوکایا۔ کسے نہیں ویکھیا کیوں ہوڑا لگا اُپرستا، چوتھے اکھروٹی ودھایا۔ کیوں ہاہے اُتے پئی رکھی مسان، مسلے سب دے ویکھ دکھایا۔ چوراسی وچوں کسے نہ کھولی اکھاں، آخر بیٹھے کھ چھپایا۔ بھاگ لگا نہ کایا مائی کھی کھٹاں، دیا باقی گھر جوت نہ کونے رُشٹایا۔ ہاڑ کہے میں کتھا کہانی ساچی دساں، دہ دشا دیاں جنایا۔ درس منگاں اٹھے پہر بنا پاندھیوں پاندھی بن کے نساں، بھجاں واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کماہیا۔ ہاڑ کہے میری انتم آگئی واری، وارتا دیاں جنایا۔ جن بھگتو جاگنا نال ہوشیاری، حکم دُھر دا اک سنایا۔ کسے دی آتم نہ رہے کواری، کنیا روپ لینا بدلایا۔ پر م پُرکھ پر ماتم نال لاؤنی آگئی یاری، یارانے کوڑے دینے تجایا۔ لوک مات نہ رہے خواری، خُماری اگلی دے چڑھایا۔ نو سو چُرانوے چو کڑی جگ بچھوں ایہہ بھگتاں دے ہتھ آئی ستاراں ہاڑی، ہاڑے کڈھدی گئی لوکایا۔ خوشی ویکھن مل کے پُرکھ ناری، نر نرائن دے دکھایا۔ گرکھ کسے در نہ رہے پنہاری، پگھٹ توں باہر ڈیرہ لایا۔ محل اٹل دس کے اک اُچ اٹاری، ٹلیاں پربتاں دا کھہڑا دینا چھڈایا۔ کرے کھیل آپ بنواری، بوہاری بھیکھا دھاری پھیرا پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی اپنے ہتھ رکھایا۔ کرنی دا کرتا بن کرتار، قُدرت اپنی ویکھ دکھایا۔ ہر سنگت رہنا خبردار، بے خبراں خبر پہنچایا۔ جگت توں دکھرا وبار، چار جگ جس دی سمجھ نہ کونے سمجھایا۔ بھگتاں دا ادھار، پر تھی دا سُدھار، گلناں دا چیتکار، منڈلاں دا لیشکار، وشن برہما شو بیٹھے سیس نوانیا۔ گر اوتار پیغمبراں دا جیکار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر

اک اٹھائیا۔ مہر نظر کہے جن بھگتو ویلا آیا نازک، بے نظیر رہیا جنائیا۔ اک دے بن جاؤ عاجز، عزیز ہو کے سیس نوایا۔ منوے من دی رہن نہیں دینی
 سازش، شرع وچوں شرع دینی بدلایا۔ اگنی اگ رہے نہ آتش، سائنگ ست دے کرایا۔ گرگھ بن کے ننھے جھے یاتک، بیتھارتھ اپنا رنگ چڑھائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی بھگتاں جھولی پائیا۔ ہاڑ کہے میں سندیشہ دیواں اک، اینکارا دتا جنائیا۔ سوادھان رہنا اگی سکھ، سکھیا
 بے پرواہیا۔ جگ چوکڑی دا لہنا دینا لئے نچھ، ویلا وقت دے وڈیایا۔ ماجھے والیو تہاڈا لیکھا چکائے جو گوبند دتی پٹھ، پچھلا پور کرایا۔ اگے مانس جنم لیا
 جت، بنا یتن دے وڈیایا۔ ڈھر درگا ہی لیکھا لکھ، لکھت بھوکھت دے سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی قدرت وچ سمایا۔ ہاڑ کہے
 میں آیامات لوک، الوکک دیاں جنائیا۔ جن بھگتو پر بھ ملن دا سچا شوق، شوقین ہو کے دیکھ دکھایا۔ تہانوں کوئی نہ سکے روک، آؤنا چائیں چانیا۔ پرکاش
 لے کے جانا ڈھر دی جوت، نور نور رُشائیا۔ من توں پہلاں تہاڈی لیکھے لاوے موت، موت توں پچھوں خوننت اپنے نال ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ساچا تھم اک سمجھایا۔ ساچا تھم سُننا رُوداس، گرگھ سچ دیاں درڑایا۔ جس ویلے یاراں ہاڑ دی آوے رات، وقت یاراں یاراں سمجھایا۔
 نال رکھنی قلم دوات، پنجاں نال سو بھاپایا۔ بیٹھنا اک اکانت، چرن کول سرنائیا۔ دساں اک سدھانت، جس نوں سمجھے نہ کوئے لوکایا۔ دکھری ملے
 دات، داتا دے ورتایا۔ ستاراں ہاڑ دا لیکھا خاص، خصم نال ہوئے گڑھایا۔ بھگت بھگوان دا ہووے اک وشواس، وشیاں چوں باہر کڈھایا۔ پورب لہنا دینا
 دے کے آپ، اپنا پڑدا دے اٹھایا۔ کرے کھیل ساکھیا، ظاہر ظہور نظری آئی۔ شبد اگنی ڈھر دی دات، اپنے ہتھ رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، حکمے اندر تھم دے سمجھایا۔ حکمے اندر اک فرمان، سچ سچ جنائیا۔ سُننا نال دھیان، دھیان دھیان وچوں پرگٹایا۔ ستاراں ہاڑ کُنڈن سنگھ
 کراؤنا اشان، گلاس اگی ونڈ ونڈایا۔ پُرکھ ابناشی ہووے مہردان، مہر نظر اک تکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا سب دا دیکھ دکھایا۔
 لیکھا کہے میں بڑا لکھار، جگ جگ لیکھ بنایا۔ حکمے اندر پھراں جگ چار، بھجائ واہو داہیا۔ امرجیت سنگھ سندیشہ دیاں ڈھر دی دھار، دھرم دی کار کمائی۔
 سیس بٹھ نیلی دستار، پوشاک چٹنی تن چھہایا۔ پنج لے کلیاں دے ہار، پنجاں پیاریاں دینے پہنائیا۔ کر کے نمسکار، دوئے جوڑ سیس جھکایا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل رہیا درساہیا۔ نمسکار کر کے جانا اُٹھ، مکھ چڑھدی دِشا رکھایا۔ تیج بھان دا پھڑنا سجاگٹ، انگلاں نیچے انگوٹھا اُپر نظری آہیا۔ اجیت سنگھ کولوں پانی منگنا گھٹ، جو بٹالیوں لے کے ایٹھے دے پہنچایا۔ جسونت سنگھ اُپر دیوے سٹ، جو اٹاریسی بیٹھا ڈیرہ لایا۔ منجیت کور ہووے سنمکھ، جسیر کور پریم سنگھ دی بیٹی نال ملایا۔ کلدیپ کور پڑھے ٹک، سوہنگ ڈھولا بشن سنگھ دی جائیا۔ آئی ہر سنگت ساری ہووے خوش، وجے نام ودھایا۔ مکھوں کہنا ناتا جڑیا پتا پتے، واہ واہ تیری بے پرواہیا۔ پڑکھ اکال کہے تہاڈا جنم مرن دا میٹیا ڈکھ، ساچے چرن لے سرناہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترایا۔ پنج پیارے پنچے ہار، تن نال جھہہایا۔ پھیر کٹن اپنی تنگی کٹار، ٹکڑے دو دو بناہیا۔ امرجیت سنگھ پھیر گلوں لے اُتار، پر بھ چرناں بھیٹ کرایا۔ کرپا کرے آپ نرنکار، جم کی پھاسی سب دی دے مُکایا۔ دعوے نال چوراسی وچوں کر کے پار، چڑستے وچوں باہر کڈھایا۔ سچھنڈ دوارے لے کے جائے ایکو وار، دوجی وار باہر نہ کوئے کڈھایا۔ آگے ہور بہتا وبار، ہاڑ یاراں دے لکھایا۔ جن بگتو تسیں ویکھن نوں رہو تیار، گھر ساچے دے وکھایا۔ پر بھ دی مولن لگی بہار، خوشیاں دی رت اپنا رنگ بدلایا۔ پورب لہنا دے اُتار، کنیا دی شادی دا ووبار، سیکدار اپنا حکم ورتایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دی پاونہار سار، سر سے والے ویکھے یار، شہنشاہ ہو کے کھوج کھوجایا۔

* ۱۱ ہاڑ شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹووال دربار وچ *

یاراں ہاڑ کہے میراتت نہ سریر، سریر فقیر نظر کوئے نہ آہیا۔ میرے انتر پر بھ ملن دی اک تدیر، تقدیر میری نال گڑمایا۔ میرا دہاڑا دھن پہلی وار سرتی شبد ملی کسیر، کایا کعبے وٹی ودھایا۔ جس نے انتر انتر کہا میں غریب، من غائب کر کے غربت دتی گوانیا۔ دھر فرمان سنی اک حدیث، ہر حضرت دتی پڑھایا۔ جس دا لیکھا نہیں وچ بتیس، صفت وچ نہ کوئے سمجھایا۔ بن سر توں جھک گیا سیس، بن سجدیوں سر نوانیا۔ گل کوئی نہیں قمیض، کملیاں دا کملا نظری آہیا۔ پڑکھ اکال پھیر کہا میرے عزیز، پریم پیار وچ بلاہیا۔ حکم دی دے تمیز، سچ نام کری شنوایا۔ کسیر تکیا نال نیچھ، بن اکھاں اکھ اُٹھایا۔ پر م

پُرکھ پر ماتم آتم کردا ویکھیا پرہیت، پریتم بے پرواہیا۔ ہویا ٹھانڈا سیت، اگنی تت بُجھائیا۔ گایا دُھر داگیت، سوہنگ وِچ سمائیا۔ نکلی برہوں چپک، کوک کوک
 دُہائیا۔ پُرکھ اکال آیا نزدیک، اندر وڑ کے پڑا لاہیا۔ کبیرا، شہادت دیواں کہ کراں تصدیق، کہ حکم دیاں سمجھائیا؟ باہر دساں کہ بھیت، بھے وِچ
 وڈیائیا؟ کبیر اندرے اندر تک نال کڈھی لیک، بن لائن لائن دتی لگائیا۔ سری بھگوان تیرے نال بولنا نہیں میں نال جیجھ، رسنا والی نہ کوئے پڑھائیا۔
 دُھر دا حکم دے ٹھیک، ٹھا کر بے پرواہیا۔ ساچی دس تاریخ، تریک دے بدلایا۔ جن بھگتاں بھچھیا پاویں بھیکھ، نام ندھان ورتائیا۔ سری بھگوان کہا
 پہلوں تیری پوری کراں ریجھ، رحمت رحم نال ترایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ یاراں ہاڑ کہے کبیر نے ویکھیا نور،
 نراکار نظری آئیا۔ تکیا اوہ حضور، جو سب دا پتا مائیا۔ ویکھیا حق دستور، حکم بے پرواہیا۔ جتھے پائے نہ کوئے فتور، فتوے وِچ نہ کوئے لوکائیا۔ گر اوتار
 پینمبر بیٹھے مزدور، بن سیس جگدیس جھکائیا۔ مالک دے اک حضور، حاضری سب دی ویکھ وکھائیا۔ سرب کلا بھر پور، داتا بے پرواہیا۔ بن اچھیا چرناں
 دے انتر لائی دھوڑ، دھول اپنے نال پُجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل دتا وکھائیا۔ یاراں ہاڑ کہے کبیر سویا دُھر دے کعبے،
 کلمہ سُنیا دُھر درگاہیا۔ نظارہ تکیا حق محرابے، محبوب ملیا بے پرواہیا۔ سجدہ کر آدابے، نمستے سیس نوائیا۔ اشارہ دتا نانک بڈھے بابے، بن تئاں اکھ گھلائی۔
 جس دی آد جگاد اک مریدے، دُھر دا حکم سچ ورتائیا۔ جن بھگتاں دے صاف کرنے ارادے، کوڑی کریا میٹ مٹائیا۔ جو آتم پر ماتم ساجن ساجے، سجن
 بے پرواہیا۔ جس دے حکمے اندر وجائے واچے، ناد دُھن شبد شنوائیا۔ گر اوتار پینمبر جاگے، لوک مات لئی انگڑائیا۔ جو لہنا دینا چکائے حصا بے، پورب ویکھ
 وکھائیا۔ میں نظارہ تکیا اک بغدادے، بغل قرآن لکائیا۔ بستر پہن کے جگت و ہار سادے، سادھن اپنا اک جنائیا۔ میں سنی اک آوازے، اگم دتی درڑائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ ہاڑ یاراں کہے نانک تکیا نال کبیر، بن سریر نظری آئیا۔ شہنشاہ ویکھیا بے نظیر، داتا
 دُھر درگاہیا۔ جس دا حکم حکم وچوں ہووے تعمیر، تخم وچوں تاثیر لوے بدلایا۔ منزل ویکھے اخیر، چوٹی نور الاہیا۔ ساچی ست جاگیر، حق وِچ سمجھائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ اپنا بھیو چکائیا۔ کبیر کہے یاراں ہاڑ ملی داد، میرے انتر و جی ودھائیا۔ پُرکھ اکال سنی فریاد، مہر نظر اٹھائیا۔ ویلا

وقت میٹوں یاد، بھل وچ نہ کوئے بھلایا۔ نانک کہا میرا لیکھا وچ بغداد، دوس ایہو سو بھاپایا۔ دُھر دی سنی سچ آواز، نعرہ حق الایا۔ ست سطران والی کتاب، پُرکھ اکال باہروں دتی دکھایا۔ جس دے وچ اوسدا آد، انت اوسے وچ چھپایا۔ نانک کہا میں کر نہ سکیا کوئی سوال جواب، نیوں نیوں اپنا سیس جھکایا۔ کبیر کہے میں پُچھ نہ سکیا راز، نین اکھ نہ کوئے گھلایا۔ ابناشی کرتے اک وجا گئی ساز، سجن ہو کے دتا جنایا۔ آد جگادی جس دے ہتھ واگ، اوہ مالک نظری آئی۔ جتھے وجاؤنی پئے نہ کوئے رباب، تند ستار نہ کوئے ہلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک ورتایا۔ کبیر کہے دوس چنگا، میٹوں پچھلا نظری آئی۔ چرناں وچ وہندی ویکھی گنگا، جس ویلے پر بھ نے دیا کمایا۔ میرا چم پنڈا ننگا، اوڈھن نظر نہ کوئے دکھایا۔ ونگا ٹیڈھا ہتھ وچ ڈنڈا، پنج فٹ ست ایچ نظری آئی۔ ہويا پرکاش بن سورج چندا، نورو نور رُشنائیا۔ میں بھاگ ہن بندہ، بن بندگیوں لیا ترایا۔ بھو کھلیا ہنگ برہما، آتم وٹی سچ ودھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا ویکھ دکھایا۔ کبیر کہے یاراں ہاڑ ہويا وادھا، پُرکھ اکال دتی وڈایا۔ سنی اک اگئی راگا، میرا تیراگ الاہیا۔ دُرمت میل دھویا داغا، پت پت پت دتا بنایا۔ سچ دوارے ہويا وادھا، پچھلا پنڈا مول چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچا رہیا دکھایا۔ کبیر کہے یاراں ہاڑ میری اندروں کھلی اکھ، بن اکھاں سب کچھ نظری آئی۔ پر م پُرکھ ویکھیا پرکھ، جوتی جاتا نظری آئی۔ جس دا حکم سدا جگت سچ، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ لیکھا جانے کایا ماٹی کچ، کنچن گڑھ سو بھاپایا۔ بھاگ لگا کے ہڈ ماس ناڑی رت، رتن امولک دے بنایا۔ ہر گھٹ اندر رہیا وس، واسطہ اپنے نال بڑایا۔ اکو میٹوں دسیا جس، سوہنگ ڈھولا دتا سمجھایا۔ کبیر بن قبران تون جانا وس، بن کعبیوں کلمہ دیاں جنایا۔ میں چرنیں ڈگا ڈھٹھ، جلاہا دے دھایا۔ ابناشی کرتے میٹوں دس، کی تیری بے پرواہیا۔ کیوں جگ جگ بھگتاں لاویں سٹ، لوک مات بھٹکایا۔ تیرا وڈا ڈونگھا ویکھیا ہٹ، جتھے توٹ رہے نہ رانیا۔ کیوں بھگتاں تون رویں وکھ، دُور دُراڈا ڈیرہ لایا۔ بچن امولک دے سچ، سچ سنجم نال سمجھایا۔ تون پر میثور کملاپت، پاربرہم اکھوایا۔ سب کچھ تیرے ہتھ، دُوبے در نہ منگن جایا۔ پُرکھ اکال پیا ہس، خوشیاں نال درڑایا۔ میرا کھیل اکھنا اکھ، لیکھے وچ نہ کوئے رکھایا۔ کبیر میرے چرناں لا ہتھ، سچا کھتے نال پُھہایا۔ بھو کھولاں پُرکھ سمرتھ، جو سمیں دے بدلایا۔ جگ چوکڑی کراں بھٹھ، کھیڑے خاک وچ

ملائیا۔ زرگن ہو کے رہیا نٹھ، سرگن ویکھاں تھواں تھانیا۔ لحم سندیشہ دیواں سچ، دُھر دی دھار اک جنائیا۔ کلجگ انت ہوواں پرگٹ، کل کلکی ویس وٹائیا۔ جس دی صفت کرنہ سکے کوئی بھٹ، گر اوتار پیغمبر سپس جھکانیا۔ زرگن نور ہو کے آواں نٹھ، جوتی جاتا ہو کے بھو چکانیا۔ سب دا لہنا دینا دیواں حق، پورب لیکھا دیاں چکانیا۔ بھگت سہیلے گودی چک، چک چک اپنا رنگ رنگانیا۔ آون جاون وچ نہ جاواں تھک، دو جہاناں اپنا کھیل ورتانیا۔ اکو نام سندیشہ دے کے ست، ست ستوادی لوواں اٹھانیا۔ شبدی لحم دے کے مت، منمت دیاں گوانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لحم اک ورتانیا۔ کبیر تیتوں سچ سچ درڑاوانگا۔ بن تیرے حق سریر، لحم دُھر دا آپ سناوانگا۔ بن کے مالک پیراں پیر، پیغمبراں نال دکھاوانگا۔ شرع دی توڑ زنجیر، دُھر دا لحم اک درساوانگا۔ شبدی شبد کچ شمشیر، کھنڈا کھڑگ اک چکاوانگا۔ سنجگ سچ کر تعمیر، طمع کوڑ جگت گواوانگا۔ جھگڑا رہے نہ جگت امیر، امر او خاک ملاوانگا۔ جن بھگت سہیلے ویکھ فقیر، فقرہ اکو اک پڑھاوانگا۔ تیرے نال کراں تحریر، بن اکھراں لیکھ لکھاوانگا۔ کلجگ انت ہووے اخیر، شہنشاہ ہو کے دیواں دھیر، لحم شہنشاہی چلاوانگا۔ جن بھگتاں اندروں کٹ کے دوتی پیر، برہوں روگ آپ گواوانگا۔ چار ورن اٹھاراں برن ہووے بھیر، ڈونگھی دھار آپ وھاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ درساوانگا۔ ساچی کھیل آپ درساویگا۔ ویلا وقت آپ سہاویگا۔ لیکھا جانے جیو جہان جگت، دو جہاناں پندھ مکاویگا۔ جن بھگتاں لہنا دینا لیکھا مکاویگا، فقرہ اپنا آپ سمجھاویگا۔ جیسہرا لحم شبدی دتا بنا دستخط، دستیاب آپ کراویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لحم اک مناویگا۔ کبیرا، میرا ایہہ اُچ دھاڑا، پُرکھ اکال جنائیا۔ کبیر کہے میں پایا لاڑا، دُھر دا مالک بے پرواہیا۔ پُرکھ اکال کہے میں ہاڑ دا سُنیا ہاڑا، جو ہوکیاں وچ جنائیا۔ پورب ملدا ویکھنا اُدھارا، باون نال بھگتائیا۔ ریشیاں دتا لارا، ویلا وقت دے گواہیا۔ کھیل اگم اپارا، ہر کرتا دے بھگتائیا۔ آئی کلجگ انتم وارا، وارتا پچھلی دے صفائیا۔ سچ دوار دا اک اکھاڑا، اکو گھر وچ ددھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لحم اک ورتانیا۔ کبیر سُن ہاڑا بات، باطن دیاں جنائیا۔ شبد سندیشے چلیا آکھ، لحم وچ منائیا۔ کلجگ ہووے اندھیری رات، سماں جائے بدلایا۔ ساچی رہے نہ کوئے جماعت، حقیقت حق نہ کوئے سمجھانیا۔ بھگت رہے نہ کوئی خاص، خالص روپ نہ کوئے وٹانیا۔ اوس ویلے آواں آپ،

نرگن ہو کے پھیرا پائیا۔ جن بھگتاں بناں باپ، پتا پُرکھ اکال وڈیائیا۔ توں میرا میں تیرا دسّ کے جاپ، جیون جگت دیاں بدلایا۔ کوٹن کوٹ میٹ کے
 پاپ، دُرمت میل دھوایا۔ درشن دے کے ساکھیاں، پورب لیکھا دیاں چُکایا۔ رَو داس ہتھ پھڑا کے قلم دوات، پنجاں نال کراں شنوایا۔ جن بھگتو تہاڈا
 لہنا دینا دساں خاص، خالص اپنا تھم ورتایا۔ جس منزل تے کبیر نوں دتی دات، وست انملڑی جھولی پائیا۔ تہاڈی اوس نال مل کے اگے ہو گئی جماعت،
 اگے پٹیاں دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ ستاراں ہاڑ اگے اکو وار دے دینا وشواس، واسنا کوڑی باہر کڈھایا۔ پنجاں پیاریاں کر سچ پرکاش، نور نور وچ رُشنائیا۔ ایہہ
 لیکھا جگاد آد، آد وٹی ودھایا۔ جس کارن رچیا ایہہ کاج، بل باؤن ہو کے پھیرا پائیا۔ جس پنچ پروان کر کے ماری آواز، پنچ پردھان روپ وٹایا۔ در سوہے
 پنچ بھگتاں وچ سماج، ساجن ہو کے ویکھ وکھایا۔ جن بھگتو تہاڈا اندروں بدل دیوے سواد، سوا دا سوا سوا سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ کبیر کہا میں سُنیا شبد انوکھا، سوہنا دتا درڑایا۔ بھگتاں نال کریں نہ دھوکھا، ایہہ اتم منگ منگایا۔ میرا متر اک چھوٹا، عُمر تیتی
 سال درسایا۔ جس میٹوں پنچ ست داتا سوٹا، ونگا ٹیڈھا ہتھ پھڑایا۔ غریبی نال تیر رکھے لنگوٹا، اوڈھن ہتھ نہ کوئے رکھایا۔ کچا مٹی دار کھے لوٹا، آسن
 لکھاں والا رکھایا۔ بھار چکن نوں رکھیا کھوتا، گدھا کہے سرب لوکایا۔ مستانا ہو کے دیوے ہوکا، مٹی خاک نال اڈایا۔ دُنیا دارو صاف کر لوکایا کوٹھا، محل
 اٹل کم کسے نہ آئی۔ کبیر کہے پر بھو اوس نے اک دن میری انگل دا چنگھ لیا پوٹا، سچے ہتھ دا وڈا حصہ نظری آئی۔ میرے اندر مار کے غوطہ، مانک موتی
 تیرا نام لیا اٹھایا۔ میرے جلاہے دا صاف ہو گیا چوٹکا، بھٹ رہی نہ رانیا۔ اک امرت سچ تراؤٹکا، ساتک دتی ورتایا۔ بھو کھلیا تیرے ناؤں دا، نوکا ملی
 بے پرواہیا۔ میرا روپ نہ رہیا کاؤں کا، ہنس ہو کے سوہنگ ڈھولا گایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائی۔ کبیر کہا میرے متر دا
 چھوٹا اک بھرا، عُمر ستائی سال وکھایا۔ اوہ ہندا سی بے پرواہ، غمی خوشی نہ کوئے منایا۔ اُس نوں سارے کھندے ہو یا شدا، شدا کول نہ کوئے بہایا۔ اک
 دن میٹوں ہسّ کے کھندا کبیرا میٹوں وکھا خُدا، جو خُدی دے مٹایا۔ سدھا ہو کے اُپر دھیان لیا لگا، اکھاں انگلاں نال اٹلایا۔ نیتر نیناں نیر رہیا وحا، رو رو
 دے دُہایا۔ میں ہن نہیں رہنا جُدا، وکھری ونڈ نہ کوئے وکھایا۔ کبیر کہے اودھروں تھم دتا بے پرواہ، شبد سندیشے وچ جنایا۔ کبیرا انہاں نوں لے پرچا،

پرچہ میرے نام دا اک وکھائیا۔ اگلا لیکھا دیواں بنا، سبھے دتا سمجھائیا۔ جس ویلے بن کے آواں شہنشاہ، پاتشاہاں دا پاتشاہ رُوپ بدلایا۔ دوہاں دانا تا لوواں
 جڑا، جگت وچھڑے میل ملائیا۔ دوہاں نوں بنا کے بھین بھرا، لیکھا اگلے گھر رکھائیا۔ کبیر کہا میٹوں وی دینا وکھا، جھولی تیرے اگے ڈاہیا۔ پُرکھ اکال کہا
 امہو دوس دیاں سہا، ہاڑ یاراں وے ودھائیا۔ دوہاں دا میلا لوواں ملا، تیری شہادت دیواں بھگتائیا۔ باؤن دا لہنا دیواں چکا، جگ چوڑی پندھ مکائیا۔ پڑیاں
 وچوں پڑدا دیواں اٹھا، ایہہ میری بے پرواہیا۔ جس نوں کہندے ہویا شہدا، عمر ستائیس سال سمجھائیا۔ دُو بے دا لہنا دیواں بنا، وڈے دی وڈے نال وڈیائیا۔
 جس انگلی نوں انگل دتی لا، اگن آتھن تائیں ہوئے رُشنائیا۔ ایسے سُرستی دا منی سنگھ لیکھا گیا لکھا، سنگرور وچ بہہ کے قلم چلائی۔ اوس دا پچھلے جنم دا بھرا،
 سرُوپ سنگھ دتا سمجھائیا۔ کبیر دوہاں دا وچولا بنیا جلاہ، گنڈھ اپنے نال رکھائیا۔ جس کنیا دا ہونا وواہ، وعدے وچ قاعدے دے بنائیا۔ ساڈھے نو دا وقت جانا
 آ، اٹھاراں ہاڑ وے ودھائیا۔ پنجاں پیاریاں تلوار پنج وار پر بھ دے سیس اُتے دینی ٹکا، ٹھوکر نال دینی ہلائی۔ اکیاں جیکارے دینے لا، اگی وار وے
 ودھائیا۔ سُرستی تلک دینا لگا، بھجے چائیں چانیا۔ بڈھی دادی دوہاں دے سرتے ہتھ دینا ٹکا، ٹکٹی اکو وچ رکھائیا۔ لال سنگھ نے کرپان دینی پھڑا، سبھے ہتھ
 نال چھبائیا۔ براہمن تیر کمان اگے دینا ٹکا، ٹکے پنج نال وکھائیا۔ امرجیت پنچے ہار لینے اٹھا، پر بھ چرناں اُتوں چک کے ہر سنگت اُتے دینے برسائیا۔ پھر اگلا
 وہار ہووے رواں، سماں اپنا رنگ بدلایا۔ جن بھگتو تھانوں اوہ سندیشہ کہواں، جس دی کہانی نہ کوئے سنایا۔ سدا تھانڈے اندر رہواں، بہہ کے خوشی منایا۔
 ویکھو کوئی نہ کریو غما، غمی اندروں دیاں کڈھائیا۔ میٹوں تھانڈے ملن دی طمع، ٹساں لالچ میرا بنت بنایا۔ میں بدل کے سارا سماں، جگت وہار پرے دینے
 سُٹایا۔ تھانڈا لیکھا لا کے دم دما، دمڑے چڑے سارے اپنے ہٹ وکائیا۔ تھانڈا جیون کر کے نواں، رنگ دینا رنگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، دُھر دا اک تھم ورتائیا۔ ستارا ہاڑ کہے میٹوں تھم ملدا سخت، حیرانی میرے اندر آئی۔ جوں جوں ویلا نیڑے آؤندا وقت، ویکتی رہیا ہلائی۔ میری گدی
 جاندی شکت، شکتی نظر کوئے نہ آئی۔ میں وینہدا چار گنٹ جگت، نوست اٹھ کھلایا۔ بھڑی ہائے دروہی اُف میٹوں تھوڑے دسدے بھگت، بھاگ وان
 سو بھاپائیا۔ باقی اُتے پھردی دے سے کرد، قداماں توں دُور خدائیا۔ گر اوتار پیغمبر ونڈے کوئی نہ درد، دُکھی دین دین دُہائیا۔ گر گھماں پوری کرن آیا غرض،

غزل اپنا نام سنایا۔ میں حیران ہویا اسچرخ، اچرخ لیلہ کی ورتایا۔ پورب جنم دی کڈھ کے فرد، فیصلے سچ سنایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ حکم اک ورتایا۔ ہاڑ ستاراں کہے میں دستاں سچ وچار، جو پر بھ رہیا جنایا۔ پر بھ چرناں توں قدم اگے چار، فٹ دس ونڈ ونڈایا۔ جتھے ہونا سچ وبار، آسن سوہنا نظری آئی۔ ساڈھے تن تن ہتھ چاروں کنٹ لکار، سبھے دینی لگایا۔ چارے جھنڈے ہون اُجیار، اپنا رنگ دکھایا۔ اٹھاراں اِنچ دا اُچا منار، سوہنا لینا بنایا۔ ست چار دی ہووے دھار، طول عرض دیکھ دکھایا۔ بھلاں ہووے بہار، گلشن اک مہکایا۔ اکیاں دی قطار، دس دس ونڈ ونڈایا۔ دادی دا پیار، سوہنا سوہنا پائی۔ ماتا دا دستھار، بیتی بے پرواہیا۔ بھگتاں دا جیکار، دو جہان شنوایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائی۔ ستاراں ہاڑ کہے میں اٹھ اٹھ تگاں، طاقت اپنی نال لواں انگڑایا۔ ویکھاں اوہ اکھاں، جو پر بھ نے بھگتاں اندر دتیاں لگایا۔ جنہاں دے نال مل کے ہتھاں، باہروں سمجھے کوئے نہ رایا۔ اوہناں نال وسناں، جنہاں کدے نہ ہوئے جڈایا۔ جگ چوکڑی بھوویں کوٹن کوٹ کارج ہندے کروڑاں لکھاں، سری بھگوان دے اگے بھگت بھگت دی اَجے تک ہوئی نہ کدے گڑمایا۔ اٹھاراں ہاڑ پورب جنم سب دے لیکھے دستاں، پتے پچیاں اپنی جھولی پائی۔ عمر وچ آبو وچ جو بن وچ بھوویں تھوڑا سماں، دو چار دن لوک مات وچ رکھایا۔ پھر وی جوڑی بنا گھوڑی (رکھاں)، درگاہ ساچی دیاں پچایا۔ گرگھاں سڑن نہ دیواں اگنی کھٹاں، جنم مرن دے دکھاں وچوں باہر کڈھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پچھلا لیکھا پورن کرن آیا، اگلا لیکھا کچا رہے نہ رایا۔

* ۱۳ ہاڑ شہنشاہی سمت ۲ ٹھاکر سنگھ دے گرہ پنڈ جیٹھووال *

جن بھگت کہے میں پریتم ویکھیا چوچی، نرگن نرویر نر نکار نظری آئی۔ جو آتم پر ماتم نرگن سرگن بنیا رہے کھوجی، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال ویکھ دکھایا۔ شبد دھار اینکار دیوے اگنی سو جھی، نراکھر دھار آپ پرگٹایا۔ گرگھ جنم مرن دا رہن نہ دیوے کوئی روگی، کرم کانڈ دے وچ نہ کوئے

پھسائی۔ بھیو ابھید لکھ کے لوک پر لوکی، سچ سلوکی نام ندھانا دئے سٹائی۔ من مت کوڑ کر یا وچ ہون نہ دیوے بے گوشتی، سچ سروپ اپنا دئے در سائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کر پا کر، ہر جن اپنا رنگ رنگائی۔ جن بھگت کہے پر بھ پایا پڑھ اگم، مہما کتھ نہ کوئے جنائی۔ جس دا لہنا دینا لکھ چوڑا سی جیو برہم، پار برہم بے پرواہیا۔ ست ستواد برہم برہما آد جگاد ایکا دھرم، دھر دھام بیٹھا سو بھاپائی۔ نہکرمی ہو کے کرے اپنا کام، کائنات اندر ویکھ وکھائی۔ شبد سندیشہ نریشا دیوے اک پیغام، بن کلمہ حق پڑھائی۔ سجدہ دس کے سچ سلام، سماں اپنا دئے سمجھائی۔ بردا کر کے دھر غلام، گہر گہیہر ویکھ وکھائی۔ جن بھگتاں منزل کرے آسان، اصل وصل یار دئے وکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کر پا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست سوامی انترجامی گرہ مندر ویکھ وکھائی۔ جن بھگت کہے پر بھ پایا پڑھ اپار، اپر مپر ملیا بے پرواہیا۔ جس نوں گاؤندے گئے سدا جگ چار، چوڑی وچ صفت صلاحیا۔ لیکھا کھدے گئے گر اوتار، پیغمبر پیغام وچ جنائی۔ سو لہنا دینا دیونہار وچ سنسار، مہاسار تھی ہو کے پھیرا پائی۔ چار کٹ دہ دشا نرگن سرگن پاوے سار، ست سوامی انترجامی پڑدا اولہا دئے اٹھائی۔ بھگت سہیلا اک اکیلا اپنے رنگ روے کرتار، قدرت دا مالک خلق دا خالق، خالص اپنا رنگ وکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کر پا کر، کرے کھیل ساچا ہر، در گھر ساچے سو بھاپائی۔ جن بھگت کہے پر بھ آیا پڑھ اکال، اکل کل دھاری نظری آئی۔ دین دنی دا دین دیال، دیاندھ وڈی وڈیائی۔ لیکھا چکا کے کال مہاکال، وکھائے سچی دھر مسال، دھرم دوارا کو دئے در سائی۔ جتھے پوہ نہ سکے کال، شبد اگمی وے تال، دیا باقی دیوے بال، ساچا چند نور جوت کرے رُشائی۔ جن بھگتاں کر سنجال، لیکھے لائے جنم جنم دی کیتی گھال، گود اٹھا کے اپنے لال، دُرمت میل دئے گوائیا۔ جھگڑا رہے نہ شاہ کنگال، انتم حل ہووے سوال، فقرہ اکو دئے سمجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ویکھنہارا بے پرواہیا۔ جن بھگت کہے میں ویکھیا پر م پڑھ سری بھگونت، بھگون اکو نظری آئی۔ آتم پر ماتم دا دسیا ساچا کنت، ناتا دھر دارہیا جڑائی۔ گڑھ رہیا نہ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دتا سمجھائی۔ بودھ اگادھا بن کے پنڈت، نراکھر دتا پڑھائی۔ جن بھگتاں جگ جگ دی سُن کے منت، مہر نظر اک اٹھائی۔ سچ پیار دی دے کے ہمت، اندروں حوصلہ دتا ودھائی۔ جن بھگتو تہاڈی نو کھنڈ دی اکو سمت، اتر پورب پچھم دکھن ونڈ نہ کو ونڈائی۔ دوجے در کرنی پئے

نہ منت، منتاں توں دتا بھڈا ئیا۔ منو آ کرے کوئی نہ علت، واسنا جگت نہ کوئے ہاکا ئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تہاڈی میٹ خواری ذلت، زاہد توں واحد نال دتا ملا ئیا۔ جن بھگت کہے پر بھ پایا ایک، اینکار نظری آ ئیا۔ جس دی گر اوتار پیغمبر رکھدے ٹیک، ٹکے مستک دھوڑی خاک رما ئیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی لیا پیکھ، بن نیتز لوچن نین اکھ کھلا ئیا۔ جو وسیا سچھنڈ دوارے ساچے دیس، حق مقامے سو بھا پائیا۔ مالک بن کے پر بھ نریش، نرائن تھم ورتا ئیا۔ جس دا قلم شاہی لکھ نہ سکے لیکھ، کاغذ ملے نہ کوئے وڈیا ئیا۔ سو بھگت سہیلا اک اکیلا نرگن دھار کھولے بھیت، پڑا اندروں آپ چکا ئیا۔ نظری آوے نیتن نیت، نج گھر بیٹھا سو بھا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سنگر دیاوان دیا کما ئیا۔ جن بھگت کہے میں پایا گھر گمبھیر، گور نظر کسے نہ آ ئیا۔ بن تٹاں چوٹی منزل چڑھے اخیر، آخر بیٹھا ڈیرہ لایا۔ جس دی نظر نہ آئے کوئی تصویر، تصور سب نوں دئے کرا ئیا۔ جن بھگت بدل دیوے تقدیر، تدبیر اپنی اک درڑا ئیا۔ لیکھا مکا کے غریب امیر، امر اپد دئے جنا ئیا۔ جتھے وسے بے نظیر، جوتی جاتا سو بھا پائیا۔ جن بھگتاں لہنا دینا چکا کے تت سریر، من سریر دئے سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں ہون نہ دیوے کدے مات دلگیر، عزیز اپنے لئے بنا ئیا۔

* ۱۴ ہاڑ شہنشاہی سمت ۱۲ میر چند گلائی دے گرہ پنڈ جیٹھووال *

پاربرہم پت پر میثور صاحب سلطان مالک گھر گھر دا، گرہ گرہ لکھ چوڑاسی دیکھ دکھایا۔ آد انت مدھ منزل اگمی چڑھدا، نرگن نرور نرکار اپنا پنڈھ مکا ئیا۔ نت نوت لوک مات ویس دھردا، دھرنی دھرت دھول وجے ودھایا۔ کلجگ انت سری بھگونت کھیل کرے نرائن نردا، نر ہر اپنا تھم ورتا ئیا۔ سنت سہیلے گرگھ گرسکھ بھگت پیارے پھڑدا، لکھ چوڑاسی کھوج کھوجا ئیا۔ منزل منزل پوڑی ڈنڈے چڑھدا، جگ نیتز نظر کسے نہ آ ئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جن اپنے وچ سما ئیا۔ جن بھگت پر بھ کردار ہے ملاپ، ملنی جگدیش اپنے نال کرا ئیا۔ باہوں پھڑ گودی چکدا رہے

آپ، دُھر دا جاپ بن اکھراں دے سمجھائیا۔ کوڑی کریا میٹ اندھیری رات، رُترئی رین سُنھنجی دے وڈیائیا۔ جن بھگت ساچی منزل چڑھا کے اپنے گھاٹ، گرہ مندر اندر دیوے مان وڈیائیا۔ سچ پریتی بخش کے ست وشواس، دھیرج دھیر اک بندھائیا۔ گرگھاں لیکھے لا کے سچ پریم دی ساچی دات، داتار ہو کے دیا کمائیا۔ جگت جہان وچوں لئے راکھ، رچھیا کرے تھاؤں تھانیا۔ درشن دیدار دید اندر دیوے ساکھیات، سکھیاں دا مالک سکھ اپنے گھر دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گرگھ رہن نہ دیوے کوئی گستاخ، رُوح بت پوتر پاک پُنت پوت لئے کرائیا۔

* ۱۵ ہاڑ شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھووال جموں سنگت دی آمد وچ *

دُھر شبد سندیشے دے کے آئے سدے، صدیاں دے وچھڑے پھیرا پائیا۔ دھرم پریتی اندر بدھے، بندگی وچ کمائیا۔ سچ دوارے بہہ بہہ سچے، سچناں مل کے خوشی منائیا۔ پورب لہنا ملے مزے، رس اکو دے دکھائیا۔ بل دواریوں جیہڑے رتے، رسنا کھا کے پیٹ دکھائیا۔ باون سندیشے دتے ادھے، دُھر دا تھم ورتائیا۔ کلج انت بھگونت جوت اکو جگے، جاگرت نور نور رُشائیا۔ تہاڈا لہنا دینا لیکھا دیوے ہتھ بدھے، آسا منسا پور کرائیا۔ ست دھرم دا کھیل کرے آگے، اگلا تھم ورتائیا۔ نام بھنڈارا دُھر دا ونڈے، اتول اتل ورتائیا۔ ساچے چاڑھے نام پوڑے ڈنڈے، ڈنڈاوت اکو اک سمجھائیا۔ ویلا وقت اخیر ویکھے کنڈھے، کنڈھی والے لئے بلانیا۔ جگت غریبی وچ ہوون ننگے، شبد اوڈھن اکو سیس ٹکائیا۔ ہر بھگت پیارے کر کے چنگے، بھگتاں وچ ملانیا۔ بنا بندگیوں بنا کے بندے، بندھن سارے دے تڑائیا۔ جگ جنم دے تپدے کرے ٹھنڈے، امرت میگھ برسائیا۔ ساچی رنگن اپنی رنگے، رنگت اکو دے چڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا ویکھ دکھائیا۔ لیکھا کہے رشی آگئے چھڈ کے رکھی کیش، کیشو کُشتا پُچھ پُچھائیا۔ وچھڑیاں نوں میلے سدا ہمیش، ہم ساجن آپ بنائیا۔ جنہاں آگے نہیں تکیا دس دسمیس، سبجے درشن دے کرائیا۔ جس دا مالک اینکار ایک، پُرکھ اکال وڈیائیا۔ دیونہارا جگ جگ ٹیک، ٹکے مستک نام لگائیا۔ باون نالوں چنگا دھر کے بھیکھ، ویس اپنا آپ بدلانیا۔ ویکھ کے تہاڈا دیس، پردیسی لئے منگائیا۔ سچ در کرے ہییت، نیت

نیتِ نظری آئی۔ ساچے پریم پیار دی ہر سنگت آئی نوں دیوے اپنی بھیٹ، نامِ ندھان سچ ورتائی۔ سب دے کرم گکرم پاوے اپنے پیٹ، کوڑ کپٹ ڈیرہ ڈھائی۔ پچھلا لہنا پورا کر کے لیکھ، لیکھا اگلا دے بنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ساچا دیوے سچ سندیش، شُبھ سگن لگن وچ منائی۔

* ۱۵ ہاڑ شہنشاہی سمت ۲ بی بی پیارو دے گرہ پنڈ جیٹھووال *

ویلا کہے میرا سہنجنا وقت، تھت وار سو بھاپائی۔ سچ دوار سہائے بھگت، بھگوان آگن وچ خوشی منائی۔ پریم پیار وڈیا کے وچ جگت، مُجّت سہمت رحمت نال کرائی۔ دُھر پریتی آتم نیتی ساچی ریتی دیوے شکت، شناخت رفاقت وچ جنائی۔ نامِ ندھان سِری بھگوان دیوے اپنی وست، واستک آستک ناستک اپنا رنگ رنگائی۔ جن بھگتاں سِری بھگوان بنے پیار پرست، پاربرہم پت پر میثور اپنی دیا کمائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن ہر دیونہار وڈیائی۔ سِری بھگوان بھگت سہائے ویلا، دوس رین ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ جگت کھیل کر نویدا، نو نو چار کھوج کھوجائی۔ ست ست کر کے میلا، است اندروں دے کڈھائی۔ بھگتاں بن کے سجن سہیلا، صاحب سوامی ہوئے سہائی۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم کر کے میلا، ملت وچ ذلت خواری دے مٹائی۔ آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت کرے کھیل اک اکیلا، اینکار نر نر نر نر نر بے پرواہیا۔ کلجگ انت سِری بھگونت دُھر داکنت لکھ چوڑا سی جیو جنت سادھ سنت نالوں ہو کے وہلا، وست امولک کایا گولک گرہ مندر اندر بھگتاں آپ ٹکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جھگڑا نام رہن نہ دیوے جھمیلا، گر چیل اکو رنگ رنگائی۔

* ۱۷ ہاڑ شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار پنڈ جیٹھووال *

سو پُرکھ زرنجن اگم اتھاہ، الکھ اگوچر وڈ وڈیا نیا۔ ہر پُرکھ زرنجن بے پرواہ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ ایکنکار جلوہ گر خدا، نور نورانہ نور کرے رُشانیا۔ آد زرنجن ڈمگا، بھیو ابھیدا دے کھلایا۔ ابناشی کرتا پڑدالاہ، اولہ اندروں دے چُکایا۔ سری بھگوان دیاکما، داتا دانی اک اکھوایا۔ پاربرہم اپنا ناؤں دھرا، کرے کھیل اگم اتھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کما نیا۔ ساچی کرنی کرے کرتار، ہر وڈا وڈ وڈیا نیا۔ شاہو بھوپ بن سکدار، دھر فرمانا حکم سنایا۔ سچکھنڈ دوار ایکنکار زراکار کر اجیار، جوت اُجالا پُرکھ اکالا اپنا مندر کرے رُشانیا۔ تھر گھر کھول ٹھانڈا دربار، سچ سوامی انترجامی دیکھ دکھایا۔ دوسر اور نہ کوئے نال کرے کھیل کمال، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگم اگم دی کھیل آپ پرگٹایا۔ دھر دی کھیل کرے پر بھ آپ، ہر کرتا وڈ وڈیا نیا۔ زرنجن نور جوت پرکاش، جوتی جاتا دیکھ دکھایا۔ سچ دوارے پرگٹ ہو کے کملاپات، ظاہر ظہور کرے رُشانیا۔ کھیلنہارا کھیل تماش، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کما نیا۔ ساچی کرنی دا کرتار، ہر کرتا اک اکھوایا۔ جس دا سچکھنڈ دوار، درگاہ ساچی سو بھاپایا۔ زرنجن نور جوت اجیار، سورج چند نہ کوئے رُشانیا۔ ایکا حکم ساچی دھار، ناد دُھن نہ کوئے شنوایا۔ نہ کوئی گر اوتار پیغمبر دے یار، سگلا سنگ نہ کوئے نبھایا۔ کرے کھیل اپر اپار، اپر میر اپنے ہتھ رکھے وڈیا نیا۔ زرنجن ہو کے خبردار، اپنا پڑدائے اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا حکم اک ورتایا۔ دھر دا حکم دے جگت، اپر اپار اک جنایا۔ کرے کھیل آپ بے انت، بھیو ابھید سمجھے کوئے نہ رانیا۔ لیکھا جانے آد انت، مدھ اپنی کار کما نیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ سمجھایا۔ ساچا کھیل کرے بھگوان، ہر کرتا وڈ وڈیا نیا۔ زرنجن ہو کے مہروان، محبوب مہر نظر اٹھایا۔ برہما وشن شو کر غلام، بردے حکم سنایا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال رچ دو جہان، سرشی درشی ونڈ ونڈایا۔ ترے پنچ کر پردھان، ڈھولے دھر دے رہیا سنایا۔ پرگٹ ہو کے جانی جان، بھیو دیوے کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دی کار کما نیا۔ دھر دی کرنی کرے گو بند گھر گبھیہر وڈی وڈیا نیا۔ شبدی دھار بنا کے اپنی بند، بندگی اکو اک سمجھایا۔ ہرکھ سوگ نہ کوئے چند، چنتا غم نہ کوئے اپایا۔ داتا دانی بن

کے گہر گمبھیر گنی گہند، گور اپنی کار کمانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر فرمانا اک سنایا۔ دھر فرمانا اک اکل، اینکارا آپ جنایا۔ شاہو بھوپ بن سلطان، راج راجان وڈی وڈیایا۔ سچھنڈ دوار ہو پردھان، پردھاگی اپنے ہتھ رکھایا۔ تھر گھر ساچے دیوے دان، سٹ دُلا رے تیری وڈیایا۔ وشن برہما شو کر پردھان، ترے پنچ کرے کڑمایا۔ زرگن سرگن کھیل مہان، لکھ چوراسی ونڈ ونڈایا۔ جوتی جاتا ہو بلوان، زرگن سرگن ڈمگایا۔ سچ سندیشہ دے دھر فرمان، نام ندھانا آپ جنایا۔ ویکھنہارا مار دھیان، بن اکھاں اکھ اٹھایا۔ دوسر سکے نہ کوئی جان، بھیسچ نہ کوئے کھلایا۔ رچنارچ سرب جہان، ویکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ سچجگ تریتا دواپر دے کے دان، کلجگ دیوے مان وڈیایا۔ گر اوتار پیغمبر کر بلوان، لوک مات دے انگڑایا۔ شبد سندیشہ دو جہان، نام ندھانا اک سنایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمانیا۔ شبد سندیشہ دیندارہیا جگ چار، سچجگ تریتا دواپر کلجگ آپ سنایا۔ گر اوتار پیغمبر بناؤندارہیا سیوادار، چاکر اپنے گھر بنایا۔ دھر فرمانا دیندارہیا اینکار، اک اکلا کر پڑھایا۔ جوتی نور کردارہیا اجیار، آتم برہم بھیسچکایا۔ محل اٹل سہاؤندارہیا مینار، کایا بنک وجے ودھایا۔ نام سندیشہ دیندارہیا اپراپار، اپرپر سوامی آپ جنایا۔ بھگت سہیلے کردارہیا اجیار، جوتی جاتا ڈمگایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دی کھیل آپ کھلایا۔ دھر دی کھیل کرے زرنکار، زہر وڈی وڈیایا۔ لیکھا جان سدا جگ چار، نو نو چار پنڈھ مکایا۔ ویکھنہارا بھگتاں اظہار، پڑدا اوہلا آپ اٹھایا۔ جس نوں کھندے گئے سانجھیا، واحد لاشریک اکھوایا۔ وٹے سچھنڈ دوار، حق مقام ڈیرہ لایا۔ روپ رنگ توں وسے باہر، ہر گھٹ مولے شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان دیا کمانیا۔ ہر گھٹ بولن والا رام، ہر کرتا اک اکھوایا۔ بھگت ادھارنا جس داکام، نہکرمی بے پرواہیا۔ منزل دے حق آسان، بن پوڑی ڈنڈے دے چڑھایا۔ بھگت سہیلے کر پروان، دھر فرمانا آپ درڑایا۔ کایا کعبہ سچ مقام، مندر اکو اک سہایا۔ اندر شرع نہ رہے شیطان، کوڑی کرپا باہر کڈھایا۔ جگ چوکڑی ہو پردھان، حکمے اندر حکم ورتایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، ہر کرتا وڈ وڈیایا۔ جو سچجگ تریتا دواپر کلجگ گر اوتار پیغمبر گیا دس، حکمے اندر حکم جنایا۔ کلجگ انت اندھیری ہونی رین مس، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ چار ورن اٹھاراں برن ناڑ بہتر ابلے رت، ساتک ست نہ کوئے

ورتائیا۔ انتر آتم رہے نہ کوئی برہم مت، منمت ہوئے ہلاکایا۔ بھرم دے رہے تیرتھ تٹ اٹھسٹھ، جھگڑا پئے مندر مسجد شودوالے مٹھ، دین مذہب کرے لڑائیا۔ آتم پر ماتم نال جوڑے کوئے نہ نت، پاربرہم برہم میل نہ کوئے ملائیا۔ نچ نیز لوچن نین کھولے کوئے نہ اکھ، پڑا سکے نہ کوئے چُکائیا۔ کایا ماٹی کھیڑا سب دا دسے بھٹھ، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھنائیا۔ جو ویلا وقت لوک مات مار جھات باؤن بل دوارے گیا دس، بن اکھراں کر پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بل دوارے باؤن گیا آکھ، بلدھاری بل اُپائیا۔ کلجگ انتم پرگٹ ہوئے پُرکھ ابناش، جس نوں جننے کوئے نہ مائیا۔ ویلا وقت جن بھگتاں سہنجنی کرے پر بھات، اندھ اندھیر دئے گوائیا۔ آتم پر ماتم جوڑ کے ساچانات، توں میرا میں تیرا دُھر دا ڈھولا دئے سنائیا۔ پورا کرے چار جگ دا بھوکھتاں والا واک، واقف کار ہو کے دیا کمائیا۔ گرگھاں دے کے اگئی دات، نام بھنڈارا جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، صاحب سوامی ویکھ وکھائیا۔ صاحب سوامی ویکھنہارا، ہر کرتا اک اکھوائیا۔ گر اوتار پیغمبر کردے گئے جس دا اظہارا، راگاں ناداں ڈھولیاں وچ کر شنوائیا۔ جس نوں نرگن نور کہن اُجیارا، پاربرہم بے پرواہیا۔ جس داشبدا گم نگارہ، دو جہاناں رہیا اُٹھائیا۔ سو کھیلے کھیل کھیلنہارا، خالق خلق ویکھ وکھائیا۔ کلجگ انت سیری بھگونت جوتی جامہ سیری بھگوانا نرگن نرؤیر لئے اوتارا، لوک مات کرے رُشنائیا۔ جن بھگتاں ساچے سنتاں پورب لہنا جنم دے ادھارا، کرم کانڈ دا گیرا آپ مٹائیا۔ سچ پریتی دُھر دی یتتی چرن کول دے سہارا، پُشت پناہ اپنا ہتھ رکھائیا۔ جس دا کاغذ قلم شاہی لیکھا لیکھ نہ لکھنہارا، گر اوتار پیغمبر بے انت کہہ کے سیس نوائیا۔ سو سوامی انترجامی کل کلکی لئے اوتارا، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ ویکھنہارا ہر کرتا اگٹرا یار سرب سنسارا، سرشٹی درشٹی ایشی کھوج کھوجائیا۔ جن بھگتاں دسے سچ دوارا، جتھے دغانہ کوئے کمائیا۔ بن تیل باقی دیپ ہوئے اُجیارا، اُجرت کوئی نہ لاگے رائیا۔ گھر سوامی دسے میت مُرارا، پیا پریتم نظری آئیا۔ جس دا وچھوڑا رہیا جگ چارا، کھوجیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دے وڈیائیا۔ جن بھگت سہیلے دئے وڈیا، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ دُھر دا مالک بے پرواہ، بے پرواہی وچ سمائیا۔ کیتے قول اقرار دے کارن گیا آ، آون جاون سمجھے کوئے نہ رائیا۔ نرگن نور جوت کر رُشنا، اندھ اندھیرا دئے مٹائیا۔ گر اوتار پیغمبر سارے لئے بلا، چرناں وچ اُکائیا۔ حکم دیوے شہنشاہ، نہ کوئی میٹے میٹ

مٹائیا۔ جس دے اگے سجریاں اندر کردے گئے دُعا، دوار کا واسی ہو کے پھیرا پائیا۔ جس نوں مٹیا نوری نور خُدا، خود مالک و لیس و ٹائیا۔ جو ہر گھٹ بولے سو صاحب سوامی گیا آ، آمد و بچ خوشی جنایا۔ رہبر بن کے بے پرواہ، تہاڈے پڑدے دے چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ مہر نظر کہے میں ہوئی حیران، حیرانی میرے اندر آئی۔ زرگن روپ سری بھگوان، کس بدھ اپنا پھیرا پائیا۔ جیسہرا جگ چوکڑی لبھیا نہ و بچ جہان، ٹلے پر بت پہاڑ نہ نظری آئی۔ سو کھیل کرے آپ مہان، مہما کھ کھ درڑائیا۔ پورب لیکھا چکاوے آن، بھگت سہیلے آپ جگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ جن بھگتو تھساں جانا جاگ، جاگن ویلا جگت آئی۔ تہاڈا بدل دینا سماج، سمے دی شہادت آپ بھگتائیا۔ اندر رہن نہیں دینا داغ، دُرمت میل آپ دھوئیا۔ بھگت جگت رہے نہ کوئی کاگ، گرگھ ہنس دینا بنائیا۔ اپنے نور دا دے کے چراغ، جوتی جوت کراں رُشائیا۔ اندر باہر دا دیواں ساتھ، دوس رین پندھ مکائیا۔ ساچا ڈھولا دس کے گاتھ، اکو اکھر دتا پڑھائیا۔ جن بھگتو تھانوں میلیا اپنی ذات، جتھے کیر جلاہا سیس نوئیا۔ دیواں ساچی دات، سمت شہنشاہی وڈیائیا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ بچھوں آوے مات، متا پر بھ دے نال پکائیا۔ پُرکھ ابناشی بچھے جس دی بات، داتا دانی ہو کے سرب لوکائیا۔ تہاڈا لہنا دینا حصہ کراں بے باق، لیکھا دُھر دا جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جن بھگتو کھولو اپنی اکھ، نیتز نین اٹھائیا۔ پر م پُرکھ ویکھو پر تکھ، پت پر میثور بے پرواہیا۔ جس دا اکھراں نال دسدے رہے جس، وید پُراناں صفت صلاحیا۔ سو آگیا کملاپت، پت پر میثور و لیس و ٹائیا۔ چرن پریتی جوڑ کے ست، ہر جن ساچے لئے ملائیا۔ گر اوتار پیغمبر گئے دس، دہ دشا کھوج کھوجائیا۔ بن کرنیوں تہاڈے ہو یا وس، واسطہ اپنے نال رکھائیا۔ شبد انیالا تیر مارے کس، کسر تہاڈی دے کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، خبردار سب نوں دے کرائیا۔ جن بھگتو جانا اٹھ، سویا رہن کوئے نہ پائیا۔ سنگر اکو گیا تھ، ہتے گرو آں دی لوڑ رہی نہ رانیا۔ شبد بھنڈارا کدے نہ جاوے مک، جو گر اوتار پیغمبراں جھولی رہیا بھرائیا۔ جنہاں اکو گائی سوہنگ تک، تخم تاثیر دیاں بدلایا۔ دو جہاناں بدل کے رُخ، راکھا بنیا دُھر در گاہیا۔ وچھوڑے والی میٹ کے بھگھ، ترشنا دے مٹائیا۔ سچ سہنجنی کر کے رُت، رُتری اپنے نال مہکائیا۔ سو بھگت سہیلے گئے بچ، پاندھی بن کے پندھ مکائیا۔ پڑدار ہے نہ گجھ، سویاں اکھ

آپ اٹھائیا۔ جن بھگتو کھول دیو اپنا نیز نین، نج نین دیاں کھلایا۔ اکو حکم سندیشہ آیا کہن، جس دا بھو نہ کوئے سمجھایا۔ بھاگ لگنا اکو رین، ملے سچ دوار وڈیایا۔ نام جھولی پاواں رسین، دینا دھر دا دیاں چکایا۔ کوڑی کریا وچ نہ وہن، گرکھ ساچے سو بھاپایا۔ نیز تگوز نرائن، جس دا صفتاں نال سارے ڈھولا گایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دی کرنی کار کمایا۔ جن بھگتو ویلا گیا آ، آگن وچ خوشی منایا۔ تہاڈا لہنا دینا دیاں مکا، چاروں کٹ کھوج کھو جائیا۔ باؤن دی آشنا نال مل، ویلا وقت دیاں سہایا۔ ریشیاں دا میلا رہیا مل، ملنی ہر جگدیش کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ سر ہتھ رکھے کرتار، کرنی کرتا ویکھ وکھایا۔ دھن وڈیائی جو آئے بنک دوار، بھگوان خوشی منایا۔ کھیل ہون لگا اپر اپار، پاربرہم دے سمجھایا۔ جس دا راہ تگدے گئے گرو اوتار، پیغمبر بن نیناں نین اٹھایا۔ کلمے ڈھولے گیت جگ جگ گاندے گئے وارو وار، شبد اناد ناد کر شنوایا۔ شاستر سمرت وید پیران انجیل قرآن کھانی بانی لکھدے رہے اکھراں نال کر پیار، نراکھر دھار لئے جنایا۔ جوتی جاتا پرکھ بدھاتا کلجگ انتم ویکھے اندھیری راتا جس دی پاوے کوئی نہ سار، مہاسار تھی اپنی کار کمایا۔ گرکھو آئی تہاڈی وار، جس دی سمجھ نہیں جگ چار، چارے وید گئے ہار، پڑدا اوہلا نہ کوئے چکایا۔ جن بھگت کہن کوں وقت ہوئے سہنجنا، پر بھ دیویں کی وڈیایا۔ کی داتا دانی دُکھ بھے بھنجنا، بھو ساگر پار کرایا۔ کی نیز دیویں نام انجنا، اگیان اندھیر مٹایا۔ کی آتم پر ماتم بنے سبنا، سگلا سنگ نبھایا۔ اتر پورب پچھم ویکھیں دکھنا، چارے کُنٹاں کھوج کھو جائیا۔ کی ساڈے اندر مل کے توں وسنا، واسطہ اپنے نال جڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوہلا آپ اٹھایا۔ سری بھگوان کہے سُن بھگت میت، دھر دے مٹر دیاں جنایا۔ درس دکھا کے اک اتیت، ترے گن لیکھا دیاں مکایا۔ توں میرا میں تیرا دس کے گیت، پڑدا اوہلا دیاں چکایا۔ جھگڑا رہے نہ اوچ نیچ، ذات پات نہ ونڈ ونڈایا۔ وڑنا پئے نہ کسے مسیت، مندر مٹھ نہ کوئے بھوایا۔ گھر دساں اک انڈیٹھ، جس دی چھپر چھن نہ کسے چھہایا۔ اکو پر ماتم ہووے پریت، دوجی اور نہ کوئے کڑمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا بھو کھلایا۔ سری بھگوان نہ لاویں ڈیر، جن بھگت رہے درڑایا۔ ابناشی کرتے کر مہر، مہروان ہو سہایا۔ کلجگ لہنا انت نبڑ، لیکھا پورب دے چکایا۔ لیکھا چکے چوراسی گیڑ، مات گر بھ نہ کوئے پھرایا۔ تیرے نال کچھ قول کیتا گو بند انت ندیڑ، جس دا اڈھیڑ نہ

کوئے کرائیا۔ جس کارن لکھ چوڑاسی اندر چھیڑاں رہوں چھیڑ، ہر گھٹ و سیارام اپنی کار کماہیا۔ ماؤ نال ماؤ مانو رہوں بھیڑ، منمکھ نال منمکھ کرے لڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا دئے کھلایا۔ سری بھگوان کہے سُن میرے سجن، جن بھگت دیاں جنایا۔ چرن پریتی دیواں دُھر دا مجن، دھوڑی ٹکا اکو لایا۔ کوڑی کریا بھانڈے بھجن، بھرم گڑھ دیاں تڑایا۔ سچ دوارے آواں سدن، ہوکا اکو نام سناہیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں آواں کڈھن، آون جاون دیاں مٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ جن بھگت کہے پر بھ ندیڑ کیتا کی قول اقرار، گو بند شبدی شبد روپ جنایا۔ جس دا لیکھا لکھیا نہ کسے لکھار، بدھیوان نہ کوئے چترایا۔ پڑھ سکیا نہ کوئے وچ سنسار، نراکھ دھار نہ کسے سمجھایا۔ بھید کھول آپ نرنکار، پڑدا دے چکایا۔ ویلا وقت ویکھ اپنی بہار، خزاں رہی روپ بدلیا۔ تیرا سوہے اک دربار، مندر سچ وجے ودھایا۔ بھگت سہیلے بن بھکھار، بھچھیا دُھر دی منگ منگایا۔ توں دیونہار داتار، دیاوان تیری وڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوہلا دے چکایا۔ سری بھگوان کہے سُن میرے بھگت سہیلے، سبے دیاں جنایا۔ گو بند شبدی دھار میلے، جوتی جوت جوت رُشانیا۔ کھیلے کھیل اک اکیلے، دُجا نظر کوئے نہ آہیا۔ گو بند منگی اکو ایک رنگن گرو چیلے، دُجا فرق رہے نہ رایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترایا۔ جن بھگت کہے پر بھ میٹوں پے گیا شک، ول چھل دے چکایا۔ کس بدھ میٹوں آوے سچ، گو بند ایہو گیا سناہیا۔ پُرکھ ابناشی پیا ہس، خوشیاں وچ مسکرائیا۔ جن بھگت در کھول کے ویکھے اکھ، گو بند ملے سچا ماہیا۔ بن گو بند میرا کرے کوئی نہ جس، وید پُران کم کسے نہ آہیا۔ میرا لہنا او سے دے ہتھ، جو آپا گیا مٹایا۔ شبد دھار ہو یا پرگٹ، جوتی جوت جوت سمانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ سمجھایا۔ جن بھگت کہے ایہہ میٹوں نہیں منظور، دوئے جوڑ سپس نواہیا۔ ول چھل کرنا تیرا دستور، آد جگاد کھیل چلی آہیا۔ میٹوں گو بند ملا ضرور، جو پڑدا دئے اٹھایا۔ ساچا کھیل دسے سرب کلا بھر پور، بے پرواہ تیری بے پرواہی دئے جنایا۔ کوٹن کوٹ جگ لنگھ گئے تیرا پندھ نہ کیا دُور، نیرن نیرے تیرا انت کوئے نہ آہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم دے سمجھایا۔ سری بھگوان کہے سُن بھگت میرے پیارے، پریمی پُرکھ دے جنایا۔ حکمے اندر کھیل نیارے، نرگن سرگن آپ سمجھایا۔ جنہاں نوں جگ چو کڑی دیندا گیا لارے، بندھن اپنے نال

پائیا۔ اوہناں انتم تیج سوارے، جگ جگ دیونہار وڈیائیا۔ شبد اگئی آواز اکو مارے، سندیشہ حق سٹائیا۔ گر اوتار پیغمبر آویج دوارے، مل کے سچے ماہیا۔ پڑدا اوہلا رہے نہ ویج سنسارے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ دکھائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں دیاکماوانگا۔ سُن بھگت سہیلے میت، بھیو اہیدا آپ جناوانگا۔ جگ چوکڑی بدلنی ریت، ایہہ اپنا حکم ورتاوانگا۔ گوہند دس کے ساچاگیت، ڈھولا اکو اک سٹاوانگا۔ تہانوں چھڈنی پئے مندر مسیت، کعبہ اکو اک درساوانگا۔ جتھے بدھی دی رہے نہ کوئی تمیز، انہو اپنا پڑدا لاہوانگا۔ پوری آسا ہووے اُمید، آمد ویج خوشی مناوانگا۔ جیسہڑی گوہند کر کے گیا تائید، تعریف اوسے کولوں سٹاوانگا۔ ساچی سچ کر بختیش، بخشش رحمت آپ کماوانگا۔ ساچا کلمہ دس حدیث، حضرت اکو اک دکھاوانگا۔ جھگڑا تک جائے اویج نیچ، ہست کیٹ پندھ مُکاوانگا۔ لیکھا کے نیچو نیچ، پڑدا باہر نہ کوئے دکھاوانگا۔ آتم پر ماتم لگے پریت، پریتم پُرکھ اکال جناوانگا۔ جس دے چھتر جھلے سیس، چھتر دھاری ہووے جگدیس، جگدیشر اکو اک ملاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال تراوانگا۔ جن بھگت کہے میں منگاں منگ، ہاڑ ستاراں جھولی ڈاہیا۔ پُرکھ اکال سورے سربنگ، وست امولک دینی ورتائیا۔ ہر گھٹ بولن والے چاڑھنا رنگ، رنگت اپنی اک دکھائیا۔ میرا تیرا بنیا سنگ، سگلا سنگ نبھائیا۔ شبد ناد و جاونا مردنگ، من منو آ اک اٹھائیا۔ ساچی منزل آونا لنگھ، نو دوار نہ کوئے اٹکائیا۔ سہاوانی سیجا دیکھنی پلنگ، کنت بھتار بے پرواہیا۔ میری بھن نہ دیوں کایا مائی کاپی ونگ، کنچن گڑھ دینا سہائیا۔ پورب جنم دی آسامنگ، باون دے گواہیا۔ رشی تیرا دوارا آئے لنگھ، اپنا پندھ مُکائیا۔ جوتی چاڑھ دے چند، اندھ اگیان مٹائیا۔ تُوں صاحب سورا سربنگ، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ اکو دے دے پرمانند، نجمانند وچوں باہر کڈھائیا۔ لوڑ رہے نہ جمنا سرتی گنگ، گوداوری چرناں ہیٹھ دباہیا۔ سانوں منگدیاں نہیں کوئی سنگ، لوک لاج نہ کوئے رکھائیا۔ تیری دین دُنی دیکھ کے ہو گئے تنگ، جھگڑا دیکھیا سرب لوکائیا۔ دروہی پھری ویج ورجھنڈ، برہمنڈ رہے گرلاہیا۔ سانت ملے نہ جیرج انڈ، اُتبیج سبتیج رہی گرلاہیا۔ جن بھگت کہے پر بھ تیری آتما رہے کدے نہ رنڈ، کنت سہاگی اک ہنڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ سری بھگوان کہے میں ہر گھٹ بولن والا رام، رمتا رمتا کھیل کرائیا۔ گر اوتار پیغمبراں پورا کر کے کام، دشا تہاڈی دیکھ دکھائیا۔ کلجک دیکھ اندھیری شام، شمع سچ دیاں جگائیا۔ اکو دس ڈھر پرنام، ٹکا

مستک دیاں لگائیا۔ جن بھگتو تہانوں رہن نہ دیاں غلام، شرع زنجیر دیاں تڑائیا۔ کایا مندر اندر رہنا دساں آسان، احسان سر نہ کوئے چڑھائیا۔ جے کوئی
 تہاڈا گھر گرام بچھے بے مقام، بھگت دوارا دینا سٹائیا۔ جتھے راستہ براستہ کرے نہ کوئے بدنام، سدھا ڈھر دا میل ملاییا۔ گر اوتار پیغمبراں والا کھانی وچوں بانی
 وچوں سُننا پئے نہ کوئے پیغام، پراپسنتی مدھم بیکھری دی لوڈ دیاں مُکائیا۔ اکھاں میٹ کے من گھسیٹ کے سرتی پیچ کے ویکھنا پئے نہ سورہ بہان، رَو
 س دی لوڈ رہے نہ رانیا۔ مندرراں وچ اندراں وچ کندراں وچ لبھنا پئے نہ سیتا رام، رام ڈھر دا تہاڈا میت تہانوں دے وکھائیا۔ گوپیاں والی راس تکتی نہ
 پئے جگت کاہن، انگلاں والی بنسری نہ کوئے وجائیا۔ اِکو دیوے سچی دُھنکان، جس دا ملے نہ کوئے نشان، نشانہ اپنا اِک لگائیا۔ پڑھنی پئے نہ کوئے کلام، بدلنا
 پئے نہ کوئے نظام، پینا پئے نہ کوئے جام، بنا آب توں بے تاب دیاں بنائیا۔ لینا پئے نہ کوئے خواب، کرنا پئے نہ کوئے آداب، پڑھنا پئے نہ کوئے حساب،
 جھگڑا رہے نہ کوئے پاپ، جدھر تلو نظری آواں آپ، آپ اپنے وچ ملاییا۔ پریتی اندر داس، سیوا وچ پرکاش، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ساچی کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ ہاڑ ستاراں کہے میں بھگت بھگوان دا کی کچھ سُنیا جھگڑا، سمجھ کچھ نہ آئیا۔ میں بنیتی کراں کچھ بھید دس اگلا، پچھلی کرنی کی
 پڑھائیا۔ کلج جیو ہتہا ویکھیا جھگڑا پیاسگلا، سوہنا تن بنائیا۔ بھوندا پھرے وچ جنگلاں، ٹلے پربتاں کھوج کھوجائیا۔ کردا پھرے چار منگلا، تیرا نام شبد سُنن
 کوئے نہ پائیا۔ کی ہویا جے تیرا بھگت تیری پریتی وچ کنگلا، کملا کوجھا نظری آئیا۔ جگت جہان وچوں ہو کے اندھلا، اگھ تیری اِک کھلایا۔ سچ بنیتی ہر جو
 اِک من لا، چرن کول سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ویکھ وکھائیا۔ سری بھگوان کہے میں سب کچھ رہیا جان، آنجان
 جگ نوں نظری آئیا۔ محکم دے رہیا فرمان، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ ہاڑ ستاراں کر لے کان، سچ سندیشہ دیاں جنائیا۔ میرے محکم دا اٹھن والا طوفان، آگے
 ہو نہ کوئے بچائیا۔ گوہند دا چلہ چڑھن والا کمان، کامل مُرشد ویکھ وکھائیا۔ جس ابناشی کرتے نوں سارے کردے گئے بدنام، نام اپنا جگت جنائیا۔ اوہنوں
 اکھراں والا بنا کے بھگوان، متھے چرناں اُتے اُکائیا۔ بن کے پتر سُبجان، سرتی من دے وچ پھسائیا۔ کہندے گوپیاں نوں گاؤ مل گیا کاہن، جس نے لگھ
 چوراسی لئی پرنائیا۔ جن بھگتو تہاڈے بنا ہر گھٹ بولن والا ملیا کسے نہ رام، رمتا رمتا چلدی ویکھو لوکائیا۔ دیونہارا دیونوالا داتا آد جگادی اِک جہان، جو جہاں

توں لئے بچھڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوہلا دے اٹھائیا۔ جن بھگت کہن کیوں پرگٹ ہوویں، سانوں دے سمجھائیا۔ کیوں لکھ چوڑاسی نام کنڈے تویں، تول ترازو اپنے ہتھ رکھائیا۔ کیوں گر اوتار پیغمبر بنائے گولے، در ساچے سیو کمائیا۔ کیوں جگ چوڑی مانس سنائے ڈھولے، اپنا نام بدلایا۔ کیوں لکھ چوڑاسی گھٹ گھٹ رویا مولیں، مولا ہو کے دیکھ وکھائیا۔ کیوں وسیا پڑدے اوہلے، جگ نیز نظر کوئے نہ آئیا۔ کیوں بھاگ لگاویں کایا چولے، چولی اپنا رنگ چڑھائیا۔ کیوں دسین ساچے ڈھولے، ڈھولک چھیننا نہ کوئے کھڑکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا حکم دے سمجھائیا۔ میں ہر گھٹ بولن والا رام، جن بھگتو اس بدھ اکھوائیا۔ بگھنڈ دوارے ہو پردھان، ڈھر دا حکم اک جنائیا۔ تھر گھر چرن کول کھول دکان، شبدی تت دیاں وڈیائیا۔ وشن برہما شو کر پروان، پروانہ اپنا اک پھڑائیا۔ ترے پنج کر پردھان، لکھ چوڑاسی سو بھاپائیا۔ چارے کھانی کر اک نشان، چارے بانی کراں اک پڑھائیا۔ زرگن سرگن کھیل مہان، کھیل کھیلان بن کے شہنشاہیا۔ گر اوتار پیغمبر دے کے دان، داتا ہو کے آپ ورتائیا۔ بھگتاں ہو کے مہروان، مہر نظر اک اٹھائیا۔ سنت سہیلے کر پچان، کوڑی کرپا دیاں گوائیا۔ گرگھیاں بخش چرن دھیان، پریتی ریتی اک سمجھائیا۔ گر سکھاں دکھا کے سچ نشان، کوڑا لالچ دیاں مٹائیا۔ جگ چوڑی بدل کے ودھان، ستجگ تریتا دوا پر کلج دیاں ٹکائیا۔ شبد سندیشہ دے گیان، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن دیاں لکھائیا۔ بھوکتاں وچ دس فرمان، شبد اگئی اک جنائیا۔ سب دا بن کے حکمران، زمیں اسمان رہیا پھرائیا۔ روس ہوئے خیران، منڈل منڈپ سیس جھکائیا۔ دیوت سر کرن پرنام، اُسر نیناں نیر وہائیا۔ کنریشپ گائن گان، مدھر دھن اک سنائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر کراں کھیل مہان، مہما اکھ کھ سمجھائیا۔ سب دا مالک بن کے سری بھگوان، بھيو اپنا اپنے وچ رکھائیا۔ اپنی دیا کرپا نال ہر گھٹ وس کے بولاں رام، رحمت وچ دیا کمائیا۔ بھاگ لگا کے کایا مائی چام، چم درشتی دیاں بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ ہر گھٹ بولن والا جگ، جگ جیون داتا نظری آئیا۔ جن بھگتو تہاڈا میلا اُپر شاہ رگ، نو نو لیکھا دے مکائیا۔ بدھی رہے نہ جگت، گگت، ہنس گرگھ لئے پرگٹائیا۔ ترے گن لگے نہ کوئی اک، سچ خُماری پیا کے مدھ، دست اگئی ہتھ پھڑائیا۔ بھگت دوارے سد، پورب لیکھا دیاں چکائیا۔ جن بھگتو رشیو تہاڈا یگ، بل نالوں کوٹن درجے ملے

وڈیا۔ جس نوں کھا کے سکھالے ہوئے ہڈ، ہڈیاں دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ آتم پر ماتم مل کے ہونا گد گد، گدا گراں دا لیکھا دے چُکائیا۔ سَتجگ تہانوں بنا کے اپنی جد، بھگت سہیلے نام پر گٹائیا۔ تہاڈی اِکو منزل اِکو پد، اِکو مندر دیاں دکھائیا۔ جس دی آر پار کسے نہ سمجھی حد، حد سکیا نہ کوئے سمجھائیا۔ اوتھے خوشیاں نال جانا وس، وصل اِکو یار خُدا۔ ساچے پریم دا دیوے رس، رسنا دے رس دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ حقیقت وِچ تہانوں کر کے وس، واسطہ اپنے نال رکھائیا۔ سانجھا کر کے جس، سوہنگ ڈھولا دِتا پڑھائیا۔ دوتی رہے کوئی نہ پھٹ، اِکو گوبند ملیا سچا ماہیا۔ نچھر امرت لینا جھٹ، جھنجٹ من دا دینا چُکائیا۔ پُرکھ اکالا لینارٹ، جھگڑا مکے نو آنت، سوانگی سوانگ نہ کوئے درسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دے وڈیائیا۔ جن بھگت کہن اسیں آئے دوارے، بن کے پاندھی راہیا۔ پر م پُرکھ تیرے تَنے سچ نظارے، نظریہ اپنا دے دکھائیا۔ چار جگ تیرے نالوں رہے کوارے، آتم پر ماتم کری نہ کسے گُرمائیا۔ منزل چڑھدے جگ جگ ہارے، ساڈا پندھ نہ کوئے مُکائیا۔ سانوں باؤن کیتے اشارے، آشنا نال ملاییا۔ جس ویلے پیتے جگ چارے، کھجگ انتم پھیرا پائیا۔ جس نے گوبند نال کیتے اُدھارے، ندیڑ اندر تھم سٹائیا۔ اوہ پرگٹ ہووے اپنی دھارے، دھرنی دھرت دھول سہائیا۔ جس دا انت نہ پاراوارے، بے پرواہ آپ اکھوایا۔ شبدی شبد وجائے نگارے، نوبت نام حق دکھائیا۔ جوتی نور کرے چتکارے، اندھ اندھیر دے گوائیا۔ جن بھگتاں چاڈھ کے ساچے کھارے، کھوٹے کھرے لئے بنائیا۔ کر کے اگم وہارے، وِوہاری دھار چلائیا۔ سَتجگ ساچی دسے کارے، کرتا ہو کے آپ اُچھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن کھتری براہمن شو در ویش ناتے اِکٹھے جڑنے سارے، اوچ نیچ رہن کوئے نہ پائیا۔ اِکو پُرکھ اکال دے لگنے جیکارے، چاچیاں دے نام سارے دینے جُھلایا۔ ہر گھٹ وِسیا بولے رام کرے تھم آپ نرنکارے، نر اکار آپ جنائیا۔ جن بھگت رہن نہ دیوے دُکھیارے، وِچھوڑا دُکھ والا گوائیا۔ اگے تہانوں درشن ہووے ساکھیات دن دہاڑے، بجر کپاٹی توڑ دکھائیا۔ شبد چلے تھم نال اپارے، دُھر دا پڑدا آپ اُٹھائیا۔ تہانوں اوس اندر واڑے، جس گھر اندر کبیر ورگے بیٹھے دو چارے، باقی روون مارن دھائیا۔ سری بھگوان دے سمجھن والے اشارے، اشاریاں توں باہر کُپت ظاہر کر پیار وانگ پُرکھ نار، آتم پر ماتم پر ماتم پر ماتم اپنا رنگ رنگائیا۔ جن بھگت کہن کیوں ہر گھٹ وسے، پر بھ سانوں دے جنائیا۔ سری بھگوان کہے ایہہ کھیل میرے تھے،

دوسر ہتھ نہ کدے پھڑایا۔ گر اوتار پیغمبر بنا کے ننھے ننھے بچے، لوک مات اُنکی لا دتے پھرایا۔ سب نوں دتے کایا مائی بھانڈے کچے، ناتا تٹاں نال رکھایا۔ اپنا درس دیندا رہیا اپنی اگھے، جگت نین جگت وچ ملائی۔ گوہند جو ندیڑ دتے پتے، پت پر میثور دے سمجھایا۔ جس نے چوتھے جگ ہوڑا لاکے اُپر سسے، ہا ہا ہندی پٹی دتی بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ سری بھگوان کہے گوہند منگی اک نشانی، آسانت ندیڑ رکھایا۔ پُرکھ اکال اپنی پریت میری کر قربانی، کیوں جگت نال لڑایا۔ تیرا حکم سدا لاثانی، لاشریک تیری بے پرواہیا۔ آہ لے بھتھا تیر کمانی، میرے کم کسے نہ آئی۔ میری شبد والی جوانی، جگ چوکڑی نہ کوئے بدلایا۔ میں سدا تیرے گھر کھاندا رہاں مہمانی، زرگن ہو کے زرگن پھیرا پائی۔ جس ویلے تیرا کلجگ انتم جھگڑا پئے دیوانی، چار جگ دا لیکھانہ کوئے مُکائی۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ تیری کرن بدنای، پُرکھ اکال تیرا نام نہ کوئے دھیایا۔ اوس ویلے تیرے نال ناتا جوڑاں باہمی، وجود اپنا نہ کوئے جنایا۔ ایسے کر کے ججھار نوں نہیں دتا پانی، ناتا جگت نالوں مُکائی۔ سرشٹی سمجھ کے فانی، منگ تیرے کولوں منگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر دینی اٹھایا۔ گوہند کہا سُن میرے پُرکھ اکال، اکل کل دھاری دیاں جنایا۔ میں تیرے اُتوں وارے لال، لال ہو کے سیو کمایا۔ میں ویکھی تیری سچھنڈ سچی دھر مسال، اکلا بیٹھا نور چمکایا۔ جگ چوکڑی کی رکھی اولڑی چال، بھگتاں رہوں تڑپھایا۔ میرا من اک سوال، خالی جھولی رہیا دکھایا۔ کلجگ انتم ہونا پردھان، مہر نظر ٹکایا۔ بھگت سہیلے لہنے بال آنجان، لکھ چوڑا سی وچوں پھول پھولایا۔ توں مالک خالق ابناشی کرتا سری بھگوان، پروردگار سانجھیاں اک اکھوایا۔ جے تیتھوں نہیں کچھ ہندا میرے ہتھ دے دے کمان، برہمنڈ کھنڈ تیرے دیواں ہلایا۔ جیہڑا تیرا نام نہ لوے زبان ذبح کر کے دیاں دکھایا۔ جودھا سوربیر بن کے بلوان، شبدی گر آپ اکھوایا۔ گھر گھر اندر وڈ کے مندر چڑھ کے دیواں پیغام، پیغمبراں توں دیواں جھڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ گوہند کہا میرے پر بھو اٹھ کے لے انکڑائی، نیوں نیوں سیس جھکایا۔ تیرے نام دی سرب دہائی، کوک کوک سنایا۔ نگاہ مار کے ویکھ میں بوٹا پٹیا کاہی، کائنات دتی ہلایا۔ میں ستھر بیج ہنڈھائی، آسن سنگھاسن اک دکھایا۔ دھار دھار وچ ملائی، ناتا مٹی خاک تڑایا۔ لیکھا لکھیا نہ کسے نال قلم شاہی، شہادت سکے نہ کوئے بھگتایا۔ کلجگ انت اخیر میری

تھاں والی رات آئی، پھیر میتوں جنمے کوئے نہ مانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنا تھاواں تھانیا۔ گوہند کہا میری عرض اخیر، آخر دیاں جنایا۔ میں کسے دے ہتھ بھگتاں دی پھڑاؤنی نہیں تقدیر، کرماں دا حساب نہ کوئے بنایا۔ اوہناں دا بن نہیں دینا کوئی دوجا پیر، بنا سنگر شبد توں دوجے سیس نہ کسے نوانیا۔ تیرے کولوں لے کے تیرا نام بدلنی سب دی ضمیر، ضامن ہو کے لینا بچایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ گوہند کہے میری مٹو اکو عرض، آرزو دتی جنایا۔ بھگت ادھارنا تیرا فرض، فرضی رُپ نہ کوئے بنایا۔ پُرکھ اکال دین دیاں میتوں اکو تیری عرض، دوجی اوٹ نہ کوئے نکایا۔ سری بھگوان کہا ایہہ کھیل میرا اسپرج، بھید ابھیدا دیاں گھلایا۔ کھجگ انت بن بھگونت دُھر دا کنت جن بھگتاں اندر کایا مندر ساچے نام دی بدل دیواں طرز، طرح طرح نال سمجھایا۔ گوہند کہا ایہہ میری انت بیننتی، چرن کول سرنایا۔ گرگھ آتم ہووے نہ کسے دی مکتی، جھولی دوسر اگے نہ ڈاہیا۔ پر بھو تیرے نام دی جس اکو پڑھ لئی پنتی، وید پُراناں دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ ایہہ کھیل ویکھنی کھجگ انتم جوت جگدی، جاگرت جوت کرے رُشانیا۔ میں کہانی یاد رکھنی اچ دی، حکمے وچ سیس نوانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا دینا مکایا۔ گوہند تیرا لیکھ مُکاوانگا۔

۸۴۸

کر کے ویس آویس رُپ وٹاوانگا۔ وسوں ساچے دیس، گھر ٹھانڈے سوہا پاوانگا۔ بن کے دُھر نریش، نر نرائن بن کے تھم ورتاوانگا۔ ویکھاں دیس پردیس، دو جہانا کھوج کھوجاوانگا۔ وشن برہما شوگنیش، گنپت پڑدا آپ اٹھاوانگا۔ گر اوتار پینمبر جو لکھ کے گئے لیکھ، لیکھا پورا انت کراوانگا۔ جو بالک کیتے بھیٹ، لیکھا سب دی جھولی پاوانگا۔ تیرے اندر جاواں لیٹ، مندر اکو اک سہاوانگا۔ کوئی جننی میتوں جنمے نہ اپنے پیٹ، رکت بوند نہ رنگ رنگاوانگا۔ بن کے سب دا کھیوٹ کھیٹ، نیا نوکا اپنے کندھ اٹھاوانگا۔ بیس ایسے توں بعد رت بدل کے شہنشاہی سمت دی پہلی چیت، چیتن سب نوں آپ کراوانگا۔ جن بھگتاں کھول کے بھیت، انتر آتم کر کے ہیٹ، درشن دکھا کے نیتن نیت، نچ لوچن نین اٹھ گھلاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکاوانگا۔ گوہند کہا پر بھو تیرے اُپر بھروسا، بھرم رہیا نہ رانیا۔ میری پوری کرنی آسا، آسا آسا وچوں پرگٹایا۔ میں وی ویکھاں تیرا تماشا، نرگن ہو کے نرگن سوہا پانیا۔ توں میرا بنیا پاپا، پتا پُرکھ اکال وڈیایا۔ میں تیرا کراں جاپا، اور نہ کوئے پڑھایا۔ دوہاں دا سانجھا ہووے ساکہ، چار جگ اگے وجے

ودھائیآ۔ ابناشی کرتے میں تیرے پیار دے اندر مارنا ڈاکا، ڈاکو ہو کے کھیل دکھائیآ۔ پُرکھ اکال کہا گوہند توں میرا نِگا جہا کاکا، ننھاں گودی بہہ کے خوشی
 منائیآ۔ گوہند کہا جناں چہ میرے گرکھاں دا اندروں نہ کھولیں تاکا، پڑدا نہ مات اٹھائیآ۔ زرگن ہو بنیا نہ راکھا، سرگن سیو کمائیآ۔ مالک ہوویں نہ کملاپاتا، پت
 پر میثور بے پرواہیآ۔ جھگڑا مُکاویں نہ ذاتاں پاتاں، دین دُنی نہ پڑدا لایہیآ۔ میرا منے نہ سچا آکھا، مہر نظر اٹھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ساچی کرنی کار کمائیآ۔ ساچی کرنی کار کماوانگا۔ دھرت دھرنی سو بھا پادوانگا۔ زرگن زویر جوت جگاوانگا۔ پُرکھ اکال رُپ دھراوانگا۔ دین دِیال ویس وٹاوانگا۔
 سچ دھر مسال اک بناوانگا۔ چار گنٹ تھم ورتاوانگا۔ دہ دشا پڑدا لایہوانگا۔ جن بھگتاں حصّہ آپ ونداوانگا۔ جیہہڑا گوہند بن اکھراں توں لیکھ لکھا، انت اوہو
 پور کر اوانگا۔ توں پتراں نالوں پیارے کیتے سکھا، سخر چوٹی آپ چڑھاوانگا۔ جھگڑا مُکا کے وڈا نِگا، بڈھا بال چرن نِکاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، دُھر دا تھم اک ورتاوانگا۔ دُھر دا تھم ورتے کی، سری بھگوان دے سمجھائیآ۔ سری بھگوان کہا جن بھگت بنا کے پتر دھی، دھندا جگت والا تڑائیآ۔
 سنج سچ رکھا کے نیہہ، نام اکو اک پڑھائیآ۔ ساچے مارگ دی لا کے لیہ، چار ورن دیاں کھپائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تھم آپ
 سمجھائیآ۔ گوہند کہا کی کریں پُرکھ سمر تھ، ست ستوادی تیری وڈیائیآ۔ ابناشی کہا سب کچھ میرے ہتھ، ہر گھٹ رمیا رام نظری آئیآ۔ بولنہارا سچ، شبدی شبد
 پڑھائیآ۔ جن بھگتاں جوڑاں نت، ناتا اکو اک دکھائیآ۔ ناڑی ناڑ نہ ابلے رت، اگنی تت نہ کوئے جلائیآ۔ سرشٹی درشٹی نالوں کر کے وکھ، اشٹ پُرکھ اکال
 سمجھائیآ۔ نج نیز کھول کے اکھ، اکھراں دی پڑھائی دیاں مُکائیآ۔ اُس گھر وچ جاؤ ورت، جس وطن توں ہوئی جدائیآ۔ میل ملاواں بن کے کملاپت، پت
 پر میثور ہو کے ہوواں سہائیآ۔ جوں بھاوے توں لوواں رکھ، راکھا ہو کے سیو کمائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویلا وقت دے سہائیآ۔
 ستاراں ہاڑ کہے میری آئی واری، واہوا وٹی ودھائیآ۔ جگ چوکڑی میں بنیا رہیا وپاری، لوک پر لوک بھجیا واہو داہیآ۔ وشن برہما شوگر اتار دیکھے کھلاری،
 کھیل جگت والی چلائیآ۔ جگ چوکڑی بن دی دیکھی پنہاری، سیوک رُپ وٹائیآ۔ لکھ چوڑا سی ہندی دیکھی خواری، چار گنٹ دہ دشا ہوئے دُہائیآ۔ قلم شاہی
 کاغذ لکھتی لکھدی رہی دُھر دی دھاری، نراکھڑ اکھراں وچ ونداوانیآ۔ وڈیا دیکھی ودھدی رہی جگ چاری، چار گنٹ کر رُشنائیآ۔ سادھ سنت لیکھا وچ جنگل

جوہ پہاڑی، ٹلے پر بت کھوج کھوجا گیا۔ رکھی منی تپی تپیشتر تپدے دیکھے وچ انگیری، ساتک ست نہ کوئے کرائیا۔ بن بھگتاں لیکھے لگے نہ کسے دہاڑی،
 جگت مزدور جگت واسنا کھاری سیس اٹھایا۔ من مت بدھ کلکھنی و بچارن ناری، نر ہر کنت نہ کوئے ہنڈھایا۔ سو بھاؤنت بنائے نہ کوئے اٹاری، محل اٹل نہ
 کوئے وڈیا گیا۔ جن بھگتو تہاڑی رہے نہ کوئے دُشوری، دُشمن اندروں دیاں کھپایا۔ آتم رہن نہ دیواں کواری، کنت سہاگی اک ملا گیا۔ مات گربھ آؤنا پئے
 نہ دوجی واری، گپڑے وچ نہ کوئے بھوایا۔ رائے دھرم نہ کرے خواری، چتر گپت نہ حساب کھلایا۔ نیڑ نہ آوے موت لاڑی، جمدوت نہ کوئے ستایا۔
 انتر میلا ہوئے جوت نرنکاری، جس توں وچھڑے اوسے وچ سہایا۔ گو بند نال پکی ہووے یاری، یارانہ اکو نال نبھایا۔ لیکھے لگے جنہاں داہڑی، دماں دا
 سنسا دے چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر مندر اک سہایا۔ جن بھگت کہن پر بھ ویکھ ساڈا مندر، من واسنا کھوج کھوجا گیا۔ ڈو گھسی
 دے اندھیری کندر، نوری جوت نہ کوئے چکایا۔ ممتا موہ نہ کھلے چندر، دھاٹو گڑھ نہ کوئے تڑایا۔ منسا من نہ ٹکے بندر، بھجے واہو داہیا۔ کوڑی کریا میٹ
 کے گندھل، غریب نمائیاں ہو سہایا۔ مستک دھوڑی لگا دے چندن، چند سورج داروپ نہ کوئے چکایا۔ سچ سہنجنی دھر ارداس اکو من بدن، نین کرنی
 نہ پئے پڑھایا۔ کسے در نہ جائے منگن، در نہ الکھ جگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دینی اک سرنا گیا۔ ساچی دینی سرن سرنگت،
 پر بھ تیری اوٹ تکایا۔ توں صاحب سوامی کنت، دولہا نظری آیا۔ تیرے آگے میری منت، بنیتی اک سنا گیا۔ ساچی دینی ہمت، حوصلہ اک ودھایا۔ کہے
 نہ کوئی کنت، غماں دا ڈیرہ ڈھایا۔ من کرے نہ کوئی علت، ہووے سچ جنا گیا۔ تیرے پریم دی ہووے ملت، طمع کنچن دینی مٹایا۔ ساتھی بنے کوئے نہ
 بندک، بھگتاں میلا لینا جڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر ہر دے ڈیرہ لایا۔ اے ہر گھٹ وسن والے میرے بھگوان، بھگوان دے
 جنا گیا۔ کی تیرا سچ نشان، نشانے دے بدلایا۔ کی تیرا تیر کمان، چلیاں کھ بھوایا۔ کی تیرا روپ دھر دا کاہن، گوپی کاہن بیٹھے سیس نوایا۔ کی پیغمبر
 کرن سلام، سجدیاں وچ وڈیا گیا۔ کی گرو گرو دیوتیوں ستگر منن آن، دو جہان محم ورتایا۔ کی تیرا سچا نام، سانوں دے جنا گیا۔ کیوں بدلیں وچ جہان، جگ
 جگ محم ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ اک رکھایا۔ ساچا مارگ دے دے اک، ایکنا تیری سرنا گیا۔ ساچے نام دی پا

دے بھکھ، بھجھیا اپنی اک ورتائیا۔ گو بند دھار بنا دے سکھ، دوجی اور نہ کوئے پڑھائیا۔ ہوں بالک توں ساڈا پت، پت پر میثور اکھوائیا۔ سدا سہیلے وس چت، من ٹھگوری رہے نہ رائیا۔ ساڈی پوری کر دے اچھ، اچھیاوان منگ منگائیا۔ چاروں کُنٹ آویں دس، بن اکھاں سو بھاپائیا۔ اسیں تیرے چرن کول دوارے گئے وک، دوجا راہ نہ کوئے تکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ویکھ دکھائیا۔ گو بند کہے میں انتم منگی منگ اولی، دُنیا (سمجھ) کسے نہ آئیا۔ بن کے جودھا سور پیر چھلی، بھرم بھلیکھا گیا پائیا۔ ماتا پتا پتراں دی دے کے بلی، بالن ہڈیاں نال رلائییا۔ وچوں آتم ویکھ کے اکلے، اکل کل دھاری نال جڑائیا۔ سوہنی سچ اگمی کلی، دُھر دی مہک نال مہکائیا۔ جس دا لیکھا کھیا کچھ علی، محمد نال صلاح پکائیا۔ ہتھ لے کے تیل دی پلی، سوا تولا پٹیاں اُتے لگائیا۔ گھ رکھ لوں دی ڈلی، اکھاں میٹ دے دُہائیا۔ کھجک انتم گھڑی آونی بھلی، بھانا پر بھو دے ورتائیا۔ ہوکا دینا گلیو گلی، مُرید مُرشد لئے اُٹھائیا۔ دُنیا باوری ہونی جھلی، کائنات گر لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ گو بند کہا پُرکھ اکال ویکھاں تیرا سچ دربارا، درگاہ ساچی نظری آئیا۔ میرا بھوکھ دا اشارہ، لیکھا تیرے ہتھ پھرائیا۔ کوار کنیا دا ادھارا، جُجھار نال کُٹمائیا۔ جس نوں سمجھے نہ کوئے سنسارا، بن تیرے میرے بھو نہ کسے آئیا۔ میں کیتا نہیں پیارا، پانی جل نہ کوئے پیائیا۔ دے کے اندر شبد اشارہ، اندروں دتا سمجھائیا۔ جا کے ویکھو پُرکھ نرنکارا، جو سب دا پتا مائیا۔ اوہ کر کے نمسکارا، بھجنا واہو داہیا۔ جھو جیا نال کٹارا، بند بند کٹائیا۔ کنیا ماریا کو آہ دانعرہ، لوکاں دے سنائیا۔ گو بند تیرا میرا کو ادھارا، دوجا سمجھے کوئے نہ رائیا۔ میرا باؤن نال پیارا، جو بھگتاں بھاؤ رہیا جنائیا۔ میں آؤنا لوک مات دوجی وارا، لیکھا لیکھ نہ کوئے مٹائیا۔ کھیل ہونا نرنکارا، نرگن نر ویر وے ددھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ گو بند کہا میری ندیڑ دی انتم آسا، آشا دیاں جنائیا۔ جس کنیا نے کیتا بھروسا، بھروسہ اُس دا توڑ نبھائیا۔ جس دی چار جگ چلدی آئی شاخا، شناخت کرے نہ کوئے لوکائیا۔ میں اوس دا مٹنا آکھا، جو آخر اپنا رنگ چڑھائیا۔ جس بھگتاں دیاں میٹنیاں وائیاں، پندھ دتا مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ویکھ دکھائیا۔ گو بند کہے میری شبدی دھار دلیل، من واسنا نہ کوئے رکھائیا۔ پُرکھ اکال آگے اپیل، دوسر آگے نہ کوئے شنوائیا۔ تیری دھار دے پھرے بستر نیل، نیلے والا دے دُہائیا۔ توں مالک یا مُبین، عظیم تیری سرنائیا۔ ساچے تھم دی

کر تعمیل، فرمان دینا سُنائیَا۔ نرگن ہو کے آوَن اُتے زمین، نہکَنک ویس وٹائیَا۔ رکھنی دھار مہین، جگت نظر کوئے نہ پائیَا۔ بن بھگتاں ہووے نہ کسے
 یقین، یکے بعد دیگرے سارے دینے ہلایَا۔ اپنی چلے کمان والی دے کے تعلیم، سوہنگ بھٹھا دینا سمجھائیَا۔ جھگڑا رہے نہ نرمدین، مُدعا کو نظری آئیَا۔
 سب دا سانجھا کرنا دین، ورن برن ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا گرہ ویکھ دکھائیَا۔ گوہند کہا میرا انت اخیر اکو ارادہ، اکو وار
 جنائیَا۔ جن بھگتاں گرکھاں بناں پتا پُرکھ اکال ملاواں دادا، جو ڈھر دامالک اک اکھوائیا۔ اوس دا ویکھاں اگئی سوانگا، جو کلجگ سنت لئے پرگٹائیَا۔ جس دیاں
 ساریاں رکھیاں تانگھاں، نرگن ہو کے نرگن وچ دھیان لگائیَا۔ جس پریم دیاں چڑھاؤنیاں سچیاں کانگاں، کاگوں ہنس بنائیَا۔ جس دے نام دیاں پینیاں
 دھاکاں، گر اوتار پیغمبر سیس نوائیا۔ اوس پر بھونے پھرنیاں نہیں کوئی ڈانگاں، حکم نال حکم دینا بدلایَا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری
 اچھیا پور کرائیَا۔ گوہند کہا میری اچھیا نسا، ست دھار جنائیَا۔ گرگھ روپ سوہنگ ہنسا، بدھی کاگ نہ کوئے گر لائیَا۔ جن بھگتاں دا سوہنا بناواں ہنسا، ہنسر
 والا ویکھے چائیں چانیا۔ منوآ ہنکاری رہے نہ کنسا، دوئی دُشت دیاں کھپائیَا۔ کوٹن کوٹ ویکھ سہنسا، سنت سہیلے لواں اٹھائیَا۔ اپنے بنا کے انسا، پتا پوت گود
 سہائیَا۔ بھرم بھلا کے سرشتی جنتا، پڑدے اولے وچ لکائیَا۔ گرگھ بنا کے ہوئے ہنگتا، ہنگ برہم نہ کوئے سمجھائیَا۔ بودھ اگادھ بن کے پنڈتا، گرگھ
 کراں پڑھائیَا۔ جن بھگتاں دکھ لاه کے کوڑی چنتا، چرناں ہیٹھ دباہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری آسا ویکھ دکھائیَا۔ گوہند کہے میری آسا
 شبد دھار، روپ اور نہ کوئے دکھائیَا۔ کلجگ انتم لہنا دینا قرض دے اُتار، مقروض اپنی کرے صفائیَا۔ بھگتاں دا سانجھا کرے پیار، شبدی تند اک رکھائیَا۔
 پورب لہنے دا اُدھار، کنیا دی جھولی پائیَا۔ گوہند دا لیکھناں لکھناں جُجھار، بن جھوجیاں دے چکائیَا۔ جس دا ہونا سچ وہار، ویلا وقت گیا آئیَا۔ باون بول کے سچ
 جیکار، ریشیاں دتا سمجھائیَا۔ جنہاں پورا کیتا اعتبار، اہناں لیا پرگٹائیَا۔ ساچی کرنی کار، کرتا قیمت آپے اپنے ہتھ رکھائیَا۔ پھیر جنم لینا پئے نہ جگ چار، بنا
 گوہند نہ ہوئے گرٹائیَا۔ سوہنا محل لیا اُسار، جس دی نیہ نہ کوئے اُکھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی ریتی اک دکھائیَا۔ گوہند کہے
 میں سچ چلاؤنی ریت، ریتوان درڑائیَا۔ بھگت بھگوان دی دس پریت، پرما تم آتم میل ملائیَا۔ ساچا مارگ دس کے ٹھیک، ٹھا کر دینا دکھائیَا۔ جن بھگتو سدا

رہے نہیں مندر مسیت، شو دوالے مٹھ توڑ سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ جن بھگت سہیلے اکتھے ہو کے ساچی کرو تصدیق، شہادت اپنا پیار بھگتائیا۔ اکیاں دی اُمید، گوہند انت ندیڑ گیا رکھائیا۔ اٹھاراں ہاڑ نوں سب نے آؤنا نزدیک، نیرن نیر سمجھائیا۔ پُرکھ اکالا وسنا بھیت، بھیتتر ہو کے کھوج کھوجائیا۔ بیس اکیسا گیا بیت، سمت شہنشاہی وڈیائیا۔ جن بھگتاں کایا چولی چڑھنا رنگ مچھٹھ، لوک مات اتر کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی ریت اک درڑائیا۔ گوہند کہے میری انت آخری منگ، پُرکھ اکال آگے جھولی ڈاہیا۔ گرکھاں چاڑھ ساچا رنگ، مہر نظر نال ترائیا۔ نام و جاؤنا حق مردنگ، دوجی اور نہ کوئے پڑھائیا۔ جنہاں دانا تاتھا اہناں دالینا گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی تیری اک سرنائیا۔ کوار کتیا پاؤنی ٹھنڈ، جو باؤن بھوجن بھاگ کڈھائیا۔ جس دے کارن سب نوں بھیجی گنڈھ، گرگھ گرگھ لئے ملائیا۔ جن بھگتو کریو کوئی نہ رنج، ڈکھرا اندروں دے کڈھائیا۔ ڈوری نالوں ٹنن نہیں دیندا تند، بندھن جگت نہ کوئے دکھائیا۔ ڈھولا سنا کے سوہنگ چھند، شام کوڑی دے گوائیا۔ چرن پریتی دے کے اند، چند اکو دے چکائیا۔ جن بھگتو ساڈھے پنج پریم پیار دی چڑھنا جج، لاڑا دہاڑا اکو نظری آئیا۔ جل دھارالے کے آئے جمنا سستی گوداوری گنگ، کندن سنگھ ہتھ پھڑائیا۔ جس دا گوہند نال میلا پری اند، سیوا ساڈھے ست سال کمائیا۔ بھوجن کھاندا سی اک ڈنگ، دوجے ڈنگ رسنا چرناں نال چھہائیا۔ اک دن خوشیاں نال پھڑ کے تیر کمند، چلہ اُپر لیا اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ویکھ دکھائیا۔ گوہند کہے میں انت آخری دستاں، پُرکھ اکال جنائیا۔ میں کلجک ویلا ویکھاں اکھاں، جگت نیز لوڑ رہے نہ رانیا۔ تیرا پوت تیرا دوت ہو کے تیرا کلبوت ہو کے نٹھاں، بھجاں واہو داہیا۔ خوشیاں وچ نچاں، اپنا تال وجائیا۔ جن بھگتاں نال ناتا کر کے پکا، پکی تیری گنڈھ پوائیا۔ جس کنیا دا کچھن سنگھ پچھلا تیا سکا، سگن لے کے سگن منائیا۔ اوسے دا گوانڈھ اوسے دستاں، جو ناتا راج نرین نال رکھائیا۔ جس دے کول موئی اٹا، تند سوہنا رہیا جڑائیا۔ بادام بدلی کرن والا اہیہا، جو شرع دے بدلایا۔ اک رینیا جس دے نال رکھا، دوآبے والیاں ملی وڈیائیا۔ جنہاں وچوں کیرٹی روپ لال سنگھ سچا، جو ماچھو واڑے گوہند سیو کمائیا۔ مالوے والیاں لاہا ڈھر دا کھٹا، کنگن ڈھر دا لیا چھہائیا۔ جموں والیاں مٹیا پھٹا، تن شنکار اک دکھائیا۔ ماجھے والیاں بھلیاں دھوتا گھٹا، ڈرمت میل گوائیا۔ گرگھ پونہ اٹارسی کر کے اکتھا، دلی دلوں لئے جگائیا۔ جن بھگتو تہاڈا سدا لئی میٹ

کے رٹا، سماجاں توں دینا چھڈایا۔ سچکھنڈ دا لے پٹا، دستخط اُتے دینا کرایا۔ تہاڈے کارن آیا نٹھا، گوہند ولس وٹایا۔ جھگڑا تک جائے اٹھ سٹھا، تٹاں
 اٹھاں لیکھے پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کماپیا۔ گوہند کہے جن بھگتو میں تہاڈا دیکھیا سہاونا سماں، شامت سرشی اُتے آپیا۔
 جس کارن تہانوں کیتا جمع، ضامن ہو کے لواں چھڈایا۔ میٹوں تہاڈے پریم دا طمع، دوجی لوڑ نہ کوئے رکھایا۔ تہاں وہار کرنا نواں، نو کھنڈ پر تھی وجے
 ودھایا۔ پُرکھ اکال دا حکم ہونا رواں، روانگی سب دی دیوے کرایا۔ کلجگ انتم ہونا نکما، نکمر من ہو کے دئے دُہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، تہاڈے لیکھ داسب توں دکھرا رکھیا پٹا، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن گرنہ سکے نہ کوئے سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر
 نظر اک اٹھایا۔ جن بھگتو تہاڈی سہنجی ہووے دہاڑی، ہاڑ اٹھاراں سوہا پائیا۔ پریم پیار دا دیکھنا لاڑا لاڑی، دھار دو دھار دئے دکھایا۔ کلجگ انت آئی
 واری، وارتا پچھلی رہیا دُہرایا۔ جو سنجگ توں کنیا چلی آئی کواری، آسا اکو اوٹ تکایا۔ اوس دانور ہووے اُجیاری، اُجرت منگے کوئے نہ راپا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ سری بھگوان کہا گوہند میں ویکھی تیری کھنڈے دھار، کھڑگ خوشی منایا۔ گرگھاں تہیا پیار، گرگھاں
 وچ سماپا۔ ناتا توڑ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری ویکھے تھاوں تھانیا۔ اکو پُرکھ اکال اُتے کر اعتبار، بھروسہ چرن کول جنایا۔ اوس دی ویکھنی انتم وار،
 ویلا وقت دئے گواہیا۔ جن بھگتو ہونا ہوشیار، ہو چھی مت نہ کوئے بنایا۔ خوشیاں نال بھگتے ایہہ وہار، وہاری دئے بھگتایا۔ تہاں سوہنگ ڈھولے لاؤنے
 مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان کرنی جیکار، بے جیکار وچ سماپا۔ اگے سب کچھ پر بھو اختیار، مختار نامہ ہتھ نہ کسے پھڑایا۔ تہاڈے کولوں پورا کرنا ایہہ
 اُدھار، دُھر فرمانے نال درڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ جن بھگتو کس بدھ خوشی مناؤگے، پُرکھ ابناشی منگ منگایا۔
 کیہڑا رنگ چڑھاؤگے، جو ایہتھے اتھے اتر نہ جائیا۔ کیہڑا سگن پاؤگے، جس دی دست نہ کسے سمجھایا۔ کیہڑا جشن دکھاؤگے، جس دانور نہ کوئے چکایا۔ کیہڑا
 گلشن مہکاؤگے، سگندھ اک پرگٹایا۔ کیہڑا نام دھیاؤگے، ڈھولا اک شنوایا۔ کس نوں گھوڑ چڑھاؤگے، جو اپنا جوڑ جڑایا۔ کس نال توڑ نبھاؤگے، ادھ وچکار
 نہ کوئے تڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر سہنجنا سچ سہاؤگے۔ گھر سہنجنا سچ سہاواں گے۔ بھگت سہیلے مل کے سوہا

پاواں گے۔ تیرے ڈھولے ہر جو گاواں گے۔ جگت وچولے سرب تجاواں گے۔ جو تیری پریتی اندر مولے، اوہناں دا درشن کر کے خوشی پرگٹاواں گے۔
 جنہاں دے نال کیتے اقرار قولے، اوہناں حق ونڈ ونڈاواں گے۔ توں ہر گھٹ اندر بولیں، انولت تیرا راگ سُن کے اپنے انتر خوشی مناواں گے۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ اک دکھاواں گے۔ کی اپنا رنگ دکھاؤ گے؟ کی پریم پیار ودھاؤ گے؟ کی گرگھ سبجَن نظری آو گے؟ کی گرگھ
 سوہنی ونڈ ونڈاؤ گے۔ کی جو باون گیا لکھ، اوس دا پورنا آپے پاؤ گے۔ کی جو گوبند منگی بھکھ، اُس دا لیکھا ویکھ دکھاؤ گے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، گھر ساچے سوہا پاؤ گے۔ گھر ساچے سگن مناواں گے۔ پچھلے ناتے آپ پرگٹاواں گے۔ بھگت سنگھ تے بشن سنگھ پچھلے مامے نام دھراواں گے۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک تیری اوٹ رکھاواں گے۔ جے پر بھ دی اوٹ رکھاؤ گے۔ گھر بیٹھے درشن پاؤ گے۔ باہر لبھن کدے نہ
 جاؤ گے۔ سرتی شبد نال جڑاؤ گے۔ نرمل نور جوت ڈمگاؤ گے۔ بھاگ لگا کے کایا کوٹ، کایا کعبہ ویکھ دکھاؤ گے۔ شبد اگئی لگے چوٹ، سوئی سرتی آپ
 اٹھاؤ گے۔ ایس پیار نوں بھگتو لینا سوچ، اپنی سمجھ وچ ملاؤ گے۔ ویلے وقت نہیں آوندے روز، نو سو پُرانوں چوکڑی جگ پچھتاؤ گے۔ گوبند دے ندیڑ
 والے چوج، پُرکھ اکال نال مل کے ویکھ دکھاؤ گے۔ ایسے کر کے تہاڈے جنم مرن دے کٹے روگ، لکھ چوڑاسی وچ پھیر نہ آؤ گے۔ تہانوں کرنے نہیں پینے
 جوگ، چنتا سوگ سرب مٹاؤ گے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے گھر اک سہاؤ گے۔ جن بھگت کہن پر بھ ساڈی ساچی اکو آس، اگم
 اگڑے دیئے جنایا۔ تیرا ویکھ نور پرکاش، وجے نام ودھایا۔ بھگتاں دا بھگتاں نال ہووے ساتھ، سوہنا رنگ رنگایا۔ پورب دے لہنے دا کاج، کرنی دے
 کرتے تیری وڈیایا۔ سانوں سکھیا دس دے جاج، یاچک ہو کے منگ منگایا۔ کس بدھ ویکھئے کھیل تماش، پڑدا دینا اٹھایا۔ توں ہر گھٹ وسیا آپ، بولنہار
 شبد شنوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل دینا درڑایا۔ ساچا کھیل دستاں سچ ایک، ایکنکار جنایا۔ جنہاں دی پورب پر بھ چرن دی
 ٹیک، ٹکے مستک دھوڑی لایا۔ سب نے خوشیاں رنگ لینا ویکھ، نیتز لوچن نیناں دیاں دکھایا۔ بھگتو بھگت دوارا بناؤ دیس، پردیس پُرکھ اکال پھیرا پانیا۔
 صرف بدلن آیا تہاڈی ریکھ، کرم کانڈ دا گیڑ چکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ مہر نظر کہے میں دستاں حال، پورب

ماضی ویکھ دکھایا۔ حکمے اندر پُرکھ اکال، اک اِکلا شہنشاہیا۔ جن بھگتو پنچ پیارے وِچ رکھے دلال، دُھر دا حکم اک سنایا۔ اِکیاں دی مثال، ساچی سکھی دے اُچایا۔ ہر بھگت سہیلے کر خوشحال، وڈے نِکے اِکو رنگ چڑھایا۔ رِچھیا کرے بن پرپال، سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ ساچا حکم مَنّا اک جو بنے سوال، فقرہ رُوپ بدلایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک ورتایا۔ ساڈھے پنچ دا ہووے وقت، گھڑی گھڑی نہ کوئے بدلایا۔ کُنڈن سِنگھ وِہار کرنا جگت، اِگی گلاس سو بھاپایا۔ سب نے میٹنی اپنی حرص، خوشیاں ڈھولے گایا۔ پُرکھ اکال امرت میگھ دیوے برس، دُرمت میل دھوایا۔ پورب لہنا پورا ہووے فرض، پچھلا لیکھا دے ورتایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر سر اپنا حکم سمجھایا۔ جن بھگتو تہاڈی بدل دینی عادت، ناتا بھگتاں نال رکھایا۔ اک دُجے دا آپے بنا ثالث، کوڑے رشتے دی لوڑ رہے نہ رایا۔ تہاڈی گو بند دے شہادت، موقعے سر آپ بھگتایا۔ تہانوں کرنی پئے نہ کوئے عبادت، مہر نظر نال ترایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ جن بھگتو دو آبے والیاں دا وکھرا وِہار، سنگت ساری سیو کمایا۔ جس دا وارنا اک اک وار، اک اک بُنیا دیوے گواہیا۔ جیسہڑا دِبیّا تھلے بھگت دوار، ایہہ پال سِنگھ دا پیار، جو پچھلا رہیا پرگٹایا۔ سوہنا کرے وِہار، وِہاری آپ اکھوایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل دے دکھایا۔ ساچی کھیل کرے زرنکار، زرنگن ہتھ وڈیایا۔ جانجی سوہنے دِسو سنسار، من موہنا رُوپ بدلایا۔ تہاڈے اندر اک گُفتار، جو تُوں ہی تُوں ہی راگ الاپا۔ جن بھگتو اِس تُوں وڈا نہیں دربار، جتھے بھگت بھگوان مل کے خوشی منایا۔ تہاڈے اند کارج کرنے جگت وِہار تُوں باہر، سنسار والی نہ کوئے کُڑمانیا۔ جنہاں بچیاں دا ہر سنگت وِچ بنیا رہیا پیار، مُجبت سکے نہ کوئے تڑایا۔ نہ کوئی پنڈت نہ کوئی ملا نہ کوئی گرنتھی لاواں پڑھے چار چار، چار ورن دا ساچا ناتا پُرکھ بدھاتا بھگتاں ہتھ پھڑایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم آپ ورتایا۔ ساچا حکم ورتے سنسار، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ جن بھگتو آوٹا بھگت دوار، پر بھ دا میلا سہج سُبھایا۔ جتھے ناتا جڑے اگم اپار، کوڑی کرپا رہے نہ رایا۔ سر شٹی والے بن کے کنت بھتار، دوویں مل کے پُرکھ اکال اک منایا۔ کیوں ہر گھٹ بولے رام، رمیا سب دے وِچ سمایا۔ جس دا کھیل سدا جگ چار، گر اوتار پینغمبر سیوا لایا۔ انت ویکھے تہاڈی موئے آپ بہار، بسنت خوشی منایا۔ صُبح ست چالی تے ہونا اوہ وِہار،

جس دی دھار بھگت رہے پر گٹائیا۔ نرین سنگھ پھولن برکھا پنچ پنچ مُٹھی لائے پنچ پنچ وار، جوڑی جوڑی اُتے سُٹائیا۔ ہر سنگت بول کے بے جیکار، خوشی لین منائیا۔ ساڈھے دس نوں کھڑا ہونا اُٹھ کے اک وار، بیٹھا رہن کوئے نہ پائیا۔ اُچی کوک کے کہنا پُرکھ اکال تیرا اک پیار، دوجی اوٹ نہ کوئے تکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک سمجھائیا۔ دُھر دا حکم کہے ایہہ جگت نہ سمجھو شادی، شادیانہ بے پرواہیا۔ جن بھگتو تہاڈی تھوڑی دے سے آبادی، گنتی گنت نہ کوئے گنائیا۔ پُرکھ اکال سا جن رہیا ساجی، سجن ہو کے ہوئے سہائیا۔ ایہہ آشا بُرج توں ڈگدی آکھی سی بڈھی دادی، دعوے نال جنائیا۔ میری ایویں نہ جائے مانس جنم دی بازی، بازاں والے تیرے اگے سنائیا۔ اتم من نے کیتا باغی، مایا پڑا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار سرنائیا۔ ہر گھٹ و سیا اک رمیا، رانا نظری آئیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی ست چلائے نیا، نوکا نام اُچھائیا۔ بھگت سہیلا اک اکیلا بنے دُھر دا سنیا، صاحب سوامی انترجائی کھو جے تھاول تھانیا۔ پت پر میشور ہو کے پکڑے بہیا، سگلا ساتھ اپنا سنگ نبھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک ورتائیا۔ ساچا حکم اک ورتنت، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ کرے کھیل سری بھگونت، پت پر میشور بے پرواہیا۔ سنت سہیلے اکٹھے کر کے انت، انتتکرن ویکھ وکھائیا۔ گرکھو تہاڈا گیت اکو منت، منتر سچ دتا سمجھائیا۔ ہووے میلا دُھر دے کنت، دھاگن رہن کوئے نہ پائیا۔ سدنا پئے کوئے نہ پنڈت، جگت ویدی نہ کوئے گڈائیا۔ ملا دی کرنی پئے نہ منت، جگت شرع نہ کوئے نکاحیا۔ اتم پر ماتم دی لانو چوتھی نانک بولی جگت واسنا کھیل نہ کھیلنا علت، دُھر دا حکم ورتائیا۔ ایسے کر کے جوڑیاں اندر ہندی ذلت، ضامن نظر کوئے نہ آئیا۔ بن سنگر پورے شبد سوامی انترجائی دیوے کوئے نہ نام دی خعلت، حق پوشاک نہ کوئے پہنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتو تہاڈے اندر شبد نام دی ہنت، حوصلے دُھر دے دئے ودھائیا۔ جن بھگتو تہاڈا ہون والا سنجوگ، دُھر سنجوگی میل ملائیا۔ جگت سماج وچوں ہون لگا وجوگ، گوبند کرے جدائیا۔ تہاڈا اس وچ نہیں کوئی دوش، دوشی سرشی لئے بنائیا۔ تسیں سدا رہنا خاموش، بھانے اندر سیس نوایا۔ اگے تہانوں درشن دیوے روز، روضے بانگ دی آس نہ کوئے تکائیا۔ سدا مانیو موج، مجلس بے پرواہیا۔ گھر ٹھا کر لو کھونج، پڑدیاں وچوں باہر کڈھائیا۔ کر پرکاش نرمل جوت، اندھ اندھیرا دئے چکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچے گھر دے وسائیا۔ ساچے گھر ہونا وسیرا، استھراک سہائیا۔ بھرماچھے ڈیرہ، ڈنڈاوت اک درڑائیا۔ توں میرا میں تیرا، ایہو سچ پڑھائیا۔ شبدی سنگر سنگھ شیرا، تیاں والا نظر کوئے نہ آئیا۔ وشنوں بھگوان سہاون والا کھیڑا، در ٹھانڈا سوبھا پائیا۔ بھگت دوارے آگیا جیسہڑا، انتر آتما پریم ودھائیا۔ اوس دامانس جنم ڈبن نہیں دینا بیڑا، دعوی نال پار لنگھائیا۔ جو بگت واسنا وچ مارن آئے پھیرا، رائے دھرم ہتھ سزائیا۔ جن بھگتو تہاڈا دوس ہوئے چنگیرا، چنگیراں والے چنگی طرح تہاڈے نال ملایا۔ تہاڈا سوہنا دیکھے گھیرا، ارد گرد وجے ودھائیا۔ رات دے اندھیرے بننا سویرا، گرگھاں صبح لینی بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، مہروان ہو کے کرنی مہرا، محبوب ہو کے محبت وچ سائیا۔

* ۱۸ ہاڑ شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھووال *

شاہ پاتشاہ سچّی سرکار، شہنشاہ تیری سرنائیا۔ سکھنڈ دوارا سوہے سچ دربار، مقامے حق ہوئے رُشائیا۔ تیرا کھیل اگم اپار، الکھ اگوچر تیرے ہتھ وڈیائیا۔ اکٹھے ہوئے گرو اتار، پیر پیغمبر سیس نوائیا۔ چرن دھوڑی لا کے چھار، مستک ٹکا نام رمائیا۔ کرپا کر ہر نرنکار، وڈ داتے تیری اوٹ تکائیا۔ جگ چوکڑی پیٹے وچ سنسار، کلجک ویلا انتم آئیا۔ بھوکھتاں وچ کر کے اظہار، شاستر سمرت وید پُران، انجیل قرآن کھانی بانی دے گواہیا۔ شبدی ڈھولا ساچا سوہلا نہ کوئی گائے وار، نرگن سرگن کر پڑھائیا۔ لکھ چوراسی پاؤندے گئے سار، اندج جیرج اُتبیج سیتج کھوج کھوجائیا۔ تیرا انت نہ پاراوار، بے انت کہہ کے پلو گئے جھڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گر اتار پیغمبر سچ دوارے جھکاؤندا سیس، پُرکھ اکال تیری سرنائیا۔ توں کرنی کرتا ہر جگدیش، والی دو جہان اکھوائیا۔ ساچا کلمہ دس حدیث، اکو نام دے سمجھائیا۔ جھکڑا رہے نہ رسنا جہوا دند بتیس، آتم پر ماتم پڑدا دے اٹھائیا۔ ویلا چکھیا بیس اکیس، صدی چوڑھویں رہی گر لائیا۔ سرشٹی درشٹی مول رہی نہ ٹھیک، ٹھا کر سچ نہ کوئے منائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا اندھیرا تاریک، نرگن جوت

نہ کوئے رُشنائیا۔ تیرا مارگِ ملے نہ کسے باریک، منزلِ ملے نہ بے پرواہیا۔ جگ چو کڑی تیری کردے گئے اڈیک، سبجگ تریتا دواپر کھجک دھیان لگایا۔
 کھجک انت سری بھگونتِ شبدی گر کر تصدیق، شہادت گو بند اک بھگتائیا۔ سچکھنڈ نو اسی پر کھ ابناشی سچ دوارے وسنہار وسنیک، واسطہ اپنے نال جڑائیا۔ آسا
 منسا پوری کر ریجھ، ترشنا پچھلی دے چکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان دیا کمائیا۔ گر اوتار پیغمبر رہے جھک، در ٹھانڈے سیس
 نوائیا۔ کرپا کر ابناشی اچت، چاترک وانگ رہے بللائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن لگا ڈکھ، ساچی سکھیا گئے بھلائیا۔ بھاگ لگا کسے نہ کھ، جننی ملے نہ کوئے
 وڈیائیا۔ کوڑی کریا اندروں باہر کڈھے نہ کوئی منکھ، واسنا موہ وچ ہلاکائیا۔ آتم پر ماتم ناتا گیا تٹ، ساچا میل نہ کوئے ملایا۔ دین مذہب ذات پات اوچ نیچ
 راو رنک چار گنت پئی پھٹ، گو بند امرت جام ہتھ کسے نہ آئیا۔ کوڑی کریا من واسنا ہوئی لٹ، ست دھرم نہ کوئے سمجھائیا۔ کایا مائی خالی بھانڈے دے
 ٹھٹھ، ہر دے ہر نہ کوئے وسائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تھم دے سمجھائیا۔ ساچا تھم دے فرمان، گر اوتار منگ منگائیا۔ پیغمبر
 کرن سلام، بن سجدے سیس جھکائیا۔ زرگن نور سچ امام، لاشریک تیری سرنائیا۔ دھر درگا ہی ساچے رام، بے انت تیری بے پرواہیا۔ ڈنڈاوت بندنا کر
 پرنام، نمستے کہہ سنائیا۔ کھجک انتم ویکھ آن، سری بھگوان پھیرا پائیا۔ بھوکھتاں وچ تیرا بیان، شہادتاں نال گواہیا۔ جودھے سوربیر بلوان، کل کلکی ویس
 وٹائیا۔ دین مذہب جھگڑا نہ رہے شیطان، شرع نہ رہے لڑائیا۔ آتم پر ماتم سب نوں دے گیان، کھتری براہمن شور ویش اکو رنگ رنگائیا۔ کایا مندر ساچا
 کعبہ دس مکان، جگرہ حق دے دکھائیا۔ جلوہ جوت نور مہان، زرگن نور کر رُشنائیا۔ امرت آتم دے پین کھان، جگت ترشنا بھکھ مٹائیا۔ ساچا مارگ دس
 جہان، جھگڑا جگت رہے نہ رائیا۔ جگ چو کڑی زرگن سرگن تیرا کھیلیا کھیل مہان، لوک مات ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر
 نظر نال ترائیا۔ گر اوتار پیغمبر دیون ہوکا، اچی کوک کوک سنائیا۔ پھری دروہی چو داں لوکا، چو داں طبق رہے گر لائیا۔ تیرا پڑھے نہ کوئے حق سلوکا، ڈھولا
 نام نہ کوئے شنوائیا۔ بھاگ لگے نہ کایا کوٹھا، مائی تن نہ کوئے وڈیائیا۔ پرکاش ہووے نہ نرمل جوتا، ساچا نور نہ کوئے رُشنائیا۔ منزل چڑھے کوئی نہ چوٹا،
 چوٹیاں پندھ نہ کوئے مکائیا۔ کھجک جیو جگت واسنا ہو یا کھوٹا، ست سچ نہ کوئے اپنائیا۔ بن تیری کرپا شاہ سلطان دے سے پھوکا، بگ بیڑا روپ وٹائیا۔ جوتی

جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تھم دے ورتائیا۔ ساچا تھم دے سری بھگوان، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ کلجگ انتم بدل دے ودھان، شبد سنہیرا سچ سناٹیا۔ جھگڑا رہے نہ سینتا رام، گوپی کاہن نہ کوئے لڑائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد شرع رہے نہ کوئے شیطان، لاشریک دے سمجھائیا۔ نانک گوہند حق پچان، پڑدا اوہلا آپ اٹھائیا۔ ساچا مالک مہروان، محبوب دے درڑائیا۔ چار ورن کرن پروان، برن اٹھاراں بھل نہ جائیا۔ آتم پر ماتم اپنے نال کر پروان، پروانہ دُھر دادے پھڑائیا۔ منو آمن نہ رہے افغان، شبد کھنڈا ہتھ اٹھائیا۔ جگ چوکڑی منگدے آئے دان، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا دے چکائیا۔ گر اوتار پیغمبر سچ دوارے منگن منگ، انت اخیر دھیان لگائیا۔ کرپا کر سورے سربنگ، پاربرہم تیری سرنائیا۔ کلجگ انتم رہیا لنگھ، لیکھامات رہے نہ رائیا۔ سرشٹ سبائی ہوئی دنگ، حیرانی اندر دے لوکائیا۔ ساچی دے کوئی نہ گنڈھ، آتم پر ماتم جوڑ نہ کوئے جڑائیا۔ شبدی نام نہ وجے مردنگ، سوئی سرت نہ کوئے اٹھائیا۔ دیناں مذہباں جھگڑا پایا کندھ، ذئی دویت نہ کوئے گوائیا۔ پڑدا لتھانہ برہم ہنگ، پاربرہم نہ کوئے سماٹیا۔ ساچا نور نہ دے چن، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ ساچا راگ سنے کوئے نہ کن، سرون دھار نہ کوئے بندھائیا۔ دوئے لوچن سرشٹی ہوئی اتھ، تیرا درس کوئے نہ پائیا۔ ساچے مندر مٹے کوئی نہ پندھ، گرہ مندر نہ کوئے رُشنائیا۔ کرپا کر سورے سربنگ، در ٹھانڈے سپس جھکائیا۔ سچ پریم دادے اند، اند اپنا دے دکھائیا۔ لیکھا تک جائے جمنا سرتی گوداوری گنگ، اٹھسٹھ نہ کوئے بھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آسا سب دی ویکھ دکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کر نمسکار، سچ دوارے سپس جھکائیا۔ سنجگ ساچی دس دے دھار، شبدی تھم پر گٹائیا۔ کس بدھ ہووے جگت و وہار، و وہاری آپ کرائیا۔ ذات پات نہ رہے سنسار، آتم برہم دے سمجھائیا۔ اوچ نیچ نہ ہوئے خوار، راؤ رنک نہ کوئے وڈیائیا۔ ساچا دس دے اک پیار، ساچھے یار تیری وڈیائیا۔ کاغذ قلم نہ کھنہار، شاستر سمرت وید پُران سمجھ کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ ساچا مارگ دس بھگونت، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ آتم پر ماتم میل کنت، کنت کنوہل تیری وڈیائیا۔ بھگت سہیلے سنت، سنگر ہو کے پیچ دھرائیا۔ اکونام تیرا منت، منتر ساچا دے سمجھائیا۔ گڑھ ٹٹے ہووے ہنگت، ہنگ برہم نظری آئیا۔ چار ورن اٹھاراں برن اکو بن جائے سنگت، جھگڑا ذنی رہے نہ رائیا۔ سچ برہم دی ہووے

پنگت، پنگتی اپنی دے سمجھایا۔ جتھے کوئی ملا شیخ نہ ہووے پنڈت، بودھ اگادھ کر پڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا وقت آپ سہایا۔ ساچا وقت سہا بھگوان، ڈھر دی منگ منگایا۔ کھیل کھیل وچ جہان، دو جہاناں ویکھ وکھایا۔ ست دھرم دا بنا اک ودھان، ودیا دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ آتم انتر دے برہم گیان، پاربرہم پڑا آپ اٹھایا۔ سچ پریتی دے کے دان، دانو دیوت سُر لئے بنایا۔ گھر سوامی ملے آن، باہر لبھن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا میل لئے ملایا۔ گر اوتار پیغمبر کرن عرض، آرزو حق سنایا۔ جگ بدلنا پر بھو تیرا فرض، سنجگ تریتا دوپر کلج رہن نہ پانیا۔ کلجگ اتم پوری کر غرض، نرگن ہو کے ویکھ وکھایا۔ دین دنی ویکھ اسیں ہوئے اسپرج، حیرانی ساڈے اندر آیا۔ شرع چھری پھرے جگت وچ کرد، قاتل مقتول دوویں رہے گر لایا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ ہوئے ناپڑد، اوڈھن شبد نظر کوئے نہ آیا۔ تیرے نام دا سارے منگدے دھرت، چنگی خانہ لیا بنایا۔ نانک نے آتم پر ماتم چوتھی لانو کیتی لکھت، تیرا روپ من نال تن نہ کوئے گڑمانیا۔ گرگھ مل کے رہے کوئی نہ فرق، فیصلہ حق دینا سنایا۔ چار جگ دی پچھلی کر دے ترک، ترت اپنا حکم منایا۔ توں مالک اُتے عرش، فرش تیری وجے ودھایا۔ جن بھگتاں دے درس، ستمکھ ہو کے سو بھاپایا۔ امرت میگھ اکو برس، بوند سوانتی کھ چوایا۔ پورب لہنا دینا قرض، مقروض حساب مکایا۔ اپنا کھیل کر ندھوک، گر اوتار پیغمبر سیس جھکایا۔ تیرا نام اکو ہووے کھنڈا کھڑگ، چلہ ڈھر دا دے اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ ساچا مارگ لا دے چار ورن، وارتا اپنی اک درڑایا۔ جھگڑا رہے کوئی نہ برن، ذات پات نہ کوئے لڑایا۔ جیو جنت سادھ سنت تیرا ڈھولا اکو پڑھن، سوہنگ بولا سنت سمجھایا۔ سچ پریتی دس دے پرن، پرنام اکو دے سمجھایا۔ توں کرپا کر کرنی کرن، قادر قدرت درڑایا۔ بھے بھو چکاؤنا ڈرن، سماج دا جھگڑا رہے نہ رانیا۔ سچ دوارے دس ورن، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکایا۔ سنت سہیلے پوڑی چڑھن، گھر مندر ویکھ وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم دے ورتایا۔ سری بھگوان کہے سُن پیغمبر گر اوتار، اوترا دے جنایا۔ کلجگ لیکھا کے اتم وار، وارتا اپنی دے سمجھایا۔ آگے کھیل کرے نرنگار، نرگن داتا وڈ وڈیایا۔ حکم سندیشے دیوے وچ سنسار، وشن برہما شو نال سمجھایا۔ سرشی درشی لئے اٹھال، سنسہرا اک سنایا۔ جھگڑا رہے نہ شاہ کنگال، اوچ پنچ نہ کوئے

دکھائی۔ سب دی سرتی لئے سنبھال، سمبل بہہ کے خوشی منائی۔ بچھنہار مُرداں حال، مُرشد ہو کے پھیرا پائی۔ سنگر شبد بنا دلال، سانجھا پیر آپ ہو
 جائی۔ جوتی نور جلوہ کر جلال، ظاہر ظہور کرے رُشنائی۔ نرگن دھار اک امام، کامل مُرشد پھیرا پائی۔ شرع دے جھگڑے میٹ تمام، تمنا کوڑی دے
 گوائی۔ دین مذہب دار ہے نہ کوئی غلام، غربت اندروں دے کڈھائی۔ اکو پروردگار پُرکھ اکال ساچے رام کرنی پئے سرب پرنام، سلام اکو دے درسائی۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائی۔ گر اوتار پیغمبر سُنو شبدی بات، حکم سندیشے وچ جنائی۔ کلجک میٹ اندھیری رات، سنجگ سچا
 لواں اٹھائی۔ ساچا جوڑ کے دُھر دانات، نرگن ہو کے میل ملائی۔ جو گوہند گیا آکھ، بھوکھتاں وچ سمجھائی۔ سو کھیل کھیلاں ساکھیات، پڑدا اوہلا نظر کوئے
 نہ آئی۔ جس نراکھر نوں سکیا کوئی نہ واج، بدھیوان سکے نہ کوئے سمجھائی۔ اُس دا پڑدا کراں فاش، نقاب نظر کوئے نہ آئی۔ ساچا مارگ کر جگت پرکاش،
 نور نور دیاں پرگٹائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائی۔ ساچی کرنی کار کماویگا۔ سو پُرکھ نرنجن ویکھ دکھاویگا۔ ہر پُرکھ نرنجن
 رنگ چڑھاویگا۔ آد نرنجن جوت جگاویگا۔ اینکارا کھیل کھلاویگا۔ ابناشی کرتا سوبھا پاویگا۔ سری بھگوان پڑدا لاہویگا۔ پاربرہم ونڈ ونڈاویگا۔ برہم اپنا رُپ
 درساویگا۔ شبدی ڈھولا راگ الاویگا۔ سوہلا ساچا اک سناویگا۔ مولا ہو کے ویکھ دکھاویگا۔ کایا چولا آپ سہاویگا۔ پنج تت کوئے نہ پاویگا۔ ترے گن لیکھا انت
 کراویگا۔ بھگت سہیلا سنت اُپاویگا۔ گر چیلانگ لگاویگا۔ سجن سہیلا دیا کماویگا۔ کلجک انتم آیا ویلا، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، ساچی کرنی کار کماویگا۔ ساچی کرنی کار کماوانگا۔ نرگن ہو کے حکم ورتاوانگا۔ سرگن تیری دھار سمجھاوانگا۔ لکھ چوراہی پھول پھولاوانگا۔ دین مذہب
 جھگڑا انت چکاوانگا۔ چار ورنان اکو ادب، بے ادبی وچوں باہر رکھاوانگا۔ پُرکھ اکال دے سب نوں پوجنے پین قدم، بن قداماں توں سیس سرب نواوانگا۔
 آتم پر ماتم ساچے ڈھولے وچن، شبد نادگیت درڑاوانگا۔ ناتا جوڑ کے پنج تت کایا ماٹی بدن، بدلہ سب دا آپ چکاوانگا۔ دو جہاناں کر کے عدل، انصاف اکو
 اک رکھاوانگا۔ کلجک کوڑی کریا دیواں بدل، سنجگ ساچا مارگ پرگٹاوانگا۔ من واسنا رہن نہ دیواں نقل، عقل سب دی اک رکھاوانگا۔ ساچا دے کے
 یقین حق ال، حقیقت اپنی اک سمجھاوانگا۔ گر اوتار پیغمبر و تہاڈا حکم کلجک کریا معطل، مطلع سب نوں آپ کراوانگا۔ جھوٹھا چھڈنا پئے وطن، بے وطنان

آپ ملاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سَجبگ ساچا آپ جگاوانگا۔ سَجبگ ساچے اُٹھ بلوان، تیری واری آئی۔ کرپا کرے سیری بھگوان، مہر نظر اک اُٹھائی۔ کلجک ویلانٹ پہنچیا آن، گوہند چلہ رہیا اُٹھائی۔ پُرکھ اکال دے ہتھ ہونی کمان، کامل مُرشد حکم ورتائی۔ گھر گھر مننے پین نہ مول جمان، جمان دا لیکھا دینا مُکائی۔ سب نوں مارگ دے آسان، پڑدا اوہلا آپ چُکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حکم سندیشہ اک درڑائی۔ سَجبگ اُٹھ کے چرن رہیا جُھک، نیناں نیر وہائی۔ کلجک پینڈا کس بدھ رہیا نک، پُرکھ اکال دے سمجھائی۔ ابناشی کرتے کہا گوہند کولوں پُچھ، جو بالے نہیاں ہیٹھ دباں۔ اِکو ساچی رکھ کے اوٹ، چوٹ جگت وچ شنوائی۔ سَجبگند دوارے بہہ کے کوٹ، قلعہ گڑھ اک درسائی۔ میلا مل کے نرمل جوت، جوتی جوت کرے رُشنائی۔ شبد سَنگر ہو کے مارے چوٹ، چوٹی چڑھ کے لئے اُٹھائی۔ جس نوں لہجہ کوٹی کوٹ، لہجیاں ہتھ کسے نہ آئی۔ جو جھگڑا مُکا کے گیا ورن گوت، امرت جام اک پیائی۔ اُس دی کری کسے نہ سوچ، دَویت اندروں نہ کسے کڈھائی۔ سدھراں نال کردے کھوج، ہر دے ہر نہ کوئے وسائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر سرنائی اک سمجھائی۔ سَجبگ کہے سُن گوہند میرے سَنگر، بنیتی اک درڑائی۔ کی لہنا دینا کلجک انتم دُھر، مستک سب دا ویکھ دکھائی۔ کس بدھ چھڈیا اند پُر، لہنا جگت چُکائی۔ کس حکم نال آویں مُڑ، نرگن ہو کے پھیرا پائی۔ جن بھگتاں پریت نبھاویں لگی توڑ، ٹٹی گنڈھ پوائی۔ ساچے شبد چڑھیں گھوڑ، بھجیس واہو داہیا۔ سچ دوارے آئیوں واگاں موڑ، ایہہ تیری بے پرواہیا۔ تیریاں سکھاں نوں تیری سدا لوڑ، لوہڑے وچ لوکائی۔ ماچھو واڑے سچ ہنڈھائی ستھر روڑ، روڑا اگے نہ کوئے اٹکائی۔ اپنا لیکھا دس دے نواں نکور، قلم شاہی سمجھ سکے نہ رائی۔ کلجک ویکھ اندھیرا گھور، تیرا درس کوئے نہ پائی۔ من واسنا اکتھے ہوئے ڈھور، پشو پریت رُپ وٹائی۔ جھگڑا کئے نہ مور تور، تیرا میرا نہ کوئے سمجھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم دے ورتائی۔ گوہند کہے سُن سَجبگ سچے متر، مترادیاں درڑائی۔ میں نرگن دھاروں آیا نکل، میٹوں جنمے کوئے نہ مائی۔ میری لہجے کسے نہ شکل، گیانی دھیانی سمجھ کسے نہ آئی۔ میٹوں کرے کوئی نہ قتل، تن دھڑ نہ کوئے دکھائی۔ سَجبگند دوارا میرا وطن، پُرکھ اکال پتا مائی۔ میں آیا بھگتاں دے پتن، پت پر میثور نال ملائی۔ کلجک کوڑی کرپا دارہن نہیں دینا میتن، یتھارتھ لیکھا دینا چُکائی۔ مائی بھانڈے کرنے سکھن، جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ گو بند اوہ ویکھ تینی اوتار، بیٹھے سیس نوایا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کرن پکار، دروہی تیرا نام خدایا۔
 یامین سانجھے یار، لاشریک اوٹ تکایا۔ واحد تیرا کلمہ کائنات جس دی پاوے کوئی نہ سار، سر سکے نہ کوئے کرایا۔ صدی چو دھویں سب دا گیا اعتبار،
 بے اعتباری ہوئی لوکایا۔ جو سکھیا آیا سکھال، حکم اک درڑایا۔ اُس دا اتم ہو یا زوال، ظاہر ظہور نہ کوئے رُشٹایا۔ تیرے آگے اک سوال، عرض نال
 شنوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دے مان وڈیایا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کر سلام، بن سجدیوں سیس جھکایا۔ کرپا کر وڈ امام، آمد تیری ویکھ
 دکھایا۔ ساچا مندر کا یا کعبہ نظر نہ آئے جہان، بھجن داہو داہیا۔ ست رہیا نہ کوئے اسلام، اسم اعظم نہ کوئے درڑایا۔ شرع وچ سارے ہوئے بدنام،
 بدی گھر گھر ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا راہ رہر دے سمجھایا۔ گو بند کہے سُن سنجگ دھر دے ساتھی، سچ دیاں درڑایا۔
 پُرکھ اکال دی مٹی پئے آکھی، آخر اکو نظری آیا۔ جس میٹنی کلج اندھیری راتی، کوڑ گڑیا رادے کھپایا۔ دین مذہب دی رہن نہ دیوے باقی، گر اوتار
 پیغمبر لئے بلایا۔ لوک مات ویکھو مار کے جھاتی، بن پُرکھ اکال اکھ تکایا۔ ساچا دے کوئی نہ ساتی، جام حق نہ کوئے پیایا۔ منزل چڑھے کوئی نہ گھاٹی، مل
 محبوب درس کوئے نہ پانیا۔ صوفیاں لبھے کوئے نہ ذاتی، سادھ سنت رہے گر لایا۔ منو آچڑھیا وکار دے راکی، ایرا غیر ا رہیا جگایا۔ بن بھگتاں ٹھنڈی ہووے
 کسے نہ چھاتی، ساہک ست نہ کوئے کرایا۔ کوٹن کوٹ تیرے نام پر بھ گاؤندے دوس رین پر بھاتی، صفتاں وچ صلاحیا۔ تیری آتم جوت کسے نہ جھاکي،
 پر ماتم مل نہ وچی ودھایا۔ بجر کپاٹ کسے نہ پائی، نا بھی کول ترشن نہ کوئے مٹایا۔ بن اکھراں توں تیری پُستک کسے نہ واچی، گر نتھ پڑھ پڑھ شکر منایا۔
 تیری سب توں اتم ذاتی، جتھے الف یے دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ نہ کوئی جھگڑا دے سماجی، نہ کوئی ملادے سے قاضی، نہ کوئی پنڈت ہووے راضی، نہ کوئی
 گرنتھی سو بھاپانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ دے دکھایا۔ گو بند کہے سنجگ ساچے پر بھ دا اک دستور، چار جگ سمجھ کسے نہ
 پانیا۔ جگ چو کڑی حاضر حضور، حضرت ہو کے ویکھ دکھایا۔ پیغمبراں دے کے نور، کلیاں نال پڑھایا۔ اتم لیکھا مُکا کے ضرور، ضرورت سب دی پھول
 پھولایا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد بنا مزدور، سیوا سچ لگایا۔ کلج ناتا جوڑ کے کوڑو کوڑ، کوڑ کُٹب دتا دکھایا۔ بدھیوان بنائے مورکھ موڑھ، پتر سگھڑ نہ کوئے

چتر آئی۔ منوآ اندر پاوے فتور، فتوے سب دے اُپر لگائی۔ اپنا سمجھے نہ کوئے قصور، قسم کھا کھا رہے سنائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا
 سب دا ویکھ وکھائی۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبر و آو آگے، اگلا لیکھ جنائی۔ جوتی نور اکو جگے، سچ پرکاش ملے وڈیائی۔ سچ دوارا اکو سچے، دوجا نظر کوئے نہ
 آئی۔ ساچا مارگ اکو لگے، دین مذہب ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ جھگڑا رہے نہ کوئے چوندی پکے، سبج سچا مارگ لگے، لگ ماتر نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا دئے کھلایا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبر دیو بیان، بن قلم قلم بند کرائیا۔ بن سیس کرو پرنام، جگدیش ویکھ
 خوشی منائی۔ سارے کہو ساڈا لیکھا مکیا جگت کلام، ڈھولے دی لوڑ رہی نہ رائی۔ جس وچ مات ہوئے بدنام، بدی دا لیکھا نظری آئی۔ تیرے آگے کرینے
 سلام، سجدیاں وچ سیس جھکائی۔ پروردگار سانجھے یار، لاشریک تیرے ہتھ حق توفیق، توحفہ اپنا دے پرگٹائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 سچ کرنی کار کمائی۔ حکم سنو تینی اوتار، اوتار تینی آپ جنائی۔ سارے ہووو خبردار، بے خبراں خبر الائی۔ نیترو جگت سنسار، درشتی جیو لوکائی۔ آتم پر ماتم
 کیہرا کرے پیار، سرتی شبد کون جڑائی۔ تسیں ویاہ کردے آئے جگ چوکڑی چار، ناتا تاتاں نال جڑائی۔ انتر اتم اتریا کوئی نہ پار، پراپسنتی مدھم بیکھری گا
 کے خوشی منائی۔ راگاں ناداں وچ کردے گئے اظہار، اشتہار میرا نام چھو آئی۔ صفتاں والے اکھر دس دتے دو چار، جنہاں نوں کہندے وید پُران شاستر
 سمتر وچ جہان، انجیل قرآن ہوئے پردھان، کھانی بانی ونڈ ونڈائی۔ اس توں پرے بھگت بھگوان، جتھے جھلے دھرم نشان، نہ کوئی زمیں نہ اسمان، نہ شبد
 نہ دھنکان، نہ کوئی راگی گاوے گان، نہ کوئی مسلہ پڑھے قرآن، نہ کوئی ویداں مارے دھیان، اچھل اچھیدا اپنا حکم ورتائی۔ ایکا شبد گرو بلوان، لیکھا جانے
 زمیں اسمان، برہمنڈاں کھنڈاں مار دھیان، جگ چوکڑی میٹے آن، کھج لیکھا دئے مکائی۔ تہاڈا پروانہ کرے پروان، ابناشی کرتا مہروان، پُرکھ اکالا نوجوان،
 جن بھگتاں بنائے اک ودھان، وادھا اپنے نال کرائیا۔ گر اوتار پیغمبر و مناو خوشی، خوشحالی وچ جنائی۔ سبج دھار چلاواں سُچی، سچ سنجم ویکھ وکھائی۔
 منوآ کرے کوئے نہ رُچی، آتم پر ماتم وجے ودھائی۔ جن بھگتاں پدوی دے کے اُچی، اُچ اگم اتھاہ نال ملائی۔ مت ہون نہ دیواں پٹھی، شبدی شبد اک
 شنوائیا۔ وڑیا رہن نہ دیواں کوئی وچ ترے کئی، دسم دواہی پہلی جھک پرگٹائی۔ جن بھگتاں کرنی نہ پئے کسے دی بُتی، بتخانے وچوں باہر کڈھائی۔ ساچی

پریت کدے نہ جاوے لٹی، ٹھگ چور یار سکے نہ کوئے چڑائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سماج دئے بنایا۔ سچ سماج اک بناوانگا۔ شبد
 اگمی سنا کے آواز، پڑدا اوہلا آپ اٹھاوانگا۔ آتم پر ماتم کھول کے راز، رازق رحیم میل ملاوانگا۔ جن بھگتو تہانوں لبھنا پئے نہ کوئے اُستاد، میں اکو نام
 پڑھاوانگا۔ جس دی سکھیا چار جگ رہنی یاد، اگلا مارگ آپ لگاوانگا۔ بدھی ہنس رہے نہ کاگ، سوہنگ ڈھولا اک درڑاوانگا۔ جس دی کردے رہے تاگھ،
 آخر اوسے نال میل ملاوانگا۔ جھریاں وچ دینی پئے نہ بانگ، مسیتاں دارگزارنگ چکاوانگا۔ سچ دوارا دیاں سکھالا لابلہ، بھگت دوار اک وکھاوانگا۔ جتھے دھر
 دا وجے ناد، ڈھولک چھینا نہ کوئے کھڑکاوانگا۔ جس رچن رچائی آد، اتم اوس دے رنگ رنگاوانگا۔ تہاڈا مانس جنم نہ ہووے برباد، بربادی وچوں باہر
 کڈھاوانگا۔ سنجگ ساچا کر آباد، نیہہ لوک مات پرگٹاوانگا۔ سچ پریم دی دے کے داد، نانک دادک آپ اکھاوانگا۔ گرگھ بھلوڑی ویکھ کے سوہنا باغ،
 گوہند باغیچے سچ مہکاوانگا۔ سنجگ ہووے وڈ وڈ بھاگ، بھگون ہو کے دیاکماوانگا۔ دُرمت میل دھو کے داغ، نرمل روپ آپ وکھاوانگا۔ سچ وڈیائی ملنی آج،
 سمت شہنشاہی آپ سمجھاوانگا۔ گر اوتار پیغمبر دیون ساتھ، سگلا سنگ آپ بناوانگا۔ پُرکھ اکال دھردر گاہی بن مہاراج، سری بھگونت ناؤں دھراوانگا۔ جن
 بھگتاں بھگتاں نال رچ کے کاج، شبد وچولا گرو وچ لکاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنجگ ساچی رسم آپ وکھاوانگا۔ سنگر شبد جن بھگت
 وچولا، ایٹھے اوتھے میل ملایا۔ توں میرا میں تیرا گا کے سوہلا، سوہنا جوڑ جڑائی۔ جس گھر دا سنگر نانک بنیا گولا، چاکر ہو کے سیو کمایا۔ اُس دانام سدا
 انبولا، جگت نیز نظر کسے نہ آئی۔ جس کوڑی کریا کلجک مٹاؤنا رولا، سنجگ سچ وجے ودھائی۔ گوہند چکاؤنا اوہلا، پڑدا دئے اٹھائی۔ چار ورن دا اکو بولا، شبد
 جیکارا اک الائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست ستوادی ہو کے ویکھ وکھائی۔ سنجگ تیرا مارگ سدھا، صاحب سوامی آپ لگایا۔ گوہند
 ہتھ رکھائی بدھا، جو کر کے گیا شنوائیا۔ اتم جوتی دھار شبدی لے کے آئے سیدھا، نرویر ہو کے ویس وٹائی۔ بھاگ لگائے جیو پنڈا، ساڈھے تن ہتھ سوہا
 پائی۔ جن بھگتاں تن من جس نے ودھا، انیالا تیر چلائی۔ سچ دوارا دے کے گھیا، ساتک ست دئے کرائیا۔ دھردر گاہی بن کے پتا، پت پر میثور نال
 ملایا۔ پہلوں آتم پر ماتم جن بھگتاں کرا کے ہتا، ناتا دھر دا آپ جڑائی۔ پھر تن مائی خاک پنج تت بدھا، لڑکا لڑکی ہوئے گڑمائی۔ چرن کول دوارے دے

کے جگہ، جگہ اپنی دے سمجھائیا۔ شبدری سنگر شیر بگا، کلج کالی دھار وچوں پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لحم آپ پرگٹائیا۔
 پُرکھ اکال کہے جن بھگتاں ہووے ناتا، سرگن سرگن میل ملائیا۔ پُرکھ اکال جوتی جاتا، ہر گھٹ رمیاں ویکھ دکھائیا۔ سنجگ پوری کرے آسا، ترشنا کوڑ دے
 مٹائیا۔ جن بھگتاں دے بھروسا، سماج سچ دے بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ سنگر شبد سدا کراؤندا کاج، دُوجے
 دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ بھگتاں نال بن دا سماج، گرکھاں ایہہ وڈیائیا۔ پنجاں جیکاریاں دی سچ آواز، سُنے دُھر درگاہیا۔ چار ورنناں دا ساتھ، اٹھاراں برن
 کُڑمائیا۔ پُرکھ اکال لحم رہیا آکھ، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ سنجگ سب نوں مٹی پئے بات، باطن پڑدا آپ چُکائیا۔ ابناشی کرتا نر نرکارا سب نے کرنا یاد،
 یادداشت وچ لوکائیا۔ جس نے سنجگ کھیڑا کرنا آباد، کلج کوڑا دے مٹائیا۔ جن بھگتو تہاڈا شروع ہويا کاج، کجل دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ آتم انتر سُننا اکو
 ناد، ناد دُھن شنوائیا۔ سوئی سرتی جائے جاگ، نام وجے ودھائیا۔ ابناشی کرتا کرپا کرے آپ، مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ساچا مارگ اک دکھائیا۔ ساچا مارگ لگنا جگ، جگ جیون داتا دیا کمائیا۔ بھگت سہیلے سجن سدا، ہر سنگت وچ بہائیا۔ سنگر ڈھولا شبد گایو سدا، راگ
 دُھر درگاہیا۔ کارج ہووے ہبھ، اوہلا رہے نہ رائیا۔ پریتی جاوے بھج، وجے سچ ودھائیا۔ ترشنا میٹے اگ، ہوس نہ کوئے رکھائیا۔ ہنس بنائے گگ، سوہنگ
 مانک موتی چوگ چُکائیا۔ سچ دوارے بہنا ودھ، پچھلا پنڈھ مکائیا۔ جن بھگتو نسیں سری بھگوان دی جد، ہنس اکو نظری آئیا۔ ویکھو ذات پات وچ نہ ہوئیو
 اڈ، گوہند لحم اک منائیا۔ ایسے کر کے نانک سب نوں گیا چھڈ، پڑدا اوہلا وچ لکائیا۔ جیہڑے کھاندے مجھی ڈڈ، ار جن گرو نہ ہوئے سہائیا۔ جیہڑے
 کہندے گوہند بکرے دتے وڈھ، ست دیاں دکھائیا۔ سنگر شبد پروانہ سدا سدا، جگ جگ دین گواہیا۔ سچ پریتی چڑھیا رنگ کھڑگ، کٹار لال دکھائیا۔ دین
 مذہب جھگڑا مکائے سچ، پنجاں پیاریاں آپ سمجھائیا۔ میں توں توں میں اندر جاواں رچ، جو گر سکھ میرا روپ وٹائیا۔ سو ویلا سُنھننا ہووے اچ، وجے سچ
 ودھائیا۔ ایہہ کھیل پُرکھ سمر تھ، لیکھا جانے دُھر درگاہیا۔ جن بھگتو دُھر سندیشہ دیواں دس نو کھنڈ پر تھی دینا سمجھائیا۔ جو سب نوں گیا چھڈ، بھجیا واہو
 داہیا۔ سو دھرم نشانہ دے گڈ، ست رنگ نشان جھلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنجگ مارگ اک لگائیا۔ سنجگ مارگ بھگتاں لیک، لکیر

سکے نہ کوئے مٹائیا۔ پُرکھ اکال ہتھ توہنت، شبدی شبد حکم چلائیآ۔ سنگر شبدی حکم کرے تصدیق، شہادت نام بھگتائیا۔ بھگتاں نال بھگتاں میل ٹھیک، پر م پُرکھ دئے وڈیائیا۔ پورب جنم دی آسا پوری ہووے ریحجھ، جو ستمگھ سوبھاپائیا۔ چرن پریتی اک حدیث، ساچا حکم دتا پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے دئے وڈیائیا۔ ہر جن ساچے جوڑے جوڑ، پورب جنم دیکھ دکھائیا۔ دوجے ناتا دئے توڑ، کوڑا سنگ نہ کوئے لبھائیا۔ لاگی لاگن دیوے ہوڑ، ہوکا اکو نام جنائیا۔ سماج اٹکائے نہ کوئی روڑ، اڑکا دنی دتا مکائیا۔ جھگڑا رہیا نہ مور تور، تورا مورا نظری آئیآ۔ نیت دے کے فرنا پھور، فورن اپنا پڑدا لاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت سہیلے میل ملائیآ۔ بھگت سہیلے کر بلاپ، میلا ہر جگدیش کرائیا۔ سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان چینا جاپ، دوجی لوڑ رہے نہ رائیا۔ کوٹ جنم دے اترن پاپ، دُرمت میل دھوئیآ۔ آتم پر ماتم بنے ساک، پاربرہم برہم لئے پرنائیا۔ جو کبیرا منزل چڑھ کے گیا آکھ، ڈھولاگیت سنگیت سنائیآ۔ سو لیکھا جانے وڈ پرتاپ، بے پرواہ بے پرواہیا۔ رُوح بُت دوویں کر کے پاک، اپنا رنگ رنگائیآ۔ بھاگ لگا کے مائی خاک، تن وجود کرے صفائیآ۔ لہنا دینا چکائے ہتھو ہاتھ، جگت ادھار دئے چکائیآ۔ جن بھگتو ٹہاڈا اکو پوجا پاٹھ، سمرن جوگ ابھياس دتا سمجھائیآ۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی بھگتاں کایا مندر اندر کھول کے تاک، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ٹلے پریت سمند ساگر کھوجن کوئے نہ جائیا۔ کسے ہتھ نہ آئے شو دوالے مندر ماٹھ، ملا قاضی جگت مسیت رہے گر لائیآ۔ جن بھگتاں داسب تول وکھرا سماج، روداس چمار دئے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیآ۔ جوڑی جوڑا لڑکا لڑکی، ناری نری نظری آئیآ۔ جن بھگتو ایہہ کھیل پر بھو دے گھر دی، دوجا سنگ نہ کوئے بنائیآ۔ اوہ آتم پیاری تردی، جو پر بھ دا درشن پائیآ۔ سو کنت سہاگی وردی، جو وار تا پچھلی یاد کرائیا۔ تہاڈی کلا ہووے چڑھدی، ڈھندی دے جگت لوکائیآ۔ جیسہڑی توں ہی توں پڑھدی، اوہ او سے وچ سمائیآ۔ کھیل رہی نہ کلج کل دی، سنجگ سچی دھار پر گٹائیآ۔ کچھ آسا باون بل دی، بل دوارے لئی نکائیآ۔ کھیل دیکھنی پُرکھ اٹل دی، جو اٹل پدوی رہیا پچائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت سہیلے لئے ترائیآ۔ جن بھگتاں ہو یا دھرم وواہ، وعدہ پور کرائیا۔ کسے گرنتھ دی لوڑ رہے نہ را، بغل قرآن نہ کوئے لکائیآ۔ پاندھا لئے نہ کوئے سیدا، ویدی آہوتی نہ کوئے کرائیا۔ اکو پُرکھ اکال لینا دھیا، جس نوں گر اوتار

پینمبر سیس نوائیا۔ جو سدھا ملے آ، لکھن پڑھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ لکھ چوڑا سی وچوں پکڑے بانہہ، نرگن ہو کے لئے جگائیا۔ اکو کایا مندر اندر دس کے اپنا نا، ناؤں نرکارا دئے سمجھائیا۔ ایہتھے اوتھے دو جہاناں دیوے ٹھنڈی چھاں، اگنی اگ نہ کوئے تپائیا۔ پت پر میثور بن کے پتا ماں، بھین بھنیا ساک سین نظری آئیا۔ جن بھگتو سدھا پر بھ دا دھرو دھیاں، حاضر ہو کے ہوئے سہائیا۔ سدا و سیا تہاڈے ساڈھے تن ہتھ مکاں، کایا مندر ڈیرہ لائیا۔ جس ویلے چاہو سچ پریت وچ کراؤ نیاں، عدل انصاف اک دکھائیا۔ گر اوتار پینمبر دے کے گئے بیاں، اپنا آپ لیا پرگٹائیا۔ پُرکھ اکال توں مالک دو جہاں، دوہری اپنی کھیل ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم دئے سنائیا۔ ساچا حکم سناؤنا ساڈھے نو رین، اٹھاراں ہاڑ نظری آئیا۔ سنگر دھارا دے عین، نقطہ عین نہ کوئے بنائیا۔ ساچا بن کے ڈھر دا سین، سمجھ دئے سمجھائیا۔ چار جگ جس دے حکم اندر رہن، اوہ حکم اک پرگٹائیا۔ کوڑی کرپا کھائے کوئی نہ ڈین، متا موہ نہ کوئے ہلاکائیا۔ کرپا کرے نر نرائن، نر ہر پھیرا پائیا۔ ویدیا کھ چھپائے جگت و دوائن، وعدے خلاف نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا راہ اک چلائییا۔ جن بھگتو سچا رستہ، رہبر ہو کے دیاں جنائیا۔ بچھلا کھولنا پئے کسے نہ بستہ، ویدیا لکھن کوئے نہ جائیا۔ اکو اشارہ رکھاں تہاڈے اندر دی اکھ دا، دوئے لوچن کم کسے نہ آئیا۔ لہنا دینا دیواں حق دا، حقیقت تہاڈی ویکھ دکھائیا۔ پڑدا اوہلا رہے نہ شک دا، بھرم دینا مٹائیا۔ جیسہڑا چار جگ پُرکھ اکال رہیا تندا، سنجگ تریتا دوپر کلجگ دھیان لگائیا۔ اوہ مالک بن کے سچ دا، جوتی جاتا پھیرا پائیا۔ جو سمبل گوہند دسدا، ہر مندر ڈیرہ لائیا۔ جو جھگڑا مکاوے دین مذہب وٹ دا، ڈنکا اکو دئے سنائیا۔ مارگ لا کے ست دا، ست دھرم پرگٹائیا۔ جن بھگتو تہاڈا راکھا بنے پت دا، جگت پتیاں باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا میلا آپ کرائیا۔ ساچا میلا وچ سنسار، وڈ سنساری آپ کرائیا۔ سنت سہیلے لہجہ دے دو چار، چار کھانی پھول پھولائیا۔ پورب لہنا پاوے سار، جنم جنم پڑدا دئے اٹھائیا۔ بچھلا قرضہ دئے اتار، نہکرمی کرم کمائیا۔ جنہاں دا اچ ہو یا وہار، اگی اگی نظری آئیا۔ ایہناں دا گوہند نال پیار، سر سے شہادت دے کے گئے بھگتائیا۔ ڈبے پہلی دھار، اکو اوٹ تکائیا۔ جے ملیوں کیوں وچھوڑا دتا سنسار، آسا اک ودھائیا۔ پُرکھ اکال دتی آواز، اگی آپ جنائیا۔ ایہہ ڈھر دا کھیل تماش، بھانے وچ رکھائیا۔ جس ویلے کلجگ انت بدلاں رواج، سماج دیاں

مٹائیا۔ چھتر دھاری ہو کے دیواں دُھر داراج، سِکداری اِک اُکھوائیا۔ پریم پریتی اپنے نال رنج کے کاج، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیا۔ پھر جگت بنا سُبھاگ، ناتا
 دین دُنی مُکائیا۔ ساچا چلا کے اِک جہاز، وکھائے سرب لوکائیا۔ تُساں پر بھ دی رکھنی لاج، نیتز نین اُکھ شرمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ساچا حکم اِک ورتائیا۔ ساچے حکم اندر دے سندیشہ، سُنہیہرا اِک جنائیا۔ تہاڈا لہنا دس دسمیسا، پُرب رہیا مُکائیا۔ بھگت اُدھاری جس دا پیشہ، پیشتر دے
 سمجھائیا۔ جن بھگتو منو کوئی نہ وشن برہما شو ہمیشا، گرو اوتار پیغمبر دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ بے لہناتے لہو اِکو گو بند پُرکھ اکال دا بیٹا، جو آد جگاد سیو کمائیا۔
 ایہتھے اوتھے دو جہاناں کھیوٹ کھیٹا، نیا نوکا اپنے کندھ اُٹھائیا۔ جس دا کدے نہ بھلیا چیتا، جیتن سب نوں دے کرائیا۔ تہاڈا کھاؤن آئے نیندا، نندکاں
 دے دُرکائیا۔ جو بن اُکھاں رہے وینہدا، برہمنڈ کھنڈ پھول پھولائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ سر ہتھ رکھے سوامی،
 سماں ملے وڈیائیا۔ جن بھگتو آتم پر ماتم پڑھنی بانی، شبد نشانی اِک وکھائیا۔ پُرکھ اکال کرے مہروانی، محبوب دُھر درگا ہیا۔ تہاڈی لیکھے لگے جوانی، جواں مرد
 ہوئے سہائیا۔ ناتا جڑیا باہمی، سکے نہ کوئے تڑائیا۔ جگت واسنا وچ لیکھا ہونا کامی، کوڑی کرپا باہر کڈھائیا۔ شرع دی کٹنی غلامی، تن زنجیر نہ کوئے وکھائیا۔
 لوک مات ملے نینکامی، نکیاں توں وڈے دتا بنائیا۔ جگ جگ دی تہاڈی جوڑی تریتے ویلے دی پُرانی، پُرب وچوں وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اِک ورتائیا۔ جن بھگتو ہویا اند، اند سَنگر اِک جنائیا۔ خوشی کرائے بند بند، بندھن نام دتا وکھائیا۔ سائنگ ست پا کے ٹھنڈ،
 اگنی تت بُجھائیا۔ ہر سنگت وچ تھاوں تھائیں پی گنڈھ، دُوبے دی لوڑ نہ کوئے وکھائیا۔ ایہتھے اوتھے نوری چمکاوے چند، سینتلاں وچ سینتل ہو سمائیا۔ پُرب
 ہوئی آسا نسا پوری منگ، منگلا چار خوشی منائیا۔ نو سو پُرانوے چو کڑی جگ پچھوں جن بھگتو تہاڈا ہندا ایہہ پر بندھ، چار جگ پچھے نہ کوئے لوکائیا۔ پہلوں
 رسنا جہوا مدِراماس جھڈا کے کوڑا گند، سَنگر شبد کر گڑمائیا۔ پھر چاڑھے جگت دارنگ، رنگت اِک وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جیون
 جیون وچوں بدلایا۔ جیون وچوں بدلایا جیون، جگ جیون داتا دیا کمائیا۔ بھگت سہیلے امرت رس پیون، نہجھر جھرنارہیا جھرائیا۔ بن پُرکھ اکال لوک مات
 کسے نہ نیون، سر دتا واپس ہتھ کسے نہ آئیا۔ جو ابناشی کرتے چرناں تھیون، ناتا توڑن جگت لوکائیا۔ ساچا نیچ اگنی بیون، پُھل پُھلواری آپ مہکائیا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک ورتائیا۔ دُھر دا حکم دے سلطان، سُتیاں آپ اُٹھائیا۔ جن بھگتو تہاڈی بھگتی ہوئی پروان، پر م پُرکھ دے سرنائیا۔ تئیں سچھنڈ دے بنے مہمان، جگت مہمانی دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ ساچے نام دا کھادھا پکوان، کچیاں توں پکے ہو کے کھائیا۔ گھر سوہنا نظری آوے کاہن، نرگن نور کرے رُشنائیا۔ جس دا بدلے نہ کوئے ودھان، وادھا تہاڈا دے کرائیا۔ چار کُنٹ دہ دِشا شبدی حکم دیوے فرمان، دُھر درباری آپ درڑائیا۔ کلج میٹے کوڑا نشان، ست دھرم اک پرگٹائیا۔ چلہ چڑھے اوس کمان، جس نوں لوہار ترکھان نہ کوئے گھڑائیا۔ گوہند سورا اک بلوان، دو جہاناں ویکھے چائیں چانیا۔ رحمت وچ رحمان، مُجبت نال خُدا ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ جن بھگتو ویکھو کایا گره، قرآن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ تہانوں سارے جگ نے کہنا بُرا، درگاہ ساچی ملے وڈیائیا۔ تہاڈے سرتے شرع نہ پھرے چُھرا، دین مذہب دا جھگڑا نہ کوئے بنائیا۔ سارا جہان سرشٹی درشٹی اندر بے گرا، بن بھگتا سنگر پُرکھ اکال نہ کوئے منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ مہر نظر کہے میں آگئی مات، پُرکھ اکال دتی وڈیائیا۔ جن بھگتاں دیواں دُھر دی دات، وست امولک جھولی پائیا۔ گر سکھو بنا اک جماعت، اکو کرنی سچ پڑھائیا۔ جس نوں گوہند بنایا باپ، اوہ پُرکھ اکال سب دا پتا مائیا۔ اوسے دا کرنا جاپ، صفتی نام نہ کوئے صلاحیا۔ جو سب دا پورا کرن آیا بھوکھت واک، واقف کار ہو کے ویکھ وکھائیا۔ تہاڈے کایا مندر اندر کھول کے تاک، پڑدا پڑدے وچوں اُٹھائیا۔ لہنا دینا پورا کر کے حساب کتاب، اگے نہ کوئے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانا اک سمجھائیا۔ دُھر فرمان سُنو بھگت، سری بھگوان آپ جنائیا۔ جھوٹا ناتا ویکھو جگت، سجن ساتھی نظر کسے نہ آئیا۔ جنہاں دا وہار کھانا پینا فقط، فقرہ حق نہ کوئے سنائیا۔ ہڈ ماس ناڑی ابلے بوند رکت، رتی رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ آتم پر ماتم لہے کسے نہ شکت، من واسنا ہوئی ہلاکائیا۔ تہاڈا گوہند نالوں سمجھدے فرق، آپ نوں گوہند پتر کہہ سنائیا۔ کسے نوں ہتھ نہ آئی گوہند والی سڑک، منزل چڑھیا نہ چائیں چانیا۔ بدھی اندر سارے گئے اٹک، اگلا گھر نہ کوئے وکھائیا۔ بکرے رہے جھٹک، بدنام گوہند رہے کرائیا۔ ہن آؤن والا وقت، ہونی سرب جُدا ئیا۔ کسے نہیں ونڈنا درد، گر پیر ہوئے نہ کوئے سہائیا۔ کسے نہیں مٹی عرض، دُکھیاں دُکھ نہ کوئے مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت لئے اُٹھائیا۔ جن بھگتو

تہاڈی دُھر دی شادی، شمع شمع ہوئے رُشائیا۔ کوٹاں وچوں تھوڑی دسے آبادی، اپچل نگر بہہ کے خوشی منائیا۔ تہاڈا نہ کوئی ڈھاڈی نہ ربابی، جگت ستار نہ کوئے وجائیا۔ نہ شرع تے نہ سماجی، نہ کوئی لہنا رہیا دکھائیا۔ تہاڈا بھگوان تہاڈے نال راضی، اوتھے کی کرے لوکائیا۔ جیسہڑی جگت نندرا وچوں نہیں جاگی، آلس سکیا نہ کوئے مٹائیا۔ پر بھ دی نندیا کرنی انہاں دی دُھر دی وادی، وادھا کوڑ وکار رکھائیا۔ جنہاں دا منوآ ہویا باغی، سرتی سوئی نہ کوئے اٹھائیا۔ کلپنا وچ ہوئے داغی، دُرمت میل نہ کوئے دھوائیا۔ بن کے تتاں والے پاندھی، بھججن تھاوں تھانیا۔ کسے نے کھادھا سور کسے نے کھادھی ڈھانڈی، دوویں آندھی گوانڈھی، رائے دھرم دئے سزائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نر نرائن دیکھ دکھائیا۔ نر نرائن کہے میرا سنگر شبد سور، سوت ساچا اک جنائیا۔ جس نے کلجک ہو بھجھنا کوڑا، کوڑی کرپا دئے مٹائیا۔ جس نے میرے نام دا وجاؤنا اکو تورا، تریا توں آگے کرے پڑھائیا۔ سرب کلا ہووے بھر پورا، بھر پوری دیکھے تھاوں تھانیا۔ چتر سنگھ بنائے مور کھ موڑھا، جنہاں امرت جام پیائیا۔ چرن پریتی مستک لگا لاوے دھوڑا، اندروں کرے صفائیا۔ کایا مائی رنگ چڑھائے گوڑھا، دو جہاناں اتر نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا راہ اک پرگٹائیا۔ ساچے راہ دا جگت وادھا، واگرو پُرکھ اکال کرائیا۔ جس نوں دوسر جانے کوئے نانہ، نانہ نانہ کرے سرب لوکائیا۔ ساچے بھگتاں انتر ہوئی ہاں، ہاں ہاں وچ رکھائیا۔ سچ دوارے کرنیاں، عدل انصاف اک درڑائیا۔ جن بھگتو اک دوجے دی پھڑنی بانہ، ناتا سکے نہ کوئے تڑائیا۔ سب نے سمجھنا پُرکھ اکال پتا ماں، جگت ماتا پتا نہ کوئے بھو چکائیا۔ پُرکھ اکال دا فرمانا ہون لگا رواں، پہلا دن دئے درڑائیا۔ جس دا سماج مٹنا نواں، نو نو دیکھ دکھائیا۔ کھلے اندر کسے نہیں مارنا دما، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان دیکھ دکھائیا۔ جن بھگتو پُرکھ اکال دیا کاوندا اے۔ سو پُرکھ نرنجن نرگن دھار نرور ہو کے رنگ چڑھاؤندا اے۔ ست دوار سچی دھر مسال، ساچا مندر اک دکھاؤندا اے۔ جتھے پوہے کوئے نہ کال، شاہ کنگال اکو رُپ رنگ چڑھاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا نام اک سمجھاؤندا اے۔ ساچا نام سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان جیکار، چار جگ سمجھ کسے نہ آئیا۔ آؤندے رہے گرو اوتار، پیغمبر پھیرا پائیا۔ اپنا کھم بدلدا رہیا وچ سنسار، رام کرشن عیسیٰ موسیٰ محمد نانک گوہنڈ ناؤں پرگٹائیا۔ پڑدا کھول کے انت دسیا نہ

پارادار، بے انت کہہ کے سارے شکر منائیا۔ دو جہاناں وچ کردا رہیا اظہار، تھوڑا تھوڑا نام جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا نام اپنے ہتھ رکھائیا۔ ساچا نام پُرکھ اکال سو، سو صاحب آپ درڑائیا۔ ہنگ برہم آپے ہو، لکھ چوڑا سی ڈیرہ لائیا۔ مہاراج شہنشاہ دوجا اور نہ جانے کو، پاتشاہ بے پرواہیا۔ شیر سنگھ بے ہو کے شبدي کسے نال نہ کرے دھروہ، بلدھاری وڈ وڈیائیا۔ وشنوں ہو کے سیوانال کرے موہ، حکم پر بھ دا من منائیا۔ بھگوان ہو کے گھٹ گھٹ انتر دیوے لو، لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں جیرج انڈاں ویکھ وکھائیا۔ آتم پر ماتم نال جاوے چھوہ، میلا میلے سچ سبھائیا۔ جن بھگتو پُرکھ اکال سنگر شبد اکو بڑا گروآں دا چاہیے نہیں گروہ، ہتے گرو کم کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر حکم اک سبھائیا۔ ہر دا حکم حکم انوکھا، شاستر سمرت وید پُران بیٹھے سپس نوایا۔ جس دے وچ نہیں کوئی دھوکھا، عدل انصاف اک درڑائیا۔ جگ جگ ویکھے اپنا موقع، زرگن ہو کے پھیرا پائیا۔ کلج انتم آپے پہنچا، پاربرہم پر بھ وئیا۔ جن بھگت کلج انت کوئی نہ جاوے اونتا، ساچا میلا آپ کرائیا۔ اندر وڈ کے کرے صاف چوڑکا، جگت گوبر دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ امرت رس گوبند دھار اک تراونکا، دُرمت میل دھوائیا۔ سنت سہیلے گر چیلے چڑھا کے اپنی نوکا، نیا ساچی پار لنگھائیا۔ جن بھگتو گوبند ستا اکو ڈھنیا لایا ڈھونکا، برس برسی سمجھ کسے نہ آئیا۔ انت شبدي دھار وجایا دھونسا، نام رنجیت نگارہ اک پرگٹایا۔ جس نے چھڈیا پٹنا پونٹا، پاٹل ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے آپ ترایا۔ ہر جن ساچے تارن جوگا، جگت اپنے ہتھ رکھائیا۔ چنتا غم رہن نہ دیوے سوگا، ہرکھ ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ مہروان ہو کے جگ چوکڑی کایا پنچ تت بدلے چولا، جھگی سب دی ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتو تھانڈا ویکھے کایا ساڈھے تن ہتھ دا کوٹھا، کوٹھری پڑدا آپ گھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار سرنایا۔ سرن کہے میں آئی لوک مات، مات بھومی ویکھ وکھائیا۔ میرا اکو مائی باپ، دوجا ناتا نہ کسے جڑائیا۔ بھگتاں بنا ساتھ، ساتھن ہو کے سیو کمائیا۔ جو گوبند گیا آکھ، اوہ ویکھاں چائیں چائیا۔ جس دی نڈیڑوں چکی نہ کسے راکھ، راکھی کرے تھاؤں تھانیا۔ گرگھاں بچھے وات، واتاؤرن دئے بدلایا۔ جو اپنا انت آخری دس کے گیا جاپ، سوہنگ بھتھتیر کمان سبھائیا۔ سو لہنا دینا رہیا وانچ، واکچ گیانی بھیو نہ کوئے گھلایا۔ پترے پڑھ پڑھ سارے رہے وانچ، منزل چڑھ مندر کایا وڈ، دھر دا حکم سچ فرمانا

لوک مات نہ کوئے سنا یا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی آپ کمایا۔ جن بھگتاں بھاگ اوٹڑا، لیکھا لکھت نہ کوئے جنا یا۔ اِکو جانے پُرکھ
 اکال اِکلڑا، اِکنکارا بے پرواہیا۔ جو وسیا سچ محلڑا، سچ دوارے سو بھاپایا۔ شبدی رُپ پھڑایا پلڑا، تند سکے نہ کوئے تڑا یا۔ سچ دوارے کھلڑا، ستمکھ ہو کے
 نظری آ یا۔ جوتی شبدی دھار رلڑا، پنچ تت نہ کوئے رکھایا۔ سچ سِنگھاسن اِکو ملڑا، آتم سبجا ڈیرہ لا یا۔ دِپیک جوت ہو کے بلڑا، بن تیل باقی کرے رُشنا یا۔
 دھام دکھائے نہچل اِک اٹلڑا، سچکھنڈ ساچا سو بھاپایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال پار کرا یا۔ جن بھگتو مان جگت وڈیا، ہر وڈا
 ویکھ دکھایا۔ ناتا بدھاتا جوڑ کے دے پرنا، پر م پُرکھ ہو سہا یا۔ ساچا سب دا سانجھا ہوئے واہ، دکھری ونڈ نہ کوئے ونڈا یا۔ جن بھگتاں اگلا ساہ لینا سُدھا،
 اِگی ہو کے پندھ مکا یا۔ ساڈھے نو دا وقت لینا بنا، بناوٹ کوڑی باہر کڈھایا۔ ساڈھے پنچ رنگ لینا چڑھا، دُرمت میل دھوایا۔ سوہنا لاڑا لینا سجا، جس دا
 سچن بے پرواہیا۔ گوہند سورا لینا منا، شبدی سِنگر نظری آ یا۔ جو پکڑنہارا بانہہ، باہو بل نہ کوئے دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی
 کرنی آپ کمایا۔ ساچی کرنی کرنے آیا، کرتا پُرکھ گہر گسپیر۔ جن بھگتاں ناتا توڑے کوڑی مایا، سانک سانت ست کرے سریر۔ گھر ابناشی ٹھا کر جس نے
 پایا، شرع تن نہ رہے زنجیر۔ ہر دے ہر گن منگل گایا، منزل چوٹی چڑھ اخیر۔ سو ویلا بھگتو تہاڈے اُتے آیا، تہاڈی بدل دیوے تقدیر۔ چرن پریتی جھولی
 پایا، امرت آتم دیوے ساچا سیر۔ جگ جنم دے وچھڑے میل ملایا، سبجگ تریتا دوا پر کلجگ اتم پندھ چیر۔ بھگت دوارے بہہ کے کاج رچایا، ملا قاضی شیخ
 مسانک پنڈت پاندھا کرے نہ کوئے دِگیر۔ سب نے سوہنگ ڈھولا ڈھر دا بولا مل کے گایا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اِک اٹھایا۔
 سیری بھگوان کہے جن بھگت تیری پوری ہوئی منسا، واسنا کوڑ رہی نہ رایا۔ گرگھ رُپ ہو یا ہنسا، سوہنگ رُپ سما یا۔ ہر سنگت تیرا ہنسا، سر بنس دتا دکھایا۔
 من ہنکاری مارنا کنسا، دُشت ڈراچاری باہر کڈھایا۔ پر بھ ملن دی رکھنی ممتا، مایا موہ کوڑ تجا یا۔ گڑھ رہے نہ ہوئے ہنگتا، ہنگ برہم نظری آ یا۔ پُرکھ
 اکال دا دوجا چلیا سمتا، شہنشاہی نو دھرا یا۔ جس نے کھیل کرنا رمتا رمتا، رام سب نوں دینا دکھایا۔ دُو بے اگے کرے نہ کوئی منتا، منگن دا جھگڑا دے
 چکایا۔ تِساں کی کرنا سورگ بہشت جتتا، سچکھنڈ دوارے سبھے دیاں پچا یا۔ کنارہ ملے کوئی نہ نندا، جگ جگ پر بھ دی دھار چلی آ یا۔ تہاڈا پڑدا کھولاں چبو

پنڈ دا، برہمنڈ کھنڈ ہووے رُشناہیا۔ امرت بخشاں ساگر سندھ دا، نخبھر جھرنا اک جھراہیا۔ درشن ہووے گنی گہند دا، گہر گور پڑدا دے اُٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، انند انند وچوں پرگٹایا۔ انند وچوں انند دے پرگٹا، پرگٹ اپنا حکم منایا۔ گرگھو تِساں وکنا اکو ہٹا، ہٹوانے ہتے جگ نظری آہیا۔ جس دوارے نہیں کوئی رٹا، دویت وچ نہ کوئے رکھایا۔ شرع دا نہیں کوئی پٹا، کوڑ کٹار نہ کوئے اُٹھایا۔ اکو پُرکھ اکال سچا، سچ دوارے سوہا پائیا۔ گرگھو تہاڈا اک دُوبے دے نال ناتا ہویا پکا، آگے سکے نہ کوئے تڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکٹنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گر اوتار پیغمبراں توں کلجک انتم آخر لے کے سب ہچھا، ہچھی طرح آگے اپنا حکم چلاہیا۔ سنگر شبد کرے پردان، پرانی سمجھ کوئے نہ پائیندا۔ جس نوں بدھی جانے نہ نال گیان، پڑدا پاڑ نہ کوئے اُٹھایا۔ اکو جانے سری بھگوان، ابناشی کرتا ویکھ وکھائیندا۔ ست ستوادی دیوے دان، برہم برہمادی جھولی آپ بھرائیندا۔ آد جگادی کھیلے کھیل مہان، جگ چوڑی سوہا پائیندا۔ نت نوت ہوئے پردھان، نرگن سرگن ویس وٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ساچا کھیل آپ درڑائیندا۔ ساچا حکم دیوے آپ، اپنی دیا کمایا۔ اکیاں دا ویکھ جاپ، انتر میل ملاہیا۔ سچا سُن کے واک، وقت دے سہایا۔ جن بھگتو جدوں اکٹھے ہو کے سدو لوک مات، نرگن ہو کے آواں چائیں چائیا۔ تہاڈا کھول کے اندروں تاک، پڑدا دیاں اُٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سرن اک تکایا۔ جن بھگتو تہاڈی منگ چنگی، چار کُنٹ وٹی ودھایا۔ جس دی دھار کسے نہ کیتی ننگی، اوہلا سکیا نہ کوئے اُٹھایا۔ پانی دھار سمجھ نہ سکی گنگی، گوداوری سُرستی جمنا نظر کوئے نہ آہیا۔ سرشٹی ہوئی رہی رنڈی، کنت سہاگ نہ کوئے ہنڈھایا۔ دیناں مذہباں دی چلدی رہی پگڈنڈی، گر اوتار پیغمبر ہون سہایا۔ کلجک انتم شرع دی کوڑ گڑیاری ویکھی منڈی، ونج جگت نال دسایا۔ چار کُنٹ جگت گرو ہتے بن گئے دمبھی، بھیکھ پکھنڈ وکھایا۔ دھرنی دھرت دھول دھول تھلیوں کبی، رو کے پر بھ نوں دتا سناہیا۔ پُرکھ اکال میں تیری لکھوں جھی، بالی نڈھی پچی نظری آہیا۔ کلجک جیواں میٹوں کیتا کھی، نکر من ہو کے دیاں دُہایا۔ پُرکھ اکال بیڑا بنیں، شوہ دریا نہ انت رُٹھایا۔ مایا ممتا ویکھی ہتے دھنی، موہ جگت ہلاکایا۔ تیرے درس نوں سرشٹی ہوئی اٹھی، جگت روپ تگن چائیں چائیا۔ صاحب سوامی میری اکو مئیں، تیرے در عرض سناہیا۔ کوڑ گڑیارا انتم ڈئیں، ڈنکا اکو نام

وجائیا۔ گڑھ ہنکاری بھنئیں، بھانڈا بھرم تڑائیا۔ گرنکھ سوانی ویکھیں ونی، واہوا تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل
 وکھائیا۔ کھیل کہے میں ویکھنا کرنی کرتا، قُدرت دا مالک بے پرواہیا۔ جو کھیل جانے گھر گھر دا، لکھ چوڑا سی پھول پھولائیا۔ جن بھگت منزل چڑھدا، چوٹی
 چڑھ کے خوشی منائیا۔ ساچا ڈھولا پڑھدا، اپنا راگ الاٹیا۔ او سے دا کارج جن بھگتاں مل کے سردا، سچ نام سمجھائیا۔ اکیاں دا ہو کے بردا، دُھر دی سیو
 کمائیا۔ گرگھو ایہہ لیکھا نرائن زردا، نرناری مل کے لینا چُکائیا۔ ویکھو ایویں خالی ایتھوں کھا کے نہ جائیو زردا، مٹھیائیاں وچوں مٹھا رس ہتھ کسے نہ آتیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لحم اک سمجھائیا۔ جن بھگتو اگلا سُنو لحم اتھا، سچ دیاں سمجھائیا۔ جتھے بھگتاں دا ہووے ویاہ، اوتھے جگت
 ناتا رہن کوئے نہ پائیا۔ دو چار اک اکٹھے ہو کے جاو آ، آمد وچ وجے ودھائیا۔ تہاڈا لہنا دینا نال بے پرواہ، جو پر م پُرکھ اکھوائیا۔ اکیاں مل کے سُرچیت
 سنگھ دا ساہ لیا سُدھا، سُدی ودی رہی نہ راتیا۔ باراں راسی مارے دھاہ، نیتز نیناں نیر وہائیا۔ جن بھگتاں ساڈھے پیچ ویلا لینا سہا، سو بھنیک دئے وڈیائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن زردا، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھادیس سمجھو خُدا، بھادیس جانو ہویا شُدا، بھادیس ویکھو لکھ
 چوڑا سی توں لئے بچا، جم کی پھاسی دئے تڑائیا۔ کلجگ انت سری بھگوانت بن کے کنت سچ دوارے بھگوان ہو کے گیا آ، آمد وچ خوشامد وچ دامن ہو کے
 ضامن ہو کے کامل ہو کے کامل مُرشد مُرید عید دید کرے رُشنائیا۔ جن بھگتو خوشیاں وچ ہو جاؤ چُپ، سُن سادھ نین شرمائیا۔ ویکھے کھیل ابناشی اچت،
 پاربرہم بے پرواہیا۔ شبدی گوہند موٹی رُت، رُتڑی اپنی آپ مہکائیا۔ پڑدا اوہلا رہیا نہ لگ، دُھر دی وٹی حق ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، دُھر دا لحم اک ورتائیا۔ جن بھگتو سُنو شبد سندیش، ویلا سندھیا آتیا۔ تہاڈا مالک اک نریش، نرنائن اکھوائیا۔ لہنادس دسمیش، گوہند دھار چُکائیا۔
 جس دا لحم جُگ چو کڑی چلے ایک، ایکا رہیا ورتائیا۔ ساچے سنتاں دیوے ٹیک، دھوڑی مستک نام وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر
 اپنا ہتھ رکھائیا۔ جن بھگتو تہاڈا خوشیاں دا آیا ویلا، بھگت دوار وٹی ودھائیا۔ اکو رُپ ہویا گرو چیل، چیل گرو رُپ وٹائیا۔ ایہہ کوئی جگت وبار دا نہیں میلا،
 ملنی ہر جگدیش کرائیا۔ جو سدا وسے پاس نویلا، سچھنڈ بیٹھا سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ جن بھگت سوہنے

نچے پٹے کدے، قدرت ویکھ وکھانیا۔ اتم سریشٹ ہوئی بدھے، من ممتا دتی گوانیا۔ اندروں بھيو کھلے گھبھے، پڑدا رہے جگت نہ رانیا۔ دُو بے گھر پینڈے کئے، مکمل اپنا گھر سہانیا۔ جنہاں نوں شبد سندیٹے دتے رُقعے، دُھر فرمانے نال وڈیانیا۔ اوہناں دے لکھ چوڑا سی پینڈے کئے، آون جاون دتا مٹانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر کرتا ویکھ وکھانیا۔ جن بھگتو تہاڈا ویکھیا حق پریم، مُجبت وِچ وڈیانیا۔ گوہند نہیہا نیم، نرنکار اک سرانیا۔ جس تپتیا کیتی کُنٹ ہیہم، ہم گھر ساجن ہو کے ویکھ وکھانیا۔ پورب لہنا آیا دین، دیونہار پھیرا پانیا۔ دُھر فرمانا آیا کہن، شبد سُننہیہا اک درڈانیا۔ کلج ویکھو اندھیری رین، ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ ناتا تھابھائی بھین، نار کنت ہوئے جدانیا۔ ساچی سنگت ملے کسے نہ بہن، کوڑی کریامات ہلکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا میلا دیاں ملائیا۔ جن بھگتو تہاڈا سُنہنجا لگا ویلا، گوہند گیت الایا۔ پریم پیار دا بولا، برہمنڈ کھنڈ ہلایا۔ سنگر شبد وچولا، سوہرے پیئے کھوج کھوجانیا۔ ساچے کُنڈے رہیا تول، ترازو نام ہتھ وکھانیا۔ بھگت دوارا اکو کھولا، خالق خلق پڑدا آپ اٹھانیا۔ جتھے مذہب دارہے نہ رولا، ذات پات نہ کوئے لڑانیا۔ اکو سب نوں نظری آئے مولا، مہروان محبوب بے پرواہیا۔ باون والا پورا کرے تول، ریشیاں ریشی کیش وچوں باہر کڈھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میلا اکو گھر کرانیا۔ اکو گھر سُنہنجا، سو پُرکھ رہیا جنانیا۔ پرہ پاپا ٹھا کر سجن، گرہ مندر وجے ودھانیا۔ درشن کر کے رجن، ترشنا ترکھا مٹانیا۔ کرپا کرے دین درد دکھ بھے بھنجا، بھوسا گر پار کرانیا۔ چرن دھوڑی دیوے منجا، دُرمت میل دئے گوانیا۔ ساچے گرہ وکھائے انگنا، انگیکار آپ ہو جانیا۔ جن بھگتو جس دا تہاڈے پریم وِچ ہو یا منگنا، انت اوسے وِجی ودھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لیکھے لائے حکمے اندر سدنا، سدے داسدا صاحب اپنے نال رکھانیا۔

* ساڈھے نوو بے دا وبار اٹھاراں ہاڑ *

باون کہے میں ویکھیا جگ نظارہ، بے نظیر دتا وکھانیا۔ ریشیاں دا چھٹیا ادھارا، پورب لیکھا رہیا نہ رانیا۔ دُھر شبدی اک ووبارا، ہر آپ بھگتایا۔ سنجگ دا انت بھنڈارا، کلج سبھے دیاں بھگتایا۔ لیکھا جان سرب جگ چارا، سنجگ تریتا دواپر کلج ویکھ وکھانیا۔ کرے کھیل اگم اپارا، الکھ اگوچر وڈ

وڈیائی۔ نرگن نرور نر نر نکار لے اوتار، جوتی جوت کرے رُشائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائی۔ باؤن کہے میں ویکھیا گرہ، گھر ساچے وبے ودھائی۔ جتھے پُرکھ ابناشی ایکو رہے، بھگتاں دیوے نام وڈیائی۔ سچ سندیشہ دُھر دا کہے، نراکھر آپ پڑھائی۔ کوڑی مایا کرے لے، ٹھانڈے در رہن نہ پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر کرتا کھیل رچائی۔ باؤن کہے میں ویکھیا کھیل عجیب، آخر وٹی ودھائی۔ جن بھگتاں بھجھی دھیر، دھیرج اک دکھائی۔ بخشیا ساچا نیر، امرت جام پیائی۔ کڈھی برہوں پیر، ہوئے روگ مٹائی۔ نرالا مار کے تیر، سوئی سرت اٹھائی۔ جن بھگتاں دس تدبیر، تقدیر دتی بدلای۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک ورتائی۔ دُھر دا حکم کہے میں آیامات، دُھر دھار دیاں جنائی۔ جن بھگتو تہاڈی خوشیاں والی رات، دوس نالوں رین رہی اپنا رنگ دکھائی۔ پُرکھ اکال دسیا ساتھ، ابناشی کرتا جوڑ جڑائی۔ پورب لہنا چکھیا ماتھ، لہنا رہیا نہ رائی۔ جو باؤن گیا آکھ، آخر اوہو پور کرائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوہلا دے اٹھائی۔ پڑدا اوہلا کہے میرا رہے کوئے نہ مول، اتم مل کوئے نہ پائی۔ ترے گن کرے کوئے نہ بھول، پنج تت نہ کوئے ہلکائی۔ پر بھ دا سُنیا اک اصول، اصل حکم دتا درڑائی۔ سچ سچ بنا قانون، قاعدہ اکو اک پرگٹائی۔ جس دا شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی جانے نہ مضمون، اکھراں وچ نہ کوئے وڈیائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک اُچھائی۔ ساچا حکم دیوے کرتا، کرنی کرتا آپ کمائی۔ جن بھگتو ویکھو کھیل وچ سنسار، سنساری بھنڈاری وگاری تہاڈے دتے بنائی۔ جس نوں لہدے رہے جگ چار، گر اوتار پیغمبر اکھ کھلای۔ کھانی بانی کردی گئی اظہار، ڈھولے گیت سُنائی۔ سو آیا اپنی دھار، دھرنی دھرت دھول دے وڈیائی۔ جوتی جوت کر اُجیار، نرگن نور نور کر رُشائی۔ باؤن دا لیکھا ویکھے بھال، بھار سب دادے سٹائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لہنا آپ چکھائی۔ باؤن کہے ویکھو رشی تیراں سو ستاسی، جموں والیاں دیاں جنائی۔ کٹاں گلوں سرب جم پھاسی، رائے دھرم دے نہ کوئے سزائی۔ کلجک مٹے اندھیری راتی، ساچا چند چکھائی۔ تہانوں بنا کے سچ دوارے دے وڈ جماعتی، نرگن اکھر دیاں سمجھائی۔ منزل پوری ہووے گھائی، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکائی۔ کھیلے کھیل نہ کوئے منوآ بازی گر ناٹی، نوآ سوانگ نہ کوئے ورتائی۔ بل دوارے باؤن دسی ساکھی، سچ سچ سمجھائی۔ ایہہ کنیا تیراں سال دی ننھی کاکھی،

جس دا کارج رہیا رچائیا۔ جس نوں گو بند دتی شبدی پاتی، بن اکھراں آپ پھڑائیا۔ اوس دا بن کے روداس ساتھی، سگلا سنگ آپ بنائیا۔ گر کھو تہاڈی ویکھ کے خوشیاں والی ہاسی، ہستی اندروں دے بدلائیا۔ جیسہڑی نچ ٹپ کے ٹساں پائی راسی، گوپی کاہن ویکھ خوشی منائیا۔ جیسہڑا نیندا دتا باون بھاجی، سو لیکھ چکائے تھاوں تھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تھم اک ورتائیا۔ ساچا تھم دے بھگوان، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ سچھنڈ نو اسی ہو پردھان، نرگن زرویر دیا کمائیا۔ لکھ چوڑا سی سکھیاں دا ساچا کاہن، پاربرہم پت پریشور ویس وٹائیا۔ ویکھنہارا دو جہان، برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال کھوج کھوجائیا۔ سب دا لہنا دینا چکائے آن، نت نوت اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست دھرم دا بندھائے اک ودھان، کوڑا رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ سچ دھرم دا مارگ دیوے ایک، اینکارا آپ بتلائیا۔ ست دھرم دی ساچی ٹیک، دوجی اوٹ نہ کوئے رکھائیا۔ ست دھرم کرے بدھ بیگ، منو آمن نہ کوئے ہلکائیا۔ ست دھرم وکھری رکھ، جگت لیر نہ کوئے بنائیا۔ ست دھرم، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ وکھائیا۔ ست دھرم دا مارگ ست، ست ستواد آپ درڑائیا۔ جن بھگتو دیوے برہم مت، ویدا اکو دے درڑائیا۔ اندروں کھول تہاڈی اکھ، پڑدا دئی مٹائیا۔ گھر میلا پڑکھ سمرتھ، اکل کل دھاری نظری آئیا۔ آتم مل کے گاوے جس، سوہنگ ڈھولا دے سمجھائیا۔ مجبت وچ جائے پھس، پھانسی جم دی دے کٹائیا۔ جوں بھاوے توں لئے رکھ، رکھنہار آپ گوسائیا۔ جھگڑا مکا کے اٹھ تت، بن تتوت دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ پرگٹائیا۔ ساچی کھیل کرے سنسار، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ جس دا لہنا رہے جگ چار، آگے نہ کوئی میٹ مٹائیا۔ بھگت سہیلے بنا میت مرار، متر اپنا آپ اکھوائیا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہار، لیکھا سکے نہ کوئے سمجھائیا۔ جن بھگتو تہاڈی منزل رہے نہ کوئے دُشوار، دُکھیاں دا درد وندائیا۔ اندروں سطح کر ہموار، کوڑا کرکٹ باہر کڈھائیا۔ نرمل جوت کر اجیار، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ سوہنگ شبد دس جیکار، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان جوت ملائیا۔ جس نوں سجدے کرن گرو اوتار، پیغمبر نین شرمائیا۔ واحد تہاڈا یار، کلیاں دا مالک نظری آئیا۔ جس نوں کہندے پروردگار، اوہ پڑدا دے اٹھائیا۔ جس دا ناؤں سچا نرنکار، نرگن داتا بے پرواہیا۔ برہمنڈ کھنڈ وشن برہما شو جس دے بن بھگھار، در ٹھانڈے سیو کمائیا۔ اوہ کل کلکی لئے اوتار، نرگن ہو کے پھیرا پائیا۔

سمبل وسے دھام نیار، گوہند میلا سچ سُبھائیا۔ سچھنڈ نواسی ہو پردھان، حکم سندیشہ اک درڑائیا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹے جہان، جہالت اور رہن نہ پائیا۔
 شبدی کھنڈالے کے آوے وچ میدان، بھیو ابھیدا دے کھلایا۔ گرکھو سوہنے اٹھو نوجوان، نوبت نام نال رکھائیا۔ چار ورنال دیوے اکو دان، کھتری
 براہمن شودر ویش ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ سرب جیاں دا اکو بھگوان، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ کوڑی شرع میٹ شیطان، رمز سب نوں دے سمجھائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ سری بھگوان کہے دیکھاں جگ چار، چوکڑی اپنا کھیل کھلایا۔ تھوڑا تھوڑا گراوتار پیغمبراں دے
 اختیار، لوک مات حکم سنائیا۔ نیوں نیوں کردے گئے نمسکار، سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ الف یے دا کر کے گئے اظہار، اڈیاں ایڑیاں وچ پڑھائیا۔ پر بھ
 دا حکم سب توں باہر، اکھراں وچ بند نہ کوئے کرائیا۔ تہاڈا دیکھنا محل اٹار، کایا کعبہ کھوج کھوجائیا۔ جتھے وسے آپ نرنکار، نرگن ہو کے ڈیرہ لائیا۔ سنجگ
 ساچی بٹھ کے جائے دھار، دھرنی دھرت وچے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر فرمانا حکم سنائیا۔ جن بھکتو تہاڈا سنجگ دا سماج،
 گرگھ سوہنے نظری آئیا۔ سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان گاونا راگ، چھتی راگاں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ گھر بیٹھیاں اندروں تہاڈی سرتی جائے
 جاگ، سنگر شبد دے ہلایا۔ ترے گن مایا بھجے آگ، اگنی تت نہ کوئے تپائیا۔ گھر سوامی ملے کنت سہاگ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جس دا دو جہاناں آد جگاد
 جگ چوکڑی بدلے کوئے نہ راج، رعیت لکھ چوڑاسی لئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر فرمانا اک سمجھائیا۔ دھر فرمانا آوے بھجا،
 نٹھے واہو داہیا۔ سنجگ ساچے دیکھے آگا، کلجگ پچھا پرے ہٹایا۔ نام نگارہ اکو وجا، برہمنڈ کھنڈ شنوائیا۔ پُرکھ اکالا دیوے سدا، سنت سہیلے آپ اٹھائیا۔ نام
 خُماری دیوے مزہ، جام پیالہ اک پیائیا۔ جن بھکتو بھگت دوارا تہاڈی جگہ، شودوالے مندر مسیت مٹھ گرو دوارے دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر
 ہر سرنائی آوے بھجا، بھجن بندگی اکو ڈھولا گائیا۔ کلجگ انت اس دی سمجھ سکے نہ کوئے وجہ، واقف کار نظر کوئے نہ آئیا۔ لکھ چوڑاسی نال کر کے دغا،
 ہر جن ساچے لئے پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آتم پر ماتم اپنے نام دا دے کے ساچا مزہ، مذاق دُنیا نال وکھائیا۔ جن بھکتو دیکھو بھگتی
 دا ووبار، ووباری آپ کرائیا۔ جس نوں سمجھے نہ سنسار، دین دُنی دے دُہائیا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہار، شاہی رہی گر لائیا۔ وشن برہما شو کرن نمسکار، کروڑ تیتپسا

نیر وہانیا۔ گر اوتار پیغمبر تکن نال پیار، پریتم پیرا نظری آئی۔ جس نوں لہدے گئے سدا جگ چار، شبدی اندر کھوج کھوجانیا۔ سو کل کلکی لئے اوتار، کل کاتی دے مٹانیا۔ سمبل و سیا دھام اپار، دھرم دی دھار اک جنانیا۔ ساچا مارگ لا کے اپر اپار، اپر مپر سوامی دے وڈیانیا۔ جن بھگتاں کر کے خبردار، بے خبراں دے اٹھانیا۔ سرشٹی دی درشٹی وچوں کڈھ کے باہر، اشٹی اکو نظری آئی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہر نظر نال ترانیا۔ جن بھگت کہے پر بھ دے دے دست انمول، در ٹھانڈے منگ منگانیا۔ ساڈے اندر رہے نہ پول، کوڑی کریا دے کڈھانیا۔ بھگتاں نال ماریں نہ رول، ممتا موہ نہ کوئے پھسانیا۔ تیرے حکمے اندر آئے اُپر دھول، دھرنی اُتے سو بھاپانیا۔ تیرا باون نال قول، اقرار اپنا دے نبھانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے گھر دے وسانیا۔ جن بھگتو ساچے گرہ وسنا کھیڑا، مندر اکو نظری آئی۔ جتھے بھگتاں بٹھے بیڑا، نیا نوکا اپنے نام چڑھانیا۔ لکھ چوراسی آون جاون کٹے گیڑا، جم کی پھاسی دے تڑانیا۔ مہروان ہو کے محبوب مہبت وچ کرے مہرا، مو اپنا حکم سنانیا۔ نچ کایا مندر دے نیرن نیرا، دُور دُراڈا پندھ مکانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک رکھانیا۔ ساچا حکم دیوے کرتا پُرکھ، کرنی دا مالک دیا کمانیا۔ نہ کوئی سوگ نہ کوئی ہرکھ، چنتا غم نہ کوئے جنانیا۔ لکھ چوراسی وچوں بھگت سہیلے لئے پرکھ، نام کسوٹی اُتے گھسانیا۔ اندر وڑ کے مندر چڑھ کے سچ دوارے دیوے درس، جوتی جوت کر رُشنانیا۔ غریب نمائیاں کوجھیاں کملیاں جگت نائیاں ونڈے درد، دیناں اپنی گود اٹھانیا۔ جن بھگتو تہاڈے اُتے دین مذہب دی چلے کوئی نہ کرد، کرماں دا مان دے دے مٹانیا۔ جس دے کول آد جگاد جگ چوکڑی برہمنڈ کھنڈ پُری لوہ گنگن گگنتر گر اوتاراں پیغمبراں دی فرد، فیصلے حق حق سنانیا۔ تہاڈی من کے ساچی عرض، پورب لہنا چکائے قرض، شبد اگئی سنائے طرز، ڈھولا اکو اک درڑانیا۔ ڈھولا سنو سچ سنگیت، ہر کرتا آپ جنانیا۔ جھگڑا چکے مندر مسیت، ہر مندر اکو دے سمجھانیا۔ جتھے بیٹھا رہے اتیت، ترے گن پندھ نہ کوئے ہنڈھانیا۔ آتم کردار ہے پریت، پر ماتم ہو کے ویکھ دکھانیا۔ کلجگ انت بدل کے ریت، ساچی نیٹی اک دکھانیا۔ دُھر دا کلمہ دس حدیث، حضرت کرے پڑھانیا۔ پچھلا لیکھا سب دارہیا بیت، باقی نظر کوئے نہ آئی۔ کرے کھیل آپ انڈیٹھ، پُرکھ ابناشی بے پرواہیا۔ لکھ چوراسی دے کے پیٹھ، جن بھگت لئے اٹھانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک ورتانیا۔

سری بھگوان کہے سبج ساچی دھار، بھگت ملے وڈیاںیا۔ سچ شبد سچ جیکار، ڈھولاگیت سناںیا۔ جس نوں سنت سہیلے ویکھن آن، گر چیلے مل کے خوشی منایا۔ پڑدا اوہلا چکائے سری بھگوان، نقاب رہن کوئے نہ پانیا۔ دھر دا حکم دے فرمان، فرنا من دارہے نہ رانیا۔ منزل چڑھنا دسے آسان، پوڑی ڈنڈا نہ کوئے دکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوہلا دے اٹھانیا۔ پڑدا اوہلا چھکے آپ، پر بھ اپنی دیا کمانیا۔ توں میرا میں تیرا دسے جاپ، جگ جیون داتا اپنے ہتھ رکھے وڈیاںیا۔ ترے گن مایا ممتا میٹے تاپ، پنج وکار کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار نہ کوئے ہلکانیا۔ جن بھگتاں درشن دیوے ساکھیاں، نرگن ہو کے دیا کمانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ اک لگانیا۔ ساچا مارگ لاوے آپ، اپنے ہتھ رکھے وڈیاںیا۔ روج بُت دوویں کر کے پاک، پت پت پت دے کرانیا۔ آتم پر ماتم بنا کے سچا ساتھ، ساجن ہو کے میل ملاںیا۔ مندر چڑھ کے کھولے تاک، پڑدا دے اٹھانیا۔ پورا کر بھوکھت واک، اگلا لیکھا دے جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیوے وڈیاںیا سنکر ساچ، سچ سوامی ہوئے سہانیا۔ سچ کہے میں سدا سچا، کوڑا نظر کوئے نہ آںیا۔ کسے ہتھ نہ آواں مدینہ مکہ، کعبے کوئی نہ کھوج کھوجانیا۔ پھڑیا جاواں نہ تیر تھ تھان، اٹھسٹھ رہے گر لایا۔ کدے وڈیا نہ مندر مٹھاں، شو دوالے دین دہانیا۔ جگت پیار کولوں دور ٹھاں، اپنا گھ بھوانیا۔ اکو پر بھ دے آگے واسطہ گھتتاں، دوئے جوڑ سیس نوایا۔ سری بھگوان جن بھگتاں دے ساچیاں متاں، من مت رہے نہ رانیا۔ جنہاں دے جو بن اندر رتاں، رنگ رتڑے تیری سیو کمانیا۔ اوہناں دی اندروں کھول اکھاں، جو تیرا دھیان لگانیا۔ میں شبد کہانی دساں، ڈھولا راگ اک سناںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا حکم اک ورتانیا۔ حکم کہے پر بھ آیا اٹھاراں ہاڑ، ہاڑا کڈھے لوکانیا۔ لگی اگت بہتر ناڑ، ہاڑی ہاڑی دے دہانیا۔ سچا ملے نہ کوئے سیکدار، دھر دا حکم نہ کوئے منایا۔ پوچھو گرو اتار، پیغمبر پر بھ دے وچ سماںیا۔ دین مذہب ہاباکار، بھڑی بھڑی کر گراںیا۔ کرپا کر آپ نرکار، تیری بے پرواہیا۔ کلج آئی اتم وار، دارتا پچھلی دے چکانیا۔ سچ سندیشہ دے سنسار، صدی چودھویں منگ منگانیا۔ بیس اکیسا ہویا پار، گو بند نیوں نیوں سیس جھکانیا۔ آگے تیرے سرب اختیار، حکم نامہ دے پر گناںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ دکھانیا۔ ساچا حکم دے بھگونت، ساچی منگ منگانیا۔ توں مالک ہر ہر کنت، کنتوہل تیری سرناںیا۔ تیرا بھو نہ پائے کوئی

بے انت، انت گھر کھیل کھلایا۔ کوٹن کوٹ لہدے سنت، جنگل جوہاں پھیرا پایا۔ کوئی نہ توڑے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم نہ کوئے درسایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک درتایا۔ سری بھگوان کہے گر اوتار پیر پیغمبر کرن لگے ارداس، بننی انت سنایا۔ ساڈی پوری کر دے خواہش، جھٹرا دین دنی چکایا۔ اکو نظری آوے تیری راس، سرتی شبدی گوپی کاہن بنایا۔ ساچی پٹی دس ام جماعت، جس دا اکھر نظر کسے نہ آیا۔ دھر درگاہی بن باپ، پتا پڑھ تیری اوٹ رکھایا۔ سنجگ ساچا جوڑ نات، ناتواں کلجگ دے کھپایا۔ جو بڈھا ہو کے رہیا کانپ، پاپاں اندروں دتا ہلایا۔ اکو منگ منگی خاص، خالص خالصہ چار ورن دینا اُچھایا۔ جن بھگتاں وسنا پاس، وچھوڑا انتر رہے نہ رانیا۔ سہنجی ہووے پر بھات، وچے نام ودھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چرن کول دے سرنایا۔ چرن کول دا سچ سہارا، سر سر ہتھ لکایا۔ بھگت بھگت دا حق و ہارا، حقیقت وچوں پرگٹایا۔ جس دا حکم چلے جگ چارا، حکمے حکم سرب بھوایا۔ اوہ سوہنگ مہاراج شیر سنگھ و شنوں بھگوان دس جیکارا، ناتے جگت والے بندھایا۔ جن بھگتو اکٹھے ہو کے بولو پیچ وارا، پنجاں دا لیکھا دے مکایا۔ تہاڈے کایا مندر نالوں چنگا نہیں کوئی گرو دوارا، شودوالا مٹھ سو بھا کوئے نہ پانیا۔ ٹھا کر سوامی ملو گرہ پریتم پیارا، پریمی ہو کے ویکھ وکھایا۔ جس دا باؤن نے تیا نظارہ، نظریہ تہاڈا دے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرو آں اوتاراں پیغمبر اں مول چکائے اُدھارا، باقی لیکھا رہے نہ رانیا۔ جن بھگتو آگے جس ویلے ہووے ویاہ، گھر گھر کاج لینا رچایا۔ پنجاں مل کے سچ جیکارا لینا لا، پڑھ ابناشی سمنگھ نظری آیا۔ شد سترگھ ہو کے بنے گواہ، نام شہادت اک بھگتایا۔ لڑکا لڑکی اک دوجے نوں لوے پرنا، پر نے پھرن دی لوڑ رہی نہ رانیا۔ لاگی لاگن جن بھگتو تہانوں دتا بنا، نام دست تہاڈی جھولی پانیا۔ جس نال کوٹ جنم دے مک جان گناہ، گناہ گار گرگھ رہن کوئے نہ پانیا۔ تسیں کوئی کرنا نہیں ہن اوم سواہ، سہائتا منگن کوئے نہ جانیا۔ جنہاں دے روم اندر گیا سما، سمیں دا سماں دے پرگٹایا۔ جن بھگتو جس کارن تہانوں کیتا جمع، ضامن ہو کے ویکھ وکھایا۔ بل دوارے باؤن ریشیاں نال کیتا طمع، ملن دی آسائی ودھایا۔ سو ویلا وقت آیا سہاونا سماں، سوہنا اپنا رنگ رنگایا۔ تہاڈے مندر اندر رہن نہ دیوے کوئی غما، خوشیاں دا ڈھولا راگ سنایا۔ بھاگ لگائے کایا مائی چٹا، چم درشتی لئے بدلایا۔ لیکھے لا کے پون سواساں دماں، دامنگیر ہو کے ہوئے سہانیا۔ گرگھو پر بھ دا حکم چلیا

نواں، نوست آپ بھگتایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سماج اک دکھایا۔ جن بھگتو سماج ویکھو اکو حق، جگت وچوں نظری آیا۔ جتھے
 ابلے کوئے نہ رت، رتن امولک گرکھ لئے اُپجایا۔ نام خُماری دیوے پُرکھ سمرتھ، مہر نظر اک اُٹھایا۔ لہنا دینا چُکائے ہتھو ہتھ، پورب لیکھا جھولی پانیا۔
 سنت سہیلے در گھر سد، سدے دُھر دے نال منگایا۔ اگے جم کی پھاسی دیوے وڈھ، شبد کٹار اک اُٹھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ویکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ ویکھنہارا تھان تھنتر، تھر گھر واسی گرکھ دئے اُٹھایا۔ ساچا نام دس کے منتر، منتو اگلا حل کرایا۔ نرگن جوت دے نرنتر، نرور
 ہوئے سہانیا۔ سرب جیاں بدھ جانے انتر، لکھ چوراسی کھوج کھوجایا۔ جھگڑا رہے نہ گنگن گنگنتر، پُری لوء نہ کوئے وڈیایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، ساچا حکم اک ورتایا۔ ساچا حکم سُنو صاحب سوامی، ست ست سمجھایا۔ جن بھگتو تھادے کول اک نشانی، جس دا نشانہ نہ کوئے دکھایا۔ گوبند دا
 چلہ پر بھ دی کمائی، بھتھا سنگر سو بھاپایا۔ جس دی بچھلی ویکھی اڑھ جوانی، بال اوستھا و بے ودھایا۔ جس کنیا دا دان سب نوں بنیا دانی، دُور ڈریڈے لئے
 منگایا۔ پنڈھ مکا کے آئے زمیں اسمانی، منڈل بھجے چائیں چانیا۔ خوشی ہوئی چارے کھانی، انڈج جیرج اُتبھج سیتج و بے ودھایا۔ صفت کرے چارے بانی،
 پراپنتی مدھم بیکھری ڈھولا گانیا۔ جن بھگتو تھادے تک لائے پٹے دی رانی، جس دی گودی گوبند بہہ کے خوشی منایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، ساچی کرنی آپ سمجھایا۔ جن بھگت کہن سانوں ہوئے خیرانی، خیرت اندر آیا۔ کی کھیل ہو یا زمیں اسمانی، من مت بدھ سمجھ سکے نہ رانیا۔
 واسطہ گھتیا اگے آد شکت بھوانی، بھاونا پور نہ کوئے کرایا۔ چتر بھج نوں سمجھ کے دانی، سپس سپس اک جھکایا۔ راجے رام نوں سمجھ کے بانی، باہمی منگ
 اک منگایا۔ کاہن کرشن سمجھ کے ساچا کاہنی، بھار اوہدے ہتھ پھڑایا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد ویکھے جان جانی، جانہار نہ کوئے وڈیایا۔ چار گنٹ دہ دشا دے
 بے ایمانی، بیوہ روپ سرب دکھایا۔ جنہاں دے پچھے تئی لوح تے بیٹھاسٹ بھانی، ار جن عرض پر بھ نوں آپ سنا یا۔ پُرکھ اکال دین دیاں بھگتاں آتم
 رہن نہ دیویں بیگانی، بیگانہ گھر نہ کوئے جنایا۔ انتر آتما بالی نڈھی پچی اک انجانی، سوچ سمجھ نہ کوئے ودھایا۔ سندی رہی جگ چوکڑی شاستر سمرت وید
 پُران انجیل قرآناں دی کہانی، تیرا درس کوئے نہ پانیا۔ رسنا جہوا تئی دند سندی رہی اکھراں والی بانی، نراکھر نہ کوئے سمجھایا۔ آوندی جاندی رہی چارے

کھانی، انڈج جیرج اُتہج سیتج اپنا تن ہنڈھائیآ۔ اے پر بھو کجگ انت کر مہروانی، مہر نظر اک اٹھائیآ۔ جن بھگتاں لہنا دینا چکا جسم جسمانی، ضامن ہو کے ویکھ وکھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا دے کھلائیآ۔ بھيو ابھیدا کھولنہارا، خالق خلق دے سمجھائیآ۔ جن بھگتو تہاڈا ووارا، لہنا پچھلا جھولی پائیآ۔ شبد ہویا حق وبارا، برن اٹھاراں وٹی ودھائیآ۔ سوہنا ویکھیا دُھر دربارا، پُرکھ اکال نال جنائیآ۔ سب دا لہنا چکيا اتم وارا، گوہند میلا سچ سُبھائیآ۔ اگلا تھم سچي سرکارا، سبجے دے سُنائیآ۔ گُرکھو گُرکھو جن بھگتو جس ویلے دھرم ویاہ دا ہووے ووارا، پنجاں دا لیکھے لگے جیکارا، جیکارے پنجاں وچ ناتا دے جڑائیآ۔ پنا پر بھوتوں کسے ہور دی نہیں گاؤنی وارا، ورقہ ورقہ نہ کوئے اٹائیآ۔ بچھنڈ تہاڈا سچا دربارا، جتھے ملے دُھر دا ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا پار کر کے آپ کنارہ، سہارا اکو دے وکھائیآ۔ جن بھگت کہن پر بھ ساڈے اندر آئی خوشحالی، خواہش ایکا دیئے جنائیآ۔ ساڈی کایا چڑھی لالی، جو بن اپنا رنگ بدلایآ۔ تیرے در دے بنے سوالی، بھکھک ہو کے جھولی ڈاہیا۔ کجگ میٹ رین اندھیری کالی، کلمہ اپنا دے سمجھائیآ۔ تیرا تھم بے مثالی، مسل وچ بند نہ کوئے کرائیا۔ پر بھو تیرے در تے گُر اوتار پیغمبر ہوئے اقبالی، اقبال دے کے جگت ناتا گئے تڑائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیآ۔ سری بھگوان کہے میں سب کچھ دتا آپ، بھگتاں جھولی پائیآ۔ رہے کوئی نہ پاپ، اکو منگ منگائیآ۔ نظری آئے ساکھیات، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جو پورا کرے بھوکھت واک، گوہند دے گواہیا۔ جس کنیا دا ناتا جڑیا ساک، سگن دوآبے وچوں آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب کھیل رہیا وکھائیآ۔ ساچا سگن آیا وچوں دوآبے، دوہرا پھیرا پائیآ۔ خوشیاں و بے اندھ وا بے، دُھنی اپنا راگ سُنائیآ۔ ور پایا وڈ راجن راجے، کوڑی کریا رہی نہ رائیا۔ لیکھا گیا کوڑ سماجے، بھگت بھگوان ملی وڈیائیآ۔ جس نے کھیل رچایا وچ ماجھے، سمبل بیٹھا ڈیرہ لائیآ۔ اوہ ویکھنہارا دُور دُراڈے، آندھ گوانڈھے دے تجائیآ۔ ساچے ناتے رکھے ساچھے، سچن ہو کے ویکھ وکھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ وبار رہیا بھگتائیآ۔ دوآبے والے سگن لے کے آئے ہور، بھار سر اُتے وکھائیآ۔ پر بھ تے آسا رکھ کے دُور، ناتا تند ستار جڑائیآ۔ کجگ ویکھ اندھیرا گھور، اندرے اندر رہے پچھتائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیآ۔ مہر نظر کہے میرا کوئی نہ جانے بھیت، بھاوی وچ سرب رکھائیآ۔ میں ہر گھٹ رہیا

ویکھ، گرہ گرہ کھوج کھوجا گیا۔ جس دا ضامن بن کے دس دسمیش، شبدری شبد گیا جنا گیا۔ سو کھیلے کھیل اک نریش، نر نرائن وڈی وڈیا گیا۔ جوتی جوت سرپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ سر کہے میں کدے نہ ہوواں سر، جن بھگتاں دیاں جنا گیا۔ میں اکو لبھنا ہر، جو ہر دے بہہ کے رنگ چڑھایا۔
 بھے بھو چکاوے ڈر، اگنی تت نہ کوئے تپایا۔ ساچے مندر بہے چڑھ، ڈھولا گیت کرے شنوایا۔ نرگن جوت آپے دھر، نور ظہور دے دکھایا۔ سنت سہیلے
 لئے پھڑ، پھڑ باہوں گود لکایا۔ جگت ہوس وچ سارے رہے مر، بن سنگر چرناں مرنا کم کسے نہ آیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے
 کھیل ساچا ہر، دھر دا حکم آپ پرگٹایا۔ دوآبے والیو سُننا اک پیغام، پیغمبر اں توں پرے پڑھایا۔ تہاڈا حصہ ست ست بادام، گوبند ماچھو واڑے لال سنگھ
 گیا سمجھایا۔ جس نے ترپتے جگ وچ پیتا جام، رام رام ڈھولا گایا۔ اوہناں کھیل دس آسان، مشکل اگلی دتی مٹایا۔ سُن کے سچ پیغام، بھجے واہو داہیا۔ کی
 حکم دیوے بھگوان، بھگوت بھو کوئے نہ آیا۔ کی رحمت رحیم کرے رحمان، مہر نظر لکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا کھیل اک
 دکھایا۔ دھر دا کھیل کہے میں روہاں جگ چار، ورن برن وچ سما گیا۔ جن بھگتاں کراں پیار، بھگتی مارگ ویکھ اپنی خوشی ودھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، وسنہارا ساچے دیس، جتھے رہے سدا ہمیش، نرگن ہو کے سو بھاپایا۔ جن بھگتو تہاڈا وہارا ست بادام، بدن دے اندر ہوئے رُشانیا۔ ملے
 دھر دارام، رحیم ہو کے ویکھ دکھایا۔ جھگڑا میٹے تمام، طمع دے گویا۔ ملنا ہووے آسان، سبھے درشن پاپا۔ روک بُبیا آگے رکھنا آن، جو حکم اندر گھر
 بیٹھیاں دتا سمجھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہ کھنک نرائن نر، ساچا دیونہارا دان، دانی گرکھ ویکھ دکھایا۔ جن بھگتاں سگن دوہرا
 دیناں پا، نواں جنم پھیر بدلایا۔ جس سُر جیت سنگھ دا اٹھاراں ہاڑ نوں ناتا تئنا سی وچ جہان اُس نوں پھیر دتا پرگٹا، سنھ سال دی آو دتی ودھا، وادھا اپنے
 نال ودھایا۔ جس کنیا گر درشن دا سانڈھے تن سال نوں سر پر ہونا سی سواہ، ہڈیاں راکھ کم کسے نہ آیا۔ جن بھگتو اوہ تہاڈے کولوں لئی بچا، وچولا گرکھ نال
 ملا گیا۔ ایسے کر کے جگ چوکڑی صدیاں دا ساہ لیا سُدھا، صدمہ مات رہے نہ رانیا۔ قداماں دا سہارا دتا دکھا، پدماں دے وچوں باہر کڈھایا۔ عرشاں توں
 عرش ساچی منزل دتا چڑھا، پچھلا پینڈا رہے نہ رانیا۔ جنم وچوں جنم دتا بدلا، اگنی سنگ ملائے گواہ، شہادت پنجاں کولوں بھگتایا۔ جے اک گرکھ وی وچوں

کر جاندا نانہہ، پھیر ہونی نہیں سی گڑھائیا۔ جن بھگتو تہاڈی مہا دیوت سُرگن گندھرب وشن برہما شوگر اوتار پیغمبر تھاون تھائیں رہے گا، سوہلے ڈھولے بنا
 راگاں ناداں سوہنا راگ لائیا۔ ہن خوشیاں نال اپنے ویرے دا ویکھو ویاہ، ہیرے تہاڈے آگے لکائیا۔ جس بھوجن پچھے باؤن نے اکتھے لئے کرا، اوہ تہاڈا
 پکوان کھا کے سری بھگوان خوشی منائیا۔ منمکھ مورکھ مگدھ آنجان دا لگن نہیں دتا داء، خالی ہتھ آئے تے خالی ہتھ دئے بھوا، سمرتھ دیوے نہ کوئے
 وڈیائیا۔ جنہاں پریم پیار سنکار نال اک وار سیس دتا جھکا، تہناں نوں چار کنت وچوں باہر کڈھ کے، من واسنا کوڑی کریا اندروں وڈھ کے، ساچے دھام
 دئے لکائیا۔ جن بھگتو خوشیاں نال خوشی مناؤنی رنج کے، رضا پرہی دی ساچی بھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترایا۔
 دوآبے والیاں وارناں کرنی گری ٹھوٹھی، پوکھرا نال جڑائیا۔ تہاڈی آتمارہے نہ روٹھی، رسیاں لئے منائیا۔ جھگڑا رہے نہ دشا کوٹی، متا موہ دئے گوائیا۔
 منوآ من نہ بھجے دوتی، دشمن اندروں دئے کھپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دامالک اک اھوائیا۔ دوآبے والیو تہاڈا سوہنا سنگ، پال
 سنگھ نظری آئیا۔ جس دے کول پرہی ملن دا وڈا ڈھنگ، طریقہ نواں رہیا سمجھائیا۔ جس کارن گرہ گرہ کھاوے ڈنگ، ڈنکا شبد نام شنوائیا۔ اوہناں
 بھگتاں در آیاں لاوے انگ، انگیکار اھوائیا۔ آتم سہائے پلنگ، پاوا چول نہ کوئے جنائیا۔ گھر پرکاش چاڑھے چند، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ امرت دھار
 پاوے ٹھنڈ، اگنی اگن بُجھائیا۔ سرتی ہون نہ دیوے رنڈ، شبدی کنت جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا اند، اند اند وچوں
 دکھائیا۔ جن بھگتو دوہرا سنگن تہاڈا ایک، دوہرا جنم بنائیا۔ جیہڑا پچھن پچھے کیتا بھیٹ، اُس دا وادھا دتا ودھائیا۔ ست دھرم دی کھیل کے کھید، خالص
 خالق خلق آپ جنائیا۔ نام سندیشہ دھر دا بھج، بھجن بندگی وچوں باہر کرائیا۔ آتم پر ماتم بن کے مانے سیج، ساجن ہو کے ڈیرہ لائیا۔ لہنا دینا شبد گرو دہ دشا
 وسنہارا دس دسمیش، نرگن نرویر ہو کے ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن
 بھگتاں سہائی ہو کے سدا ہمیش، ہم ساجن ہو کے بھل کدے نہ جائیا۔

* ۱۹ ہاڑ شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھووال *

سنگر سرن ملے سچ سکھ، مانس جنم ملے وڈیاں۔ اُجل ہووے کھ، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ گرکھ سنت سہیلے بنا کے اپنے سُت، بن جننی گود اٹھایا۔ آون جاون میٹے دُکھ، جگت دلدر دے گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنے گھر وسائیا۔ جن بھگتاں ہووے سچ وسیرا، گرہ مندر اکو نظری آئی۔ جتھے ڈھولا سوہنگ ہووے تیرا میرا، میری میں نہ کوئے دکھایا۔ نظری آوے نیرن نیرا، دُور دُراڈا ویکھ دکھایا۔ جن بھگتاں بنھن آئے بیڑا، کھیوٹ کھیٹا ہو کے کندھ اٹھایا۔ کلجگ انت سری بھگونت مہروان محبوب ہو یا سنگھ شیرا، شبدی گر سنگر ہوئے سہایا۔ آتم پر ماتم تن مائی خاک کرے نیڑا، باقی رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سہارا اک درسایا۔ سچ سہارا دے کے ایک، ایکنکار ویکھ دکھایا۔ جنہاں دے پورب جنم دے لیکھ، تنہاں دا میل لائے ملائی۔ سچ وسائے بھگتاں دیس، جتھے اگنی ت نہ کوئے تپایا۔ کرم کرم دی بدل کے ریکھ، لیکھا اپنے ہتھ بنایا۔ جو وچھڑے نالوں دس دسمیش، سو سبھے رہیا جڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گرکھاں پریم پیار سچ مُجبت کر کے بھیٹ، بیٹی بیٹ اپنے انگ لگایا۔ جن بھگتو تہاڈا دھرم پکوان، سچھنڈ نواسی دے وڈیاں۔ جس دھاروں گو بند امرت کیتا پان، پاربرہم اوہو رس تہاڈے وچ بھرائیا۔ شبد اینالا مار اگنی بان، باون دا لیکھا دتا مکایا۔ اتم ہون نہ دتا خیران، پشچاتپ نہ کوئے لوکایا۔ ساچا دے کے دُھر فرمان، دُھر دا حکم اک درڑایا۔ لہنا دینا ویکھو سری بھگوان، ابناشی کرتا جھولی پائیا۔ بھگت وچھل ہر بن کے کاہن، نہہکرمی ہو کے کھوج کھوجایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ اپنا رنگ رنگایا۔ جن بھگتو ہو یا یگ دھرم، دھرم آتما خوشی منایا۔ جھگڑا رہیا نہ کوئی برن ورن، سرن نہ کوئے جنایا۔ کرپا کر ترنی ترن، مہر نظر اک اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا پورا دتا کرائیا۔ جن بھگتو تہاڈا پریم ویکھیا رس انڈٹھا، رستیاں وچ گاوندی دسی لوکایا۔ مُجبت اندر جنہاں ہر جو جتا، ویری دُشمن اندروں باہر کڈھایا۔ اکو پُرکھ اکال من کے پتا، پت پر میثور ویکھ دکھایا۔ جس دی یاری دانکے سٹ، سٹ ٹھوکر نام لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ دے چڈھایا۔ جن بھگتو تہاڈا پریم پکوان پکا، سوہنا نظری آئی۔ میں

خیران ہو یا ہکا، حقیقت کھوج کھوجائی۔ میرا سنسنا چکیا شکا، شکایت آگے نہ کوئے لگائی۔ میریاں اندروں باہروں کھلیاں اکھاں، اکھراں ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔
 میں سچ کہانی دساں، کوک کوک اپائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ دے دکھائی۔ جن بھگتو تھہاڈا سچ دھرم دا یگ، جگتی پر بھ دتی
 بنائی۔ بن کعبیاں والا حج، گھر مندر دتا پر گٹائی۔ ناتا توڑ ساڈھے تن ہتھ، ہتھیلی اُتے سیس ٹکائی۔ اکو ڈھولا پر بھ دا گاوے جس، دوجی کرے نہ کوئے
 پڑھائی۔ نیتر تگے کسے نہ آکھ، ہر جن دیکھے بھین مائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہو کے مہر کرے سچ، ست ستوا دی جوڑ بڑائی۔
 جن بھگت کہن اسیں بالی بدھ، چلے مات نہ کوئے پترائی۔ ساچے سردی رہے نہ سدھ، سدی ودی رہے نہ رائی۔ تھہاڈا لیکھے لایا سب کچھ، بھینا دان اپنی
 جھولی پائی۔ لنگر سانجھا کر کے پیو پت، پتا پوت خوشی منائی۔ جنم جنم دی کٹ کے تھہاڈی بھکھ، بھکھیاں دتا رجائی۔ باون دا سل رہیا نہ دکھ، لیکھا پور
 کرائی۔ جن بھگتو گھر جا کے مانا سکھ، دکھیاں دا دکھ دے مٹائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک زرا نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں
 بھگوان گیا تھ، نظر نظر نال دے بدلایا۔

* ۲۳ ہاڑ شہنشاہی سمت ۲ اودھم سنگھ دے گرہ جلالا باد ضلع امرتسر *

پریم بوٹا آد جگاد جگ چو کڑی دیکھ بھگت، برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال پریم پڑکھ پر ماتم دے وڈیائی۔ جس دا لہنا دینا ایہتھے او تھے دو جہاناں اُپر
 عرش، پڑکھ اکال دین دیال پت پر میسور دیکھ دکھائی۔ نرگن نر ویر نر نکار ہو کے آوے پرت، پڑدا اوہلا بھو ابھیدا دے کھائی۔ دیوے مان وڈیائی اُپر
 دھرت، دھرتی دھرت دھول مہر نظر بے نظیر اک اٹھائی۔ جنم جنم دی کرم کرم دی میٹے حرص، ہوس اگلی دے مکائی۔ ست سوامی انترجامی ہو کے
 کرے ترس، ترے گن اتینا تھانڈا سینا دین اپنے رنگ رنگائی۔ اندر وڑ مندر چڑھ درشن دیوے ندھڑک، پیچ وکارا ہوئے ہنگتا گڑھ دے تڑائی۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگت بھگوان دکھائے اکو گھر دھر دا پالی جوت اکالی اکل کل دھاری اپنی دیا کمائی۔ ساچا بوٹا آد جگادی ایکا

سنت، ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی سنتگر دیونہار اک وڈیایا۔ جس دی زرگن سرگن دھار موٹی رہے رت بسنت، بھل بھلوڑی پت ڈالی آپ مہکایا۔ آتم پر ماتم میل ملاوا کرے شبدی میل نار کنت، سرت سوانی سو بھاپایا۔ بھو ابھید بودھ اگادھ مہماد سے اگنت، نراکھر وکھر اپنی دھار جنایا۔ کایا مائی ساچی ہائی گڑھ توڑ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم پار برہم دے جنایا۔ ناؤں نرنکارا زرگن دھار بنائے ساچا پنڈت، جگت و دیا پڑھن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ نام امولا اگئی چاڑھے رنگت، ایٹھے اوٹھے دو جہاناں اتر کدے نہ جانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہر نظر نال ترانیا۔ ساچا بوٹا لوک مات ایکا ایک گڑکھ، گر سنتگر شبدی دھار وڈیایا۔ جس انتر آتم اکو اُتجے سکھ، سائنتک ست نظری آئی۔ جنم مرن دارہے کوئے نہ ڈکھ، اگنی تت نہ کوئے جلائی۔ مات گر بھ ہووے نہ اُٹارخ، چوراسی گیڑ نہ کوئے بھوئی۔ بن رسنا جہوا ہتی دند توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم پڑھے ساچی ٹک، ڈھولا وچولا سوہلا اکو اک گائی۔ آون جاون پیٹڈا جائے ٹک، جگت پاندھی پندھ نہ کوئے کرانیا۔ سدا سہیلا اک اکیلا اینکارا دیوے سکھ، سکھ ساگر وچ سمانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمانیا۔ ساچا بوٹا اکیو سکھ، گر سنتگر دیونہار وڈیایا۔ بن قلم شاہی لیکھا دیوے لکھ، اکھراں دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ نام بھنڈارا اگئی پاوے بھکھ، پر ماتم ہو کے آتم جھولی دے بھرائیا۔ بن جگت نیتراں پے دس، نج لوچن نین کرے رُشنائیا۔ جدھر ویکھے مالی نظری آئے اک، اینکارا سیو کمانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان محبوب مُجت وچ رکھائیا۔ جن بھگت کہے ساچا مالی اکو مالک، دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ زرگن دھار سچا خالق، خلق مخلوق ویکھے تھاؤں تھانیا۔ آد جگادی دھر دا پالک، پت پر میثور بے پرواہیا۔ جس دی سمجھے کوئے نہ عادت، جگ چوکڑی گر اوتار پیغمبر بھو کوئے نہ پانیا۔ حکمے اندر سب نوں دسدا رہیا عبادت، نام کلمے ڈھولے گیت راگاں ناداں وچ شنوائیا۔ سنتگر شبد اگئی دھار کولوں کراؤندا رہیا سفارش، صفحے وچوں صفحہ آپ اُٹائی۔ جس دی بن اکھراں توں لکھی ہوئی سمجھی نہ کسے عبارت، بے انت کہہ کے سارے خوشی منائی۔ سچکھنڈ دوارا جس دا محل اٹل سب توں وکھری عمارت، دیا باقی کملاپاتی بن تیل باقی ڈمگائی۔ جگت نیتراں نال جس دا کرے نہ کوئے تعارف تعریف وچ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی سیوار ہی کمانیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی جس دی سمجھے نہ کوئے وزارت، حکم وچوں حکم نیت نوت دے بدلایا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا اک سہانیا۔ ساچا سنت کہے پر بھ مالک مالی ویکھیا ایک، ایککارا نظری آئیا۔ جس دی وشن برہما شو رکھدے ٹیک، ٹکے مستک دھوڑی خاک رمانیا۔ جس نوں گر اوتار پینمبر کر آدیس، ڈنڈاوت نمستے کہہ کے سارے سپس جھکانیا۔ جو سچ سہیلا وسیا سچھنڈ ساچے دیس، سچ سنگھاسن پُرکھ ابناشن سو بھاپانیا۔ جس دی نظر نہ آئے رُپ رنگ ریکھ، ریکھا سب دی دئے بدلانیا۔ جس نے سْت بنایا گوہند دس دسمیش، شبد گرو سَنگرا ایکا ایک اکھوانیا۔ جگ چوکڑی سدا رہے ہمیش، جنم مرن ونڈ نہ کوئے ونڈانیا۔ سَنگ تریتا دواپر کلجگ بدلدا آوے بھیس، بھیکھادھاری سوانگی اپنا سوانگ رچانیا۔ نام سُننہرہا دیندا رہے سندیش، کلمہ کائنات جنانیا۔ چرن کول اُپر دھول دسدا رہے ٹیک، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا اکو اک وکھانیا۔ گرکھ کہے پر بھ مالی حق محبوب، مُجبت وچ سمائیا۔ جس دا عرش فرش توں اُتے عروُج، مقامے حق لاشریک سو بھاپانیا۔ دین دُنی وچ نہ ہویا کدے محدود، حداں وچ بند نہ کوئے کرائیا۔ جس دا پینمبراں دُھر اشارے نال تھوڑا جہا دتا ثبوت، ثابت صورت سکیا نہ کوئے سمجھانیا۔ حکم سناؤندا رہیا کایا کعبہ کلبوت، نہکرمی ہو کے اپنا کرم کمائیا۔ جدھر تَن اودھر موجود، مُغلس مُطالع سارے رہیا کرائیا۔ جس دا نام کدے نہ ہووے نیست و نابود، لکھ چوڑاسی اندر وڈ مندر چڑھ گھر وچ گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل اک وکھانیا۔ گر سکھ کہے ساچا مالی ویکھیا اگم اتھاہ، بے پرواہ نظری آئیا۔ جو برہمنڈ پُری لوہ آکاش پاتال گگن گگنتر لکھ چوڑاسی رہیا سما، ایش جیو جگدیش کھانی بانی اندج جیرج اُتسج سیتج اپنا رنگ رنگانیا۔ شبد اگم ناد دُھن رہیا جنا، پراپسنتی مدھم بیکھری اپنا حکم ورتانیا۔ گرہ مندر اندر ساچے گھر کرے رُشنا، آد زرنجن زرنجن جوت کر رُشانیا۔ دُھن آتمک راگ رہیا الا، عالمین یامین مہبان بیدوبی خیر یا اللہ اپنی آواز جنانیا۔ بحر کپائی پڑدا رہیا اٹھا، ساچی ہائی اکو نام ہٹ وکائیا۔ اندھ اگیان رہیا چُکا، بودھ اگادھ کر پڑھانیا۔ سکھن ٹیڈھی بنک پینڈا رہیا مُکا، ایڑا پنگل نہ کوئے اٹکانیا۔ جن بھگتاں ویکھے تھاؤں تھاں، چار کُنٹ دہ دشا پھول پھولانیا۔ سنت سہیلے رہیا ہلا، سرتی شبدی جوڑ جڑانیا۔ گرکھ گر گر گود رہیا اٹھا، گھر گہیر اپنا رنگ رنگانیا۔ گر سکھ سجن میت رہیا ہلا، نام سندیشہ اک سنانیا۔ امرت آتم جل رہیا ہلا، سچ سرور اکو اک وکھانیا۔ پنچت کایا مائی ساڈھے تن ہتھ ساچا بوٹا رہیا لہرا، زرتی اپنے وچ مہکانیا۔ ساچا

پانی رہیا پا، بن پیالے آپ چھڑکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لحم اک ورتائیا۔ ساچا بوٹا ہر سننگر شبد پیار، پریتم پریم وچوں پرگٹائیا۔ جس دا پھل اگم اپار، جگ نیز نظر کسے نہ آئیا۔ جن بھگتاں رس دیوے جگ چار، سنجگ تریتا دوپر کلجک وِج دی دھائیا۔ ملے وڈیائی وِج سنسار، سری بھگوان دے سرنائیا۔ جس دا لیکھا کاغذ قلم نہ لکھنہار، اکھراں وِج نہ ونڈ ونڈائیا۔ جگت شرع توں دسے باہر، شریعت وِج نہ کوئے پھسائیا۔ چڑھ کے ویکھے منزل حق منار، بن پاندھیاں پندھ مُکائیا۔ جتھے اکو نور ہوئے اُجیار، جلوہ گر کرے رُشنائیا۔ سجدے کرن پیغمبر گر اوتار، بن سیس سیس جھکائیا۔ تت وجود نظر نہ آوے کوئی دھار، دھول ملے نہ کوئے وڈیائیا۔ درگاہ ساچی سوہے پروردگار، پاربرہم پت پر میثور بے پرواہیا۔ جن بھگتاں پریم پیار دی کھڑی ویکھے گلزار، گلشن اپنا اک مہکائیا۔ جتھے نہ کوئی پُرکھ نہ کوئی نار، نراں دانرائن سوبھاپائیا۔ قُدرت دا کرتار قادر خود مختیار، مُفت اپنی دیا کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، امرت میگھ رہیا برسائیا۔ بوٹا کہے میں آد جگاد جگ چوکڑی پھلدا بھلدا، پت ٹہنی انتر سوبھاپائیا۔ میرا رُپ ہووے اوس اگئی گل دا، جس نوں گل مالک کہہ کے سارے سیس نوئیا۔ جو آد جگاد جگ چوکڑی لہنا لیکھ کدے نہ بھلدا، قدیم دامالک قُدرت دا خالق سرب دا ثالث نظری آئیا۔ جس دا کھیل اتول اٹل دا، جگت ترازوت بازو ہتھ نہ کوئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے دے وڈیائیا۔ بوٹا کہے جو میٹوں رہیا پال، ہری سنج کیاری آپ کرائیا۔ اوہ سب دی لیکھے لاوے گھال، کرنی کرتا ویکھ وکھائیا۔ دیناں بندھپ ہو کے دیال، دیاندھ اپنا رنگ چڑھائیا۔ سنت سُہیلے گرکھ سجن بھال، لکھ چوراسی وچوں لئے اٹھائیا۔ ساڈھے تن ہتھ کایا مندر اندر دتے سچی دھر مسال، گھر وِج گھر سوبھاپائیا۔ انحد نادی ناد وجائے تال، تلواڑے دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ بن تیل باقی دیکھ جوتی دیوے بال، دوس رین اٹھے پہر کرے رُشنائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم دسے نال، من دی نالیش دے گوائیا۔ جتھے پوہ نہ سکے کال، مہاکال لیکھا دے چُکائیا۔ جو کلجک انتم ویلا وقت ویکھنہارا حال، ماضی دا جھگڑا رہیا مُکائیا۔ جس دا گر اوتار پیغمبر بھوکھتاں وِج دے کے گئے احوال، شبد ایں وِج شنوائیا۔ سو کھیل کرے کمال، کامل مُرشد ویس وٹائیا۔ جس دی جگت جگت اولڑی چال، نرالی اپنے ہتھ رکھائیا۔ جن بھگتاں کرے سنجال، سمبل اپنا ڈیرہ لائیا۔ سنت سننگر لئے اٹھال، شبد سننہرا اک گھلائی۔ گرکھ ویکھے دھر دے لال، لالن ہو کے میل

ملائی۔ گرسکھ لکھ چوڑاسی وچوں کر کے بھال، آون جاون پتت پاون پندھ مُکائی۔ جو پریم بوٹا بھگتی اندر بھگتاں لیا پال، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل اک سمجھائی۔ بوٹا کہے میری ویکھو سوہنی چھایا، شہنشاہِ دتی مان وڈیائی۔ جس دے نیڑ نہ آوے ترے گن مایا، ممتا موہ رہیا نہ رانی۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی اک اُپایا، سنگیت ڈھولا دُھر داراگ الائی۔ گھر سوامی ٹھا کر پایا، باہر کھوجن دی لوڑ رہے نہ رانی۔ مندر چڑھ کے ڈھولا گایا، گیت گوہند جنائی۔ کوڑ کپٹ کُنڈا لاہیا، پڑدا اوہلا دتا اٹھائی۔ نج گھر واسی زویر نظری آیا، مورت اکال سوہا پائی۔ جس داتج بے پرواہیا، اپ تیج وائے پر تھی آکاش کرے رُشائی۔ بنا نیتر نین دے کھلایا، بنا نین اگھ کرے رُشائی۔ محل اٹل سوہا پایا، جتھے چھپر چھن نہ کوئے چُھہائی۔ سورج چند نہ کوئے رُشایا، منڈل منڈپ نہ کوئے وڈیائی۔ پر م پُرکھ پر میثور پاربرہم برہم داتا نظری آیا، دانی ہو کے دیا کمائی۔ زمیں اسمانی پندھ مُکایا، برہم گیانی گیان اکو اک جنائی۔ منزل حق ساچی کھیل کھلایا، جتھے شک شکوگ جھگڑا رہے نہ رانی۔ گرگھ بوٹا سوہنا نظری آیا، چارے کوٹاں سوہا پائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائی۔ بوٹا کہے میرا کوئی نہ سمجھے جسم ضمیر، پڑدا اوہلا نہ کوئے اٹھائی۔ کس بدھ مالی کیتا تعمیر، تا اخیر اپنا تھم جنائی۔ میرا رُپ شاہ کنگال امیر، سلطان راجان نظری آیا۔ میری سمجھے نہ کوئے جاگیر، مال دھن نہ کوئے وڈیائی۔ جس وچوں پانی ملیا کیر، کعبیاں دا لیکھا گیا مُکائی۔ بن اکھراں توں ہو یا فقیر، فکریاں توں بغیر بے نظیر درشن پائی۔ جھگڑا رہیا نہ کوئے حقیر، تھم داما ک حکمت رہیا سمجھائی۔ منو آمن نہ ہوئے دلگیر، واسنا جگت نہ کوئے ہلکائی۔ جن بھگتو کھجگ انت ابناشی کرتے اگئی کر تدبیر، تقدیر تہاڈی دتی بدلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوہلا رہیا دکھائی۔ بوٹا کہے میرا پت تھنی ویکھو شاخ، شناخت ستگر ہتھ دکھائی۔ جو میری دو جہاناں پت رہیا راکھ، رکھیا کرے چائیں چانیا۔ جگ چوکڑی گر اوتار پیغمبر گیا آکھ، آخر اوہو رنگ چڑھائی۔ بھوکھتاں وچ دے کے گئے واک، واقف کار اکو نظری آیا۔ جس دے نال ملن دا ہو یا اتفاق، بے اتفاقی اندروں دے گوائی۔ آتم پر ماتم ناتا جوڑ کے دُھر داساک، سجن ہو کے دیا کمائی۔ رُوح بُت دوویں کر کے پاک، پتت پُنیت اپنا رنگ چڑھائی۔ پورب جنم دا لہنا دینا کر بے باق، حساب بن کتاب اپنے ہتھ رکھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دی دات، وست امولک جھولی پائی۔ بوٹا کہے میری ویکھو موئی

ٹہنی، مہک مہک اپنی رہی دکھائی۔ شد سترگ ملیا ہانی، آبو عمر سکے نہ کوئے سمجھائی۔ جس جھگڑا مکاونا چارے کھانی، چارے بانی اندروں دتی سمجھائی۔ امرت امیوں رس دے کے ٹھنڈا پانی، سائتک ست دتا کرائیا۔ جھگڑا مکا کے آون جانی، جانہار اپنا بھيو گھلایا۔ ٹوں میرا میں تیرا دوہاں دی اکٹھ کہانی، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی جس دی سو بھا کر کر خوشی منایا۔ پُرکھ اکالا دین دِیالا گھٹ بھیتتر سرب جیاں جان جانی، جانہار گوپال دین دِیال دِیا کمایا۔ جس دا بھيو ابھید چو داں و دیا سمجھے نہ کوئے گیانی، جگت بُدھی پڑدا نہ کوئے اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیلے کھیل دو جہانی، جہاں تہاں اپنی کار کمایا۔ بوٹا کہے میں اک نوں کراں سجدہ، بن سر سر جھکایا۔ اوس دا بناں بردا، جو بند بخانے رہیا مکایا۔ مالک ویکھاں اپنے گھر دا، جو گھر گھر آب حیات رہیا پیاپیا۔ منزل ساچی چڑھدا، بن قدماں پنڈھ مکایا۔ بنا الف یے کلمہ پڑھدا، کائنات توں پرے سو بھا پایا۔ لیکھا جانے جل تھل دا، مہینل اپنا رنگ چڑھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارا سو بھاؤنت رہیا سہایا۔ بوٹا کہے میں ویکھیا اگم پیار، پریمی پر م پُرکھ جنایا۔ جس دے وچوں نکلے گرو اوتار، پیغمبر ویس وٹایا۔ پنج تت کردے گئے سنگار، تن ماٹی خاک رمایا۔ سُنڈے رہے اگئی گُفتار، گُفت شنید شنوایا۔ ملدے رہے سانجھے یار، جو کلمہ حق رہیا پڑھایا۔ جھکدے رہے وچ سنسار، نیوں نیوں سپس نوایا۔ لیکھا لکھدے رہے اپار، قلم شاہی کاغذ جوڑ جڑایا۔ رسنا جہوا مٹی دند بولدے رہے جیکار، واہ واہ بے انت بے پرواہ تیری بے پرواہیا۔ نام رکھاؤندے رہے گرو اوتار، پیغمبر کہے جگت لوکایا۔ پروردگار دے بن دے رہے فرماں بردار، سیوک ہو کے سیو کمایا۔ بوٹے ہو کے پھلدے پھلدے رہے جگ چار، چوکڑی اپنی سیو کمایا۔ کلجگ انت سری بھگونت ویکھنہار، ویکھے وگسے تھاوں تھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے خزاں بسنت بہار، محض اپنا حکم ورتایا۔ بوٹا کہے کرے میری سب توں ڈو نگھی جڑ، ماٹی خاک وچ نہ کوئے دباپیا۔ جگت جلدھار وچ کدے نہ جاواں ہڑ، شہوہ دریا نہ کوئے رڑھایا۔ اگنی وچ نہ جاواں سڑ، ڈو نگھے کھات نہ کوئے دباپیا۔ میں وسماں اوس گھر، جس گرہ نظر نہ کوئے اٹھایا۔ اکو سرن سوامی جاواں پڑ، پُرکھ اکال اوٹ تکایا۔ بھے بھو چکے ڈر، بھیانک روپ نہ کوئے دکھایا۔ شبدی پلو لوواں پھڑ، اگے سکے نہ کوئے جھڈایا۔ سچ دوارے جاواں کھڑ، سچکھنڈ ساچے سو بھا پایا۔ پت پر میشور لوواں ور، مالک اکو نظری آپیا۔ جس نوں

کہندے نرائن نہ، آد جگاد جگ چوکڑی سب دا پتا مائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے سوہا پائیا۔ سچ دوار کہے میں بوٹا ویکھنا لوک مات، متا پر بھ دے نال پکائیا۔ جس دے انتر اکو یاد، پت پر میثور رہیا دھیائیا۔ پریم پیار دا وے ناد، دُھنی دُھن وچوں شنوائیا۔ اکو نام رہیا ارادھ، رادھا کرشن دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ سچ مُجبت وچ ہو وِساد بسمل ہو کے اپنا آپ گوائیا۔ سچ گھرانے وچ ہو آباد، آبادی پچھلی دیوے تجائیا۔ رسنا جھوار ہے نہ کوئے سواد، رس امرت اک چکھائیا۔ جس نے رچنا رچی آد، مدھ اپنا حکم ورتائیا۔ جس دا کھیل ہونا جگاد، جگ چوکڑی رہیا بھوائیا۔ اوس دا بوٹا سب توں سہنجنا باغ، باغبان مالی مالک نظری آئیا۔ جس نے انتر جگاونا اک چراغ، چراگاہاں وچ کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارا سوہا پائیا۔ بوٹا کہے میں دساں اپنی کہانی، بیتی پچھلی نظری آئیا۔ فرید فاتے وچ نو دواریاں توں باہر ایٹھے گاؤندا رہیا اگئی بانی، بان نرالا تیر انتر انتر لگائیا۔ دُھر دے مُرشد کر مہروانی، محبوب اپنا رنگ چڑھائیا۔ سجدے وچ اپنی کر قربانی، من واسنادتی بھیٹ کر آئیا۔ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار نہ رہے شیطانی، شرع دی شرم دتی مٹائیا۔ ہتھ مار کے اُتے پیشانی، اتر پورب پچھم دکھن ویکھ دکھائیا۔ میری منزل نہیں کوئی رُوحانی، رُوح بُت ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ میں دساں تیرے اوس عالمے جادوانی، جتھے اکو نور نظری آئیا۔ پروردگار میرا تن نہیں جوہ بیگانی، پر بھاس روپ نہ کوئے بدلایا۔ توں مالک اک اسمانی، جسمانی خاک ویکھ سوہا پائیا۔ کوڑ کر یا ہوئی طغیانی، لہر لہر وچوں پر گٹائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک ورتائیا۔ فرید کہے میں کٹیا فاتہ، فقرہ تیرا ڈھولا گائیا۔ آمل محبوب میرے آقا، عقل بدھی دی چلی نہ کوئے چترائیا۔ توں سجن میرا ساکا، ساکھیات درس دینا دکھائیا۔ کھول اندروں تاکا، پڑدا دے چکائیا۔ توں میرا پتا ماتا، پت پر میثور بے پرواہیا۔ میں پڑھاں تیری حق نمازا، اکھراں داگیت نہ کوئے الائیا۔ سچ سنا اگئی آوازا، اول اللہ نور خدائیا۔ و جا اوہ ربابا، جو رحمت وچ تیرا نام سنا ئیا۔ آوے اوہ سوادا، جس نوں رسنا چکھ نہ سکے رائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک سمجھائیا۔ حکم آیا دُھر درگاہ، کلمہ کلمے وچوں درڑائیا۔ پروردگار ہو یا مہرواں، محبوب مہر نظر اٹھائیا۔ انتر کر اکو رُشنا، اندھ اندھیرا دتا مٹائیا۔ فرید تیرے بختے سرب گناہ، بھگتی دا مالک بھگوان دیا کمائیا۔ اٹھ ویکھ حق امام اگتا، جو عملاں توں لئے جھڈائیا۔ کوڑی میٹے جگت طمع، تمنا اکو دے جنائیا۔ ہر کھ سوگ

رہے نہ غما، غائب ہو کے مُصاحب ہو کے عجائب اندروں رنگ دکھائیا۔ بھاگ لگائے کایا مائی چمّا، چمّ درِ شئی دے بدلایا۔ لیکھے لا کے پون سواسی دماں، دامنگیر ہو کے پٹو گنڈھ بندھائیا۔ تیرے اندروں جگا کے اپنی شمع، شمشان بھومی وچوں باہر کڈھائیا۔ جیون کر کے نواں، نواں رنگ دے رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ ٲکائیا۔ فرید کہا کی کیتا ذکر، ظاہر ظہور دے جنائیا۔ میرے انتر چنتا رہے نہ فکر، فاقہ پورا کر دکھائیا۔ اپنی دھار وچوں نتر، زرویر ہو کے درس دینا دکھائیا۔ تُوں آتم دا سچا متر، پر ماتم بے پرواہیا۔ تیرا چترے کوئے نہ چتر، میں چاترک بوند سوانتی منگ منگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہر نظر اک اُٹھائیا۔ فرید نے منگی منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ دھرنی وجایا مردنگ، دھول ہو کے خوشی منائیا۔ دوہاں دا بنیا سنگ، وٹی نام ودھائیا۔ پھر کن لگا انگ، انگیکار ہووے بے پرواہیا۔ کٹے بُھکھ ننگ، ڈکھڑا ڈکھ گوائیا۔ وسے سدا سچ انند، انند انند وچوں پرگٹائیا۔ دتے ڈھولا چھند، نام ندھان سمجھائیا۔ ہووے پرکاش چند، نور جوت رُشنائیا۔ لیکھا مچکے ور بھنڈ، برہمنڈ پندھ چکائیا۔ دوار دکھائے سچکھنڈ، درگاہ ساچی سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ فرید کہے میں نو دن کیتا فاقہ کشی، قسم کھا کے دیاں جنائیا۔ ایہہ دھرنی دھول لگی چنگی، جتھے بیٹھا آسن لائیا۔ پریم پیار دی آئے سنگدھی، ڈرگندھ رہی نہ رانیا۔ منسا اندر آسا آسا وچ خواہش چنگی، پر بھہ چرن کول ملے سرنائیا۔ جس دی دھار سدا بہہ رگی، بھيو ابھیدا سکے نہ کوئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک سمجھائیا۔ ساچا حکم ہويا ڈھر درگاہی فرید، فقرہ اک جنائیا۔ تیری آسا منسا پوری ہووے اُمید، عامل کامل مُرشد دے گواہیا۔ درس ہووے دید، نین نور رُشنائیا۔ حکمے اندر تائید، سچ دتا سمجھائیا۔ دھرنی دے بھاگ وڈ نصیب، نسبت سکے نہ کوئے کڈھائیا۔ نوں دن فریدا تُوں یاد کیتا ٹھیک، ٹھا کر اکو اک منائیا۔ جس دی جگت و دیا کرے نہ کوئے تصدیق، تیاں والا سریر شہادت نہ کوئے بُھگتائیا۔ اکھراں والی پائی نہ کسے لیک، گناں وچ گن نہ کوئے وڈیائیا۔ پُرکھ اکال بنیا تیرا میت، متر پیارا سو بھاپائیا۔ دھرنی رو کے ماری چیک، اُچی کوک کوک سنائیا۔ میں کیتاں دی کیٹ، نیچاں دی نیچ نظری آئیا۔ تیرا کھیل پر بھو انڈیٹھ، اکھیں دیکھ نہ کوئے سمجھائیا۔ میں فرید نال کیتی پریت، پریمکا ہو کے سیو کمائیا۔ میرا سپنہ ہويا ٹھانڈا سپت، جتھے بیٹھا آسن لائیا۔ میں سُنی تیری تمہید، صفتاں وچ صلاحیا۔

میں خوشی وِج کہا آ مُرید، آمد وِج رُشنائیا۔ میری آسا اک اُمید، سبجے دیاں سُنائیا۔ جس بدھ تاریا فاتے والا فرید، فقرہ اک سمجھائیا۔ میرے لیکھے وِج اڈیک، دھیان دھیان وِچوں پرگنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ فرید پڑھن لگا نماز، نوازش کہہ کے سس جھکائیا۔ اندروں آئی اک آواز، طرح طرح سمجھائیا۔ کھلیا دُھر داراز، پڑدار ہیانہ رائیا۔ بن اکھاں کھلی جاگ، نیتز نین رُشنائیا۔ چکیا جگت حساب، باقی دتی مٹائیا۔ دیکھی اگئی کتاب، پُرکھ اکال لیا سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا پڑدار ہیانہ اٹھائیا۔ فرید نماز وِچوں سنی آواز حق، حقیقت والی نظری آئی۔ انتر سنسار ہیانہ شک، جھگڑا دتا چُکائیا۔ ہبھ کچھ مٹیا سچ، کوڑا نانا دتا تڑائیا۔ پریم پریتی اندر رچ، رچنا دیکھے بے پرواہیا۔ تھلیوں دھرنی پی ہس، خوشیاں وِج ڈھولے گائیا۔ فریدا میرا گا جس، جس اُتے بہہ کے پر بھ دا درشن پائیا۔ تیری اندروں کھلی اٹھ، وِجی نام ودھائیا۔ کچھ مینتوں بھو دس، پڑدا دے چُکائیا۔ میرا دے حق، لہنا جھولی پائیا۔ میں نو دن بھار چک کے گئی تھک، تُوں پاسا نہ کوئے بدلایا۔ میرے اندر لگا پھٹ، گھاؤ ڈوگھا نظری آئی۔ جہاں چر ملے نہ پُرکھ سمرتھ، میری آشنا نہ کوئے بُجھائیا۔ اگوں فرید ہتھ مستک اُپر رکھ، نین موند دھیان لگائیا۔ تن وجود توں ہو کے وکھ، وکھرے گھر بیٹھا پھیرا پائیا۔ شبدی دھار ہو کے چرن کول گیا ڈھٹھ، نیوں نیوں لاگے پائیا۔ جھگڑا مُکا کے تت اٹھ، گرہ مندر دیکھے چائیں چائیا۔ اپنی آسا اک رکھ، سچ بنیتی دتی سُنائیا۔ کرپا کر پُرکھ سمرتھ، صاحب تیری سرنائیا۔ دھرنی دھرت دے پورب حق، حاکم ہو کے جھولی دے بھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ فرید کہا میری اگئی عرض، آرزو اک سُنائیا۔ میری آشا پوری کر غرض، غرض کہ دوجی لوڑ رہے نہ رائیا۔ دیناں دُکھیاں دا ونڈ درد، دیاوان تیری سرنائیا۔ تُوں جوان سوربیر مردانہ مرد، گر اوتار پیغمبر تیری اوٹ رکھائیا۔ کرپا کر اُپر دھرت، دھول دے اک سرنائیا۔ میرا لہنا چُکا قرض، مقروض ہو کے لیکھا دینا مُکائیا۔ پنت اُدھارنا تیرا فرض، پُنیت دینا کرائیا۔ ماٹی خاکی نہ دیکھ گرد، گردش کوڑی دینی گوائیا۔ لکھ چوڑاسی تیرے کول فرد، بن اکھراں لیکھے وِج رکھائیا۔ تیرا کھیل پر بھو اسچرج، اسچرج لیلادے ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ پُرکھ اکال کہا فرید سُن، شبد شبدی حکم جنائیا۔ کوٹاں وِچوں بھگت سہیلے تھوڑے لواں چُن، لکھ چوڑاسی وِچوں باہر کڈھائیا۔ کوٹن کوٹ

لہجہ دے رکھ مَن، اگنت بیٹھے دھیان لگایا۔ تیری پکار لئی سُن، بنی اپنے وِچ رکھایا۔ ساچے بھینو نوں جانے کون، کون گن کہہ کے شکر منایا۔ کھلے اندر پانی پون، دیوت سُرگن گندھرب وِشن برہما شو سیو کمایا۔ کھیل کرے اُون گون، لکھ چوڑا سی بھو کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ مہر نظر کہے میں دساں آخیر، فرید دیاں جنایا۔ پر بھ دے ہتھ تدبیر، تحریر وِچ نہ کوئے لکھایا۔ لیکھا جانے شاہ حقیر، جھگڑا لکھ چوڑا سی ویکھ رکھایا۔ کجگ انت کرنی کر بے نظیر، جگت نیز نہ کوئے وڈیایا۔ ساچی بھومکا دی ہونی تعمیر، ملے مات لوک وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا دے رکھایا۔ لیکھا کہے میں اگم لکھاری، شاستر سمرت وید پُران بھینو کوئے نہ پانیا۔ میرا میلاناں جوت نرنکاری، جو نرگن ہو کے سرگن کھیل کھلایا۔ فرید جتھے نو دن نو رات گزاری، گزارے وِچ اپنا گزر کرایا۔ اُس دی اوئی کجگ اتم واری، وارتا اگلی دیاں سمجھایا۔ جیہڑی باون ویلے دی کنیا کواری، بل دا بھوگ حصہ وند وندایا۔ اوس دی ابھتے تیج جانی سواری، جتھے بہہ کے اِکو دھیان لگایا۔ لیکھا چکا ونا وڈ سنساری، سنسا اندر رہے نہ رانیا۔ بھگت وچھل بن گردھاری، سنت سہیلا پھیرا پانیا۔ گرگھیاں دیونہارا نام خُماری، گرگھیاں منتر اِکو اک سمجھایا۔ پورب لہنا قرضہ دیوے اتاری، لیکھا لیکھے وچوں پور کرایا۔ نرگن نور جوت کر اُجیاری، جوتی جاتا ویکھ رکھایا۔ دھرنی دھرت دھول دھول تیج جائے سواری، چار ورن اٹھاراں برن اِکو رنگ چڑھایا۔ لیکھا چکا وے اپنی واری، وارتا پچھلی دے ڈھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سہیلا اِک اکیلا اینکارا بے پرواہیا۔ فرید کہا واہ میرے خُدا، نور نورانے تیری بے پرواہیا۔ واحد تیرا کلمہ لیا گا، این غین غین این وِچ نہ کوئے پڑھایا۔ تیرے نالوں تیرا نہ ہوئے جُدا، جُز وند نہ کوئے وندایا۔ پیار مُجبت وِچ ہوواں فدا، آپ آپا تیری بھیٹ چڑھایا۔ تیرا گھر گرہ مندر ویکھ سدھا، صدق صبوری لوواں ہنڈھایا۔ تُوں مالک خالق پرتپالک پر م پُرکھ آتم پر ماتم پتا، پت پر میثور بے پرواہیا۔ تیرا کھیل نت نوتا، جن بھگتاں کریں ہتا، چیتن چتا دیا کمایا۔ اینکارا کی مستک دھوڑی دیویں لگا، وڈا لگا نظر کوئے نہ آیا۔ اپنے نام دادے چٹھا، جیہڑا ہووے شبدی دھار انڈھا، اکھراں وِچ وند نہ کو وندایا۔ انت آخیری نکلے سٹا، سب دا لہنا دینا ہووے چٹا، چٹک اپنا دینا لگایا۔ دھرنی دھول ویکھنا حتا، ہتکاری ہو کے پھیرا پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارا اینکارا اِکو

دینا دکھائیا۔ پُرکھ اکال کہے دساں، حق حقیق، حکمت دیاں جنائیا۔ جس ویلے کلج اندھیرا ہویا تاریک، طریقہ دیاں سمجھائیا۔ میرے انتر حق توفیق، توحفہ ساچا دیاں بچائیا۔ مٹر پیرا بن رفیق، رقابت اندروں دیاں کڈھائیا۔ بھگت سہیلا ویکھ عزیز، رحمت وچ سمائیا۔ سنت ساچے دے تمیز، طمع دیاں چکائیا۔ گرکھاں کر تصدیق، گرکھاں شہادت آپ بھگتائیا۔ جس دھرنی نے رکھی اڈیک، اُس دا لیکھا دیاں مُکائیا۔ جس کنیا دی اُمید، بل باؤن نال وڈیائیا۔ ساچی ویکھ پریت، پریتم ہو کے ہوواں سہائیا۔ سرشٹی دِرشٹی دی بدل کے ریت، اِشٹی ہو کے ویکھ دکھائیا۔ فریدا جیہڑا ڈھولا انتر تینوں دسیا گیت، واحد کلمہ دتا جنائیا۔ سو بھگتاں دساں ٹھیک، ٹھا کر ہو کے آپ منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ فرید کہے تیرا دھنواد، بن قدماں سیس نوائیا۔ دھرنی کہے دھن بھاگ جے میرا کھیڑا ہووے آباد، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ پُرکھ اکال کہا میں جگ چو کڑی رکھاں یاد، اُھل اُھل کدے نہ جائیا۔ سچ دوارے دیواں داد، دست دُھر دی جھولی پائیا۔ دو جہاناں بن کے شاہ نواب، شہنشاہ ہو کے عھم سٹائیا۔ پورب دی سُن آواز لہنا اگلا بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل اک دکھائیا۔ فرید کہا میں ویکھیا اپنا آپ نہیں فائدہ، دُکھ سکھ وچ بدلایا۔ پروردگار تیرے نال ہو یا معاہدہ، شبدی شبد گنڈھ پوائیا۔ کلج انتم اپنی دھار بدلایا قاعدہ، قانون اپنا اک جنائیا۔ لکھ چوڑا سی نالوں ہو علیحدہ، بھگت سنت گرگھ گر سکھ لینے اٹھائیا۔ لکھ چوڑا سی اندر وڈ کے لیس جائزہ، بچیا رہن کوئے نہ پائیا۔ ایوں جا پدا اوس کنیا نوں ہونا فائدہ، جو باؤن نال باہمی ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپ ورتائیا۔ دھرنی کہے مینوں لگا بھاگ، بھاگاں بھری ملے وڈیائیا۔ میری کھلی جاگ، جاگرت جوت ہووے رُشنائیا۔ بھگتاں بھجھنی آگ، اگنی تت نہ کوئے جلائیا۔ پورب لبھنا راز، پڑدا دینا اٹھائیا۔ جتھے فرید پڑھی نماز، نمو نمو سیس جھکائیا۔ اوس دا ساجن لینا ساج، صاحب سوامی دیا کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، صاحب سوامی سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ دھرنی کہے میری سوہنی ہونی دھرت، ملے مان وڈیائیا۔ پُرکھ اکال پروردگار آونا پرت، پت پریشور ویس وٹائیا۔ باؤن دی پوری ہونی شرط، فرید دا قول توڑ نبھائیا۔ میری مٹی حرص، ترکھا دینی گوائیا۔ بھگتاں اُتے ہونا ترس، رحمت رحم آپ دکھائیا۔ کھیل کرنا والی عرش، فرش بہہ کے خوشی منائیا۔ لہنا دینا پورا کرنا قرض، لیکھا اور رہے نہ رائیا۔ منسا وچوں پوری ہووے

غرض، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے سوبھا پائیا۔ سچ دوارا سوبھاؤنت، سوبھنیک دھرتی نظری آئیا۔ فرید کہے میں ویکھی رت
 بسنت، پت ڈالی سوہنی مہک مہکائیا۔ مالک ملیا عرش، فرش وٹی ودھائیا۔ مُجّت وچ کیتا ترس، رحمت وچ پار لنگھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، لیکھا سب دا پور کرائیا۔ دھرتی کہے میرا بھار ہو یا ہولا، ہوئی ہوئی رہی جنائیا۔ ملیا مالک مولا، مل کے وٹی ودھائیا۔ پڑدا رہیا نہ اوہلا، نقاب دتا چُکائیا۔
 پورا ہو یا ہولا، اقرار دتا بھگتائیا۔ شبدری ستگر بن وچولا، جگ وچھڑے میل ملائیا۔ سوہنگ دس کے ڈھولا، تُوں میرا میں تیرا ناتا لیا جڑائیا۔ کوڑ رہیا نہ اوہلا،
 رونق اپنے نال ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا رہیا مُکائیا۔ پورب لیکھا کہے میں گیا اچ، عاجز ہو کے دیاں جنائیا۔ بنا کعبیوں
 ہو یا ج، حضرت ملیا بے پروا ہیا۔ درشن کر کے گیا رنج، رضا وچ چل کے خوشی منائیا۔ جس کارن آیا وچ جگ، دھرتی دھرت دھول دے وڈیائیا۔ گر
 اوتار پیغمبر گئے سد، ہو کا حق دے کے جگت شنوائیا۔ نرگن دھار ہو کے آیا بھج، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ باؤن ہو یا گد گد، بن رنگ رُپ ویکھ خوشی
 منائیا۔ نمستے کرے آگے ودھ، آپ اپنا سیس جھکائیا۔ ریشیاں دا پورا کر کے یگ، جگ جیون داتے دتی وڈیائیا۔ بھگت سہیلے لئے لہ، لکھ چوراسی وچوں کھوج
 کھوجائیا۔ کنیا دے کارج پورے کر کے ہبھ، ہم ساجن ہو کے نظری آئیا۔ فرید دا پیار یاد آیا جھب، لہر لہر وچوں پرگٹائیا۔ دھرتی دھرت دھول اُتے آیا
 بھج، بن بھجن بندگی سوبھا پائیا۔ چرن کول نال سبجے دتا دب، سوئی سرتی آلس نندرا وچوں لئی اُٹھائیا۔ درشن کر اب، اپیل دا مالک سوبھا پائیا۔ جس دا
 گرگھ بوٹا رہیا پھب، برہم پیار وچوں لہرائیا۔ باؤن ہو یا گد گد، خوشی خوشی وچوں بدلایا۔ دھرتی دی سوہنی لگی حد، جتھے بیٹھا سوبھا پائیا۔ جوتی دھار ہو
 کے رہیا جگ، جاگرت جوت ہو کے کرے رُشائیا۔ سنت سہیلے رہیا سد، شبد اگمی حکم جنائیا۔ اپنا لیکھا لین آگے ودھ، بن قدماں قدم بدلایا۔ دیونہار وڈیائی
 اُپر جگ، جگ جیون داتا اک اکھوائیا۔ سچ بھنڈارے دا پورن ہو یا یگ، جگ وچوں جگہ جگہ نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا
 ہتھ رکھائیا۔ جگہ کہے میں جگدی ویکھی جوت، دھرتی خوشی غمی وچوں بدلایا۔ میرا دوارا سہایا سوہنا کوٹ، کُٹب بھگتاں نظری آئیا۔ جگت سستی نوں لگی
 چوٹ، چوٹی چڑھ کے لیا اُٹھائیا۔ میرے ہلن نہیں دتے ہونٹھ، اندرے اندر دتا سمجھائیا۔ میں اوتھے گئی پہنچ، جتھے سنت سہیلے ڈیرہ لائیا۔ پر بھ دا درشن

کردے روز، روزہ نماز بانگ دی شرع گئے گوائیا۔ پریم دی مانن مَوَج، مجلس بہہ کے خوشی منائیا۔ من دی گئی سوچ، سمجھ دتی مُکائیا۔ اِکو درشن رہے لوچ،
 لوچن انتر اگھ گھلایا۔ رسنا ہوئی خاموش، پڑھن لکھن دا لیکھا گئی مُکائیا۔ مدھ نُماری وِچ ہو کے مدہوش، مدھ پرہہ دا نام نظری آئیا۔ اِکو تک کے ساچی
 اوٹ، اوٹک او سے وِچ سمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لہنا رہیا چُکائیا۔ دھرنی کہے میری نمسکار، نمو نمو سِیس نوائیا۔ فرید کہے میں
 کریا دیدار، حاضر حضور سو بھا پائیا۔ باؤن کہے میرا لٹھا اُدھار، پتت پاون ویس وٹائیا۔ لہنا دینا اوس کنیا چُکیا سنسار، جس دا سنساری بھنڈاری لیکھا نہ کوئے
 مُکائیا۔ کرپا کیتی پُرکھ اکال، اکل کل دھاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ بھاگ لگا کے ساچی دھرنی دھرت دھول دھر مسال، مہر نظر اِک اُٹھائیا۔ بھگت سنت
 گرگھ گرگھ لئے بحال، بحالی لکھ چوڑاسی وِچوں آپ کرائیا۔ اگے پوہ نہ سکے کال، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ آون جاون توڑ جنجال، کوڑا بندھن دئے
 کٹائیا۔ سُننہار مُریداں حال، مُرشد ہو کے پھیرا پائیا۔ کرنہار سدا پرتپال، پرتپالک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ دیناں بندھپ ہو کے دین دِیال، دینن اپنی گود
 اُٹھائیا۔ دھرنی دا حصّہ جھولی دتا ڈال، پت ڈالی اپنا آپ مہکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوہلا رہیا اُٹھائیا۔ پڑدا اوہلا رہیا چُک، چار
 کُنٹ کرے رُشنائیا۔ کوار کنیا دا پورب لہنا گیا مک، باؤن خوشی وکھائیا۔ گردِشن سنگر وِچھوڑے دارہے نہ اگے ڈکھ، بن جگت نین دوس رین نظری آئیا۔
 من واسنا مٹے بھکھ، جگت ترشنا نہ کوئے تپائیا۔ ملے میل ابناشی اچت، چیتن سرتی آپ کرائیا۔ سدا سُنہنجی ہووے رُت، مولا ہو کے آپ مہکائیا۔ نرگن
 دھار بدل کے آیا رُخ، مانس منگھ سمجھ کوئے نہ پائیا۔ جن بھگت ساچے سنت گرگھ گرگھ صوفی فقیر بنا کے اپنے سُت، اپرادھ کوٹن دئے گوائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، جوت سرُپ شبدی دھار سچ دوار گیا پُنج، جتھے فرید بہہ کے نو
 دن رہ کے کئی بھکھ، بھکھ وِچوں فاقہ، فاقے وِچوں کھلیا تاکا، تاکے وِچوں ملیا آقا، آقے نال مل کے بھلیا پچھلا ماپا، بنیا دُھر دا ساتھا، پر م پُرکھ سمراتھا،
 جو آد جگاد جگ چوکڑی جنائے اپنی گاتھا، کھانی بانی چلائے راتھا، لہنا دینا چُکائے ہاتھو ہاتھا، ہوئے سہائی ناتھ انا تھا، گھٹ بھیتر لکھ چوڑاسی اندر رکھے واسا،
 نرگن جوت کرے پرکاشا، بن گر اتار پیغمبر شبد اگئی دتے کسے نہ بھاشا، اکھراں والی سرشئی درشئی اندر کرے پڑھائیا۔ بھگت بھلوڑی دا سوہنا باغیچہ، مالی

رکھک اِکو نظری آئیآ۔ بوٹا دسے نہ اوچا نیچا، راو رنکاں اِکو رنگ رنکائیآ۔ آتم پر ماتم دا بنے ساچا پیتا، پار برہم برہم میللا سچ سُبھائیآ۔ سَت ستوادی دسے ساچا گیتا، اِکنکار اِکو ایک کرے پڑھائیآ۔ ترے گن مایا تین نہ دیوے انگیٹھا، امرت میگھ دیوے برسائیآ۔ جھگڑا مکائے ہست کیٹا، کوڑ کُٹمب دے کھپائیآ۔ سَت دھرم چلا کے ریتا، ریتوان ویکھ وکھائیآ۔ کھیلے کھیل ترے گن اتیتا، ترے بھون اون گون کھوج کھوجائیآ۔ جن بھگتاں ساچا کلمہ دسے حدیثا، حضرت ہو کے دے سمجھائیآ۔ نر گن نام ندھان دے اندیٹھا، اندیٹھی کار کمائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، چرن کول اُپر دھول سچ مُجبت دسے پریتا، پریتم ہو کے پار برہم برہم اپنے وچ سمائیآ۔

* ۲۴ ہاڑ شہنشاہی سمت ۲ اودھم سنگھ دے گرہ جلالاباد ضلع امرتسر *

سنگر شبد اگئی جٹ، ورن برن ونڈ نہ کوئے ونڈائیآ۔ جس دا آد جگاد جگ چوکڑی سچھنڈ دوار ساچا ہٹ، دو جہاناں وست امولک آپ ورتائیآ۔ برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال دیوے وتھ، وشن برہما شوگر اوتار پیغمبر جھولی آپ بھرائیآ۔ ڈھر دی کرنی کرتا ہو کے دسے سچ، سَت ستوادی برہم برہمادی اپنا حکم ورتائیآ۔ بھاگ لگائے کایا ماٹی پنج تت کچ، اپ تیج وائے پر تھی آکاش سو بھاپائیآ۔ رنگن رنگ چڑھائے ہڈ ماس ناڑی رت، رتن امولک کایا گولک آپ اُکائیآ۔ بودھ اگادھا شبد انادا ہو کے گائے جس، وید پُران شاستر سمرت حقیقی راگ الائیا۔ امرت آتم نچھر جھرننا سچ سروور دیوے رس، رستہ وابستہ ہو کے اپنا آپ سمجھائیآ۔ بن اکھاں نچ نیتز نین کھولے اکھ، پر تکھ روپ نظری آئے گوسانیا۔ حقیقت وچوں دیوے حق، لاشریک پروردگار جلوہ نور خدائیآ۔ چار کُٹ دہ دشا سرشی درشی اندر جس نوں رہی لبھ، من مت بدھ بھجے واہو داہیا۔ تس دا میللا نر گن دھار سر گن نال سبب، کرے کھیل شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا جٹ اِک اکھوائیا۔ ڈھر دا جٹ پُرکھ اکال، اکل کل دھاری کھیل کھلایندا۔ جو سے سچھنڈ سچّی دھر مسال، مقامے حق ڈیرہ لایندا۔ جس نوں پوہ نہ سکے کال، جنم مرن روپ نہ کوئے بدلایندا۔ شبد گرو بن دلال، دو جہاناں کھیل کھلایندا۔ سنت سہیلے بھگت بھگونت لئے بھال، لکھ چوڑاسی وچوں پھول پھولایندا۔ ساچا منتر انتر دس سکھال، نر نتر نرویر نر اکار اپنا پڑدا لاہندا۔ مایا ممتا توڑ جنجال، جاگرت جوت اِک

جگانیندا۔ ویکھنہار مُریداں حال، مُرشد ہو کے پھیرا پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ ورتائیندا۔ ساچا جٹ پُرکھ اگم، الکھ اگوچر وڈی وڈیائیا۔ جو آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت کدے نہ پئے جم، تتوت نہ کوئے رکھائیا۔ ہرکھ سوگ رہے نہ غم، چنتا چکھانہ کوئے جلائیآ۔ پون سواس نہ لئے دم، رسنا جہوانہ کوئے ہلائیآ۔ نہکرمی ہو کے جانے اپنا کم، کرنی دا کرتا اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبر دیوے بیڑا بنھ، کھیوٹ کھیٹا ہو کے بھجے تھاوں تھانیا۔ کر پرکاش سورج چن، نوری جلوہ اک دکھائیآ۔ سرشی درشی اندر کرائے دھن دھن، شبد انادی ناد کر شنوئیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے جننی جن، پڑدا اوہلا دئے چکائیآ۔ شبدی جٹ سری بھگونت، پاربرہم پت پر میثور اک اکھوئیآ۔ جو لکھ چوراسی آتم پر ماتم دھر دا کنت، کنتوہل نظری آئیآ۔ کایا چولی چاڑھنہارا رنگ بسنت، لوک مات اتر کدے نہ جائیا۔ گرٹھ توڑنہارا ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دئے سمجھائیآ۔ بودھ اگادھا بن کے پنڈت، نراکھر زوریر ہو کے دئے سمجھائیآ۔ دوسر گھر کرنی نہ پئے منت، ہمت اندرے اندر ودھائیآ۔ لبھنا پئے نہ اتر پورب پچھم دکھن سمت، ساچے گھر گرہ مندر نظری آئیآ۔ من واسنا وکار وچ کرے نہ کوئے علت، دہ دیشا نہ کوئے ہلائیآ۔ مہروان ہو کے مُجت وچ دیوے خلعت، سر اپنا ہتھ لکائیآ۔ جگت واسنا ہون نہ دیوے ذلت، خواری اندروں باہر کڈھائیآ۔ کوڑی کریا میٹے جگت واسنا نیندیا نندک، دُراچار و بھچار کر پیار کرے صفائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیآ۔ ساچا جٹ سری بھگوان، جٹا جوٹ نظر کوئے نہ آئیآ۔ جس نوں وشن برہما شو کرن پروان، پروانے دے کے سب نوں رہیا سمجھائیآ۔ گر اوتار پیغمبریں دیوے دان، شبدی ڈھولا کلمہ کائنات اک سنائیآ۔ ویکھنہارا مار جھات، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی سچ دوارے سو بھاپائیآ۔ نام پدارتھ وست اموک اگئی دیوے دات، داتا دانی ہو کے آپ ورتائیآ۔ ویکھنہارا کھیل تماش، جگ چوکڑی ویس وٹائیآ۔ دھنے دی بچھنہارا بات، پاہن پاتھر کھوج کھوجائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل اک سمجھائیآ۔ ساچا جٹ شبد گردیو، سوامی اکو نظری آئیآ۔ جس دی دھنا کردا سیو، سیوک ہو کے سیو کمائیآ۔ اوہ سے دھام نہکیو، نہچل اپنا ڈیرہ لائیآ۔ بدھی پاوے کوئی نہ بھيو، انجو اپنی کھیل کھلائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہر نظر اک اٹھائیآ۔ ساچا جٹ صاحب سلطان، پر م پُرکھ اک اکھوئیآ۔ آد جگادی مہروان، جگ جگ ویکھ وکھائیندا۔

دھنّا جٹ کر پروان، ٹھا کر اپنا پڑدا لاہندا۔ پورب جنم دا دے کے دان، خالی جھولی آپ بھرائیندا۔ مُجبت پیار وِچ بن کرسان، ساچی کرس آپ کماہندا۔ ہل کھوہا واہے بن بلوان، کیارے موڑ توڑ جوڑ نبھائیندا۔ انتر انتر دے کے برہم گیان، ساچی وِدیا اک سمجھائیندا۔ من واسنا رہے نہ کوئے شیطان، شرع کوڑی میٹ مٹائیندا۔ جدھر ویکھے نظری آئے نوجوان، نوبت حق حق سناہندا۔ لیکھے لا کے پین کھان، امرت رس جام پیاہندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوہلا آپ چکائیندا۔ ساچا جٹ صاحب سمرتھ، پُرکھ اکالا اک اکھوائیا۔ جو بھگتاں دیوے اگئی وتھ، بن ہتھاں ہتھ پھرائیا۔ کایا مندر اندر ساچی منزل چٹھ کے دیوے رکھ، جتھے سورج چند نہ کوئے رُشناہیا۔ جگت ویکھن والی ہووے کوئی نہ اٹھ، بدھی سمجھ کوئے نہ آہیا۔ اِکو نور جوت پرکاش، نورو نور ڈگمگاہیا۔ جتھے بھگت بھگوان دی پوری ہووے خواہش، خالص اپنا رنگ چڑھائیا۔ آتم پر ماتم ہووے ساتھ، سگلا سنگ بناہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا گرہ ویکھ وکھائیا۔ ساچا جٹ بنیا اک دھنّا، دھن دھنّا ڈھ نظر کوئے نہ آہیا۔ جس نے ڈھر دا لحم مٹا، من واسنا دتی تجاہیا۔ جگت نیز ہین ہو کے اٹھا، رنج نین اٹھ گھلاہیا۔ ابناشی کرتا زنگن سرگن ہو کے آیا بھٹا، پُریاں لوآں برہمنڈاں کھنڈاں پنڈھ مکاہیا۔ آکے ویکھیا جگت کسان دا بٹہ، کھیت کیارے سنساری ونڈ ونڈائیا۔ کول بہہ کے کھوہ دے چٹا، چن اپنا کیتا رُشناہیا۔ بھاگ لگا کے کایا مائی تنا، متوت دتا سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کماہیا۔ ساچا جٹ کرے ساچی کرس، محنت سنگر جھولی پائیا۔ شبد گرو میٹے حرص، ہوس اگلی دے مٹائیا۔ پُرکھ اکال کرے ترس، مہر نظر نال تکاہیا۔ گھر سوامی آکے دیوے درس، پاتھر پاہن دی لوڑ رہی نہ رانیا۔ جنم جنم دی کمی بھٹک، اٹک اگے نہ کوئے وکھائیا۔ کوڑ گڑیار رہیا نہ اندر کٹک، ناتا جھوٹھا دتا مکاہیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم دوت دوت دوت رہیا نہ فرق، رنگ اِکو دتا چڑھائیا۔ سرشٹی درشٹی کر کے ترک، ترت اپنے نال ملاہیا۔ بھکھے دا بھکھیاں والا پھیر رہن نہ دتا ورت، نام بھنڈار ایکنکار اِکو لیا چھکائیا۔ اگے لا کے گیا شرط، شرع دی شریعت دتی سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ ورتاہیا۔ ساچا جٹ زبردست، سنگر شبدی نظری آہیا۔ جس دا کھیل کیٹ ہست، ہستی سب دی دے بدلایا۔ جو وشن برہما شو دیونہارا رسد، بھنڈارا ڈھر دا اک ورتاہیا۔ بھگت بھگوان نام خُماری وِچ رکھے مست، مست دیوانے لئے بناہیا۔ کوڑی کرپا رہن نہ دیوے

اندر حسد، وکار ہنکار دیوے کڈھائیا۔ من ممتا میٹے آتش، اگنی اگت نہ کوئے جلائیآ۔ ساچا تھم دیوے سخت، دُھر فرمانا اک درڑائیآ۔ کلجک ویلا آوے وقت،
 انت اخیر بے نظیر دے وڈیائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اوہلا پڑدا رہیا چُکائیآ۔ دھٹا جٹ مورکھ نہ جانو گوار، منسا من ہی مانہیں سمائیآ۔
 دوس رین اٹھے پہر منگے دیدار، بن لوچن نین اگھ کھلایآ۔ تُوں میرا میں تیرا گاؤندار ہے ساچی وار، وارتا اکو اک الائیآ۔ گھر مندر سوہے ٹھا کر دوار،
 ٹھوکر اپنا نام لگائیآ۔ بند کواڑی کھلے کواڑ، بجر کپاٹی پار نظری آئیآ۔ امرت بخشے ٹھنڈا ٹھار، دُھر دا جھرنا اک جھرائیآ۔ شبد اگئی وجے ناد، انحد نادی ناد
 شنوائیآ۔ پر م پُرکھ دی آوے یاد، دُو جاگن نہ کوئے وڈیائیآ۔ سرتی شبد ہووے بسما، بسمل اپنا رنگ کرائیآ۔ ساچا ملے اک احباب، مُجبت وچ وڈیائیآ۔ آسا
 منسا پوری کرے مُراد، مُدّتاں دے وچھڑیاں دے ملایآ۔ گھر سوامی آکے سنے فریاد، فیصلہ حق دے کرائیآ۔ انتر اندر پریم پیار دی پُرکھ اکال سنی اک
 آواز، بھجا واہو داہیا۔ ناتا توڑ جگت سماج، جگت سمگری پرے ہٹائیآ۔ بھگت بھگوان دا ساچا دس رواج، روایت کر کے کفایت کر کے عنایت وچ آشا پور
 کرائیآ۔ دُرمت میل دھو کے داغ، پتت پتت دتا بنائیآ۔ نوری جوت جگا چراغ، کایا مندر کرے رُشنائیآ۔ نام پدارتھ دے کے کھاج، بھوگ باہروں دتا
 لگائیآ۔ سیوک سیوادر بن کے چاک، مچھی چھیڑ ہل واہ خوشی رکھائیآ۔ چار جگ وچ اک وار دھنے نال ملن دا ہویا اتفاق، دُو جا دھٹا نظر کوئے نہ آئیآ۔ جن
 بھگتاں جگ چوکڑی لہنا دینا سب دا کرے بے باق، پُرکھ اکال دین دیال دیوانت مہر نظر اک اٹھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے جٹ
 لئے پرگٹائیآ۔ ساچا جٹ ایکا سدھا، صدق صبوری وچ سمائیآ۔ جس نوں پوہ نہ سکے نوں ندھا، اٹھاراں سدھاں نیڑ کوئے نہ آئیآ۔ جس داشد گرو تیر انیالے نال
 ودھا، کایا وڈیالے اندر کری پڑھائیآ۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم دس کے ساچی بدھا، بدھنا دا لیکھا دتا چُکائیآ۔ بھاگ لگا کے جیو پنڈا، برہمنڈ کھنڈ وجے
 ودھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا دتا کھلایآ۔ دھٹا جٹ کہے میں ہویا دھناڈھ، ملی نام سچی وڈیائیآ۔ جس نے کھوہا واہیا آج،
 کیارے موڑ خوشی دکھائیآ۔ میں اوس دا ہویا داس، آپا آپ اوسے دی جھولی پائیآ۔ میرا لیکھے لگے سواس، ساہ ساہ اکو نام دھیائیآ۔ زرگن جوت ہووے
 پرکاش، اندھ اندھیرا دے گوائیآ۔ اکو دتے جاپ، ساچا ڈھولا دے جنائیآ۔ رُوح بُت دوویں کرے پاک، پاربرہم بے پرواہ اپنا رنگ چڑھائیآ۔ ایتھے اوتھے دو

جہاناں بنے سچا باپ، پت پر میثور اپنی گود اٹھائی۔ ناتا جوڑے دُھر داساک، سجن اِکو نظری آئی۔ مہروان ہو کے سرتے رکھے ہاتھ، سمرتھ اپنی دیا
 کمائی۔ جس کارن دھنے دے آیا پاس، آشنا منسا پور کرائی۔ جن بھگتو گرگھو جے ایہو جی سب نوں آجائے جاج، پھر باہر لبھن دی لوڑ رہے نہ رانی۔ سنگر
 شبد گھر گھر دا لیکھا لیا واج، لہنا دینا جانے تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل پُرکھ ابناش، ابناشی کرتا کرنی دا مالک قُدرت
 دا قادر اِکو نظری آئی۔ دھٹا بن دا جس نوں چاء، چاؤ گھنیرا اندر لینا پرگٹائی۔ سنگر شبد آپے بنے ملاح، بیڑا شوہ دریائے پار کرائی۔ کوٹ جنم دے بخش
 دیوے گناہ، پتت پاپی لئے ترائی۔ اِکو نام سندیشہ دئے سنا، دُھر دا ڈھولا راگ الائی۔ گھر مندر دئے سہا، کایا کعبے وجے ودھائی۔ امرت آتم جام دئے پیاء،
 جگت ترشنا بھکھ مٹائی۔ بن دیا باقی کرے رُشنا، جوتی جوت ڈگمگائی۔ آتم سیجا دئے سہا، صاحب سوامی ہو کے ویکھ دکھائی۔ دامنگیر ہو کے اپنا دامن دئے
 پھرا، سرتی شبدی پٹو گنڈھ پھرائی۔ بنا سدیاں گھر سوامی ٹھا کر جاوے آ، ٹھو کر نال لئے اٹھائی۔ دھٹا جٹ شہادت وچ بنے گواہ، جو گھر گبھیر مل کے خوشی
 منائی۔ من واسنا اندروں دیو گوا، کوڑی کریا رہے نہ رانی۔ مایا ممتا دا لگن دیو نہ داء، ہنکار وکار نہ کوئے وڈیائی۔ اِکو چرن کول پُرکھ ابناشی کرو دھیاں،
 صاحب سنگر ہوئے سہائی۔ جس ویلے چاہو نچ نیز درشن لوو پاء، اگھ پرکھ ساکھیات ست سروپ نظری آئی۔ اپنا حق سچ دوارے لو جنا، سچھنڈ نواسی پُرکھ
 ابناشی دُھر دا حصہ ونڈ ونڈائی۔ آتم ہو کے پر ماتم نالوں کدے نہ ہووے جدا، برہم ہو کے پار برہم وچ سمائی۔ ایہو دھنے دا بن دھن توں سچا راہ، مارگ
 چل کے سو بھاپائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دکھا ونہارا ساچا گھر، گرہ مندر اندر پڑا دئے اٹھائی۔ دھنے جٹ نے پایا ٹھا کر، سوامی اِکو
 نظری آئی۔ بھاگ لگا کایا گاگر، گھر گبھیر دتی مان وڈیائی۔ نرمل کرم ہو یا اُجاگر، دُرمت میل دھوئی۔ اِکو ونج کیتا بن کے حق سو داگر، دُوجی دست ہتھ نہ
 کوئے چھہائی۔ یاد کردا رہیا ہو اِکاگر، من واسنا نہ کدے ہلکائی۔ پُرکھ اکال دین دیال گھر آ کے دتا آدر، عادت ٹھا کر اں والی دتی بدلائی۔ جھگڑا رہیا نہ
 مقنول قاتل، باطن اپنا درس کرائی۔ لیکھا جان دُھر رساتل، رسپا ہو کے رس چوائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، درشن دیوے سنگر باطن،
 جن بھگت دوارے آ کے خوشی منائی۔

* پہلی ساؤن شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھووال *

بل کہے میرے دُھر دے باؤن، واہ واہ تیری بے پرواہیا۔ جن بھگت سہیلے بنیوں ضامن، زرگن ہو کے میل ملائیا۔ شبدی ڈور بندھایا دامن، ست ستوادی کھیل کھلایا۔ آسا نسا پوری کر کے کامن، کام کرودھ لو بھ موہ ہنکار دینا گوائیا۔ دُھر درگاہی بن کے پتت پاون، پُنیت گرگھ دتے کرائیا۔ سچ سرور تیرے نہاؤن دُرمت میل رہے نہ رائیا۔ دھن وڈیائی پرت کے آیا ساؤن، شہنشاہ دیکھے چائیں چائیا۔ گر اوتار پیغمبر ڈھولے گاؤن، سکھنڈ وچے ودھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار اک سرنائیا۔ بل کہے میرے باؤن بھگون، بھگت ہو کے سیس نوائیا۔ لیکھا چکلیا اون گون، گہر گبھیر ملی سرنائیا۔ تیرا لیکھ کسے نہ پڑھیا واحد دُشت دمن، دماں والا سار کونے نہ پائیا۔ لگھ چوراسی تیرا کوئی نہ جانے چمن، چمتکار تیرا جلوہ نور خدائیا۔ بن گو بند شبد دھار دو جہاناں کرے کوئی نہ امن، آمد وچ نظر کونے نہ آئیا۔ ہر کا بھو جانے کون، پڑدا اولہا نہ کونے اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچا اک دکھایا۔ بل کہے میرے باؤن، پر م پُرکھ پر ماتم تیری وڈ وڈیائیا۔ سچ سرُپ جس دیکھی آتم، انتر انتر کھوج کھوجایا۔ پڑدا اولہا چکلیا باطن، نور نور نور رُشنائیا۔ سچ سوامی بن ساتھن، سگلا سنگ آپ پرگٹایا۔ جس دی آد جگاد نیت نوت دو جہان، بن رسنا جہوا ہتی دند گاؤندے گاتھن، سوہلے ڈھولے شبدی ناد انادی دُھن شنوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ سمجھایا۔ بل کہے میری نمستے، نیوں نیوں سیس نوائیا۔ جو سچ سبھاؤ پچن کہا ہسدے ہسدے، ہستی وچوں ہستی آپ پرگٹایا۔ جس برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال دیکھے وسدے، واسطہ اکو نال جڑایا۔ سنجگ تریتا دو اپر کلج دیکھے نسدے، جگ چوکڑی بھجن واہو داہیا۔ زرگن زرویر زرنکار اشارے دے اگمی اگھ دے، آخر منزل چڑھ کے خوشی منایا۔ جتھے بن اکھراں توں ڈھولے پر م پُرکھ دے جس دے، الف یے اکھر ونڈ نہ کونے ونڈایا۔ کھیل دیکھے پر م پُرکھ سمرتھ دے، درگاہ ساچی سو بھاپایا۔ جیکارے دیکھے الکھ الکھ دے، نعرہ حق حق درڑایا۔ بھنڈارے دیکھے دُھر دے ہٹ دے، گر اوتار پیغمبر وشن برہما شو بیٹھے جھولیاں ڈاہیا۔ بھگت سہیلے ست ستواد دیکھے رٹدے، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ بل کہے باؤن میں دیکھیا عجب نظارہ، بے نظیر دتا جنائیا۔ ڈھائیاں

کرماں وچ میرا ہویا کنارہ، کشتی نیا باہر نہ کوئے لنگھایا۔ سمبل دیس ہویا اوتارا، اوتر اپنا حکم بنایا۔ جس دانت نہ پاراوارا، بے انت آپ اکھوایا۔ سو کھیلے
 کھیل کھیلنہارا، پت پر میثور وڈ وڈیایا۔ جگ چوکڑی پاوے سارا، نرگن ہو کے ویس وٹایا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہارا، قلم شاہی چلے نہ کوئے چترایا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ سمجھایا۔ بل کہے تیرا کھیل اول، آد پرکھ تیرے ہتھ وڈیایا۔ جگ چوکڑی ویس وٹائے اک اکل، دوجا
 نظر کوئے نہ آیا۔ لکھ چوراسی آتم پر ماتم پھڑائے پلا، پر م پرکھ تیری بے پرواہیا۔ ٹوں وسیں جلاں تھلاں، ڈوگھے ساگر گھر گبھیر اپنا آسن لایا۔ تیرا محل
 اٹل اُچ منار اٹلا، ساچے در وچدی رہے ودھایا۔ دیک جوت اکو بلا، نورو نور رُشٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل دے سمجھایا۔
 باؤن کہے سُن بل بالی بدھ، سچھنڈ دوار تینوں دیاں جنایا۔ جس دی چار جگ کسے نہ پائی سدھ، گر اوتار پیغمبر نیوں نیوں سپس نوایا۔ جو دیونہارا سب پگھ،
 پڑدا اوہلا دے چکایا۔ جس دا بھنڈار آد جگاد کدے نہ جائے مک، اٹوٹ اٹوٹ آپ ورتایا۔ جس داروپ نظر نہ آوے مانس منگھ، تٹاں وچ ونڈ نہ کوئے
 ونڈایا۔ کوئی نہ ویاپے ڈکھ سکھ، چنتا غم نہ کوئے ستایا۔ جس داشد اگمی اکو
 کُٹ، دہ دشا دیکھے تھاول تھانیا۔ پر بھ چرن دوارا دسے دھام بیکنٹھ، در دوارا اک درڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، صاحب سوامی انترجامی دھر دا پڑدا آپ اٹھایا۔ بل کہے سُن میرے بھگت، بھگت تائیں سمجھایا۔ جس کھیل رچایا جگت، باؤن ہو کے ویس وٹایا۔
 جس دا کارن اکو فقط، فقرہ سمجھے کوئے نہ رانیا۔ چار وید اٹھاراں پُران لکھ نہ سکے لکھت، وید ویاسے چلی نہ کوئے چترایا۔ میرا جان نہ سکیا ایشٹ، اوہلا پڑدا
 کوئے نہ لاہیا۔ راما بل کے نال ویشٹ، وشیا والا گرو گیا منایا۔ جس دی نام ملدی رہی کشت، دین دنی وچدی رہی ودھایا۔ چار جگ پورا ہویا کسے نہ صدق،
 بھروسے وچ نہ کوئے لوکایا۔ غصہ آوندرا رہیا جے کوئی دُشٹ دیکھے نندک، دُرچاراں دہلیز دُرکایا۔ اکو پرکھ اکال جس وچ آد جگادی ساچی ہمت، حوصلہ
 اپنے نال رکھایا۔ لکھ چوراسی آتم پر ماتم سب دی سانجھی رکھے سمت، دشا ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جنم کرم دا پاپی نہ ہووے نندک، نیوں کے لاگے پانیا۔
 دوجی وار کراوے کدے نہ مٹت، مہر نظر نال پار لنگھایا۔ من دی رہن نہ دیوے علت، کوڑی کرپا دے چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

مہر نظر اک اٹھایا۔ بل کہے باؤن کچھ دس دے بھیت، چوتھے جگ منگ منگایا۔ جس کارن نظری آویں نیتن نیت، دُور دُراڈا پندھ مُکایا۔ پار اندھیرا کریں بھیت، پریمی ہو کے پریم دکھایا۔ نہکرمی ہو کے لکھیں لیکھ، بن قلم شاہی دیویں مان وڈیایا۔ جن بھگتاں لے کے جاویں ساچے دیس، سچھنڈ دوارا سو بھاپایا۔ مالک بن کے نر نریش، نر نرائن نظری آیا۔ تیرا مُچھ داہری نہ دے کوئے کیس، موئڈ مُنڈایا ت نہ کوئے دکھایا۔ تیرا شبد گاؤندا اک دسمیش، دہ دشا وچ سمایا۔ جس دے اگے چلے کوئے نہ پیش، پیشوا سارے سپس نوایا۔ جو سدا رہے ہمیش، ہم سا جن ہو کے ویکھ دکھایا۔ کوئی نہ جانے رنگ روپ رکھ، رکھی مُنی سارے دین دُہایا۔ اندر وڈ کے مندر چڑھ کے اک اگلا اینکارا دے بھیت، نر نرکارا ہو کے پڑدا آپ اٹھایا۔ سچ دوارے آپے لئے ویکھ، ویکھنہار تیری بے پرواہیا۔ میں بھگتی اندر ہویا تیرے پیش، شکتی اندر شکت نہ کوئے دکھایا۔ میٹوں اگلا دسدے لیکھ، لیکھا لیکھے وچوں کڈھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمایا۔ باؤن کہا بل ویکھ وچار، بدھی رہے نہ کوئے چترایا۔ نو نو دتا وار، حصہ ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ دھرنی اُتے پیر پسا، اپنا آپ دتا مٹایا۔ تیری سمگری کسے کم نہ آئی کار، کرتا بھوگ نہ مکھ لگایا۔ رشی روندے گئے جگت ہزار، اگنت دین دُہایا۔ میری کسے نہ پائی سار، پڑدا سکیا نہ کوئے چکایا۔ حکمے اندر سارے ہوئے بے اختیار، بچیا رہن کوئے نہ پانیا۔ کھیل کریا پروردگار، نرگن سرگن ویس وٹایا۔ بل نیتزیر وحا کے رویا دھاہاں مار، اکو اک اک بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا دے بنایا۔ بل کہے میرے بھگونت، تیرا انت کوئے نہ آیا۔ توں آد جگادی کنت، ویس اینکا روپ دھرایا۔ گڑھ توڑ ہوئے ہنگت، پڑدا اوہلا دسین چکایا۔ در بھکھاری ہویا منگت، خالی جھولی اگے ڈاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ باؤن کہا سُن بل نال پریم، شبدی دھار جنایا۔ نیتز پُٹ کے ویکھ تیتوں نظری آوے وچوں ہم، گنٹ اپنے وچ چھپایا۔ جس دا لہنا اُس دا دین، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ شبدی دھار گو بند جس نوں کہن، دو جہان جس گایا۔ اُس دا کھیل دکھایا بن نین، بن اکھاں اٹھ بدلایا۔ بن بھگتاں ساک سین، سجن اک ہو جایا۔ جس دا لیکھا بالمیک لکھنا وچ رمان، رام ہو کے رمتا رمتا میرے وچ سمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا بھو آپ گھلایا۔ بل کہے میں مورکھ موڑھ، سار تیری نہ آیا۔ کر کرپا دے چرن دھوڑ، گکا

مستک لائیا۔ نظری آئی حاضر حضور، نرگن جوت کریں رُشنائیا۔ میرا معاف کر قصور، قسم کھا کے دیاں جنائیا۔ میری بینتی کر منظور، گھر میرے بھوگ
 لگائیا۔ باؤن کہا ایہہ پینڈا اہجے دُور، کلجگ انتم دیاں دکھائیا۔ تیرے در آواں ضرور، نرگن ہو کے ویس وٹائیا۔ من ممتا پائے فتور، فتویٰ لگے سرب
 لوکائیا۔ گڑھ ہنکاری ہووے غرور، غرُبت وچ لوکائیا۔ ماٹی تن تپے تندور، سائتک ست نہ کوئے کرائیا۔ نہکلنک ہو کے ہوواں مشہور، مشورہ بھگتاں نال
 بنائیا۔ پندھ مُکا کے نیڑا دُور، درگاہ دیکھاں چائیں چائیا۔ سچ بھنڈار کر بھرپور، بھرم دیاں مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی
 سرنائیا۔ بل کہا پر بھ کھالے اک دانہ، دیاوان دیا کمائیا۔ میرا تیرے اُتے مانا، ممتا موہ نہ کوئے رکھائیا۔ تُوں چتر بھج سری بھگوانا، بھاگ سب دا دئیں
 بنائیا۔ نرگن تیرا ہویا آنا، سرگن ویس وٹائیا۔ بخشیش چرن دھیانا، اِکو اوٹ تکائیا۔ ہویا بال انجانا، ڈھیہہ پیا سرنائیا۔ باؤن کہا اُٹھ ویکھ کر دھیانا، تیتوں
 دیاں دکھائیا۔ تیری نگری وچ بال انجانا، چار بھیناں اِکو بھائیا۔ جس دے گرہ دا منظور ہویا کھانا، چارے کھانی وچوں باہر کڈھائیا۔ اوسے در منظور ہونا
 پکوانا، پاربرہم اپنا رنگ رنگائیا۔ نرگن ہو کے کھیلاں کھیل دو جہاناں، دوہرا تھم ورتائیا۔ جن بھگت سہیلے دیواں اِک گیانا، ایکا ایک کر پڑھائیا۔ میل ملا کے
 سچ دوار سری بھگوانا، بھگوان اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اِک اُٹھائیا۔ باؤن کہا بل اُٹھ کے مار دے لیک، ساڈھے
 تن ہتھ لمی نظری آئیا۔ میری چرن نال کرا تصدیق، شبدي تھم نال سمجھائیا۔ میری اوس ویلے رکھنی اڈیک، بن اکھاں اٹھ کھلائی۔ نال ملاؤنا بٹوارا بالمیک،
 جس نے راما دینا پرگٹائیا۔ روداس چمارا جس نے چوگھر لینے گھسیٹ، کھلڑی کھل لہائیا۔ جگت ذاتی وچوں ہونا بچ، اوچو اوچ ملے سرنائیا۔ جس دا پُرکھ
 اکال ہونا میت، متر پیارا بے پرواہیا۔ جس نے پاہن گنڈھدیاں گاؤنا گیت، تُوں میرا میں تیرا دُجا نظر کوئے نہ آئیا۔ ساچی ہونی حق پریت، پریتم اِکو لینا
 منائیا۔ نرگن دھار بن اکھراں توں شبد دینی رسید، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا تھم اِک درڑائیا۔ باؤن کہا بل کھول کے ویکھ اٹھ،
 آخر دیاں جنائیا۔ نرگن دھار گوہند پریتکھ، سرگن پنچ ت ہنڈھائیا۔ پُرکھ اکال دا کرے جس، ڈنکا فتح نام وجائیا۔ تھم مئے ہس ہس، ہستی ہستی وچوں
 بدلایا۔ سب کچھ پر م پُرکھ دی جھولی گھت، وت اپنا آپ بدلایا۔ لیکھے لا کے اپنی بوند رت، بھیتا پر بھ دی دئے کرائیا۔ شبد نرالے تیر مار کے پھٹ،

پھٹڑ کرے سرب لوکانیا۔ بھگت سہیلے دیکھے نٹھ نٹھ، پاندھی ہو کے پندھ چُکانیا۔ جانہارا گھٹ گھٹ، لکھ چوڑاسی کھوج کھوجانیا۔ اکو شبد سندیشہ دیوے سچ، ساچا حکم آپ درٹانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ سمجھانیا۔ باؤن کہے بل دیکھ بے نظیر، بن نظر نظر اٹھانیا۔ جو بدلے سرب تقدیر، تدبیر دے سمجھانیا۔ جس نوں کٹے نہ کوئے شمشیر، شمع سکے نہ کوئے بُجھانیا۔ جس دی نظر نہ آئے تصویر، تسبیح مالانہ گل لٹکانیا۔ چوٹی چڑھ اخیر، گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ جس نوں سجدے کرن پیغمبر پیر، گر اوتار سیس جھکانیا۔ جس نے شرع پاؤنا زنجیر، شریعت وچ پھسانیا۔ جس نے جھگڑا دکھاؤنا غریب امیر، امر اپد نہ کسے جنانیا۔ کلجگ کایا بدلنی ضمیر، خمیر اندر دینا لٹکانیا۔ حکم دے کے شاہ حقیر، سنساروگ دینا گوانیا۔ سندیشہ دے کے اک کبیر، کایا کعبے وچوں کرے رُشانیا۔ میلے ملے گھر گبھیر، گور اک سرانیا۔ جو آد توں رہیا قدیم، قداماں تے قائم مقام اکو دے جنانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھانیا۔ باؤن کہے بل ہور کر وچار، دُھر دی دھار جنانیا۔ جس ویلے بیتے جگ چار، کلجگ انتم پھیرا پانیا۔ کل کلکی لئے اوتار، نرگن نور جوت کرے رُشانیا۔ جس کنیا دا پروسا دیکھیا تھال، بل نگری وچوں سو بھاپانیا۔ اوس داناتا جوڑ کے گو بند نال، شبدی شبد میل ملائیا۔ انتم لیکھا جان ماضی حال، اوہلا دے گوانیا۔ سچ سوامی کر کے بھال، میلے میلے سچ سُبھانیا۔ انتر جامی وسے نال، نہہ کامی کرم کمانیا۔ بالمیک دے احوال، روداس شہادت اک بھگتانی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا آپ جنانیا۔ باؤن کہا بل دیکھ اک اشارہ، بن اکھاں دیاں دکھانیا۔ جس ویلے نرگن زور ہرے اُجیارا، لوک مات نور رُشانیا۔ سچ دوار ہووے سچ ووارا، ووارا اپنی کار کمانیا۔ جن بھگتاں بھرے بھنڈارا، بھکھیاں بھکھ مٹانیا۔ اٹھ دیکھ لیکھ اپارا، اپر مہر ہو کے دیاں جنانیا۔ عالم علم توں باہرا، زیر زبر نہ کوئے دکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا پڑدا آپ چُکانیا۔ بل کہا باؤن کھول دے پڑدا، اوہلے وچوں اپنا آپ جنانیا۔ میں منزل جاواں چڑھدا، آگے ہو نہ کوئے اٹکانیا۔ اکو نام جاواں پڑھدا، جس نوں پڑھیاں دُوجے دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ تیرا درشن جاواں کردا، قدم قدم تے سیس نوانیا۔ در دوارے بن دا جاواں بردا، بندگی وچ تیری سیو کمانیا۔ تیرا رُپ جان کے نرائن نردا، نر ہر تیری اوٹ تکانیا۔ جس کارن توں بھگتاں مات گھلدا، گھل کے اپنا جوڑ جڑانیا۔ آگے جھگڑا چھڈ دے ول چھل دا، اچھل اچھل تیرے آگے منگ

منگایا۔ جن بھگت تیرے پیار اندر پلدا، اکو سجھے پرم پُرکھ جنیندی مایا۔ رس لوے امرت تیرے جل دا، دُجانیر نہ کوئے چوایا۔ اوکھا ویلا جسدا کھج کل دا، کلے والیاں اِکلا پرم پُرکھ دینا بھلایا۔ جھگڑاپینا سورگو کھل دا، خالص نظر کوئے نہ آئی۔ لیکھا ہونا کام کرودھ لوبھ موہ ہنکاری دل دا، دلدری ہونی جگت لوکایا۔ پر بھ دے بھانے اندر کوئے نہ چلدا، چلتر اں وِچ جگت لوکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اِک اٹھایا۔ باؤن کہا میں دستاں دُور دُراڈا، اگے توں اگا دیاں جنایا۔ جس ویلے پُرکھ اکال آیا ڈاڈھا، زرگن ہو کے پھیرا پائی۔ شبد اگئی جنائے راگا، دُھر دا حکم منایا۔ جن بھگت کھولے جاگا، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ دُرمت میل دھوے داغا، دغیاں توں لئے بچایا۔ ہر جو میلے کنت سہاگا، جگت رنڈیا دئے کٹایا۔ ہنس بنائے پھڑ پھڑ کاگا، سوہنگ جاپ جپایا۔ بل جس کنیا رکھیاں میریاں تانگھاں، طمع وِچ شمع دیاں جگایا۔ جتھے جھکنے سورج چاندا، گرگھ چند کراں رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، زرگن جوت بدل کے سوانگا، سوانگی ہو کے دیکھ دکھایا۔ بل کہے پر بھ بے پرواہ، بے پرواہی وِچ سمائی۔ دوئے جوڑ کے سیس نو، بیتی دتی جنایا۔ ہوں بالک توں پتا ماں، تیری اوٹ تکایا۔ اکو لوں تیرا ناں، دُجاگیت نہ کوئے جنایا۔ توں صاحب سوامی پکڑیں بانہہ، پھڑ باہوں گلے لگایا۔ تیرے چرن کول بل بل جاں، نیوں نیوں لاگاں پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اِک اٹھایا۔ باؤن کہا بل آہ لے میری چٹھی، ڈھانیاں لائیناں وِچ لکھایا۔ جس دی دھار اگئی چٹی، قلم شاہی نہ کوئے وڈیایا۔ جس دے اگے لکھی اگئی، اینکار دتی وڈیایا۔ جس دا بھو کسے نہ دسی، دہ دشانہ کوئے جنایا۔ اہناں دی دھار ہووے میٹھی، انڈھی کار کمائی۔ سر شئی جانی جتھی، ہتی بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اِک پرگٹایا۔ چٹھی بل نے لئی دیکھ، اینکار دتی پڑھایا۔ جس دا پہلا سوہنا لیکھ، نہہکنک نظری آئی۔ جو دسے بھگتاں دیس، سچ دوارے سوہا پائی۔ گر اوتار پیغمبر جس دے ہوون پیش، چار جگ دا لیکھا دیکھ دکھایا۔ دو جہاناں بن زریش، اکو حکم دئے سنایا۔ اندر وڑ کے کھولے بھیت، پڑدا آپ چکایا۔ جس دے حکمے اندر ار جن سر وِچ پینی ریت، تتی اگنی اگت جلائی۔ بالے وارنے دس دسمیش، دہ دشاروپ درسایا۔ پُرکھ اکال دے ہو کے پیش، ماچھوواڑے سیس جھکایا۔ انت ہو کے ایک دا ایک، اینکار دیکھ دکھایا۔ بل جس کنیا نے تیری نگری کھانا کیتا بھیت، بھٹ بن کے

اوسے دا جس گائیا۔ جن بھگتاں گھر گھر جا کے سب دا پوتر کرے پیٹ، پٹنے والا نال ملائیا۔ جنم کرم دا بن کے کھیوٹ کھیٹ، بیڑا دو جہاناں پار کرایا۔ چٹھی میری لے لپیٹ، چار جگ نہ کوئے کھلایا۔ پھیر تیتوں سکھنڈ دا بناواں سیٹھ، سچ بھنڈارا جھولی پائیا۔ بل چرناں اُتے کر آدیں، سیس دتا جھکایا۔ باؤن کہا میرا تیرا ہیت، انت وے ودھایا۔ گھر آ کے لواں پیکھ، پیکھت پیکھت اپنی خوشی پرگٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمایا۔ بل چٹھی لگا لپیٹن، تیجا حصہ دتا اٹھایا۔ کی آگے لگا دیکھن، بالمیک بیٹھاروپ بدلایا۔ روداس کرایا چیتن، چنتا رہی نہ رانیا۔ اگلا کھلیا بھیتن، پڑدا اک اٹھایا۔ ویکھیا نر نریشن، نر نرکارا نظری آئی۔ جو وسیا سکھنڈ دوارے ساچے دیسن، تخت نواسی ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تھم اک پرگٹایا۔ چٹھی دا چوتھا حصہ مروڑ، بل اپنی سیو کمایا۔ نظری آیا لیکھا ہور، ہور دی ہور ہوئی پڑھایا۔ کلج تکیا اندھ گھور، چاروں کٹ اندھیرا چھایا۔ من واسنا ہوئی چور، گھر گھر بیٹھی مکھ چھپایا۔ ساچا نام نہ کسے کول، خالی دے لوکایا۔ کوڑا ڈنکا وے ڈھول، ڈھولک پھینے سرب کھڑکایا۔ آتم پر ماتم جائے کوئی نہ مول، نرگن نرگن وچ نہ کوئے سمایا۔ باؤن کہا بل تیرے نال میرا قول، کلج انت دیاں درڑایا۔ جس ویلے آواں اُپر دھول، تیری دھرنی بھاگ لگایا۔ سچ دوارا سچ بھنڈارا بن ورتارا دیواں کھول، تینی گھر سو بھا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تھم اک سمجھایا۔ بل چٹھی دا پاسا دتا پلٹ، بن اکھاں اٹھ اٹھایا۔ ساری سرشٹی دسی غلط، بن بھگتاں سچ وچ نہ کوئے سمایا۔ بل دی تھوڑی کھلی پلک، پلکاں توں پرے پت پُنیت نظری آئی۔ جس دی اگنی جھلک، جھلیاں دے وڈیایا۔ جو راکھا ہلت پلت، پت پر میثور بے پرواہیا۔ سد سے اُپر فلک، خلق ویکھے نور خدایا۔ جس دی جھلے کوئے نہ جھلک، نین اٹھ نہ کوئے اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا پڑدا آپ چکایا۔ بل نے چٹھی دی کیتی تہہ، آپ اپنی سیو کمایا۔ دُنیا ہندی ویکھی لے، لائیناں وچ ویکھی صفایا۔ چار جگ دی کرنی ہندی ویکھی کھے، بے خبراں خبر نہ کوئے سنایا۔ پُرکھ اکال دین دیال اکو ساچار ہے، رہر سارے مکھ چھپایا۔ جو بھگتاں اندر ہے، بھگون ہو کے نظری آئی۔ سچ بھنڈارا نام دے، من دینت دے کھپایا۔ جھگڑا رہے نہ کوئی گرہ، گرہ بھیتر وے ودھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تھم اک ورتایا۔ چٹھی کہے میں ہوئی اکٹھی، اپنا آپ روپ بدلایا۔ پر بھ

چرناں اُتے ڈھٹھی، نیوں کے دیواں دُہانیا۔ میں وکنا کسے نہیں ہئی، گر اوتار پیغمبر اں ہتھ نہ کوئے پھڑانیا۔ میں جگنا نہیں بن کے موم بتی، کملاپتی تیری اوٹ تکانیا۔ میں کوئی نام منگنا نہیں اک رتی، رتن امولک تیرا نور نظری آنیا۔ میں کسے دی بھرنی نہیں چئی، حصہ ونڈ نہ کوئے ونڈانیا۔ چار جگ نہیں پھرنا نٹھی، بھجاں واہو داہیا۔ میری بنا گو بند پڑھے کوئی نہ پئی، اکھر اکھر نہ کوئے جنانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم دے سمجھانیا۔ پُرکھ اکال کہا چٹھی تیرے اُتے میرا کوئی نہیں دستخط، تیری حد نہ کوئے بنانیا۔ جس ویلے پرت کے آواں وت، وطن مات لوک پرگٹانیا۔ تیرے اندروں پرگٹا کے سچ، ست دیاں سمجھانیا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی کچ، کنجن گڑھ دیاں سہانیا۔ جن بھگتاں مارگ دُھر دادس، اگئی اگم کراں پڑھانیا۔ نج نیتز لوچن کھول کے اٹھ، اکھراں توں کھہڑا دیاں بھھڑانیا۔ توں میرا میں تیرا بھگت بھگوان دا سانجھا ہووے جس، وید پُراناں دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ ست دھرم دا کھول کے ہٹ، دوارا اکو دیاں پرگٹانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم رہیا سمجھانیا۔ چٹھی کہے میں تیرے حکم دی دھار معمولی، جگت معاملیاں وچ کدے نہ آنیا۔ پر بھو ویکھیں میرے نال نہ ورتیں بے اصولی، اصل تیتوں دیاں درڈانیا۔ توں مالک کنت کنتوہلی، دو جہاناں اکھوانیا۔ تیرا نام وڈا قانونی، جس دا قاعدہ نہ کوئے بدلانیا۔ تیتوں سمجھے نہ کوئے نجومی، پنڈتاں دی چلے نہ کوئے چترانیا۔ تیرا بالک نڈھا اکو شبد معصومی، ننھاں ننھاں نظری آنیا۔ جس دی یاد کدے نہ بھولی، بھلیاں لئے سمجھانیا۔ جس دے باغ بھلواری پھولی، پت ٹہنی مات مہکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دینی مان وڈیانیا۔ چٹھی کہے میں ہو گئی پڑدے اوہلے، اندروں نظر کسے نہ آنیا۔ میں چھپ گئی ساچے چولے، جو چوہی پریتم دتا پہنایا۔ ہے پر بھو تیتوں بنا گو بند کوئی نہ کھولے، میری تیرے اگے دُہانیا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجگ گر اوتار پیغمبر بننے بڑے وچولے، وچے وچ پھیریاں پانیا۔ دیناں مذہباں پاؤنے رولے، جھگڑا جگت ہووے لوکانیا۔ جن بھگت تیرے بن سدھے گولے، دوجے در نہ منگن جانیا۔ آتم پر ماتم گاؤن ڈھولے، ڈھو آ دینا بے پرواہیا۔ اگنی تت مول نہ کھولے، پنچم پنچ نہ کوئے لڑانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھانیا۔ جس ویلے بل نے چٹھی لے لئی مُٹھ، باؤن سیس جھکانیا۔ کنیا کواری گھر توں آئی اٹھ، بھجھی واہو داہیا۔ بدلایا اپنا رُخ، بل دوارے سو بھا پانیا۔ میں ہن نہیں رہنا چپ،

میٹوں اندروں کوئے ہلایا۔ میں ویکھاں کلجک اندھیرا گھپ، میرا پڑدا دتا اٹھایا۔ لہنا دینا بھگتاں جاوے نہ نگ، میں آسا ہور ودھایا۔ باؤن جے توں
 بھگتاں لاہویں نہ بھکھ، بھکھیاں نہ دیں رجایا۔ پر بھو دی سفل ہونی نہیں گکھ، کلکھنی نار بن کے دیں دھایا۔ جناں چر بھگتاں نوں سری بھگوان کہے نہ
 پت، ناتا جگت نالوں تڑایا۔ اوناں چر میں تیرے نالوں پینا رٹھ، چار جگ مل نہ سیس نوایا۔ باؤن نے پریم جام دے کے گھٹ، گھٹ کے گلے نال
 لگایا۔ ہوئی جہی لیا بچھ، کی کچھ ویکھیا چائیں چانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال تکایا۔ بالی کہا جس ویلے میٹوں گھٹیا، باؤن پیار
 ودھایا۔ ماتا پتا نالوں پیار ٹٹیا، پڑکھ اکال اکو نظری آیا۔ جس داتن وجود کوئی نہ جسیا، مائی خاک نہ کوئے ہنڈھایا۔ جس دا بوٹا بھگت کسے نہ پٹیا، بھگوان ہو
 کے سیو کمایا۔ جس دا بھنڈارا نہ کدے نکھٹیا، جگ جگ رہیا ورتایا۔ جو مارگ اتوں کدے نہ گھتھیا، گر اوتار پیغمبراں رہیا چلایا۔ اوس سبھے نال میٹوں
 اندر وڑ کے بچھیا، شبدی شبد منگ منگایا۔ میٹوں نظر آیا اوہ رتھیا، جو رکابل اپنے ہتھ پچھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری نظر دتی
 بدلایا۔ ننھی کہے ننھی بچیا، بچپن اپنا دیاں جنایا۔ میں شبد کہانی دساں سچیا، اکھراں والی نہ کوئے پڑھایا۔ پریم پڑکھ سب دا ویکھ کے کملبتیا، پت پر میثور
 سیس جھکایا۔ جس نے میٹوں پڑھائی پٹیا، پٹنے والا دتا دکھایا۔ جس دے کولوں میٹوں ملنی کھٹیا، کھٹکا رہے نہ رایا۔ سوڈا دیوے اکو ہٹیا، ہٹوانا آپ
 اکھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگلا لیکھا آپ بھجھایا۔ ننھی کہے میں ویکھیا نکا، ست سروپ سو بھاپایا۔ جس دا سب توں دکھرا حصہ،
 بھگتاں جھولی رہیا بھراپا۔ سچ دا بن کے پتا، پوت سپوتے گود ٹکایا۔ کوڑی کریا سڑن نہ دیوے چکھا، اگنی اگت نہ کوئے جلاپا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، میرا پڑدا دتا چکایا۔ پڑدا چکھیا ہوئی خیران، اندرے اندر خوشی منایا۔ میٹوں لیبجیا برہم گیان، پڑھن دی لوڑ رہی نہ رایا۔ نظر آیا نشان،
 نشانے رہیا گوایا۔ ملیا صاحب سلطان، پاتشاہ بے پرواہیا۔ حکم دتا فرمان، سندیشہ شبد جنایا۔ کلجک اتتم ویکھ مار دھیان، دور ڈراڈا پندھ مکایا۔ کرپا کرے
 سری بھگوان، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھو آپ کھلایا۔ بھو کھولیا نظری آیا بالمیک، قلم شاہی مور پنکھ چلایا۔
 رواداس چمارا دسیا ٹھیک، جو ٹھا کر اکو رہیا منایا۔ کلجک انت بدلدی ویکھی ریت، ریتوان دیا کمایا۔ سچ پریم دی ویکھی پریت، پریم پڑکھ نال وٹی

ودھائیا۔ ڈھولا سوہیا ساچا گیت، سوہنگ شبد شنوائیا۔ من آتما ہوئی اتیت، ترے گن لیکھا رہیا نہ رائیا۔ گو بند نظری آیا ٹھیک، شبدی شبد ویکھ وکھائیا۔ جس
 دی شہادت کرے تصدیق، اوسے دی ست گواہیا۔ جو اندر وسے قریب، باہروں میل ملائیا۔ ایہہ کھیل عجب عجیب، پر م پُرکھ دتا درٹائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ مہر نظر وچ تئییا روداس، روی اکو نظری آئیا۔ قلم دوات جس دے پاس، شاہی شہنشاہ وڈیائیا۔ جس
 دے انتر پریم سواس، ساہ ساہ دھیائیا۔ پر بھ پارسب گنتاس، گن اپنا گیا بھلائییا۔ چرن دھوڑی کٹا لاکے راکھ، راکشس من اندروں دتا کڈھائییا۔ آتم
 پر ماتم کر اتفاق، میل ملایا سہج سبھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا رہیا کھلائییا۔ رویداس پھڑ کے کاغذ کورا، بل دوارے دتا
 وکھائییا۔ میرا جے تن جگ وچھوڑا، وچھرن توں پہلے دتا جنائییا۔ جس دا کوئی نہ جانے ہوڑا، ہوکا دے سرب لوکائییا۔ جس دا انتم اکو پوڑا، پوڑی اکھرنہ
 کوئے پڑھائییا۔ اوس دی سب نوں پئے لوڑا، خالی نظر کوئے نہ آئییا۔ جس ویلے کلجگ ہونا اندھ گھورا، ٹھگ چوراں یاراں نال وچنی کوڑ ودھائییا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائییا۔ ننھی بچی کہا میں ویکھیا کاغذ چٹا، بل باون سپیس نوئییا۔ کی اس دا انتم سٹا، میٹوں دے سمجھائییا۔
 باون کہا جس ویلے پھیر آواں میرے نشان ہووے اُپر گٹا، اٹاں پتھر منن کوئے نہ جائیا۔ جن بھگتاں بن کے پتا، زرگن نور جوت کراں رُشنائیا۔ تیری
 پوری کراں اچھا، در در گھر گھر بھوگ لگائییا۔ جیسہڑا کھیل کسے نہیں دسا، چار جگ دیاں پر گٹائییا۔ تیرا یاد رکھاں بچھا، اگے ہوواں آپ سہائییا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہر نظر اٹھائییا۔ باون خوشی نال پھڑ کے ہتھ، کنیا ننھی دتا ہلائییا۔ اوس ویکھیا پُرکھ سمرتھ، جو سماں رہیا بدلاییا۔ اندر
 آسا اُپچی کچھ تیرا لکھاں جس، صفتاں صفت صلاحیا۔ پُرکھ اکال کہا بس، اگے منگ نہ کوئے منگائییا۔ جس ویلے کلجگ انتم اپنا کھولاں ہٹ، زرگن ہو کے
 پھیرا پائییا۔ پورب لہنا دے کے وٹھ، دست امولک جھولی پائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائییا۔ کلجگ انت اخیر آوانگا۔
 بے نظیر کھیل کھلاوانگا۔ دستگیر آپ اکھواوانگا۔ شاہ حقیر پڑا لاهوانگا۔ منزل چڑھ اخیر، جلوہ جوت نور رُشناوانگا۔ ساچی دس تدبیر، تقدیر آپ بدلاوانگا۔
 کچھ لیکھا ہتھ کبیر، کایا قبر وچوں باہر کڈھوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سیوا اک درساوانگا۔ ساچی سیوا اکو دساوانگا۔ ہر دے ہر جو

ہو کے وساںگا۔ کوڑی کریا کولوں نساںگا۔ جن بھگتاں اندر بہہ کے ہساںگا۔ نویں رچنا جگ وچ رچاںگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارے اکو وساںگا۔ سچ دوارا اک وساںگا۔ لہنا دینا مول چکاوانگا۔ سچ اصول اک بناوانگا۔ لیکھا کدے نہ جاواں بھول، اٹھل ہو کے آپ پرگٹاوانگا۔ چرن پریتی دے کے دھول، ٹکا دھوڑی اک رماوانگا۔ سبج سچ بنا اصول، اصل اپنا رنگ رنگاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب اچھا ویکھ وکھاوانگا۔ پورب اچھیا کہے کنیا، پر بھ تیری اوٹ تکانیا۔ توں صاحب سوامی ٹھا کر نیا، نٹاں دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ دھن جنیندی مائی جس جنیا، جن کے تیری گود ٹکانیا۔ میرا میں رہیا نہ انیا، تیری کرپا ملی سرناںیا۔ بھانڈا گڑھ ہنکاری بھنیا، بالی بدھ دتی وڈیاںیا۔ میں تیرا کراں دھن دھنیا، شکر کہہ کے خوشی منانیا۔ توں بھیتر بھیتر رمیا، جگ نیتز نظر کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس ویلے بدلیں اپنا سماں، سماں اپنا دینا وکھانیا۔ باؤن کہا جس ویلے سماں ہووے تبدیل، کلجگ اتم ویکھ وکھانیا۔ شبدی شبد سُن سرب اپیل، پچھلے کھاتے ویکھ وکھانیا۔ جنہاں ساچی رکھی دلیل، دل دے پڑدے دیاں اٹھانیا۔ حکمے اندر کر تعمیل، گھر ساچے لواں بلاںیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پچھلی چٹھی دیاں وکھانیا۔ میری چٹھی اندر اکو اکھر، جس دا چن نہ کوئے سمجھانیا۔ سب توں زالا وکھر وکھرا حکم سمجھانیا۔ جس نوں لکھے نہ کوئی سلیٹ پتھر، قلم شاہی نہ رنگ چڑھانیا۔ جو پر بھ دے سٹا ستھر، یارڈا سچ اک ہنڈھانیا۔ جس دی مہما کسے نہ لکھی وچ نشر، اکھراں نال آخر اپنا آپ گوانیا۔ میں اوسے نال اپنا آپ کرنا بسر، بشرطے کہ اوہو ملے دُھر درگاہیا۔ جس دا سب توں وکھرا جشن، بھگتاں نال خوشی منانیا۔ سچ پریم دالے کے مشن، چاروں کُنٹ ویکھ وکھانیا۔ جس نے اشارہ تھوڑا دتا کاہن کرشن، گوپییاں گوالیاں والیاں نچانیا۔ اوس دے کھیل اگے دسن، دشا وچوں باہر کڈھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آخر بھو دے جنانیا۔ اپنا بھو دے سے پر بھ آخر، اکھراں صفت صلاحیا۔ پُرکھ اگما ہووے ساتھن، سگلا سنگ بناںیا۔ اتم پر ماتم گاتھن، ڈھولا گیت سنانیا۔ زرگن ہو کے سرگن آوے واچن، واچک و دیا دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ پریم پریتی اندر آوے ناچن، کوڑ سوانگ نہ کو رچانیا۔ درس دیوے اگمی باطن، باہر کھو جن دی لوڑ دے مکانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک سنانیا۔ حکم سُنن نوں اٹھ کھلوتا روی، داس ہو کے سپس نو انیا۔ پُرکھ اکال شبد اگمی

کہوئیں، رسنا والی نہ کوئے پڑھائیا۔ جس ویلے تیری دھار چلنی نوئیں، کلجک وچوں سبجگ لینا بدلایا۔ سچ سبگھاسن اکو بہوئیں، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ جن بھگتاں سار لوئیں، لایق نالایق دینے بنایا۔ اوس ویلے تیتوں ساریاں کہنا اوتار چووی، چوہ جگاں دالہنا دینا مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھرم بھلیکھا دینا مکائیا۔ جس ویلے ہوئیں چوویاں اوتارا، کل کلکی ناؤں دھرائیا۔ تیرا روداس ہوئے لکھارا، بالمیک نال گواہیا۔ جیسہڑا کنیا دا اُدھارا، کلجک اتم جھولی پائیا۔ تیرا وقت سماں ہوئے اپارا، شہنشاہی دو وجے ودھائیا۔ گوہند دا پچھلا چکے اُدھارا، جُجھار نال کُڑمائیا۔ گھر ساچے منگلا چارا، گیت گوہند سنایا۔ دیویں اک اشارہ، شبد شبد پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک منایا۔ باؤن کہا سب کچھ ہووے پورا، پورن پر بھ دے وڈیایا۔ جس ویلے آوے پُرکھ اکال سورا، سنگر ساچا پھیرا پائیا۔ روداس نال ہووے ضرورا، ضرورت پچھلی ویکھ وکھائیا۔ سب دی عرض کرے منظور، مزدوری سب دی جھولی پائیا۔ جن بھگتاں کایا اندروں ہوئے کوزا، دُرمت میل دھوائیا۔ چتر سنگھڑ بنائے مورکھ موڑھا، در دیوے مان وڈیایا۔ جس ویلے کنیا پر بھ دے نام دا پایا رنگلا چوڑا، منگلا چار وچ جنایا۔ شبدی ناد دی دے کے تورا، ثرت اپنا پڑدا لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، روداس نال میلا میلے سچ سبھائیا۔ روداس کہے کی اگئی بات، پر بھ ساچے دے سمجھائیا۔ پُرکھ اکال کہا اگئی دن ایسے کنیا دے ہتھ پھڑاؤنی قلم دوات، ڈھائی گھنٹے نت سیو کمائیا۔ تُوں خوشیاں نال کول گاؤندے رہنا گاتھ، ایہہ کردی رہے لکھائیا۔ پُرکھ اکال دوہاں دے دے پاس، ہر دے ہر سائیا۔ پہلی پیٹی تے پہلی جماعت، پہلا سبق دے سمجھائیا۔ جن بھگتو سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان توں وڈی نہیں کوئی کرامات، جو کرماں دا لیکھ چکائیا۔ اگئی ساؤن نوں سب دے اُتے خوشیاں دی پئے برسات، برکھا مہر آپ برسائیا۔ ایس دا پھیر جواب، تن اَسودیاں درڑائیا۔ گرگھ سنگھ رکھنا حساب، بھل وچ بھل کدے نہ جائیا۔ گوہند دے ہتھ اوہ کتاب، جتھے اجیت جُجھار سوہا پائیا۔ چھوٹیاں دا سب توں وکھرا واک، جو واقف کار بھگتاں دے اکھوائیا۔ جن بھگتو تہاڈے رہن کوئی نہ پاپ، پت پُنیت دتے بنایا۔ پُرکھ اکال بنیا تہاڈا باپ، جس والی اکو مایا۔ جس نے گوہند رکھیا ساتھ، سگلا سنگ بنایا۔ اوہ ہووے تہاڈا داس، نردھن ہو کے سیو کمائیا۔ اندر وڑ کے کرے پاک، پت پُنیت بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوار دیوے سرنائیا۔ قلم دوات کہے

میرا لیکھا بننا نال شاہی، شہنشاہ دے وڈیاںیا۔ بل باؤن دوویں دین گواہی، شہادت سچ سچ بھگتایا۔ بالیک بھلنا ناہیں، پڑدا پڑدے وچوں چُکایا۔ روداس ویکھیا سچا تھائیں، بھگت دوارا سو بھاپایا۔ جتھے ہر بھگتاں ملے وڈیاںی، گرکھاں رنگ چڑھایا۔ دُرمت میل دھوے شاہی، کالکھ ٹکا رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوار دے سرنایا۔ سچ دوارا سو بھاؤنت، سو صاحب آپ سمجھایا۔ جتھے میلا بھگت بھگونت، آتم پر ماتم و بے ودھایا۔ سچ دوارے سوہن اگے سنت، جنہاں سجن اک اھوایا۔ گرکھ گرکھ دُوجے در کرن نہ منت، نمو نمونہ سیس جھکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن ہر ساچے پار لنگھایا۔ جن ہر ساچا اترے پار، پر م پڑکھ دیا کمایا۔ کرنی دا کرتا کرے اُدار، مہر نظر اٹھایا۔ جس دی آسا رکھدے گئے جگ چار، چارے کھانی چارے بانی دھیان لگایا۔ سو آیا اتم وار، کلجک میٹے کوڑی شاہیا۔ جن بھگتاں دیونہارا نام بھنڈار، اتول اٹل ورتایا۔ ساؤن برکھے امرت دھار، رس انتر چوانیا۔ سوئی سرتی کر کے خبردار، آلس نندرا دے مٹایا۔ جن بھگتو پر بھ تلو اپنے بھگت دوار، دُوجے در نظر کدے نہ آیا۔ پنچ وار سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان بولو جیکار، جیکاریاں وچوں نرنکار نظری آیا۔

* ۲ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ اجیت سنگھ دے گرہ ٹالا *

ہر جیکار اگئی شبد، سرت اکال مورت وچ ملایا۔ جھگڑا رہے نہ کوئے دین مذہب، شرع وچ نہ کوئے لڑایا۔ سچ دوارے ہووے ادب، آداب اکو دے سمجھایا۔ خیرانی وچ نہ ہووے غضب، غرض سب دی پور کرایا۔ جودھا سوربیر مردانہ بن کے مرد، مدد بھگتاں کرے چائیں چانیا۔ دیناں دکھیاں ونڈے درد، ناتھ انا تھاں ہوئے سہایا۔ بھگتاں سنے عرض، جگ چوکڑی ویکھ دکھایا۔ جنم کرم دی کٹ کے مرض، مزہ اپنا نام چکھایا۔ ساچا کھیل دس اسچرج، اچرج لیلآ آپ درڑایا۔ کلجک کوڑی کریا میٹ اندھیرا گرد، ست جوت کرے رُشٹایا۔ پورب کرم دی کڈھ کے فرد، فیصلے حق حق سٹایا۔ گرکھ جان نہ دیوے کوئی ناولد، ولدیت اپنے نال بنایا۔ مارگ پنٹھ دتے نہ کوئے غلط، کوڑا راہ نہ کوئے چلایا۔ سدا سہائی ہلت پلت، پت پر میشور بے پرواہیا۔

کھج انت نرالا کرے چلت، چلتر ویکھے جگت لوکانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترانیا۔ ہر شبد سچ جیکار، نعرہ حق اکھوانیا۔ خوشی کرن گر اوتار، پیئمبر ڈھولے گانیا۔ کل ویکھ کلکی اوتار، کلام سارے گئے بھلایا۔ امام اماں داسکدار، بھگت غلاماں کرے رہایا۔ سب کچھ رکھ اپنے اختیار، مختار نامے سب دے دے مٹانیا۔ حکم دے کے ایک وار، ایک کار کرے شنوایا۔ جس دا جس سدا رہیا جگ چار، چوکڑی راگ الا نیا۔ اوہ وسیا بھگت دوار، بھگون ہو کے پھیرا پانیا۔ دیکھنہارا اندر باہر، گپت ظاہر کھوج کھوجانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچا اک درسانیا۔ بے جیکار ہووے ہر شبد سچ سنگیت، ناد اکو اک شنوایا۔ جس دی جگ چوکڑی بدل دی آئی ریت، مندر مسیت دین گواہیا۔ سو کرے کھیل انڈیٹھ، انڈیٹھری کار کمایا۔ جن بھگتاں درس دیوے اپنی دید، نور چند جوت رُشانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا نام اک سمجھانیا۔ نام شبد جیکار است، ست ستوادی آپ جنانیا۔ گھٹ بھیتے اُتے برہم مت، پاربرہم پت پریشور کرے پڑھانیا۔ جن بھگتاں کھول نیز لوجن اٹھ، آخر اپنا پڑدالاہیا۔ سوامی ہو کے اندر وس، انترجامی ہو کے میل ملا نیا۔ نام ندھانا انیالا تیر مارے کس، پر تکھ ہو کے ویکھ دکھانیا۔ کھج انت ہو پرگٹ، ہٹ ساچا اک گھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سرب کلا سمرتھ، مہما کتھ کتھ درڑانیا۔

* ۳ ساون شہنشاہی سمت ۲ پریتم سنگھ دے گرہ نظام پُرا ضلع امرتسر *

ہر نام بھگت بھنڈار، پُرکھ اکالا دین دایلا آد جگاد جگ چوکڑی لوک مات ورتانیا۔ دیونہار نت نوت سدا جگ چار، سبجگ تریتا دواپر کھج انتم ویکھ دکھانیا۔ گر اوتار پیر پیئمبر وشن برہما شو جس در کھڑے بھکھار، مانگت ہو کے نرگن سرگن جھولی ڈاہیا۔ سو دیونہارا داتا اک اکلا ایککار، ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی آپ ورتانیا۔ جس دی شاستر سمرت وید پُراں گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی پانہ سکی سار، بے انت کنت بھگوت کہہ کے سارے شکر منانیا۔ سو نرگن نرویر نرکار کل کلکی لے اوتار، کھت بھوکھت اندر شٹ ویکھے سرب لوکانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا

ہر، سچکھنڈِ نواسی اپنی کل ورتایا۔ جن بھگت بھنڈارا ایک ہر ہر نام، انتر آتم آپ جنایا۔ امرت رس نہجھر جھرننا دیوے سچا جام، ترشنا بھکھ جنم مرن دے چکایا۔ نام سندیشہ ڈھر دادے پیغام، بن اکھراں توں نراکھر کرے پڑھایا۔ مقامے حق منزل دے آسان، پُری لو برہمنڈ کھنڈ اَدھ وچکار نہ کوئے اٹکایا۔ بن رسنا جہوا بٹی دند شبد ناد دے ڈھن کان، بودھ اگادھ کرے پڑھایا۔ دیا باقی کملاپاتی پت پریشور آپ جگائے مہان، ست سوامی انترجامی نرگن نور جوت کرے رُشایا۔ جس دا بھيو ابھید لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت سمجھ نہ سکے کوئی پنج تت انسان، من مت بُدھ چلے نہ کوئے چترایا۔ سو کرنی دا کرتا کرتا پُرکھ کرے کھیل آپ سری بھگوان، بھگتن پیتا ٹھانڈا سپتا سچ سچ ساچی کار کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وسنہارا ساچے گھر، درگاہ ساچی سچکھنڈ ساچا اک سہایا۔ جن بھگت بھنڈارا امرت رس، نہجھر جھرننا آپ جھرایا۔ آتم پر ماتم کر کے وس، من واسنا کوڑی کرپا اندروں دے کڈھایا۔ ساچا مارگ شبد اگئی اکو دس، چار کُنٹ دہ دشا پینڈا دے مُکایا۔ نرگن نور جوت کر پرکاش، اندھ اگیان کوڑی کرپا متا موہ چکایا۔ کایا مندر اندر ساڈھے تن ہتھ دیوے نام امولک وتھ، جگت نیز سرشٹی درشٹی نظر کسے نہ آیا۔ سرب کلا پر بھ آپ ہو سمر تھ، جن بھگتاں مہما لکھائے بودھ اگادھ اکھ، جگت بُدھی سمجھ کسے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وکھا ونہارا ساچا گھر، گرہ مندر اندر پڑدا آپ چکایا۔ جن بھگت بھنڈار سدا امول، جگت ترازو تول نہ کوئے تلیا۔ پُرکھ ابناشی ڈھر دا مالک سچ دوارا دیوے کھول، نو دوارے پرے پر ماتم آتم پڑدا دے اٹھایا۔ شبد اگئی ناد و جا اپنا ڈھول، سوئی سُر ت اکال مور ت ناد تورت آپ جنایا۔ نج گھر واسی پُرکھ ابناشی نرگن نر ویر نر اکار نر نکار وسے کول، بن تتاں تت گیان دے سمجھایا۔ امرت آتم نہجھر دھار دے کے ساچی پاہل، پر م پُرکھ پر ماتم پریم رس اکو اک چکھایا۔ جس دا لیکھا کوئی جان نہ سکے پنڈت پاندھار ول، ملا قاضی شیخ مسانک سمجھ کسے نہ آیا۔ سو سوامی انترجامی نرگن جوت بن ورن گوت پرگٹ ہووے اُپر دھول، دھرنی دھرت دھول ویکھے تھاوں تھانیا۔ بھگت سہیلا اک اکیلا اکل کل دھاری جگ جنم دا پورا کرے قول، پورب لیکھا ویکھے چائیں چانیا۔ شبدی دھار ہر نر نکار گھٹ سوامی گیا مول، مولا ہو کے پڑدا اوہلا دے اٹھایا۔ جس دا نیت نوت جگ چوکڑی سدا سدا گر اوتار پیغمبر بدلے گئے بول، دیناں مذہباں ذاتاں پاتاں وچ ونڈ ونڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

کرے کھیل ساچا ہر، بھگتن پیتا ٹھانڈا پیتا اینکارا اِکو نظری آئیآ۔ جن بھگت بھنڈار دیونہارا سیری بھگوان، بھگوان اپنی دیا کمائیآ۔ جس دا آد جگاد نیت نوت
 جھلدار ہے نشان، دھرم نشانہ اِکو دئے دکھائیآ۔ جس نوں جھکدے رہے پیتا رام، کاہنا کرشن سیس جھکائیآ۔ عیسیٰ موسیٰ محمد سُنڈے رہے پیغام، کایا کعبے اندر
 کھوج کھوجائیآ۔ نانک گوہند کردے گئے پرنام، سیس جگدیس جھکائیآ۔ جس دا منتر شبد اگئی وِچ جہان، برہمنڈاں کھنڈاں پُریاں لو آں کرے ست جنائیآ۔
 درگاہ ساچی وسے سچھنڈ دھام، بھومکا استھان جگت دوارے سمجھ کوئے نہ پائیآ۔ سو کھج انت سیری بھگونت کھیل کرے مہان، صفت صلاحی بے پرواہی
 قلم شاہی لیکھا لکھ کوئے نہ پائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں جگ جگ دیونہار وڈیائیآ۔ جن بھگتاں دیوے آتم پر ماتم درس، نج
 لوئن نین کھلایآ۔ جنم جنم دی کرم دی مٹے حرص، ہوس اگلی دئے مکائیآ۔ مہروان محبوبُ مجبت وِچ کرے ترس، ترے گن لیکھا دئے چکائیآ۔ پر بھ
 درشن جو جن رہے تڑپ، دُور دُراڈا نیرن نیرا مل کے اپنی خوشی دکھائیآ۔ من واسنا کوڑی کرپا جگت میٹ کے بھٹک، اٹک اگلی دئے چکائیآ۔ کام کرودھ لوبھ
 موہ ہنکار تت نواس رہن نہ دیوے کٹک، گھر وِچ گھر در دروازہ ساچا آپ کھلایآ۔ بوند سوانتی امرت میگھ جن بھگتاں انتر آپے برس، اگنی اگت دئے
 بُجھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن دھار آوے پرت، پت پر میثور ویکھ دکھائیآ۔ جن بھگتاں نام دیوے بھگونت، بھگوان اپنی دیا
 کمائیآ۔ ناتا جوڑ کے آتم پر ماتم نار کنت، سچ سہنجی دئے سہائیآ۔ ٹوں میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا دس کے ساچا منت، منتو اگلا حل کرائیآ۔ شبدی مہما دس
 اگنت، بن اکھراں کرے پڑھائیآ۔ سو سچن سچا سنت، جس گھر بیٹھا نظری آئیآ۔ ہنگ برہم بودھ اگادھا بن کے پنڈت، برہم وِدیا اک سمجھائیآ۔ جھکڑا مکا
 کے بہشت جت، سچھنڈ دوارا اِکو دئے دکھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے دیوے مان وڈیائیآ۔ جن بھگت بھنڈارا پُرکھ اکال
 دیوے ساچی دھوڑ، مستک اِکا نام لگائیآ۔ چتر سگھڑ بنائے مورکھ موڑھ، ہوئے ہنگتا روگ گوائیآ۔ ناتا توڑ کے کوڑو کوڑ، سچ سچ دھر دا سنجم دئے سمجھائیآ۔
 شبد اگئی وِچا کے ناد تُوڑ، تریا پد وِچ رکھائیآ۔ ساچی جوتی دے کے نوڑ، نرنجن جوت کرے رُشنائیآ۔ پنڈھ مکا کے دُورن دُور، نیرن نیرا نظری آئیآ۔ کایا
 مندر اندر ہو کے حاضر حضور، حضرت ہو کے پڑدا لاہیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ جنم دی بھگتی کر منظور، منزل اگلی پنڈھ مکائیآ۔

جن بھگتاں نام بھنڈارا دیوے ایک، اینکار وڈی وڈیاں۔ چرن پریتی دس کے ساچی ٹیک، ٹکیاں دا لیکھا دے مکاںیا۔ سچھنڈ دوار دس کے اپنا دیس، کوڑ کڑیارا دیوے پرے ہٹاںیا۔ نام اگما سب توں وکھرا دے کے سندیش، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی توں باہر کرے پڑھائیا۔ بن قلم شاہی کاغذ لکھے لیکھ، بن حروف حروف آپ بناںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا مالک بن کے نر نریش، سچ فرمانا اکو رانا گرکھاں آپ سمجھائیا۔ جن بھگتاں پر بھ دیوے دست امولک، سچ پریتی کایا جھولی پائیا۔ کلجگ انت بدل کے پیتی، نچ گھر اپنا دے وکھائیا۔ کایا ماٹی کر کے ٹھانڈی سیتی، سیتل دھارا آپ وکھائیا۔ بھل بھلو اڑی گوہند دھار اگم تیتی، گرکھ بوٹا اک مہکائیا۔ جس دا کلمہ اکو نام سچ حدیثی، حضراتاں کرے پڑھائیا۔ سو ویکھنہارا ہست کیٹی، اوچاں نیچاں کھوج کھوجاںیا۔ اپنی دھار رکھے انڈیٹھی، جگت نیز نظر کوئے نہ پائیا۔ جن بھگتاں دے کے سچ پریتی پر م پُرکھ پر ماتم آتم اپنے نال جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وسنہارا ساچے گھر، سچ دوارا اک وکھائیا۔ جن بھگتاں دیوے اکو نام سلوک، سوہلا ہر جو حق سناںیا۔ کر پرکاش نرمل جوت، اندھ اندھیرا دے گوائیا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی کوٹ، کوٹ کنچن گڑھ دے جنائیا۔ بن جگت نیز درشن دیوے روز، روضے بانگ دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم پر بھ دتے ساچی مَوج، مجلس اپنے نال رکھائیا۔ جس دی گر اوتار پیغمبر کردے گئے کھوج، بے انت کہہ کے ڈھولے گاںیا۔ سو پر م پُرکھ پر ماتم جن بھگتاں نال کرے اپنا چوج، چوجی ہو کے کرم مکاںیا۔ لکھ چوڑا سی جنم کرم دا کٹے روگ، ورن برن جھگڑا دے مکاںیا۔ نام پیالہ دے کرے مدہوش، سچ نُماری اک وکھائیا۔ کایا ماٹی جوُن اجوئی سب دا بدلدار ہے پوش، پشو پریت چارے کھانی انڈج جیرج اُتھج سیتج دے دُہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگتن مِتا، بھگون اکو نظری آںیا۔ جن بھگت بھنڈارا سَنگَر چرن کول، بن اکھاں آپ درسائیا۔ دیوے وڈیائی اُپر دھرنی دھرت دھول، دھول ویکھے چائیں چائیا۔ جس نوں کہندے نور خدائی اول، عالمین کہہ کے سارے سیس نوایا۔ جو ہر گھٹ رہیا موں، لکھ چوڑا سی ڈیرہ لائیا۔ سو بھگتاں کرے اُلٹا نا بھ کول، امرت جھرن اِک جھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وکھا ونہارا ساچا گھر، تاکی پڑدا آپ اُٹھائیا۔ جن بھگت بھنڈارا رکھے کایا مندر، باہر کھوجن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ بجر کپاٹی توڑ کے جندر، ترے گن لیکھا دے چُکائیا۔

من واسنادہ دیش نہ دوڑے بندر، شبد ڈوری تند بندھایا۔ بھاگ لگا کے ڈونگھی کندر، نرگن جوت کرے رُشَنایا۔ لوڑ رہے نہ سوریا چندر، رُو سس اکھ نہ کوئی کھلایا۔ پُرکھ اکالا دین دِیالا جن بھگتاں لاوے اپنے انگن، انگیکار اک ہو جائیا۔ سنت سہیلا دُو بے در کدے نہ جاوے منگن، جس دامالک بے پرواہیا۔ کایا کعبے اندر وجے ڈھولا نام مردنگن، پرا پسنتی مدھم بیکھری چارے بانی اندر بہہ بہہ خوشی منایا۔ پریم پریتی چاڑھے رنگن، رنگ مھیٹھ چلے نہ کوئے چترایا۔ جودھا سوربیر بن مردنگن، مرد مردانہ اِکو دیونہار سرنایا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم دس کے سچ انندن، نجانند پرمانند وچوں پرگٹایا۔ جنہاں پریم پُرکھ پاربرہم پر بہہ ڈھولا گایا سوہنگ چھندن، سنسے روگ مل نرگن جوت جگت گئے چُکایا۔ لکھ چوڑا سی آون جاون مات گربھ رہیا کوئی نہ بندھن، جم کی پھاسی نہ کوئی لٹکایا۔ رائے دھرم چتر گپت لیکھا کوئی نہ منگن، لاڑی موّت نہ کوئے پرنا یا۔ سچ دوارا سچکھنڈ بن پوڑی ڈنڈے لنگھن، آگے ہو نہ کوئے اٹکایا۔ جوتی جوت سروپ ہیر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دیونہارا ساچا گھر، گھر سوامی ٹھا کر اِکو سوہنارہیا سہایا۔ جن بھگت بھنڈارا دیونہارا ٹھا کر، ٹھو کر اِکو نام لگایا۔ نرمل کرم کرے اُجاگر، دُرمت میل دھوایا۔ جو سچ و نجارا بنے سوڈاگر، ودی سُدھی دا لیکھا دئے مُکایا۔ آتم پر ماتم سچ دوارے دیوے آدر، آدرش اپنا اک درڑایا۔ کرپا کر کریم قادر، قُدرت دامالک خلق دا پالک فلک اُپر نوڑ کرے رُشَنایا۔ ستگر شبد جودھا سوربیر بہادر، پر ساچے لئے پرگٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک لرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سرشی درشی ایکا ایشٹ کرے تبادل، تبادلے وچ تلبیق آپ جنایا۔

* ۳ ساون شہنشاہی سمت ۲ چند سنگھ دے گرہ نظام پُرا ضلع امرتسر *

جن بھگتاں پر بہہ دیوے گیان، دُھر دی دھار آپ جنایا۔ پڑدا اوہلا چکے وچ جہان، من جہالت رہے نہ رانیا۔ حکم دیوے دُھر فرمان، حق سندیشہ آپ سَنایا۔ سچ پریتی کرو سری بھگوان، اوٹ پُرکھ اکال تکایا۔ جس دا گر اوتار پیغمبر ڈھولا گان، کھانی بانی صفتاں نال کرے صفایا۔ سو سوامی امرتجای نچ نیز درس کرے وچ جہان، لوک مات ملے مان وڈیایا۔ کلجگ کوڑی رین اندھیری مٹے رات، ست ستوادی ساچا چند نوڑ کرے رُشَنایا۔ اِکو ڈھولا نام گاؤ

پر بھ دی گاتھ، رسنا جھوا تئی دند ملے مان وڈیاںیا۔ جو ایٹھے اوتھے دو جہاناں سدا وسے ساتھ، نرگن ہو کے دُھر داستگ نبھایا۔ جس دی کاہن پاؤندے گئے راس، گر اوتار پیغمبر رستے گئے دکھایا۔ جس دے پچھے رام کٹیا بنباس، بنیا پاندھی راہیا۔ تِس دا ویکھے جلوہ جوت نور پرکاش، بن تئا سوبھا پانیا۔ جو وسے پر تھی آکاش، گگن لگنتر رہیا سماںیا۔ بھگت سہیلا ہو کے داس، داسی داس روپ وٹانیا۔ لہنا دینا پورب ویکھ کے آد، انت میلا رہیا ملاںیا۔ جنم جنم دی سننہار فریاد، پورب لیکھا رہیا جنانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں کھیڑا کر آباد، بخشنہار سچی سرناںیا۔ جن بھگتاں مالک گھر گمبھیر، پرم پُرکھ اکھوایا۔ جو بھاگ لگاوے کایا مائی ساڈھے تن ہتھ سریر، تتوت سوبھا پانیا۔ امرت آتم نچھر جھرننا بخشے ساچا نیر، جنم جنم دی ترشنا دئے بُجھایا۔ ساچی چوٹی چڑھ کے ویکھے اخیر، حقیقت حق کھوج کھوجایا۔ اپنے ملن دی سچی دس تدبیر، تقدیر دئے بدلانیا۔ اکو رنگ رنگا کے شاہ حقیر، اوچاں نیچاں دئے مان وڈیاںیا۔ بن کے ٹھا کر دُھر دا پیر، پرم پُرکھ پر ماتم آتم اپنا پڑدا لاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن بھگت سہیلے تارے سنت فقیر، فقیرہ اکو اپنا نام سناںیا۔

* ۳ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ بیبی دھنتو دے گرہ نظام پُر ضلع امرتسر *

جن بھگتاں پوری کرے آسا، ترشنامات نہ رہے رانیا۔ چرن پریتی ساچا دے بھرواسا، بھانڈا بھرم کوڑ تڑانیا۔ مانس جنم کر دے راسا، رستہ اپنا دئے سمجھایا۔ نام جپا کے سواس سواسا، تُوں میرا میں تیرا اکو رنگ رنگانیا۔ سچکھنڈ دوارے کر کے واسا، میلا میلے سچ سبھانیا۔ جھگڑا مُکا کے پر تھی آکاشا، جوتی جوت وچ سماںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچی سرناںیا۔ جن بھگتاں دیوے ساچی سرن، دوجی اوٹ نہ کوئے دساںیا۔ جھگڑا مُکا کے جنم مرن، مارگ اپنے دئے لگانیا۔ لیکھا رہے نہ ورن برن، ذات پات نظر کوئے نہ آںیا۔ جو پورب کیتا پرن، پر ماتم ہو کے توڑ نبھانیا۔ جن بھگتاں آیا پھرن، پھڑ باہوں گلے لگانیا۔ چوٹی آیا چڑھن، منزل دتے بے پرواہیا۔ کوٹاں وچوں بھگت سہیلے درگاہ ساچی وڑن، پچھلا پندھ مُکانیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ

نِو اسی جو درس کرن، جوتی جوت ملانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہاراج شیر سِنگھ وِشنوں بھگوان، داتا ہو کے ترنی ترن، جن بھگت تار
تُرت اپنے وِچ سمانیا۔

* ۳ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ اقبال سِنگھ دے گرہ نظام پُرا ضلع امرتسر *

جن بھگتاں سدا پرتپالے، پرتپالک ہو کے دیا کمائیا۔ ساچا مارگ دتے سکھالے، جگ چوکڑی تھم ورتائیا۔ لہنا دینا دیوے شاہ کنگالے، اوج نیچ نہ
کوئے پترائیا۔ ست دوارا دکھا اکو پتی دھر مسالے، دھرم دوارا دئے بُجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت لئے ترائیا۔ جن بھگتاں
دتے ساچی کھوج، انتر انتر بوجھ بُجھائیا۔ چرن پریتی بخش کے اوٹ، دوجا جھگڑا دئے چکائیا۔ ساچا میل ملا کے نرمل جوت، جگاں دے وچھڑے جوڑ
جڑائیا۔ جنم مرن داکٹ کے روگ، سد ہووے آپ سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں سوار کے لوک پرلوک، مہاراج شیر
سِنگھ وِشنوں بھگوان، نام اپنا اک درڑائیا۔

* ۳ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ ہر بھجن سِنگھ، گر بخش سِنگھ، گردیال سِنگھ دے گرہ مینیاں ضلع امرتسر *

جن بھگتاں ہوئے جنم سہیلا، پر بھ چرن ملے سرنائیا۔ جگ جگ وچھڑیاں ہووے میلا، جگت دیا کمائیا۔ نظری آئے آد پُرکھ اپر مپر سوامی اکیلا، اکل
کل دھاری بے پرواہیا۔ مانس جنم سہنجنا ہوئے ویلا، وقت وار تھت اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن ہر ساچے پار لنگھائیا۔
جن بھگتاں ہوون وڈ وڈ بھاگ، ہر سنگر بھاگ لگائیا۔ گھر ویکھیا جوت جگا چراغ، اندھ اندھیرا دئے مٹائیا۔ رسنا دیوے انرس سواد، جس دارس چکھ نہ کوئے
سمجھائیا۔ شبدي نام مار آواز، واد وواد دئے مکائیا۔ در دُرمت میل دھو کے داغ، دردی ہو کے ونڈ ونڈائیا۔ جگت مایا ممتا موہ میٹ کے ہنس بنائے کاگ،

بُدھی بیک آپ کرایا۔ سچ پریتی بخش ویراگ، ویری اندروں دے کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں بنا کے سچ سماج، ساچا مارگ اک دکھائیا۔ جن بھگتاں پر بھ دیوے اگمی مت، جگت والی نہ کوئے پڑھائیا۔ میل ملا کے پرم پڑکھ پر ماتم ہو کے ست، ست ستوادی جوڑ جڑائیا۔ پرم پڑکھ ہو کے سر رکھے ہتھ، سمرتھ دیا کمائیا۔ وید پُراناں توں باہر گاوے جس، نام نامے نال وڈیائیا۔ چرن کول سہارا دیوے سچ، سچ ساجن ہو کے ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لوں لوں اندر جائے رچ، رچنا اپنی دے بُجھائیا۔ جن بھگتاں پر بھ سدا سنگی، وچھوڑا وچ نہ کوئے رکھائیا۔ دیوے وست سدا امنگی، پدارتھ نام جھولی پائیا۔ ساچی منزل جاوے لکھی، کوڑ کڑیا راپندھ مُکائیا۔ منوآ من میٹ فرنگی، فرما بردار اپنالے بنائیا۔ ہون نہ دیوے نگی کنڈی، پٹھ اپنا ہتھ لکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں اٹھ رہن نہ دیوے اندھی، اگیان اندروں دے چُکائیا۔ جن بھگتاں پر بھ سدا دیال، دین دُنی وچوں باہر رکھائیا۔ شبدی دھار بنا کے اپنا لال، گودی دُھر دی لے لکائیا۔ جتھے پوہ نہ سکے کال، رائے دھرم نہ دے سزائیا۔ سچھنڈ دوارا دکھائے سچی دھرمسال، درگاہ ساچی اک جنائیا۔ جتھے دیک جوت جگے بے مثال، نور نور کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں درگاہ ساچی دے سوال، جتھے سُتیاں بنا پڑکھ اکال نہ کوئے اٹھائیا۔ جن بھگتاں پر بھ دیوے سچ گھرانہ، گرہ مندر اک دکھائیا۔ جتھے وسے سری بھگوانا، پڑکھ ابناشی ڈیرہ لائیا۔ نرگن جوت دیپ جگے مہانا، نورو نور ڈمگائیا۔ سچ پریم دا ہووے مے خانہ، جام اکو اک پیائیا۔ مست خُماری اندر کرے دیوانہ، سُرتی شبد نال سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دادے کے اک گیانا، پڑدا اوہلا دے اٹھائیا۔ جن بھگتاں بخشے ستسنگ جماعت، سچ دربارا اک جنائیا۔ جتھے وسے اینکار، اک اکلا ڈیرہ لائیا۔ در منگتے گر اوتار، پیر پیغمبر جھولی ڈاہیا۔ ویکھنہارا پاوے سار، لیکھا جانے تھاؤں تھانیا۔ کلج اتم لے اوتار، نرگن ہو کے سرگن دے وڈیائیا۔ لیکھا جان جن بھگت دوار، ہر جن ساچے لہنا دے چُکائیا۔ چرن پریتی دے کے اک پیار، پاربرہم پر بھ بخشے سچ سرنائیا۔ کر کرپا جائے تار، دُتر بیڑا پار لنگھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جھگڑا مُکا کے کوڑ سنسار، دھوڑ چرن لکا مستک دیوے لگائیا۔

* ۳ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ وریام سنگھ دے گرہ پنڈ تلونڈی ضلع امرتسر *

جن بھگتاں پر بھ دے بھنڈار، نام ندھانا سیری بھگوانا آپ ورتائیا۔ شبد اگئی دے خُمار، نام خُماري اک چڑھائیا۔ نرمل جوتی کرم اُجیار، اندھ اندھیرا دے چُکائیا۔ محل اٹل دکھائے اُچ منار، اگم اتھاہ بے پرواہیا۔ پڑدا اوہلا دیوے پاڑ، دُئی دویتی شرع شریعتی رہن کوئے نہ پائیا۔ گھر ٹھانڈا دکھا سچا دربار، در دارا اِکو دے سُبھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگت سُبھلا اک اکیلا اینکار، اپنا رنگ رنگائیا۔ جن بھگتاں ہر چاڑھے رنگ، پر م پُرکھ وڈی وڈیائیا۔ گھر گبھیر بے نظیر مرد مردان نام وجائے مردنگ، دُھن آتمک کرے رُشنائیا۔ بھيو ابھیدا کھولے برہم ہنگ، ہنگ برہم پار برہم دے جنائیا۔ لیکھا جان پون سواس دم، چم درِ شئی اشئی اندروں دے کھلائی۔ لیکھا مُکا کے ہرکھ سوگ چنتا غم، ساتک ست ست دے سمجھائیا۔ بیچ وکارا ممتا موہ میٹے تم، نسا جگت نہ کوئے ودھائیا۔ ست ستواد برہم برہماد شبد اناد دُھر داد سے دھرم، دین مذہب ذات پات اوج نیچ ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نر ہر اپنی کار کمائیا۔ جن بھگتاں پر بھ دے ٹھانڈا دربار، درگاہ ساچی حق مقام اک دکھائیا۔ جتھے سے پروردگار اک اکلا اینکار، بیکنڈھ نواسی سو بھاپائیا۔ جس دی صفت کرے جگ چار، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی ڈھولیاں وچ صلاحیا۔ جس نوں نمستے نمسکار کردے گر اوتار، پیغمبر سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ وشن برہما شو دیوت سُر کھڑے در بھکھار، خالی جھولی رہے دکھائیا۔ سو لہنا دینا آد جگاد جگ چوکڑی جانے چار، نرگن سرگن سرگن نرگن کھوج کھوجائیا۔ نام ندھانا سیری بھگوانا دو جہاناں شبد اگمائے اپنی دھار، نراکھر اکھراں وچ بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگتن پیتا ٹھانڈا سینا، ست ستواد ی در گھر ساچا اک پرگٹائیا۔ در گھر ساچا اک سُبھنجا، جن بھگتاں آپ دکھائیا۔ جوت جگا آد نرنجنا، نرگن نور کرے رُشنائیا۔ داتا بن کے درد دُکھ بھے بھنجا، آون جاون لکھ چوراسی گیرا دے مکائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم بن کے دُھر دا سبجنا، سُبھلا ہو کے اپنا رنگ رنگائیا۔ سچ پریتی دیوے دُھر دا مجنا، دُرمت میل اندر باہر گپت ظاہر دے دھوائیا۔ سچ للاری ہو کے چاڑھے اگئی رنگنا، جس دارنگ ویکھے نہ کوئے لوکائیا۔ ساچے سنتاں سنگر پورا دیوے پرماندنا، نجانند جس دی کرے شنوائیا۔ پار برہم برہم دے اِکو بندنا، تیاں والی

سکھیا نہ کوئے درڑائیا۔ جس آد جگادنت نوت جن بھگتاں ناتا نرگن دھار نرگن نال گنڈھنا، شبدي ڈوری تند بندھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کرے کھیل ساچا ہر، صاحب سہیلا اک اکیلا درگھر ٹھانڈا اک دکھائیا۔ درگھر ٹھانڈا سچا دربار، دُھر درباری آپ سہائندا۔ جتھے وسے اینکار، اک اکلّا ڈیرہ لائندا۔ دیا باقی کملا پاتی کر اُجیار، جوتی جوت جوت رُشائندا۔ سَت دُلا را شبدي کر کے خبردار، نام سندیشہ نر نریشا آپ جنائندا۔ تھر گھر چرن کول کھولنہارا حق کواڑ، حقیقت اپنے وچوں پرگٹائندا۔ حکم وچوں حکم چلا کے شبد سار، مہاسار تھی اپنا کھیل کھلائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگتاں دکھاوے سچ گھر، جس گرہ مندر اندر اپنا ڈیرہ لائندا۔ ساچا مندر ہر کا دوار، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ جتھے جھکدے گر اوتار، پیر پیغمبر بیٹھے سیس نوائیا۔ سورج چند نہ کوئے اُجیار، منڈل منڈپ نہ کوئے رُشائیا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہار، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن دے نہ کوئے گواہیا۔ توں میرا میں تیرا اکو آئے اگئی دھار، شبدي شبد شنوائیا۔ سوکھیلے کھیل اگم اپار، الکھ اگوچر اپنی کار کمائیا۔ نیت نوت جگ چوکڑی نرگن سرگن لئے اوتار، تت نواسی جوت پرکاشی کرنی کرتا آپ ہو جائیا۔ کھیلے کھیل اپر اپار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دروازہ غریب نوجا جن بھگتاں آپ گھلائیا۔ جن بھگتاں کھولے ساچا در، پڑدا اولہا آپ اٹھائیا۔ نظری آوے نرائن نر، نر نرائن اکو روپ پرگٹائیا۔ کرے کھیل اپر دھرنی دھر، دھرت دھول ویکھ دکھائیا۔ گرگھ سنت سہیلے آتم پر ماتم ہو کے لئے پھڑ، سرتی شبدي ڈوری تند بندھائیا۔ ساچے مندر کایا کجے حق محبوب ویکھے کھڑ، جلوہ گر کرے سچ رُشائیا۔ لیکھا چکا کے سیس دھر، کر پرکاش بہتر نر، نورو نور ڈگمگائیا۔ بن رسنا جہوا بتی دند نام ندھانا سری بھگوانا نراکھ لئے پڑھ، جگت و دیا دا لیکھا دے مکائیا۔ بھگت بھگوان اکو سوہن ساچے گھر، گھر وچ گھر وچدی رہے ودھائیا۔ جتھے بھو بھیانک دا نہیں کوئی ڈر، نر بھو ایکا سو بھا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جن ساچے لئے اٹھائیا۔ جن بھگتاں دتے گھر اولہا، سچ دوارا اک سہائیا۔ لہنا دینا چکا کے جلا تھلا، برہمنڈاں کھنڈاں پار کرائیا۔ جس گرہ وسے اک اکلّا، اینکارا بیٹھا سو بھا پائیا۔ جوتی شبدي دھار آپے رلا، نرگن ہو کے نرگن ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا اینکارا گھر ٹھانڈا اک پرگٹائیا۔ ٹھانڈا گھر سو بھا ونت، جن بھگت ملے وڈیائیا۔ پُرکھ

ابناشی ملے دُھر دا کنت، مالک خالق اِکو سوبھا پائیا۔ لیکھا چکھے لکھ چوڑا سی جیو جنت، چارے کھانی جھکڑا دے مُکائیا۔ گڑھ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہم سا جن ہو کے اپنا رنگ چڑھائیا۔ بودھ اگادھا ہو کے پنڈت، دُھر دی سکھیا دے سمجھائیا۔ پڑدا رہے نہ بہشت جنت، سچ دوار چڑھ کے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں میلے نرگن دھار انت، انتشکرن انتر انتریو ویکھ دکھائیا۔ جن بھگتاں دتے سچ ترانہ، گھر گمبھیر اپنی دیا کمائیا۔ دُھر دا دیوے نام ندھانا، اکھراں والی کرے نہ کوئے پڑھائیا۔ سرشی گائے نہ کوئی گانا، ہوکا حق حق جنائیا۔ ملے محبوب مُجبت وچ پریم پیار دا دیوے دانا، داتا ہو کے جھولی آپ بھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارا دیوے مانا، اہمان اندروں دے کڈھائیا۔ جن بھگتاں پر بھ کرے کھوج، جگ چو کڑی ویکھ دکھائیا۔ جنم کرم دا اُتوں لاہوے بوجھ، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ کر پرکاش نرمل جوت، اندھ اگیان دے چکائیا۔ کوڑی کرپا رہے نہ ہوئے روگ، ممتا موہ نہ کوئے ودھائیا۔ دین دیاں دتے اپنا جوگ، جوگیشراں توں پرے کرے پڑھائیا۔ بھگت بھگوان مل کے جگت واسنا رہے کوئی نہ روگ، سنجوگی ہو کے اپنا جوڑ جڑائیا۔ بھاگ لگا کے کایا کوٹ، کوڑ کُٹب دیوے تجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں درشن دیوے آپ اموگھ، بن تیاں تت کرے رُشنائیا۔ جن بھگتاں دیوے ساچا درس، جگت اکھ نہ کوئے گھلائیا۔ انتر انتر میٹے حرص، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ پورب جنم دا لہنا دینا دیوے قرض، مقروض ہو کے جھولی دے بھرائیا۔ بھگت ادھارنا پر بھ دا فرض، فیصلہ حق حق سنائیا۔ توں میرا میں تیرا اندر وڈ کے مندر چڑھ کے دتے اپنی طرز، طرح طرح نال جنائیا۔ دین دیاں دینا ناتھ ہو کے ونڈے درد، دُکھ وچھوڑے والا دے مٹائیا۔ جن بھگتاں چُھری حلال کرے کوئی نہ کرد، جگت کھل نہ کوئے لہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے سدا اسپرج، اچرج لپلا اپنے ہتھ رکھائیا۔ جن بھگتاں پر بھ دیوے نام گھر گمبھیر، جگت بُدھی سمجھ کوئے نہ پائیا۔ ساچا جیون زندگی وچوں کرے تعمیر، کامل مُرشد بے پرواہیا۔ منزل چوٹی چڑھ اخیر، آخر اپنا آپ آپے دے سمجھائیا۔ جس دوارے بہہ کے ڈھولا گایا جلاہے کبیر، قبراں دا لیکھا گیا مُکائیا۔ امرت رس پی کے دُھر دا سپر، شرع دے زنجیر گیا تڑائیا۔ اندروں بدل کے اپنی ضمیر، ظاہر ظہور پر بھ دا درشن پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دیونہارا ساچا ور، واحد اِکو نظری آئیا۔ واحد اِکو لاشریک،

شرکت وچ کدے نہ آئیندا۔ جس دے ہتھ حق توہین، تعریف اپنی جگت پیغمبراں آپ سناؤندا۔ کلمہ دس حق حقیق، کائنات الف یے نال پڑھائیندا۔
 صوفیاں دے کے اک اُمید، آمد وچ خوشامد وچ خواہش سب دی ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جن
 ساچے سچ دوارے آپ سہائیندا۔ ہر جن ملے دوار سچ، سچ وچ سماؤندا۔ بھاگ لگے کایا ماٹی کچھ، پنچ تت ہوئے رُشائیا۔ منو آمن نہ جائے نچ، دہ دشانہ
 کوئے وڈیائیا۔ نچ نیتر نچ لوچن نچ گیان کھولے اگھ، باہر لبھن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ سرب سوامی پر م پُرکھ پر ماتم آتم نظری آئے پر تکھ، ساکھیاں سوچھ
 سروپ جن بھگت درشن پائیا۔ دیونہار وڈیائی پُرکھ اکال سمرتھ، سرب جیاں دا داتا دیاوان ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن
 بھگتاں حقیقت وچوں دئے حق، کوڑی کرپا وچوں باہر کڈھائیا۔ جن بھگتاں پر بھ دیوے سہارا چرن کول، کول چرن اک در سائیا۔ ملے وڈیائی اُپر دھول،
 دھرنی دھرت وچے ودھائیا۔ نرگن دھار ہو کے جاوے مول، آتم پر ماتم اپنا رنگ رنگائیا۔ بوند سوانتی امرت بخشے نابھ کول، جھرنا جھرے بے پرواہیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں وکھاونہارا ساچا در، بند کوڑی گنڈا لایا۔ جن بھگتاں کھولے بند کوڑی تاکی، تقویٰ اکو اک جنائیا۔
 جام پیائے بن کے ساتی، پیالہ دُھر دا ہتھ پھڑائیا۔ جنم کرم دا لہنا رہے نہ باقی، لکھ چوڑاسی پھاسی دئے کٹائیا۔ پورب پوری ہووے آسی، آسا ترشنا دئے
 مٹائیا۔ مانس جنم ہووے راسی، رستہ اکو دئے وکھائیا۔ جتھے ملے پُرکھ ابناشی، دو جاشٹ نہ کوئے منائیا۔ بن رسنا جہوا ہتی دند بن تت وجود پریم پیار بھگت
 بھگوان دی ہندی رہے ہاسی، ہستی وچوں ہستی نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان،
 جن بھگتاں شبدي دھار جگت لاہوے اُداسی، سواس سواس اکو نام درڑائیا۔ صفتی نام کوٹن کوٹ دین صلاح، اکھراں والی دیناں مذہباں وچ وند وندائیا۔
 سنگر شبد نراکھر دھار اک ملاح، جو آد جگاد جگ چوکڑی سب دا بیڑا بنے لائیا۔ جس نوں عیسیٰ موسیٰ محمد نیا نوری خدا، خدی تکتبر سب دادے مٹائیا۔ جس
 دے اندر رام کرشن کوٹن کوٹ گئے سما، ناتا تت وجود تڑائیا۔ جس نوں نانک گوہند سپیس گیا جھکا، بھانے وچ مٹی سچ رضائیا۔ سو سب دا مالک خالق
 پرتپاک اک رہیا اکھوا، جس نے وشن برہما شو لکھ چوڑاسی دین دنی دتی اُپجائیا۔ جس نے اپ تیج وائے پر تھی آکاش رجو طمعو ستو دتی بنا، پون پانی تھم

ورتائیا۔ رُوَس دھرت دھول زمیں اسمان دتے سجا، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش کری رُشنائیا۔ جو گھٹ گھٹ اندر بیٹھا ڈیرہ لا، نرگن ہو کے سرگن سھم ورتائیا۔ اوہ لہجے مندر مسجد شو دوالے مٹھ کسے نہ تھاں، ٹلے پر بت سمنڈ ساگر ڈونگھی دھار ہتھ کسے نہ آئیا۔ اوہ ساڈھے تن ہتھ کایا مندر اندر بیٹھا ڈیرہ لا، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ہو کے بیٹھا سو بھاپائیا۔ دُھن آتمک راگ سب نوں رہیا سنا، بن سَنگُر سمجھ کسے نہ آئیا۔ سَنگُر پورا کایا مندر چڑھ کے، بجر کپائی پڑدا لاہ کے، دِپک جوت جگا کے، ساچا میل لئے ملائیا۔ در آ کے، گھر آ کے، دُر ڈراڈا نیرن نیرا سوچھ سرُوپی درس جائے دکھا کے، بن دیکھیاں بن پیکھیاں جن بھگتاں ساچے سنتاں دھرواس کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت لوک مات اپنا مارگ جائے لا کے، دین دُنی جائے بدلا کے، سَنجگ تریتا دواپر کھجگ پار لنگھا کے، اپنا کھیل سدا ورتائیا۔ سب دا سَنگُر آد جگادی ایک، دوجا نظر نہ آئیا۔ جو ہر گھٹ رہیا ویکھ، شبدی شبد شنوائیا۔ بدھی کرے بیک، متا موہ چکائیا۔ سچ دوارا دکھاوے اکو سچا دیس، سچکھنڈ پڑدا دئے اٹھائیا۔ پریم پیار پریتی اندر آتم پر ماتم دا کھلے بھیت، سرتی شبد نال جڑائیا۔ سَنگُر پاؤنا کوئی بچیاں والی نہیں کھید، بنا ہر کرپا سَنگُر ہتھ کسے نہ آئیا۔ جو ویکھے نیتن نیت، جس بھگت ادھارے کیتی کیت، جگ اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مالک بن کے اک نریش، دُھر دا سھم اک ورتائیا۔ جے مارگ لہجو سچا، سچ سواسی دئے سمجھائیا۔ سَنگُر شبد کدے نہ ہووے کچا، کچیاں نوں پکے دئے بنائیا۔ جن بھگتو تہانوں کیہڑی لوڑ جان دی مکہ، کایا کعبے ہوئے رُشنائیا۔ پڑھن دی لوڑ نہیں بآ، بھبآ والی پڑھائیا۔ من نے سب دے اُتے پایا دبا، سرتی اندر دتی چھپائیا۔ بن سَنگُر کرپا کسے نہ لہا، روندی ویکھو جگت لوکائیا۔ سدا سدا سَنگُر شبد مالک سب دا ہبھا، جس شبد دے شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن گیتا گیان کھانی بانی ڈھولے سرب گائیا۔ اوہدا کوئی آکار نہیں اوڑا ایڑا ایڑی سسا ہا سکا، الف یے وند نہ کوئے وندائیا۔ جو سدا سہیلا اک اکیلا چار گنٹ دہ دشا پھرے نٹھا، دوس رین اپنی سیو کمائیا۔ سدا سدا سد جن بھگتاں خاطر کھولے اپنا ہٹا، ہٹوانا ہو کے اپنا نام دئے ورتائیا۔ اندروں سچ نال من دا باہر کڈھ کے رٹا، راہ اپنا دئے دکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پُرکھ اگئی لا کے سٹا، سویاں سُنئیاں لئے جگائیا۔ سرشٹی ویکھی جگت بہہ واس، دین دُنی نظری آئیا۔ صفتاں والی سارے گاؤندے گاتھ، اللہ واگرورام نام

اوم جگت پڑھائیا۔ سب دامالک اک ابناش، جو ہر گھٹ رکھے واس، زرگن جوت پرکاش، شبد سروپ گنتاس، روپ رنگ رکھے نہ کوئے جنائیا۔ جے اوس دے حوالے کر دیو اپنا آپ، تہاڈے اندروں کوٹ جنم دے دُور ہو جان پاپ، پت پُنیت دئے کرائیا۔ سَنگَرُ ہو کے تہاڈی میٹ دیوے اندھیری رات، سدا چڑھی رہے پر بھات، آواز اکو اک سنا ئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سَنجگ دا سچا رستہ آد جگاد اکو نظری آئیا۔ سَنگَرُ رستہ کدے نہ دیوے بدل، بدلی کرے جگت لوکائیا۔ سچکھنڈ دوارے بہہ کے کرے عدل، دو جہاناں حکم ورتائیا۔ گرگھو پنا سَنگَرُ کسے کم نہیں آوندائیتن، یتھارتھ پرمارتھ سوارتھ ساچے گھر نہ کوئے ملائیا۔ سَنگَرُ شبد لے جائے تہانوں اوس وطن، جس وچوں ہوئی جدائیا۔ جتھے ہندو مسلم سکھ عیسائی دا اکو پتن، گر اوتار پیغمبر بہہ کے پر بھ دا ڈھولا گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نت نوت ساچے بھگتاں سنتاں گرکھاں صوفیاں اپنا مارگ راہ رہبر ہو کے کایا مندر اندر آوے دسن، دہ دشا بھرم نہ کوئے بھلا ئیا۔ شبد گرؤ ناتانال دیہہ، دیہہ شبد گرؤ اکھوائیا۔ زرگن سرگن لگے نینہ، دو جہان وجے ودھائیا۔ جس ویلے تن مائی ہو جائے کھیہہ، مڑھی گور وچ سما ئیا۔ سَنگَرُ شبد پھیر وی بھگتاں اُتے برکھ اپنا مینہ، میگھ امرت آپ برسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا کر، دیہہ شبد جوت مل کے اپنی کار کما ئیا۔ دیہہ شبد جوت نہ ہندا رشتہ، پر بھ دا سجن نظر کوئے نہ آئیا۔ نہ کوئی حکم دیندا جبرائیل اِزرائیل میکائیل اسرافیل فرشتہ، فہرست ہتھ نہ کوئے پھڑائیا۔ ایہہ بھیو سمجھن والا آہستہ آہستہ آہستہ، جس ویلے چوٹی منزل چڑھ کے پر بھ دا درشن پائیا۔ پھیر پکا ہو جائے نیچا، جگت واسنا سکے نہ کوئے ڈلا ئیا۔ جدھر دیکھے اودھر ایکا روپ دِسا، گھٹ گھٹ رمیا بے پروا ہیا۔

* ۳ ساون شہنشاہی سمت ۲ امریک سَنگھ دے گرہ پنڈ روپو والی ضلع امرتسر *

جن بھگتاں پر بھ دیوے ساچی اوٹ، چرن کول سچ سرنائیا۔ شبدی دھار اندروں کڈھے کھوٹ، کوڑی کرپا دئے مٹائیا۔ بھاگ لگائے کایا مائی ساچے کوٹ، کنچن گڑھ دئے وڈیائیا۔ کر پرکاش نرمل جوت، اندھ اندھیار دئے گوائیا۔ من مت بدھی دی رہن نہ دیوے سوچ، ڈھر فرمانا اک سنا ئیا۔ ہوئے

ہنگتا میٹ کے روگ، ہنگ برہم دئے سمجھایا۔ ساچا نام دُھر دا جوگ، کپڑ تن نہ کوئے رنگایا۔ جھگڑا مُکا کے چوڈاں لوک، پر لوک دا لیکھا دئے گویا۔
 ٹوں میرا میں تیرا ساچا دس سلوک، سوہنگ کرے حق پڑھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار سچّی سرناپا۔ جن بھگتاں پر بھ دئے
 سہارا، لوک مات مہر نظر اٹھایا۔ سچّا دسے اک کنارہ، جس پتن بیٹھا بے پرواہیا۔ سچ بُجھائے سچھنڈ دوارا، درگاہ ساچی نظری آپا۔ جتھے وسن گر اوتارا،
 پیغمبر پر بھ درشن کر کر خوشی منایا۔ بھگتاں ملے سچ بھنڈارا، ہر کرتا آپ ورتایا۔ وشن برہما شو در درویش منگن بھکھارا، بھکھک ہو کے جھولی آگے ڈاہیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دیونہار سرناپا۔ جن بھگتاں دیوے سرنگت، صاحب سوامی دیا دیا کمایا۔ انتر آتم اُتجے برہم مت،
 پار برہم نراکھر دھار سمجھایا۔ ناڑ بہتر تن وجود کایا ماٹی نہ اُبلے رت، رتن امولک نام پدارتھ دست امولک جھولی پاپا۔ بھیو ابھیدا اچھل اچھیدا کھول کے سچ،
 ست ستواری برہم برہمادی شبد انادی دُھن دئے اُپجایا۔ نام جیکارا بول الگھ، پرگٹ ہو آپ پرتکھ، ساکھیات سوچھ سرُپی اپنا پڑدا دئے چُکایا۔ آتم پر ماتم
 سانجھا دس کے جس، حقیقت وچوں پرگٹائے حق، حکم نال حکم دئے بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل صاحب سمرتھ، داتا ہو
 کے دیا کمایا۔ جن بھگتاں پر بھ دیونہارا دات، دیاوان اکھوایا۔ جگ چوکڑی بدلنہارا سماج، دیناں مذہباں لیکھا دئے مُکایا۔ ست دھرم چلاونہارا رواج،
 اُچاں نیچاں اکو رنگ رنگایا۔ نام بھنڈارا بخشنہارا داد، دولت دُھر دی آپ دکھایا۔ ٹوں میرا میں تیرا بھگت بھگوان دسے گاتھ، گہر گبھیہر کرے پڑھایا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبد اگئی سنا آواز، سوئی سرت آپ اٹھایا۔ جن بھگتاں پر بھ کھولے سرتی، ست ست نال ملایا۔ دھار دسے اگئی
 دُھر دی، دھرم دوارا اک جنایا۔ کھیل دکھائے پورے سنگر دی، جو آد جگ چوکڑی نت نوت اپنا کھیل دکھایا۔ لوڑ رہے نہ دیوت سرتی، پیغمبر پیر نہ
 کوئے وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دیونہارا ساچا ور، ساچی دات اک ورتایا۔ جن بھگتاں پر بھ دیوے نام امولک، انملکڑا
 جھولی پاپا۔ آپ کائے کایا گولک، گولا من لئے بنایا۔ کرے کھیل صاحب اڈولت، اڈل دئے جنایا۔ نام جنائے بن رسنا جہوا انبولت، دھار دھار وچوں
 پرگٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن میلے سچ سُبھایا۔ جن بھگتاں پر بھ کھولے پڑدا، اوہلا رہن کوئے نہ پاپا۔ بھیو کھلاوے اپنے گھر

دا، گھر مندر کرے رُشناییا۔ روپ دکھائے نرائن نردا، نر ہر اپنی کار کماییا۔ ایشان کرائے ساچے سردا، دُرمت میل دھواییا۔ جوتوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم ڈھولا پڑھدا، چارے کھانی چارے بانی لیکھا جائے مُکاییا۔ ساچی منزل بن پوڑی ڈنڈے چڑھدا، مقامے حق مل کے اپنا رنگ رنگاییا۔ بن نین بن نیتز بن اکھ پر تگھ پر بھ دا درشن کردا، جوتی جوت جوت ڈگماییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت سہیلے سچکھنڈ دوارے کھڑدا، درگاہ ساچی لے لے کاییا۔ جن بھگتاں پر بھ دیوے گھر اگم، محل اٹل اک سہاییا۔ جتھے نہ جنمے نہ جائے مر، مرن جنم وچ کدے نہ آیا۔ نہ کوئے پون سواس لینا پئے دم، نتاں دا لیکھا دے چکاییا۔ نہ کوئی کوڑ گڑیار ہووے بھرم، نسا من نہ کوو دھاییا۔ نہ کوئی دین مذہب ذات پات دھرم، ایشٹ نتاں والا نہ کوئے دکھاییا۔ کرے کھیل آپ نہکرمی ساچا کرم، کرم کانڈ دا لیکھا دے مُکاییا۔ جن بھگتاں ساچے سنتاں چرن کول دیوے ساچی سرن، سرنگت اکو اک دکھاییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جھگڑا مُکا کے ورن برن، آتم برہم دے دِرٹاییا۔ جن بھگتاں دے انترا آتم ست، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈاییا۔ دھیرج سنتو کھ دے کے بیت، بیتھارتھ اپنا بھو گھلاییا۔ نام ندھانا دے کے وتھ، وست امولک جھولی پائییا۔ لکھ چوڑاسی وچوں لہہ، پڑدا اوہلا دے اٹھاییا۔ جنم کرم دا لیکھا مُکا کے سب، لکھ چوڑاسی گیرا دے چکاییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا امرت جھرننا جھرائے کول نہہ، بوند سوانتی گھ پواییا۔ جن بھگتاں دیوے بوند سوانت، امرت رس اک چکھاییا۔ نظری آئے اک اکانت، اک اگلا سوبھا پائییا۔ جو ویس وٹائے جگ چوڑی بہہ بدھ بھانت، بھاونا ویکھے جگت لوکاییا۔ کلجگ انت میٹے اندھیری رات، نرگن نور کرے رُشناییا۔ چار ورن اٹھاراں برن نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ اکو دے ذات، دُھر دی کرے سچ پڑھاییا۔ سب دا لہنا دینا کرم دھرم لے وچ، واکھ کوئی بچن نہ سکے الاییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں نال اپنا کرے اتفاق، وفات اندروں دے کدھاییا۔ جن بھگتاں دیوے اطمینان، تسلی نال سمجھاییا۔ کلجگ کوڑی کریا مٹے جہان، لوک مات رہن نہ پائییا۔ ساچی سکھیا دیوے اک بھگوان، پر م پُرکھ آتم پر ماتم کرے پڑھاییا۔ چار ورن اٹھاراں برن منتر دُھر دا اکو گان، گات گاکا خوشی مناییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہککنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ساجن دیوے ساچا دان، داتا ہو کے آپ ورتاییا۔

* ۶ ساون شہنشاہی سمت ۲ سُرین سنگھ دے گرہ جنڈیالا ضلع امرتسر *

سَت کہے میرا مالک پاربرہم، آد جگادی اینکارا اک اھوائیندا۔ جس دوارے ہووے میرا جرم، جنم مرن گیز نہ کوئے رکھائیندا۔ سچھنڈ نواسی پُرکھ
 ابناشی بخشے اکو سرن، دُوجی اوٹ نہ کوئے تکائیندا۔ تھر گھر دوارے میرا اُتجے کرم، کانڈا وِچ حصّہ نہ کوئے جئائیندا۔ کھیل کرائے کرنی کرن، کرتا پُرکھ حکم
 ورتائیندا۔ جھگڑا مُکاواں ورن برن، ذات پات دین مذہب وِچ کدے نہ آئیندا۔ تن وجود میرا جانے کوئے نہ ماٹی جرم، ہڈ ماس ناڑی رنگ نہ کوئے
 رنگائیندا۔ اکو پُرکھ اکال دین دیال پروردگار رکھاں سرن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھيو آپ گھلائیندا۔ سَت کہے میرا جانے نہ کوئے
 سروپ، جگ نیناں نظر کسے نہ آئی۔ جگ چوکڑی اندھیرا اندھ کوپ، کلجک تریتا دواپر آپ ہنڈھائی۔ جھگڑا مُکاواں جوٹھ جھوٹھ، کوڑی کریا مایا متا موہ
 چکائی۔ ڈنکا وجاواں چاروں کوٹ، نام ندھانا کر شنوائی۔ لکھ چوڑاسی وچوں سنت سہیلے لبھن دُھر دے پوت، سپوت اپنا پڑدا لاہیا۔ محل اٹل وکھا کے اُج
 عروج، فرش عرش توں پرے کراں رُشائیا۔ مالک حق ویکھ مجبُوب، مُجبت وِچ ملائی۔ لیکھا مُکا کے ایکا دُوج، ایکا گھر دیاں سمجھائی۔ توں میرا میں تیرا آتم
 پراتم آوے ساچی سوچھ، من واسنا چلے نہ کوئے چترائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سَت کہے سچ اک درڑائیا۔ سَت کہے سچ محلا، پر بھ
 چرن ملے سرنائیا۔ جگ چوکڑی پھراں اک اکلا، دُوجا نظر کوئے نہ آئی۔ پاواں سار جلاں تھلاں، دُونگھے ساگر کھوج کھجائی۔ ویکھ دکھاواں چوٹی پر بت ٹلا،
 پہاڑ اُجاڑ ویکھ دکھائی۔ جن بھگت پھڑا کے انتر آتم پلا، پاربرہم برہم میلا میلاں سچ سُبھائی۔ دھام دکھاواں اک نہچل اٹلا، گھر وِچ گھر وِجدی رہے ودھائی۔
 ساچی دھار اندر رلا، باہروں نظر کوئے نہ پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سَت سچ آپ ورتائیا۔ سَت کہے پریتم اینکار، پُرکھ اکالا نظری
 آئی۔ میرا ناتا نال پروردگار، جلوہ گر نور رُشائیا۔ مقامے حق میرا سِکدار، مالک بیٹھا دُھر درگاہیا۔ جو جگ چوکڑی حکم دیوے وارو وار، گر اوتار پیغمبراں
 کر پڑھائی۔ جس دا چارے کھانی چارے بانی صفتاں نال کرے اظہار، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی نئے نئے ڈھولے گائی۔ سرگن ہو کے
 پاوے کوئی نہ سار، بے انت کہہ کے پلّو سرب جھڈائی۔ ننھے ننھے بچے وِچ سنسار، شبدي گر حکم نچائی۔ لکھ چوڑاسی ویکھے وگسے ویکھنہار، گھٹ گھٹ بیٹھا

سو بھاپائیا۔ سوناتا جوڑ میرا سنسار، ساچا مارگ اک پرگٹائیا۔ کلجگ انتم ویکھ دُشٹ دُراچار، من وکار کھوج کھوجائیا۔ درِشٹی اندر سرِشٹی ہاہاکار، دُرمت میل
 نہ کوئے دھوائیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ روندے دھاہاں مار، گنگا گوداوری جمناسُستی رہی گُرائیا۔ پھری دروہی مندر مسجد شو دوالے مٹھ گُردوار، سَت کہے میرا
 رُوپ نظر کسے نہ آئی۔ میں درویش در ٹھانڈے منگاں بھکھار، سچکھنڈ نواسی اگے جھولی ڈاہیا۔ کر کرپا میرے کرتار، قُدرت دے مالک کلجگ انت نہ کر
 بے وفائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن دین مذہب ساچا ملے نہ کسے پیار، مُجبت وِچ جگت نہ کوئے بنائیا۔ کاغذ قلم شاہی جو تیرا کھ کھ تھکی بیان، اگیان اندھیر نہ
 کوئے مٹائیا۔ شرع میٹے نہ کوئے شیطاں، شریعت وِچ لڑے لوکائیا۔ کرپا کر سیری بھگوان، مارگ اپنا دے درڑائیا۔ جس نوں لہجہ دے گئے جگ چار،
 سَجگ تریتا دواپر کلجگ اٹھ کھلایا۔ بھوکھتاں وِچ بناؤندے گئے اعتبار، صلاح کار بن کے پر بھ دا لھم سنایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا
 مارگ اک درسائیا۔ سَت کہے میٹوں انتم ہو یا ڈکھ، کلجگ کوڑ وِتی ودھائیا۔ ساچا دے نہ کوئے منکھ، من متانہ کوئے مٹائیا۔ جننی سفل نہ ہووے گلھ،
 لکھ چوڑاسی جن جن تھکی مائیا۔ گیڑا چکے نہ اٹا رُکھ، آون جاون پنہ نہ کوئے مُکائیا۔ دین دُنی بدلے کوئی نہ رُخ، سَت دھرم نہ کوئے سمجھائیا۔ گُراوتار
 پیغمبر گئے لگ، سنمکھ ہو کے درس نہ کوئے دکھائیا۔ کر کرپا اپناشی اچت، پاربرہم تیری بے پرواہیا۔ دین دُنی دا بدل دے رُخ، کروٹ لے کے درِشٹی
 دے بدلایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سُنہنجنی کر رُت، مولا ہو کے آپ مہکائیا۔ سَت کہے میں آوند ا رہیا جگ چار، نت نوت ویس
 وٹائیا۔ کھیل ویکھدا رہیا وِشن برہما شو وِچ سنسار، چاروں کُنٹ بھجاں واہو داہیا۔ لہنا دینا جاندا رہیا گُرو اوتار، پیغمبراں نال مل کے سو مبر جگت رچائیا۔
 بھگتاں نال مل کے ہندا رہیا خوار، جگت سماج دھکا رہیا لگائیا۔ بن اکھاں نیتر روند ا رہیا زارو زار، بن نیٹیاں نیروہائیا۔ ساچی بھچھیا منگدا رہیا اگم اپار، اٹھ
 اگوچر اگے جھولی ڈاہیا۔ کرپا کر کرپا ندھ سر جنہار، سر سر رِزق سبائیا۔ میرا ناتا جوڑ سچ دوار، در در بار ملے وڈیائیا۔ ڈنکا وِجدا رہے سدا جگ چار، چو کڑی
 سکے نہ کوئی بدلایا۔ توں میرا میں تیرا وِچھوڑا ہووے نہ وِچ سنسار دُجی وار، وارتا پہلی دے دُہرائیا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہار، شاہی چلے نہ کوئے چترائیا۔ بنا
 سَت دے سَت پُرکھ تیری چلے کوئی نہ کار، سَت دھرم نظر کوئے نہ آئی۔ بنا دھرم دے دھرنی دھول نہ ہووے پار، دھرنی دھرت رنگ نہ کوئے

رنگا گیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے دے وڈیا گیا۔ ست کہے میں پر بھو لوک مات تیرا بنیا ست، کلجگ انتم لواں انگڑا گیا۔ پاربرہم
 ابناشی لپتتا، پت پر میثور اک اھو گیا۔ اُجل کر مات کھا، دُرمت میل دھو گیا۔ تیرے چرن کولاں سیس جگدیش جھکا، ایشٹ دیو اکو لیا منا گیا۔ میرا کوڑی
 کریا نالوں پینڈا مکا، مکمل اپنا رنگ چڑھایا۔ میں رہن نہ دیواں کوئی دکھا، دردیاں درد وندا گیا۔ اک دساواں تیری اوٹا، اوڑک تیرے وچ سما گیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہر نظر اٹھایا۔ ست کہے پر بھو میرے ستونت، ست ستوادی تیری دھار نظری آ گیا۔ تُوں مالک خالق پرتپالک
 والی دو جہاناں کنت، کنت کنتوہل تیرے ہتھ وڈیا گیا۔ کلجگ کوڑی کریا مایا متا موہ کر دے انت، انتشکرن سب دا ویکھ دکھایا۔ لکھ چوڑاسی دکھی ہو یا جیو
 جنت، جاگرت جوت کرے نہ کوئے رشنا گیا۔ گرٹھ بنیا ہوئے ہنگت، ہنگ برہم نہ کوئے سمجھایا۔ بودھ اگادھا بنیا کوئی نہ پنڈت، شاستر سمرت وید پُران
 انجیل قرآناں دی کر دے سرب پڑھایا۔ (بن تیری کرپا پاربرہم پت پر میثور کوئی بنیا نہ دھر دا سنت، ستنگر لوک مات نظر نہ آ گیا۔ تیری مہاسدا اگنت،
 گر اوتار پیغمبر کہہ کے انت کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا اک ور، وارث ہو کے ہونا انت سہایا۔ ست کہے میرے
 ست ستوادی سری بھگوان، بھگوان مہر نظر اٹھایا تیرے نام دا جھلاواں نشان، نشانے سارے دیاں گویا۔ لکھ چوڑاسی دا اکو جناواں کاہن، گنتی والیاں
 گوپیاں دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ سب گھٹ رمیاں دسا رام، بنواس والا رام جس نوں سیس جھکایا۔ جس نوں عیسیٰ موسیٰ محمد کر دے سلام، پیغام سُن کے
 خوشی منایا۔ جس نوں ناک گوہند کر دے پرنام، ستنام گا کے فتح ڈنکا اک وجایا۔ جو سچھنڈ نواسی مالک دو جہان، جہالت کلجگ انتم ویکھ دکھایا۔ ساچا دے
 نہ کسے مکان، کایا مندر اندر چڑھ کے پر بھ دا درس کوئے نہ پانیا۔ باہروں تٹاں والے دسدے سرب انسان، اندر بھریا کوڑ شیطان، شرع دے ڈھایا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریتی ست دھرم ستجگ ست پُرکھ ست ستوادی دے دے سچا دان، دانشمند لبھن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔

* ۶ ساون شہنشاہی سمت ۲ گلزار سنگھ دے گرہ جنڈیالا ضلع امرتسر *

ست کہے میری ارداس، مانگت ہو کے منگ منگایا۔ کرپا کر پڑھ ابناش، تیری اک سرنایا۔ کلجک دیکھ اندھیری رات، چاروں کُنٹ اندھیرا چھایا۔ ساچی ملی کسے نہ دات، تیرا نام نہ کوئے ورتایا۔ چار جگ دی پڑھ پڑھ تھکے گاتھ، گہر گمبھیر ملے نہ کوئے سرنایا۔ جو گر اوتار پیغمبر گئے آکھ، بھوکھتاں وچ سمجھایا۔ سو زرگن نور ہويا پرکاش، پڑدا اوہلا دئے چکایا۔ سچ دوارے دے نواس، ملے مان وڈیایا۔ کوڑی کرپا کر گھات، شبد کھنڈا اک اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھرم دوارا دے جنایا۔ ست کہے پر بھ بخش دے سنتو کھ، سرشٹی درشٹی دے بدلایا۔ ساچے نام دی دے موکھ، مُفت جھولی آپ بھرایا۔ چرن کول بخش اوٹ، اوڑک اپنا رنگ رنگایا۔ نام ندھان لا چوٹ، نٹیاں لے اٹھایا۔ کوڑی کرپا کڈھ کھوٹ، کُرم دے بدلایا۔ نام نُماری دے مدہوش، مدھر دُھن اک اُچھایا۔ نچ نین کھول لوچ، لوچا پور کرایا۔ کوڑی میٹ دے اندروں سوچ، سچ سنجم آپ پرگٹایا۔ شبد گیان دے بودھ، بدھ بیک دے بنایا۔ ہوئے رہے کوئی نہ روگ، چنتا دینی چکایا۔ آتم پر ماتم ملن داد سنا اکو جوگ، جگتی اور کم کسے نہ آیا۔ کر پرکاش نرمل جوت، جوتی جوت ہووے رُشٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پریم پیار مُجّت اندر کر موہت، موہ اکو اک رکھایا۔ ست کہے ساچی دے دے دھیر، دھرم اک درڑایا۔ کلجک میٹ لکیر، کوڑی نظری آیا۔ جھگڑا رہے نہ سنت فقیر، شرع کرے نہ کوئے لڑایا۔ بھگت ہوئے نہ کوئے دِگیر، سائیک ست دے کرایا۔ شرع کٹ کوڑ زنجیر، چیر اندروں دے بدلایا۔ تیری سمجھ نہ سکے کوئے تدبیر، تقدیر لیکھا دے چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وڈ داتے گہر گمبھیر، غرض سب دی دیکھ دکھایا۔ ست کہے میرے دُھر دے کاہن، تیرے ہتھ وڈیایا۔ سچ دوارے آمہمان، مہروان پھیرا پائیا۔ اکو نام دے گیان، اگیان اندھیر چکایا۔ تُوں سب گھٹ جانی جان، لکھ چوڑا سی رہیا سامایا۔ تیرا حکم سچا فرمان، نہ کوئی میٹ میٹ مٹایا۔ گر اوتار تیرا ڈھولا گان، پیغمبر کلمہ کہہ کے کامل مُرشد اکھوایا۔ تُوں نہ ہندو نہ مُسلمان، جلوہ گر نور رُشٹایا۔ کلجک انت سری بھگونت ساچے مندر وس مکان، کایا

کعبے سو بھا پائیا۔ جتھے ملے اِکو آن، سِری بھگوان نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، بھاگ لگا کے کایا گڑھ بنک، راؤ رنک اِکو دینا دکھائیا۔

* ۶ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ سنتو کھ سینگھ دے گرہ جنڈیالا ضلع امرتسر *

سَنت کہے میں آیا منگن، سَنت دوارے سپس نوایا۔ سَنت ستوادی چاڑھ رنگن، ہر کرتے دیا کمائیا۔ پُرکھ ابناشی لا انگن، سِری بھگوان دے وڈیایا۔ سچ پرکاش کر نوری چندن، کلجگ اندھ اندھیر گوائیا۔ چار ورنناں اٹھاراں برناں دس اِکو بدن، اِکو نام دے سمجھایا۔ نچ آتم رس دے اگئی پرماندن، نجاند وجے ودھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کوڑی کریاکٹ بندھن، بندگی اِکو دے سمجھایا۔ سَنت کہے میں ہو یا منگتا، در ٹھانڈے سپس نوایا۔ پُرکھ ابناشی سَنت ستوادی گڑھ توڑ ہوئے ہنگتا، دویتی اندروں باہر کڈھایا۔ جھگڑا مُکا دے بھکھ ننگ دا، اوڈھن سب دے سپس ٹکایا۔ نگارہ وجا دے اپنے مردنگ دا، مرد مردانے اپنا حکم ورتایا۔ ویکھ کھیل وچ ورجنڈ دا، برہمنڈ کھنڈ کھوج کھوجایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن ہو کے ویکھ دکھایا۔ سَنت کہے میں ہو یا درویش، درگھر ساچے الکھ جگایا۔ توں آد جگاد پر م پُرکھ رہیں سدا ہمیش، جگ جگ اپنا حکم ورتایا۔ منگتے ویکھے وشن برہما ہمیش، شکر سپس جھکایا۔ گر اوتار کرن آدیس، پیغمبر سجدیاں وچ سپس رہے جھکایا۔ کلجگ اتم بدل دے رکھ، کوڑی کریا دے مٹایا۔ اندر وڑ کے دے ساچا بھیت، پڑدا اوہلا رہے نہ رایا۔ جن بھگتاں کر ساچا ہیبت، پر م پُرکھ تیری اِک سرناٹیا۔ نظر آویں نیتن نیت، نچ نیتز کر رُشناٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سوامی انترجامی جگت پت جگدیشر جاگرت جوت کر رُشناٹیا۔ سَنت کہے میں آیا در دربار، ناتا کوڑا جگت تڑایا۔ کرپا کر میرے نرنگار، نرگن آسا پور کرایا۔ وست امولک جھولی ڈار، ڈر بھو رہے نہ رایا۔ مارگ لاواں اِک سنسار، سنسا روگ دے چُکایا۔ چار ورنناں دسٹاں اِک پیار، کھتری براہمن شودر ویش لڑے کوئے نہ رایا۔ ساچا مندر اِک دکھال، جتھے دس شاہ کنگال، راؤ رنک ونڈ نہ

کوئے ونڈائیا۔ توں داتا دین دِیال، دیاندھ اکھوائیا۔ ساچا دھرم سچّی دھرمسال، کعبہ اِکو دے پرگٹائیا۔ دیا باقی کملاپاتی نرِگن جوت دے بال، بُڈھے بالے اِکو نظری آئیآ۔ آکے ویکھ مُریداں حال، مُرشد ویس وٹائیا۔ جگت کریا توڑ جنجال، جیون جگت اِک سمجھائیا۔ ست کہے سدا دھرم میرے نال، بناست توں دھرم دھرنی اُتے سو بھاکدی نہ پائیا۔

* ۶ ساون شہنشاہی سمت ۲ سورن سنگھ دے گرہ جنڈیالا گرو ضلع امرتسر *

ست کہے پر بھ کرپا دھار، سو پُرکھ نرِجن تیری آس رکھائیا۔ چار گنٹ دہ دشا ہويا اندھیار، ہر پُرکھ نرِجن تیرا بھے نہ کوئے منائیا۔ سر شئی در شئی اندر باہاکار، آد نرِجن تیرا نور نہ کوئے رُشنائیا۔ اوچ نیچ راؤ رنگ کرن پکار، ابناشی کرتے تیرا میل نہ کوئے ملائیا۔ دین دُنی ہندی دے خوار، سیری بھگوان تیرا سچ نشان نہ کوئے جھلائیآ۔ آتم پر ماتم منزل دے مہا دُشوار، من واسنا چڑھ سکے کوئے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست دوارا دے در سائیا۔ ست دھرم کہے پر بھ تیری اوٹ، کلجگ انت انت رکھائیا۔ بن تیری کرپا پرکاش ہووے نہ نرل جوت، اندھ اندھیر نہ کوئے مٹائیا۔ جھگڑا پیارن گوت، دین مذہب کرے لڑائیا۔ تیرے نام دی کرے کوئی نہ سوچ، جگت ودیا ہوئی ہلائیآ۔ ساچی منزل سکے کوئی نہ پہنچ، کوٹن کوٹ سادھ سنت بھجّجن واہو داہیا۔ تیرا نام ندھانا سیری بھگوانا کوئی نہ سکے گھوکھ، رسنا جہوا بٹی دنداں پڑھ پڑھ بھیو نہ کوئے گھلائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ دے در سائیا۔ ست کہے پر بھ کرپا کر، پُرکھ اکال تیری آس رکھائیا۔ کلجگ بھرے بھلے ناری نر، نر نرائن نظر کسے نہ آئیآ۔ من واسنا بھوندے در در، درگاہ ساچی بن درویش اکھ نہ کوئے جگائیا۔ امرت آتم نہائے کوئی نہ سر، اٹھسٹھ تیرتھ بھجّجن چائیں چانیا۔ کایا توڑے نہ کوئی گڑھ، مایا ممتا موہ نہ کوئے مٹائیا۔ ساچا درشن سکے کوئی نہ کر، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی سارے رہے پڑھ، بودھ اگادھ نام ندھان دُھن آتم راگ نہ کوئے سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دست امولک دے ساچے گھر، کایا مندر اندر وجدی رہے ودھائیا۔ ست دھرم کہے میں

ویکھیا دین دُنی، صدی چو دھویں ویکھ وکھائیا۔ ساچا دسے نہ کوئے رکھی مُنی، ست رُوپ نہ کوئے بدلایا۔ ساچی اُپجے نہ کسے اگمی ناد دُھنی، ڈھوک چھینے سارے رہے کھڑکایا۔ سچ دوارے بنے نہ کوئے وڈا گئی، نام ندھانا جھولی کوئے نہ پائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا چارے کھانی لکھ چوڑا سی سرشی چھانی پُنی، انڈج جیرج اُتبیج سبیج ویکھ وکھائیا۔ پاربرہم پت پر میثور آتم پر ماتم پاربرہم برہم بدلی کسے نہ کوئی، ہنگ برہم پڑدا نہ کوئے اٹھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ دھرنی دھر، دھول رہی گُرائیا۔ ست کہے پر بھ میرے پر م پُرکھ آد، نمو کہہ کے سپس جھکایا۔ تُوں ویکھیں کھیل جُگاد، جُگ چو کڑی ویس وٹایا۔ تیرے نام دا وجے کوئے نہ ناد، انحد نادى ناد نہ کوئے شنوایا۔ تیرے پریم اندر ہوئے نہ کوئے وساد، بسمل ہو کے اپنا آپ نہ کوئے مٹایا۔ بن رسنا جہوا ہتی دند تیتوں کرے کوئی نہ یاد، ہر دے ہر نہ کوئے وسایا۔ کایا کھیڑا سب دا ہندا ویکھیا برباد، محل اٹل گھر وچ گھر نور کرے نہ کوئے رُشٹایا۔ ساچی دست اموک نام ندھان دیوے کوئے نہ داد، داستان پچھلی سارے رہے سٹایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنے نام دی اگمی دے آواز، جگت سروناں دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ ست کہے میرے صاحب سلطان، شاہ پاتشاہ تیری وڈیایا۔ کلجگ انتم کوڑی کریا میٹ نشان، ست نشانہ اک جھلایا۔ جس نوں لبھن سرب انسان، حیوانیت کوئے رہن نہ پائیا۔ بدھی اندر دے گیان، منمت کوڑی باہر کڈھایا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم سکھیا دے جہان، جہالت کوڑ رہے نہ رانیا۔ من کامنا میٹ ابھمان، چرن دھیان اک سرنایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر گھٹ وسیا نظری آ سب نوں رام، رحمت وچ رحم کر رحمت آپ کمایا۔ ست کہے پر بھو مٹا دے چنتا سوگ، ہرکھ دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ آتما پر ماتما ملن دا سچا دس دے جوگ، تن بھوتی خاک نہ کوئے رمایا۔ کر پرکاش نرمل جوت، نورو نور ڈمگ گایا۔ سہتجنا کر کایا بنک ساچا کوٹ، کوئی جنم دا لیکھا دے چکایا۔ پاربرہم برہم تیری گوت، دوجا ورن نہ کوئے رکھایا۔ جتھے بدھی دی کوئی نہ تیجے سوچ، پنا سوچ سمجھ توں اپنا نام دے درڑایا۔ سرشی دا درشی اندر کٹ دے روگ، ہر سجن لے بنایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے دے درس اموگھ، اگنی تت نہ لاگے رانیا۔ ست کہے میرے صاحب سوامی، سرب گنونت تیری بے پرواہیا۔ تُوں آد جگادی انترجامی، جگ چو کڑی ویکھ وکھایا۔ تیری مہا تیری بانی، تیرا ڈھولا گایا۔ آون جاون تیری کھیل مہانی،

جگ چوکڑی اپنا ویس وٹایا۔ تیرے چرن کول دو جہاناں سچ نشانی، دوجا نشانہ نظر کوئے نہ آیا۔ بن تیری کرپا پاربرہم برہم مل کے بنیا نہ کوئے گیانی، الف یے کم کسے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان اپنی کر مہروانی، جو اپنا بھیو گھلایا۔ ست دھرم کہے پر بھ سوہنا چاڑھ دے رنگ، جگ نیز نظر کوئے نہ آیا۔ اپنے نام دا و جا اک مردنگ، مرد مردانہ ہو کے کر شنوایا۔ آتم سیجا سہا سہنجنا پلنگ، پاوا چول نظر کوئے نہ آیا۔ بن پوڑی ڈنڈے جانا لنگھ، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکایا۔ تیرا شبد اگمی اک ٹرنگ، تریا پد توں اگے دینا پچھنیا۔ جتھے لیکھا رہے نہ ہنگ برہم، پاربرہم اکو نظری آیا۔ نہکرمی ہو کے کرنا اپنا کم، کرم کانڈ دا لیکھا دینا چکایا۔ آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت گر اوتار پیغمبر سنت بھگت صوفی فقیر تیرا من دے گئے اکو سچا دھرم، بناست دھرم سوار تھ نہ کوئے بنایا۔

* ۶ ساون شہنشاہی سمت ۲ سُرین سنگھ دے گرہ پنڈ جنڈیالا گرو ضلع امرتسر *

ست کہے پر بھ ویلا کر سہنجنا، سچگ ساچی بنت بنایا۔ چرن دھوڑ کرا اپنا مجنا، کلجگ کوڑی کرپا کرمت میل دھوایا۔ نام ندھان نیترا پانجنا، نیترا لوچن ہووے رُشانیا۔ ساک سین نظری آدھر دا سچنا، سگلا سنگ نبھایا۔ بھیو ابھید گھلا اگلا، پڑدا رہے نہ رانیا۔ کلجگ جیو ویکھ جگ پڑا بغلا، مایا ممتا موہ ہلکانیا۔ ہوئے کیتا پگلا، چاروں گنٹ بھجے واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارا دے سمجھایا۔ ست کہے پر بھ سرشی دے اپنی مت، کلجگ مت رہے نہ رانیا۔ ناڑی ناڑ نہ ابلے رت، اگنی تت نہ کوئے جلائی۔ گھٹ گھٹ اندر وسا دے سچ، جوٹھ جھوٹھ باہر کڈھایا۔ دست امولک دے دے ہتھ، نام بھنڈارا اک ورتایا۔ بودھ اگادھ کتھا کہانی سنا اگمی گاتھ، جس نوں سمجھے نہ کوئے لوکایا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم بنا دے سگلا ساتھ، دو جہاناں وچدی رہے ودھایا۔ کوڑی کرپا کلجگ میٹ رین اندھیری رات، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نام سوغات اک ورتایا۔ ست کہے میں منگاں سچ دوار، در ٹھانڈے سیس نوایا۔ سچگ ساچی دس دھار، ست ستوادی پڑدا دے اٹھایا۔ بھگت وچھل بن گردھار، سنت سہیلے آپ

جگایا۔ گرگھ گرگر کر خبردار، آلس نندرا رہے نہ رانیا۔ سکھ ساجن کر پیار، صاحب سوامی میل میل سبج سُبھایا۔ راہ تندیں پیتے جگ چار، سبج تریتا
دو پر کھج انت گیا وہانیا۔ بھوکتاں وچ گاؤندے گئے سناؤندے گئے گرگو اتار، پیغمبر کلیاں وچ شنوایا۔ ست دھرم دا ساچا کر وہار، وہاری ہو کے اپنی
کار کمانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھتری براہمن شوڈر ویش ایکا رنگ دینا رنگایا۔ ست کہے پر بھو ذات پات رہے نہ دین مذہب، دھرم
اکو دے جنایا۔ تیری آتم پر ماتم تیرے وچ ہوے جذب، دکھری دے نہ کوئے وڈیایا۔ سچ دوارے دینا ساچا ادب، بخشا مان دھر سرنایا۔ گر اتار پیغمبر
جھکدے تیرے قدم، قدیم توں ریتی تیری چلی آئی۔ تیرے نام دا ڈھولا سولہا گیت گاؤندے نظم، منتر اں وچ تیرا راگ الا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ دینا پرگٹایا۔ ست کہے پر بھ ساچا مارگ دینا لا، چار گنت اکو نام دھیایا۔ پُرکھ اکال دین دُنی دا بن ملح، مالک ہو کے ویکھ
وکھایا۔ آتم نال پر ماتم ہو کے کر صلاح، پاربرہم برہم مل کے وجے ودھایا۔ گرگو اتار پیغمبر چار جگ دے پچھلے بنا گواہ، شہادت تیری دینی بھگٹایا۔ سچ
دوارا ہر نرنکارا اک وکھا، مندر مسجد شوڈالا مٹھ جس دی یاد رہے بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دینا رنگایا۔ ست دھرم کہے
پر بھ چوتھے جگ دے دے ساچی سکھیا، سرشی وچ ایشی دے بدلایا۔ سبج پوری کر اچھیا، (نر) اچھت ہو کے منگ منگایا۔ توں آد جگاد دیونہارا بھجھیا،
بھکھاں جھولی دینی بھرایا۔ جو گر اتار پیغمبر تیرا بھوکتاں وچ لیکھا لکھیا، سو پورا دینا کرایا۔ توں مالک پر تپالک پاربرہم برہم مل کے کدے نہ جاویں بھٹیا،
ورن گوت نظر کوئے نہ آئی۔ بن گیان نیتز جگت اکھاں نال کسے نہ دسیا، لہدی ویکھی کوڈ لوکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارا دینا
سہانیا۔ ست کہے پر بھ لیکھا مکا دے چار ورن، کھتری براہمن شوڈر ویش ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ آتم ہو کے پر ماتم سارے آون تیری سرن، سرنگت اکو
دے جنایا۔ چرن کول تیرے لکھ چوڑاسی جیو جنت ترن، جم کی پھاسی دینی تڑایا۔ جن بھگت ہو کے تیرے نام دا ڈھولا پڑھن، چوڈاں وڈیا جھگڑا دینا
مکانیا۔ گھر وچ گھر گرہ وچ گرہ ہر کے مندر ساچے چڑھن، ایڑاپنگل سکھمن جگت واسنا نو دوار ادھ وچکار نہ کوئے اٹکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
کرپا کر، ساچا مارگ دینا پرگٹایا۔ ست کہے پر بھ لکھ چوڑاسی سمجھا دے دین دُنی، دعوے نال جنایا۔ بن پر بھ کرپا کوئے نہ بنیا وڈا گنی، بن گھر گمبھیر

بے نظیر درس کوئے نہ پایا۔ تُوہ بن جگت پکار کسے نہ سنی، گر اوتار پیغمبر پلُو گئے بھڈا آیا۔ کلج انت سری بھگونت ساچی اُتے نہ کسے دُھنی، دُھن آتمک راگ نہ کوئے شنوایا۔ خالی دسی کایا کئی، کملاپت دھرناپت دھرنی دھرت دھول دھول اُپر تیری وجے نہ کوئے ودھایا۔ آدانت سری بھگونت دُھر دے کنت سب کچھ تیرے ہتھ، تُوں صاحب سوامی سمرتھ، گر اوتار پیغمبر گا کے گئے تیری گتھ، مہما اکتھ کتھ درڑا آیا۔ پُرکھ اکال دین دیال کایا سٹی دھر مسال آ کے وس، مندر مسجد شو دوالے مٹھ دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پاربرہم برہم مل کے سدا وجدی رہے ودھایا۔

* ۶ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ سوڈاگر سنگھ دے گرہ جنڈیالا گرو ضلع امرتسر *

سَت کہے میری عرضوئی، عاجز ہو کے سیس نوایا۔ تیرے نام دی دروہی، بہڑی بہڑی حال دُہایا۔ تیرا بھو نہ پائے کوئی، کوک کوک سٹایا۔ پر بھو بن تیرے در بھگتاں ملے کتے نہ ڈھوئی، سہارا اور نہ کوئے دکھایا۔ امرت رس اپنا چوئیں، نچھر دھار وہایا۔ سرشٹ اٹھوئیں سٹی سوئی، شبدی شبد جگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک تکایا۔ سَت کہے میری عرض، عاجز ہو کے رہیا جنایا۔ جن بھگتاں پوری کرنی غرض، غزل اپنا نام سٹایا۔ پورب لہنا دینا قرض، پچھلا لیکھا ہتھ پھڑا آیا۔ دیناں دُکھیاں ونڈاؤنا درد، ناتا دُنی تڑا آیا۔ تیرا کھیل تھکاں اسپرج، اچرج دینا دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگت وچھوڑا میٹنی مرض، گرکھ مریضاں بن طیب طبع دینی بدلایا۔

* ۶ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ کیشن سنگھ دے گرہ جنڈیالا گرو ضلع امرتسر *

سَت کہے پر بھ سدا سمرتھ، سرب ویاپی نظری آپیا۔ سَتجگ ساچا مارگ دس، درشن تیرا کرے لوکایا۔ امرت اگتا دے رس، جھرنا دُھر دا آپ جھرا آیا۔ آتم گاوے تیرا جس، پر ماتم وجے ودھایا۔ سدا کھلی رکھ اکتھ، نیتز نین رُشنا آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ دکھایا۔ سَت

کہے پر بھو اپنے نام دادے سواد، انرس اِکو اِک پر گٹائیا۔ سچ سوال دادے جواب، دُھر دی منگ منگائیا۔ بن اکھراں تیری کتاب، چار جگ نہ کسے سنائیا۔ پڑھیا کوئی نہ بن احباب، باب حصہ نہ کوئے درڑائیا۔ سب کردے گئے آداب، سر سر جھکائیا۔ کرپا کر آپ مہاراج، شاہ پاتشاہ سچے شہنشاہیا۔ سبجگ دھارا سچ دھرم بدل دے رواج، روادار وچ نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اِک ورتائیا۔ ست کہے میں ویکھنا سماں، سچ دھیان لگائیا۔ کس بدھ حکم ملے نواں، نو نو وجے ودھائیا۔ میں بھگتاں سنگ رواں، سکلا سنگ بنائیا۔ نام درڑاواں سچ دماں، دامنگیر ہو کے ضامن دیاں دکھائیا۔ بھاگ لگے کایا مائی چماں، چمن گلشن اِک مہکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ست دھرم دا کرنا اپنا کما، کامل مُرشد کرنی آپ کمائیا۔

* ۶ ساون شہنشاہی سمت ۲ شنگارا سنگھ دے گرہ پنڈ پکھو کے ضلع امرتسر *

ست کہے پر بھ مارگ لا دے سچ، کلج کوڑا دے مٹائیا۔ ہر گھٹ انتر اُچے برہم مت، شبدی دُھن وجے شنوائیا۔ من واسنا رہے نہ تتوت، لوبھ ہنکار نہ کوئے ودھائیا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم دس ساچی گتھ، کھتری براہمن شودر ویش چار ورن کر پڑھائیا۔ نج نیز لوچن نین کھول اکھ پر تکھ، مل صاحب گوسائینیا۔ جو گر اوتار پیغمبر پیر گئے دس، سبجگ تریتا دوا پر کلج شبد بھوکھت درڑائیا۔ سو کھیل کر ہو پرگٹ، پرگٹ ہو کے اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا نام اِک سمجھائیا۔ ست کہے پر بھ چار ورن دے گیان، سرشٹ سبائی تیرا ڈھولا اِکو گائیا۔ اِکو پُرکھ اکال چرن کول ہووے پر نام، دوجا ایشٹ نہ کوئے منائیا۔ اِکو سجدہ ہووے سلام، ادب نال اِکو سیس جھکائیا۔ اِکو کلمہ دس کلام، کائنات حق پڑھائیا۔ سبجگ تریتا دوا پر کلج تیرے صفتی کوٹن نام، مہما شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن گائیا۔ توں آد جگاد برہم برہمادی شبد انادی اِک بھگوان، پت پر میشور بے پرواہ اکھوائیا۔ ست دھرم دا دو جہان جھلا نشان، دین مذہب دا جھگڑا رہے نہ رائیا۔ ساچی منزل حقیقت والی دس مقام، اصل پڑدا آپ اُٹھائیا۔ انحد شبد وجا سچي دھنکان،

انادی دُھن آپ اُجائیآ۔ نوری جوت جگے مہان، گھٹ بھیتڑ ہوئے رُشائیآ۔ چار کُنٹ دہ دِشا نظری آئیں نوجوان، بردہ بال نہ رُپ وٹائیآ۔ ست دھرم لگا
 وِچ جہان، جہالت کوڑی باہر کڈھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سَجگ ساچا راہ دکھائیآ۔ ست کہے پر بھ میرے گھر گمبھیر، گُنونت تیری
 سرنائیآ۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت دے دھیر، ست سنتو کھ اک سمجھائیآ۔ ہوئے ہنگتا مایا ممتا کوڑی اندروں کڈھ پیڑ، جگت وکار نہ کوئے ستائیآ۔
 امرت رس نچھر دھار بخش اپنا سیر، ترشنا بھکھ مٹائیآ۔ جس منزل تے چڑھ کے بیٹھا کبیر، قبراں دا لیکھا دیاں مُکائیآ۔ سو بے نظیر لاشریک اپنی دس حق
 تصویر، رُپ رنگ رکھ نظر کوئے نہ پائیآ۔ جتھے جھگڑا رہے نہ غریب امیر، راو رنگ نہ کوئے وڈیائیآ۔ نظر نہ آئے شاہ حقیر، در دربارا اک درسائیآ۔
 سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی منزل چڑھ اخیر، محبوب مل کے وِجدی رہے ودھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساتک ست بخش ساچی دھیر،
 دھرنی دھرت دھول رہی گر لائیآ۔ ست دھرم کہے لوک مات دے اندھیرا، سچ سچ نظر کوئے نہ آئیآ۔ جیو جنت کردے میرا میرا، ممتا موہ نہ کوئے مٹائیآ۔
 پُرکھ اکال دین دیال کوئی ناؤں نہ لئے تیرا، سچھنڈ دوارے بہہ کے خوشی نہ کوئے منائیآ۔ لکھ چوڑاسی جم کی پھاسی جیواں جنتاں پیا گیڑا، جھیرا چارے کھانی
 وِچ پوائیآ۔ کرے حق نہ کوئے نیڑا، گر اوتار پیغمبر جگ نیز نظر کسے نہ آئیآ۔ کلجک انت سیری بھگونت پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی کیوں لائی دیرا، زرگن ہو
 کے زویر زراکار کر رُشائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سَجگ سچ چلا دُھر دا بیڑا، بندھن کوڑ رہے نہ رائیآ۔ ست کہے پر بھ منگاں اکو منگ،
 دُھر دربارے آس رکھائیآ۔ تیرا ناؤں میرے ہووے سنگ، سگلا سنگ نبھائیآ۔ پُریاں لوآں برہمنڈاں کھنڈاں گنگن گگننتراں آواں لنگھ، زمیں اسماناں چرناں
 ہیٹھ دبائیآ۔ چار کُنٹ اکو پُرکھ اکال وِجاواں مردنگ، دوجا ڈنکا نہ کوئے شنوائیآ۔ گر اوتار پیغمبر اں پوری کر کے منگ، جو بھوکھتاں وِچ گئے لکھائیآ۔ جو دھے
 سوری مردانے سورے سربنگ، شاہ پاتشاہ تیری سچی شہنشاہیا۔ لکھ چوڑاسی وِچوں بھگت سہیلے گرو گُر چیلے لا اپنے انگ، انگیکار آپ ہو جائیآ۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا راہ اک دکھائیآ۔ ست کہے میرے پر بھو پُرکھ اکال، اکل کل دھاری تیری اوٹ رکھائیآ۔ سچھنڈ دوارا تیری سچی
 دھرمسال، تھر گھر بیٹھا سو بھائیآ۔ جتھے پوہ نہ سکے کال، مہاکال نہ کوئے چترائیآ۔ وِشن برہما شو بنے نہ کوئے دلال، ترے بیخ ناتا جوڑ نہ کوئے دکھائیآ۔ سچ

سپوت بن رنگ رُوپ شبدی دھار تیرے لال، پاربرہم برہم لیکھا دینا مُکائیآ۔ کلجگ انت سری بھگونت ست دھرم کہے میرا من سوال، سوالی ہو کے تیرے آگے جھولی ڈاہیا۔ کلجگ کوڑی کریا ساچے سنتاں کیتا کنگال، دست امولک ہتھ کسے نہ آئیآ۔ چار کُنٹ دہ دشا ٹلے پر بت سمند ساگر تیتوں رہے بھال، کھوجت کھوجت بھججن واہو داہیا۔ پر م پُرکھ پت پر میشور بن تیرے مُریداں کوئی نہ پُچھے حال، حالت بگڑی جگت لوکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا اِکو ور، در دوارے سیس نوائیا۔ ست کہے پر بھو ویکھ کلجگ کوڑ گڑیا، سچ نظر کوئے نہ آئیآ۔ جوٹھ جھوٹھ ڈنکا رہیا مار، دھرم دوارے پئے ڈہائیآ۔ مندر شودوالے مٹھ کرن پکار روون دھائیں مار، نیتز نیئاں نیر وہائیآ۔ اٹھسٹھ تیرتھ کوئی نہ پاوے سار، گنگا گوداوری جمنا سرتی کھلی مینڈھی بھجی واہو داہیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن پڑھ پڑھ تھکا سرب سنسار، شبد سار سرتی سرت نہ کوئے اٹھائیآ۔ سچکھنڈ دوارا کسے نظر نہ آیا وچ جہان، شبد چڑھیا نہ کوئے بان، منزل منزل پندہ نہ کوئے مُکائیآ۔ بودھ اگادھا کسے ہتھ نہ آیا گیان، نراکھر کرے نہ کوئے پروان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ ست دھرم کہے میرے پُرکھ ابناشی، میری آسا اک تیرے آگے رکھائیآ۔ توں آد جگاد جگ چو کڑی نرگن جوت کریں پرکاشی، پرکاشوان ہو کے ویکھیں سرب لوکائیآ۔ گر اوتار پینمبر تیرے داسن داسی، سیوک ہو کے سیوکمائیآ۔ منڈل منڈپ پاوندے راسی، گوپی کاہن کھیل کھلایا۔ تیری سمجھ نہ سکیا کوئی ورن برن والی ذاتی، رُوپ رنگ رکھ نہ کوئے سمجھائیآ۔ کلجگ انت پاربرہم پت پر میشور آد پُرکھ ابناشی کرتے پروردگار سانجھے یار دُھر دی دے اگمی ذاتی، داتار ہو کے دیاوان آپ ورتائیآ۔ ست دھرم کہے پر بھ ویکھ مار کے جھاتی، پڑدا اوہلا آپ اٹھائیآ۔ سچ دوار دا دسے کوئی نہ ساتھی، ادھوائے بیٹھی جگت لوکائیآ۔ کوٹن کوٹ رسنا جہوا بنے پاٹھی، کایا پاٹھشالا اندر تیرا ہر نام نہ کوئے ٹکائیآ۔ بھاگ نہ لگا کسے ماٹی کاجی، کنجن گڑھ رُوپ نہ کوئے بدلایا۔ منوآ من سب دا ہویا عاتی، خاکی تن پت پت پت نہ کوئے بنایا۔ بن تیرے دُھر دا بنیا کوئے نہ ساتی، نام پیالہ دین دیا لا ہتھ نہ کوئے پھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سبجگ ساچے پوری کر آسی، ست ست کہہ کے تیتوں سیس نوائیا۔ ست کہے میرا ناؤں رکھ سبجگ، ست دھرم دیاں سمجھائیآ۔ بھگت سہیلامات چگ، چغلی نندیا وچوں باہر کڈھائیآ۔ اندر وڑ کے مندر چڑھ کے بھو گھلاواں گجھ، پڑدا

دیاں اٹھائیا۔ صاحب سمرتھ تیری دھار جاوَن بُجھ، سُرَتی شبد جوڑ بُڑائیا۔ جھگڑا کئے چوڑاں لوک، چوڑاں طبق لیکھا رہے نہ رائیا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم گاؤن سچ سلوک، سوہنگ ڈھولا اک سمجھائیا۔ انت کنت بھگونت سنت مل کے ساچی جوت، زِگن سرگن بھیو رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در دوار تیرے بدن کراں کوٹ، کوئی کوٹن وار سپس نوائیا۔ ست دھرم کہے میرے صاحب محبوب، مُجّت وچ تیری بے پرواہیا۔ عرش فرش توں اُپر تیرا عروُج، مہروان مہر نظر اک اٹھائیا۔ منزل دس حق حدود، درگاہ ساچی وچے ددھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در دروازہ غریب نوا جاست دھرم دینا کھلایا۔ ست دھرم کہے میری پر بھو اکو عرضی، عاجز ہو کے سپس نوائیا۔ دُنیا تیتوں مندی فرضی، ہر دے ہر نہ کوئے وسائیا۔ بنا دکھاں توں کوئی نہ بن دا دردی، دیدہ دانستہ درس کوئے نہ پائیا۔ کلجگ انتم ویکھاں اندھیر گردی، سچ سچ نظر کوئے نہ آئیا۔ لکھ چوڑا سی جیو جنت رسنا جہوا اکھراں والا گیت پڑھدی، نرا کھر کرے نہ کوئے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سارا پا جیو جنت سادھ سنت گھر گھر دی، گرہ گرہ پڑدا دے اٹھائیا۔

* ۶ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ بکار سنگھ دے گرہ پنڈ ٹھٹھیاں ضلع امرتسر *

ست کہے پر بھ کھول پڑدا، پڑھن لکھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ اندھ اندھیر مٹے کوڑ کڑیاں گردہ، گردش مایا دے مٹائیا۔ کوٹاں وچوں جن بھگت پٹو تیرا پھڑدا، گرگھ ڈھر دا نظری آئیا۔ کلجگ جیو جنت جن جائے رڑھدا، شوہ دریا بیڑا پار نہ کوئے لنگھائیا۔ ساک سجن سین کوئی ساتھ نہ ملے ڈھر دا، سچھنڈ دوار نہ کوئے بہائیا۔ لیکھا جانے نہ کوئی اندر پڑ دا، پُری اندر کیوں ہوئی جدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا دے کھلایا۔ ست کہے پر بھ تیرا وسے پُرائند، اندر اندر وچوں پرگٹائیا۔ ڈھر دا نام دس چھند، سنساروگ دے گوائیا۔ خوشی ہووے بند بند، بندنا اکو دے سمجھائیا۔ جنم کرم دا مٹے پنڈھ، آون جاوَن لکھ چوڑا سی گیڑا دے کٹائیا۔ تیرا چرن سروور ملے ساچی گنگ، اٹھسٹھ پنڈھ دینا مکائیا۔ آتم سچ سہاؤنی سہنجنی پلنگ، گھر وچ گھر ڈیرہ لائیا۔ انت کال جم نہ دیوے دند، رائے دھرم نہ کوئے سزائیا۔ تیرا ویکھاں اکو پرمانند، پاربرہم پر بھ تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، دینِ دیال صاحب بخشند، مہر نظر اک اٹھائیا۔ ست کہے پر بھ کھج ویکھ کوڑ پساہ، پاسا سکے نہ کوئے بدلایا۔ چاروں گنٹ اندھ
 اندھیارا، تیرا نام نہ کوئے رُشنائیا۔ پڑھ پڑھ تھکے جیو گوارا، آتم پر ماتم جوڑ نہ کوئے جڑائیا۔ ساچا دسے نہ کوئے دربارا، نو دوارے پندھ نہ کوئے چُکائیا۔ انحد
 شد سُنے نہ کوئی سچّی دُھنکارا، انحد نادى ناد نہ کوئے وجائیا۔ نرمل دیا باقی جوت نہ ہووے اجیارا، گھر ٹھانڈے نہ کوئے رُشنائیا۔ بھرے بھلا سرب سنسارا،
 بھانڈا بھرم نہ کوئے بھنائیا۔ گھر ٹھا کر سوامی ملے نہ کسے نرنکارا، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ اُچے ٹلے پر بت کھوجن جگت راہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، ساچا دس اک دوارا، جتھے وجے حق ودھائیا۔ ست کہے میرے پر م پڑھ پر ماتم، پیا پر یتیم تیری اوٹ تکائیا۔ کھیل ویکھ اگئی اپنا باطن، ظاہر ظہور
 کر رُشنائیا۔ پروردگار پت پر میشور پڑھ اکال تیتوں آکھن، گر اوتار پیغمبر جگ جگ تیرا لھم جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوار دینا
 درڑائیا۔ ست کہے میں پیغمبر ویکھے گر اوتار، لوک مات دھیان لگائیا۔ کھیل ویکھیا سدا جگ چار، ستجگ تریتا دواپر کھج آپ ہنڈھائیا۔ کھانی بانی کردی
 ویکھی پکار، پرا پستی مدھم بیکھری تیرا ڈھولا گائیا۔ توں آد جگادی اک اکلا اینکار، اکل کل دھاری تیری سرنائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت آتم
 پر ماتم بنیا رہیا میت مرار، متر پیارا اکو نظری آئیا۔ کھج انت میٹ دھواں دھار، دھرنی دھرت دھول دھول کر رُشنائیا۔ سنت سہیلے گرو گرو چیلے گر لکھ
 بھگت بھگونت دے اٹھال، سرتی شبدی آپ جگائیا۔ جھگڑا مکاشاہ کنگال، اوچ نیچ اکو گھر وسایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا ایکا ور،
 واہوا تیرے نام وڈ وڈیائیا۔ ست کہے پر بھ ساچا نام دے چار ورن، کھتری براہمن شوڈر ویش اکو کرن پڑھائیا۔ دوجا رہے نہ کوئی برن، بھرم کوڑا دینا
 بھنائیا۔ بھاگ لگا کایا ماٹی چرم، چم درشی وچوں باہر کڈھائیا۔ مانو مانکھ مانس اکو دھرم، دھرم دا پر ماتھ سوار تھ وچ دینا سنگ بنائیا۔ نت نوت جو کردارہیا
 پرن، قول اقرار پورا دینا کرائیا۔ جن بھگتاں بخش دے اپنی سرن، جگت ناتا دینا تڑائیا۔ گر لکھ تیرا ڈھولا پڑھن، تیرے نام دی وجے ودھائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ستجگ تیری ساچی منگے سرن، ست ستوادى ہو کے سپیس
 نوائیا۔

* ۶ ساؤن شهنشاهی سمت ۲ تیا سنگھ دے گرہ جنڈیالا گرو ضلع امرتسر *

لائیچے مشے چشے چین ناشی وشو چھپے چائی چھپے کمن چھتچ چن کیرما وناولیم اپما چھی ماشی چولی اُلا انچیلای چانتے لائی تانتیوائی کماؤنن کما چھی ششو بولیم
 بلائی بسے بسو بیسین مم کو نیمم نکسچا چوانے چاؤ جو بلے جو کوسے کوا چھیمی چا کھے خدا بندگی دوا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نچنھے نوانوی نو کمی
 زی زانکو زولے زیم ظاہرے ظہور سلطانے نور ونے ونم نرنکار بے پرواہیا۔ ست کہے کچھ دے حکم، حکم حکم وچوں بدلایا۔ دین دنی دا بدل دے تخم،
 تاثیر اپنی مات پرگٹایا۔ تیرا لیکھا اگم اتھاہ کسم، کچھ کہنا کہن نہ پائیا۔ تن ماٹی ویکھ جسم، چوراسی اپنی پھول پھولایا۔ درے دربار دس اسم، اشاریاں دی لوڑ
 رہے نہ رایا۔ اپنے نام دی دس قسم، قسمت لوک مات بدلایا۔ کھیل ویکھاں ساچی چشم، پڑدا اوہلا رہے نہ رایا۔ جس کارن کھا دھی قسم، ویلا وقت دے
 بدلایا۔ کسے کم نہ آونی ماٹی بھسم، تن خاکی دے ڈھانیا۔ سچ دھار چلا رسم، رستہ اک پرگٹایا۔ دو جہان ویکھن تیرا جشن، خوشیاں رنگ چڑھانیا۔ چار ورنان
 سانجھا کر مشن، مشن بنے جگت لوکایا۔ کچھ لیکھا لکھیا تیرھویں دھیائے وچ کرشن، کشت اپنی نال رکھانیا۔ کچھ گوبند آیا لکھن، لکھ کے گیا ڈرٹایا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل دینا جنایا۔ ست کہے دے فرمان، فرنیاں دا لیکھا دے مکایا۔ دھرم بنا اک ودھان، ویدا دا جھگڑا رہے نہ
 رایا۔ شبد دے گیان، سرتی سرت گھلایا۔ بھرم چکے جو جہان، جاگرت جوت کر رشنایا۔ تیرا سندیشہ اکو کاہن، لکھ چوراسی سن کے سپس نوانیا۔ توں
 مالک دو جہان سری بھگوان، بھگون ہو کے ویکھ وکھانیا۔ چار کُنٹ کوڑی ویکھ دکان، دئی دویت گھر گھر ڈیرہ لایا۔ شرع شریعت ہوئی شیطان، شرکت وچ
 لڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، رہبر ہو کے ہو سہانیا۔ ست کہے پر بھ میرے چائیک، چلوہ ویکھ جگت لوکایا۔ دو جہاناں کل دلائک،
 ویچنی بھیو ابھید گھلایا۔ تیرا لیکھا جین جلائک، ننی چے کہن کوئے نہ پائیا۔ توں ٹھا کر سوامی کومنے اخلاق، خالق مخلوق نظری آیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم دے ورتایا۔ ست کہے نوچنے چو کیمنم، جانکار نظری آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کر کھیل ساچے ہر،

تیرا گھیرا خلق خُدا آیا۔ ست کہے سنو نیسم سنن سا نلو سوا آیا۔ چمینی چونکی چائی، چار جگ تیری بے پروا ہی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، حکمے اندر حکم ورتا، کامل کامن کمنچی قاعدہ قانون آپ چلا آیا۔

* ۶ ساون شہنشاہی سمت ۲ دلپ سنگھ دے گرہ جنڈیالا گرو ضلع امرتسر *

بیفتے و لیکوم کولے جاپتے زوبا ذرا دوستانے گلستانے بلستانے چوکیم سغمے جغیر ساستے نوا فتوالے زمیں قُرصائے ازیں لوالیہ جلیو لے رما نپھوزے کوین نوغم نلتیت وزیم وزن ادا کوہیم کوست دیوانے امشٹ رہے نما کلیل کمد وزیلے الللنشد پاکے رسول ہمدے اللہ خرازین خانہ سے کرُوح نیزائے زیب مہاہ ذکرے زوا چکلے یزراہ نعمائے ہجرہ بسود بسلے بیسے ما۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، قُدرتے قادر قادرے قُدرتے خُدا عالمونے نما نوشے خُدا زونو ربا ولینے جُدا شاعرے شاکارے رُوا زینے ہوا مدینے موا محمدے لوا حسینے نوا علی عالی جاہ اکو نظری آیا۔ زویل جعفر تعمیلے کافر سمیلے سافر مسافرے پندھ مکا آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مکیدے مکا قبیلے گرا محضینے نموضو زار زیدے نظری آیا۔ فلکے پھلاں تختے تراں وقتے حشراں حاضر حضور بے پروا ہی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، خُداے خدوش مہدرائے درُوش دشا کون کیشے کشا سوبھا پایا۔ الُوج الونے حق آفتابے غروب، تابعے تہا لٹک ہرتے ثبوت ککائے واحدے خط موشرے محبوب، لاشرے عرُوج شینول سجا سبحان اللہ کہہ کے سارے شکر منا آیا۔ کوری ورثا ونوست مہوہ، اتمینانے دوست دستے دراز نواسطے نواب اک اکھو آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہضرتے ہجو، حافظے بینائی اندر کرے حق رُشائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شبدے قاصب خلقے مقاصد قدیم قُدرت وچ سما آیا۔

* ۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ دلپ سَنگھ دے گرہ پنڈ ٹانگرا ضلع امرتسر *

سَت کہے میری کرے نہ کوئے ویاکھیا، وکھ بھری جگت لوکانیا۔ کوٹاں وچوں گرگھ وِلا بھاکھیا، شبدی دھار وِچ جنائیا۔ نراکھر سندیشہ گوہند آکھیا، دُھر فرمان درڑائیا۔ نرگن نرؤیر نور جوت کر پرکاشیا، پاربرہم پر بھ بے پرواہیا۔ جس دا دو جہان کھیل تماشیا، برہمنڈ کھنڈ اپنا حکم ورتائیا۔ جن بھگتاں پوری کرے آسیا، ترکھا ترشال وچوں باہر کڈھائیا۔ سچ پریتی سمرتھ بھروسیا، نام اکھ کھ درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد حکمے وِچ سمائیا۔ سَت کہے سَت رہیا کسے نہ صبر، صواب وِچ نظر کوئے نہ آئیا۔ نوری درس پائے نہ کوئے اُتے امبر، سو مبر آتم پر ماتم نہ کوئے رچائیا۔ کوڑی کرپا جگت واسنا ممتا موہ اڈمبر، مارگ سچ پنڈھ نہ کوئے دکھائیا۔ کایا مائی اندھیری ہوئی کھنڈر، گرہ وِپک جوت نہ کوئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حکمے اندر حکم چلائیا۔ سَت کہے سرتی ملے کوئے نہ شبد، شبد شرع نہ کوئے بدلایا۔ سنگر پر سے کوئی نہ قدم، مُقَدّر سکے نہ کوئے بدلایا۔ جھگڑا پیا تن مائی خاق بدن، مابدولت دیوے نہ کوئے وڈیایا۔ ساچی کرپا کھیل بھيو جانے نہ کوئے تمڈن، تمسکا طرف نہ کوئے رکھائیا۔ جگت واسنا سارے ودھن، واحد سیس نہ کوئے جھکائیا۔ سچ دواویوں ہوئے بے وطن، وطن ڈیرہ کوئے نہ لایا۔ بن ہر کرپا ساچا دسے کوئی نہ پتن، جگت نوکانیا پار نہ کوئے کرائیا۔ جن بھگت سہیلے پر بھ سرنائی و سن، وسیع اپنا گھر بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جان حسین حسن، مسیح مُجبت وِچ پرگٹایا۔ سَت کہے مسیح مُجبت مبین کاخواتینین خاتون خطوطے ختا نہ کوئے دُرکائیا۔ نوازشے آمین، تُرکائے تلقین مُفلسے یقین، یاولہ لیولل لو وائیا۔ کُشتے مُردا بستائے زردا دوزنے درداہ دوالے جاہ زنوم زمامے مزار پرگٹایا۔ کُلوکش شمسے بھوش مسیح ال طالش، تشرے تعمیر بدنے مُدیر مدیس مدعا اِکو نظری آئیا۔ کُلاکے ترک زریقول مُشرق زیارتے زواہد زیدے زمانہ اکھوائیا۔ متعلقے تُعارف صوفی نہارف ہریقول اُماں مجوزل کُماں مشتاقے مشیار بے پرواہیا۔ شگونے ستو دولزے چین از برؤ رُوے رکشاکفنے متشا مُردا مُرید نظری آئیا۔ زنیکل زرگاہ واہوزے ہوا با آدمے دوا کُینے نوا نوازشے ارماں مہروان محبوب بے پرواہیا۔ مہاراجے ملجُوہ شیرے

کلنوہ سنگھ واحدے وجوہ وشنوں گماشتہ کونانے نوح بھگوان بھانچچ حصیے چکشا درویشے بھکھشا فاقہ فقیر نظری آئیآ۔ جوتی جالونے ساروپے سالونے کرپائے کواونے کلکتی ایس کلام نظری ایس امام مہسزولے عوام فضلے رحمان بے پرواہیا۔

* ۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ گیان سنگھ دے گرہ پنڈ بھورسی ضلع امرتسر *

ولوہل لُج آئے وزی، جمام پیشانی رویں تمیزے کُنات واہدے محبوب نظری آئیآ۔ داوِلے دزی ناکوسے کسیں وزیمم ورا توزے زموں نور الاہیا۔ محمدے گُ نچ نویدے کزو کفائے کمش کُشتو کشا کاردے گُ دیار اک اھوآئیآ۔ ہزینے نمروہ زینے شمو شوپول شآ خواب شباب شبے روز ڈگگائیآ۔ بے نظیرے نکاہ گُظیرے زرگاہ واحدو اللہ عالمین وڈ وڈیائیآ۔ جوازے جزیں کُاشتم تہرانے کو نمو فلکے زہو خلقے گھرا را خاوندے خاتین اک اھوآئیآ۔ کہوزز زوج مسیول طمع کر سچیمُن کُنہاں پاکیزہ پاجشٹ پوشاکے خاک در بدلایآ۔ مسیول عہد نثرے نظمے نغے چیزویدے وُزیلاش لاشریک سچ وڈیائیآ۔ دوزن وکولل زُ آضعیفے نہ بالا نورے خُدا خاناکہ کنوش دیوانے دیاہ سیاہ سیاہ سیکہزون شہنشاہیا۔ کُتلن کوست نزودے بہشت بہودے اِشٹ اشارے شیو نزینے زواحق من چنچتے اسلمائے اسم چشا سرب جنایآ۔ حضرتے زوت پیغمبرے رود رسولے نزہوک نورے نوزیں فقرے تسویں خُناتشے صوفی چشمے چراغ بے داغ نظری آئیآ۔ ہیوشنن مزوُزل زماں مُحْتتے محبوب مُحاطبے خُدا بجرے زمیں گوشے کُنات کائنات عظیم قدیم سو بھاپائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، پیغمبرے پاکش امائے نوزا کلچ چامائے رُحق آفتابے تلوع شرکنے شاعر شرع شمع اک اھوآئیآ۔

* ۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ جاگیر سنگھ دے گرہ پنڈ بھورسی ضلع امرتسر *

سَت کہے میرے پُرکھ اکال، سِری بھگوان تیری سرنائیآ۔ گرگھ سنت سہیلے ویکھ اپنے لال، لگھ پوراسی کھوج کھوجائیآ۔ جو دوس رین تیرے نام دی گھالڈے رہے گھال، انتر آتم نرگن سرگن ہو دھیائیآ۔ ساچا مندر ویکھ کایا بنک پئی دھر مسال، ساڈھے تن ہتھ اندر وجے ودھائیآ۔ شبد اگئی نام دے

دُھنکان، انراگی راگ سنا یا۔ نرمل جوت جگا مہان، اندھ اندھیرا دے مٹا یا۔ چار کُنٹ دہ دِشا نو کھنڈ پر تھمی ویکھ مار دھیان، چار ورن اٹھاراں برن کرے لڑا یا۔ ساچی سیکھیا سمجھے نہ کوئی تیرا گیان، من مت رہی گر لایا۔ گر اوتار پینمبر تیرا دے کے گئے بیان، کھانی بانی راگاں ناداں وچ سنا یا۔ پر م پُرکھ تیری کرے نہ کوئے پہچان، نچ نیتر لوچن نین دس کوئے نہ پائیا۔ سرشٹی درشٹی ہوئی ویران، پنچ وکارا گھر گھر ڈیرہ لایا۔ جگت شرع ہوئی شیطان، سچ سنو کھ دھیرج جت رہن کوئے نہ پائیا۔ نام سندیشہ نر نریشا دُھر دا دے اک فرمان، حکمے اندر حکم منا یا۔ جوٹھ جھوٹھ میٹ نشان، ہوئے ہنگتا گرٹھ تڑا یا۔ گرگھ سنت سہیلے کر پروان، پر م پُرکھ پر ماتم آتم پڑدا دے اٹھایا۔ توں آد جگادی داتا دیونہارا دان، دست اموک کایا گوک دے لکایا۔ سچکھنڈ دوارے ایکنکارے جن بھگت سہیلے سیس جھکاؤن، نیتر لوچن نین اگھ نہ کوئے کھلایا۔ کر کرپا مہروان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن سرگن دیوے وڈیا یا۔ ست دھرم کہے پر بھ ویکھ کلجگ کاتی، چاروں کُنٹ اندھیرا چھایا۔ ملے میل نہ کملاپاتی، پت پر میثور دس کوئے نہ پائیا۔ من واسنا ہوئی اندھیری راتی، بُدھ بیک نہ کوئے بنا یا۔ ساچی منزل چڑھے کوئی نہ گھائی، اندر وڑ کے جگت دوارے پار کر کے گھر وچ گھر مل کے خوشی نہ کوئے منا یا۔ امرت بوند پیوے نہ کوئے سوانتی، نچھر جھرنانہ کوئے جھرا یا۔ ساچا جام ملے نہ کسے ساتی، ساکھیات ستگر مل کے خوشی نہ کوئے منا یا۔ کلجگ انت سری بھگونت سب دا لہنا دینا دے باقی، اگلا لیکھا آپ سمجھایا۔ گرگھ ویکھ تن وجود ماٹی خاکی، خالص خالص خالصہ آپ پرگٹایا۔ تیرا نام بھنڈار دُھر دی ہائی، جگ چوکڑی بھگتاں رہیا ورتا یا۔ آتم پر ماتم بن ساتھی، سگلا سنگ نبھایا۔ بن رسنا جھوا بٹی دند گر سیکھ بنا اپنا پاٹھی، اجپا جاپ دے درڑا یا۔ جنم جنم دی کرم کرم دی مٹے واٹی، لکھ چوڑاسی گیارہے نہ رایا۔ تیرا نور تیرا ظہور تیری آتم تیری ذاتی، پر ماتم تیرے وچ سما یا۔ توں کریں کھیل آد جگاد سدا بہہ بھانتی، نت نوت اپنا ویس وٹا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ستجگ ساچا جھولی ڈاہیا۔ ست کہے پر بھ کلجگ انتم ویکھ مار جھات، پڑدا آپ اٹھایا۔ پھری دروہی وچ کائنات، کلماں والے رہے گر لایا۔ ساچی نظر نہ آئے کوئی جماعت، جملا حق نہ کوئے پڑھایا۔ گرگھیاں وچ پریم پیار دا کر اتفاق، نفاق اندروں دے کڈھایا۔ پریم پریتی اندر بنا سچا ساک، سچن ہو کے ویکھ وکھایا۔ بند کواڑی کھول تاک، بجر کپاٹی کُنڈا لاہیا۔ شبد اگئی وجا

ناد، دُھن آتمک راگ سُنائیآ۔ نرمل جوت کر پرکاش، اندھ اندھیرا رہے نہ رانیآ۔ دُھر دامارگ دس ساچ، سچ سُنسپہرا اک سُنائیآ۔ سنت سُهیلآ لئے واچ،
 واچک ہو کے کھوج کھوجائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پُرکھ اکال دین دیاں تیرے ہتھ وڈیائیآ۔ ست دھرم کہے پر بھ لوک مات ویکھ آ،
 اکل کل دھاری تیری بے پرواہیآ۔ گر اوتار پیغمبر تیرا تئدے گئے راہ، بھوکتاں وچ تیرا ڈھولا گائیآ۔ تُوں آد جُگادی دو جہاناں بنے ملاح، برہمنڈ کھنڈ پُری
 لوء آکاش پاتال ورجنڈ تیری اوٹ تکائیآ۔ شبدی گر ستگر ساچے سچ دے صلاح، بن ستگر شبد سمجھ کسے نہ آئیآ۔ کلجک جیو کایا کپڑ باہر پلپت اندروں کرے
 گناہ، پتت پُنپت نہ کوئے کرائیآ۔ مہروان مُجبت وچ ہو سہا، سہانک نانک اک اکھوائیآ۔ تُوں داتا دانی بے پرواہ، گہر گسبھیر تیری وڈ وڈیائیآ۔ کلجک رین
 اندھیری چاروں کُنٹ دے سے چھا، نرمل جوت نور نہ کوئے رُشنائیآ۔ کوٹن کوٹ سادھ سنت بیٹھے دھوئیاں تا، تن بھوئی خاک رمانیآ۔ کوٹن کوٹ بھجَن واہو
 داہ، ٹلے پربت سمنند ساگر ڈو گھی کھائی اپنا آپ چھپائیآ۔ کوٹن کوٹ جل دھارا رہے وحا، تن مائی اگنی نال جلائیآ۔ بن تیری کرپا پُرکھ اکال دین دیاں سچا ملیا
 کسے نہ راہ، آتم پر ماتم جوڑ نہ کوئے جڑائیآ۔ ست دھرم کہے پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی ستجک ساچا مارگ لا، سنت سُهیلے میرے نال رلائیآ۔ نرگن ہو کے پکڑ
 بانہہ، سرگن دے مان وڈیائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایٹھے اوتھے دو جہاناں کر نیاں، عدل عدالت اک کمانیآ۔ ست دھرم کہے پر بھ
 کر عدل، انصاف تیرے ہتھ نظری آئیآ۔ کلجک کوڑی کریا دے بدل، بدلا چکے کوڑی جگت لوکائیآ۔ تیرا ناؤں کدے نہ ہووے قتل، مقتول ملے نہ کوئے
 وڈیائیآ۔ تیری کرپا پورے ہوون سب دے یتن، یتھارتھ اپنا گھر دے سمجھائیآ۔ لکھ چوڑا سی جیو جنت تیتھوں وچھڑ ہوئے بے وطن، سچکھنڈ دوار اینکار نرکار
 اکو دے دکھائیآ۔ دوجا نظر نہ آئے کوئی پتن، بنا پُرکھ اکال سپس جگدیش نہ کوئے جھکائیآ۔ جگ چو کڑی جن بھگتاں تیج آویں رکھن، پت پر میثور تیری وڈ
 وڈیائیآ۔ کلجک انت یقین دے حقن، حقیقت اپنی اک سمجھائیآ۔ من واسنا کوڑی کریا حکمے نال کر مُعطل، گرہ مندر اندر رہن کوئے نہ پائیآ۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ اک پرگٹائیآ۔ ست دھرم کہے اپنی ویکھ کائنات، پروردگار کھوج کھوجائیآ۔ اندر وڈ کے مار جھات، پڑدا اوہلا دے
 چکائیآ۔ سرشٹی اک دوجے دا کرے گھات، گھائل ویکھی سرب لوکائیآ۔ وڈیا پڑھدے وچوں لغات، تیرے نام دی سمجھ کسے نہ آئیآ۔ سچ دوارے بنیا کوئی نہ

داس، سیوک روپ نہ کوئے بدلائیا۔ پوناں وچ سارے لیندے سواس، بن ساہ توں ملاح بیڑا کندھ نہ کوئے اُٹھائیا۔ کچھ لیکھا لکھ کے گیا چھیار روداس، حکمے اندر تھم درڑائیا۔ کرے کھیل پُرکھ ابناش، ابناشی کرتا اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا مارگ دے پرگٹائیا۔ سچ کہے پر بھ کھجگ انتم کر کرپا، کرپا ندھان تیری سرنائیا۔ کوڑی کریاکٹ پیتا، پیریت پیریت وچ بدلائیا۔ گرسکھاں روپ دے دے ساچے سکھ دا، جو سکھیا تیری وچ سمائیا۔ جنہاں دا لیکھا بھوکتاں وچ گوہند گیا لکھدا، فتح ڈنکانال وجائیا۔ ناتا جوڑ دے پتا پت داء، سرتی شبدی تند بندھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سماں سہا دے اپنی رت داء، کھجگ رُتڑی دے مہکائیا۔ ست دھرم کہے پر بھ پر م پُرکھ پریتم سچے، سچ تیری سرنائیا۔ کھجگ جیو بھانڈے کچے، کنجن گڑھ بہہ کے خوشی نہ کوئے دکھائیا۔ من واسنا کردے متے، گومت ہر دے نہ کوئے دھرائیا۔ کوڑی کریا وکدے ہٹے، سچ ونجارا سوہا کوئے نہ پائیا۔ ہر کا نام لاہا کوئی نہ کھٹے، ٹھگ ٹھگوری اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگت جیو کر اچھے، من مت بُدھ نال سمجھائیا۔ ست دھرم کہے پر بھ صاحب میرے نرنکار، نرنکار تیری بے پرواہیا۔ میں کھیل ویکھیا جگ چار، سبجگ تریتا دوا پر کھجگ آپ ہندھائیا۔ میں روندے دیکھے تینی اوتار، حکمے اندر پھیرا پائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد گلشن دیکھے وچ بہار، محبوب تیری مُجت وچ مہکائیا۔ نانک نرگن ویکھیا کھیل اپار، نام ست ست سمجھائیا۔ گوہند سٹ ڈلارا تیری دھار، آپا وار وارتا ساری گیا بدلائیا۔ سندیشہ دے کے گیا (آوے) کل کلکی اوتار، نہہکنک اکھوائیا۔ جس نوں جنمے مائی کوئے نہ وچ سنسار، پتا گود نہ کوئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت کرے اجیار، نور نورانہ شہنشاہیا۔ شبدی شبد کرے ورتار، حکمے اندر تھم ورتائیا۔ جس دی مہما بودھ اگادھ، کاغذ قلم شاہی نہ لکھنہار، لیکھا لکھ نہ کوئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھجگ انتم دیکھ اپنا گھر، لوک مات دیا کمائیا۔ ست دھرم کہے چار ورن دے اندھیرا، اٹھاراں برن، سمجھ کوئے نہ آئیا۔ منوآ من کرے میرا میرا، ممتا موہ ہونی ہلکائیا۔ پُرکھ اکال دے دے اپنے شبدی حکم دا گیرا، سرشٹی اشٹی درشٹی دے بدلائیا۔ جن بھگتاں ساچے سنتاں گرسکھاں صوفی سنت فقیراں نظری آئی نیرن نیرا، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ سبجگ کہے من چاؤ ہوئے گھنیرا، گھر خوشیاں نال گائیا۔ پر بھ درشن پاواں تیرا، بن تیرے چلے نہ کوئے پتھرائیا۔ لوک مات بنھے بیڑا، ست دھرم اک اُچھائیا۔ نو کھنڈ ست دیپ و ساونا اک

کھیڑا، چار کُنٹ دہ دِشا آپ کھلایا۔ تیرے ہتھ حقیقت والا نیڑا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، دیاوان داتار دین دُنی تیری نظری آئی۔

* ۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ سوہن سنگھ دے گرہ پنڈ رامپُر ضلع امرتسر *

سَت دھرم دی لا جڑ، سنجگ ساچا منگ منگایا۔ سرب سرشٹ تیرا ناؤں پر بھ ایکا جائے پڑھ، چار ورن اِکو ڈھولا گایا۔ سچھنڈ نو اسی پُرکھ ابناشی تیری منزل جان چڑھ، حق دوارے محبوب مل کے خوشی منایا۔ چرن دھوڑ نہاؤن سر، جنم کرم دی دُرمت میل رہے نہ رایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ اِک پرگٹایا۔ سَت کہے پر بھ کھول دھرم دوار، چار ورن اٹھاراں برن اِکو اوٹ تکایا۔ پُرکھ اکال دین دِیاں تیرے چرن کول ہووے نمسکار، اِشٹاں دا اِشٹ سرشٹی دا مالک اِکو سرب تکایا۔ ذات پات دین مذہب جھگڑا رہے نہ کوئے وِچ سنسار، آتم پر ماتم ایکا نور دینا سمجھایا۔ خوشیاں وِچ ہووے تیرا چاروں کُنٹ منگلاچار، اُتر پورب پچھم دکھن وِجھدی رہے ودھایا۔ بھگت سہیلے کرن اگم پیار، پریتی ریتی نیتی تیرے نال رکھایا۔ دُھر دانور ہووے چنتکار، کلجگ اندھیرا دینا گویا۔ تیرے درس دے ہودن سارے خواستگار، خواہش اِکو دینی پرگٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ رستہ دینا دکھایا۔ سَت کہے پر بھ سچ دوارا اِکو کھول، اِکنکار تیری سرناہیا۔ ایکا ڈنکا تیرے نام دا وِجے ڈھول، دوسر کرے نہ کوئے پڑھایا۔ پورب لیکھا لہنا دینا جن بھگتاں کر قول، اقرار اپنا توڑ نبھایا۔ نرگن ہو کے پرگٹ دِسیں اُپر دھول، دھرنی دھرت دھول سہایا۔ سوامی صابر ہو کے جاویں مول، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا در اِک سہایا۔ سَت کہے پر بھ دُھر دا دے سَت ستودا، لوک مات دِیا کمایا۔ جن بھگتاں پورن کر کاج، کرنی دے کرتے تیرے ہتھ وڈیایا۔ کلجگ کوڑی کر یا بدل دے رواج، سچ سچ سرشٹی دی جھولی پائی۔ من ماریا رہے نہ کوئے اپانج، سرتی سوادھان کرائیا۔ نواں ساجن دینا سانج، سجن ہو کے درس دکھایا۔ جس سوال دا حل نہ ہو یا جواب، انکڑے اوس دے دینے سمجھایا۔ کرپا کر آپ

مہاراج، ماضی دا جھگڑا دینا مُکائیا۔ تیرے قداماں اُپر پدماں پڑھن نماز، مسلہ حل دینا کرائیا۔ دین دُنی کرے آداب، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ اک رنگائیا۔ ست کہے پر بھہ ویکھ سرشٹ سبائی ڈونگھا ساگر، گھر گمبھیر کھوج کھوجائیا۔ کسے امرت نہ ملے کایا گاگر، گرہ گرہ کوڑی کرپا کرے لڑائیا۔ بن بھگتاں سوربیر بنے نہ کوئے بہادر، من واسنا من نہ کوئے گھائیا۔ گھر سُہیلا لہے کوئی نہ ساجن، آتم پر ماتم جوڑ نہ کوئے جڑائیا۔ حکم سنے نہ کوئے شاہو بھوپ راج راجن، سلطان مہروان سیس نہ کوئے نوائیا۔ ساچی نندرا وچوں مول نہ جاگن، مایا ممتا کارن بھجن واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رستہ اک سمجھائیا۔ ست کہے پر بھہ نرگن دھار ویکھ پر تکھ، پار برہم دیا کمائیا۔ کلجک ملے کوئی نہ سچ، ست نظر کوئے نہ آئیا۔ گر در مندر مسجد شو دوالے ہوئے بھٹھ، کھیڑا ستھر یار نہ کوئے ہنڈھائیا۔ بھاگ لگے نہ ت اٹھ، اپ تیج وائے پر تھی آکاش من مت بُدھ ملے نہ کوئے وڈیائیا۔ رسنا جہوا بتی دند سارے رہے رٹ، ہر دے ہر نہ کوئے وسائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال کلجک کوڑ کڑیا ریشوہ دریائے گھت، ستجک ساچا راہ وکھائیا۔ ناڈ ناڈ اُبلے کسے نہ رت، رتن امولک گرگھ لے بنائیا۔ گھر درس دے سوامی کملاپت، پت پر میثور اپنا پڑا لاہیا۔ توں سرب کلا سمرتھ، آد جگاد جگ چو کڑی دیونہار سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ دوارا وکھا اکوہٹ، ہٹوانا ہو کے نام ندھانا سیری بھگوانا آپ ورتائیا۔

* ۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ اتم سنگھ دے گرہ پنڈ ویردوال ضلع امرتسر *

ست کہے پر بھہ گروآں اوتاراں ویکھ بھوکھت، چار جگ دی بانی کھانی شبد جنائیا۔ کلجک انت سیری بھگونت سب نے دسیا سانجھا ایشٹ، دوجا اور نظر کوئے نہ آئیا۔ آتم پر ماتم پار برہم برہم ناتا جوڑ سرب سرشٹ، کھتری براہمن شوڈر ویش ورن گوت ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ سچکھنڈ دوارا سچ جنا جھگڑا کئے سورگ بہشت، منزل حق حق سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ اک پرگٹائیا۔ ست کہے گر اوتار پیغمبر پُرکھ اکال کر دے گئے

عرضوئی، شبد انادی برہم برہادی تال وجایا۔ بن پُرکھ اکال پروردگار سانجھے یار کلجگ انت رہے نہ کوئی، کایا کپڑ کوڑ جگت ہنڈھائے لوکایا۔ بن بھگتاں سنگر
شبد سُر ت اٹھائے نہ کوئے سوئی، ناد تورت تریا پد نہ کوئے وجایا۔ امرت میگھ نچھر رس ساچی دھار سکے نہ کوئے چوئی، بوند سوانتی ٹھانڈی ٹھار جام حق نہ
کوئے پیایا۔ چار ورنناں اٹھاراں برناں برہمنڈ کھنڈ پوری لوء آکاش پاتال پیر فیئر ملا شیخ مسانک تیرے نام دی کرن دروہی، ٹوں ہی ٹوں ہی راگ الاپیا۔ گھر
گبھیر گئی گہند صاحب بخشند تیرے آگے کر کے گئے عرضوئی، عرض آرزو خواہش واحد اکو اک رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک
دے دھر دا ور، ست ست سچگ ساچا ست ستوادی ایک منگ منگایا۔ ست کہے پر بھ لیکھا ویکھ شاستر سمرت وید پُران، اکھر اکھر پھول پھولایا۔ جنہاں
وچ صفتی تیرا گیان، جگ چوکڑی ونڈدے گئے لوکایا۔ بن ہر کرپا سنگر شبد ملے نہ آن، آن فائن لہنا دینا نہ کوئے چکایا۔ سرشٹ سبائی جگت دُھن سُندی
کان، آتم دُھن راگ نہ کوئے پرگٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، ست ستوادی برہم برہادی شبد انادی ناد دُھن کر
شنوایا۔ ست کہے گر اوتار پیر پیغمبر کردے گئے بنیتی، بہڑی بہڑی کر سناپیا۔ بن پُرکھ اکال دین دیال گڑھ توڑے نہ کوئے ہوئے، ہنگت، ہنگ برہم لیکھا
نہ کوئے درڑایا۔ دین دُنی درویش در ٹھانڈے ہوئی منگتی، گر اوتار پیر پیغمبر وشن برہما شو نیوں نیوں سارے سیس نوایا۔ صاحب سلطان مہروان تیرے
آد انت دی جانی کسے نہ پنگتی، کلے اندر حکم من کے سارے سیس نوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، صاحب سوامی انترجامی
جگ جیون داتے لوک مات ویکھ دکھایا۔ ست کہے گر اوتار پیغمبر سُندے گئے سندیشہ، لوک مات اک جنایا۔ کلجگ انتم پرگٹ ہووے نر نریشا، نر نرائن
اپنے ہتھ رکھے وڈایا۔ شبدی دھار اٹھا کے گوہند دس دسمیشا، دہ دشا اپنا حکم منایا۔ جس دانت نوت جوتی شبدی دھار اولٹا ویسا، رُپ رنگ سمجھ کوئے نہ
پایا۔ بھگت ادھارنا جس دا پیشہ، پیشوا ہو کے پیشتر شبدی حکم کرے شنوایا۔ جو لیکھا جانے دو جہان پُری لوء برہمنڈ کھنڈ آکاش پاتال دیس پردیسا، نرگن
سرگن سرگن نرگن اپنی کار کماپیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت ت وجود کایا ماٹی اپ تیج وائے پر تھی آکاش من مت بدھ کھیل کھیلا، رجو طمعو ستو
ست اپنا اک جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچگ کہے کلجگ پورا کر لیکھا، کوڑی کرپا لوک مات رہن نہ پایا۔ ست کہے گر اوتار پیر

پینمبر مردے گئے نعرہ، حق حق جنایا۔ تیرا کھیل اگم اپارا، الکھ اگوچر تیرے ہتھ وڈیایا۔ توں شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن و سیں باہرا، اکھراں وچ پتھراں وچ ستھراں وچ ڈیرہ کدے نہ لایا۔ جن بھگتاں ہت آد جگاد جگ چو کڑی کھیل اوتارا، نرگن ہو کے سرگن دیویں مان وڈیایا۔ قلم شاہی کاغذ تیرا لکھ نہ سکے انت پاراوارا، گر اوتار پینمبر بے انت کہہ کے تیتھوں پٹو گئے چھڈایا۔ توں مالک خالق پرتپالک سرشٹ سبائی اینکارا، اکل کل دھاری اپنا پھیرا پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلج ویکھ زین اندھیارا، سنجگ ساچا چند کر رُشانیا۔ ست دھرم کہے میرا انت آخری ہوکا ہا، ہا کر کے دیاں جنایا۔ پار لنگھے کسے نہ نوکا جگت ملاح، ونجھ مہانے بیٹھے رُٹھایا۔ ساچا دسے نہ کوئی ملاح، رہر ہو کے پٹو نہ کوئے پھڑایا۔ چار جگ تیریاں پاوندے گئے ونڈاں رام و اگرو اللہ کہہ کہہ خُدا، خُدی اندروں باہر نہ کوئے کڈھایا۔ دین مذہب ذات پات اوچ نیچ راؤ رنگ جھگڑا دتا پا، آتم برہم پاربرہم بھو نہ کوئے کھلایا۔ توں سرب ویاپی وڈ پرتاپی، شاہو بھوپ وڈ اخلاقی عدل عدالت اکو دے لگایا۔ رُوح بُت پروردگار لاشریک سانجھے یار کر پاک پاکی، پنت پنت اپنا رنگ رنگایا۔ توں بے نظیر گہر گمبھیر دُھر دربار دُھر داساتی، ساکھیات ہو کے درس دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلج انت سری بھگونت نرگن دھار مار جھاتی، چار ورن اٹھاراں برن ساچا دھرم نہ کوئے سمجھایا۔ ست دھرم کہے گر اوتاراں پینمبراں جس نوں نیا دھرم، دھرتی اُتے نظر کوئے نہ آیا۔ دین دُنی اُتے پیا بھرم، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھنایا۔ ابناشی کرتے پت پر میثور سری بھگوان آد نرنجن جوت سروپ تیری لئے کوئی نہ سرن، تتاں والا ایشٹ درشٹ من کے خوشی منایا۔ اوڑا ایڑا ایڑی سسا ہا الف یے والا ڈھولا پڑھن، نراکھ دھار مل کے بن اکھراں تیرا شبد سنے نہ کوئے شنوایا۔ آون جاون لکھ چو راسی جھگڑا پیا جیون مرن، مر جیوت روپ نہ کوئے وٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، ساچا راہ بن ملاح دُھر درگاہ دینا دکھایا۔ ست کہے گر اوتار پینمبر کر کے گئے اچھیا، آسا تیرے نال رکھایا۔ کلج انت حق محبوب پورا کرے لکھتی لکھیا، لکھت بھوکھت اپنی کار کما یا۔ وست امولک پاوے دُھر درگاہی بھجھیا، دردیاں اپنا درد ونڈایا۔ مان وڈیائی دیوے وڈیاں نکلیاں، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ست دوارا اکو اک دینا کھلایا۔ ست کہے پر بھ سچ دوارا اکو کھول، خالق خلق دے سمجھایا۔ تیرے نام دا وجے اکو

ڈھول، دُوجا مردنگ ہتھ نہ کوئے اٹھایا۔ جوتی دھار شبد سروپی سب امر مَوَل، مَولا ہو کے نظری آئیآ۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم سدا سہیلا ہو کے وس کول، آتم سیجا سو بھاپائیآ۔ ست ستوادی ہو کے دھرم کنڈھے تول اپنا تول، سچ ترازو ہتھ اٹھایا۔ سرشٹ سبائی کلجگ اتم سرب رہی ڈول، دھیرج دھیر نظر کوئے نہ آئیآ۔ بن تیری کرپا چکے نہ پڑدا اوہل، ست سروپی روپ نہ کوئے درسائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نام جیکارا چار ورن اٹھاراں برن اکو بول، انبولت اپنا راگ سٹائیآ۔

* ۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ بوٹا سنگھ دے گرہ پنڈ ایکلکڈا ضلع امرتسر *

ست کہے پر بھ کلجگ مٹا چنتا سوگ، کوڑی حرس رہے نہ رانیآ۔ ساچا نام دس اگنی جوگ، جس دی کھوج بنا تیرے ہتھ کسے نہ آئیآ۔ مایا متا ہوئے ہنگتا رہے نہ روگ، سچ سچ مل کے وجے ودھائیآ۔ نام بھنڈارا امرت رس دے دھر دی چوگ، چنچلی نندیا جھگڑا دے مکائیآ۔ ہووے پرکاش کایا مائی ساچے کوٹ، کعبہ دو دوآبہ نور ظہور رُشائیآ۔ من واسنا دُرمت رہے کوئی نہ کھوٹ، بدھ بیک تیری ٹیک اک سرنائیآ۔ سچ کر پرکاش نرمل جوت، جوتی جاتے ڈگمگائیآ۔ بن نیز لوچن نین اگھاں تیرا درشن ہووے اموگھ، گھر سوامی ٹھا کر سو بھاپائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوہلا دینا اٹھائیآ۔ ست کہے میرے پُرکھ اکال سجن، میت پیارے تیری بے پرواہیا۔ چرن دھوڑی کرا دھر دا مجن، اٹھسٹھ تیر تھ لوڑ رہے نہ رانیآ۔ نام ندھان نگارے تیرے وجن، ساچا شبد کر شنوائیآ۔ ترے گن گنی تت رہے نہ اگن، امرت میگھ اک برسائیآ۔ سرتی شبد لگے ساچی لگن، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیآ۔ ست دھرم کہے پر بھ میٹ دے کلجگ کوڑا ڈکھ، دردی ہو کے دردیاں ونڈ ونڈائیآ۔ متا موہ وکار میٹدے بھکھ، ساتک ست ست کر ایآ۔ جن بھگت سہیلے بنا اپنے ست، ستیاں لوک مات اٹھائیآ۔ کرپا کر ابناشی اچت، پاربرہم تیری اوٹ نکائیآ۔ تیرا بھانا آد جگاد جگ چو کڑی کدے نہ جاوے رُک، گر اوتار پیغمبر بیٹھے سیس نوائیآ۔ شبد نشانہ دو جہاناں سری بھگوانا کدے جائے نہ رُک، تیر انیالا اپنا اک چلائیآ۔ گر کھھاں

اُجل کر گھ، جو دوس رین تیرا نام دھیانیا۔ امرت رس نچھر جھرنا بوند سوانتی جام دے گھٹ، جنم جنم دا کرم کرم دا لیکھا رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، آتم پر ماتم نچ گھر دے ساچا سکھ، نجانند پرمانند وچ سمانیا۔ ست دھرم کہے پر بھ دیہاں ناتھ، دینن ہو کے دیاں دھانیا۔ تیرے نام
 دی گاوے کوئی نہ گاتھ، گر اوتاراں پیغمبراں دے ڈھولے سرب سنانیا۔ چرن پریتی سوہے نہ کوئے مستک ماتھ، ٹکا نام بھبوتی حق خاک نہ کوئے رمانیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ انتم ویکھ دکھانیا۔ ست دھرم کہے پر بھ کلجگ کوڑ وچدا ڈنکا، سچ نظر کوئے نہ آنیا۔ جھگڑا پیا راو رنگا،
 جگت شاہ نہ کوئے سہانیا۔ پوتر دے کوئی نہ بنکا، مندر مسجد شودوالے مٹھ رہے گر لائیا۔ منوآ من مٹے کوئی نہ شنکا، سنساروگ نہ کوئے چکائیا۔ نام بھنڈارا
 دیوے کوئی نہ سنکا، کنک کامٹی سب نوں رہی ستانیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں جن بھگتاں لہنا دینا دے جن جن کا، جن اپنے رنگ رنگانیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویلا وقت دے بدلانیا۔ ست دھرم کہے پر بھ میرا بن اکھاں وگے نیر، رو رو دیاں دھانیا۔ ساچی منزل چوٹی چڑھے نہ کوئے اخیر،
 کایا کعبہ تیرا درس کوئے نہ پانیا۔ دین مذہب دی شرع ٹٹے نہ کوئے زنجیر، شریعت وچوں اصلیت نہ کوئے بدلانیا۔ جگت واسنا بدلے نہ کوئے تقدیر، نام
 تدبیر نہ کوئے درڑانیا۔ مایا ممتا وچ پھسے سنت فقیر، صوفی روپ نہ کوئے درسانیا۔ تیرا نور نظر نہ آوے بے نظیر، حُجرہ حق نہ کوئے جنانیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، کلجگ لیکھا دینا مکانیا۔ ست دھرم کہے پر بھ میرا نیر وہائے نین، نین مڈھاری دیاں جنانیا۔ میں کلجگ انتم
 آیا کہن، حکمے اندر سیس نوانیا۔ کلجگ مایا ممتا ہوئی ڈین، شاہ سلطاناں رہی کھانیا۔ ناتا تھانیا بھین، دھرم پریم نہ کوئے ہنڈھانیا۔ کلجگ ویکھ اندھیری
 رین، رو روماراں دھانیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں گھر ٹھا کر سوامی ملے نہ سجن سین، آتم پر ماتم مل کے وجے نہ کو دھانیا۔ کسے کم نہ آئی شاستر سمرت وید
 پُران پڑھی رمان، دُھر دارام سچ پیغام نہ کوئے سنانیا۔ ایہتھے اوتھے دو جہاناں ساچا بنیا کوئے نہ ساک سجن سین، سگلا سنگ نہ کوئے نبھانیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ انتم میرا دے دے دین، سنجگ سچا جھولی ڈاہیا۔ ست کہے میرے سنگر شبد ملاج، بیڑا تیرے کندھ ٹکانیا۔ گر اوتار
 پیغمبر میرے گواہ، شہادت سارے دیاں بھگتانا۔ جو بھوکھتاں وچ لیکھا گئے لیکھا، ناتا جوڑ کے کاغذ قلم شاہیا۔ شبدی ڈنکا گئے وجا، راگاں ناداں وچ کر

شنوائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت نرگن دھار جوتی جامہ لئے پا، کل کلکی ویس وٹائیا۔ پروردگار بنے بے پرواہ، بے پرواہی وچ سائیا۔ جلوہ گر نور خدا، خدی
 سب دی دئے گوائیا۔ کل کاتی کوڑ گڑیارا دئے مکا، مکمل اپنا حکم منائیا۔ سو ویلا وقت گیا آ، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ گر اوتار پیغمبر حکمے اندر پلّو گئے
 چھڈا، کئی گنڈھ نہ کوئے بندھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی جوتی جوت کر رُشائیا۔ ست دھرم کہے پر بھ کر کرپا
 کرپا ندھان، نمانا ہو کے سپس جھکائیا۔ سرشٹ سبائی ایکا دے گیان، کھتری براہمن شودر ویش آپ سمجھائیا۔ جھگڑا رہے نہ وچ انسان، من مت بُدھ ایکا
 رنگ رنگائیا۔ تیری پریتی ساچی ریتی دُھر دی یتتی کرن سرب پروان، پروانہ اپنا نام سناٹیا۔ چار ورن اٹھاراں برن اِکو اُتجے دھیان، سرشٹ درشٹ اِکو رنگ
 رنگائیا۔ تُوں آد جگادی شبد انادی برہم برہادی سب دا والی دو جہان، جہالت سچ عدالت لا کے دے کڈھائیا۔ تیرے چرن کول وٹوں قُربان، جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ کوڑ کُٹب دے کھپائیا۔ ستجگ کہے پر بھ میرے ست ستونت، صاحب سوامی ویکھ دکھائیا۔ آتم پر ماتم جگت وِہوئی نار
 وِچھڑیا کنت، سچ سُنہنجنی سو بھا کوئے نہ پائیا۔ کایا چولی رنگ چڑھے نہ کوئے بسنت، دُرمت میل نہ کوئے دھوائیا۔ بودھ اگادھا ملے کوئی نہ پنڈت، جو
 نراکھر دئے سمجھائیا۔ میل ملائے ساچی سنگت، جو ہر ہردے وچ وسائیا۔ لہنا دینا مکے تن ماٹی خاک انت، لکھ چوڑا سی گیڑ نہ کوئے بھوائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ستجگ ساچی بنا بنت، کلجگ کوڑی ریکھا دے مٹائیا۔ ست دھرم کہے میرے نال دے سہیوگ، سری بھگوان تیری سرنائیا۔
 تیرا نام نگارہ وجے چوڑاں لوک، پر لوک ہووے شنوائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن تیرا پڑھن سلوک، ڈھولا اِکو اِک گائیا۔ تیرا نور نظری آئے نرمل جوت،
 ورن برن نہ کوئے لڑائیا۔ من مت بُدھ دی رہے کوئی نہ سوچ، سچ سنجم اندر دینا پرگٹائیا۔ جن بھگت سہیلے تیرا درشن کر کے مانن مَوچ، مجلس تیرے
 نال رکھائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں لکھ چوڑا سی جیو جنت سادھ سنت جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ اُچے ٹلے پر بت سمنند ساگر تیری کردے کھونج، کھوجیاں ہتھ کسے نہ
 آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ کوڑی کرپا ہوئے کٹ دے روگ سوگ، چنتا غم جن بھگتاں اندروں دے مٹائیا۔ ست کہے پر بھ
 حکم دے فرمان، بھے بھو اِک جنائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا مٹے نشان، ساچے نام دی وجے ودھائیا۔ چار ورن کرن پروان، اٹھاراں برن سپس جھکائیا۔ شبدی

ہوے گیان، مذہبی گڑھ تڑائی۔ ساچا دے سے سری بھگوان، اشٹ سوامی بے پرواہیا۔ جن بھگتاں دے مان، ابھمان موہ مٹائی۔ امرت رس ملے پین کھان، ترشنا اگن نہ لاگے رائیا۔ آون جاون چکے کان، لکھ چوراسی پندھ مکائی۔ ساچے مندر ملنا آن، کایا کعبے خوشی منائی۔ توں داتا دانی گن ندھان، گھر گمبھیر اکھوائیا۔ بن تیری کرپا ہووے نہ کسے کلیان، کلمے تے قائم نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچا ویکھ وکھائی۔ ست دھرم کہے پر بھ بدل دے اپنا پکھ، کروٹ وچ لے انگڑائی۔ سبج مارگ دس، کیریا کوڑ کھپائی۔ ہر دے اندر وس، پریم رنگ چڑھائی۔ نچ نین کھول اگھ، پر تکھ مل گوسائی۔ توں آد جگادی سری بھگوان سچ، سچ تیری سرنائیا۔ دے وڈیائی مائی کچ، کنجن گڑھ سہائی۔ لوک مات اُچا دھیرج ست، سنتو کھ ملے لوکائی۔ جن بھگتاں جان مت گت، زرگن ہو کے کھوج کھوجائی۔ کلجگ کایا کھیڑا کر بھٹھ، اگنی اگ دینی بھجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست دھرم کر پرگٹ، پرگٹ ہو کے اپنا تھم ورتائی۔ ست دھرم کہے پر بھ ویکھ ہاباکار، جیو جنت رہیا گر لائی۔ گھر گھر دے سرب و بچار، کُرم دے ڈھائی۔ متا موہ نہ چکے سنسار، سنگر سرن نہ کوئے رکھائی۔ کوڑ ڈنکا وجے اپار، آپا چین تیرا درس کوئے نہ پائی۔ من واسنا ہوئی بہار، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار نال ہلکائی۔ تھہ بن کرے نہ کوئی سچ پیار، پریتم پریتی توڑ نہ کوئے نبھائی۔ تیرے بھگت ہوئے ڈکھیار، ڈکھیاں درد لینا ونڈائی۔ زرگن ہو کے پاسار، مہاسار تھی اپنی سیو کمائی۔ بھگت وچھل جگ چو کڑی تیتوں کہن پکار، صفتاں وچ تیرے ڈھولے گائی۔ کلجگ ویکھ انتم وار، وارث رہن کوئے نہ پائی۔ جگت ذنی ہوئے خوار، رکھی منی بیٹھے کھ چھپائی۔ تیری منزل چڑھے نہ کوئے دُشوار، اندروں دوتی دُشمن باہر نہ کوئے کڈھائی۔ کرپا کر آپ زرنکار، زرویر تیری اوٹ رکھائی۔ سبج ساچا مارگ لا اپار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکک نرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ساچی دس حق گفتار، گُفت شنید کر پڑھائی۔

* ۸ ساون شہنشاہی سمت ۲ سنت سنگھ دے گرہ پنڈ بندالا ضلع امرتسر *

سنت کہے ست دھرم دی پاگنڈھ، ڈوری اپنا نام رکھایا۔ جن بھگتاں ننگی ہووے کدے نہ کنڈ، مہروان مہر نظر پار کرایا۔ آتم ہووے کسے نہ رنڈ، جگت دہاگن روپ نہ کوئے وٹایا۔ خوشی کرنا بند بند، بندگی دس کے بندی خانہ دینا تڑایا۔ ساچا نوری چاڑھ کے چند، چند گرگھ لینے پرگٹایا۔ سچ پریم دا دے کے انند، پُر انند دئے بہایا۔ سچ دوارے منگی منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ کرپا کر سورے سرنگ، بے پرواہ تیرے ہتھ وڈایا۔ پڑدار ہے نہ برہم ہنگ، اوہلا اندروں دینا اٹھایا۔ جھگڑا نک جائے ماٹی چم، آتم پر ماتم میلا لینا ملایا۔ سہنا پئے نہ دنڈ جم، چوڑاسی گیڑ نہ کوئے بھوایا۔ اکو کہیئے دھن دھن دھن، تیرا نام دھیایا۔ منسا کوڑ رہے نہ من، متار ہے نہ رایا۔ کلج اتم بیڑا بنھ، کھیوٹ کھیٹا ہو کے پار لنگھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنت دھرم کہے پر بھ دے دے ساتھ سگلا، سنگی ہو کے خوشی دکھایا۔ پریم بن اگئی رنگلا، رنگت اپنا نام رنگایا۔ ساچے نام دی دس بندنا، باندی گرگھ لے بنایا۔ دوجا در پئے نہ منگنا، بھنڈارا اکو دینا ورتایا۔ زرگن ہو کے لا انگنا، انگیکار اک اھوایا۔ دویتی ڈھاہ کوڑی کندھنا، دُرمت میل ہووے صفایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے آپے لنگھنا، بچھلا پنڈھ مکایا۔ سنت کہے پر بھ ساچی دے دے بدھی، بدھ لیکھا گیا لکھایا۔ جس ویلے کلج اودھ ہووے بدھی، وڈا چھوٹا نہ کوئے وڈایا۔ جھگڑا آپے جانے تھت ودی سدی، اماوس سنگرانتی میل نہ کوئے کرایا۔ اوس ویلے پُرکھ اکال سب دی دھار بدلے دوجی، پہلا لیکھا دئے مکایا۔ جن بھگتاں رمزار کے گجھی، سوئے آپ اٹھایا۔ مہر دی دھار لوک مات رہے نہ کئی، لوک پر لوک کرے شنوایا۔ ساچا مارگ لا کے پنچ کھی، گھ بھگتاں دے صلاحیا۔ جنم کرم دار ہے کوئی نہ دکھی، چوڑاسی پھاسی دئے کٹایا۔ بھاگ لگا کے کایا کٹی، کوڑ کٹمب دئے مٹایا۔ آون جاون چوڑاسی اوہناں چھٹی، جھٹکارا ملیا تھاؤں تھانیا۔ بھگت آتم رہے نہ سٹی، آلس نندرا دئے مٹایا۔ چار ورن اٹھاراں برن اک سہا کے رتی، رنگ اپنے وچ رنگایا۔ جس دی کل دھار کدے نہ کئی، مکمل اپنا حکم منایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در ٹھانڈے سو بھا پایا۔ سنت کہے پر بھ ویکھ اندھیری شام، شام رام نظر کوئے نہ آیا۔ حقیقی حق ملے نہ جام، ضامن ہو نہ کوئے جھڈایا۔ پیغمبر اں سنے نہ کوئے پیغام

اپنا دینا جنائیا۔ تیرے نام نوں کرن سرب بدنام، بدی گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ نام جپ کے سارے کرن تیرے سر احسان، اپنی آشانہ کوئے بنائیا۔ سچکھنڈ
 نو اسی پُرکھ ابناشی گھر ساچے کر بسرام، بن بستر آتم سیج سہائیا۔ جن بھگت سہیلے ویکھ غلام، چاروں گنٹ دھیان لگائیا۔ توں مالک سب دا بن امام، عملوں دا
 لیکھا دینا مکائیا۔ سیج دوارے کرے نہ کوئے حرام، ہر دے وس کے ہر اپنا میل ملائیا۔ چار گنٹ اکو تیری کلام، کلمہ کائنات سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، در ٹھانڈے سو بھاپائیا۔ ست کہے پر بھ دے دے ساچی سمجھ، حکمی حکم جنائیا۔ شبد اشارے مار رمز، رستے اندروں دے بدلایا۔ لیکھا
 دینا پئے نہ وانگ شمش، تبریز کھل نہ کوئے لہائیا۔ من واسنا رہے کوئی نہ ہوس، حسن حسین وانگ بن آب نہ کوئے تڑپھائیا۔ تیرا میلا ہووے اُپر عرش،
 فرش مل کے وجے ودھائیا۔ ٹھا کر ہو کے کر ترس، تسلیم کر کے اپنے نال ملائیا۔ سیج دوارے دے درس، داساں آسا پور کرائیا۔ پریم پیار امرت دے
 برس، ورکھا اپنا نام لگائیا۔ جن بھگت وچھوڑے اندر رہے بھٹک، بھٹکنا سب دی دے بھجھائیا۔ گھر سوامی آپرت، پت پر میثور تیری آس رکھائیا۔ دے
 وڈیائی اُپر دھرت، دھول خوشی وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہ بھٹک نرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتوں
 تیرے درس دی غرض، آسا اور نہ کوئے وکھائیا۔

* ۸ ساون شہنشاہی سمت ۲ شو سنگھ دے گرہ پنڈ بندالا ضلع امرتسر *

ست کہے پر بھ بھاگ لا دے دھرت مات دی جھگی، مندر اپنا دے سہائیا۔ تیرا آونا ہووے نو نو چار چوکڑ جگی، جگت دے مالک دیا کمائیا۔ بن
 تیرے نام دھار رہے کوئے نہ دوجی، ایکنکار ایک رنگ دینا رنگائیا۔ نرمل بیک کر سرب بدھی، گیان دھیان اکو دینا سمجھائیا۔ سرتی دھار کر اُچی، محل اٹل
 دینا وکھائیا۔ شبد نال لگے رُچی، ناتا کوڑ کڑیا تڑائیا۔ تیری آتم سدا سچی، وکاراں وچ نہ ہوئے ہلکائیا۔ تیرے درس دی رہے بھکھی، پیار اکو منگ منگائیا۔
 وچھوڑے وچ رہے نہ دکھی، درس دے کے ترپت کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ گرہ دینا سہائیا۔ ست کہے پر بھ دے دے ساچی

سکھیا، سکھ تیرا رُوپ نظری آئیآ۔ تیرا آد جگادی لیکھ اِکو لکھیا، جس نوں میٹ سکے کوئے نہ رائیآ۔ جس دھاروں گُر اوتار پیر پیغمبر لے کے آؤندے بھگھیا،
 بھاشا تیرے نام دی سُن کے جگت دین سُنائیآ۔ تِس دوارے ایکنکارے جن بھگتاں پوری کرنی اچھیا، آسا وِچ بھروسا دینا بندھائیآ۔ جگت جہان آد جگادی
 دسدے مِتھیا، تیری کرپا نال جگ جیوت نظری آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اِک اٹھائیآ۔ ست کہے پر م پُرکھ پر ماتم دے دے
 سو جھی، سبجَن دُھر دے دیا کمائیآ۔ تیرا بھگت تیرے پریم دا ہووے جوگی، جگتی اِکو دینی درڑائیآ۔ من ہنگتا رہے نہ روگی، سنگتا ساچی دینا ملائیآ۔ پنہدھ کُے
 لوک پر لوکی، سلوک ڈھولا سوہنا گائیآ۔ منزل رہے کوئی نہ اوکھی، اوکڑ پچھلی دینی چُکائیآ۔ پڑھنی پئے کوئے نہ پوتھی، پُستک سپس نہ کوئے ٹکائیآ۔ بھنہنی
 پئے نہ کوئے لنگوٹی، جنگلاں وِچ نہ کوئے بھوئیآ۔ پربتاں چڑھنا پئے نہ چوٹی، کُندراں لکھ نہ کوئے چُھپائیآ۔ سری بھگوان ست دوار جن بھگتاں اِک پریم پیار
 وِہار دی کھا کے روٹی، رٹا چوڑاسی دینا چُکائیآ۔

* ۸ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ کرپا سنگھ دے گرہ پنڈ بندالا ضلع امرتسر *

ست کہے پر بھو پورا کر کاج، سبجگ ساچا راہ بنائیآ۔ دین دُنی بدل سماج، سمگری سب دی ویکھ دکھائیآ۔ ست دھرم جناراج، رعیت اِکو رنگ رنگائیآ۔
 دوسر رہے نہ کوئی محتاج، آشا سب دی پور کرائیآ۔ نام ہلُونے نال جاون جاگ، کلجک جیو ستے دے اٹھائیآ۔ ہنس بُدھی ہووے کاگ، من مت نہ کوئے
 گر لائیآ۔ دُرمت میل دھو داغ، پت پُنت بنائیآ۔ میلا ملے کنت سہاگ، آتم وچھوڑا رہے نہ رائیآ۔ دِپک جوت جگے چراغ، اندھ اندھیر دینا چُکائیآ۔ آتم
 پر ماتم اپنے ہتھ پکڑنی واگ، مارگ ساچے دینا چلائیآ۔ جن بھگتاں اگے دینا پئے نہ کسے جواب، سدھے بگھنڈ دوار دینے پُچائیآ۔ بن تیرے نام دی سُنن نہ
 کوئے آواز، راگاں ناداں دی لوڑ رہے نہ رائیآ۔ تیرے شبد دی اِک رباب، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے دینی دکھائیآ۔ ست کہے
 پر بھ کر دے تھم اگم، لیکھا سمجھ سکے کوئے نہ رائیآ۔ بھيو گھلا دے پون سواس دم، دامنگیر ہو کے میل ملائیآ۔ پرکاش نور چاڑھدے چن، چندرما چند سپس

جھکائی۔ جن بھگتاں میٹ کے چنتا غم، سوگ اندروں دینا کڈھائی۔ نام بھنڈارا دے کے دھن، ترشنا تم دی دینی مُکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا نور ہنگ برہم، پاربرہم اپنے وچ سمایا۔

* ۸ ساون شہنشاہی سمت ۲ بڈھا سنگھ دے گرہ پنڈ بندالا ضلع امرتسر *

ست کہے پر بھ اپنا مارگ دے چنگا، چنگیائی بُریائی وچوں پرگٹائی۔ جن بھگتاں بنا سنگا، سگلی چنت گوائیا۔ جانا پئے کسے نہ گنگا، امرت اندروں دینا دکھائی۔ وجاؤنا پئے نہ کوئے مردنگا، ناد دُھن کر شنوائیا۔ کرنا پئے نہ کوئی دنگا، من واسنا نہ کوئے لڑائی۔ ویکھنا پئے نہ کوئی کنڈھا، پارکنارے دینا لگائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھے لاؤنا اپنا بندہ، بندگی اکو اک سُنائی۔ ست کہے پر بھ وقت سہا دے ویلا، تھت وار سمجھ کوئے نہ پائی۔ اپنا دھام دس نوپلا، نرگن ہو کے آپ سمجھائی۔ شبدی دھار تیرا چپلا، سرت سوانی جوڑ جڑائی۔ ساڈھے تن ہتھ کایا جنگل جوہ اُجاڑ بیلا، دھواں دھار نظری آئی۔ تیرا نام ندھان پھرے وچ اکیلا، بلدھاری سو بھاپائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ گرہ اپنا آپ پرگٹائی۔ ست کہے پر بھ ویکھ اپنا گھر گھرانہ، گھرنا اور دے چکائی۔ جتھے بھگتاں لگے یارانہ، ناتا جڑے سچ سُبھائی۔ شبدی اُتجے اک ترانہ، سرتال نہ کوئے سُنائی۔ مٹے تیج رُو سس بھانا، جوتی جوت ڈگمگائی۔ مندر ہوئے سہانا، وجے سچ ودھائی۔ تیرا کھیل سری بھگوانا، بن تیری کرپا سمجھ کوئے نہ پائی۔ در درویش ہو کے منگاں دانا، داتے دینا آپ ورتائی۔ تُوں لکھ جورا سی دُھر دا کاہنا، گوپی کروپی وچ نہ کوئے پھسائی۔ جودھا سورپیر بن مرد مردانہ، مدد کرنی تھاؤں تھانیا۔ تیرے نام پیار مُجّت وچ جن بھگت ہوئے دیوانہ، مستی ہستی وچوں دینی پرگٹائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا نظری آوے اک نشانہ، نشاؤر ہو کے تیری سیو کمائی۔

* ۸ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ کرم سَنگھ دے گرہ پنڈ بندالا ضلع امرتسر *

سَت کہے پر بھ دھرنی ویکھ حال، ہوئی ہوئی دے دُہانیا۔ ساتھی نبھیا کوئے نہ نال، گر اوتار پیغمبر گئے پھیریاں پانیا۔ تھر رہی نہ کوئی دھر مسال، مندر مٹھ شو دوالے جگ جگ بدل کے اپنا نام وٹانیا۔ بچیا رہیا نہ کوئی کولوں کال، کال جنجال نہ سکیا کوئے تڑانیا۔ جو آیا سو دے کے گیا تیرے احوال، نام بانی صفت صلاحیا۔ مُشقتاں کر کے گھالدا گیا گھال، سیوک سیوا سچ کمانیا۔ دھرم کرم دا و جاؤندا گیا تال، جگت دُھن نال دھانیا۔ انت نبھیا کوئی نہ تیرے نال، نویں توں نواں ویس انیک روپ ویکھ دکھانیا۔ جگ چوکڑی بدل دی رہی چال، ایشٹ دین دُنی اپنا رنگ وٹانیا۔ میرا حل نہ ہو یا سوال، جواب وچ نہ کوئے شنوائیا۔ صفتاں کوٹن کوٹ کر دے گئے کوال، رسنا جہوا نال ملانیا۔ اتم سب دا ہو یا زوال، زیر زبر نشانہ نہ کوئے دکھانیا۔ کر کرپا سیری بھگوان، مہروان دیا کمانیا۔ چرن بیتی کر پروان، پر م پُرکھ تیری اوٹ تکانیا۔ تیرے نام دا بنے اک ودھان، و دیا دی دھارا توڑ نہ کوئے رکھانیا۔ جو آیا سو دے کے گیا فرمان، بن پُرکھ اکال آد انت نہ کوئے سہانیا۔ توں جگ چوکڑی سدا نوجوان، بردھ بال نہ کوئے روپ وٹانیا۔ بھگتاں اُپر ہو مہروان، مہر نظر اک اٹھانیا۔ سچ دوارا ایکنکارا اکو دے مکان، مقبریاں دا جھگڑا دینا مکانیا۔ سَت سندیشہ دے کے دُھر فرمان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سَنگھ وشنوں بھگوان، تھدھ بن کرے نہ کوئی پہچان، بے پہچان نظر کسے نہ آنیا۔

* ۸ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ بیبی سنتو دے گرہ پنڈ بندالا ضلع امرتسر *

سَت کہے کروٹ بدلی باشک تشک، وشنوں دھیان لگانیا۔ ساچا نظر نہ آیا کوئی عشق، عاشق معشوق شکوک وچ لوکانیا۔ دھرم پر بیتی پورا دے کوئی نہ صدق، صبر سچ نہ کوئے دکھانیا۔ دریشی دُنیا ہوئی نندک، چُغلی مکھ وڈیا نیا۔ من واسنا کیتا بھرشٹ، بھر شچاچار کھیل کھلایا۔ بن بھگتاں کھلی کسے نہ دریشٹ، پڑدا اوہلا نہ کوئے اٹھانیا۔ ساچی دھاروں سارے گئے خسک، سمبھل قدم نہ کوئے لکانیا۔ نوری لگا کوئے نہ تلک، جوت نین نہ کوئے رُشانیا۔ پیٹ کارن

ایہہ ہندی ویکھی عِلت، علم نال لڑایا۔ جگت خواری کرے ذلت، جور و زور دے دُہایا۔ بھرم مٹے کوئی نہ چنت، چکھا رہی جلائی۔ ساچی دے سے کوئی نہ ہمت، حوصلے گر اوتار پیغمبر بیٹھے ڈھایا۔ تیرے درس دی ہوئی قلت، قلعہ کوٹ کایا بنک نہ کوئے سہایا۔ پُرکھ اکال تیرے آگے اکو منٹ، نیوں نیوں سیس جھکایا۔ جن بھگتاں چکا پورب جنم دی قیمت، کرماں دا لیکھا دے مُکایا۔ دھرنی کہے میرا بھاگ ہووے وڈ غنیمت، گرگھ ویکھ خوشی منایا۔ میں کوئی لنگاں والا نہیں تریمت، سب دی میا اک اکھوایا۔ تیری پر بھو سچھے کوئے نہ شان و شوکت زینت، زیب عیب کرے گناہیا۔ کلجگ انت کٹے نہ کوئے مُصیبت، بُتلا ہو کے نہ کوئے چھڈایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پرگٹا اپنی اصلیت، دھرم جنا حق نصیحت، وصیت سب دی پور کرایا۔

* ۸ ساون شہنشاہی سمت ۲ دیدار سنگھ دے گرہ پنڈ شنی پورا ضلع امرتسر *

سَت دھرم کہے پر بھ کلجگ ویکھ کوڑی کالکھ، کلمہ کائنات حق نہ کوئے گایا۔ انتر آتم بنے کوئی نہ ثالث، پر ماتم میل نہ کوئے نہ ملایا۔ گرگھ لہے کوئی نہ خالص، من نسا دے دُہایا۔ چار ورن اٹھاراں برن کرے نہ کوئی سچ عدالت، دُھر فرمانا نہ کوئے سنائی۔ جیو جنت سادھ سنت جگت کریا پئی بغاوت، جھگڑا انتشکر نہ کوئے چکایا۔ میں توں چکے نہ کوئے عداوت، بھيو ابھید نہ کوئے گھلایا۔ ساچا نام بھنڈار کرے نہ کوئے سخاوت، دست امولک کایا گولک نہ کوئے کایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ انتم لیکھا دے چکایا۔ سَت دھرم کہے پر بھ چار گنٹ ویکھ اندھیرا اندھ، سچ نور نہ کوئے رُشنائیا۔ سچ سوامی انتر جامی نرگن دھار تیرا گاوے کوئی نہ چھند، آتم پر ماتم میلا میل نہ کوئے ملایا۔ شبد رُوحانی مکے کسے نہ پنندھ، جسمانی پڑدا نہ کوئے اٹھایا۔ سچ سرور ملے کسے نہ دُھر دی گنگ، گنگا گوداوری جمنا سرتی جگت واسنا تاریاں لایا۔ سَت پیار اینکار تیرا پاوے کوئی نہ انند، نجاند پرمانند وچ نہ کوئے سمانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دین دیال صاحب بخشند، سَت ستوادی تیری آس رکھایا۔ سَت دھرم کہے پر بھ ویکھ کلجگ انت کلیش، چار گنٹ دہ دشا دے دُہایا۔ سہائی دے سے نہ کوئے وشن برہما مہیش، سچ سندیش نہ کوئے سنائی۔ گر اوتار پیغمبر لکھ کے گئے لیکھ، شبد ڈھولا گیت

پرگٹایا۔ لہنا دینا دس دسمیش، شبد گرو تیرے ہتھ وڈیایا۔ کرپا کر واسی سچھنڈ نر زیش، شاہ سلطان تیری اوٹ تکایا۔ سبج تریتا دوپر کلج ہندے گئے کیت، کوٹن کوٹ پھیریاں پانیا۔ بن تیرے آتم پر ماتم نرگن سرگن کرے کوئی نہ ہیت، پاربرہم برہم میل نہ کوئے ملایا۔ اندر وڑ کے مندر چڑھ کے سچ دوارے کھول بھیت، بھانڈا بھرم بھو بھنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لوک مات ویکھ اپنا دیس، دہ دشار ہی گرا لایا۔ ست دھرم کہے میں ہو یا انت خیران، خیرانی میرے اتے آیا۔ چارگنٹ شرع ہوئی شیطان، ڈھولا حق نہ کوئے سنا یا۔ لیکھا گدا جائے انت انجیل قرآن، صدی چو دھویں پنڈھ چکایا۔ تیرا ڈنکا وجے دو جہان، برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال اکو نام کر شنوایا۔ تیرا دھرم ہووے وچ پردھان، ساڈھے تن ہتھ وجے اک ودھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سبج ساچی آس رکھایا۔ ست کہے پرکھ اکال اٹھ کے ویکھ، بن اکھاں اٹھ کھلایا۔ کلج کوڑی کرپا ودھیا بھیکھ، چارگنٹ دہ دشا چار ورن اٹھاراں برن ہوئے ہلکایا۔ تیرا کسے نہ دسے دھر دا ویس، محل اٹل ویکھ خوشی کوئے نہ آیا۔ کوٹن کوٹ تیرا لہدے گئے بھیت، پڑا اوہلا سکیا نہ کوئے اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کوڑی کرپا میٹ کھید، خالق خلق دے سمجھایا۔ ست دھرم کہے پر بھ بنیتی کر منظور، عرض اکو اک سنا یا۔ پرگٹ ہو حاضر حضور، نرگن جوت کر رشنا یا۔ آد جگاد جگ چو کڑی بھگت ادھارنا تیرا دستور، دست بدست اپنا لہنا دینا چکایا۔ جو بھگتی اندر بنے تیرے مزدور، دوس رین تیرا نام دھیانیا۔ جنم جنم دا معاف کر قصور، لکھ چوڑا سی پینڈا دینا مکیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی بخش اگمی دھوڑ، بن چرناں چرن کول دے سمجھایا۔ ست کہے میرے صاحب سری بھگوان، بھگوان تیری اوٹ تکایا۔ پر تھی آکاش دے گیان، پنجاں تئاں آپ سمجھایا۔ بدھی رہے نہ کوئے نادان، مت چلے نہ کوئے چترایا۔ شبد نرالا مار بان، انیلا ہتھ اٹھایا۔ لیکھا چکے دو جہان، جہالت کوڑ باہر کڈھایا۔ دھر دا دے اک پیغام، پیغمبراں لے اٹھایا۔ تینی اوتار کرن دھیان، عیسیٰ موسیٰ محمد کرے شنوایا۔ نانک گو بند کر پروان، پروانہ دھر دا ہتھ پھرایا۔ بھوکھتاں وچ دے کے گئے بیان، نام سندیشہ اک سنا یا۔ کل کلکی کھیل کرے مہان، جس دی سمجھ کسے نہ آیا۔ وسے نگر سمبل دھام، استھان بھومکا سمجھ کوئے نہ پانیا۔ جس نوں جھکدے زمیں اسمان، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ جو آد جگادی جیو جنت لکھ چوڑا سی سب دا کاہن، پرکھ

ابناشی نظری آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دھرم دوارا دُھر دا دینا دکھائی۔ ست کہے کلجک اودھ رہی پگ، پر بھ بنتی
 اک سنائی۔ انتم بدل دے اپنا جگ، جگیشتر رہے گرا لئی۔ اپنے نام دی دے دے اکونک، چار ورن سچ پڑھائی۔ آون جاون لکھ چوڑا سی بھگتاں پینڈا جائے
 نک، اکو جوت جوت وچ ملایا۔ جنم مرن دارہے کوئی نہ دُکھ، رائے دھرم نہ دے سزائی۔ ناتا جوڑ پتا پت، گوبند گُر گُر دیاں سمجھائی۔ مات گربھ اُلٹا ہونا
 پے نہ رُکھ، دس دس ماس اگنی نہ کوئے تپائی۔ کر پر ویش سچ سچ، سچ سنم اپنا دے جنائی۔ پڑدا اوہلا رہے نہ لگ، ساکھیاں نرگن نظری آئی۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست دھرم کہے کلجک کوڑ گڑیار دا بوٹا پٹ، دھرم اکو اک پر گٹائی۔ ست کہے میرا دھرم انوکھا، جگ چوڑی گُر اوتار پیغمبر
 گئے سمجھائی۔ لکھ چوڑا سی وچوں مائس جنم ملے موقع، پنا مانو ہتھ کسے نہ آئی۔ پُرکھ اکال دین دیال بھگت وچھل گورور گردھار کسے نال کدے کرے نہ
 دھوکھا، سنت سہیلے گرو گُر چیلے اپنے رنگ رنگائی۔ بھاگ لگا کے کایا مائی پنج ت کوٹھا، گرہ مندر اندر بہہ کے خوشی دکھائی۔ نام ندھان شبد اگئی لائے چوٹا،
 سوئی سُر ت آپ جگائی۔ نرمل نور جوت کر پرکاش پرگٹ ہووے جوتی جاتا، جاگرت جوت کرے رُشنائی۔ سچ دوار چڑھنا دے سوکھا، ادھ وچکار نہ کوئے
 اٹکائی۔ جن بھگت سہیلا چوڑاں لوک دیوے کوئی نہ دھوکھا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان محبوب مہر نظر اک اٹھائی۔ ست دھرم کہے
 پر بھ کرپا کر میرے ٹھاکر، ٹھوکر اپنا نام لگائی۔ کلجک کوڑی کریا دیکھ دُکھا ساگر، گہر گمبھیر اپنا پھیرا پائی۔ جودھا سور پیر دے نہ کوئے بہادر، جو من واسنا
 دے کھپائی۔ میلا ملے نہ کرتے کریم قادر، تیری قدرت دیکھ خیرانی میرے اُتے آئی۔ ساچا ونج کرے نہ کوئی بن سو داگر، سو دا ہٹ نہ کوئے وکائی۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجک کوڑی کریا کر تبادل، ادلی بدلی تیرے ہتھ جگ چوڑی چلی آئی۔ ست کہے پر بھو میں تیرا ستجگ سچا، جگ جگ
 ویس وٹائی۔ میں آواں تیرا بچہ، جنم مرن وچ کدے نہ آئی۔ میرا کوئی تتاں والا بھانڈا نہیں کچا، مائس روپ نہ کوئے وٹائی۔ میریاں کوئی دیکھن والیاں
 نہیں اٹھاں، تیرا نور جوت رُشنائی۔ تیرے چرن کول سدا وساں، سچھنڈ بیٹھا سو بھاپائی۔ میں کوئی لہنا دینا چکاؤنا نہیں نال ہتھاں، تیرا دھرم سدا
 دھرمیاں دیاں دکھائی۔ میں سڑیا نہیں نال کھٹاں، مڑھی گور نہ کوئے دبا ئی۔ میں بھگت سہیلا بناں سکا، ساجن ہو کے سیو کما ئی۔ سدا تیرے نام دا گاواں

جس، وید پُران شاستر سمرت کہانی بانی تیرا رنگ دکھائی۔ میں لیکھا جانا رسنا جہوا بٹی دند بھٹا، سوہلے ڈھولے وچولے بن گئے جنائی۔ توں صاحب سلطان پُرکھ سمرتھا، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجک انت لیکھا پورا کردے لہنے دینے والا پٹا، حق حقوق میرے ہتھ پھرائیا۔ ست کہے پُرکھ اکال میں تیرا ننھاں پُت، پت پر میثور تیری آس رکھائی۔ توں صاحب سوامی ابناشی اچت، چاترک ہو کے رہیا بللایا۔ کرپا ندھان ٹھا کر اپنی گودی چک، پھڑ باہوں گلے لگایا۔ کلجک کوڑی کریا بینڈا جاوے نک، مایا ممتا موہ کوڑ جگت نہ کوئے ستایا۔ میں تیرا نام ہر ہر دے وچ دستاں سچ سچ، ست کراں پڑھائی۔ پڑدا اولہا رہے نہ کسے منٹھ، مانو ذاتی دیاں سمجھائی۔ سب دی سچھل ہووے مات گکھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارا اکو دینا دکھائی۔ ست کہے میرے صاحب گہر گبھیر، گور غور نال جنائی۔ تیرے ہتھ سرب تقدیر، تدبیر دے جنائی۔ جھگڑا رہے نہ غریب امیر، راو رنگ اکو گھر وسایا۔ جن بھگتاں انتر آتم دے سیر، نجھر جھرننا اک جھرائیا۔ جس منزل تے چڑھیا کبیر، سنت سہیلے اوتھے دینے پچایا۔ شرع رہے نہ کوئے زنجیر، شریعت ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ گرگھیاں اندروں بدل دے ضمیر، ضامن ہو کے پار لنگھائی۔ تیری نظر نہ آوے کسے تصویر، موصور سکے نہ کوئے سمجھائی۔ امرت آتم دے ساچا نیر، نر نرائن آپ دیا کمایا۔ کلجک انت ہوئی اخیر، آخر لیکھا دے مکایا۔ سبجگ ساچا دھرنی اُتے بنھے دھیر، دھرم پوت ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا اکو در، ست دوارے اکو آس رکھائی۔ ست کہے پر بھومہر نظر نال جھاک، دیاوان دیا کمایا۔ کوڑ گڑیاں دا لہنا دینا کر بے باق، باقی اور رہے نہ رانیا۔ چار ورن دس اتفاق، پریم پریتی بندھن پانیا۔ آتم پر ماتم سچ بنا ساک، سجن اکو اک اکھوائیا۔ منو آ رہے نہ کوئے گستاخ، بدھی بیک دینی کرائیا۔ گو بند پورا کر بھوکھت واک، جو لیکھا لکھیا بن قلم شاہیا۔ کلجک مٹے اندھیری رات، ساچا چند کرے رُشانیا۔ پُرکھ اکال سب نوں گاؤنی پئے گاتھ، نو کھنڈ پر تھی ست دیپ اکو ڈھولائے جیکار کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہ بکک نرائن نر، بن تیرے نرگن سرگن دو جا کوئے دے نہ ساتھ، جگت ساتھی سنگی کم کوئے نہ آئی۔

* ۸ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ ہر نام سنگھ دے گرہ پنڈ پنڈوری ضلع امرتسر *

ست کہے پر بھ سُن پُکار، پُنے پُنے سیس نوایا۔ تیرا حکم ورتے سدا جگ چار، گر اوتار پینمبر بیٹھے سیس نوایا۔ وشن برہما شو ہوئے گرفتار، بندھن سکے نہ کوئے تڑایا۔ ترے پنج تیرے پنہار، نت نوت سیو کمایا۔ تُوں شاہ پاتشاہ شہنشاہ سچی سرکار، تخت نواسی سو بھاپایا۔ زرگن زرویر زرنکار کر کھیل وچ سنسار، وڈ سنساری تیرے ہتھ وڈیایا۔ نو نو چار تیری کسے نہ پائی سار، کھنڈ برہمنڈ لوک مات شاستر سمرت وید پُران کھ لکھ لیکھا گئے ہار، قلم شاہی کاغذ وند نہ کوئے وندایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا اک ور، در دربارے دھر دے منگ منگایا۔ ست کہے پُرکھ اکال خالی جھولی بھر، سری بھگوان تیری آس رکھایا۔ زبھو بھے چکا ڈر، بھیانک ریکھا دے بدلایا۔ مان وڈیائی دے اُپر دھرنی دھر، دھرم دھول دینا بنایا۔ سچکھنڈ نواسی کرپا ندھان کرپا کر، کرپن ہو کے سیس جھکایا۔ ساچی منزل تیرے حق دوارے جاواں چڑھ، حقیقت وچ تیرا درشن پایا۔ تُوں میرا میں تیرا آد جگادنت نوت تیرا ڈھولا لوواں پڑھ، جگت و دیا دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ کلجگ کوڑی کریا ہوئے ہنگتا توڑ ہنکاری گڑھ، ہنگ برہم دینا سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک دکھاونا ساچا در، در دروازہ آپ گھلایا۔ ست دھرم کہے پر بھ کھول دروازہ، درے دربار نظری آیا۔ تیرا ناؤں غریب نواج، غریب نمائیاں ہو سہایا۔ سیس جگدیش اکو سوہے تیرے تاجا، تخت نواسی پُرکھ ابناشی سچکھنڈ دوارے سو بھاپایا۔ کلجگ انت سری بھگونت زرگن سرگن رچ کاجا، قُدرت دے مالک خالق ہو کے اپنا ویس وٹایا۔ بھوپن بھوپ ست سروپ راجن راجا، شاہ شہانا اک اکھوایا۔ کلجگ کوڑی کریا دُرمت میل دھو داغا، پتت پُنتی سرشی درشی دے بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوارے ایکنکارے زرگن نوڑ کر رُشانیا۔ ست کہے پر بھ نرمل پرگت کر جوت، جوتی جاتے اپنا پڑدا دے اٹھایا۔ بھاگ لگے سچ دوارے ساچے کوٹ، کوڑ کُٹب دینا مُکایا۔ نام ندھانا دسنا اپنا گوت، ورن برن نہ کوئے جنایا۔ جن بھگتاں دے کے ساچی اوٹ، اوڑک اپنا رنگ چڑھایا۔ من واسنا کوڑی کریا تن وجود کڈھنا کھوٹ، انتر نرنتر منتر دینا سمجھایا۔ من بدھی دی رہن نہ دینی سوچ، سمجھ سمجھ وچوں بدلایا۔ نیز کھول کے اٹھ لوچ، گیان انجن دینا پایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان بن درد دُکھ

بھجے بھجن، بھوساگر پار کرائیا۔ ست کہے پر بھ سچھنڈ نواسی، نواس استھان اپنا دیکھ دکھائیا۔ جن بھگتاں آتم ہوئی اداسی، سنساروگ نہ کوئے مٹائیا۔ پنڈت
 ملے کوئے نہ کاشی، جگت ودیا ہوئی ہلکائیا۔ منزل چڑھے کوئے نہ گھائی، در دروازہ نہ کوئے گھلائیا۔ آتم پر ماتم بنے کوئے نہ ساتھی، سگلا سنگ نہ کوئے
 نبھائیا۔ توں میرا میں تیرا دوہاں دی اکو ذاتی، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ کلجک میٹ اندھیری راتی، رت اپنی دے بدلایا۔ جن بھگتاں درس دے ساکھیاتی،
 سوچھ سروپی ہو کے سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیلے کھیل سدا بہہ بدھ بھاتی، بھاونا سب دی دیکھ دکھائیا۔ ست کہے میرے
 صاحب سوامی سنگرؤ، گردیو بندنا وچ سیس نوائیا۔ ست دھرم ست ستوادی کردے شروع، شرع دا لیکھا دے چکائیا۔ تیرے حکمے اندر بندہ بندگی والا ترؤ،
 ترت اپنا رنگ دینا رنگائیا۔ سرت شبد نال جڑو، اگنی اگ نہ لاگے رائیا۔ اکو منتر تیرا فرؤ، پھرنے سارے بند کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، پڑدا اوہلا دینا اٹھائیا۔ ست کہے پر بھ دیکھاں تیرا دھرم دوار، دوار کا واسی جتھے بیٹھے سیس نوائیا۔ کوٹن کوٹ رام اوتار، رام رام کہہ کے شکر منائیا۔
 عیسیٰ موسیٰ محمد سجدے کرن وارو وار، کلمہ حق حق سنائیا۔ وشن برہما شو روون زارو زار، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ دیوت سروپاوے کوئی نہ سار، دؤر ڈراڈے
 دھیان لگائیا۔ سنجگ تریتا دوا پر کلجک دھوڑی منگن چھار، مستک ٹکے نام رمائیا۔ جگ چوکڑی کھیل تیرا اپرا پار، الکھ اگوچر تیری بے پرواہیا۔ پورب لہنا دینا
 لیکھا لے وچار، و بچار کوڑا دینا مکائیا۔ ساچا مارگ لا وچ سنسار، سنساروگ رہے نہ رائیا۔ ست دھرم دا سنگر شبد کرے پرچار، پرچہ بھگتاں آگے پائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہر نظر اک ٹکائیا۔ ست کہے میرے دھرنا پت، دھرنی دھرت دھول دے وڈیائیا۔ تڈھ بن رکھے کوئی نہ
 پت، پت پر میشور سر ہتھ نہ کوئے ٹکائیا۔ زرگن ہو کے لوک مات آوت، وطن اپنا کھوج کھوجائیا۔ ناڑ بہتر سب دی ابلے رت، تن سو سٹھ ہاڈی ساتک
 ست نہ کوئے کرائیا۔ نج نیز کھولے کوئی نہ اٹھ، زرگن نور نہ کوئے چکائیا۔ من واسنا سرشی ہوئی وس، واسطہ کوڑ جڑائیا۔ چیوندیاں جگ کھیڑا کرے کوئی نہ
 بھٹھ، مرجیوت روپ نہ کوئے وٹائیا۔ موہ پیار مجت وچ رہے نٹھ، دوس رین بن کے پاندھی راہیا۔ جھکڑا کسے نہ کمیات اٹھ، اپ تیج دے پر تھی آکاش

من مت بدھ کم کسے نہ آیا۔ ابناشی کرتے ساچا مارگ شبدری دھار سب نوں دس، اینکار اپنا تھم منایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نہ، تیرا کھیل اگھنا لکھ، لکھ سکے کوئے نہ رانیا۔

* ۸ ساون شہنشاہی سمت ۲ کرنیل سنگھ دے گرہ نورنگباد ضلع امرتسر *

ست کہے پر بھ لگا اپنی گل، جن بھگت لوک مات وڈیایا۔ جو تیرے نام کنڈے گئے تل، ترازو چڑھ کے سو بھاپایا۔ سچ پریتی اندر گئے گھل، آپ اپنا بھیٹ کرائیا۔ اوہناں دیک کدے ہووے نہ گل، جگ چوکڑی کر رُشنائیا۔ ساچی درگاہ پاؤنا مل، قیمت اپنا نام رکھایا۔ توں مالک آد جگادی صلح گل، راکھا دو جہان اکھوایا۔ تیرا سنت سہیلا کدے نہ جاوے رُل، نرگن ہو کے سرگن لینا اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بے پرواہ میل ملایا۔ ست کہے پر بھ جن بھگتاں دے اگئی جگتی، جگت جیون دے بدلایا۔ ساچے نام ملے سرتی، سرت شبد وچ سمایا۔ آواز سُننی اگئی دُھر دی، دُھن آتمک راگ دے جنایا۔ سمجھ آوے پورے سنگر دی، بنا سنگر شبد سیس نہ کسے نوایا۔ دھار دس اندر پُر دی، جس اندر وچ گوہند رہیا سمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر در مندر دے دکھایا۔ سچ کہے پر بھ ساچا نام دے نیامت، نش اکھر آپ جنایا۔ بھگتاں آتم کر سچ امانت، ایہتے اوتھے ہو سہایا۔ دو جہاناں دے ضمانت، اگے ہو آپ چھڈایا۔ سچھنڈ دوارے جانڈیاں کرے نہ کوئے ممانت، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکایا۔ تیرا میلا ہووے نرگن نرور نرکار صحیح سلامت، جوتی جوت وچ ملایا۔ من واسنا کوڑی کریا رہے نہ کوئے علامت، علم توں باہر اپنا درس دینا دکھایا۔ جھگڑا رہے نہ کسے قیامت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در گھر ساچے دینا سمجھایا۔ ست دھرم کہے پر بھ میرے حق جگدیش، جگدیش تیرا راہ نکایا۔ جگ چوکڑی گئے بیت، بھگونت واری اتم آیا۔ جوٹھ جھوٹھ دی بدل دے ریت، سبج سچ سچ پرگٹایا۔ جھگڑا رہے نہ مندر مسیت، کایا کعبہ دے درسایا۔ جتھے بیٹھا رہیں اتیت، ترے گن لیکھا دے مکایا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم جنادے ساچا گیت، راگ اپنا اک پرگٹایا۔ جھگڑا مک جائے ہست کپٹ، اوج نیچ اکو

گھر بہانیا۔ جوتی جاتے تیری ہووے سچ پریت، پاربرہم برہم میلا سچ سُبھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست کہے میری آسا نسا پوری کر
 اُمید، مہر نظر اک اٹھانیا۔ ست دھرم کہے پر بھ پوری کر دے نسا، من دامو رہے نہ رانیا۔ جن بھگت گرگھ بنا ساچا ہنسا، سوہنگ دُھر دا جاپ چپانیا۔
 مانس جنم بنے بنتا، لکھ چوڑا سی گہڑا دے کٹانیا۔ دے وڈیائی ساچے سنتا، جو ست وچ رہ کے تیرا ڈھولا گانیا۔ ٹوں مالک آد جگادی انتا، بھگونت بے پرواہیا۔
 پر ماتم آتم کنتا، گہر گبھیہر اکھوانیا۔ ساچا چاڑھ رنگ بسنتا، مجیٹھ انڈیٹھ آپ رنگانیا۔ بودھ اگادھا بن پنڈتا، دُھر دانام دینا درڑانیا۔ لیکھا چُکا وچوں جیو جنتا،
 جاگرت جوت کر رُشانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دارا دینا پر گٹانیا۔ ست دھرم کہے میری آسا کر پوری، پورن پر میشور تیرے ہتھ
 وڈیانیا۔ اپنا درشن دے نوری، نور نورانہ نظری آنیا۔ جگ جنم دی بچھلی چکے مزدوری، لیکھا پورب جھولی پانیا۔ متتا رہے کوئی نہ کوڑی، کایا کریا ہوئے
 صفانیا۔ اکو تیرے چرن دی مستک لگے دھوڑی، اگ تیرا نام رمانیا۔ چتر سنگھڑ ہووے مورکھ موڑھی، بدھ بیک دینی کرانیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم پریتی لگے
 گوڑھی، رنگ اکو نظری آنیا۔ تیرا درس منگاں حضرت حاضر حضور، حضور مل کے وجے ودھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آسا نسا کر
 پوری، ادھوری رہن کوئے نہ پانیا۔ ست کہے میں دھرم دی دُھجھ، دھرم آتم دیاں جنانیا۔ جن بھگتاں دے کے سب کجھ، کوڑی کریا وچوں باہر
 کڈھانیا۔ نرمل کر کے بدھ، من نسا دیاں کھپانیا۔ ساچی بخشاں سُدھ، سدھا تیرے نال ملانیا۔ پڑدا اولہا بھو رہے نہ گجھ، اندھ اندھیرا دیاں چُکانیا۔ آتم
 پر ماتم پر ماتم آتم جن بھگتاں پوری آوے سُبھ، سوچنا دے کے سچ دیاں درڑانیا۔ پر م پُرکھ پاربرہم پت پر میشور پروردگار دین دیاں ہونا خوش، خوشیاں وچ
 وست دست ہتھ دینی پھڑانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست دھرم دی دکھاؤنی ساچی رُت، کلجک رین اندھیری دینی مٹانیا۔

* ۸ ساون شہنشاہی سمت ۲ دارا سنگھ دے گرہ پنڈ نورنگاباد ضلع امرتسر *

ست کہے پر بھو ست دھرم کر امن، عمل سب دا ویکھ دکھانیا۔ جوٹھ جھوٹھ اپنے انتر کر دمن، دماں دا سماں دے بدلانیا۔ گر اوتار پیغمبر تیتھوں
 کمبن، در ٹھانڈے سپس نوانیا۔ کوڑ گڑیارے پکڑ پنا سمن، شبدي تھم اک جنانیا۔ سنجگ بھلوڑی موئے چن، بہار گلشن اک مہکانیا۔ مورکھ مگدھ مول نہ

جن، تت تن نہ کوئے ہنڈھائیا۔ ساچا راگ سنا کتن، ڈھر دی دھار پرگٹائیا۔ اکو اشٹ پُرکھ اکال تیرا منن، مانس ننتا نہ کوئے ودھائیا۔ جن بھگت سہیلے بیڑا بنھن، بندنا تیرے در کر کے خوشی پرگٹائیا۔ نم واس وچوں کڈھن چندن، سچ سنگندھی دینی پرگٹائیا۔ سنت سہیلے تیرے انتر رلن، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیا۔ سچھنڈ دوارا اکو ملن، پُریاں لوآں ڈیرہ ڈھائیا۔ مہر نظر اندر پلن، پرورش کرنی چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا لہنا دینا ورتائیا۔ ست کہے جن بھگتاں بن دھر، دھیر اکو دے درسائیا۔ جھگڑا مکے دھڑ سہیس سر، صدق بھروسہ دینا بٹھائیا۔ تیرا درشن منگن زرویر ز، زرنکار اوٹ رکھائیا۔ توں گھر دکھاؤنا تھر، در اپنا پڑدا لاہیا۔ نو سو پُرانوے چوکڑی بیتدیاں کوئی لگا نہیں چر، تیرے حکمے اندر سارے گئے پندھ مکائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال توں پرت کے آئیوں پھر، زرگن ہو کے سرگن ویس وٹائیا۔ سچ میدان ویکھ پھر، نو ست کھوج کھوجائیا۔ کلجگ انتم کوڑا گیرا جاوے گڑ، ست سچ پاسا لئے بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھرم دوارا دے جنایا۔ ست کہے پر بھ جن بھگتاں دے دے دید، در تیرے اندروں باہر کڈھائیا۔ غفلت وچ نہ آوے نیند، سوئی سرتی شبد جگائیا۔ رنج لوچن کرن دید، درشن دیناں تھاوں تھانیا۔ جھگڑا رہے نہ ہست کیٹ، نیچاں اوچاں مل کے خوشی منایا۔ ساچی دسئی اک پریت، جس پریت وچوں پریت مل کے خوشی منایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان سچ جگدیش، جگدیش تیرے ہتھ وڈیایا۔ ست کہے پر بھ اک بھروسہ تیرا صدقہ، سد سد دھیان لگایا۔ میرا لہنا دینا کد کا، پورب ویکھ دکھایا۔ جھگڑا رہے نہ بھگت بھگوان دی جد کا، یدپ اپنا رنگ چڑھائیا۔ مان دینا نہ جھوٹھے پد کا، در گھر ساچے سو بھاپایا۔ لیکھا رہے نہ کوڑی حد کا، ہر مندر دینا سہائیا۔ وسنا چنگا نہیں الگ دا، آتم پر ماتم مل کے وجے ودھائیا۔ جھگڑا چھڈ دے ممتا والے جگ دا، جگ جیون داتے اپنی دیا کمائیا۔ سڑنا مک جائے اگنی اگت دا، ترشنا اگت نہ کوئے تپائیا۔ پندھ مکا دے شاہ رگ دا، گھر وچ گھر دینا سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، راہ لا دے ستجگ ساچے جگ دا، کلجگ کوڑ گڑیا دینا گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک زرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا کھیل سورے سر بگ دا، سمر تھ اپنی کل دینی ورتائیا۔

* ۸ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ مسائنگھ دے گرہ پنڈ نورنگباد ضلع امرتسر *

سَت دھرم کہے سب سرشٹ بنا اپنی نگری، کھیڑا تیرا سوبھا پائیا۔ نام بھنڈارا دے سچ سمگری، دست انمل آپ ورتائیا۔ چنتا میٹ کوڑ گڑیا سگلی، ہوئے روگ رہے نہ رائیا۔ کر پرکاش کایا بدنی، بدلا اندروں دے چکائیا۔ دھوڑ کراچرن مجنی، اٹھسٹھ ڈیرہ دینا ڈھائیا۔ تیتوں لبھنا پئے نہ وچوں جنگلیں، کایا مندر ہووے رُشائیا۔ سڑنا پئے نہ تت اگنی، امرت میگھ دینا برسائیا۔ آتم بناؤنی اپنی پتی، پت پر میشور ہو کے دیکھ دکھائیا۔ کلجگ انتم لاج رکھنی، ڈور تیرے ہتھ پھرائیا۔ بھگتاں آسا رہے نہ سکھنی، دُھر دی دات دینی ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے تیری نگری اکو وسنی، وشو دینا رنگ رنگائیا۔ سَت کہے پر بھ وسالے اپنا نگر، نو کھنڈ ست دیپ ملے وڈیائیا۔ تخت نواسی ہو کے کمالے عدل، انصاف دینا پرگٹائیا۔ جن بھگتاں پوری ہووے سدھر، صدمہ دُکھ رہے نہ رائیا۔ تیرے نام دی ہووے قدر، قُدرت دے مالک تیرے ہتھ وڈیائیا۔ ممتا موہ کرے کسے نہ قتل، قاتل کلجگ دینا کھپائیا۔ اپنے ملن دا آپے دسنا مین، پڑدا اولہا جگت اٹھائیا۔ تیرا پرت کے دیکھن سنت سہیلے وطن، بے وطن کٹ جدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا دینا دے چکائیا۔ سَت کہے پر بھ ساچی دے دلیل، شبدی محکم ورتائیا۔ تیرے اگے اک ایل، اپر پیر سوامی دتی سٹائیا۔ جن بھگتاں لبھنا پئے نہ کوئے وکیل، سدھا میلا لینا ملائیا۔ لوک مات نہ ہون ذلیل، جگت خواری نیڑ کوئے نہ آئیا۔ توں جو دھا سور پیر مرد مردانہ چھیل چھیل، جو بنونتا اک اکھوائیا۔ تیرا رنگ سدا نوین، نو نو چار دینا چڑھائیا۔ تیری دھا سدا مہین، جگ نیتز نظر کسے نہ آئیا۔ گرگھ گرسکھ کرنے تسلیم، جو در ٹھانڈے سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ وچ کر ترمیم، سنجگ ساچا سچ دکھائیا۔ سَت دھرم کہے پر بھ میٹ دے کوڑی کریا، کرم کرم رہن نہ پائیا۔ میں چار کُنٹ دہ دشا پھریا، بھجیا واہو داہیا۔ سادھ سنت جیو جنت مایا ممتا وچ گھریا، پلو سکے نہ کوئے جھڈائیا۔ منزل دیکھے نہ کوئی گھر تھریا، چرن کول سوبھا کوئے نہ پائیا۔ جگت واسنا جگت جہان گریا، منزل چڑھ کے تیرا نام نہ کوئے گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ ملے سرنائیا۔ سَت کہے پر بھ میں دیکھیا جگت سموہ، تھاؤں تھائیں کھوج کھوجائیا۔ تیرا روپ نظر نہ آیا ہو بہو، نور نور نہ کوئے رُشائیا۔ ممتا وچوں باہر دسی

کوئی نہ رُوح، من واسنا نال لڑائیا۔ نام سُنیا نہیں توں ہی توں، ڈھولے جگت والے گائیا۔ کر کرپا ابناشی کرتے پر ماتم ہو کے آتم نال جاہ چھوہ، شرع دا لیکھا دے مُکائیا۔ توں آد جگاد جگ چوکڑی سچا سنگرُو، گردیو سوامی اِکو نظری آئیا۔ جس دا منتر نام جگت جہان ہونا شروع، شہنشاہ ہو کے دے ورتائیا۔ سب دے انتر زرنتر نام پھرو، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے گھر دینی وڈیائیا۔ ست کہے میں ویکھے ست دیپ، ست ست ہو کے پھیرا پائیا۔ پر بھ تیرے وسیانہ کوئے قریب، دُور دُراڈے بیٹھے ڈیرے لائیا۔ جگت دھار ویکھی عجیب، کوٹن کوٹ اِشٹ رہے منائیا۔ جھگڑا پا کے مایا والا نصیب، قسمت قسمت نال ٹکرائیا۔ کھیل ویکھ کے امیر غریب راؤ رنگ حیرانی وچ آئیا۔ دیناں مذہباں پائی لیک، ذات پات کرے لڑائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال پروردگار سانجھے یار اِکو تیرے وچ توفیق، چار ورن اٹھاراں برن اپنی گود اٹھائیا۔ ست دھرم کہے میرے جگدیش، جگ جیون داتے جگ دی کلا دے بھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں تیری بھل نہ جائے پریت، پرتی دن پریت چڑھ کے سچ دوارے کا یا مندر کھڑ کے سوچھ سروپی تیرا درشن پائیا۔

* ۸ ساون شہناہی سمت ۲ مکھن سنگھ دے گرہ پنڈ نورنگاباد ضلع امرتسر *

ست کہے کرپا کر پُرکھ سمرتھ، جگت جگت تیری نظری آئیا۔ وشن برہما شو تیری سرنی رہے ڈھٹھ، ڈنڈاوت وچ اپنا آپ بھیٹ کرائیا۔ گر اوتار پیغمبر کر اِکھ، مل کے بینی اِک سنائیا۔ دیوت سُر جوڑن ہتھ، نو نو لاگن پائیا۔ چارے جگ سبج تریتا دوا پر کلج حکمے اندر رہے نچ، بھجن واہو داہیا۔ پُرکھ ابناشی کھول اِکھ، پرتکھ روپ وٹائیا۔ کلج کھیڑا کوڑی کرپا کر بھٹھ، ست سچ مات پرگٹائیا۔ دھرم دوارا کھول اِیکو ہٹ، اِینکار دیا کمائیا۔ تیرا نام سرشٹ سبائی لئے رٹ، اِشٹ اِکو سب دا نظری آئیا۔ مایا متا موہ وکار سارے جان چھڈ، سنسا شک بھرم نہ کوئے بھلائی۔ تیری آتم پر ماتم رہے نہ اڈ، وکھرا گھر نہ کوئے بنائیا۔ دھرم نشانہ دو جہاناں اِکو گڈ، گاڈ خدا و اِگرُو رام اپنا نام سمجھائیا۔ بھگت سہیلے گرکھ لہ، مانو ذاتی کھوج کھوجائیا۔ سنسا روگ میٹ

جھب، نرگن ہو کے پڑا لایا۔ من واسنا بدی رہے نہ کوئی بد، بدکاری اندروں دینی کڈھائیا۔ سچ دوار دا دینا پد، پدماں وچوں گرگھ آپ ترائیا۔ تیرا درس ہووے سدا اُپر شاہ رگ، شہنشاہ ہو کے جلوہ نور کر رُشنائیا۔ سڑنا پئے نہ کلجگ اگ تئی وانہ لاگے رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شاہ پاتشاہ سورے سرگ، سمرتھ اپنا پھیرا پائیا۔ ست دھرم کہے پر بھ کلجگ انت کر پڑتال، لکھ چوراسی جیو جنت دیکھ دکھائیا۔ سرشٹ سبائی ہوئی بے حال، بہیل ہو کے دئے ڈھائیا۔ لیکھے لگے کسے نہ گھال، گھائل ہو کے مارن دھاپینا۔ سب دے سرتے کو کے کال، کلمہ سکے نہ کوئے بچائیا۔ مایا ممتاپیا جنجال، جم کی پھاس نہ کوئے تڑائیا۔ شاستر سمرت وید پُراناں دا دیندے سرب احوال، تیرا حکم نہ کوئے سمجھائیا۔ کاہن منڈے جیہڑا کھیلدا رہیا نال گوال، دھر دے کاہن تیتوں سیس نہ کوئے جھکائیا۔ اکھراں والا دیندے سرب پیغام، سچ تلاش وڈا امام نہ کوئے جنائیا۔ شرع وچ کرن تیتوں سرب بدنام، مایا ممتا نال رلائیا۔ کلجگ انت پرگٹ ہو سری بھگوان، بھاگ بھگتاں دے جنائیا۔ میتوں سمجھے کوئی نہ عوام، عام کہہ سکے کوئے نہ رائیا۔ گرگھ بندیکھانے وچوں کڈھ غلام، لکھ چوراسی زنجیر دینا تڑائیا۔ آون جاون جھگڑا میٹ تمام، طمع دی لوڑ نہ کوئے رکھائیا۔ کلجگ کوڑ اندھیری میٹ شام، شمع نام گھر گھر دیکھ جوت کر رُشنائیا۔ تیرے قداما اُتے پرنام، سجدیاں وچ دیاں ڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست دوارا دینا سہائیا۔ ست دھرم کہے میرے پریتم چوچی، چوچ نرالا دے دکھائیا۔ لکھ چوراسی انتر انتر آتم بن کھوجی، کھوجت کھوجت دیکھ دکھائیا۔ تیری دھار جانے کوئی نہ جوگی، رکھیاں نیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ پاوے بھيو کوئے نہ بودھی، لکھ چوراسی سیجا رہی ہنڈھائیا۔ دین دُنی جگت واسنا ہوئی روگی، دُکھ دارو نہ کوئے جنائیا۔ جھگڑا پیا لوک پر لوکی، سلوک سچ نہ کوئے سنائیا۔ گر اوتار پیغمبر تیری رکھ کے گئے اوٹی، اوٹ اکال اک جنائیا۔ تُوں کایا مندر سب دے اندر وسیں چڑھ کے چوٹی، چوٹ شبد نگاہ آپ لگائیا۔ گر کھاں اندر رہن نہ دینی واسنا کھوٹی، کھوٹیاں توں کھرے لینے بنائیا۔ آتم دھار تیری گوٹی، گوتم بدھ دئے ڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر یعنی اٹھائیا۔ ست کہے میرے صاحب آد جگادی سدا حاضر، حضور تیری وڈ وڈیائیا۔ ستجگ ساچا بن تاجر، وست امولک اک ورتائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا کر قاتل، نام کھنڈا اک چکائیا۔ جلوہ نور دے باطن، پڑدا اوہلا آپ اٹھائیا۔ نچ گھر آتم رکھ واسن، سچ دوارے سو بھاپائیا۔ نرگن نور جوت

ہووے پرکاشن، اندھ اندھیرا دینا گویا۔ جن بھگت سہیلا بنے تیرا داسی داسن، سیوک ہو کے سیو کمایا۔ منزل رہے نہ پر تھی آکاشن، گگن گگنتر چرنا
ہیٹھ دبایا۔ سچکھنڈ دوارے دینا حق نواسن، نواس استھان اکو دینا دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، مہروان خوشی منایا۔
ست کہے پر بھ سب دا ویکھ گرہ، بچیا رہن کوئے نہ پانیا۔ جگ چوکڑی تیرا منئے بھے، بھاؤ اپنا دے درڑایا۔ کلجگ انتم کرکھے، خالص سنجگ لے
پرگٹایا۔ جو اکو نام تیرا لے، دین دُنی دے سمجھایا۔ کوڑے وہن کدے نہ وہے، دُھر دی دھار اک دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
مہروان ہو سہایا۔ ست دھرم کہے پر بھ کلجگ انتم کر سودا سچا، کاچی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ سنجگ اٹھا اپنا بچھے، دھرتی مائی سو بھاپایا۔ اپنا مارگ دس اپنھا،
اچھی طرح درڑایا۔ کلجگ رین اندھیری مٹے مسنا، نوری چند دے چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب کچھ تیرے دسے ہتھا، دوجا نظر
کوئے نہ آیا۔ ست دھرم کہے پر بھ اٹھ ویکھ اپنے بھگت، کوٹاں وچوں تھوڑے نظری آیا۔ جنہاں نوں طعنے دیوے جگت، مہنیاں وچ لوکایا۔ اوہناں
تیرا بھروسہ اکو فقط، فقرہ اپنا دے سمجھایا۔ جنہاں کر کے زرگن سرگن ہو کے آئیوں پرت، پت پر میثور ہو کے روپ وٹایا۔ اوہناں دالا لیکھے جنم برتھ،
ڈے نائیٹ ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ ساچے پریم نال کر ارتھ، دوجا راہ نہ کوئے تکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب پوری کر شرط، قول
اقرار توڑ نبھایا۔ ست کہے پر بھ جن بھگتاں دے اپنا نام ندھان، اندرے اندر دے ورتایا۔ ملے اگمی جام، ضامن ہو کے لئے چھڈایا۔ پورن ہوئے کام،
اچھیا بھچھیا جھولی پانیا۔ ساچے مندر کر بسرام، ساڈھے تن ہتھ ڈیرہ لایا۔ ٹوں گھٹ نواسی سری بھگوان، ابناشی کرتا ناؤں دھرایا۔ تیرا جھلدا رہیا سدا
نشان، جگ چوکڑی کھے اندر رہیا بھوایا۔ جن بھگت سہیلے ساچی درگاہ کر پروان، سچکھنڈ دوارے دے وڈیایا۔ جو تیرا ناؤں کلجگ انت سری بھگونت سنجگ
دھار اندر گاؤندے سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ویشیش اپنا رنگ چڑھایا۔

* ۹ ساون شہنشاہی سمت ۲ بی بی عیب کور دے گرہ پنڈ باٹھ ضلع امرتسر *

ست دھرم کہے پر بھہ ویکھ کلجگ کوڑی زین، اندھ اگیان جگت لوکانیا۔ رسنا جہوا ہتی دند تیری صفت سارے کہن، اکھراں والے ڈھولے گانیا۔
 زرگن دھار تیرا سچ سروپ تیکھے کوئی نہ نج نین، گیان نیترا اکھ نہ کوئے کھلایا۔ مایا ممتا موہ وکار ناتا جڑیا ساک سجن بھائی بھین، آتم پر ماتم مل کے خوشی نہ
 کوئے منایا۔ جگت واسنا کسے نہ چکلیا لین دین، توں میرا میں تیرا پاربرہم برہم میل نہ کوئے ملایا۔ ہوئے ہنگتا گڑھ وکاری سارے وہن، ساچی نیا نوکا نام
 نہ کوئے چڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑکھ ابناشی نر نرائن، زرگن سرگن دے سمجھایا۔ ست دھرم کہے ویکھ پر بھہ، پاربرہم اپنا
 دھیان لگایا۔ امرت جہرنا جھرے نہ کسے نبھ، کول کول پھل نہ کوئے مہکایا۔ جگت وکارا سب نوں رہیا دب، من واسنا ویشیاں وچ ہلکانیا۔ ساچی منزل چکے
 کوئی نہ پنڈھ، چارے کھانی چوراسی وچ بھوایا۔ ست سوامی انترجامی زرگن نرویر تیرا گاوے کوئی نہ چھند، گر اوتاراں پیغمبراں ڈھولے گا کے شکر منایا۔
 سچھنڈ دوارے تیرا مانے کوئی نہ سچ اند، رسنا جہوا چکھ چکھ رس دین دنی خوشی وکھایا۔ ست جوت پرکاش جلوہ نور تلکے کوئی نہ چند، جوتی جوت نہ ڈمگایا۔
 آون جاون پنت پاون بن تیری کرپا کئے کوئی نہ پنڈھ، گیڑے وچوں گیڑا باہر نہ کوئے کڈھایا۔ نام ندھان سری بھگوان کایا مندر اندر وجائے نہ کوئی
 مردنگ، نام ترانہ حق نہ کوئے منایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان سورے سرنگ، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیری بے پرواہیا۔ ست دھرم
 کہے پر بھہ کلجگ کوڑا کردا اپنا زور، جوروزر رہیا گر لایا۔ لکھ چوراسی مٹھارس ہويا کوڑ، امرت وکھ سرب گیا بدلایا۔ درشی واسنا سرشی رہی دوڑ، من چنچل
 سب نوں رہیا بھوایا۔ تیرا نور حاضر حضور تلکے نہ کوئی کر کے غور، گہر گبھیر تیرا بھو کوئے نہ پایا۔ ساچے مندر منار شبد اگئی لائے کوئی نہ پوڑ، منزل
 چڑھ کے حق حقیقت والا نعرہ نہ کوئے منایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سلطان تیری سرن لے سرنایا۔ ست کہے
 پر بھہ ویکھ گرکھ ساچے سکھ، لوک مات دھیان لگایا۔ بن تیری کرپا نام پائے کوئے نہ بھکھ، بھکھشو ویکھی جگت لوکانیا۔ جنہاں دا گو بند شبدی دھار لیکھا گیا
 لکھ، جگت بدھی کم کسے نہ آیا۔ جگت لوچن کسے نہ پئے دس، نظر بے نظیر سب دی دے بدلایا۔ توں آد جگادی ضامن مالک پرتپالک اک، ایکنکار پروردگار

سانجھیا راک اھوآیا۔ نام بھنڈارا امرت رس دے مٹھ، انڈھ اگئی دھار آپ ورتایا۔ ہر گھٹ مَوَلے سوامی ہو کے وس چت، چتوت ٹھگوری رہن کوئے
 نہ پانیا۔ تیرا درشن ہووے نت، نچ نین کر رُشانیا۔ آتم پر ماتم کر ساچا ہت، ہتکاری ہو کے ویکھ دکھانیا۔ توں بھگت سہیلا اگٹراپت، پت پر میشور پُرکھ
 اکال تیرے ہتھ سرشٹ سبایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سنجگ ساچا جھولی ڈاہیا۔ ست کہے میں تیری کرپا لواں مات
 انگڑائی، سوادھان ہو کے دیاں جنایا۔ کلجگ کوڑی کرپا مٹاشاہی، دُرمت میل رہے مات نہ رانیا۔ جن بھگتاں اندر تیرے پریم دی وجے ودھائی، دوس
 رین خوشیاں اندر ڈھولے گانیا۔ ساچا منگلاچار ہووے تھاؤں تھائیں، تھان تھنتر سرب نرنتر انتر منتر اپنا دینا سمجھانیا۔ گرکھاں نرگن دھار پکڑیں باہیں،
 شبد وچولے اپنی دیا کمایا۔ سنت سہیلے تیرے پاندھی راہی، دوس رین بھجن چائیں چانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائی،
 بے نظیر اپنی اٹھ گھلایا۔ ست دھرم کہے پر بھو کوڑ گڑیا مٹا دے سوچ، سوچ سمجھ اپنی دے بدلایا۔ تیرے درشن نوں نیتز رہے لوچ، لوچا سب دی پور
 کرایا۔ مایا ممتا موہ وکار ودھ گیا بہت، صدی چو دھویں چاروں گنٹ رہیا گرایا۔ ایکا اپنا نام سنا دے سچ سلوک، سوہلے ڈھولے جس دی صفت صلاحیا۔ تیرا
 بھانا کوئی نہ سکے روک، گر اوتار پیر پیغمبر بیٹھے سیس نوانیا۔ وشن برہما شو دیوت سُر رکھ کے تیری اوٹ، نیوں نیوں لاگن پانیا۔ توں نرگن دھار اینکار
 وچ سنسار پرکاش کر نرمل جوت، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے تیرا جلوہ اکو نظری آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نام نُماری دے مدہوش، سچ
 پیالہ مدھر جام پیانیا۔ سچ دھرم کہے پر بھ نام نُماری دے دے مستی، مست مستانے دے بنایا۔ توں آد جگادی مالک فرشی عرشی، عرشی اعظم اپنا ڈیرہ
 لایا۔ تیرا کھیل جگ چو کڑی گر اوتار پیر پیغمبر چلاؤندے رہے بن کے دردی، دیناں انا تھاں ہو سہانیا۔ سچ دوار اینکار ٹھانڈے دربار اکو عرضی، عاجز ہو
 کے سیس نوانیا۔ چار ورن اٹھاراں برن چار گنٹ دہ دشا نو کھنڈ ست دیپ میٹ اندھیر گردی، گردش اپنی دے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، مہروان مہر نظر اٹھانیا۔ ست دھرم کہے پر بھو میں رو رو دشاں حال، نیتز نیناں نیر دہانیا۔ چاروں گنٹ ہوئی بے حال، راؤ رنک رہے گرایا۔
 ساچی وست نام دھن کسے نہ دے نال، من دی نالش سب نوں رہی ستانیا۔ بن ہر نامے ہوئے کنگال، دولت دُنی چلے نہ کوئے چترانیا۔ ترے گن مایا پیا

جنجال، جاگرت جوت نہ کوئے رُشانیآ۔ کایا مندر اندر شبد سروپی وجے کوئی نہ تال، ڈھولک چھینے سرب رہے کھڑکانیآ۔ بن تیری کرپا امرت آتم نچھر جھرننا دے نہ کوئے پیال، بوند سوانتی ست ست نہ کوئے ٹپکانیآ۔ بن پُرکھ اکال دین دیاں مُردیاں بچھے نہ کوئی حال، مُرشد ہو کے پھیرانہ کوئے پانیآ۔ چارکُنٹ دہ دشا سرشٹ سبائی سرتے کوئے کال، کالکھ کُکا مستک دھوئے کوئے نہ شاہیا۔ پروردگار سانجھے یار تیرا جلوہ نُور تگے نہ کوئے جمال، مقامے حق لاشریک تیرا درس کوئے نہ پانیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان محبوب سمرتھ، تیری مہما آد جُگاد جُگ چوکڑی نت نوت اکھ، گر اوتار پیر پیغمبر سنجگ تریتا دواپر کلجگ پتہ مارگ گئے دس، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی نام سندیشہ دیوے سچ، بھگت بھگوان نوجوان مرد مردان نرگن دھار کھول اٹھ، سنت سُہیلے گرُو گرُ چیلے کر اپنے وس، گرگھ گرگھ سجن نام پدارتھ دے اگئی وتھ، صوفی سنت فقیر تیرا گاون جس، ڈھولا سوہلا راگ ناد وچ برہما صفتی صفت صلاحیا۔ ست دھرم کہے پر بھ میٹ دے سگلی چند، چنتا چکھا رہے نہ رانیآ۔ بھگت سُہیلے بنا اپنی بند، بندرا بن جان دا لیکھا دے مُکانیآ۔ تُوں داتا دانی گہر گبھیر گئی گہند، پاربرہم بے انت انت تیرا کہن کوئے نہ پانیآ۔ تُوں اگم اتھا ڈونگھا ساگر سمند، جل تھل تیری کھیل اکو نظری آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھاگ لگا جیو پند، برہمنڈ کھنڈ وجدی رہے ودھانیآ۔ ست دھرم کہے میرے صاحب سرب کلا بھر پور، سوامی انترجامی تیری بے پرواہیا۔ اپنا جوتی دے دے نُور، نُور نُورانہ کر رُشانیآ۔ کلجگ میٹ دے کوڑو کوڑ، کوڑ گڑیار رہن کوئے نہ پانیآ۔ جن بھگتاں بخشیش چرن دھوڑ، کُکا مستک نام رانیآ۔ چتر سنگھ بنا مورکھ موڑھ، نام امولک وست دینی ورتانیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکٹنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، آد جُگاد جُگ چوکڑی تیرا شبدی محکم سچ دستور، محکمے اندر محکم دے بدلائیا۔

* ۹ ساون شہنشاہی سمت ۲ کُنڈن سنگھ دے گرہ پنڈ مال چکّ ضلع امرتسر * *

ست دھرم کہے پر بھ روندے کلجگ جیو جنت، دھیرج دھیر نظر کوئے نہ آئیآ۔ مایا ممتا گڑھ بنیا ہوئے ہنگت، پاربرہم برہم بھو نہ کوئے گھلانیآ۔

چار کُنٹ دہ دشا ساچا دسے کوئی نہ سنت، ست ستواد شبد اناد نہ کوئے جنایا۔ بودھ اگادھ نظر نہ آئے کوئی پنڈت، نراکھر نام نہ کوئے جنایا۔ آتم پر ماتم میلا ہوئے نہ ساچے کنت، پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی تیرا درس کوئے نہ پایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلج کوڑی کرپا میٹ نندک، پُنجلی اندروں دے کڈھایا۔ ست دھرم کہے پر بھ دین دنی لگا ڈکھ، دردیاں درد نہ کوئے ونڈایا۔ غریب نمائیاں میٹے کوئے نہ بھکھ، ترشنا اگ نہ کوئے بُجھایا۔ سچھنڈ نواسی سچ دوارے کیوں بیٹھا لگ، نرگن دھار کر رُشایا۔ سنت سہیلے تیرا درشن کر کے ہون خوش، گرہ مندر اندر وجے نام ودھایا۔ شبدی سھم دے فرمان کیوں ہوئیوں چُپ، کلمہ اکو اک درڑایا۔ کلج کوڑی کرپا جھوٹھی دھار بدل دے رُخ، ستجگ ساچا مات لوک کر رُشایا۔ سفل کرا جننی گکھ، جن بھگت دے وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا سھم اک ورتایا۔ ست دھرم کہے پر بھ ویکھ ڈکھی دین، انا تھاں ہو سہایا۔ اپنا مارگ دس مہین، رہبر ہو کے رستہ اک پرگٹایا۔ جھکڑا رہے نہ نر مدین، مدعا مالک اکو دے سمجھایا۔ تیرا سھم کرن سرب تسلیم، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ بھگت ادھارنا تیری عادت قدیم، قدرت دے مالک کرماں دا لیکھا دینا چُکایا۔ تیرا محل اٹل گرہ گھر شانے عظیم، نرگن نور تیرا رُشایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے نام دی دے اک تعلیم، چار ورن اٹھاراں برن طلبے دے پڑھایا۔ ست دھرم کہے پر بھ ساچا دس دے سانجھا ناؤں، ناؤں نر نکار اپنا بھو گھلایا۔ تیرا ڈنکا وجے تھائیں تھاوں، برہمنڈ کھنڈ کر شنوایا۔ ہنس بدھی کر کلج جیو کاؤں، کاگ رہن کوئے نہ پایا۔ آد جگاد جگ چو کڑی نت نوت تیرے ہتھ نیاؤں، سچ عدالت دے لگایا۔ جن بھگتاں بن کے میت سر رکھ ٹھنڈی چھاؤں، اگنی اگ نہ کوئے تپایا۔ بیڑا پار کر شتوہ دریاؤں، در دوارا اکو اک دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا بن کے پتا ماؤں، بالک آنجانے ہر جن اپنی گود بہایا۔ ست دھرم کہے پر بھ دین دنی گھتے وہیر، واہو داہی جگت لوکایا۔ ست سروپی سب دے لتھے پیر، اوڈھن نظر کوئے نہ آیا۔ من واسنا کیتا دِگیر، چنتا چکھانہ کوئے بُجھایا۔ ساچا مندر کرے نہ کوئے تعمیر، بنیاد آد سمجھ کسے نہ آیا۔ لیکھا کئے نہ امیر غریب، شاہ سلطان راؤ رنک اکو رنگ نہ کوئے رنگایا۔ پُرکھ اکال دین دیال ستجگ ساچے سر شٹی اندر دے ساچی ترتیب، طرح طرح نال سمجھایا۔ کلج ویلا انت دسے قریب، نیرن نیرا ہو کے کوڑی کرپا دے مٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، ساچا کلمہ دس حدیث، حضرت ہو کے حق کر پڑھائیا۔ ست دھرم کہے میرے پر م پڑھ مہروان، محبوب تیری اوٹ رکھائیا۔ دھرنی دھرت دھول مار کے دیکھ دھیان، دھول رو رومارے دھائیا۔ سرشی اندر درشی داد سے نہ کوئے گیان، وشو و شیش نظر کوئے نہ آئیا۔ بن تیری کرپا کلج کایا کرے نہ کوئے کلیان، کپڑ کوڑ نہ کوئے دھوئیا۔ چار کٹ دہ دشا من واسنا بھجے وانگ سوان، دوس رین پندھ نہ کوئے مکائیا۔ بن تیری کرپا تیرا کرے نہ کوئے دھیان، آتم پر ماتم میل نہ کوئے ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لیکھا دیکھ آن، نرگن ہو کے پھیرا پائیا۔ ست دھرم کہے پر بھ کلج کوڑی کرپا دیکھ لیکھ، لیکھا اپنا دے سمجھائیا۔ مایا دھاری ودھیا بھیکھ، بھیکھا دھاری چاروں کٹ رہے بھرمائیا۔ ساچا دے نہ کوئی دیس، جگت دشا سارے ونڈ ونڈائیا۔ توں آد جگاد سدا رہیں ہمیش، سچھنڈ ساچے سو بھاپائیا۔ دو جہاناں نر نریش، نر نرکارا اک اھوائیا۔ شبد سنہیہرا حکمی دوت اگتا بھیج، چار کٹ کرے شنوئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر فرمانا دے سندیش، کلج سندھیا دے بدلایا۔ ست دھرم کہے پر بھ سنجگ ساچا دے نام، نام ندھانا اک پرگٹایا۔ ست دھرم دا دکھا نشان، نشانے سارے سپس نوئیا۔ سچ دھرم دا دکھا استھان، بھومکا اکو سو بھاپائیا۔ جتھے توں میرا میں تیرا ڈھولے جیو جنت سادھ سنت بہہ کے گان، گاوت گاوت خوشی منائیا۔ ہر گھٹ و سیا نظری آوے رام، کاہن سب دا مالک بے پروا ہیا۔ پیغمبر اں والا دیندا رہیا پیغام، حضرتاں والی ہر جو کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلج انت سری بھگونت شبد حکم نال بدل دے نظام، نوبت اپنا نام وجائیا۔ ست دھرم کہے پر بھ اپنا حکم دے فرمان، دو جہاناں کر شنوئیا۔ وشن برہما شو سنن کان، بن کنناں دے سنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کرو دھیان، سچھنڈ بیٹھے اگھ گھلائییا۔ برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال نیوں نیوں سپس جھکان، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ لوک مات سنگر شبد ہو پردھان، پردھاگی اکو دے دکھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن جس دی منن آن، آتم پر ماتم پڑدا دینا اٹھائیا۔ سرشی درشی دی رہے نہ کوئے دکان، سچ دوارا اکو دینا سمجھائیا۔ جس گرہ مندر دے سے سری بھگوان، پڑکھ ابناشی دھر دا کرتا ڈیرہ لائیا۔ جھکڑا چکے زمیں اسمان، سورج تارا چند رُشنائی نہ کوئے دکھائیا۔ بھگت و چھل گرور گر دھار پاربرہم پت پر میثور تیرا محل اٹل نظری آوے اک مکان، مقبریاں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ تیری سرشی تیری درشی تیرا دین تیری دنی تیرا رکھی تیرا مُنی

سب دی پُکار جائے سنی، اُسنت رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سَتجگ ساچے دے ور، ور داتے تیری آس رکھائیا۔ سَت کہے پر بھ بخش دے اپنی دات، داتے داتار اپنی دیا کمائیا۔ تیرے نام توں وڈی نہیں کوئی کرامات، کرماں دا لیکھا دے مُکائیا۔ آتم پر ماتم مل کے ساچی گاوے گاتھ، دُھر دا ڈھولا اِکو گائیا۔ تُوں سدا سہائی انا تھاں ناتھ، دیناں درد لینا ونڈائیا۔ گھٹ گھٹ اندر تیرا واس، نرُگن جوت تیرا پرکاش، شبد اگئی تیرا ناد، دُھن آتمک راگ دینا سُنائیا۔ کر کرپا پُرکھ سمراتھ، سچکھنڈ نو اسی سب کُچھ تیرے ہاتھ، سَت دھرم منگے ہو کے داس، چرن کول کول چرن ڈھیہہ پیا سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان، آد جُگاد جُگ چو کڑی نِت نوت تیرے ساچے نام دا ہوئے مات پرکاش، پرکاش وچوں پرکاش سرشٹی وچ دکھائیا۔

* ۹ ساون شہنشاہی سمت ۲ گرنام سنگھ دے گرہ پنڈ کنگ ضلع امرتسر *

سَت کہے پُرکھ اکال ساچی بخش سرن، سَت پُرکھ نرنجن دیا کمائیا۔ سرشٹ سبائی ایکنکار ایکا تیرا ڈھولا لگے پڑھن، نام ندھان سری بھگوان جھولی پائیا۔ جھگڑا رہے نہ کوئی ذات پات دین مذہب ورن برن، رنگ اِکو دینا رنگائیا۔ تُوں آد جُگادی کرتا پُرکھ کرنی کرن، قُدرت دا مالک خالق اِک اِکھوایا۔ گرگھ ساچے سنت تیری منزل اگئی چڑھن، جگت دوارا کوڑ پنڈھ مُکائیا۔ نچ لوچن جوتی دھار درس کرن، شبد دُھن و بے ودھائیا۔ نین کھول ہرن پھرن، فُرنا من دا بند کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارا اِک دکھائیا۔ سَت دھرم کہے پر بھ ساچی دسدے اپنی (اُسنت)، سکھیا سرشٹی درشٹی آپ درڑائیا۔ تیرے شبد دی واچئے اِکو پُستک، نام ندھان تیرا سوہلا ڈھولا گائیا۔ سب دا مالک سانجھیا نظر آ مُرشد، مُریداں دپد عید چند کر رُشنائیا۔ کلج کوڑی کرپا کولوں کرا فرصت، مایا متا موہ شرع زنجیر کٹائیا۔ کوڑی کرپا ہوئے ہنگتا رہے کوئی نہ غُربت، گہر گبھیہر بے نظیر امرت سیر جام دینا پئیایا۔ جنم جنم دی پاپاں میل دھو دُرمت، پتت پُنیت اندر باہر گپت ظاہر کر صفائیا۔ ساچی سکھیا دو جہان سری بھگوان شبد سنگر دے گُرمت، من

مت لیکھا دے مُکائیا۔ تیرا پڑدا چُکے کایا ماٹی پنج تت، رُوپ اُوپ ست سرُوپ دے سمجھائیا۔ آد جُگاد نِت نوت دُھر سُلطان سب کچھ تیرے ہتھ، دُو جا
 نظر کوئے نہ آئیا۔ اک اِکلا اِکناکار پُرکھ سمرتھ، جُگ چُوکڑی اپنے کھمے اندر بھوایا۔ کھج کوڑی کریا دے متھ، سَنگر ساچا لوک مات دے پرگٹائیا۔ اِکو نام
 اِکو بھنڈارا کھول ہٹ، اِکو ونجارا ہو کے ونج لے کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرِگن دھار پرگٹ کر سچ، ست ستواد اپنا حکم ورتائیا۔
 ست دھرم کہے پر بھ ساچا دے دے دُھر دارستہ، رہبر اِکو نظری آئیا۔ بنھنا پئے کوئی نہ پُستکاں والا بستہ، سپس بھار نہ کوئے اُٹھائیا۔ اِکو ڈھولا ہووے
 تیرے جس دا، دوس رین صفتاں وِچ صلاحیا۔ اِکو اشارہ ہووے تیری اُکھ دا، آخر تیرے وِچ ملائیا۔ جھگڑا رہے نہ کوڑے جگ دا، جاگرت جوت کر
 رُشنائیا۔ پینڈا مک جائے سنساری جج دا، کایا کعبہ دے دکھائیا۔ جتھے نرِگن نرُویر نرِاکار ہو کے وسدا، پروردگار ہو کے سو بھاپائیا۔ اِکو راگ ہووے اگئی انحد
 ند دا، شبدی شبدی ڈھولا آپ سنائیا۔ جوت پرکاش ہووے سچ دا، ست جوت ہووے رُشنائیا۔ تیرا کھیل دیکھاں اِکھنا اِکھ دا، اِکھ اگوچر تیری وڈی وڈ
 وڈیائیا۔ کر سوانگ رُوپ پر تکھ دا، پاربرہم پر بھ اپنا پھیرا پائیا۔ جُگ چُوکڑی نِت نوت ستجگ تریتا دواپر کھج جن بھگتاں تیج آیا رکھدا، رکھک ہو کے اپنی
 سیو کمائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تُوں ہر گھٹ انتر آپے وسدا، واسطہ اپنے نال جُڑائیا۔ ست دھرم کہے پر بھو لوک مات کر وسیرا،
 وسریاں لے جگائیا۔ جن بھگتاں انتر چاؤ کر گھنیرا، پریم پریتی اِک ودھائیا۔ ساچا منتر دس دے تُوں میرا میں تیرا، دُو جا رہن کوئے نہ پائیا۔ من واسنا کوڑ
 رہے نہ ڈیرہ، جھگڑا جھوٹھ دینا مٹائیا۔ ساڈھے تن ہتھ وسا اپنا کھیڑا، بند کوڑی کھڑکی دے کھلائیا۔ اندر رہے نہ کوئے اندھیرا، گسپھا بھور اور نظر کوئے
 نہ آئیا۔ تُوں ٹھا کر صاحب پاربرہم برہم تیرا دسے چیرا، چیلگر ایکا گھر بہہ کے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لوک مات دھرم بنا
 ویہڑا، کوڑی کریا کرم مٹائیا۔ ست دھرم کہے پر بھ ست دھرم دی دے مت، مت متوالی دُور کرائیا۔ جن بھگتاں رکھ پت، پت پر میشور ہو سہائیا۔ نچھر
 جھرنادے دے رس، امرت بوند سوانتی آپ پُکائیا۔ سب کچھ تیرے ہتھ، داتے دانی تیری وڈی وڈی وڈیائیا۔ نچ نیتز نین کھول اُکھ، پر تکھ مل گوسائیا۔
 ست دھرم دامارگ لا دے سچ، ست ستوادی ہو کے سو بھاپائیا۔ بھرم بھلیکھا کڈھ کایا ماٹی کوڑی کچ، کنچن گڑھ دے سہائیا۔ لوں لوں اندر جا رچ،

ساڈھے تن کروڑ تیرا ڈھولا گایا۔ سہجگ تریتا دوپر گیا لنگھ، کلجگ لیکھا دے مکایا۔ جن بھگتاں آتم پر ماتم مان سہنجی سیج سداوس سنگ، سگلا سنگ نبھایا۔
 نام شبد دا وجے اک مردنگ، دُھنی دُھن وچوں پرگٹایا۔ ساچے سنتاں صاحب سنگر پُرکھ اکال دین دِیال دُنی دے مالک اک اگتا دے اند، جس اند دا
 رس رسنا چکھ سکے نہ رانیا۔

* ۹ ساون شہنشاہی سمت ۲ زین سنگھ دے گرہ پنڈ کنگ ضلع امرتسر *

ست دھرم کہے پر بھ شبد اگئی ناد و جا اپنا ڈنکا، کلجگ کوڑ بلیچھ دے مٹایا۔ بودھ اگادھ شبد جنا چار ورن اٹھاراں برن راؤ رنکا، اوچاں نیچاں ذاتاں
 پاتاں دیناں مذہباں بھرم گڑھ دے تڑایا۔ من واسنا کوڑی کریا ہوئے ہنگتا تن وجود رہے کوئی نہ شنکا، شہنشاہ ہو کے شاہ پاتشاہ اپنا پڑدا دے اٹھایا۔ تیرا
 کھیل آد جگاد جگ چوکڑی لوک مات نرگن سرگن دھار بار انکا، نت نوت ابناشی اچت پاربرہم پر بھ اپنا پھیرا پانیا۔ سہجگ ساچی پُرکھ ابناشی ست سیج بنا بتا،
 گھرن بھنہار سمرتھ سوامی انترجامی تیرے ہتھ وڈیایا۔ تیرا کھیل نویلا جگ چوکڑی سرب گنوتا، گہر گمبھیر بے نظیر لا تصویر حکمے اندر حکم دے بدلایا۔ نو
 ست لکھ چوڑاسی ویکھ جو جنتا، انڈج جیرج اُتجج سیتج چارے کھانی پڑدا اوہلا آپ چکایا۔ بن تیری کرپا ہر محبوب ساچا صوفی سنت فقیر ملے نہ پنڈتا، بودھ
 اگادھ نام ندھان نش اکھ نر اکھراں وچوں باہر نہ کوئے سمجھایا۔ گر اوتار پینمبر پیر بھگت سہیلے تیرے در درویش ہو کے کردے مٹتا، وشن برہما شو کوٹن
 کوٹ بیٹھے سیس نوایا۔ سجدیاں وچ اتر پورب پچھم دکھن جھکدے ویکھے سمتا، پُرکھ اکال دین دِیال تیرا انت بھگونت کہن کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کوڑ گڑیا گڑھ ہنکار مایا ممتا موہ وکار توڑ کلجگ نندا، مانو مانکھ مانس آتم پر ماتم پر ماتم تیرا روپ نظری آیا۔ ست دھرم
 کہے پر بھ کلجگ اتم دے دے ست اُپدیش، اکو نام تیرا سرشی درشی اندر نظری آیا۔ توں شاہ سلطان سری بھگوان سکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی درگاہ ساچی
 دا سیج نریش، نر نرائن بن نیناں اپنا بھيو ابھید دے گھلایا۔ تیرا نام شبد اپارا اینکارا جس دا سرگن کھیل ہو یاتینی اوتارا، عیسیٰ موسیٰ محمد بول کے گئے تیرا نعرہ،

نانک نرگن سرگن دھر کے رُوپ دس دسمیش، دہ دشا ونڈا کے حصّہ اِکو ڈنکا فتح تیرا گیا وجایا۔ تُوں آد جگادنتِ نوت سدا رہیں ہمیش، کلجگ انت تیرے دوارے سارے ہوئے پیش، پیشوا سارے بیٹھے سیس نوایا۔ سجدیاں وِچ بندنا وِچ ڈنڈوت وِچ نمستے وِچ کرن آدیس، بن سیس جگدیش سیس رہے جھکایا۔ تیرا آد جگادنتِ نوت دو جہاناں اولٹرا ویس، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے نرگن دھار لے اوتار پاربرہم پرہم دُھر فرمانا اپنا حکم دے چلایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سہاؤنا اک دوار، دُھر دربار وِجدی رہے ودھایا۔ ست دھرم کہے پرہم کلجگ انتم پا پھیری، نرگن ہو کے ویس وٹایا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت ویکھ گروگر چیری، چیلا گروگر چیل اِک رنگ نہ کوئے سمایا۔ چار ورن اٹھاراں برن رین ہوئی اندھیری، بن سننگر شبد ساچا چند اگئی نُوں ظاہر ظہور کرے نہ کوئے رُشانیا۔ رسنا جہوا گا گا تھکی بتی دند، تیرا ہتھ نہ آیا کسے پرمانند، نجاند وڈ کے مندر چٹھ کے گرہ بھیترا نتر نتر تیرا درس کوئے نہ پائیا۔ تُوں آد جگادی اِک، برہم برہماد تیرا سکھ، گر اوتار پیغمبر تیرا بھوکھ، چوڈاں ودیا تیرا لیکھ نہ سکے لکھ، قلم شاہی کاغذ لوک مات ملے نہ کوئے وڈایا۔ بن گوہند دھار کسے نہ آویں دس، کھیل کریں اگئی ننت، نرُویر ہو کے نراکار اپنی کار کمایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست دھرم کہے اِکو دینا دُھر داور، دھرم آتما پر ماتما اپنے رنگ رنگایا۔ ست دھرم کہے پرہم نرگن سرگن ہو کے مار گیڑا، لکھ چوڑاسی ویکھ دکھایا۔ جیو جنت سادھ سنت من مت بھید وِچ پایا جھیرا، اندر وڈ کے تیرا درس کر کے ست سوامی انترجامی متا موہ نہ کوئے چکایا۔ گر اوتار پیغمبر شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی کھندے نیرن نیرا، دُور دُراڈا کسے ہتھ کیوں نہ آئی۔ جن بھگتاں وسادے ساچا کھیرا، جتھے بنا ملاح بنھیں بیڑا، کھیوٹ کھیٹا اپنا رُوپ بدلایا۔ پر م پُرکھ پر ماتم آتم کر دے سچی مہرا، مہر والی مُجبت محبوب اپنے گھر دی دینی پرگٹایا۔ اِکو رنگ نظری آوے سنجھ سویرا، ننت نوت درشن ہووے تیرا، جوتی جوت رُشانیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ستجگ کہے لوک مات موہے دھرنی دھرت اُپر دھر، دھرت دھول ہولا بھار دینا کرایا۔ ست کہے میرے پرہم اگے میت، مٹر پیارے دیا دے کمایا۔ کلجگ اندر ستجگ سوہنی لگے ریت، ریتوان ساچا مارگ دے دکھایا۔ جن بھگتاں کایا مائی کرنی ٹھانڈی سیت، امرت میگھ نچھر جھرنا اِک جھرایا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم پاربرہم برہم سانجھا ہو جائے گیت، اللہ واگرو رام نام گاڈ خدا سارے تیرا

نام کہہ کے تیرے وِج سمانیا۔ جھگڑا رہے نہ مندر مسیت، نظری آویں ہر گھٹ انتر بھیت، لیکھا چکے ترے گن مایا پار برہم پت پر میثور اپنا کھیڑا دے
 دکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکورنگ رنگا ہست کیٹ، کوڑ کٹمب دے کھانیا۔ ست دھرم کہے سنجگ ساچا مارگ رکھ، رکھیا کر تھاؤں
 تھانیا۔ سرشٹ سبائی نج نیز لوجن کھول اکھ، دو اکھاں باہروں درشٹی وچوں انتر اپنے وِج سمانیا۔ تیرا تھم سندیشہ نام دھر دا ستگر سچا، جگت گرو کم کسے نہ
 آتیا۔ تیرا کھیل دو جہاناں سب دا بنے سخا، سخا سخائی ہو کے اپنی دیا کمانیا۔ بن تیرے تیریاں بھگتاں دوسرے اگے کدے جھکے نہ متھا، مستک دھوڑی خاک
 اور نہ کوئے رمانیا۔ گر گوہند دس دسمیش شبدی تھم دے کے آیا سکھاں، بنا پڑکھ اکال دوجا پتا نہ کوئے منانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ایکا دینا ساچا ور، سچ دوارا اینکارا لوک مات دینا پرگٹانیا۔ ست دھرم کہے پر بھ تیری کوئی نہ رکھے اوٹ، چار ورن اٹھاراں برن کھوج کھوجانیا۔ شبدی کسے
 نہ لگے چوٹ، سرتی سوئی نہ کوئے اٹھانیا۔ مایا متا ہوئے ہنگتا لگا روگ، سنسا وچوں نہ کوئے چکانیا۔ تیرے پریم دا جانے کوئی نہ جوگ، باہروں تن وجود
 کپڑ سارے رہے رنگانیا۔ تیری سیجا دا جانے کوئی نہ بھوگ، ناری کنت مل اپنی خوشی منانیا۔ تیرے گرہ دا کوئی نہ جانے سنجوگ، آتم پر ماتم مل کے
 کون دوارے سو بھاپانیا۔ گھٹ اندر گرہ بھیت جگے کوئی نہ جوت، اندھ اگیان نظری آتیا۔ من بدھی دی سارے کردے سوچ، شبدی تھم سُن کے خوشی نہ
 کوئے دکھانیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن گیتا گیان کھانی بانی پڑھدے روز، روضے نماز رکھ کے تیرا نور نور وچوں نہ کوئے دکھانیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلج انت سری بھگونت زرگن دھار اینکار وِج سنسار تھکے اندر آپے پہنچ، دُور دُراڈا پنڈھ مکانیا۔ ست دھرم کہے پر بھ کلج
 انت ویلا دیکھ اخیر، آخر سپس جگدیش جھکانیا۔ پلو چھڈ گئے پیغمبر پیر، ناتا توڑ نہ کوئے نبھانیا۔ شرع مار سرب زنجیر، دین دُنی گئے بندھانیا۔ تیرا بھو نظر
 نہ آئے بے نظیر، نظر سارے گئے اٹھانیا۔ تیرے ہتھ وڈی تدبیر، دو جہاناں دے سمجھانیا۔ جھگڑا رہے نہ غریب امیر، امراؤ امر اپد دے دکھانیا۔ تیرا تھم
 نرالا عجیب، شبدی فرمانا اک درڑانیا۔ پڑکھ اکال دین دیال تیری اکو نظری آوے دید، دائریاں وچوں لیکھا دینا چکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، میری آسانسا پوری کر امید، آمد وِج آ کے عملاں دا لیکھا ویکھ دکھانیا۔ ست دھرم کہے پر بھ سرشٹ سبائی ویکھ سگلی، چاروں کُنٹ کھوج کھوجانیا۔

نام رنگن چڑھے کوئی نہ رنگی، رنگ رنگیلا مادھو نظر کسے نہ آیا۔ تیرے حق پیار دی کرے کوئی نہ بندگی، غرضاً کارن فرضاً کارن عرضاً کارن تیرا نام رہے دھیانیا۔ ساچی دھار کسے نہ ملے اند دی، اندرِ واسی تیری داسی بھگت نہ کوئے بنایا۔ لہنا دینا چکیا نہ کسے پون سواسی، پون پوناں وچوں پاربرہم مل کے خوشی نہ کوئے منایا۔ کلجک سنتاں اندر آئی اُداسی، مایا ممتا موہ رہی ستانیا۔ ساچا شبد دُھر دا نام کسے کول نہیں اگمی راسی، پچھلی وِ دیا پڑھ پڑھ سارے رہے سنانیا۔ تیری چرن دھوڑی ملے نہ دُھر دی راکھی، رکھ رکھیا والی ہتھ کسے نہ آیا۔ رُوح بُت تن ماٹی خاک ہو یا نہ پاک پائی، پنت پُنیت پوت اپنا آپ نہ کوئے کرائیا۔ صاحب سمرتھ تیری مہما اکھ جن بھگتاں دے اپنی وتھ، نام انملا دے رس، آتم پر ماتم تیرے ہووے وس، دُجانا تا نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مارگ اِکو لادے سچ، بھاگ لگے کایا ماٹی کچ، لوں لوں اندر جانا رنج، ساڈھے تن کروڑ تیری گاتھا گا گا شکر منایا۔ ست دھرم کہے پر بھ توں آد جگادی اِکو پُرکھ اکال بہ تیرے نام، گنتی وِچ گنت کیوں دتی گننایا۔ تیرا ست دُلا راشبدا اِکو والی دو جہان، گر اوتار پیغمبر بہ روپ کیوں آیا بدلایا۔ تیرا اِکو آد جگادی سچا نام، کیوں اللہ وِ اِگرو رام کہہ کے تیتوں رہے پرگٹایا۔ تیرا آد جگادی اِکو جام، کیوں پیالے وکھ وکھ کایا ماٹی اندر دتے لکایا۔ توں سچھنڈ دوارے اِکو گھر کریں بسرام، مقامے حق ڈیرہ لایا۔ کی دیناں مذہباں وچوں تیتوں ملدا آرام، سچ سچ دے سمجھایا۔ کی پیار آوندا وچوں اسلام، اسم اعظم پڑدا دے اُٹھایا۔ کیوں کہہ دتا کرشن کاہن، گھننیا ہو کے بنسری جگت دکھایا۔ کیوں پرگٹ کیتا ستنام، نانک نرگن سرگن ڈھولا گایا۔ کیوں فتح ڈنک وجایا آن، وِ اِگرو دے جاپ چپایا۔ توں آد جگادی اِک بھگوان، کیوں ونڈاں وِچ سرشی دتی پانیا۔ ایسے کر کے شبد گرو تیتوں کر کے انت پرنام، پُرکھ اکال تیرے اگے منگ منگایا۔ جس ویلے کلجک انت لیکھا چکے وچوں جہان، لوک مات رہن نہ پانیا۔ اوس ویلے پر م پُرکھ سرشٹ سبائی دینا اپنا اِک پیغام، وِشن برہما شوگر اوتار پیغمبر بھگت سہیلے نال ملایا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گنگن گگنتر تیرا منن اِک ودھان، چوڈاں لوک چوڈاں طبق سر سکے نہ کوئے اُٹھایا۔ ساریاں کلیاں دا کلمہ ہووے تیرا نام، علمیاں دا علم تیتوں کرے پرنام، بدھی دا لیکھا جانے نہ جیو انجان، بدھی توں پرے تیری شروع ہندی شرع، اِکو روپ نر ہرا، دُجا نظر کسے نہ آیا۔ جیو انجانا کلجک من ممتا وِچ، سنساری دھاراں وِچ، جگت وِچاراں وِچ، دیناں

مذہباں دیاں کھاراں وچ تیرے نال لڑے، منزل حق کوئی نہ چڑھے، سُرتی شبد کسے نہ پھڑے، آتم پر ماتم ڈھولے کوئے نہ پڑھے، سچکھنڈ دوار کوئی نہ
 وڑے، پُرکھ اکال سرن کوئی نہ پڑے، جیو جنت جیوت جگ نہ مرے، بھے بھو وچ نہ تیتھوں ڈرے، اوہدی واسنا کی کرے، جنہاں دے اندر بھلیا
 بے پرواہیا۔ ست دھرم کہے پر بھ کچھ مارگ دس دے اگا، بھيو ابھیدا دے کھلایا۔ گوہند شبد ملا دے سنگر سگلا، سنگی دھر دا نظری آئی۔ کلجک جیو پیرا
 بغلا، مانک موتی چوگ سچ سرور وچوں ہتھ کوئے نہ آئی۔ پُرکھ اکال دین دیاں تیتوں لہدے وچوں جنگلا، سمند ساگر ٹلے پر بت ڈونگھے کندر پھول
 پھولایا۔ شودوالے مٹھ مسیتاں وچ کر کے بندنا، بندے اپنا بندی خانہ رہے تڑایا۔ پروردگار سانجھے یار جن بھگت سہیلے اپنے انگ لا، بنا انگیکار توں بیڑا پار نہ
 کوئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سنگر دھر دے ٹھاکر کلجک کوڑی کریا دین دُنی ویکھ ڈونگھا ساگر، گھر
 گسپیر بے نظیر اپنا آپ بدلایا۔ ست دھرم کہے پر بھ سچ لا دے اُتے دھرتی، دھرم دوار اک دکھایا۔ سب دا بن جاندھ پرتی، پریتم ہو کے ویکھ دکھایا۔
 ۹۹۵ توں مالک دو جہاناں عرشی، فرشی ہو کے دے وڈیایا۔ گر اوتاراں پیغمبراں تیرے اگے پائی عرضی، عاجز ہو کے سیس نوائیا۔ سب نے آسانسار کھی اپنی
 غرضی، غرضیکہ تیری اوٹ تکایا۔ تیری دھار نہہکنک نرائن ہووے زدی، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا پھیرا پائی۔ توں سار پاویں پُرکھ اکال گھر گھر دی، گرہ
 گرہ اپنا پڑدا لاہیا۔ تیری آتم تیرا ڈھولا ہووے پڑھدی، دھر داناد کریں شنوایا۔ کھیل جانے چوٹی جڑدی، مدھ اپنا تھم ورتایا۔ دھار بخش اگمی سر دی،
 سرور اکو دین پرگٹایا۔ کلاپٹس کلجک کل دی، کلمے والے دین کھپایا۔ کھیل بدل کے دُئی دوتی سل دی، صلح کل ہو کے نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، آشا سب دی پوری کر پریم پیار وچ جن دی، جن بھگت سجن گُرگھ گُرگھ اپنے وچ ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت
 دھر، نہہکنک نرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کھیل تیری ہووے نہچل دھام اٹل دی، اچھل چھل رہن کوئے نہ پائی۔

* ۹ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ گرجش سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر *

ست کہے پر بھ شبدی شبد و جا دامہ، ڈنکا راؤ رنگ اک وجائیا۔ تیرا پرسدھ ہووے کل کلکی انتم جامہ، ضامن ہو کے دے سمجھائیا۔ نظری آ آگئی
 رام، رام رمیا سو بھ پائیا۔ بنسری سنا ساچے کاہنا، نام دُھن کر شنوائیا۔ صاحب سلطان بن مہروانا، پیغمبر دھار سمجھائیا۔ ساچا نام دے گن ندھانا، گرو گرو
 سیو کمائیا۔ تیرا کھیل ہووے جگت مہانا، بھيو ا بھیدا دے کھلائیا۔ سب نوں مٹنا پئے بھانا، لاگے ہونہ کوئے اٹکائیا۔ ست سچ دھرم لاچتر سجانا، کوڑ گڑیار دینا
 کھپائیا۔ آتم دے سرب گیانا، اگیان اندھیر دینا مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، پرگٹ ہو وشنوں بھگوانا، وشو واسنا دے
 بدلایا۔ ست کہے پر بھ وشو دے وچار، دھار شبدی اک درڑائیا۔ سارے منگن تیرا دیدار، چار گنت دھیان لگائیا۔ ڈنکا شبد وجے اپار، پر م پڑکھ پڑدا دینا
 اٹھائیا۔ پورب لہنا دینا قرض لاه ادھار، دُھر دی بھگتی بھگتاں جھولی پائیا۔ سچ دھرم دادس وبار، وویاری ہو کے کار کمائیا۔ گرو اتار پیغمبر تیرا کردے گئے
 انتظار، اڈیک وچ تاریخ گئے بدلایا۔ توں آد پڑکھ اپر پیر سوامی کلکی اک اتار، جس دی کلا ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 جن بھگتاں پا سچ دوارے سار، سار شبد نال سار تھ سب دا پور کرائیا۔

* ۹ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ کرم سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر *

ست دھرم کہے پر بھ جن بھگتاں لیکھے لارین گھال، نام ندھان مزدوری سب دی جھولی پائیا۔ پریم پیار محبت وچ بنا اپنے لال، رنگ اولٹرا اک
 چڑھائیا۔ دیا باقی کملا پاتی جوتی جوت دے بال، نرگن نور ہووے رُشنائیا۔ ترے گن مایا ناتا تھے جنجال، پنج وکار نہ کوئے ہلکائیا۔ شبد اگئی وجا تال، انحد راگی
 راگ سنائیا۔ کایا مندر اندر وکھا سچّی دھر مسال، گرو دوار ساچا سو بھ پائیا۔ جتھے پوہ نہ سکے کال، جم ڈنڈ نہ کوئے لگائیا۔ مالک ہو کے وسیں نال، پر ماتم آتم
 جوڑ جڑائیا۔ جھگڑا رہے نہ شاہ کنگال، راؤ رنگ اکو گھر وسائیا۔ تیرے وچھوڑے وچ جن بھگت ہوئے نہ کوئے بے حال، وجوگی نظر کوئے نہ آئیا۔ دُھر

سنجوگ میلنا آن، آپ اپنی دیا کمائیآ۔ در دوارے ٹھانڈے دینا مان، سچکھنڈ دوارے بخشنی سچ سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ کوڑ دینا کھپائیآ۔ ست دھرم کہے پر بھ جن بھگتاں پوری کردے منسا، آسا آشا وچوں بدلایآ۔ سوہنگ روپ بنادے ہنسا، نام ندھانا مانک موتی چوگ چگائیآ۔ من وکاری ہنکاری میٹ دے کنسا، سرتی شبد شبد اٹھائیآ۔ آتم پر ماتم تیری بن جائے انسا، پوت سپوتا ساچا دینا دکھائیآ۔ دے وڈیائی وچوں سہنسا، سنت سہیلے آپ ترائیآ۔ دھر درگاہی بن کنتا، مالک ہو کے کھوج کھوجائیآ۔ پھری دروہی وچ جیو جنتا، سادھ سنت دین دھائیآ۔ گڑھ کسے نہ ٹٹے ہوئے ہنگتا، ہنگ برہم پڑدانہ کوئے اٹھائیآ۔ تیرے دوارے تے کوئی نہ منگتا، پاندھی ہو کے پندھ نہ کوئے مکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کر پرکاش اگنی چند دا، نرگن نور ہووے رُشنائیا۔ ست دھرم کہے پر بھ جن بھگتاں توڑ دے بھرم، سنساروگ رہے نہ رائیآ۔ بھاگ لگا دے کایا مائی چرم، چان جوت نور کر رُشنائیا۔ سچکھنڈ دوارے دے دے اکو سرن، سرن اپنی دے سمجھائیآ۔ لیکھا مکا دے جنم مرن، گیڑ چوڑا سی دینا کٹائیآ۔ تیرے نام دا ڈھولا اکو پڑھن، توں میرا میں تیرا دوس رین گائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہر جن بھگت سہیلے تیرے ٹھانڈے دربارے ترن، تارنہار سمرتھ سوامی پُرکھ اکال نرگن دھار اپنی دیا دینی کمائیآ۔

* ۹ ساون شہنشاہی سمت ۲ گرکھ سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر *

ست دھرم کہے پر بھ سرشٹ سبائی اکو کر دے پوجا، سچکھنڈ ست ست مات پرگٹائیآ۔ ندھ بن دوسر رہے کوئے نہ دوجا، ایشٹ دریشٹ اندر اکو نظری آئیآ۔ انتر بھو گھلا دے گو جھا، برہم پڑدا آپ اٹھائیآ۔ نا بھی کول کر مودھا، جھرن اگم دے جھرائیا۔ تیرے سچ دوار دی آوے سو جھا، سمجھ دینی بدلایآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھو آپ درڑائیآ۔ ست دھرم کہے پر بھ اپنی کردے کرپا، کرپا ندھان دے وڈیائیآ۔ کلجگ مایا متا موہ مٹ جائے پیتا، پیریت دا لیکھا دے چکائیآ۔ جہان سیوک ہووے اک دا، ایلنکار اکو نظری آئیآ۔ ناتا جوڑدے ساچے ہت دا، ہتکاری ہو کے ویکھ

وکھائیا۔ جھگڑا مُکا دے سدانت دا، زرویر ہو کے اپنا رنگ چڑھائیا۔ پاسا بدل دے اپنی پٹھ دا، کروٹ وچ لے اگڑائیا۔ چارگنٹ اکو پُرکھ اکال توں ہی دسدا، توں ہی توں ہی ڈھولا سرب گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مان دے دُھر دے پت دا، پتا پوت گود اٹھائیا۔ ست دھرم کہے پر بھ جن بھگتاں سُنیں کوک، ساہ ساہ نال گُرائیا۔ کلجگ ممتا موہ رہی پھوک، اگنی اگ رہی جلائی۔ پڑدالاہ دے کایا اندر پنچ بھوت، پنچم پنچ شبد کر جنائی۔ کر پرکاش ساچی کوٹ، دشا تیری نظری آئی۔ لیکھا رہے نہ جوٹھ جھوٹھ، جھگڑا کوڑ دینا مُکائیا۔ دیاوان ہو کے جاناٹھ، دیناں انا تھاں ہو سہائیا۔ امرت جام دے گھٹ، پیالہ دین دیا لاہتھ پھڑائیا۔ آون جاون لکھ چوراسی جیہڑا جاوے چھٹ، جھٹکارا ملے دین دنی لوکائیا۔ اکو تیرے نام دی گایے تک، سوہنگ ڈھولا سہج سُبھائیا۔ اگلا پینڈا جائے تک، سچھنڈ بہہ کے وجے ودھائیا۔ تیرے قدماں اُتے سپس جائے جھک، دو جا ایشٹ نہ کوئے منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک زرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپنی دھاروں آپے اٹھ، مات پت جگت نہ کوئے بنائیا۔

* ۹ ساون شہنشاہی سمت ۲ سرگھ سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر *

ست دھرم کہے پر بھ جن بھگتاں کر اتم بدھی، سریر وچوں بے نظیر نظری آئی۔ پلھ رہے نہ کوئے ودی سدی، سدا سدا سد اکو رنگ وکھائیا۔ ہووے پرکاش کایا ماٹی ساچی جھگی، ساڈھے تن ہتھ دپیک جوت ہووے رُشائیا۔ اگنی منزل سب دی جائے کی، چوراسی گیرا جھیرا چارے کھانی دینا مُکائیا۔ اپنا نام سمجھاؤنا اپنی دُھر دی مٹی، گیت گا کے تیرے وچ سہائیا۔ پُرکھ اکال تیرے وچھوڑے دا بھگت جن رہے کوئے نہ دُکھی، سرتی شبدی جوڑا دینا جڑائیا۔ تیرے نام دی رمز رہے کوئے نہ کئی، اشارہ نر نرکارا دینا وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں اوٹ تیرے اُتے سٹی، سہارا تیرا رہے تکائیا۔ ست دھرم کہے پر بھ جن بھگتاں دے اگنی شکتی، نام ندھان جھولی پائیا۔ سب دی پوری ہووے بھگتی، بھگون مل کے خوشی منائیا۔ دوس رین رہے مستی، خُماری اکو دینی چڑھائیا۔ ساکھیات نظر آوے تیری ہستی، ہست کیٹاں وچ پڑا دینا اٹھائیا۔ توں مالک آد جگاد دُھر دا عرشی، پریتم ہو کے پریم

دینا بنائیا۔ کلجگ انت کر کھیل اُپر دھرتی، دھرنی دھول تیری آس رکھائیا۔ کھیل جان گھر گھر دی، گرہ گرہ پڑدا دینا اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست دھار تیرا پیار اکو منگدی، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ ست دھرم کہے پر بھ بھگتاں بندھا اپنا ناتا، بندھن اکو دینا پائیا۔ جگت سماج وچوں باہر سنا اپنی گاتھا، گھر گمبھیر کر پڑھائیا۔ ساچے نام دی نمرتا وچ دے داتا، سمرن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ تیرے حکم دا جو شبدری منن آکھا، آخر منزل چڑھ کے تیرا درشن پائیا۔ کلجگ کوڑی کر یا بدل دے پاسا، پاشا جگت اُلٹائیا۔ سچھنڈ نو اسی سنجگ ساچی دھرم دوارے پار آسا، گوپی کاہن اپنی کار کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، چار جگ تیری گاوندے گئے گاتھا، کھانی بانی تیرا نام وڈیائیا۔

* ۹ ساون شہنشاہی سمت ۲ گرگھ سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر *

ست دھرم کہے جن بھگتاں دے پورن بھروسا، وشیاں وچ وِسر کوئے نہ جائیا۔ پریمیاں پیاریاں نال کدے کریں نہ روسا، جگ جنم دیاں رُسیاں لینا منائیا۔ گرگھ وچھڑ نہ جائے کوئی نردوشا، دوشی چرن آئے پار لنگھائیا۔ ساچے نام دا پیغام دے دے وچ ہوکا، حکماں توں باہر اپنا حکم منائیا۔ دوارا نرنکارا اپنا دسدے سوکھا، مالک سچ دینا سمجھائیا۔ جن بھگتاں برتھا جان نہ دینا مانس جنم دا موقع، مکمل اپنا لیکھا دینا چُکائیا۔ بُدھ ملین رہے کوئے نہ تھو تھا، پتت پُنت دینا کرائیا۔ بھاگ لگا کے کایا مائی ساڈھے تن ہتھ کوٹھا، ہر مندر سوہنا دینا سہائیا۔ جتھے نرمل جگے جوتا، جوتی نور ہووے رُشائیا۔ دُھن اُتے اک سلوکا، سوہنگ سو ہووے شنوایا۔ من کرم دیوے کوئی نہ دھوکھا، دھرم بھرم نہ کوئے بھلائی۔ بُدھی چلے کوئے نہ سوچا، مت ممتا نہ کوئے ودھائیا۔ چنتا ہر کھ رہے نہ سوگا، غم اندروں دے کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، جن بھگتاں سچ گرہ بخش سچئی سرنائیا۔

* ۹ ساون شہنشاہی سمت ۲ کُنڈن سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر *

سَت دھرم کہے پر بھ جن بھگتاں ہو سہانک، سہائتا تھہ بن نظر کوئے نہ آئی۔ دُھر دانام سچ کر ہدایت، سُرَت شبد گیان سمجھائی۔ انڈ ٹھڑا گیان کر عنایت، گھر وچ گھر دینا ٹکائی۔ تیری ایتھے اوتھے دو جہاناں منگدے سدا حمایت، ہم سا جن بن کے سنگ دینا نبھائی۔ چرن پریتی اندر مہر نظر کرنی روایت، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائی۔ سَت دھرم کہے پر بھ جن بھگتاں دے دے اپنا نو، نچ نیز دے گھلایا۔ امرت سر دادے سرُور، سُرَتی شبد وچ سمائی۔ بھنڈارا نام ہووے بھر پور، توٹ رہے نہ رائی۔ پیئڈا اچکے نیڑا دُور، گھر وچ بیٹھا سو بھاپائی۔ اکو وار سب دی بیتی کر منظور، دُوجی وار منتاں کڈھن دی لوڑ رہے نہ رائی۔ درشن دے حاضر حضور، ضرور اپنا پھیرا پائی۔ کوڑا گڑھ نہ رہے غرُور، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سرن دینی دکھائی۔ سَت دھرم کہے پر بھ بھگتاں کر سچ ملاپ، مل مل اپنا بھو گھلایا۔ دُھر دادس اگئی جاپ، سَتجگ ساچا راہ چلایا۔ جنم کرم دارہے نہ پاپ، دُرمت میل دھوئی۔ جدھر تنگ نظری آویں ساکھیاں، سوچھ سرُپی اپنا پڑدا دینا اٹھائی۔ دے وڈیائی وچ کائنات، دین دُنی و جدی رہے ودھائی۔ بہہ صفت لکھی بچھے وچ کاغذات، قلم شاہی رنگ چڑھائی۔ حکمے اندر دے شاہاس، مہروان مہر نظر تکائی۔ سچ دوارے سچھنڈ آپے کر آباد، گھر اندر اکو دے دکھائی۔ جتھے کھیڑا کدے نہ ہووے برباد، قلعہ کندھ نہ کوئے ڈھائی۔ اکو پُرکھ اکال تیری آوے یاد، یادداشت سکے نہ کوئے بھلایا۔ بھگت بھگوان پریم پریتی اندر کھول راز، رازق رزق رحیم رحمت آپ کمائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دا لیکھے لا سواس سواس، جو جن تیرا نام دھیائی۔

* ۹ ساون شہنشاہی سمت ۲ گردیال سنگھ ہر دیپ سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر *

سَت دھرم کہے پر بھ جن بھگتاں دے چرن نواس، سچھنڈ دوارے بہہ کے خوشی منائی۔ جنہاں تیرا نام جیوا سواس سواس، سوارتھ پرمارتھ اپنے نال دینا بنائی۔ مائس جنم کرنا راس، چوراسی والا گیڑ نہ کوئے بھوئی۔ جوتی جوت کر پرکاش، پرکاش پرکاش وچ ملائی۔ سچ دوارے تیرے ہووے داسی داس،

آتم پر ماتم تیری سیو کمائیا۔ پیئڈا تک جائے پر تھی آکاش، گگناں توں اُپر تیرا درشن پائیا۔ تیرا نُورِ ملے وِچ نُورانی ذات، وکھرا گھر نہ کوئے وکھائیا۔ لیکھا پورا کر دے قلم دوات، شاہی نال شہنشاہی دے بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دے اوہ سواد، جو سواد رسنا چکھ نہ سکے رانیا۔ ست دھرم کہے پر بھ جن بھگت تیرا نام رس لین چکھ، بن دندان دے وکھائیا۔ سرشٹی نالوں درشٹی ہو جائے وکھ، اشٹی اِکو نظری آئی۔ تیرے نام دا ڈھولا گاؤن جس، شبدی تیرا گیت الایا۔ تُوں مہروان محبوب ہو کے دینی ساچی وتھ، وست اموکک جھولی پائیا۔ دھرم دھار چلاؤنا رتھ، وڈ رتھواہی تیرے ہتھ وڈیائیا۔ سبجگ ساچی سمجھاؤنی گتھ، کہانی کتھ اکتھ پر گٹایا۔ تُوں سرب کلا سمرتھ، تیرے نام دی وجے اِکو ودھایا۔ کر پرکاش نرمل جوت سرشٹ سبائی جگ، جگ جیون داتے جاگرت جوت کر رُشنائی۔ کلجگ کوڑی کر یا میٹ اگنی اگت، ساتک ست اک ورتایا۔ جن بھگتاں اپنے ملن دا آپ دس سبب، سب دا لہنا دینا پورا دے کرایا۔ جگت کر یا ناتا تھے سماج سب، اِکو تیرا میرا ڈھولا گائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنت سہیلے لکھ چوڑا سی وچوں لبھ، لایق نالایق دینے بنایا۔ ست دھرم کہے تیرا بھگت کدے نہ ہووے مورکھ، مورکھ مت نہ کوئے رکھایا۔ تُوں سب دی آسانسا پورت، پورن اچھیا دینی کرایا۔ تیرے نام دی سُن کے ساچی تورت، تریا پد توں اگے چڑھ کے منزل خوشی منایا۔ زرگن دھار زرگن جوت اپنی دسنی اگنی صورت، جس دی ریکھا جگت نہ کوئے وکھائیا۔ ناتا توڑ کے کوڑو کوڑت، کوڑ کُٹمب وچوں باہر کڈھایا۔ جن بھگتاں سری بھگوان اِکو تیری رکھی ضرورت، ضروری مزدوری ایہناں دی جھولی دینی پائیا۔ سبجگ ساچے دی ساچی کرنی بھگتاں نال مہورت، دوجا ساتھی سنگ نہ کوئے بنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سرب کلا بھر پورت، بھرم بھے بھو سب دا دینا چکایا۔

* ۹ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ سکھدیو راج دے گرہ پیئڈا کلا ضلع امرتسر *

ست دھرم کہے پر بھ جن بھگتاں نیڑ نہ آون پنچے، پنچے وچوں گرگھ دینے جھڈایا۔ شبدی دھار پھرنے اپنے شکنجے، شکایت دس دی کسے نیتی رہے نہ رانیا۔ تیری وڈیائی سورے سربنگے، تیرے ہتھ سو بھاپایا۔ نو دواریاں توں باہر ایہہ سبھے رہن ٹنگے، اندر وڑ نہ دین دُہایا۔ من نال مل کے کرن نہ دنگے،

جھگڑے وِچ چھیڑ نہ کوئے چھڑائیا۔ ڈردے رہن تیری دھار کھنڈے، کھنڈر وِچوں سر نہ کوئے اُٹھائیا۔ تیرے بھگت آتم پیار ہوں نہ کدے رنڈے، رنڈیا سب دا دینا مُکائیا۔ سدا وِسن تیرے سنگے، گھر سوامی مل کے سو بھاپائیا۔ ساچا دینا پرماندے، پر م پُرکھ رس چکھائیا۔ امرت دینا دُھر دی گنگے، جھرنا اپنا اک جھرائیا۔ کوڑ کریمٹ کُٹھے، ساجن ہو کے لینا اُٹھائیا۔ لیکھے لاؤنا پون سواس دے، دماں دا دامن آپ ہو جائیا۔ کوڑا لالچ رہے نہ طمعے، تانس اندروں دینی بُجھائیا۔ جو سنت سہیلے گرکھ سنگر گھر جے، جنم مرن دا لیکھا دے مُکائیا۔ مہروان ہو کے بیڑا لوک مات بنھے، وِہندی دھار نہ کوئے وہائیا۔ پنچ وِکار کدے نہ ڈنّے، جنہاں ملیا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ ست دھرم کہے پر بھ جن بھگتاں نیڑ نہ آون پنچ دُوت، دُوتی دُشٹ دینے بھجائیا۔ سنت سہیلے بناؤنے اپنے سپوت، پتا ہو کے گود اُٹھائیا۔ بھاگ لگاؤنا کایا مندر اندر دسم دوا ری ساچی کوٹ، کُٹیا اکو دینی دکھائیا۔ جتھے جھگڑا رہے نہ جوٹھ جھوٹھ، ست سچ مل کے وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھاگ لگاؤنا کایا ماٹی پنچ بھوت، پنجاں دا پنچہ پنچے نال اُپر رکھائیا۔ ست دھرم کہے پر بھ پنچ وِکار نہ آون نیڑے، جنہاں سنگر دیا کمائیا۔ بھاگ لگے ساچے کھیڑے، کایا مندر ہووے رُشائیا۔ مایا متا رہن نہ جھیرے، کام کرودھ لو بھ موہ ہنکار نہ کوئے ہلاکائیا۔ پنچے وسدے سدا منمکھاں دے ڈیرے، گرکھاں دوارے بہن کدے نہ پائیا۔ جگت وِچ جگوتگ تئاں والے گرو دِسن ہتھیرے، شبد گرو اکو نظری آئیا۔ جس دا حکم چلے چار کُنٹ چار چھیرے، دہ دشا کرے شنوئیا۔ لیکھا حقو حق حقیقت والا نیڑے، شریکت وِچ نہ کوئے دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں ہو سہائیا۔ ست دھرم کہے پر بھ جنہاں گرکھاں لئی تیری سرن، سرنگت اک رکھائیا۔ تنہاں دے اندروں پنچ وِکار آپے مرن، مر کے پھیر نہ کوئے جوئیا۔ نیوں نیوں کے بھگتاں سرنائی پڑن، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ شبدی دھار کولوں ڈرن، اپنا بل نہ کوئے پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان، تیرا ڈھولا ست ستوا دی ہو کے پڑھن، تنہاں دا لیکھا پنجاں وِچ رہے نہ رائیا۔

* ۹ ساون شہنشاہی سمت ۲ درشن سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر *

ست دھرم کہے پر بھ جن بھگتاں سہارا دے کول چرن، دوجا راہ نہ کوئے تکا ئیا۔ نچ نین کھول ہرن پھرن، بن اکھاں تیرا درشن پائیا۔ آتم پر ماتم مل کے شبد اگمی ڈھولا پڑھن، سچ سندیشہ دینا سنا ئیا۔ جھگڑا رہے نہ ورن برن، ذات پات ونڈ نہ کوئے ونڈا ئیا۔ اکو تیرا بھانا جرن، سپس جگدیش سرب جھکائیا۔ ست دوارے ساچے وڑن، اگے ہونہ کوئے اٹکائیا۔ جھگڑا رہے نہ جیون مرن، مرجیوت تیرے رنگ سما ئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت سہیلے لینے ترا ئیا۔ ست دھرم کہے پر بھ بھگت سہیلے دینے تار، تار نہار تیری سرنا ئیا۔ جگت ساگر وچوں کرنے پار، پار برہم اپنا میل ملا ئیا۔ گرہ دکھاؤنا ایکنکار سچا گھربار، محل اٹل اگم اتھاہ مندر دینا دکھائیا۔ جتھے نرگن نور جوت ہووے اجیار، دیا باقی کملا پاتی پڑکھ ابناشی اکو اک ڈگمگائیا۔ آد جگاد سدا سدا جگ چوکڑی سدا رہے اجیار، اندھ اندھیر روپ نہ کوئے بدلا ئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں اک دوار دینا دکھا ل، جس گھر بہہ کے اپنا آسن لائیا۔ ست دھرم کہے پر بھ جن بھگتاں دے سچ لکانا، درگاہ ساچی ملے وڈیا ئیا۔ اکو بخش شبد بانا، پڑیاں لوآں پینڈا دے مکائیا۔ توں شاہو بھوپ وڈ سلطان والی دو جہاناں، شہنشاہ اکھوائیا۔ تیرا نام اگمی سُنن اک ترانہ، ساچی دُھن کر شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت سہیلا اکو رکھے چرن دھیانا، سرن سرن وچ ملا ئیا۔ ست دھرم کہے پر بھ بھگتاں دکھا دے اپنا گرہ، مندر دُھر دا سوبھا پائیا۔ جتھے نرگن دھار نرویر ہو کے رہے، نرا کار اپنا ڈیرہ لائیا۔ جس دی بھومکا کدے نہ ہووے لے، شکر چلے نہ کوئے چترائیا۔ جس دوار یوں گر اوتاراں پیغمبراں دست دین، سچ بھنڈارا سچ ورتائیا۔ سو سنگھاسن پڑکھ ابناشن تیرا سدا رہے، رحمت وچ سہمت ہو کے سنت سہیلے لینے ملا ئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، لیکھا چکا کے مایا گن ترے، پنج پنج پر پنج دینا مکائیا۔

* ۱۰ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ جگندر سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر *

سنت کہے پر بھ اپنے سنت فقیر ویکھ صوفی، جو سُپن سکھوپت تیرا درشن پائیا۔ اوہناں دا جنم کرم دا لہنا کر منسوخی، آسا وچ بھروسا اپنا اک جنایا۔ دے وڈیائی شبد دھار حرؤنی، ناتا قلم شاہی بنایا۔ تُوں آد جگادی مالک حق محبوبی، مُجّت وچوں مُجّت لیئی پرگٹایا۔ تیری منزل اُچ اتھاہ مقصودی، مقصد سب دا حل کرائیا۔ تیرا اپرا پار عرش عروُجی، سچ دوارا نظری آئیآ۔ جتھے دھار اور نہیں کوئی دوجی، ایککار اک اکلا اِکو حکم ورتایا۔ سمجھ سکے نہ کوئے بُدھی، وِدیا بھوئے نہ کوئے کھلایا۔ تیری نام رمز سدا اشاریاں باہر کجھی، دُھر فرمانے وچ وڈیایا۔ کجگ انت ویکھ اودھ پگی، ویلا وقت دے گواہیا۔ جن بھگتاں آتمارہن نہ دے بھکھی، درس نال تربت دے کرائیا۔ وچھوڑے وچ رہن نہ کوئے دُکھی، دردی ہو کے درد لینا ونڈایا۔ تیری دھار رہے کدے نہ لگی، پُرکھ اکال کر رُشنایآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھایا۔ سنت دھرم کہے پر بھ اپنے ویکھ بھگت فقیر، جو فقرہ ڈھولا تیرا گایا۔ اگم اتھاہ بے نظیر، تیرے وچ سمایآ۔ منزل چوٹی چڑھن اخیر، درس کرن وڈپرن پیر، پیغمبراں دے پیغمبر تیرے چرن کول سرنایآ۔ من واسنا ہون نہ دیویں دِگیر، شرع کٹے نہ کوئے شمشیر، تقدیر تدبیر تیرے ہتھ نظری آئیآ۔ تُوں قادر کرتا کریم، تیرا دھام اٹل عظیم، کجگ انتم دے ترمیم، طرف دو طرف اپنی دھار چلایا۔ جنہاں تیرے اُتے رکھیا یقین، اوہناں لوک مات کہے آفرین، ساچے نام دی کر تلقین، مارگ اپنا دس مہین، دلیل اندروں دے بدلایا۔ سجدیاں وچ کہن آمین، ہر دیوں کرن تسلیم، تُوں مالک خالق پر تپالک آد انادی قدیم، قُدرت تیری قادر تیرا راہ تکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت سُہیلے لینے پھڑ، صوفیاں صفحہ دینی بدلایا۔ سنت دھرم کہے پر بھ جیہڑے صوفی سنت فقیر تیتوں جُھکدے، ڈنڈاوت وچ سیس نوایا۔ اوہناں دے پینڈے بن تیری کرپا کدے نہ مگدے، منزل حق نہ کوئے چڑھایا۔ سنساری کایا ماٹی بھانڈے بھرے شک دے، سنساروگ نہ کوئے گواہیا۔ جیہڑے اِکو اوٹ تیری تگدے، تقویٰ اپنا بیٹھے بنایا۔ پُرکھ اکال اوہناں نام بھنڈارا دُھر دی وتھ دے، وست امولک آپ ورتایا۔ اوہ پریکی پیارے سچ دے، سچ وچ بہہ کے خوشی منایا۔ باہروں ماٹی بھانڈے کچ دے، انتر تیرا کنچن گڑھ رہے سہایا۔ بن رسنا جہوا ہتی دند شبدی دھار تیرا نام

رٹدے، ایشٹ دیو اِکو اک منائیا۔ پتت پاون اوہناں دا آون جاون لکھ چوڑاسی گیرا کٹ دے، جنم مرن دا دکھ رہے نہ رائیا۔ سچ دوارے نرگن دھار آتم رکھ دے، پر ماتم بے پرواہ سدا سہنجنے گھر رہن وسدے، جس دواویوں باہر نہ کوئے کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکٹک نرائن نر، سر سبناں ہتھ دے، سمرتھ ہو کے بیڑا پار کرائیا۔

* ۱۰ ساون شہنشاہی سمت ۲ پریتم سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر *

ست دھرم کہے تیرے صوفی پڑھن کوئے نہ الف، یے یاد نہ کوئے رکھائیا۔ تیری دین دنی نالوں ہوئے بے طرف، ناتا جگت موہ تڑائیا۔ وچھوڑے اندر رہے ویراگی بن کے تڑپ، سرتی سرت سرت بھلائی۔ درشن کارن رہے بھٹک، کوک کوک دین ڈھائی۔ لکھ چوڑاسی وچوں کر کے بھروسہ صدق، آسا تیرے ول ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا میلا لینا ملائی۔ ست دھرم کہے پر بھ تیرے صوفی پڑھدے تیرا ڈھولا، ڈھول ماہی کر کے تیتوں رہے گائیا۔ اوہناں اکھراں والا بنایا نہیں کدے وچولا، صفتاں والا پیر نہ کوئے صلاحیا۔ اِکو نرگن دھار تیتوں جان دے مولا، تیرے انتر مول کے اپنی رت بدلایا۔ توں وڈیائی دے اوہناں اُپر دھولا، دھرنی اُتے سو بھاپائیا۔ تیرا ناؤں نور خدائی اولہ، آد جگاد تیری و جدی رہے ودھائیا۔ پورا کر شبدی دھار اقرار قولہ، نراکھڑ ہو کے اکھڑ دینا جنائی۔ جگت واسنا صدی چوڑھویں چار کٹ پاوے رولا، رہبر ہو کے راہ دینا دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوار دینی وڈیائی۔ ست دھرم کہے پر بھ تیرے فقیر اوہی یاد دا کڈے فاقہ، فقرہ فقرے والا گائیا۔ نرگن دھار تیتوں منن آقا، مالک اِکو اِک کہہ کے خوشی منائیا۔ بند کواڑی اوہناں کھول تاکا، پڑدا اندروں دے چکائیا۔ جنہاں دا تیرے نال مل کے بنے سچا ساکا، لکھت بھوکھت دے گواہیا۔ پُرکھ اکال پروردگار من بیتی سچّی دے داتا، داتار ہو کے آپ ورتائیا۔ کلجگ ویکھ اندھیری راتا، رین بھنڑی روپ نہ کوئے بدلایا۔ تیرا سنت فقیر صوفی بن کے داسا، داستان تیری رہیا جنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ور داتے وارث ہو کے ویکھ دکھائیا۔

* ۱۰ ساون شہنشاہی سمت ۲ لال سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر *

ست دھرم کہے پر بھ صوفیاں مُکا دے صبر، لہنا دینا سفرے نال اڈایا۔ تن ماٹی کھل وجود چکا دے کفن، کائف ہو کے دے سرنا یا۔ اپنے مُجبت گوشے وچ کر لے دفن، جس دے اُتے دفعہ حکم نہ کوئے سنا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در دتی مان وڈیا یا۔ ست دھرم کہے پر بھ تیرے صوفیاں دا پنا اکھراں توں ہزارا درود، دروہی در نہ کوئے سنا یا۔ تیرا اشارہ اوہناں گرہ موجود، سنمکھ سوہنا نظری آ یا۔ تیری بھٹا کر کے اپنا تن وجود، مفلس ہو کے مُفت تیرا نام منگ منگایا۔ سدا سدا سدا تیتوں دینا پئے ثبوت، نرگن سرگن ہو کے ویکھ وکھایا۔ اوہناں دا صدق بڑا مضبوط، مجبوری تیتوں دین وکھایا۔ تیتوں و سنا پئے کایا کلبوت، کایا دا کعبہ دے بنا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا پورب دے چکا یا۔ ست دھرم کہے صوفیاں رہے کوئی نہ فکر، پھکا رس نہ کوئے جنا یا۔ اکو تیرا کرن ذکر، زکریئے وانگ تن نہ کوئے چرا یا۔ اوہناں دی دھاروں اپنی دھار بن کے آویں نکل، پرگٹ ہو پرگنا دینا وسا یا۔ امرت دھار بخش کے سیتل، آب حیات لکھ چوا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے دینا ڈھر دا ور، واحد عبادت اک سمجھایا۔ ست دھرم کہے پر بھ صوفیاں سکھنی نہیں کوئی عبادت، پٹی ہتھ نہ کوئے اٹھایا۔ اوہناں نوں تیرے ملن دی عادت، دوجا درس نہ کوئے پایا۔ من دی واسنا رہے نہ کوئی عداوت، علم وچ عالم نہ کوئے اکھوایا۔ صدق صبوری اندر ہو کے ثابت، ثابت تیرا درشن نوری پایا۔ اوہناں کرنی مہر سخاوت، وست امولک ورتا یا۔ اپنے دوارے دینی دعوت، نام بھنڈارے وچ مہمانی دینی کھوایا۔ تیرے نال مل کے سدا رہن صحیح سلامت، سمیں دا سماج سمجھ سکے نہ کوئے نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرے ہتھ تیرا کاج، کرنی دا کرتا اک اکھوایا۔

* ۱۰ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ سادھو سَنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر *

سَت دھرم کہے پر بھ صوفیاں آگے چاڑھیں کدے نہ سوئی، صلح نال دیویں مان وڈیاں۔ پار اُتارنا تیری مہر معمولی، دیا نال دین لینا ترایا۔ پریمیاں نال کدے نہ کریں بے اصولی، بے مکھاں دینی سزایا۔ فقیراں نوں بخشدا رہیں اپنی چرن دھولی، دھوڑ ٹکیاں والی سرناں۔ توں سب توں وڈا آد جگادی قانونی، قانون آگے دے بدلایا۔ کیوں سزا دیندا رہیں بیرونی، باہروں پنجاں تئاں کھل لہایا۔ جس طرح تیرا نور اندر اندرونی، باہر ایسے طرح دے مان وڈیاں۔ پیاریاں دُکھ دینا گل گنی، گنونت گنوان سری بھگوان ویکھ دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا راہ دینا لگایا۔ سَت دھرم کہے پر بھ صوفی کسے نہ لتھے کھل، آگے سبھا دینی بدلایا۔ جنہاں نوں پیار تھم اندر دیویں گھل، اوہ لوک مات آکے تیرے نام دا ڈھولا گایا۔ اوہناں نال کدے کریں نہ چھل، فریب وچ نہ کدے پھسایا۔ کیوں تیرا وچھوڑا سہہ نہ سکن گھڑی پل، پلکاں دے اوہلے تیرا پنگ رہے وچھایا۔ پروردگار سدا اوہناں توں جایا کر بل بل، جو بلوان ہو کے تیرے بھانے وچ سماں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا اپنے رنگ رنگایا۔ سَت دھرم کہے پر بھ پریمیاں کدے نہ دیویں پھانسی، فیصلہ سچ دینا سناں۔ جو بن جائے تیری داسی، سیوک ہو کے سیوکماں۔ حکمے اندر مٹی آکھی، آخر اپنا آپ بھیٹ چڑھایا۔ اہناں دا لہنا دینا دُکھاں وچ نہ دیویں باقی، سَکھ چرن پریت اک بنایا۔ اپنی منزل چڑھاؤنا گھاٹی، پیٹڈا اگلا پچھلا دینا مُکایا۔ سَکھ وچ ہونا ساتھی، سگلا سنگ دُھر دا دینا نبھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نت والی نہیں آکھی، سمت والی سیمیاں دینی بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سَنگھ وشنو بھگوان، سَت دھرم کہے میں کوئی کردا نہیں گستاخی، بھکھک ہو کے اپنی جھولی ڈاہیا۔

* ۱۰ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ سورن سَنگھ، ہر بھجن سَنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر *

سَت دھرم کہے پر بھ صوفیاں ساچے در کر قیام، مقام اپنا اک سمجھایا۔ ساچے نام دا دے انعام، انعامی ہو کے جھولی پائی۔ دُھر کلمے دا دے پیغام، سندیشہ اک سناں۔ حقیقت دا دے جام، آب حیات گھ چوایا۔ سنسا مٹے تمام، طمع دینی چکایا۔ بردا بنا کے غلام، سیوا دینی سمجھایا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورن اچھا کر کے کام، کامل مُرشد ہو کے ہونا آپ سہانیا۔ ست دھرم کہے پر بھ صوفیاں دے صلاح، ہمت اپنے نال رکھانیا۔ گھر دکھا سچی درگاہ، ڈھر دربارے وجے ودھانیا۔ ساچا مندر دے دکھا، بن چھپر چھن سوبھا پانیا۔ تیرے نام دی سدا منگدے رہن دُعا، نیوں نیوں سجدیاں وچ سیمس جھکانیا۔ تُوں ہی تُوں ہی گاوندے رہن خُدا، خود اپنا آپ تیری بھٹ چڑھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اُہناں توں ہوویں نہ کدے جد، جذب اپنے وچ کر کے ادب نال دینی وڈیانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا اک ور، واہوا دیونہار اک اکھوانیا۔

* ۱۰ ساون شہنشاہی سمت ۲ ناظر سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر *

ست دھرم کہے پر بھ صوفیاں کدے نہ دیویں سزا، بھانے وچ تیرا کلمہ رہے گانیا۔ اُہناں نیڑ نہ آوے کدے قہر والی قضا، گھر گمبھیر سدا تیرے وچ سمایا۔ ساچے نام رس دا دیویں اگئی مزہ، اُہناں مذاق کرے نہ کوئے لوکانیا۔ مُجبت وچ اپنے ملن دی دس کے وجہ، وجود وچوں ثبوت دینا کرائیا۔ چرن کول دے کے ساچی جگہ، جگدیش ہونا آپ سہانیا۔ تیرے کھے اندر رہے بدھا، بندگی کر کے خوشی منانیا۔ اگے کریں کدے نہ دغا، فریباں والی فرد دینی گوانیا۔ درویشاں پھیریں نہ گھر گھر (کرن گجا)، گداگر روپ نہ کوئے وٹانیا۔ جو تیرے چرن کول لگا، لاگت اُہناں دینی مُکانیا۔ تیرا سہارا تگدے سدا، سدا تیرا نام ڈھولا گانیا۔ لوک مات رکھنی لجا، مہر نظر اک تکانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے صوفی سنت فقیراں کدے نہ دیویں دغا، دغے بازی توں باہر لینا کڈھانیا۔

* ۱۰ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ پورن سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر *

ست دھرم کہے پر بھ صوفیاں سُن آواز، جو بن رسنا جہوار ہے گانیا۔ انتر پڑدا کھول راز، صفحہ کوڑی دے اٹھانیا۔ اکو وار لیکھے لا نماز، وُضوآں دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ تیری بیٹھن سچ جماعت، دُھر دا اکھر دینا سمجھانیا۔ مہر مُجّت کر عنایت، علم دے عالم عالم دے علما دینے بنانیا۔ اکو منگدے تیری حمایت، ہمت حوصلہ دینا ودھانیا۔ تیرے حکم دی منن ہدایت، حدود اندر رہ کے سیس نو انیا۔ چرن کول بخشیں سچ رہائش، در دوارا اکو اک دکھانیا۔ ویکھیں کلجگ انت کریں نہ کوئے ازمائش، ازمائش وچ پورا بنا تیری کرپا رہن کوئے نہ پانیا۔ مہر نظر نال کرنے لایق، لیاقت اندروں دینی پرگٹانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا دینا ساچا ور، واسطہ اپنے نال جڑانیا۔

* ۱۰ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ ہر نام سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر *

ست دھرم کہے صوفیاں نال کریں کدے نہ دعا، دھوکھے والا ایمان نہ کوئے بنانیا۔ ایہناں نال مل کے تیرا ودھدا اگا، مات لوک و بے ودھانیا۔ جگ چو کڑی زرگن تیتوں دیندے رہندے سدا، دھرنی دھرت دھول اُپر تیرا راہ تکانیا۔ تیرا دیک جوت پرکاش دیا انہاں اندر جگا، تیرا نام کرن رُشانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا در دینا وڈیانیا۔ ست دھرم کہے پر بھ صوفیاں نال رہے تیرا ملاپ، دُھر دا کلمہ اپنا نام درڑانیا۔ تیرا گاؤندے رہن اگئی سدا جاپ، مُرشد تیتوں من کے خوشی منانیا۔ رُوح بُت کر کے پاک، پاکیزہ ہو کے تیری سیو کمانیا۔ اہناں بخشیں اپنی دات، وست اگم اتھاہ جھولی پانیا۔ تیری پتی گاؤندے رہن گاتھ، گا گا خوشی منانیا۔ جنم کرم دا لیکھا شبدي حکم کھ دینا نال قلم دوات، کلجگ دا کاکھ کاکھ مستک دینا لاہیا۔ چرن پریتی دُھر دانا تا سچ بناؤنا ساک، سبجن ہو کے ویکھ دکھانیا۔ دوس رین اٹھے پھر اکو جہی رکھنی پر بھات، سندھیا نظر کوئے نہ آنیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، پیغمبراں دے پورے کرنے بھوکھت واک، صوفیاں دا سفر دینا مُکانیا۔

* ۱۰ ساؤن شهنشاهی سمت ۲ پریتم سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر *

سِت پُرکھ نرنجن پر بھ ساچے نام دی اگمی دس کلام، کلمہ کائنات جنایا۔ صوفیاں مل بن کے وڈ امام، کامل مُرشد ہو کے پھیرا پائیا۔ شرع زنجیر رہے نہ کوئے غلام، مذہباں دا مضمون دینا مٹایا۔ درگاہ ساچی تیرا تلگن حق مقام، سچکھنڈ دوار اکو نظری آئی۔ جتھے بھگت سہیلے نرگن دھار کردے بسرام، سنگھ آسن بیٹھے سو بھاپایا۔ تیرے چرن کول ہووے قیام، قیمت دا ڈر رہے نہ رانیا۔ پیغمبر جس دا دے دے گئے بیان، بھوکت وچ بھیکھ گئے سمجھایا۔ سو کھیل کرے ہو کے مہروان، جو محبوب بھگتاں دیوے وڈایا۔ کلجگ انت منزل چڑھنی دتے آسان، گن ندھان دیا کمایا۔ سچ پریتی چرن کول دوار سچ دتے ایمان، عملاں دا لیکھا آپے دے سمجھایا۔ سچ دوارے کوئی نہ دے بے ایمان، بیوہ روپ نظر کوئے نہ آئی۔ صوفیاں نال سنتاں نال بھگتاں نال پر بھ دا خالص بنا خاندان، خالص خالص اپنے وچوں پرگٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب نوں کرنہارا سوادھان، شبدي لھم نال اٹھایا۔ سِت پُرکھ نرنجن پر بھ تیرا آد جگادی عہد، اقرار پچھلا نظری آئی۔ جن بھگتاں دھار بخش سفید، چٹی دھاری وچ سمائی۔ ساچا نام کر رانج، راج رعیت اکو اک بنایا۔ تیرا نام خدائی واحد، واحد کلمہ دینا پڑھایا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ تیتوں پھیر نہ ملے آؤنا شاید، گر اوتار پیغمبر تیرے حکمے اندر سیو کمایا۔ بالے ننھے نڈھے فرماں بردار ہون نائب، نصیحت وچ وصیت کر کے اصلیت دے جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنگ نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا آد جگاد جگ چوکڑی سچ قانون اک قواعد، قاعدہ باقعدہ لھم رہیا جنایا۔

* ۱۰ ساؤن شهنشاهی سمت ۲ ہری سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر *

سِت پُرکھ نرنجن پر بھ صوفی سنت فقیر تیرے ننھے بالک، بچپن پچیاں والا نظری آئی۔ توں دھر دا مالک سرشتی دا خالق، خلق تیرا نور رُشنائیا۔ سدا سہیلا ہو کے بنا ثالث، سِت سچ اک سمجھایا۔ سچ دوارے تیری اگم عدالت، عدل انصاف اپنا لینا کمایا۔ جگ جنم دا لہنا دینا چکاؤنا امانت، نام دارام بھنڈار

جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ صدق دینا بندھائیا۔ ست پُرکھ نرنجن پر بھ صوفی فقیر تیرا ادنیٰ، اعلیٰ دینی مان وڈیائیا۔ بھاگ لگاؤنا کایا مائی بدنا، بدلہ اندروں دینا چُکائیا۔ تیتوں لبھنا پئے نہ وچوں جنگلاں، کایا کعبے کرنی آپ رُشائیا۔ رشوتاں نال نہ پئے سدنا، وڈھیاں نال نہ ونڈ وڈائیا۔ واسنا اندر نہ پئے بھجنا، کلجک بن کے پاندھی راہیا۔ ٹوں پُرکھ اکال ہو کے بنا سبجنا، پروردگار سانجھا یار اکھوائیا۔ تیرا سبجک مارگ لگنا، کلجک کوڑا ڈیرہ ڈھاپیا۔ نام نگارہ اکو وچنا، ڈنکا دُھر دا دینا سٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ پرکاش دپیک اکو جگنا، جگہ جگہ کرے رُشائیا۔

* ۱۰ ساون شہنشاہی سمت ۲ بگن سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر *

ست پُرکھ نرنجن پر بھ سب دی منسا کرنی پور، چنتا جگت گوائیا۔ نام نُماری دے سرور، سرتی شبد نال جڑائیا۔ ساچی پریتی بخش چرن دھور، پاپاں میل دینی دھوائیا۔ درشن دینا حاضر حضور، ستمگھ ہو کے سوبھا پائیا۔ لیکھا مکاؤنا کلجک کرپا کوڑ، ست دھرم دینی مان وڈیائیا۔ جن بھگتاں بیڑا بھر کے اپنا پور، پاربرہم پارکنارے دینا لگائیا۔ جگ چوکڑی تیرا دستور، غریب نمانیاں ہوئیں سہائیا۔ سچ بینتی کرنی قبول، منسا اپنے نال ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ساچے نام دادس کے آپ مضمون، مزے والی سکھیا دینی سمجھائیا۔

* ۱۰ ساون شہنشاہی سمت ۲ پریتم سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر *

ست پُرکھ نرنجن پر بھ تیرا بھگت رہے نہ اکلا، سگلا سنگ دینا بنائیا۔ ساچا وسدا رہے تیرے نام دا محلا، گلی کوچے وچدی رہے ودھائیا۔ تیرے شبد دا ہندا رہے ہلا، جگت وکار ٹھہر سکے نہ رائیا۔ گرکھیاں پھراؤندا رہیں سدا پلا، شبد ڈوری اپنی گنڈھ پوائیا۔ ہوویں سہائی سدا جلا تھلا، سمنڈ ساگر ویکھ دکھائیا۔

جس کارن لوک مات گھلا، پنج تت کایا مائی جنم دوائیا۔ اوس دا دینا ساچا پھلا، پھلی بھوت دینا کرایا۔ تیرا ویکھن نہیچل دھام اٹلا، سچھنڈ دوارے چڑھ کے خوشی منایا۔ جتھے دیک جوتی اکو بلا، نرگن نور نور رُشایا۔ پُرکھ اکال ساچے دھام سوہویں اک اکلّا، اکلّیاں دی کلا دینی بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں جوڑ جڑایا۔ ست پُرکھ نرنجن پر بھ جن بھگتاں کدے نہ ہووے وچھوڑا، وچھڑیاں میل ملایا۔ سرت شبد دار ہے جوڑا، دُھر سنجوگی نام پلو دینا پھڑایا۔ تیرے نام دا سدا گاؤندے رہے دوہرا، نرگن سرگن مل کے وچدی رہے ودھایا۔ بھے رہے نہ کایا مندر اندر پنج چورا، کام کرودھ لو بھ موہ ہنکار دینا مٹایا۔ امرت رس نچھر دھار پریم پریتی اندر دینا بھورا، بھرم گڑھ رہن کوئے نہ پایا۔ آتم پر ماتم مل کے بھیو رہے نہ تورا موراء، میں متا وچوں دینی کڈھایا۔ سدا سدا سد جن بھگتاں تیری لوڑا، آسا منسا سب دی ویکھ دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا دینا ساچا ور، سنت سہیلے انگ لگایا۔ ست دھرم کہے پر بھ جن بھگتاں ہندا رہے میل، مل مل خوشی منایا۔ ہووے پرکاش بن باقی تیل، جوتی جوت ڈمگایا۔ شبدی سجن بنے سہیل، سنگی سگلا اک اھوایا۔ دھام جناوے حق نویل، درگاہ ساچی سو بھاپایا۔ جتھے اچرج پاربرہم دا کھیل، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں بننا سجن سہیل، صحیح سلامت بنا علامت نرگن جوت میلا لینا ملایا۔

* ۱۰ ساون شہنشاہی سمت ۲ اروڑ سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر *

ست دھرم کہے پر بھ صوفیاں مانس جنم کردے سچھل، سفیاں سفر دے مکایا۔ کایا مندر اندر کھول کے تفل، کعبہ اپنا دے جنایا۔ سچ سرور اندر کرا غصل، میل پاپاں آپ دھوایا۔ خوشیاں وچ پچھ اند کُشل، پریم وچ پریم دے بدلایا۔ تیری دھار اندر اٹھن، بھجن واہو داہپا۔ چرن سرنائی تیری بجن، پچھلا پنڈھ رہے نہ رانیا۔ چوراسی جون وچ کدے نہ دکھن، جم کی پھاسی دینی تڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ ہونا آپ سہایا۔

سَت دھرم کہے پر بھ کھج کوڑا کر یا میٹدے صفحہ، صفحہ اپنے ہتھ رکھایا۔ نام ندھانا دے گچھا، بے انت آپ ورتایا۔ کھج کوڑا کرم کردے رفع، ممتا موہ رہے نہ رانیا۔ دُرمت میل دھو دھبہا، پت پُنیت دے بنایا۔ سچا مالک نظر آ ابا، پتا ہو کے گود اٹھایا۔ اپنے نام دادس چھندا، ڈھولا اک سنایا۔ منوآ من رہے نہ گندہ، اندروں ہوئے صفایا۔ لیکھے لالے اپنا بندہ، بندگی اپنی اک جنایا۔ سچ جوت دا نوری چاڑھدے چندا، اندھ اندھیرا دینا مٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، آد جگاد سد بخشنا، بخشش وچ دست امولک نام جھولی دینا پانیا۔

* ۱۰ ساون شہنشاہی سمت ۲ جاگیر سنگھ دے گرہ پنڈ مغل چک ضلع امرتسر *

سَت دھرم کہے پر بھ کھج کوڑا اندھیرا گیا چھا، چار کنت دہ دشا چار ورن اٹھاراں برن نوری چند نہ کوئے چکایا۔ گر اوتار پیغمبر سچ دوارے اکٹھے ہو کے کرن صلاح، درگاہ ساچی مل مل اپنا مٹا پکایا۔ سرشٹی درشٹی اندروں بھلیا ہر کاناں، ناؤں نرنکار پروردگار سانجھیا ر ایشٹ نہ کوئے منایا۔ سچ بھومکاست سروپ رہیا کوئے نہ تھاں، مندر مسجد شودوالے مٹھ تیر تھ اٹھسٹھ گنگا گوداوری جنما سرتی رہی گر لایا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت سر دیوے کوئی نہ ٹھنڈی چھاں، پاربرہم پت پر میثور بن تیری کرپا کوڑی کرپا پڑدا کوئے نہ لاہیا۔ من واسنا سرشٹی بدھی ہوئی کان، سوہنگ ہنسا مانک موتی چوگ نہ کوئے چکایا۔ دیناں مذہباں ذاتاں پاتاں جھگڑا پیا سور گاں، غریب نواز تیری حق نماز شبد اناد دُھن کایا مندر اندر سُنن کوئے نہ پانیا۔ صدی چوڑھوی گھر گمبھیر بے نظیر ساچے بھگتاں صوفی سنتاں پکڑے کوئے نہ بانہہ، تخت نواسی پُرکھ ابناشی بن تیرے مہر نظر نہ کوئے اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھج انتم دھرت دھول ویکھ اپنا گھر، نرگن ہو کے اپنا پھیرا پانیا۔ سَت دھرم کہے پر بھ کھج کوڑا دوارے گر اوتار پیغمبر مل کے کرن صلاح، مشورہ اپنے نال رکھایا۔ نو کھنڈ پر تھی سَت دیپ بن پُرکھ اکال ساچا دے نہ کوئے ملاج، کھیوٹ کھیٹا بیڑا پار نہ کوئے لنگھایا۔ صفتاں اندر ڈھولیاں اندر راگاں ناداں اندر سارے کردے واہ واہ، ستگر شبد وچ نہ کوئے سہایا۔ کھج کوڑی کرپا من واسنا ممتا وچ دین دُنی لایا داء، چکر وچ فقر سارے دتے بھوایا۔ جوتی

جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھجگ انتم ویکھ اپنا گھر، نرگن نرویر نرکار نرکار اپنا پھیرا پانیا۔ ست دھرم کہے پر بھ گر اوتار پیغمبر رہے بول، انبولت راگ سنانیا۔ کھجگ کوڑی کرپا چار کُنٹ وچا ڈھول، نام شبد ڈنکا سچ نہ کوئے سنانیا۔ سچ دست دسے نہ کول، کام کرودھ لو بھ موہ ہنکار ہو یا ہلکانیا۔ نرگن دھار ساچے کُنڈے تولے کوئی نہ تول، جگت ترازو تکر سادھ سنت کوٹن کوٹ ہتھ اٹھانیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم پار برہم برہم جائے کوئے نہ مول، سرتی شبد میلا میل نہ کوئے کرائیا۔ نیتز رووے دھرنی دھرت دھول دھول، کھلڑے کیس آگے دس دسمیش واسطہ دروہی کہہ کے رہی سنانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھجگ بدل دے کوڑی کرپا رکھ، بھیکھ جوٹھ جوٹھ رہن کوئے نہ پانیا۔ ست دھرم کہے پر بھ گر اوتار پیغمبر سچھنڈ دوارے بیٹھے رہے تک، لوک مات دھیان لگانیا۔ سرشٹ سبائی بھلی درس پڑھ سمرتھ، نج نیتز لوچن نین اٹھ نہ کوئے کھلایا۔ من واسنا ملا شیخ مسانک پنڈت پاندھے ہوئے وس، بھانڈا بھرم بھونہ کوئے بھانیا۔ چار جگ دی بچھلی کتھا کہانی پڑھ پڑھ سارے رہے دس، بودھ اگادھ شبد اناد دھر دا شبد ستمکھ ہو نہ کوئے سمجھانیا۔ ساچی جوت نرمل نور کرے نہ کوئے پرکاش، دیا باقی کملا پاتی تیرا نور ظہور کرے نہ کوئے رُشانیا۔ چار ورن اٹھاراں برن سب دے اندر ہوئی اندھیری رات، ساچا چند نہ کوئے چکانیا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم گاوے کوئی نہ گاتھ، سوہلے ڈھولے پڑھ کے سارے شکر منانیا۔ کرپا کر پڑھ ابناش، پرگٹ ہو سرب گنتاس، دیناں انا تھاں دے ساتھ، سگلا اپنا سنگ بنانیا۔ کھیل ویکھ پر تھی آکاش، منڈل منڈپ جھوٹھی پیندی راس، گوپی کاہن پوری کرے کوئے نہ آس، ترشنا جگت نہ کوئے مٹانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دے دھر دا ور، ست ستواد برہم برہماد شبد اناد بن وچولا لکھ چورا سی جیو جنت سادھ سنت دے سمجھانیا۔ ست دھرم کہے پر بھ گر اوتار ویکھن اٹھ کے پیر، پراپسنتی مدھم بیکھری چارے بانی پرے نگاہ لگانیا۔ بن تیرے چار ورن اٹھاراں برن دیوے کوئے نہ دھیر، سرشٹی درشٹی اندر ہوئی ہلکانیا۔ ساچا بستر نام ندھان لہے کسے نہ پیر، پائے چیتھرتن ماٹی خاک رہے لایا۔ شبد نرالا انیالا مارے کوئے نہ تیر، ثریا پد توں پرے بجر کپائی چیر ساچا درس کوئے نہ پانیا۔ شرع کٹے نہ کوئے زنجیر، اندروں شرکت لاشریک باہر نہ کوئے کڈھانیا۔ جھگڑا پیا غریب امیر، ساچا امرت ملے کسے نہ سیر، ساتک ست نہ کوئے کرائیا۔ پڑھ اکال دین دیال تیرے ہتھ آد جگاد جگ چو کڑی پٹی

تدبیر، سچ طریقہ نیکانیکا ایک دے سمجھائی۔ کلجگ انت کر اخیر، وڈ داتے گھر گمبھیر، بے نظیر اپنا پھیرا پائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم دینا ورتائی۔ ست دھرم کہے پر بھ گُر اوتار پیغمبر اکتھے ہو مقامے حق، حق حقیقت دھیان لگائی۔ ستجگ تریتا دوا پر کلجگ حکم سندیشے دے دے آئے تھک، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی بودھ اگادھ شبد گیت جنائی۔ دین دُنی اندر لبھے کوئی نہ سچ، ست وچ جیو جنت نہ کوئے سمائی۔ شبدی ناتا سارے گئے چھڈ، صفتی ڈھولے باہروں رہے گائی۔ آتم پر ماتم نالوں ہوئی اڈ، من واسنا گھیرا لیا پائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ سوامی انترجامی گھٹ نوامی پُرکھ ابناشی تیری آس تکائی۔ ست دھرم کہے پر بھ گُر اوتار پیغمبر تیرے در موجود، سچکھنڈ ساچے سو بھاپائی۔ کسے دسیا ہزارا درود، کوئی کلمے گیا پڑھائی۔ تیرے نام دادے کے ثبوت، سوبھلا راگاں ناداں وچ گائی۔ ڈنکا وجا کے تیری کوٹ، دشا اپنی رہے دکھائی۔ انتم سارے کر کے گئے کوچ، پنچت ناتا جگت تڑائی۔ اچی پکار گئے کوک، بن پُرکھ اکال آد انت نہ کوئے سہائی۔ جس داشبد اگئی دوت، برہمنڈاں کھنڈاں پُریاں لوآں آکاش، پاتالاں گگن گگننتراں اپنا حکم سنائی۔ سدا وسے عرش فرش اُتے عروج، سچ دوارے نرگن دھار سو بھاپائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ انت سری بھگونت سچ دوار اینکار اکو دینا گھلایا۔ ست دھرم کہے پر بھ ساچا مارگ دے انوکھا، گُر اوتار پیر پیغمبر منگ منگائی۔ جس وچ دین مذہب ذات پات دا ہوئے کوئی نہ دھوکھا، وڈا چھوٹا نظر کوئے نہ آئی۔ من واسنا بدھی وچ کرے کوئے نہ سوچا، گھر گمبھیر اپنا پڑا دینا لاہیا۔ نچ نیتز لوچن نین کھول پوری کر لوچا، آسانسا منسا وچ سمائی۔ کلجگ انت سری بھگونت تیرا درس کرنا ہو یا اوکھا، جگت نیتز نظر کسے نہ آئی۔ بھاگ لگا ساڈھے تن ہتھ ہر مندر کایا کوٹھا، گھر وچ گھر پڑا دے اٹھائی۔ تیرا پرکاش ہووے نرمل دھار جوتی جوتا، جاگرت جوت کر رُشنائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دوار امرت بخش ٹھنڈی ٹھار، رس نچھر جھرن دینا جھرائی۔ ست دھرم کہے پر بھ گُر اوتار پیر پیغمبر رہے منگ، خالی جھولیاں اگے رہے ڈاہیا۔ کرپا کر سورے سرنگ، صدی چوڑھویں دے ڈہائی۔ تیرے نام دا چار ورن وجے اک مردنگ، مدد اور نہ کوئے رکھائی۔ کوڑی کر یا جگت وچوں کڈھ بھکھ ننگ، سمیں دی دھار سماں دینا بدلایا۔ ست پریم دادے اک انند، انند پُر واسی جوت پرکاشی،

پرکاشوان کر سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، خوشی کر بند بند، بندنا اکو دے درٹائیا۔ ست دھرم کہے پر بھ گر اوتار پیغمبر وکھاؤن اپنا بھوکت، چار جگ دا لیکھا پچھلا نال ملائیا۔ جس وچ لکھیا سب نوں مننا پئے اکو اشٹ، پُرکھ اکال پروردگار دُھر درگاہیا۔ جس دے کول آد انت جگا جگنت سنت بھگت گرنکھ گرسکھ صوفیاں دی لسٹ، بن حرف حروفان دتی لکھائیا۔ اہناں نت نوت کر کے ہت ابناشی اچت انتر آتم پر ماتم کھولے درشٹ، دین دیال اپنی دیا کمائیا۔ من واسنا کوڑی کریا موہ وکار اوہناں کر نہ سکے بھر شٹ، بھانڈا بھرم نہکرمی ہو کے آپ بھنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے دیونہار وڈیائیا۔ ست دھرم کہے پر بھ، گر اوتار پیغمبر وکھاؤن اپنا لیکھ، جس دا لیکھا سمجھ کوئے نہ پائیا۔ کس کارن پُرکھ اکال کلج دھرے بھیکھ، نرگن نرویر ویس وٹائیا۔ جس دی آسا رکھی گو بند دس دسمیش، شبدی شبد جنائیا۔ سو آد جگاد رہے سدا ہمیش، جنم مرن وچ کدے نہ آئیا۔ کلج انت جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا کوئے نہ لئے پیکھ، بن اکھاں اکھ گھلائیا۔ جس دی نظر نہ آئے کسے رُپ رنگ ریکھ، جس نوں لہدے گئے کیتی کیت، کوٹن کوٹ دھیان لگائیا۔ سو صاحب سوامی انتر جامی، جن بھگتاں انتر پار برہم برہم مل کے کھیلے کھید، جگت کھلاری اپنی دھار پرگٹائیا۔ شبد سندیشہ نر نریشا اینکار نر اکار نر ناکار اپنا دیوے بھیج، بھجن بندگی بنا مچھندگی اکو دے سمجھائیا۔ جوتی جلوہ کر کے تیج، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلج دیوے انتم ور، نہکنتک نرائن نر، وسنہارا سچھنڈ دوارے ساچے دیس، دشا دین دنی اپنے وچوں آپ پرگٹائیا۔

* ۱۰ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ کیشو رام دے گرہ پنڈ سرہالی جنڈو کے ضلع امرتسر * *

ست دھرم کہے پر بھ، اگلی دھار دے سمجھائیا۔ کیوں سرشی پاپاں تھلے دتی دب، جگت وکار وچ پھسائیا۔ کوئی پار نہ کرے سنساری حد، پینڈا کوڑ نہ کوئے مکائیا۔ تیرے نالوں ہو کے اڈ، ویشیاں وچ وشو ہلکائیا۔ ست دھرم نشانہ لوک مات گڈ، دو جہاناں دے دکھائیا۔ تیرا کوئی نہ بھلے ناؤں وچ جگ، تھائوں تھائیں تیرا دھیان لگائیا۔ سنت سہیلے سجن سچ دوارے سد، سدھنے نالوں ادنے پار لنگھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لہنا ویکھ

دکھائیا۔ ست دھرم کہے پر بھ کیوں کلج پایا بھرم، بھلکھے وچ لوکائیا۔ کوئی قیمت نہ پائے مانس جنم، جرم ایویں رہے گوائیا۔ چل آئے نہ تیری سرن،
 اوٹ اک نہ کوئے دکھائیا۔ توں آد جگادی ہار بھنن گھرن، سمرتھ پُرکھ اک اکھوائیا۔ تیرے مندر مول نہ وڑن، سچھنڈ دوارے درس کوئے نہ پائیا۔ تیرا
 نام اگئی کلمہ کوئے نہ پڑھن، جگت سوہلے رہے گائیا۔ کوئی نہ پر سے تیرے چرن، جگ تیرتھاں نہا نہا خوشی منائیا۔ تیرے کولوں مول نہ ڈرن، بھے
 شستراں سیس لکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سچ دے پرگٹائیا۔ ست دھرم کہے پر بھ انت اپنی کر دیا، دیال کلکی روپ وٹائیا۔ ساچا
 نام چار ورن جنائیا، نوکا اک دکھائیا۔ گرگھ سکھیاں بن گھننیا، شام ہو کے سو بھ پائیا۔ میلا میل دھر دا بن رمیا، سیتا سرتی آپ پرنائیا۔ دو جہاناں بن سجن
 سنا، سگلا سنگ نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر گھٹ لیکھا دینا مکائیا۔ ست دھرم کہے پر بھ کلج انتم دے دے ڈھوئی، ڈھور ڈھون
 والا نال ملائیا۔ تیرا لیکھا بن رویداس لکھے نہ کوئی، بن قلم شاہی کٹاکش نہ کوئے لگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کرن عرضوئی، عرضاں وچ سیس نوائیا۔ سوئی سرت
 اٹھے نویں زوئی، نر نرائن دے انگڑائیا۔ تیرے نام دی چار گنت ہوئے دروہی، طوبی طوبی کرے خلق خدائیا۔ دوجا رہے نہ کوئی و دروہی، اکو رنگ دینا
 رنگائیا۔ سب دی آتم جائے موہی، مہبت وچ پیار لینا بندھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کل انتم ویکھ دکھائیا۔ ست دھرم کہے پر بھ،
 کھیل دس وڈ امام، نرگن داتے دیا کمائیا۔ چوتھے جگ پورن کر کام، جگتی اپنی آپ پرگٹائیا۔ سب دا سجدہ قبول کر سلام، کلام اپنی دے درڑائیا۔ جودھا
 سوربیر بن بلوان، نوجوان ہو کے حکم ورتائیا۔ گھ چوراسی سکھیاں آتم پر ماتم بن کاہن، گوپ گوپالا اپنا آپ پرگٹائیا۔ نام بھنڈارا امولک دے دان، دیاوان
 دو جہان ورتائیا۔ جن بھگتاں ملیچھاں وچوں کر آسان، درویشاں اپنے در بہائیا۔ نظرے کرم کر کلیان، فضل رحمت آپ کمائیا۔ گھر سجن میل بن کے
 دھر دارام، رمیا ہو کے سو بھ پائیا۔ حضرت ہو کے دے پیغام، پیغمبر ہو کے کر پڑھائیا۔ سنگر ہو کے دھر دا منتر دس ستنام، گن ندھان آپ سمجھائیا۔
 کلج مٹے زین اندھیری شام، شام ہو کے شمع ساچی دے جگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکتک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں
 بھگوان، جن بھگتاں ساچا دے جام، رس اکو اک دکھائیا۔

* ۱۰ ساون شہشاہی سمت ۲ اتم سنگھ دے گرہ پنڈ شہاب پُر ضلع امرتسر *

سَت دھرم کہے پر بھ، سَتجگ رکھدے نینہ، نیاں نرنکار آپ کرائیا۔ سنت سُہیلے بنا پتر دھی، پتا پوت پت پر میثور آپ اکھوائیا۔ شبدی دھار
 نرمل کر سب دا جی، جیون جگت اک سمجھائیا۔ امرت برس اگما مینہ، ترشنا ترکھا دے گوائیا۔ لیکھا کئے ساڈھے تن ہتھ کا یا سپس، سچھنڈ دوارا دینا دکھائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سَت سَت سَت آپ اُپجائیا۔ سَت دھرم کہے پر بھ سَتجگ اُپچا سچ گرگھ، جوگھ رسنا تیرا نام دھیائیا۔ تیرے پریم
 پیار اندر مانن سکھ، جگت وکاراں وچ نہ کوئے پھسائیا۔ آتم پر ماتم ساچی پڑھن تک، تُوں میرا میں تیرا راگ الا لیا۔ ممتا ترشنا میٹ بھکھ، اگنی اگت نہ کوئے
 جلا لیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں گودی چک، باہوں پکڑ آپ اٹھائیا۔ اہناں آون جاون چوڑاسی گیارا جائے مک، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ کرپا کر ابناشی اچت،
 شاہ سلطان اپنی دیا کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی بھکھیا دینی جھولی پائیا۔ سَت دھرم کہے پر بھ، سَتجگ وقت کر
 سُنھنجا، سو بھاؤنت سہائیا۔ دیناں ڈکھ وڈ بن کے درد ڈکھ بھے بھنجا، بھو ساگر وچوں پار کرائیا۔ نیتز نام ندھان دے اگنی انجنا، آنج کلج نہ کوئے ستایا۔
 سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی سچ دوارے بن سجن، سین ہو کے نچ نین دینا گھلایا۔ تیرا نام مردنگا شبدی تال بھگتاں انتر وچنا، گرہ گرہ مندر اندر دینا سنایا۔
 جن بھگت سہیلا کوئی رہے نہ سکھنا، سچ بھنڈارا اینکارا دینا ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، کلج اگنی دینی بھجھایا۔
 سَت دھرم کہے پر بھ سَتجگ دے سچ نشانی، نشانہ اپنا نام جنایا۔ مُجبت وچ کر مہروانی، مہروان ہو سہائیا۔ تُوں آد جگادی دُھر دا دانی، داتار ہو کے دات
 دے ورتایا۔ تیرے بنا تیری منزل چڑھنی نہ ہوئے اسانی، اصل وصل یار دینا دکھائیا۔ کسے دینی پئے نہ قربانی، سپس دھڑ وڈ نہ کوئے وڈائیا۔ دُھر دا
 بخش پد نربانی، درگاہ ساچی سو بھا پائیا۔ جتھے دپیک جوت جگے نورانی، نورو نور ڈگگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، ریکھا
 وچوں ریکھا دینی بدلایا۔ سَت دھرم کہے پر بھ سچ پریتی دے سہارا، سَتجگ ساچا راہ چلا لیا۔ کلج کوڑی کرپا کر پار کنارہ، لوک مات رہن کوئے نہ پائیا۔
 جیو جنت جس نے کیتا دکھیارا، دکھیاں بھکھیاں بھکھ نہ کوئے مٹائیا۔ چار گنت چار ورناناں باہاکارا، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ ساچا ملے نہ کسے میت مُرارا،

پاربرہم تیرا درس کوئے نہ پائیا۔ سرشٹ سبائی ہو یا دُھندوکارا، دھواں دھار دے جگت لوکائیا۔ ساچا نور ظہور کر اُجیارا، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ دُھر دا کھیل
 دس کھلی اوتارا، کلمہ کائنات سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، تیرا چار درن اٹھاراں
 برن اِکو دے سچ دربارا، جس دربارے بہہ کے دو جہاناں تھم چلائییا۔

* ۱۰ ساون شہنشاہی سمت ۲ بدھاوا سنگھ دے گرہ پنڈ شہاب پُر ضلع امرتسر *

سَت دھرم کہے پر بھ جن بھگتاں گھال لیکھے لا سیوا، سوامی صاحب اپنی دیا کمائیا۔ امرت رس اگئی دے میوہ، بدلا نام والا چُکائیا۔ کوسک منی
 مستک لا تھیوا، تھر گھر ساچا دے دکھائیا۔ محل اٹل سہا نہیل دھام نہکیوا، نرگن نر ویر اپنی دیا کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ
 ڈکائیا۔ سَت دھرم کہے پر بھ جن بھگتاں بھگتی سیوا کر پروان، پر م پُر کہ اپنی دیا کمائیا۔ مانس جامہ لیکھے لا جگت انسان، نشانہ اپنا دے چُکائیا۔ ایہتھے اوتھے
 رکھ دھیان، دو جہاناں ویکھ دکھائیا۔ لکھ چوڑا سی چھٹے آون جاون کان، جنم مرن رہن کوئے نہ پائیا۔ سچکھنڈ دوارا دے سچ مکان، چرن کول ملے سرنائیا۔
 کرپا کر سری بھگوان، بھاگ سب دا دے بنائیا۔ لیکھے لا گرہ گرہ پکوان، پکے ناتے لے جڑائیا۔ جن بھگتاں لوک مات مڑ کے پھیر نہ ہووے پن کھان،
 پی کھا کے اوہناں دا لیکھا دے مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، بھگت اُدھارنا تیرا کم
 آسان، قیمت کوئے نہ لاگے رائیا۔

* ۱۰ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ گر بچن سنگھ ار جن سنگھ دے گرہ پنڈ اُسا ضلع امرتسر *

سَت دھرم کہے پر بھ، تیرا سَتجگ اُتجے ایکا نام، ناؤں نرنکار چپ کے سارے خوشی منائیا۔ مست خُماری امرت ملے دُھر دا جام، جگت نشیاں دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ بھاگ لگے کایا ماٹی تَت چام، چمّ درِ شٹی سر شٹی اندروں دینی بدلانیا۔ شرع دارہے نہ کوئے غلام، دیناں مذہباں دا لیکھا دینا مُکانیا۔ سچ دھرم چلاؤنا اِک نشان، نو کھنڈ ستّ دیپ اِکو دھار دینی بندھانیا۔ دُھر شبد نال لکھ چوڑا سی جیو جنت سادھ سنت مانو ذاتی کرنی کلیان، کلمہ بودھ اگادھ سمجھانیا۔ وشن برہما شو دیوت سُر مٹن تیری آن، سر سکے نہ کوئے اُٹھانیا۔ گر اوتار پیغمبر چرن کول سپس جھکان، سجدیاں وِچ ڈنڈوت کر کے سو بھا پانیا۔ تیرا حکم سندیشہ نر زیشا چلے وِچ دو جہان، نرگن سرگن سکے نہ کوئے اُٹھانیا۔ پار برہم پت پر میثور کلجگ انت ہونا مہروان، محبوبُ محبت وِچ اپنا حکم ورتانیا۔ کاغذ قلم شاہی جس دا بھوکھتاں وِچ کر کے گئے بیان، راگاں ناداں وِچ صفتی ڈھولے گانیا۔ سو کھیل کرنا مہان، جس نوں جانے جیو نہ کوئے جہان، من مت بُدھ چلے نہ کوئے چترانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم دینا ورتانیا۔ سَت دھرم کہے پر بھ حکم دے دے ایکا وار، ایکنکار تیری وڈیانیا۔ تینوں جھکدے سدا جگ چار، سَتجگ (تریتا دوپر کلجگ) سپس سکے نہ کوئے اُٹھانیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی تیرے در دی پنہار، سیوک ہو کے نت نوت سیو کمائیا۔ لکھ چوڑا سی اندج جیرج اُتجج سیتج بنیا رہیا ٹھھیار، کاجی ماٹی ویکھ دکھانیا۔ کلجگ انت سری بھگوانت کوڑی کریا دے نوار، مایا ممتا موہ وِچھار رہن کوئے نہ پانیا۔ تیرے بھگت سنت گرو گرو چیلے گرگھ گر سکھ ہوئے لاچار، صوفی رور دین دُھانیا۔ ساچی منزل کسے نہ ملے درشن ہوئے نہ دید دیدار، جوتی نور نہ کوئے رُشانیا۔ پڑھ پڑھ تھکے رسنا جہوا بتی دند وارو وار، تیری دارتا بن اکھراں نہ کسے سمجھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو اجدیدا دینا کھلانیا۔ سَت دھرم کہے پر بھ تیرے حکم اندر گر اوتار پیغمبر، بیٹھے سپس نوانیا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹ اڈمبر، رین اندھیری رہن کوئے نہ پانیا۔ توں سرب کلا بھر تمبر، بھرپور رہیا سرب ٹھانیا۔ لیکھا جانیں لکھ چوڑا سی گھٹ بھیترا اندر، گرہ مندر کھوج کھوجانیا۔ تیرا سچ دوار ایکنکار اِکو سوہے دُھر دا مندر، جتھے دین مذہب ذات پات اوچ نیچ راو رنگ وند نہ کوئے وندانیا۔ من واسنادہ دِشا بھوے کوئے نہ

بندر، ممتا موہ نہ کوئے ستایا۔ ترے گن مایا وجے کوئے نہ جندر، بند تاکی کُنڈا اکو وار دینا گھلایا۔ ست سرُپ شاہو بھوپ پرم پُرکھ پرماتم آتم اپنا دے سچ
انندن، نرگن انند انند وچوں پرگٹایا۔ ٹھانڈے دربار اینکار تیرے در ہووے بدن، دُجے سپس نہ کوئے جھکایا۔ گر اوتار پیغمبر تیرے در توں منگن،
جگ چو کڑی بھچھیالے کے خوشی منایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا دُھر دا ور، کلجگ انت انتشکرن سب دا ویکھ دکھایا۔ ست
دھرم کہے پر بھ، گر اوتار پیر پیغمبر تیرے نام دا دسدے گئے سلوک، سوہلا ڈھولا جگت سنا یا۔ انتم رکھ کے گئے اوٹ، آسا اکو اک بنا یا۔ صدی
چو دھویں کلجگ انت اخیر میں اکیسا ہر جگدیشا پرگٹ ہووے نرمل جوت، نہہکنک اپنا ناؤں پرگٹایا۔ جس نوں سمجھ نہ سکن کوٹن کوٹ، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ
ٹلے پر بت سمنند ساگر کھوجیاں ہتھ کسے نہ آیا۔ تس دارُپ رنگ رکھ نہ کوئی ورن گوت، ذات پات وچ ڈیرہ کوئے نہ لایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
اپنی کرپا کر، دُھر دا دکھاؤنا اک گھر، گرہ مندر آپ دکھایا۔ ست دھرم کہے پر بھ گر اوتار پیر پیغمبر تیرے کردے گئے اشارے، نام سندیشہ اک سنا یا۔
کلجگ انت سری بھگونت نرگن زرویر لئے اوتارے، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اپنا ولس وٹایا۔ ساچے دھام وسے سمبل تھارے، تھر گھر نو اسی اپنا پھیرا آپے
پایا۔ چار ورن اٹھاراں برن سوہن اک دوارے، دُجا در رہن کوئے نہ پایا۔ کلجگ کوڑی کرپا پار اُتارے، ستجگ ساچا چند کرے رُشنا یا۔ سنت بھگت
سُہیلے شبدی تھم نال اٹھالے، سویا کوئے رہن نہ پایا۔ بھو مُکا کے شاہ کنگالے، راج راجاناں اکو رنگ رنگایا۔ کایا مندر اندر سچ دکھائے سچی دھرمسالے،
باہروں لبھن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ ساڈھے تن ہتھ وند وکھائے سچی دھرمسالے، شو دوالے شو شکر دی پوجا وشن برہما پوجن دی آسادے مُکایا۔ جوتی
جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے دے ور، دُھر درباری اپنی دیا کمایا۔ ست دھرم کہے پر بھ، گر اوتار پیر پیغمبر تیرے نام دسدے گئے
سچا دھرم، دھرم دُجا نظر کوئے نہ آیا۔ تیرے پریم دا کردے گئے کرم، کرم کانڈ دا ڈیرہ گئے ڈھانیا۔ سب نوں تیری دسدے گئے ساچی سرن، گردیو
سوامی انت اکو نظری آیا۔ دین دُنی کلجگ انت سری بھگونت مایا ممتا موہ من منسا پایا بھرم، بھانڈا گڑھ نہ کوئے تڑایا۔ ست ستوادی تیرا پر سے کوئی نہ
چرن، سچکنڈ دوارے چڑھ کے نوری نور جوت درس کوئے نہ پایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، جن بھگتاں کھول ہرن

پھرن، سچ نیز لوجن نین کر رُشائیا۔ ست دھرم کہے پر بھ کوئی نہ پوجے پاہن پتھر، سل سیس نہ کوئے نوائیا۔ تیرے یار پیار اندر گوبند وچھایا ستھر، یارڑا
 سچ اک ہنڈھائیا۔ جگت موہ وچ نہ وہایا اتھر، نیز نیر نہ کوئے وہائیا۔ اتم چوٹی چڑھ کے سخر، سچھنڈ دوارے بہہ کے سو بھاپائیا۔ جس نوں گرگھاں دانٹ
 نوٹ سدا فکر، فقیریاں وچ ذکر اپنا نام سٹائیا۔ زرگن دھار ہو کے جوتی اُجیار ہو کے شبدی جے کار ہو کے آیا اتر، اتر پورب پچھم دکھن دشا ویکھ دکھائیا۔
 بھگت سہیلے سنت سچن شبدی دھار بنائے اپنے پتر، پتا پوت ہو کے گود اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، کلجگ کوڑی کریا
 لوک مات رہن نہ پائیا۔ ست دھرم کہے گر اوتار پیر پیغمبر بن اکھاں لائی بیٹھے دھیان، دو جہاناں ویکھ دکھائیا۔ کی کھیل کرے بھگوان، کلجگ انت
 بے پرواہیا۔ جس دانام سچا نشان، دو جہاناں رہیا جھلائییا۔ جس نوں بے انت بے انت کہہ کے سارے گان، انت کہن کوئے نہ پائیا۔ سو پرگٹ ہو
 کے نہکلنک بلی بلوان، بل اپنا آپ جنائیا۔ جس نوں سمجھ نہ سکے شاستر سمرت وید پُران، انجیل قرآن پڑدا نہ سکی اٹھائیا۔ جگ چو کڑی سارے کردے
 دھیان، نیوں نیوں بیٹھے سیس نوائیا۔ سو صاحب مہروان انترجامی کلجگ انت کھیل کرے مہان، مہما اکھ کتھ جنائیا۔ کوڑی کریا میٹے وچوں جہان، جہالت
 پچھلی دئے گوائیا۔ مانس بدھی بدھ بیک کر چرن پریتی دیوے ساچا دان، دھر دی ریتی نیتی آپ سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک
 دینا ساچا ور، ست ستوادی دھر دا ڈھولا اگمی راگ دینا جنائیا۔ ست دھرم کہے پر بھ تیرا نام اکو ہووے ڈھولا، گیت گوبند گیا جنائیا۔ شبد سنگر سب دا ہویا
 وچولا، اتم پر ماتم میلانے ملائییا۔ من واسنا جگت بدھی رہے کوئے نہ رولا، و دیا وچار کم کسے نہ آئییا۔ کایا مندر ڈونگھی کندر ساچے اندر چکے پڑدا اولہا، دئی
 دوتی در نظر کوئے نہ آئییا۔ نام رنگلا کھیلے اگمی اپنا ہولا، رنگ گللا اک چڑھائیا۔ بھاگ لگے کایا مائی ساچے چولا، جیون وچوں جیون زندگی وچوں زندگی
 حیات وچوں حیاتی دھار دینی بدلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چار ورن اٹھاراں برن اتم پر ماتم پر ماتم آتم دسنا سب نوں سچا بولا، انبولت
 راگ سٹائیا۔ ست دھرم کہے، سچجگ ساچا پُرکھ ابناشی دے اُچھا، کلجگ کرم رہن نہ پائیا۔ بھگت سہیلے گرگھ گر سکھ لوک مات پرگٹا، سرتی شبد شبد ملائییا۔
 ناد دھن آتمک راگ سٹا، سروناں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ نرمل جوت دیا باقی کمپاتی اک جگا، سور یہ چند بیٹھن کھ چھپائییا۔ کایا مندر بنک دوارا سچ سہا،

پر ماتم ہو کے آتم سیجا ڈیرہ لایا۔ دُھر دا میلا گرو گریلا در ساچے لے ملا، ملیاں وچھڑ پھیر کدے نہ جایا۔ ساچے دھام دینا بہا، جتھے زرگن جوت ہووے
 رُشائیا۔ نور نورانہ شاہ سلطانا اکو دے سہا، درس ہووے پروردگار حق خُدا، خُدی تکبر رہے کوئی نہ، صبر پیالہ جام دینا پیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپنے نام دی سنا حق صدا، صدیاں دے وچھڑے صدیاں وچوں قداماں وچ ٹکایا۔

* ۱۰ ساون شہنشاہی سمت ۲ پورن سنگھ دے گرہ پنڈا سما ضلع امرتسر *

ست دھرم کہے پر بھ سرشٹ سبائی دس دے آتم برہم، پاربرہم اپنا پڑدا اٹھایا۔ ذات پات رہے کوئی نہ بھرم، دین مذہب ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔
 مانس مانگھ ذاتی ویکھ کرم، نہکرمی ہو کے پھیرا پائیا۔ تیرا آد جگاد جگ چو کڑی اکو سچا دھرم، دھرم دی دھار اپنا ناؤں دے پرگٹایا۔ جس دی صفت کردے
 جگ چار سنجگ تریتا دوا پر کلجگ شاستر سمرت وید پُراناں وچ لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارا اکو دے دکھایا۔ ست
 دھرم کہے پر بھ تیرا دھرم دوارا ہووے اک، مندر مسجد شو دوالا مٹھ نظر کوئے نہ آئی۔ ہندو مسلم سکھ عیسائی تیرا پریمی ہووے پت، پاربرہم پت پر میثور
 واگرو اللہ گاڈ کہہ کے سارے شکر منایا۔ ساچے نام دُھر دے کلے دی پا بھکھ، وست امولک آپ ورتایا۔ چار کنٹ دہ دشا ہر گھٹ اندر آویں دس، گرہ
 گرہ اپنا ڈیرہ لایا۔ مایا ممتا کوڑی اندروں کڈھ وکھ، امرت رس گرہ گرہ دینا چوانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، زرگن ہو کے پھیرا پائیا۔
 ست دھرم کہے پر بھ وڈا چھوٹا رہے کوئی نہ نیچ، اوچو اوچ نہ کوئے اکھوائیا۔ توں ہر گھٹ و سیا نیچ، آتم پر ماتم روپ پرگٹایا۔ تیری چار ورنناں نال سانجھی
 پریت، کھتری براہمن شو در ویش دُور نہ کوئے رکھایا۔ تیرا اکو رنگ ہست کیٹ، راو رنگاں راج راجاناں شاہ سلطاناں اکو گھر دے دکھایا۔ کلجگ انت اپنی
 دین دُنی کائنات سرشٹی دس اپنی پریت، پریتم ہو کے اپنا پڑدا لاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب نوں نظری آویں ٹھا کر ٹھیک، شاہ پاتشاہ
 سچا شہنشاہیا۔ ست دھرم کہے پر بھ ذات پاتی کلجگ انت کر نیڑا، سنجگ ساچا راہ چلایا۔ سنگر شبد بھو کھلا دے تیرا میرا، پڑدا اوہلا رہے نہ رانیا۔ چار

ورناں من ہووے چاؤ گھنیرا، ڈکھیاں ڈکھ نہ کوئے ستائیا۔ تیرے چرن کول سب دا ہووے ڈیرہ، ڈنڈاوت وکھری نہ کوئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آتم پر ماتم پاربرہم برہم نرگن دھار سرگن بٹھ بیڑا، کلجک انت دینا مکائیا۔

* ۱۰ ساون شہنشاہی سمت ۲ دیدار سنگھ دے گرہ پنڈ جٹا ضلع امرتسر *

ست دھرم کہے پر بھ نیتز روندے سمند ساگر، گہر گبھیر گور تیرا دھیان لگائیا۔ جگت دوارے ملے نہ کوئی آدر، آدرش تیرا نظر کوئے نہ آئیا۔ نرمل کرم نہ ہووے اجاگر، جل وچ جل نرمل نیر نہ کوئے بنائیا۔ ساچا ونج کرے نہ کوئی بن سو داگر، لکھ چوڑا سی سار کوئے نہ آئیا۔ تیری کھیل دیکھ کرتے کریم قادر، قدرت دا حال دیاں جنائیا۔ جناں چر بھاگ نہ لگاویں ساڈھے تن ہتھ ماٹی گاگر، پنج ت نہ رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگلا لہنا دینا بنائیا۔ ست دھرم کہے پر بھ بھاگ لگا دے کایا ماٹی چم، چاروں کٹ تیرا نام وجے ودھائیا۔ دھار بدل دے پون سواسی دم، دامنگیر ہو کے اپنا رنگ رنگائیا۔ ہر کھ سوگ چنتا رہے کوئی نہ غم، ست وچوں ست دینا سمجھائیا۔ گڑھ ہنکاری بھانڈا دینا بھن، مایا ممتا موہ ڈیرہ ڈھائیا۔ نام پدارتھ وست امولک دینا دھر دا دھن، دھن دھن دھن کہے لوکائیا۔ جھگڑا رہے نہ کوئی واسنا من، من کا منکا دینا بھوئیا۔ اپنا نام ندھان سری بھگوان سناؤنا بنا کن، انادی دھن کر شنوائیا۔ سچ پرکاش نوری چاڑھنا چن، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا دینا اک ور، وار تا اگلی دینی سمجھائیا۔ ست دھرم کہے پر بھ ساچا دے کے شبد گیان، اگیان اندھیرا دے مٹائیا۔ توں داتا دانی سری بھگوان بھگون ہو کے ہو سہائیا۔ در درویش مہیش سپیس جھکان، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ کرپا کر کرپن اتے ہو کے مہروان، محبوب سچ عروج پڑدا دینا چکائیا۔ بن تیری کرپا کرے نہ کوئے کلیان، پیتا جگ نہ کوئے کٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر سندیشہ نر نریشا نرگن دھار ایکنکار ساچا دے دھرم فرمان، حکم حاکم اکو اک سمجھائیا۔ ست دھرم کہے تخت نواسی محکران، پروردگار تیری سرنائیا۔ ستجگ ساچے در دوارے دے مان، ابھمان رہن کوئے نہ پائیا۔ لوک مات تیری کرپا نال

ہووے پردھان، پردھانگی اِکو ہتھ پھرائیا۔ سب نوں مٹی پے آن، سر سکے نہ کوئے اُٹھایا۔ چار ورن اٹھاراں برن سپس جگدیس جھکان، نیوں نیوں لاگن پانیا۔ لیکھا رہے نہ انجیل قرآن، کایا کعبہ دینا پرگٹایا۔ جتھے مہینہ ہووے نہ کوئے رمضان، کشنا شُکلا پلھ سورہ چند نہ کوئے بدلایا۔ اِکو جوتی نور دیکھ جگے مہان، جلوہ گر کرے رُشانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وِشنوؤں بھگوان، تیرا حکم ورتے دو جہان، ایکا دو آ دو آ ایکا ایکنکار اِکو رنگ رنگایا۔

* ۱۱ ساون شہنشاہی سمت ۲ بھگونت سینگھ دے گرہ پنڈ جٹا ضلع امرتسر *

سَت دھرم سُن اگئی فرمان، اگم دیاں جنایا۔ سچھنڈ نواسی ہو سری بھگوان، تخت نواسی اپنا حکم ورتایا۔ دو جہاناں پاواں آن، حکمے اندر حکم بندھایا۔ ساچا نام کراں پردھان، سچ دواریوں آپ پرگٹایا۔ جیو جنت سارے مل کے ڈھولا گان، دیوت سُر خوشی منایا۔ چار کُنٹ کرے پروان، سر سکے نہ کوئے اُٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اِک اُٹھایا۔ سَت دھرم سُن، پر بھ دتے نر نریش، نر ہر اپنا حکم ورتایا۔ شبد سندیشہ بھیجاں دیس پردیس، برہمنڈ کھنڈ آپ سُنایا۔ سب نوں مٹنا پے پُرکھ اکال ایک، ایکنکار اوٹ تکایا۔ چرن پریتی دیواں دُھر دی ٹیک، ٹکیاں والا گرو نہ کوئے منایا۔ پر ماتم ہو کے آتم کراں ہیئت، گھر میلا میلاں سچ سُبھایا۔ سَتجگ ساچی رُت بسنت موئے چیت، چیتن سرتی سب دی دیاں کرایا۔ کھجگ کوڑی کریا ہووے کھیت، کھیبہ ماٹی خاک اُڈایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارا دئے کھلایا۔ سَت دھرم سُن دھرم دی بات، نام شبد جنایا۔ شبد اگئی دتتاں گاتھ، نرگن سرگن کر پڑھایا۔ سَتجگ سچ چلاواں راتھ، رتھوا ہی اپنا حکم جنایا۔ لہنا دینا سب دا دیواں مستک ماتھ، پورب لیکھا رہن کوئے نہ پانیا۔ جنہاں سکھیا دیواں دُھر دی دات، نام ندھان آپ سمجھایا۔ جھکڑا رہے نہ کوئے دین مذہب ذات پات، پتن اِکو دیاں دکھایا۔ سرشٹ سبائی نظری آوے پر م پُرکھ سچا باپ، پتا پوت بھگت بھگوان مل کے وجے ودھایا۔ سَت دھرم دی تھاپنا دیواں تھاپ، کوڑ گڑیار لیکھا دیاں مکایا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارا اک سہانیا۔ ست دھرم سُن انوکھی گل، دھر فرمانے وچوں جنانیا۔ کلج کوڑ کپٹ رہے نہ چھل، اچھل چھلدھاری ہو کے دیاں مٹانیا۔ مان وڈیائی رہے نہ کسے تیرتھ اٹھسٹھ جل، امرت رس اکو دیاں پرگٹانیا۔ ساچا دھام اک اٹل، پر بھ چرن درگاہ ساچی اک سمجھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست دوارا اک دکھانیا۔ ست دھرم کر دھیان، ریتی نیتی دیاں بدلانیا۔ سرشٹ سبائی اُتے اک گیان، گھر گمبھیر ہو کے دیاں سمجھانیا۔ اکو اشٹ منے سرب جہان، دوجا راہ نہ کوئے تکانیا۔ تُوں میرا میں تیرا ڈھولے سوہلے گاؤن گان، گا گا خوشی منانیا۔ گر اوتاراں پیغمبراں اچھیا کراں پروان، پروانے دیوانے اپنے لیکھے پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ساچا مارگ دھر دارا بن ملاح، لوک مات دے لگانیا۔

* ۱۱ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ جوگندر سنگھ دے گرہ پنڈ جٹا ضلع امرتسر *

ست دھرم ستجگ بناواں ساچی بنت، پُرکھ اکال دین دیاں آپ سمجھانیا۔ گرکھ پرگٹاواں ساچے سنت، بھگت وچھل آپ ہو جانیا۔ آتم گر پر ماتم میلا میلاں نارکت، گھر سہنجنی سیجا آپ سہانیا۔ کایا چولی چاڑھاں رنگ بسنت، ایٹھے اوتھے دو جہاناں اتر کدے نہ جانیا۔ من ممتا کوڑی کریا لاہواں چنت، ہرکھ غم نہ کوئے ستانیا۔ گڑھ توڑاں ہوئے ہنگت، برہم پڑدا دیاں چکانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ اک دکھانیا۔ ست دھرم ساچا دستاں راہ، ابناشی کرتا آپ جنانیا۔ گر اوتاراں پیغمبراں من صلاح، بھگتاں سنتاں لواں اٹھانیا۔ شبد گرو بنا ملاح، بیڑا سب دا پار لنگھانیا۔ چار ورن اٹھاراں برن اک چپاناں، نام ندھانا دیاں سمجھانیا۔ کوڑی کریا میٹاں تھاؤں تھاں، نو کھنڈ پر تھی ست دیپ کھوج کھوجانیا۔ جھگڑا رہے نہ سور گاں، جیو بدھ نہ کوئے کرانیا۔ سارے پر م پُرکھ دی گاؤن اپما، اُپدیش اکو سنے لوکانیا۔ جگت گڑیا پینڈا مکنا، ویلا وقت دے گواہیا۔ صاحب سلطان پُرکھ اکال اکو اٹھنا، جس دا حکم منن سارے چائیں چانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ست دوارا اک کھلانیا۔ ست دھرم ساچا وجے نام نگارہ، نو

نو چار دیاں سُنائیآ۔ غفلت رہے نہ وِچ سنسارا، بے دار سب نوں دیاں کرائیآ۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم لاون درِ شئی اندر نعرہ، سر شئی ڈھولا اِکو گایآ۔ ساچا مندر ڈھر دا دے اِکو گرو دوارا، جس گرہ بیٹھا پُرکھ اکال سو بھاپایآ۔ نمو نمو نمستے ڈنڈاوت کرن نمسکارا، سیس جگدیش سرب جھکائیآ۔ محل اٹل سو ہے سچ منارا، دیا باقی کملاپاتی نرِگن جوت کرے رُشائیآ۔ سنجگ ساچا لوک مات لئے اوتارا، پُرکھ اکال ہوئے سہائیآ۔ جس دا ورتے ست ورتارا، ناتا بھگتاں نال جڑائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در دروازہ آپ کھلایآ۔ ست دھرم کرپا کرے پت پُنیت، دُرمت میل دے دھوایآ۔ سنجگ ساچی چلے ریت، ریتوان اِکو نظری آئیآ۔ لیکھا مکے ہست کیٹ، اُوچ نیچ راؤ رنک ساچی سکھیا کرے پڑھائیآ۔ ست ستوادی چلے سنجگ ریت، کوڑی کرپا ڈیرہ ڈھائیآ۔ آشار ہے نہ مندر مسیت، دھرم دوارا اِکو سو بھاپایآ۔ جتھے وسے ہر انڈیٹھ، پُرکھ ابناشی ڈیرہ لائیآ۔ گر اوتار پیغمبر مل کے گاؤندے گیت، توں ہی توں ہی راگ لائیآ۔ سو صاحب سوامی انترجامی کلجگ انت سری بھگونت سب دا بنے سانجھا میت، اُوچ نیچ اِکو گھر وسائیآ۔

* ۱۱ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ نرِجن سینگھ، کرتار سینگھ دے گرہ پنڈ چمبل ضلع امرتسر *

ست دھرم، سنجگ ساچا مات لگیگا۔ پُرکھ ابناشی ساچے تخت سبجگا۔ نرِگن نور جوت ہووے پرکاش، دیپک اِکو جلیگا۔ وشن برہما شو ہون داس، گر اوتار پیغمبر کول سبجگا۔ برہمنڈ کھنڈ ساچے نام دی پوے راس، گوپی کاہن اِکو گھر نیچگا۔ حکم چلے پر تھی آکاش، دو جہان سیس جگدیش قدماں اُتے سُنٹیگا۔ لکھ چوڑاسی اندر کرے واس، گھٹ نواسی ہر ہر دے اندر وسیگا۔ سب دی منزل پوری کرے گھاٹ، محل اٹل چڑھ کے آتم مل کے ہسیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست دوارے آپے وسیگا۔ ست دھرم سنجگ سچ مات پرگٹاوانگا۔ کلجگ کوڑا انت مُکاوانگا۔ نرِگن نور جوت رُشناوانگا۔ شبدی ڈنکا اِک وجاوانگا۔ برہمنڈ کھنڈ آپ اُٹھاوانگا۔ لوآں پُریاں حکم مناوانگا۔ دھرت دھول سو بھاپاوانگا۔ کیتا قول اقرار توڑ نبھاوانگا۔ ہر گھٹ اندر جاواں مَوَل، مَوَل اپنا نام رکھاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کماوانگا۔ ساچی کرنی کار کریگا۔ سری بھگوان آتم

سب دی وریگا۔ کایا مندر اندر نرگن دھار ہو کے وڑیگا۔ سچ دسم دواہری کر کے پار، محل اٹل آپے کھڑیگا۔ سچ سہنجنی کر تیار، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کریگا۔ ساچی کرنی کار کماوانگا۔ نرگن نرپور روپ وٹاوانگا۔ کلج کوڑی کریا مٹے قہر، سبج ساچا چند چکواوانگا۔ چار ورن اٹھاراں برن اکو نام دی دے کے لہر، زہر کوڑا اندروں باہر کڈھاوانگا۔ من واسنا کوئی کرے نہ غیر، غیرت سب دی اپنے وچ سماوانگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا حکم اک ورتاوانگا۔ ساچا حکم اک ورتاوانگا۔ سو پڑکھ نرنجن کھیل کھلائیگا۔ ہر پڑکھ نرنجن ویکھ دکھائیگا۔ اینکارا پڑا لاہیگا۔ آد نرنجن جوت رُشائیگا۔ ابناشی کرتا پھیرا پائیگا۔ سری بھگوان حکم ورتائیگا۔ پاربرہم برہم سمجھائے گا۔ شبد انادی سٹ اٹھائیگا۔ وشنو اپنی اٹھ کھلائیگا۔ برہما پاربرہم دھیائیگا۔ شکر نیوں نیوں سپس نوائیگا۔ ترے گن ڈیرہ آپے ڈھائیگا۔ پنج تت پکڑ ہلائیگا۔ نرگن سرگن کھیل کھلائیگا۔ مایا متا موہ چکائیگا۔ گڑھ ہنگتا توڑ ٹرائیگا۔ ساچی سنگتا میل ملائیگا۔ گرگھ دوجے در نہ ہووے منگتا، اکو شبد امولک جھولی پائیگا۔ لیکھا رہے نہ بھکھاننگتا، مانو ذاتی اکو رنگ رنگائیگا۔ سبج جن بھگتاں، ساچی سکھیا اک سمجھائے گا۔ گرگھ گرگھ ہر جن ہر بھگت صوفیاں روپ بنا کے سوہنگ ہنسا، ہستی ہستی وچ اپنے سمائیگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلج کوڑی کریا میٹ کسنا، نام بنسری اک سٹائیگا۔ نام بنسری اک وجائیگا۔ دین دیال ویکھ دکھائیگا۔ کال مہاکال حکمے اندر پھرائیگا۔ چار کٹ دے بے حال، سرشی دھیر نہ کوئے دھرائیگا۔ سنت سہیلے لہے لال، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیگا۔ دیک جوتی بال کے بے مثال، مسل اگلی اپنے نال رکھائیگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا نام، ناؤں نرنکارا اک درڑائیگا۔ ناؤں نرنکارا اک درڑائیگا۔ اینکارا کھیل کھلاویگا۔ دوجا سمجھ کوئے نہ پاویگا۔ دو جہان سپس نواویگا۔ جگدیس حکم ورتاویگا۔ کلج کوڑی کریا جائے پیس، ست دھرم آپ پرگٹاویگا۔ پاربرہم ابناشی کرتا سب دے سے چیت، چتوت ٹھکوری نہ کوئے رکھاویگا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم بناوے پریت، پریتم ہو کے ہر گھٹ نظری آویگا۔ ست دھرم، جن بھگتاں کایا کر کے ٹھنڈی سیت، امرت میگھ برسواویگا۔ توں میرا میں تیرا ڈھولا گاؤنا سدا گیت، پاربرہم برہم گھر بہہ کے خوشی مناویگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، کلج انت سبج سچ چلاوے ریت، مندر مسیت لیکھا پنڈھ مکاویگا۔

* ۱۱ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ پورن سنگھ دے گرہ پنڈ چمبل ضلع امرتسر *

سَت دھرم، سَتجگ چلے سچ مریدا، مریدا پُرشوتم آپ جنایا۔ جس دا گوبند شبد ہووے پتا پُرکھ اکال ہووے دادا، داتار ہو کے دیا کمایا۔ جن بھگتاں ہووے وادھا، سَت سَت ڈھولا سارے گایا۔ نام اگئی وجے نادا، نو کھنڈ کرے شنوایا۔ ہنس بُدھی ہووے کاگا، کوڑ وِشٹانہ کوئے پھولایا۔ ملے وڈیائی سچ سادھا، جو سادھناں کر کے پر بھ نوں رہے دھیانیا۔ پروردگار نظری آئے سب نوں آقا، عقلاں توں پرے میلانے ملانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی لئے کمایا۔ سَت دھرم ساچا نام چلے اکھ، کتھنی کتھ نہ سکے رانیا۔ سب کچھ پُرکھ اکال رکھے اپنے ہتھ، منگتے دو جہان اکھوایا۔ بھگتاں دس کے دھر دا جس، ساچا نام دئے سمجھایا۔ نج ملن دی کھول کے اٹھ، اکھراں توں پرے میلانے ملانیا۔ بھید کھلا کے سَت سچ، سچ دھرم دئے درڑانیا۔ چار ورنناں دے کے برہم مت، وِدیا اِکو اک دکھانیا۔ نام ندھان سب نے لینارٹ، پر ماتم آتم راگ الاپیا۔ جو وسنہارا گھٹ گھٹ، لکھ چوڑاسی ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، سب نوں کرے اپنے وس، بستیاں دا واسطہ رہن کوئے نہ پانیا۔

* ۱۱ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ چن سنگھ دے گرہ پنڈ چمبل ضلع امرتسر *

سَت دھرم، سَتجگ سچا مات سہاویگا۔ جیو جنت سرب سمجھوایگا۔ مہنیا منت نام درڑاویگا۔ سادھ سنت آپ پرگٹاویگا۔ بودھ اگادھ پنڈت اکھوایگا۔ ہنگ برہم بھيو چکاویگا۔ ساچا دھرم اک درساویگا۔ نہکرمی کرم کماویگا۔ ورنی برنی ڈیرہ ڈھاویگا۔ ساچے چرنی سیس سرب نوایگا۔ دھول دھرنی مات اٹھاویگا۔ پر بھ کرنی کار کماویگا۔ سَت سچ دا کر پرچار، پرچہ سب دے آگے پاویگا۔ مانس جنم نہ ہووے کوئے خوار، خواری سب دی میٹ مٹاویگا۔ اِکو اِشٹ دس پُرکھ اکال، اکل کل دھاری نال جڑاویگا۔ لیکھے لائے سب دی گھال، مزدوری سب دی جھولی پاویگا۔ چار ورنناں اِکو دھر مسال، دھرم دوارا اِک پرگٹاویگا۔ بھگت

سُہیلے گرگھ بنا کے لال، رنگ گُلا آپ چڑھاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لکھ چوڑاسی وچوں لئے بھال، بھرم دا گڑھ آپ تڑاویگا۔

* ۱۱ ساون شہنشاہی سمت ۲ کلونت سنگھ دے گرہ پنڈ چمبل ضلع امرتسر *

ست دھرم، ستجگ ضرور مات آویگا۔ سرب کلا بھرپور، سمرتھ کھیل کھلاویگا۔ ناتا کلج توڑ کے کوڑ، کڑیاں ڈیرہ ڈھاویگا۔ جو پر بھ بھگتی دے ہوئے مزدور، تنہاں دی مزدوری صبوری وچ لیکھے لاویگا۔ منوآ پاوے نہ کوئے فوڑ، فتح ڈکا اک وجاویگا۔ شاہ سلطاناں توڑ کے گڑھ غرور، پلو اپنا نام پھراویگا۔ لیکھا مکا کے نیڑ دور، درگھر ساچا اک وساویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نام نُماری دے سرور، سرب دی چنتا دُور کراویگا۔ ست دھرم، ستجگ ہووے لوک مات پرکاش، پرکاشت کرے سرب لوکانیا۔ حکمے اندر پُرکھ ابناش، دُھر داشد دے سمجھانیا۔ جن بھگتاں بن کے داس، سیوک سیوا وچ سمائیا۔ پورا کر کے گھاٹ، لہنا دے مکائیا۔ میٹ اندھیری رات، رتن نور کرے رُشائیا۔ چوڑاسی وچوں کر آزاد، پھاسی وچوں فیصلہ دے سنائیا۔ بنا کے دُھر دے سادھ، سدا چرناں وچ ٹکائیا۔ سنا کے سچا ناد، انادی ذھن دے اُپجائیا۔ گھلا کے نیتر جاگ، نندرا دے مٹائیا۔ بُجھا کے اگنی آگ، سائیک ست دے ورتائیا۔ جگا کے جوت چراغ، نور کرے رُشائیا۔ جس رچنا رچی آد، انت اوہو ویکھے بے پرواہیا۔ کلج کوڑ کر برباد، ستجگ ساچا دے وسائیا۔ پورب لیکھا سب دار کھے یاد، گر اوتار پیغمبراں قول بھل کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دے نام دی دے اک آواز، نعرہ اکو اک سنائیا۔ ست دھرم ستجگ سچا دے اکو نعرہ، نر نرائن آپ لگائیا۔ جن بھگتاں لگے پیارا، پریمی ہو کے ڈھولا گائیا۔ دُھر داشد ساچی سیوا کرے بن کے سیوادارا، سیوک ہو کے اپنی کار کمائیا۔ گرگھ آتم نوں رہن نہ دیوے کوارا، پر ماتم میلا میلے سچ سُبھانیا۔ گھر مندر ٹھا کر دکھائے گرودوارا،

گھر وچ گھر پڑا دے اٹھایا۔ اکو ملے میت مُرا، متراں دا متر دُھر درگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر
سنگھ وشنوں بھگوان، سچھنڈ نواسی سنجگ ساچی بٹھے دھارا، دھرنی دھول اُپر دیوے مان وڈیایا۔

* ۱۱ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ تیجا سنگھ دے گرہ پنڈ چمبل ضلع امرتسر *

سَت دھرم سنجگ ساچا مات جائے لگ، جگت وکار لگا بدھا رہن کوئے نہ پائیا۔ موہ وکار ترشنا بھجے اگ، سائک سَت دے کرائیا۔ سنت سہیلے سجن
سادھ سد، مل کے خوشی منایا۔ سب نوں کایا کجے کرنا پئے جج، مندر دھرم دوارا دے دکھایا۔ جھگڑا رہے نہ اٹھسٹھ، تیرتھ تٹ نہ کوئے وڈیایا۔ اکو ڈھولا
سارے گاؤں چھند، سوہنگ سوراگ الاپیا۔ خوشی ہووے بند بند، بندنا کر کے ملے وڈیایا۔ انتر آتم ملے انند، دُکھ روگ رہے نہ راپیا۔ جوتی جوت سرُپ
ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں پورا کرے پنہدھ، سفریاں سفر دے کھپایا۔ سَت دھرم، سنجگ دھرنی اُتے جاوے آ، آتم پر ماتم میل ملاپیا۔ بھاگ
لگاوے تھل اسگا، ٹلے چوٹی و بے ودھایا۔ سارے گاؤں پر م پُرکھ داناں، ناؤں نرنکارا اک دھیایا۔ یاد رکھن ساہ ساہ، سواس سواس نہ کوئے بھلایا۔
جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ دے پرگٹایا۔ ساچا مارگ لگے مات دھرنی، دھول سنجگ نال سہایا۔ پُرکھ اکال دی اکو ملے سب نوں
سرن سرنی، سرناگت اک دکھایا۔ مہروان مہر کرے تارن ترنی، ہر جن تارے تھاؤں تھانیا۔ لیکھا مُکائے ورنی برنی، آتم برہم دے سمجھایا۔ جوتی جوت
سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سرشٹ سبائی دے اکو سرنی، سرناگت سب نوں آپ سمجھایا۔

* ۱۱ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ رتن سنگھ دے گرہ پنڈ چمبل ضلع امرتسر *

سَت دھرم، کرپا کرے وشنوں بھگوان، سنجگ ساچے دے مان وڈیایا۔ نام بھنڈارا دے کے دان، پدارتھ اپنا اک ورتایا۔ ڈنکا و جا کے دو جہان،
جہالت کوڑی دے کڈھایا۔ دُھر سندیشہ دے پیغام، کائنات دے سمجھایا۔ پر بھ نوں ملنا ہوئے آسان، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکایا۔ اکو چرن کرنی پئے پر نام،

سجدہ اِکو اِک درسا ئیا۔ اِکو لبھنا پئے رام، جو ہر گھٹ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ اِکو کھوجنا پئے کاہن، جو نام بنسری دُھن آتمک راگ سنا ئیا۔ اِکو لبھنا پئے امام، جو مالک خلق خُدا نُورِ نُورِ ڈمگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہ، بے پرواہی وِج سنا ئیا۔ سَت دھرم، سَتجگ سچا ہووے پرگٹ، پاربرہم دئے وڈیا ئیا۔ ہوئے پیار ہر گھٹ، لکھ چوڑاسی خوشی منائیا۔ پھرے دروہی تیر تھ تٹ، اٹھسٹھ نیر وہائیا۔ جھگڑا رہے نہ مندر مٹھ، شودوالے پینڈا در در مُکائیا۔ اِکو نام پر بھ داسارے لین رٹ، رٹا دین مذہب چُکائیا۔ ساچا لاہا سَت دربار سَت ستوادی پُرش لین کھٹ، مورکھ مگدھاں ہتھ کچھ نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کجگ اتم تیری وار، کرے کھیل نرگن دھار، سوانگی ہو کے سوانگ ورتائیا۔

* ۱۱ ساون شہنشاہی سمت ۲ تارا سنگھ دے گرہ پنڈ چمبل ضلع امرتسر *

سَت دھرم سَتجگ ساچی ملے دات، ہر داتا آپ ورتائیا۔ چار ورنناں بنے اِک جماعت، اِکو ہووے سچ پڑھائیا۔ اِکو ملے سچ خطاب، رُتبہ اِکو دئے وکھائیا۔ اِکو نظری آئے سچ جناب، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ ساچے ناؤں دا ہووے پرتاپ، پُرکھ اکال ڈھولا سارے گائیا۔ اِکو پوُجا اِکو رہ جائے پاٹھ، اِکو شبد ہوئے شنوائیا۔ اِکو نظری آوے تیر تھ تاٹ، تٹ کنارہ اِکو دئے سمجھائیا۔ اِکو منزل کُے واٹ، پاندھی اِک دوارے بہہ کے سو بھاپائیا۔ اِکو دسے سانجھی سب دی ذات، آتم رُپ نظری آئیا۔ نام ندھان گاؤن گاتھ، سوہنگ ڈھولا سچ سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل پُرکھ ابناش، ابناشی کرتا اپنی کار کمائیا۔ سَت دھرم، سَتجگ سچّی ملے وست، وستواں دئے ورتائیا۔ جس دے نال خُماری کرے مست، ساچے نام دی وجدی رہے ودھائیا۔ لیکھا مُکاوے فرش عرش، عرشی پریتم دئے ملایا۔ سچ دوارے ہندار ہے درس، درس دیدار وِج رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہو کے کرے ترس، رحمت اپنی نال ترائیا۔ سَت دھرم سَتجگ دا ساچا ہووے رُتبہ، ملے مان وڈیا ئیا۔ جس نوں سپس جھکاوے دُرگا، سو صاحب دُھر فرمان سنا ئیا۔ جس دا لھم کدے نہ مُڑدا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ ستگر اِکو ہووے دُھر دا، سچکھنڈ دوارے بہہ کے سو بھاپائیا۔ شبد سندیشہ

دیوے اپنی سُر دا، سُر تئی سٹی لئے جگائیا۔ لہنا دیندا دینا اند پُر دا، لوآں پُریاں توں باہر لیکھا اپنا دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سنجگ آد کھیل کرے حکے اندر شروع دا، شرع دا شاعر شمع اپنی نہ کوئے رُشنائیا۔

* ۱۱ ساون شہنشاہی سمت ۲ موہن سنگھ دے گرہ پنڈ چمبل ضلع امرتسر *

ست دھرم، پُرکھ اکال سنجگ ایکا دتے نام سلوک، سولاں کلا دھاری جس دا ڈھولا گائیا۔ خوش ہوون چوڈاں لوک، چوڈاں طبق قدماں وچ سجدہ کر کے خوشی منائیا۔ چار کُنٹ دہ دشارکھے ساچی اوٹ، اوڑک پاربرہم برہم دئے سمجھائیا۔ بھيو ابھید کھول کے چار ورنناں دتے اِکو گوت، پنج تت کایا ماٹی وجدی رہے ودھائیا۔ سچ دوار ایکنکار نرمل دھار کرے پرگٹ جوت، اندھ اندھیرا دئے گوائیا۔ شبد انادی سنگر لاوے چوٹ، چوٹی چڑھ کے چور یار اندروں دئے بھجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنجگ ساچامات پرگٹائیا۔ ست دھرم سنجگ ساچامات جائے جم، جماں دا ڈر رہے نہ رائیا۔ ستوادی ہو کے کرے اپنا کم، نہہکرمی بن کے خوشی منائیا۔ جن بھگتاں لیکھا جانے دمودم، ضامن ہو کے دامن لئے پھڑائیا۔ ہرکھ سوگ رہے نہ کوئی غم، خوشی اندر خوشی رُچی اندر رُچی سچی دئے دکھائیا۔ ملے وڈیائی وجود تن، تاس ترشارہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبد اگئی سنائے پناکن، دُھن دُھن وچ دُھن اپنی دئے پرگٹائیا۔ ست دھرم، کلجک سنجگ کرے بدلی، بدلا پر م پُرکھ چُکائیا۔ سچکھنڈ نواسی سدا عدلی، انصاف کرے نال لوکائیا۔ رہن نہ دیوے اندھیر گردی ساریاں دے گھر گھر دی، گرہ گرہ کھوج کھوجائیا۔ دھار چلے اِکو نرائن نر دی، نر نر نکار حکم دُھر دادے ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیل جانے چوٹی جڑ دی، پڑدا اوہلا دئے اُٹھائیا۔ ست دھرم، سنجگ ساچے اِکو گاون گاتھ، گھر گسپھر دئے سمجھائیا۔ سب دا اُدے ہووے بھاگ مستک ماتھ، پورب جنم لیکھا ویکھ دکھائیا۔ ہوئے سہائی انا تھاں ناتھ، دین دیاں دیناں اپنے گلے لگائیا۔ سچ دوار منزل پوڑی چاڑھے گھاٹ، گھاٹا پچھلا دین کوئے نہ پائیا۔ جس دا لیکھا چار جگ کھدے رہے نال قلم دوات، کلماں دا مالک خالق اپنا حکم ورتائیا۔ جس دا نور ظہور چمکے

اکو آفتاب، مشرق مغرب ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دامارگ دئے سمجھائیا۔ ست دھرم سنجگ لوک مات آوے بھجا، بھجن بندگی اپنے نال لیا۔ جن بھگتاں دست ملا کے سجا، سجن ہو کے جوڑ جڑائیا۔ سب نے چلنا پر م پُرکھ دی رضا، من واسنا نہ کوئے ہلکائیا۔ لکھ چوڑا سی وچ پھیر دیوے نہ کوئی سزا، مات گربھ اگنی تت نہ کوئے تپائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں سچھنڈ دوار چرن کول دیوے ساچی جگہ، بھومکا اکو اک سہائیا۔ جس دوارے ناؤں نرکارا اگنی ناد وچا، باقی دُھن سُنن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنجگ ساچا دیوے ساچا ور، دُھر دا حکم اک سمجھائیا۔ ست دھرم سنجگ سچ ہووے پردھان، پردھانگی پر بھ اکو ہتھ رکھائیا۔ مان رہنا نہیں سیتا رام، کرشن کاہن نہ کوئے وڈیائیا۔ جگت رہنا نہیں انجیل قرآن، عیسیٰ موسیٰ کرے نہ کوئے پڑھائیا۔ لیکھا جانے نانک گوہند صاحب سلطان، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جو سچ دوارے ہووے حکمران، حاکم ہو کے اپنا حکم منائیا۔ سو کلجگ انت سری بھگونت کوڑی کریا میٹے وچوں جہان، جہالت سچ عدالت وچ رہن کوئے نہ پائیا۔ کرپا کرے گن ندھان، سچ جھلائے اک نشان، نشانے کوڑے دئے مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سنجگ ساچے ہووے آپ مہروان، مہروان مہر نظر بے نظیر آپ اٹھائیا۔

* ۱۱ ساون شہنشاہی سمت ۲ ہیرا نند دے گرہ پنڈ چمبل ضلع امرتسر *

ست دھرم، سنجگ ساچا نام سوہنگ سو، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیا۔ ہنگ برہم آپے ہو، ہر پُرکھ نرنجن ہو کے آپے سیو کمائیا۔ اوری دھار رہے نہ دو، ایککارا ہو کے دیاں سمجھائیا۔ سچ پرکاش کراں لو، آد نرنجن ہو کے جوتی نور کراں رُشنائیا۔ ابناشی کرتا ہو کے کوڑا توڑاں موہ، مُجبت اکو نال بندھائیا۔ سری بھگوان ہو کے کسے نال نہ کراں دھروہ، دھرو پربلا دانگ بھگت لواں پرگٹائیا۔ پاربرہم ہو کے پریم نال جاواں چھوہ، اندر اوہلا پڑدانا نہ کوئے رکھائیا۔ شبدی دھار سنسار وچوں کراں نر موہ، مُجبت اکو گھر بنائیا۔ پنچ وکارا گرکھاں اندر رہن نہ دیواں گروہ، حکمے اندر باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، سچ دیواں مان وڈیاںیا۔ ست دھرم، ستجگ بخشاں ساچی دھیر، دھرم اکو اک وکھانیا۔ شکت رہے نہ کسے پیر فقیر، فقرہ نہ کوئے درڑانیا۔ مان دے نہ کسے سیر، سیر اپنا نام سمجھانیا۔ سب دی بدل جائے تقدیر، تقریر اکو دیاں سنانیا۔ درس وکھا کے بے نظیر، نظر دیاں بدلانیا۔ گھر وکھاواں اگم آخر، مندر دھر دا اک پرگٹانیا۔ جتھے ہوئے ہنگتا رہے کوئے نہ پیڑ، دکھ درد نیڑ کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارا دئے وکھانیا۔ ست دھرم، ستجگ سچا خوشیاں نال آوے ہندا، لوک مات لئے انگڑانیا۔ برہمنڈ کھنڈ پری لوء دیوت سُرگن گندھرب اکو ڈھولا گاوے جس دا، سوہنگ سو ساچی کرے پڑھانیا۔ اشارہ کرا آوے اپنی اگم اگھ دا، پلک وچوں پلک بدلانیا۔ گیت گاؤ سارے پُرکھ اکال دے جس دا، وید پُراناں توں پرے جس دی پڑھانیا۔ جو مالک خالق پرتپالک ہووے سب دا، لکھ پوراسی مندر وڑ کے ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل کملاپت دا، پت پریشور ہو کے اپنی دیا کمائیا۔ ست دھرم، ستجگ دی سہنجنی ہووے رت، رتڑی پر بھ اپنے نال مہکانیا۔ سنت سہیلے بنا کے اپنے ست، ستیاں لئے اٹھانیا۔ کرپا کر ابناشی اچت، چیتن سرتی دئے کرائیا۔ جنم کرم دی ترشنا مٹا کے بھکھ، اگنی اگ نہ کوئے تپانیا۔ سفل کرائے جننی لکھ، دئے وڈیائی جنیندی مائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھرم دوارا وکھائے اپنے نام دی سچ، سنجم سچ والا سمجھانیا۔ ست دھرم، ستجگ ساچا سری بھگوان اپنی ہتھیں لاوے بوٹا، بٹورا کرن کوئے نہ پانیا۔ ساچے پریم دا دیوے جھوٹا، دو جہان جھولا اک وکھانیا۔ کلج کوڑی کریا مودھا کر کے ٹھوٹھا، ٹھوکر اپنا نام لگائیا۔ ستجگ ساچے امرت نام دیوے انوٹھا، انرس اپنا دئے چکھانیا۔ جن بھگت بنا کے ساچا پوتتا، سپوت اپنے رنگ رنگانیا۔ وے ڈنکا چارے کوٹا، ایکا نام ہووے شنوائیا۔ جن بھگت ساچا سنت گرکھ گر سکھ مایا ممتا موہ رہے کوئی نہ لوٹھا، وکار وچ ہنکار نہ کوئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ویکھنہارا گھر گھر گلی کوچا، جکت چکڑ وچوں گرکھ گر گر باہر کڈھانیا۔

* ۱۱ ساون شہنشاہی سمت ۲ فوجا سنگھ دے گرہ پنڈ سرہالی کلاں ضلع امرتسر *

ست دھرم، ستجگ اوچاں نیچاں چڑھے اکو رنگ، پُرکھ اکال دین دیال آپ چڑھانیا۔ چار ورن سانجھا وے نام مردنگ، ہر ہر نام وند نہ کوئے

ونڈائیا۔ امرت آتم ساچی پاوے ٹھنڈ، ڈھر دا جھرنا آپ جھرائیا۔ آتم پر ماتم وسے سدا سنگ، جگت وچھوڑا دُور کرائیا۔ ساچی جوتی نُور چڑھے چند، اندھ
 اندھیر دئے گوائیا۔ بھرماں رہن نہ دیوے کندھ، سنساروگ چُکائیا۔ گر اوتار پینمبراں پوری کرے منگ، آساسب دی اپنی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنجگ ساچی دھار بندھائیا۔ سنجگ ساچے ملے سچا جام، امرت رس پر بھ آپ پیائیا۔ مانگھ ذاتی اِکو ملے سچا رام، دُجا نظر کوئے نہ
 آئیا۔ اِک دکھائے ڈھر دا دھام، درگاہ ساچی سوبھا پائیا۔ اِکو نگر کھیڑا گرام، ہرجن ساچے ملے مان وڈیائیا۔ کوڑی کریا رہے نہ وِچ جہان، مایا ممتا موہ مٹائیا۔
 من واسنا ملے نہ کوئے شیطان، شرع شریعت لیکھا دئے مُکائیا۔ چار کُنٹ دہ دِشا ایکا ڈھولا گاؤن سری بھگوان، سچ جیکارا اِکو لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، سنجگ ساچے دیوے ور، لوک مات ملے وڈیائیا۔ ست دھرم، سنجگ لائے آپ، پر بھ اپنی دیا کمائیا۔ سرشٹ سبائی لیکھ لکھاوے
 کملاپات، صاحب سوامی ہوئے سہائیا۔ جن بھگتاں میلا میلے ڈھر دا بن کے ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم دس کے ذات، سوہنگ
 ڈھولا دئے سمجھائیا۔ اندروں میٹ اندھیری رات، سنجگ چند ہووے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کوڑی کریا توڑے نات، گھر مندر
 اِک دکھائیا۔ ست دھرم، سنجگ ساچا ہووے نُوپلا، ست ستوادی آپ کرائیا۔ کرپا کرے سجن سہیلا، شاہ پاتشاہ سچا شہشاہیا۔ جو آد جگاد وسے رنگ نُوپلا،
 سچ مندر بیٹھا سوبھا پائیا۔ کلجگ انت لہنا دینا چُکائے گرو گرو چیلہ، چیلہ گر جوتی شبدی دھار کھیل دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، ست ستواد مات پرگٹائیا۔ ست دھرم، سنجگ ملے وڈیائی چار ورن، کھتری براہمن شوڈر ویش رہن کوئے نہ پائیا۔ پر م پُرکھ پر بھ دیوے
 ساچی سرن، چرن دوارا اِک سرنائیا۔ جتھے مر کے پھیر نہ ہووے مرن، جنم وِچ جنم نہ کوئے رکھائیا۔ جھگڑا رہے کوئی نہ کرم، ناتا کوڑ دئے تڑائیا۔ پُرکھ
 اکال دین دیاں ساچی بخشے اِکو سرن، سرنگت اِک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان،
 سنجگ ساچے تیرا رکھے اِکو آتم پر ماتم ورن، برن دا جھگڑا دئے مُکائیا۔

* ۱۱ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ اجیت سنگھ دے گرہ پنڈ چولا کلاں ضلع امرتسر * *

ست دھرم، سنجگ پر بھ ساچی دیوے ٹیک، گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی پت پر میثور اپنی دیا کمائیآ۔ من واسنا سب دی بُدھی کرے بیک، ست ستوادی برہم برہادی شبد انادی ناد سٹائیآ۔ کوڑی کریا مایا متاموہ وکار ہنکار بدل کے رکھ، سچ سچ آتم پر ماتم ناتا جوڑے سچ سبھائیآ۔ نام سندیشہ نر نرکارا اکے گھلے ست دیپ نو کھنڈ دیس پردیس، دو جہاناں مرد مردانہ اکو حکم ورتائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست ستوادی راہ وکھائیآ۔ ست دھرم، سنجگ ساچا لوک مات جاوے آ، کلجگ انت رہن نہ پائیآ۔ پُرکھ اکال دین دیال پاربرہم پت پر میثور ابناشی کرتا سب دا بنے ملاح، پروردگار سانجھا یار جلوہ گر اکو نظری آئیآ۔ نام سندیشہ نر نریشا دھر دی دھار دے سمجھا، بودھ اگادھ اگم اتھاہ کرے پڑھائیآ۔ چار ورن اٹھاراں برن اک اگلا بنے مات ملاح، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیآ۔ ست دوارا آتم پر ماتم اکو دے وکھا، کایا مائی ہائی ساچے مندر اندر کر رُشٹائیآ۔ دھر دارس امرت جام نچھر دے پیا، بوند سوانتی امیوں رس آپ برسائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنجگ ساچی دھیر بندھائیآ۔ ست دھرم، سنجگ لوک مات آوے ضرور، سمرتھ پُرکھ دے وڈیائیآ۔ جن بھگتاں آسا منسا کرے پور، پورب اچھیا ویکھ وکھائیآ۔ نرگن دھار پرگٹ ہوئے حضور، حاضر ہو کے اپنا پڑا دے اٹھائیآ۔ ناتا توڑ کے گڑو کوڑ، سچ سچ دے سمجھائیآ۔ چتر سنگھڑ بنا کے مورکھ موڑھ، نام دھندے دے لگائیآ۔ پنڈھ رہے نہ نیڑ دور، کایا کعبہ ساچا مندر اکو دے وکھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سرب کلا بھر پور، جگ چوکڑی اپنے ہتھ رکھائیآ۔ ست دھرم، سنجگ ساچے پُرکھ اکالا دیوے مان، مہر نظر اک اٹھائیآ۔ ساچا دیوے دھر فرمان، سندیشہ بے پرواہیا۔ جس نوں جانے نہ جیو جہان، عقل بُدھی و دیا کرے نہ کوئے لڑائیآ۔ کوٹاں وچوں بھگت سہیلے گرکھ ورلے کر پروان، مہروان اپنا ناؤں دے سمجھائیآ۔ توں میرا میں تیرا دس کے دھرم اک گیان، اگیان اندھیرا دے مٹائیآ۔ ساچا نام سٹائے بن رسنا جہوا مٹی دند کان، آتمک دھن کر شنوائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا حکم اک ورتائیآ۔ ست دھرم سنجگ لوک مات جگ آؤنا، آون جاون پر بھ اپنے ہتھ رکھائیآ۔ سرشٹ سبائی درشٹی اندر ایشی اندر اکو ڈھولا گاؤنا، اکو نام ملے وڈیائیآ۔ ست سروپ ست دوارے سب نے درشن پاؤنا، نچ نیتر لوچن نین

ہووے حق رُشائیا۔ سچ دوارا ایکنکارا سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی اِکو اِک سُہاؤنا، دُو جا در رہن کوئے نہ پائیا۔ گر اوتار پیغمبر اِں مل کے توں ہی توں ہی راگ الاؤنا،
 واہو تیری بے پرواہیا۔ انت اخیر بے نظیر لاشریک جھولی پاؤنا، پچھلا لیکھا رہے نہ رائیا۔ اگلا لیکھا ڈھر درگا ہی آپ ورتاؤنا، جس دے اگے وشن برہما شو
 سیس جھکاؤنا، سر سکے نہ کوئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیلے کھیل بے پرواہیا۔ ست دھرم، ستجگ پر بھ بخشے اِک گیان، اِکو نام
 دے سمجھائیا۔ اِکو دکھائے دھرم نشان، دو جہاناں آپ جھلائی۔ اِکو شبد گرو سب نوں کرنا پئے پروان، جو ہر گھٹ ڈیرہ لائیا۔ اِکو مندر دے وچ جہان،
 جس وچ جہالت کدے نہ آئی۔ جس نوں بنائے ڈھائے نہ کوئے انسان، باڈھی دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جس دے اندر اٹھے پہر دوس رین شبد آوے
 ڈھنکان، راگاں ناداں توں باہر کرے شنوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھرم دوارا کھولے وچ جہان، چار ورنناں ایکا حکم منائیا۔ ست
 دھرم، ستجگ ساچا چلے کرم، پُرکھ اکال آپ بنائیا۔ سرشٹ سبائی اِکو ہووے دھرم، ذات پات دین مذہب رہن کوئے نہ پائیا۔ بھيو ابھیدا کھولے سرتی
 شبدی برہم، پڑدا اولہا دے چکائیا۔ لیکھا جانے کایا مائی لکھ چوراسی چرم، مانو ذاتی اپنا رنگ رنگائیا۔ سچ دوارا ایکنکارا اِکو بخشے ساچی سرن، سرنگت اپنی آپ
 ۱۰۳۸ ۱۰۳۸
 درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ستجگ ساچا سو بھاپائیا۔ ستجگ ساچے آئے اُتے دھرنی دھرت دھول، دھول ہولا بھار
 کرایا۔ ہر گھٹ اندر جائے مول، مولا مل کے خوشی منائیا۔ جن بھگتاں اُلٹا کرے نا بھ کول، امرت جھرنا اِک جھرائیا۔ نور الہی دے اول، عالمین سرب
 خدائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ستجگ ساچے سرنگت اِکو اِک سُہائیا۔ ست دھرم، ستجگ سچے ملے وست انمول،
 صاحب ستگر جھولی پائیا۔ جس نوں جگت کنڈا سکے نہ تول، ترازو وچ نہ کوئے کائیا۔ وِدیا والا دے کوئی نہ بول، بن ستگر شبد سمجھ کوئے نہ آئی۔ سچ دوارا
 دیوے ایکا کھول، ایکنکار اپنا حکم ورتائیا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم سوہنگ شبد سو سوامی وجائے ڈھول، ڈھولک چھینے دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جس دا بھيو کوئے نہ پائیا۔ پنڈت پاندھارول پُجاری، ریکھا سکے نہ کوئے سمجھائیا۔ ستجگ ضرور آوے
 واری، وارتا پچھلی دے مکائیا۔ کلج کوڑ ہووے خواری، نیتز رووے مارے دھانیا۔ سدا رہے نہ محمدی یاری، عیسیٰ موسیٰ لیکھا دے مکائیا۔ لگے اگت بہتر

ناڑی، مایا متا رہی ساڑی، امرت میگھ نہ کوئے برسایا۔ کرے کھیل اگم اپاری، زرگن داتا شہنشاہیا۔ جگے جوت اک زرنکاری، جوتی جوت ہووے رُشانیا۔ جو دیونہارا وست تھاری، نام انمولا جھولی پانیا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہاری، شاہی چلے نہ کوئے چترانیا۔ جگ چوکڑی کھیل ہندا رہیا وارو واری، واہوا پر بھ دی وچدی رہے ودھانیا۔ سیوا کر گئے تینی اوتاری، عیسیٰ موسیٰ محمد جوت کر اُجیاری، ناک گوہند ایکا لحم ورتانیا۔ نہکلنک بھو سمجھے نہ کوئے جیو سنساری، سمبل پر بھ دے ملے میل ہر بنواری، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ اُچے ملے پربت ڈوگھے ساگر ہتھ کسے نہ آتیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل پر اپاری، الکھ اگوچر اپنا لحم آپ ورتانیا۔ ست دھرم، ستجگ لہنا دینا دینا لہنا لیکھا، لیکھا پر بھ اپنے ہتھ رکھانیا۔ کلجگ کوڑ گڑیا مٹے بھلیکھا، بھانڈا بھرم بھو بھنایا۔ زرگن نور جوت پر م پُرکھ اپنا کرے ویسا، در درویشا سمجھ کسے نہ آتیا۔ بھگت ادھارنا جس دا پیشہ، سنت سہیلے لئے جگانیا۔ دو جہاناں نظری آوے نیتا، نج نیز لوچن نین کرے رُشانیا۔ چودھویں صدی پورا ہووے ٹھیکا، آگے پٹانہ کوئے بنانیا۔ جس گوہند کیتا بنس سر بنس بھینا، کلجگ عمر گیا کھپانیا۔ چار لکھ بٹی ہزار کسے پورا ہون نہیں دینا نیندا، نینہ سب دی رہیا اکھڑانیا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی ایکنکار اک اکلا پروردگار مقامے حق لاشریک سب نوں وینہدا، بن اکھاں پر تھ روپ گوسانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک زرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی ستجگ تریتا دوپر کلجگ گر اوتاراں پیغمبراں بھگتاں سنتاں پورا دتا نہیں کسے بھیتا، شبدی لحم اندر لوک مات زرگن سرگن سرگن زرگن سیوا گئے کمانیا۔

* ۱۱ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ بی بی گرنام کور دے گرہ پنڈ چولا خرد ضلع امرتسر *

ست دھرم، ستجگ ساچا چڑھے رنگ، سو پُرکھ زرنجن آپ چڑھانیا۔ ست سہنجی بیج ہوئے پلنگ، ہر پُرکھ زرنجن آپ سہانیا۔ ناؤں زرنکارا وجے مردنگ، ایکنکارا کرے شنوانیا۔ ست پرکاش چڑھے چند، آد زرنجن کرے رُشانیا۔ ساچا ڈھولا اُتجے چھند، سری بھگوان کرے جنانیا۔ دُئی دویتی کوڑی کریا

بھرماں ڈھاہے کندھ، ابناشی کرتا تھکم ورتائیا۔ آتم پر ماتم ملے سچا اند، پار برہم برہم پڑدا آپ اٹھائیا۔ شبد اگئی ناد وجے مردنگ، دو جہان تھکم سنائیا۔ وجے
 ودھائی سچھنڈ، مقامے حق خوشی پر گٹائیا۔ وشن برہما شو مانن اند، کروڑ تیتیس نیوں نیوں سیس نوایا۔ گر اوتار پینمبر کھیل ویکھن سورا سربنگ، تھر گھر
 نواسی کی کی کار ورتائیا۔ بھگت بھگوان دال کے گاؤن چھند، سنت سہیلے اکو نام دھیائیا۔ گر گھ گر درشن منگن منگ، گر سکھ گر چرن پریت ودھائیا۔ کلج
 کوڑی کریا مایا ممتا ہووے بھنگ، موہ وکار رہن نہ پائیا۔ ترشائے مٹے کوڑ پکھنڈ، گرٹھ ہنکار دے تڑائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن اکو ڈھولا گاؤن بتی دند، سوہلا رسنا
 نال گائیا۔ دین دیال کرپال ہووے بخشنڈ، پڑکھ اکال اپنی دیا کمائیا۔ جن بھگتاں خوشی کرے بند بند، بندگی والے بندے دے پر گٹائیا۔ آون جاؤن مٹے
 پنڈھ، لکھ چوراسی ناتا دے تڑائیا۔ ست ستوادی ہو کے دیوے سنگ، سکلا سنگ نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ستجگ ساچا دیوے ڈھر
 داور، بخشے نام سچی وڈیائیا۔ ست دھرم، ستجگ پر بھ بخشے چرن پریت، پریت ہو کے لوے پر نائیا۔ چار ورن چلے اکو پریت، کھتری براہمن شودر ویش
 پڑکھ اکال سیس جھکائیا۔ دہ دشا ڈھولا گاؤن اکو گیت، گو بند گو بند صفت صلاحیا۔ لیکھا رہے نہ مندر مسیت، سچ دوارا اکو نظری آئیا۔ بھرم رہے نہ ہست
 کیٹ، اوچ نیچ پر بھ دے وچ سمائیا۔ کرے کھیل صاحب انڈیٹھ، انڈیٹھری کار کمائیا۔ جیواں جنناں سادھاں سنتاں پرکھے سب دی نیت، نیتیاں آپ ہو
 جائیا۔ کلج کوڑی کریا من واسنا بدھی رہن نہ دیوے پلےت، پتے ادھاری پتے پتے دے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست دھرم
 اک دکھائیا۔ ست دھرم، ستجگ دے وڈیائی ست، پڑکھ پڑکھو تم دیا کمائیا۔ چنتا سوگ رہے نہ ہرکھ، ہوس جگت نہ کوئے ودھائیا۔ مہروان محبوب ہو کے
 کرے ترس، رحمت وچ اپنا رحم کمائیا۔ زرگن دھار ہو کے سرگن دیوے درس، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ دھرنی اُتے چل کے آوے مالک عرش، عرش فرش اپنا
 تھکم ورتائیا۔ امرت میگھ دو جہاناں دیوے برس، اگنی اگت رہے نہ رانیا۔ جن بھگتاں پورب جنم دی میٹے بھٹک، جنم وچوں جنم اپنے لیکھے پائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست ستوادی سد سد دکھائیا۔ ست دھرم، ستجگ پر بھ دیوے دست اگم، اگمٹری کار کمائیا۔ جس نوں جانے کوئی نہ جن،
 بھيو ابھیدا دے گھلائی۔ لیکھا رکھے وجود باہر تن، تئاں وچ بند نہ کوئے کرائیا۔ بھرم نہ پائے بدھی من، منسا نہ کوئے دکھائیا۔ کرے کھیل سری بھگوان،

پاربرہم اپنے ہتھ رکھے وڈیاں۔ ساچا دیوے دُھر درگاہی اپنا دھن، نام خزانہ اک ورتاں۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ست سنٹو کھ جھولی پائیا۔ ست دھرم، سنجگ پر بھ بخشے وست اتھاہ، اگنت جھولی پائیا۔ جس دا لیکھا کوئی جانے نہ، قلم شاہی ونڈ نہ کوئے ونڈاں۔ پاوے سار تھل اسگاہ، جل تھل مہیئل کھوج کھوجاں۔ ٹلے پربت ویکھے جا، اُجاڑ پہاڑ پڑدا لاہیا۔ سمنڈ ساگر ورو لے آ، نام مدھانا ہتھ اٹھایا۔ کرے کھیل سچا شہنشاہ، شاہی کوڑی دیوے بدلایا۔ کلجگ انت اخیر رووے مارے دھاہ، ہاہاکر کر کے دئے دھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنجگ ساچے لوک مات دھرائے ناں، دھرنی دھرت دھول اُپر لہنا دئے بناں۔ ست دھرم سنجگ آون ہووے جگ، جاگرت جوت کرے رُشناں۔ کوڑی ترشنا میٹے اگ، مایا متانہ کوئے ستاں۔ بنا کھیبوں کرائے ج، پڑدا اندروں دئے اٹھایا۔ جن بھگت سہیلے اپنے دوارے سد، سدا اپنا نام جناں۔ دُھن اُپجائے انحد، اناہت اپنا راگ الاں۔ کوڑ وکارا اندروں جاوے بھج، بھجن بندگی اکو دئے سمجھایا۔ من وکار جائے تچ، بدھی بیک دئے بناں۔ آتم پر ماتم مل کے گاوے چھند، سوہنگ ڈھولا جگت وچولا پُرکھ اکال دئے دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، سنجگ ساچا دیوے اک انند، انند انند وچوں پرگٹایا۔

* ۱۱ ساون شہنشاہی سمت ۲ اجیت سنگھ دے گرہ پنڈرتو کے ضلع امرتسر *

ست دھرم، سنجگ کرپا کرے پُرکھ ابناشا، سو پُرکھ نرنجن دین دیاں کماں۔ گر اوتاراں پیراں پیغمبراں پوریاں کرے آسا، ہر پُرکھ نرنجن مہروان محبوب مُجت وچ کھیل کھلایا۔ کلجگ اتم نرنجن نور جوت کرے پرکاشا، اینکار اک اکلا نرنجن دھار اپنا ویس وٹاں۔ آتم پر ماتم پاربرہم چلا کے ساچی گاتھا، آد نرنجن جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ایکا نور ڈگمگایا۔ ست دھرم لوک مات چلائے ساچا، سری بھگوان سچ نشان دو جہان اک جھلایا۔ سننگر شبد اگئی ناد وجائے اپنا واجا، ابناشی کرتا کرتا پُرکھ دھرنی ماتا آپ درٹاں۔ پاربرہم برہم ویکھے کھیل تماشا، لکھ چوراسی جیو جنت چارے کھانی پھول پھولایا۔ کوڑی کرپا

چار ورن اٹھاراں برن نو کھنڈ پر تھی ست دیپ مٹے اندھیری راتا، دُھر دا چند کھنڈ برہمنڈ پُری لوء آکاش پاتال آپ کرے رُشائیا۔ بودھ اگادھ شبد اناد چلائے سچی گاتھا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سنجگ ساچا راہ دکھائیا۔ ست دھرم، سنگر شبد اٹھے بلوان، پُرکھ اکال آپ اٹھائیا۔ وشن برہما شو سارے کرن دھیان، نیز لوچن نین اکھ اکو اوٹ رکھائیا۔ دُھر سندیشہ دیوے دو جہان، بن رسنا جہوا بٹی دند کرے پڑھائیا۔ دھرنی دھرت دھول دیکھے آن، چار گنٹ دہ دشا اپنا پھیرا پائیا۔ سرشی درشی ایشی پڑدا لاہے جیو جہان، مایا ممتا کوڑ وکار رہن نہ پائیا۔ ساچا لیکھا دیوے آتم پر ماتم برہم گیان، برہم ویتا آتم نیتا اکو نام دے درڑائیا۔ چرن پریتی بخشے دُھر دا دھیان، مالک خالق پروردگار بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست دھار دے پرگٹائیا۔ ست دھرم، سنگر شبد اٹھے سورا، جو دھا سوربیر اکھوائیا۔ جوتی جلوہ دیوے نورا، اندھ اندھیرا نظر کوئے نہ آئیا۔ سرب کلا ہووے بھرپورا، پاربرہم برہم پت پر میثور بے پرواہیا۔ کلجگ کوڑی کرپا ہوئے کوڑا، کایا ماٹی ہائی اندر کرے صفائیا۔ چتر سنگھڑ بنائے مورکھ موڑھا، نام ندھانا اک سمجھائیا۔ نام اگنی رنگ چاڑھے گوڑھا، دو جہاناں اتر کدے نہ جائیا۔ ساچے سنتاں تھے سگل وسورا، وکھ امرت دے بنائیا۔ گرگھیاں ناد دیوے انادی ثورا، ثریا پد وچوں باہر کڈھائیا۔ گرگھیاں درس دکھائے حاضر حضورا، حضرت ہو کے ہر ہر دے پڑدا دے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سنجگ سچا مارگ لوک مات پرگٹائیا۔ ست دھرم، سنجگ لوک مات آوئا، پُرکھ اکال حکم سنائیا۔ توں میرا میں تیرا سب نے ڈھولا گاؤئا، دو جہاناں وجدی رہے ودھائیا۔ دیوے سنہسہڑا پونا، پون پوناں وچ سمائیا۔ چووداں لوک چووداں طبق اک دھیان لگاؤئا، دوجا ایشٹ نہ کوئے منائیا۔ جوتی جامہ پُرکھ اکال دین دیال نرگن دھار پاؤئا، پت پر میثور اپنا ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ تیری اتم ور، نہکلک نرائن نر، کل اپنی آپ پرگٹائیا۔ ست دھرم، شبد گرو اٹھے اک اگلا، اکل کل دھاری آپ اٹھائیا۔ دو جہان پُری لوء برہمنڈ کھنڈ آکاش پاتال دھرنی دھرت دھول دیکھے اپنا اک محلا، چار گنٹ دہ دشا نرگن سرگن دھار بچیا رہن کوئے نہ پائیا۔ کرے کھیل آد جگادی برہم برہمادی شبد انادی اچھل اچھلا، ول چھل دھاری اپنی کار کمائیا۔ جس نے سنجگ تریتا دوپر کلجگ گر اوتار پیغمبر اپنے حکم اندر گھلا، نام سندیشہ نر نریشا دُھر دی بانگ سب نوں رہیا

سنا۔ سو انت کنت بھگونت لکھ چوراسی دین دنی پکڑے پلا، اندج جیرج اُتبیج سیتیج چارے کھانی ویکھ وکھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلج انتم دئی دوتی میٹے سلا، سچ سچ لوک مات دے پرگٹانیا۔ ست دھرم، سنگر شبد سدا مہروان، آد جگادی اک اکھوانیندا۔ جگ چوکڑی دیونہارا دان، نت نوت جھولی سرب بھرانیندا۔ جس نوں شاستر سمرت وید پُران سارے گان، راگاں ناداں وچ اپنا نام سمجھانیندا۔ سو کھیلے کھیل دو جہان، جیو جنت سادھ سنت گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی ویکھ وکھانیندا۔ کوڑی کرپا رہن نہ دیوے وچ جہان، سنجگ ساچا ست کرے پردھان، اکو نام چار ورن گان، گا گا خوشی منانیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر فرمان، سچ سندیشہ حق مقام، سچکھنڈ دوار اکو اک سمجھانیندا۔ ست دھرم، سنگر شبد ویکھے چار کُٹ، دہ دشا پھول پھولانیا۔ دیوے حکم واسی بیکنٹھ، دھر فرمانا آپ درڑانیا۔ جس دا لیکھا آد جگاد جگ چوکڑی سدا اگنت، قلم شاہی چلے نہ کوئے چترانیا۔ سو سوامی سنجگ ساچی بنائے بنت، گھرن بھنہنہار اپنے ہتھ رکھے وڈیانیا۔ بھگت سہیلے پرگٹاوے اُپجاوے ساچے سنت، سنگر ہو کے انترگت اپنی اک سمجھانیا۔ اکو دیوے نام ندھانا زرنتر انتر منت، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلج تیری انتم ور، سنجگ سچا نام اک وکھانیا۔ ست دھرم، سنجگ ساچے شبد سنگر دے ساچا ناؤں، ناؤں زرنکارا آپ درڑانیا۔ جو سے ہر گھٹ تھاؤں، تھان تھنتر سو بھاپانیا۔ جس دانہ کوئی پتا نہ کوئی ماؤں، جن جنیندی نظر کوئے نہ آنیا۔ سو کھیلے کھیل اگم اتھاہو، بے پرواہ اپنا حکم ورتانیا۔ کلج انت سچ عدالت شبدی کرے نیاؤں، حاکم ہو کے حکم اک سنا۔ درگاہ ساچی سچ دوارے جن بھگتاں ٹھانڈا دیویں تھاؤں، دھرم دوارا اکو سو بھاپانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ست دے پرگٹانیا۔ ست دھرم، سنگر شبد آوے سوامی، کلج انتم ویکھ وکھانیا۔ ہر گھٹ ہو کے انترجامی، پڑدا اولاد دے چکانیا۔ دھر دا شبد گاوے اگئی بانی، بان زالا تیر چلانیا۔ حکم ورتے چارے کھانی، چارے کُٹ کرے شنوانیا۔ لیکھا جانے دو جہانی، زرگن سرگن پھیرا پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلج انتم کرے آپ مہروانی، مہروان ہو کے اپنا بھيو کھلانیا۔ ست دھرم، سنگر شبد سب دا دے رفین، پیار مُجبت وچ سمانیا۔ جگت واسنا من بنے نہ کوئے فریق، فقرہ جگت نہ کوئے بنانیا۔ صدی چو دھویں انت کرے تصدیق، شہادت گو بند نام اک بھگٹانیا۔ جس نوں پیغمبر

اوتار رہے اڈیک، بن اکھاں دھیان لگایا۔ شاستر سمرت وید پُران رکھ کے بیٹھے اڈیک، آسا وِج آسا بندھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سنجگ سچا راہ دکھانیا۔ ست دھرم، سنجگ سچ شبد سنکر جاوے آ، آمد وِج اپنا حکم پھرانیا۔ سرشٹ سبائی سوئی سرتی دے جگا، دُھن آتمک راگ اکو اک سنانیا۔ امرت آتم نچھر جھرنا جام دے پیا، بوند سوانتی سچ ٹپکانیا۔ نرگن جوتی جوت کرے رُشنا، کایا مندر اندر سو بھاپانیا۔ جگت واسنا کوڑی کریا دے چکا، ہوئے ہنگنا گڑھ تڑانیا۔ آتم سچ سہنجی دے سہا، پر ماتم ہو کے ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست دوارا آپ پرگٹانیا۔ ست دھرم سنکر چلے ساچی دھارا، دھرنی وجے سچ ودھانیا۔ کرپا کرے ایکنکارا، اکل کل دھاری دیکھ دکھانیا۔ جس دانت نہ پاراوارا، پر م پُرکھ بے پرواہیا۔ سو کھیلے کھیل وِج سنسارا، وڈ سنساری پھیرا پانیا۔ جس دا لیکھا کاغذ قلم نہ لکھنہارا، گر اوتار پیغمبر بے انت کہہ کے خوشی منانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنجگ ساچا لوک مات لئے پرگٹانیا۔ ست دھرم، سنجگ ساچا آوے لوک مات، متا پر بھ دے نال پکانیا۔ کوڑی میٹ اندھیری رات، رین بھڑی دے بدلانیا۔ بھگت سہیلے بھے سجن ساک، گرگھ مل مل خوشی دکھانیا۔ سنجگ ساچے سنتاں کھولے بند تاک، بجر کپاٹی کُنڈا لاہیا۔ گر اوتار پیغمبراں پورا کرے بھوکھت واک، جھگڑا کئے ذات پات، دین مذہب نہ کوئے لڑانیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد لہنا دینا کرے بے باق، صدی چودھویں جھولی پانیا۔ سچ دوارے سب دا کر اتفاق، نام سندیشہ اک سمجھانیا۔ گر اوتار پیغمبر منن دھر دی بات، سر سکے نہ کوئے اٹھانیا۔ توں میرا میں تیرا پاربرہم برہم مل کے گاؤ ساچی گاتھ، دوجا اکھر نہ کوئے پڑھانیا۔ چار ورن اٹھاراں برن اوچ نیچ راؤ رنگ ذات پات راج راجان شاہ سلطان بنو اک جماعت، سچ دوارے بہہ کے خوشی منانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنجگ ساچے دیوے ور، دارتا اگلی دے سمجھانیا۔ ست دھرم، سنجگ شبد سنکر دینا ور، دست امولک جھولی پانیا۔ بھے بھو چکاؤنا ڈر، بھیانک وِج نہ کوئے رکھانیا۔ اک دکھاؤنا ساچا گھر، سچکھنڈ وجدی رہے ودھانیا۔ جتھے وسے نرائن نر، پُرکھ ابناشی ڈیرہ لائیا۔ دیک جوت دتا دھر، آد جگاد کرے رُشنانیا۔ بھگت سہیلے لئے پھر، شبدی ڈوری تند بندھانیا۔ پریم پیار مُجت جو بٹھے لڑ، پلو سکے نہ کوئے چھڈانیا۔ سو پُرکھ اکال دین دیال سنجگ ساچا لوک مات دیوے دھر، دھرم دوارا اکو دے سہانیا۔ اکو اشٹ مئے ناری نر، نر نرائن سو بھا

پائیا۔ کھج کوڑی کریا جاوے ہر، ہر دے سب دے کرے صفائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کھج وچ سنجگ وسے گھر، تھر گھر بیٹھا
 تھر دربارا دئے دکھائیا۔ ست دھرم، سنجگ نال قول اقرار، تریتا دواپر کھج سمجھ کسے نہ آئیا۔ زرگن زرویر زراکار زرنکار لئے اوتار، کل کلکی پھیرا پائیا۔
 جگے جوت اگم اپار، زرگن نور ہووے رُشنائیا۔ سمبل وسے دھام نیار، جس دی دشا ونڈ نہ کوئے سمجھائیا۔ شبد ڈنکا وجاوے وچ سنسار، راؤ رنکاں دیناں
 انا تھاں آپ سنائیا۔ کھج کوڑی کریا کرے پار، پار برہم اپنا بھو کھلائیا۔ سنجگ ساچا مارگ دئے سکھال، سکھیا دیوے تھاؤں تھانیا۔ جھگڑا چکے شاہ کنگال،
 اوچ نیچ اگو گھر بہائیا۔ چار ورنناں اٹھاراں برناں کھتری براہمن شوڈر ویش اگو ہووے دھرمسال، مندر مسجد شوڈوالے مٹھ، دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سنجگ تیری پریتی رکھے اپنے نال، من نالش دی عادت دئے بدلایا۔ ست دھرم، سنگر شبد سدا ہووے خوشحال، خوشیاں
 وچ سماں دئے بدلایا۔ پہلوں کھج پاسوں پچھے احوال، پریم پیار نال سنگ رلائیا۔ اٹھ میرے لاڈلے لال، میٹوں دے سمجھائیا۔ دین دُنی دا کی حال، پڑدا
 دے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ ست دھرم، کھج سری بھگوان دا چھوٹا ست، چوتھا جگ ناؤں دھرائیا۔
 کچھ اوس کولوں بچھے، میٹوں سچ دئے سمجھائیا۔ پڑدا اوہلا رہے نہ لگ، بھيو ابھیدا دئے کھلائیا۔ جس اپنی موی رت، رتڑی اپنے نال مہکائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا حکم اک سنائیا۔ ساچا حکم دیوے فرمان، پُرکھ ابناشی آپ جنائیا۔ کھج نیڑے آبال نادان، دیاں مان وڈیائیا۔ کچھ لیکھا
 دس جیو جہان، دھر سندیشہ اک سنائیا۔ کھج پر بھ چرن کر دھیان، خوشیاں وچ ڈھولے گائیا۔ پر بھو میٹوں تیرے اُتے مان، تُوں میرا مالک اک اکھوائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ کھج کہے میرے بھگونت، میں سچ دیاں درڑائیا۔ میں ثابت رہن نہیں دتا کوئی کھج
 سنت، مایا وچ سارے دتے پھسائیا۔ سہاگن رہن نہیں دتی ساچی نار کوئی کنت، کنت کنتوہل بیج نہ کوئے ہنڈھائیا۔ ویراگی پیراگی تیاگی دس نہیں دتا تیرا
 نیا منت، من واسنا ساری سرشٹی کیتی ہلکائیا۔ جھگڑا پا کے جیو جنت، سادھ سنت دتے لڑائیا۔ گڑھ بنا کے ہوئے ہنگت، برہم پار برہم دتا بھلائیا۔ کوئی
 رہن نہیں دتا بودھ اگادھا پنڈت، مایا ممتا وچ ہوئے ہلکائیا۔ ساچا میلا رہن نہیں دتا وچ سنگت، گرگھ گرگھ مل کے پر بھ دا شکر نہ کوئے منائیا۔ جھگڑا پا

کے اندر جیرج انڈج، اُتھج سیتج تیرے در توں دتی بھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میٹوں دے مان وڈیایا۔ کلجگ کہے پر بھ میں تیرا
 نٹھاں بچہ بال نادان، چوتھا جگ نظری آیا۔ میں شرع کر شیطان، شریعت وچ سارے دتے بھلایا۔ شاستر سمرت وید پُران ہوئے حیران، انجیل قرآن
 نیز نیر وھاوے مارے دھانیا۔ ساچا رہیا نہ کسے دھرم ایمان، کامل مُرشد نظر کوئے نہ آیا۔ چاروں گنٹ دسے ویران، ویری گھر گھر بیٹھے پنچ چور رہے
 ستایا۔ تیرا نام سندیشہ سُنے نہ کوئے فرمان، ایہو میری وڈی وڈیایا۔ جوٹھ جھوٹھ چلا کے دکان، گیانی دھیانی ودوانی وچ دتے پھسایا۔ کچھ پر بھو میٹوں دے
 انعام، تھوڑے سمیں وچ بہتی سیوا کر دکھایا۔ کام کرودھ دے بنا کے سارے غلام، نو دواریاں وچ چکر دتے لگایا۔ تیرا درس مول نہ پان، ستمکھ ہو کے
 سپس نہ کوئے جھکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے در کر پروان، دُھر درباری تیری ساچی سیو کمایا۔ پُرکھ اکال کہے کلجگ شاباس،
 پُشت پناہ ہتھ لگایا۔ توں اپنی پوری کیتی آس، جگت آسا اپنے نال ملایا۔ ایہہ کارج تیرا خاص، جو صدی چو دھویں پورا دینا کرایا۔ کلجگ ویکھ اندھیری
 رات، نوری چند دینا چھپایا۔ اگے لیکھا جانے پُرکھ ابناش، بے پرواہ اپنا حکم ورتایا۔ میٹوں دے کے سچ پریم دی دات، بھنڈارا خالی دے بھرایا۔ تیرا گوبند
 نال نات، رشتہ فرشتیاں توں دے تڑایا۔ اوس دی رکھنی یاد، جو یادداشت وچ رکھے لوکایا۔ جس نے سنجگ ساچا کرنا آباد، آبادی بھگتاں دی نال
 ودھایا۔ جس نوں سمجھے نہ کوئے دماغ، بدھی وچار نہ کوئے دکھایا۔ جنم مرن ورن برن ذات پات دین مذہب توں کرنا آزاد، پُرکھ اکال اکو اشٹ دینا
 دکھایا۔ جیہڑا فرمان بنا اسلام نانک نربان دسیا وچ بغداد، جس نوں لیکھا لکھ کے دتے نہ کوئی قلم دوات، اوہ آونی اگمی آواز، جس اندروں کھولنا راز، جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمایا۔ کلجگ تیرا انت، پُرکھ ابناشی آپ جنایا۔ سنجگ ساچے ساچا ملنا منت، منتر اپنا نام دینا جنایا۔
 آتم پر ماتم ناتا جڑنا نار کنت، سچ سہنجی سو بھاپایا۔ کوٹاں وچوں گرکھ تھوڑے لہنے سنت، ست ستوادی مل کے خوشی منایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سنجگ ساچی دھار دے اُپجایا۔ کلجگ تیرا اتنم چکنا لہنا، لوک مات رہن نہ پایا۔ سنجگ ساچے دینا دینا، جگ چو کڑی
 پر بھ دی ریتی چلی آیا۔ توں واہوا سوہنا مٹیا کہنا، سیوا سچ کمایا۔ تن جگ پر بھ چرناں وچ بہنا، نیوں نیوں سپس جھکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، تیرا لیکھا دے مُکائیا۔ کھج، پُرکھ اکال آد جُگاد داعدی، عدالت سچ لگائیا۔ شبدی تھکم کرے بدلی، بدلا نچکے جگت لوکائیا۔ پندھ مُکایا منزلو منزلی، ویلا اتم گیا آئیا۔ جس دی دھار وچ لوک مات سنسار اوسے نے سد لئی، سدا دے کے لیا بلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی اپنا تھکم ورتائیا۔ ست دھرم پر بھ دا تھکم چلے جگ چار، چو کڑی میٹ نہ کوئے مٹائیا۔ کھج اتم لئے اوتار، جوتی جاتا پھیرا پائیا۔ شبدی ڈنکا وجے وچ سنسار، چاروں کُنٹ لئے اٹھائیا۔ ست دھرم دا اک وہار، وہار اندر دے در سائیا۔ اکو نام شبد جیکار، ڈھولا اکو اک سنائیا۔ ایکا نام ونج کرائے واپار، دست اکو ہٹ گھلائیا۔ بھکت بھگوان دامارگ دس سٹھال، شاہ کنگال دے وڈیائیا۔ جنہاں ہوئے سہائی دیناں بندھپ دین دیاں، دین اپنی گود بہائیا۔ سمرتھ سوامی بن رکھوال، رکھیا کرے تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہ کنگ نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، ستجگ ست دھرم کرے بحال، بہیل کرے سرب لوکائیا۔

* ۱۲ ساون شہنشاہی سمت ۲ بلی سنگھ دے گرہ پنڈ کیروں ضلع امرتسر *

ست دھرم، ستجگ دامالک ہووے پر بھ آپ، پر م پُرکھ پر بھ اپنی دیا کمائیا۔ چار کُنٹ اکو دتے جاپ، جگ جیون داتا اپنا ناؤں پر گٹائیا۔ اتم پر ماتم دیوے دُھر دا ساتھ، نرگن نرگن سگلا سنگ نبھائیا۔ شبد اگئی گھر گھر وجائے ناد، انحد نادی ناد سنائیا۔ نرگن نور جوت کر پرکاش، گرہ مندر کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست دوارا اک پر گٹائیا۔ ست دھرم، ستجگ دامالک ہووے اک، ایکنکار نظری آئیا۔ دست امولک پاوے بھکھ، نام بھنڈارا اک ورتائیا۔ بھکت سہیلے سجن بنا کے دُھر دے سکھ، سکھیا ساکھیات سمجھائیا۔ اگلا مارگ دیوے لکھ، بھوکھت دے درڑائیا۔ ساچے سنتاں درشن دیوے نت نوت، اپنا پھیرا پائیا۔ ٹھا کر ہو کے وسے چت، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا گھر دے وسائیا۔ ست دھرم، ستجگ دامالک ہووے پُرکھ سمرتھ، پت پر میشور بے پرواہیا۔ چار ورن اٹھاراں برن دتے اکو گتھ، سوہلا ڈھولا سنگر آپ سنائیا۔ نام پریتی دُھر دا جوڑے نت،

آتم پر ماتم میلا سہج سُبھانیا۔ دھیرج دیوے سنتو کھ ست، دھرم دیا آپ کمانیا۔ گھر گھر اُچے برہم مت، من واسنا ہوئے نہ کوئے ہلکانیا۔ نچ نیتر لوچن کھولے اکھ، اکھراں توں باہر کرے پڑھانیا۔ امرت امیوں دے کے رس، رستہ دُھر دادئے دکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت بھگوان دا سانجھا کر کے جس، صفتناں نال صفت صلاحیا۔ ست دھرم، سہجگ دا مالک ہووے اک اکلّا، آد پُرکھ وڈی وڈیانیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ بنائے اک محلا، گلی کوچا ونڈ نہ کوئے ونڈانیا۔ پاوے سار جلاں تھلاں، ڈوگھے ساگر پھول پھولانیا۔ آتم پر ماتم سب نوں پھڑائے شبدی پلا، جگت تند نہ کوئے بندھانیا۔ دھام دکھائے نہچل اک اٹلا، سچ محلا سو بھاپانیا۔ جتھے آد جگادی دیپک بلا، جوتی نور کرے رُشانیا۔ شبدی دھار آپے رلا، روپ رنگ ریکھ ونڈ نہ کوئے ونڈانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نران نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سہجگ ساچا لوک مات لئے پرگٹانیا۔

* ۱۲ ساون شہنشاہی سمت ۲ جاگیر سنگھ دے گرہ پنڈ کیروں ضلع امرتسر *

ست دھرم، سہجگ ست ستوادی لگے جڑ، کرنی دا کرتا آپ لگانیا۔ اکو ناؤں سرشٹی جائے پڑھ، ایشٹ دھیان اکو اک لگانیا۔ اکو منزل جاون چڑھ، پُرکھ اکال ملے سرانیا۔ اکو پرکاش ہووے گھر گھر، ہر ہر دے وجے نام ودھانیا۔ اکو نہاؤن سرور سر، سنگر چرن دھوڑ دُرمت میل دھوانیا۔ اکو کنت سہاگی لینا ور، آتم پر ماتم ناتا جوڑ جڑانیا۔ اکو سہنجنا ہووے در، ہر بھگت دوارا سو بھاپانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سہجگ دیوے مان وڈیانیا۔ سہجگ ساچے سوہے اک دربار، دین دیال آپ سہانیا۔ وڈیائی ملے ورن چار، اٹھاراں برن خوشی منانیا۔ رسنا جہوا گاوے اک جیکار، ڈھولا دُھر دا راگ الاٹیا۔ وست امولک سرب ملے بھنڈار، در خالی رہن کوئے نہ پانیا۔ اوچ نیچ دارہے نہ کوئے وچار، ذات پات دی ونڈ نہ کوئے ونڈانیا۔ پُرکھ اکال دا سانجھا ہووے پیار، پروردگار حقیقت وچ سمانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست بخشے اک سرانیا۔ سہجگ ساچا بنے اک دھام، دھرم دوارا سو بھاپانیا۔ نظری آئے دُھر دارام، رمیا ہر گھٹ ڈیرہ لائیا۔ سو بھاپائے اگنی شام، لکھ چوراسی گوپی کاہن ہنڈھانیا۔ سندیشہ دیوے دُھر پیغام، پیغمبراں دا مالک

نورِ خدایا۔ نامِ درڑائے سَنام، زرِ گنِ سرِ گنِ پڑدا آپ اُٹھایا۔ سچِ گرہِ دسے پرنام، بنِ قدامِ سپسِ جھکایا۔ شرعِ دارہے نہ کوئے غلام، مذہباں بندھن نہ کوئے پائیا۔ منزلِ چڑھنا ہووے آسان، ٹلے پر بت کھوجن کوئے نہ جائیا۔ کایا ماٹی اندر ساچے مندرِ ملے سری بھگوان، آتمِ سچِ سہنجی ڈیرہ لایا۔ بنِ نورِ کرے بسرام، آسنِ سَنگھاسنِ اِکو رہیا سہایا۔ جن بھگتاں میلے میلا وِچ جہان، جہاں تہاں لے اُٹھایا۔ تُوں میرا میں تیرا نامِ دس کے سچِ نشان، نشانہ دھرم دئے جنایا۔ کرپا کرے ہو مہروان، مہرِ نظرِ اک اُٹھایا۔ سنتِ سہیلے گرگھ گرگھ ٹھانڈے در کرے پروان، جنمِ کرمِ دا لیکھ دئے مُکایا۔ جوتی جوتِ سروپِ ہر، آپ اپنی جوتِ دھر، نہکک نرائنِ نر، مہراجِ شیرِ سَنگھ وِشنوؤں بھگوان، سَنجک ساچے اِکو رکھے آن، حکمے اندر چلے سرشٹِ سبایا۔

* ۱۲ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ بی بی بیرو دے گرہ پنڈ کیروں ضلع امرتسر *

سَت دھرم، سَنجک ساچی کھیل کرے ابھیو، ابھیو اگم اگم اگم بے پرواہیا۔ پروردگارِ نظری آئے سب دا مالک دیو، دیوتِ سُر وِشن برہما شو سپس سربِ نوائیا۔ آتمِ پر ماتمِ جنائے سچا نیہوں، ناتا سُر تِ شبدِ آپ جڑایا۔ امرتِ رسِ برکھے سچا میہوں، بوندِ سوانتیِ پریمِ برسایا۔ بھگتِ وچھل ساچے سنتاں بنے پیو، گرگھ گرگھ اپنی گود اُٹھایا۔ بکھیا رسِ اندر رہن نہ دیوے وِہوں، کوڑ گڑیا را باہر کرائیا۔ بھے اندر دو جہان وِچ کوئی کہہ نہ سکے کیوں، پر بھ نے سَنجک مارگِ دتا لایا۔ پُرکھِ اکال اپنی بدھ کرے ایوں، جو گر اوتارِ پیرِ پینمبر گئے لکھایا۔ جن بھگتاں جھگڑا مُکا کے ساڈھے تِن ہتھ سیوؤں، سَنمکھ ہو کے اپنا بھيو گھلایا۔ آد جگادِ جگ چوکڑی پُرکھِ اکال ایکا رہوں، رہبر بن کے جگِ جگ ویکھ وکھایا۔ جوتی جوتِ سروپِ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ پرگٹایا۔ سَت دھرم، سَنجک ہووے سَت ستواد، وِدیا دُھر دی آپ پڑھایا۔ آتمِ پر ماتمِ سب دی سا سنجھی ہووے یاد، اِکو نامِ جیو آتما ڈھولا گایا۔ منوآ کرے نہ کوئے فساد، گھر پنچ پر پنچ نہ کوئے لڑایا۔ ناد دُھن سَنائے ساچی آواز، سُن سادھ وِچوں بودھ اگادھِ درڑایا۔ سَت دھرم دا کھلے سچا راز، کوڑی کر یا پڑدا رہے نہ رایا۔ دھرنی دھرتِ دھول دا کھیڑا ہووے آباد، گرگھ بوٹے لوک مات لہرایا۔ سوئی سُر تِ سنتاں جاوے جاگ، آلسِ نندرا دئے گوائیا۔ ہنس

بدھی ہووے کاگ، سوہنگ ڈھولا سرشٹی درشٹی اندر گایا۔ پر بھ ملن دا اُتجے سرب ویراگ، ویری دوت دُشت نہ کوئے ستایا۔ جگت ترشنا متا بُجھے آگ، ہوئے روگ نہ کوئے اُپجایا۔ گھٹ دپیک جگے چراغ، سنگر جوت ہووے رُشانیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش چار ورن بنے اک سماج، اوچ نیچ اک ملے وڈیایا۔ ست دھرم دا بیڑا چلے جہاز، درگاہ ساچی وجے ودھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے جُگاد آد، آد جُگاد جُگ چوکڑی سدا سدا اپنا تھم ورتایا۔

* ۱۲ ساون شہنشاہی سمت ۲ بی بی کنسودے گرہ پنڈ ٹھکر کوڑا ضلع امرتسر *

سجگ ساچا دھرم چلائے نرنکارا، نرگن نرویر دیا کمایا۔ اکو ایشٹ مئے سرب سنسارا، ورن برن ایک نام دھیایا۔ ایک نام ڈنکا وجے جیکارا، چار گنت دہ ویشا کرے شنوایا۔ نرمل دپیک جوت ہووے اُجیارا، کلجگ اندھ اندھیرا دئے مٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی دیا کمایا۔ ست دھرم، سجگ ساچا اکو ہووے ایشٹ، پُرکھ اکال سپس سرب جھکایا۔ دین دنی دی سانجھی ہووے درشٹ، آتم پر ماتم پر بھ پڑدا دئے اٹھایا۔ من واسنا کوڑی کریا سائک ست کرے ترپت، پنچ تت اگنی اک نہ کوئے جلائی۔ وشن برہما شو دیوت سُر کسے دی کرنی پئے نہ مٹت، پاہن پوجن کوئے نہ جایا۔ گر اوتاراں پیغمبراں پت پر میثور پورا کرے بھوکھت، نرگن سرگن سرگن اپنی دیا کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستواد برہم برہما شبد اناد اک چلائی۔ ست دھرم، سجگ سچے چلے ایک ناؤں، ناؤں نرنکارا اک درڑایا۔ پُرکھ اکال گاؤں تھائیں تھائیں، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال ڈھولا سوہلا دھر دا گایا۔ سچکھنڈ ابناشی کرے سچ نیاؤں، حق عدالت پروردگار سانجھیاں مقامے حق اک لگایا۔ بھگت سہیلے سنت سچن نرگن نرگن پکڑے باہوں، آتم پر ماتم میلا دھر دا لئے ملایا۔ ہنس بدھی گرکھ کرے کلجگ کوڑ نہ رہے کاؤں، سچ سچ اپنا نام دئے سمجھایا۔ مانکھ مانو مانس بھاگ لگاوے ساڈھے تن ہتھ گاؤں، گرہ مندر اندر نرگن نور جوت کرے رُشانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

ساچا دھرم ایکنکار اک اکلّا دے پرگٹایا۔ ست دھرم، ستجگ سچا پُرکھ اکال دیوے جاپ، اجپا جاپ آپ درڑایا۔ کرپا کرے ہر گھٹ وسیا آپ، اپنی دیا
 کمایا۔ آتم پر ماتم بند کواڑی پڑدا کھول دیوے تاک، نو دوارے لیکھا دے چکایا۔ نجھہر جھہرنا امرت بوند دیوے سوانت، امیوں رس اپنی دھار وہایا۔ انحد
 شبد وجائے انادی ناد، دُھن آتمک راگ کرے شنوایا۔ نرمل نور جوت کرے پرکاش، آد نرنجن جوتی جاتا ڈگمگایا۔ کوڑی کرپا اندر باہر گپت ظاہر میٹے
 اندھیری رات، صاحب ستگر نوری چند شبد چکایا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم بودھ اکادھ دتے اپنی گاتھ، بھيو ا بھیدا اچھل اچھیدا اپنا دے کھلایا۔ ست
 دھرم، سچ دوارا سچھنڈ دے آپ رگھناتھ، رگھپت ہو کے رمیا سنیا پڑدا دے چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 ستجگ ساچے دیوے مان وڈیایا۔ ست دھرم، ستجگ ساچے پُرکھ اکال ایکا وجے ڈنکا، چار گنٹ وہ دشا سر نہ کوئے اٹھایا۔ حکم سنائے دُھر فرمانا راؤرنکا، شاہ
 سلطانا جیو جہانا بھانڈا بھرم بھو بھنایا۔ کرے کھیل ابناشی کرتا دُھر دا کنتا سری بھگوناتا، دو جہان ایکو کار کمایا۔ ویس وٹائے آد انتا جگا جگنتا، گر اوتار پیر
 پیغمبر نرگن سرگن اپنا کھیل کھلایا۔ دیوے مان پنچ تت کایا مائی سریر ساچے سنا، شبد دھار ایکنکار اپنا ناؤں پرگٹایا۔ من منسا رہن نہ دیوے گڑھ ہوئے
 ہنگتا، ہنگ برہم دے سمجھایا۔ بن ستگر شبد دوجا نظر نہ آوے کوئی پنڈتا، چووداں ودیا کم کسے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے
 کھیل بار انکا، انک کل دھاری اپنی کل دکھایا۔ ست دھرم، ستجگ ساچا پر م پُرکھ دیوے اُپدیش، دو جہاناں آپ جنایا۔ جس نوں جھکدے وشن برہما
 مہیش، شکر در بیٹھا سپس نواہا۔ گر اوتار پیغمبر کرن آدیس، سجدیاں وچ نیوں نیوں سپس نواہا۔ سو مالک خالق پرتپالک سچھنڈ نواہا اک نریش، نر
 نرائن وڈی وڈیایا۔ کھج انت ست ست دیوے اک سندیش، سنیہڑا اپنا حکم سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر اوتار پیغمبراں پورا
 کرے لیکھ، لکھت بھوکھت اپنے وچ رکھایا۔ ست دھرم، ستجگ ساچا چلے راہ، رہبر اکو پر م پُرکھ اکھوایا۔ نام ندھان سری بھگوان سب دی جھولی دیوے
 پا، خالی رہن کوئے نہ پانیا۔ ستگر شبد گہر گہیر بے نظیر دُھر دا بنے ملاح، بیڑا منجھدھار نہ کوئے رڑھایا۔ سچھنڈ دوارا ایکنکارا جن بھگتاں دے دکھا، نرمل
 جوتی کملاپاتی اکو ڈگمگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگاد جگ چو کڑی کرے حق نیاں، حقیقت وچوں اصلیت ویکھ دکھایا۔ ست دھرم،

ابنانشی کرتا ساچی دتے اک کلام، کلمہ کائنات پڑھائیا۔ پرگٹ ہو کے نظری آوے اک امام، اماں دا امام جلوہ گر نورُ خدائیا۔ جو عیسیٰ موسیٰ محمد دیندارہیا پیغام، حضرتان کردارہیا پڑھائیا۔ وسنہارا حق مقام، لاشریک اپنا ناؤں دھرائیا۔ ستجگ ساچا مارگ دتے آپ آسان، احسان سیر نہ سکے اٹھائیا۔ اکو اشٹ دتے جیو جہان، جاگرت جوت ہوئے رُشائیا۔ چو داں طبق نیوں نیوں سپس جھکان، سیر سیر نہ کوئے اٹھائیا۔ جس دی صفت کرے انجیل قرآن، الف یے نال جگت پڑھائیا۔ سو کھیل کرے والی دو جہان، حکمے اندر دے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچھنڈ نو اسی دھر دی دھار اپنے ہتھ رکھائیا۔ ست دھرم، ستجگ ساچے ایکا اُتجے گیان، اگیان رہن کوئے نہ پائیا۔ پُرکھ ابنانشی بخشے دھر دا چرن دھیان، پنجاں تیاں والا گرو نہ کوئے منائیا۔ شبد گرو ہووے پردھان، نو کھنڈ پر تھی ست دیپ برہمنڈاں کھنڈاں تھم جنائیا۔ جس دی شاہ سلطاناں راج راجاناں جیو جہانا مٹی پئے آن، دیوت سُر پچیا رہن کوئے نہ پائیا۔ بھگت سہیلے گرو گُر چیلے سنت جن جن بھگت گُرگھ گُر سکھ کرے پچان، لکھ چوڑا سی وچوں کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ستجگ ساچے اکو دیوے اپنا دان، نام ندھانا سیری بھگوانا جھولی پائیا۔ ست دھرم ستجگ ساچا اکو ہووے رستہ، پگڈنڈی رہن کوئے نہ پائیا۔ پرم پُرکھ دے نام دا کایا مندر اندر سب نوں کھولنا پئے بستہ، باہر پڑھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ سچ پریم دھر دے نیم نال کرے ستہ، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ لبھن کوئے نہ جائیا۔ آتم رس نام نُماری نال کرے مستہ، شبد دیوانہ سیری بھگوانا آپ بنائیا۔ لہنا دینا چُکائے ارشا فرشا، عرشاں توں پرے زِگن دھار اپنی دے سمجھائیا۔ دیوے درس جن بھگتاں جنم جنم دی میٹے حرصا، ہوس آگے نہ کوئے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ستجگ سچے ساچی دھار اک دکھائیا۔ ست دھرم، ستجگ ساچی دے اک پریت، پریتم ہو کے دیا کمائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن اکو چلے ریت، ریتوان اپنا تھم چلائی۔ جھگڑا پئے نہ مندر مسیت، پنڈت پاندھا ملا شیخ کم کسے نہ آئی۔ سب دامارگ اکو ہووے ٹھیک، ٹھا کر نوری کرتا نظری آئی۔ آتم پر ماتم پار برہم برہم مل کے گاؤں سارے گیت، گو بند شبد ڈھولا وجے نام ودھائیا۔ کایا ماٹی ہووے سب دی ٹھانڈی سیت، اگنی تت نہ کوئے تپائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جھگڑا مکائے اوچ نیچ، راؤ رنگ ذات پات دین مذہب لیکھا دے گوائیا۔ ست دھرم، ستجگ سچے اکو ہووے دھار،

دھرنی دھرت دھول ملے وڈیاںیا۔ لیکھا رہے نہ محمدی چار یار، چاروں کُنٹ اِکو کھیل پر بھ دا نظری آئیآ۔ توں میرا میں تیرا سر شئی در شئی اندر ہووے پیار، وِشیاں والا گرو متن کوئے نہ جائیا۔ سب دا مالک خالق پر تپاک ہووے پُرکھ اکال، دین دُنی اپنے حکمے اندر چلائیآ۔ سَتجگ سَتگر شبد سب دا ہووے ثالث، خالص خالصہ لئے پر گٹائیآ۔ کلجگ کوڑی کریا میٹے نندرا آلس، غفلت رہن کوئے نہ پائیآ۔ مہروان ہو کے محبوبِ مَحَبَّت وِچ جگت جگیا سوآں بدلے عادت، امیرِ غریبِ ضمیر اپنے نال ملائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچے نام دی بخشش کر سخاوت، جھولی سب دی دئے بھرائیا۔

* ۱۲ ساون شہنشاہی سمت ۲ بوڑ سنگھ دے گرہ پنڈ برنالہ ضلع امرتسر *

سَت دھرم، سَتجگ کریا کرے گہر گہچھیر وڈ گن ساگر، اگم اتھا بے پرواہ اپنی دیا کمائیآ۔ نام وِچ کرائے پُرکھ اکال دین دیال بن کے ڈھر سو داگر، چار کُنٹ دہ دشا وست امولک کایا گولک اِکو پائیآ۔ ساچے سنتاں بھگتاں نرمل کرم کرے اُجاگر، دین دُنی دا مالک وڈ اکالن دُرمت میل انتر انتر دھوایآ۔ ٹھکران دو جہان ہووے کریم کرتا قادر، پاربرہم پت پر میثور ابناشی کرتا اپنا حکم ورتائیآ۔ جودھا سو برہ ہووے وڈ بہادر، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کرنی اپنے ہتھ رکھائیآ۔ ساچی کرنی کرے کرتار، کرتا پُرکھ بے پرواہیا۔ جس دا کھیل سدا جگ چار، جگ چو کڑی حکمے اندر رہیا بھوایآ۔ نام سندیشہ مندے رہے گر اوتار، پیغمبرِ سجدیاں وِچ سیس جھکائیآ۔ وِشن برہما شو آون جاون وارو وار، تھر رہن کوئے نہ پائیآ۔ دیوت سُر سدا پنہار، کھانی بانی مل کے ڈھولا گائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سَت دوارا اِک پر گٹائیآ۔ سَت دوارا کھولے ایک، ایکنکار اپنے ہتھ رکھے وڈیاںیا۔ لکھ چوڑا سی بخشے ڈھر دی ٹیک، ٹکے مستک نام دھوڑی دئے لگائیآ۔ من واسنا کوڑی کریا جگت رہے نہ بھیکھ، مایا متا موہ ہوئے ہنگتا گڑھ تڑائیآ۔ جھگڑا رہے نہ ملا شیخ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سَت ستواد شبد اناد اِکو دئے سنانیا۔ شبد اناد اُتجے جگ، لوک

مات و بے ودھائیا۔ جن بھگتاں میلا ہووے اُپر شاہ رگ، نو دوارے پندھ دے مُکائیا۔ جگت واسنارہے کوئی نہ حد، ممتا موہ نہ کوئے رکھائیا۔ دُھر دی دھار
 ساچا شبد جنائے انحد، آتم درسی اپنی دیا کمائیا۔ سچ دوار اینکار گرہ مندر اندر جاوے لگھ، ایڑا پنگل سکھمن سکے نہ کوئے اٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جن بھگتاں بخشے ساچا پرمانند، نجاند و جدی رہے ودھائیا۔ ست دھرم جن بھگتاں پر بھ ہوئے سہیلا، سچن اکو نظری
 آئیا۔ آتم پر ماتم کر کے میلا، مینی جگدیش اپنے نال کرائیا۔ بھو رہے نہ گرو چیلا، چیل گرو سرتی شبد اپنا پڑا لاہیا۔ وسنہارا سچھنڈ دوارے دھام نویلا، نرگن
 نور جوت پرکاش سرگن ساچے کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا اکو اک سہائیا۔ سچ دوار ہووے
 سو بھاونت، سچھنڈ و بے ودھائیا۔ تھر گھر بنائے اگمی بنت، گھرن بھنن سمرتھ اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ شبدی دھار جنائے حکم اگمی نیا منت، سندیشہ نریشا اکو
 اک سمجھائیا۔ لگھ چوراسی مالک خالق پر تپالک بن کے دُھر دا کنت، سچ سہنجنی انتر اپنا پڑا دے اٹھائیا۔ جگھڑا مُکا کے جیو جنت، جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب سوامی انتر جامی گھٹ بھیتز گرہ گرہ ویکھے تھاؤں تھانیا۔ ویکھنہارا تھان تھنتر، لگھ چوراسی کھوج کھوجائیا۔
 جس دا آد جگاد شبد فرمانا منتر، رسنا جہوا پڑھ پڑھ تھکی سرب لوکائیا۔ بن بھگتاں بھو نہ پایا کسے نرتر، انتر برہم وچوں پار نہ کوئے کرائیا۔ لہنا دینا چکاوے
 گرگھ ساچے سنتن، ستا اپنی دے دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے نو تن، نو نو چار جگھڑا رہے نہ رانیا۔ ست دھرم، سچجگ
 ساچے ملے وست انمول، پُرکھ ابناشی جھولی پائیا۔ دُھر دے کنتے دیوے تول، جگت ترازو نظر کوئے نہ آئیا۔ سچھنڈ دوار اینکار وچ ورجھنڈ برہمنڈ کھنڈ
 دیوے کھول، خالق خلق اپنی وست آپ ورتائیا۔ بھاگ لگائے دیا کمائے دھرنی دھرت دھول اُپر دھول، دیا دوت سچ سپوت اپنا حکم منائیا۔ گر اوتاراں
 پیغمبراں پورا کرے کیتا قول، صدی چو دھویں ویلا وقت دے گواہیا۔ پر بھ کا بھو کوئے نہ جانے پنڈت پاندھا رول، ہندسیاں اکھراں انکاں وچ سکے نہ
 کوئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچجگ ساچے ساچی دھارا جائے مول، مولا ہو کے اپنا حکم ورتائیا۔ ست دھرم، سچجگ ساچا
 دیوے پر بھ بھروسہ، ابناشی کرتا دیا کمائیا۔ اکو نام دو جہان چلے ہوکا، حکم اکو اک سنائیا۔ توں میرا میں تیرا ٹھاکر سوامی آتم پر ماتم سچ سلوکا، سو صاحب

جیواں جنناں آپ درڑائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں مانس دیہی پر بھ ملن دا موقع، وچھڑیاں پھیر میل نہ کوئے کرائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں اکو ایکا اوٹا، جو اوڑک
 جوتی جوت وچ رمانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ کوڑی کر یا من واسنا گرہ مندر کڈھ کھوٹا، ست ست دئے سمجھائیا۔ ست دھرم ست
 ستوادی دیوے دُھر دی دات، داتا دانی آپ ورتائیا۔ سنگر شبد بنا وڈی نہ کوئی کرامات، مورکھ گلدھ سمجھ کسے نہ آئیا۔ جس سمرت کوٹ جنم دا اترے پاپ،
 پنت پنت دئے بنائیا۔ ملے وڈیائی ماٹی خاک، پنج تت وچے ودھائیا۔ سجن بنے دُھر داساک، پُرکھ اکالا اپنا جوڑ بڑائیا۔ ایہتھے اوتھے دو جہاناں نرگن دیوے
 ساتھ، جگت وچھوڑا رہن کوئے نہ پائیا۔ بال انجانے گرگھ گرسکھ ہر جن بھگت بہاوے چکے گودی آپ، آپ اپنی دیا کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، سنجگ سچے تیرے وچ بخشے اک اتفاق، نفاق دا جھگڑا دئے گوائیا۔ ست دھرم، سنجگ ساچے ساچا ہووے ملاپ، ملنی ہر جگدیش کرائیا۔
 ست دھرم دا ودھے پرتاپ، کوڑی کر یا رہے نہ رانیا۔ کرتا پُرکھ کرے انصاف، عدلی ہو کے عدل کمائیا۔ رُوح بُت دوویں کرے پاک، بھگتاں اندر وجدی
 رہے ودھائیا۔ بند کوڑی کھولے تاک، چاروں طرف کرے رُشنائیا۔ نام ندھانا سنائے ناد، انحد راگی راگ سنائیا۔ ست جوت کر پرکاش، اندھ اندھیرا دئے
 چُکائیا۔ سچھنڈ دوارے کر نواس، دھرم دوارا اک دکھائیا۔ جتھے نظر نہ آئے کوئی مائی باپ، بھائی بھین ساک سجن سین نار کنت سیج نہ کوئے سہائیا۔ اکو
 نور جوت پرکاش، تخت نواسی نظری آئے آپ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سنجگ ساچا مات دھر، دھرنی دھرت
 دھول دھرم دوارا اک بنائیا۔ ست دھرم، دھرنی اُتے ہووے دھرم دوار، چار ورن ملے وڈیائیا۔ اکو نام ہووے جیکار، ڈنکا وچے تھاؤں تھانیا۔ خوشی
 مناؤں گر اوتار، پیغمبر ڈھولے گا گارنگ رنگائیا۔ کرے کھیل آپ کرتار، کرنی دا کرتا قدرت اپنی ویکھ دکھائیا۔ چو تھا جگ کرے پار، پار بہم پر بھ لیکھا
 دئے مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سرشٹ سبائی دا ایکو ایک کرے آہار، رسنا
 رس جگت سواد نہ کوئے دکھائیا۔

* ۱۲ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ پچھن سنگھ دے گرہ پنڈ بھورے ضلع امرتسر *

ستجگ ساچے کرپا کرے پر بھ دین دیاں، دیناں انا تھاں ویکھ وکھائیا۔ بھگت وچھل ہو کرپال، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ سنت سہیلے گرگھ ویکھے اپنے لال، ورنناں برناں وچوں باہر کڈھائیا۔ ساچی سکھیا دیوے نام سکھال، جگت و دیا توں باہر کرے پڑھائیا۔ امرت جام پیالہ دے پیال، رس اگمی آپ چکھائیا۔ جھگڑا رہن نہ دیوے شاہ کنگال، اوچاں نیچاں اگوگر و سائیا۔ ست دھرم وکھائے اپنی دھرمسال، گر در مندر اگو اک وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے دے سرنائیا۔ سچ دوار سری بھگوان چرن، دو جہاناں سو بھاپائیا۔ جتھے مکے مرن ڈرن، جنم گیڑ نہ کوئے بھوایا۔ نیتز کھلے ہرن پھرن، نچ نیتز لوچن ہوئے رُشنائیا۔ پُرکھ اکال ملے کرنی کرن، قُدرت دا قادر میل ملائیا۔ سنت سہیلے ساچی منزل چڑھن، نو دوارے پنڈھ مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ٹھانڈا در دے وکھائیا۔ ٹھانڈا در پُرکھ ابناش، سچھنڈ دوارا اک وکھائیا۔ جیسہڑا آد جگاد ہوئے نہ کدے وناس، چھپر چھن روپ نہ کوئے بدلایا۔ سو اگو نزل جوت رہے پرکاش، سورج چند نہ کوئے رُشنائیا۔ بھگت بھگوان مل کے پیندی رہے راس، آتم پر ماتم مل کے گوپی کاہن روپ وٹائیا۔ توں میرا میں تیرا پار برہم برہم مل کے گاوے گاتھ، شبدی شبد ہووے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچی دات، نام بھنڈارا سچ ورتائیا۔ نام بھنڈارا ڈھر دی دات، جن بھگتاں آپ ورتائیندا۔ اندھ اندھیر میٹے اندھیری رات، ست ستوادی ساچا چند چڑھائیندا۔ شبدی سرتی ناتا جوڑے پُرکھ بدھات، آتم پر ماتم میلا آپ ملائیندا۔ سوہنگ شبد آد جگادی گاتھ، گر اوتاراں پیغمبراں آپ سمجھائیندا۔ چار ورن اٹھاراں برن دے اک جماعت، ورن برن راہ نہ کوئے چلائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے اک اکانت، اک اگلا سو بھاپائیندا۔ اک اگلا ایکنکار، آد جگاد اکھوائیا۔ کلجگ کوڑا دھرتی اتوں کڈھے باہر، ستجگ ساچا مات دھرائیا۔ مایا ممتا موہ وکار نہ رہے ہنکار، آشنا ترشاناہ جگت ستائیا۔ ساچا بخشے اک پیار، پتا پوت کرے نہ کوئے لڑائیا۔ آتم پر ماتم مل کے ڈھولا گاوے اگم اپار، سوہلا ساچا راگ الائیا۔ ست ستوادی ستجگ ساچی اُتجے دھار، دھرم دوارا اک پرگٹائیا۔ اوچ پیچ رہے نہ کوئے وچار، کھتری براہمن شوڈر ویش شرع نہ کوئے بنائیا۔ سرب جیاں دا سانجھا کرے پیار، جگت و بھچار ڈراچار

ورودھ وکار اندروں دے کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست دھرم دھرے وچ سنسار، سنسا کوڑا جگت روگ دے مٹائیا۔ جگت روگ مٹے جگ، ممتا موہ نہ کوئے ستائیا۔ کوڑی ترشنا رہے نہ اگ، متوت نہ کوئے تپائیا۔ مہر کرے پُرکھ سمرتھ، دیاوان دیا کمائیا۔ ساچے نام دی دے کے دتھ، واسطہ اپنے نال جڑائیا۔ اندر کھول کے زرگن اگھ، سرگن کرے رُشائیا۔ آتم پر ماتم کدے رہن نہ دیوے دکھ، میللا میلے سچ سُبھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، کھج کوڑی کرپا دیوے متھ، ست دھرم، ستجگ لوک مات کرے پرگٹ، پرگٹ ہو کے ساچا ہٹ کھلایا۔

* ۱۲ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ گوپال کور دے گرہ پنڈ بھورے ضلع امرتسر *

جن بھگتاں آتم پر ماتم پر بھ دیوے ساچا سکھ، ترے گن اگنی تت نہ کوئے تپائیا۔ لوبھ وکار مایا ممتا ویاپے کوئے نہ ڈکھ، کوڑ گڑیار و بھچار نہ کوئے ستائیا۔ جگت ترشنا رہے کوئی نہ بھکھ، ساتک ست دے ورتائیا۔ لیکھے لاوے مانس دیہی پنچ تت منکھ، آون جاون گیڑا دے کٹائیا۔ سفل کرائے جننی گکھ، مہروان مہر نظر نال پار کرائیا۔ شبدی دھار گودی لئے چک، گوہند شبد ہتھ وڈیائیا۔ آون جاون لکھ چوڑا سی گیڑا جائے مک، رائے دھرم نہ دے سزائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دیوے مان وڈیائیا۔ جن بھگتاں کدے نہ ہووے چنتا روگ، سنسا غم نہ کوئے ستائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال دیوے درس اموگھ، جوتی نور کر رُشائیا۔ چرن پریتی ساچی نیقی بخشے ساچا جوگ، جگیشتر تپیشتر منیشتر لیکھا دے چکائیا۔ آتم پر ماتم بہہ کے سچ دوار دی دے مَوج، ممتا موہ وکار مٹائیا۔ سرتی شبد کرا کے کھوج، پڑدا اندروں دے اٹھائیا۔ آتم سیجا کرے چوج، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ جن بھگتاں کوئی نہ رہے سنتاپ، سنسا جگت نہ کوئے ستائیا۔ کر کرپا میٹے تینو تاپ، ترے گن لیکھا دے چکائیا۔ آتم پر ماتم دس کے ساچی ذات، دئی پڑدا دے اٹھائیا۔ شبد اگنی جپا کے جاپ، انحد نادی ناد سُنائیا۔ نرمل جوت کر پرکاش، اندھ اندھیرا دے گوائیا۔ امرت دے کے بوہند سوانت،

نچھر جھرنادے دکھائیا۔ کوٹ جنم دے پورب لاه کے پاپ، ڈتر میل ڈرمت آپ دھوائیا۔ رُوح بُت دوویں کر کے پاک، پتت پُنیت بخشے سچ سرنائیا۔ جن بھگتاں اُپر تھھے پرم پُرکھ پر بھ آپ، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنا رنگ رنگائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں نرگن سرگن دیوے ساتھ، سگلا ساتھی پُرکھ ابناشی اِکو اِک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیلے کھیل سرب گنتاس، بھگتن مینا گھر گبھیہر گوسائیا۔ جن بھگتاں من منسا رہے کوئی نہ جھیرا، جگت درد نہ کوئے دکھائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال سنگر سچا بنھے بیڑا، سمند ساگر سنسار وچوں پار کرائیا۔ کایا ماٹی ساڈھے تن ہتھ گھر مندر وسے کھیرا، محل اٹل ہووے رُشنائیا۔ پنچ وکار رہے نہ اندر ڈیرہ، شبد ڈنکے نال باہر کڈھائیا۔ شبد جنائے دیا کمائے بھيو کھلائے آتم برہم سمجھائے توں میرا میں تیرا، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ گھر ٹھانڈے ساڈھے تن ہتھ ہووے چاؤ گھنیرا، سنگر شبد وجے ودھائیا۔ ملے میل گرو گرو چیرا، چیل گرو ایکا گھر بہہ کے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں کرے دُھر دا میلا، بن وچولا سیو کمائیا۔ جن بھگتاں کوڑ گریار کوئی نہ سکے موہ، جگت متا وچ نہ کوئے پھسائیا۔ کلج کر سکے نہ دھروہ، جگت جنجال کوئے نہ پائیا۔ اہناں دے انتر و سیا پرم پُرکھ سو، جو ہنگ برہم رہیا سمجھائیا۔ جس دا بھيو جگت بدھی نہ جانے کو، پڑھ پڑھ تھکی سرب لوکائیا۔ جو آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت نرگن سرگن جاوے ہو، سرگن نرگن اپنی کھیل کھلائیا۔ سچ پرکاش نوری جوت اگئی کرے لو، دیا باقی کملا پاتی ہتھ نہ کسے پھڑائیا۔ جس آتم نال پر ماتم ہو کے جاوے چھوہ، پڑدا اوہلا اندر باہر گپت ظاہر رہن کوئے نہ پائیا۔ لیکھا چک جائے اِک دو، دُو اِکا اِکو رنگ سائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دکھاو نہارا اپنا سچا گھر، گرہ سچ سنگھاسن پُرکھ ابناشن اِکو اِک رکھائیا۔ جن بھگتاں پر بھ دھام دسے سدا انڈٹھ، جگ نیز نظر کسے نہ آئیا۔ مہروان کروٹ لے بدلے پٹھ، دین دِیال دین دُنی دے بدلایا۔ آتم انتر کرے ساچا ہت، پریتم ہو کے پریم دکھائیا۔ شبدی دھار وسے چت، من چت ٹھگوری رہن کوئے نہ پائیا۔ دیاوان دین دِیال ٹھا کر سوامی جن بھگتاں درشن دیوے نت، باہر لبھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ دُھر دا مالک سدا پرتپالک وڈا وڈ خالق بنے اگئی پت، پتا پوت گرگھ گرگر اپنی گود اٹھائیا۔ شبدی دھار اینکار وچ سنسار دُھر دا لیکھا دیوے لکھ، جس دی رکھ نہ کوئے بدلایا۔ سدا سدا سد وڈیائی دیندا آئیا گرگھ ساچے سکھ، جنہاں سنگر سکھیا انتر لئی وسائیا۔ نام بھنڈار دیندا آئیا

وست انڈٹھ، مہروان مہر نظر اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں انتر آتم سدا کرے ہت، ہتکاری ہو کے نرنکاری ہو کے جگت
وکاری کر کرپا پار لنگھایا۔

* ۱۲ ساون شہنشاہی سمت ۲ ہر دیپ سنگھ دے گرہ پنڈ ڈبی پرا ضلع امرتسر *

ستگر شبد سدا دیال، آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت دیا کمایا۔ بھگت سہیلے گرکھ ویکھے اپنے لال، لکھ چوڑاسی جیو جنت وچوں آپ اٹھایا۔ کوڑی کریا
مایا ممتا موہ توڑ جنجال، جاگرت جوت اک رُشانیا۔ شبد اگئی انحد وجائے تال، دُهن آتمک بھو کھلایا۔ پورب جنم دی لیکھے لائے گھال، لہنا دینا دُهر دی
دات ورتایا۔ ناتا توڑ کال مہاکال، سچکھنڈ دوار اک دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت سہیلے لئے ور، مہروان محبوب اپنے رنگ وچ
رنگایا۔ جن بھگتاں پار برہم پت پر میثور بخشے چرن دھوڑ، نام ندھانا دُهر دی دات جھولی پائیا۔ مایا ممتا موہ وکار ہنکار ناتا توڑے کوڑو کوڑ، ست دھرم ست
ست اشٹ دیو سوامی پُرکھ اکال اکو نظری آئیا۔ مہروان مُجبت وچ دین دیال دیا کر کے چتر سگھڑ بنائے مورکھ موڑھ، نام رس انتر چپ اجپا چپ اک آپ
جپایا۔ جوتی جلوہ ست پرکاش دیوے اگئی نور، اندھ اگیان جیو جہان رہن کوئے نہ پائیا۔ آسا منسا در ٹھانڈے پور، پورن برہم گیان دے سمجھایا۔ درس
دکھائے حاضر حضور، نج گھر واسی سوچھ سرُپ روپ بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھگت سہیلا اک اکیلا اینکار
اپنا گھر دکھایا۔ جن بھگتاں پر بھ گھر دکھائے آد نرنجنا، نرنگن نرویر اپنی دیا کمایا۔ مہروان ہو کے داتا دانی درد دُکھ بھے بھنجننا، کلجک بھو ساگر پار لنگھایا۔
آتم پر ماتم ساچے گھر گرہ نجانند دیوے ساچا پرمانندنا، پرا پسنتی مدھم بیکھری دُهن آتمک راگ اگئی آواز سنایا۔ بن سیس جگدیش دوئے کر دتے بندنا،
بندگی مُشدگی اکو دے سمجھایا۔ بھگت سہیلا دو جہان چاڑھے ساچا چندنا، بن سورج چند کرے رُشانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت
سہیلے لائے اپنے انگنا، انگیکار آپ اکھوایا۔ جن بھگتاں جگو جگ پر بھ لائے اپنے انگ، نرنگن سرگن میل ملایا۔ دیوے وڈیائی سورا سرنگ، شاہ پاتشاہ سچا

شہنشاہیا۔ نام ندھان وجائے مردنگ، راگ انادی آپ پرگٹایا۔ نو دوارے پار لنگھ، اندر منزل دے دکھایا۔ سچ جوت چاڑھ کے چند، نور نورانہ ڈمگایا۔ خوشی کر کے بند بند، بندیخانے دے تڑایا۔ جھگڑا مکائے چو داں لوک چو داں طبق پری لوء برہمنڈ، سچکھنڈ دوارا اکو سو بھاپایا۔ جتھے رسنا جہوا بتی دند صفتاں والا ڈھولا گائے کوئی نہ چھند، راگ ناد سمجھ کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگتاں دیوے اک گھر، سچ گھرانہ سری بھگوانا سچ دوار اینکار اپنا اک دکھایا۔ بھگت سہیلا وسے گھر، درگاہ ساچی سو بھاپایا۔ جتھے نہ جنمے نہ جائے مر، مر جیوت روپ نہ کوئے بدلایا۔ انت آخری منزل جائے چڑھ، پوڑی ڈنڈے دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ پڑکھ اکال دین دیال سرنگت سرنائی جائے پڑ، سیس جگدیش اک جھکایا۔ سو سوامی صاحب سلطان ہو مہروان کرپا دیوے کر، جوتی جاتا پڑکھ بدھاتا جوتی جوت وچ ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچکھنڈ دوارے سچ سنگھاسن پڑکھ ابناشن آپے چڑھ، چارگنٹ دہ دشا اتر پورب پچھم دکھن ویکھ دکھایا۔

* ۱۲ ساون شہنشاہی سمت ۲ مکھن سنگھ، بخشیش سنگھ دے گرہ پنڈ بھگوان پرا ضلع امرتسر *

سجگ ساچے تیرا ساچا جاپ، سو پڑکھ نرنجن آپ پرگٹایا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت دیوے آپ، ہر پڑکھ نرنجن دیا کمایا۔ دین دنی میٹے روگ سنتاپ، اینکارا مہر نظر اٹھایا۔ نرمل جوت کرے پرکاش، آد نرنجن نور نورانہ ڈمگایا۔ شبد اگمی وجائے ناد، بودھ اگادھ کرے پڑھایا۔ لیکھا جانے گرگھ گرگھ سنت سہیلے سادھ، سری بھگوان سچ نشان ہو مہروان اک دکھایا۔ ست دوارے پڑدا کھولے راز، پاربرہم برہم لیکھا دے جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا منتر اک سمجھایا۔ سجگ ساچے ساچا شبد چلے اگم، اگمڑی کار کمایا۔ جو آد جگاد جگ چوکڑی نہ مرے نہ پئے جم، جیون مرن ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جس نوں جنے نہ کوئی جننی تن تن، اپ تیج وائے پر تھی آکاش کھیل نہ کوئے کھلایا۔ جس نوں ایٹھے اوٹھے دو جہاناں سکے کوئے نہ بھن، ٹھٹھیار ہتھ کسے نہ آئی۔ جس نوں چار جگ ہووے کدے نہ غم، چنتا چکھا جگت طمع نہ کوئے ستایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل

آپ درڑائیا۔ سَتجگ ساچا ناؤں دھرے کرتا، قُدرت دا مالک دیا کمائیا۔ جس دی آسا رکھدے گئے گرو اوتار، پیغمبر نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ سو لیکھا جانے سرب سنسار، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جس دا لحم سدا چلے جگ چار، زرگن سرگن اپنی کار کمائیا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہار، شاستر سمرت وید پُران بھیو کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیا۔ سَتجگ شبد چلے اتھاہ، ہر کرتا آپ جنائیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت زرگن سرگن بنے ملاح، کھیوٹ کھیٹا اکو دو جہاناں اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ انتر آتم پر ماتم ہو کے سب دی پکڑے بانہہ، سچکھنڈ دوارا ایککارا اکو اک سمجھائیا۔ جن بھگت سہیلے گرو گر چیلے بہائے ساچی تھاں، سچ مقام اکو اک درڑائیا۔ کر کرپا کوٹ جنم دے میٹے بے انت گناہ، پتت پُنیت دے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لحم اک درڑائیا۔ سَتجگ، شبد چلے گر شبدی دھار، جس دی سمجھ کسے نہ آئیا۔ سُنسپہرا دیوے گر اوتار، لوک پر لوک آپ سنائیا۔ کَلجگ کوڑی کرپا کرے خوار، سَتجگ ساچا لوک مات دے دھرائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن خالص خالصہ کر تیار، ترے گن اتپتا ٹھانڈا سینتا اکو رنگ دے رنگائیا۔ ثالث بن کے آپ نرنکار، نرویر ہو کے سیو کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے دُھر دربار، درگاہ ساچی بہہ کے خوشی منائیا۔ سَتجگ ساچا ناؤں جنائے آد نرنجن، آد پُرکھ وڈی وڈیائیا۔ جیواں جنتاں ہووے درد دُکھ بھے بھنجن، دیناں انا تھاں لئے اٹھائیا۔ سرب جیاں دا ہووے سجن، ذات پات دین مذہب ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ سچ دوارے سچ سروور کرائے اکو مجن، اٹھسٹھ دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں آوے کڈھن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا ایککارا اکو اک دکھائیا۔ سَتجگ ساچے ناؤں چلائے سری بھگونت، بھگون اپنی دیا کمائیا۔ شبد گرو گردیو سب دا سوامی ہووے کنت، کنت کنٹوہل اک اکھوائیا۔ لیکھا جانے لکھ چوڑاسی جیو جنت، انتشکرن سب دا پھول پھولائیا۔ کوڑی کرپا گڑھ توڑے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم پڑدا دے اٹھائیا۔ بودھ اگادھا شبد انا دا دُھر دا بنے پنڈت، کلمہ حق نام سچ سچ دوارے اک درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی دھار آپ جنائیا۔ سَتجگ ساچا ناؤں دیوے پُرکھ ابناش، ابناشی کرتے ہتھ وڈیائیا۔ جو منڈل منڈپ پاوے راس، گوپنی کاہن سرب نچائیا۔ لیکھا جانے سینتا رام وچ بناس، جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ ٹلے پربت کھوج کھوجائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد پوری کرے

خواہش، کلمہ کائنات درڑائیا۔ نانک نرگن سرگن وسے پاس، گو بند ڈنکا شبد سناٹیا۔ سب دی پوری کرے آس، ترشنا برہما وشن دے بُجھائیا۔ نرگن نور جوت کر پرکاش، پرکاشوان کرے لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سنجگ ساچے درگاہ ساچی دیوے مان وڈیائیا۔ سنگر سچا سنجگ ہووے شبد اگمی ست، پُرکھ اکال دے وڈیائیا۔ ست دھرم دی مولے رت، لوک مات وجے ودھائیا۔ جگت وکارا کڈھے کٹ، نام کھنڈا ہتھ چکائیا۔ چار ورننا اٹھاراں برناں دیوے سچ سچ، کوڑ وکار رہن نہ پائیا۔ جن بھگتاں اُجل کرے کھ، دُرمت میل دھوایا۔ ساچے سنتاں ہووے سکھ، سکھ آتم وچوں پرگٹایا۔ گرکھ گودی لئے چک، پھر باہوں گلے لگائیا۔ گر سکھاں ترشنا میٹے بھکھ، دست امولک نام آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سنجگ سچے دیوے چرن سرن سچی سرنائیا۔ سنجگ سچا ناؤں چلے چوڑاں لوک، پر لوک وجے ودھائیا۔ گاون سارے حق سلوک، ڈھولا اکو شہنشاہیا۔ بھاگ لگے کایا کوٹ، وجے نام ودھائیا۔ پرکاش ہووے نرمل جوت، اندھ اندھیر چکائیا۔ من بُدھی دی رہے کوئی نہ سوچ، انھو پڑدا دے اٹھایا۔ لیکھا مُکا کے ہرکھ سوگ، چنتا غم باہر دے کڈھائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال ساچی دس کے اکو اوٹ، اوڑک اپنے وچ ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نام نُماری اندر کرے مدہوش، ست پیالہ جام اک پیاٹیا۔

* ۱۳ ساون شہنشاہی سمت ۲ پرتاپ سنگھ دے گرہ پنڈ سگا ضلع امرتسر *

سنجگ ساچے پُرکھ اکال دسنی گاتھ، گا گا سارے شکر منائیا۔ سہارا دینا اتھان ناتھ، غریباں مان وڈیائیا۔ بھگتاں جوڑنا ساچا نات، سگلا سنگ بنائیا۔ نام بھنڈارا کھولنا ڈونگھا کھات، اتوٹ اتوٹ ورتائیا۔ سچ در پر بھ دی سوہنی ذات، آتم پڑدا آپ چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرے نام دے وڈیائیا۔ سنجگ ساچے سب نوں دینی دھیر، دھیرج دھیر اک رکھائیا۔ امرت ٹھانڈا بخشنا سیر، رس سنگر نام جام پیاٹیا۔ ہوئے ہنگتا کڈھنی پیر، در دیاں درد دکھیاں ڈکھ دینا ونڈائیا۔ ساچا بستر دینا چیر، شبد اوڈھن سو بھاپائیا۔ سچ سمجھاؤنا دھر دا پیر، پیغمبر نور خدائیا۔ مان دینا غریب امیر، جو چل آون

سرنایا۔ ساچا کھنڈا نام کٹار ست کھڑگ کھچی رکھنی شمشیر، من شرارت کرن کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر تیرے ہتھ
 ٹکانیا۔ سنجگ سچے سچا دینا سندیش، ہر گھٹ سچ جنایا۔ وسو پر بھ دے دیس، سچکھنڈ کہہ کے سارے گانیا۔ جس داما ملک اک نریش، دوجا حکم نہ کوئے
 بدلائی۔ وشن برہما شو جس دوارے درویش، دو جہاناں مالک بے پرواہیا۔ آتم پر ماتم مل کے کھولے بھیت، بھانڈا بھرم بھو بھنایا۔ درشن کرو نیتن نیت،
 نیت نوت خوشی منایا۔ مانس جنم بناؤ اپنا لیکھ، لیکھا لیکھے وچ سمانیا۔ پرت کے جاؤ اپنے دیس، جس گھر وچوں ہوئی جدانیا۔ سدا زندہ رہو ہمیش، مر کے
 مرن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ پڑکھ اکال اولڑا ویس، نرگن نور کرے رُشنانیا۔ جس نوں لبھدے کیتی کیت، کوٹن کوٹ دھیان لگانیا۔ سو کھیلے کھیل اپنی
 کھید، شبد کھلاڑی ویس وٹانیا۔ جس نے مات پنج تت دتے بھج، آتم پر ماتم اپنی دھار پر گٹانیا۔ اوس پر بھو دی مانو ساچی سچ، جتھوں سُنیاں نہ کوئے اٹھانیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنجگ سچے بخشہار سرنایا۔ سنجگ جن بھگتاں نام اگنی کھیتی دینا خط، تقریر تحریر وچ بدلائی۔ تہاڈا مالک
 کملاپات، پت پر مشور اک اکھوانیا۔ لہنا دینا اوس دے ہتھ، جگ چوکڑی رہیا چکانیا۔ دیونہارا نام وتھ، بھنڈارا دھر دا آپ ورتانیا۔ سرب کلا سمرتھ،
 اوٹ اکو اک جنایا۔ سچا مارگ دیوے دس، رہبر ہو کے آپ سمجھانیا۔ توں میرا میں تیرا گاؤنا جس، ڈھولا سولہا دھر دا آپ پر گٹانیا۔ سگل وسورے جان
 لٹھ، جو در ٹھانڈے درشن پانیا۔ سدا کھلی رہے اگھ، لوچن بند نہ کوئے کرانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہککنک نرائن نر، مہاراج شیر
 سنگھ وشنوں بھگوان، سنجگ ساچے تیرا دھرم لگاوے سچ، بھاگ لگا کے کایا ماٹی کچ، کنچن گڑھ دئے بنایا۔

* ۱۳ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ گنڈا سنگھ دے گرہ پنڈ دراجکے ضلع امرتسر *

گرگھ ساچا ادھرے پار، ادر وچ کدے نہ آئی۔ لیکھا مکے کایا ماٹی وچ سنسار، تن وجود ملے وڈیائی۔ گر شبد کرے پیار، پریکی پیارا بہہ کے ویکھ
 وکھائی۔ آون جاون دیوے گیڑ نوار، چوراسی پھانسی دئے کٹانیا۔ ساچا دتے دھام نیار، دوارا اکو اک سمجھانیا۔ جتھے وے ہر نرنکار، سچکھنڈ بیٹھا سو بھاپانیا۔

میلا ہووے اتم وار، جوتی جوت جوت سمایا۔ تنہاں گرکھاں سد بلہار، جو سترگھکے اندر سیو کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پار اتار نہار بے پرواہیا۔ گرکھ سچا آون جاون لئے کٹ، کٹک کوڑ رہے نہ رانیا۔ ساچا لاہا مانس جنم لئے کھٹ، ملے شبد نام وڈیا یا۔ کرے ونج ساچے ہٹ، گر چرن پریتی سیو کمایا۔ دُرمٹ میل جاوے لتھ، پاپاں روگ رہے نہ رانیا۔ کرپا کرے پُرکھ اکال سمرتھ، بخشنہار سچی سرنا یا۔ لکھ چوراسی وچوں لئے رکھ، رائے دھرم نہ دے سزایا۔ ناڑی ناڑ اُبلن نہ دیوے رت، امرت میگھ اک برسایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں ہوئے سہا یا۔ گرکھ سچا پار جائے لگھ، شہوہ دریا نہ کوئے رُڑھایا۔ ملے میل صاحب سورے سربنگ، شبدی گر دیا کما یا۔ نام سنائے اگئی مردنگ، نادی ناد وجایا۔ جوتی نور چاڑھ چند، اندھ اندھیرا دے گوا یا۔ آتم بیج سہا پلنگ، سچ سنگھاسن ڈیرہ لایا۔ نچ گھر دے نجاند، پرمانند سکھ دکھایا۔ جنم کرم دی ٹٹی دیوے گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی اپنی نظر اٹھایا۔ رائے دھرم نہ دیوے دند، چترکپت لیکھا منگن کوئے نہ آیا۔ انتکال پُرکھ اکال ہووے سنگ، آتم اپنے نال ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرکھاں دیوے مان وڈیا یی سورا سربنگ، سرتی شبد شبد سرت جاگت سوت اکو رنگ رنگایا۔

* ۱۳ ساون شہنشاہی سمت ۲ تیا سنگھ دے گرہ پنڈ باسرکے ضلع امرتسر *

سجگ ساچے دین دنی سانجھا ہووے اشٹ، چار ورن اٹھاراں برن سوہلا ڈھولا اکو اک دھیایا۔ سرت شبد کھلی رہے برہم دھار سدانت، کوڑ کڑیار موہ وکار ہنکار رہن کوئے نہ پانیا۔ چار ورن اٹھاراں برن کھتری براہمن شوڈر ویش پریم پیار محبت ہووے سرشٹ، ذات پات دین مذہب جھگڑا رہے نہ رانیا۔ ست اُپدیش پار برہم پت پر میثور پورا ہووے راما وششٹ، جگت واسنا ویشیش لئے بدلایا۔ جن بھگتاں پیار رہے نہ سورگ بہشت، پُرکھ اکال دین دیال اکو چرن دھیان لگایا۔ لیکھا کئے عیسیٰ موسیٰ محمد کرسٹ، صدی چودھویں اپنا پنڈھ مکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست دھرم دھرنی دھرت دھول اُپر دے پرگٹایا۔ سجگ ساچے دیوے ست، ست ستوادی روپ وٹایا۔ ساتک سانت کرے بیج ت، ترے گن گنی نہ

کوئے تپایا۔ ناڑ ناڑ نہ اُبلے رت، امرت میگھ دئے برسایا۔ من واسنادہ دِشانہ جائے بھج، کوڑی کریا اندروں دئے کڈھایا۔ کایا مندر اندر پرگٹ کر سچ
 سچ، سچ سنجم اِکو دئے سمجھایا۔ پریم پیار مُجّت اندر نو کھنڈ ستّ دیپ جان وس، جھگڑا جگت نہ رہے لوکایا۔ جن بھگتاں نچ لوچن نین پر م پُرکھ کھولے اگھ،
 گیان انجن نام ندھان اِکو پائیا۔ زرگن نور جوت پرکاش کرے گھٹ گھٹ، گرہ گرہ کرے رُشّائیا۔ شبد اگئی مارے سٹّ، سوئی سُرّت اکال مورت دئے
 جگایا۔ سر سرور ساڈھے تن ہتھ اندر دکھائے سرور اٹھسٹھ، امرت جل نچھر دھار دئے وہایا۔ دُرمت میل پر م پُرکھ پر ماتم آتم دیوے کٹّ، پتت
 پُنیت دئے کرائیا۔ ساچا مارگ ستّ ستوادی برہم برہمادی شبد انادی دو جہان، سری بھگوان دیوے دسّ، سرشٹ سبائی اِکو نام دھیایا۔ پار برہم برہم کرے
 اپنے وس، سچ دوارے میلا ہسّ ہسّ، اپ تیج وائے پر تھی آکاش من مت بُدھ اٹھت اپنا حکم منایا۔ بھاگ لگاوے کایا ماٹی کچّ، لوں لوں اندر جائے رچ،
 رچنا انتر نرنتر زرویر اپنی دئے دکھایا۔ ہر ہر دے اندر جائے وس، کرے پرکاش اپنی اگھ، نظر آئے گوسائی پر تکھ، جوتی جاتا ڈگمگایا۔ توں میرا میں تیرا
 دُھر دانام دیوے دسّ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ستجگ ساچی دھار آپ سمجھایا۔ ستجگ ساچا دیوے بودھ، پڑدا
 اوہلا رہے نہ رایا۔ من واسنا سب دی دیوے سودھ، کوڑی کریا دئے مُکایا۔ کایا مندر اندر بھيو دتے گوجھ، نو دوار پینڈا دئے مُکایا۔ دُھن آتمک شبد لگا
 کے ساچی چوٹ، چوٹی چڑھکے زرگن نور کرے رُشّائیا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی ساچے کوٹ، گڑھ بنک اِک سہایا۔ کر پرکاش نرمل جوت، جلوہ نور ڈگمگایا۔
 من بُدھی دی رہن نہ دیوے کوئی سوچ، دُھر شبدی حکم آپ سمجھایا۔ ایکا کلمہ ایکا نام ایکا ناد و بے چو دواں لوک، چو دواں طبق اِکو دوار سپس نوایا۔ جن
 بھگتاں اندر رہن نہ دیوے چنتا غم ہر کھ سوگ، امرت آتم ساچا جام پیایا۔ بن اکھاں جگ نیتراں دیوے درس اموگھ، سوچھ سرُپی شاہو بھوپنی بنا رنگ
 روپی اپنا بھيو گھلایا۔ چار ورن اٹھاراں برن کھتری براہمن شودر ویش اُوچ نیچ ذات پات راج راجان شاہ سلطان دیوے اِکو سچا جوگ، جو پیر پیغمبر مُلا شیخ
 مساتک پنڈت اِکو دھیان لگایا۔ کوڑی کریا کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار تن ماٹی خاکی رہن نہ دیوے کوئی روگ، ہنگ برہم پار برہم اچھل اچھل بھيو ابھیدا آپ
 گھلایا۔ سُرّت شبد بن دین مذہب کرے دُھر سنجوگ، جگ جنم وچھڑے آتم پر ماتم جوڑ جڑایا۔ انت کنت بھگونت سچ دوار ایکنکار دے کے دُھر دی اوٹ،

دوارا نرنکارا اِکو اِک سُهائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سَتجگ ساچے دیوے مان وڈیائیا۔ سَتجگ ساچے پُرکھ اکال دیوے مان، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ مالک بن کے والی دو جہان، لکھ چوڑا سی دے سمجھائیا۔ وشن برہما شو کر دھیان، کروڑ تیتیساکھ پر تکھ کھلایا۔ گر اوتار پیغمبر منن آن، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گلننتر سر جھکان، زمیں اسمان رُو سس بھججن واہو داہیا۔ دُھر سندیشہ نر نریشا ناؤں نرنکارا اِکنکارا ایکا دسے وچ جیو جہان، مانو مانس مانکھ پڑدا اوہلا دے چُکایا۔ سچ دھرم ست دیپ ہووے پردھان، جوٹھ جھوٹھ کوڑی کرپا چار کُنٹ رہن کوئے نہ پائیا۔ آتم پر ماتم نرگن سرگن ہووے گیان، اکھراں توں باہر شبدی شبد کرے پڑھایا۔ سچ دوارا سچ بھومکا دسے اِک استھان، مندر مسجد شودوالا مٹھ گرو دوار اِکو اِک دکھایا۔ جس گرہ ملے سری بھگوان، ابناشی کرتا بیٹھا سو بھاپایا۔ دیا باقی کملا پاتی نرگن جوت جگائے مہان، آد جگادی ڈمگایا۔ کھیلے کھیل خالق خلق وچ جہان، پروردگار سانجھیا لاشریک مقامے حق سچ توفیق اپنے ہتھ رکھایا۔ جس دا بھيو جیو بُدھی سمجھے نہ کوئے انسان، شاستر سمرت وید پُران بے انت کہہ کے خوشی منایا۔ سو صاحب سوامی انترجامی جودھا سوربیر بلی بلوان، بلدھاری اپنا کھیل کھلایا۔ جو گر اوتار پیغمبر اِن سَتجگ تریتا دواپر کھجگ نیت نوت دیندا رہیا دان، وست امولک کایا گولک نام ندھانا آپ کُکایا۔ سو پُرکھ نرنجن کھیل کرے مہان، ہر پُرکھ نرنجن اپنی کل ورتایا۔ اِکنکارا ہوئے آپ اپنا جانی جان، آد نرنجن آد پُرکھ اپنا نور کر رُشنائیا۔ ابناشی کرتا جھلائے سچ نشان، سری بھگوان دو جہاناں اپنا حکم سنایا۔ پاربرہم برہم کرے پروان، چرن پریتی بخشے چرن دھیان، دوجا اشٹ نہ کوئے دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کھجگ تیری انتم ور، سَتجگ ساچا دیوے ور، لوک مات آؤنا چل، دھرنی دھرت دھول بیٹھی راہ نکایا۔ سَتجگ ساچا حکم دیوے فرمان، فرنا من دا بند کرایا۔ جیو جنت رہے نہ کوئے ندھان، آلس نندرا سب دی دے کھلایا۔ ست اُپدیش دیوے نام ندھان، نرگن سرگن سرگن نرگن کرے حق پڑھایا۔ جھگڑا مکائے شرع شرع دین ایمان، ذات پات کملا پاتی لیکھا دے چُکایا۔ ہر گھٹ اندر باہر نظری آئے سری بھگوان، برہم نرنتر وجے سچ ودھایا۔ جگت بسنتر رہے نہ کوئے نشان، گر منتر اِکو اِک دے درڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی اپنی دھار چلائی۔ سَتجگ ساچا حکم مئے جگدیش، جگدیش نریوں نیوں

لاگے پایا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم گاوے گیت، ڈھولا پار برہم برہم دے سمجھایا۔ کایا کعبہ دے سے حق مسیت، مندر دُھر دا اکو نظری آیا۔ جتھے جھگڑا نہیں کوئی اوچ نیچ، ذات پات ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ پت پر میثور پُرکھ اکال پروردگار سانجھی ہووے پریت، پتیاں والے حصے رہن کوئے نہ پایا۔ ست دھرم ساچی چلے ریت، کھتری براہمن شوڈر ویش اکو دھیان لگایا۔ کرے کھیل پُرکھ ابناشی ترے گن انیت، ترے بھون دھنی لیکھا جانے تھاؤں تھانیا۔ مان وڈیائی دیوے ہست کیٹ، راؤ رنکاں راج راجاناں شاہ سلطاناں اکو گھر بہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ستجگ ساچے ست دھرم کرے بختیش، رحم کرے رحمت آپ کمایا۔

* ۱۳ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ بی بی جیتو دے گرہ پنڈ باسر کے ضلع امرتسر *

ستجگ تیرا حکم ہووے سچا، پر بھ حکم سچ سمجھایا۔ گرگھ کدی نہ ہووے کچا، منمت نہ کوئے ہلاکایا۔ ساچے نام اندر جائے رتا، رتن امولک ہیرا اپنا ناؤں بدلایا۔ شبدی دھار اندر پھرے ٹھا، سنگرُو دوارے واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست دھرم دے پرگٹایا۔ ستجگ تیرے وچ پرگٹ ہووے ساچا بھگت، ساچی بھگتی پر بھ دی سیو کمایا۔ ناتا کوڑا توڑے سرشٹی جگت، پریت پر م پُرکھ نال ودھایا۔ نام ندھان ملے اگمی شکت، سنسا روگ دے چکایا۔ درشن کر کے والی عرش، فرش اُتے سو بھاپایا۔ جنم جنم دی میٹے بھٹک، کوڑی ترشنا دے مٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا راہ اک وکھایا۔ ست دھرم ستجگ تیرے وچ آہجن ساچے سنت، سنگر اکو اک منایا۔ پر ماتم من کے دُھر دا کنت، بن سوانی سیو کمایا۔ چرن دوارے کردے رہن منت، نیوں نیوں سیس جھکایا۔ جگت مایا موہ نہ ویاپے چنت، حرص ہو س نہ کوئے ودھایا۔ ملے میل نہ کسے زندک، دُشت دُراچار سنگ نہ کوئے بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنے ملن دی دینی ساچی ہمت، ہردے وس کے لینا اٹھایا۔ ستجگ تیری آسا منسا پوری ہووے شردھا، سدا سد کرپالو دیا کمایا۔ پڑدا چکے ساچے گھر دا، ہر ہر نام وجے ودھایا۔ کلجگ کوڑا جائے ڈردا، لوک مات رہن نہ پایا۔ امرت سروور

کھلے ساچے سردا، ہر چرن ملے سرناہیا۔ جن بھگت منزل اگئی جائے چڑھدا، آگے ہو نہ کوئے اٹکایا۔ توں میرا میں تیرا آتم ڈھولا جائے پڑھدا، پڑدیاں وچوں سڑدا لئے بچایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے لکھ چوڑا سی جیو جنت سادھ سنت گھر گھر دا، گرہ ماٹی ہائی کایا ت پھول پھولایا۔

* ۱۳ ساون شہنشاہی سمت ۲ پریم سنگھ دے گرہ پنڈ نارلا ضلع امرتسر *

سجگ ناؤں ہوئے پتت ادھارن، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دیا کماہیا۔ جن بھگتاں ہوئے پیج سوارن، ساہ ساہ لیکھے دئے لگایا۔ ساچے سنتاں ہوئے پار اتارن، اتر پورب پچھم دکھن دشا ویکھ دکھایا۔ گرگھیاں ہوئے پیج سوارن، جنم مرن دا گیزا دئے چکایا۔ گرگھیاں ہوئے ہنکارن مارن، کوڑی کرایا اندروں باہر کڈھایا۔ چارے کھانی پاوے سارن، مہاسار تھی ہو کے سیو کماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا ناؤں اک سمجھایا۔ سجگ ساچا ناؤں ہوئے بھگتاں سنگ، سگلا سنگ نبھایا۔ مانس جنم نہ ہووے بھنگ، لہنا اپنے ہتھ دکھایا۔ ست سروپ چاڑھ رنگ، کوڑی رنگت دئے بدلاہیا۔ آسا منسا پوری کرے منگ، ممتا موہ مٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست دھرم دئے درٹایا۔ سجگ ساچا ناؤں جن بھگتاں لاوے پار، پار برہم اپنی دیا کماہیا۔ ڈکھ نوارن ہووے وچ سنسار، ڈونگھا ساگر کھوہے تھاؤں تھانیا۔ انحد ناد وے سچی ڈھنکار، سوہلا ڈھر دا اک سناہیا۔ امرت آتم سچے ٹھنڈا ٹھار، جھرنا نچھر اک جھرایا۔ نرمل دیپک جوت کرے آکار، نرکار ساکار کھیل کھلایا۔ چار ورن اٹھاراں برن شبد سروپی دیوے سچ ادھار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا منتر اک سمجھایا۔ سجگ ساچا ساچے سنتاں دیوے مان، ابھمان رہن کوئے نہ پانیا۔ کلج کوڑی کرایا ناتا ٹٹے جیو جہان، مایا ممتا اندروں دئے کڈھایا۔ ست دھرم دکھائے اک نشان، چاروں گنت آپ جھلایا۔ توں میرا میں تیرا سوہنگ شبد سچ گیان، آدج گادی پر بھ دی دھار چلایا۔ گر اوتار پیغمبر ایہو ڈھولا گان، بن اکھراں نراکھر جاپ وچ سماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل

سری بھگوان، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ سنجگ ساچا کھیل کرے بھگوانا، بھگوان اپنی کار کمانیندا۔ ساچا منتر کر پردھانا، دو جہاناں حکم منانیندا۔ وشن برہما شو
 منن آنا، گر اوتار پیغمبر سیس نہ کوئے اٹھانیندا۔ ساچا دیوے اگم ترانہ، تار ستار نہ کوئے ہلانیندا۔ لیکھا جانے چو جہانا، لکھ چوڑاسی کھوج کھوجانیندا۔ پڑدا
 لاہے شاستر سمتر وید پُرانا، انجیل فرآنا بھرم نہ کوئے بھلانیندا۔ حکم دیوے شاہ سلطانا، سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی ایکا حکم منانیندا۔ سنجگ ساچا لوک مات
 ہووے بلوانا، بلدھاری اپنا بل پرگٹانیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستواد برہم برہما اپنا حکم منانیندا۔ سنجگ
 ساچا ساچی بھگتی دیوے گہر گبھیہر، بے نظیر نظر کسے نہ آیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت بدل دیوے تقدیر، تدبیر اپنی اک درڑانیا۔ اکو رنگ رنگائے
 ہست کیٹ، شاہ فقیر اوچاں نیچاں اکو در دئے جنانیا۔ مہروان محبوبُ مجت وچ بدلے ضمیر، من واسنا کوڑی کرپا نو دوار نہ کوئے ستانیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنجگ ساچے امرت آتم دیوے ڈھر دا سیر، باہروں رس نہ کوئے چوانیا۔ سنجگ سچا پر بھ دیوے حکم آپ، اپنی دیا کمانیا۔ سوہنگ
 سوچار ورن اٹھاراں برن دتے جاپ، آد جگادی دھار پر بھ دی چلی آتیا۔ جس سمتر کوٹ جنم دے اترن پاپ، دُرمت میل رہے نہ رانیا۔ تن ماٹی خاک
 ہوئے پوت پاک، وجود ثبوت اپنا دئے سمجھانیا۔ سرتی شبدی نبھے نات، ناتا بدھاتا اپنے نال جڑانیا۔ اک اکلاینکارا نظری آئے اک اکانت، سچھنڈ نواسی
 پُرکھ ابناشی درگاہ ساچی سو بھاپانیا۔ شبد اگمی دو جہاناں دیوے دات، منمت بُدھی توں پرے دتے گاتھ، سوہلا اپنا راگ سنانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، دیونہارا آب حیات، حیاتی دین دنی دئے بدلانیا۔ سنجگ سچا دیوے چرن پیار، پریتی اکو اک سکھانیا۔ تیرا کھلے بند کوڑا، بجر کپاٹی پڑدا رہے نہ
 رانیا۔ اگنی تت نہ لگے ہاڑ، میگھ امرت آپ برسایا۔ دیکھے کایا ماٹی جگت اُجاڑ، تن کھیڑا دئے وسایا۔ پیچ وکارا اندروں کڈھے کوڑی دھاڑ، دھرم دوارا اکو
 اک جنانیا۔ کر پرکاش بہتر ناڑ، جوتی جوت ڈگمگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیلے کھیل ساچا لاڑ، لکھ چوڑاسی آتم پر ماتم ہو کے لاڑی لئے
 بنانیا۔ سنجگ سچا ہووے دھرم، دھرم دی بان آپ جنانیندا۔ کرمی کرے اپنا کرم، کرم کانڈ لوک مات رہن نہ پانیندا۔ جھگڑا چکے ورن برن، دین مذہب
 ذات پات ونڈ نہ کوئے ونڈانیندا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی ڈھولا سارے اکو پڑھن، شبد راگ ناد گرہ مندر آپ سنانیندا۔ ساچی منزل سچ دوارے وٹن، چار

کُنٹ اَدھ وِچکار نہ کوئے اٹکانیدا۔ سچکھنڈ دوار پر بھ بھگتاں آپے آئے کھٹن، لکھ چوڑاسی وچوں ویکھ اپنا میل ملائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نہ، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی نیت نوت دو جہاناں پر تھی آکاش کرنی دا کرتا قدرت دا مالک قادر کریم اکو نظری آئی۔

* ۱۳ ساون شہنشاہی سمت ۲ سمنڈ سنگھ دے گرہ پنڈ ماڑی میگھا ضلع امرتسر *

سَت دھرم تیرا نیڑے سماں جگ، نیرن نیرا نظری آئی۔ جو جن پُرکھ اکال سرن سرنائی گیا لگ، مایا متا موہ چُکائی۔ جگت ترشنا بُجھا اگ، ہوئے ہنگتا گڑھ تڑائی۔ درشن کرے چڑھ اُپر شاہ رگ، نو دوارے ڈیرہ ڈھائی۔ ناد نئے اگئی انحد، ذھن آتمک راگ بے پرواہیا۔ امرت آتم پیئے رس، نہجھر جھرنا اگم جھرائیا۔ جوتی نور ہووے پرکاش، اندھ اندھیر مٹائی۔ آتم پر ماتم مل جائے ساتھ، وچھوڑا رہے نہ رانیا۔ ساچے منڈل ویکھے راس، سرتی شبدی گوپی کاہن نچائی۔ لیکھے لگے پون سواس، جگت سماج سمجھ کسے نہ آئی۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا دیوے دات، نام بھنڈارا اک ورتائی۔ اہناں گرگھاں اندروں نکل گئی کلجک اندھیری رات، انج دی رات سہنجینی بھگتاں داروپ لئے بدلانیا۔ پر بھ چرن وسن پاس، پاسا دین دُنی بدلانیا۔ منزل پوڑی چڑھن گھاٹ، در ٹھانڈے وبے ودھانیا۔ جن بھگتاں منزل پوری ہوئی واٹ، پاندھی پنڈھ نہ کوئے بھوانیا۔ جنہاں دے انتر آتم پر ماتم و سیا ساتھ، سگلا سنگ نبھانیا۔ خوشیاں وچ کرے ہاس بلاس، رنگ انوکھا دے چڑھانیا۔ اہناں دی سنجگ سدا اکو جہی رکھے پر بھات، اندھ اندھیر نظر کوئے نہ آئی۔ گرگھو اندر ویکھو مار جھات، پڑدا اوہلا آپ اٹھانیا۔ بند کوڑی کھولو تاک، ترے گن اتینا لہنا دے مُکانیا۔ اپنا آپ آپے لہجو ذات، پار برہم برہم روپ دے سمجھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سنجگ ساچا ست ست دے سمجھانیا۔ سنجگ ساچا سدا نیڑے، دُور دُراڈا پنڈھ نہ کوئے دکھانیا۔ جو گرگھ سنجگر دے وس گئے کھیڑے، ناتا کوڑ کوڑ تڑانیا۔ من واسناک گئے جھیرے، جھگڑا کرے نہ کوئے لوکانیا۔ اوہناں دے پر م پُرکھ پر ماتم آپے آجائے و بیڑے،

دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ کلج سَجبگ دوہاں دا فیصلہ حقیقت حق وچوں نیڑے، عدل انصاف اپنا آپ کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سَجبگ ساچے گھر دے سمجھائیا۔ سَجبگ سچا نہیں کوئی دُور، منزل منزل پندھ نہ کوئے مُکائیا۔ جنہاں دے انتر پُرکھ اکال حاضر حضور، حضرت ہو کے بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جلوہ دیوے نُور، شہد اناد کرے شنوائیا۔ ناتا توڑ کے کوڑو کوڑ، سچ سچ دے ورتائیا۔ چتر سگھڑ بنا کے مورکھ موڑھ، نام دھندے دے لگائیا۔ آسا ترسنا کرے پُور، جگت ترشنا دے بُجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ست دوارا اک دکھائیا۔ سَجبگ کدے نہ ہووے دُراڈا، دُورن دُور نظر کوئے نہ پائیا۔ جنہاں صاحب سنگر پت پر میثور مٹیا آکھا، آخر منزل چڑھ کے بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ اوہناں دوارے سَجبگ سدا داسی داسا، سیوک ہو کے سیوا آپ کمائیا۔ جنہاں دا مارگ آتم پر ماتم ساچا، سچ سچ سنجم اکو اک بنائیا۔ بھاگ لگے کایا ماٹی کاجا، کنچن گڑھ دے سہائیا۔ ویلا وقت سو سہنجنا سُبھاگا، جس ویلے آد زرنجن کرے رُشنائیا۔ کلج کوڑ کرپا دُرمت میل رہے نہ داغا، پت پت پٹنیت ٹھانڈا سپت دے کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں اندر سَجبگ ساچا سدا سدا رکھے دھرم دا ساچا، کوڑ گڑیا راگرکھاں نیڑ کدے نہ آئیا۔

* ۱۳ ساون شہنشاہی سمت ۲ ملکھا سنگھ دے گرہ پنڈ ماڑی میگھا ضلع امرتسر *

سَجبگ سچا پر بھ چرن کول پیار، بن سنگر کرپا سَجبگ کم کسے نہ آئیا۔ جتھے امرت برکھے سدا ٹھنڈی دھار، امیوں رس امرت دے برسائیا۔ کایا ہٹ گنی تت کرے ٹھنڈی ٹھار، مایا ممتا موہ نہ کوئے تپائیا۔ جنم کرم دا لیکھا دے نوار، لکھ چوراہی پھند کٹائیا۔ ساچے گرہ کرے دُھر دربار، سچکھنڈ دوارا اینکارا اکو دے دکھائیا۔ جتھے دیا بائی کملا پاتی اکو کرے اُجیار، زرنجن نُور جوت رُشنائیا۔ سدا بھگت بھگونت لگی رہے بہار، گلشن دُھر دا آپ مہکائیا۔ کھیڑا اُجڑے نہ کدے جگ چار، کوٹن کوٹ جگ اکو رنگ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ٹھانڈے دربار دے مان وڈیائیا۔ ناتا توڑ کے کوڑو کوڑ، کوڑی کرپا دے کھائیا۔ دُھر دا بخش اگنی نُور، نُور نورانہ چند چکائیا۔ جگت دلدر دُکھ کر کے دُور، دُرمت میل صاف کرائیا۔ نظری آوے حاضر حضور،

دُھر درباری شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ دوارا اِکو دے پرگٹایا۔ سچکھنڈ دوارا سَچِک ساچی اوٹ، پُرکھ اکال دین دِیال دِیا
 کماٹیا۔ بھاگ لگے کایا ماٹی ساچے کوٹ، بنک دوار ساڈھے تن ہتھ دے وڈیایا۔ جتھے من واسنانہ رہے کوئی روگ، جگت ترشنانہ کوئے ستایا۔ اِکو ملے درس
 اموگھ، بھانڈا بھرم بھو بھنایا۔ میلا ہووے زرگن جوت، جوتی جوت وِچ سمانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سَچِک سچ گرہ دے دکھایا۔
 سَچِک مانن دا جنہاں گر سکھاں چاء، آسا منسا وِچوں پرگٹایا۔ سو دوس رین گھڑی پل اٹھے پہر پُرکھ اکال دا جیویو ناں، مایا ممتا موہ چُکایا۔ کایا مندر اندر سہاؤ
 سچا تھاں، بھگت دوارا سو بھاپایا۔ رسنالو نہ سور گاں، امرت رس پی کے نام نُماری لینی چڑھایا۔ ہنس بُدھی رہے نہ کاں، سوہنگ ہنسا جاپ چپایا۔ دیوے
 وڈیائی پر م پُرکھ سچا شہنشاہ، شاہ پاتشاہ اپنا رنگ رنگایا۔ پُرکھ اکال دین دِیال بھگت وچھل کرپال کوٹ جنم دے بخش گناہ، پتت پُنیت پوت دے کرایا۔ جو
 جن سرن سرنائی ڈگے آ، من کاموہ ابھمان مٹایا۔ تِس صاحب سَنگر باہوں پکڑ لے اٹھا، سرتی شبد نال جڑایا۔ کھیوٹ کھیٹا دو جہاناں بنے حق ملاح، نیا
 نوکا اپنا نام اٹھایا۔ لے کے جاوے درگاہ ساچی سچکھنڈ ساچے تھاں، جتھے نہ کوئی پتا نہ کوئی مایا۔ جتھے نہ کوئی بھین نہ کوئی بھرا، ساک سچن سین نظر
 کوئے نہ انتم آتیا۔ جوتی جوت لے سما، کرے کھیل بے پرواہیا۔ دیوے وڈیائی اگم اتھاہ، جو جن چرنی لگے آ، سَچِک ساچا دے دکھا، جتھے کلج روپ نہ
 کوئے بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھرم دوارا اِکو اک سہانیا۔ جس جن سَچِک ہووے بہنا ست دھرم دا
 دھیان لگایا۔ وسنا ہووے ساچے دیسا، ناتا کوڑ جگت تڑایا۔ اوس سُننا اِک نام دُھر سندیشہ، جو سندھیا سرگھی اِکو رنگ رنگایا۔ مات لوک وِچ آتم ہو کے
 آئے پردیسا، بے وطنان وطن دے دکھایا۔ جتھے قلم شاہی دا نہیں کوئی لیکھا، کاغذ کاغذ شاہی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ اِکو پر م پُرکھ پر ماتم واحد بیٹھا نر زریشا،
 نر نرائن سو بھاپایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگاد جگ چو کڑی نت نوت سادھ سنت بھگت بھگونت آتم پر ماتم دیوے ساچا ور، ور داتا
 پُرکھ بدھاتا، کلج میٹے اندھیری راتا، سَچِک ساچا سچ کرے پرکاشا، جو جن شبد سَنگر اُتے رکھے بھرواسا، سنساروگ غم چنتا ہنسا اندر باہر رہن کوئے نہ
 پایا۔

* ۱۳ ساون شہنشاہی سمت ۲ مئی سنگھ دے گرہ پنڈ سدهواں ضلع امرتسر *

ساچی سرن سری بھگوان، جگ چوکڑی جن بھگتاں دیوے مان وڈیاںیا۔ شبد ندھانا دیوے دان، نام امولک جھولی پائیا۔ کوڑی کرپا میٹے وچوں جہان، مایا متا موہ چُکائیا۔ سرتی دیوے شبد گیان، بودھ اگادھ کرے پڑھائیا۔ نیتز لوچن نین کھولے اکھ مہان، پڑدا اوہلا آپ اٹھائیا۔ ساچا مندر دسے والی دو جہان، سچھنڈ دوار اینکار اکو اک سہائیا۔ سنت سہیلا اک اکیلا گنونت ہووے مہروان، محبوبُ محبت اک سمجھائیا۔ لکھ چوڑاسی آون جاون پچھے کان، جم کی پھاسی رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چرن کول دے وڈیاںیا۔ ساچی سرن پُرکھ ابناش، دیونہار سچی وڈیاںیا۔ مانس جنم کرے راس، دُرمت میل دھوایا۔ ساچی جوت کرے پرکاش، نرگن نور نور رُشناںیا۔ کوڑی کرپا کرے گھات، من وکار کایا مندر رہن نہ پائیا۔ کلجک مٹے اندھیری رات، سنجگ ساچا چند اپنا نام کرے رُشناںیا۔ جن بھگتاں دیوے آتم پر ماتم ہو کے ساتھ، سگلا سنگی اکو اھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت چاڑھے اپنی منزل گھاٹ، ادھ وچکار سکے نہ کوئے اٹکائیا۔ ساچی اوٹ پُرکھ سمرتھ، نیت نیت اپنی دیا کمائیا۔ جن بھگتاں ہر دے جائے وس، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیا۔ نام انیالا تیر مارے کس، تکھی مکھی دھار آپ چلاںیا۔ کوڑ گڑیاں تن وکار دیوے متھ، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ وست امولک ساچی دھار اندر دیوے رکھ، رکھک ہو کے سیو آپ کمائیا۔ اپنے ملن دی ساچے سنتاں کھولے اکھ، جگت نیتز نظر کسے نہ آئیا۔ امرت نام نچھر رس دیوے ہس ہس، ہستی وچ مستی نام نُماری اک چڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نام جیکارا دسے اک اکھ، اکھ اگوچر بھيو ابھیدا آپ کھلاںیا۔ ساچی سرن پُرکھ ابناشی، ایٹھے اوٹھے دو جہان دے وڈیاںیا۔ ساچے مندر ام اتھاہ وکھائے راسی، گوپی کاہن سرتی شبدی اکو رنگ رنگائیا۔ کرے کھیل پاربرہم پت پر میشور کملاپاتی، بے انت بے پرواہ پڑدا اوہلا دے چُکائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم دو جہاناں بنے سگلا ساتھی، آون جاون پتت پاون لیکھے دے لگائیا۔ جن بھگتاں نام ندھان سناے دُھر دی ساکھی، ساکھیات ہو کے اپنا درس دے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نام سندیشہ دیوے دُھر دی پاتی، پترکا اکو ہتھ پھڑائیا۔ ساچی اوٹ پُرکھ اکال، اکل کل دھاری دیا کمائیا۔ جس دوارے پوہ نہ سکے کال، رائے دھرم نہ دے سزائیا۔ ترے گن مایا نہ

رہے جنجال، بیخ و کار نہ کوئے لڑائیا۔ آپے پُچھے مُرداں حال، مُرشد ہو کے پھیرا پائیا۔ لوک مات کرے سنبھال، سمبل نرگن جوت کر رُشنائیا۔ لہنا دینا چکاوے شاہ کنگال، راؤ رنگ دیکھے تھاؤں تھانیا۔ بھگت سہیلے سنت سبجَن لئے بھال، گرگھ گرگھ کھوج کھوجا نیا۔ لکھ چوراسی وچوں بنا کے اپنے لال، لال گُلا دین دِیلا اِکو رنگ رنگائیا۔ کایا مندر اندر ساچا مندر دتے دُھر دی دھر مسال، دھرم دوارا اِکو اِک پرگٹائیا۔ شبد ناد دُھن اگئی وجائے تال، جگت تلوڑے دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ ساچا دِپک جوت جگے بے مثال، جس دی مسل جگت نہ کوئے سمجھائیا۔ جن بھگتاں سچ دوار اِکناکار اِک اِکلا ملے آن، پاربرہم پت پر میثور اپنا جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ست ستوادی ست پڑکھ ست دھرم لوک مات بن ورن گوت ذات پات بھگت بھگونت میلا کر کے ساچے سنت، انت کل اپنی دئے سمجھائیا۔

* ۱۳ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ موتا سنگھ، دلپ سنگھ دے گرہ پنڈ کلسیاں ضلع امرتسر *

ستجگ دھارا پر بھ بدلے والی دو جہان، نرگن سرگن سرگن نرگن اپنا حکم ورتائیا۔ گر اوتار پینمبر خوشی سرب منان، سچھنڈ دوارے وجے سرب ودھائیا۔ کرے کھیل جو دھا سور پیر وڈ بلوان، پاربرہم پت پر میثور اپنا حکم منائیا۔ برہنڈاں کھنڈاں پُریاں لوآں پائے اِکو آن، چار کُنٹ دہ دِشا سر سکے نہ کوئے اُٹھائیا۔ ساچا نام منتر نرتر دتے اِک گیان، بودھ اگادھ شبد اناد برہم پاربرہم کرے پڑھائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر کرے پروان، سوہلا ڈھولا نام وچولا اِکو راگ دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب سوامی انترجامی انبولت اپنا راگ سٹائیا۔ ستجگ ساچا ست دھرم دا گاؤے اِکو ڈھولا، ڈھوآ لوک مات جنائیا۔ شبد گرُو ہووے وچولا، وچلا بھو دیوے کھلایا۔ آتم پر ماتم سانجھا ہووے بولا، نرگن مل کے نرگن خوشی دکھائیا۔ منوآ من نہ پاوے رولا، ہاباکار نہ کوئے لوکائیا۔ ملے وڈیائی اُپر دھرنی دھرت دھولا، دھرم دی دھار اِک پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ستجگ ساچا ست ستوادی آپ سمجھائیا۔ ستجگ ساچا دتے نام اگئی اِک، اِکناکار کرے پڑھائیا۔ ورن برن دتے ساچی

ٹیک، ٹکے مستک دے رمایا۔ کوڑی کریا مٹے رکھ، جوٹھ جھوٹھ جگت اپرادھ سادھ رہن کوئے نہ پانیا۔ لیکھا رہے نہ کسے ملا شیخ، مسانک پیر روون مارن دھانیا۔ پنڈت پاندھالنے کوئی نہ بھیٹ، باراں راسی وچ پُرکھ ابناشی نہ کوئے پھسایا۔ سب دی سرتی کرے چیتن چیت، چت وِت تھگوری رہن کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت سہیلا اک اکلّا آتم پر ماتم کرے ساچا بہتن ہیئت، سچ پیار اینکار شبدی دھار آپ سمجھایا۔ ست دھرم ستجگ ساچی دیوے سانت، دھیرج دھیر سرب بندھایا۔ جن بھگت اُپجائے کھیل کرے بہہ بدھ بھانت، زرگن سرگن سرگن اپنا حکم ورتایا۔ ساچے سنتاں لکھ چوڑا سی وچوں پُچھے بات، واتا ورن ورن برن کھوے تھاؤں تھانیا۔ لیکھا جانے برہمنڈ کھنڈ پر تھی آکاش، گگن لگنتر ویکھے چائیں چانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چار ورن اٹھاراں برن بنائے ڈھر دی سچ جماعت، ضامن ہو کے رامن ہو کے کامن کامنی دے کھپایا۔ ستجگ ساچے پر بہ ساچا دیوے آپ ثبوت، صاحب سلطان دیا کمایا۔ بھاگ لگا کے کایا مائی پنچ ت کلبوت، کلمہ ڈھر دے پڑھایا۔ ایہتھے اوتھے دو جہاناں رکھے محفوظ، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ حق دکھائے عرش عروج، زمیں اسماناں ڈیرہ ڈھایا۔ سچ چڑھائے منز لے مقصود، مسلہ اکو دے درڑایا۔ کلمہ درڑائے ہزارا درود، در ہور نہ کوئے پھرایا۔ چار گنٹ دہ دشا دے حاضر موجود، زرگن نور کر رُشایا۔ لہنا دینا جھگڑا مکائے تن وجود، وضو بانگ روزہ لیکھا دے چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا اکو اک پرگٹایا۔ ست دھرم سب دے اندروں کھولے راز، رحمت اپنی آپ کمایا۔ ڈھر دا کلمہ لیکھا جانے کائنات، قاعدہ قانون اندروں دے بدلایا۔ نام اگئی وجائے رباب، احباب ہو کے کرے آپ شنوایا۔ جگ چوکڑی پورب رکھے یاد، ابھل بھل کدے نہ جایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ستجگ ساچا کھیڑا کرے آباد، آبادی بھگتاں وچ سبھے دے لکایا۔ ساچا ستجگ سب دا نور، نور نورانہ آپ چکایا۔ جگ چوکڑی جس دے مزدور، نت نوت سیو کمایا۔ کلج انت سری بھگونت بدل کے اپنا دستور، دست بدست لیکھا سب دا دے مکایا۔ ستجگ ساچا لوک مات دھرم دی دھار دھرے ضرور، ضرورت بھگتاں ویکھ وکھایا۔ سچ پریم پیار بُجت وچ کرے مجبور، مشکل وچوں مُصیبت مُصیبت وچوں غنیمت اپنا نام دے سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ستجگ ساچا ست ستواد اپنا نام سمجھایا۔ ستجگ

ساجا مات لوک دیوے ایشارہ، عیش و عشرت کوڑا رہن کوئے نہ پائیا۔ مایا ممتا موہ دُور ہووے کنارہ، تٹ کنارہ خالی دئے کرائیا۔ ساچا نام شبد بودھ اگادھ بول جیکارا، بے جیکارا سرشٹ سبائی دئے سمجھائیا۔ نرمل دیاجوت کر اُجیارا، چار کُنٹ دہ دشا کرے شنوائیا۔ سنجگ ساچا سچ ورتے ورتارا، جس دا وارث ورتے دا مالک سری بھگوان بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ایہتے اوہتے دو جہان حکمے اندر بنے سچ سکدارا، نام فرمان سری بھگوان گن ندھان نوجوان مرد مردان اک اِکلا نوست محلا جلاں تھلاں پہاڑ ٹلے پر بت چوٹی سمنند ساگر آپ جنائیا۔ سنگر شبد کرے سچ کرپا، کرپا ندھان دیا کمائیا۔ مانس جنم دی کٹے پیتا، پریتم پریتی وچ سمائیا۔ تہجی وارا جنم وچوں جنم بدلے پھیر سکھ دا، سکھیا وچ ساکھیات دئے سمجھائیا۔ انت ویلا جیہہڑا کسے نہیں دسد، سنگر شبد دئے درڑائیا۔ جو پرہ چرن دوارے وکدا، ہر کرتا آپے قیمت دیوے پائیا۔ جن بھگتو ایہہ لہنا نہیں کوئی اندر سنگھ اک دا، ساریاں اُتے رحم کر کے موت دا سہم اندروں دئے کڈھائیا۔ سب دی آسا منسا پوری کرے پیار ہووے سچے ہت دا، ہتکاری ہو کے نرنکاری ہو کے نراکار ساکار دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جگت نیزاں نال جگت جیواں نہیں دسد، جن بھگتاں اندر وڈ کے مندر چڑھ کے آتم پر ماتم پھڑ کے گھر گھر میلا رہیا ملایا۔

* ۱۴ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ سیوا سنگھ دے گرہ پنڈ کلسیاں ضلع امرتسر *

گر سکھاں جگ جگ سار سالدا، مہاسار تھی پرمار تھی دیا کمائیا۔ کھ چوراسی جیو جنت وچوں بھالدا، ان کھوجت کھوج کھوج کھوج لئے اُٹھائیا۔ جھگڑا مُکاوے کوڑ کریا جنجال دا، پڑدا اوہلا آپ اُٹھائیا۔ سچ دوارا اک دکھالدا، جس گرہ ملے مان وڈیائیا۔ جن بھگتاں سدا سنگی ہووے نال دا، نالایق لایق لئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مانس جنم لیکھے لایا۔ گرکھاں سدا پچ سوارے، پرتپالک دیا کمائیا۔ دیوے دست نام ہر تھارے، تھر گھر دوارا اِکو دئے سمجھائیا۔ امرت بخش امیوں رس ٹھنڈی دھارے، دھرناپت دھرنی دھرت اُتے سو بھا پائیا۔ ساچا دس سچ گھر اک دوارے، دھام اولٹے

دے بہانیا۔ جتھے کال مہاکال چلے نہ کوئے چارے، چارے کھانی لیکھا دے مُکائیا۔ گرگھاس سار سدا سمالے، سمیں دامالک سمیں وچ دے وڈیانیا۔ جو نام پریتی گھال رہے گھالے، دوس رین دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترانیا۔ سکھ سار سالن یوگ، جگت مالک اک اکھوائیا۔ کرم کرم داکٹ روگ، ست دھرم دا بندھن پائیا۔ درس وکھانیتز اموگھ، نج نین کرے رُشائیا۔ رسارس دیوے امرت چوگ، پُچھلی نندیا کوڑی کرپا وچوں باہر رکھائیا۔ کرے پرکاش نرگن ساچی جوت، جوتی جاتا ڈمگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنا کرپا کر، مہر نظر نال ترانیا۔ جن بھگتاں سمالے سار، ساہ ساہ ویکھ وکھائیا۔ بخشے سچ پیار، چرن پریتی وچ وڈیانیا۔ مانس جنم جائے سوار، سوار تھ جگت نہ کوئے رکھائیا۔ ساچی منزل جاوے چاڑھ، ٹھانڈے دربار دے وڈیانیا۔ جتھے وسن گر اوتار، پیغمبر سو بھاپائیا۔ جن بھگت سوہن او سے گھر بار، جس دامالک اکو نظری آئیا۔ چوراسی وچ نہ آون دوجی وار، جو نیا وچ نہ کوئے بھوائیا۔ وچھوڑے وچ ہونا نہ پئے خوار، غمی دی چوٹ نہ کوئے لگائیا۔ منزل رہے نہ کوئے دُشوار، مُشکل گھائی دے چڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنا کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گرگھاس سدا بیڑا کرے پار، پار برہم ہو کے اپنی سیو کمائیا۔

* ۱۴ ساون شہنشاہی سمت ۲ بیبی سُر جیت کور دے گرہ پنڈ کلسیاں ضلع امرتسر *

جن بھگتاں سار سال سدا پر بھ ویکھے، ویکھن یوگ اک اکھوائیا۔ جنم کرم دی بدل دیوے ریکھے، رکھیاں نیاں نوں اگلا گھر دے وکھائیا۔ جتھے ملدے نام شبد سندیشے، سٹیاں سنگر آپ اٹھائیا۔ حکم فرمان اگما بھیجے، بھجن بندگی اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنا کرپا کر، کوڑ گڑیار میٹ کے ریکھے، رشک بنے آپ گوسائیا۔ سار سال سمالے سرت، سرتی شبد نال ملانیا۔ نام ندھانا دیوے سرت، تریا پد دا پڑا لاہیا۔ نور اپائے اکال مورت، اکل کل دھاری ویس وٹائیا۔ سوچھ سروپ دے اپنی صورت، روپ رنگ ریکھ نہ کوئے دسائیا۔ ناتا توڑ کے کوڑو کوڑت، کوڑ کُٹمب دے جُھڈائیا۔ مان وڈیائی بخش کے مورکھ موڑھت، مڈھ دا بھيو دے گھلائیا۔ آسا نسا سب دی کرے پورت، پورن اچھیا کر وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنا کرپا کر، کھیل

کرے سدا اپنی آپ ضرورت، ضرورت دا کارن اپنے ہتھ رکھایا۔ سار سماں سدا پرتپالے، پرتپالے ہتھ وڈیایا۔ جو ساچے نام دی گھالن رہے گھالے، گھائل ہون توں لئے بچایا۔ اندر باہر چلے نالے، نالش من دی دئے مٹایا۔ ساچا مارگ دسے سکھالے، ضلع نال سمجھایا۔ جھگڑا رہے نہ شاہ کنگالے، کوچھے کملے جوڑ جڑایا۔ سچھنڈ وکھائے درگاہ سچّی دھر مسالے، دھرم دوارا اکو اک پرگٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دوسر دیوے نہ کوئے حوالے، حکم اپنا اک منایا۔ سار سماں سدا حضور، حاضر ہو کے دیا کمایا۔ سرب کلا بھرپور، بھرپور رہیا سرب تھانیا۔ بھگتاں دیوے نام سرو، سوئی سرتی آپ اٹھایا۔ پندھ مکا کے آگے پچھے نیڑے دور، گھر ٹھانڈے ڈیرہ لایا۔ بھگت ادھارنا پر بھ دا آد جگاد دستور، ایسے کارن مشہور ہو کے لوک مات لئے مان وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دی آسا منسا پور، پوری اچھیا پا کے نام بھچھیا پور دئے کرایا۔

* ۱۴ ساون شہنشاہی سمت ۲ بی بی بیرو دے گرہ پنڈ کلسیاں ضلع امرتسر *

گرگھ ادھرے ہر سنگر چرناں، چرنامت پی کے خوشی منایا۔ ساچی ملے دھر درگاہ دی سرنا، صاحب سمرتھ سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ جپوت جی پئے مرنا، مر کے اپنا جیون کرے رُشٹایا۔ دھر دا حکم پئے پڑھنا، پنڈیاں والی نہ کوئے پڑھایا۔ ساچے گھر پئے چڑھنا، کوڑی ممتا موہ مٹایا۔ ہر سنگر درشن پئے کرنا، نچ لوچن اگھ گھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے اک سہایا۔ جن بھگتاں پُرکھ اکال سدا سہارا، سہانک اکو نظری آئی۔ دین دُنی دا پار کرے کنارہ، نیا سنیا اپنے کندھ اٹھایا۔ سچ پریتی بخشے چرن دوارا، نرنکارا اینکارا ہوئے سہایا۔ دھر دا دسے نام جیکارا، جے جیکار اندر اپنا آپ سمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے لئے ترایا۔ ساچے سنتاں پر بھ دیوے نام ائل، انمل قیمت کوئے نہ لایا۔ ساچے کندھے تولے تول، دوجا تکر ہتھ نہ کوئے اٹھایا۔ نام بھنڈارا دیوے اُبھل، بُھلیاں دئے سمجھایا۔ بھاگ لگا کے ساچی کُل، گرگھ گرسکھ لئے پرگٹایا۔ ہیرا مانک موتی

گرسکھ نہ جائے رُل، جگت کریا وچوں باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ جن بھگتاں دیوے دُھر دی گاتھ، گہر گمبھیر سمجھائیا۔ پورب لہنا چھکے مستک ماتھ، جنم جنم دا لیکھا جھولی پائیا۔ سوامی ہو کے نج گھر کرے واس، وصل اصل دتے ہر ساچے نور خدائیا۔ ساچا نور کرے پرکاش، قدم قدم منزل پندھ مُکائیا۔ مانس جنم کرے رہ راس، رستے وچ نہ کوئے اٹکائیا۔ آون جاون ہووے بند خلاص، بندی خانہ دے تڑائیا۔ سدا سدا سد بخشے چرن کول نواس، سچکھنڈ دوارے دیوے مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گرکھاں پوری کرے آس سواس سواس لیکھا اپنے نال رکھائیا۔

* ۱۴ ساون شہنشاہی سمت ۲ شام سنگھ دے گرھ پنڈ کلسیاں ضلع امرتسر *

جن بھگت بنے سچا بردا، بندی خانہ بند تڑائیا۔ درشن کرے سچے سنگر دا، سوئی سرت آپ اٹھائیا۔ لیکھا ملے سچکھنڈ ساچے اندر پُر دا، جتھے دوجارس نہ کوئے دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگاد جگ چوکڑی کھیل کرے اپنی لوڑ دا، دُھر دا حکم اپنے ہتھ رکھائیا۔ جن بھگتاں سدا منسا کرے پور، آسا ترکھا بُجھائیا۔ سرب گناں بھر پور، دیاوان دیا کمائیا۔ دیوے درس ضرور، پڑدے اوہلے اندروں اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنا کرپا کر، ساچے نام دی دے کے تور، ترت اپنا رنگ چڑھائیا۔ جن بھگتاں رنگ چاڑھے دُھر دا سچا، رنگنہارا اک اکھوائیا۔ گرگھ بنائے اپنا بچہ، بچپن اپنی گودی چرن کول دے درسائیا۔ اگلا مارگ دتے سچا، کوڑی کریا چھڈ پڑھائیا۔ سچ دوار در دیوے پتہ، پت پر میشور پڑدا اوہلا آپ اٹھائیا۔ اپنے ملن دی دے کے اکھا، آخر اپنے وچ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی کسے دا نہ بنیا سکا، رشتہ اکو اک آتم پر ماتم لئے بنائیا۔

* ۱۴ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ پرتاپ سنگھ بھمن سنگھ دے گرہ پنڈ کلسیاں ضلع امرتسر *

جن بھگتاں سدا جنم مرن کڈا، کایا وچوں باہر کڈھانیا۔ بھنڈارا دیوے نام اگے ہٹ دا، دست امولک ورتے بے پرواہیا۔ جھگڑا مکاوے تیرتھ اٹھسٹھ دا، سروور ساچے دئے نہانیا۔ اشارہ دسے اگئی اکھ دا، نچ لوچن کر رُشانیا۔ جیکارا دسے اپنے نام سچ دا، ڈھولا اکو اک اُچانیا۔ جھگڑا رہے نہ من مت دا، گُرم ت اپنے رستے لائیا۔ ہووے میل کملاپت دا، پت پر میثور نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکٹنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں میلا کرے اپنے سنگ دا، سنگی ساتھی کوڑے مورکھ موڑھے سارے دتے بھلائیا۔

* ۱۴ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ گلاب کور دے گرہ پنڈ ڈل ضلع امرتسر *

بن سنگر پورے کوئی نہ اترے پار، لکھ چوڑاسی آون جاون جم کی پھاسی نہ کوئے تڑانیا۔ ڈکھ روگ چنتا غم سکے نہ کوئی نوار، مایا ممتا موہ وکار نہ کوئے تجانیا۔ ساچا نام شبد نئے نہ کوئے ڈھنکار، انحد نادی ناد نہ کوئے سنانیا۔ امرت بوند نہ ملے ٹھنڈی ٹھار، اگنی تت نہ کوئے بُجھانیا۔ سرشٹ سبائی رووے دھاہاں مار، کلجگ انت رہے گر لائیا۔ ساچا ملے نہ ڈھر دامیت مُرار، سنت سہیلا ڈھر داسنگ نہ کوئے نبھانیا۔ چار ورن اٹھاراں برن کھتری براہمن شوڈر ویش کرن ہاہاکار، اُچی کوک دین ڈھانیا۔ گھر گھر گرہ گرہ پسارا ہویا کوڑ و بھچار، لوبھ موہ ہنکار ترشنا جگت نہ کوئے بُجھانیا۔ پتا پوت نہ کرے کوئے پیار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار سرنانیا۔ بن سنگر کرپا کوئے نہ اترے پار، سچکھنڈ دوارا دیکھن کوئے نہ پانیا۔ چار کٹ دہ دشا کوٹن کوٹ رہے بھال، شاستر سمرت وید پُراں انجیل قرآن کھانی بانی پڑھ پڑھ اپنا من رہے پرچانیا۔ ساچا مارگ سچ دوار سکے نہ کوئے دکھال، آتم پر ماتم میلا میل خوشی نہ کوئے کرائیا۔ جگت واسنادین دُنی ہوئی بے حال، ذات پات دین مذہب اوچ نیچ راؤ رنک کرے لڑانیا۔ ساچا کلمہ ڈھر دا نام بے پرواہ اگم اتھانہ نہ دیوے کسے سکھال، سکھیا حق ہتھ نہ کسے پھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنا کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلجگ انت دیکھے جگت لوکانیا۔ بن سنگر

کرپا بیڑا کرے کوئی نہ پار، کلج کہہ کے دئے ڈھانیا۔ سرشٹ سبائی جگت وکارے ہوئی نار و بھچار، کنت سہاگی پُرکھ اکال نہ کوئے ہنڈھانیا۔ گھر گھر دے سے
 دھواں دھار، زرگن جوتی جوت نہ کوئے رُشانیا۔ جوٹھ جھوٹھ مایا موہ کرے سرب پیار، سَنگَر شبد گا بیڑا بنے کوئے نہ لانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، ویکھنہارا تھل اسگاہ، دو جہاناں سری بھگوانا پڑا رہیا اٹھانیا۔ بنا ہر کرپا جگت ساگر کوئی پار نہ جاوے لنگھ، وَنجھ مہانا کوئے نہ آئی۔ ساچی سیجا
 برہم پار برہم چڑھے کوئے نہ حق پلنگ، سَنگھاسن آسن ملے نہ کوئے وڈیانیا۔ نام نَدھان سچ دوارے سُنے نہ کوئے مردنگ، ڈھولک چھینے جیو جنت سارے
 رہے کھڑکانیا۔ نَج آتم نَج رس نَج گرہ نَج مندر کوئی نہ مانے انند، ہس ہس ہستی وچ مستی نام خُماری نہ کوئے چڑھانیا۔ سَنگھ درس کرے نہ کوئے پُرکھ
 سمرتھ، مہما اکھ سُن کے شبدي پڑدانہ کوئے چکانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں اندر جائے وس، وصل یار نور کرے خُدانیا۔ بن
 سَنگَر کرپا کوئی اترے نہ ساچے گھاٹ، نیا نوکا جگت پار نہ کوئے لنگھانیا۔ لکھ چوراسی پینڈا نہ مکے واٹ، اندن جیرج اُتہج سیتج پینڈا سکے نہ کوئے جھڈانیا۔
 کلج مٹے نہ اندھیری رات، ہر کاناؤں چند نہ کوئے رُشانیا۔ ساچی پٹی پڑھے نہ کوئے جماعت، زراکھر دھار سمجھ کسے نہ آئی۔ پُرکھ اکال گھٹ نواسی بیٹھا
 اک اکانت، اک اکلا سچ مھلا ساڈھے تن ہتھ بیٹھا سو بھاپانیا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم جوڑ کے ڈھر دانات، رشتہ اپنے نال رکھانیا۔ ست دھرم در
 دے وشو اش، وشیاں وچوں باہر کڈھانیا۔ کلج زین اندھری میٹ کے واٹ، سَنجگ ساچا نور کرے رُشانیا۔ جن بھگتاں دیوے اگئی دات، دیاوان ہو کے
 آپ ورتانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست دوارا اکو اک سہانیا۔ بن سَنگَر سنسا چکے نہ روگ، بھرم گڑھ نہ کوئے
 تڑانیا۔ ڈھر دا ملے نہ آتم پر ماتم جوگ، ساچی رنگن رنگ نہ کوئے رنگانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کر پرکاش نرمل جوت، جوتی جاتا پُرکھ
 بدھاتا پت پر میشور ہر گھٹ ویکھ وکھانیا۔ بنا سَنگَر کرپا کوئی نہ دے سہارا، سہانک نظر کوئے نہ آئی۔ کلج کوڑی کرپا جگت پسارا، کالکھ ٹکا دھوے کوئے نہ
 شاہیا۔ چار گنت دہ دشا من واسنا جگت ہويا و نجارا، جوٹھ جھوٹھ خریدے چائیں چانیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ ہويا دھندوکارا، ہاباکار کرے لوکانیا۔ جن
 بھگتاں دے کے اک سہارا، چرن پریتی ساچی ریتی دئے درڈانیا۔ جس دی مہما کاغذ قلم نہ لکھنہارا، شاہی شان نہ کوئے ودھانیا۔ سو آد جگادی اینکارا، اک

اِکلا تھم ورتائیا۔ سدا وسے جلا تھلا، سمند ساگر رڑے ڈونگھر ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنگ نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں غریب نمائیاں کوجھیاں کملیاں در دیوے آدر، دھام دکھائے جتھے نور جوت تیغ بہادر، گوہند دھار شبد جوت وچ سائیا۔

* ۱۴ ساون شہنشاہی سمت ۲ بی بی پارو دیوی گرہ پنڈ کھاڑا ضلع امرتسر *

جن بھگتاں سیوا ہووے پوری، سنگر پورا پورا کرائیا۔ سدا بخشے چرن حضور، حضور حاضر ہو کے ویکھ دکھائیا۔ پنڈھ کرم رہے نہ دوری، نہہکرمی لیکھا دے چکائیا۔ لکھ چوراسی جنم مرن دی کٹ مجبوری، صبوری صدق پریم پریتی دے سمجھائیا۔ دیوے درشن جوت پرکاش نوری، اندھ اندھیر مٹائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دین دیال دیا کرے سرب کلا بھر پوری، بھے بھو اپنا اک رکھائیا۔ جن بھگتاں لیکھے لائے پر بھ مزدوری، جو چاکر ہو کے سیوا کما ئیا۔ آگے وچھاؤنی نہ پے کوئے پھوڑی، ابھیاں جوگ نہ کوئے کرائیا۔ اندروں کڈھ واسنا کوڑی، کُٹمب کوڑا دے تھائیا۔ کر پرکاش اپنا نوری، نرگن نور جوت کرے رُشائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریم دی دیوے مزدوری، نام ندھانا جھولی پائیا۔ جن بھگتاں تیج لے راکھ، رکھیا کرے تھاوں تھائیا۔ سرشی نال کر مذاق، مجلس مور کھاں والی جنائیا۔ گرکھاں آتم پر ماتم کر اتفاق، نفاق اندروں دے کڈھائیا۔ منوآ رہن نہ دیوے گستاخ، غصہ غم نہ کوئے ستائیا۔ سب دا لہنا دینا لیکھا کرے بے باق، باقی ہر جو ہتھ پھرائیا۔ ساچے سنتاں بن کے ساچا باپ، پتا پوت گود اٹھائیا۔ کلج انت ہر کرپا دیا کر کے آپ، اپنا مارگ دتا لگائیا۔ سوہنگ دس کے دھر دا چا پ، ست سچ وچ لے سائیا۔ سب دی پوری کر کے آس، ترشنا تر کھا دے گوائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں سیوا کدے نہ جائے برتھا، مانکھ جنم نہ کوئے رلا ئیا۔ لہنا دینا دیوے سد سر دا، گھر گھر کھوج کھوجائیا۔ ٹھکانا دیوے گھر تھر دا، وڈا چھوٹا اکو رنگ دکھائیا۔ کرے کھیل پر بھ جو وچھڑیا چر دا، جگت وچھڑے لے ملا ئیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی دو جہاناں

لکھ چوڑاسی اندر پھر داء، دوس رین بجے واہو داہیا۔ کلجگ انتم جن بھگتاں نال مُجّت وچ نہر داء، نیڑا اگلا دے کرائیا۔ ایہہ کھیل نہیں کوئی سل پوج پتھر داء، ساکھیاں ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت لئے ترائیا۔ جن بھگتاں کدے نہ تھے ملاپ، ہر جو مل مل خوشی منائیا۔ ساچا ناتا جوڑ کے ساک، نرگن نرگن میل ملائیا۔ شبد انادی دے آواز، راز اندروں دے گھلائیا۔ جن بھگتاں مانس جنم دیوے سادھ، سادھنا اپنی اک درڑائیا۔ جتھے رہے نہ کوئے وواد، ڈکھ ست روپ وٹائیا۔ ست دھرم دا کھیڑا کر آباد، آبادی بھگتاں دے وسائیا۔ دھرم دی دھار دا ہووے راج، رعیت اکو اک سمجھائیا۔ جن بھگتاں دے کے دات، دیاوان جھولی دے بھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کلجگ انت جن بھگتاں دے سوغات، سگلی چندا دے گوائیا۔

* ۱۴ ساون شہنشاہی سمت ۲ سُر جن سنگھ دے گرہ پنڈ بھچھر خرد ضلع امرتسر * ۱۰۸۳

بھگتاں گھال گئے لیکھا، گھالی گھال تھایں پائیا۔ سنسا بھرم نہ رہے کوئی بھلیکھا، بھرم وچ نہ کوئے بھلائیا۔ کرپا کرے نر نریشا، نر نرائن نین اپنا اک گھلائیا۔ جوتی جامہ دھار کے بھسیا، بھسم ماٹی خاک دے وڈیائیا۔ جگ اوڑی کھیلے کھیڈا، جگ چوڑی حکم منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جن بھگتاں ملے ساچی بھوم، بھومی دھرنی سو بھاپائیا۔ جس نوں سمجھے نہ کوئے نجوم، نجومیاں پڑداناہ کوئے اٹھائیا۔ بند کرے نہ کوئی وچ قانون، قانون قاعدہ نیڑ کوئے نہ آئیا۔ جس صاحب دا بن اکھراں سدا چلے مضمون، بن نقطے نقطہ دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہر جن دیکھے بال معصوم، معصوماں محروماں خالی بھانڈے دے بھرائیا۔

* ۱۴ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ مہندر سنگھ دے گرہ پنڈ سواہل ضلع امرتسر *

سنگر شبد سدا سمرتھ، آد جگاد جگ چوکڑی دیونہار سچّی وڈیاںیا۔ نام امولک اگئی لوک مات دیوے وتھ، زرگن سرگن سرگن زرگن اپنا حکم منایا۔
 بودھ اگادھ مہاجنائی اکھ، بھید ابھیدا اچھل اچھیدا آپ کھلایا۔ سدا سدا سد چلاؤنہار ارتھ، سبجگ تریتا دواپر کلجگ آپ ہنڈھایا۔ گر اوتار پینمبر دے کے
 اپنا حق، حقیقت والا سدا بے پرواہ آپ سمجھایا۔ ساچے بھگتاں سنتاں نج لوچن کھول کے اکھ، پر تکھ زرگن دھار نظر کسے نہ آئی۔ سچ جیکارا ایککارا بول اکھ،
 اکھ اگوچر اگم اتھاہ بے پرواہ دو جہان کرے شنوایا۔ ست دھرم نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ کھول کے اپنا ہٹ، دست امولک کایا گوک جیواں جنتاں آپ
 بھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کمایا۔ سنگر شبد سدا مہروان، محبوب مہبت وچ سمایا۔ جوتی دھار
 وسے سچ مکان، اوچ اگم اتھاہ بے پرواہ سچھنڈ دوارے سو بھاپایا۔ جس دا جلوہ نور ہووے مہان، جوتی جاتا پڑکھ بدھاتا نور نور کر رُشناںیا۔ جس دا جودھا
 سوربیر شبدی ست بلوان، آد انت اکورنگ دکھایا۔ جو وشن برہاشو کرے پردھان، حکمے اندر حکمی حکم سنایا۔ جو ترے پنج لیکھا جانے وچ جہان، جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہ، سنگر شبد سچا شہنشاہ، والی وارث اک اکھوایا۔ جس نوں برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش رہے سپس جھکا،
 روس منڈل منڈپ سر نہ کوئے اٹھایا۔ جگ چوکڑی حکمے اندر بججے واہو داہ، چارکٹ دہ دشا سر نہ کوئے اٹھایا۔ گر اوتار پینمبر سیوارہے کما، بھانے
 اندر سپس نوایا۔ بھگت سہیلے مات پرگٹا، نام ندھانا اک جنایا۔ جوتی جاتا ویس وٹا، کلجگ انتم کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سنگر صاحب شبد سلطان، اکو اک نظری آئی۔ سنگر شبد سرب کلا بھرپور، آد جگاد اک اکھوایا۔ جن بھگتاں دست امولک دیوے اک
 ضرور، پر ماتم آتم پر ماتم رنگ دے چڑھایا۔ سدا سہیلا اک اکیلا نظری آئے حاضر حضور، درگھر ٹھانڈے سو بھاپایا۔ ست جوت کرے نور، ظہور اپنا
 دے درڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ صاحب سنگر جن بھگتاں گرکھاں آسا منسا سدا پورے، خالی رہن کوئے نہ
 پایا۔ ناتا توڑ کے کوڑ کوڑے، کوڑی کریا وچوں باہر کڈھایا۔ نام رنگن رنگ چاڑھ کے گوڑھے، امولک ہیرے لئے بنایا۔ چرن پریتی بخشے ساچی

دھوڑے، دُرمت میل دے دھوایا۔ پریم پیار اندر اُتارے سگل و سُرے، وکھ امرت سرب بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار سرنایا۔ ساچے سنتاں پر بھ دیونہارا مان، من کا منکا آپ بھوایا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم انتر دے کے برہم گیان، ساچی وِدیا دے سمجھایا۔ آون جاون لکھ چوڑا سی جم کی چھکے کان، رائے دھرم نہ دے سزایا۔ ساچا مندر محل اٹل اگم اتھاہ دے اک مکان، مقبریاں دا کھہرا دے چُھڈایا۔ پندھ مُکا کے زمیں اسمان، چرن کول دے کے اک دھیان، آتم پر ماتم میلا میلے سچ سُبھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی دا کرتا قُدرت دا مالک سَنگَر سچا اک اکھوایا۔ سَنگَر سچا دین دِیال، سَت پُرکھ زرنجن وڈی وڈیایا۔ جس دی آد جگاد اِکو دھر مسال، دُجا در نہ کوئے دکھایا۔ پوہ سکے نہ کوئی کال، مہاکال نہ کوئے ستایا۔ جن بھگتاں پورا کرے سوال، آسا نسا ویکھ دکھایا۔ شبد گُرُگُر چیل دُھر دی دھار وچوں بنے آن، ڈھولا اپنا نام دِرڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکلنک نرائن ز، مہاراج شیر سَنگھ وِشنوں بھگوان، جنہاں گُرکھاں در کیتا پروان، اوہناں گُر اوتار پیغمبر دین مان، سچکھنڈ دوارے ساچے مل کے اِکو وجے حق ودھایا۔

* ۱۴ ساون شہنشاہی سمت ۲ بچن سَنگھ دے گرہ پنڈ سوبل ضلع امرتسر *

سَنگَر چرن کول سچ بندھن، بندگی مچھندگی دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ نج آتم دیوے پرماندن، رس رسا اک چکھایا۔ ساچی ڈنڈاوت منظور کرے صاحب بخشدن، بخشش رحمت آپ کمایا۔ ڈھولا گاؤنا پوے نہ کوئے بتی دندن، رسنا جہوانہ کوئے ہلایا۔ سچ پرکاش چاڑھے نوری چندن، جوتی جوت ڈگمگایا۔ نم واس مہکا کے وانگ چندن، کوڑی کریا اندروں باہر کڈھایا۔ جگت دوارا گُرگھ پار لنگھن، اگے ہونہ کوئے اٹکایا۔ آتم سیجا سُبھاونی سچ پلنگن، جس دا پاوا چول نظر کسے نہ آیا۔ نام ندھان وجے مردنگن، سُر تال کرے شنوایا۔ کرے کھیل سورا سرنگن، گھٹ بھیت پرڈا اوہلا دے اٹھایا۔ جودھا سورا پیر بن مرد مردنگن، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا اک سُبھایا۔ سَنگَر چرن سدا سَنگھ جگ جگ، جگ جیون

داتا دے وڈیاںیا۔ مایا ممتا موہ وکار ترشنا رہے نہ اگت، ہوئے ہنگتا ہنگار نہ کوئے جنایا۔ کوڑی کریا جھوٹھانا تا جاون چھڈ، آتم پر ماتم مل کے وجے سچ ودھایا۔ جھگڑا کئے تیر تھ اٹھسٹھ، نچھر ملے امرت رس، گنگا گوداوری جمننا سُرستی دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ سُرستی شبدی ہووے وس، منوآ دہ دِشانہ جائے نس، بھے بھو۔ اک وکھایا۔ نج نیز کھلے اکھ، سنگر نظری آئی۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا وست امولک دیوے وتھ، جلوہ نور کرے رُشانیا۔ کرپا کرے پُرکھ سمرتھ، دین دیال دیاندھ ٹھا کر مہروان محبوب مُجبت وچ ملائی۔ مالک دسے اکو سچو سچ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا ایکنکارا اک اکلادے وکھایا۔ سنگر شبد دیوے سچ سندیشہ، سوئی سُرستی آپ اٹھایا۔ حکمے اندر کھیل کرے نر نریشا، نر نرائن اپنے ہتھ رکھے وڈیاںیا۔ لیکھا جانے دو جہان برہمنڈ کھنڈ پُری لوء دیس پردیسا، گگن گگنتر زمیں اسمان کھوج کھوجایا۔ لکھ چوڑا سی جیو جنت سادھ سنت منگنہارا لیکھا، چار گنٹ دہ دِشا پچیا رہن کوئے نہ پائی۔ گر اوتار پیغمبر اپنا آپ جس نوں کر کے گئے بھیٹا، تن ماٹی خاک لوک مات ناتا گئے تڑائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کھجگ کوڑی کریا دا انت کنت بھگونت کڈھے بھلیکھا، وڈ و بچاری کوڑ سنسار رہن کوئے نہ پائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جوتی جامہ دھارے بھلیکھا، روپ رنگ رکھ جگ نیز نظر کسے نہ آئی۔

* ۱۴ ساون شہنشاہی سمت ۲ پورن سنگھ، ہری سنگھ دے گرہ پنڈ سوبھل ضلع امرتسر *

پُرکھ اکال رکھو سہارا، چار ورن اٹھاراں برن دین مذہب اک دھیان لگایا۔ جو آتم پر ماتم کرے سچ پیارا، پریتم ہو کے پروردگار اپنی دیا کمایا۔ وست امولک اگئی نام دیوے ٹھنڈا ٹھارا، سچکھنڈ نواسی تھر گھر دیوے مان وڈیاںیا۔ کوڑی کریا ترے گن مایا پنچ تت لہنا دینا چکائے وچ سنسارا، لکھ چوڑا سی جم کی پھاسی پتت پاون آون جاون دے کٹایا۔ درگاہ ساچی اوچ محل اٹل بخشے سچ دوارا، دھام اولٹا اک اکلٹا اک وکھایا۔ جتھے دیا باقی کملاپاتی نرگن جوت کرے اُجیارا، رُوس سورج چن نظر کوئے نہ آئی۔ کاغذ قلم شاہی لیکھ لکھے نہ کوئی بن لکھارا، چوڑاں و دیا جگت بدھی سوبھا کوئے نہ پائی۔ کرے کھیل آپ

نرنکارا، نرن گن نرنویر نرنکار خوشی وکھائیا۔ جن بھگتاں ایٹھے اوتھے دو جہان نرن گن سر گن سر گن نرن گن کرے پیارا، پار برہم برہم مل کے اپنے وچ سمائیا۔ جوتی جوت سر پ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی اوٹ اکو اک جنائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں رکھو اکو آس، بال بردھ جواناں ساچے گھر دے وڈیائیا۔ جنم جنم دی کرم کرم دی کرپا میٹے پیاس، کوڑی ترشنا من واسنا موہ وکار دے گوائیا۔ وست امولک نام بھنڈارا اگئی دیوے دات، دیاوان ہو کے داتار سوامی آپ ورتائیا۔ کلجگ اندھ اندھیری جوٹھ جھوٹھ جگت ڈھاگن میٹے رات، بھنڑی رین لوک مات کرے رُشائیا۔ جھگڑا مکائے دین مذہب ذات پات، اوچ نیچ راؤ رنک دوار بنک اکو اک وکھائیا۔ کرے کھیل مہروان محبوب ہر کملاپات، پت پر میثور دین دنی کھو جے تھاواں تھانیا۔ جن بھگتاں ساچے سنتاں سچ دوارے آپ بچھے بات، متر پیارا ہو کے پڑا اوہلا دے چکائیا۔ جوتی جوت سر پ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرکھاں درس دکھائے ساکھیاں، سخر چوٹی چاڑھ کے منزل اپنی دے وکھائیا۔ جن بھگتاں سخر چاڑھے چوٹی، چوٹ شبد نگارے لائیا۔ نام کرپا اندروں واسنا کڈھے کھوٹی، ترشنا طمع نہ کوئے تائیا۔ آتما پر ماتما دھار دتے اکو گوتی، ورن برن ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ کر پرکاش اگم اتھاہ بے پرواہ نرن مل جوتی، اندھ اندھیرا دے گوائیا۔ جس دوار بدھی سوچ کدے نہ سوچی، اوہ مندر گھر دوار دے وکھائیا۔ جس سوامی انترجامی نوں لہدے کوٹن کوٹی، اوہ پر م پُرکھ پر ماتم کایا مندر اندر وچوں نظری آئیا۔ جس دی ویکھن وچ دھار باریک سب توں چھوٹی، ورتمان وچ دُور دُور دُور شہنشاہیا۔ جوتی جوت سر پ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں آتم رہن نہ دیوے سوتی، جگ سٹیاں لئے جگائیا۔ جن بھگتاں کرپا لاپے آلس نندرا، غفلت وچوں باہر کڈھائیا۔ جان دیوے نہ کسے بن بندرا، متھرا گوکل پھولن دی لوڑ دے گوائیا۔ سہارا لینا نہ پئے کسے سُرپت اندرا، سنگھاسن سارے دے تجائیا۔ کرپا جنہاں دے اندروں آپے کھولے جندرا، زندگی دی بندگی بندگی دا بندہ بندے دا چندا چندا نوں نوں وچوں ظہور سرب کلاں بھرپور آپ وکھائیا۔ گھر گسبھیر گئی گہندا، دین دیاں سدا بخشندا، آد جگاد جگ چوکڑی لہنا دینا سب دا دیندا، دیونہار سمرتھ سوامی اکو اک ایکنکار جن بھگت اُپجائے اپنی بندا، مورکھ موڑھ لگائے اپنی بندا، گرگھ سار پاوے جیو پنڈا، برہمنڈ کھنڈ کایا مندر اندر دے وکھائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سَنگھ وِشنوؤ بھگوان، آد جُگاد جُگ چو کڑی نِت نوت نرِگن دھار سرِگن سدا وست امولک دیندا، دیونہار بے پرواہ اپنی دیا کمائیا۔

* ۱۴ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ گردیپ کور دے گرہ پنڈ سوبل ضلع امرتسر *

سَنگھر شبد سدا سچ سنگ، دو جہاناں سدا سہائیا۔ سچ پریتی چاڑھے دُھر دارنگ، لوک مات اتر کدے نہ جائیا۔ شبد نام ندھان وجائے مردنگ، اگئی راگ سَنائیا۔ پڑدالاہ کے برہم ہنگ، ہنگ برہم پڑدا دے چُکائیا۔ کوڑی میٹ کے ترشنا تم، آشا اکو دے ودھائیا۔ سَنگھ سرنائی لگے من، منسا موہ نہ کوئے ہلکائیا۔ رائے دھرم نہ دیوے ڈن، ڈنکا موت نہ کوئے وجائیا۔ اتم میلا ملے سری بھگوان، جوتی جوت وچ سائیا۔ جن بھگت سچ دوارے چڑھے ساچا چن، نرِگن نور ہووے رُشنائیا۔ کایا ماٹی ٹھیکر جاوے بھن، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے گھر دے وڈیائیا۔ جن بھگت ہووے کدے نہ مردا، مُرید مُرشد دیا کمائیا۔ ایہو کھیل آد جُگادی شبدی سَنگھ دا، جو سَتیاں لوک مات اٹھائیا۔ لہنا دینا دے جنم کرم پورب دُھر دا، مستک ریکھا دے بدلایا۔ جگت جہان گرنگھ بیڑا کدے نہ رُڑھدا، پُرکھ اکال دین دیا کر کے پار کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار اک سرنائیا۔ جن بھگتاں ہونا نہ پے ذلیل، خواری جگت نہ کوئے رکھائیا۔ درگاہ ساچی اکو وار سنی جائے اپیل، اپر پیر سوامی ہوئے آپ سہائیا۔ شبدی تھکم کر تعمیل، ترت اپنے نال ملائیا۔ جگت واسنا وچ بدلن نہ دیوے دلیل، من کا منکا دیوے بھوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سَنگھ وِشنوؤ بھگوان، جنہاں دی بندگی کرے تسلیم، جگت تعمیل دا لیکھا دے چُکائیا۔

* ۱۴ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ دلپ سَنگھ دے گرہ پنڈ گلوبوآ ضلع امرتسر *

سَنجگ کہے پر بھ ست دھرم دا کھول میرا ہٹ، کلجک ہتیاں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ پُرکھ اکال دین دیا اپنی وست اگئی وچ رکھ، ناؤں نر نکارا آپ ٹکائیا۔ ساچا مارگ دو جہان سچ سُبھاؤ دس، چار گنٹ دہ دشا کر پڑھائیا۔ سرتی اندر تیرے شبد دا ہووے جس، سَنگھ اپنی دھار کھول اگھ، پرتکھ رُپ نظری

آویں گوسائیا۔ کیوں پڑدے اندر رہوں ڈھک، ساچی دھار باہر کڈھ، سکھیا دے ماس ناڑی ہڈ، دُھر فرمان سِری بھگوان آپ سمجھائیا۔ پچھلی ریتی کرتے چھڈ، اگے پر ماتم ہو کے ودھ، بھگت سہیلے دوارے سد، صدا اپنا نام سنائیا۔ کوڑی کریا میٹ اگ، دیا کر سورے سر بگ، بھگتاں چڑھ جا اُپر شاہ رگ، رگھپت ہو کے رگ رگ کر رُشنائیا۔ جگت بُدھی رہے نہ گت، تیرا نام سُنن انحد، ڈھولا گیت اِکو گاؤن چھند، تُوں ہی تُوں ہی راگ الاہیا۔ نام خُماری دے مدھ، منزل دے دے پہلی وار چوٹھا پد، اگے مل پُرکھ سمرتھ، نرِگن نُوَر جوت کر رُشنائیا۔ بن مکے کعبیوں کرا دے ایکا ج، ساچے کلمے نال کائنات جاوے بجھ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا اک ور، ورداتے دیا کمائیا۔ ست دھرم کہے پر بھ قبول کر لے انت سلام، اسلام علیکم کہہ کے سیس نوائیا۔ شاہ سلطانی وڈ امام، نُوَر نُوَرانے بے پرواہیا۔ حقیقی حقیقت والا دے جام، ضامن ہو کے آپ پیائیا۔ سدھا اپنے کولوں بھیج پیغام، آزاد ہون غلام، زنجیر شرع دینی کٹائیا۔ نام خنجر نال کر قتل عام، کایا مائی اندر نہ رہے حرام، جھکڑا مُکا کوڑ تمام، طمع دا لیکھا دینا مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کلجک بدلنا تیرا کام، ستجگ لاؤنا جگت آسان، لکھ چوڑا سی اندر بننا جگت کسان، امرت جل دینا بیابان، گر لکھ بوٹا لاؤنا سگھڑ سجان، سنت فقیر پل کے ہووے جوان، شاہ حقیر اِکو رُپ نظری آن، دو جہان تیرا حکم ہووے فرمان، فرماں بردار اپنے اپنے وچوں لے پر گٹائیا۔

* ۱۵ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ گر بخش سنگھ دے گرہ پنڈ گلوبو آ ضلع امرتسر * *

جو جن سمرے پر بھ کا ناؤں، پنج تت ملے وڈیائیا۔ جو جن سمرے پر بھ کا ناؤں، ترے گن مایا لیکھے لائیا۔ جو جن سمرے پر بھ کا ناؤں، من واسنا دے گوائیا۔ جو جن سمرے پر بھ کا ناؤں، ست ستوادی ہوئے نہ کونے لڑائیا۔ جو جن سمرے پر بھ کا ناؤں، بُدھ بیک دے بنائیا۔ جو جن سمرے پر بھ کا ناؤں، نو دوارے پار کرائیا۔ جو جن سمرے پر بھ کا ناؤں، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار مٹائیا۔ جو جن سمرے پر بھ کا ناؤں، کوڑی کرپا جو بھ جھوٹھ ہوئے

ہنگتا گڑھ ٹڑائی۔ جو جن سمرے پر بھ کا ناؤں، سکھمن ٹیڈھی بنک پار لنگھائی۔ جو جن سمرے پر بھ کا ناؤں، شبد انادی دُھن دے اُپجائی۔ جو جن سمرے پر بھ کا ناؤں، امرت رس جام پئیائی۔ جو جن سمرے پر بھ کا ناؤں، زرگن نور جوت کرے رُشنائی۔ جو جن سمرے پر بھ کا ناؤں، آتم پر ماتم جوڑ جڑائی۔ جو جن سمرے پر بھ کا ناؤں، آتم سیجا پُرکھ ابناشی سو بھاپائی۔ جو جن سمرے پر بھ کا ناؤں، سرتی شبری مل کے دسم دوا ری اِکو وے ودھائی۔ جو جن سمرے پر بھ کا ناؤں، مہروان محبوب دسم دوا ری وچوں باہر کڈھائی۔ جو جن سمرے پر بھ کا ناؤں، اُنچ عروچ اگم اتھاہ اپنا کھیل دکھائی۔ جو جن سمرے پر بھ کا ناؤں، سُن سادھ رہن نہ پائی۔ جو جن سمرے پر بھ کا ناؤں، تھر گھر دوا را بن اگھاں دے جنائی۔ جو جن سمرے پر بھ کا ناؤں، ساچے کول چرن دے سرنائی۔ جو جن سمرے پر بھ کا ناؤں، بیکنٹھ نو اسی ساچے دھام دے اِکائی۔ جو جن سمرے پر بھ کا ناؤں، جوتی جوت جوت ملائی۔ جو جن سمرے پر بھ کا ناؤں، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، لگھ چورا سی اپنی راسی رستے اپنے وچوں پار کرائی۔ جو جن سمرے پر بھ کا ناؤں، بخشے چرن دھیان۔ جو جن سمرے پر بھ کا ناؤں، میٹے مان ابھمان۔ جو جن سمرے پر بھ کا ناؤں، نام بھنڈارا دیوے دان۔ جو جن سمرے پر بھ کا ناؤں، شبد سُنائے بن رسنا کان۔ جو جن سمرے پر بھ کا ناؤں، بھاگ لگائے کایا مائی سچ مکان۔ جو جن سمرے پر بھ کا ناؤں، گھر ٹھا کر سوامی ملے آن۔ جو جن سمرے پر بھ کا ناؤں، دیپک جوت جگدار ہے مہان۔ جو جن سمرے پر بھ کا ناؤں، سچ بھومکا ملے سچ استھان۔ جو جن سمرے پر بھ کا ناؤں، ایٹھے اوٹھے میلا ملیا رہے سری بھگوان۔ جو جن سمرے پر بھ کا ناؤں، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست پُرکھ زرنجن دُھر دا کاہن۔ جو جن سمرے پر بھ کا ناؤں، چنتا غم رہے نہ ہرکھ سوگ۔ جو جن سمرے پر بھ کا ناؤں، مائی چم اندروں باہر کڈھے ممتاروگ۔ جو جن سمرے پر بھ کا ناؤں، نام ندھانا چنگائے ساچی چوگ۔ جو جن سمرے پر بھ کا ناؤں، چرن پریتی دتے اگئی جوگ۔ جو جن سمرے پر بھ کا ناؤں، آتم پر ماتم سچ سُنھنجی جنائے اِکو بھوگ۔ جو جن سمرے پر بھ کا ناؤں، وے ودھائی ساچے کایا کوٹ۔ جو جن سمرے پر بھ کا ناؤں، شبد اگئی لگے چوٹ۔ جو جن سمرے پر بھ کا ناؤں، من واسنا رہے نہ کھوٹ۔ جو جن سمرے پر بھ کا ناؤں، گھر ساچے ملے دُھر دی جوت۔ جو جن سمرے پر بھ کا ناؤں، انتکال کل پوہ نہ سکے موٹ۔ جو

جن سمرے پر بھ کا ناؤں، جگ چوکڑی کدے نہ جاوے اؤنت۔ جو جن سمرے پر بھ کا ناؤں، سچکھنڈ دوارے بن ڈنڈے پوڑھی جائے پہنچ۔ جو جن سمرے پر بھ کا ناؤں، پُرکھ اکال دین دیال پروردیگار ہنڈھائے اکو کھؤنت۔ جو جن سمرے پر بھ کا ناؤں، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ مندر آپ سہانیا۔ جو جن سمرے پر بھ کا ناؤں، مٹے دُکھ روگ سنناپ۔ جو جن سمرے پر بھ کا ناؤں، کوٹ جنم دے اترے پاپ۔ جو جن سمرے پر بھ کا ناؤں، ملے وڈیائی لوک مات۔ جو جن سمرے پر بھ کا ناؤں، ناتا تٹے کوڑ سبجن ساک۔ جو جن سمرے پر بھ کا ناؤں، بند کوڑی کھلے تاک۔ جو جن سمرے پر بھ کا ناؤں، نام ندھان سنائے سچی گاتھ۔ جو جن سمرے پر بھ کا ناؤں، دست امولک ملے دات۔ جو جن سمرے پر بھ کا ناؤں، میٹے رین اندھیری رات۔ جو جن سمرے پر بھ کا ناؤں، پُرکھ ابناشی پُچھے بات۔ جو جن سمرے پر بھ کا ناؤں، دُرمت میل دیوے کاڈھ۔ جو جن سمرے پر بھ کا ناؤں، ساچا ونج کرائے اپنے ہاٹ۔ جو جن سمرے پر بھ کا ناؤں، جھگڑا مکائے تیرتھ تاٹ۔ جو جن سمرے پر بھ کا ناؤں، جنم کرم دی پوری ہووے واٹ۔ جو جن سمرے پر بھ کا ناؤں، شبدي شبد سنائے بات۔ جو جن سمرے پر بھ کا ناؤں، نظری آوے ساکھیات۔ جو جن سمرے پر بھ کا ناؤں، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہککنک نرائن ز، مہاراج شیر سنگھ بھگوان، سدا سہیلا دیوے اپنا ساتھ۔

* ۱۵ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ کرم سنگھ دے گرہ پنڈ گلوبو آ ضلع امرتسر *

جو جن سمرے پر بھ کا ناؤں، جگت سنناپ نہ ویاپے دُکھ۔ جو جن سمرے پر بھ کا ناؤں، جنم کرم دی ترشائے مٹے بھکھ۔ جو جن سمرے پر بھ کا ناؤں، اُجل ہووے مات کھ۔ جو جن سمرے پر بھ کا ناؤں، ملے وڈیائی جننی گکھ۔ جو جن سمرے پر بھ کا ناؤں، گر شبدي دھار بنائے اپنا سٹ۔ جو جن سمرے پر بھ کا ناؤں، آون جاون پینڈا جائے مک۔ جو جن سمرے پر بھ کا ناؤں، آتم پر ماتم مل کے ہوئے خوش۔ جو جن سمرے پر بھ کا ناؤں، جگت واسنا وکار وچوں ہو جائے چپ۔ جو جن سمرے پر بھ کا ناؤں، ہوئے پرکاش اندھیرے گھپ۔ جو جن سمرے پر بھ کا ناؤں، اُلٹا گربھ نہ ہووے رُکھ۔ جو

جن سمرے پر بھ کا ناؤں، آوے جاوے سدا جامہ پائے منگھ۔ جو جن سمرے پر بھ کا ناؤں، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد سیر اپنا ہتھ رکھائیا۔ جو جن سمرے پر بھ کا ناؤں، گلوں ٹٹے جم کی پھاسی۔ جو جن سمرے پر بھ کا ناؤں، من ممتانہ رہے اُداسی۔ جو جن سمرے پر بھ کا ناؤں، شبدی گرو بنے دُھر دا ساتھی۔ جو جن سمرے پر بھ کا ناؤں، سرت سوانی مٹے اندروں آکھی۔ جو جن سمرے پر بھ کا ناؤں، بند کواڑی کھلی رہے تاکی۔ جو جن سمرے پر بھ کا ناؤں، امرت جام پیائے دُھر دا ساتھی۔ جو جن سمرے پر بھ کا ناؤں، بھاگ لگے تن مائی خاکی۔ جو جن سمرے پر بھ کا ناؤں، منو آ من رہے نہ عاقی۔ جو جن سمرے پر بھ کا ناؤں، پریم پریتی انتر آتم پر ماتم اکو جانے ذاتی۔ جو جن سمرے پر بھ کا ناؤں، گھر ہر مندر لے کملاپاتی۔ جو جن سمرے پر بھ کا ناؤں، امرت بوند دیوے سوانتی۔ جو جن سمرے پر بھ کا ناؤں، منزل اوکھی چاڑھے گھاٹی۔ جو جن سمرے پر بھ کا ناؤں، بنک دوارا لے درگاہ ساچی۔ جو جن سمرے پر بھ کا ناؤں، لے جوت جوت ابناشی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا لہنا چکائے جنم جنم جنم دا باقی۔

* ۱۵ ساون شہنشاہی سمت ۲ اتم سنگھ دے گرہ پنڈ گلوبو آ ضلع امرتسر *

جو جن سمرے ہر کا ناؤں، ناتا ٹٹے جگت کوڑو کوڑ۔ جو جن سمرے پر بھ کا ناؤں، چتر سنگھ بنے مورکھ موڑھ۔ جو جن سمرے پر بھ کا ناؤں، کایا چولی چڑھے رنگ گوڑھ۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، شبد انادی اُتجے انتر تور۔ جو جن سمرے پر بھ کا ناؤں، نرمل جوتی پرگٹ ہووے نور۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، آسا نسا پر بھ کرے پور۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، پُرکھ ابناشی درس دکھائے حاضر حضور۔ جو جن سمرے پر بھ کا ناؤں، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیوے وڈیائی سرب کلا بھر پور۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، آون جاون کئے پنڈھ۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، جنم کرم دھرم آسا نسا پوری ہووے منگ۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، لگھ چوراسی جم کی پھاسی کٹے پھند۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، توں میرا میں تیرا آتم ڈھولا

سُنے چھند۔ جو جن سمرے پر بھ کا ناؤں، من واسنا کوڑی کریا اندروں کڈھے گند۔ جو جن سمرے پر بھ کا ناؤں، سچ پرکاش نرمل جوت ہووے چند۔ جو جن سمرے پر بھ کا ناؤں، دین دیال ہووے بخشند۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے صاحب سورا سرنگ۔ جو جن سمرے پر بھ کا ناؤں، ملے وڈیائی لوک مات۔ جو جن سمرے پر بھ کا ناؤں، پُرکھ ابناشی سچ پریتی چرن بخشے دات۔ جو جن سمرے پر بھ کا ناؤں، بن رسنا جہوا انتر انتر اُتجے ساچی گاتھ۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، انتر مٹے اندھیری رات۔ جو جن سمرے پر بھ کا ناؤں، گھر سوامی ٹھا کر ملے آپ۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، کوٹ جنم دے اُترن پاپ۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلیک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، درس دیوے سوچھ سروپی ساکھیات۔

* ۱۵ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ جاگیر سنگھ دے گرہ پنڈ گلوبوآ ضلع امرتسر *

جو جن سمرے ہر کا ناؤں، آون جاون رہن نہ پائیا۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، پتت پاون دے وڈیائیا۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، لگھ چوراسی جم کی پھاسی پھند کٹائیا۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، بھيو گھلائے منڈل راسی، پڑدا اوہلا آپ اٹھائیا۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، دست امولک دیوے نام داتی، اتوٹ اٹھ آپ ورتائیا۔ جو جن سمرے پر بھ کا ناؤں، اٹھے پہر رہے پر بھاتی، سندھیارنگ نہ کوئے دکھائیا۔ جو جن سمرے پر بھ کا ناؤں، تُوں میرا میں تیرا اکو دسے ذاتی، پاربرہم برہم پڑدا آپ چُکائیا۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، درس دکھائے اک اکانتی، کایا مندر اندر سو بھاپائیا۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، سدا سہیلا بنے کملا پاتی، پت پر میثور ہو سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ جو جن سمرے پر بھ کا ناؤں، اک دھیان لگائیا۔ درگاہ ساچی دیوے تھاؤں، لگھ چوراسی نہ کوئے بھوائیا۔ سچ عدالت کرے حق نیاؤں، درگاہ ساچی دیوے مان وڈیائیا۔ بن ہتھاں پکڑے باہوں، شبد ڈوری تند بندھائیا۔ گھر دکھائے نہچل اٹل اتھاہو، بے پرواہ بے پرواہیا۔ جتھے نہ کوئی پتا نہ کوئی ماؤں، ساک سجن سین نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشہار اک سرناٹیا۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، چرن کول ملے سرناٹیا۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، دھرت دھول اُپر سوہا
 پائیا۔ جو جن سمرے پر بھ کا ناؤں، اُلٹا کر نابھ کول، امرت رس وچ ٹپکائیا۔ جو جن سمرے پر بھ کا ناؤں، آتم پر ماتم جاوے مول، بھیو ابھیدا دئے کھلایا۔
 جو جن سمرے ہر کا ناؤں، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشہار سچی سرناٹیا۔ جو جن سمرے پر بھ کا ناؤں، ہر میلا میلے گہر گہیر۔ جو جن
 سمرے ہر کا ناؤں، شانت کرے سریر۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، امرت جل دیوے ٹھانڈا نیر۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، گھ لگائے ڈھر درگا ہی اپنا
 سیر۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، پُرکھ اکالا بدل دیوے تقدیر۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، مان وڈیائی دیوے نال کبیر۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، ایکا
 رنگ رنگائے شاہ فقیر۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، آون جاون لگھ چوراسی جم کی پھاسی کٹے بھیر۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، ہوئے ہنگتا کڈھے پیڑ۔ جو
 جن سمرے ہر کا ناؤں، شرع کٹے زنجیر۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، ساچی منزل چوٹی چڑھے اخیر۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، میل ملاوا ڈھر درگا ہی پیرن
 پیر۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، میلا ملے بے نظیر۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، کوہ نہ سکے کھڑگ کھنڈا شمشیر۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچی دھیر۔ جو جن سمرے پر بھ کا ناؤں، ملے مات لوک وڈیائیا۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، انتر آتم وجدی رہے
 ودھایا۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، سرت شبد ہووے گڑمائیا۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، اگلی منزل پیٹڈا دئے چکائیا۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، پُرکھ
 اکال ہووے سہائیا۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، دین دیال دیا کماٹیا۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، ناؤں زرنکارا اک درڑائیا۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، محل
 اٹل کایا کعبے ہووے رُشائیا۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، لہنا دینا چکائے جل تھل، سمنڈ ساگر پار کرائیا۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، لیکھا رہے نہ گھڑی پل،
 پورب لہنا دئے مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جوت سرُپ دیپک ہو کے گرہ گرہ
 جائے بل، بلدی اگن وچوں گرکھ گر سکھ ہر جن ہر بھگت باہر کڈھائیا۔

* ۱۵ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ مائی ایشر کور دے گرہ پنڈ گلوبو آ ضلع امرتسر *

جو جن سمرے ہر کا ناؤں، اتم ہووے سرشٹی جگ۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، ملے میل سورا سرگ۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، دیوے درس اُپر شاہ رگ۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، جنم کرم دی میٹے اگ۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، کایا کعبے کراوے سچا ج۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، موہ وکار اندروں جائے بھج۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، شبد اگئی وجے ناد انحد۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، نخبھر دھار امرت ملے رس۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، نرگن جوت ہووے پرکاش۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، درگاہ ساچی بنے داسی داس۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، ملے میل پُرکھ ابناش۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ دوارے دیوے سچ نو اس۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، پائے پر م پُرکھ پاربرہم۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، سچ جنائے اکو دھرم۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، جھکڑا رہے نہ مائی چرم۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، سچ سرنائی دیوے اکو سرن۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، آون جاون چکائے ڈرن مرن۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، نیتز کھلے ہرن پھرن۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، بن اکھراں ڈھولے گیت اگئی پڑھن۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، کایا مائی منزل اپنی چڑھن۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، سچ دوارے اندر نرگن درشن کرن۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن سرگن آوے پھرن۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، نیوں نیوں لاگے پاؤ۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، پُرکھ ابناشی پکڑے باہوں۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، درگاہ ساچی دیوے تھاؤں۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، میلا ملے اگم اتھاہو۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دوارا ایکا سو بھا پاؤں۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، دیپک جگے گھٹ انتر۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، شبد ناد سنائے گر منتر۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، پڑدا چکے برہم نر منتر۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، ملے وڈیائی وچ سادھ ستن۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، ناتا جوڑے آتم پر ماتم نار کنتن۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، لہنا دینا چکے کایا مائی نو تن۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، مہروان واسنا بدلے جگت من۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، بھانڈا بھرم بھو دیوے بھن۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، اپنا راگ سناوے کن۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، سچ دوار وکھائے بن چھپر

چھن۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، گرگھ گرسکھ سنگر چڑھائے درگاہ ساچی چن۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ بھنڈارا بھگتاں دیوے اپنا نام دھن۔

* ۱۵ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ چن سنگھ دے گرہ پنڈ گوبو آ ضلع امرتسر *

جو جن سمرے ہر کا ناؤں، من بدھی چکے سوچ۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، جھگڑا رہے نہ ورن گوت۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، کوڑی کریا رہے نہ کھوٹ۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، سنگر آلیوں ڈگے اٹھاوے بوٹ۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، بھاگ لگے ساڈھے تن ہتھہ کایا مائی کوٹ۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، سنگر شبد لگائے اگئی چوٹ۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، گرہ پرکاش جگاؤے نرمل جوت۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، پیٹڈا کئے چوڈاں لوک۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، آتم پر ماتم گاؤے اک سلوک۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، چنتا رہے نہ ہر کھ دوکھ۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، پُرکھ اکال بخشے ایکا اوٹ۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا نام بھنڈارا بہت۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، من بدھی نہ کوئے وچار۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، گھر مندر ہووے اجیار۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، گھر ٹھا کر پریتم کرے پیار۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، امرت رس ملے ٹھنڈا ٹھار۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، لیکھا چکے کوڑ نو دوار۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، گھر ٹھانڈے ملے کنت بھتار۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، مایا ممتا موہ دیوے نوار۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، ملے میل پُرکھ پُرکھوتم اکال۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، کوڑی کریا توڑے جگت جنجال۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، لکھ چوراسی وچوں لئے بھال۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، پھڑ باہوں اٹھائے گرگھ لال۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، دوس زین کرے پرتپال۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، گھر ٹھانڈا دکھائے سچی دھر مسال۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، میل ملائے آپ کرپال۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگت سہیلے کر کر میلے سدا سدا سدا رکھے اپنے نال۔

* ۱۵ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ دلیپ سنگھ دے گرہ پنڈ نور پُر ضلع امرتسر *

جو جن چے ہر کا ناؤں، سو پُرکھ نرنجن دیا کمائیا۔ شبدی دھار پکڑے باہوں، ہر پُرکھ نرنجن بے پرواہیا۔ سچ دوار وسے تھاؤں، ایکنکار اکل کل آپ ورتائیا۔ دو جہاناں کرے سچ نیاؤں، نرنکار اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ جن بھگتاں اندر دیوے ساچا چاؤ، ابناشی کرتا مہر نظر اک اٹھائیا۔ سدا سہیلا اک اکیلا دو جہاناں بخشے ٹھنڈی چھاؤں، ابناشی کرتا اپنے ہتھ رکھائیا۔ سچ دوار سچکھنڈ درگاہ ساچی وسے بے پرواہو، پاربرہم برہم پڑدا دے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگاد دینا ور، جگ چوکڑی سچکھنڈ تریتا دوار پرکھک آپ بندھائیا۔ جو جن چے ایکا نرنکار، نرنکن نرویر دیا کمائیا۔ شبدی شبد دے ادھار، جوتی جاتا بے پرواہیا۔ چارے کھانی وچوں کرے باہر، اندج جیرج اُتھج سیتج ویکھ وکھائیا۔ لکھ چوراسی وچوں لہے گرکھ اپنا لال، کھتری براہمن شور ویش ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ دھرم دکھائے دھر نشان، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء زمیں اسماناں سری بھگوانا آپ جھلایا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم برہم پاربرہم دیوے اک گیان، جگت اکھر کرے نہ کوئے پڑھائیا۔ چرن کول اُپر دھول دیوے مان، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جو جن چے ہر کا ناؤں، سچکھنڈ ساچے سچ دے وڈیائیا۔ ہنس بدھی پھڑکے بنائے کاؤں، سوہنگ ہنسا اپنا جاپ چپایا۔ ایٹھے اوتھے دو جہاناں نرنکن بنے پتا ماؤں، گرکھ اپنی گود اٹھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی شبد انادی بودھ اگادھی اپنا تھم سنائیا۔ ساچا تھم دیوے دھر فرمان، نام نگارہ اک جنایا۔ جس نوں سمجھے نہ بدھی جیو انسان، اکھراں وچ ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ نرنکار شبدی دھار چلائے سری بھگوان، بھگت سندیشہ اکو اک درڑائیا۔ جس داگر اوتار پیغمبر دے کے گئے بیان، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی صفتاں والے ڈھولے گائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی گھٹ بھیتھر ہووے جانی جان، چار ورن اٹھاراں برن چار گنٹ دہ دشا بچیا کوئے رہن نہ پائیا۔ سرب دا مالک خالق پرتپالک والی دو جہان، پروردگار سانجھیاں جلوہ گر واحد لاشریک اکو نور خدائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آتم پر ماتم پر ماتم آتم بھيو ا بھیدا کھولے مہروان، محبوب مہبت وچ اپنا نام درڑائیا۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، دھر دوارا دے وکھائیا۔ جتھے وسے بے پرواہو، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ تخت نواسی پُرکھ ابناشی سچکھنڈ

دوارے حقیقت والا کرے حق نیاؤں، عدل عدالت شاہِ حقیر اکو اک وکھائیا۔ سچ بھنڈارا دُھر دا کلمہ نام نیامت، نرگن سرگن جھولی دے بھرائیا۔ آد انت جگا جگنت سدا رہے صحیح سلامت، صاحب سلطان شاہ پاتشاہ اکو اک اکھوائیا۔ جو کھج انت سری بھگونت مہر وان محبوب ہو کے کوڑی کریا میٹے بغاوت، مانگھ مانو مانس انترا انترا کھوج کھوجائیا۔ سچ پریتی دُھر دی ریتی کرے آپ سخاوت، وست امولک کایا گولک آپ ٹکائیا۔ مایا ممتا موہ کوڑ میٹائے لالچ، ہنکار وکار و بچار اندروں دے کڈھائیا۔ سبج کھج اندروں دوہاں دا بنے ثالث، خالص اپنا روپ پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھج کوڑی کریا کرے پار جہالت، ست دھرم ست ستوادی اپنا اک پرگٹائیا۔ جو جن سمرے ہر کاناؤں نرنکارا، نرور نرگن دیا کمائیا۔ دیکھے وگسے پاوے سارا، پڑا اوہلا دے چکائیا۔ ساچا دیوے اک جیکارا، وشن برہما شو کروڑ تیتیسار اوتار پیغمبر جس نوں گا کے شکر منائیا۔ سچھنڈ دوارا در درویش نیوں نیوں کرن نمسکارا، سجدیاں وچ بردے بن کے دھوڑی خاک رمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ جو جن جے نرنکار ناؤں اگم اتھاہ، ہر وڈا وڈی وڈیائیا۔ سبج تریتا دواپر کھج نرگن سرگن پھیرا پا، کوڑی کریا دے میٹائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد رووے مارے دھاہ، صدی چودھویں رہی گرا لائیا۔ وڈا امام پھیرا پا، صحیح سلامت تیری اوٹ تکائیا۔ خدی تلبر امت امتی گیا سما، حقیقی جام آب حیات پیالہ مکھ نہ کوئے لگائیا۔ قدم قدم تے کرن گناہ، رُوح بُت پوت نہ کوئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم دینا سنائیا۔ دُھر دا حکم دے فرمان، سچ دھرم منگ منگائیا۔ کوڑی کریا میٹے نشان، ورن برن رہن کوئے نہ پائیا۔ ہندو مسلم سکھ عیسائی اکو ڈھولا تیرا گان، کھتری براہمن شو در ویش وند نہ کوئے وندائیا۔ توں مالک خالق پرتپالک ہر گھٹ و سیں رام، کاہن ہو کے لکھ چورا سی گوی رہیا پرنائیا۔ گر سنگر ہو کے دیویں شبدی گیان، بودھ اگادھ کر پڑھائیا۔ بھاگ لگاوں کایا ماٹی ساڈھے تن ہتھ مکان، مندر شو دوالا مٹھ اکو گھر دینا وکھائیا۔ جس گرہ نچ آتم پر ماتم و سیں سری بھگوان، پاربرہم پت پر میثور اپنا آسن لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، ست ستواد ٹھانڈے در اکو منگ منگائیا۔ جو جن جے ہر کاناؤں ایک، ایکنکارا دے مات وڈیائیا۔ چرن دھوڑی دیوے ٹیک، مستک ٹکا خاک رمائیا۔ بدھی کرے بیک، من واسنا نہ کوئے ہلکائیا۔ سرتی کرے چیتن چیت، شبدی شبد لئے

جگایا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم دس کے ساچا ہیت، پاربرہم برہم میللا لئے ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک دکھائے سچھنڈ ساچا دیس، جس گرہ اپنا حکم ورتائیا۔ سچھنڈ وسے کرتار، قدرت داما لک دیا کمائیا۔ جتھے سنت سہیلے بھگت گر اوتار، بیٹھے سپس نوائیا۔ وشن برہما شو کھڑے بھکھار، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ اکو جوت ہووے اجیار، دیا باقی نہ کوئے رکھائیا۔ اکو نام ہووے جیکار، بن رسنا جہوا ڈھولا رہیا سٹائیا۔ اکو دتے ساچا گھربار، جس دی چھپر چھن نہ کوئے چھہائیا۔ جتھے سورج چن کرے نہ کوئے پسا، منڈل منڈپ نظر کوئے نہ آئیا۔ کاغذ قلم شاہی لکھے نہ کوئے لکھار، کھانی بانی روپ نہ کوئے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھيو ابھید آپ گھلایا۔ بھيو ابھیدا کھولے سری بھگونت، پاربرہم اپنے ہتھ رکھے وڈیایا۔ پڑدالا ہے گرکھ ساچے سنت، سوئی سرتی آپ اٹھایا۔ آتم پر ماتم میللا میل کے نارکت، بیج سہنجی دئے سہایا۔ اکو نام نیاں منت، من واسنا کوڑی باہر کڈھایا۔ گرھ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دئے سمجھایا۔ بودھ اگادھا بن کے پنڈت، نون س اکھربن اکھراں آپ دکھایا۔ جھگڑا مکا کے بہشت جنت، جن بھگتاں چرن کول دئے سرنایا۔ جوتی جوت میللا ہونا انت، انتشکرن دا لیکھا رہے نہ رایا۔ اکو روپ ہونا بھگت بھگونت، سچھنڈ ساچے مل کے وجے ودھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے آد مدھ انت، جگ چوکڑی اپنا حکم ورتایا۔

* ۱۵ ساون شہنشاہی سمت ۲ کرتار سنگھ دے گرہ پنڈ بھوجیاں ضلع امرتسر *

ہر سنگت دیرگھ روگ جائے دربھ، دکھ درد رہن نہ پائیا۔ دیوے وڈیائی مالک سرب، صاحب سلطان سچا شہنشاہیا۔ میل ملائے وچوں آرب کھرب، کوٹن کوٹاں وچوں پار لنگھایا۔ تپنا پئے نہ مات گر بھ، دس دس ماس اگن نہ کوئے تپایا۔ کوڑی کرپا لاوے ضرب، جگت چوٹ نہ کوئے دکھایا۔ پٹھی کدے نہ ہووے نزد، مائس جنم نہ کوئے گوائیا۔ کر کرپا پر بھ جنہاں بھگتاں دی سنے عرض، عرش قرص لیکھا دئے مکایا۔ اپنی سانجھی رکھ کے عرض،

بھگت بھگوان جوڑ جڑا گیا۔ شرع کٹے نہ کوئے کرد، قتل گاہ نہ کوئے دکھایا۔ منو آمن کرے نہ فرق، وشا وکار نہ کوئے رڑھایا۔ ساچی جنائے شبد طرز، نام
 ندھانا آپ اُپجایا۔ دکھائے کھیل ہر اسپرج، اچرج لیلادئے جنایا۔ دیا کرے مردانہ مرد، مدد اپنی اک سمجھایا۔ ہر سمرت دُکھ روگ نہ ویاپے، ویاپک ہو
 کے ویکھ دکھایا۔ سگل و سورے ویکھ سنتاپے، ست است پڑادئے اٹھایا۔ نچ نیتز کھلے آکھے، اکھ پرتکھ ملے گوسایا۔ سنگر شبد سنے ساکے، جگت و دیا لوڑ
 رہے نہ رانیا۔ سرتی شبد ویکھے تماشے، بازی گر ڈنک نہ کوئے وجایا۔ ساچا کرے بھوگ بلاسے، آتم پر ماتم مل کے دھر سنجوگ جوڑ جڑا گیا۔ سچ دوار ہووے
 واسے، نو اس استھان اکو درسایا۔ جتھے نرگن نور جوت پرکاسے، پُرکھ اکال سو بھاپایا۔ بھگت بھگوان اک دُوبے دی پوری ہووے آسے، نراشے رہن
 کوئے نہ پانیا۔ بن رسنا جہوا شبدی بچن ہون خلاصے، انبولت بولت اپنا راگ سٹنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دے کے اک
 بھرواسے، بھاون اپنے نال رکھایا۔ ہر کانوں جو سمرے سچ دھار، دھرنی دھرت دھول ملے وڈیایا۔ پڑھنے پین نہ وید چار، چار گنت نہ بھجے واہو داہیا۔
 شاستر سمرت پھولنے پین نہ وچ سنسار، ورقہ ورقہ نہ کوئے اٹھایا۔ گیتا گیان نہ کرنا پئے وچار، اٹھ دس پچھن کوئے نہ پانیا۔ انجیل قرآناں شبد دتے نہ
 کوئے معیار، مُجت اکے نال لگایا۔ کلمہ حق کرے اُجیار، نوبت حق حق نہ کوئے وجایا۔ ست ست کرنا نہ پئے جیکار، رسنا جہوا مٹی دند نہ کوئے ہلایا۔
 جنہاں انتر آتم پر م پُرکھ ملیا آن، نرگن جوت کرے رُشٹنایا۔ بھاگ لگا کے کایا مائی سچ مکان، مکہ کعبہ اندروں دئے دکھایا۔ نام سندیشہ دے کے دھر
 فرمان، دھرم دوارا دئے سمجھایا۔ جن بھگتاں بخش کے اک دھیان، سرن دیوے چرن کول سرنایا۔ ایٹھے اوٹھے دو جہاناں بخشے مان، سچکھنڈ نو اسی درگاہ
 ساچی درگھر ساچے دئے وڈیایا۔ جتھے دیا باقی کملاپاتی جگائے آن، نرگن نور جوت کرے رُشٹنایا۔ سو صاحب سوامی انتر جامی جن بھگتاں سچ سُبھاؤ ملیا آن،
 کھو جن دی لوڑ کسے رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپنے در توں اپنا دیوے
 آپ دان، بھگتی والی بھاون بھجے وچ پور کرانیا۔

* ۱۵ ساون شہنشاہی سمت ۲ پرتاپ کور دے گرہ پنڈ بھوجیاں ضلع امرتسر *

ہر سمرت اُتے ساچا دھرم، سچ دوارا نظری آئی۔ جوٹھا جھوٹھاٹے بھرم، بھانڈا بھرم بھو بھنایا۔ بھاگ لگے کایا مائی چرم، چم درشی دے بدلایا۔ لیکھے لگے مانس جنم، جنم مرن دا پینڈا دے چکایا۔ نہکرمی اپنا پورا کرے کرم، کانڈاں دا لیکھا دے گویا۔ جھگڑا رہے نہ ورن برن، ذات پات ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ پُرکھ اکال دیوے ساچی سرن، بھگت وچھل ہو سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا منتر نام سمجھایا۔ ہر سمرت ہوئے جائے روگ، جگت سنتاپ نہ کوئے ستایا۔ شبد پریتی ملے جوگ، جگت پُرکھ اکال دے سمجھایا۔ بھاگ لگے کایا مائی کوٹ، بنک دوارا سو بھاپایا۔ نام اگئی لائے چوٹ، سوئی سرتی شبد جگایا۔ کرے پرکاش نرمل جوت، اندھ اندھیرا دے گویا۔ سچ سنائے نام سلوک، سوہلا اکو اک اُپجایا۔ جھگڑا رہے نہ چوڈاں لوک، چوڈاں طبق ڈیرہ ڈھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارا اک دکھایا۔ ہر سمرت سرب دؤکھ وناس، ابناشی کرتا دیا کمایا۔ وست امولک دیوے راس، نام ندھانا جھولی پائی۔ کوڑی کرپا کرے فاش، مایا ممتا موہ مٹایا۔ چرن پریتی دے کے دات، داتار ہو کے ویکھ دکھایا۔ کلجک میٹ اندھیری رات، سنجگ ساچا چند چکایا۔ آتم پر ماتم دس کے ڈھر دی گاتھ، ساچا ڈھولا دے پڑھایا۔ منزل پوڑی چڑھا کے گھاٹ، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکایا۔ سدا سہیلا اک اگیلا ایکنکارا سدا ہووے ساتھ، دو جہاناں سنگ نبھایا۔ سچھنڈ دوارے کرے نواس، بھومکا اکو اک دکھایا۔ جتھے دیپک جوت ہووے پرکاش، ابناشی کرتا ڈگمگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہر نظر اک اٹھایا۔ ہر سمرت ملے شبد گن ندھان، گنوتنا جھولی پائی۔ ساچا دے دھرم نشان، دو جہاناں اک لہرایا۔ سہائے اکو بنک مکان، بے پرواہ اپنا بھو کھلایا۔ جتھے گر اوتار پیغمبر منگن دان، وشن برہما شو جھولی ڈھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دکھاونہارا ساچا گھر، سچ دوارا اک پرگٹایا۔ ہر سمرت ویکھے ہر کا دوار، ہر ہر وچ سہایا۔ جھگڑا رہے نہ کوئے و بھچار، کوڑی کرپا دے کھپایا۔ لکھ چوڑا سی اترے پار، جم کی پھاسی لئے کٹایا۔ ساچی داسی بن کے سیو ادار، سیوک ہو کے نیوں نیوں سیس جھکایا۔ محل اٹل اُچ منار، درگھر ساچے چڑھ کے درشن پائی۔ جتھے پوہ نہ سکے کال، مہاکال نہ کوئے وڈیایا۔ سچ دوارا کو دھر مسال، پُرکھ ابناشی سو بھاپایا۔ ترے گن مایا دے

نہ کوئے جنجال، جاگرت جوت ہووے رُشنائیا۔ جن بھگتاں سنتاں اندر سُتا دے سدا نال، وچھوڑا رہن کدے نہ پائیا۔ جنم جنم دی کرم دی لیکھے
لاوے کیتی گھال، جو گھائل ہو کے اپنا آپ گئے مٹائیا۔ سنت سُہیلے گرنکھ گرسکھ سجن لبھے لال، مانک موتی ہیرے لئے پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ دوارے دیوے مان، جس گھر دے سری بھگوان، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔

* ۱۵ ساون شہنشاہی سمت ۲ سوہن سنگھ دے گرہ ترن تارن ضلع امرتسر *

سنت دھرم کہے کرپا کر اپناشی اچت، پاربرہم پت پر میثور تیری اوٹ تکائیا۔ لوک مات دھرت مات مؤلے اگئی رت، چارگنٹ دہ دشا بہار اکو
نظری آئیا۔ سنت سُہیلے گرو گرسکھ چیلے سچ دوار بنا اپنے ست، جگت اپرا دھی رہن کوئے نہ پائیا۔ کوڑ وکارا لوبھ ہنکارا اندروں کڈھے کٹ۔ نام کھنڈا ساچا
چکائیا۔ شرع شریعتی دئی دوتی جگت واسنا رہے کوئی نہ لٹ، ایکارنگ سورے سرنگ دینا رنگائیا۔ امرت جام سچ پیالہ نہجھر دھار امیوں رس دینا گھٹ،
جگت رسنا دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ آد جگاد آون جاون پتت پاون لکھ چوراسی جنم مرن دارہے کوئی نہ دکھ، دردی ہو کے درد لینا ونڈائیا۔ توں میرا میں تیرا
گاؤن اکو تنگ، تخم تاثیر دینی بدلایا۔ تیرے گھر ٹھاکر سوامی آتم پر ماتم داساچا سکھ، بن سنگر باہروں آسا پور نہ کوئے کرائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال بھگت
وچھل کرپال سچھنڈ نواسی کیوں بیٹھا چپ، شبد اناد بودھ اگادھ سری بھگوان دے جنائیا۔ کھجگ کوڑی کریا دیکھ اندھیرا گھپ، ساچا نور کرے نہ کوئے
رُشنائیا۔ پتا پوت جگت ناتا گياٹٹ، سگلا سنگ سگی ہو کے توڑ نہ کوئے نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگت ترشنا کوڑی میٹ بھکھ، امرت
میگھ اکو اک برسائیا۔ سنت دھرم کہے میرے بھگونت، پاربرہم تیری آس تکائیا۔ کھجگ کوڑی کریا پائے بے انت، ہوئے ہنگتا گڑھ نہ کوئے تڑائیا۔ منزل
چڑھیا دے کوئی نہ سنت، سنت ستوادی برہم برہمادی شبد انادی ناد نہ کوئے سنائیا۔ تیرے دوارے نر نرنکارے سنت کرے اکو متت، نیوں نیوں سپیس
جھکائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال سرب رکھوال شبدی دھار جان اپنی ہمت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، در ٹھانڈے منگ

منگایا۔ ست دھرم کہے میرے پُرکھ ابناش، پروردگار تیرا دھیان لگایا۔ منڈل منڈپ پر تھی آکاش کوڑی کریا دیکھ پکھنڈی راس، سرتی شبدی گوپی کاہن
 ناچ نہ کوئے نچایا۔ تیری آتم تیرا روپ کوئی نہ جانے تیری ذات، بھرماں وچ بھلی سرب لوکایا۔ تیری کھوج کردے الف یے وچوں لغات، نراکھر دھار
 تیرا گرہ دیکھن کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن ہو کے دیکھ اپنی کائنات، دین دُنی پھول پھولایا۔ ست دھرم کہے میرے
 پاربرہم، پر بھ تیری اوٹ اک تکایا۔ سنجگ ساچا دکھا اک دھرم، دوارا اکو اک کھلایا۔ جھگڑا رہے نہ ورن برن، ذات پات ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جن
 بھگتاں نیت کھلے ہرن پھرن، دوئے لوچن کم کسے نہ آیا۔ بن پوڑے ڈنڈے تیری منزل چڑھن، سچ دوارے حق محبوب تیرا درشن پایا۔ توں پُرکھ سمرتھ
 ترنی ترن، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ایکنکار اکو منگ منگایا۔ ست دھرم کرے میرے آد جگادی آد نرنجن، جوتی جوت
 تیری بے پرواہیا۔ کلجگ انت سری بھگونت دیناں انا تھاں درد دُکھ بھے بھنجن، بھو ساگر پار کرایا۔ نیت نام ندھان دے انجن، اگیان اندھیر رہے نہ رانیا۔
 توں ایٹھے اوتھے دو جہاناں نرگن دھار سرگن دھار سجن، ساچا میت اک اھوایا۔ چرن کول اُپر دھول سچ کرا مجن، اٹھسٹھ تیرتھ لہنا دینا دے مکایا۔
 تیرے نام دے ڈھولے ناد دُھن شبد اگنی تال وچن، جگت تلواڑا دیکھن کوئے نہ پایا۔ پُرکھ اکال دین دیال اگم اتھاہ بے پرواہ اگنی چاڑھ رنگن، جگت
 للاری دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سرشٹی درشٹی اندروں بُجھا اگن،
 امرت میگھ اپنا آپ چوایا۔

سچ سروتا جو ہووے جگ، سرون ملے وڈیایا۔ سروناں راہیں اندر آوے گرمت، گر شبد سرت اٹھایا۔ درشن ہووے اُپر شاہ رگ، نو دوارے
 پندھ مکایا۔ جگت ترشنا کوڑی کریا بُجھے اگ، ممتا موہ نہ کوئے ہلکایا۔ بن مکے کھبیوں گھر وچ ہو جائے جج، حق محبوب مل کے خوشی منایا۔ سچ دوار کر پیار
 بن پنجاں تیاں جاوے سچ، جتھے سجن ملے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگت سروتیاں دیوے اوہ وتھ، جیہڑی وست جگت

ہٹوانیاں کولوں ہتھ کدے نہ آئیا۔ سروتا ہووے سنگر پیار، پرم پُرکھ دیوے مان وڈیائیا۔ کایا مندر اندر دیوے شبد سچّی دھنکار، آتمک راگ الایا۔ کوڑی کریا جگت دُکھڑا سبجے دے نوار، جگت طبیب لبھن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ بن پوڑی ڈنڈے اپنی مہرنال منزل پوڑے دیوے چاڑھ، جتھے زرگن زرگن درشن پانیا۔ توں میرا میں تیرا دوہاں دا سانجھا ہو جاوے دوار، بھگت بھگوان مل کے وجدی رہے ودھانیا۔ سو سروتا جس انتر انتر وڑ کے کرپا کرے آپ زرنکار، زرنتر منتر ایکا دے جنایا۔ تس دا سُنیا لیکھے لگے جو سنگر شبد دھرے پیار، بن سنگر شبد لیکھا سکے نہ کوئے چُکایا۔ سُنن والیاں سروتیاں توں صاحب سنگر سدا بلہار، جو اُس دا نام سُن کے اپنے اندر خوشی رہے پرگٹایا۔ سروتیاں دا پر بھ سدا میت، مٹر پیارا نظری آئیا۔ بنا سروتیاں توں پر بھ دے نام دا سُنے کوئے نہ گیت، جگت وکاری بھجن تھاوں تھایاں۔ ایہہ پرم پُرکھ دی آد جگادی ریت، گرکھاں اپنا نام سبجے اندر دے لکایا۔ اوہناں نوں نظری آون ڈہ پئے مندر مسجد شو دوالا مٹھ مسیت، جتھے مسد حق حق سُنایا۔ پُرکھ اکال دین دیال دُور دُراڈا دتے گھر مندر نزدیک، گرودوارا اکو دے دکھایا۔ جتھے سروتیاں دی سُر ت شبدی لگی رہے پریت، پریتم اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سروتیاں دی خواہش پوری کرے ٹھیک، ٹھاکر ہو کے ٹھوکر نام اندر دے لگایا۔

* ۱۶ ساون شہنشاہی سمت ۲ دلپ سنگھ دے گرہ پنڈ ترن تارن ضلع امرتسر *

سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان آد جگادی نام ست، چار جگ سمجھ کسے نہ آئیا۔ جس دی دھاروں وشن برہما شو لکھ چوراسی ہوئی اُپت، برہمنڈ کھنڈ اپنی کھیل کھلایا۔ کاج رچایا ترے گن پنج تت، ہڈ ماس ناڑی بوند رکت جوڑ جڑانیا۔ پیار وکار کھول کے کایا ہٹ، نو نو چار نو دوار رنگ رنگانیا۔ من مت بدھ اندر رکھ، جگت واسنا نال گڑمایا۔ کر کھیل پُرکھ سمرتھ، گھٹ بھیتھر سو بھاپانیا۔ امرت اگتا پرگٹا کے رس، شبد انادی ناد شنوایا۔ زرگن جوت کر پرکاش، گھر وچ گھر کرے رُشانیا۔ آتم سچا بھوگ بلاس، پر ماتم مل کے وجے ودھانیا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجگ ویکھنہارا کھیل تماش، لکھ چوراسی جیو جنت

سوبھا پائی۔ گر اوتار پیغمبر پاونہارا اپنی راس، مارگ دُھر دا آپ وکھائی۔ پڑدا اوہلا چکاؤنہارا پون سواس، ساہ ساہ اپنی دھار وکھائی۔ زرگن سرگن کھولن والا ہاٹ، سچ دوارا کایا ماٹی دے بنایا۔ سو کھیل کرے کرنی دا کرتا پڑکھ ابناش، پاربرہم اپنا ویس وٹائی۔ کلجک میٹے اندھیری رات، راتی رتی تھتی وار چرناں ہیٹھ دبانیا۔ کرے کھیل سرب گنتاس، گہر گمبھیر آپ سٹائی۔ سب نوں جپنا پئے ایکا جاپ، توں میرا میں تیرا ڈھولا گائی۔ بھگت وچھل بن کے آپ، لیکھا کرے تھاوں تھانیا۔ چرن پریتی جوڑ کے نات، ساچا میلا رہیا ملائی۔ سنت سہیلا بن کے باپ، پتا پوت گرگھ گود اٹھائی۔ کوٹ جنم دے میٹ کے پاپ، مانس جنم لیکھے لائی۔ سچ سرنائی رہے نہ کوئے نراش، آسانسا سب دی پور کرائی۔ جھگڑا مُکا کے جنگل جوہ اُجاڑ پرہاس، چرن کول دیوے سچ سرنایا۔ ساچی منزل چاڑھے اپنے گھاٹ، گھر مندر دے وکھائی۔ اکو نور جوت کر پرکاش، پر کرتی کوڑی باہر کڈھائی۔ پندھ مُکا کے پر تھی آکاش، سچ دوارے دے لکائی۔ جن بھگت سہیلا ہو کے آپ، اپنا تھم ورتائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد پڑکھ دا آد جگادی اپنا جاپ، گر اوتار پیغمبر ہتھ نہ کدے پھڑائی۔

* ۱۶ ساون شہنشاہی سمت ۲ بسنت کور دے گرہ پنڈ ترن تارن ضلع امرتسر *

بے بے جیکار سُنن گن گندھرب دیوت سُر جن، جانکاری سب نوں رہیا کرائی۔ برہمنڈ کھنڈ کہن دھن دھن دھن دھن پر بھو دھن، دھن تیری بے پرواہیا۔ تیرے نام دا لوک مات چڑھیا چن، چندن باس نم دے مہکائی۔ کوڑ گڑیارا ہنکاری بھانڈا دیویں بھن، جن بھگتاں بھرم دا کرم دیں بنایا۔ کرے پرکاش اگیان نیرا اٹھ، اندھکار اندر دیک جوت کرے رُشٹائی۔ ساچا نام ندھان سٹائے جگت کن، سروناں دے اندر کایا مندر وچ لکائی۔ بھو رہے نہ کوئے برہم ہنگ، ہم سا جن ہو کے ویکھ وکھائی۔ لیکھا مُکا کے درِ شٹی چم، ایشٹ اکو اک سمجھائی۔ متا موہ گوا کے تم، سچ سچ وچ سمانیا۔ ہرکھ سوگ مٹا کے غم، خوشی دُھر دی دے وکھائی۔ بھٹکنا رہے نہ کوئی من، شبد ناد کرے شنوئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ گرہ دیوے اک سرنایا۔

جے جیکار سُمن برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش، گگن منڈل خوشی منایا۔ تیرا نور جوت پرکاش، پت پر میثور برہم کرے رُشانیا۔ تیرا شد نام وکاس، چار کُنٹ
 دہ دشا نظری آیا۔ تیرا فرمان حکم سرب گنتاس، دو جہاناں رہیا جنایا۔ تیرا کھیل پر تھی آکاش، زرگن نور جوت رُشانیا۔ تیرا زرگن سرگن ساتھ، جوتی
 شبدی میل ملائی۔ تیرا نام ندھانا گئی گاتھ، آتم پر ماتم کرے پڑھائی۔ تیرا رُوپ اگما پُرکھ ابناش، جگت نیز نظر کسے نہ آیا۔ کلج انت سری بھگونت بن
 کے داسی داس، جن بھگتاں ساچی سیو کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جے جیکار
 کرا ہر گھٹ سواس، راس اپنی اک ورتایا۔

* ۱۶ ساون شہنشاہی سمت ۲ ارجن سنگھ دے گرہ ترن تارن ضلع امرتسر *

جے جیکار کرو رسنا جہوا، انولت اپنا راگ سُنایا۔ دیوے وڈیائی لکھ ابھیوا، درس اموگہ گرہ گرہ آپ درسایا۔ لیکھے لاوے جنم جنم دی سیوا،
 سیوک سنگر اپنے رنگ رنگایا۔ نام پدارتھ دیوے اپنا میوہ، مہروان ہو کے مہر اکھ اٹھایا۔ بخشے دھام سچ دوارے نہچل نہکیوا، محل اٹل سو بھاپایا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترایا۔ جے جیکار کرے جن بھگت، بھگتی پورن دے کرایا۔ مانس جنم سُنہجنا ہووے وقت، بے وقت
 اوکھی گھڑی نہ کوئے رکھایا۔ رحمت وچ آکے کرے ترس، جنم جنم دی ترکھا دے بُجھایا۔ دیوے وڈیائی اُپر فرش عرش، عرشی پر یتم ہو سہایا۔ پورب
 رہن نہ دیوے کوئی سواساں دا قرض، راس پونجی ساری ہتھ پھڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جنم مرن دی میٹ کے حرص، ڈکھ جم کی
 پھاسی دے تڑایا۔ جے جیکار جو جن رہے کردا، قُدرت دا مالک دیا کمایا۔ سچ دوارے بنائے بردا، بندی خانہ توڑ تڑایا۔ پڑدا اوہلا لاہے اپنے گھر دا، گھر وچ
 گھر کرے رُشانیا۔ کلج در سہائے نرائن نردا، نر نرائن دیا کمایا۔ ساچے مندر آپے چڑھدا، سچ سنگھاسن سو بھاپایا۔ گرگھ شبدی دھار پڑھدا، سرتی شبد
 ڈور بندھایا۔ سچ دوارے آپے وردا، نارکنت کھیل کھلایا۔ جو جن ڈھولا پڑھدا، بن وچولا بیڑا پار دے لگایا۔

* ۱۶ ساون شہنشاہی سمت ۲ دھرم ویر دے گرہ پنڈ جلالاباد ضلع امرتسر *

سو پُرکھ زرنجن دیوے ایکا نام، ناؤں زرنکارا آپ درڑائیا۔ ہر پُرکھ زرنجن پورا کرے کام، دوسر سنگ نہ کوئے رلائیآ۔ ایکنکارا دیوے حقیق جام، بے پرواہ آپ اٹھائیآ۔ آد زرنجن زرنگن نور کرے مہان، جوتی جاتا شہنشاہیا۔ ابناشی کرتا دیوے دُھر دا دان، وست امولک جھولی پائیآ۔ سیری بھگوان جھلائے نام نشان، دو جہاناں آپ جھلایا۔ پاربرہم برہم دیوے اک گیان، تُوں میرا میں تیرا دُجا نظر کوئے نہ آئیآ۔ شبد شبدی شبد کھیل ہووے مہان، مہما کتھ کتھ درڑائیآ۔ سچھنڈ نواسی جو دھاسور پیر بلوان، بل اپنا لئے پرگٹائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارے اکو کار کمائیآ۔ ایکا تھم ورتائے ایک، ایکنکار دیا کمائیآ۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء دیوے دُھر دی ٹیک، سر سکے نہ کوئے اٹھائیآ۔ لوک مات آتم پر ماتم سب دی بدھی کرے بیک، کوڑی کریا دئے کڈھائیآ۔ جنم کرم دی بدل دیوے رکھ، مستک ڈگلائے دُھر دی شاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، زرویر زراکار زرنکار بدلے اپنا بھیکھ، سچ ست پنچم تت تتو اپنا کھیل کھلایا۔ اپنا کھیل کرے کرتار، قُدرت دامالک دیا کمائیآ۔ پرگٹ ہو سانجھیا، جلوہ نور کرے رُشنائیا۔ لہنا دینا چُکائے محمد یار، چار یاری پھول پھولائیآ۔ لیکھا جانے جیو جہان، زرنگن جوت کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، لکھ چوڑاسی جیو جنت گھٹ بھیترا اندر ویکھ وکھائیآ۔ ست دھرم تیرا دسے نام اگم، الکھ اگوچر دئے وڈیائیآ۔ بھاگ لگائے کایا ماٹی چم، چم درشتی دئے بدلایا۔ کر پرکاش تن خاکی وجود سنسا میٹے من، ممتا موہ مٹائیآ۔ سچ بھنڈارا دیوے دُھر دا دھن، خزانہ خزیئہ دیوے آپ بھرائیا۔ ایکا راگ سنا پنا کن، شبد انادی ناد جنائیآ۔ بھانڈا بھرم بھو دیوے بھن، پاربرہم پت پر میشور پروردگار سانجھیا، جلوہ گر نور نور کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کوڑی کریا میٹ ترشنا تم، تانس اندروں دیوے گوائیا۔ ست دھرم پر بھ دیوے ساچی دات، دین دیال دیا کمائیآ۔ رتھوا ہی ہو کے چلائے اگما راتھ، جگت نیتر نظر کسے نہ آئیآ۔ پرگٹ ہو کے لوک مات، دھرنی دھرت دھول لہنا دینا دئے چُکائیآ۔ چار ورن بنا کے اک جماعت، زراکھر اکھراں صفت

دے سمجھانیا۔ دین دیاں ہو کے ویکھے واقعیات، چار کٹ دہ دشا پھول پھولانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھگت سہیلا اک اکیلا سدا وسنہارا ساتھ، سمرتھ اکھ مہما اپنی دے جنانیا۔

* ۱۶ ساون شہنشاہی سمت ۲ بلونت سنگھ دے گرہ پنڈ جلالاباد ضلع امرتسر *

ست دھرم کہے پر بھو سنجگ تیرے چرناں کرے نمسکار، نمو نمو نمستے کہہ کے سپس جھکانیا۔ دوئے جوڑ منگن درویش در بھکھار، بھکھیا ڈھر دی منگ منگانیا۔ نام اگم اتھاہ وست امولک جھولی ڈار، ڈر بھے بھو بھیانک رہے نہ رانیا۔ ساچی سکھیا دیواں وچ سنسار، وڈ سنساری جوت نرنکاری نرگن تیری سیو کمانیا۔ تیرا حکم اپر اپار، پاربرہم برہم سکے نہ کوئے اٹانیا۔ ساچی کرنی کرتے اپنی دس سرجنہار، مہروان مہر نظر اٹھانیا۔ میں تیرا ننھاں نڈھا نڈھا برخوردار، خدی تلگرم ان بھمان نہ کوئے رکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھانیا۔ ست دھرم کہے پر بھ سنجگ تیرے چرناں رہیا ڈھٹھ، بن سپس جگدیش جھکانیا۔ ست دوارا پر بھو کھول ہٹ، ونج ساچا سچ وکھانیا۔ جھگڑا رہے نہ تیرتھ تھ، کنارہ اکو دینا وکھانیا۔ جتھے ملے پُرکھ سمرتھ، مہما اکھ کھ منانیا۔ منوآ ہووے وس، دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھانیا۔ امرت ملے رس، بوند سوانتی کھ چوانیا۔ نیتز کھلے اکھ، لوئن کرے رُشانیا۔ نظری آئیں پرتکھ، پاربرہم پر بھ بے پرواہیا۔ سانجھا ہووے جس، وید پُراناں اوٹ نہ کوئے تکانیا۔ دھیرج ہووے یت، ست سنتو کھ ودھانیا۔ اکو دیوے برہم مت، پاربرہم اپنا رنگ رنگانیا۔ پرگٹ کر کے سچ سچ، ساجن ہو کے ویکھ وکھانیا۔ جن بھگتاں لیکھے لا کے کایا ماٹی کچ، کوٹ کنچن دے سہانیا۔ لوں لوں اندر جائے رنج، رچنا اپنی ویکھ وکھانیا۔ دھر دامارگ اکو دس، دسم دوا ری دے کھلایا۔ جتھے آتم پر ماتم سانجھا گھر بنا کے رہے وس، واسطہ اصل نال رکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، سنجگ ساچا ساچا تیرا نام دھیانیا۔ ست دھرم کہے پر بھ سنجگ تیرا ہووے سیوادار، سیوک ہو کے سیو کمانیا۔ کلجگ کوڑی کرپا کرے گفنتار، تیرے نام اندر بٹھے تھاون تھانیا۔ سچ دی سچ در ہووے جیکار، چار کٹ خوشی منانیا۔ شبد ہووے سکدار،

برہمنڈ کھنڈ سیس جھکائی۔ جن بھگتاں بیڑا کرے پار، لوک مات نہ کوئے رُڑھائی۔ ساچا دے کے محل اٹل منار، درگاہ ساچی دئے بہائی۔ جتھے وسے آپ
 نرنکار، نرگن ہو کے سوبھاپائی۔ دیا باقی جگے پر اپار، اپر پیر سوامی ڈمگائی۔ سوتھان سہاوا کرے آپ کرتار، قُدرت داما لک دیا کمائی۔ جن بھگتاں دے
 کے سچ سہار، چرن پریتی اک پیار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ دھرم ست ست
 تیری ساچی سیو کمائی۔

* ۱۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ گلزار سنگھ دے گرہ پنڈ جلالاباد ضلع امرتسر *

ست کہے پُرکھ اکال میرا سہارا، سے سے سمجھ دئے سمجھائی۔ دیوے وڈیائی وچ سنسارا، سرب تھائیں ہوئے سہائی۔ اپنا بخشے نام پیارا، پریتم ہو کے
 جوڑ جڑائی۔ دھول ہوئے سکدارا، حکم فرمان منائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سیوک سیوا سچ سمجھائی۔ ست کہے میرا ناتا اک اکال، اکل
 کلا اکھوائی۔ سچھنڈ وسے سچی دھر مسال، تخت نواسی سوبھاپائی۔ تھر گھر سہاوی بھگت سہیلے لال، مہر نظر اک اٹھائی۔ نام بھنڈارا دیوے دان، داتا
 بے پرواہی۔ چرن دھوڑی بخش ایشان، پت پُنیت بنائی۔ نُماری دے کے جام، جمان توں لئے چھڈائی۔ منزل چاڑھ کے آسان، اصل گھر دئے دکھائی۔
 جتھے ہونا پئے نہ کدے غلام، بندیکھانے نہ کوئے پائی۔ منا پئے نہ کوئے اسلام، مذہب ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ نظر آئے اک بھگوان، ابناشی کرتا دھر
 درگاہی۔ جس دا بھلے سچ نشان، نشانہ اکو اک دکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کمائی۔ ست کہے میرا پریتم اک اکال، اینکار
 ہتھ وڈیائی۔ جو سدا چلے نال نال، جگ چوکڑی ہوئے سہائی۔ سنگر شبد بنائے دلال، دو جہاناں ونج کرائی۔ بھگتاں لیکھے لائے گھال، تھاوں تھائیں کھوج
 کھوجائی۔ مُریداں پُچھ حال، مُرشد ہو کے ویس وٹائی۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت کرے رُشنائی۔ ست دھرم وجائے تال، کوڑی کریا باہر
 کڈھائی۔ نام بھنڈارا دیوے دھر داما ل، خزانہ اکو اک ورتائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائی۔ ست کہے میرا صاحب اک

اکال، آد جگادی سد اھوایا۔ جس دی جگ چو کڑی اولڑی چال، بھيو اھیدا سمجھ کوئے نہ پائیا۔ لیکھا جانے دو جہان، نرگن سرگن کھیل کھلایا۔ بن بن ویکھے سنیا رام، ست ستوادی ویس وٹایا۔ کھیل کھلا گھنٹیا شام، نام بنسری اک سنایا۔ پیغمبر ہو کے دئے پیغام، کائنات کرے پڑھایا۔ منتر دس کے ستنام، ستیاں دئے جگایا۔ جن بھگتاں بخش چرن دھیان، اوٹ اکو اک وکھایا۔ انتم ہو کے مہروان، محبوب ہو کے میل ملایا۔ ناتا توڑ کوڑ جہان، جہالت اندروں دئے کڈھایا۔ کایا کعبے وس سچ مکان، مندر اندر اک سہایا۔ کرپا کر سیری بھگوان، سر اپنا ہتھ لکایا۔ در ٹھانڈے کر پروان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے دئے سہایا۔ ست دھرم کہے میرا سمرتھ پڑکھ اکال، مہما کتھ کتھی نہ جائیا۔ جس داکدے ہوئے نہ زوال، ظاہر ظہور کرے رُشٹایا۔ شبد اگئی وجا کے تال، سووت جاگت اکو رنگ رنگایا۔ سچھنڈ دوارا دتے سچی دھر مسال، دھرم دوارے سو بھاپایا۔ دیاباتی کملپاتی اپنا آپے بال، نرگن جوت کرے رُشٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کھیل کھلایا۔ ست کہے میرا میتا پڑکھ اکال، متر پیارا اک اھوایا۔ جس نے لکھ چو راسی وچوں کرنا بحال، پھاسی جم دی دئے کٹایا۔ پورب جنم دا حل کرے سوال، لہنا دینا جھولی پائیا۔ پوہ نہ سکے کال، رائے دھرم نہ دئے سزایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در گھر ساچا اک سہایا۔ ست دھرم کہے میرا آسرا اک اکال، ناسرا ہو کے اوٹ رکھایا۔ آد جگاد کرے پرتپال، نت نوت سیو کمایا۔ لیکھا لکھ کے بے مثال، مسل جگ دی دئے بنایا۔ کوٹاں وچوں بھال، گرگھ اپنی گود اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ ست کہے ساچا سجن پڑکھ اکال، ساجن ہو کے ویکھ وکھایا۔ جس نوں گر سناؤندے اپنا حال، کوک کوک دین دہایا۔ بھگت سہیلا ہو کے اندر باہر پھرے نال، جگت جدائی نہ کوئے رکھایا۔ کلج انت سیری بھگونت کھیل کر کمال، بھگت وچھل دین دیال دین اپنے رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کرپا وچ ہو کرپال، کرت کرم وچھڑے بچھرت آپ ملایا۔

* ۱۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ ڈاکٹر پال سنگھ دے گرہ پنڈ بھلائی پُر ڈوگراں ضلع امرتسر *

ست کہے پر بھ تیرا سنجگ ست سُنھنا جگ، رسنا جھوا مٹی دند دے وڈیاںیا۔ جنم جنم کرم کرم دے اترنے کوٹن پپ، پت پُنیت ٹھانڈے سیت
گرگھ دے بناںیا۔ نیڑ نہ آئے ممتا موہ وکار ڈسنی سپ، ترشنا ترکھا ہنکار نہ کوئے ہلکایا۔ پڑدا کھلے نظری آئے اپنا آپ، ہنگ برہم نور جوت ہووے رُشناںیا۔
سو پُرکھ نرنجن نظری آئے ستھ، سگلا سنگی بھرنگی ویس وٹاںیا۔ چار جگ توں وکھری تیری اکھری گتھ، گر اوتار پیغمبر سُن کے جس نوں خوشی مناںیا۔ وشن
برہما شو دیوت سُر رہے ہس، ہستی وچ مستی عرشی پریتم دتی چڑھایا۔ برہمنڈ کھنڈ کہن دھن وڈیاںیا جس بھگت بھگوان دا سانجھا کیتا جس، وکھری دھار رہن
کوئے نہ پانیا۔ نرگن نرویر نر اکار ہو کے دتا اپنا امیوں رس، رسپا رہر ہو کے سوانتی بوند آپ پُکایا۔ گن ندھان دین دیال ہو کے بھگتاں کھولی اٹھ، پر تکھ
ہو کے ملیا صاحب گوساںیا۔ سوامی انترجامی نہکرمی ہو کے سر رکھیا ہتھ، نام بانی ڈھر دی کرے پڑھایا۔ کوڑی کریا جگت واسنا وچوں کر کے وٹھ، سچ سندیشہ
نر نریشا دتا سناںیا۔ پورب جنم دا لہنا دینا جھولی پا کے حق، حقیقت لاشریک اپنی دتی سمجھایا۔ منزل پوڑے چڑھ کے آپ نس، نصیب دی نسبت چھڈ،
تقدیر تدبیر نال درٹاںیا۔ توں میرا میں تیرا نام جیکارا بول اٹھ، اکھ اگوچر بودھ اگادھ کری پڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نام بھنڈارا
دے کے سچ، ست اندر دتا ٹکانیا۔ ست کہے پر بھ تیرا نام سداست، سنجگ ست ست دے وڈیاںیا۔ ساچی دے کے برہم مت، برہم وڈیا دے سمجھایا۔
پر میشور ہو کے پار برہم بھگتاں رکھیں پت، پت پتی اپنی دھار چلاںیا۔ صدق بھروسہ دیویں چرن کول ہتھ، جپ تپ اپنا آپ جناںیا۔ جھگڑا مُکا کے گہر
گسپہر بے نظیر اٹھسٹھ، سچ سروور امرت دین نہاںیا۔ سچ دوار ایکنکار نرگن دھار کھول کے ہٹ، بھگت ونجارا وچ سنسارا اپنا لے بناںیا۔ آد جگادی وسنہارا
گھٹ، گھٹ بھیتر ہو کے گرہ مندر اندر بھگتاں کریں رُشناںیا۔ تیرا نام ندھان ہر سنت سجان لین رٹ، رٹا جھگڑا دین دنی مُکایا۔ شبد اگئی سچ دوارے لاویں
سٹ، سوئی سرتی آپ اٹھایا۔ کوڑی کریا بھیکھی دیویں کٹ، کٹا کھش اپنا اک جناںیا۔ جگت سنساری کھیل کھلاویں بازی گر نوٹ آنٹ، سوانگی ہو کے اپنا
سوانگ ورتاںیا۔ کلجگ انت سری بھگونت نرگن دھار ہو پرگٹ، پار برہم پت پر میشور اپنا حکم ورتاںیا۔ جن بھگت سہیلے گرو گُر چیلے نرگن دھار کر اٹھ،

پڑدا اوہلا کایا چولا دے اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے جانا وس، واسطہ بھگتاں نال رکھایا۔ ست کہے پر بھ تیرے بھگتاں اکو نام، نر نرکارا نظری آئی۔ جس دواریوں ملے حقیقی جام، جہاں دا جھگڑا دے مُکایا۔ سنساروگ مٹے تمام، طمع ترشاناہ کوئے ہلاکایا۔ مایا ممتا موہ چکے ماٹی چام، چم درشتی دے بدلایا۔ بھاگ لگائے کایا نگر گرام، کھیڑا اکو دے وسایا۔ جتھے وسے دُھر دارام، رحمت داملک بے پرواہیا۔ نام سندیشہ دیوے پیغام، پراپسنتی مدھم بیکھری توں پرے کرے پڑھایا۔ من واسنا کوئی لاناہ سکے الزام، لعنت کوڑنہ کوئے جنایا۔ سرتی شبد کرے غلام، زنجیری پریم پریتی پائی۔ دین دُنی کر نہ سکے کوئے بدنام، بدی دا لیکھا ساچا نام دے ورتایا۔ آد جگاد جگ چوکڑی کرے کھیل سری بھگوان، بھگتاں پیتا ٹھانڈا سیتا اپنا رنگ رنگایا۔ ست دھرم چڑھائے اک نشان، نشانے نشاؤر کر کے سارے دے دکھایا۔ جس دا کھیل سمجھ سکے نہ کوئے انسان، بدھی توں پرے نرہرے نرؤیر اپنی کار کمائی۔ جن بھگتاں سنتاں دے کے اک گیان، درشتی وچ دشا اپنی دے سمجھایا۔ جتھے سنے دُھر فرمان، دماں دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ ضامن ہو جائے اکو کاہن، کامنا پوری دے کرایا۔ نظری آوے اک امام، عملاں توں رہت بے پرواہیا۔ سنگر ساچا دے نگاہبان، بن اکھاں ویکھ دکھایا۔ جو وسے سچکھنڈ ساچے مکان، حقیقت داملک نظری آئی۔ جس نوں سجدے کرن تمام، گر اوتار پیغمبر بندنا وچ سپس جھکایا۔ سو سوامی کھیل کرے مہان، مہما کتھ کتھ درڑایا۔ کلج انت پرگٹ ہو وچ جہان، جگت جہالت کوڑی دے کڈھایا۔ چار ورن اٹھاراں برن اکو دس کے سانجھانام، نام نامہ دے درڑایا۔ جس توں دکھ نہیں مہروان، محبوب مُجبت وچ سمائی۔ جس نوں جھکدے زمیں اسمان، دو جہان لاگن پائی۔ سو پُرکھ نرنجن ہنگ برہم میلے آن، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نران نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ساچے جگ دی سچ جیکار، بے بے وچ اپنی دھار رکھایا۔

* ۱۷ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ مہندر سنگھ دے گرہ پنڈ بھلائی پُر ضلع امرتسر *

ست کہے پر بھ تیرا نام شبد گوبند، گنونت گن ندھان نظری آئی۔ جس دی بھگت سہیلے سجن ساچی بند، آد جگادی ست اکھوایا۔ جس نوں جھکدے وشن برہما شو سُرپت اند، اندراسن سنگھاسن سپس نہ کوئے اٹھایا۔ دین دیال سدا ہووے بخشند، بخشش وچ رکھیا کرے تھاؤں تھانیا۔ من واسنا کوڑی کر یا

سگلی میٹے چند، انتر آتم ساتک ست دے کرایا۔ بھاگ لگائے کایا مائی جیو پنڈ، ساڈھے تن ہتھ دیوے مان وڈیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، شبدی دھار ہو کے سنگھ، بھے بھو دینا درٹا۔ ست کہے تیرے نام دا آد جگادی اک سہارا، صاحب سلطان نظری آئی۔ کلجک ویکھ انت کنارہ، نیا ڈولے تھاؤں تھانیا۔ اکو طے نہ میت مرارا، سجن سین نہ کوئے اھوایا۔ جھگڑا پیارن چارا، چار کٹ کرے لڑایا۔ تیرا نام نہ کسے پیارا، پریتم پریم نہ کوئے ودھایا۔ سرشٹ سبائی دھندوکارا، گیان نیتر اھ نہ کوئے کھلایا۔ چارے دشاروے زارو زارا، اتر پورب پچھم دکھن نیئاں نیر وہایا۔ ساچی رت مولے کوئی نہ بہارا، خزاں پچھڑ اپنارنگ بدلایا۔ من واسنا کلجک جیو ہو یا گوارا، گھر گمبھیر تیری سار کسے نہ پانیا۔ توں ہر گھٹ وسنہار نرنکارا، نرگن ہو کے ڈیرہ لایا۔ ساچے بھگتاں کھول بند کوڑا، کایا کعبہ دے دکھایا۔ جتھے تیرا نور ہووے اجیارا، جوتی جوت ڈمگایا۔ وشن برہما شو ہووے پنہارا، کروڑ تیتیا جھولی ڈاہیا۔ گر اوتار پیغمبر دے سیو ادارا، یاچک ہو کے تیری سیو کمایا۔ توں سب توں وسیں نیارا، سچھنڈ دوارے سو بھاپانیا۔ تیرا شبد گرو آد جگادی اکو نظری آئے اوتارا، دوجا سنگرو ویس نہ کوئے وٹایا۔ توں بے انت بے پرواہ پروردگارا، پت پریشور تیری اک سرنا۔ ست دھرم دا سن کے تیرا سچ جیکارا، درگاہ ساچی وجے ودھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بخش چرن پیارا، وست اکو منگ منگایا۔ ست کہے پر بھ تیرے نام دا اگمارس، رستے بھگتاں مارگ لایا۔ منو آ ہووے وس، دہ دشانہ اٹھ اٹھ دھایا۔ نرگن تیری کھلے اھ، نج لوچن ہوئے رشنا۔ رسنا گائے جس، توں ہی توں راگ لایا۔ وست اموک آوے ہتھ، بھنڈارا تیرا بے پرواہیا۔ کایا کھیرا نہ ہووے بھٹھ، چوراسی گیرا نہ کوئے بھوایا۔ بھاگ لگے تت اٹھ، تار ستار اندروں دے ہلایا۔ تیرے نام دا ڈھولا سارے اکو لین رٹ، آتم پر ماتم مل کے خوشی منایا۔ پار برہم برہم رہے کدے نہ اڈ، دکھرا گھر نہ کوئے وسایا۔ کوڑی کرپا کلجک وچوں کڈھ، کامنا کام نہ کوئے ستایا۔ پوتر کر ہڈ ہڈ، ماس ناڑی اندر کر صفایا۔ تیرے بھگتاں دی چلے تیری جد، وشنوں ڈنکا دینا وجایا۔ پنا مکے کعبیوں کراونا ج، حضرت ہو کے نظری آئی۔ تیری بھگتاں دے اندر سچی حد، باہروں ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ سرب کلا سمرتھ، پر بھ تیری بے پرواہیا۔ سچ پریتی بخشیں وچ جگ، جگ جیون داتے تیری وڈ وڈیا۔ جگت ترشنا بھجے اگ، اگنی موہ نہ کوئے تپایا۔ سچ دوارے جاوے سچ، گر گھ گر گر

خوشی منائیا۔ تیرے نام دا گا کے چھند، سوہنگ دُھر داراگ الائیآ۔ مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، سرب کلا سمرتھ، نہہکنک نرائن نر، تیرا نام تیری
صفت صلاحیا۔

* ۱۷ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ ہر بھجن سنگھ دے گرہ پنڈ بھلائی پُر ڈوگرا ضلع امرتسر *

ست کہے پر بھ تیرے نام دا اگمٹا رس سوغات، رسنا جہوا بتی دند جگت وچ نہ کوئے وڈیائیآ۔ کر کرپا دتی امولک دات، وست اپنی آپ ورتائیآ۔ ست
سچ اُتےجے اک ناد، انادی دُھن شنوائیا۔ سندیشہ دیوے برہم برہما، کرے سچ سنائیآ۔ کوڑی کریا میٹے واد وواد، وکھ امرت دے بنائیآ۔ نرگن دھار کھولے راز،
مایا ممتا موہ پڑدا اٹھائیآ۔ ست دھرم داد سے رواج، سماج اکو اک جنائیآ۔ سوئی سرتی کھولے جاگ، نیترا کھ کھلائیآ۔ اُتےجے من ویراگ، اندر ویری لکھ چھپائیآ۔
ہنس ہوئے کاگ، بدھی کاگ نہ کوئے گر لائیآ۔ مایا ممتا کرے تیاگ، دھیان اکو وچ لگائیآ۔ گر لکھ سجن بن جائے سادھ، سدھا تیرا راہ تکائیآ۔ تیرا نام بودھ
اگادھ، کرے سچ پڑھائیآ۔ پورب لیکھا آوے یاد، بچھلا دینا جھولی پائیآ۔ ساچا کھیڑا کر آباد، دیک جوت کرے رُشائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
کرپا کر، ہونا سہائی جگاد آد، آد انت انتکرن سب دا ویکھ وکھائیآ۔ ست کہے پر بھ تیرے نام دی سچی سانجھ، آتم پر ماتم نظری آئیآ۔ سرتی رہے نہ کوئی
بانجھ، جو تیری اوٹ تکائیآ۔ بھرماں رہے نہ کوئی کندھ، کنچن گڑھ ملے وڈیائیآ۔ تیرا نور چمکے چند، اندھ اندھیر چھپائیآ۔ سوہنا اُتےجے چھند، میرا تیرا ڈھولا
گائیآ۔ ملے اگئی انند، رسنا نہ سکے سمجھائیآ۔ ترشا چکے چند، گھر گمبھیر دیا کمائیآ۔ بخشے پرمانند، بنجانند ہووے رسائیآ۔ جھگڑا چکے جیرج انڈ، اُتےجے سیتج نہ کوئے
بھوئیآ۔ خوشی ہووے بند بند، بندگی اکو دے سمجھائیآ۔ منو آکدے کرے نہ رنج، غم چنتا نہ کوئے ستائیآ۔ تیرے کول آد جگادی سچا ڈھنگ، طریقے نال
دیس وڈیائیآ۔ تیرا ویس انیک ویکھیا بھرنگ، جگ چوکڑی پھیرا پائیآ۔ دوارے تیرے منگاں منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاھیا۔ توں صاحب سورا سربنگ،
دیونہار اکھوائیا۔ ست کہے میری آسا منسا پوری کر منگ، پاربرہم پت پر میشور بن تیرے منسا پور نہ کوئے کرائیا۔ توں اپنے نام دا آپ دسیا چھند، گر

اوتاراں پیغمبراں والی نہ کوئے پڑھائیا۔ داتے دانی سورے سربنگ، سرب کلا سمرتھ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرے نام دا اک ترنگ، ترت اکال مورت تیرے نال ملاییا۔

* ۱۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ مہندر سنگھ دے گرہ پنڈ بھلائی پُر ڈوگرا ضلع امرتسر *

ست دھرم کہے پر بھ تیرا شبد دو جہاناں دے سے راٹھ، حکمران اک اکھوائیا۔ جس دی دو جہان سری بھگوان منن بات، داتار مالک نظری آئی۔ دوجی رہے نہ کسے ٹھاٹھ، ٹھور پئے کوئے نہ تھانیا۔ جو دھا سور پیر ہووے سمرٹھ، سبناں لیکھا دئے مُکائیا۔ مہروان ہووے آن باٹ، (الپ) بُدھی پار کرائیا۔ دیناں ناتھ دیا کرے کرواٹھ، کوڑی کریا کوڑ کُٹب کھپائیا۔ لیکھا جانے لکھ چوراسی جیو جنت نرلاٹھ، ناری نر ویکھ دکھائیا۔ کلجگ انت سب دا انت انتر ویکھے گُراہٹھ، گُکھاتی کھوج کھوجائیا۔ گو بند انک سمجھاوے اناہٹھ، پنج ناؤں بھيو گھلایا۔ پڑدا چکاوے ساکھی باہٹھ، بہشت دوزخ دوویں پنڈھ مُکائیا۔ حکم سنائے اٹھاہٹھ، اٹھسٹھ لیکھا رہے نہ رانیا۔ نام دھرم چلائے راہٹ، ہٹ اکو نظری آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ ست دھرم کہے پر بھ تیرا نام لگے چنگا، چنگیائیاں بُریائیاں وچوں پرگٹایا۔ سدا سہیلا بنے سنگا، سدھنا سین ترانیا۔ پیار دے انمنگا، پریتی جھولی پائیا۔ کھیل کرے بہرنگا، انھو پرکاش دکھائیا۔ سچ وجائے مردنگا، تلواڑا اک شنوائیا۔ دیوے اگم اندا، نجانند رمانیا۔ بھاگ رہے نہ مندا، کوڑ واسنا باہر کڈھائیا۔ نہاؤنا پئے نہ کسے گنگا، چرن سروور ایشان کرائیا۔ چڑھنا پئے نا کوئی ڈنڈا، اکو ڈنڈاوت وچ منزل پار کرائیا۔ لہنا پئے کوئی نہ کنڈھا، تٹ کنارے لیکھا دئے مُکائیا۔ پھیرنا پئے نہ کوئی کھنڈا، نام چند پر چند آپ چکائیا۔ پوجنا پئے نہ کوئی جنڈا، نرگن نور نظری آئی۔ انتر آتم کرے ٹھنڈا، اگنی اگ نہ کوئے تپایا۔ سچ دوار جاوے لنگھا، اندر وڑ کے سو بھاپایا۔ سچ سہائے پیار پلنگا، وچھوڑا پلک نہ کوئے رکھائیا۔ نام وجائے حق سُرنگا، سُر تال دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ منو آمن نہ رہے نورنگا، گو بند اپنی خوشی پرگٹایا۔ سچ دوارے بنا کے بندہ، بندگی اکو اک درٹایا۔ لکھ چوراسی رہے نہ پھندا، جم کی پھانسی نہ کوئے سزایا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا لاہوے ہنگ برہما، پاربرہم پرہہ اپنا بھو چُکائیا۔ ست کہے پرہہ تیرا نام سدا سمرتھ، سیمے سیمے سہائیا۔ مہما سدا اکھ، رسنا جہوانہ کوئے وڈیائیا۔ ہر دے اندر جاوے وس، وشورنگ چڑھائیا۔ بول جیکارا اکھ، لکھیا لیکھ مٹائیا۔ سرشٹی نالوں کر کے وکھ، درشٹی پڑدا دئے چُکائیا۔ سانجھا بنا کے جس، سوہنگ ڈھولا دئے پڑھائیا۔ نیز کھول کے اکھ، آخر منزل اک وکھائیا۔ لج پت لئے رکھ، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ چرن کول ہر دے اندر لئے ڈھک، اوڈھن اپنا نام دسائیا۔ جن بھگتاں اندر سچا دے کے رس، رسپا ہو کے کرے رسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ڈھر دامارگ لاوے سچ، سچ کرنی کار کمائیا۔

* ۱۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ شنگارا سنگھ دے گرہ پنڈ بھلائی پُر ڈوگرا ضلع امرتسر *

ست دھرم کہے پرہہ تیرا نام وڈا اُجل، نرمل نرمل نظری آئیا۔ من واسنا رہن نہ دیوے کوئی گنجھل، کوڑی کریا گڑھ تڑائیا۔ بندیا وچ نہ رہے چُغل، کوڑ گڑیا باہر کڈھائیا۔ من واسنا رہے نہ مغل، مورکھ گدھ دئے سمجھائیا۔ اشارے والی جھوٹھی کرے کوئی نہ انگل، پنچہ تیرا نام نظری آئیا۔ جلیباں والا رہے نہ کُنڈل، گھنڈی اپرادھ نہ کوئے بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دی واسنا آوے سنگھن، گندگی وچوں سنگدھی آپ پرگٹائیا۔ ست دھرم کہے پرہہ تیرا نام سب داسوامی، ساسما سمجھائیا۔ تیری صفت دی گاوے بانی، بان نرالا تیر چلائییا۔ تیرے پریم دی دسے کہانی، گا گا خوشی منائیا۔ تیرے رس دادیوے امرت پانی، پی پی شانت کرائیا۔ تیری جوت دا بخشے نور نورانی، اندھ اندھیر مٹائیا۔ تیری منزل دا دسے پد نربانی، نربان پد سمجھائیا۔ تیرے گرہ دادسے سچ مکانی، مقام اکو سوبھا پائیا۔ جتھے وسے نہ کوئے ڈرانی، ڈئی دویت نظر کوئے نہ آئیا۔ منڈل دسے نہ کوئے اسمانی، جسمانی دھار نہ کوئے پرگٹائیا۔ شرع کرے نہ کوئے بے ایمانی، بیوہ رُپ بدلایا۔ تیری ہووے نہ کوئے بدنامی، بدیاں دا بدلہ نہ کوئے وکھائیا۔ سچ دوارے تیرا جلوہ نور نورانی، ظہور وچ تیری بے پرواہیا۔ تُوں کامل مُرشد دو جہانی، مُریداں ویکھ خوشی منائیا۔ تیری مُجبت آخر توں آخر منزل روحانی، رُوح بُت

وجے ودھائیا۔ جتھے ملے کلمہ حق پیغامی، پیغمبراں والی پڑھائیا۔ جھگڑا رہے نہ کوئی دیوانی، دعویٰ پورے بلے جنم دا لیکھے لئے لگائیا۔ ایہو تیری وڈی مہروانی، جگ جگ بھگتاں پیج رکھائیا۔ کلجک انت سری بھگونت، مہاراج شیر سنگھ دی دے کے نشانی، نشیاں وشیاں وچوں باہر دتا کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، تیرے قدماں توں قربانی، جس پدماں وچوں گرگھ لئے اٹھائیا۔

* ۱۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ اجیت سنگھ دے گرہ پنڈ بھلائی پُر ڈوگرا ضلع امرتسر *

ست دھرم کہے پر بھ تیرا نام انرس پیٹھ، رسا رس نہ کوئے سمجھائیا۔ سدوسے دھام انڈیٹھ، جگ نیز نظر کسے نہ آئیا۔ کایا چولی چاڑھے رنگ مچھٹھ، دُرمت میل دھوائیا۔ مٹھا کرے کوڑا پیٹھ، وکھ امرت دئے بدلایا۔ کدے نہ بدلے پیٹھ، جن بھگتاں مکھ صلاحیا۔ جگ چوکڑی بدلن والا ریت، ریتوان اک ہو جائیا۔ بناؤ نہارا مندر مسیت، شودوالے مٹھ دئے سمجھائیا۔ اُپجاؤ نہارا ساچا گیت، نام ندھان درڑائیا۔ وکھاؤ نہارا ہست کیٹ، اوچاں نیچاں بھيو گھلائی۔ دھرم دوارے بنھنہارا ریت، سجن بے پرواہیا۔ سب دے وسنہارا چیت، من منو آٹھگوری نہ پائیا۔ پرکھنہارا نیت، لکھ چوڑا سی کھوج کھوجائیا۔ سرب نوں جائے جیت، در بھ وچ نہ کوئے بھرمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرا نام سدا اتیت، ترے گن وچ نہ کوئے بھرمائیا۔ ست دھرم کہے پر بھ تیرا نام نرالا، نر اکار تیری صفت صلاحیا۔ بھيو کھولے پُرکھ اکالا، اکل کل دھاری دے سمجھائیا۔ پُر دا لاہے دین دیا لا، دیندھ دتے تیری بے پرواہیا۔ سچ دکھائے سچی دھرم سالا، دھرم دوارا اک پرگٹائیا۔ جن بھگتاں لیکھے لائے کیتی گھالا، گھائل ہو کے ماںل ہو کے آئل ہو کے مسائل وچ جو تیرا نام دھیائیا۔ گرگھ حل کرے سوالا، مُشکل پیٹھا دئے مکائیا۔ تیرے گرہ دا دس احوالا، ٹھانڈے در دئے پُچائیا۔ جتھے ملے نہ کوئے خیالا، جاگرت جوت ہووے رُشنائی۔ تیرے پیار دی بن کے مالا، من کا منکا دئے بھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ساچا نام دس سکھالا، سکھ ساگر وچ سکھ روپ جائے سمائیا۔

* ۱۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ پریتم سنگھ دے گرہ پنڈ بھلائی پُر ڈوگرا ضلع امرتسر *

ست دھرم کہے پر بھ تیرا نام میرا سچا سبجن، سمجھ توں پرے کرے پڑھائیا۔ جن بھگتاں جگ جگ آوے پڑدے کججن، مہروان ہو کے دیا کمائیا۔
 ست پرکاش ہو کے آوے جگن، جاگرت جوت اندھ اندھیر مٹائیا۔ جن بھگتاں کھ لگاؤن آوے سگن، آتم پر ماتم میل ملائیا۔ کوڑی کریا اندروں آوے
 کڈھن، ہوکا حق نام سنائیا۔ سنت سہیلے آوے لبھن، مانو ذاتی پھول پھولائیا۔ جگت وکارا آوے دبن، دھر دا پڑدا ایکا پائیا۔ کلجگ کوڑی کریا جڑ آوے
 وڈھن، ساچی کل آپ دھرائیا۔ دھر دا دھرم لوک مات آوے چھڈن، دھرنی دھرت دھول نال ملایا۔ بھاگ لگاوے کایا مائی بدن، بدلہ چکاوے تھاوں
 تھانیا۔ گرگھ گرگر آوے سدن، سنیہڑا لوک مات پچائیا۔ گر سکھ چلو اپنے وطن، بے وطن دے سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا
 دینا ساچا ور، تیرا ناؤں صفت صلاحیا۔ ست دھرم کہے پر بھ تیرا ناؤں بھو گھلائے جگ لیشتر، جگیشتر صفتاں وچ صلاحیا۔ تیری وڈیائی کرائے کولوں منیشتر،
 تامس دے گوائیا۔ ڈھولے گاؤن رکھیشتر، رکھی منی دھیان لگایا۔ تیرا بھو گھلائے گورکھ برہما دس کے لیشتر، لیش جیونال وڈیائیا۔ جن بھگتاں مان وڈیائی
 دیوے شیکھر، شہنشاہ ہو کے دیا کمائیا۔ ترے گن مایا اگنی سڑن نہ دیوے ایندھن، دھواں دھار نہ کوئے دکھائیا۔ غفلت سون نہ دیوے نیندر، آلس کوڑا
 دے چکائیا۔ سوامی ہو کے وسے چیتن، چیتن سرتی آپ کرائیا۔ درگاہ ساچی بنے میتن، متر پیارا اک اھوائیا۔ دھر دی دے سچ پریتن، پریتم ہو کے پریم
 ودھائیا۔ توں میرا میں تیرا دس کے گیتن، گیت گو بند دے سمجھائیا۔ جھگڑا مکائے اوچ نیچن، راؤ رنگ اکو رنگ رنگائیا۔ ساچا کلمہ دے حدیثن، حاضر ہو
 کے دے سمجھائیا۔ جن بھگتاں دے کے دھر دی بھیکھن، بھجھیا اکو جھولی پائیا۔ ویراگ تیاگ جاگ وچوں مول نہ دیوے چیکن، ساچا نور کرے رُشائیا۔
 برہوں وچ نہ مول اڈیکن، سنمکھ ہو کے درس دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ایکا
 چھتر جھلن تیرے سیسن، سر سر ہوویں آپ سہائیا۔

* ۱۷ ساؤن شہنشاہی سمت ۱۲ جمیر سنگھ دے گرہ پنڈ بھلائی پُر ڈوگرا ضلع امرتسر *

ست دھرم کہے پر بھ اپنا سچا نام دس گاؤنا، جن بھگتاں دے سمجھائیا۔ ہر دے ہر جو آ جائے وساؤنا، جگت ویشیاں وچوں باہر کڈھائیا۔ گھر سوامی درشن آ جائے پاؤنا، باہر لبھن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ وچھڑے سنگر آ جائے مناؤنا، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ ساچے مندر آ جائے وساؤنا، ساڈھے تن ہتھ ڈیرہ لائیا۔ تیرے چرن دھوڑ آ جائے نہاؤنا، دُرمت میل دھوائیا۔ تیری سیجا ساچی آ جائے سونا، جگت ترشناگ نہ کوئے تپائیا۔ تیرا درشن بن لوچن نیناں آ جائے پاؤنا، نچ اکھ دے کھلایا۔ لکھ چوڑا سی پھند آ جائے کٹاؤنا، جم کی پھاسی نہ کوئے لٹکایا۔ پُرکھ اکال دین دیاں تیرے آگے واسطہ پاؤنا، گل پلو سیس جھکایا۔ توں چھڈ دے بھگتاں نوں ترساؤنا، مہر نظر نال لیکھا دے چکایا۔ بن بھگتاں تیرا نام نہیں کسے دھیاؤنا، لوک مات ملے نہ کوئے وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے سچ ور، سنجگ ساچا ست آس رکھایا۔ ست دھرم کہے پر بھ اپنا نام دس دے کہنا، کہہ کہہ شکر منایا۔ سرنگت سچ سرنائی دسدے بہنا، بہہ بہہ اوٹ تکایا۔ ساچے نیتز درشن کرنا دس دے نیناں، نراکار نرنکار سو بھاپایا۔ تیرا بھانا آ جائے سہنا، روگ سوگ چنتا ڈکھ نیڑ کوئے نہ آئیا۔ توں میرا میں تیرا آد جگاد جگ چوکڑی جن بھگتاں لہنا دینا، دے دے کے خوشی منایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ڈھر دا ور، ٹھاکر ہو کے جن بھگت نہ کوئے ٹھکرایا۔ ست کہے پر بھو بھگت ادھارنا تیرا کم معمولی، مہر نظر اک اٹھایا۔ توں صاحب سلطان جگت پت اصولی، اصل سکھیا دے درڑایا۔ جھگڑا رہے نہ پیغمبر کسے رسولی، اسم قسم اپنی نال ملایا۔ آگے تیریاں بھگتاں توں کرے نہ کوئے وصولی، لیکھا منگن والا رہن کوئے نہ پائیا۔ تیری آتم پر ماتم رہے نہ بھولی، اُبھل دے سمجھایا۔ توں آد جگادی وڈ قانونی، قاعدے گر اوتار پیغمبراں رہیا درڑایا۔ کلجگ انت ساچے سنتاں کولوں کرا لوپیں نہ حکم ادولی، بھانے اندر لینا چلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہ بھگت نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جھگڑا رہے نہ کوئے بیرونی، اندرونی لیکھا اپنے نال رکھایا۔

* ۲۱ ساون شہنشاہی سمت ۲ مادھا سنگھ جتھیدار دے گرہ پنڈ چیا ضلع امرتسر *

اگي ساون کہے پر بھ تيري پریم پيار دی برکھا، کوٹن کوٹ کوٹ برکھاں بچھوں رہی برسائیا۔ پیوے رس جو بھگت سہیلا گیا پرکھا، اگے پرکھ دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ رحمت وچ آ کے مہروان کیتا ترسا، ترس وچ حرص دینی مٹائیا۔ سچ دوارے سچھنڈ نواسی ہو کے دینا درسا، درشن وچ دید دینا کرائیا۔ چنتا سوگ غم رہے کوئی نہ ہرکھا، ہوس کلجگ کوڑی دینی مٹائیا۔ امرت دھار تیری یاد کراوے سرسا، صدیاں داسدا سبھے رہی جنائیا۔ گرکھاں دا پورب لاه قرضہ، مقروض لیکھا دینا مکائیا۔ اپنے ملن دی پوری کر غرضاء، خواہش گرکھاں نال ملائیا۔ پرکھ اکال ہو کے پورا کر فرضاء، عدل انصاف اپنے نال کرائیا۔ کسے دا ہووے مول نہ حرجا، حاضر ہو کے لیکھا دینا چکائیا۔ ابناشی کرتے گرکھاں دا اکو جہارکھنا درجہ، وڈا چھوٹا نہ کوئے بنائیا۔ گرکھاں اپنے تھکم دا پادویں کدے نہ پرچہ، مہر نظر نال جگت پار کرائیا۔ دیاوان ہو کے اپنے نام دا سب دی کئی بھدے خرچہ، ایتھے اوتھے توٹ رہے نہ رائیا۔ جن بھگتاں اندر تیرے پریم دارہے چرچا، چرچ گر جا لیکھا جان مکائیا۔ صاحب سنگر ہو کے ساچا دینا نسا، نہچل دھام دینی وڈائیا۔ غریب نمائیاں نال لائیں نہ کوئے داؤ پیچا، سر اپنا سمرتھ ہتھ رکھائیا۔ تیرا نام ندھان دو جہان تکھا نیزہ، نیز نین دینا بنھائیا۔ پاربرہم پت پر میثور توں بھگتاں کارن آئیوں اچھا، اُچ پدوی دے مالک خالق فرش خاکی اُپر سو بھا پائیا۔ کچھ یاد کر ماچھو واڑے دی سیجا، جس کارن گو بند بھیجا، زرگن سرگن ویکھ وکھائیا۔ سمرتھ سوامی تیری خالی ہوئے کدے نہ جیبا، سب دا مالک بھنیا بن پیا، سنا صاحب سلطان اکھوائیا۔ سری بھگوان بن تیری کرپا جن بھگتاں لوک مات نہیں وسیبا، وچھوڑے وچ وچھڑ کدے نہ جائیا۔ کرپا کر کھول دے بھیتا، بھجن بندگی دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ پرکھ اکال تیرے ورگا اور نہ جیڈا، اُچ اتھاہ اگم نہ کوئے وکھائیا۔ تیرے ہتھ سمرتھ دین دُنی دی ریکھا، رکھیاں نیاں سمجھ کوئے نہ آئیا۔ دھن وڈیائی جے وسیوں بھگتاں دیسا، بھگت دوارے سو بھا پائیا۔ اپنی جھولی پالے پورب لیکھا، اگے منگے کوئے نہ رائیا۔ وسنا دُور نہیں پردیسا، پر تھی آکاش دینا تجائیا۔ رہنا سدا جن بھگتاں تیرے چرن ہمیشہ، ہم سا جن اک بنائیا۔ توں مالک بن کے دھر نریشا، نر نرائن ہونا سہائیا۔ آد جگادی اکنکار ایکا، دُوجی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ کوٹاں وچوں تھوڑیاں رکھی تیری ٹیکا، ٹکے مستک دھوڑی دینے لگائیا۔ جنہاں کارن تیج

سوارن گوہند بال چڑھائے بھٹیاں گلے لگائیا۔ پُرکھ اکال دا بن کے بیٹا، پتا اکو اک سمجھائیا۔ او سے گوہند دارکھ لے چیتا، جو چتاوئی وچ درڑائیا۔ اوس وڈ کرسانے دا وڈا کھیتا، جس وچ لکھ چورا سی بوٹا رہیا مہکائیا۔ سب دے نال سانجھا کر دے پیتا، دوسر دھار نہ کوئے جنائیا۔ کلج انت سری بھگونت اکو بن سرب دانیتا، نت دامالک نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں اُپر گھر گھر تیرا امرت برسے میگھا، جو نوواں گرتیغ بہادر منگ کے گیا تیغا، ترے ترے تیری آس رکھائیا۔

* ۲۳ ساون شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار پنڈ جیٹھووال ضلع امرتسر *

اگئی ساون کہے پر بھ دا کھیل دو جہان جگ لئی، جگہ جگہ دے وڈیائیا۔ جس پنچ دھار ریشیاں والی سد لئی، بل باون مول چکائیا۔ نرگن نور جوت پرکاش آپ اپنی وچوں کڈھ لئی، اکل کلا کلجگ آپ ورتائیا۔ مہر کر اپر شاہ رگ لئی، رگ بیجر اتھر بن سام لیکھا گئے مکائیا۔ پرگٹ ہو کے بھگت بھگوان سرحد لئی، بندی خانہ توڑ تڑائیا۔ کھیل کرا کے اچ لئی، اجل مزل توں دتا بچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا حکم آپ ورتائیا۔ اگئی ساون کہے میرا سما نہیں ہو یا سماپت، راہ اگلا ویکھ وکھائیا۔ پُرکھ اکال کھیل کھیلنا صحیح سلامت، ست دھرم دی ساچی کار کمائیا۔ جن بھگتاں اندروں کڈھنی کوڑی علامت، بے علماں توں عالم دینا بنائیا۔ ضامن ہو کے دینی ضمانت، جہاں توں لینا چھڈائیا۔ بل دی سانجھ کے رکھی امانت، باون اپنا پورا فرض کرائیا۔ ریشیاں اندر نام نیامت، نرگن سرگن دینا ٹکائیا۔ سچ دوارے رہے نہ کوئے ممانت، مہمان خانہ پر بھو دوارا دینا جنائیا۔ جگت بدھی رہے نہ کوئے سیانپ، چرن سرن وڈی وڈیائیا۔ مورکھ گلدھ نہ رہے انجانت، سو بھ سمجھ اک درڑائیا۔ منو آمن نہ کرے بغاوت، کوڑی کریا نہ کوئے لڑائیا۔ اگئی ساون کہے میری منظور ہوئی دعوت، رشی پچھلے گئے آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھ ویکھ وکھائیا۔ اگئی ساون کہے آئے رشی مہار کھیشتر، رکھ من سار کوئے نہ آئیا۔ پر بھ چرناں دے وڈ تیشتر، تپی تپدیاں توں پرے دیاں ہٹائیا۔ مہما سندن سدا منیشتر، ہر دے ہر دھیان رکھائیا۔ میلا کر جگت پت

ایشر، جگدیشر سیو کمانیا۔ ٹلما رہے کوئی نہ پیتل، سونا کچن روپ وٹانیا۔ سوامی سدا سہیلا میتل، متر اکو اک منانیا۔ آتم پر ماتم کر کے کیرتن، کرت اپنی رہے کمانیا۔ ایٹھے اوٹھے کدے نہ وِلکن، غمی چنتانہ کوئے ستانیا۔ گرگھو تھادی سیوا جیہڑی وِچ کرائی تلکن، تلکن بازی توں لیا بچانیا۔ بھگتی دا لیکھا چھن وِچ آوے پرکھن، پرکھیا ہتھ نہ کسے پھڑانیا۔ سیوانال بھاؤ ہویا درشن، سچ چند رُشانیا۔ جس کارن جگ چوکڑی ترسن، کوٹل کوٹ رکھ مَن سادھ سنت دھیان لگانیا۔ ویراگی بیراگی تیاگی ہو کے تڑپھن، رو رو دین دُہانیا۔ جگت وکار رہے اتکن، پنڈھ پار نہ کوئے کرانیا۔ سو صاحب سوامی تھادے اُتے کر کے ترسن، ترکھا جنم جنم بُجھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہو سہانیا۔ اکی ساون کہے میرا لیکھا لکھیا نہیں باقی، بقایا اپنے ہتھ رکھانیا۔ دُھر دا بن کے آپ ساقی، پیالہ سچ سچ پیانیا۔ کھجک ویکھ اندھیری راتی، رُتری اپنے وِچ چُھپانیا۔ یاد آئی باون والی پاتی، بل ہتھ وِچوں۔ جس دا کُچھ لیکھا پر بھ دی بھانتی، سمجھے کوئے نہ رانیا۔ کھجک انتم بنی ساکھی، ساکھیات دے وڈیانیا۔ اک کنیا دی مٹی آکھی، بھوگ گھر گھر لگانیا۔ پنجاں دی رِشیاں وِچوں ہونی اُتم ذاتی، تیراں سو ستاسی ملے وڈیانیا۔ پُرکھ اکال بنا ساکھی، سگلا سنگ بنانیا۔ بل دی یاد آونی گاتھی، پچھلا حال سنانیا۔ جس نوں باون پُچھیا، بلیا پُرکھ ابناشی، رِشی سچ دے سمجھانیا۔ اوس دے اندروں آئی ہاسی، ہس کے دتا سنانیا۔ وِچھوڑے وِچ ہوئی اُداسی، بل دوارے ملیا نہ بے پرواہیا۔ منزل پوری ہوئی نہ گھاٹی، پینڈا پنڈھ نہ کوئے مُکانیا۔ باون کہا پنچن دسناں ساچی، ست ست درڑانیا۔ ٹوں مٹی میری آکھی، بن اکھراں دیاں پڑھانیا۔ کھیل ہووے کملاپاتی، پت پر میثور وِیس وٹانیا۔ تیری بدل کے پھیر جیاتی، جیون جیون وِچوں وکھانیا۔ گوہند تیرا ساکھی، سگلا سنگ نبھانیا۔ پریم دھار ملے پر بھانتی، سندھیارُپ نہ کوئے بدلانیا۔ پھیر ہووے مات نجاتی، پُرکھ اکال دیوے وڈیانیا۔ تیری سیوا بہہ بدھ بھانتی، بھاونا اپنے نال ملانیا۔ امرت میگھ برسے بوند سوانتی، ہر سنگت گھ چوانیا۔ تیرے ہتھ پھڑا کے داتی، داتار خوشیاں نال اپنی کار لگانیا۔ پچھلے ہونے تیرے جماعتی، سوہنا سنگ بنانیا۔ ایہہ کھیل بہہ بدھ بھانتی، بدھی سمجھ کسے نہ آنیا۔ لیکھا لکھیا نہ جائے وِچ کتابی، کُتب خانیاں وِچ نہ کوئے چُھپانیا۔ لہنا دینا نہیں کوئی حسابی، انگڑیاں وِچ نہ کوئے گننیا۔ صفتاں وِچ گائے نہ کوئے ربابی، تند ستار نہ کوئے شنوانیا۔ بنک سہائے نہ کوئے محرابی، مجلس حق نہ کوئے بنانیا۔ جس ویلے کھجک انت موڑھ گدھاں دی ودھی آبادی، سر شٹی

بھلے بے پرواہیا۔ اوس لہنے دی ہووے شادی، جس دا شادیانہ وجے چائیں چانیا۔ رویداس دیوے پریم دی دادی، داد اکو نظری آئی۔ سرتی ہووے جاگی،
 شبد ہووے شنوائیا۔ لاؤنی پئے نہ کوئے سادھی، من کا منکانہ کوئے بھوائیا۔ دُرمت میل رہے نہ داغی، پتت پُنیت کرائیا۔ کرپا کرے موہن مادھو مادھی،
 مدھر بین سچ سکھدایا۔ نرگن نرور بدل سوانگی، سوانگ اپنا دئے جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائی۔ اگی ساون کہے
 ریشیو تہاڈی سیوا دھن، رشتہ ملیا بے پرواہیا۔ جننی وڈیائی دھن، جس جن کے سیو کمائی۔ ترشنا مٹی تن، اگنی تت بھجھایا۔ نام سنائے کن، کرماں داروگ
 کٹایا۔ جنم دا میرا بنھ، پر بھ اپنے کندھ اٹھایا۔ بھو کھلا کے ہنگ برہم، پار برہم دتا درڑایا۔ تہاڈا سچھل ہویا جنم، لیکھا آگے منگے کوئے نہ رایا۔ پورا ہویا
 پرن، پر ماتم آتم وچ سمائی۔ من کارہے نہ بھرم، بھانڈا بھرم بھنایا۔ کم کاج سیوا کردیاں نہیں کوئی شرم، شرع توں باہر لیکھا دتا کرائیا۔ سانجھا کر کے
 دھرم، دھرماتما بنا کے دیوے مان وڈیایا۔ آگے اپنی کرنی آیا کرن، کرتا پُرکھ دئے سمجھایا۔ پنجاں نے پنچھی، ساون توں منگنی سرن، ہتھ مستک اُتے
 ٹکایا۔ رسنا ڈھولا سچ پڑھن، نعرہ سچ سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ اگی ساون کہے اگی اگی لیکھ، بن لکھت لکھت
 لکھت سمجھایا۔ جس دی یاد رہے ہمیش، لوک مات نہ کوئے مٹایا۔ جس دا وچولا دس دسمیش، دو جہاناں جوڑ جڑایا۔ انتم کر کے دوائے دا ایک، ایک دوا
 گنڈھ پوایا۔ بھگتاں سانجھی کر کے ٹیک، ٹکے مستک دئے لگایا۔ قلم شاہی والا لیکھ، کوئی میٹ نہ سکے اولیاں شیخ، پیغمبر ویکھ خوشی منایا۔ تہاڈا سہنجنا
 کر کے دیس، دشا اپنی دئے جنایا۔ جتھے جھکدے وشن برہما ہمیش، شکر سیس نوائیا۔ گر اوتار پیغمبر ہندے بھیٹ، تن ماٹی وجود سیو لگایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا لیکھے وچ لئے رکھایا۔ اگی ساون کہے میرا کھیا نہ کوئے لیکھا، وقت ویلا گیا وہایا۔ حکم دیوے نر نریشا، شاہ پاتشاہ سچا
 شہنشاہیا۔ جس دا جگ چو کڑی گر اوتاراں پیغمبراں نال لوک مات ٹھیکا، حصے نام والے پائی۔ سو کھیلے اپنی اگنی کھیڈا، خلق سمجھ کسے نہ آئی۔ اپنے جہا بن
 کے اپنے جیڈا، دوجا سنگ نہ کوئے ملائی۔ اکھراں وچ دسے کسے نہ بھیدا، بانیاں وچ بھرم نہ کوئے تڑایا۔ اکل کل دھاری بن کے اچھل اچھیدا، اکل کل
 اپنی کار کمائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا رہیا مکائی۔ پورب لیکھا بڈھے نڈھے بال، جو بن جوان اکو رنگ وکھایا۔ پریم پریتی

اندر دکھا سچّی دھرمسال، دھرم دوار دتا سہائیا۔ گرگھ سوہنے پرگٹا کے لال، انملڑے ہیرے رہیا جنائیا۔ سیوا وچ کمال، کمالا کبیر دانیوں نیوں لاگے پائیا۔
 ڈھر دا کھیل بے مثال، مسل وچ نہ کوئے سمجھائیا۔ ہر دا جانے نہ کوئے وشال، بدھی بودھ نہ کوئے درڑائیا۔ جنہاں گھالی سچّی گھال، لیکھے ڈھر دے لئے
 لگائیا۔ دیناں بندھپ دین دیاں، دیندھ آپ ہو جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سوامی انترجامی نہکلنک نرائن نر،
 نر ہر در اپنا رنگ رنگائیا۔

* ۲۵ ساون شہنشاہی سمت ۲ بلونت کور دے گرہ امرتسر *

سجگ سری بھگوان پُرکھ اکال دی اکو ہووے پوجا، کلجگ کوڑی کرپا مایا متا موہ وکار رہن کوئے نہ پائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن سرشٹ سبائی مارگ
 رہے کوئی نہ دوجا، ایشٹ دیو سوامی انترجامی اکو اک منائیا۔ جن بھگتاں گرگھ ساچے سنتاں نچ لوچن کھلے نین تیجا، پڑدا اوہلا کایا مندر اندر دے اٹھائیا۔
 پاربرہم برہم آتم پرما تم میل ہووے ساچے میتا، ساک سجن سین کھول نین اکو اک نظری آئیا۔ ست دھرم نو کھنڈ ست دیپ چلے ساچی ریتا، دین مذہب
 ذات پات اوچ نیچ رہے نہ کوئے لڑائیا۔ پروردگار سانجھیا کر کے کھیل اگم اتھاہ انڈیٹھا، جگت نیز دین ذنی نظر کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سدا سہیلا اک اکیلا ایککار اپنا حکم ورتائیا۔ سجگ تیرا چار گنٹ دہ دشا اکو ہووے پاٹھ، سمرن جوگ ابھياس پر بھ اپنا نام
 جپائیا۔ کایا مندر اندر سچ سروور دکھائے لیکھا چکے آٹھ ساٹھ، نیر سیر امرت دھار اگئی گھ چوائیا۔ انحد شبد انادی دھن آتمک وجائے ساچانا، جگت ساز
 لیکھا دے مکائیا۔ نرمل نور ظاہر ظہور جوت کرے پرکاش، اندھ اگیان سری بھگوان کایا مائی دے چکائیا۔ توں میرا میں تیرا آتم پرما تم دس کے ساچی
 گاتھ، مانو مانگھ مانس کرے اک پڑھائیا۔ مہروان ٹھا کر سوامی پر م پُرکھ رگھناتھ، ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی اکو ناد وجائیا۔ گرگھ سنت سہیلے کلجگ
 انت کوڑی مایا وچوں جان جاگ، آلس نندرار رہن کوئے نہ پائیا۔ پر بھ ملن دا من بدھی توں پرے اُتچے ویراگ، جگت واسنا وچ نہ کوئے ہلاکائیا۔ سنگر پریم

کرے کوڑ کا یا کپڑ ہنس کاگ، مانک موتی اپنا نام چوگ چکا گیا۔ دُرمت میل اندر باہر گپت ظاہر رہن نہ دیوے داغ، پتت پُنیت پتت پاون دے کرایا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سَنجگ تیری ساجن دیوے ساچ، کلجگ کوڑ کُٹمب لیکھا دے مُکایا۔ سَنجگ تیرا سچا اکو اُتجے نام، ناؤں زرنکار آپ
 درڑا گیا۔ لکھ چوڑا سی اکو نظری آئے رام، جو ہر گھٹ رمیا سو بھاپا گیا۔ نام سندیشہ اگمی دیوے حق پیغام، پیر پیغمبر گر اوتار اپنا حکم منایا۔ جس نوں سَنجگ
 تریتا دوا پر کلجگ کردے گئے سلام، نمونمو کہہ کے سارے سپس جھکا گیا۔ سو کھیل کرے سری بھگوان، پاربرہم پت پر میثور اپنا حکم منایا۔ جس دا برہمنڈ
 کھنڈ حکم چلے زمیں اسمان، گگن گلگنتر اکو منتر زرنتر اپنا آپ سمجھایا۔ ست دھرم ست ستواد جھلائے سچ نشان، جگت نشانے کوڑ دے مٹایا۔ ایٹھے اوتھے
 دو جہاناں لو آں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں بن کے ٹھکران، زرگن سرگن سرگن زرگن اپنا حکم منایا۔ جس دا گر اوتار پیر پیغمبر بھوکھتاں وچ کردے گئے
 بیان، سو صاحب سلطان دُھر دامالک اپنا حکم منایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سَنجگ ساچے دیوے ور، لوک مات ساچی دات تیری جھولی
 پانیا۔ سَنجگ ساچے تیرا اکو ہووے سچ دوار، دوار کا نو اسی جتھے سپس نو ایا۔ جتھے آد جگاد جگ چو کڑی نام ست دا بھریا رہے بھنڈار، اوتھ اٹھ اگم اتھاہ
 اپنے وچ چھپایا۔ پُرکھ اکال دین دیال دیندار ہے سدا جگ چار، ست ستواد ی آپ ورتایا۔ کرنی دا کرتا قدرت دا قادر کرے کھیل اپار، اپر پیر سوامی اپنا
 حکم ورتایا۔ کلجگ انت سری بھگونت شبد اگمی دُھر فرمانے کرے خبردار، بے خبراں خبر پچایا۔ سرشٹی درشٹی دے ہلار، کایا کعبہ کائنات حق مقام بھيو
 ابھیدا دے کھلایا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ نو اسی آتم پر ماتم پاربرہم برہم ملے سچا یار، میت مُرار وچ سنسارا اکو نظری آیا۔ کلجگ کوڑ گڑیار کرے خوار، سَنجگ
 ساچے تیرا سہائے بنک دوار، در دروازہ اکو اک سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ست ستواد ی اپنی کھیل رچایا۔ سَنجگ
 تیرا ہووے اکو جاپ، رسنا جہوا بتی دند ڈھولے سرب گایا۔ جنم جنم دارہن نہ دیوے کسے پاپ، کوٹ جنم دے پاپی لئے ترایا۔ رُوح بُت دوویں کرے
 پاک، پتت پُنیت لئے بنایا۔ شبدی شبد ہووے اتفاق، من چنچل نہ کوئے پترایا۔ من وکارا کرے گھات، شبد کھنڈا اک رکھایا۔ کلجگ میٹ اندھیری
 رات، سَنجگ ساچے ساچا چند چکا گیا۔ کرے کھیل پُرکھ ابناش، دوجا سنگ نہ کوئے ملا گیا۔ نج گھر و اسی ہر گھٹ انتر رکھے واس، زرگن نور جوت کر پرکاش،

ایکا ایک کرے رُشناییا۔ دُھن آتمک سُنائے اپنا راگ، مایا ممتا میٹ جگت وواد، رس اِکو اِک چکھائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نام بھنڈارا دے کے بودھ اگادھ، سَہج تیرا ساچا مارگ دے لگائییا۔ سَہج تیرا نام ہووے ایکا ایک، ایکنکار دے وڈیائییا۔ جن بھگتاں بخشے ساچی ٹیک، ٹکے مستک دھوڑی خاک نام رمانییا۔ انتر انتر کرے بُدھ بیک، باہروں وِدیا پڑھن دی لوڑ رہے نہ رانییا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم اندر وڑ کے مندر چڑھ کے ساڈھے تن ہتھ کھولے بھیت، نو دوارے پینڈا دے چُکائییا۔ توں میرا میں تیرا سچا کر کے ہیئت، ہتکاری ہو کے ویکھ دکھائییا۔ نظری آوے نیت نیت، نچ لوچن نین کرے رُشناییا۔ کوڑی کرپا میٹے کلج بھیکھ، پاکھنڈ وِہچار دے گوائییا۔ ترے گن مایا موُل نہ لائے سیک، اگنی تت نہ کوئے جلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چرن کول بخشے ساچی ٹیک، دھرنی دھرت دھول اُپر دیوے مان وڈیائییا۔ سَہج تیرا ساچا دھرم، ست ستوادی آپ لگائییا۔ جھگڑا کُے چار ورن، کھتری براہمن شوڈر ویش ونڈ نہ کوئے ونڈائییا۔ لیکھا رہے نہ اٹھاراں برن، ورن آتمک ایکا راگ دُھن کرے شنوائییا۔ جن بھگتاں نیز کھول کے ہرن پھرن، نچ لوچن پڑدا دے اٹھائییا۔ کرپا کرے کرتا پُرکھ کرنی کرن، قُدرت داماک بے پرواہییا۔ سچ دوارا دس کے دُھر دی سرن، سرناگت اِکو دے وِڑائییا۔ آون جاون پینڈا کُے ڈرن مرن، لکھ چوڑا سی گیرا دے کٹائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سَہج تیرا سچا راہ سَنگرُ شبد بنے ملاح، دوجارہن کوئے نہ پائییا۔ سَہج تیرا اِکو نام ہووے دُھر داشد، اگنی راگ سُنائییا۔ جس نوں مَنن دین دُنی سارے مذہب، ذات پات ونڈ نہ کوئے ونڈائییا۔ ایہتھے اوتھے دو جہاناں ملے ادب، آداب نال سارے بیٹھے سیس جُھکائییا۔ گر اوتار پینمبر ساچے در جُھک جُھک مستک لاؤندے قدم، دھوڑی خاک رمانییا۔ جھگڑا کُے تن مائی خاکی وجود بدن، آتم پر ماتم مل کے وجے ودھائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی چاڑھے اِکو رنگن، رنگنہارا اپنا نام رنگائییا۔ سَہج تیرا ست ستوادی چلے راہ، رہبر اِکو اِک نظری آئییا۔ جس نوں کہندے جلوہ گر خُدا، مقامے حق سو بھاپائییا۔ پت پر میثور کر کے سیس رہے جُھکا، ابناشی کرتا کہہ کے ڈھولے رہے گائییا۔ سو پُرکھ زرنجن کہہ کے مستک دھوڑی لاؤندے چھاہ، ہر پُرکھ زرنجن کہہ کے اپنا آپ بھیٹ کرائییا۔ سری بھگوان کہہ کے سارے ہندے فِدا، فطرت اپنی رہے گوائییا۔ ابناشی کرتا کر کے سارے کرن دُعا، خالی جھولی اگے ڈاہییا۔ پاربرہم

من کے واسطے رہے پا، نیوں نیوں لاگن پائیا۔ برہم روپ نظری آئے سرٹ سب، دوجا ویس نہ کوئے وٹائیا۔ پنچ تت اندر سارے رہے سہا، اپ تیج وائے پر تھی آکاش دھر دی بنت بنائیا۔ رجو طمعو ستو ساچا سنگ رہی نبھا، آد جگاد جگ چوکڑی ساچی سیو رہی کمائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت بنے تیرا ملاح، پت پر میثور سیوا آپ کمائیا۔ گرکھاں گر سکھاں جن بھگتاں صوفی فقیراں کوٹن کوٹ جنم دے بخش کے گناہ، مہر نظر نال پار ترائیا۔ زرگن ہو کے سرگن پکڑے بانہہ، پار کنارہ ہر زرنکارا اکو دئے دکھائیا۔ مہروان محبوب ہو کے سر دیوے ٹھنڈی چھاں، شاہ پاتشاہ سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ستجگ تیرا سچ دارا سچکھنڈ نواسی پڑکھ ابناشی دئے سہا، ست ستوادی اپنا زرگن نور جوت کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک زرائن زر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت زرگن سرگن اپنا کھیل رہیا رچا، کھانی بانی شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن نام سندیشہ صفتاں صفت صفت صلاحیا۔

* ۲۵ ساون شہنشاہی سمت ۲ اجیت سنگھ دے گرہ پنڈ آندلو ضلع لدھیانہ *

ستجگ سچکھنڈ دوارے ملے سچ اوٹ، پڑکھ اکال دین دیال پروردگار سانجھیا رہوئے سہائیا۔ شبد اگمی سنگر ساچا لائے ایکا چوٹ، چوٹی چڑھ کے سچ دوارے کھڑ کے بھیو ابھیدا آپ کھلایا۔ کلجگ کوڑی کریا جگت واسنا من ممتا کڈھے کھوٹ، ہوئے ہنگتا کوڑ وکار لوک مات رہن کوئے نہ پائیا۔ جھگڑا مُکاوے دین مذہب ذات پات ورن گوت، آتم پر ماتم پار برہم برہم بھیو دئے چکائیا۔ لیکھا مکائے جگت و دیا من بدھی سوچ، انہو دھار اپنا لیکھا دئے درڑائیا۔ دین دیال سد کرپال آسا منسا پوری کرے گر اوتار پیغمبر جس نوں رہے لوچ، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی جس دا دھیان لگائیا۔ ایکا نام ندھان دو جہان برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال بہت، صفتی نام لیکھا دئے چکائیا۔ اکو ڈکا وچے چوڑاں لوک چوڑاں طبق پرلوک، اکو حکم کرے شنوائیا۔ جن بھگتاں ساچے سنتاں چنتا غم رہن نہ دیوے کوئی نہ روگ، مایا ممتا ہوئے ہنگتا دُور کرائیا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم زرگن زرگن دے کے

ساچا جوگ، سرگن ساچی سکھیا دئے سمجھائیا۔ گھر پرکاش کایا مندر اندر کرے زرگن جوت، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اپنی دیا کمائیا۔ نام رس نجھر جھرنا امرت دیوے دُھر دی چوگ، جگت ترشنا کوڑی اگنی اگت بُجھائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں ہون نہ دیوے کدی وجوگ، دُھر سنجوگی اپنا میل ملائیا۔ سنجگ تیرے اندر لیکھا رہن نہ دیوے کوڑ کام کرودھ، لوبھ موہ ہنکار اپنے اندر بھسم کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارا اینکارا اکو اک دکھائیا۔ سنجگ ساچے بخشے ایک اوٹ اکال، اکل کل دھاری اپنی دیا کمائیا۔ سچکھنڈ دوارا دکھا اکو سچی دھر مسال، جگت مندریں دا لیکھا دئے مکائیا۔ زرگن دیپک جوت اگنی دیا دیوے بال، تیل باقی دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جتھے بیٹھن شاہ کنگال، اوچ نیچ راؤ رنگ راج راجان ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جگت وچولا لبھنا نہ پئے کوئی دلال، چار کٹ دہ دشا بھجنا پئے نہ واہو داہیا۔ نام انمولا ملے دُھر دالال، جس دی قیمت جگ چوکڑی سکے نہ کوئے چکائیا۔ جتھے گر اوتار پیغمبر جلوہ نور تنگن جمال، سچکھنڈ دوارا مقامے حق نظری آئیا۔ جھگڑا رہے نہ زمیں اسمان، ناد دُھن سُننا نہ پئے کوئی پیغام، پیغمبراں والی نہ کوئے پڑھائیا۔ گرو گرو دیو دیوے نہ کوئی دان، تٹاں والی وست نہ کوئے ورتائیا۔ اک اکلا کھیلے کھیل سری بھگوان، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی ٹھانڈے در سو بھاپائیا۔ جس دی مہما آد جگاد جگ چوکڑی مہان، قلم شاہی لکھ نہ سکے رائیا۔ وشن برہما شو کوٹن کوٹ سیمس جھکان، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی لکھ چوڑاسی کلجگ ویکھنہارا مار دھیان، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ جس دا سنجگ تریتا دواپر کلجگ بھوکھتاں وچ کر دے گئے بیان، نام اشاریاں وچ گر اوتار پیغمبر گئے درٹائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لا تخت نواسی پُرکھ ابناشی شاہ پاتشاہ سچا سلطان، دُھر سندیشہ نر نریشا ایک اینکار اک اکلا آپ سٹائیا۔ جس دی چار ورن اٹھاراں برن چو جنت سادھ سنت منن آن، حکمے اندر برہمنڈ کھنڈ پُری لوء رہیا بھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا اکو اک وڈائیا۔ سچکھنڈ ساچی اوٹ پُرکھ سمرتھ، دوجا نظر کسے نہ آئیا۔ سنجگ ساچے دیوے تیری دات تیتوں وتھ، وست امولک آپ ورتائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول اُپر دیوے رکھ، رکھیا کرے تھاؤں تھانیا۔ جس دا چار جگ گاؤندے گئے جس، اکھر ہو کے ستھر گئے وچھائیا۔ سو دیونہارا سب دا حق، پاربرہم پت پر میثور ویکھنہارا چائیں چائیا۔ سٹ دُلارا دھرم ونجارا کھولے اپنا ہٹ، نام ندھان سری بھگوان وچ ٹکائیا۔ جگت واسنا کوڑی کر یا لوک مات

وچوں دیوے کڈھ، کلجگ انت جیو جنت وچ رہن کوئے نہ پائیا۔ بھگت بھگوان چار ورن بنائے اپنی جد، کھتری براہمن شوڈر ویش وکھرا رہن کوئے نہ پائیا۔
 نام ندھان سری بھگوان سنائے ڈھر دا چھد، چھند اکھراں وچ لکھائیا۔ نو نو چار پار کرا کے حد، حدود محدود عرش عروج اپنا دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی برہم برہمادی پار برہم پت پر میثور اپنا حکم ورتائیا۔ ستجگ ساچی اوٹ ایکا ایکنکار، دو جا نظر
 کوئے نہ آئیا۔ جس دا دوارا سچھنڈ اپرا، زرگن نور ہووے رُشنائیا۔ تھر گھر ویکھے ویکھنہار، آپ اپنی اگھ کھلائیا۔ سیوا لاگر اوتار، پیغمبر جگو جگ جگتی
 اک سمجھائیا۔ بھگت وچھل بن گردھار، گرہ اپنا ویکھ وکھائیا۔ جتھے سدا سدا سدا ایکا دھار، بن گوپی کاہن ساچی راس رہیا رچائیا۔ بن دیا باقی کملا پاتی کر اجیار،
 گھر گمبھیر اپنا نور کرے رُشنائیا۔ سو صاحب سہیلا اک اکیلا لوک مات نیت نوت آوے وارو وار، ستجگ تریتا دواپر کلجگ آپ ہنڈھائیا۔ قُدرت دا قادر کرنی
 دا کرتا سرب عالم کرے پیار، زرگن سرگن سرگن اپنا میل ملائیا۔ ستجگ ساچا مارگ ست ستوادی دتے وچ سنسار، اکل کل دھاری اپنی کل پر گٹائیا۔
 سنت سہیلے گرو گرو گر چیلے لکھ چوراسی وچوں لئے اُبھار، بھگت بھگوان اپنا میل ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا مندر اکو
 دئے سہائیا۔ ستجگ ساچی اوٹ ست سوامی آد زرنجن، آد جگادی اکو نظری آئیا۔ دیناں ناتھ سدا درد ڈکھ بھے بھنجن، بھو ساگر پار کرائیا۔ نام ندھان نیز
 دیوے انجن، نچ نیز لوچن نین اگھ کھلائیا۔ آتم پر ماتم بنا کے ساچا سجن، من واسنا پرے دئے کرائیا۔ کوڑی کریا جگت ترشنا میٹے اگن، امرت میگھ اک
 برسائیا۔ سچ دوارا آوے لنگھن، گھر وچ گھر چڑھ کے سو بھاپائیا۔ سچ پریتی آوے منگن، جن بھگتاں انتر آپ اُچجائیا۔ کایا چولی چاڑھے اگنی رنگن، ایہتھے
 اوٹھے دو جہاناں اتر کدے نہ جائیا۔ نچ آتم پر ماتم گرہ نجاند دیوے سچا اک اندن، رس اپنا آپ پر گٹائیا۔ سچ دوارے ڈھر دی ڈنڈاوت دتے اگنی بدن،
 جس بندگی وچوں بندہ بندی خانہ جائے تڑائیا۔ کسے دا بنانا نہ پے مسدن، مچھندگی وچ سپیس نہ کسے جھکائیا۔ سرتی شبدی ڈوری بچھے تندن، ایہتھے اوٹھے جگت
 جہان توڑ سکے کوئے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سورا سربنگن، سمرتھ سوامی اپنا حکم ورتائیا۔ ساچی اوٹ پُرکھ ابناشی،
 ابناشی کرتا دیونہار وڈیائیا۔ جن بھگتاں مائس جنم کرے رہ راسی، رستہ مارگ اپنا اک وکھائیا۔ من چندیا کوڑی لاپے اداسی، سنساروگ دئے گوائیا۔ جیون

وچوں بدل دیوے حیاتی، زندگی اپنے نام رنگ رنگا گیا۔ دُھر سندیشہ دے کے سچ سناوے ساکھی، ساکھیات ہو کے پڑدا دئے اُٹھایا۔ بھاگ لگا کے ماٹی خاکی،
 خاک وچ رُلدے سچھنڈ دوارے دئے پچایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں ہو کے داس داسی، سیوک ہو کے سیوا سچ کما گیا۔
 سنجگ ساچی اوٹ پاربرہم، برہم دیوے مان وڈیا گیا۔ جس دا آد جگاد سدا اکو دھرم، ریتی نیتی سمجھ کوئے نہ پایا۔ بھگت ادھارنا جس دا کرم، نہکرمی ہو کے
 اپنا کرم کما گیا۔ ساچے سنتاں بخشے سرن، سرناگت اکو اک درڑا گیا۔ گرکھاں کھول کے ہرن پھرن، نج نیتر دئے ملا گیا۔ گر سکھاں لکھ چوڑا سی لیکھا چکا کے جنم
 مرن، جم کی پھاسی دئے تڑا گیا۔ کوٹن کوٹاں وچوں آوے پھرن، پڑدیاں وچوں باہر کڈھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیوے سہارا اکو
 چرن، امرت جام لکھ چوایا۔ سنجگ ساچی اوٹ اکو اک سری بھگوان، بخشنہار سرنایا۔ جتھے جھلے دھرم نشان، نشانہ کوڑ نہ کوئے دکھایا۔ بنا اکھراں توں
 ہووے گیان، بنا ویدیا توں کرے پڑھایا۔ بنا منزل چڑھن توں ملے مقام، مقامے حق ڈیرہ دئے لگایا۔ جن بھگتاں دے چرناں ہیٹھ دبا کے زمیں اسمان،
 سورج چند دا لیکھا دئے چکا گیا۔ جگت واسنا نہ رہے دھیان، گن ندھان دیوے مان وڈیا گیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر
 دی اوٹ اک جنایا۔ سنجگ ساچی اوٹ ایکا ایک دتے انترجامی، لکھ چوڑا سی جو جنت سادھ سنت کھوج کھوجا گیا۔ زرگن سرگن بن کے بھگت وچھل سوامی،
 دیاندھ دیناں انا تھاں دیا آپ کما گیا۔ نام صفت سولہا ڈھولا گا اگمی بانی، بان زالا انیالا تیر دئے چلا گیا۔ سرتی شبدری میلا ہووے گھر سجن ساچے ہانی، باہر
 لہجن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ نچھر جھرنا امرت رس دیوے ٹھنڈا پانی، بوند سوانتی آپ پٹکایا۔ جھگڑا مکا کے چارے کھانی، انڈج جیرج اتبج سیتج لیکھا دئے
 مکا گیا۔ دے کے اکو پد زربانی، لکھ چوڑا سی وچوں ناتا دئے تڑا گیا۔ کرپا کر شاہ پاتشاہ سچا سلطانی، سچ دوارے دیوے مان وڈیا گیا۔ کلجگ انت سری بھگونت
 جن بھگتاں دے کے سچا نام اکو دھرم نشانی، اوٹ اپنی آپ سمجھایا۔ مہروان محبوب مُجبت وچ کرے مہروانی، مہر نظر بے نظیر آپ اُٹھایا۔ جن بھگتاں
 منزل دس کے اک آسانی، اصل وصل یار دئے سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنتک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، چار
 جگ دی کرن آیا نظرے ثانی، لیکھا سب دا ویکھ دکھایا۔

* ۲۵ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ ہر نام سنگھ دے گرہ پنڈ گمان پُرا ضلع امرتسر *

ستجگ ساچے ساچی اوٹ ست پُ رکھ، سہارا اکو اک جنائیا۔ چنتا رہے نہ سوگ ہرکھ، ہوس کوڑی دے مٹائیا۔ بھگت سہیلے گرکھ لئے پرکھ، لکھ
چوڑاسی چو جنت کھوج کھوجائیا۔ ساچے سنتاں جنم جنم دی میٹے تڑپ، وجوگ وچھوڑا دے کٹائیا۔ دُھر سنجوگی دے کے درس، آتم پر ماتم میلا میل ملائیا۔
مہروان ہو کے کرے ترس، دیناں انا تھاں گلے لگائیا۔ اپنا کھیل کرے اسپرج، لیل مات ورتائیا۔ جن بھگتاں دُھر درگاہ نام کر کے درج، درد پچھلا دے
مٹائیا۔ شرع چھری کوہے نہ کرد، قتل گاہ نہ کوئے دکھائیا۔ بینی پور کرے عرض، آسانسا ویکھ دکھائیا۔ پنجاں ہون نہ دیوے حرج، مہر نظر اک اٹھائیا۔
جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار سچئی سرنائیا۔ ستجگ ساچے ساچی اوٹ پُ رکھ اگم، دیونہار سچئی وڈیائیا۔ کوڑی ترشنا میٹے تم، تامس راجس نہ
کوئے پتھرائیا۔ ہرکھ سوگ رہے نہ غم، چنتا چکھانہ کوئے جلائی۔ لیکھے لاوے پون سواس دم، دامنگیر ہو کے آپ اپنی گنڈھ بندھائیا۔ بھيو گھلا کے آتم
برہم، پاربرہم دے سمجھائیا۔ سفل کرا کے مانس جنم، جن ساچے لئے بنائیا۔ کوڑی کریا میٹ کے بھرم، بھانڈا بھرم بھنائیا۔ دے کے وڈیائی خاکی چرم، چم
درشٹی دے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں بخش کے ساچی سرن سیمے دا
سامج دے بدلایا۔

* ۲۵ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ سورن سنگھ دے گرہ پنڈ گمان پُرا ضلع امرتسر *

ستجگ ساچے اوٹ پر م پُ رکھ حق سلطان، حقیقت ساچی دے سمجھائیا۔ جس نوں سجدے کردے زمیں اسمان، شرکن غریب سیس نوایا۔ کلمے
پڑھدے دو جہان، ساچا نام دھیائیا۔ سجدیاں وچ سیس جھکان، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ پیغمبر منن امام، کامل مُرشد بے پروا ہیا۔ جس دا لیکھا بنی نو انسان،
مہروان دیا کمائیا۔ سو کجگ انتم کوڑی کریا ویکھے عنوان، عوام پڑدا پھول پھولائیا۔ جو دھا سور پیر بن کے مرد مردان، تھم اپنا اک ورتائیا۔ سچ سندیشہ دے

فرمان، فرماں بردار گرگھ لئے اُٹھایا۔ چرن پریتی بخش کے اک دھیان، ساچا ایشٹ دئے دکھایا۔ سوہنگ ست سرؤپی دے کے شبد گیان، بیابان وچوں باہر کڈھایا۔ سچھنڈ دوارے دس کے دُھر آرام، دھام اکو اک دکھایا۔ ساچے سنتاں اُپر ہووے مہروان، مہر نظر اک اُٹھایا۔ گرگھیاں ہون نہ دیوے کدے نُقصان، جگ جگ ہوئے سہایا۔ گرگھیاں بھاگ لگا کے کایا کھیڑا نگر گرام، گرہ اندروں پھول پھولایا۔ سچ پریم دا کھا کے طعام، طمع تانس دئے بُجھایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لکھ چوڑاسی وچ رہن نہ دیوے کسے غلام، جو جن ساچی اکو اوٹ تکایا۔

* ۲۵ ساون شہنشاہی سمت ۲ ناظر سنگھ دے گرہ پنڈ گمان پُرا ضلع امرتسر *

سجگ ساچے ساچی اوٹ سری بھگونت، جن بھگتاں سد دیونہار وڈیایا۔ لکھ چوڑاسی آتم پرما تم ہووے دُھر داکنت، پاربرہم پت پر میثور اک اکھوایا۔ لیکھا جانے لکھ چوڑاسی جیو جنت، سادھ سنت چار کُنٹ دہ دشا کھوج کھوجایا۔ نام ندھان شبد اگئی دیوے منت، کلمہ کائنات اک درڑایا۔ بودھ اگادھا دو جہان سری بھگوان بن کے دُھر دا پنڈت، ساچی ویداگن ندھان اک سمجھایا۔ بھيو گھلائے پڑدا لاپے گڑھ توڑے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم اکو اک جنایا۔ گرگھ گرگھ پکڑ اُٹھائے ساچے سنت، سچن ہو کے نج نیترا انجن اکو پانیا۔ نام بانی اپنی مہما دتے اگنت، شاستر سمرت وید پُران، انجیل قرآن انت کوئے نہ پانیا۔ سچ دوارے گر اتار پیغمبر وشن برہما شو کردے منت، ٹھانڈے دربار بیٹھے سپس جھکایا۔ چار کُنٹ دہ دشا نظر آوے نہ کوئے نندک، دُشٹ دُراچار و بھچار نہ کوئے لڑایا۔ پُرکھ اکال دین دیاں ساچی دتے اکو سمت، بھگت بھگوان مل کے وجے ودھایا۔ ہرکھ سوگ غم رہے نہ چنت، ممتا موہ نہ کوئے ستایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سجگ ساچے دیوے دُھر دا ور، وارث ہو کے ویکھ دکھایا۔ سجگ ساچے ساچی اوٹ صاحب سوامی ست ستواد، ساجن راجن اکو نظری آیا۔ جو لیکھا جانے آد جگاد، جگ چوکڑی حکمے وچ بھوایا۔ وشن برہما شو دیوت سُر دیوے داد، وست امولک اپنی

آپ ورتائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر زرگن دھاروں کاڈھ، سرگن پنج تت کرے پڑھائیا۔ شبد اگئی اپنا و جا کے ناد، ڈھر سندیشہ نر زرشا ا کو دئے سمجھائیا۔ بن رسنا جھوا مٹی دند دس کے اگئی سواد، نج نیتز لوچن نین اگھ گھلائی۔ آلس نندرا وچوں لاه کے جاگ، جگ جیون داتا جاگرت جوت کرے رُشائیا۔ پڑدا لاه کے برہم برہما، پاربرہم اپنا رُپ سوچھ سرُپ دئے درسائیا۔ دُهن آتمک اُتے ڈھر داراگ، جگت راگاں دی لوڈ رہے نہ رائیا۔ سُر تئی شبد ہووے وساد، بسمل ہو کے اپنا آپ مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنجگ تیرا بدل کے سچ سماج، چار ورن اٹھاراں برن، دین دُنی ا کو رنگ رنگائیا۔ سنجگ ساچے تیری اوٹ اگم اتھاہ، رہبر ا کو نظری آئی۔ جس نوں کہندے جلوہ گر خُدا، بے نظیر نور رُشائیا۔ مقامے حق ڈیرہ رہیا لا، لاشریک واحد بے پرواہیا۔ سو کھیل کرے دو جہاں، جہالت کجگ اتم ویکھ دکھائیا۔ چار گنت دہ دشا ویکھے تھاوں تھان، زمیں اسماناں پھول پھولائیا۔ ساڈھے تن ہتھ مانو کھیڑا ویکھے گراں، کایا مائی پڑدا اوہلا رہے نہ رائیا۔ من واسنا جگت جیو ہوئے کجگ کاں، کاگ ہنس رُپ نہ کوئے بدلایا۔ سچ سہیلا بن کے سر دیوے نہ کوئی ٹھنڈی چھاں، گر اوتار پیغمبر پڈو سارے گئے جُھڈائیا۔ جھگڑا پا کے سور گاں، دین مذہب دی کرن لڑائیا۔ پر م پُرکھ پر ماتم آتم تیتوں ملن دار کھے کوئے نہ چاء، چاروں گنت اندھیرا چھائیا۔ کرپا ندھان ٹھا کر سوامی سچکھنڈ نو اسی شہنشاہ، شاہ پاتشاہ اپنی دیا کمائیا۔ جن بھگتاں نام سندیشہ نر زرشا دئے سنا، انبولت اپنا راگ الائیا۔ ڈھر دامالک خالق پرتپالک بن پتا ماں، گود سُنہنجی لئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترا، تار نہار سوامی تیری اوٹ تکائیا۔ سنجگ ساچے ساچی اوٹ صاحب سنگر دین دیاں، دیا ندھ اک اکھوائیا۔ سچکھنڈ دکھائے سچی دھر مسال، بنک دوارا ایکنکارا ا کو سو بھا پائیا۔ جتھے دیک جوت جگے بے مثال، جس دی مسل جگت نہ کوئے سمجھائیا۔ جن بھگت سہیلے اپنے ویکھے لال، لال گلالا ا کو رنگ چڑھائیا۔ اوتھے پوہ نہ سکے کال، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ پتر گپت لیکھ نہ سکے دکھال، لاڑی مَو ت نہ کوئے پرنائیا۔ جن بھگتاں لیکھے لائے جنم جنم دی کیتی گھال، دھرم مشقت جھولی پائیا۔ زندگی دا بندگی دا اگے رہے نہ کوئے سوال، اند اپنے وچ ملائی۔ دیناں بندھپ ہو کرپال، کرپن اپنی گود اٹھائیا۔ ترے گن مایا میٹ جنجال، جاگرت جوت کرے رُشائیا۔ ویکھنہارا مُریداں حال، مُرشد ہو کے پھیرا پائیا۔ جن بھگتاں آتم پر ماتم ہو کے وسے سدا نال، نالش من دی دئے گوائیا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سنجگ ساچی اوٹ دتے اکو پُرکھ اکال، اکل کل دھاری جو آد جگاد جگ چو کڑی رہیا درڈایا۔

* ۲۵ ساون شہنشاہی سمت ۲ نرین سنگھ دے گرہ پنڈ گمان پرا ضلع امرتسر *

دھرم رشیو تہاڈی نمسکار، ڈنڈاوت بندنا دو جہان نظری آئی۔ کرپا کرے آپ نرنکار، مہروان محبوب ہووے سہایا۔ پورب جنم دا لہنا دینا دیونہار وچ سنسار، سنجگ تریتا دواپر کلجک ویکھ دکھایا۔ بھگت سہیلا نرگن دھار میلے میلنہار، سرگن دے مان وڈیایا۔ کلجک انت سری بھگونت ست سرُپی کر پیار، شاہو بھوپنی مہر نظر اٹھایا۔ لہنا دینا چکاوے وارو وار، آگے رہے نہ کوئے ادھار، لیکھا لیکھے نال ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لکایا۔ دھرم رشیو تہاڈا رشتہ نال گو بند، گہر گمبھیر دیوے وڈیایا۔ شبد انادی بنا کے بند، بندنا اکو دے سمجھایا۔ جنم کرم دی میٹ کے چند، ساچے چند کیتے رُشایا۔ دیوے وڈیائی گہر گمبھیر گنی گہند، پاربرہم پت پر میثور ہووے آپ سہایا۔ امرت دھار وہائے اگنی ساگر سندھ، جگت ساگر دی لوڑ رہے نہ رایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا دے دکھایا۔ پورب لیکھا دیونہار آپ، پر بھ اپنی دیا کمایا۔ جگ چو کڑی نبھاونہارا ساتھ، سگلا سنگ نبھایا۔ جس باون بل بل کے دسی گاتھ، بن اکھراں اکھر سمجھایا۔ سو ویکھنہارا کھیل تماش، دھر دا مالک نظری آئی۔ پرگٹ ہو کے ساکھیات، نرگن نور جوت کرے رُشایا۔ جس دا لیکھا لکھیا نہ جاوے قلم دوات، کاغذات نہ کوئے وڈیایا۔ راگ گایا نہ جائے کسے نال رباب، دھناں وچ نہ کوئے شنوایا۔ سمجھیا جائے نہ متر احباب، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا ویکھ دکھایا۔ ساچا لیکھا ویکھنہار ایکا ایک، ایکنکار وڈی وڈیایا۔ سنجگ وچھڑے کلجک انتم وتی ٹیک، ٹکے مستک دھوڑی لایا۔ دھرم دوارے کر کے بڈھ بیک، بخشنہار پتی سرنایا۔ اندر وڑ کے پاربرہم برہم کھولے اپنا بھید، پڑدا آگے رہے نہ رایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ سمجھایا۔ ساچا کھیل دتے نرنکار، نرگن اپنی دیا کمایا۔ جوتی جاتا ہو

کے لوک مات اُجیار، پڑدا اوہلا دے چُکائیا۔ رِشیاں لہنا دینا چُکائے اُدھار، پوُرب لہنا جھولی پائیا۔ ساچا مارگ دس کے سچکھنڈ دوار، کوڑا ناتا توڑ سنسار، سگلا سنگ بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ مہر نظر کرے گہر گمبھیر، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ جس دی نظر نہ آئے کسے تصویر، نور نورانہ اپنا حکم ورتائیا۔ جس دے چرن کوللاں جھکدا کبیر، کعبیاں دا سجدہ اکو اک سمجھائیا۔ سو ست ستوادی سنجگ ساچی کر تعمیر، لوک مات دے وڈیائیا۔ کھجگ لہنا دینا مُکا اخیر، آخر اپنا حکم سمجھائیا۔ ست دھرم دی سچ بنا تدبیر، تقدیر سب دی دے بدلایا۔ شرع توڑ جگت زنجیر، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ نام کھنڈا ہتھ شمشیر، دو جہاناں دے چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر درگاہیا۔ دُھر درگاہی اکو نانک، پاربرہم آپ اکھوائیندا۔ کھجگ اتم بن کے ثالث، سنجگ وچھڑے میل ملائیندا۔ رہے نہ کوئے دلدری دالد، سوئی سرتی آپ اٹھائیندا۔ منوآ من نہ رکھے کالکھ، دُرمت میل دھوائیندا۔ صدق صبوری دے کے ثابت، صحیح سلامت اپنے وچ ملائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا آپ چُکائیندا۔ ساچا لیکھا چکے رکھی، من منیشتر ملے وڈیائیا۔ جنہاں توں اُتجے دھرم دی سکھی، سکھ سنگر وچ سمائیا۔ سنجگ دھار چلے اگی، ایکنکار ویکھ وکھائیا۔ جس دی لیکھنی گوبند لکھی، بن قلم شاہی دتی وڈیائیا۔ اوس دی پوری ہو گئی متی، متر پیارا ویکھے چائیں چائیا۔ بل والی کھول کے چٹھی، باون سُندا چائیں چائیا۔ جس دی دھار اگلی انڈھی، جگ نیز نظر کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لیکھا دے مُکائیا۔ لیکھا کہے میں کدے نہ آیا وچ لکھت، قلم بند نہ کوئے کرائیا۔ میرا شبدی وبار بھوکھت، بنا اکھراں توں کراں پڑھائیا۔ سب نوں دساں پُرکھ اکال سانجھا اِشٹ، رام وششٹ نہ کوئے وڈیائیا۔ جن بھگتاں کھول کے درشٹ، گرہ مندر پڑدا دیاں اٹھائیا۔ جھگڑا مُکا کے سورگ بہشت، سچ دوارا دیاں جنائیا۔ اتم پر ماتم اُچا کے ساچا عشق، تن وجود دا لیکھا دیاں گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در گھر اکو دے وکھائیا۔ در گھر کہے میں ہویا سہنجنا، سو بھاونت دتی وڈیائیا۔ چرن دھوڑ کرا کے دُھر دا مجا، مجلس بھگتاں دتی وکھائیا۔ گھر سد کے ساچے سجن، گرگھ میلا لیا ملائیا۔ جنہاں گرہ درشن کر کے رجن، نیز نین ترپت ترشنا رہے نہ رائیا۔ جھگڑا رہے نہ اعلیٰ ادنیٰ، عدل انصاف اکو اک وکھائیا۔ بل باون چُکا ونا بدلہ، پوُرب لہنا رہیا ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

ساچا کھیل آپ سمجھائی۔ ساچا کھیل دتے بھگوان، ابناشی کرتا دیا کمائی۔ باؤن ویکھنا نال دھیان، بن اگھاں اگھ گھلایا۔ بل کرنا پروان، پروانہ دھر دا ہتھ
 پھرائیا۔ ریشیاں دا دتا دان، داتار ہو کے جھولی رہیا بھرائیا۔ کلجک وقت پہنچیا آن، ویلا پچھلا گیا وھائی۔ پُرکھ ابناشی ہو مہروان، دین دیاں دیونہار سٹی
 سرنائیا۔ پورب لیکھا چکا کے کان، مہما مہان رہیا سمجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوہلا رہیا اٹھائی۔ پڑدا اوہلا کہے میں رہن نہیں
 دینی اداسی، چنتا غم نہ کوئے رکھائی۔ میٹوں یاد ریشی مُنی تیراں سو ستاسی، بل دوارے سو بھاپائی۔ جنہاں دے گل وچ جم نہ پائے پھاسی، رائے دھرم نہ
 دے سزائی۔ جگ جگ پوری ہووے آسی، نراسارہن کوئے نہ پائی۔ سب توں اتم پنجاں دی ساتھی، سگلا سنگ سنگ بنائی۔ جنہاں دا لہنا دینا نال بالی نڈھی
 کاک، اوستھا تیراں سال جنائی۔ سنیہڑا شبد والی پاتی، پترکا اکھراں والی نہ کوئے دکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل پُرکھ ابناشی،
 پاربرہم پر بھ اپنے ہتھ رکھے وڈیائی۔ باؤن کہے میرا پوربلا ادھار، لہنا ریشیاں دیاں دکھائی۔ کلجک انت ہو تیار، کل کلکی ویس وٹائی۔ نرگن سرگن کر ووبار،
 ووباری ہو کے دیاں جنائی۔ پچھلا قرضہ لاہواں ادھار، اگے لیکھا اپنے ہتھ رکھائی۔ جس نوں جانے نہ کوئے سنسار، سرشٹی بدھی وچ نہ آئی۔ لیکھا لکھے نہ
 کوئے لکھار، قلم شاہی نہ ونڈ ونڈائی۔ اوس دا کراں اظہار، جس دی عبارت نہ کوئے لکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائی۔
 باؤن کہے کھیل میرا اسپرج، اتم کل سمجھ کسے نہ آئی۔ جس گرہ میرا بھوجن درج، بل نگری سو بھاپائی۔ چھوٹی کنیا کیتی عرض، نیوں کے سپس نوایا۔
 پریم دا ونڈیا درد، دکھیاں ہو یا سہائی۔ منظور کر کے عرض، مہر نظر اٹھائی۔ نرین سنگھ اوس کنیا دا پچھلا پتاتے منس جامہ مرد، مدت توں ناتا جڑیا چلیا آئی۔
 پنجاں دی جس دے نال فرد، بینی سُن کے خوشی منائی۔ سانجھی سب دی پوری کر کے عرض، آسانسا اپنے وچ سمائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 جوت دھر، نہہکک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپنا کھیل کرے اسپرج، اسپرج بھیو کوئے نہ پائی۔

* ۲۶ ساون شہنشاہی سمت ۲ اجیت سنگھ دے گرہ پنڈ گمان پُرا ضلع امرتسر *

سجگ تیری ساچی ہووے بندگی، بندی خانہ بندھن دے کٹایا۔ مہما ہووے شبدی سُت نند دی، نرگن سرگن وے ودھایا۔ کرنی پے نہ کسے دی
 مچھندگی، مُشکل نظر کوئے نہ آئی۔ کلج کوڑی کریا مٹے گندگی، گوار بُدھی لیکھا دے گویا۔ لو ہووے گرگھ ساچے چند دی، مات لوک وے ودھایا۔
 وست ملے سوہنگ دُھر دے چھند دی، شہنشاہ دیوے مان وڈیایا۔ منزل کے اگلے پچھلے پنڈھ دی، رستیاں وچ نہ کوئے بھوایا۔ رنگن چڑھے اگئی رنگ
 دی، ہر کرتا آپ رنگایا۔ امرت دھار وے دُھر دی گنگ دی، امرت رس جام پیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھار درڑا کے ہنگ برہم
 دی، پاربرہم اپنے وچ سما۔ سجگ ساچے دُھر داسد کرے تیرا جوڑ، جوڑی نرگن سرگن سوہا پائی۔ دو جہاناں ویکھے دوڑ، بن قدماں پنڈھ مکایا۔
 گرگھاں اُتے کرے غور، لکھ چوراسی وچوں کھوج کھوجایا۔ سزا دیوے ٹھگ چور، کوڑ گریا پچیا رہن کوئے نہ پائی۔ دو جہان دکھائے شبدی زور، جورور
 نہ کوئے وڈیایا۔ منوآ من نہ پاوے شور، شوہر اکو نظری آئی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لکایا۔ سجگ ساچے تیرا ہووے ساچا
 منگل، گیت ہر گوہند گایا۔ لبھنا پے کسے نہ جنگل، ٹلیاں اُتے نہ کوئے بھوایا۔ شرع رہے کوئے نہ سنگل، مذہب دین نہ کوئے لڑایا۔ پُرکھ اکال رکھے
 اپنے انگن، گودی اکو اک سہایا۔ دُوبے در جانا پے نہ منگن، بھکاری ہو کے جھولی کوئے نہ ڈھایا۔ سچ دواویوں ملے دُھر دا عدل، ادلا بدلی کلج کوڑے
 دے کرایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ ورتایا۔ سجگ ساچے تیرا سہنجنا ہووے رنگ، جگ نیتز نظر کسے نہ آئی۔ سہنجنی
 ہووے سچ پلنگ، پاوا چول باڈھی بنت نہ کوئے بنایا۔ سہاونا وچا رہے مردنگ، بن تند ستار کرے شنوایا۔ ملن دا انوکھا بنیا رہے ڈھنگ، جگت و دیا سکے
 نہ کوئے سبھایا۔ لہنا دینا بنیا رہے وچ ورجنڈ، برہمنڈ ناتا سچ سبھایا۔ توں میرا میں تیرا سوہنگ ستوادی تیرا چھند، سنت ساجن میل ملا۔ بھرم رہے
 نہ دوتی کندھ، کرماں دا لیکھا دے مکایا۔ بھگت سہیلے دے کے سنگ، دُھر داساتھ بنایا۔ آسانسا پوری کر اُمنگ، سنساروگ چکایا۔ سچ پریم دادے کے
 انند، نجاند خوشی پرگٹایا۔ نام بھنڈارا اگئی ونڈ، وست اموک جھولی پائی۔ کرپا کر سورا سرنگ، سنگر ہووے آپ سہایا۔ کوڑی کریا میٹ بھیکھ پکھنڈ،

سَت سچ دے اُپجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوُن بھگوان، ساچا دے کے پرمانند، سنگھ ساگر اِکو دے وکھائیا۔

* ۲۶ ساوَن شہنشاہی سمت ۲ ہزارا سنگھ دے گرہ پنڈ کاوَنکے ضلع امرتسر *

سجگ ساچا مارگ ملے سکھالا، سنگھ ساگر نظری آئی۔ کلجگ کِریا کوڑ مٹے جنجالا، جاگرت جوت ہووے رُشنائیا۔ کِریا کرے دین دِیالا، بھگت وچھل بے پرواہیا۔ چار ورنناں وکھا کے اِکو دھرم سالا، دھرم دوار دے وڈیائیا۔ رنگ رنگا کے شاہ کنگالا، پریت دُھر دی آپ بندھائیا۔ پچھلا دینا پے نہ کوئے احوالا، بھو اگلا دے کھلایا۔ پھل لگا کے کایا ڈالا، پت ٹہنی آپ مہکائیا۔ جگت سماج دی بدل دیوے چالا، چار ورن اِکو در وکھائیا۔ مارگ اِکو لگائے اللہ تعالیٰ، تعلق اپنے نال رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سنگر حل کرے سوالا، ثالث ہو کے ویکھ وکھائیا۔ سجگ، تیرے انتر نام ہووے سوکھا، آتم پر ماتم وجے ودھائیا۔ منزل چڑھنا رہے نہ اوکھا، پنڈھ اندروں دے مُکائیا۔ مانس جنم دا ساچا موقع، پر بھ ملن دا سبھے دے سمجھائیا۔ بھگتاں نال ہووے کدے نہ دھوکھا، دھواں دھار وچوں باہر کڈھائیا۔ پڑھنا پے نہ اکھری پوتھا، نام اِکو اِک سمجھائیا۔ سب دا پاپ جائے دھوتا، دُرمت میل دُور کرائیا۔ جنم کرم دار ہے کوئی نہ روسا، رستہ دُھر دادے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوُن بھگوان، دس کے سچ سلوکا، صلح نال سبھے میل ملائیا۔

* ۲۶ ساوَن شہنشاہی سمت ۲ اوتار سنگھ دے گرہ پنڈ کاوَنکے ضلع امرسر *

سجگ تیرا دھرم دوار ہوئے سہنجنا، بھگت دوار ملے وڈیائیا۔ سَت پرکاش کرے آد نرنجا، آدی بُنیادی اِمدادی بے پرواہیا۔ آتم پر ماتم ناتا جوڑے بن کے دُھر دا سبھا، سگلا سنگی بھرنگی اپنی کھیل وکھائیا۔ سچ سروور اِکو کرائے اگئی مجنا، جنم کرم داروگ رہے نہ رانیا۔ ہر سرنائی ساچا سجدہ دتے اپنی بندنا،

بندگی وِچ مچھندگی دے مُکائیا۔ نچ گھر نجانند وِچوں پرگٹائے پرماندنا، جگت ترشنا اگت رہے نہ رائیا۔ پار کرائے جگت دوار کوڑ گڑیار حدنا، حدود محدود اپنی دے دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ دوارا دکھا کے سچ پرگنا، ٹھانڈے در سو بھاپائیا۔ سنجگ تیرا سہیلا ہوئے وقت، واقف کار ملے بے پرواہیا۔ مان وڈیائی دیوے وِچ جگت، جگدی جوت جگہ جگہ کر رُشائیا۔ ساچے نام دی دے کے اگئی شکت، شخصیت اصلیت سب دی دے بدلایا۔ منو آ کرے نہ کوئے حسد، ہستی مستی نام خُماری دے چڑھائیا۔ لیکھا جان کے اُپر عرش، شرع فرش دے رکھائیا۔ مہروان ہو کے اُپر بھگت، بھاگ بھگوان اپنا جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہو کے سدا دیوے درس، جگدیشتر ایشتر اپنا روپ بدلایا۔ سنجگ تیرا ساچے دھرم نال ملاپ، مل مل وِجے ودھائیا۔ آتما دا پر ماتما نال جاپ، صفتاں والی نہ کوئے پڑھائیا۔ سچ دوار دا کھلا رہے تاک، کھڑکی بند نہ کوئے کرائیا۔ پورا کرے بھوکھتاں والا واک، واقعہ کلج ویکھے چائیں چائیا۔ جگت درِشٹی وِچوں کڈھ نفاق، اتفاق جھولی دے بھرائیا۔ بھگت سہیلے بنا کے جوتی شبدی ساک، ساکھیات ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی دے کے نام دات، دعویدار اگلا دے بنایا۔ سنجگ تیرا سچا ہووے میلا، مل مل پر بھ خوشی منایا۔ رنگ چڑھیا رہے گرو گڑ چیلہ، چیلہ گرو گڑ کو رنگ سمایا۔ پر بھ ملدا رہے سجن سہیلا، صاحب سوامی نظری آیا۔ کلج کوڑی جوہ رہے نہ بیلا، جنگل وِچ اپنا نام منگل دے دکھائیا۔ اچرج کھیل پار برہم پت پر میثور اپنا کھیلہ، جگت سرِشٹی بھو کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہنک نک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی لیکھا جانے اک اکیلا، دو جاسنگ نہ کوئے رکھائیا۔

* ۲۶ ساون شہنشاہی سمت ۲ بھاگ سنگھ دے گرہ پنڈ مہاوا ضلع امرتسر *

سنجگ ساچے سرِشٹ سبائی ہووے ایکا ایشٹ، آتم پر ماتم مل کے وِجے ودھائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں کھول سرب درِشٹ، دین دنی دیاں ہو کے اپنے مارگ لائیا۔ من واسنا کوڑی کرپا کلج ممتا نہ رہے بھرِشٹ، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنجگ ساچی دھارا دے

پر گٹایا۔ سَجب ساچے سر شٹ سبائی مئے پُرکھ اکال، چار کُنٹ دہ دِشا دُجا نظر کوئے نہ آئیآ۔ سَچھنڈ دوارا ساچی دسے دھر مسال، کھتری براہمن شوڈر ویش جتھے مل کے سو بھاپایا۔ جھگڑا رہے نہ کوئی شاہ کنگال، اوچ نیچ راؤ رنک ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ صاحب سوامی انترجامی پاربرہم ہووے آپ کرپال، برہم ویتا بھیو ابھیدا دئے گھلایا۔ سنگر شبد ایٹھے اوتھے دو جہاناں بن دلال، دُھر وچولا پڑدا اوہلا دئے اٹھایا۔ اندر باہر گُپت ظاہر سدا وسے نال، نرگن سرگن سرگن نرگن وچھڑ کدے نہ جانیآ۔ مہروان محبوب ہو کے توڑنہارا جگت جنجال، جاگرت جوت بن ورن گوت کرے رُشانیآ۔ سنت سہیلے جن بھگت جو گھالن رہے گھال، تنہاں لہنا دینا نام بھنڈارا امولک جھولی پائیآ۔ جنم مرن دا حل کرے سوال، لکھ چوڑاسی جم کی پھاسی دئے تڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سَجب تیری ساچی دھار بندھایا۔ سَجب تیرا دو جہاناں چلے ساچا راہ، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال اِکو دھیان لگایا۔ ابناشی کرتا پروردگار بنے سچ ملاح، کھیوٹ کھیٹا بن کے دُھر دا نیتا ٹھمران اِکو ٹھم چلایا۔ سرتی شبدی دیوے سچ صلاح، اکھراں توں باہر نراکھر کرے پڑھایا۔ بھگت بھگونت سادھ سنت آتم پر ماتم میلانے ملا، پڑدا اوہلا اندروں دئے چُکایا۔ مہروان ہو کے محبوب ساچے گرکھاں بخشے کوٹ جنم گناہ، پنت پاپی پُنت دئے بنایا۔ آدن انتا سری بھگونت ہو کے پکڑے بانہہ، لکھ چوڑاسی وچوں پار کرایا۔ درگاہ ساچی سَچھنڈ دوارا دیوے تھاں، جتھے بنا ہر کرپا چرن کوئے نہ پائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سَجب تیرا ساچا مارگ ست ست دئے اُچجایا۔ سَجب سچ تیرا اگمی ہووے نام، ناؤں نرنگارا نرگن دھار آپ جنایا۔ امرت رس بن کے ساقی دیوے دُھر دا جام، ست نُماری اِکو اک رکھایا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی نگر گرام، دیا باقی کملا پاتی کرے رُشانیآ۔ آتم دُھن اُچجائے سچی دُھنکان، انحد نادی آپ کرے شنوایا۔ سچ دوارا ایکنکارا جن بھگتاں دیوے مان، ابھمان اگیان رہن کوئے نہ پائیآ۔ چار کُنٹ دہ دِشا نو کھنڈ ست دیپ ورن برن ایکاد سے سچ نشان، دُجا نظر کوئے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سری بھگوان، سَجب تیری بھاونا بھاؤ وچ پور کرایا۔ سَجب ساچے تیرا اِکو ہووے کاہن، جو لکھ چوڑاسی گوپی رہیا پرنائیآ۔ جس داتتاں والا نہیں کوئی نشان، جوتی جوت ڈمگائیآ۔ سد وسے سَچھنڈ دُھر مکان، مقامے حق ڈیرہ لائیآ۔ نام ندھانا دیندا رہے فرمان، فُرئیاں وچوں باہر کرے پڑھایا۔ جس نوں بُدھی والا سمجھے نہ

کوئے انسان، انھو اپنا کھیل وکھانیا۔ گر اوتار پیغمبر منگدے گئے دان، بھکھک ہو کے جھولی آگے ڈاہیا۔ وشن برہما شیوا کرن مہان، جگ چوکڑی بھجن
 واہو داہیا۔ سو کرنی دا کرتا پار بہم ہو کے مہروان، مہر نظر اک اٹھانیا۔ سنجگ تیری ست نیتی بن اکھراں کرے پروان، پر م پڑکھ پروانہ نام ندھانا اپنا رہیا
 جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سنجگ ساچے تیرے سچ
 دھرم دا بنائے اک ودھان، چار ورن اٹھاراں برن اکو حکم حکمے اندر آپ منانیا۔

* ۲۶ ساون شہنشاہی سمت ۲ سماں سنگھ دے گرہ پنڈ مودے ضلع امرتسر *

سنجگ ساچے تیرے ساتھی سچے گرسکھ، جنہاں سکھیا پر بھ جنایا۔ جنم مرن توں باہر جنہاں دا بھوش، بھوکھت نال مل کے وجے ودھانیا۔ منسا
 پوری ہوئی اچھ، ایشور جگدیشور مہر نظر اٹھانیا۔ نام ندھان پائے بھچھ، بھکھاری جھولی آپ بھرانیا۔ مانس جنم جگ جاون جت، جیوندیاں جگ ملے سچ
 سرنائیا۔ سدا پر م پڑکھ دارہے ہت، آتم پر ماتم جوڑ جڑانیا۔ جنہاں کارن آیا نوت، زرگن ہو کے ویس وٹانیا۔ اوہناں ننگی ہون نہ دیوے پٹھ، پشت پناہ
 اپنا ہتھ رکھانیا۔ سچ دوارے بن کے پت، گود سہنجی اک سہانیا۔ سد وسنہارا چت، من چنتا دئے گوانیا۔ کرپا کیتی اُپر جس، درگاہ ساچی دئے ٹکانیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے گرکھ گرسکھ، سکھیا توں باہر کر پڑھانیا۔ سنجگ ساچے تیرا سچا سنگی گرکھ، کھیا چوڑاسی وچوں نظری
 آتیا۔ جس دا جنم مرن دارہے کوئی نہ دکھ، مات گر بھ نہ ملے سزایا۔ پڑکھ اکال رکھے اوٹ، اوڑک اپنے وچ سمایا۔ زرمل نور ملے جوت، جوتی جوت
 کرے رُشانیا۔ جگڑا رہے نہ لوک پر لوک، بگھنڈ دوارا اک وکھانیا۔ جتھے آتم پر ماتم دا سانجھا سلوک، اکھراں والا لیکھ نہ کوئے بنانیا۔ من بدھی دی رہے
 کوئی نہ سوچ، جگت و دیا پڑدا نہ کوئے اٹھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرکھاں مُکا کے ہرکھ سوگ، جوگ ست دھرم دئے درڑانیا۔
 سنجگ تیرا ساتھی سچا سنت، صاحب سنگر جس دیوے وڈیانیا۔ جنہاں دے آتم انتر نام اکو سنایا منت، لگ ماتر دی لوڑ نہ کوئے رکھانیا۔ سرتی شبدی میلا ملیا

رہے نار کنت، سیج سہنجی اِکو نظری آئی۔ ناتا توڑ کے وچوں جیو جنت، جگہ جگہ ہووے آپ سہایا۔ ست دوارے بنائے ساچی بنت، گھٹن بھنہار سمر تھ بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ستجگ ساچے سنتاں مہما گئے اگنت، جنہاں آپا میل بن باتی تیل کایا مندر اندر کرے رُشانیا۔

* ۲۶ ساون شہنشاہی سمت ۲ بی بی چھندو دے گرہ پنڈ دھنوںے ضلع امرتسر *

ستجگ ساچے تیرا ساچا ہووے دھرم، سو پڑکھ نرنجن دیوے مان وڈیائی۔ سرشی درشی دا ساچا ہووے کرم، ہر پڑکھ نرنجن بھو ابھیدا دے کھلایا۔ دین دنی جھگڑا رہے نہ ورن برن، اینکار اک اگلا مہر نظر اٹھایا۔ دو جہاناں ملے ساچی سرن، آد نرنجن جوتی جاتا اِکو نور کرے رُشانیا۔ برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال اِکو ڈھولا پڑھن، ابناشی کرتا شبد انادی ناد کرے شنوایا۔ ساچی منزل بن پوڑے ڈنڈے سنت سہیلے چڑھن، سری بھگوان سیج نشان سچکھنڈ دوارے اک وکھایا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن بھو کھلے آتم برہم، پاربرہم پت پر میثور پڑدا اوہلا دے اٹھایا۔ کرے کھیل کرنی دا کرتا قدرت دا مالک اُپر دھول، دھرنی دھرت دھول لہنا دینا جھولی پائی۔ پورا کرے گر اوتار پینمبراں بھوکھتان والا قول، اقرار بے اقرار شاہ سلطاناں ہو سہایا۔ ہر گھٹ نو اسی جوت پرکاشی لکھ چوراہی جیو جنت انتر رہیا مول، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ستجگ ساچا رنگ رنگایا۔ ستجگ ساچے ساچے نام دا وجے اِکو ڈنکا، وشن برہما شو کروڑ تیتیس سرپت اند بیٹھن سیس نوایا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ چار گنٹ دہ دشا سہائے دھر دا بکا، بنک دوارا اینکار اِکو اک وکھایا۔ جھگڑا رہن نہ دیوے کوئی راو رنکا، راج راجان شاہ سلطان جیو جہان آتم برہم دے سمجھایا۔ بھو کھلایے بودھ اگادھا بن اگئی پنڈتا، کھتری براہمن شوڈر ویش نام ندھانا اِکو اک درسایا۔ کلج کوڑی کریا مایا متا گڑھ توڑے ہوئے ہنگتا، ہر ہر دے اندر وس کے رین اندھیری مسیا دے گویا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ستجگ تیرا ست دوارا لوک مات آپ پرگٹایا۔ ستجگ ساچے تیرا سچا سچ ہووے اُپدیش،

پرم پُرکھ پر ماتم آتم اکو اک بوجھ بُجھائیا۔ کرے کھیل سچکھنڈ نو اسی پُرکھ ابناشی نر نریش، تخت نو اسی دُھر در گاہی اکو تھم سناٹیا۔ جس دے در کوٹن کوٹ
 جھکدے وشن برہما مہیش، شکر نیوں نیوں لاگن پائیا۔ گر اوتار پیغمبر سجدیاں وچ کرن آدیس، نمو نمو کہہ کے چرن دھوڑی مستک ٹکا خاک رمائیا۔ سو پُرکھ
 اکالا دین دیا لا نرگن نر ویر نر اکار ایک دھار آگم دیس، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا لکھ چوڑا سی جیو جنت پھول پھولائیا۔ ست ستوادی برہم برہما دی شبد انادی سچ
 دوارے کر نہارا ہیبت، نت نوت نر نرائن اپنی کار کمائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سنجگ ساچے تیرا لہنا دینا تیری
 جھولی پائیا۔ سنجگ کہے میرے پرم پُرکھ کرپال، دین دیاں تیری سرنائیا۔ کلجگ انت سری بھگوانت سرشٹ سبائی ہونا بے حال، چار کٹ دہ دشا ساتک
 ست نہ کوئے ورتائیا۔ در گاہ ساچی سچکھنڈ دوارا ملے نہ کوئے دلال، گر اوتار پیغمبر پلو سارے گئے چھڈائیا۔ سب دے سرتے کوئے کال، کال نگارہ ڈورو
 ڈنکا ایک رہیا وجائیا۔ سرت سوانی شبد ہانی مل کے کرے نہ کوئے پچان، آتم پر ماتم میلا میل نہ کوئے ملائیا۔ من واسنا دین دنی ہوئی کنگال، بدھ بیک روپ
 نہ کوئے وٹائیا۔ مایا کارن شاہ سلطاناں وجے تال، دُھن انادی ناد آتمک راگ نہ کوئے سناٹیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لوک مات ویکھ اپنا
 گھر، نرگن ہو کے پھیرا پائیا۔ سنجگ کہے پر بھ کلجگ کوڑ گڑیاراتک، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ کوئی نہ جانے حقیقت حق، حکومت سچ نہ کوئے کمائیا۔ من
 واسنا سرشٹی درشٹی رہی نٹھ، اشٹی تیرا روپ نظر کسے نہ آئیا۔ ست ستواد کھیڑا ہویا بھٹھ، مایا ممتا موہ کرے ہلاکائیا۔ ست پرکاش تیرا نور برہم جوت جگے نہ
 لٹ لٹ، نو دوارے پندھ نہ کوئے چکائیا۔ ساچا لاہا صاحب سوامی سچ دواریوں سکے کوئی نہ کھٹ، نام ندھان سری بھگوان ہتھ کسے نہ آئیا۔ دین مذہب
 ذات پات ورن گوت پئی وٹ، اگلی واٹ پندھ نہ کوئے مکائیا۔ کلجگ سوانگی سوانگ کرے کھیل نوٹو آٹ، منڈل راسی سرتی شبدی گوپی کاہن راس نہ
 کوئے دکھائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں ست دھرم لوک مات کھول اپنا ہٹ، سنت سہیلے گرو گرو چیلے گرگھ گرگھ بھگت ونجارے لے بنائیا۔ صدی چوڑھویں
 لہنا دینا مکا پُرکھ سمرتھ، عیسیٰ موسیٰ محمد نیتز رو رو دین دُہائیا۔ گو بند یارڑے دا ستھر گیا گھت، جگت سولاں سچ ہنڈھائیا۔ پار برہم پت پر میشور نرگن دھار
 نر ویر ہو کے لوک مات آوٹ، بے وطنان نوں وطن دے دکھائیا۔ ساچا دھرم سنتو کھ دھیرج دے جت، اگنی ت نہ لاگے رائیا۔ مانو ذاتی سب دی سانجھی

ہووے مت، برہم پاربرہم پڑدا دے چُکائیا۔ توں میرا میں تیرا سنا جہوا پئی دند گاوے تیرا جس، صفتاں وچ تیرا ڈھولا گائیا۔ سچ نیز گیان لوچن کھول
 اٹھ، پر تکھ روپ ہووے گوسائیا۔ تیری آتم پر ماتم تیرے نالوں رہے نہ دکھ، کر کرپا اپنا میل ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا
 دُھر داور، سنجگ ساچا جھولی ڈاہیا۔ سنجگ کہے پر بھ کھجگ ویکھ کوڑ گڑیا، چاروں کٹ اندھرا چھائیا۔ ساچا دے نہ کوئے مٹر مرار، و بھاری ہوئی لوکائیا۔
 بھوکتاں وچ پیغمبراں کیتا تیرا اظہار، لیکھا کھ کے قلم شاہیا۔ گر اوتار کردے گئے پکار، ہوکا شبدی نام سنائیا۔ کل کلکی اک اوتار، جس دا بھو کوئے نہ
 پائیا۔ جس نوں جنمے کوئی نہ مائی وچ سنسار، ناتا ت نہ کوئے بنائیا۔ انتریا می گھٹ بھیتر دیونہار ہووے جیو ادھار، اندج جیرج اتسج سیتج ویکھے تھاوں تھانیا۔
 نرگن نور جوت کرے اجیار، شبدی ڈنک وجائے اپار، دو جہاناں اک ترانہ دے سنائیا۔ وشن برہما شو کرن نمسکار، برہمنڈ کھنڈ رو سس زمیں اسمان پھرن
 چرن دوار، حکمے اندر بھجن واہو داہیا۔ کھجگ کوڑی کرپا لوک مات وچوں کڈھ باہر، دھرنی دھرت دھول اُپر رہن کوئے نہ پائیا۔ پر م پُرکھ پر ماتم تیرے نام
 دا ہووے اک جیکار، اکو تیرا ایشٹ دین دُنی سرب منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچھنڈ نو اسی تیری سچ سچ سرکار، جس دا تختہ آدانت
 جگا جگنت نہ کوئے اٹائیا۔ سری بھگوان کہے سُن سنجگ میتا، دُھر سندیشہ دیاں درڑائیا۔ کھجگ کوڑی کرپا بدل کے انتر ریتا، مندر مسیت لہنا دیاں مُکائیا۔
 اک نام جاناواں دو جہان انڈیٹھا، جس نوں شاستر سمتر وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی کہن کوئے نہ پائیا۔ ست دھرم دی ست چلاواں ریتا، آتم پر ماتم
 بن اکھراں کراں پڑھائیا۔ ساچا کلمہ اکو دتاں حدیثا، حضرت پیغمبر جس نوں پڑھ کے خوشی منائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن اکو ہووے نصیحتا، نسل اصل
 برہم پاربرہم دیاں درڑائیا۔ ملے مان وڈیائی ہست کیتا، اوچاں نیچاں راؤ رنکاں اکو در دکھائیا۔ سچ دوار وچ سنسار دے ٹھانڈا سیتا، دُئی دویت شرع شریعت
 اگنی تت نہ کوئے تپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سنجگ تیرا کھولے در، در دروازہ غریب نوجا اکو اک دکھائیا۔
 سنجگ سچ گر اوتار پیغمبر کردے گئے اڈیک، بن اکھاں اٹھ اٹھائیا۔ نر اکھڑ اکھڑ دھار بن کے کردے گئے تعریف، صفتاں وچ دُھر دے ڈھولے گائیا۔
 جوتی شبد کردے گئے پریت، پریتم پر م پُرکھ اکو اک منائیا۔ جو آد جگاد جگ چو کڑی سنجگ تریتا دواپر کھجگ اپنی بدلدا آیا توارنخ، اپنی تارنخ نہ کسے

درڑاڻيا۔ سو کھج انت سري بھگونت ليکھا مُکاوے اوچ نيچ، جوتي جوت سرُپ هر، آپ اپني کړپا کر، کرے کھيل ساچا هر، سمرته سوامي انترجامي گھٹ بھيتر گرہ مندر کايا ماڻي کھوج کھوجاڻيا۔ سنجگ ساچے تيرا پُرکھ اکال ديوے ساتھ، سگلا سنگ بناڻيا۔ نام اگتا دس کے پاڻھ، پاڻھشالا اکو دے دکھائيا۔ جتھے جھگڑا رھے نہ ذات پات، دين دُني نہ کوئے وڏياڻيا۔ تُوں ميرا ميں تيرا آتم پر ماتم نرُگن نرُگن بنے ساک، سرُگن وڄے تن ودھائيا۔ ترے گن مايا پوه نہ سکے اگني آڻچ، پنج وکار نہ کوئے ہلاکيا۔ کھج کوڙي کريا مٹے اندھيري رات، سنجگ تيري رُتڙي ست ستوادي آپ سُهائيا۔ پورا کرے گر اوتاراں پيغمبراں بھوکھت واک، واقعہ ويکھے تهاؤں تھانڻيا۔ سرشئي درشئي اندروں کڏھ نفاق، اتقاقيا اتقاق دُهر دادے بناڻيا۔ جوتي جوت سرُپ هر، آپ اپني کړپا کر، کرے کھيل ساچا هر، نہرکلتک نرائن نر، مہاراج شير سنگھ وشنو بھگوان، سرب گناں گنتاس، گونتا گهر گبھير بے نظير لاشريک پروردگار سانجھياري اکو نظري آڻيا۔

* ۲۶ ساون شہنشاہي سمت ۲ منگل سنگھ دے گرہ پنڈ سارنگڙا ضلع امرتسر *

سنجگ ساچے سو پُرکھ نرُجن ديوے ساچي ٹيک، آدجگادي مہروان محبوب ديا کماڻيا۔ لکھ چوڙاسي جيو جنت سادھ سنت انتر آتم بدھي کرے بيک، من واسنا کوڙي کريا هوے ہنگتا رہن کوئے نہ پائيا۔ اندر وڙ کے مندر چڙھ کے سچ دوارے کھولے اپنا بھيت، اچھل اچھيدا اپنا پڙدا دے اُٹھائيا۔ سچکھنڊ دوارا ايکنکارا نرُگن نرُوير دتے اپنا ديس، سچکھنڊ نواسي پُرکھ ابناشي ساچا ميلا آپ ملاڻيا۔ جس گرہ رُپ رنگ نہ کوئے رکھ، انھو پرکاش اکو اک درساڻيا۔ جوتي جوت سرُپ هر، آپ اپني کړپا کر، کرے کھيل ساچا هر، سنجگ ساچے دين ديال ديناں بندھپ دياندھ ٿاڪر سوامي، مہر نظر اک اُٹھائيا۔ سنجگ ساچے سچ سنديشہ ديوے اک اڪلا، آدن انتا سري بھگونتا محم ورتائيا۔ دو جہان بنائے سچ محلا، چار کُنٹ اکو محکم دے ورتائيا۔ پاوے سار سمنند ساگر دُنگھي غار جلا تھلا، پر بت ٿلے چوڻي پہاڙ ويکھے چائين چانڻيا۔ دُئي دوتِي چار ورن اُٹھاراں برن ميڙے سلا، صلح کُل اُل اپنا نام ورتائيا۔ ساچا مندر گرہ دکھائے اُچ اٹلا، چھپر چھن نظر کوئے نہ آڻيا۔ جوتي جوت سرُپ هر، آپ اپني کړپا کر، سنجگ ساچے ديوے ور، دياوان اپني ديا کماڻيا۔ سنجگ ساچے تيرا سچ دوارا هووے

اُج عروج، عرش فرشِ ملے مان وڈیائیا۔ پاربرہم پت پر میثور دیا کرے آپ حق مجوب، پروردگار سانجھا یار واحد اپنا حکم ورتائیا۔ جن بھگتاں دے کے
 اِکو منزل مقصود، سچ دوارے حق مقامے دے پُچائیا۔ جتھے پڑھنا پئے نہ کوئے ہزارا درود، اکھراں والا لیکھ نہ کوئے دکھائیا۔ دشارہے نہ کوئی کوٹ، سورج
 چند نہ کوئے رُشنائیا۔ ونڈ رہے نہ حد حدود، بے انت بے پرواہ اِکو نظری آئیا۔ سچ دوارے ہو موجود، مجلس دُھر دی دے دکھائیا۔ کلجک انت سِری بھگونت
 کوڑی کریا کر کے نیست و نابود، ست دھرم تیرا بوٹا دے لگائیا۔ لوک مات دھرنی دھرت دھول اُپر بن تئاں تیرا پرگٹ کرے وجود، واحد اپنا حکم ورتائیا۔
 سچ سندیشہ نر زیشا دیوے پنج تت کایا کلبوت، دُھر فرمانا اِک درڑائیا۔ جس داگر اوتار پیغمبر چار جگ سنجگ تریتا دواپر کلجک دے کے گئے ثبوت، شاستر
 سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی شہادت اپنی بھگتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ست دھرم تیرا سچ دوارا اِکو اِک
 گھلائیا۔ سنجگ ساچے پُرکھ اکال ایکا ناؤں کرے پرسدھ، وشن برہما شو دیوت سُر سِر سکے نہ کوئے اُٹھائیا۔ جھگڑا رہے نہ کوئے نوندھ اٹھاراں سدھ، ردھی
 سدھی کم کسے نہ آئیا۔ آتم پر ماتم ساچی دتے اپنی بدھ، بدھنا دا لیکھا دے مٹائیا۔ سرب آتما دا پر ماتم نظر آئے اِک، اینکار بے پرواہیا۔ جن بھگتاں رس
 دیوے نچھ، نچھر جھرنا آپ جھرائیا۔ اگلا لیکھا دیوے لکھ، پورب لہنا جھولی پائیا۔ بھيو گھلا کے پر م پُرکھ اپنے بھوکھ، پڑدیاں وچوں پڑدا دے اُٹھائیا۔ دیوے
 وڈیائی گُرکھ ساچے سکھ، جو سنگر شد مل کے اِکو اشٹ منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگاد جگ چوکڑی کھیل کرے نت نوت، نرگن
 سرگن اپنا حکم جنائیا۔ سنجگ ساچے تیرا نظری آوے دھرم دوار، دُھر درگا ہی آپ سہائیا۔ جتھے اِکو ایک ہووے جیکار، نعرہ حق سنائیا۔ دوسر دسے نہ
 میت مُرار، دُھر دا مالک سو بھا پائیا۔ جس نوں لہدے گئے جگ چار، سنجگ تریتا دواپر کلجک اگھ اُٹھائیا۔ سو کھیل کرے اپنی دھار، جوتی جاتا ویس وٹائیا۔
 جس نوں ماتا جنمے نہ کوئے وچ سنسار، سِر نیرکھ نہ کوئے لگائیا۔ سو کھیل کرے اینکار، اِک اگلا اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ کلجک کوڑی کریا دے نوار، نورتی
 پر کرتی دے بدلایا۔ ست دھرم دا کر سچ پرچار، پرچہ سب دے اگے پائیا۔ لکھ چوراسی کر کے خبردار، بے خبراں خبر سنائیا۔ سوئی سرتی دے اُٹھال،
 جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ نام اگئی وجائے تال، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سنجگ تیرا ست دھرم، سرن اپنی وچ

رکھائیا۔ سَہج تیرا دھرم ہووے انوکھا، پُرکھ اکال دین دیاں دیونہار وڈیائیا۔ چوتھے جگ پچھوں آیا مَوَق، مکمل حکم دے سنائیا۔ جن بھگتاں نال کرے نہ کدے دھوکھا، ممتا موہ نہ کوئے ودھائیا۔ ساچا مارگ دس سوکھا، منزل اپنی دینا چڑھائیا۔ پینڈا مُکا کے چوڈاں لوکا، چوڈاں طبق کھہڑا دینا چھڈائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم گا کے سچ سلوکا، سو سوامی انترجامی مل کے درگھر ساچے سو بھاپائیا۔ جس دا بھانا سدا سدا سد وچ جہان کسے نہ روکا، اگے ہو نہ کوئے اٹکائیا۔ سو صاحب سلطان ہو مہروان سَہج تیری پوری کرے لوچا، جن بھگتاں لوچن نین نچ نیترا اٹھ کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، چار ورن اٹھاراں برن سرشی درشی اندر ساچا ایشٹ دسے اکو اوٹا، اوٹک پُرکھ اکال دین دیاں دیاندھ ساگر گہر گبھیہر بے نظیر لا تصویر، دین دنی بدل ضمیر شرع زنجیر دے کٹایا۔

* ۲۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ پورن سنگھ دے گرہ پنڈ لیلیاں ضلع امرتسر *

سَہج کہے پر بھ میں تیرا سیوک بڑا چاک، چاکری چار کُنٹ کمائیا۔ دھرم دوارے دا کھول کے تاک، طاقتور تیرے نال دیاں ملایا۔ نرگن نرگن میلا کراواں سجن ساک، سرگن ملے مان وڈیائیا۔ جگت واسنا وچ کدے نہ ہوواں گستاخ، جوٹھ جھوٹھ نہ نال رلائییا۔ سچ پریم دی سانوں دس جانج، یاچک ہو کے سیوکمائیا۔ تانس اگنی رہے نہ کوئے آنچ، ساتک ست تیرا نام درسائیا۔ اکو اکھر سرشٹ سبائی لئے وانج، سوہنگ ڈھولا ڈھر درگاہیا۔ سنیہڑا دیواں پاتی پات، پترکا تیری دیاں دکھائیا۔ سہائتا کراں انا تھاں ناتھ، دوس رین بھجائ واہو داہیا۔ ساچے بھگتاں دے کے ساتھ، تیرا سنگ بنایا۔ شبدی حکم اندر جو دیویں آکھ، آخر من کے اوسے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا اک ور، سیوک ہو کے تیری ساچی سیوکمائیا۔ سَہج کہے پر بھ تیرا ہوواں داس، داستاں تیری دیاں جنایا۔ بن ساچے نام خالی رہے نہ کوئے سواس، ساہ ساہ نال سب تیرا ڈھولا گائیا۔ سچ دوارے ہووے سچ پرکاش، جوتی نور تیرا نظری آئییا۔ اندھ اندھیری رہے کوئے نہ رات، ساچی رتڑی تیرے رنگ رنگایا۔ جن بھگتاں وس کے سدا پاس، پاسا اندروں دیاں

بدلایا۔ اِکو پُرکھ اکال اُتے ہووے دھرواس، دھرم دوارا اِکو نظری آئیآ۔ تیرا کھیل ویکھ پُرکھ ابناش، ساچے گھر وِجے ودھایا۔ دُھروں دینی اپنی دات، داتے دانی دیا کمائیآ۔ بن تیرے نام وڈی نہیں کوئی کرامات، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، جن بھگتاں مانس جنم کر راس، رسیا ہو کے اپنارس چوائیا۔

* ۲۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ بی جاگیر کور دے گرہ پنڈ لیلیاں ضلع امرتسر *

سجگ کہے پر بھ میں ہوواں خدمتگار، خادم ہو کے سیو کمائیآ۔ تیری خلقت کراں پیار، خلعت تیرا نام دکھائیآ۔ صحیح سلامت ویکھاں سرب سنسار، دُکھیا نظر کوئے نہ آئیآ۔ سانجھا دس کے اک پیار، مُجبت تیرے نال جڑائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سگلا سنگ دینا بنائیآ۔ سجگ کہے پر بھ تیرا ہوواں خادم، خدمت کراں جگت لوکائیآ۔ پاواں سار بنی نوح آدم، عادت کجگ دیاں بدلایا۔ کوڑی کریا رہن نہ دیواں ماتم، مٹر پیارا اِکو دیاں دکھائیآ۔ ساچا میل پر ماتم، نور نور وِج سمائیآ۔ تیرا درس کراں ظاہر باطن، گھر وِج گھر کراں رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، سچ بنیتی اِکو آیا آکھن، آخر میرا مان دینا رکھائیآ۔

* ۲۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ سنت سنگھ دے گرہ پنڈ لیلیاں ضلع امرتسر *

سجگ ساچا کہے پر بھ بناں تیرا مزدور، مزدوری دُھر دی جھولی پائیآ۔ سدا درس منگاں حاضر حضور، نیرن نیرا ہو کے ہونا سہائیآ۔ سچ بھنڈارا نام کرنا بھرپور، جگت اُنتار ہے کوئے نہ رائیا۔ مدھ نُماری نام دینا سرور، رنگ اِکو دینا رنگائیآ۔ سہائتا سچ کرنی ضرور، ضرورت اپنی رہیا پر گٹائیآ۔ کرپا کر کے

بخشنا نور، کرنی گھر گھر رُشنا گیا۔ ساچے بھگتاں بخشنے پورب تصور، اگلا لیکھا اپنے ہتھ وکھایا۔ پینڈا رہے نہ کوئے دُور، واٹ دُراڈی نیڑے نظری آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میری آسا منسا پور، آشا اپنے نال رکھایا۔

* ۲۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ اجیت سنگھ دے گرہ پنڈ لوپوکے ضلع امرتسر *

ستجگ ساچا کہے پر بھ میں ہوواں تیرا مسکین، نرمانتا غریبی جھولی دینی پائی۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت جنت پڑکھ اکال تیرا کراواں یقین، بھروسے وچ بٹھاں سرب لوکائی۔ سچھنڈ دوارا محل اٹل دستاں اُچ عظیم، عالیشان شان تیری دیاں جنا گیا۔ دین مذہب ذات پات اوچ نیچ رہے نہ کوئے تقسیم، آتم برہم پاربرہم پڑدا دیاں اٹھایا۔ سب نوں دستاں پر م پڑکھ مالک قدیم، قدرت دا قادر اک اٹھایا۔ توں میرا میں تیرا بھگت بھگوان دی دے تعلیم، طلبے طالب علم سارے دیاں بنایا۔ تیرا مارگ ساچا دس مہین، نچ نیز دیاں وکھایا۔ سانجھا پیار ہووے نر مدین، پڑکھ نار اکو رنگ رنگایا۔ سنگر شبد دے ہون سرب ادھین، دیوت سُر پوجن کوئے نہ جائیا۔ حق فیصلہ تیرا منن کورٹ سپریم، سچ عدالت دیاں وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر میرے ہتھ رکھایا۔ ستجگ کہے پر بھ سدا تیرا بنیا رہاں بردا، غلام ہو کے نوبت دین دنی اندروں دیاں کڈھایا۔ بھو گھلاواں کایا ماٹی تن وجود گھر گھر دا، گرہ گرہ پڑدا دیاں اٹھایا۔ ایشان دستاں آتم سروور پچے سر دا، اٹھسٹھ نہاؤن دا لیکھا دیاں مکائی۔ دُھر فرمان سندیشہ دیواں نرائن نر دا، نر نرنکار تیری کراں سچ پڑھایا۔ لہنا دینا مول مکاواں چوٹی جڑ دا، چیتن سرتی ستیاں دیاں اٹھایا۔ جیو جنت تیرے ناؤں دا ڈھولا ہووے پڑھدا، پاٹھشالا دین دیاں وکھایا۔ سچ دوارا تیرا ہووے وسدا، جتھے وصل اصل لے جلوہ گر نور خدایا۔ سچ اشارہ ہووے اگئی اکھ دا، جگت نیز نین نہ کوئے ملا گیا۔ نام جیکارا سنے حقیقت حق دا، ست سچ وجے ودھایا۔ جن بھگتاں ہوواں لہدا، چار کنت دہ دشا ویکھ وکھایا۔ بھگت دوارے اندر ہوواں پھدا، چرن کول نو نو سیس نوا گیا۔ ناتا تڑاواں کلجگ کورٹی کریا گت دا، اگلا پڑدا دیاں اٹھایا۔ درد ونڈاں دین دکھی سر شٹی جگ دا، جگہ جگہ ویکھ وکھایا۔ جو سنت سہیلا گرگھ تیرے وچھوڑے

اندر ہووے تپدا، سائتک ست دیاں کرایا۔ توں میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا ہووے چپدا، جگ جیون داتے تیرے وچ دیاں ملائیا۔ سیوا کردا میں کدے نہ تھکدا، تھکاوٹ وچ کدے نہ آئیا۔ تریتا دواپر کلجگ راہ رہیا تکدا، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ کون ویلا آئے پُرکھ سمرتھ دا، جو سماں دے بدلائیا۔ توں آد جگاد جگ چوکڑی گر اوتاراں پیغمبراں بھگتاں یج آیا رکھدا، رکھتک ہو کے رکھیا کریں تھاواں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا آسرا ناسرا ہو کے اک تکدا، سہارا کنارہ سچ دوارا اپنا دینا دکھائیا۔

* ۲۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ سوندر سنگھ دے گرہ پنڈ بھلر ضلع امرتسر *

ستجگ کہے پر بھ میں تیرا سچا بناں مرید، دھر دے مرشد تیری سیوا کمائیا۔ تیرے بھگتاں کراواں تیری دید، داعریاں وچوں باہر کڈھائیا۔ تیرے نوری چند دی پیڑ، جوتی جوت ڈمگائیا۔ سانجھی دستاں پریت، آتم پر ماتم میل ملائیا۔ سہاونا ہووے گیت، ڈھولا شہنشاہیا۔ گرکھ بناواں تیرے عزیز، پیارے مُجت وچ رکھائیا۔ تیری پہچان دی دس تمیز، طم اندروں دیاں کڈھائیا۔ سچ دوارے بہن دی ساچی دستاں ریجھ، دوارا اکو اکو اک دکھائیا۔ جتھے سوہن امیر غریب، غیرت ویکھ نہ کوئے منائیا۔ تیرا کھیل تلگن عجیب، عجب نرالے دینا دکھائیا۔ دُور دُراڈا نیڑے آئے قریب، کرماں دا گیار دے چکائیا۔ سنسار ہے نہ کوئی قسمت نصیب، نشانہ اکو دیاں لگائیا۔ میری آشنا منشا پوری کر امید، مہروان تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرے حکمے اندر سرشٹ سبائی دیواں سچ ترتیب، طریقے نال تاریخ دیاں بدلائیا۔

* ۲۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ انوپ کور دے گرہ پنڈ بھلر ضلع امرتسر *

ستجگ کہے پر بھ تیرے در ہوواں درویش، بھکھاری ہو کے جھولی ڈھپا۔ توں آد جگاد دیندار ہیں ہمیش، جگ چوکڑی جھولیاں نام بھرائیا۔ کلجگ کوڑی بدل دے لوک مات رکھ، بھیکھ رہن کوئے نہ پائیا۔ تیرے نام دا سچا سناواں اک سندیش، سندھیا امرت اکو ڈھولا گائیا۔ جس دا بھوپا نہ سکے

سہنسرمکھ شیش، وشن برہما شو کہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا اک ور، سَچِگ ساچا سچ دوارے سچ ساچی منگ منگائیا۔

* ۲۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ دلپ سَنگھ دے گرہ پنڈ ماناں والا ضلع امرتسر *

سَچِگ ساچا کہے پر بھ میں تیرے در دا ہوواں بردا، نیکن نیکا نظری آئیا۔ سیوک بناں جن بھگت سہیلے گھر گھر دا، گرہ گرہ کایا مندر اندر دیکھ دکھائیا۔ بھو کھلاواں پار برہم برہم نرائن نر دا، ناری نر دیاں سمجھائیا۔ اکو تیرا ڈھولا رھواں پڑھدا، دو جہاناں وجے حق ودھائیا۔ سچ دوارے نیوں نیوں چرن کولاں سپس رھاں دھردا، دھرنی دھرت دھول اُپر سو بھاپائیا۔ بندگی وچ بندنا رھاں کردا، ڈنڈاوت وچ ڈر بھے بھو بھلائی۔ ایشان ویکھاں سرور ساچے سردا، تیرتھ تٹ کنارہ اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا اک ور، صاحب سَنگھ تیری سرنائیا۔ سَچِگ کہے پر بھ تیرے در دا ہوواں بھکھاری، بھکھیا منگ کے خوشی منائیا۔ تیرے حکم دی ویکھاں سِکداری، دو جہاناں سپس نوایا۔ نرگن نور جوت ویکھاں اُجاری، برہمنڈ کھنڈ ہووے رُشنائی۔ نام شبد دُھن سنا شبد دُھنکاری، اگم اگمٹرا بھو دینا گھلائی۔ آتم پر ماتم لگدی ویکھاں یاری، پنچم ناتا کوڑ رهن نہ پائیا۔ گھر ٹھانڈے درشن کراں درباری، درگاہ ساچی دھیان لگائیا۔ جس گھر وسیا نرائن نرکاری، نرگن اپنا نور ڈگمگائیا۔ سو ویکھاں محل اٹل اُچ مناری، سچکھنڈ دوارا سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سَنگھ وشنوں بھگوان، سَچِگ ساچے ساچی کر داری، دردی ہو کے در دیاں درد ونڈائیا۔

* ۲۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ گردت سَنگھ دے گرہ پنڈ مانا والا ضلع امرتسر *

سَچِگ ساچا کہے پر بھ تیرے در دا ہوواں منگتا، مانگت ہو کے جھولی ڈاھیا۔ نام ندھانا دے دے بودھ اگادھا پنڈتا، جگت و دیا توں باہر اپنی بوجھ دینی بھجائیا۔ آتم پر ماتم میلا ملے دُھر درگاہی ساچے کنتا، کنت کنتوہل تیری اک سرنائیا۔ کلج کوڑی کرپا گڑھ توڑ ہوئے ہنگتا، ہنگ برہم دے جنائیا۔ در

تیرے بنانا ہو کے کراں مٹتا، نیوں نیوں سیس جھکایا۔ پھرے دروہی تیرے نام دی چارے سمتا، اتر پورب پچھم دکھن بچیا کوئے رہن نہ پانیا۔ ساچی سکھیا دے دے پر بھ کوڑ گڑیاں ننداں، پریتی اندر تیرا ڈھولا سارے گایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا سنگ بنا یا۔ سبج ساچا کہے پر بھ میری منظور کر عرضی، آرزو خواہش تیرے آگے رکھایا۔ تیری دھار آد جگاد نرائن نردی، نرنکار تیرے ہتھ وڈی وڈیا یا۔ توں سار پاویں لکھ چورا سی جیو جنت گھر گھر دی، گرہ گرہ کایا مائی پھول پھولا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو پوجا ہووے پُرکھ اکال ساچے ہر دی، ہر دے اندر ہر جو ہر ہر نظری آ یا۔ سبج ساچا کہے پر بھ میری من عرضوئی ارداس، داس ہو کے رہیا سنا یا۔ مانو ذاتی جنم کر راس، کرم کرم دے بدلا یا۔ خالی جائے نہ کوئے سواس، ساہ ساہ سد تیرا نام دھیانیا۔ نرمل نور جوت کر پرکاش، اندھ اندھیرا اندروں دے کڈھایا۔ پریتم ہو کے پاربرہم برہم وس پاس، نج گھر بہہ کے خوشی منایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، برہمنڈ کھنڈ تیرے ہم دی پیندی ویکھاں راس، منڈل منڈپ خوشیاں وچ تیرا ڈھولا گایا۔

* ۲۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ تارا سنگھ دے گرہ پنڈ مانا والا ضلع امرتسر *

سبج ساچا کہے پر بھ وست دے نام انمل، انملڑی دولت جھولی پانیا۔ سچے ترازو اُتے جائے تل، جگت وٹیاں وند نہ کوئے وند یا۔ بھاگ لگاؤنا بھگوان بھگتاں گل، کلوئے گل مالک تیری آس رکھایا۔ گرگھ گرگھ کوئی نہ جائے بھل، ابھل اپنے رستے لینا چلایا۔ کوڑی مایا وچ نہ جائے رُل، سنسار ساگر وچوں باہر کڈھایا۔ مانس جنم ساچا بوٹا کدے نہ جائے ہل، پت ٹہنی بھل آپ مہکایا۔ ساچی چرن پریتی جاون گھل، اپنا آپ گھول گھمایا۔ گرگھ وپک کدے نہ ہووے گل، سچ چراغ کرنی رُشنا یا۔ دھر دے چرناں دی دے دے دھول، دھوڑ مستک خاک دینی رما یا۔ پورب لیکھا چکا کے مول، لمے دا کنچن دینا کرا یا۔ جن بھگتاں ادھارنا تیرا اصول، اصل توں اصل دینا پرگٹایا۔ بھگتی اندر لاؤنا نہ کوئے محصول، قیمت جگت نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، سب دا لہنا دینا تیرے در توں ہووے وصول، دُوجے در منگن کوئے نہ جائیا۔

* ۲۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ لاجھ سنگھ دے گرہ پنڈ مانا والا ضلع امرتسر *

ستجگ ساچا کہے پر بھ سچا بخش چرن سہارا، سر قداماں اُپر ٹکائیا۔ تیرے نام دا سناں اِکو نعرہ، دُوجی آواز کوئے نہ آئی۔ تیرا نور ہووے اُجیارا، چمک وچوں پر گٹائیا۔ تیرا گرہ وسے گھر بارا، بھگت دوارا سو بھاپائیا۔ ملے وڈیائی پُرکھ نارا، نر نرائن ہونا سہائیا۔ تُوں نرگن نر ویر نر اکار نر نکار چو ویاں اوتارا، اوترا تیری کار کمائیا۔ تیرا کھٹ نہ جائے بھنڈارا، گر اوتار پیغمبر منگ منگ جھولیاں سرب بھرائیا۔ تیرا ہووے اِک ورتارا، شبد گرو وڈی وڈیائیا۔ جس دا رُپ رنگ نظر نہ آوے وِچ سنسارا، رکھے بھیکہ سمجھ کوئے نہ پائیا۔ جو بھگتاں بنیا میت مُرارا، متر ہو کے دیا کمائیا۔ سگلا سنگ بنیا رہے نر نر نکارا، نرگن وچھڑ کدے نہ جائیا۔ تُوں پُرکھ اکال دین دیاں آد جگادی دیونہارا، اتا دُھر دا شہنشاہیا۔ در درویش منگھ پھرے بھگھارا، ستجگ نیوں نیوں سپس نوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، تیرا انت نہ پاراوارا، بے انت بے انت تیرا لیکھا سارے گئے سٹائیا۔

* ۲۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ بھگوان کور دے گرہ پنڈ مانا والا ضلع امرتسر *

ستجگ ساچا کہے میں تیری سچی کراں سیوا، پریم تیرے بھگتاں نال رکھائیا۔ تیرے نام دا امرت رس دیواں میوہ، بن رسنا دیاں چکھائیا۔ تُوں صاحب سوامی انترجامی سدا نہکیوا، نہچل تیرا دھام دیاں درڑائیا۔ تُوں آد جگادی الکھ اگوچر اگم اتھاہ ابھیوا، بن تیری کرپا بھیت کوئے نہ پائیا۔ تیری صفت گانہ سکے کوئی جہوا، بُدھی وِچ نہ کوئے وڈیائیا۔ جن بھگتاں مالک ہو کے مل وڈ دیوی دیوا، دیو آتما اپنے نال ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، تیرے نام دا لگے مستک ساچا تھیوا، نرگن نور جوت للائی ہووے رُشٹائیا۔

* ۲۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ چرن سنگھ دے گرہ پنڈ مانا والا ضلع امرتسر *

سجگ ساچا کہے پر بھ بخش چرن دھوڑ، سو پڑکھ نرنجن در ٹھانڈے منگ منگایا۔ کلجگ کوڑی کریا ناتائے کوڑ، ست دھرم ملے وڈیایا۔ چتر سنگھ بنا مورکھ موڑھ، نام ندھانا اکو اک سمجھایا۔ آتم اُتجے تیرا نور، اندھیرا اندھ رہے نہ رانیا۔ صفتاں وچ ہووے تیرا، ظہور، راگاں وچ تیرا نام دھیایا۔ بھگتاں سنتاں مل ضرور، نرگن ہو کے دیکھ دکھایا۔ ہر گھٹ انتر جلوہ دے سچا کوہ طور، پڑدا اوہلا آپ اٹھایا۔ تیرے در دے سنت سہیلے سچ مزدور، دوس رین سیو کمایا۔ پرگٹ ہو حاضر حضور، ہر ہر دے کر رُشایا۔ گرکھاں ہونا نہ پئے مجبور، مشکل اگلی دے چکایا۔ تیرے ناد دی اُتجے تور، تریا توں پرے شروع ہووے تیری پڑھایا۔ سچ بنیتی کر منظور، سچھنڈ نواسی پڑکھ ابناشی در تیرے دی سنا یا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سجگ ساچا کہے جگ چوکڑی بدلنا تیرا دستور، سجگ تریتا دوا پر کلجگ حکمے اندر گیارہیا بھوایا۔

* ۲۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ ہزارا سنگھ دے گرہ پنڈ چھینا ضلع امرتسر *

ایک ایک ٹیک اُتجے کوٹی کوٹ، کوٹن کوٹ کوٹ بے انت بنت بنایا۔ ایک انیک پرگٹ کر نرگن جوت، کوٹی کوٹ دیا باقی کر رُشایا۔ ایک بھیکھ دھرے کوٹی کوٹ کوٹ، شبدی ناد دُھن کرے شنوایا۔ ایک ٹیک بخشے کوٹی کوٹ، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال لکھ چوڑاسی جیو جنت بھیو ابھید آپ درڑایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، آد جگاد مدھ روپ انوپ شاہو بھوپ دیکھ دکھایا۔ کوٹن کوٹ ہوون روم، ساڈھے تن کروڑ ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ کوٹی کوٹ کوٹ ہوون اوم، جس اوم وچوں وشن برہما شو نکل کے ڈھولے گایا۔ کوٹن کوٹی کوٹ نرگن سرگن سرگن نرگن کرے قوم، قیام پیام بے پناہ اپنے وچ چھپایا۔ کوٹن کوٹی کوٹ ہوون لوم، لوٹن لوچن اگھ نیتر دیواں، سمجھ کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ست ست اپنی کار کمایا۔ کوٹی کوٹ گندیاں نہ ہووے گنت، انکاں والا روپ نہ کوئے بدلایا۔ جس دی سمجھے کوئی نہ

بنی بنت، انت کہہ نہ کوئے درڑائیا۔ جس نوں گر اوتار پیغمبر کہن بے انت، بے پرواہ نورِ الٰہیا۔ مستی وچ ڈھولے گاؤندے سنت، بھگت بھگوان کہہ کے سیس جھکائیا۔ سرگن کوٹن کوٹی کوٹ کوٹ پرگٹ کیتے جیو جنت، گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی جاگرت جوت کرے رُشائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا لیکھا اپنے وچ چھپائیا۔ جس دا کوئی نہ جانے پڑدا اوہلا بھید، وار تا وچ نہ کوئے لکھائیا۔ نراکھر دی دھاروں جس نے اکھراں والے کڈھے وید، ویدیا توں باہر گپت ظاہر سمجھ کسے نہ آئی۔ جس دا بن قلم شاہی بن اکھراں ہووے لیکھ، جگ چوکڑی کوٹن کوٹ برہمنڈ کھنڈ لوک مات دے دے دات اپنی رچن رچائیا۔ سو ویکھنہارا کھیل تماش، جس دا اپنے وچ آپ پرکاش، آد انت نہ ہووے وناس، ابناشی ہو کے اپنی کار کمائیا۔ کوٹن کوٹ نیتز نین کر راس، کوٹن کوٹ چلا پون سواس، کوٹن کوٹ جہوا صفتاں وچ صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو صاحب سوامی انترجامی نرگن نرؤیر نراکار نرکار بن گوپی کاہن پاوے اپنی راس، رستہ مارگ اپنے ہتھ رکھائیا۔ ستجگ ساچے تیرا سچ بھنڈارا، نام اگتا ہر ورتائیا۔ خوشی منان گر اوتارا، پیغمبر کلمیاں وچ صفت صلاحیا۔ چار کُنٹ دہ دشا وجے اک نگارہ، نوبت نام کرے شنوائیا۔ کلجگ کوڑ گڑیا مٹے وکارا، مایا ممتا موہ رہن کوئے نہ پائیا۔ ساچا دے سے سرب نواسی اک دوارا، دُئی دویتی ڈیرہ اندروں دیوے ڈھائیا۔ ترے گن گنی لگے نہ تتی ہاڑا، امرت میگھ دے برسائیا۔ جن بھگتاں سنتاں گرکھاں لگا رہے اکھاڑا، گر سکھ مل کے اکو سوہلا گائیا۔ ناڈ بہتر تن رباب و جدار ہے تاڑا، جگت سارنگے دی لوڑ نہ کوئے رکھائیا۔ کرپا کرے بھگت وچھل آپ گردھارا، نرؤیر ہو کے ویکھ رکھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن اکو بخش کے چرن دوارا، سچ چرنودک بن رسنا جام پئیائیا۔ حکمی کرے کھیل خلق دا خالق پروردگارا، پار برہم پر بھ اپنا حکم منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر درگاہی دیاوان دیناں انا تھاں ہوئے آپ سہائیا۔ ستجگ ساچے تیرا اُتجے کھیڑا، نگر دوارا اکو سو بھاپائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں سمرتھ سوامی بٹھے بیڑا، کھیوٹ کھیٹا ہو کے اپنے کندھ اٹھائیا۔ کلجگ کوڑ گڑیا جگت واسنا ڈوبے بیڑا، نیا نوکا پار نہ کوئے لنگھائیا۔ دُھر دا نام ساچا منتر اندر وڑ کے دسے نیرن نیرا، آتم پر ماتم پڑدا دے چکائیا۔ ساچا ڈھولا گیت سنائے توں میرا میں تیرا، سو پُرکھ نرنجن ہنگ برہم بھو چکائیا۔ کوڑی کرپا جگت واسنا رہے نہ کوئے اندھیرا، نرگن نوری جوت کرے رُشائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن ہووے حق نبیڑا، حقیقت دا مالک

مہروان مہر نظر اٹھایا۔ سبج ساچے تھوڑا سماں رکھ اپنا جیرا، جیرج انڈج اُتبیج سبیج چارے کھانی دے سمجھایا۔ پُرکھ اکال دیونہارا اپنا گیڑا، گیڑے وچ اُلٹی لٹھ بھوایا۔ ست دھرم لوک مات دھرنی دھرت دھول اُتے کرے وسیرا، سچ دوارا اکو نظری آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شبد سروپی اگئی پائے گھیرا، گھیرنا میٹے کوڑ لوکایا۔

* ۲۸ ساون شہنشاہی سمت ۲ مہندر سنگھ دے گرہ پنڈ بوپارائے ضلع امرتسر *

سبج کہے پر بھ میرے انتر بڑا چا، چاؤ گھنیرا نظری آیا۔ دو جہاناں اُتے تیرا ساچا ناں، ناؤں نرنکار سارے ڈھولا گایا۔ غریب نمائیاں تیرے چرن ملے سچا تھان، سچ دوارے بہہ کے خوشی منایا۔ جن بھگت پھڑاواں تیری بانہہ، بن ہتھیاں ہتھ ملایا۔ کوڑی بدھی رہے کوئی نہ کاں، ہنس گرکھ نظری آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا دینا بنایا۔ سبج ساچا کہے پر بھ میرے انتر آوندی خوشی، خوشی وچ جنایا۔ سرب جیو آتمادی تیرے نال لگ جائے رچی، آتم پر ماتم ملے وڈایا۔ تن مائی خاکی ہووے سچی، سنجم اکو دینا سمجھایا۔ من واسنا رہے نہ ترشنا بھکھی، متا موہ دینا چکایا۔ بھگت سہیلا دے کوئی نہ دکھی، دلدریاں دلدر دینا گوائیا۔ بھاگ لگاؤنا جننی کھھی، گرکھ ساچے لینے اُچجایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے نام دی دس کے اکوٹھی، ترت اپنا جوڑ بڑایا۔ سبج کہے پر بھ میرے اندر وڈی خواہش، خصوصیت تیرے ہتھ پھڑایا۔ سد وساں تیرے پاس، چرن کول ملے سرناہیا۔ حکمے اندر تیرے بھگتاں کراں تلاش، لکھ چوڑاسی وچوں کھوج کھوجایا۔ آتم پر ماتم دے کے ہاس بلاس، دین دنی درد دکھ مٹایا۔ جگت وکارا پار کر کے گھاٹ، ہاڑا تیرا دیاں جنایا۔ جس گرہ ملے پُرکھ سمرا تھ، سمرتھ سوامی سو بھاپایا۔ سچ بیٹی تیرے اگے رگھناتھ، رگھپت تیری اوٹ تکایا۔ سوامی ہو کے دینا ساتھ، سنگر ہو کے شہنشاہیا۔ پر م پُرکھ پاربرہم پت پر میثور میری منظور کرنی ارداس، سبج ساچاست ستوادی تیرے اگے بھکھک ہو کے منگ منگایا۔

* ۲۸ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ جگہوں سَنگھ دے گرہ پنڈ بوپارائے ضلع امرتسر *

سَنجگ ساچا کہے پر بھ تیرا دی سَفارش، سَت سچ سَت نال ملانیا۔ جنہاں دے اندر تیرے نام دی اک عبادت، اِکو نُور تک خوشی منانیا۔ تیرے پریم دی سچّی عبارت، بن اکھراں سو بھاپانیا۔ تن وجود وسیع عمارت، مکتب پاٹھشالا نظری آئیآ۔ جس نوں سمجھے نہ کوئی عارف، بدھیوان نہ کوئے چترانیا۔ اوتھے تیرا ہووے تُعارف، توحفہ نام دیوے دُھر درگاہیا۔ سدا سدا تیری ہندی رہے سچ زیارت، سوچھ سرؤپی نظری آئیآ۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری سیوا دتی لگائیآ۔ سَنجگ ساچا کہے پر بھ تیرے بھگتاں دی کراں صفت، شبدي ڈھولے نال صلاحیا۔ جنہاں دے اندر حقیقی لگا عشق، جگت عاشق معشوقاں دی منزل گئے تجانیا۔ سمجھ کے دُھر درگاہی اشٹ، عیش و عشرت کوڑ گئے مکانیا۔ ناتا چھڈ کے سورگ بہشت، چرن کول دھیان لگایا۔ آتم پر ماتم سمجھ کے دُھر دا گرہست، سچ سہنجی سو بھاپانیا۔ کوٹاں وریاں وچوں تھوڑیاں دی فہرست، نرگن نرؤیر نظری آئیآ۔ ساچی مان وڈیائی دے نام خلعت، مُخاطب ہو کے رہیا سنانیا۔ خواری رہے کوئی نہ ذلت، ساچے در ملے سرنانیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں درویش دی من منّت، نیوں نیوں رہیا سنانیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سَنگھ وشنوں بھگوان، تیرے بھگتاں وچ ویکھی اگئی ہمت، حوصلے نال دین دنی جگت رہے تجانیا۔

* ۲۸ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ بھاگ سَنگھ دے گرہ پنڈ ماہل ضلع امرتسر *

سَنجگ ساچا کہے پر بھ تیرا در ملے اگم، پاربرہم پت پر میثور سَنگھنڈ دوارا نظری آئیآ۔ جتھے نہ کوئی سورہ ہووے چن، نرگن نور جوت رُشانیآ۔ مایا متا موہ نہ ہووے ترشنا تم، کوڑ گڑیاں جگت وکار نہ کوئے ہلکانیا۔ ہرکھ سوگ چنتا رہے نہ کوئے غم، منو آ من نہ کوئے بھرمایا۔ اگئی ناد سنا بنا کن، شبدي ڈھولا بے پرواہیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں بھاگ لگا وجود ماٹی تن، بندے خاکی ساقی جام اک پیا نیا۔ بھيو ابھیدا اچھل اچھیدا کھول ہنگ، برہم پاربرہم پڑدا اوہلا

رہے نہ رائیا۔ نام بھنڈارا وست امولک دینِ ذنی دے اپنا دھن، جگت مایا وچوں باہر کڈھائیا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم جیو جنت گاؤن تیرا چھند،
 سوہلا اکو اک الائیہ۔ سادھاں سنتاں جن بھگتاں خوشی کر بند بند، دُھر دی بندگی اک سمجھائیا۔ نچ گھر نچ گرہ نچ آتم دے انند، رسنارس دا لیکھا دے
 مکائیہ۔ ٹھا کر ہو کے بخش پرمانند، پر م پُرکھ پر بھ اپنی مہر نظر اٹھائیا۔ کلجگ کوڑی کریا جوٹھ جوٹھ سر شٹی وچوں کڈھ، گندی ترشنا رہن کوئے نہ پائیہ۔
 ورنناں برناں دس، کون ساچی سرنا اک سمجھائیا۔ رسنا جہوا ہتی دند مانو ذاتی تیرے کرے دھن دھن، دوجا اشٹ نہ کوئے منائیہ۔ جوتی جوت سرپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، سنجگ ساچا غریب نواجہ در تیرے جھولی ڈاہیا۔ سنجگ کہے پر بھ تیرے نام دا ہووے اک پیار، دوجا نظر کوئے نہ آئیہ۔
 دیا باقی کملا پاتی ہندار ہے جوت اجیار، چار گنٹ دہ دشا کرے رُشنائیہ۔ ساچا نام شبد دُھن آتمک دے دُھنکار، انراگی ہو کے اپناراگ سنائیہ۔ امرت رس نہجھر
 جھرننا جھرے اگم اپار، بوند سوانتی کملا پاتی اپنی آپ ٹپکائیہ۔ پڑدا اوہلا کھلے بند کواڑ، دُئی دویتی مایا متا رہن کوئے نہ پائیہ۔ اگنی تت نہ سکے ساڑ، ساتک ست
 جنائیہ۔ اکو تیرا جلوہ نور ہووے دیدار، سوچھ سرپئی نظری آئیہ۔ بودھ اگادھ شبد اناد دینا اپر اپار، اپر پیر سوامی تیرے ہتھ وڈیائیہ۔ کلجگ کوڑی کریا لوک
 مات وچوں کڈھ باہر، دھرنی اپر رہن کوئے نہ پائیہ۔ جن بھگت سہیلے گرو گُر چیلے کچ اپنے دوار، سچکھنڈ دوارا اینکارا اکو دے وسایہ۔ جس گرہ نہ کوئی پُرکھ
 نہ کوئی نار، نہ کوئی کوڑ کریا کرے و بچار، بے جیکار تیرا نام کرے شنوائیا۔ پُرکھ اکال سوامی توں آد جگاد سدا سدا (داتار)، گر اوتار پیغمبر تیرے حکمے اندر
 لوک مات سیو کمائیہ۔ کلجگ انت سری بھگونت دو جہاناں پاسار، نرگن ہو کے اپنا ویس وٹائیہ۔ سنجگ ساچا ست دوارے بینی وچ کرے نمسکار، ڈنڈاوت
 وچ اپنا آپ بھیٹ چڑھائیہ۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ بھگوان، نرگن سرگن بن سیکدار، دُھر فرمانا دو
 جہاناں اکو اک جنائیہ۔

* ۲۸ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ ہر بنس سنگھ دے گرہ پنڈ ماہل ضلع امرتسر *

وشٹت سکھیا سدا رہنا وچ رضا، بھانے وچ گر اوتار پینمبر سپس نوانیا۔ پرم پڑکھ دی دھار دا لینا مزہ، مذاق ویکھنا جگت لوکانیا۔ جنم جنم دا لہنا دینا کرم دی نہیں سزا، دکھاں وچ دکھ نہ کوئے رکھانیا۔ جس توں سچا جیون ملنا نواں، ناتا تئاں والا تڑانیا۔ لیکھے گنا دم دماں، ساہ ساہ پر بھ اپنے وچ سماںیا۔ جن بھگت کدے نہ ہووے کما، بے ارتھ جنم نہ کوئے گوانیا۔ بھاگ لگے جس کا یا ماٹی چٹا، چم درشتی دے بدلانیا۔ چنتا سوگ ہر کھ نہ کرنا غما، کرے کھیل بے پرواہیا۔ زندگی مانس دیہی نہیں کوئی طمع، لاچ وچ برس نہ کوئے لنگھانیا۔ جس دے حکمے اندر بدلدار ہندا سماں، سمپت ہندی رہے لوکانیا۔ اُس دا حکم ہندا رہے رواں، دو جہاناں نہ کوئے میٹے میٹ مٹانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھانیا۔ وشٹت منی بتا کے پینٹھ سال، تیری ملت وچ خوشی منانیا۔ کھیل ویکھدار ہیا پڑکھ اکال، اوٹ اکو اک تکانیا۔ بن دار ہیا وچے وچ دلال، وچولا اوہلا ہو کے ڈیرہ لایا۔ اتم بولیا بول کمال، جس نوں لکھے لیکھ نہ قلم شاہیا۔ جس دا وچے سوال جواب، جگت ونڈ نہ کوئے ونڈانیا۔ شرارت وچ تیرا وجدار ہیا تال، ہتھیلی ہتھ نال ملانیا۔ تیرا ماتا پتا کنگال، نردھن نظری آنیا۔ جنہاں دا پورب دارسیا بال، بالی اوٹ رکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمانیا۔ پینٹھ سال دا وقت بہہ تھوڑا، تھوڑیوں تھوڑا نظری آنیا۔ جتھے رام وشٹت دا ہووے جوڑا، دو جہاناں وچے ودھانیا۔ وشٹت کول سی کاغذ کورا، اکھر روپ نہ کوئے دکھانیا۔ رام نے گایا دھر دا دھرا، توں میرا میں تیرا وچے سچ ودھانیا۔ توں مار کے دوروں روڑا، چوٹ وشٹت دے بازو دتی لگانیا۔ مسکراہٹ وچ ہس کے تھوڑا، اکھیاں لیاں بدلانیا۔ رام نے کہا اوئے - - دیا چورا، کیوں چوٹاں رہیا لگانیا۔ وشٹت نے کہا ایس دیاں اوس دے ہتھ ڈوراں، جو سب دا پتا مانیا۔ توں نیڑے آیا دوڑا، نیوں کے سپس دتا جھکانیا۔ اُس باہوں پھڑکے کہا آہ ویکھ اگئی پوڑا، تیتوں دیاں چڑھانیا۔ تریتا دواپر کلجگ راہ سوڑا، حکم دیوے دھر درگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لہنا دے دکھانیا۔ پورب لہنا کر یاد، یادداشت پچھلی نظری آنیا۔ وشٹت مار کے اک آواز، حکم دتا سنانیا۔ رام نے کہا اس دے اندر کوئی راز، پڑدا دے اٹھانیا۔ اگئی آواز آئی وچیا شبد ناد، دھنی راگ الاانیا۔ ایس داتت ہونا برباد، ماٹی تن رہن نہ

پائیا۔ کلج کھیڑا پھیر ہووے آباد، ساڈھے تن ہتھ ملے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ وشٹ کہا اے میرے
 پُرکھ اگم، اگم تیری وڈیائیا۔ اس دا لیکھا چکے پون سواس دم، دامن پکڑ نہ کوئے بچھڑائیا۔ تیری دھاروں کوٹن نکلے رام، رام وچ اپنا آپ ملایا۔ پُرکھ
 اکال کہا جس ویلے کلج ہووے اندھیری شام، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ ساچا نظر نہ آوے نام، ملے میل نہ بے پرواہیا۔ سنگر شبد نہ آوے پہچان،
 سرتی سوئی نہ کوئے اٹھائیا۔ ملے میل سری بھگوان، نرگن نور کر رُشائیا۔ بھگت سہیلے کر پردھان، لوک مات وچ وڈیائیا۔ بن اکھراں دیوے گیان، بن
 اکھاں اٹھ گھلایا۔ نرگن جوت، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی کار اک بھگتائیا۔ رام کہا وشٹ ایہہ بڈھا ویکھ بردھ، شرع دا شرارتی
 نظری آئیا۔ وشٹ کہا ایہہ آوے پھیر پرت، لوک مات ویس وٹایا۔ ایس دی کھلے سرت نرت، نر نرائن دے وڈیائیا۔ جنم جنم دی میٹے حرص، ہوَس
 لئے مٹایا۔ پُرکھ اکال کرے ترس، رحمت وچ ترائیا۔ رام کہا ندھرک، بننتی گردیو دتی سنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا لیکھا رہیا
 وکھائیا۔ رام کہا وشٹ سوامی، تیرے اگے میری عرضویا۔ اس وڈی کیتی گھنامی، پتھر تیری بانہہ لگایا۔ ایہدی کی رہے نشانی، سچ دینا سمجھایا۔ اوس بولیا
 نال آسانی، مکھ واک دتا درڑایا۔ کلج انت جس ویلے اس دی دیہہ پینٹھ سال دی ہوئی پُرانی، چولا چولے نالوں بدلایا۔ اس نوں مالک ملے اُپر اسمانی،
 آسانی اپنا راہ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لہنا ویکھ وکھائیا۔ پورب لہنا آد جگاد، اُبھل بھل کدے نہ جائیا۔ وشٹ دتی دات،
 شہادت اپنی آپ بھگتایا۔ اُس دا لہنا دینا دینا پیا تاتاں والا ساتھ، سگلا سنگ بنایا۔ رام وشٹ دی کوئی غصے والی نہیں بات، جگ چوکڑی پر بھ دی کھیل چلی
 آئیا۔ ایہہ ترپتے دی سوغات، کلج بدھانات، پُرکھ اکال چھے بات، وارث ہو کے دیا کمایا۔ اگے جنم مرن لکھ چوڑاسی آون جاون وچوں ملے نجات، جم
 کی پھاسی رہے نہ رانیا۔ چتر گپت کھولے کوئی نہ تاک، رائے دھرم نہ دے سزایا۔ سچھنڈ دوارے تیرا سبھے ہووے نواس، نواس استھان اکو نظری آئیا۔
 جتھے وشٹ رام دوویں مل کے چرن کول پر بھ کرن ہاس بلاس، بن رسنا جہوا بتی دند خوشی منایا۔ انت وسنا اہناں پاس، واسطہ دُھر دا دتا بنایا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا لیکھا کے شبدی نال قلم دوات، حالات اگلا دے بدلایا۔

* ۲۸ ساون شہنشاہی سمت ۲ بلونت سنگھ دے گرہ پنڈ ماہل ضلع امرتسر *

ست کہے پر بھ جن بھگتاں کوٹ جنم دے میٹ پاپ، پتت پاپی پار لنگھائیا۔ سنساروگ رہے نہ کوئی سنتاپ، جگت کلپنا وچوں پار لنگھائیا۔ رُوح بُت دوویں کر دے پاک، پتت پُنت پار برہم تیرے ہتھ وڈیائیا۔ پر ماتم ہو کے آتم دے ساتھ، نرگن میل میل سچ سُبھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا سچ سوامی دس اپنی گاتھ، ڈھولا انتر انتر اکو اک سمجھائیا۔ کوڑی کر یا مٹے اندھیری رات، ساچا نور تیرا رُشنائیا۔ بودھ اگادھا سوچھ سرُپ شاہو بھوپ درشن دے ساکھیات، نرگن نر ویر نر کار اپنا پھیرا پائیا۔ ساچا کھیڑا کایا مائی ساڈھے تن ہتھ بھگت وچھل کر آباد، نام ندھان اپنا وچ لکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر داور، ست ستواد تیرے در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ ست کہے پر بھ جن بھگت میٹ ڈکھ، ترشنا کوڑ رہے نہ رائیا۔ اپنے پریم دی انتر آتم اُچا بھکھ، دوس رین تیرا نام منگن چائیں چائیا۔ اُجل کرن اپنا سرگن کھ، تتوت دے وڈیائیا۔ پڑدا اوہلا بھجو اُبھید دے چک، چارگنٹ دہ دشا اپنا آپ دے سمجھائیا۔ لکھ چوراسی جوں اجوئی سڑنا پئے نہ لکھ، گر بھواس جم پھاس دینا کٹائیا۔ سنت سہیلے اپرادھی ڈُشت ڈراچار بنا اپنے ست، ڈلارے نرکار اپنے گھر لے اُچائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی بخش اک سرنائیا۔ ست کہے پر بھ جن بھگتاں ایکا رنگ دکھا خوشی غمی، انتر انتر اپنی بوُجھ بُجھائیا۔ انتر دھار اینکار دس اپنی نویں، آتم پر ماتم مل کے وے ودھائیا۔ سچ بھنڈار امولک دست شبد اگئی دیویں، جگت ونجاریاں کولوں ہتھ کسے نہ آئیا۔ کایا مندر اندر ساچے گھر بہویں، نو دوارے اُپر دینا ڈیرہ لائیا۔ سچ سنگھاسن آتم سچ سہنجنی سویں، سوبھاؤنت اپنا ڈیرہ لائیا۔ ڈھر فرمانا سری بھگوانا ڈھن آتمک راگ کہویں، باہروں وِدیا پڑھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں ہونا سہائیا۔ ست کہے پر بھ جن بھگتاں دست اگئی پائیں بھکھ، بھکھاری ڈھر دے لین آئیا۔ بن قلم شاہی لیکھ دے لکھ، نر اکھر وچوں دست امولک دے ورتائیا۔ تیرے حکم دی ساچی سکھیا لین سکھ، چو داں وِدیا ڈیرہ ڈھائیا۔ تُوں آدجکادی کرتا پڑکھ اک، آتم پر ماتم متر پیارا یارڈا ڈھر دا نظری آئیا۔ تیرا کھیل سدا سدا جگ چارنت نوت، نرگن سرگن سرگن نرگن اپنا حکم ورتائیا۔ کلج انت سری بھگونت کروٹ لے بدل پٹھ، دین دُنی پاسا دے اُٹائیا۔ ساچے بھگتاں ڈھر دے سنتاں کر

ہت، ہتکاری ہو کے نیتن نیت اپنا درس دے کر آیا۔ محبوبِ مُجبتِ وِچ ساچی پا کھچ، سرتی شبدی ڈوری تند بندھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ست ستوادى دُھر دی آس رکھایا۔ ست کہے پر بھو اپنے بھگتاں پا دے اپنے نام دی بھجھیا، دُجے در منگن کوئے نہ جانیا۔ گر اوتار پیغمبراں پوری کر دے اچھیا، سبجگ تریتا دواپر کلجگ تیرا دھیان گئے لگایا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی اندر تیرا بھوکت بھیکھیا، پڑدا اوہلا بن وچولا اندر باہر گپت ظاہر دے اٹھایا۔ تیرا نور ظہور نیت نر نرائن کسے نہ ویکھیا، جگت نیت ویکھن کوئے نہ پانیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں آد جگاد جگ چوکڑی سرب کلا سمرتھیا، سمرتھ پُرکھ تیرے ہتھ وڈیایا۔ کلو کال کلجگ انتم دے مستھیا، تھر رہن کوئے نہ پانیا۔ ابناشی کرتے پروردگار سانجھے یار، چار ورن اٹھاراں برن جیو جنت سادھ سنت اوج نیچ راؤ رنک راج راجاں شاہ سلطان من واسنا وِچ کوئے نہ جاوے بھٹھیا، آتم برہم پاربرہم سرشٹی درشٹی ایشی اندر سب نوں دے سمجھایا۔

* ۲۸ ساون شہنشاہی سمت ۲ بیلا سنگھ دے گرہ پنڈ ماہل ضلع امرتسر *

ست کہے پر بھ جن بھگتاں دس اپنا دھرم، ست سچ سچ گھر گھر نظری آیا۔ ذات پات دین مذہب اوج نیچ راؤ رنک رہے نہ کوئے بھرم، شاہ سلطان مہروان اکو گھر دے دکھایا۔ کوڑی کریا جگت واسنا من ہووے کوئی نہ کرم، ست ستواد شبد اناد اکو دینا سنا یا۔ ونڈی رہے نہ کایا ماٹی چرم، چم درشٹی کایا اندروں ساچے مندروں دینی کڈھایا۔ سچھل کرنا لکھ چوراسی وچوں مانس جنم، آون جاون پنت پاون جم کی پھاسی دے کٹھایا۔ پُرکھ اکال دین دیاں اپنی بخشنی دُھر دی سرن، سچھنڈ دوارا ایکنکارا اکو دینا دکھایا۔ جتھے مل کے جھگڑا رہے نہ جنم مرن، جوتی جوت وِچ سمانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا اک ور، تیرے نام دی وِج دی رہے ودھایا۔ ست کہے پر بھو جن بھگتاں دے دے اکو جام، جگت نشیاں دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ بن اکھاں نچ نیت نظری آئے اگما رام، بن تٹاں والے رام توں اگلی منزل دے چڈھایا۔ نام حقیقی واحد اپنا دے جام، آب حیات حیاتی دے بدلایا۔ جگت منزل

صاحب سوامی کر آسان، بن پوڑی ڈنڈے چڑھ کے تیرا درشن پائیا۔ من واسنا کوڑی کریا جن بھگت کرے نہ کوئے حرام، ایشی دریشی تیرا نور ظہور نظری آئیا۔ گرگھ گرسکھ شبدی دھار تیرا ہووے غلام، بردا بن کے دُھر دی سیو کمائیا۔ سرت سوانی نام ہانی مل کے پاوے گھر بسرام، کایا مندر اندر تیری وجے سچ ودھائیا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی دُھر دا اگمی دے پیغام، کلیمیاں توں باہر اپنی صفتاں والی کر پڑھائیا۔ تت وکار وچ سنسار دین دُنی دا بدل نظام، نوبت اپنا نام وجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت سہیلے دے اٹھائیا۔ ست کہے پر بھ لکھ چوڑا سی اندج جیرج اُتبیج سیتج سارے کھوج، چار ورن اٹھاراں برن چار کُنٹ دھیان لگائیا۔ سچج ساچا دُھر دا دس اپنا جوگ، جگیشتر تپیشتر منیشتر رکھیشتر جسدا دھیان لگائیا۔ تیرا وچھوڑا رہے نہ کوئے وجوگ، چوڑا سی وچ نہ کوئے بھوایا۔ آتم پر ماتم نرگن نرگن کر دُھر سنجوگ، سچکھنڈ دوار ایکنکار تیرے نال مل کے وجے ودھائیا۔ جھگڑا رہے نہ چوڑاں لوک، چوڑاں طبق پینڈا دینا مُکائیا۔ توں میرا میں تیرا آد جگادی ساچا ہووے سلوک، آتم برہم بھلیکھا بھرم دینا چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، بھگت سہیلے بھگون ہو کے اپنے رنگ رنگائیا۔ ست کہے پر بھ جن بھگتاں دے اپنا دیدار، بن دید عید چند کر رُشنائیا۔ توں آد جگادی پروردگار، خالق خلق نور ظہور کر رُشنائیا۔ واحد لاشریک سانجھے یار، مقامے حق ڈیرہ لائیا۔ سو پُرکھ نرنجن تیری بے پرواہی ہر پُرکھ نرنجن اپنی کرپا دھار، آد نرنجن نور جوت کر رُشنائیا۔ ابناشی کرتے تیرا کھیل اگم اپار، الکھ اگوچر کہن کوئے نہ پائیا۔ سری بھگوان اپنا جھلا دھرم نشان، دو جہان مٹن آن، برہاشو سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ جن بھگتاں ساچے سنتاں کلج انت سری بھگونت دُھر دا نام اگم لے وڈیائی وچ جیو جہان، جاگرت جوت بن ورن گوت کایا مندر ساچے گرہ نور نور کر رُشنائیا۔

* ۲۹ ساون شہنشاہی سمت ۲ ٹھاکر سنگھ دے گرہ پنڈ جیٹھووال ضلع امرتسر * *

ست دھرم کہے جو پر بھ تیتھوں وچھڑے سادھو، سادھ جگت والے اکھوائیا۔ دھرم رائے دے حوالے کر دے وادھو، بچیا کوئے رہن نہ پائیا۔ حکمے اندر ہوون قابو، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ یاد کر لے لیکھا گوبند نال دادو، دوہرے گا کے گیا سنائیا۔ پُرکھ اکال جن بھگتاں اِکو رہے آگو، دو جا نظر

کوئے نہ آئیا۔ مہروان ہو کے پکڑے بازو، بازی گر ڈنک نہ کوئے وجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ ست کہے پر بھو تیتھوں وچھڑیاں رہے کوئی نہ سادھ، سب نوں سزا دے سنائیا۔ تیریاں بھگتاں کرے نہ کوئے برباد، بربادی اہناں دے کرائیا۔ سریر وچ دے نہ سکن آواز، اپنی منگ نہ کوئے منگائیا۔ حکمے اندر دینے کاڈھ، کوڑ گڑیا دینے بھجائیا۔ اپنے نام دا دینا رس سواد، سٹکھ ساگر وچ سمائیا۔ گرکھاں سوارنا کاج، کرم دا لہنا دینا دے چکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ناتا تڑا کوڑے سادھ اپنے ہتھ پکڑ کے واگ، سہارا کنارہ دوارا اپنا دینا دکھائیا۔

* ۳۰ ساون شہنشاہی سمت ۲ سنت کرپال سنگھ دے ڈیرے روحانی ستسنگ ساون آشرم ضلع امرتسر *

سنگر کرپا من ہووے وس، دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھائیا۔ جگت واسنا رہے نہ رس، نو در ڈیرہ دیوے ڈھائیا۔ شبدي ناد سنائے اگئی الگھ، دُهن آتمک راگ درڑائیا۔ کوڑی کرپا نالوں کر کے وکھ، ساچا ناتا لئے ملائیا۔ بھيو اُھيد اپنا گھلا کے سچ، پڑدا اوہلا دے چکائیا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی کچ، ساڈھے تن ہتھ ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبدي ڈوری بنھ دکھائیا۔ سنگر پورا شبدي بنھے ڈور، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ اٹھ اٹھ نہ بھجے دہ دشا چور، ٹھگی اندر نہ کوئے کمائیا۔ لیکھا رہے نہ اندھیرے گھور، پڑدا اوہلا دے اٹھائیا۔ حکمے اندر دیوے تور، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنگر ساچا دیونہار سرنائیا۔ سنگر ساچا کرے وس من، منسا موہ رہن نہ پائیا۔ بھيو گھلا کے اندر وڑ کے تن، جگت دوارے پار کرائیا۔ کر پرکاش بن سورج چن، نورو نور کرے رُشنائیا۔ بھانڈا بھرم بھو دیوے بھن، گرٹھ ہنکاری آپ تڑائیا۔ پڑدا لاه کے ہنگ برہم، پار برہم دے سمجھائیا۔ نو رس نو دوار رہے نہ ترشنا تم، سائتک ست دے ورتائیا۔ کر پرکاش اندھیرے انھ، نج نیتز لوچن دے گھلائیا۔ راگ سنا اپنا کن، انادی دُهن کرے شنوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سوامی انترجامی کایا مندر اندر من ممتارہن نہ دیوے رائیا۔ سنگر پورا سدا سمرتھ، شبدي

شبد اشبد اِکواک اِکھوانیندا۔ آد جُگاد جُگ چوکڑی نیت نوت منوآ کرنہارا وس، دُھر فرمانا دُھر دارانا اِک جنائیندا۔ گھٹ بھیت کھولنہارا اِکھ، گرہ مندر اندر ویکھ وکھانیندا۔ بھيو گھلا کے ساچو سچ، کوڑ گڑیارا ناتامات تڑانیندا۔ وست امولک کایا گوکک سچ دوارے دے کے نام وتھ، خالی بھنڈارا آپ ورتانیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نچھر جھرنا دے کے رس، بن رسنا آپ چکھانیندا۔ سَنگَر پورا سد مہروان، محبوب مُجبت وچ سائیا۔ جنہاں گرکھاں دیوے پریم پریتی دان، وست امولک جھولی پائیا۔ گھر سبجے ملے آن، گھر وچ گھر میلانے ملانیا۔ ساچی سرتی میلے دُھر دا کاہن، ساچارام نظری آئیا۔ جس دا رُپ اگم اتھاہ بے پرواہ شبدی اِک مہان، پُریاں لوآں برہمنڈاں کھنڈاں پار کرائیا۔ جتھے من دی واسنا کرے نہ کوئے دھیان، بدھی چلے نہ کوئے پترائیا۔ تخت نواسی شاہو بھوپ پُرکھ ابناشی اِک سلطان، دھر دا حکم اِک ورتانیا۔ ساچے سنت سہیلے کایا مندر اندر سچ دوارے ویکھے آن، باہروں کھوجن دی لوڑ رہے رانیا۔ جو سَنگَر ساچے چرن کول دھرے دھیان، بن اِکھاں اِکھ گھلانیا۔ سو صاحب سَنگَر پُرکھ بدھاتا در گھر ساچے کرے پروان، پروانہ اپنا نام بن ہتھاں ہتھ پھرائیا۔ اوتھے شرع چلے نہ کوئے من شیطان، نو نو چار نہ کوئے بھوانیا۔ بن اِکھاں توں دے کے گیان، نراکھر دے درسائیا۔ سچ بھومکا دس استھان، بن پوڑھی ڈنڈے دے چڑھایا۔ جتھے بن دپیک جوتی جوت جگے مہان، دیئے باقی دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جُگادی ایکا سَنگَرُو، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ سَنگَرُو ساچا شبد، آد جُگادی اِک اِکھوانیندا۔ جس دا لہنا دینا دین مذہب، ذات پات ونڈ نہ کوئے ونڈانیندا۔ جن بھگتاں ساچے سنتاں گرکھاں گرکھاں صوفیاں در ٹھانڈے کرے ادب، منوآ من نہ کوئے بھرمائیندا۔ سَنگَر اپنی دھار وچ من من کرے جذب، نرگن سرگن سرگن رنگ دسانیندا۔ جو سچ سرنائی سَنگَر پورے لگے قدم، قدیم دے وچھڑے میل ملانیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال کایا ماٹی وکھائے ساچے بدن، اندرے اندر ساچے مندر بھيو ابھیدا اچھل اچھیدا باہر چار ویداں آپ گھلانیندا۔ سَنگَر پورا جس دیوے نام دات، داتا ہو کے آپ ورتانیا۔ اُس نوں نیوں نیوں منوآ ٹیکے ماتھ، اِکا دھوڑی خاک رمانیا۔ جنہاں دے اندر اِکوا نام اگنی گاتھ، اِکھراں والی نہ کوئے پڑھانیا۔ ساچے مندر صاحب سَنگَر جوتی نوراً ظاہر ظہورا بن اِکھاں تگن ساکھیات، سوچھ سرُپی نظری آئیا۔ جس دا لہنا دینا کھیا نہ

جاوے نال قلم دوات، شاستر سمتر وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کہانی بانی کہن کچھ نہ پائیا۔ تِس دے اگے منو آکدے نہ سکے جھاک، اپنی واسنا نہ کوئے پرگٹائیا۔ دھن وڈیائی جنہاں صاحب سَنگَر پورے دا مل جائے ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ ایٹھے اوتھے دو جہاناں پت لئے راہ، مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچا سَنگَر سدا کٹنہارا جم پھاس، فیصلہ حق سنائیا۔ سَنگَر کرپا من ہووے دین، دین دُنی تجائیا۔ ناتا توڑ کے ترے گن تین، ترے ترے لیکھا دئے مُکائیا۔ سچ دوار ہو ادھین، نیوں نیوں لاگے پائیا۔ جنہاں آتم پر ماتم رس لیا چین، چنتا اندروں رہے گوائیا۔ جنہاں سَنگَر پورا مل گیا سو گرگھ کیوں ہووے غمگین، غماں دا ڈیرہ صاحب آپے دیوے ڈھائیا۔ بے شک مارگ منزل والا مہین، اندر وڑ کے مندر چڑھ کے گھر سوامی انتر جامی نچ نیز درشن کوئے نہ پائیا۔ - - - - - بٹی دند پڑھن کلامی جگت کہانی، شبدی سُر ت ملے نہ سچ سوانی، ہانی بن کے سچ نہ کوئے ہنڈھائیا۔ جھگڑا پیا چارے کہانی، اندج جیرج اُتہج سیتج سرب گرلانی، کایا گرہ دُھر دا کعبہ مقامے حق حق محبوب سچ نہ کوئے ملائیا۔ سَنگَر کرپا نال من وس ہووے آسانی، اصل اندروں نظری آئیا۔ گرگھو سَنگَر چرن پریم دی دینی پئے قربانی، دُوجی قیمت نہ کوئے رکھائیا۔ ایہہ کھیل ست سنگت دا نو دواریاں توں باہر سدا رُوحانی، من بے ایمانی نہ کوئے کمائیا۔ جنہاں دا لیکھا سَنگَر آپ چُکائے وچوں پیشانی، پُشت پناہ ہتھ ٹکائیا۔ لکھ چوڑا سی جگ جگ دا جھگڑا سب نوں پیا دیوانی، فیصلہ حق نہ کوئے درڑائیا۔ جنہاں اُپر سَنگَر شبد کرے مہروانی، محبوب ہو کے اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، من دی منسا دئے مٹائیا۔ سَنگَر پورا میٹے من دی منسا، مایا موہ وکار پنج تت انتر رہن نہ پائیا۔ کاگ بنائے پھڑ پھڑ ہنسا، نام مانک موتی چوگ چُکائیا۔ پھڑ سنگھارے من ہنکاری جوں کاہنا کنسا، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ کوٹن کوٹاں وچوں گرگھ ساچا سَنگَر ساچے دی بنے انسا، در گھر ساچے ملے وڈیائیا۔ مانس جنم بنے بنتا، گھرن بھنہنہار سمر تھ ویکھ وکھائیا۔ ساچی سُر ت ملے گھر وچ کنتا، کنت کنتوہل اکو نظری آئیا۔ کایا چولی چاڑھے رنگ بسنتا، دو جہاناں اتر کدے نہ جائیا۔ شبدی حکم سَنگَر پورا گڑھ توڑے ہوئے ہنگتا، نون س دھار اک جنائیا۔ گرگھیاں من دی کرنی پئے نہ کدے مٹتا، جنہاں سَنگَر ساچے اوٹ ٹکائیا۔ سَنگَر پورا جھگڑا مُکا کے بہشت جتتا، سورگاں لیکھا دئے مُکائیا۔ جوتی میلا آتم انتا، پر ماتم اپنے وچ سمائیا۔ سد دئے وڈیائی ساچے سنتا، ست ستوادی بھو

گھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال تریا۔ من واسنا ہوئی سرشٹ، چار ورن ہلکایا۔ جنہاں گرگھیاں سننگر دا ملیا اکو اشٹ، دیو آتما رہے منایا۔ اہناں نوں کتھا کہانی یاد راما وششٹ، وشیاں والے گرو دا لیکھا جان مُکایا۔ آتم پر ماتم مل کے ساچی سچی بھوگن گرہست، جگ نیتز نظر کسے نہ آیا۔ صاحب سننگر پریم پریتی والا دس کے اگمی عشق، مُجت محبوب اپنے نال رکھایا۔ منو آوتھے کدے نہ ٹھہرے آپے جاوے خسک، بجھے واہو داہیا۔ سننگر اُپر بھروسہ جنہاں ہو یا صدق، صدقے واری گھول گھمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد بھگتاں دے وڈیایا۔ سننگر کرپا من ہوئے ڈھیری، بلہین نظری آیا۔ بدھ نہ بنے من دی چیری، سننگر دیوے مان وڈیایا۔ اندریاں وس نہ کرن جنہاں نوں مل گئی چرن دھوڑی، ٹکے خاک گئے رمایا۔ اہناں دا مالک خالق اکو صاحب سہنجنا نوری، جس دا اسم جسم قسم نہ کوئے بدلایا۔ گرگھیاں من کدے نہ کرے مجبوری، جنہاں دا مالک شہنشاہیا۔ جگت واسنا چکے کوڑی، کوڑ کپٹ نہ کوئے ستایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، من دے بندھن دے تڑایا۔ سننگر ساچے ساچے دی لگے سرن، چرن کول دھیان لگایا۔ نیتز کھولے ہرن پھرن، نچ لوچن نین ہووے رُشایا۔ سرتی من بدھی توں پرے سننگر شبد وچ مل کے اپنی منزل چڑھن، چڑھ چڑھ پنڈھ مُکایا۔ جتھے آتم پر ماتم ایکا دھار توں میرا میں تیرا بن اکھراں ڈھولا پڑھن، رسنا جہوا ہتی دند نہ کوئے ہلایا۔ جھگڑا رہے نہ جنم مرن، لکھ چوڑا سی نہ کوئے بھوایا۔ اکو اک ایک دی سرن، سرنگت اکو نظری آیا۔ من واسنا وچ گرگھ ساچے کدے نہ سڑن، جنہاں دے سرتے سننگر پورا اپنا ہتھ رکھایا۔ بن سننگر پورے سنسار ساگر چو جنت مول نہ ترن، پار کنارہ نہ کوئے دکھایا۔ سننگر پورا دین دیال دیاندھ ٹھا کر سرب سوامی انترجامی دُھر دا ورن، دیوان مہروان پروردگار سانجھا یار لاشریک حق محبوب وسے عرش فرش اُچ عروج، دوج وچ کدے نہ آیا۔ جنہاں گرگھیاں سننگر سرن لے کے اپنی آپ پائی سوجھ، اہناں دا من اہناں اندر آپے گیا جھوج، پنچم مل کے پنچ پر پنچ کرے نہ کوئے لڑایا۔ گرگھو گرگھو جن بھگتو ساچے سننو سننگر منزل پریم حدود، جگت ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔

* ۳۰ ساون شہنشاہی سمت ۲ مسائنگھ دے گرہ پنڈ بل ضلع گرداس پُر * *

سجگ کہے پر بھ میں تیرا ست دھرمی، سدا سد ساچی سیو کمائیآ۔ دے وڈیائی مان اُپر دھرنی، دھرت دھول بہہ کے تیری سیو کمائیآ۔ چار ورن اٹھاراں برن آون تیری سرنی، اشٹ درشت اِکو اک سمجھائیآ۔ پُرکھ اکال کر اپنی کرنی، پاربرہم پت پر میثور تیری اوٹ تکائیآ۔ آتم پر ماتم ساچی بگ سب نوں دس پڑھنی، تُوں میرا میں تیرا دوجا نظر کوئے نہ آئیآ۔ حق دوار اپنی منزل دس چڑھنی، پنچ وکار ادھ وچکار نہ کوئے اٹکائیآ۔ مہروان محبوب ساچی دس ترنی، تارنہار اِکو اک تُوں ہی نظری آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سجگ ساچے دینا اپنا ور، واسطہ تیرے اگے پائیآ۔ سجگ کہے پر بھ ساچے نام دا دے بھنڈار، لوک مات دیاں ورتائیآ۔ کلجک جیو بللاسن وچ سنسار، چار گنت دہ دشا دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیآ۔ جو لیکھا لکھ کے گئے پیغمبر گر اوتار، عبارت اکھراں والی بنائیآ۔ تس دا لہنا دینا نرگن سرگن آپ وچار، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی دھیان لگائیآ۔ جس دی کوئی نہ پاوے سار، پڑدا اوہلا بھيو ابھیدانہ کوئے کھلایآ۔ سجگ تریتا دوا پر گئے ہار، کلجک ویلا انت دے دھائیآ۔ من واسنا سرشتی درشتی اندر ہو یا ہنکار، و بچار وچ لوکائیآ۔ آتم پر ماتم کرے نہ کوئے پیار، پاربرہم برہم میلا میل نہ کوئے ملائیآ۔ سب دے اندروں نرگن دھار و سریا کرتار، نر ویر مل کے خوشی نہ کوئے دکھائیآ۔ کرپا کر ایکنکار، اِک اکلے تیری آس رکھائیآ۔ کلجک کوڑی کریا دھرنی وچوں کڈھ باہر، دھرم دوارا اِکو دے دکھائیآ۔ راؤ رنکاں راج راجاناں شاہ سلطاناں چار ورنناں اٹھاراں برناں براہمن کھتری شو در ویش تیرا اِکو آئے نظری دربار، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی سو بھا پائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے ساچا ور، سجگ ساچی آس رکھائیآ۔ سجگ کہے پر بھ تیرا اِکو نام آوے چت، چیتن سرتی دے کرائیآ۔ تیرا کھیل آد جگادی نت نوت، نر نرائن تیری وڈیائیآ۔ پریم پریتی پیار اندر کر ہت، محبوب مُجبت حق دے سمجھائیآ۔ جس دا لیکھا کوئی نہ سکيا لکھ، گر اوتار پیغمبر بے انت کہہ کے خوشی منائیآ۔ تُوں انت کنت بھگونت ساچی بھچھیا پا بھکھ، بھکھک ہو کے تیرے اگے جھولی ڈاہیا۔ آسا منسا پوری کر اچھ، ترشنا تیری لئی رکھائیآ۔ تُوں صاحب سلطان والی دو جہان دھر دا پت، پت پتونتا نظری آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیآ۔ سجگ کہے پر بھ ست دھرم دی لا دے جڑ، کوڑی کریا جڑ اُکھرائیآ۔

تیرا نام نِدھانا اِکو اکھڑ دینِ دُنی جائے پڑھ، دینِ مذہب جھگڑا رہے نہ رانیا۔ سچکھنڈ دوارا اینکار اپنا دکھا اگما گھر، بن دیا باقی اِکو نُورِ جوت کرے رُشانیا۔ کوٹن کوٹ وار سرشئی کیتی لے، وشن برہما شوکھے اندر بھوانیا۔ اک اِکلا اینکار نرگن دھار توں ہی رہیں، سرگن لیکھا دسین مُکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھاڈے سپس نوایا۔ سنجگ کہے پر بھ ویکھ دھرنی دھرت ہوئی بے حال، کوک کوک جنانیا۔ ساچی دسے نہ کوئی دھر مسال، مندر مسجد شو دوالے مٹھ رہے گر لانیا۔ اٹھسٹھ تیر تھ سہاوے نہ کوئی تال، گنگا گوداوری جمنا بن اکھاں نیر وہانیا۔ ساچا نظر نہ آئے کسے دُھر دا کاہن، گوپی روپ نہ کوئے بنانیا۔ سیتا سرتی ملے نہ شبدی رام، کایا بناس وچوں باہر نہ کوئے کڈھانیا۔ منزل ملے نہ حق امام، حضرت حضور نظر کسے نہ آئی۔ ساچا منتر جانے نہ کوئی ستنام، ڈنکا فتح نہ کوئے وجانیا۔ چار کُنٹ دہ دشا ہوئی ویران، ویری گھر گھر نظری آئی۔ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار جوٹھ جھوٹھ چڑھیا طوفان، سانک ست ست نہ کوئے کرائیا۔ من واسنا شاہ سلطان ہوئے غلام، جگت سنت پلّو نہ کوئے جھڈانیا۔ جگت دواریاں دسے حرام، ہری اوم ہر ہر دے نہ کوئے وسانیا۔ تیری سیجا چڑھ کے آتم پر ماتم کرے نہ کوئی بسرام، بسمل ہو کے اپنا آپ نہ کوئے مٹانیا۔ بھٹھ کھیڑا ساڈھے تن ہتھ نگر ہویا گرام، منزل چڑھ کے دوارے کھڑ کے تیرا درس کوئے نہ پانیا۔ سمر تھ سوامی انتر جامی لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت اپنے نام دا دے سچ پیغام، پیغمبراں توں پرے کر پڑھانیا۔ واحد لاشریک حقیقی سچ سلطان دس مقام، پڑدا اوہلا آپ اٹھانیا۔ سچکھنڈ دوارا اینکارا جتھے دیپک جوت جگے مہان، دیا باقی کملا پاتی نظر کسے نہ آئی۔ کرپا کر سیری بھگوان، سنجگ ساچے دے دان، در بھکھاری ڈگا آن، چوتھے جگ انتم اپنی جھولی ڈاھیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سمر تھ تیری مہما اکھ، جگ جگ چلاویں رتھ، بن رتھوا ہی سیو کمانیا۔ سنجگ کہے پر بھ دھرنی دھرت دھول اُپر ویکھ حالت، حال بے حال ہوئی لوکانیا۔ من واسنا گھر گھر دسے جہالت، کوڑی کرپا باہر نہ کوئے کڈھانیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ ساچی دسے نہ کوئے عدالت، عدل انصاف نہ کوئے کمانیا۔ مایا کارن پی بغاوت، بنگلیگر نظر کوئے نہ آئی۔ تیرے نام دی ساچی دیوے نہ کوئے ضمانت، ضمنی حق نہ کوئے پڑھانیا۔ کلج میٹ رین اندھیری شامت، شمع اپنا نُور کر رُشانیا۔ توں آد جگادی صاحب سلطان سچکھنڈ نواسی صحیح سلامت، حکمے حق ڈیرہ لانی۔ وست

امولک نامِ ندھانا دینِ دُنی دے نیامت، توحفہ اکو وار ورتائیا۔ کلج کوڑ گڑیارا میٹ حکمے والی قیامت، قلم شاہی سار نہ کوئے پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
آپ اپنی کرپا کر، ست دوار سنجگ ساچا ڈھیہہ پیا سرنائیا۔

* ۳۰ ساون شہنشاہی سمت ۲ امر او سنگھ دے گرہ پنڈ بل ضلع گرداس پُر *

سنجگ ساچا کہے مہروان ہو کے کر ترس، بے نظیر نظر اٹھائیا۔ سرشٹ سبائی رہی تڑپھ، آب حیات امرت جام نہ کوئے پیا۔ من واسنا مٹے کسے نہ
حرص، مایا ہوس نہ کوئے گوائیا۔ نوری جلوہ ملے کسے نہ درس، آتم جوت نہ کوئے رُشنائیا۔ امرت آتم بوئند سوانتی نچھر دھار برس، باہر کھوجن دی لوڑ رہے
نہ رائیا۔ زرگن دھار سرگن دھار آپرت، پت پر میثور تیرے ہتھ وڈائیا۔ شرع چھری قتل کرے کوئی نہ کرد، قتل گاہ نہ کوئے دکھائیا۔ دیناں انا تھاں
غریب نمائیاں دیناں ناتھ ونڈ درد، ڈکھیاں ڈکھ دے گوائیا۔ تیرا کھیل سدا اسپرج، اچرج لیل تیری بے پرواہیا۔ صاحب سلطان جودھے سوربیر مردانے
مرد، مدد تیری منگ منگائیا۔ کوٹن کوٹاں وچوں کلج انت تیرے بھگت تھوڑے عدد، بہہ گنتی بیٹھی مکھ بھوائیا۔ جوٹھ جوٹھ جگت اپرادھ کرے تشدد،
سچ سچ نہ کوئے دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، زرگن ہو کے ویکھ دکھائیا۔ سنجگ ساچا کہے پر بھ دھرنی نیتز وہائے نیر، بن ہنچھواں دھار
وہائیا۔ نظری آئے نہ کوئی پیر، پیغمبر بیٹھے مکھ چھپائیا۔ ناتا بنھے نہ کوئے دستگیر، دست دست نہ کوئے ملائیا۔ جھگڑا پیا شاہ حقیر، شہنشاہ سارے رہے
گر لائیا۔ نام دارہیا نہ کوئے امیر، جگت مایا کیتا ہلکائیا۔ کلج کوڑی کر یا بدل تقدیر، تدبیر اپنی اک سمجھائیا۔ صدی چو دھویں ویکھ اخیر، آخر مسلہ حق دے
درڑائیا۔ دروہی دروہی کرن جگت غریب، سائنک ست نہ کوئے ورتائیا۔ تیرا کھیل سدا عجیب، حکمے اندر حکم بھوائیا۔ سنجگ تریتا دوا پر کلج دیندا آئیوں
ترتیب، کلج انتم لیکھا دے چکائیا۔ میری آسانسا پوری کر امید، سنجگ ساچا دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔
سنجگ کہے پر بھ ویکھ اکیس دین دُنی، بن اگھاں اگھ اٹھائیا۔ کوئی دے نہ رکھی منی، جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ ٹلے پربت خالی دین دُہائیا۔ سچ پکار کسے نہ جاوے

سُنی، اُسنت ہوئی لوکائی۔ وِدیا والے ہتے بن گئے گئی، انہو پڑدانہ کوئے اُٹھائی۔ سُر تال نال تیرا نام سارے رہے سُنی، دُھن آتمک ناد نہ کوئے وجائی۔ رسنا جہوا سب دی بدل گئی کوئی، کوک کوک دیوے نہ کوئے دُہائی۔ تیرے نام توں سرشی دی درشی ہوئی اوئی، سچ بھنڈارا نہ کوئے بھرائی۔ کی وڈیائی جے دواپر ختم کیتی اٹھاراں کھوئی، اٹھائی لکھ وند وندائی۔ کلجگ انت اوس توں گنتی ہو گئی بہہ دُئی، چو گئی سمجھے کوئے نہ رائی۔ بُدھی پڑھ پڑھ تھکی مضمونی، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن ڈھولے گائی۔ چار کُنٹ دہ دشا کلجگ اگنی بلدی دسے دھوئی، دھوئیاں والے سادھو کروٹ سکے نہ کوئے بدلائیا۔ سب دے اندر وِدیا ہوئی بیرونی، تیرا سندیشہ نام سُنن کوئے نہ پائی۔ قلم شاہی نال بے قانونی، قانون کلمہ حق نہ کوئے جنایا۔ کلجگ کوڑ کڑیاری انت ویکھ بے اصولی، اصل وصل سچ نہ کوئے جنایا۔ جگت بدلنا پر م پُرکھ پر ماتما تیرے واسطے کھیل معمولی، گر اوتار پیغمبر سارے بیٹھے سپس نوایا۔ قول اقرار دُھر دے کرتار قدرت دے مالک نہ بھولیں، جو زرگن سرگن رُقعے بھوکھتاں وِچ گیا درڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، نہہکلنک نرائن نر، توں آد جگادی لکھ چوڑاسی جیو جنت سب داکنت کنتوہلی، مالک خالق پر تپالک دو جہاناں سری بھگوانا نظری آئی۔

* ۳۰ ساون شہنشاہی سمت ۲ اجیت سنگھ دے گرہ پنڈ بل ضلع گرداس پُر *

کرپا کرے پُرکھ اکال، سَتجگ ساچے دیوے مان وڈیائی۔ دِیاوان دین دِیال، دِیاندھ ہوئے سہائی۔ پر م پُرکھ بن کرپال، مہر نظر اک اُٹھائی۔ سچ دوار پرگٹا کے اِکو دھر مسال، ورن برن بہہ کے خوشی منائی۔ سنت سہیلے سوہن لال، گرگھ گرگر رنگ رنگائی۔ شبد انادی وِجے تال، من چلے نہ کوئے چترائی۔ جھگڑا رہے نہ شاہ کنگال، اوچ نیچ اِکو در سو بھاپائی۔ دُھر دانام ہووے دلال، وِچولا اِکو اک رکھائی۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت کرے رُشائی۔ آپے پُچھے مُریداں حال، مُرشد ہو کے ویکھ دکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائی۔ سَتجگ ساچے دیونہارا ندھ، نام امولک جھولی پائی۔ سَت دھرم دی دس کے بدھ، ساچا مارگ دے سمجھائی۔ اِکو رنگ رنگا کے مُن رکھ، جیو آتما پڑدا دے اُٹھائی۔ چار ورن اٹھاراں برن اِکو سکھیا

لین سکھ، دین مذہب نہ کوئے لڑائیا۔ آتم پر ماتم کرے ساچا ہت، زرگن سرگن میلا سچ سُبھائیا۔ سچ سوامی جن بھگتاں آئے دس، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ تیرا اگلا لیکھا دیوے لکھ، جس نوں سکے نہ کوئے مٹائیا۔ پورا کرے بھوکھ، لیکھا پورب دے چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی سرنائیا۔ سبجگ ساچے، تیرا مالک آوے مات، متا اپنے نال پکائیا۔ دست امولک دیوے دات، نام اگمّا جھولی پائیا۔ شبدی شبد وڈ کرامات، کرم کانڈ دا لیکھا دے مُکائیا۔ کجک کوڑی اندھیری مٹے رات، بھنڑی رین کرے رُشنائیا۔ جن بھگتاں دے کے سچ سوغات، امرت جام لکھ چوائیا۔ جنم جنم دا پورا کر کے گھاٹ، لاہا اکو دے سبھائیا۔ لکھ چوڑا سی تُوٹے پھاس، رائے دھرم نہ دے سزائیا۔ گھر جوت ہووے پرکاش، اندھ اندھیر رہے نہ رائیا۔ آتم پر ماتم دیوے ساتھ، سگلا سنگ بنائیا۔ تُوں میرا میں تیرا سوہنگ ساچا ہووے پاٹھ، پاربرہم برہم میلا سچ سُبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکٹنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا ساچا ہووے ساتھ، سگلا سنگی بھرنگی اکو نظری آئیا۔

* ۳۰ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ بخشیش سنگھ دے گرہ پنڈ قادراباد ضلع امرتسر *

سبجگ ساچے، سچ نام دا ہووے جیکارا، دست امولک دُھر دی جھولی پائیا۔ دین ذنی لاوے ساچا نعرہ، سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دا ڈھولا گائیا۔ جیواں جنناں کرے اُدھارا، ساچے سنناں پر بھ دے نال ملائیا۔ گھر مندر دکھائے ٹھانڈا دربارا، اُچ اٹل سو بھاپائیا۔ بھيو ابھید کھلائے اگمّ اپارا، اکھ اگوچر دُھر دا شہنشاہیا۔ گر سکھاں دے کے حق ہلارا، اصلیت اپنی دے جنائیا۔ کایا کعبہ کھول کواڑا، ہر مندر اکو اک دے پرگٹائیا۔ جتھے وسے اگمّ لاڑا، پُرکھ اکالا ڈیرہ لائیا۔ اگنی اگت نہ تپے ہاڑا، متا موہ نہ کوئے ہلکائیا۔ ایکانا دسٹے دھنکارا، انخ اگمّی آپ وجائیا۔ جگت جہان کرے پار کنارہ، نیا نوکا منجھدھار نہ کوئے رُڑھائیا۔ ساچا سنیان بن کے ایکنکارا، اکل کل دھاری اپنی کل دکھائیا۔ حکمے اندر حکم ورتارا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ ساچے بھگتاں ملے بھنڈارا، اتوٹ اٹ آپ ورتائیا۔ سچ دوار سوہے گھر بارا، ہر جن بہہ کے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سبجگ تیری منسا

پور کرائیا۔ سَڄ ساچے ساچے نام دا ہووے بول، دو جہاناں ڈھولا گائیا۔ سچ دوار دیوے کھول، چار ورن ملے سرنائیا۔ ساچے کنڈے دیوے تول، ترازو اپنا آپ پرگنائیا۔ دیوے وڈیائی اُپر دھول، دھرنی دھرت لیکھا دئے چُکائیا۔ پورب پورا کرے قول، گر اوتار پینمبر متا سب دے نال پکائیا۔ امرت آتم رس نچھر دیوے پاہل، جھرنا اپنا آپ جھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سَڄ تیری ساچی دھار دئے بدلایا۔ سَڄ ساچے اِکو نام دا ہووے زور، جور زور سیس نہ کوئے اُٹھایا۔ پُرکھ اکال بن نظر نہ آئے کوئی ہور، ہوکا اِکو اِک جنایا۔ سمرتھ سوامی سب نوں تگے نال غور، گھر گبھیر لکھ چوراسی کھوج کھوجایا۔ جن بھگتاں ساچے سنتاں جائے بہر، دُور دُراڈا نیرن نیرا ہو کے ویکھ دکھایا۔ رس رہن نہ دیوے مٹھا کوڑ، اِکو رس دئے بھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل اور کی اور، عرش فرش اپنا لھم منایا۔ سَڄ ساچے ساچے نام دا ہووے بولا، انبولت آپ جنایا۔ کرے کھیل کایا چولا، چولی اپنے رنگ رنگایا۔ رہن دیوے نہ پڑدا اوہلا، بھيو ابھید دئے گھلایا۔ تُوں میرا میں تیرا دس کے دُھر دا ڈھولا، ڈھو آ دُھر دا جھولی پائیا۔ جن بھگتاں بناؤنا پئے نہ کوئے وچولا، تئاں دی کھوج کرن کوئے نہ جایا۔ گھر ٹھا کر سوامی ملے مولا، مالک ہو کے ویکھ دکھایا۔ منو آ من نہ پائے رولا، گر شبد و بے ودھایا۔ سب دا بھار کر کے ہولا، جن بھگتاں کرماں گھڑی آپ اُٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سَڄ ساچی تیری دھار بندھایا۔ سَڄ ساچے اِکو بولا ہووے نام الکھ، الکھ الکھنا سارے گائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں کرے کھیل ہو پرتکھ، پاربرہم پت پر میشور اپنا روپ دکھایا۔ آتم پر ماتم اِک دُوبے دا سانجھا ہووے جس، وید پُراناں دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ جن بھگتاں کھلی رہے انتر اُکھ، باہروں کھوج کے جنگل جوہ پھیرا کوئے نہ پائیا۔ من وکارا کر کے ست، ستھر یارڈا دئے جنایا۔ بھيو ابھیدا کھول کے سچ، کوڑی کرپا باہر کڈھایا۔ بھاگ لگا کے کایا مائی کچ، کنچن گڑھ دئے سہایا۔ ساچے سنتاں گرکھاں لوں لوں اندر جاوے رچ، رچنا اپنی دئے دکھایا۔ دُھر دا مالک بن کے پر میشور پت، پترکا دُھر دی دئے جنایا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ دا پورب لیکھا سب دی جھولی گھت، اگلا اپنا لھم سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سرب کلا سمرتھ، اِکو ساچا نام کرائے جس، جسم اسم قسم اِکو اِک درڑایا۔

* ۳۱ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ بی بی پورن کور دے گرہ پنڈ قادراباد ضلع امرتسر *

سجگ ساچے، پنج تت کرپا کراں جسم جسمانی، جشن اپنا اک وکھائی۔ مستی نام نُماری دے کے روحانی، رُوح بُت اپنا رنگ رنگائی۔ مالک درساواں
 اُپر اسمانی، زینے زماں نظری آئی۔ ساچے پریم دی دینی پے قُربانی، کربلا والی نہ کوئے لڑائی۔ رحمت کرے رحمانی، راہ زنی اندروں دے کڈھائی۔
 ساچے نام دی دیوے نشانی، نشانہ اِکو دے وکھائی۔ جتھے بھگتاں بھگوان دیوے مہمانی، دست امولک بن رسنا جہوا کھ لگائی۔ اوتھے من کرے نہ کوئی
 بے ایمانی، شرع وچ نہ کوئے لڑائی۔ تت وجود نہ آوے ہانی، محبوب ملے بے پرواہیا۔ جس نوں سمجھے نہ کوئے ودوانی، علم عالم الوُم نہ کوئے چترائی۔ جن
 بھگتاں ہوئے نہ پریشانی، خیرانی خیران نہ کوئے کرائی۔ ساچے مٹر پریم دی مار اگئی کانی، کائنات گنہ دے اُٹائی۔ گرگھاں جھلنی نہ پئے بدنامی، بدن وچ
 بد رُوح کوئے نہ آئی۔ جوہ رہے نہ کوئے بیگانی، گرہ مندر اِکو اک سہائی۔ سب دا لیکھا لیکھ جانے بن قلم شاہی کانی، آد جگادی وڈ وڈیائی۔ دیونہارا پد نربانی،
 نرور نرکارا نرکار ہوئے سہائی۔ جگ چوکڑی جھگڑا رہن نہ دیوے دیوانی، فیصلہ حق حق سنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
 سجگ ساچے دے وڈیائی۔ سجگ ساچے ساچے نام دا اک نمونہ، جس دا نقش نقشاں وچ کدے نہ آئی۔ سمجھ سکے نہ کوئے مضمونہ، تعریفاں وچ نہ کوئے
 لکھائی۔ جس دا کھیل اگم اتھاہ اجونا، ظاہر ظہور بے پرواہیا۔ مقامے حق کھیل کسے لوئے، قواعد قانون نہ کسے جنائی۔ کھے اندر چائے موئے، منزل منزل اپنا حکم
 ورتائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو اجد آپ کھلایا۔ سجگ ساچے، ساچا کھے ہوئے نہزولے، زویول زلاہ وڈی وڈیائی۔ دھر فرمانا اک
 معقولے، میوزل مزاہ مڑ کر موش وند نہ کوئے وندائی۔ سمجھ سکے نہ کوئی عرض طولے، تعالے اُزباہ ذرا زبیسے نہ کوئے شنوئی۔ قدرتے قادر کنیزے
 کوئے، کوپول اُلباہ لبیریز لبوب لوشک وِشال وِشینے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں
 بھگوان، بیزینے زینہ زداہ زوایول عزیزانے زاوے زور نورے خدائی۔

* ۳۱ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ کرنیل سنگھ دے گرہ پنڈ قادراباد ضلع امرتسر *

سجگ ساچے، ساچا نام کوئی نہ کرے غبن، اوہلے والے پڑدے دیاں اٹھائیا۔ پورب ناماں اُتے پا کے کفن، چرن دوارے اپنے دیاں دفنائیا۔ صفتی ناواں وچ مول نہ کھین، بہتی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ اکو نام میرا چین، جاپ دُھر دا دیاں سنائیا۔ مایا ممتا وچ مول نہ تین، تپدے ہر دے شانت کرائیا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ بچھوں ساچا نام وروں کے مکھن، جن بھگتاں دیاں چکھائیا۔ ڈنکا وجے اتر پورب پچھم دکھن، چار ورن ڈھولا گائیا۔ خوشیاں نال سنت سہیلے وسن، وشا وکار نہ کوئے ودھائیا۔ پُرکھ اکال دا اکو دسے پتن، جس دوارے بہہ کے سہنجی رت سہائیا۔ ابناشی کرتا سب دی پت آیا رکھن، رکھیا کرے تھاؤں تھانیا۔ سچ دوارا دس کے دُھر دا وطن، بے وطنائ گھر پُچائیا۔ جتھے ایکا ہووے جشن، دوجی خوشی نہ کوئے بنائیا۔ دیناں مذہباں والا نہیں کوئی مشن، مشوریاں وچ صلاح نہ کوئے سنائیا۔ سر جھکاؤندے شو برہما وشن، رام کیشن لاگن پائیا۔ گر اوتار پیغمبر سجریاں وچ دسن، سر سکے نہ اٹھائیا۔ سب دا لیکھا کلج انتم آیا لکھن، لیکھ بھیکھ رکھ دیس اپنے دئے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک ورتائیا۔ سجگ ساچے ساچا نام دیوے اک گنی، گنوت دیا کمائیا۔ سب دی پکار جائے سنی، اسنت رہن کوئے نہ پائیا۔ بنا سازاں توں دے کے دُھنی، ناد انادی دئے شنوائیا۔ لکھ چوراسی جائے چھانی پنی، لیکھا مکاوے تھاؤں تھانیا۔ جن بھگتاں انتر اشارہ نہ اوئی، پورب گھاٹا پور کرائیا۔ سب دی رسنا جہا بدل دیوے کوئی، کوک اکو اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا لکھے دُھر دے سچ مضمونی، مشکل اگلی حل کرائیا۔ سجگ ساچے، سچ ہووے اگنی نعرہ، نر نرائن اک سنائیا۔ بھگت بھگوان دا ہوئے مظاہرا، ڈھولا سنے جگت لوکائیا۔ سچ دھرم دا لگے اکھاڑا، گوپی کاہن مل کے وجے ودھائیا۔ مالک بنے سب دا دُھر دا لاڑا، پُرکھ اکال بے پرواہیا۔ ہوئے سہائی جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑا، ٹلے پربت کھوج کھوجائیا۔ اپنے ناں دی جنائے اگنی وارا، وارتا پچھلی دئے لکھائیا۔ توں میرا میں تیرا سانجھا ہووے پیارا، پریکی پریتم پریتی اکو اک سمجھائیا۔ ساچا بخش کے چرن دوارا، دھرم دوارا دئے کھائیا۔ جتھے ملے نر نرائن اوتارا، پُرکھ

* ۳۱ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ کرم سنگھ دے گرہ پنڈ قادراباد ضلع امرتسر *

ستجگ ساچے سنگر کھیل ہووے گہرا، گہر گمبھیر دیا کمائیا۔ پریم پیار دا ساچے بھگتاں ملے لہرا، لہلہاندی کائنات نظری آئیآ۔ سنت سہیلا کوئی نہ رہے بہرہ، دُھر دا ڈنکا اک وجائیآ۔ ساچے گھر کرائے اپنی سیرا، سیرگاہ کایا پر بھاس آپ بنائیآ۔ گرکھاں اُپر کر کے مہرا، مہر میگھ اک برسائیآ۔ دین مذہب دا توڑ کے دائرہ، دامن اپنا دئے پکڑائیآ۔ درس دکھائے سمرتھ ظاہرا، ظاہر ظہور نظری آئیآ۔ جگت ایشاں چکے کھسہرا، خالص پُرکھ اکال اپنا تھکم ورتائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کلجگ کوڑی کریا میٹے قہرا، تھکم دُھر دا اک ورتائیآ۔

* ۳۱ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ سورن کور دے گرہ پنڈ قادراباد ضلع امرتسر *

ستجگ ساچے تیرا لیکھا ہتھ سم، سلل صلح کل اکھوائیا۔ بھيو ابھید گھلائے مم، مُختے محبوب شیر نزاں دیا کمائیا۔ قاعدہ ئے قدرتے تمم، داستانے زائلی زاہ زوانیزار نظری آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صدی ال سیاد نیول نیا، امامے پسداد، پسرے پتر پولیل زراہ، زاویہ زیر زبر نہ کوئے بنائیآ۔

* پہلی بھادروں شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھووال *

ستجگ ساچے، ساچے نام دا ہووے اعلان، اللہ رام واگرؤ کرشن اوم مل کے خوشی منائیآ۔ وشن برہما شو دا ہووے اک دھیان، گر اوتار پیغمبر ڈھولا گائیآ۔ جس نال دو جہاناں ہووے کلیان، کلیاں دا کلمہ دئے پرگٹائیآ۔ جودھا سور پیر شبدی ست بلوان، بلدھاری اک دکھائیآ۔ جس نوں جھکن دو جہان، سر سکے نہ کوئے اٹھائیآ۔ لکھ چوراسی چارے کھانی چارے بانی دیوے مان، ابھمان میٹے تھاوں تھانیا۔ بدھی توں پرے کرے گیان، اکھراں والی نہ کوئے

پڑھائیا۔ آتم پر ماتم میلے آن، آنا فنا بھیو چکائیا۔ سرب ویاپی پرگٹ کرے بھگوان، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جھگڑا رہے نہ جیو جہان، دین مذہب نہ کوئے
 لڑائیا۔ شرع دارہے نہ کوئے غلام، زنجیر بندھن نہ کوئے نہ پوائیا۔ کرنا پئے نہ کوئے اِشان، تیرتھ تٹ نہ کوئے وڈیائیا۔ راگاں وِچ گاؤنا پئے نہ کوئی گان،
 تال تلواڑا نہ کوئے وجائیا۔ کرے کھیل آپ مہروان، محبوبِ مَحو اپنی مُجبت دے سمجھائیا۔ جس دا فُرنیاں توں باہر فرمان، فرماں بردار سارے لئے بنائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ آپ دکھائیا۔ سَتجگ ساچے، ساچا ہووے فرمان، فرماں بردار سارے لئے بنائیا۔ دوسر رہے نہ کوئے
 جہان، جعالی گرو نہ کوئے اکھوائیا۔ پچھلا دیوے کوئی نہ نام، اگلا حکم دے ورتائیا۔ جس نوں مَنن گوپی کاہن، سیتا رام دین دُہائیا۔ پیغمبر سُنن پیغام، کلمہ
 بے پرواہیا۔ گرو دھار کرے پروان، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ ڈنکا وجے زِیں اسمان، لوک پر لوک ہووے شنوائیا۔ جس دا لیکھا لکھیا نہیں وِچ بیان، بیوہ
 کرے سرب لوکائیا۔ اِکو مالک پت پر میثور خاوند مَننا پئے سری بھگوان، آمد وِچ وجے حق ودھائیا۔ جس دی بولن والی نہیں زبان، دیونہارا سرب گیان،
 پڑا پڑیاں وِچوں چکائیا۔ انت سیس جگدیش اِکو اِک جھکان، دُجا دسے نہ کوئے نشان، نشانے پورب دے مٹائیا۔ سچ دھرم دا سچ دوارے لا کے نام
 دیبان، سکھیا دیوے جیو جہان، آتم پر ماتم بوجھ بُجھائیا۔ جس دا لیکھا سمجھے نہ کوئے انسان، سو کھیل کرے مرد مردان، مددے سارے اپنے وِچ چھپائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ دو جہان جان ہل، سمجھل سکے نہ کوئے رائیا۔ کلجگ کوڑی کریا
 میٹے کل، کلمے والے دین دُہائیا۔ اِکو حکم اِکو تھم دسے جل تھل، دُجا نظر کوئے نہ آئیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال زِگن دھار بھگتاں ول، ولولے سارے دے
 گوائیا۔ دھام دکھا کے نہچل اِک اٹل، دُھر گھرانے دے بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سَت ستوادی تھم ورتائیا۔
 سَتجگ ساچے دُھر دا تھم ہووے ایک، اِک اِکلا آپ سَنائیا۔ سب نوں رکھنی پئے ٹیک، دُجا نظر کوئے نہ آئیا۔ کوڑ گُریارا رہے کوئی نہ بھیکھ، اِکو ڈنکا راؤ
 رنکاں دے سَنائیا۔ سب نوں دس کے سچھنڈ دوارا دُھر دا دیش، مکان اِکو دے سمجھائیا۔ کوڑی کریا میٹ کے ریکھ، لیکھا اپنا دے سمجھائیا۔ مالک بن کے
 دُھر زِیش، ناری نر دے سمجھائیا۔ پُرکھ اکال ایکا تلو جو رہے ہمیش، جنم مرن وِچ نہ آئیا۔ جس دا دُلھا شبدی گُرد سَمیش، دُھر دا لاڑا سو بھاپائیا۔ آپ آپا

کر کے بھیٹ، سیج سُنہنجی ستر لیٹ، لٹاکا چھڈ کے جگت لوکانیا۔ اتم بن کے کھیوٹ کھیٹ، سیج دوارے داد سے بھیت، بھیو اگلا رہیا گھلایا۔ جوتی شبدی دھار کے ویس، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سَتجگ تیری سَت صلاح ساچی سکھیا نال ملایا۔ سَتجگ ساچے دُھر دانام چلے اولّا، اوٹری کار کمانیا۔ جس کارن گر اوتار پیغمبر گھلا، گھریاں وچ ٹکانیا۔ سب نوں پھڑا کے اپنا پلا، جوتی شبدی جوڑ جڑانیا۔ سرگن نرگن ہو کے رلا، رل مل اپنا جھٹ لنگھانیا۔ اشاریاں نال دس کے نہیل دھام اٹلا، اُپر اپنا ڈیرہ لایا۔ جگ چوکڑی کردا رہیا ول چھلا، اپنا بھیو نہ کسے سمجھانیا۔ کلجگ انت سری بھگونت سیج دوار اینکار نرگن دھار اپنا ملا، محلہ ونڈ نہ کوئے ونڈانیا۔ سَتجگ ساچے تیری کرے کرائے کرنی دا کرتا قدرت دا مالک آپ تسلا، تسلی ترتیب نال جنانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نران نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جوت پرکاش ہو کے اپنے نور بلا، بلدھاری چار جگ دے اپنے وچ ملانیا۔

* ۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ گریچن سنگھ دے گرہ نیا شالا ضلع گرداس پُر *

سَتجگ ساچے سُن، جو ہون پر بھ دے گرگھ، کھیئے دو جہان اکھوانیا۔ جنہاں جنم مرن دارہے کوئی نہ دُکھ، آون جاون گیڑ نہ کوئے بھوانیا۔ لیکھے لگے مانس جامہ منگھ، تن وجود ملے وڈیانیا۔ پھر مات گر بھ اُلٹا ہونا نہ پئے رُخ، اگنی تت نہ کوئے تپانیا۔ آتم پر ماتم مل کے ہووے ساچا سکھ، چنتا غم نہ کوئے ستانیا۔ پُرکھ اکال دین دیال جگت وارث ہو کے لئے بچھ، پڑدا اولہا بن وچولا آپ چکانیا۔ تُوں میرا میں تیرا دُھر دی دس اگنی تک، نام اکو اک جنانیا۔ جنہاں بچھنڈ نو اسی پُرکھ ابناشی ناتا بنا کے پتا پت، گودی دُھر دی لئے ٹکانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرگھ اپنے رنگ رنگانیا۔ سَتجگ ساچے میرا گرگھ ہووے ساچے رنگ، کسمبھڑا روپ نہ کوئے وٹانیا۔ آتم پر ماتم مانے انند، پرمانند وچ سماںیا۔ ساچا گا کے دُھر دا چھند، سنسے روگ دے مٹانیا۔ پُرکھ اکال دین دیال نگلی ہون نہ دیوے کنڈ، مہروان محبوب سر اپنا ہتھ ٹکانیا۔ سرت سوانی رہے مات نہ رنڈ، کنت کنتوہل اکو نظری آنیا۔

ناتا توڑ کے بندی خانہ بند، بندنا اپنی دے سمجھایا۔ پڑدا اوہلا رہے نہ ہنگ، برہم پاربرہم میلا لئے ملائیا۔ کوڑی کریا میٹ کے ترشنام، اگنی تت بُجھایا۔ ہرکھ سوگ رہے نہ غم، چنتا چکھانہ کوئے جلائی۔ دُھر داراگ سنا کے بن کن، کرماں دا لیکھا دے مکائی۔ جگت جہان سری بھگوان بیڑا دیوے بٹھ، پار کنارے دے کرائیا۔ جتھے نہ کوئی سورج نہ کوئی چن، نرگن جوت ہووے رُشنائیا۔ گرگھ گر سترگر مل کے کہن دھن دھن، دھن تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گرکھاں نال پرکاش کر اپنا اگنی چن، لوک پرلوک کرے رُشنائیا۔

* ۳ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ کرم سنگھ دے گرہ نیشالا ضلع گرداس پُر *

سجگ ساچے، ساچے نام دا ڈنکا وجے چارے کوٹ، کٹیا برہمنڈ کھنڈ دے ہلائی۔ نام سندیشہ لکھ چوراسی بچے کایا پنج بھوت، بھوکھ اگلا دے سمجھایا۔ نام ندھانا ملے سچ سوچ، ست اکو اک سمجھایا۔ جوٹھ جھوٹھ کھجگ کریا کرے کوچ، کوچا گلی ہووے صفائی۔ جن بھگت سہیلے ویکھے اپنے پوت، سپوت اپنے نال ملائی۔ سچ سوامی گھر ساجن دیوے سوکھ، در ٹھانڈا اک پرگٹائی۔ جگت ترشناما متا رہے نہ بھوکھ، اگنی اک دے بُجھایا۔ من واسنا کوڑی کریا چکے چوک، چارگنٹ اکو رنگ رنگائی۔ سرشی درشی اندرستی نہ رہے گھوک، آلس نندرا دے گھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سہنجنی کرے رت، رتڑی اپنے وچ مہکائی۔ سجگ ساچے ساچے نام دا لگے چکر، چکرورتی رہن کوئے نہ پائی۔ چارگنٹ دہ دشا ساچا کلمہ بنے فقر، فقرہ اکو دے درڑائی۔ دو جہاناں بلدھاری لا کے ٹکر، ٹکیاں والے گرو دے مٹائی۔ کوڑی کریا کرے ستر، ستر یارڑا اک دکھائی۔ جس دا پڑھنا پئے اکو اکھر، بہودیا دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ چوٹی منزل چڑھاوے سخر، دین دنی پندھ مکائی۔ جن بھگتاں جنم کرم دا لیکھا آوے کھن، کھت بھوکھ اپنے ہتھ رکھائی۔ سنت سہیلے دُھر دے گرگھ دسن، دہ دشا کرے رُشنائیا۔ ماس جنم کرم کانڈ دا لیکھا آوے نجھٹھن، نج گھر بہہ کے اپنا تھم سٹائی۔ من واسنا سب دی

آوے جتن، جو رُو زر چلے نہ کوئے چتر آئی۔ دیکھنہارا جگت لُما پتل، لکھ چوڑا سی کھوج کھوجا آئی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا حکم آپ سمجھائی۔ سَتجگ ساچے، ساچا نام ہووے رنگیلا، رنگ رتڑا آپ رنگائی۔ چار ورنناں بنے وسیلہ، وصل یار دے کرائیا۔ چار ورن بنا کے قبیلہ، ورن برن ڈیرہ ڈھائی۔ ساچی اک پرگٹائے دیلا، آتم پر ماتم جوڑ جڑائی۔ بن سنگر شبد دُوجا کرے نہ کوئے وکیلا، جگت وکالت کم کسے نہ آئی۔ صاحب سلطان سری بھگوان دُھر دا مالک بنے چھیل چھیل، جو بنوتا ہر ہر کتنا نر نرائن اکو نظری آئی۔ سب نوں کہنا چے یامینا، آمین کہہ کے سارے سپس نو آئی۔ جس نے دین مذہب ذات پات جگت کیتی تقسیم، انتم ترمیم کر کے سب دی کرے صفائی۔ حق دوار منزل وکھائے عالیشان عظیم، بے نظیر نظر دے بدلائی۔ سب دے انتر خوشیاں والا رمضان رکھے مہینہ، مہمان گرگھ دیکھ وکھائی۔ جھگڑا چکا کے نر مدینا، مدعا اکو دے سمجھائی۔ سَتجگ ساچے جن بھگتاں لیکھے لا کے مرنا جینا، چرن کول دے سرنائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہ ہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سدا کھیل کرے جگ چو کڑی نو نوینا، رُوپ رنگ رکھے سمجھ کوئے نہ پائی۔

* ۳ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ مہندر سنگھ دے گرہ پنڈ نیا شالا ضلع گرداس پُر * *

سَتجگ ساچے، پر بھ دا نو چار جگ دا لیکھا اپنے وچ کرے دمن، دامہ اپنا نام وجائی۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال کمبن، نیتز نین اکھ نہ کوئے اٹھائی۔ گر اوتار پیغمبر چرن دھوڑ کرن مجن، دھوڑی مستک خاک رمائی۔ سرب دا مالک اکو سوامی نظری آئے سجن، سگلا سنگ بنائی۔ کوڑ وکارے بھانڈے بھجن، بھر میاں بھرم گڑھ تڑائی۔ جگت ترشنا میٹے اگن، امرت میگھ اک برسائی۔ بھگت بھگوان دا آتم پر ماتم پوے سگن، رشتہ فرشتیاں توں باہر لئے بنائی۔ سچ پریتی وچ کر کے مگن، مگرلا لیکھا دے سمجھائی۔ سنت سہیلا رہن نہ دیوے کوئی نگن، اوڈھن سپس جگدیش اپنا ہتھ لکائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک ورتائی۔ سَتجگ ساچے، ساچے نام دا وجے دامہ، دائرہ جگت رہن نہ پائی۔ کرے کھیل سری بھگوانا، بھگوان اپنا

تھکم ورتائیا۔ سندیشہ دیوے دُھر داراما، رام ٹھاکر سارے سیس نوایا۔ کرے کھیل اگمی کاہنا، کاہن بنسریاں والے نیوں نیوں لاگن پائیا۔ سندیشہ دیوے وڈ امامہ، پیر پیغمبر حضرت رسول صفتاں وچ صلاحیا۔ کرے کھیل کلکی بلوانا، گروگر ویکھ ویکھ خوشی منایا۔ حکمے اندر تھکم کر پردھانا، دو جہاناں دے جنایا۔ ست دھرم داست نشانہ، ست پُرکھ نرنجن ست دیپ دے جھلایا۔ ست سچ دا دے پیغام، ست ست کرے پڑھایا۔ ستجگ ساچے تیرا مارگ لگے وچ زمیں اسماناں، سے دی سماپتی کلجگ کوڑی کریا دے مٹایا۔ دُھر دے نام دا اُتجے اک ترانہ، تریا توں باہر کرے شنوایا۔ دوجا رہے نہ کوئے بیگانہ، ویری شتر و میت نظری آیا۔ پُرکھ اکال تھکم رہن نہ دیوے کوئی وچ درمیانہ، فرماں بردار سارے لئے بنایا۔ سر سکے نہ اٹھا کوئی نادانا، چار جگ غلامی اندر اپنی کار کما یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نران نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ساچے نام دا دے کے دانا، داتا داتار در جھولی دے بھرا یا۔

* ۴ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ لائبھ سنگھ دے گرہ چک فتح سنگھ ضلع بٹھنڈا *

ستجگ ساچے، تیرا ساچا سوہوے اکو جگرہ، حضرت پیر بے نظیر نظری آیا۔ طوائفاں دارہے کوئے نہ مجرا، طلبہ ہتھ نہ کوئے وجایا۔ صوفیاں پورب لیکھ اگھڑا، سچ توفیق دے خدایا۔ اُجل ہووے مات گھڑا، دُرمت میل دھوایا۔ وچھوڑے دا میٹے دُکھڑا، دردیاں درد وندایا۔ ست دھرم کرے شکرے، شکرے وچ خوشی منایا۔ ملے مان وڈیائی ستجگ ساچے پترا، پت پر میثور ہوئے سہایا۔ کیتا قول اقرار مول نہ کمرہ، وعدہ پور رہیا کرایا۔ نرگن نرویر نراکار اگمی دھار وچوں اُترا، اُتر پورب پچھم دکھن بھیو کسے نہ آیا۔ جگت جیو جہان غفلت نیند اندر رہیا سترا، نچ نیتز لوچن اکھ نہ کسے گھلایا۔ ناتا تھے نہ کسے گر بھواس اُلٹے زُکھڑا، چوراسی پھاسی نہ کوئے کٹایا۔ چارے کھانی سہنا پئے دُکھڑا، دردیاں درد نہ کوئے وندایا۔ جیو جہان جگت زُکھڑا، آگے ہو نہ کوئے منایا۔ ستجگ ساچے، تیری ست دھرم دی مولے رُتر، رُتری اپنے رنگ رنگایا۔ کلجگ کوڑا رہے نہ مات وچ ستھرا، ڈنڈے کوڑ نہ کوئے کھڑکایا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں اُجل کرے مکھڑا، مکھیاں دے مکھئے گرنکھ ساچے لئے بنائیا۔

* ۱۰ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ جوگندر سنگھ دے گرہ پنڈ فتح گڑھ ضلع بٹھنڈا * *

سجگ ساچے، تیرا ساچا ہووے رُپ، پاربرہم پت پر میشور دیونہار وڈیائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں دو جہاناں دے اِکو بھوپ، راجن راج شاہ سلطان نرگن نرُویر نظری آئیا۔ ست دھرم ڈنکا وجے دہ دشا چارے کوٹ، چار ورن اٹھاراں برن اِکو ایک ملے سرنائیا۔ لوک مات ناتا رہے نہ جوٹھ جھوٹھ، سچ سچ آتم پر ماتم پاربرہم برہم دیوے آپ جنائیا۔ دھرنی دھرت دھول اُپر سہنجنی ہووے رُت، کرے کھیل ابناشی اچت، ست ستوادی برہم برہمادی اپنا رنگ رنگائیا۔ من ہنکاری جگت وکاری کرے کوئی نہ لٹ، بدھ بیک ایکا ایک ایکنکار دے کرائیا۔ کر پرکاش اندھ اندھیر مٹائے نرمل جوت، بن ورن گوت سرشی درشی اندر ایکا رنگ دے رنگائیا۔ من بدھ لیکھا مکے سمجھ سوچ، سنگر شبد انھو پڑدا دے گھلایا۔ کھتری براہمن شودر ویش چار کُنٹ دہ دشا مل کے مان موچ، بھگت سہیلا اک اکیلا مجلس سچ اپنی آپ جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سجگ ساچی دھار بندھائیا۔ سجگ ساچے، تیرا وقت ہوئے سہنجنا، رُت رُتڑی پُرکھ اکال آپ مہکائیا۔ ناتھ انا تھاں دیا کرے دین درد ڈکھ بھنجنا، جگت ساگر کوڑی کریا وچوں باہر کڈھائیا۔ ست سچ سروور کرائے اِکو مجنا، دُرمت میل اندر باہر گپت ظاہر باہر کڈھائیا۔ نام ندھان نچ نیتر پائے دھر دا انجنا، اِکو لوچن نین اٹھ ہووے رُشنائیا۔ ابناشی کرتا ٹھا کر سوامی آتم پر ماتم بنے ساچا سچنا، میت مرار ایکنکار پروردگار سانجھا یار نظری آئیا۔ سچ دوار بن منزل پوڑے جن بھگتاں لنگھنا، گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی مل کے خوشی منائیا۔ نرگن نور جوت پرکاش کرے اگمی چندنا، سورج چند دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ توں میرا میں تیرا سچ دوارے دے اِکو بندنا، بندگی نال بندھن سارے دے تڑائیا۔ نچ گھر سوامی دیوے اپنا پرماندنا، پر م پُرکھ پاربرہم برہم پڑدا آپ اٹھائیا۔ نام نچاری سچ پریتی تن مائی تت

وجود چاڑھے رنگنا، کایا کلبوت و بے ودھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سنجگ ساچے ست دھرم اک پرگٹائیا۔ سنجگ ساچے پرکھ اکال دین دیال ساچے نام دا دیوے رس، رستہ رہبر ہو کے اکو دئے جنائیا۔ دو جہان برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال پندھ مُکاوے نس نس، نرگن سرگن لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت ویکھ دکھائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم بودھ اگادھ اپنا نام دس، چارگنٹ دہ دشا اکو کرے پڑھائیا۔ جگ چوکڑی سب دا دیونہارا حق، حق حقیقت لاشریک پھولے تھاؤں تھانیا۔ کلجگ کوڑی کرپا لوک مات وچوں جائے نٹھ، دھرنی دھرت دھول اُپر رہن کوئے نہ پائیا۔ ست دھرم سچ دوار کھلے دھر داہٹ، بن ہٹوانا سری بھگوانا اکو نام دئے ورتائیا۔ بن رسنا جہوا بتی دند سنت سہیلے گرگھ جن بھگت ہر کا نام لین رٹ، ہر ہر دے اندر ہر جو اپنا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سنجگ سچے تیرا سچ دوارا اکو اک دکھائیا۔ سنجگ ساچے تیرا دوار اُتے ست، ست ستوادی آپ گھلایا۔ سرشٹی درشٹی ایشی اندر دیوے برہم مت، برہم ویدیا پاربرہم اکو دئے درسائیا۔ ناڈ بہتر اُبلے نہ کسے رت، منمت چلے نہ کوئے چترائیا۔ ساچا دیوے سنتو کھ دھیرج جت، بیتھارتھ پر ماتھ اپنا دئے سمجھایا۔ جن بھگتاں ساچے سنتاں پوری کرے آس، آسا وچ نراسا رہن کوئے نہ پائیا۔ نرگن نور جوتی جوت کر پرکاش، اندھ اندھیرا سنجھ سویرا دئے چکایا۔ سچ دوار اگم اتھاہ بے پرواہ دس کے اپنا گھاٹ، جگت واٹ لہنا دینا دیوے پندھ مکائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا لیکھا رہے نہ نوآناٹ، پنچ وکارا من ہنکارا دیوے گڑھ تڑائیا۔ ست سچ سچ ورتے کایا ماٹی کاج، کنچن گڑھ بنک دوارا دھر دادئے سہائیا۔ ہر کاشد گر کی دھار سارے لین واچ، واچک ویدیا دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنجگ ساچے ست دھرم تیرا ہووے داس، داسن داسی ہو کے سیو کمائیا۔ سنجگ ساچے تیرا انتر پورا ہووے قول، گر اوتار پیر پیغمبر چار جگ دے دین گواہیا۔ سچ سچ پرگٹ ہووے پرسدھ اُپر دھرنی دھرت دھول، دھرم دوار اینکار اکو دئے دکھائیا۔ نرگن دھار آتم پر ماتم گھٹ نواسی پرکھ ابناشی لکھ چوراسی جائے مول، مولا ہو کے اپنی کار کمائیا۔ رہن نہ دیوے اندر باہر گپت ظاہر کوئی پڑدا اوہل، سچ دوارا اکو اک دئے سہائیا۔ جس دا لیکھا سمجھ نہ سکے کوئی ملا شیخ مسانک پنڈت رول، تھتاں واراں وچ ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ سو سوامی انترجامی سچ نام وجائے گما اک ڈھول، ساچا ڈنکا راؤ رنگاں دین دنی جگت دئے

سناٹا۔ جن بھگت سہیلے کر کر میلے پر ماتم ہو کے آتم وسے کول، انتر انتر بجر کپائی پڑا رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنگ نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگت دیوے وڈیائی اُپر دھول، تن مائی خاکی لیکھا انت رہن کوئے نہ پائیا۔

* ۱۰ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ حضورا سنگھ دے گرہ پنڈ گورایا ضلع جالندھر *

سجگ ساچے، تیرا دوارا ہوئے رنیک، رام رمیا ہر گھٹ نظری آئی۔ گرگھ گرگھ گرگھ گرگھ بنے نہ کوئے شریک، بھگت سنت شرکت وچ کدے نہ آئی۔ ساچے نام دی پرگٹ ہووے اک توفیق، توحفہ گن ندھان دیوے تھاؤں تھانیا۔ ست دھرم دی پوری ہووے آس امید، ترشنا جگ جنم دی پور کر آئی۔ ساچی سکھیا چار ورن اٹھاراں برن دیوے اک نصیحت، کھتری براہمن شوڈر ویش وند نہ کوئے وند آئی۔ آتم پر ماتم پڑدالاہ کے دتے حق اصلیت، پاربرہم برہم میل دے ملائی۔ نام جُماری اندر خوشی رکھے سدا طبیعت، من چنچل چلے نہ کوئے پتھرا آئی۔ سچ چرن کول دی دتے اک اہمیت، حاضر حضور بے نظیر اپنا درس وکھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ست ستوادی سجگ تیرا ست دھرم دے پرگٹائی۔ سجگ ساچے، ساچے نام دی ہووے اک تعریف، ایشی درشی کائنات اکو ڈھولا گایا۔ دیناں مذہباں ذاتاں پاتاں اوچاں نیچاں راؤ رنکاں دیوے حق ترتیب، طرح طرح دین دنی لئے سمجھائی۔ دُور دُراڈا شاہ سلطانا سیری بھگوانا دے نزدیک، نیرن نیرا ہو کے اپنا پڑدا دے چکائی۔ ساچے حکم دی کرے اک تمہید، طمع ترشنا کوڑی کریا دے گوائیا۔ گر اوتار پیغمبر جس دی کر کے گئے تاکید، راگاں ناداں ویداں ڈھولیاں وچ گائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سجگ ساچے تیرا مارگ دے اُچائی۔ سجگ ساچے، ساچا نام اُتجے اک نرنکار، نرویر ہو کے سب نوں دے جنائی۔ آتم پر ماتم ہووے سچ پیار، پریم پریتی کایا مندر اندر دے وکھائی۔ جگت واسنا میٹ کوڑ گڑیار، سچ سچ ناتا دے جڑائی۔ گھر ٹھاکر سوامی کرتا ملے آن، قدرت داما لک بے پرواہیا۔ توں میرا میں تیرا سچھنڈ نواسی سنائے اک فرمان، فُرنیاں توں باہر اپنا منتر دے جنائی۔ جس نال چار ورن اٹھاراں برن ہووے کلیان، کلمہ کائنات اکو اک

سکھائیا۔ آتم برہم پاربرہم کرے آپ پہچان، بے پہچان رہن کوئے نہ پائیا۔ ساچی کرنی دُھر دی دھوڑ دے اِشان، آشنا منشا اپنے نال پرنائیا۔ گر اوتار پیغمبر جس دا دے کے گئے بیان، وصیت وچ لیکھا لوک مات لکھائیا۔ سو کرنی دا کرتا کھیل کرے سِری بھگوان، جن بھگت سہیلے آپ اُٹھائیا۔ دیاوان داتار ہو کے دیوے دان، دست امولک اگئی گھر گھر جھولی پائیا۔ سنجگ ساچے، ست ستوادی ست پُرکھ نرنجن ہووے آپ مہروان، مُجبت دا مالک محبوب اپنی دیا کمائیا۔ ساچے مارگ چلنا ہووے آسان، اصل دا اصول دے سمجھائیا۔ منو آ جھگڑا نہ رہے شیطان، شرع وچ نہ کوئے لڑائیا۔ مورکھ بُدھی نہ رہے آنجان، سگھڑ سُجھے دے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دے کے دُھر دا دان، دین دُنی اِکو رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، سنجگ تیرا رستہ دے سمجھائیا۔ سنجگ ساچے، ساچا نام ہووے پرگٹ، پر کرتی سب دی ویکھ وکھائیا۔ ڈنکا و جاوے لکھ چوڑاسی جیو جنت ہر گھٹ، سوئی سرتی رہن کوئے نہ پائیا۔ دُئی دوتی شرع شریعتی جگت واسنا میٹے پھٹ، پاٹا چیتھرتن کپڑ دے بدلایا۔ نام ندھان سِری بھگوان شبد اگئی مارے سٹ، جگت سٹے دا لیکھا دے مکائیا۔ کر پرکاش تت اٹھ، اندھ اندھیر سنجھ سویر اِکو رنگ رنگائیا۔ کرپا کر پُرکھ سمرتھ، سمے وچوں سادے بدلایا۔ جن بھگتاں دے اپنی اکھ، اکھراں توں پرے اپنا ستھر دے وکھائیا۔ جس گرہ سوامی سجن میت مُرارہ رہیا وس، سہیلا صاحب سو بھا پائیا۔ سو گرہ مندر دیوے دس، دہ دشا و بے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سنجگ ساچے تیرا مارگ لوک مات لاوے وت، وطن تیرا دھرنی دھرت دھول دے وکھائیا۔

* ۱۰ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ لال سنگھ دے گرہ پنڈ ڈیوال ضلع جالندھر *

سنجگ ساچے، پُرکھ اکال دیوے دلاسا، دین دیاں دیاں دھندھ ٹھا کر اپنی دیا کمائیا۔ ابناشی کرتا پُرکھ اکال ویکھنہارا آد جگاد تماشا، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال کھوج کھوجائیا۔ نرگن سرگن لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت سرتی شبدی پاوے راسا، گوپی کاہن سِری بھگوان اپنی کار کمائیا۔ ساچا نام گن

ندھان لوک مات کھولے خلاصہ، خالق خلق مخلوق واحد کلمہ اِکو دئے جنائیا۔ زِگن نُوَر جوت ہووے پرکاشا، چار کُنٹ دِه دِشا نوَسْت اِکو اِک کرے رُشائیا۔
 کَلج کُوڑی کریا سَت سَتوادی برہم برہمادی شبد انادی میٹے اندھیری راتا، سَہج ساچا سچ چند کرے رُشائیا۔ نام ندھان سِری بھگوان گھٹ نو اسی پُرکھ ابناشی
 وجائے اپنا نادا، دُھن اِگم سُن سادھ وچوں پار لنگھائیا۔ دین دُنی جگت جاگرت جوت بن ورن گوت بدل دیوے سماجا، مارگ راہ پندھ سورا سربنگ اِکو اِک
 سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا سدا سد سِر رکھے دے کر ہاتھا، سمرتھ سوامی انترجامی مہر وان محبوب مہر نظر اُٹھائیا۔ سَہج
 ساچے، ساچے نام دا چلے اِک رواج، روادار رہن کوئے نہ پائیا۔ بن رسنا جہوا بٹی دند ہر گھٹ سنائے اِگمی آواز، جس نوں شاستر سمرت وید پُران انجیل
 قرآن کھانی بانی کہن کوئے نہ پائیا۔ اندر وڑ کے مندر چڑھ کے کایا کعبے کھولے آپ راز، رازق رِزق رحیم بے علم عالم دئے بنائیا۔ سچ دوارے ساچا کلمہ حق
 حقیقی دتے اِک نماز، نوازش وِچ ویکھے جگت لوکائیا۔ سَت سَتوادی شبد انادی نام ندھانا دیوے دُھر دی داد، دولت مال خزینہ اِکو اِک دکھائیا۔ جن بھگتاں
 نچ نیز ساچے لوچن کھولے جاگ، آلس نندرا کُوڑی کریا رہن کوئے نہ پائیا۔ ہنس بنائے مورکھ مگدھ انجانے کاگ، سوہنگ ہنسا مانک موتی چوگ اِکو نام
 چُکائیا۔ کَلج کُوڑی کریا من واسنا کر برباد، دھرت دھول دھول وچوں باہر کڈھائیا۔ سَہج تیرا ساچا کھیڑا کر آباد، سنت سہیلے گرو گُر چیلے گُرکھ گُر گُر
 اپنے رنگ رنگائیا۔ رُوچ بُت تن مائی خاکی وجود پوت کر پاک، پتت پُنیت دئے کرائیا۔ دو جہان سِری بھگوان سچکھنڈ نو اسی پُرکھ ابناشی کرے انصاف،
 وِشن برہما شو کروڑ تیتیس دیوت سُر گُر اوتار پیغمبر سِر سکے نہ کوئے اُٹھائیا۔ ساچے سنتاں سرن سرنائی جنم کرم دا لہنا دینا کرے مُعاف، مُشکل وچوں مُشکل
 حل دئے کرائیا۔ سَت دھرم دا ہووے مات پرتاپ، پرتیندھ پر ماتما اِکو سب نوں نظری آئیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم دین دُنی دا سانجھا ہووے جاپ،
 جگ جیون داتا دیوے مان وڈیائیا۔ کوڑ گُریار رین اندھ اندھیر رہے نہ رات، رُترئی رُت ابناشی اچت اپنے نال مہکائیا۔ سَہج ساچی سُنھنجی ہوئے پربھات،
 پربھو مل کے سارے خوشی لین منائیا۔ جھگڑا رہے نہ بھرم بھرانت، گڑھ ہنکاری دئے تڑائیا۔ جن بھگتاں پڑھنی پئے نہ کوئے کتاب، کُتب خانیاں دا لیکھا
 دئے مُکائیا۔ اندر وڑ کے مندر چڑھ کے کایا مائی ساچی ہائی وجائے رباب، سُر تال باہروں سمجھ کوئے نہ پائیا۔ میت مُرارا سجن سہیلا پُرکھ اکالا دین دِیالا بنے

آپ احباب، احمق رہن کوئے نہ پائیا۔ ساچا سجدہ کرنا دتے آداب، نمستے نمونمو اکو اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ستجگ تیرا ساچے نام دا دے سواد، انرس پھکے سارے دئے بنائیا۔ ستجگ ساچے، ساچے نام دا ہووے میلا، ملنی ہر جگدیش کرائیا۔ اکو رنگ رنگیا جائے گرو چیلہ، چیلہ گرو سمجھ کوئے نہ پائیا۔ پُرکھ اکالا دین دِیالا آتم پر ماتم بن کے سجن سہیلا، دُھر دا سنگی اپنا سنگ نبھائیا۔ دھام انڈ ٹھڑا دس نویدا، سچھنڈ دوار ایکنکار اکو دئے دکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ستجگ ساچے ست ست اک درڑائیا۔ ستجگ ساچے، ساچے نام دا ہووے اک اپدیش، اپما ابناشی کرتے نظری آئیا۔ حکم دیوے نر نریش، نراں دا نرائن دیا کمائیا۔ دو جہاناں سنے اک سندیش، سویا رہن کوئے نہ پائیا۔ وشن برہما شو کرن آدیس، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ گر اتار پیغمبر چلے کوئے نہ پیش، پیشوا اکھ نہ کوئے اٹھائیا۔ اتم لہنا دینا ہووے نال دسمیش، گوبند میلا سچ سُبھائیا۔ جس نے پُرکھ اکال دی دسی ساچی ٹیک، کاکا مستک دھوڑی اکو خاک رمائیا۔ بھوکھتاں وچ لکھ کے سچ سندیش، سُنہیہرا جگت گیا سُنائیا۔ کلجگ انت سِری بھگونت نرگن زویر دھارے بھیس، بھیکھادھاری اپنا ویس وٹائیا۔ جس دا لہنا دینا دو جہان ہووے دیس پردیس، برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال بھجے واہو داہیا۔ نام سُنہیہرا دے کے ایک، ایکنکار پڑدا دئے اٹھائیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت دُھر درگا ہی دس کے ٹیک، ٹلیاں والے گرو آں توں کھہرا دئے چُھڈائیا۔ نظری آئے نیتن نیت، نچ نیز لوجن نین اکھ کرے رُشنائیا۔ وڈیائی چلے نہ کوئے سہنسر مکھ شیش، ساہ ساہ سیس جگدیش جُھکائیا۔ ساچے بھگتاں دُھر دیاں سنتاں کلجگ انت سِری بھگونت انتر کھول کے اپنا بھیت، بھيو ا بھیدا دئے کھلائیا۔ دو جہاناں سِری بھگوانا نرگن سرگن بن کے کھیوٹ کھیٹ، سچ ملاح بے پرواہ اکو ایک نظری آئیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ستجگ ساچے تیرا مالک ہووے اک نریش، نر نرکار نظری آئیا۔ ستجگ ساچے ساچا نام ہووے بلند، جس دی بلندی سمجھ کوئے نہ پائیا۔ پُرکھ اکال آتم پر ماتم دس کے اپنا چھند، سنسے سارے دئے چُکائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا بھرماں ڈھاہ کے کندھ، کلمہ کائنات نال اتفاق دین دُنی دئے سمجھائیا۔ لیکھا جان کے سورہ چند، چوڑاں طبق چوڑاں لوک سچ سلوک اکو نام پڑھائیا۔ جگت نیز ہن رہے کوئے نہ اندھ، گیان نیز اکو نور ڈگمگائیا۔ جن بھگتاں ساچے سنتاں منزل مُکا کے پچھلا پندھ، سچ دوارے آپ بہائیا۔ جتھے من

واسنا بدھی جھگڑا رہے کوئی نہ جگ، کھنڈا کھڑگ تلوار ہتھ نہ کوئے اٹھایا۔ نجاند وچوں بخش کے پرمانند، سچ پریتی پر م پُرکھ آتم پر ماتم اک سمجھایا۔
 خوشی کرا کے بندگی والا بند بند، بندھن سارے دئے تڑایا۔ بھيو کھلا کے ہنگ برہم، پار برہم میلا سچ سُبھایا۔ جن بھگت سہیلا سنگر ساچے گھر پئے جم،
 جننی دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ کوڑی ترشنا رہے نہ تم، ممتا موہ نہ کوئے ہلکایا۔ ہرکھ سوگ نہ کوئی غم، چنتا روگ نہ کوئے ستایا۔ جھگڑا رہے نہ پون سواسی دم،
 ساہ ساہ نہ کوئے وڈیایا۔ جنہاں پُرکھ اکال دین دیاں ملیا سیری بھگوان، بھاگاں دا لیکھا دئے مُکایا۔ سنجگ ساچے ساچا نام بھنڈارا اگئی ابناشی کرتا دیوے
 دھن، دھناڈھ تیتوں دئے بنایا۔ کر و سیرا بن چھپر چھن، لوک مات شبدی شبد جنم دواپا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جان جیو جن،
 جاگرت جوت کرے رُشناپا۔ سنجگ ساچے تیرے نام دی ہووے صفت صلاح، صفحہ کوڑ ملیچھ اٹھایا۔ سب نوں مٹنا پئے رام واگرؤ اک خُدا، گاڈ کہہ کے
 سارے شکر منایا۔ ورن برن نہ رہے کوئی جُدا، جُز وند نہ کوئے وندایا۔ سرشٹی دامارگ کر کے سدھا، صدق صبوری سب دی جھولی پاپا۔ اپنے ملن دی
 دس کے اگئی بدھا، رستہ اکو اک دئے دکھایا۔ سنجگ ساچے پُرکھ اکال دین دیاں بن کے پتا، پتیر میشر دیوے مان وڈیایا۔ ساچے بھگتاں کرنا ہتا، ہتکاری ہو
 کے آپ سمجھایا۔ گر اوتار پیغمبراں جو بھوکھت لیکھا لکھا، لہنا دینا سب دا پور کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکٹک نرائن نر،
 مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کلجگ انت سیری بھگوانت کروٹ لے بدل اپنی پٹھا، سنجگ ساچے سنمکھ ہو کے سمے نال سادئے بدلایا۔

* ۱۱ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ گردیو سنگھ دے گرہ نواں پنڈ ضلع جالندھر *

سنجگ ساچے تیری دھار لوک مات آوے اتر، اتر پورب پچھم دکھن وجے نام ودھایا۔ سرشٹ سبائی دین دنی کرے شکر، خوشیاں وچ گھر گمبھیر
 ڈھولے گایا۔ جن بھگت سہیلے پر بھ دے پرگٹ ہوون ساچے پتر، پت پر میشر دیوے آپ مان وڈیایا۔ سنت سہیلا گلیا رہے نہ کوئی کسے نکر، چار کٹ دہ
 دشا پھول پھولایا۔ جیو جنت بھگھا رہے نہ کوئی نکر، آسا ترشنا منسا سب دی پور کرایا۔ جگت واسنا وچ قول اقرار کوئی نہ جائے نکر، ہر ہر دے پر بھ اپنا نام

رکھائیا۔ بھاؤ رہے نہ کوئی دُتیا دُتر، ایک رنگ رنگے سرشٹ سبائیا۔ گرکھاں گرسکھاں صاحب سوامی چکھے اپنے اگے کچھڑ، دُھر دی گودی آپ ٹکائیا۔ ذات
 پات دین مذہب کوئی نہ رہے بھٹڑ، آتم برہم پاربرہم پڑدا دئے اٹھائیا۔ پر بھ وچھڑ جگت دُھاگن نار رہے کوئی نہ چھٹڑ، کنت ملاوا گھر سوامی ہووے سچ
 سُبھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سنجگ ساچے لوک مات دئے وڈیائیا۔ سنجگ ساچے تیرا پرکاش ہووے نورِ الٰہی
 (رَبّی)، الٰہی کلمہ ملے اک وڈیائیا۔ تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گاون سبھی، شاہ پاتشاہ شہنشاہ محکم اک منائیا۔ جگت واسنا کوڑی کرپا دُھر دے نام نال جائے
 دبی، پنج وکارا من ہنکارا سر نہ کوئے اٹھائیا۔ سرشٹی درشٹی ساچے نام اندر جائے بدھی، بندنا ڈنڈوت سجدہ اکو دئے سمجھائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال ست دھرم
 دی چلاوے اکو گدی، دین مذہب ذات پات لیکھا دئے مُکائیا۔ مانو ذاتی کوئی نہ کھاوے ہڈی، رس آتم پر ماتم دئے چکھائیا۔ ساچی دھار حق پریتی پر بھ دے
 نال جائے لگی، جگت بغاوت میٹے تھاؤں تھانیا۔ ترے گن مایا اگنی تت مول رہے نہ لگی، سانت ست دئے کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سنجگ تیرا ست ست اُپجائیا۔ سنجگ ساچے تیرا سچ دھرم ہووے پرکاش، پر م پُرکھ پر ماتم دئے مان وڈیائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا اندھ اندھیر
 ہو جائے وناس، چار ورن اٹھاراں برن ہوئے رُشنائیا۔ کرپا کرے گھر گمبھیر سرب گنتاس، پر م پُرکھ اپنی دیا کمائیا۔ پُرپاں لوآں برہمنڈاں کھنڈاں سچ
 دھرم دی پوے راس، زرگن سرگن گوپی کاہن نظری آئیا۔ ہر ہر دے اندر پر م پُرکھ دا اکو ہووے جاپ، جگ جیون داتا ساچی سکھیا کرے پڑھائیا۔ پتا
 پوت کرے کوئی نہ گھات، مات پت نہ کوئے لڑائیا۔ جھگڑا رہے نہ ذات پات، دین مذہب ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا میٹے اندھیری رات،
 سنجگ ساچا ست دھرم اکو چند نظری آئیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش دسن اک جماعت، اکو نام پیٹی پڑھ کے پر بھ دا شکر منائیا۔ سب دا سانجھا ایشٹ لکھیا
 جائے نال قلم دوات، کائنات محکم اکو اک دئے سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنجگ ساچے، دیوے سچی دات، نام پدارتھ دست اکو
 اک ورتائیا۔ سنجگ ساچے، ساچا ملے نام انمل، کرتا قیمت کوئے نہ لائیا۔ بھاگ لگے دھرنی دھرت دھول ساچی گل، گل مالک خالق پرتپالک دیوے مان
 وڈیائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال جگت واسنا جائے کوئی نہ بھل، ابھل اپنا مارگ اکو دئے دکھائیا۔ کوڑی کرپا مانو ذاتی مول نہ جائے رُل، بڈھ بیک سنجگ ٹیک

رنگ ایک دے رنگایا۔ سچ سہنجی رت مَوَے خوشی ہووے پت پھل، پھلوڑی ساچی سچ دے لہرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سبجگ ساچے ست ستواد بخشے ساچے گن، گنوتا مہر نظر اک اٹھایا۔ سبجگ ساچے، ساچا نام پر بھ دیوے لوک مات انم جگ، جاگرت جوت کرے رُشانیا۔ سرشٹ سبائی رسنا جہوا گائے سب، صفحہ کوڑ دے اٹھایا۔ بن کعبیوں کایا مندر اندر کرائے حج، حضرت ہو کے حضور ملے چائیں چانیا۔ درس دکھائے اُپر شاہ رگ، کوڑ دوارے پینڈا دے مکایا۔ چار کُنٹ دہ دشا حکمے اندر کرے پر بندھ، لکھ چوڑا سی جیو جنت سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ بھگت سہیلا نیتر لوجن نین رہے کوئی نہ اندھ، اگیان اندھیرا اندروں دے کڈھایا۔ کلجگ کوڑی کرپا میٹ کے پندھ، سبجگ ساچے مان دوائیا۔ توں میرا میں تیرا سب نے گاؤنا چھند، سنساروگ رہے نہ رانیا۔ دین دیال ٹھا کر ہو بخشند، بخشش رحمت اپنی آپ کمایا۔ ساچے نام دادے اندھ، پرمانند وچ سمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سبجگ ساچے، کلجگ کوڑی کرپا دئی دوتی ڈھاہ کے کندھ، تیرا مارگ لوک مات دے لگایا۔ آونجارن سچ دوار، سچکھنڈ دوارا اکو نظری آیا۔ جس گرہ و سیا آپ نراکار نرنکار، نروریر نرادھار سو بھاپایا۔ جاگرت جوت جگے اگم اپار، نرگن نور جوت ہووے رُشانیا۔ مقامے حق بیٹھا پروردگار، لاشریک درگاہ ساچی ڈیرہ لایا۔ جس دوارے منگدے گرو اوتار، پیغمبر سیس نوایا۔ وشن برہما شو بھکھار، در ٹھانڈے اکھ جگایا۔ سو داتا دانی دیونہار، آد جگاد ویکھ دکھایا۔ سبجگ تریتا دوا پر کلجگ کھیل کردار ہیا اپار، اپر پر سوامی اپنے ہتھ رکھے وڈیایا۔ جگت و نجان ویکھے وچ سنسار، لکھ چوڑا سی سرشی درشی اندر پھول پھولایا۔ جنہاں سکھیاں شوہ ملن دی اندر و بے ستار، سوئی سرتی آپ اٹھایا۔ انحد شبد دے سچی ڈھنکار، دُھن آتمک راگ سنایا۔ بے خبراں کر کے خبردار، آلس نندرا وچوں باہر کڈھایا۔ وست امولک کایا گوک ساچی جھولی دیوے ڈار، کرتا قیمت نہ کوئے لگایا۔ جو و نجان بن کے کرے ہر کا نام و پار، ایٹھے اوٹھے گھاٹا رہے نہ رانیا۔ لیکھا چکاوے جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ، ٹلے پر بت دا کھہڑا دے جھڈایا۔ وڑنا پئے نہ ڈو گھی غار، جل مین دا لیکھا رہے نہ رانیا۔ در در منگانہ پئے بن کے دکھیار، در دیاں دا درد لئے و نڈایا۔ جس سکھیا وچ اچھیا پوری کرے کرتار، قُدرت دا مالک اپنی دیا کمایا۔ سونانک نرگن سرگن کر کے گیا و ہار، بوہاری ہو کے اپنی کھیل کھلایا۔ جن بھگتاں ساچے سنتاں گرکھاں

گرسکھاں دے کے اک ہلار، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ ونجارن لوک مات ویکھ وکھائیا۔ اٹھ ونجارن بن منگتی، سنگر شبد دے سمجھائیا۔ گڑھ توڑ ہوئے ہنگتی، ہنگ برہم ملے وڈیائیا۔ جیہڑی ٹک نانک نرگن سرگن ہو کے پڑھی پنگتی، پاندھیاں دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ ویکھ کھیل اوس پر بھ دے انند دی، جس انند وچوں چند ستارے گرکھ لے پرگٹائیا۔ ایہہ وست امولک جن بھگتاں دے پسند دی، دوجے ہتھ کدے نہ آئیا۔ جنہاں داتن من کایا چولی اندر باہر رنگدی، بن لاری اپنا رنگ دے چڑھائیا۔ ایہتھے اوتھے دو جہاناں کنت سہاگن ہو کے کنت کنتوہل نال ہنڈھدی، جگت رنڈیپے دا لیکھا دے مکائیا۔ ایہہ دھار اوس سورے سرنگ دی، جس داستر سمرت وید پوران انجیل قرآن کھانی بانی صفتاں وچ لیکھا رہے سنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوانی ساچا پتا اک سمجھائیا۔ بن ونجارے اگے رام، جگ نیتز نظر کسے نہ آئیا۔ جو شبد اگئی مارے بان، انیالا تیر چلائیا۔ سوئی سرتی نہ رہے انجان، نام ہلارے وچ اٹھائیا۔ امرت آتم دے کے پین کھان، جگت ترشنا دے بُجھائیا۔ آتم سیجا کرے پروان، جتھے پاوے چول دی لوڑ نہ کوئے رکھائیا۔ تیرے گھر تیرے گرہ تیرا دیک جوت جگے مہان، سنگر پورا نرگن نور کرے رُشائیا۔ سو سوانی دُھر دی رانی ہر کنت ہووے پروان، جو حکمے اندر چل کے حکمے اندر سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگت ونجارن نام ادھارن پیج سوارن ایکا ایک آپ اکھوائیا۔ ونجارن بن گرکھ سکھی، سخاوت سنگر ہتھ نظری آئیا۔ اپنا کملاپتی ویکھ اوس اگھی، جس نوں نچ نیتز کہہ کے سارے رہے گائیا۔ جس دی یاری آد جگاد جگ چوکڑی پئی، یارانہ ایہتھے اوتھے دو جہان نہ کدے تڑائیا۔ جس داسرتے ہتھ آیاں وانہ لگے تئی، اگنی پوہ نہ سکے رائیا۔ اوتھے چلدی نہیں کوئی من متی، جگت واسنا نہ کوئے ہلکائیا۔ صاحب سوامی انترجامی سچ ونجارن تیری آپے پت رہیا رکھی، رکھک ہو کے رچھیا کرے تھاؤں تھانیا۔ ساچی دھار نرگن نرویر نرکار نرکار نانک دسی، جو جیو جنت سب نوں کر کے گیا پڑھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا وچ اکو اک کرائیا۔ سچ ونجارن کچھ لے منگ، مانگت اکو دوارا ویکھ وکھائیا۔ ملے صاحب سورا سرنگ، شاہ پاتشاہ شہنشاہ سچا شہنشاہیا۔ جس دانام ندھان وجے مردنگ، برہنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال دو جہان رہیا اٹھائیا۔ سدا سہیلا اک اکیلا دیونہارا دُھر داسنگ، وچھوڑے والا جوڑا اپنے نال نہ کدے رلائییا۔ مہروان محبوب

ہو کے مُجبتِ وِج آسا منسا پوری کرے اُمنگ، ساچی ترشنا اپنے لیکھے لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا اک انند، انند انند وِچوں پرگٹائیا۔ ونجارن کہے میں جدا دیکھیا واجا، آواز دُھر دی رہیا سٹائیا۔ سب دامالک غریب نِواج، گھر گمبھیر بے پرواہیا۔ جس دوارے سب نوں ہونا پئے مُتاجا، لوڑوند جگت لوکائیا۔ سو ونجارنے تیرا پورا کرے کاجا، قُدرت دامالک بے پرواہیا۔ جس دا آد جُگاد جُگ چوکڑی رِواج، جن بھگت سہیلے سنت گرگھ پار کرائیا۔ اندروں کوڑ گُریار کڈھ کے واد وِداد، نام رنگن دے رنگائیا۔ سَمیل دھار اپنے وِج کر وِسادا، پڑدا اوہلا دے چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ ونجارن دیکھ دکھائیا۔ سچ ونجارنے اُٹھ بن اُکھاں کر دھیان، صاحب سوامی انترجامی نرگن نرِویر کھیل کرائیا۔ بودھ اگادھا شبد انادا دیوے اک گیان، نام نِدھان سری بھگوان جھولی دے بھرائیا۔ لیکھا چُکا کے آون جان، لکھ چوڑاسی پیئڈا مٹے جہان، ناری ہر جو کنت لئے پچان، لکھ چوڑاسی وِچوں کھوج کھوجائیا۔ شبد اگئی چٹھائے بان، لے کے جائے اوس مکان، جتھے سورج چند کرے نہ کوئے رُشنائیا۔ اک سوامی پُرکھ اکالا دین دِیالا دُھر دا کنت ملے آن، دُو بے یارڑے دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ گھر ٹھا کر سوامی صاحب سہیلا کرے پروان، پروانگی اپنا نام دے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ ونجارن سچ دوارے دیکھے چائیں چائیا۔ پریم ونجارن بے پریم کرن دا چا، چاؤ گھنیرا دیاں جنائیا۔ اکو کنت لینا ہنڈھا، ساچی سیجا سوبھا پائیا۔ جو بن سدیاں مہروان ہو کے جاوے آ، محبوب مالک نور خُدا ئیا۔ جس نوں نانک گو بند لیا پرنا، پریم پُرکھ وڈی وڈیائیا۔ اوس نال ناتا لو بڑا، جس دا بڑیا جوڑ نہ کوئے تڑائیا۔ بھائیں کلیمیاں والا کہو خُدا، بھائیں اللہ رام و اِگرُو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ ونجارن تیرا پو دے پھرائیا۔ سچ ونجارن اُٹھ کے ناتا جوڑ، سویاں رین نہ انت وِہائیا۔ پُرکھ اکالا دین دِیالا جائے بہڑ، بہڑی بہڑی کر نہ کوئے گر لائیا۔ تیرا کرے اندھیرا دُور گھور، سچ نور اک رُشنائیا۔ جھگڑا مُکا کے پنچ چور، دوتاں کولوں لئے چھڈائیا۔ شبدی سَنگر لیکھا مُکا کے تور مور، ایکا رنگ دے رنگائیا۔ توں سُنہنچنی بانگی جو بن ونقی نظری آویں چھوہر، جس دا شوہر خاوند کنت بے انت بے پرواہیا۔ اوس پر بھوتوں پنا دوجا نہیں کوئی ہور، اور سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ ونجارن تیرا ناتا پُرکھ بدھاتا شبدی دھار لوے جوڑ، جگت واسنا سنگ نہ کوئے رکھائیا۔

* ۱۱ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ چھمن سنگھ دے گرہ پنڈ دھسوری ضلع انبالہ * *

سجگ ساچے، کرپا کرے سری بھگوانا، پت پر میثور بے پرواہ اپنی دیا کمائیآ۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال چار کُنٹ دہ دشا دیوے اک گیانا، آتم پر ماتم بودھ اگادھ کرے پڑھائیآ۔ سرشٹی درشٹی اشٹی دے اکو حق نشانہ، ایکا دوآ دوآ ایکا اکو رنگ سمائیآ۔ آتم پر ماتم جیو جنت سادھ سنت نظری آئے دُھر دا کاہنا، گھنئیآ نئیآ اکو دئے دکھائیآ۔ پُرکھ ابناشی گھٹ نوآسی کھیل کرے دُھر دا رانا، رمیا ہو کے سئیا ہو کے اپنا رنگ رنگائیآ۔ جوت سروپی جاگرت جوت پہرے اپنا بانا، کھانی بانی چوتھے جگ دیکھے چائیں چانیا۔ گھٹ نوآسی شاہو بھوپ پرگٹ ہو کے دُھر دا رانا، رام رحیم کریم قدرت دا مالک خلق دا خالق پروردگار جلوہ نور کرے رُشائیآ۔ چار جگ دا جھگڑا میٹے جو دین مذہب ہو یا تقسیم، ترمیم کر کے عظیم اپنا گھر دکھائیآ۔ پُرکھ اکال دین دیال سجگ ساچے تیرے وچ رکھے نہ کوئے نئیم، دُھر فرمانا اکو اک اپنا حکم نرگن سرگن دئے درڑائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ بدلنا اپنا کھیل دتے قدیم، کرنی دا کرتا اپنا حکم ورتائیآ۔ سجگ ساچے، ساچا حکم ہووے فرمان، دو جہاناں نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیآ۔ وشن برہما شو نین شرمان، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال سر نہ کوئے اُٹھائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر سجدیاں وچ کرن پرنام، نمو نمو کہہ کے سیس جھکائیآ۔ ست ستوادی شبد انادی گرو ہووے بلوان، جو دھا سور پیر اکو اک نظری آئیآ۔ چار کُنٹ دہ دشا دھرم جھلائے حق نشان، حقیقت دا مالک اپنا پڑا دئے اُٹھائیآ۔ ست سچ کرے پروان، کوڑ گڑیار لیکھا دئے کھپائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سجگ ساچے تیرا مارگ اک دکھائیآ۔ سجگ ساچے ساچا نام ہووے ایکنکار، اک اکل دیا کمائیآ۔ ڈھولا گیت کلمہ گائے سرب سنسار، سرشٹی درشٹی اندر وجے ودھائیآ۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم ہووے سچ پیار، پار برہم پت پر میثور اپنا رنگ دئے رنگائیآ۔ جس دا لیکھا چار جگ قلم شاہی لیکھ نہ لکھنہار، کاتب ملے نہ کوئے وڈیائیآ۔ سو کھیلے کھیلے گم اپار، گم اتھاہ اپنا حکم ورتائیآ۔ چار کُنٹ دہ دشا پاونہارا دُھر دی سار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سوامی انترجامی سجگ ساچے تیرے ہتھ لگائیآ۔ سجگ ساچے تیرا ہووے لوک مات مان، ابھمان کوڑ رہن نہ پائیآ۔ دُھر دا کلمہ دس اک کلام، کوجھے کملے لئے ترائیآ۔ صدی چو دھویں دا پرگٹ ہو کے

اک امام، عالماں دا عالم لیکھا جانے تھاون تھانیا۔ جن بھگتاں مُشکل کر آسان، مسد حق دے سمجھائیا۔ کلجگ کوڑی کر یا میٹے نشان، مایا ممتا موہ وکار رہن نہ پائیا۔ ساچے بھگتاں دے کے اپنا آپ گیان، دھیان اکو اک وکھائیا۔ گھر سوامی ٹھاکر ملے آن، باہر لبھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ سنت سُھیلا گرکھ گر سکھ چرن کول کر پروان، پر م پُرکھ پر بھ دیوے مان وڈیائیا۔ سنجگ ساچے صاحب سنگر ست دست دیوے دان، داتا ہو کے داتا آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نہکرمی ہو کے کرے کھیل مہان، مہان بیدوبی کھیر یا اللہ جلوہ گر نور الاہیا۔

* ۱۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ گرنام سنگھ دے گرہ پنڈ ہر بنس پُرا *

ست دھرم کہے پر بھ کلجگ کوڑی کر یا کر غرق، پاربرہم پت پر میثور بے پرواہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ نرگن نر ویر نر اکار نر نکار جوت سروپ چار گنت دہ دشا ویکھ اپنی دھرت، نوست پڑدا اوہلا آپ اٹھائیا۔ انترجامی دھر سوامی سنگر شبد آپرت، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گنگن لگنتر ویکھ وکھائیا۔ صدی چو دھویں انت اخیر حضرتاں پوری کر شرط، شرع وچوں شریعت دے بدلایا۔ دین دُنی اپنا کھیل ویکھ فرش عرش، والی دو جہان سری بھگوان نرگن ہو کے سرگن کھوج کھوجائیا۔ جودھا سوربیر مردانہ بن مرد، نام ڈنکا راؤ رنکا چار ورن اٹھاراں برن دے سناٹیا۔ دیناں انا تھاں دین دیال ونڈ درد، غریب نمانے کوجھے کملے اپنے گل لگایا۔ دین مذہب دی چھری حلال کسے نہ کرے کرد، کلجگ قتل گاہ وچوں جیو جنت باہر کڈھائیا۔ انت اخیر در درویش ست دھرم تیرے آگے کرے عرض، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی در تیرے منگ منگایا۔ ست دھرم کہے پر بھ کلجگ ویکھ انت اخیر، آخر دھیان لگایا۔ منزل حق چوٹی چڑھے نہ کوئے اخیر، مرید مرشد مل کے خوشی نہ کوئے منایا۔ چار گنت دہ دشا کوڑی کر یا جگت واسنا من وکاری گھتی جائے وہیر، آتم پر ماتم رنگ نہ کوئے رنگایا۔ شاستر سمرت وید پُران کھانی بانی جو دس کے گئی تدبیر،

مارگ پنتھ چلن کوئے نہ پائیا۔ کوڑی کریا کلجگ انتر دینِ ذنی دی بدلِ دتی ضمیر، انتر ضامن ہو کے دُھر دارام میل نہ کوئے ملائیا۔ جن بھگت اُدھارنا تیرا
 لہنا دینا آد جگادی قدیم، قُدرت دے مالک خلق دے خالق تیرے ہتھ وڈیائیا۔ ساچے حکم دی دُھر فرمانے کر تنظیم، تعلیم اِکو دے پڑھائیا۔ دینِ مذہب
 ذات پات اُوچ نیچ راؤ رنگ راج راجان شاہ سلطان رہے نہ کوئے تقسیم، آتم برہم پاربرہم ایکا نُور سب نوں دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوارے گرور گر دھارے گھر گبھیر بے نظیر اِکو آس رکھائیا۔ ست دھرم کہے میرے پر بھ مادھو رنگ رنگیلے، رنگت اپنا نام
 دے چڑھائیا۔ کلجگ انت سِری بھگونت تیرے ملن دے فیل ہوئے سارے وسیلے، پھڑ باہوں تیرا میل نہ کوئے ملائیا۔ دینِ مذہب وکھ وکھ ہنکاری بن گئے
 قبیلے، کایا کعبے حق محبوب مل کے تیرا درس کوئے نہ پائیا۔ جھگڑا پیا فرسے خاکی زینے، ضامن ہو کے ضمیر اندروں نہ کوئے بدلایا۔ حکمے اندر شاہ پاتشاہ
 شہنشاہ اپنی کر ترمیے، ترمیم اندر کلجگ کوڑی کریا دے مٹائیا۔ جن بھگتاں سائک ست ٹھنڈ ورتا سینے، سینہ بسینہ نرا کھر دھار اپنی دُھر دی کر پڑھائیا۔
 من واسنا جگت جیو بُدھی رہن نہ کینے، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار کوڑی کریا اندروں باہر کڈھائیا۔ جھگڑا مکے پنچ تت مایا ترے گن تینے، اٹھ نو دس اِکو
 تیرے نام وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوارے ست ست اِکو آس رکھائیا۔ ست دھرم کہے پر بھ لوک
 مات نرگن دھار تک، بن اکھاں اکھ کھلائییا۔ مانو ذاتی کوئی نہ جانے حقیقت حق، اصلیت وچوں اصل نہ کوئے درڑائیا۔ من منو آسب نوں پا کے شک،
 جھگڑا گھر گھر رہیا کرائیا۔ تیرے ملن دی نچ کھلی کسے نہ اکھ، گیان نیتز پڑدا نہ کوئے اُٹھائیا۔ تیری آتم تیتھوں ہو کے وکھ، مایا ممتا موہ وکار اندر بیٹھی گھ
 چھپائییا۔ کسے دواریوں ملے نہ تیرا نام سچ، ونجارا دُھر دا نظر کوئے نہ آئییا۔ پُرکھ اکال دینِ دیال کلجگ انت سِری بھگونت ساچے پریم دی وست دے دتھ،
 اموک اُل اٹل اپنے گھر توں جھولی پائیا۔ توں دینِ دیال پُرکھ سمرتھ، دیاندھ ٹھا کر تیرے ہتھ وڈیائیا۔ کلجگ کوڑی کریا انتم کھیڑا کر بھٹھ، مایا ممتا موہ اگنی
 وِچ جلائییا۔ ستجگ ساچا راہ چار گنٹ دہ وِشا اِکو دس، آتم پر ماتم مل کے وجے حق ودھائیا۔ نجر جھرننا امرت اگنی دے رس، جس نوں رسنا رس نہ چکھے
 رائییا۔ توں میرا میں تیرا پاربرہم برہم کر اپنے وس، واسطہ اپنے نال جڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر

سنگھ وِشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی نِت نوت زرگن سرگن لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت چلائے رتھ، گر اوتار پیغمبر وِشن برہا شو دیوت سُریش
جیو جگدیش جگدیش اپنی دیا کمانیا۔

* ۱۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ گردیو سنگھ دے گرہ پنڈ گھڑوآں ضلع انبالہ *

سجگ کہے پر بھو بھگت جگ میرے چراغ، چار کُنٹ چراگاہاں وِچ ہوئے رُشائیا۔ ساچے نام دا اُچا اک راگ، راگ راگنی جس نوں سیس نوایا۔ شب
اگنی مار آواز، سوئے سٹے لوک مات اُٹھایا۔ پریم حقیقی بخش ویراگ، ویری متر شتر واکو نظری آیا۔ تیری مُجبت وِچ ہون وِسما، وِشیاں والا وِشا دینا تجایا۔
جگت ترشنا بُجھا آگ، سا تک ست دے وڈیایا۔ دُرمت میل دھو داغ، سنت سہیلے پت پُنت لے بنایا۔ کوڑ بُدھی رہے نہ کوئی کاگ، ہنس گرگھ نظری
آیا۔ گر سکھ تیرا ہووے اتم سادھ، صدق صوری دے سمجھایا۔ من واسنا رہے نہ کوئے وواد، وکھ امرت دے بنایا۔ تیرا کھیل سدا جگاد آد، مدھ اپنی
کل ورتایا۔ جگت واسنا کر برباد، آباد اپنا نام جنایا۔ جھگڑا رہے نہ دُئی فساد، ایک رنگ دے رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت سہیلے
لے ور، درانت وار ایک منگ منگایا۔ ست دھرم کہے پر بھ بھگتاں دی ویکھ بھگتی، بھگون تیری اوٹ تکایا۔ تینوں مالک من کے عرشی، پریتم اکو رہے
منایا۔ صاحب سوامی سہائتا کر اپر دھرتی، دھول اپر دینی مان وڈیایا۔ سار پا جن بھگتاں گھر دی، گرہ مندر ویکھ وکھایا۔ جس مندر تیری جوت ہووے
بلدی، نورو نور نور کر رُشائیا۔ کلا چلے نہ کوئے کج کل دی، اکل کل دھاری اپنی کل دے وکھایا۔ بھاونا رہے نہ دوتی سل دی، سلل ہو کے صاحب اپنا
رنگ رنگایا۔ دھار ویکھ جل تھل دی، مہیئل اپنا پڑدا اُٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، جن بھگتاں مل کے خوشی منایا۔
ست دھرم کہے پر بھ جن بھگتاں توڑ پابندی، جگت شرع نہ کوئے وڈیایا۔ ساچے نام دی دے سنگدھی، مہک اکو دے مہکایا۔ کجگ کوڑی واسنا اندر رہے
نہ گندی، کریا کرم توں لینا بچایا۔ ساچے نام دا ڈھولا دس چھندی، شہنشاہ ہو کے آپ سمجھایا۔ وست امولک دے انمنگی، اُسٹے ابناشی اچت آپ ورتایا۔
جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں نیز اھ رہن نہ دینی اندھی، اگیان اندھیرا اندروں دینا کڈھایا۔ ست دھرم کہے پر بھ جن بھگتاں

بخش چرن پیار، پیار وچوں پریتم نظری آئی۔ جگ جنم دے وچھڑیاں تیج سوار، سوار تھ پرمار تھ اپنا نام دے درڑائی۔ ست سچ دس جیکار، نعرہ نرنکارا اکو
 اک گائی۔ دھر دربار دی دس بہار، سہنجنی رت مولے بے پرواہیا۔ گرگھ تیری کھلے گلزار، گلشن سوہنا نظری آئی۔ کرپا کر وچ سنسار، جگت ساگر وچوں
 پار کرائی۔ پنچ تت کایا مائی کر اُجیار، کاجی گگریا ہوئے رُشائیا۔ ساچا مندر تیرا در دسے دربار، در دروازہ غریب نواجا دے کھلایا۔ نو سو پُرانوے چوکڑی جگ
 پیتے تیرا کسے نہ پایا انت پاراوار، بے انت کہہ کے سارے سیس نوائیا۔ کلجگ انت کرپا کر آپ نرنکار، سچی سرکار دیا کمائی۔ بھگت سہیلے شبدی دھار لے
 تار، پار کنار اپنے لے لگائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس جن تیرے چرن کول کری
 نِمسکار، تِس نِمکھ نِمکھ نہ کوئے کٹائی۔

* ۱۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ سُر جیت سنگھ دے گرہ پنڈ گھڑوآں ضلع انبالہ * ۱۱۹۸

ست دھرم کہے پر بھ جن بھگتاں اندر کر لو، لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں پینڈا دے مُکائی۔ پُرکھ اکال دین دیال سچ سوامی اپنی دس سو، سوئی
 سُر ت اکال مورت آپ جگائی۔ ہنگ برہم نرگن دھار آپے ہو، ہوکا دے کے آلس نندرا دے گوائیا۔ امرت رس نچھر دھارا چو، بوند سوانتی کملاپاتی اک
 ٹپکائی۔ من وکارا کوڑ کُڑیارا لے کھو، جگت ترشنا جھگڑا دے چکائی۔ پنچ وکارا پوہ نہ سکے گروہ، گہر گمبھیر بے نظیر اپنا رنگ رنگائی۔ گرگھ مانک موتی نام
 دھاگے لے پرو، پار برہم برہم لڑی اپنے نال بندھائی۔ ساچے سنتاں نال ہووے نہ کوئے دھروہ، دھرو پربلا د رو کے دین دُہائی۔ کھ چوڑا سی جیو جنت لے
 جوہ، کایا مائی ہائی پھول پھولائی۔ گرکھاں اندر نام اگنا نیج بو، بوہتھا ہو کے سننگر دے وڈیائی۔ تیرا لیکھا جانے نہ کو، کوٹن کوٹ گر اوتار پیغمبر دھیان لگائی۔
 آتم پر ماتم ہو کے جا چھو، شاہ پاتشاہ اپنا میللا لینا ملائی۔ مایا متتا نالوں کر نر موہ، پریم پریتی چرن کول جڑائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرے دوارے کوئی نہ جاوے رو، ہسڈیاں ہستی اپنے وچ ملائی۔

* ۱۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ بیبی سکھچندر کور دے گرہ پنڈ گھڑوآں ضلع انبالہ *

سَت دھرم کہے پر بھ ساچے بھگتاں اندر لانا نام چوٹ، چوٹی چڑھ کے سرتی سوادھان کرائیا۔ من واسنا کوڑی کرایا اندروں کڈھ کھوٹ، نہہرمی ہو کے اپنا کرم کمائیا۔ ہوئے ہنگتا دئی دویتی کٹ روگ، ہنگ برہم پاربرہم دے سمجھائیا۔ کر پرکاش نرمل جوت، جوتی جاتے کر رُشنائیا۔ من بدھی دی لیکھے لا سوچ، سمجھ وچ اپنی رمز دے رلائیا۔ چرن کول پریتی ڈھر درگاہ دی دے اگئی مَوچ، مجلس اپنے نال رکھائیا۔ اندر وڑ کے مندر چڑھ کے ساچی دس کھوج، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ پھرن دی لوڑ رہے نہ پائیا۔ چنتا غم رہے نہ ہرکھ سوگ، سنسا کوڑ دینا مٹائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم اپنے نام دی دے ساچی چوگ، چُغلی نندیا وچوں باہر کڈھائیا۔ سدا سہیلا اک اکیلا دے درس اموگھ، امیوں رس امرت اپنا نام چوائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن اکو دس ساچا جوگ، جگتی ڈھر دی آپ درڑائیا۔ تیرا نام انمولا سدا سدا اگادھ بودھ، بدھی توں پرے کر پڑھائیا۔ جن بھگتاں کایا مندر اندر تیرا درشن ہووے روز، روزہ نماز دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ کرم کانڈ دارہے کوئی نہ بوجھ، سیس جگدیس اپنا ہتھ دینا لُکائیا۔ بھيو ابھیدا دسنا گوجھ، پڑدا اوہلا آپ چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرے شبدي شبد نرالے چوج، چار کُنٹ دہ دشنا ایکا رنگ دے دکھائیا۔

* ۱۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ گردیو سنگھ دے گرہ پنڈ مانک پُر کلر *

سجگ ساچا کہے کرپا کر پر بھو مہروان، سَت دھرم دوار ایکنکار اکو دے دکھائیا۔ شبد سندیشہ دے دو جہان، نرگن سرگن لکھ چوڑا سی جیو جنت سمجھائیا۔ تیرا تھم گرہ گرہ ہووے پروان، پرم پُرکھ پر ماتم آتم پڑدا دے اٹھائیا۔ کلجگ کوڑی کرایا کڈھ وچوں جگت جہان، لوک مات رہن نہ پائیا۔ گرمت ساچی دے اگئی دان، چار ورن اٹھاراں برن اکو لے سرنائیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش تیرا نام اکو گان، کلمہ کائنات حق حقیقات دے پڑھائیا۔ سَت دھرم چار کُنٹ دہ دشنا تیرا جُھلے اک نشان، راج راجاں شاہ سلطان سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ سنت سہیلے گرگھ گر سکھ ہر بھگت در دوارے کر پروان، پاربرہم

پت پر میثور اپنا رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا دُھر داور، سَجگ ساچا آس رکھایا۔ سَجگ ساچا کہے پر بھ میرے پر م
 پُرکھ دینا بندھن، گن ندھان تیری وڈ وڈیایا۔ سچ سوامی انترجامی گھٹ بھیتگرہ دے انندن، پرمانند وچ گرکھ گرکھ لے ملائیایا۔ سچ دوار ایکنکار نرگن دس
 بندگی بندن، بندی خانہ لکھ چوڑاسی جم کی پھاسی دے تڑایا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم ساچا ڈھولا گیت دس چھندن، کلمہ کائنات حق محبوب اک
 پڑھایا۔ تن ماٹی خاکی وجود پنج تت چاڑھ اپنی رنگن، دُرمت میل اندروں باہروں دے دھوایا۔ سنت سہیلا کوئی نہ ہووے بھاگاں مندن، نرگن نور جوت
 چند کر رُشانیایا۔ جگ چوکڑی نت نوت سَجگ تریتا دواپر کلج اپنا نام آویں ونڈن، داتار ہو کے دست اموک کایا گوک جھولی پائیایا۔ کلج انت سری
 بھگونت دین دُنی ویکھ وچ ورجھنڈن، نو کھنڈ پر تھی ست دیپ دھیرج دھیر نہ کوئے دھرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور،
 سَجگ ساچا تیرے در دوار بھگھاری ہو کے جھولی ڈاہیا۔ سَجگ کہے پر م پُرکھ پر ماتم آتم پور کر وعدہ، قول اقرار اپنا توڑ نبھایا۔ گر اوتار پیغمبر چار جگ تیرا
 بھوکھت لکھ کے گئے باقاعدہ، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی دیوے جگت گواہیا۔ کوڑی کریا کلج مات لوک وچوں کر علحدہ، سَجگ سچ
 دھرنی دھرت دھول دھول دے لکایا۔ شبدي دھار جوت نرکار سچ دوار ہو یا معاہدہ، مہروان محبوب پورب لیکھا ویکھ وکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، لکھ چوڑاسی آتم انتر وڈ کے تن ماٹی لے جائز، نام نُماری جگت سچ نظر کوئے نہ آئیایا۔ سَجگ ساچا کہے سری بھگوان میرا پورا کر دے ارادہ،
 عبادت اکو دے درڑایا۔ سرشٹ سبائی دین دُنی شبدي گو بند دس پتا پُرکھ اکال واحد دعویدار اکو گھر گھر دے جنایا۔ ترے گن مایا پنج تت وکار بُجھا آگا،
 امرت میگھ بوند سوانتی نچھر دھار آپ چوایا۔ دھرتی کہے پتت پاپیاں دھو داغا، پُنپت پوت دے کرایا۔ شبد اگسی دُھن آتمک بن رسنا جہوا بتی دند سنا
 انراگا، انجد نادی برہم برہمادی شبد انادی ناد وچایا۔ تیرا کھیل نت نوت پُری لوء آکاش پاتال برہم برہماد، جیو پنڈ تیری بے پرواہیا۔ کلج کوڑی کریا من
 واسنا جگت بدل دے سماجا، ساچا مارگ ایکنکار اکو اک دے سمجھایا۔ شاہو بھوپ وڈ سلطان دو جہان راجن راجا، حق مقامے پروردگار سانجھیا اکو نظری
 آئیایا۔ اکو سیس جگدیس تیرے سیس سوہے تاجا، تخت نواسی پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی سرشی درشی اندر اپنا لحم ورتایا۔ کلج جیو جنت ہنس بنا پھر پھر کاگا،

سوہنگ مانک موتی چوگ اکو نام چُگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سَجگ ساچا ساچی اوٹ رکھائیا۔ سَجگ ساچا کہے پر بھ انت میٹ کوڑ گڑیار، کلج دھرنی دھول رہن نہ پائیا۔ سَجگ ساچے ست دھرم دے اختیار، اختلاف پچھلے دے گوائیا۔ چار کُنٹ دہ دِشا سناوے اک جیکار، پار برہم پت پر میثور تیرا ڈھولا گائیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش کرے پیار، اوچ نیچ راؤ رنک دین مذہب ذات پات ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ سچکھنڈ دوارا سب داد سے سانجھا گھر بار، جتھے آتم پر ماتم مل کے وجے ودھائیا۔ نرگن نور جوت کر اجیار، سچ اجالا ہر گوپالا دے دکھائیا۔ تیری مہما آد جگاد اگم اپار، کتھنی کتھ سکے کوئے نہ رائیا۔ سَجگ کہے پر بھو میں ڈھیہہ پیا تیرے دوار، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ ست دھرم دی ساچی لا بہار، گرگھ گر سکھ بوٹے تیرے نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جگ چوکڑی سَجگ تریتا دواپر کلج گر اوتار پیغمبر تیرا نرگن سرگن کھیل اپار، نت نوت کر کر ہت، بھگت سہیلے بنا کے مت، گرگھ گر گر ہر سجن اپنی گود اٹھائیا۔

* ۱۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ سنت سنگھ دے گرہ پنڈ مانک پُر کلر * *

سَجگ کہے پر بھ نرگن جوت بخش نور، نوست اکو رنگ رنگائیا۔ سمرتھ سوامی آد جگاد سدا بھر پور، بے پرواہ تیری وڈ وڈیائیا۔ گر اوتاراں پیغمبر اں بننی کر منظور، سَجگ تریتا دواپر کلج جو تیرے آگے گئے سنائیا۔ شبد اگئی دو جہاناں اپجا اپنی نور، ترت چار کُنٹ دہ دِشا اکو حکم ورتائیا۔ کلج کوڑی کریا متا لوک مات وچوں کر دور، نیرن نیرا ہو کے ویکھ دکھائیا۔ ست دھرم دا پرگٹ کر اک اصول، نیم قاعدہ قانون دھر دادے جنائیا۔ تیرے نام دا اکو ہووے مضمون، بھودیا دا لیکھا دے مکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوارے سَجگ ساچا آسا اک رکھائیا۔ سَجگ ساچا کہے پر بھ لوک مات ویکھ اگئی دھار، دھرنی دھرت دھول کھوج کھوجائیا۔ سرشی درشی اندر مایا متا کرے ہاکار، لوبھ وکار دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ من واسنا مانو ذاتی ہوئی خوار، خالص تیرا رُپ نظر کسے نہ آئیا۔ رسنا جہوا بتی دند ڈھولے گاوندے وارو وار، تیرے نام دی وارتا وارث ہو کے نہ کوئے

سمجھائی۔ دینِ دُنی رووے زارو زار، جگت نیتز نیناں نیر وہائی۔ امرت رس نچھر جھرن کسے ملے نہ ٹھنڈی ٹھار، بوند سوانتی کملاپاتی نا بھی کول نہ کوئے چوایا۔ دیا باقی کملاپاتی کایا مندر اندر ہوئے نہ کوئے اُجیار، کوڑ اندھیرا ساڈھے تن ہتھ نہ کوئے مٹائی۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی گئے ہار، قلم شاہی کاغذ چلے نہ کوئے چٹرائیا۔ بن پُرکھ اکال دینِ دیال دو جہان سری بھگوان پاوے کوئے نہ سار، مہاسار تھی نظر کوئے نہ آئی۔ زرگن زرویر زراکار زرنکار اپنی کرپا دھار، پروردگار سانجھے یار واحد تیری آسا اک رکھائی۔ چار کُنٹ دہ دشا ورن برن دینِ مذہب ذات پات اوچ نیچ دے اک ادھار، شرع شریعت جھکڑا رہے نہ رائیا۔ قدرت دے قادر کرنی دے کرتے پر م پُرکھ کرتا، نہکرمی ہو کے اپنا کرم کمائی۔ دست امولک ساچا نام بخشش کر اپر اپار، اپر پر تیری بے پرواہیا۔ جگ چوکڑی تیرا کردے گئے اظہار، ڈھولے صفتاں وچ صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکٹک نرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کلجگ کوڑی کرپا لوک مات وچوں کڈھ باہر، ستجگ سچا دھرم دھرنی دھول اپر زرویر ہو کے دینا ٹکائی۔

* ۱۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ وپر سنگھ دے گرہ پنڈ بٹھلانا *

ستجگ ساچی کھیل ویکھ اکل کل دی، پاربرہم پت پر میثور اپنی کھیل کھلایا۔ چار کُنٹ دہ دشا مایا متاموہ وکار اگنی بلدی، متوتت رہی جلائی۔ کوڑی کرپا کھیل اچھل اچھل دی، جگت بدھی سمجھ کوئے نہ پائی۔ کسے سار نہ آئی گھڑی پل دی، بھو ابھیدا پڑدا اوہلا سکے نہ کوئے اٹھائی۔ دھاڑ ویکھ پنچ وکارے دل دی، دلدری دے سے جگت لوکائی۔ انت جوانی جائے ڈھلدی، بڈھیپا آخیری نظری آئی۔ دھار چلے پُرکھ اکال پر بل دی، پاربرہم پت پر میثور اپنا حکم ورتائی۔ پاوے سار جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ جل تھل دی، ٹلے پر بت سمند ساگر کھو جے تھاؤں تھانیا۔ حکمے والی تدبیر تقدیر کولوں کدے نہ ٹل دی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھر دا حکم اک اُچائی۔ ستجگ ساچے بن اکھاں ویکھ کلجگ کوڑی کرپا کاتی، قتل گاہ بنی لوکائی۔ سچ پرکاش دے سے نہ وچ اندھیری راتی، نوری چند نہ کوئے چکائی۔ آتم پر ماتم بنے کوئے نہ ساتھی، پاربرہم برہم سنگ نہ کوئے نبھائی۔ جگت واسنا منزل دُور دے سے

گھاٹی، ہر کے پوڑے چڑھ کے پر بھ دا درس کوئے نہ پائیا۔ اکھراں والی سندیشیاں والی صفتاں والی پڑھدے پاتی، پتت پاون مل کے اپنا آپ نہ کوئے بدلائیا۔ صاحب سوامی انترجامی دین دیالا اپنا کھیل کرے بہہ بھاتی، بھاونا ایشی دریشی سریشی دیکھے تھاواں تھانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سنجگ ساچے تیرا سچ دوارا، سدا سہاونا اکو اک وکھائیا۔ سنجگ ساچے کلجگ کوڑا ویکھ جگت اندھیرا، انت آخری دیاں جنائیا۔ کسے نہ دسے سنجھ سویرا، سچ پر بھاتی روپ نہ کوئے بدلائیا۔ من واسنا دین دنی پیا جھیرا، جھلڑے وچوں پلو نہ کوئے چھڈائیا۔ دھرنی دھرت دھول اُجڑن والا کھیرا، بیڑا بٹھ پار نہ کوئے لنگھائیا۔ گر اوتار پیغمبر حکمے اندر مار کے گئے پھیرا، نام سندیشہ نر نریشا اک جنائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت پُرکھ اکال اگئی دھار کرے اپنی مہرا، محبوب جو پروردگار سانجھیاں جلوہ گر نور خدائیا۔ لیکھا جانے چار کُنٹ گرو چیلہ، وقت سہیلا ڈھیلا سب دا ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ست ستوادی برہم برہمادی پار برہم پت پر میشور اکل کل دھاری اپنی کل ورتائیا۔ سنجگ ساچے کلجگ کوڑ گریاری ویکھ اگنی، آگیا وچ دسے نہ کوئے لوکائیا۔ من واسنا ہلائی ہوئی بدنی، ضمیر تعمیر نہ کوئے کرائیا۔ جگت خواہش ہوئی پگلی، چار کُنٹ دہ دشا بھجے واہو داہیا۔ کسے سار نہ آئی اگلی، پڑھ پڑھ تھکی بدھی دے ڈھائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال کرنی دا کرتا لیکھا جانے سریشی سگلی، کائنات کلیاں والی ویکھ وکھائیا۔ ڈھر درگا ہی بن کے سچھنڈ نواسی عدلی، انصاف اکو اک کمائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت سنجگ تیرے نال کرے بدلی، بدی دا بدلا نیکی وچ چکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپنی کھیل کرے بہہ رنگلی، رنگ رنگیلا موہن مادھو اپنی کار کمائیا۔

* ۱۳ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ جیٹھا سنگھ دے گرہ پنڈ بھلانا *

سنجگ ساچے تیرا ہووے وقت سہاونا، سوبھاونت سری بھگوان دے وڈیائیا۔ سرشٹ سبائی ایکا ایکا نام دھیوانا، اکھراں والی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ سوہلا ڈھولا سچا ڈھر دا گاونا، صفتاں نال صفت صلاحیا۔ کنت سہاگی پت پر میشور اکو راونا، دوجا انگ نہ لاگے رائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال ایشٹ سب نے اک

مناوٰنا، چار کُنٹ دہ دشا ہر جگدیش سپس جھکائی۔ سچ سرور دُھر دے نرگن سرگن نہاونا، دُرمت میل رہے نہ رانی۔ تخت نواسی پُرکھ ابناشی آتم سیجا سچ
 بہاونا، دُسر دھام نہ کونے وڈیائی۔ کایا ماٹی اندر گرہ بھیتر دپک اک جگاونا، نرگن نور جوت ہونے رُشانی۔ شبدی سنگر آتم پکڑے دامن، سُرَت سوانی اپنی
 گنڈھ پوئی۔ کوڑی کریا جگت واسنا مایا ممتا موہ چکاونا، چارے کھانی بخشے اک سرنائی۔ ست دھرم سچا مارگ ست ستوادی ست پُرکھ آپ چلاونا، چوتھے جگ
 دا لیکھا دے مکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ست ست ساچی کار کماونا۔ سنجگ ساچے پر بھ ساچی کار کماویگا۔ سو پُرکھ
 نرنجن مہروان محبوب اپنا رنگ رنگاویگا۔ ہر پُرکھ نرنجن جگت کوڑی کریا کٹ حدود، در ساچا اک سہاویگا۔ ایکناکار اپنا عرش توں اُپر دس عروج، فرش اُپر اپنا
 تھم مناویگا۔ آد نرنجن منزل حق دس مقصود، منطیس اپنے گھر بہاویگا۔ ابناشی کرتا ہر گھٹ ہو موجود، سرشی درشی آپ بدلاویگا۔ سری بھگوان جھگڑا مکا
 کے چارے کوٹ، دہ دشا تھم ورتاویگا۔ پاربرہم اپنی سہائے رت، رتڑی اپنے رنگ رنگاویگا۔ برہم بنا کے اپنا ست، کوڑا پردھ ڈیرہ ڈھاہویگا۔ جن بھگت
 سہیلے لوک مات وچوں چک، دھرم دی گودی اک کواویگا۔ اُجل کرے مکھ، دُرمت میل دھواویگا۔ گھر ٹھاندا دے کے سکھ، سکھ ساگر وچ ساویگا۔ جگت
 ترشنا میٹ کے دکھ، جنم جنم داروگ مٹاویگا۔ مات گر بھ ہون نہ دیوے اُٹارخ، لکھ چوراسی جم دی پھاسی آپ کٹاویگا۔ نرگن دھاروں نرور نرنکار آپے
 اُٹھ، دو جہاناں ویکھ دکھاویگا۔ گرکھاں اُپر تھ، مہر نظر اک اُٹھاویگا۔ نام بھنڈار دے اُٹ، امرت میگھ برسواویگا۔ جام اگنی پیا کے گھٹ، نام نُماری اک
 چڑھاویگا۔ دُئی دوتی اندرون کڈھے بھٹ، سچ پریتی اک سمجھاویگا۔ لیکھا جان مانس مانکھ، مانو اپنے رنگ رنگاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سنجگ تیرا ساچا راہ چلاویگا۔ سنجگ ساچے تیرا ساچا راہ چلیگا۔ پُرکھ ابناشی شبد سنیہہرا کو گھلیگا۔ سچ سنگھاسن آتم پر ماتم سہنجنی سیجا
 اکو ملیگا۔ کرے کھیل پر تھی آکاش، گگن گگنتر زمیں اسماناں نرگن دھار جوتی رلیگا۔ لکھ چوراسی اندر کر کے واسن، کھیل اگنی اپنی آپے کریگا۔ نرگن نور
 جوت کر پرکاشن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سنجگ ساچے سچ دوار اکو ملیگا۔ سچ دوارا دھرم سہاویگا۔ پُرکھ ابناشی
 دیا کماویگا۔ گھٹ نواسی ویکھ دکھاویگا۔ جوت پرکاشی نور چکاویگا۔ شبد انادی ناد و جاویگا۔ برہم برہمادی ویکھ دکھاویگا۔ وسادی کھیل کراویگا۔ دُھر دا راگی اپنا

راگ الاویگا۔ جن بھگت سُہیلے کر وڈبھاگی، بھاگ حصّہ اوہناں جھولی پاویگا۔ سرشٹی سوئی جائے جاگی، جاگرت جوت اک چکاوویگا۔ دُرمت میل رہے نہ داغی، دغیاں دے وچوں باہر کڈھاویگا۔ جھگڑا رہے نہ کسے سماجی، سماج دھرم دا اک بناویگا۔ ارباں دی رہے نہ کوئے آبادی، بھگت سُہیلے گرکھ سنت بہہ تھوڑے سنگ رکھاویگا۔ جس دا کھیل آدجُگادی، کلجک جگ انت اُلٹاویگا۔ دین دُنی دی کر بربادی، کوڑی کریا جگت گواویگا۔ جن بھگتاں آتم پر ماتم کر کے سچی شادی، شادیانے گھر گھر آپ وجاویگا۔ کرے کھیل وڈ بہہ سوانگی، سوانگ اپنا آپ رچاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ستجگ ساچے تیرا سچا راہ چلاویگا۔

* ۱۳ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ نتھا سنگھ دے گرہ پنڈ بڈھیڑی ضلع انبالہ * *

ستجگ ساچا کہے پر بھہ اکو ساچا نام دس اگئی بندگی، بندیخانے والے بندھن جگت تڑائیآ۔ سنتاں بھگتاں گرکھاں گر سکھاں کسے دی رہے نہ مول مچھندگی، بن جگدیش سیس نہ کسے جھکائیآ۔ دھار بخش اپنے انند دی، انند انند وچوں پرگٹائیآ۔ اکو اوٹ رہے سورے سرنگ دی، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اکو نظری آئیآ۔ کلجک کوڑی کریا رہے مات نہ گندگی، پتت پُنیت جیو جنت دے بنائیآ۔ اودھ مُکا دے صدی چو دھویں پنندھ دی، تھکی ماندی دے سے لوکائیآ۔ دھار پرگٹا دے ہنگ برہم دی، پار برہم پڑدا اولہا دے چکائیآ۔ سیٹل دھار پرکاش کر نوری چند دی، چار ورن اٹھاراں برن اگنی تت دے گوائیآ۔ اوٹ بخش پُرکھ اکال دین دیال اپنی سرن دی، سرناگت اکو اک سمجھائیآ۔ جن بھگتاں بدھی دس نہکرمی ہو کے ترن دی، جگت ساگر وچوں پار کرائیآ۔ ساچی کھیل دس ہر دوارے مرن دی، مر کے جیوت روپ وٹائیآ۔ منزل اگئی دس چڑھن دی، پُری لوء برہمنڈ کھنڈ راہ وچ نہ کوئے اٹکائیآ۔ سرتی شبدی ڈور دس پھرن دی، جگت وچولا نظر کوئے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا اک ور، ستجگ ساچا ڈھیہہ پیا سرنائیآ۔ ستجگ کہے پر بھہ بخش دے اپنی دات، داتار دانی دیاوان اکھوائیآ۔ تیرے نام دی دو جہاناں اکو دے کرامات، کرماں دا ڈیرہ نہکرمی ہو کے دینا ڈھاہیا۔ تیری صفت دی لبھنی پئے نہ کوئے

لغات، اکھراں توں باہر اپنا بھینو دینا کھلایا۔ شبد اگئی دُھن انادی دے آواز، رسنا جہوا ہئی دند نہ کوئے شنوایا۔ گھر وچ گھر پڑدا اولہا کھول راز، رازق رِزق رحیم تیرے اگے منگ منگایا۔ گرکھ ویکھ پورب جنم دے سادھ، سبجن ہرجن لے بنایا۔ جو انتر انتتکرن تیرا نام رہے ارادھ، من دی ممتانہ کوئے رکھایا۔ بھینو ابھیدا کھول بودھ اگادھ، بدھی توں پرے کر پڑھایا۔ جھگڑا رہے نہ سوال جواب، اکو حکم دے سمجھایا۔ سبجگ ساچا کھیڑا کر آباد، دھرنی دھرت دھول وچے ودھایا۔ سرشی درشی اندر اکو پُرکھ اکال کرے یاد، دوجا ایشٹ نہ کوئے منایا۔ بن رسنا جہوا امرت رس دے سواد، پھیکے رس لوڑ رہے نہ رانیا۔ نچھر جھرنا امرت دے حیاتے آب، آپ اپنی مہر نظر اٹھایا۔ سبجگ کہے پر بھ تیرے پیار وچ دوسری پڑھنی نہ پئے کوئے کتاب، کتب خانیاں دا جھگڑا دینا مُکایا۔ گھر ٹھا کر سوامی سبجن مل احباب، متر پیارے اپنا پھیرا پانیا۔ توں آد جگادی پر م پُرکھ پر ماتم اپناشی کرتا واحد، لاشریک جلوہ گر اکھوایا۔ سنت سہیلے تیتوں زرگن رہے لادھ، سرگن ہو کے بو جھ دینی بُجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سبجھنڈ نو اسی سبجگ ساچا جھولی ڈاہیا۔ سبجگ کہے پر بھ دُنیا دا کوڑا ویکھ دھندا، دھرم دیا نظر کوئے نہ آیا۔ تیری بندگی وچ دے کوئے نہ بندہ، بندی خانے سارے رہے گر لایا۔ من واسنا جگت وکاری ہو یا گندہ، پُنیت پوت نظر کوئے نہ آیا۔ ساچی منزل پوڑے چڑھے کوئی نہ ڈنڈا، ادھواٹی بیٹھی جگت لوکایا۔ بن ہر شبد جگت جگیا سو پھرے ننگا، اوڈھن سیس جگدیش نہ کوئے ٹکایا۔ کرپا کر پُرکھ اکال ساچا بخش اپنا سنگا، سگلا سگلا سنگ اپنے نال رکھایا۔ کجگ کوڑا رہن نہ پاوے دنگا، دغیبازی دا لیکھا دینا مُکایا۔ تیرے نام دا وچے اک مردنگا، ڈنکا راؤ رنگاں کرے شنوایا۔ سبجگ کہے سری بھگوان اکو در دورا تیرا منگا، درویش ہو کے جھولی ڈاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آسانسا پوری کر اُمنگا، ترشنا اگلی دینی مٹایا۔

* ۱۳ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ بنا سنگھ دے گرہ کرتار پُر ضلع جالندھر * *

سبجگ ساچے، جن بھگتاں دساں اگئی بول، انبولت اپنا نام درڑایا۔ ست سچ و جاواں دُھر دا ڈھول، ناد انادی اکو دیاں سمجھایا۔ سوامی ٹھا کر ہو کے

وساں کول، دُور دُرڈا پندھ مُکائیا۔ نچ نیتز لوچن نین اَکھ دیواں کھول، بھيو ابھیدا اپنا آپ سمجھائیا۔ امرت آتم ساچی دُھر دی دیواں پاہل، رس اِکو اِک وکھائیا۔ لے وڈیائی اُپر دھرنی دھرت دھول، دھرم دوارے بہہ کے سوبھا پائیا۔ پورب لہنا دینا پورا کراں قول، اقرار ناما پچھلا توڑ نبھائیا۔ جس لیکھے نوں سمجھ نہ سکے کوئی پنڈت پاندھا رول، انکڑیاں وچ حساب نہ کوئے لگائیا۔ سچ دست جن بھگتاں دیواں نام انمول، انملڑی جھولی پائیا۔ لکھ چورا سی وچوں سنت سہیلے وِروں، کوٹاں وچوں تھوڑے ہتے باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن اپنے لئے اُچھائی۔ سَتجگ ساچے، جن بھگتاں دیواں نام دست اگئی، جگ نیتز نظر کسے نہ آئیا۔ لہنا مُکا کے پون سواس دمی، دماں دے اندر دمن دیاں کرائیا۔ گرکھ سرتی رہے نہ کدے نکلی، نہکرمی ہو کے اپنا رنگ رنگائیا۔ بھاگ لگے کایا ماٹی چھی، چم درشی دیاں بدلایا۔ نیتز اَکھ رہے نہ اٹھی، لوچن نیتز نچ کھلایا۔ سچ پدارتھ دا کر کے دھنی، دھناڈھ دُھر دا دیاں بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن ساچے دے وڈیائیا۔ سَتجگ ساچے جن بھگتاں دیواں نام وکھر، چار جگ دا لیکھ نہ کوئے بنائیا۔ زرگن زرگن میلا میلے دو اکھر، سرگن زرگن سرگن انگ بنائیا۔ منزل چوٹی چاڈھاں آخر، اخیر بے نظیر اپنا نور چمکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سَتجگ ساچے ساچا نام اِکو ہووے بھاشن، بھاشا سب دی دے بدلایا۔ سَتجگ ساچے، جن بھگتاں شبد انوکھی پاواں بھکھ، بھکھیا اپنے در ورتائیا۔ جنم کرم دا لیکھا دیواں لکھ، لکھیا لیکھ نہ کوئے بدلایا۔ دُھر دی کرپا اندر آواں دکھ، جگ نیتز چلے نہ کوئے چترائیا۔ کرم کرم دی پوری کراں اچھ، جنم جنم دا گیڑ مٹائیا۔ وڈیائی دے کے گرکھ ساچے سکھ، ساکھیاں اپنا رنگ وکھائیا۔ آتم پر ماتم کر کے ساچا ہت، ہتکاری بن کے لیکھا دیاں مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکرنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سَتجگ ساچے تیرا مارگ لاوے ات، جس دا بھيو شاستر سمرت وید پُران سمجھ کوئے نہ پائیا۔

* ۱۳ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ امر چندے گرہ پنڈ پتخ کوبا ضلع انبالہ *

سدا بھاگ لگے بھگتاں جھگی، جگ چو کڑی دیونہار وڈیا۔ جس دانام نشانہ رہے چوہ جگلیں، چار کُنٹ دہ دشا صفتی ڈھولے گائیا۔ گر کھاں نرمل کر کے بُدھی، بیسی اپنی دھار جنا۔ منزل چاڑھ کے اُچی، سچ دوار دے دکھائیا۔ جس گرہ آتم ہووے سُچی، پریتم مل کے خوشی منائیا۔ ساچے نام دی دے کے رُچی، ناتا دُھر دا لئے بُڑا۔ حق پریت کدے نہ رہے کجھی، چار کُنٹ نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے پار کرائیا۔ سدا لگے بھاگ جن بھگت گھر، دوارا دُھر دا نظری آئیا۔ جتھے مانس جنم ملے ور، ورن برن ڈیرہ ڈھاہیا۔ پُرکھ اکال دین دیال کرپا جائے کر، کرنی دا کرتا ہوئے آپ سہائیا۔ جگ جنم دے وچھڑے لائے لڑ، سرتی شبدی اپنا جوڑ جڑا۔ نر بھو چکائے بھے ڈر، لکھ چوراسی نہ کوئے بھوائیا۔ جگت وکار وہن نہ جائے ہڑ، باہوں پھڑ پھڑ پار کرائیا۔ جو آتم پر ماتم سوہنگ ڈھولا گئے پڑھ، پر ماتم آتم مل کے وجے ودھائیا۔ ساچی منزل بن پوڑی ڈنڈے گئے چڑھ، سچ دوارے بہہ کے خوشی منائیا۔ کرپا کرے نرائن نر، ہر کرتا بخشہار چرن سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہک نک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، چرن دھوڑ نہائے سرور ساچے سر، تیر تھ مجن اکواک کرائیا۔

* ۱۳ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ رونق سنگھ، سیوا سنگھ دے گرہ پنڈ رڑکی *

ستجگ ساچے، تیری آسا منسا ہووے پوری، پار برہم پت پر میثور پُرکھ اکال دین دیال دیا کمائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال چار کُنٹ دہ دشا ایکا جوت کرے نوری، شاہ سلطانا سری بھگوانا بے پرواہ اپنی کھیل کھلایا۔ من واسنا دین دنی اندروں کرپا کڈھے کوڑی، کوڑ کُٹب کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار دے کھپایا۔ جن بھگتاں ساچے سنتاں صاحب سوامی انترجامی نام شبد دی پوری کرے مزدوری، ویکھ دکھانے تھاوں تھانیا۔ نام رنگن تن مائی خاکی وجود اپنی چاڑھے گوڑھی، گہر گسبھیر بے نظیر لاشریک اپنا بھو کھلایا۔ دو جہان سری بھگوان جھگڑا مُکا کے دُور دُوری، نیرن نیرا ہو کے نظری آئیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سَہج تیرا سچا راہ، شبدی سَنگر بن ملاح، ایکنکار اک اِکلا نوست دے دکھائیا۔ سَہج ساچے، کرپا کرے سیری بھگونت، پاربرہم پر بھ اپنی دیا کمائیا۔ کوڑی کرپا گڑھ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم سرشی درشی اندر دے سمجھائیا۔ بودھ اگادھا بن کے دو جہاناں پنڈت، نرگن نرؤیر نراکھر نراکار ساکار دے سمجھائیا۔ لیکھا جانے کوڑی کرپا کجگ انتم، انتشکرن دین دُنی دیکھے تھاؤں تھائیا۔ صاحب سہیلا اک اکیلا نام ندھانا اپنا چلائے ڈھر دا منتر، منتوسب دے حل کرائیا۔ ترے گن مایا گھٹ بھیترا بھجائے لگی بسنتر، امرت میگھ اِکو اک برسائیا۔ پڑدا لاہے بھيو کھلائے برہم نرنتر، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سَہج تیرا سچا راہ، ست ستوادی بن ملاح، دھرنی دھرت دھول دے دکھائیا۔ سَہج ساچے، کرپا کرے صاحب سَنگر سوامی، ساجن میت اپنا کھیل کھلائی۔ چار ورن اٹھاراں برن آتم پر ماتم دس کے ڈھر دی بانی، بان نرالا انیالا تیر لگائیا۔ جھکڑا چکا کے چارے کھانی، انڈج جیرج اُتہج سیتج دے سمجھائیا۔ جن بھگتاں ساچے سنتاں اِکو دس کے پد نربانی، سچ دوارا ہر نرنکارا اِکو دے دکھائیا۔ نرگن نور جوت جگے سچ دوار مہانی، دیا باقی کملاپاتی پت پر میشور اور نہ کوئے رکھائیا۔ آتم پر ماتم پاربرہم برہم بخشے سچ نشانی، جگت نشانہ کوڑ گڑیار جگ نیتر نین نظر کوئے نہ آئیا۔ سچ دوارے سوہے شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہ سلطانی، پاتشاہ پروردگار اِکو نظری آئیا۔ جس دا لیکھا آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت دو جہانی، لوک پر لوک نام سلوک سوہلا ڈھولا اِکو اک سٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سَہج ور، ست ستوادی برہم برہمادی پاربرہم اِک اِکلا ایکنکار اپنا حکم ورتائیا۔ سَہج ساچے، ساچا پر بھ بخشے ڈھر دی دھار اگئی دھرم، دھرم آتما پر ماتم دے جنائیا۔ نہہکرمی ہو کے کرے اپنا کرم، کوڑی کرپا کرم کانڈ دا لیکھا دے مکائیا۔ ایکا رنگ رنگائے چار ورن، چار گنٹ دہ دشا ایکا حکم دے سمجھائیا۔ سو پڑکھ نرنجن دس کے ڈھر دی اِکو سرن، سرنگت در دوارے ساچے دے درڑائیا۔ نیتر کھول کے ہرن پھرن، نچ لوچن کرے رُشائیا۔ جن بھگتاں بھے چکا کے مرن ڈرن، لکھ چوراسی پیٹڈا دے مکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ چوکڑی نرگن سرگن کھیل آئے کرن، کرنی دا کرتا قدرت دا مالک اپنی کار کمائیا۔ سَہج ساچے ساچا پر بھ ہوئے دیال، دیناں انا تھاں دے وڈیائیا۔ کرپاندھ ہو کرپال، کرپن دیکھے تھاؤں تھائیا۔ کوڑی کرپا ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت کرے

رُشناییا۔ سچھنڈ نو اسی سچ دوار اک دکھائے دُھر دی دھر مسال، جتھے کھتری براہمن شوڈر ویش ونڈ نہ کوئے ونڈائییا۔ ایکا رنگ رنگے شاہ کنگال، اوچ نیچ جھگڑا دے مکائییا۔ ٹوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم وجے شبد اگمی تال، جگت تلواڑیاں دی لوڈ رہے نہ رائییا۔ جن بھگتاں ساچے سنتاں مارگ دس آپ سکھال، جگت دوارے پار دے کرائییا۔ نرگن جوتی دیا باقی کملاپاتی آپے بال، گرہ مندر کایا بھیترا ساچے گھر کرے رُشناییا۔ سچجگ ساچے، تیرا حل ہووے سوال، کلجگ کوڑی کریا چھکے وچ جہان، بے ایمان شیطاں رہن کوئے نہ پائییا۔ پرگٹ ہووے دُھر دانام، امرت ملے سب نوں جام، بھاگ لگے کایا ماٹی کھیڑا تن گرام، محل اٹل سوہنا اک سہائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شبدی شبد دیوے حق پیغام، پیر پیغمبر جس نوں کرن سلام، سجدیاں وچ بیٹھے سیس نواییا۔

* ۱۳ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ مہر سنگھ دے گرہ پنڈ شیخ پُرا *

سچجگ ساچا کہے پر بھ تیرا نام اُتے ایک، ایکنکار دے وڈیائییا۔ شبد سوامی بخش ساچی ٹیک، ٹکے مستک دھوڑی دُھر دی خاک رانییا۔ سر شٹی در شٹی اندر کر بُدھ بیک، ادوتی اپنی دھار سمجھائییا۔ سچ سنیہہڑا دے اگمی دیس، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء وجے اک ودھائییا۔ نیوں نیوں سیس جھکاؤن وشن برہما شو مہیش، پیغمبر سجدیاں وچ سر نہ کوئے اٹھائییا۔ سچ دوارے سارے کرن اک آدیس، نمونستے وچ شکر منائییا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹ بھیکھ، پکھنڈی کوڑے دے گوائییا۔ سچ دھرم دی لاریکھ، رکھی منی دے سمجھائییا۔ لوک مات جگت پردیس، دیسی گرگھ لے اٹھائییا۔ اندر وڈ کے مندر چڑھ کے دس بھیت، بھانڈا بھرم بھو بھنائییا۔ نظری آویں پُرکھ اکال نیتن نیت، نج لوچن نین کر رُشناییا۔ سنت سہیلے تیرا درشن لین پیکھ، سوچھ سرُپ شہو بھوپنی گھر گھر سو بھا پائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن ہو کے نرگن کرہیت، ہتکاری ہو کے اپنا میل ملائییا۔ سچجگ ساچا کہے پر بھ تیرا نام ہووے نرکار، لوک پر لوک وجے ودھائییا۔ گرگھ سکھیاں ہووے منگالاچار، در گھر ساچے سو بھا پائییا۔ شبد ناد ہووے دُھکار، انحد نادی ناد کر شنوائییا۔ نرمل دیا باقی جوت

ہووے اُجیار، کملاپاتی سو بھا پائیا۔ بھگت سُہیلے کر پیار، گر چیلے میل ملائیا۔ گر گھ رہے نہ کوئی دُکھیار، دُکھیاں درد دے گوائیا۔ قدرت دے قادر تیرے توں
 بلہار، سَہجگ کہے نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ در بھکھک بناں بھکھار، در درویش ہو کے الکھ سَنائیا۔ کرپا کر سر جنہار، سجدیاں وِچ منگ منگائیا۔ دین دُئی توں
 کڈھ باہر، سَپت ظاہر اپنی کار کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بخش اک بھنڈار، دست امولک جھولی دینی ٹکائیا۔ سَہجگ کہے پر بھ سُن
 اگئی ارداس، آرزو عرض وچوں پر گٹائیا۔ کھیل دیکھیا تیرا پر تھی آکاش، گگن گگنتر کھوج کھوجائیا۔ لکھ چوڑاسی پیندی دیکھی راس، منو آ اپنا سانگ ورتائیا۔
 سچ سوامی کسے نہ دِسیا پاس، پاسا اُلٹیا جگت لوکائیا۔ بن ہر نامے خالی دے سواس، ساہ ساہ تیرا نام نہ کوئے دھیائیا۔ من ہنکاری سب دا کرے گھات، گھاؤ
 ڈوٹکھا اپنا لائیا۔ سچ پریتی شبدی سرتی جڑیا کوئے نہ نات، ناتا بدھاتا نہ کوئے جڑائیا۔ چار کُنٹ دے اندھیری رات، اندھ اگیان دُور نہ کوئے کرائیا۔ کرپا کر
 پُرکھ ابناش، پاربرہم تیری اکو اوٹ رکھائیا۔ توں سوامی صاحب سرب گنتاس، گنوتا شہنشاہیا۔ جن بھگتاں پوری کر آس، آسا میرے نال ملائیا۔ میں
 سیوک تیرا بناں داسی داس، چار کُنٹ دہ دشا بھجائیا واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سَہجگ کہے میری پوری کرنی
 آس، آساوند تیرے درتے نظری آئیا۔ سَہجگ کہے میں نیوں نیوں کراں نمسکار، نمرتا وِچ جنائیا۔ کرپا کر آپ کرتار، بے انت بے پرواہ مہر نظر اٹھائیا۔
 ساچا مارگ دے سنسار، جگ جنم دے وچھڑے میل ملائیا۔ بھگت سُہیلے لے اٹھال، شبد ہلارا اک لگائیا۔ اگلا کھول کے دس احوال، حالت پچھلی دے
 بدلایا۔ سرشٹ سبائی سرتے کوئے کال، مہاکال دے دہائیا۔ سنت سُہیلے گر گھ دیکھ اپنے لال، لال گلالا رنگ دینا چڑھائیا۔ کلجگ انت سیری بھگونت
 ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت کر رُشائیا۔ جھگڑا مُکا شاہ کنگال، اک دکھا سچی دھر مسال، دھرم دوارا تیرا سچھنڈ سچا سو بھا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکائک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، دیناں بندھپ دین دِیال، دِیاوان دِیاندھ ساگر ساچا مارگ اپنا اک پر گٹائیا۔

* ۱۴ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ ہر بھجن سنگھ دے گرہ پنڈ شیخ پرا ضلع روپڑ * *

سجگ کہے پر بھ تیرے روپ نظری آون دُھر دے بچے، بچن انہاں دا لیکھے لایا۔ تیرے پریم پیار اندر ویکھے رتے، رتن امولک ہیرے دے بنایا۔ خوشیاں وچ پھرن ہسے، پاندھی بن کے بھجن واہو داہیا۔ تیری مُجّت وچ سچے، ناتے سارے گئے تڑایا۔ لکھ چوڑا سی نالوں اچھے، جو تیرا ڈھولا گایا۔ کایا ماٹی بھانڈے رہن نہ دیویں کچے، کنچن گڑھ دینا سہایا۔ لوں لوں اندر تیرا نور رچے، رچنا اپنی دینی دکھایا۔ درس دکھا کے اگئی اگھے، آخر پڑدا دینا اٹھایا۔ سجن سہیلے بنا کے سکھے، سگلا سنگ دینا نبھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے پار لنگھایا۔ سجگ کہے پر بھ بھگت سہیلے تیرے پوت، پتا پت اکو نظری آیا۔ بھاگ لگاؤنا کایا بیخ تہ بھوت، بھوکھ اپنا دینا سمجھایا۔ حکم سندیشہ دینا نال شبدی دوت، نرگن سرگن ہو کے حکم ورتایا۔ میل ملاؤنا چارے کوٹ، دشا اندر بچیا رہن کوئے نہ پانیا۔ جھگڑا نکا کے جوٹھ جھوٹھ، کوڑ گڑیاں لیکھا دینا نکایا۔ پر ماتم ہو کے جاناٹھ، رٹھیاں لینا منایا۔ امرت جام پیالہ دے کے گھٹ، رس اپنا دینا چکھایا۔ آون جاون سب دا پیڈا جائے مک، جوئی وچ نہ کوئے بھوایا۔ سچ دوارے کرنی پچھ، مہروان ہو کے ویکھ دکھایا۔ بھگت اُدھارنے تیرے اگے ٹچھ، مہر نظر نال پار لنگھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سہاونی کرنی رت، نام رتڑی اک مہکایا۔ سجگ کہے پر بھ جن بھگت تیرے ڈارے، دُلھے دُھر دے نظری آیا۔ اکو نام بنا ونجارے، ونج ساچا دینا دکھایا۔ تیرے پریم دے لگن جیکارے، بے جیکار کر کے خوشی منایا۔ نظر آؤنا نرگن روپ جوت نرکارے، نرگن اپنا کھیل ورتایا۔ سنت سہیلے تیرے سہارے، دوجی اوٹ نہ کوئے نکایا۔ کلجگ نیا لاؤنی پار کنارے، وہندی دھار نہ کوئے رڑھایا۔ ٹدھ بن پیچ نہ کوئے سوارے، سمرتھ سر ہتھ نہ کوئے نکایا۔ شبدی مہما پر پارے، الکھ اگوچر تیری بے پرواہیا۔ تیرے بھگت نہ ہون خوارے، جگت خواری دینی گوانیا۔ منو آکرے نہ کوئے ہنکارے، نون س اکھر دینا پڑھایا۔ سدا وسن تیرے دوارے، چرن کول ملے سرنا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ محل اٹل سہا اپنے دوارے، جس گرہ دیا باقی کملا پاتی ایکا جوت کرے رُشانیا۔

* ۱۴ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ اجیت سنگھ دے گرہ پنڈ گوسلاں ضلع روپڑ *

سجج ساچے سچ دوار ہووے سوبھاؤنت، ست ستوادی دین دیا اپنی دیا کمائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال دھر دا دسے اگئی نت، نام ندھانا نوجوانا مرد مردانہ اکو اک سمجھائیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت نظری آوے اکو کنت، پت پر میثور بے پرواہ اپنا کھیل کھلایا۔ پاوے سار دین دنی جیو جنت، چار ورن اٹھاراں برن کھوج کھوجائیا۔ بودھ اگادھاشد انادا دھر دا بن کے پنڈت، زرگن سرگن سرگن زرگن کرے حق پڑھائیا۔ کوڑی کریمایا ممتا گرھ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم پاربرہم اپنا بھو دے کھلایا۔ لہنا دینا مکا کے بہشت جنت، بچھنڈ دوار اینکار اکو دے وکھایا۔ مان رکھائے گرگھ گرگھ ساچے سنت، ست ستوادی درگاہ ساچی دیوے مان وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سجج ساچے، ساچا در اکو اک کھلایا۔ سجج ساچے، ابناشی کرتا ہووے مہروان، محبوب اپنی دیا کمائیا۔ نام سندیشہ دے کے دھر پیغام، دین دنی کرے حق پڑھائیا۔ گر اوتار پیغمبر جس دا دے کے گئے بیان، سو لہنا دینا جگ چوڑی اتم پور کرایا۔ جس دا لیکھا لکھ نہ سکے کوئے وچ جہان، کاتب چلے نہ کوئے پتھرایا۔ سو کرنی دا کرتا ہو کے زرگن زویر آپ پردھان، شد سندیشہ حکم منایا۔ وشن برہما شو سیس جھکان، چار کنت دہ دشا وچے حق ودھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سوامی انترجامی گھٹ بھیت لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت کھوج کھوجائیا۔ سجج ساچے، کرپا کرے بے پرواہ، لکھ اگوچر دیونہار سچی سرنایا۔ ست ستوادی دھر دامارگ دین دیا دیوے لا، دھرنی دھرت دھول دھول خوشیاں وچ ڈھولا گایا۔ ست ستوادی صاحب سوامی بن کے دو جہاناں جگت ملاح، کھیوٹ کھیٹا ہو کے بیڑا اپنے کندھ اٹھایا۔ سنت سہیلے گرگھ سجن سنسار ساگر وچوں لئے تراء، تارنہار اینکار اپنی سیو کمائیا۔ ساچی منزل پوڑے لئے چڑھا، سچ دوارا اکو اک سہایا۔ کرے کھیل مالک پرتپالک خالق دھر دا شہنشاہ، حکمے اندر حکم بدلایا۔ لیکھا جانے دو جہاں، جہاں تہاں دیکھے تھاؤں تھانیا۔ زرگن داتا پڑکھ بدھاتا زرگن نور جوت کرے رشنا، گہر گسپھر بے نظیر اپنی کھیل وکھایا۔ سجج ساچے، ست ستوادی صاحب سوامی ہو مہروان ست دوارے تیری پکڑے بانہہ، چرن کول دیوے اگئی تھان، در دوارا اکو اک وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن

نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، آد جگاد جگ چو کڑی نت نوت سِکھنڈ نو اسی پُرکھ ابناشی عدل انصاف وِچ کرے سچ نیاں، نام نیامت صحیح سلامت تیری
جھولی دیوے پائیا۔

* ۱۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ پریتم سنگھ دے گرہ پنڈ راجو ماجرہ ضلع روپڑ *

سِتجگ ساچے، پچھلا لیکھا رہے نہ ماضی، جگت جھگڑا دے مُکائیا۔ شرع دین لڑے کوئے نہ قاضی، قیامت سب نوں دے دکھائیا۔ ہنکاریاں رہے نہ
کوئے منو آغزی، گہر گبھیر اپنا تھم ورتائیا۔ مورکھ گدھ دے سے کوئے نہ پاجی، مُرید مُرشد لئے اُٹھائیا۔ تن ماٹی خاکی وجود حقوق والی رہن نہ دیوے اراضی،
ملکیت سب دی دے گوائیا۔ دین دُنی اسم کرے لاجوابی، واجب اپنا تھم سنائیا۔ جگت سرشتی کر انتخالی، مُخاطب ہو کے دیکھے تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت
سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، پچھلا لیکھا دے مُکائیا۔ سِتجگ ساچے، جگت رہے نہ کوئی کسے ورتا، وارث نظر کوئے نہ آئیا۔ کوڑی
کریا مٹے جگت حرسا، ہوس اگلی دے گوائیا۔ جن بھگتاں جنم جان نہ دیواں برتھا، پچھرت ہو کے آپ ملانیا۔ بھيو گھلا کے گھر تھر دا، گرہ مندر اک سہانیا۔
کر پرکاش نرگن نرُور جوت نر دا، نردھن سردھن کھوج کھوجانیا۔ جو سنت سہیلا وچھڑیا جگ چو کڑی چر دا، پھڑ باہوں لئے ملانیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال آد
جگاد جگ چو کڑی نرگن دھار سدا پھر دا، جگت لوچن نظر کسے نہ آئیا۔ سدا پیار کرے گرکھاں روپ دھار اگئی پر دا، پپا پریتم ہو کے جوڑ جڑائیا۔ جھگڑا مُکا
کے دھڑ سر دا، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تھم کرے اپنی مہر دا، مہروان مہر نظر اُٹھائیا۔ سِتجگ ساچے پُرکھ اکال
دین دِیال لیکھا جانے پچھلا کیتا، کھجگ کرم بھل کوئے نہ جائیا۔ پشچاتا پ سب نوں رہے بیتا، بیٹی کہانی پھر نہ کوئے سنائیا۔ ابناشی کرتا بدل دیوے تیری
ریتا، کوڑی کریا دے کھپائیا۔ در دکھاوے اکو ٹھانڈا سیتا، اگنی تت نہ لاگے رانیا۔ دین دُنی بدل دیوے ریتا، نیتیان اکو اک اکھوائیا۔ ایک رنگ رنگا کے
ہست کیتا، کوڑ کپٹ دے مُکائیا۔ جن بھگتاں بنا کے سچا بیتا، سجن ہو کے جوڑ جڑائیا۔ جس دیاں کردے رہے سدا اڈیکاں، سو پُرکھ نرنجن اپنی کھیل

کھلایا۔ گر اوتار پیغمبروں کو لوں کروا کے تصدیقاً، بھوکھتاں داکھت لیکھ بھوش وچ پورا دئے کرائیا۔ تیریاں آسانسا پوریاں کرے امیدوں، آپ اپنا رنگ رنگایا۔ آگے راز رہن نہ دیوے پوشیدہ، پڑدا اوہلا دئے اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نہ، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، چار جگ دیاں پچھلیاں دیکھے لکھتی شبد رسیداں، دھر دی فائیل آگئی وچوں باہر کڈھایا۔

* ۱۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ سر جیتم سنگھ دے گرہ پنڈ راجو ماجرہ ضلع روپڑ * *

سجگ ساچے، پڑکھ اکال چڑھ آگے راک، دو جہاناں دیکھ وکھایا۔ لہنا دینا دیکھے پنج تت بندہ خاکی، چار گنت دہ دشا پھول پھولایا۔ منو آ رہن نہ دیوے کوئے عاقی، تھم اپنا اک جنایا۔ کجگ لہنا دینا چکاوے باقی، لیکھا آگے رہے نہ رانیا۔ سچ دوارا کھولے دھر دی تاکی، دھرم دوارا اک پرگٹایا۔ نام سندیشہ دے کے ساچی پاتی، دین دُنی دئے پڑھایا۔ گر اوتاراں پیغمبروں پوری کرے آکھی، آخر اپنا کھیل وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کوڑی کریا میٹ اندھیری راتی، سجگ ساچا نور کرے رُشانیا۔ سجگ ساچے پر بھ سب دا لیکھا کرے پور، پورب پچھم اتر دکھن لیکھا دئے مُکایا۔ پنڈھ مُکا کے نیڑا دور، جھگڑا کوڑا دئے چکایا۔ لوک مات رہن نہ دیوے غریت غرور، گہر گمبھیر باہر کڈھایا۔ نام بھنڈارا کر بھر پور، بھگت سہیلے لئے اٹھایا۔ شبدی ناد سنا تور، ترت اپنا رنگ چڑھایا۔ جوتی جلوہ دے نور، آگیان اندھیرا دئے کھپایا۔ سچ خُماری دے سرور، جام حقیقی دئے پیایا۔ آتم پر ماتم میلا کر ضرور، آسا ترشنادئے بھجھایا۔ نظری آوے حاضر حضور، سچ سوامی انترجامی سو بھاپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نہ، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سجگ ساچے تیری بینی کرے منظور، منظوری وچ ادھوری رہن کوئے نہ پایا۔

* ۱۴ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ جرنیل کور دے گرہ پنڈ راجو ماجرہ *

سبج ساچے، ساچا لے امرت آب، زندگی حیاتی وچوں بدلایا۔ سنگر شبد بن احباب، مٹر پیارا ویکھ وکھانیا۔ نام ندھان وجائے رباب، تند ستار اگم ہلایا۔ ساچی پڑھنی دے اپنی کتاب، کتب خانیاں دا لیکھا دے مکایا۔ جس داٹوں میرا میں تیرا پہلا باب، سوہنا حصہ ونڈ ونڈایا۔ لیکھا تک جائے پُن صواب، درگھر ساچا نظری آئی۔ مانس جنم دا ہووے لاجھ، صوفی سنت فقیر دیواں ترانیا۔ سچ محل دس محراب، محبوب اکو نظری آئی۔ میلا میل ایکا واحد، واہوا ڈھولا ڈھر درگاہیا۔ تیرے نال کر کے عہد، اقرار اپنا توڑ نبھانیا۔ کلج اپنا کھیل کر نہ سکے شانید، حکم ورتے بے پرواہیا۔ سنگر شبد دا ہونا پے تیتوں نائب، حکمے اندر حکم کمانیا۔ ویکھنا کھیل عجیب عجیب، عجب نرالا دیاں وکھانیا۔ ایکا فرمان ہووے رانج، راج راجان شاہ سلطان سیس نوانیا۔ بھگت سہیلے ویکھاں لائق، گرگھ گر گر آپ اٹھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپنا پورا کرے فرائض، فرض تیرا تیتوں دے سمجھانیا۔

* ۱۴ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ جاگیر سنگھ دے گرہ پنڈ رنگیل پُر ضلع روپڑ *

سبج کہے پر بھ آتم پر ماتم رکھ واسطہ، واستک اپنا کھیل کھلایا۔ گر اوتار پیغمبر دارہے نہ کوئے براستہ، ڈھر دا میلا میل سچ سبھانیا۔ جگ چوکڑی تیرا کھیل ہندارہیا آہستہ آہستہ، تریتا دوپر کلج بیٹھا پنڈھ مکایا۔ کسے بھیونہ پایا اگمی دھار پر تھی آکاش دا، اکل کل دھاری اپنی کل دے ورتانیا۔ تیرا روپ پُرکھ ابناش دا، ابناش کرتے ویکھ وکھانیا۔ کارج پورا کر سیوک داس دا، در ٹھانڈے منگ منگانیا۔ جھگڑا مکا اندھ وشنواس دا، دھیرج دھرم اک اُپجایا۔ لیکھا مکاتتاں والی راس دا، سرتی شبدی میلا لے ملائی۔ وچولا بن درد دکھ وناس دا، تن مائی رہن کوئے نہ پانیا۔ سدا میلا ہووے ڈھر دے ساتھ دا، سگلا سنگ بنایا۔ نام پرگٹ کر دے اپنی گاتھ دا، ساچا کلمہ اک جنایا۔ لیکھا رہے نہ کوڑ اندھیری رات دا، ست نور دے چکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم آپ ورتائیا۔ سَتجگ کہے پر بھ حکمے اندر دے زور، زبر رہن کوئے نہ پائیا۔ کلجک میٹاں اندھیرا گھور، گھر گھر کراں آپ رُشائیا۔ جھگڑا مُکا کے پنچ چور، جگت بھے دیاں کھپائیا۔ آتم پر ماتم بٹھ کے شبدي ڈور، تند ایکو دیاں دکھائیا۔ سب نوں دساں تیری لوڑ، تڈھ بن دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ سنت سُہیلے شبد انادی چاڑھ گھوڑ، جگت کرپا وچوں باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، من منسا مٹا شور، چھوہرا بانکا شبد اکو اک نظری آئیا۔ سَتجگ کہے پر بھ کرپا کر رُپ اسمانی، دھرنی دھرت دھول دھیان لگائیا۔ لوک مات جوہ نہ سمجھ بیگانی، نرگن ہو کے سرگن میل ملایا۔ تیری منزل اکو نظر آوے رُوحانی، رُوح بُت مل کے وجے ودھائیا۔ جھگڑا رہے نہ ونڈ جسمانی، ضمیر اندروں دے بدلایا۔ تیرے بھگتاں دینی پئے نہ کوئے قربانی، قتل گاہ سپیس نہ کوئے کٹایا۔ اپنے نام دی سنا اگئی بانی، بان نرالا تیر چلایا۔ منزل دس پد نرانی، سچ دوار اک دکھائیا۔ جتھے میلا ہووے جوت نورانی، نور نور وچ سمائیا۔ گر اوتار پیغمبر تیری دس نشانی، سچ دوارے سو بھ پائیا۔ کرپا کر شاہ پاتشاہ سچے سلطانی، سُن اپنے ویکھ دکھائیا۔ جن بھگتاں دوار یوں کھا ڈھر دی مہمانی، چار جگ جیسہڑی ہتھ کسے نہ آئیا۔ جس نوں سمجھے نہ کوئے ودوانی، بدھی چلے نہ کوئے پتھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سَتجگ ڈھیہہ پیا سرنائیا۔ سَتجگ ساچا کہے پر بھ کر دے اپنی مہر، مہروان محبوب دیا کمائیا۔ شبد سُن تیرا اگئی کیسہر، بھے وچ رکھے جگت لوکائیا۔ نرگن نرور انت نہ لا دیر، نرگن ہو کے ہو سہائیا۔ کوڑی کرپا کر ڈھیر، گڑھ ہنکار دے تڑائیا۔ جن بھگتاں کایا مندر اندر تیرا وسے سوہنا شہر، لہر اپنا نام وہائیا۔ جس نوں جانے کوئی نہ غیر، پڑا اوہلا نہ کوئے چکائیا۔ اپنے نام دا اگتا راگ سنا بحر، طرز تال دا لیکھا دے مکائیا۔ کلجک کوڑی کرپا لکھ چوراسی دسے زہر، ظاہرا ہو کے دے کھپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سَتجگ سچا ساچی آسا رہیا دکھائیا۔ سَتجگ کہے پر بھ میں غریب نمانا ناہیجیز، ہمت وچ ہمت نہ کوئے بنائیا۔ ڈردا ڈردا آیا تیرے دلہیز، دوارے بہہ کے سپیس جھکائیا۔ آسا منسا رکھ کے آیا امید، آمد وچ خوشامد دینی بنائیا۔ لوک مات سُن دھرم دی اپنے کولوں دس ترتیب، میری چلے نہ کوئے پتھرائیا۔ میں تاراں جا کے نمانے کو جھے کملے غریب، شدید تیرا حکم منائیا۔ کھیل دساں اک عجیب، جگت نرالا راہ چلایا۔ تیرا گھر درساواں نزدیک، دُور دُراڈا پندھ مکائیا۔ شرع دار ہے نہ کوئے فریق، رفیق سارے

دیاں دکھائیا۔ جیواں جتناں بدل کے اندروں نیت، نیتیاں گرکھ لواں پرگٹائیا۔ ساچے چرن کول دس کے اک پریت، پریتم دھر دا دیاں ملائیا۔ کایا ماٹی کر کے ٹھانڈی سیت، اگنی تت دیاں بُجھائیا۔ جھگڑا مُکا کے اُوچ نیچ، نیچوں اُوچ تیرا گھر دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سنجگ ساچا آسا وچوں آسا رہیا ودھائیا۔ سنجگ ساچا کہے پر بھ تیرے نام دا ہووے اکو نغمہ، دین دُنی خوشی نال گائیا۔ دُئی دویت رہے کوئی نہ صدمہ، دُکھاں والا روگ نہ کوئے ستائیا۔ سب دایر سر بُجھکے تیرے قدماں، قُدرت دے مالک اکو نور تیرا نظری آئیا۔ ساچا مارگ اکو لگنا، لگ ماتر پچھلی دینی مٹائیا۔ نام نگارہ اکو وچنا، چار کُنٹ ہووے شنوائیا۔ تیرا دیک اکو جگنا، چار ورن ہووے رُشنائیا۔ جن بھگتاں بخش اپنی مزلا، منزل چڑھ کے تیرا درشن پائیا۔ اُہناں چھوہ نہ سکے اجلا، قیامت روپ نہ کوئے بدلایا۔ تیرے پریم دی گاؤن غزلا، ڈھولا سولہ راگ الایا۔ لکھ چوراسی وچوں کڈھ لا، جنم جنم نہ کوئے بھوایا۔ سچ دوارے سدلا، سرتی شبدی میل ملائیا۔ نام رنگن اندر رنگ لا، موہن مادھو تیرے ہتھ وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، تیرے نام دی ساچی اکو ہووے بندنا، بندگی وچ مُچھندگی اور رہن کوئے نہ پائیا۔

* ۱۵ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ بچن سنگھ دے گرہ پنڈ دھیان پُر *

سنجگ جن بھگتاں نام دے کے گھر گمبھیر، سوہنگ سو آتم پر ماتم پر ماتم آتم دتا سمجھائیا۔ پنچ تت کایا ماٹی دے کے دھر دی دھیر، دھرم دوارا ایکنکارا اکو دتا دکھائیا۔ امرت آتم بخش کے ٹھانڈا نیر، اگنی تت جگت وکار دتا مٹائیا۔ ہوئے ہنگتا کوڑی کرپا کڈھ کے پیڑ، پاربرہم برہم میلا رہیا ملائیا۔ ذات پات دین مذہب شرع نہ رہی زنجیر، شریعت وچوں اصلیت دتی سمجھائیا۔ مانس جنم لکھ چوراسی وچوں بدل تقدیر، تدبیر اپنی دتی درڑائیا۔ باہوں پھڑ منزل چوٹی چاڑھ اخیر، سچ دوارا اکو دتا سہائیا۔ ساچا بھگت سنت ہوئے نہ کوئے دلگیر، رائے دھرم دے نہ کوئے سزائیا۔ سچکھنڈ دوارے گھتی جائے وہیر، آگے ہو نہ کوئے اٹکائیا۔ پاربرہم پت پر میثور ملے وڈ پیرن پیر، ابا نشی کرتا اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچی دھیر، مہر نظر اک

اُٹھایا۔ سَجگ ساچے جن بھگتاں کھول آتم درِ شئی، دِشا پُرکھ اکال اِکو دتی دکھایا۔ ناتا توڑ کے مایا ممتا موہ جگت سرِ شئی، سریشٹ اپنا نام دِتا سمجھایا۔ دُھر دا رام کرنی دا کرتا نظری آوے اِکو اِشئی، اِشٹ آتما پر ماتا دیکھ خوشی منایا۔ جس دی منزل اگم اتھاہ اِکو دِسدی، سِکھنڈ دوارا سو بھاپایا۔ ایہہ کھیل آد جگادی اگمی پت دی، پتا پوت اپنی گود اُٹھایا۔ آون جاون جن بھگتاں کھیل مُکا کے نت دی، لکھ چوڑاسی وچوں باہر کڈھایا۔ ریتی دس دتی پُرکھ اکال ہت دی، پاربرہم برہم میلا لیا ملائی۔ جیہڑی منزل نہیں کسے مُن رکھ دی، گر سِکھ ساچے ساچی درگاہ دتی مان وڈیائی۔ جس دی مہما قلم شاہی نہیں کوئی لکھدی، سو مہر نظر نال پار کرائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت دھار کرے کھیل اِک دی، ایکنکار اپنا تلحم ورتایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار سچی سرنایا۔ سَجگ ساچے جن بھگتاں دِتا دُھر دا حق، حقیقت وچوں حقیقت دتی سمجھایا۔ منو آ رہے نہ وِچ شک، شکوے پچھلے دتے گوائیا۔ پریم پیار دی کھول کے اکھ، اپنا پڑدا دِتا اُٹھایا۔ دین دُنی نالوں کر کے وکھ، مارگ دُھر دے دِتا لگایا۔ سوہنگ سو جو نام رہے جپ، لکھ چوڑاسی وِچ جگت واسنا نہ کوئے بھوایا۔ مانس جنم گئے جت، ہر ہر دے اندر وسایا۔ اگے پر بھ دا درشن ہووے نت، سچ دوارے مل کے وجے ودھایا۔ ابناشی کرتا وسیا چت، من ٹھگوری رہے نہ رایا۔ چار کُنٹ دہ دِشا اِکو آوے دس، دِشاں دا مالک بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن ساچے اپنے وِچ ملائی۔ سَجگ جن بھگتاں دِتا اگم جاپ، جگ جیون داتا ہو دتی وڈیائی۔ جنم کرم دا میٹ سنتاپ، کرم کرم دے دُکھڑے دتے گوائیا۔ ترے گن مایا میٹ کے تاپ، اگنی اگ دتی بُجھایا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم دس کے ساک، ناتا دُھر دا لیا بُڑایا۔ بجر کپاٹی کھول کے تاک، اندروں پڑدا دِتا اُٹھایا۔ لیکھا مُکا کے ذات پات، پتت پُنیت دِتا بنایا۔ کلجگ میٹ اندھیری رات، سَجگ ساچا نور کر رُشانیا۔ چار جگ توں دکھری دس کے گاتھ، دُھر دا منتر دِتا سمجھایا۔ میلا کر پُرکھ ابناش، جگت وناش دا کھسہرا دِتا جُھڈایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں ہو کے داسی داس، سیوا ساچی سچ کمائی۔ سَجگ ساچے جن بھگتاں نام دِتا اندِٹھ، جگ نیز نظر کسے نہ آئی۔ گر اوتار پیغمبر جس دی مہما گئے لکھ، سو وِدیا توں باہر کرے پڑھایا۔ جس داسب توں اتم سریشٹ نرالا بھوکھ، بھوش اپنا دے جنایا۔ مان وڈیائی اُتے دھرنی دیوے تِس، جس پورب جنم لیکھا باقی رہیا دکھایا۔ سرب دا سوامی

انترجامی مالک ہو کے دیکھے اک، ایکنکار اپنی کار کمانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن ساچے اپنے رنگ رنگانیا۔ سنجگ ساچے جن بھگتاں نام دتا اگم اتھاہ، الکھ اگوچر دیونہار سچی سرنایا۔ سنجگ سچا دس کے راہ، مارگ اکو دتا دکھانیا۔ لکھ چوراسی وچوں تھوڑے باہر کڈھا، کوٹاں وچوں نام چوٹ لگانیا۔ ڈھر دا منتر اک درڑا، درڑھ وشواس دتا بندھانیا۔ پون سواس ساہ لیکھے لا، مہروان مہر نظر نال پار کرانیا۔ ہر گھٹ وسیا نظری آئے خدا، خود مالک اپنا کھیل کھلایا۔ جن بھگت سہیلے تت وجود رہن نہ دیوے جدا، آتم پر ماتم ناتا جوڑے تھاؤں تھانیا۔ کلجگ کوڑی کریا ممتا موہ مٹا کے وبا، پریم پریتی ساچی نیٹی اکو اک سمجھانیا۔ گرگھ گرگھ ورننا برناں وچوں آپ اٹھا، بالے نڈھے بردھ جوان اپنے رنگ رنگانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنجگ ساچے تیرا مارگ لا کے نواں، نو نو چار دا لیکھا رہیا مکانیا۔ سنجگ ساچے، جن بھگت نام اگنی کہن، کہہ کہہ شکر منانیا۔ صاحب سنگر درس کرن اپنے نین، جگت نیتز ناتا کوڑ ٹرانیا۔ سچ دوار اکٹھے بہن، بھومکا اکو سو بھاپانیا۔ پُرکھ اکال دیوے لین دین، مقروض ہو کے پچھلا قرض چکانیا۔ لیکھا جانے بن کے ساک سجن سین، سیانیا نوکا نام اپنا دئے دکھانیا۔ گرگھ گرگھ کوڑے وہن کدے نہ وہن، واہوا کردیاں اپنے گھر وسایا۔ پُرکھ اکال دین دیال سمرتھ سوامی انترجامی کلجگ انت سری بھگونت، زرگن زرویر ہو کے آیا کہن، سرگن انتر آتم پر ماتم ہو کے اپنا جوڑ جڑانیا۔

* ۱۵ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ جسونت سنگھ دے گرہ پنڈ مرنڈا ضلع انبالہ *

سنجگ ساچے، ہر کا نام ہووے ایکا انمولا، وست امولک تیری جھولی پانیا۔ دو جہاناں برہمنڈاں کھنڈاں بنے ساچا تولا، سچ ترازو اگنی آپ اٹھانیا۔ آتم پر ماتم ڈھر دا بولا، پاربرہم برہم میلا میلے سچ سبھانیا۔ توں میرا میں تیرا چار ورن اٹھاراں برن ہووے اکو ڈھولا، گیت گو بند گہر گبھیر بے نظیر دئے سمجھانیا۔ سنگر شبد جیو جنت زرگن سرگن بنے وچولا، چار گنت دہ دشا دیکھ دکھانیا۔ بھاگ لگائے ساڈھے تن ہتھ کایا مائی چولا، چوچی پریتم اپنا رنگ دئے رنگانیا۔ بھیا بھیدا کھولے پڑدا اوہلا، گھر وچوں گھر گرہ مندر دئے دکھانیا۔ منو آجگت واسنا پائے نہ رولا، وکار ہنکار رہن کوئے نہ پانیا۔ پُرکھ اکال دین دیال

چار کُنٹ دہ دشا اِکو گاوے سوہلا، کلمہ کائنات آپ سمجھائیا۔ کلجگ کوڑی کر یا دھرنی دھرت دھول بھار کرے ہوٰلا، سَتجگ ساچے سَت دھرم دے وڈیائیا۔ جگ چو کڑی پورا کرے کیتا اقرار توٰلا، گر اوتار پینمبراں بھوش اپنے لیکھے لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سَت سَت ساچی کار کمائیا۔ سَتجگ ساچے، ہر کا نام ایکا ملے جیو جنت، لکھ چوڑا سی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ ایکو سمرن کرے سادھ سنت، پوجا پاٹھ اِکو دے سمجھائیا۔ سرشٹ سبائی نار اِکو ملے دُھر دا کنت، پُرکھ ابناشی گھٹ نو اسی نظری آئیا۔ گڑھ توڑے مایا ممتا ہوئے ہنگت، ہنگ برہم چار ورن دے سمجھائیا۔ بودھ اگادھا بن کے پنڈت، ساچی سکھیا دے درڑائیا۔ مہما دس کے اپنی اگت، بھو ابھیدا اگلا دے گھلایا۔ من واسنا کوڑی رہے نہ چنت، اگنی اگت نہ کوئے تپایا۔ جن بھگتاں اپنے ملن دی دے کے ہمت، مارگ ساچے دے چڑھائیا۔ جتھے دے کوئے نہ نندک، رسنا جہوا بٹی دند نہ کوئے ہلایا۔ سچکھنڈ دوار ایکنکار اِک وکھائے اپنی سمت، چار کُنٹ دہ دشا پنڈھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا نام ایکا رام کایا نگر کھیڑا گرام، وجود اندر مجوب دے وکھائیا۔ سَتجگ ساچے، ساچا نام ایکنکار ایکا کرے پرچلت، سرشٹ سبائی ساچی سکھیا دے سمجھائیا۔ جو ہوئے سہائی ہلت پلت، پار برہم برہم میللا لے ملایا۔ منو آ کوڑ کرے کوئی نہ علّت، شرع شرارت وچ نہ کوئے ہلاکایا۔ جن بھگتاں بخشے ساچی ہمت، حوصلہ اپنے نام وڈیائیا۔ ساچے پریم دی دے کے خلعت، خاتب اِکو اِک دے درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکَنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں دُوبے در کرن نہ دیوے منت، نام بھنڈارا ایکنکارا بن ورتارا، شبدی دھار کر پیار ایکا وار جھولی دے بھرائیا۔

* ۱۵ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ دربارا سنگھ دے گرہ پنڈ باٹھ خرد *

سَتجگ ساچے، ساچے نام دا ڈنکا وجے وچ برہمنڈ، پُری لوء آکاش پاتال گگن لگنتر اِکو کرے شنوائیا۔ کلجگ کوڑی کر یا میٹے بھیکھ پکھنڈ، دھرنی دھرت دھول اُپر رہن کوئے نہ پائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر پُرکھ اکال توں میرا میں تیرا گاوے چھند، چار ورن اٹھاراں برن اِکو نام دھیائیا۔ کرپا کرے دین

دیال صاحب بخشد، پاربرہم پت پر میشر پڑا اولہا دے اٹھایا۔ کایا مائی تن وجود ساڈھے تن ہتھ چاڈھے رنگ، نام انملا اکو اک سمجھایا۔ دئی دوتی ہوئے
 ہنگتا ڈھاہے اندروں کندھ، سچ سچ ایکا ایک دے سمجھایا۔ گھر وچوں گھر گرہ مندر دیوے اک انند، نو دوارے نو رس لیکھا دے مکایا۔ سرتی شبدی ڈوری
 بنھے اپنے تند، ڈھر درگاہی بے پرواہی اپنا حکم ورتایا۔ جن بھگتاں ساچے سنتاں خوشی کرے بند بند، نام بھنڈارا ایکنکارا اکو جھولی پائی۔ جوتی جوت سرپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی ساچی کرنی آپ کمایا۔ سنجگ ساچے، ساچے نام دا دے اکو ڈنکا، نو کھنڈ پر تھی ست دیپ
 وچے ودھایا۔ سری بھگوان دا سوہے اکو بکا، پڑکھ اکال سرشی درشی اندر نام دھیایا۔ اکو مندر دے راو رنکا، چار ورنناں اٹھاراں برناں اکو گھر دے
 سمجھایا۔ اکو سنگر شبد ہووے بودھ اگادھا پنڈتا، آتم برہم پاربرہم ویدا اک سمجھایا۔ جگت واسنا کوڑی کرپا گڑھ رہے نہ ہوئے ہنگتا، نرگن نرویر نراکار
 نون س اکھر اکو کرے پڑھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سنجگ ساچے، تیرا راہ پڑکھ اکال چلاوے بے پرواہ دھرنی
 دھرت دھول دیوے مان وڈیایا۔ سنجگ ساچے، ساچے نام دا دے اکو نگارہ، نوبت ڈھر دی آپ وجایا۔ گر اوتار پیغمبر خوشیاں وچ لاون ڈھر دا نعرہ،
 واہوا پر بھ تیری بے پرواہیا۔ بھگت سہیلے گاؤن ساچی وارا، وارتا وچ صفتی ڈھولے جگت سنایا۔ کرنی دے کرتے تیرا انت نہ پارادارا، بے انت تیرے ہتھ
 وڈیایا۔ نرگن نرویر کلجگ انت سری بھگونت کل کلکی اک اوتارا، جس دا روپ رنگ ریکھ سمجھ کوئے نہ پائی۔ جس نوں ماتا جنمے نہ کوئے وچ سنسارا، ہڈ
 ماس ناڑی ناتا جوڑ نہ کوئے جڑایا۔ جس دا لیکھا کاغذ قلم شاہی نہ لکھنہارا، وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی حکمے اندر صفت صلاحیا۔ سو سوامی انترجامی سچھنڈ
 نو اسی پروردگارا، جلوہ گر نور الاہیا۔ سنجگ ساچے ساچا سچ کھولے اک دوارا، چار گنٹ دہ دشا اکو گھر دکھایا۔ جس مندر گرہ توں میرا میں تیرا سناوے اک
 جیکارا، دوجاراگ نہ کوئے الاہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنجگ ساچے تیری دکھائے اکو دھرم سالا، جس دوار کھتری براہمن شودر ویش
 اکو اشٹ منایا۔ سنجگ ساچے، ساچے نام دا اکو ہووے ہوکا، حکم ڈھر دا آپ جنایا۔ مناپے چوڈاں لوکا، چوڈاں طبق سیس نہ کوئے اٹھایا۔ پر بھ دا بھانا
 کسے نہ روکا، گر اوتار پیغمبر بھانے وچ سیو کمایا۔ جن بھگتاں دھرم دامارگ دے سوکھا، کلجگ کوڑ گڑیا را ڈیرہ ڈھانیا۔ سری بھگوان ہو مہروان اپنے ملن دا

دیوے موقع، نرگن ہو کے سرگن جوڑ جڑائیا۔ ساچے سنتاں نال کدے کرے نہ دھوکھا، گرگھ گرگر گود اٹھائیا۔ ساچی منزل چڑھاوے چوٹا، انت اخیر
اکوگھر دکھائیا۔ جس گرہ نرمل پرکاش ہووے نوری جوتا، جاگرت جوت ڈمگائیا۔ سچھنڈ دوارا بن چھپر چھن کوٹھا، سورج چند نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت
سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سنجگ ساچے تیری آسا منسا پوری کرے سوچا، سمجھ رمز اپنی وچ ملایا۔ سنجگ ساچے، ہر کا نام پرگٹ
ہووے جگت، چار ورنناں اٹھاراں برناں کرے اک پڑھائیا۔ آتم پر ماتم میل ملا کے بنائے ڈھر دے بھگت، بھگون ہو کے اپنا سنگ نبھائیا۔ گھر سوامی
انتر جامی اُپر شاہ رگ دیوے درس، نو دوارا کوڑ وکارا ڈیرہ ڈھائیا۔ جنم جنم دی کرم دی میٹے حرص، پچھلی ہوس رہے نہ رانیا۔ مہروان محبوب پر ماتم
کرے ترس، ابناشی کرتا ہوئے سہائیا۔ سنت سہیلا ساچی منزل چڑھدیاں کوئی نہ جاوے اٹک، دسم دواوی جوت نرنکاری نرگن درشن پائیا۔ جھگڑا رہے نہ
بوند رکت، آتم شکت ملے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ کوڑ گڑیاری میٹے بھٹک، بھاون سنجگ تیری ویکھ دکھائیا۔ سنجگ ساچے،
ساچے نام دا چلے پرواہ، پاربرہم ہر ہردے دے وسائیا۔ گر گو بند شبد بنے گواہ، جن بھگتاں شہادت دے بھگتائیا۔ جو لیکھا جانے ساہ ساہ، سواس سواس
اپنی جھولی پائیا۔ انتر آتم پر ماتم نراکار نام درڑا، اکھراں توں باہر کرے پڑھائیا۔ واحد نور نظری آوے اک خدا، خود مالک اپنا پڑدا دے اٹھائیا۔ سچھنڈ
نواسی پُرکھ ابناشی ساچی منزل پوڑی دے چڑھا، در دوارا اینکارا اکو اک دکھائیا۔ جس گرہ نرمل جوت ہووے رشنا، دیا باقی کملاپاتی نورو نور کرے رُشائیا۔
سنت سہیلے گرگھ گر سیکھ ہر جن بھگت کر کرپا لئے بہا، مہروان محبوب مُجت وچ اٹھائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت ابناشی کرتا کوڑی کر یا جگت ناتا دے تڑا،
سنجگ ساچا ست دھرم بن گوت ورن ایکا ایک دے جنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان،
گرگھیاں نیتز کھولے ہرن پھرن جھگڑا چکاوے مرن ڈرن، مارگ دسائے ترنی ترن، تارنہارا اینکارا اک اگلا اپنے چرن کول بخشے حق سرنائیا۔

* ۱۵ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ مختار سنگھ دے گرہ پنڈ منڈیاں خرد ضلع لدھیانہ *

سجگ ساچے، ساچے نام دا ہووے بل، بلدھاری کلجگ کوڑے دے کھپایا۔ پاوے سار سمند ساگر جل تھل، ٹلے پر بت ڈیرہ ڈھاہیا۔ دُئی دوتی من واسنا میٹے سُل، صاحب سوامی انترجامی اِکو بوجھ دے بُجھایا۔ جوٹھ جھوٹھ ممتا موہ رہے نہ کل، کلکاتی جھگڑا اگلا دے چُکایا۔ ساچا دھام پھل وکھائے اٹل، جن بھگتاں ساچے سنتاں دے مان وڈیایا۔ جس گرہ اِکو دیکر رہیا بل، نرگن نور جوت رُشایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سجگ ساچے ساچا نام اِک سمجھایا۔ سجگ ساچے، ساچے نام دا ہووے ساچا میل، بلنی ہر جگدیش کرایا۔ پُرکھ اکال دین دیاں لے سجن سہیل، سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی دُھر دانا تا جوڑ جڑایا۔ کرے پرکاش ساچے گرہ بن باقی تیل، نرگن نور جوت ڈمگایا۔ اچرج دے گم اتھاہ اپنا کھیل، خالق خلق دے سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچھنڈ، سجگ ساچے، تیرا دھرم دوارا اِک پرگٹایا۔ سجگ ساچے، کرپا کرے آپ کرپال، کرپاندھ دیا کمایا۔ ایکا نام شبد ہوئے وشال، وشیاں والا وشا دے گویا۔ آکے ویکھے مُریداں مُرشد حال، دو جہان کائنات دین دُئی ویکھ وکھایا۔ مایا ممتا کوڑی کرپا توڑ جگت جنجال، نچ آتم پر ماتم میلا میلے سچ سُبھایا۔ سچ دوارا اِک وکھائے دُھر دی دھرمسال، جس گھر ایکا کارا اِکو سو بھاپایا۔ جتھے گر اوتاراں پیغمبراں پورا کرے سوال، وشن برہما شو جھولیاں رہیا بھرائیا۔ سو کلجگ انت سیری بھگونت شبدی کھیل کرے کمال، جگت سر شئی در شئی سمجھ کوئے نہ آئی۔ بھگت سہیلے سجن گرکھ آپ اٹھال، نام ندھان سیری بھگوان رہیا درڑایا۔ دھرم دوار بنا اپنے لال، گر گر گود اِک سُبھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سنت سہیلے کر پروان، مہروان مہر نظر اِک تکایا۔

* ۱۵ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ سروں سنگھ دے گرہ پنڈ رام پُر سردارا ضلع لدھیانہ *

سجگ ساچے، دُھر دا نام سب نوں کرنا پئے منظور، چار ورن اٹھاراں برن مانو ذاتی اِکو ڈھولا گایا۔ پُرکھ اکال دین دیاں حاضر حضور، حضرت شاہ

سلطان مہروان مہر نظر اٹھانیا۔ کلجک مایا ممتا کوڑی کریا کرے دُور، لوک مات چار کُنٹ دہ دِشا رہن نہ پانیا۔ نام ٹھاری آتم پر ماتم دیوے سچ سرور، شبد
 انادی دُھر داراگ سنایا۔ نرگن نور جوتی جوت پرکاش کرے ظاہر ظہور، گھر گمبھیر اپنا کھیل ورتانیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سنجگ ساچے، تیرا ساچا راہ، پُرکھ اکال چلاوے شبدی بن ملاح، دوجا سنگ نہ کوئے رلائیا۔ سنجگ ساچے، سچ سچ دا ہووے اک پیار، برہمنڈ کھنڈ
 پُری لوء آکاش پاتال زمیں اسمان اکو دھیان لگایا۔ صفتاں وچ گاوے رسنا جہوا ہتی دند زباں، ناؤں نرنکارا اینکارا اکو اک دھیانیا۔ پروردگار سانجھا یار مُجبت
 وچ ہووے مہرواں، محبوب مالک خالق پر تپالک بے پرواہیا۔ سرشٹی درشٹی اندر دے ساچا راہ، رہبر ہو کے رستہ اک دکھانیا۔ کایا مائی مندر پڑدا دے اٹھا،
 نچ لوچن نین اٹھ کر رُشانیا۔ ساچے نام دی دُھن اگئی دے سنا، ناد انادی اکو اک وجایا۔ جگت دوارے پینڈا دے مکا، من واسنا کوڑی دے کھپانیا۔ سرت
 سوانی لے اٹھا، شبد ہلونا اک لگایا۔ ساچی منزل پوڑے لے چڑھا، گھر وچ گھر میلا میلے سچ سُبھانیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم پار برہم برہم دے سمجھا،
 بھيو ابھیدا اپنا آپ کھلایا۔ سچ سُنھنجی سچ دوار سچ سَنگھاسن سو بھاپا، ست ستودا دی شبد انادی برہم برہمادی اپنا راگ الایا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، سنجگ ساچا، تیرا بنے ملاح، کھیوٹ کھیٹا ہو کے بیڑا اپنے کندھ اٹھانیا۔ سنجگ ساچے، سچ نام دی سب نوں ہووے خواہش، خالص خالص وچوں
 باہر کڈھانیا۔ بھگت سہیلے سنت گرگھ گرگھ کر تلاش، صوفی اپنے رنگ رنگانیا۔ نرگن نور جوت کر پرکاش، اندھ اندھیرا دے مٹانیا۔ بن گوپی کاہن دکھا
 کے راس، سرتی شبدی اپنا راگ الایا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم وسے ساتھ، سدا سہیلا اک اکیلا اینکار اپنا سنگ نبھانیا۔ جگت واسنا مایا ممتا موہ کر کے
 ناس، شبد ناد دُھن کرے شنوائیا۔ ساچی سکھیا دے سرب گنتاس، دین دُنی دے سمجھانیا۔ لیکھا جان پر تھی آکاش، گگن گلگنتر کھوج کھوجانیا۔ جوتی جوت
 سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنجگ ساچے دیوے ور، دھرم دوارا اینکار دھرنی دھرت دھول اُپر اک پرگٹانیا۔ سنجگ ساچے، ساچے نام دا اک ہووے
 ہلارا، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال پار کرانیا۔ وشن برہما شو کرن نمسکارا، کروڑ تیتیسائیر نہ کوئے اٹھانیا۔ گر اوتار پیغمبر بولن حق جیکارا، بن رسنا جہوا
 ڈھولا گانیا۔ تُوں میرا میں تیرا پار برہم پت پر میثور جلوہ گر تیرا نور الای کوڑی کریا کر پار کنارہ، سچ سہارا اکو اک سمجھانیا۔ چار کُنٹ دہ دِشا، جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے نام دا واک نگارہ، نوبت حق حق سناٹیا۔ سبجک ساچے، سچ نام دا ہووے پرکاش، پرکاشت ہووے سرب لوکایا۔
 گر اوتار پیغمبراں پوری کرے آس، ابناشی کرتا دین دُنی ویکھ وکھانیا۔ سبجک تریتا دواپر کلجک جو لیکھا لکھ کے گئے بھوکھت واک، قلم شاہی ناتا کاغذ نال
 جڑایا۔ تِس دا لہنا دینا پُرکھ اکال چکاوے آپ، نرگن نرور اپنا حکم آپ ورتایا۔ لوک مات دھرنی دھرت دھول اُپر جوتی جاتا کرے وڈ پرتاپ، بے پرواہ
 آپ اپنا کھیل وکھانیا۔ رسنا جہوا بتی دند مانو ذاتی کرے اکیو جاپ، ایکا نام سرشٹی درشٹی اندر دے دسایا۔ جن بھگتاں کوٹ جنم دے میٹ کے پاپ، پنت
 پُنت گرکھ گرکھ لئے بنایا۔ رُوح بُت دوویں کر کے پاک، مائی خاک دیوے مان وڈیایا۔ سرتی شبدی کر اتقاق، گھر میلا میلے سبجک سُبھانیا۔ کایا مندر اندر
 رہے نہ اندھیری رات، نرگن ساچی جوت جوت کرے رُشٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سبجک تیرا ساچا راہ،
 ست ست دوارا اک وکھانیا۔ سبجک ساچے، ساچا نام دے ایکنکارا دُھر دا بھوپ، بھوپت بھوپ کرے پڑھانیا۔ سندیشہ دیوے چارے کوٹ، اتر پورب کچھم
 دکھن بچیا رہن کوئے نہ پانیا۔ سنت سہیلے اٹھا کے اپنے سٹ، ست دوارے لئے جگایا۔ سچ سُنجنی مولے رُت، پت ٹہنی آپ مہکانیا۔ کرے کھیل ابناشی
 اچت، چار جگ دا لیکھا اپنے ہتھ رکھانیا۔ سبجک ساچے، تیرے اندر کوئی نہ پوجا ہووے کسے بُت، بتخانہ رہن کوئے نہ پانیا۔ ہر کا نام مندر مسجد شہودوالے
 مٹھ کدے جاوے نہ لگ، بھگتاں اندر پرگٹ ہو کے ڈھولا سولہا آپ جنایا۔ پُرکھ اکال دین دیال سبجک ساچے نام دی دتے اکو ٹنگ، بہہ وِدیا دی لوڑ رہے
 نہ رانیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم مل کے ہووے سکھ، من مت بُدھ چلے نہ کوئے چترایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنگ نرائن نر،
 مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، سنت سہیلے گرکھ گرکھ ہر جن ہر بھگت بنا کے اپنے سٹ، ست دھرم اکو مارگ دے درڑایا۔

* ۱۵ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ ہرنیک سنگھ دے گرہ پنڈ از نوڈ ضلع لدھیانہ * *

سبجک ساچے ساچا نام ہووے سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان جیکارا، بے بے جیکار اکو اک کرایا۔ جن بھگتاں گھلا ملے سچ بھنڈارا،

بھنڈاری ہو کے آپ ورتائیا۔ نظری آوے سچھنڈ دوارا، ڈھر دربارا اک دکھائیا۔ خوشیاں ہووے منگلاچارا، سوہلا ڈھولا بے پرواہیا۔ ساچا نوڑ ہووے اجیارا، اُجل اپنا گرہ دکھائیا۔ بھگتاں ہووے پیارا، بھگوان دیا کمائیا۔ سانجھا ہووے گھر بارا، دوسر ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ بخشے چرن پیارا، چرن چرنودک مکھ چوائیا۔ کرپا کرے پروردگارا، پاربرہم اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ساچا دس ایکا ٹھانڈا دربارا، امرت میگھ نام برسائیا۔

* ۱۵ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ ہرچرن سنگھ دے گرہ لدھیانہ *

سجگ ساچے، ساچے نام دی ہووے اک عبادت، کلمہ کائنات پاربرہم پت پریشور آپ پڑھائیا۔ سچ بھنڈارا نام ندھان آتم پر ماتم جیو جنت دیوے نیامت، وست امولک کایا گولک آپ کائیا۔ چرن کول سچ دوارے پریم پریتی مُجت وچ دیوے دعوت، ابناشی کرتا دین دنی داما لک سنت سہیلے آپ ملایا۔ سچ بھنڈارا نام ندھان سری بھگوان دیوے حق پدارتھ، چار کُنٹ زمیں اسماناں آپ ورتائیا۔ سجگ ساچے تیرا حقیقی ہووے پرمارتھ، بنجاندا اکو رنگ رنگائیا۔ جگت خواہش پورا کرے سرب سوارتھ، بدھ بیک بخش ٹیک، وویکی اپنی کارے لایا۔ کایا مندر ساڈھے تن ہتھ سہائے سچ عمارت، سچ دوارا ایکنکارا اکو اک دکھائیا۔ صفتاں وچ ڈھر دے نام دی لکھے اگئی عبارت، کاغذ قلم شاہی دیوے مان وڈیایا۔ ساچے سنتاں سنگر شبد اگئی کرے سفارش، دین دنی وچوں لیکھا دئے مکائیا۔ سرشٹی دی درشٹی وچ بدل دیوے عادت، عدل انصاف اپنے ہتھ رکھائیا۔ منو آ من وکاری کرے نہ کوئی بغاوت، بغلیگر چار ورن دئے دکھائیا۔ سچ محبوب حقیقی کرے سخاوت، سخن گر اوتار پیغمبراں پور کرائیا۔ کوڑی کرپا رہے نہ کوئے علامت، علم دے عالم علما گر مکھ دئے بنایا۔ سچ دوارے اوچاں نیچاں راؤ رنگاں ہووے نہ کوئے ممانت، بنک دوارا اکو اک دئے پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچھنڈ تیرا سچ دوارا دھرتی دھول دئے اُسار، اول اپنی سیو کمائیا۔ سجگ ساچے تیرا دھرم دا ہووے راج، رعیت ویکھے شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔

آتم پر ماتم بناوے سچ سماج، سمگری جوت اگری اکو اک ورتائیا۔ سنگر شبد ڈرمت میل دھووے سب داداغ، پتت پاپی پُنیت دے کرایا۔ من واسنا کوڑی
 کریا اندرون کڈھے واد وواد، جگت وکار وِشیاں لیکھا دے مُکائیا۔ گرگھ سنت سُہیلے لکھ چوڑاسی وچوں لبھے سادھ، سادھنا ساچے نام دی دے جنائیا۔ کایا کھیڑا
 جیو جنت کر آباد، نام ندھانا سری بھگوانا گرہ بھیت دے ٹکائیا۔ گھٹ گھٹ انتر توں میرا میں تیرا کر کے پرگٹ آواز، ناد دُھن در بن تند ستار دے وجائیا۔
 ست ستوادی شبد انادی دس کے اپنا راگ، چھٹی راگاں دا لیکھا دے مُکائیا۔ پھڑ پھڑ ہنس بنائے کاگ، مانک موتی سوہنگ ساچی چوگ چُکائیا۔ کرے کھیل
 پُرکھ ابناش، ابناشی کرتا اپنا ویس وٹائیا۔ سنجگ تیری ساچی لوک مات پاوے راس، گوپی کاہن اپنا نُور دکھائیا۔ دُوجا رہے کوئی نہ پاس، پاسا دین دُنی دے
 اٹائیا۔ سب دی پوری کرے آس، آسا منسا کھوے تھاوں تھانیا۔ گر اوتار پیغمبر سچھنڈ دوارے ویکھن مار جھاک، لوک مات دھیان لگائیا۔ سب دا لہنا دینا
 کرے بے باق، باقی نظر کوئے نہ آئیا۔ سنجگ ساچے تیرا کارج کرے راس، رستہ اپنا دے دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ہون
 نہ دیوے اداس، پر بھاس وچوں پر بھاتی دے پرگٹائیا۔ سنجگ ساچے، تیرا مارگ دوارا ہووے رنیک، سو بھاؤنت آپ سہائیا۔ کچھ لیکھا لکھ کے گیا رشی
 بالمیک، رام وششٹ دین گواہیا۔ جس دی وید ویاس کیتی تصدیق، کرشن لیکھا سُدامے نال رکھائیا۔ عیسیٰ موسیٰ حضرت محمد کر اڈیک، صدی چو دھویں رنگ
 چڑھائیا۔ نانک گوہند دس کے گئے تاریخ، بیس اکیسا و بے حق ودھائیا۔ پروردگار سانجھیا پرگٹ کرے اپنی اک توفیق، توحفہ دیوے تھاوں تھانیا۔ نرگن
 سرگن سرگن نرگن کھیلے کھیل لاشریک، واحد اپنا تھم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنجگ ساچے، سچ دوارے بخشے تیری دید، دیدا
 دانستہ اکو نُور نظری آئیا۔ سنجگ ساچے، ساچا نام دیوے پُرکھ ابناشی، ابناشی کرتا اپنی دیا کمائیا۔ جس دی سمجھے کوئے نہ باراں راسی، انکڑیاں وچ ہندسیاں
 وچ اکھراں وچ پڑا سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ سو صاحب سمرتھ آد جگاد جگ چو کڑی سچھنڈ نواسی، ست دوارا اینکارا اکو دے پرگٹائیا۔ ساچی منزل پوڑی چڑھن
 دے اگئی گھاٹی، رہبر ہو کے رستہ اپنا دے دکھائیا۔ آتم پر ماتم نرگن بنے ساتھی، دُھر دا سنگی بھرنگی اپنی کار کمائیا۔ سنت سُہیلے گرگھ ہر جن بنا کے اک

جماعتی، اکھر وکھر اپنا نام دے سمجھائیا۔ کلج کوڑی رہن نہ دیوے اندھیری راتی، ستجگ ساچا نور دے چکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کرے کھیل دھر دا واسی، واسطہ واسٹک اپنے نال جڑائیا۔

* ۱۶ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ ہر بھجن سنگھ دے گرہ بستی گجراں لدھیانہ *

ستجگ ساچے، ساچی کرپا کرے سورا سرگا، سوربیر جودھا ایکا اپنا نام پرگٹائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا لوک مات رہن نہ دیوے دغا، جھوٹھ فریب نہ کوئے وڈیائیا۔ سرشٹ سبائی نام سندیشہ اکو دیوے سدا، حکمے اندر حکم آپ سمجھائیا۔ مانو ذاتی دھرم دوارا اکو سے جگہ، سچ دوارا ایکنکارا آپ سہائیا۔ نام خُماری دھر دا جام پیائے اگئی مدھا، مدھر دُھن اپنی اک جنائیا۔ حکمے اندر دو جہان ہووے بدھا، بندگی وچ سارے سیس جھکائیا۔ پر بھ ملن دا ساچا ہووے دھندا، کرم کانڈ اکو اک وکھائیا۔ من واسنا رہے کوئے نہ گندہ، کوڑی کرپا باہر کڈھائیا۔ امرت سرور وکھائے ساچی گنگا، جھرنا دھر دا آپ جھرائیا۔ کرے کھیل آپ بھرنگا، بھيو ابھیدا دے گھلائیا۔ نام نشانہ جھلے اکو ست رنگا، چار کٹ دہ دشا نظری آئیا۔ کلجگ انت آخیری دے کڈھا، پار کنارہ آپے دے کرائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں ساچا دیوے نام اندا، اند ہر ہر دے دے پرگٹائیا۔ ستجگ ساچے، ساچا نام ہووے پر سدھ، سدھ سادھک دھیان لگائیا۔ آتم پر ماتم ساچی دے ملن دی بدھ، ناتا بدھاتا لے جڑائیا۔ بھگٹا مکا کے نو اٹھاراں ردھ سدھ، ساچا رستہ دے وکھائیا۔ امرت جھرنا جھرا نچھ، گھر وچ گھر دیوے وڈیائیا۔ جنم مرن دا کارج کرے سدھ، صدیاں دے وچھڑے لے ملائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال بن کے دھر دا پت، پت پر میثور اپنی گود اٹھائیا۔ سدا سہیلا اک اکیلا درشن دیوے نت، نچ نیتز لوچن نین کر رُشنائیا۔ گھڑی سُنھنجی کرے تھت، وار اپنے رنگ رنگائیا۔ پریم پیار دی گرکھاں اندر لا کے کچھ، سرتی شبدی جوڑ جڑائیا۔ زرگن ہو کے بے کایا مندر وچ، سچ دوارے سو بھاپائیا۔ جس دا بند کدے نہ ہو یا بھت، بھیترا اپنا کھیل کھلائیا۔ جگ چو کڑی ساچا مارگ لا کے لہنا دینا دیوے کھ، لیکھ لکھت اپنا حکم ورتائیا۔ لیکھے لا کے گرگھ سکھ، سنت سہیلے اپنے گھر وسائیا۔ ستجگ

ساچے سب دا مالک پرتپالک پر ماتما ہووے اک، ایکنکارا اپنی دیا کمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ
وِشنوں بھگوان، جن بھگتاں کدے نہ دیوے پٹھ، کروٹ بدل ستمگھ ہو کے نظری آئی۔

* ۱۶ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ مہندر سنگھ دے گرہ لُدھیانہ *

ستجگ ساچے، ایکا نام ہووے مائیزیل، میزو مزائل نظری آئی۔ برہمنڈ کھنڈ حکم چلے تیوازوئیل، لیلین زرا کھیل کھلایا۔ شبدی ناد وجے زائیزیل،
چوستے زو ضیا جدھا کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، حکمے تعمیل خدائے ازیل، آمین انزازیوے زوہا نظری
آئی۔ ستجگ ساچے، ساچا نام ہووے اوڑوڑا، بزاتے خود دے وڈیائی۔ نورے نزا ہووے غزا، میزانے مِظو سمجھ کوئے نہ پائی۔ زویلے ازاہ زومونے نزا،
زیوکلزوا ظاہرے ظہور بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، زیاو نیکل اوواں، سحرائے ہوا، آب نور نورے خد،
نظرے نظیر ویکھ وکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، بذاتے خد، ابادے رواں،
شہزادے سیاں، نادے آواز، بانغے بے زباں، ظاہر ظہور وڈی وڈیائی۔

* ۱۶ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ ہرنس کور دے گرہ لُدھیانہ *

ستجگ ساچے، ساچے نام دا لاواں ٹکا، ایشٹ آتما پر ماتما اکو دیاں درڑائی۔ ساچے مارگ لا کے وڈا ٹکا، نرگن سرگن دیاں سمجھائی۔ پُرکھ اکال دین
دیاں ہو کے بناں دُھر دا پتا، پت پر میثور بے پرواہ اپنا ناؤں اُچائی۔ سچ پیار دا دساں ساچا حتا، مُجّت وِج مہر نظر اٹھائی۔ چارگنٹ دہ دشا اکو نور دسا، دوسر
ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ جن بھگتاں ساچے سنتاں کدے نہ دیواں پچھا، مہروان ہو کے سر اپنا ہتھ ٹکائی۔ گرگھیاں جگ چوکڑی کراں رچھا، رچھک ہو کے

ویکھاں تھاوں تھانیا۔ ساچے نام دی پاواں اگمی بھچھا، بھکھیاں جھولی دیاں بھرایا۔ لہنا دینا ویکھ وکھاواں جو کلجگ کرم کیتا، چار کُنٹ دہ دشا پھول پھولا یا۔
 پڑدا اوہلا چکاواں ٹھگ چور سجن میتا، متر پیارے اپنے رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنجگ تیری ست دھرم چلائے ریتا،
 ریتوان رت اپنے نال مہکایا۔ سنجگ ساچے، ساچے نام دی دتاں اگمی بولی، سوہنگ ڈھولا شبد بے پرواہیا۔ ساچے کنڈھے سرشی جاواں تولی، لکھ چورا سی
 جیو جنت بچیا رہن کوئے نہ پایا۔ بھگت بھنڈارا جاواں کھولی، بھگون ہو کے اپنا نام ورتایا۔ سنت سہیلے بناؤندا جاواں ساچے گھر دی گولی، گرگھ سیوک اپنے
 رنگ رنگایا۔ نرگن جوت آتم پر ماتم بناؤندا جاواں وچولی، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ ساچے پریم رنگ دی کھیاں ہوئی، لال گللا اپنا نام وکھایا۔ ست دھرم
 دی جگت چڑھاواں ساچی ڈولی، بن کہار بھار اپنے کندھ اٹھایا۔ دیواں وست اک انمولی، کرتا قیمت نہ کوئے لگایا۔ سرتی رہے نہ کسے بھولی، بھاؤ اپنا دیاں
 سمجھایا۔ واسنا رہے نہ من دی گولی، کایا گوک اندر ساچی وست دیاں لگایا۔ مُجّت وچ اندر باہر رنگاں چولی، بیخ تت دیاں وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سنجگ ساچا ست سچ سروپ سمجھایا۔ سنجگ ساچے، میرے نام دا اگمی نقطہ، اکھراں والی نہ بہ وڈیایا۔ جس دا پینڈا
 منزل گیاں کدے نہ کدا، جگت پاندھی بھجن واہو داہیا۔ اوہ بھيو گھلاوے پڑدے اوہلے لگ دا، سوچھ سروپ ہو کے نظری آیا۔ جن بھگتاں ناتا جوڑ
 کے پتا پت دا، گرگھ اپنی گود اٹھایا۔ جس دا بھانا کدے نہ رکدا، گر اوتار پیغمبر بیٹھے سیس نوایا۔ اوس داشبد نشانہ کدے نہ اکدا، دو جہاناں انیلا تیر
 چلایا۔ جھگڑا مکاوے کلجگ کوڑ گڑیارے دکھ دا، سکھ آتم دے اُپجایا۔ لیکھے لا کے جنم گر سکھ مانس منگھ دا، موہن مادھو بخشنے اک سرنا یا۔ سنجگ تیرا
 وقت سہنجنا لوک مات دے ڈھکدا، گھڑی پل لئے انگر آیا۔ سنت سہیلا بھگون اکو جھکدا، دوسر سیس نہ کوئے نوایا۔ جنہاں نام گایا تیری اگمی تک دا، تخم
 تاثیرا گئے بدلایا۔ اوہناں ادھ وچکار رائے دھرم مول نہ بچھنا، چتر کپت نہ لیکھ وکھایا۔ اکو گھر ملے سچ سچ دا، بچھنڈ دوار ساچا سو بھاپایا۔ جس منزل تے
 اگلا پینڈا گدا، باقی اور نہ کوئے رکھایا۔ سو سوامی انتر جامی بن کے گرگھیاں گودی چکدا، میل ملایے سچ سبھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں خاطر جگ چوکڑی نت نوت اپنی دھاروں اٹھدا، جننی لکھ وچ کدے نہ آیا۔

* ۱۶ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ مدن لال دے گرہ لدھیانہ *

سجگ ساچے، ساچے نام دا اُتجے سچ ترانہ، دھار دُھر دی دے سمجھائی۔ ساچا مارگ دے اک نشانہ، نچھاور ہونا دے سمجھائی۔ چرن کول سمجھائے اک دھیانا، نیتر نین اکھ بدلایا۔ ساچا پریم کرنا سمجھائے سری بھگوانا، پار برہم برہم اپنے رنگ رنگایا۔ مست نُماری اندر کرے دیوانہ، در گھر دیوے مان وڈیایا۔ کوڑی کریا رہن نہ دیوے اندر کریانا، کرم دے کرم روگ باہر کڈھایا۔ منوآ من لائے نہ کوئے بہانہ، دغا فریب نہ کوئے کمایا۔ سجن رہے نہ کوئے بیگانہ، میت نظری سارے آئی۔ کھیلے کھیل والی دو جہاناں، جہالت کوڑی دے گویا۔ جن بھگتاں دے کے نام ندھانا، ردھاں سدھاں ڈیرہ دیوے ڈھاہیا۔ چتر سگھر بنا کے بال انجانا، بیک بدھ دے کرائیا۔ شبدی شبد ساچے چاڑھ بنا، سچ دوارے لئے پہنچایا۔ جتھے ملے ایکو پریم پڑکھ سلطانا، ست ستوادی ڈیرہ لایا۔ جن بھگتاں ساچے سنتاں ٹھانڈے در دیوے مانا، انبھمان سنگ نہ کوئے نبھایا۔ گرکھ گر سکھ ہر جن ہر بھگت ساچے گرہ کر پروانہ، پروانگی اپنا نام سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سجگ ساچے، سرب جیاں دا بن کے دُھر دا کاہنا، مالک ہو کے میلا لئے ملائی۔

* ۱۶ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ گردیو سنگھ دے گرہ لدھیانہ *

گر اوتار پیغمبر کہن اخیر، سچھنڈ دوارے مقامے حق پر بھ اگے سپس نواہیا۔ پروردگار سانجھے یار پار برہم پت پر میثور شرع کٹ زنجیر، دین مذہب ذات پات اوتج نیچ لیکھا دے مکایا۔ کوڑی کریا لوک مات کلج چار ورن اٹھاراں برن میٹ لکیر، صاحب سوامی انترجامی پورن برہم گیان درڑایا۔ سرشی درشی اندروں بدل دے ضمیر، ضامن ہو کے دُھر دے رام ایک نام دے سمجھایا۔ جھکڑا رہے نہ غریب امیر، مانو ذاتی مل کے مانو وجے ودھایا۔ من واسنا رہے نہ کوئے دلگیر، جگت ترشنا متا موہ نہ کوئے ستایا۔ کرپا کر شاہ پاتشاہ بے نظیر، ابناشی کرتے تیرے ہتھ وڈیایا۔ سجگ تریتا دوپر کلج تیرے نام دی

دس کے آئے تدبیر، طریقہ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی سمجھایا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ کر کے آئے تعمیر، اٹھسٹھ تیرتھ تھ جگت
 وڈیایا۔ کلجگ انت سری بھگونت صاف پوتر پاک رہیا نہ کوئے نیر، ساچا سیر امرت جام لکھ نہ کوئے چوایا۔ چار کُنٹ دہ دِشا نیزت رووے شاہ حقیر، ساتک
 ست دھیرج دھیر نہ کوئے دھرایا۔ جوٹھ جھوٹھ دہ دِشا گھٹی جائے وہیر، سچ سچ میل نہ کوئے ملایا۔ جیواں جنناں بدلے نہ کوئے تقدیر، طریقہ حق نہ
 کوئے سمجھایا۔ جگ بدلنا پار برہم پت پر میثور تیرا کھیل قدیم، قُدرت دے مالک تیری کار چلی آئی۔ سچ محل اٹل اُچ مینار دکھا عظیم، عالیشان بے مقام اپنا
 پڑدا دے اٹھایا۔ اگے رہے نہ تیرے نام دی کوئے تقسیم، ساچا نام اِکو دے درڑایا۔ اپنا مارگ دس مہین، مات زمین اُتے آپ پر گٹایا۔ حکمے اندر کر
 ترمیم، طرح طرح دے سمجھایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھ تیرے اُتے سانوں یقین، یکے بعد دیگرے سارے سیس نواپا۔ چار جگ تیرے سیوک بن
 کے رہے ادھین، لوک مات بھجے واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ کوڑی کریا دے ہر، سبجگ ساچا اک اُپجایا۔ گر اوتار پیغمبر
 کہن پر بھو ساڈی چرن کول نمستے، سجدہ کر کے سیس جھکایا۔ کھیل دیکھئے پُرکھ سمرتھ دے، جگ چو کڑی ساڈی آسا چلی آئی۔ ساچا مارگ صاحب سوامی اِکو
 دس دے، وشن برہما شو دیوت سُر برہمنڈ کھنڈ اِکو اشٹ منایا۔ چار ورن اٹھاراں برن خوشیاں وِج دیکھئے ہس دے، کھتری براہمن شودر ویش دیرگھ روگ نہ
 کوئے ستایا۔ پڑدے لاه اپنی اگئی اگھ دے، نج نیزت لوچن نین کر رُشٹایا۔ سنت سہیلے بھگت جن تیتوں لوک مات لبھدے، چار کُنٹ دہ دِشا دیکھن تھاؤں
 تھانیا۔ بنا تیری کرپا پُرکھ اکال دین دیال تیرے در مول نہ سجدے، ساچا گھر نظر کسے نہ آئی۔ مہروان محبوب ہو کے کلجگ کوڑی کریا مات وچوں
 کڈھدے، دھرنی دھرت دھول اُپر رہن نہ کوئے نہ پانیا۔ لیکھے مُکا کے رہنے اڈ دے، آتم پر ماتم میل لے کرانیا۔ جگت وکار مُکا دے جگ دے، جاگرت
 جوت کر رُشٹایا۔ جھگڑے رہن نہ ترے گن مایا ترشنا اگ دے، ترکھا کوڑی دے بُجھایا۔ نام پیالے پیا اگئی مدھ دے، سچ خُماری اک چڑھایا۔ درس کرا
 کایا کعبے والے حج دے، حضرت پیغمبر رسول معقول اِکو نظری آئی۔ راگ سنا اپنے اگئی ند دے، رسنا جہوا بتی دند بولن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ دھرم نشانے
 چار کُنٹ دہ دِشا گڈ دے، واحد خُدا گاڈ رام اللہ واگرو توں ہی نظری آئی۔ لیکھے رہن نہ دیناں مذہباں والی حد دے، حدود محدود اِکو اک دکھایا۔ جتھے

آتم پر ماتم پریم پریتی پریتی ناتے بچھدے، بھجن بندگی اِکو دے سمجھایا۔ نام نگارے ہوون وِجدے، تُریا پد توں اَگے کر پڑھایا۔ جتھے سنت سُہیلے نرِگن
 جوت وِچ مل کے سجدے، ناتا تئاں والا تڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، گر اوتار پیغمبر در ٹھانڈے بیٹھے سیس نوایا۔
 گر اوتار پیغمبر کہن پر بھ ویکھ دین دُنی دارستہ، کلجک بھرے بُھلی سرب لوکایا۔ ساچا کھیڑا تن مندر دسے کسے نہ وسدا، وصل یار حق محبوب سچ نہ کوئے
 کمایا۔ من واسنا جگت جہان پھرے نسدا، بُدھی چلے نہ کوئے چترایا۔ مایا ممتا موہ وِکار وِچ تپدا، امرت میگھ نہ کوئے برسایا۔ مانس جنم ہو یا ککھ دا، انت
 قیمت نہ کوئے چکایا۔ ابناشی کرتے اِکو مارگ دس سچ دا، سچ ساجن ہو کے دے سمجھایا۔ لیکھا مُکا دے اُبلن والی رت دا، اگنی تت نہ کوئے جلائی۔ جھگڑا
 رہے نہ مایا ڈسنی سپ دا، ست سرُپ اپنا دے دکھایا۔ حصّہ رہے نہ تیرے جپ دا، نام ڈھولا گیت کلمہ اِکو اک سرشٹ سبائی دینا درڑایا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیل کر حقیقت حق دا، حاکم ہو کے دُھر فرمانا اِک سنائی۔ گرُ اوتار پیغمبر کہن پر بھو ساڈی اتم ہوئی بس، شاستر سمرت وید
 پُران کھانی بانی گیتا گیان انجیل قرآن بستیاں وِچ بّھ بیٹھے مکھ چھپایا۔ اکھراں والے نام دا چلے کوئی نہ وس، اللہ رام واگرو کرشن کہہ کے سارے پاپ
 رہے کمایا۔ کایا مندر اندر دسے کوئی نہ سچ، جوٹھ جوٹھ بھرم بُھلی جگت لوکایا۔ کلجک انت سری بھگونت کرپا کر پُرکھ سمرتھ، پروردگار سانجھے یار
 ٹھانڈے دربار تیرے اَگے عرض سنائی۔ ست ستواد شبد اناد برہم برہما مارگ دس ہر ہر دے اندر وس، واسطہ اپنے نال جڑایا۔ سنت سُہیلے گرکھ ہر جن ہر
 بھگت سنت پیارے کر اِکھ، صوفی فقیر اپنے انگ لگایا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم پار برہم برہم ناتا جوڑ سچ، ساچا مارگ دین دُنی اِکو دے دکھایا۔ بھاگ
 لگا ساڈھے تِن ہتھ کایا ماٹی کچ، کنچن گرھ دے سہایا۔ لوں لوں اندر جارچ، ساڈھے تِن کروڑ تیرا ڈھولا گایا۔ نام بھنڈارا دست امولک دے وتھ،
 واسطہ پا کے تیرے اَگے منگ منگایا۔ جس نوں چار ورن اٹھاراں برن اِکو رس وِچ کہن جپ، اکھرو وند نہ کوئے وندایا۔ کوٹ جنم دے اُتارے پپ، پتت
 پاپی پُنیت دے کرایا۔ سنت سُہیلے لوک مات لے رکھ، رکھک ہو کے ویکھ دکھایا۔ تُوں مالک خالق پرتپالک پُرکھ سمرتھ، وڈ وڈا نظری آئی۔ گر اوتار
 پیغمبر کہن پر بھ جو جن تیری سرنی جائے ڈھٹھ، مستک اِکا دھوڑی خاک رمایا۔ اوہ سدھا سچھنڈ دوارے تیرے چرن کولاں جائے وس، ادھ وچکار نہ کوئے

اٹکایا۔ زرگن نور کرنا جوت پرکاش، اندھ اندھیرا اندروں باہر کڈھایا۔ پر ماتم ہو کے آتم دینا ساتھ، سگلا سنگ وکھایا۔ سو گرگھ سجن میت پیارا ابناشی کرتے وسے تیرے پاس، جگت وچھوڑا نظر کوئے نہ آیا۔ ٹوں داتا دانی سرب گنتاس، گنونتآدن انتا جگا جگنتا نظری آیا۔ ساچے منڈل زرگن زرگن پاربرہم ویکھے بن گوپی کاہن تیری راس، سچ دوارے بہہ کے خوشی منایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بہہ ہوں سیوک تیرے داس، داسی داس روپ وٹایا۔ صدی چودھویں انت اخیرى ساڈی بنیتی آرزو عرض من ارداس، عاجز ہو کے سیس جھکایا۔ جن بھگتاں کر بند خلاص، بندی خانہ جنم مرن دینا مٹایا۔ جو جن گرگھ بن کے آگئے تیرے پاس، تنہاں دی پشت پناہ اپنا ہتھ لکایا۔ سچکھنڈ دوار کھڑنے خاص، درگاہ ساچی مقامے حق ڈیرہ دینا لایا۔ کیوں پر بھو اہناں تیرے اُتے رکھیا وشواس، وشیاں والا گرو نہ کوئے منایا۔ اہناں پوری کرنی آس، آسا منسا اپنے وچ سمایا۔ مائس جنم کرنا رہ راس، چارے کھانی انڈج جیرج اُتھج سیتج لہنا دینا مٹکایا۔ سچ دوارا بخشا جتھے میل کبیر رواداس، دو جا نظر کوئے نہ آیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھو ساچا جوڑنا اکونات، جن بھگتاں دینا ڈھر داساتھ، پنڈھ مکاؤنا پر تھی آکاش، نچ دوارے کرنا واس، جتھے نرمل جوت ہووے پرکاش، سور یہ چند نظر کوئے نہ آیا۔

* ۱۶ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ سکھونت کور دے گرہ لدھیانہ *

پُرکھ اکال کہے سُنو پیغمبر گرو اوتار، زرگن نرویر نر اکار دے درڑایا۔ کھیلاں کھیل اگم اپار، جوتی شبدی دھار اپنا حکم ورتایا۔ لہنا دینا جانا جگ چوکڑی چار، سبجگ تریتا دواپر کلجگ ویکھاں تھاواں تھانیا۔ برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال دیواں ہلار، چوڈاں لوک چوڈاں طبق سویا رہن کوئے نہ پانیا۔ چار گنٹ دہ دشا دھرنی دھرت دھول پاواں سار، اتر پورب پچھم دکھن پڑدا چکاں چائیں چانیا۔ جو بھوکھتاں وچ لکھتاں وچ ایشاں وچ کر کے آئے اظہار، ظاہر ظہور کراں رُشانیا۔ سچکھنڈ نو اسی پُرکھ ابناشی ہو اُجیار، جوتی ذات پُرکھ بدھاتا اپنی کل پرگٹایا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ پاواں سار، مہاسار تھی ہو کے اپنا رتھ چلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گر اوتار پیغمبر دھیرج دھیر دلاسا رہیا دوائیا۔ گر اوتار پیغمبر، ساچی کرنی کار

کماوانگا۔ سو پُرکھ نرنجن ہو کے اپنی کھیل رچاوانگا۔ ہر پُرکھ نرنجن ہو کے اپنی دھار پرگٹاوانگا۔ ایکنکار کھیل کر کرتار، قُدرت دا مالک ہو کے ویس وٹاوانگا۔
 آد نرنجن ہو اُجیار، جوت نرنجن ڈگمگوانگا۔ ابناشی کرتا ہو کے کھولان کواڑ، بھیو ابھیدا آپ چُکاوانگا۔ سری بھگوان ہو کے لیکھا جاناں جگ چوکڑی چار،
 سرشٹی درشٹی اپنا رنگ رنگاوانگا۔ پاربرہم برہم میلے ویچ سنسار، دُنیا کائنات اپنا گھر وساوانگا۔ وشن برہما شو دے ہلار، آلس نندرا سب دا بن اکھاں اکھ
 کھلاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی کار کماوانگا۔ ساچی کرنی کار کماویگا۔ پُرکھ ابناشی کھیل کھلاویگا۔ نرگن سرگن
 ویس وٹاویگا۔ جوتی جامہ نظر کسے نہ آویگا۔ شبد انادی ناد و جاویگا۔ برہم برہماد آپ سناویگا۔ چار جگ دا پچھلا لیکھا کر کے یاد، پڑدا اولہا آپ اٹھاویگا۔ کلج
 کوڑی کرپا کر برباد، ستجگ ساچا راہ چلاویگا۔ توں میرا میں تیرا وجے اِکو ناد، دھن آتمک رام الاویگا۔ صاحب ہو کے ہوئے وساد، رُپ انوپ آپ
 پرگٹاویگا۔ ستجگ ساچے کھولے راز، رازق رحیم اپنی کار کماویگا۔ لکھ چوراسی وچوں پرکھے سادھ، سنت گُرکھ گُر سکھ آپ اٹھاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ویچ برہمانڈ، پاربرہم برہم اپنا میلآ آپ ملاویگا۔ ہر میلآ میل ملاویگا۔ دین دیال دیا کماویگا۔ ورننا برناں ڈیرہ ڈھاویگا۔ ساچی
 سرنا اک رکھاویگا۔ جگت ترنا اک درساویگا۔ ہرناں پھرناں آپ کھلاویگا۔ ساچی پوڑھی چڑھنا آپ سکھاویگا۔ بن اکھاں درشن کرنا، سکھنڈ دوارے پڑدا
 لاہویگا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم ساچا ڈھولا سب نے پڑھنا، دین دُنی آپ سمجھاویگا۔ ستجگ ساچے تیرا گھاڑن ساچا گھڑنا، رُپ انوپ آپ درساویگا۔
 جھگڑا مُکا کے ورنناں برناں، اِکو اپنا رنگ رنگاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا مارگ اک دکھاویگا۔ ساچا مارگ اِکو
 لگیگا۔ نرگن دیپک جوت جگیگا۔ کلج اندھ اندھیر بھجیگا۔ بھگت بھگوان ایکا در سبجگا۔ شبد اگنی ناد وجیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سنت سہیلے لکھ چوراسی وچوں مہروان ہو محبوب باہر کڈھیگا۔ پُرکھ اکال کہے گُر اوتار پیغمبر، دُھر دا تھم اک سناویگا۔ شبدی دھار کراں حق
 سو مبر، جیو جنت من بُدھی چلے نہ کوئے چترایا۔ سرب کلا سمرتھ سوامی ہو پر تمبھر، پاربرہم پت پر میثور نظری آویگا۔ کر پرکاش اُپر امبر، زمیں خاکی
 خاکے سارے ویکھ دکھایا۔ جن بھگتاں دے کے دُھر دا اک انندن، انند آتما دیاں جُڑایا۔ آون جاون لکھ چوراسی جم کی پھاسی توڑ کے بندھن، بندگی اِکو

دیاں سمجھائیا۔ سچ دوار ایکنکار جیو جنت سادھ سنت سارے منگن، اشٹ دیو پار برہم سوامی پت پر میثور ویکھ وکھائیا۔ جنم کرم دی ٹٹی پریتی ناتا گنڈھن، گہر گبھیہر بے نظیر دُھر دا میل لائے ملانیا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم پار برہم برہم سنائے ساچا چندن، اکھر وکھر اک پڑھائیا۔ دین دیال ٹھا کر سوامی سرب جیاں ہو بخشدن، بخشش رحمت رحیم سرگن زرگن اپنی مہر نظر اٹھائیا۔ سنجگ ساچا نام گن ندھان زرویر ہو کے آئے ونڈن، گھٹ گرہ بھیتز مندر اندر انتر سب دے دے کائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، چرن دھوڑی ساچا کائے دُھر دا چندن، کلجگ کوڑی وکھ رہن کوئے نہ پائیا۔

* ۱۶ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ لال سنگھ دے گرہ لدھیانہ *

پُرکھ اکال کہے میں اپنا حکم ورتاوانگا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء، دھرنی دھرت دھول سمجھاوانگا۔ جوت سروپی آپے ہو، لکھ چوراسی پھول پھولاوانگا۔ کلجگ کوڑی کریا نالوں کر زرموہ، مُجبت اپنے نال جڑاوانگا۔ منوآ کر نہ سکے دھروہ، گرکھ گرسکھ آپ جگاوانگا۔ آتم پر ماتم زرگن زرگن جائے چھوہ، شالا اپنا رنگ رنگاوانگا۔ جس کھیل نوں جانے نہ کو، سو کرنی دا کرتا ہو کے آپ کراوانگا۔ سچ پرکاش کر کے لو، لوک پر لوک پڑدا لاہوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا حکم اک اُپجاوانگا۔ ساچا حکم اک پرگٹاویگا۔ پرم پُرکھ پر ماتم کھیل کھلاویگا۔ بھيو ابھیدا ظاہر باطن آپ چکاویگا۔ کلجگ میٹ اندھیری راتن، دُھر دا ساچا چند چکاویگا۔ جن بھگتاں نج گھر کر کے واسن، گرہ مندر سو بھا پاویگا۔ ساچا نور کر پرکاشن، جوتی جوت ڈگمگاویگا۔ چار درن اکو دس پر بھاتن، پر بھاتی اپنا کھیل کھلاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں بن کے ساچا ساجن، سجن سہیلے پار کراویگا۔ سجن سہیلا پار لائیگا۔ دیناں بندھپ کھوج کھوجائیگا۔ جنم جنم اتار کے بوجھ، سمجھ سوچ اپنی اک سمجھائے گا۔ بالک آنجانے چک کے گود، دُھر دی گودی آپ اٹھائیگا۔ من واسنا ہر دا سودھ، سدھاسر وچ اشنان اک کرائیگا۔ نام ندھانا دے کے بودھ، بدھی دا پڑدا آپ چکائیگا۔ توں میرا میں تیرا دس کے ساچا

جوگ، جگتی اپنے ہتھ رکھائیگا۔ جنم کرم دارہن نہ دیوے روگ، چنتا سوگ غم مٹائیگا۔ جن بھگتاں میلا کر کے دُھر سنجوگ، جوڑا دُھر دا آپ جڑائیگا۔ جتھے کوئی نہ سکے پہنچ، گر سیکھ سہیلے آپ بہائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، چرن کول دس کے ساچی مَوَج، مجلس محبوب ہو کے مُرشد مُرید اپنی اک دکھائیگا۔

* ۱۶ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ بھجن سنگھ دے گرہ اُچا پنڈ سنیت *

سجگ ساچے، ساچا نام ہوئے پرویش، کایا مندر اندر ڈیرہ لائیآ۔ جن بھگتاں کولوں جھڈائے لوک مات پردیس، دیش دُھر دا دے دکھائیآ۔ جس گھر سنت سہیلے رہندے ہمیش، سچ دوارے سو بھاپائیآ۔ تِس گرہ دتے کرنی حق آدیس، سیس جگدیش کو جھکائیآ۔ اگے رہے کوئے نہ لیکھ، بچھلا لیکھا دے بدلایآ۔ نام ندھانا دیندار ہے سندیش، بن اکھراں اکھر سمجھائیآ۔ نرگن ہو کے کردار ہے ہییت، پریم پریت نرگن آپ ودھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک سنائیآ۔ سجگ ساچے، جن بھگتاں نام بھنڈارا دیوے انگنت، لیکھا گنت نہ کوئے گنائیآ۔ دوسر اگے کرنی پئے نہ منت، بھکھاری ہو کے منگن کوئے نہ جانیآ۔ جھگڑا کرے کوئی نہ نندک، دوت دُشٹ نہ کوئے ستائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چرن کول بخشے اک سرنائیآ۔ سجگ ساچے، ساچے نام ہووے بہہ گن، انگنت دے وڈیائیآ۔ جن بھگتاں اندر لگائے رن جھن، بن تند ستار ہلایآ۔ سچ پکار کایا مندر اندر لئے سُن، باہر لبھن دی لوڑ رہے نہ رانیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ست ساچا راہ پرگٹائیآ۔ ساچا راہ دتے ہر سوامی، سمرتھ ہتھ وڈیائیآ۔ چار ورنان بخش اک نشانی، نشانہ دھرم دے دکھائیآ۔ ہر پُرکھ نرنجن سنائے اپنی بانی، سو پُرکھ نرنجن ڈھولا گائیآ۔ ساچے سنتاں دے کے پد نربانی، دھرم دوار دے دکھائیآ۔ امرت آتم بخش کے ٹھنڈا پانی، جگت ترشنا بھکھ مٹائیآ۔ آون جاون مُکا کے چارے کھانی، خالص رنگ دے رنگائیآ۔ منزل چاڑھ کے حق روحانی، آتم پر ماتم میلا میلے سچ سُبھائیآ۔ جن بھگتاں چرن پریتی لیکھے لاوے سچی قُربانی، قداما دی دھوڑ، قدیم دے وچھڑے پار

کرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے زمیں اسمانی، آسان مُشکل مُشکل آسان اپنے حکم وچ رکھایا۔

* ۱۶ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ نرنجن سنگھ دے گرہ اُچی آبادی لدھیانہ *

ستجگ کہے پر بھ ساچا نام ہووے کی، کرنی دے کرتے قدرت دے مالک دے سمجھایا۔ کس بدھ لہنا دینا لیکھا جانیں لکھ چوڑاسی جی، جیو جنت سادھ سنت انتر انتر کھوج کھوجا۔ کس بدھ لوک مات ست دھرم دی رکھوین نیہ، بھو اچھیدا اچھل اچھیدا دسین جنایا۔ کلجگ لہنا دینا مُکاوین ساڈھے تن ہتھ سین، اُبھل بُھل کدے نہ جایا۔ ستنام دا بیجیں اگئی بی، کس بدھ امرت برکھیں مینہ، میگھلا تیرا نام نظری آیا۔ سنت سُہیلے بنا کے پتر دھی، ناتا آتم پر ماتم جوڑ جڑایا۔ چار گنت دہ دشا سچ دوارا کریں وسیع، ورن برن ونڈ نہ کوئے نہ ونڈایا۔ لکھ چوڑاسی وچوں سنت سُہیلے کر بری، بندی خانہ دسین تڑایا۔ سچے گھر بار سُہنجنی کریں گھڑی، سچ گھڑیاں اکو اک وجایا۔ تیرے پریم دی اگئی لگے جھڑی، بوند سوانتی گھر گھر دسین چوایا۔ من واسنا کوڑی کریا جائے پھڑی، کون طریقے نیکن نیکے اپنی کار کمایا۔ کوڑی کریا جگت مایا متا جاوے سڑی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، بھو اگلا دیں درسایا۔ ستجگ کہے پر بھ تیرے نام دا سُہنجنا ہووے کس بدھ وقت، چار جگ دا لیکھا کویں مُکایا۔ کس بدھ مارگ لاویں دین دُنی وچ جگت، جاگرت جوت کر رُشانیا۔ سنت سُہیلے اٹھوین کس بدھ بھگت، بھگون ہو کے دے سمجھایا۔ کون دھار نوڑی جوت ہووے تیری شکت، ستجگ وچوں اصلیت دسین دکھایا۔ مانو ذاتی وچ رہن نہ دیویں فرق، فریق رفیق اکوں رنگ رنگایا۔ تیرا حکم سندیشہ سنے چاروں طرف، گنت دشا خالی رہن کوئے نہ پانیا۔ تیرے نام دی مہما صفت کرے اکو حرف، بہت حروف ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ کلجگ انت سری بھگونت کس بدھ لکھ چوڑاسی کریں پرکھ، گھٹ نواسی گھٹ گھٹ ویکھ دکھایا۔ غریب نمائیاں کوجھیاں کملیاں اُپر کریں اپنا ترس، رحمت وچ اپنا رحم کمایا۔ جوتی جامہ دھار لوک مات آویں پرت، پت پر میثور اپنا پھیرا پانیا۔ گر اوتار پیغمبراں پوری کریں شرط، شرع دا شریعت والا لیکھا دسین مُکایا۔ ساچا کھیل دو جہاناں کریں ندھڑک، چوڑاں لوک چوڑاں طبق چوڑاں

وِ دِیا سِیسِ جِگدِیشِ اِکِ جُھکائیآ۔ بھِیو اِبھِیدَا کِسِ بَدھِ گُھلاوِیَسِ عِرشِ فرِشِ، زِیَمِیَسِ اِسمَانَا کِسِ بَدھِ پڑَا اِپِ اُٹھائیآ۔ کِسِ بَدھِ لَہِنَا دِینَا پُورِبِ جِہَا سَبِ دَا پُورَا
 کِریَسِ قِرضِ، جِوتِی جِوتِ سِروپِ ہِرِ، اِپِ اِپِنِی کِریَا کِریَا، اِیکَا دِینَا سَاچَا وِرِ، سَہجِ سَاچَا دِرِ سَاچِے مَنگِ مَنگائیآ۔ سَہجِ سَاچَا کَہِے پِربھِ کِسِ بَدھِ مَاتِ ہِوِیُوسِ
 پِرگٹِ، مِیٹُوں سِچِ دَے دِرڑائیآ۔ تِیرَا نَامِ وِیکھاں ہِرِ گھٹِ، گھٹِ گھٹِ تِیرَا نُورِ ہِوِوے رُشنائِیآ۔ سَہجِ سُبھَاؤ سَمِرتھِ سِوَامِی اِپِنَا بھِیو دَسِ، پڑَا اِوہلَا دَے اُٹھائیآ۔
 تِیرِی اِتَمِ کِسِ بَدھِ ہِوِوے تِیرِے وِسِ، وَا سَطِہِ تِیرِے نَالِ جُرڑائیآ۔ نِجِ نِیترِ سَبِ دِی کھلی رَہِے اَکھِ، لُوچِنِ نِیَنِ پَلکِ نَہِ کُوئے بَدلَائِیآ۔ نِزِگِنِ نِزِوِیرِ نِزَاکَارِ کِسِ
 دَہَارُوں اَویَسِ وِتِ، بَے وِطِنِ ہُو کَے وِطِنِ لُوکِ مَاتِ دِیَسِ سُبھائیآ۔ بھِیو اِبھِیدَا دَسِ سِری بھِگوانِ دُہرِ دَے کَمَلاپِتِ، پِتِ پِرِ مِیشُورِ دِیَا کَمَائِیآ۔ تُوں مِیرَا مِیَسِ
 تِیرَا کِسِ دِوَارِے اِتَمِ پِرمَاتَمِ مِلِ کَے اِکِ دُوجِے دَا کِرنِ جِسِ، صِیفتَاں وِچِ صِیفتِی دُھولِے گائیآ۔ جِوتِی جِوتِ سِروپِ ہِرِ، اِپِ اِپِنِی کِریَا کِریَا، اِیکَا دِینَا سَاچَا وِرِ،
 سِربِ کَلَا سَمِرتھِ سَبِ کُچھِ تِیرِے ہِٹھِ، دَاتِے دَانِی دَاتَارِ ہُو کَے دِینَا جِنَائِیآ۔ سَہجِ سَاچَا کَہِے پِربھِ کِسِ بَدھِ مِیرِے نَامِ دَا وِجَے ڈَنکَا، نَالِ تِیرِی ہِوِوے
 شِنوَائِیآ۔ پڑَا کھلِے اِنْدِروں جِیواں جِنٹَا، جَاگِرتِ جِوتِ ہِوِوے رُشنائِیآ۔ گُرھِ تُوئے ہُوئے ہِنگِتا، ہِنگِ بَرہَمِ دَے سَمجھائیآ۔ کِسِ بَدھِ نِزِگِنِ سِرگِنِ بُوَدھِ اِگَا دَہَا
 بِنِیَسِ پِنڈِتا، وِ دِیَا تُوں بَاہِرِ کِریَسِ پڑھائیآ۔ چَار کُنٹِ ہِوِوے تِیرِی مَنٹَا، مَنٹَاں وِچِ وِیکھاں سِربِ لُوکَائِیآ۔ پھِرِے دِروہِی سَاچِی سِمتَا، سِمرِنِ اِکو تُوں ہِی تُوں
 نَظَرِی آئیآ۔ سِچِ دِوَارِے اِیکِنکَارِے کِسِ بَدھِ سَاچِی پِرگٹِ ہِوِوے ہِمتَا، جِورُوزِ لِیکھا دِیَسِ مُکائیآ۔ جِوتِی جِوتِ سِروپِ ہِرِ، اِپِ اِپِنِی کِریَا کِریَا، اِیکَا دِینَا سَاچَا وِرِ،
 دِرِ تِیرِے اَلکھِ جِگائیآ۔ سَہجِ سَاچَا کَہِے پِربھِ کِسِ بَدھِ لُکھِ چُورَا سِی ہِرِ دَے وِسیَسِ، ہِرِ ہِرِ دَا پھولِ پھولَائِیآ۔ کِسِ بَدھِ نَامِ نِدھَانَا دِسیَسِ، دِہِ دِشَا کِریَسِ پڑھائیآ۔
 کِسِ بَدھِ اِتَمِ پِرمَاتَمِ ہُو کَے وِسیَسِ، ہِستِی وِچُوں ہِستِی دِیَسِ بَدلَائِیآ۔ کِسِ بَدھِ سَاچَا دِرسِ کِریَا نِجِ اِکھِیَسِ، اِخِرِ اِپِنَا مِیَلِ مَلَائِیآ۔ کِسِ بَدھِ جِنِ بھِگتَاں لُوکِ مَاتِ
 پِتِ رَکھِیَسِ، پِتِ پِرِ مِیشُورِ ہُو کَے ہِوِیَسِ سُبھائیآ۔ کِسِ بَدھِ گِرا اِوتَارَاں پِیغَمبِراں پُورِے کِریَسِ چَار جُگِ دَے پَٹِے، اِگَے لِیکھا نَہِ کُوئے بَنَائِیآ۔ کِسِ بَدھِ سَاچَا نَامِ
 وِکَاویَسِ اِکو ہِٹِے، جِنِ بھِگتِ وِنجَارِے چَارُوں کُنٹِ لُئِیَسِ اُٹھائیآ۔ کِسِ بَدھِ کَلجِگِ کُوڑِی کِریَا مِیٹِیَسِ رُٹِے، جِھکڑَا رَہِے نَہِ سِرسِٹِ سَبَائِیآ۔ جِوتِی جِوتِ سِروپِ ہِرِ،
 اِپِ اِپِنِی کِریَا کِریَا، نِہِکِنکِ نِزَا نِزِ، مِہَارِجِ شِیرِ سِنگھِ وِشِنُوں بھِگوانِ، کِسِ بَدھِ سِچکھِنڈِ دِوَارِے بھِگتِ وِیکھِیَسِ پَٹِے، سَتِ سِچِ اِپِنِے نَالِ مَلَائِیآ۔

* ۲۳ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ مل سنگھ دے گرہ پنڈ ر جیوالا ضلع فروزپور *

ست کہے کھیل ویکھی سچکھنڈ نہیل دھام اٹل دی، نرگن نرویر نراکار سوبھاپانیا۔ دپیک جوت اگئی بلدی، پرم پڑکھ پرماتم ابناشی کرتا ڈمگائیا۔ جس دی آد جگادی کھیل اچھل اچھل دی، جگ چوکڑی اپنا تھم ورتائیا۔ نرگن سرگن نام سندیشہ شبد گھلدی، گر اوتار پیغمبر جیو جنت سرب پڑھائیا۔ آتم دھار ہو کے لکھ چوڑاسی اندر رلدی، گھٹ گھٹ اندر اپنا آسن لائیا۔ دھار چلا کے جل تھل دی، ٹلے پر بت سمند ساگر اپنا تھم ورتائیا۔ کھیل جانے کلجگ انتم کل دی، کل کاتی پھولے چائیں چائیا۔ دھر دے تھم اندر بھانے والی بھاوی کدے نہ ٹلدی، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھر دا تھم اک سمجھائیا۔ ست کہے میں ویکھیا سچ دوارے ست سنتو کھ، در ٹھانڈا اکو نظری آئی۔ جتھے گر اوتار پیغمبر مگے کوئی نہ موکھ، مایا ممتا موہ نہ کوئے ہلکائیا۔ ہوئے ہنگتا چنتا غم ہر کھ کوئے نہ روگ، آلس نندرا روپ نہ کوئے وٹائیا۔ جگت واسنا بھوگے کوئی نہ بھوگ، تت وجود سوبھاکوئے نہ پائیا۔ کھیڑا دے نہ کوئی چوڑاں لوک، چوڑاں طبق ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ اکھراں والا تٹاں والا صفتاں والا پڑھے نہ کوئے سلوک، رسنا جہوا پٹی دند جگت ویدیا نہ کوئے شنوائیا۔ جگت دوارے چھپر چھن نظر آئے نہ کوئی کوٹ، قلعہ گرٹھ بنک دوار نہ کوئے وڈیائیا۔ اک اکلا اینکار کرے پرکاش نرمل جوت، سچکھنڈ نواسی پڑکھ ابناشی گھٹ نواسی ڈیرہ لائیا۔ جس دی ایٹھے اوتھے دو جہاناں نہ کوئی ورن گوت، دین مذہب ذات پات شرع شریعت نہ کوئے جنائیا۔ جس نوں بدھی والی سمجھ نہ سکے سوچ، مانس منو آ بھو کوئے نہ آئی۔ سو سوامی انترجامی اپنا دیونہارا آد جگادی جگ چوکڑی حق سلوک، نام نریشا اکو اک سنائیا۔ آتم پرماتم دھار ہو کے ہووے موہت، محبت وچ محبوب اپنا میل ملائیا۔ نام خُماری اندر کرے مدہوش، دھر دا جام حقیقی آب حیات اک وکھائیا۔ جگ چوکڑی نرگن ہو کے ست دوارے جو رہیا خاموش، سرگن لوک مات تھم سندیشہ جگت سنائیا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجگ گر اوتار پیغمبر جس دی رکھ کے گئے اوٹ، بن اکھاں اٹھ کھلایا۔ سو پڑکھ اکالا دین دیا لا کلجگ انت سری بھگونت گیا پنہنج، دور دواڈا نیرن نیرا اپنا پنہدھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیشہ نریشا اگئی شبد جنائیا۔ ست کہے میں سچکھنڈ تکیا اینکار اوہ، جس دی اُسنت شاستر سمتر

وید پُران رہے سد گائیا۔ جس دی گر اوتار پیغمبر دیندے گئے سو، سو سوامی سدا نہکامی انترجامی اپنی کھیل کھلایا۔ جو آد جگاد جگ چو کڑی زرگن سرگن
 ہو، نام ہو کاسچ سلوکا راگاں ناداں شداں وچ سنایا۔ جس نوں اندر باہر گپت ظاہر کوئی نہ سکے جوہ، بے انت کہہ کے سارے گئے گائیا۔ جس دا نور اُجالا
 برہنڈاں کھنڈاں پُریاں لوآں زمیں اسماناں کرے لو، جوت پرکاشی گھٹ نوآسی پاربرہم برہم اپنا کھیل دکھایا۔ سو دین دیا لا ہو کرپالا کلج انت سری
 بھگونت جن بھگتاں دیون آیا دُھر دا ڈھو آ ڈھو، نام اگمات پت کسے نہ جئا، دست اموک آپ درتایا۔ حکمے اندر شبدی دھار دین دُنی نالوں کر نرموہ،
 مُجبت وچ محبوب سچ ثبوت اپنا اک جنایا۔ کوڑی کریا مایا متامن واسنا اندر رہن نہ دیوے گروہ، گر وگردیو گر سنگر اپنا حکم سمجھایا۔ زرگن ہو کے زرگن
 آتم نال جائے چھوہ، شاہ شہانہ سری بھگوانا اپنا رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگت سہیلے اپنے رنگ رنگایا۔
 ست کہے میں سچکھنڈ دوارے تلیا گہر گسبھیر، گور بن اور نظر کوئے نہ آئی۔ جو نظراں توں پرے بے نظیر، جس دا نظام دو جہان حکم منایا۔ جگت نیتراں
 وچ رکھی نہ جائے کسے تصویر، تصور کر نہ کوئے درڑایا۔ جو منزل چوٹی چڑھ کے بیٹھا اخیر، درگاہ ساچی سو بھاپایا۔ جو شرع دی توڑنہارا زنجیر، لاشریک
 جلوہ گر نور خدایا۔ جس دے انتر حق تو فیت، طوبی طوبی کرے لوکایا۔ جو گر اوتار پیغمبر اں اپنے نام دی دیوے رسید، سندیشے حکمی سچ سنایا۔ جگ چو کڑی
 سب دی آسا منسا پوری کرے اُمید، نراسا رہن کوئے نہ پائیا۔ جس دی چار جگ دے شاستر کرن تمہید، اکھراں والے علم صفتاں وچ صلاحیا۔ جس دا
 جلوہ بن اکھاں توں نظری آئے دید، نور نورانہ ڈگمگایا۔ جس دا حکم سب نوں مننا پے شدید، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، سچ کرنی کار کمائی۔ ست کہے میں سچکھنڈ دوارے تلیا اوہ بھگوان، جس نوں بھگون کہہ کے سارے گائیا۔ جس داست ست نشان، ست ستوادی
 اپنا کھیل کھلایا۔ جگ چو کڑی سب نوں دیونہارا دان، وشن برہما شو بیٹھے سپس نوایا۔ گر اوتار پیغمبر چرن کول کرن دھیان، دھوڑی مستک ٹکالا کے خوشی
 منایا۔ نام سندیشے شبدی دیندار ہے پیغام، کلمہ کائنات پڑھایا۔ نت نوت بدلدار ہے ودھان، ودیا دا بل رہے نہ رانیا۔ دسدار ہے اپنا پرنام، سجدیاں وچ
 سپس جھکایا۔ پرگٹاؤندار ہے دھرم ایمان، شرع ہندسیاں والی ونڈ ونڈایا۔ انت کنت بھگونت کرے کھیل مہان، جس نوں سمجھ سکے کوئے نہ رانیا۔ جس

دا اشاریاں وِچ دے کے گئے نشان، بھوکتاں وِچ ڈھولے گائیا۔ سو پُرکھ اکال ہو کے مہروان، دُھر سندیشہ اک جنائیا۔ کلج کوڑی کریا میٹے وِچ جہان، چار کُنٹ دہ دِشا کو حکم دے سنائیا۔ سہجگ ساچا ہووے پردھان، پردھاگی اکو ہتھ وکھائیا۔ سب نوں منا پئے اکو رام، اکو کاہن دُھر دا نظری آئیا۔ اکو کرنی پئے پرنام، بندنا اکو اک سمجھائیا۔ اکو نعمہ دے کلام، کائنات اکو کرے پڑھائیا۔ اکو مذہب دین اسلام، اکو اسم دے جنائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم پر ماتم سب نوں دے گیان، اگیان اندھیرا دے چُکائیا۔ جھگڑا رہے نہ انجیل قرآن، لیکھا کئے وید پُران، کھانی بانی ہر کا نام ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ مانو ذاتی اندر اکو دے سرب زبان، نعرہ اکو حق سنائیا۔ اکو روپ جگت انسان، پنج تت مل کے سو بھاپائیا۔ اکو ایشٹ دیو سِری بھگوان، سچکھنڈ نو اسی نظری آئیا۔ اکو مندر مسجد حق مقام، گرو دوارا کایا کعبہ سو بھاپائیا۔ جتھے دیک جوت جگے مہان، دوس رین ہووے رُشنائیا۔ شبد اگئی وجے دُھکان، دُھن آتمک راگ الاہیا۔ ساچا جُھلے دھرم نشان، کوڑ گڑیا را نظر کوئے نہ آئیا۔ پُرکھ ابناشی ہو مہروان، گھر وِچ گھر دے وڈیائیا۔ پر ماتم آتم میلا ہووے وِچ جہان، جہالت کوڑی دے مُکائیا۔ توں میرا میں تیرا پار برہم برہم ڈھولا مل کے گان، سچ دوار اینکار اکو نعرہ دے سنائیا۔ جھگڑا کئے زمیں اسمان، سچکھنڈ دوارے ملے بھگت بھگوان، دوجا در نظر کوئے نہ آئیا۔ سو کلج انت دیون آیا دان، داتا دانی ہو کے دیا کمائیا۔ ست دوارے گرگھ ساچے سنت کر پروان، پر م پُرکھ پر ماتم آتم اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان، بھگت سہیلے ویکھے آن، جگ چو کڑی وِچھڑے وِچ جہان، بکھڑے بکھڑے اپنے نال ملائیا۔

* ۲۳ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ کپور سنگھ براڈ دے گرہ موگا ضلع فرورپڑ *

شبدی شبد جو لوڑے درس، بن اکھاں دھیان لگائیا۔ مہروان محبوب کرے ترس، پار برہم پت پر میثور اپنی دیا کمائیا۔ نام ندھانا میگھ دیوے برس، بوند سوانتی کملاپاتی لکھ چوائیا۔ جنم جنم دی میٹے حرص، کرم کرم دا لیکھ مُکائیا۔ من منسا رہے کوئی نہ بھٹک، ترشنا ترکھا دے گوائیا۔ نظری آوے نرگن

دھار پرت، پت پر میثور بے پرواہیا۔ جس دی یاد وچ بتالی پیتے برس، چار دو انک جوڑ (جڑایا)۔ سو سوامی انترجامی چار جگ لہنا دیوے قرض، مقروض
 ویکھ وکھایا۔ بنا ہتھاں سمرتھ مئے دُھر دی عرض، خواہش بینی دُھر دی اپنی جھولی پانیا۔ پریم پیار ساچی دھار ویکھے درد، دین دُنی ناتا نہ کوئے وکھایا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا درس، نُور نُورانہ نُور کر رُشانیا۔ ساچے درس دی جو رکھے لوڑ، لوڑیندا ساجن نظری آئی۔ جگ جنم
 دے وچھڑے لئے جوڑ، جوڑی آتم پر ماتم لئے بنایا۔ کر پرکاش اندھیرے گھور، کایا مندر اندر نرگن نُور کرے رُشانیا۔ جھگڑا رہے نہ پنچ چور، کام کرودھ
 لوبھ موہ ہنکار نہ کوئے ہلکانیا۔ سرتی شبد بٹھے ڈور، سچ سوامی انترجامی پڑدا دئے اٹھایا۔ تُوں میرا میں تیرا لیکھا رہے نہ تور مور، ادویت ونڈ نہ کوئے
 ونڈایا۔ نرگن نرگن سرگن دھار سدا رہے کول، گھر وچ گھر گرہ وچ گرہ مندر اندر بیٹھا سوبھا پانیا۔ منوآ نہ پاوے شور، چار کُنٹ دہ دِشا نہ اٹھ اٹھ
 دھانیا۔ ساچا درس عکس بنا نہیں کوئی ہور، دُوجا نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا درس، داستان پچھلی ویکھ وکھایا۔
 ساچا درس جو جن منگے، انتر انتر دھیان لگایا۔ سنگر شبد اگئی چولا رنگے، انڈھڑا رنگ چڑھایا۔ جنم جنم دا لیکھا گنڈھے، ٹٹی جوڑ توڑ نبھانیا۔ نام بھنڈارا کایا
 مندر اندر چڑھ کے سچ دوارے ونڈے، جگت واشا نیڑ نہ کوئے رکھایا۔ نرگن دھار نرور نرکار نرکار دیوے آتم پر ماتم پرمانندے، بنجانند رس اپنا اک
 درسایا۔ سچ پدارتھ سو مالک خالق پرتپالک ہو کے ونڈے، پروردگار سانجھیا اپنی دیا کمائی۔ درس اندر کر دیوانے بندے، گھر پرکاش اگئی نوری چندے،
 جلوہ نُور دئے چمکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، درس وچ درس دیدار منگے، بنا درس حرص جگت نہ کوئے مُکائی۔ سچ درس دی جس رکھی
 تانگھ، من واسنانا نہ کوئے رکھایا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ نو اسی سوانگی اپنا بدل کے سوانگ، نوآ اپنا کھیل کرائیا۔ کایا مندر اندر ساچے کعبے وڈ کے دیوے اگئی
 بانگ، بن رسنا جہوا ہتی دند دئے سنایا۔ پورب جنم دی آسا منسا پوری کر کے تانگھ، ترشنا ترکھا جگت دئے نبھانیا۔ مایا ممتا پوہ نہ سکے اگنی آگ، ترے گن
 لیکھا دئے چُکایا۔ درس اندر سنگر گر سکھ سارے جاون جاگ، سویا رہن کوئے نہ پانیا۔ تُوں میرا میں تیرا دواں دا اکو جہا ویراگ، ویری وچ نہ کوئے لکایا۔
 ساچا سماں سہاونا سمبل وچ صیاد، شبد اگئی وچے ناد، دُھن تریا پد توں اگے دئے سنایا۔ سنت سبجن مل کے بن درس درس اگتا کھولن راز، جس وچ جگ نیز

کم کسے نہ آئی۔ منزل بمنزل مقصودے حق مقامے تعریف اُس واحد، خُدا نخواستا حق نے میلا دتا ملائی۔ سنت سبَّح صوفی سدا آزاد، شرع دا بندھن نہ کوئی رکھائی۔ بنا حق توں حقیقی سُنے کوئے نہ آواز، بنا رمز توں جانن نہ کوئے راز، سدا ادا نہ کوئے جنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، درس وچ درس دیوے سواد، جس درس دا رسنا چ نہ سکے چاچ، اجپا چاچ توں پرے جس دا پرتاپ، تپاں بناں وچ ہتھ کدے نہ آئی۔ ساچے درس دی سدا پیاس، سنت ساجن اِکو اک آس رکھائی۔ ملے میل سرب گنتاس، مالک خالق بے پرواہیا۔ ساچے منڈل دکھاوے راس، بن گوپی کاہن ناچ نچائی۔ تن جوت کرے پرکاش، اندھ اندھیر گوائی۔ شبد اگئی سُنائے راگ، سوہنا سہاونا سماں مل گیا آج، میگھلا اپنی خوشی رہیا دکھائی۔ درشن اندر درس دا سواد، سواد اندر سرب دا جواب، جواب اندر سوال سوال اندر حال حال اندر دیاں احوال سب دا دیکھ دکھائی۔ جیوندیاں مریاں سب دا دیکھے پڑا، پڑدے اوہلے رہن کوئے نہ پائی۔ جو سترگر شبد اندر دھار ہو کے چڑھدا، محل اٹل پھولے تھاؤں تھانیا۔ سچ دوارے حقیقی آپ کھڑدا، نرگن سرگن اپنے ہتھ رکھے وڈیائی۔ لہنا دینا جانے گھر وچ گھر دا، گھر وچ بیٹھا بے پرواہیا۔ جس دے بنا کاج نہیں کسے دا سردا، سادھ سنت جیو جنت بیٹھے دھیان لگائی۔ جو آد جگاد جگ چو کڑی نت نوت نام شبد سندیشے گھلدا، گر اوتار پیغمبراں کر پڑھائی۔ اوہ لیکھا جانے گھڑی گھڑی پل پل دا، پاربرہم پت پریشور اپنی کھیل کھلایا۔ دھن بھاگ دھاڑا آج دا، جس گرہ ایک ایکے نال سجدا، نگارہ نام والا وچدا، تال جگت نہ کوئے رکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنگ نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے سچ دا، سچ دوارے سو بھاپائی۔

* ۲۳ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ پنڈ ناٹھیوال ضلع فروزپور مالوا سنگت *

سجگ ساچے، اٹھ کے دیکھ، پُرکھ اکالا دین دیا لا بھیو ابھید دے کھلایا۔ جس دا جگ چو کڑی آد جگادی کھیل انیک، بہہ بھاتی دوس راتی اپنا لحم ورتائی۔ سو صاحب سوامی انترجامی بخشنہارا ساچی ٹیک، دُھر دا مالک سرشٹی دا خالق اپنی دیا کمائی۔ ست ستوا دی برہم برہادی نام ندھانا دھرے ایک،

اینکارا ہر نرنکارا دیوے مان وڈیائیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت بھگت بھگونت لئے پیکھ، پاربرہم پت پر میثور پڑدا اوہلا آپ چُکائیا۔ نام ندھانا سری بھگوانا دو جہاناں دیوے اگتا سندیش، ست ستوادی دُھر دا ڈھولا سوہلا اک سمجھائیا۔ نرگن نرور نرکارا ہو کے لکھے تیرا لیکھ، جگت کاتب کائنات سکے نہ کوئے سمجھائیا۔ چرن کول دوارے در ٹھانڈے لئے ویکھ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ صاحب سوامی سچ اپنا رنگ رنگائیا۔ سنجگ ساچے، اٹھ ویکھ تک، تقدیر تیری دیاں بدلایا۔ مقامے حق کھیل کراں حقو حق، حقیقت اگلی دیاں سمجھائیا۔ وست اموک دے کے نام سچ، ست ستوادی ہو کے کراں اک پڑھائیا۔ بھاگ لگاؤنا کایا ماٹی کچ، کنجن گڑھ ساڈھے تن ہتھ دیاں بنایا۔ پریم پریتی اندر لوں لوں اندر جانارچ، رچنا تیری دینی دکھایا۔ پرگٹ ہو ہر گھٹ انتر اُتے اکو برہم مت، برہم ویدا دینی سمجھائیا۔ ناڑ ناڑ نہ اُبلے رت، رتن اموک ہیرے گرکھ لینے بنایا۔ تیری لُجیا رکھے پت، پت پر میثور اپنا تھم آپ سناٹیا۔ سنت سہیلا گرو گرو چپلا کوئی رہن نہیں دینا وکھ، وکھرا گھر نہ کوئے وسایا۔ ساچے بھگتاں نچ کھول کے اٹھ، پر تکھ میرا رُپ دینا درسایا۔ نرگن نور جوت ہووے پرکاش، اندھ اندھیرا دینا مٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیری پوری کرے نسا آس، آشا اپنے وچ سماٹیا۔ سنجگ ساچے اٹھ کے ویکھ نظارہ، نیا نوکا اکو رہیا درسایا۔ جس دانت نہ پاراوارا، بے انت دُھر داشد رہیا سناٹیا۔ جس نوں گر اوتار پیغمبر کرن نمسکارا، سجدیاں وچ بیٹھے سیس جھکائیا۔ جس دے وشن برہما شو کھڑے بھکھارا، در درویش اکو الکھ جگائیا۔ سو کھیل کرے وچ سنسارا، مہاسار تھی ہو کے اپنا پھیرا پائیا۔ جس دا لیکھا لکھے نہ کوئے لکھارا، کاتب ملے نہ کوئے وڈیائیا۔ سو وچ کرائے بن و نجارا، ساچا ہٹ رہیا چلاٹیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم دس کے سچ جیکارا، بے بے کار برہمنڈ کھنڈ رہیا سناٹیا۔ کرنی دا کرتا قدرت دا مالک اپنا تھم ورتے سدا جگ چارا، جگ چوکڑی نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سنجگ ساچے، تیرا ساچا بن سہارا، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ سنجگ ساچے، اٹھ ویکھ کھول اٹھ، آخر دیاں جناٹیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں ہو پر تکھ، پاربرہم اپنا پھیرا پائیا۔ ست دوارا کھول کے سچ، اکو نام رہیا سمجھائیا۔ مہروان محبوب ہو کے رکھے پت، پت پر میثور دیوے مان وڈیائیا۔ آتم پر ماتم مل کے گاؤنا سانجھا جس، دُجی اور نہ کوئے پڑھائیا۔ سرشٹی درشٹی نالوں کر کے وکھ، ایشٹ گردیو سوامی اکو نظری آٹیا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، سے دامالک ساچی کرنی کار کمائیا۔ سَتجگ ساچے، اُٹھ ویکھ کر خیال، بن دلیلوں دِلیل بنائیا۔ پُرگٹ ہو کے پُرکھ اکال، اکل کل دھاری اپنی رچن آپے ویکھ دکھائیا۔ بھگت سہیلے گُرکھ اُٹھا کے لال، لال گُلالا رنگ رہیا چڑھائیا۔ کوڑی کر یا جگت توڑ جنجال، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں بھال، بھرم بھلیکھا رہیا مُکائیا۔ جھگڑا مُکا کے شاہ کنگال، اِکو گھر رہیا دِسانیا۔ سَتجگ تیری سچ دھرم دی سوہے سچّی دھر مسال، دھرم دوارا اِکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا حل کرے سوال، خالی در نہ کوئے دُرکائیا۔ سَتجگ ساچے، اُٹھ ویکھ اگمی ہستی، ہر ہر اِکو نظری آئیا۔ جس دی کھیل اگے جس دی، صفتاں وِچ صفت وڈیائیا۔ کھانی بانی او سے دانام چیدی، راگاں ناداں وِچ کرے شنوائیا۔ گر اوتار پینغمبر دھار او سے دی آسانندی، تقویٰ اِکو اُتے رکھائیا۔ اوہ کھیل جانے اپنی سچ دی، سَت سچ رہیا پُرگٹائیا۔ سار پا کے گُرکھاں دی اُکھ دی، آخر اپنا میل بلایا۔ جو آتم پر ماتم نال پریم پریتی اندر وسدی، واسطہ اِکو نال جڑائیا۔ اوہ انت آخر سچکھنڈ دوارے جا کے ہسدی، ہستی اپنی لئے بدلائیا۔ سَتجگ ساچے، ایہہ کھیل پُرکھ سمرتھ دی، سیمے وچوں سماں رہیا جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، آواز لگا کے اِکو لکھ دی، لکھ اگوچر اگم اتھاہ بے پرواہ پڑدا رہیا اُٹھائیا۔

* ۲۴ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ بیبی ہر بنس کور دے گرہ پنڈ سالب *

سَتجگ ساچے، سُن اگمی ریت، چار جگ توں اگلی دیاں سمجھائیا۔ گر اوتار پینغمبراں جیہہڑا دسیا نہیں گیت، سو سوامی انترجامی ہو کے دیاں دِرڑائیا۔ نرگن نرگن بنا کے دُھر دا ساچا میت، سرگن سرگن لیکھا دیاں چُکائیا۔ ایکا نام ندھانا شبد اگمی دس سنگیت، کایا ماٹی ہر ہر دے اندر کراں صفائیا۔ جن بھگت سہیلے کر اتیت، ترے گن لیکھا دیاں مُکائیا۔ جھگڑا ہووے نہ مندر مسیت، کایا کعبہ اِکو دیاں دکھائیا۔ جس گھر بیٹھا رہاں انڈیٹھ، جگ چو کڑی نظر کسے نہ آئیا۔ جگ چو کڑی کوٹن گئے بیت، کھوجت کھوجت تھکی سرب لوکائیا۔ سَتجگ تریتا دواپر کجگ کر دے گئے اُمید، آسا اپنی نال رکھائیا۔ صوفی سنت فقیر

رکھدے گئے اڈیک، ویلا وقت دے گواہیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کہانی بانی کھدی رہی تواریخ، تاریخ سب دی دیاں بدلایا۔ اِکو نام ایکا کلمہ
 کراں بخشیش، بخشش دُھر دی رحمت آپ کمائیا۔ سرشٹ سبائی من واسنا لواں جیت، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ بھيو گھلا کے ہست کیٹ، اوچ نیچ اِکو رنگ
 رنگایا۔ سنجگ ساچی دے ترتیب، چار ورن اٹھاراں برن طرح طرح سمجھایا۔ پر بھ دا کھیل آد جگاد سدا عجیب، عجب نرالا سمجھ کسے نہ آئی۔ جھگڑا مُکا کے
 امیر غریب، غُربت کوڑی باہر کڈھایا۔ درِشٹی اندر بدل دیواں سرب نصیب، لکھ چوڑاسی نسبت اپنے ہتھ رکھایا۔ جن بھگتاں وسماں ہو قریب، دُور دُراڈا
 پندھ نہ کوئے بنایا۔ شبدی شبد کراں تاکید، دُھر فرمانا اِک سمجھایا۔ من واسنا رہے نہ کوئے غلیظ، پتت پُنت دیاں بنایا۔ تُوں میرا میں تیرا دتاں حق
 تمیز، جگت تمنا کوڑ گوانیا۔ سچ دوارے دا بنا کے عزیز، گرگھ گرگھ گود اٹھایا۔ سنت اُدھارنا سدا رِجھ، جگ چوڑی دُھر دی کار چلی آئی۔ دھرم ست دا
 بیجنا بیج، پت ڈالی پھل بھلوڑی آپ مہکایا۔ غفلت والی رہن نہیں دینی نیند، آلس نندرا وچوں دین دُنی باہر کڈھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اِک سمجھایا۔ سنجگ ساچے، گرگھ سنت سہیلے بناواں بال سکھائی سپتر، جگت وڈیائیاں لوڑ رہے نہ رانیا۔ نرگن دھار
 نر نکار ہو کے کایا مندر اندر جاواں اتر، اسمانی رُوحانی جسمانی کھیل اپنا حکم ورتایا۔ قول اقرار کیتا پورب کدے نہ جاواں نکر، گر اوتار پیغمبراں لہنا دینا جھولی
 پانیا۔ سنت سہیلے سجن چکاں کچھڑ، پھڑ باہوں گود اٹھایا۔ لیکھا رہن نہ دیواں چار کُنٹ دہ دشا کسے نکر، نو ست پڑدا دیاں اٹھایا۔ شیر شبدی ہو کے آیا
 بگن، نام بھبک اِک لگایا۔ سب دا لہنا دینا لیکھا آیا پچھن، حساب کتاب سب دا پھول پھولایا۔ جگت وکار کوڑ گُریار چنڈال آیا کُنٹ، کلکی نار رہن کوئے نہ
 پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جن ساچے رنگ رنگایا۔ سنجگ ساچے ایکا نام رنگ رنگیلا، رنگت اپنی دے
 دکھایا۔ چار ورن بنے سچ وسیلہ، اُجڑے کھڑے دے وسایا۔ بھگت بھگوان دا بنے اِک قبیلہ، کامل مُرشد ہو کے دیوے مان وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبراں
 سچھنڈ دوارا سُنے سچ ایپلا، حکمران ہو کے حکمے اندر کرے شنوایا۔ من واسنا بدھی وچار، سادھ سنت دے نہ کوئے دلایا، جگت وڈیا نال نہ کوئے سمجھایا۔
 اکل کل دھاری جوت نر نکاری بن کے پچھیل چھیلایا، مالک خالق پرتپالک ہو کے پھیرا پانیا۔ سنجگ کلجگ سنجگ دوہاں کرے تبدیلا، تبادلہ عادل اپنے

ہتھ رکھائیا۔ جس دا چار جگ لکھیا نہیں کسے ضمیمہ، صفتاں وچ صفت نہ کوئے وڈیائیا۔ سو حکمے اندر حکم کرے ترمیجا، عالیشان عظیمیا اپنی کار کمائیا۔ لیکھا جان کے نر مدینا، پڑا اوہلا دئے چکائیا۔ پرگٹ ہو اُپر دھرتی خاک زمینا، ضامن رامن اپنی کار کمائیا۔ ساچا نام سچکھنڈ دا سچ نمونہ، نویں جگ دا نواں رُوپ بدلایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگت رہن نہ دیوے کوئی نام و ہونہا، وہم سہم نال دُور کرائیا۔ سنجگ ساچے سچے نام دی رکھنی تانگھ، جگت سیانپ کم کسے نہ آئیا۔ مہروان ہو کے چاڑھے اگئی کانگ، کلجگ کوڑی کر یا دئے رُڑھائیا۔ نرگن ہو کے سوانگی اپنا کرے سوانگ، اچھل اچھل اپنی کار کمائیا۔ جن بھگتاں بُجھا کے اگنی آگ، اگلا لیکھا دئے بنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکٹنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، سناونہارا اپنا راگ، ناد انادی آپ سنائیا۔

* ۲۳ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ پریتم سنگھ دے گرہ پنڈنا تھے وال ضلع فروزپُر * ۱۲۴۹

سنجگ ساچے، چار ورن اٹھاراں برن ایکا بخشاں ٹیک، پُرکھ اکال دین دیاں ایشٹ دیو سوامی سب دا نظری آئیا۔ کلجگ کوڑی کر یا من واسنا بدل کے بھیکھ، ست سچ دھرتی دھرت لوک مات دیاں پرگٹائیا۔ ایکا نام ندھانا سری بھگوانا دس و شیش، کوڑ وکار جگت و شیاں وچوں باہر کڈھائیا۔ مانو ذاتی کر کے بُدھ بیک، پار برہم برہم پڑا دیاں اٹھائیا۔ جگت واسنا ترے گن مایا لاناہ سکے سیک، کلجگ اگنی آگ نہ کوئے جلائییا۔ کایا مندر اندر دُھر دے کعبے دے کے حق سندیش، ناؤں نر نکارا اگم اپارا، اکو دیاں درڑائیا۔ جن بھگت سنت سہیلے کھڑ کے اپنے دیس، سچکھنڈ دوارے سبھے دیاں ٹکائیا۔ جتھے آتم پر ماتم نرگن نرگن رہے کوئی نہ بھیت، بھید بھيو اپنا اک در سائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر دا حکم اک سنائیا۔ سنجگ ساچے ساچی دیواں اگئی و تھ، وست امولک جھولی پائیا۔ نام ندھان چلا کے رتھ، چار ورن اٹھاراں برن دین دُنی جگت سماج اکو راہ چلائییا۔ بودھ اگادھ شبد کہانی دس اکھ، بُدھی توں پرے کراں پڑھائیا۔ حقیقت وچوں سمجھا کے حق، حقوق سب دا جھولی پائیا۔ جن بھگتاں نچ نیتز کھول کے اکھ، لوچن اپنے نال ملائییا۔

آتما پر ماتما سانجھا کر کے جس، توں میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا دیاں درڑائیا۔ سچ جیکارا بول کے اک اکھ، اکھ اگم اگوچر ہو کے پڑدا دیاں اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنجگ ساچے ساچی دیوے مت، برہم ودیا اک پڑھائیا۔ سنجگ ساچے، ساچے نام دی چڑھے رنگن، چار کُنٹ دہ دشا اکو روپ نظری آئیا۔ گرکھ گر سکھ ہر جن سنت سہیلا، بھگت دوجے در جائے نہ منگن، ٹھانڈا دربارا اینکارا اپنا اک وکھائیا۔ جس گرہ گرتار پیر پیغمبر وشن برہما شو کردے ڈنڈاوت بندن، سجدیاں وچ بیٹھے سیس نوایا۔ پرکاش دے نہ کوئے سور یہ چندن، نرگن جوت ہووے رُشائیا۔ لکھ چوڑا سی جم کی پھاسی رہے کوئی نہ بندھن، بندی خانہ دیاں تڑائیا۔ ساچا رس دے کے پرمانندن، پر ماتم ہو کے آتم اپنے وچ ملایا۔ جگ چوکڑی دین دیاں ٹھا کر سوامی پروردگار سانجھیا رہو کے آوے ٹی گنڈھن، جگ جنم دے وچھڑے گرکھ اپنے نال ملایا۔ نرگن نر ویر نر اکار جوت سروپ ساجن میت مرارا ہو کے آوے نال ہنڈھن، جگت آو آرزو لہنا دینا دے مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سورا سربنگن، ست ستوادی اپنی کار کمائیا۔ سنجگ ساچے، میرا منتر نام شبد چلے رُوحانی، در گھر ساچے وجے ودھائیا۔ لیکھا جانے تیخ ت مائی خاکی جسمانی، جسم وجود پڑدا دے اٹھائیا۔ مہروان محبوب محبت وچ کرے مہروانی، مو اپنا کلمہ دُھر دا نغمہ دے سنایا۔ سچ پرکاش دُھر دا جلوہ دیوے اُپر اسمانی، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال پچھلا اگلا پنڈھ مکائیا۔ نو سو پُرانوے چوکڑی جگ دا جھگڑا میٹے دیوانی، گر اوتار پیر پیغمبر شہادت حقیقی دینی بھگتایا۔ جن بھگت ساچے سنت دینی پے نہ کسے قربانی، قائم مقام ہو کے اپنا حکم دے ورتایا۔ پُرکھ اکال دین دیاں اپنا سندیشہ جگ چوکڑی گر اوتار پیغمبراں دیوے نہ کدے زبانی، قلم شاہی لیکھا کاغذ نال ونڈ ونڈایا۔ سو پُرکھ سمرتھ اپنی مہما دے اکھ کلج انت ہو پرگٹ، لیکھا جانے لکھ چوڑا سی جیو جنت گھٹ گھٹ، سادھ سنت بھگت بھگوت گرکھ گر سکھ گر گر گر سنگر شبدی لہنا دینا سب دادے چکائیا۔

* ۲۴ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ مہر سنگھ دے گرہ پنڈ جگراووں ضلع لدھیانہ *

سنجگ ساچے، ساچے نام دا بخشے زور، سو پُرکھ نرنجن اپنی دیا کمائیا۔ ہر بن اور نہ دے کوئی ہور، دو جہان برہمنڈ کھنڈ بیٹھن سیس نوایا۔ کرے

پرکاش اندھیرے گھور، چار کُنٹ دہ دشا نرگن نور جوت کرے رُشنا یا۔ من واسنا کلجگ کوڑ۔ کریا میٹے چور، تن مائی خاکی وجود رہن کوئے نہ پائیا۔ ہنکار وکار پاوے کوئے نہ شور، شرع دین مذہب ذات پات اویچ نیچ نہ کوئے لڑائیا۔ نرگن نرور نرکار آتم پر ماتم پکڑے ڈور، لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت ویکھ دکھائیا۔ ست ستواد دی سب نوں دے سچی لوڑ، لوڑیندا سجن گھر گھر مل کے خوشی دکھائیا۔ جگ جنم دیاں وچھڑیاں سرتی شبدی ہووے جوڑ، جگت وچھوڑا رہن کوئے نہ پائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال جن بھگتاں بھگوان ہو کے جائے بہڑ، بہڑی دروہی کرے نہ کوئے لوکائیا۔ امرت میگھ سنج بُجھائے اوڑ، ترشنا ترکھا مایا ممتا موہ چکائیا۔ سنت سہیلے گر چیلے ویکھے کر کے غور، گھر گمبھیر بے نظیر مانو ذاتی وچوں باہر کدھائیا۔ مُجّت وچ محبوب بدل دیوے تقدیر، تدبیر بے نظیر اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ستجگ تیرا دُھر دارا، رہبر ہو کے دے دکھا، لوک مات دھرنی دھرت دھول اُپر دے وڈیائیا۔ ستجگ ساچے ساچا نام اکو ہووے جبر، جابر ظلم دے گوائیا۔ دو جہاناں بھبک لگا کے اگئی بر، سنگھ شیر و بے ودھائیا۔ کایا مندر اندر سب دی ویکھے مڑھی گور قبر، مائی خاکی پھولے تھاؤں تھانیا۔ جن بھگتاں آسانسا پوری کرے سدھر، جگت نر اسار رہن کوئے نہ پائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت ست ستواد دی ہو کے کرے عدل، انصاف اپنا دے سمجھائیا۔ کلجگ کوڑ گڑیار وچ سنسار لوک مات جائے بدل، بدلا چکاوے بے پرواہیا۔ کوڑی کریا جگت شرع ہووے قتل، نام کھنڈا وچ برہمنڈاں اکو اک دکھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن سچ دوارا اکو دے پتن، پت پر میثور بے پرواہ اپنا گرہ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ستجگ ساچے تیرا ست دوارا چرن کول دے رکھائیا۔ ستجگ ساچے، ساچے نام دی اگئی بھگ، میرا تیرا بھو رہے نہ رانیا۔ پڑھن نال اُجل ہووے کھ، رسنا جہوا ملے وڈیائیا۔ جنم مرن لکھ چوراسی آون جاون رہے کوئی نہ دُکھ، جوئی وچ نہ کوئے بھوائیا۔ آتم پر ماتم مل کے اُتجے ساچا سنگھ، سنگھ ساگر گھر گمبھیر لیکھا دے دکھائیا۔ بھگت سہیلے گرگھ گرگھ بنا کے اپنے ست، اپرادھی دُشت ڈراچاری ہنکاری وکاری پار لنگھائیا۔ لیکھے لا کے مانس جنم منگھ، درگھر ساچے دیوے مان وڈیائیا۔ بھگوان ہو کے جن بھگتاں گودی لئے چک، چار کُنٹ دہ دشا ویکھے تھاؤں تھانیا۔ پڑدا اوہلا رہن نہ دیوے کوئی لگ، ستمگھ ہو کے اپنی کھیل دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ستجگ ساچے تیرا مالک

اک، خُدا خُدی نوں خادم دے بنایا۔ سَتِجگ ساچے، ساچے نام دا ہووے ہو کا حق، حقیقت اِکو اِک جنایا۔ ورن برن ذات پات رہن دیوے کوئی نہ شک، مذہباں وچوں باہر کڈھایا۔ چار کُنٹ دہ دشا سیوا کرے انتھک، دوس رین بھجے واہو داہیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم سب نوں دس کے مت، برہم و دیا دے سمجھایا۔ جگ جنم دے وچھڑے رہے تپ، کلجگ مایا گنی رہے جلائی۔ تنہاں میلا ہووے پُرکھ سمرتھ، ہر سوامی انترجامی دیکھے چائیں چائیا۔ نَج نیز لوچن نین کھول کے اٹھ، آخر اپنا جوڑ بڑایا۔ سرشی درشی دین دنی نالوں کر کے وکھ، در ٹھانڈا دے جنایا۔ جس گرہ مندر اندر پاربرہم پت پر میثور رہیا وس، دُھر دامالک خالق پرتپالک اپنا ڈیرہ لایا۔ سُرتی شبدی سانجھا ہووے جس، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی لیکھا اور نہ کوئے رکھایا۔ جن بھگتاں انتر آتم امرت دے کے اگنی رس، رہبر ہو کے رستہ دے وکھایا۔ سچ دوارا ایکنکارا نام بھنڈارا کھول کے ہٹ، بن ونجارا وچ سنسارا ایکنکارا بھگتاں جھولی پائی۔ سَتِجگ ساچے تیرا ساچا دھرم چلائے رتھ، رتھ رتھواہی بے پرواہی نورِ الٰہی اپنی سیو کمائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، ہر ہر دے اندر وس، کوڑی کریا کرے بھکھ، گرگھ وکھ رہن کوئے نہ پائی۔

* ۲۴ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ کرم سینگھ دے گرہ پنڈ گڑھے ضلع لدھیانہ *

سَتِجگ ساچے، ساچے نام دا چلے اِک پرواہ، پاربرہم پت پر میثور اپنی دیا کمائی۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گر اوتار پیغمبر کرن واہ واہ، واہوا سَتِگر تیری بے پرواہیا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن ڈھولے سارے لین گا، ناد شبد دُھن اگنی و بے ودھایا۔ ست سوامی انترجامی پُرکھ بدھاتا بنے ملاح، اِک اکلا آد جگادی برہم برہمادی اپنا کھیل کھلایا۔ درشی اندر دس کے سچا راہ، رحمت وچ سہمت کر کے اپنے نال لئے ملائی۔ کائنات دس کے جلوہ نورِ خُدا، اِسم اعظم اِکو دے سمجھایا۔ لاشریک و اِگر و کدے نہ ہووے جُدا، رام رمیا ہر گھٹ سو بھا پائی۔ کلجگ کوڑی کریا جگت واسنا مانو ذاتی اندروں دے گوا، گواہ شہادت ہر کا نام دے بھگتایا۔ امرت میگھ نچھر جھرننا دُھر دی دھاروں دے چوا، بوند سوانتی کملا پاتی اِکو اِک ٹپکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا

کر، کھیل سچا شہنشاہ، شاہ پاتشاہ حکمے اندر اپنا حکم ورتایا۔ سنجگ ساچے، ساچے نام دی چلے ایکا دھار، دھرنی دھرت دھول ملے وڈیایا۔ جس دی نو نو چار کسے نہ پائی سار، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی صفتاں وچ نہ کوئے صلاحیا۔ سو لیکھا جانے کرنی دا کرتا اگم اپار، اکھ اگوچر اپنے ہتھ رکھے وڈیایا۔ جس دا راہ تگدے گئے سنجگ تریتا دواپر کلجگ جگ چار، بن اکھاں اکھ نین اٹھایا۔ سو اک اکلا دس سچ مھلا کھیل کرے آپ نرنکار، دوجا سنگ نہ کوئے رکھایا۔ مایا ممتا کوڑ وکار سٹے ڈو نگھی غار، گھر گبھیر بے نظیر لا تصویر اپنا رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سنجگ ساچے تیرا لہنا دینا پورب تیری جھولی پائی۔ سنجگ ساچے، ساچے نام دی وجے اک رباب، تند ستار نظر کوئے نہ آئی۔ آتم پر ماتم میلا ملے حق احباب، محبت وچ محبوب اپنی خوشی منایا۔ بنا سجدے سر ہووے آداب، بنا چرن کول دھوڑ مستک خاکی خاک رمایا۔ درگاہ ساچی سچ منارا دے سے اک محراب، چھپر چھن اور نہ کوئے پھہرایا۔ سنجگ تیرا لہنا دینا لیکھا لکھیا وچ اوس کتاب، جس دا حرف حروف الف یے وچ ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ پروردگار سانجھا یار پاربرہم پت پر میثور کرے آپ انصاف، عدل اکو اک درڑایا۔ کلجگ کوڑا رہن نہ دیوے مات گستاخ، ست سچ ست ستوادی آپ پرگٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دین دنی کر اتفاق، بچھلا لہنا دینا کرے بے باق، اگلا حساب اپنے ہتھ رکھایا۔ سنجگ ساچے، ساچے نام دا ہووے نعرہ، نر نرائن تیری وڈیایا۔ دین مذہب ذات پات کوئی نہ رہے دائرہ، دعوے نال خارج دعوے سارے سب دے دے کرایا۔ برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال پر بھ دا حکم چلے ظاہر، ظاہر باطن حاضر نام ڈنکا راؤ رنکا اکو کرے شنوایا۔ جس دا لیکھا کھ نہ سکے کوئی شاعر، مشاعریاں وچ صفت نہ کوئے صلاحیا۔ سو کرنی دا کرتا کرے کرائے حق نبیرا، کلجگ کوڑا جھیڑا دے چکایا۔ سنجگ تیرا ست دھرم وسائے اکو کھیڑا، بند کوڑی کایاں کھڑکی اندروں دے گھلایا۔ ساچی سکھیا سچ بھرواسا دیوے تیرا میرا، آتم پر ماتم مل کے وجے حق ودھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سنجگ ساچے تیرا ساچا سچ دھرم دالائے ڈیرہ، کلجگ گیرا انتم دے گوائیا۔

* ۲۵ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ مہندر سنگھ دے گرہ پنڈ دا کھے ضلع لدھیانہ *

سَت دھرم بھگتن ذات، سچ لے نام وڈیاںیا۔ کلج مٹے اندھیری رات، سنگر پریم ہووے رُشائیا۔ سَت ستوادی لے اگئی گاتھ، آتم پر ماتم حق پڑھائیا۔ سہانک ہو کے پُرکھ ابناشی نانک، کرتا شہنشاہیا۔ سچ دوار کرائے نواس، بھومکا اکو اک وڈیاںیا۔ جوتی نور کر پرکاش، پر کرتی لہنا دے مُکائیا۔ جنم کرم کر راس، رستہ اپنا اک درسائیا۔ جس گرہ کدے نہ ہووے وناس، سو مندر دے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشہار سچّی سرنائیا۔ سَت دھرم جن بھگتاں مول، امولک دست آپ ورتائیا۔ ہر پریت لوک مات نہ جاوَن بھول، انبھل دے سمجھائیا۔ ساچے نام دادس اصول، اصل مالک دے پرگٹائیا۔ میلا میل کے کنت کنتوہل، نر نرائن اپنے رنگ رنگائیا۔ پورب جنم دا لہنا کر وصول، لیکھا اور رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں بخش کے چرن دھول، دھوڑی لگا دے لگائیا۔ سَت دھرم جن بھگتاں چاڑھے رنگ، رنگت بھگتاں نظری آئیا۔ دوہاں وچولا سورا سربنگ، سمرتھ سچّا شہنشاہیا۔ سرتی شبدی دے اند، منگل اپنا نام سنائیا۔ خوشی کر کے بند بند، بندی خانہ دے تڑائیا۔ کوڑی کرپا کر کھنڈ کھنڈ، کھنڈا نام شستر اک دکھائیا۔ جگ جنم دی ٹٹی گنڈھ، ڈوری اپنی تند بندھائیا۔ مہروان ہو بخشند، سر اپنا ہتھ لگائیا۔ سوہنگ ڈھولا دس کے چھند، سہنسے پورب دے گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آون جاوَن لکھ چوراسی میٹ کے پنڈھ، جن بھگتاں بھگت دوارے لے لگائیا۔

* ۲۵ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ ناہر سنگھ دے گرہ پنڈ رقبہ ضلع لدھیانہ *

جن بھگتاں پر بھ دیوے سَت دھرم، نام سچ لے وڈیاںیا۔ اتم سریشٹ کر کے مانس ذاتی کرم، نہکرمی پر بھ اپنی دیا کمائیا۔ سچ دوارا بخش کے اپنی سرن، مہروان ہو سر اپنا ہتھ لگائیا۔ لکھ چوراسی بھے چکائے جمن مرن، جم کی پھاسی دے کٹائیا۔ ساچی ترنی سنسار ساگر دے ترن، تارنہار سمرتھ سوامی اپنا بھيو

گھلایا۔ جھگڑا مُکا کے ذات پات ورن برن، آتم برہم پاربرہم پڑدا دے اٹھایا۔ نج نیز کھول کے ہرن پھرن، نج آتم نجانند پرمانند ایکا رنگ رنگایا۔ ساچی منزل دسے چڑھن، کایا مندر اندر نو دوارے پار کرایا۔ ساچا نام کلمہ دسے پڑھن، توں میرا میں تیرا سوہلا اکو راگ الایا۔ سچھنڈ دوارے دسے وڑن، جگت واسنا مایا ممتا موہ وچوں باہر کڈھایا۔ کرے کھیل کرنی دا کرتا اپنی کرنی کرن، دوجا سنگ نہ کوئے ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دے اک ور، ست سچ جھولی دے ٹکایا۔ جن بھگتاں دیوے ست سچ پُرکھ ابناشا، دین دیال دیاندھ ٹھا کر اپنی دیا کمایا۔ چرن پریتی ساچی نیتی ایکا دُھر بھروسا، پاربرہم پت پر میثور اپنی بوجھ بُجھایا۔ سچ دوارے دکھائے اگئی کھیل تماشا، جس نوں جگت نیز دیکھن کوئے نہ پائیا۔ زرگن نور جوت کرے پرکاشا، اندھ اندھیرا دے مٹایا۔ شبد سنائے اگئی نادا، دُھن آتمک راگ الایا۔ منتر دس کے بودھ اگادھا، سنگر شبد کرے پڑھایا۔ میل ملائے شاہو بھوپ وڈ راجن راجا، شہنشاہ اکو نظری آیا۔ جگت جگدیش دو جہان سوارے کاجا، کرنی دا کرتا قدرت دا مالک خالق خلق ویکھ دکھایا۔ شاہو بھوپ درگاہ ساچی بن نوبا، دُھر فرمانا ایکنکارا اکو اک پرگٹایا۔ لیکھا جانے چار ورن اٹھاراں برن سنتن سادھا، بھگت سہیلے گرو گرو چیلے لئے ملایا۔ کیتا قول اقرار گرو اتار پیغمبر پورا کرے وحدہ، کلجگ انت سیری بھگونت زرگن دھار اپنا ویس وٹایا۔ حکمے اندر کلجگ کوڑی کریا میٹے باقاعدہ، سنجگ قاعدہ قانون اپنا دے سمجھایا۔ جن بھگت سہیلے گرگھ گر سکھ ہر جن صوفی سنت فقیر کر علیحدہ، دُھر دا علم عالم علوم آپ پڑھایا۔ پُرکھ اکال دین دیال زرگن دھار مات گر بھ کدے نہ ہووے پیدا، جوتی جوت جوت نال ملایا۔ سنجگ ساچے نام بھنڈار بخشش کرے عنایتا، مہروان مہر نظر اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جن بھگتاں دیوے اک ور، ست دھرم دُھر دی دھار آپ سمجھایا۔ جن بھگتاں ست دھرم دا کرے آپ ملاپ، ملنی ہر جگدیش کرایا۔ آتم پر ماتم توں میرا میں تیرا دس کے جاپ، رسنا جہوا بٹی دند دسے صفت صلاحیا۔ کوٹ جنم دے پورب میٹ دیوے پاپ، پنت پُنیت گرگھ دے بنا یا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹ اندھیری رات، ست ستوادی ساچا چند کرے رُشنا یا۔ جو گرو اتار پیغمبر بھوکتاں وچ گئے آکھ، سو صاحب سمرتھ مہما اکھ بودھ اگادھ دے جنایا۔ پورا کرے شبدی بھوکتی واک، واقفکار ہو کے کھو جے تھاؤں تھانیا۔ سنجگ ساچے چار ورن اٹھاراں برن کر اتفاق، ناتا دھرم ست اپنے

نال جڑا ئیا۔ دین مذہب دا جھگڑا کرے کوئی نہ چاک، چاکری کوڑ نہ کوئے دکھائیا۔ سب نوں ایکا اینکارا پُرکھ اکالا گاؤنی پئے گاتھ، چارکُنٹ دہ دشا کو وجے نام ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سرشی درشی اندر ویکھے مار جھاک، پڑدا اولہا کایا مائی رہن کوئے نہ پائیا۔

* ۲۵ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ ناظر سنگھ دے گرہ پنڈ پکھووال ضلع لدھیانہ *

ست دھرم کہے میں بھگتاں سیوادار، سیوا وچوں چاکری سچ کما ئیا۔ پریم پیار محبت وچ برخوردار، برخلانی اندروں دیاں کدھائیا۔ ریتی نیتی وچ کراں سچ پیار، پریتی وچ محبت دیاں جنا ئیا۔ بھيو ا بھیدا کھولاں نال وستھار، سنگر شبدی ناتا جوڑاں سچ سُبھائیا۔ من وکارا میٹ کوڑ وکار، ناؤں نرنکارا اک جنا ئیا۔ گرگھاں پا کے ساچی سار، منمکھاں کولوں پلّو دیاں جھڈائیا۔ دکھاں وچ دس کے چرن پیار، سکھاں دا ساگر پُرکھ اکال دیاں درڑائیا۔ منمکھاں وچ کر اجیار، گرگھ گرگھ نام دھرائیا۔ سچ کرا کے ونج وپار، ونجارے دھر دے دیاں بنا ئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر میرے ہتھ رکھائیا۔ ست دھرم کہے میں بھگتاں چاکر، چکرورتی سمجھ کوئے نہ آئیا۔ پُرکھ ابناشی گھر وچ میلاں ٹھا کر، ٹھگّاں چوراں کولوں کھہڑا دیاں جھڈائیا۔ امرت نام بھنڈارا دساں ڈونگھا ساگر، کایا مائی اندر سو بھاپائیا۔ بھاگ لگا کے ساڈھے تن ہتھ کنچن گرھ گاگر، گھر گمبھیر بے نظیر دیاں دکھائیا۔ درگھر ٹھانڈے بخشاں ایکا آدر، ادرش اِکو اک سمجھائیا۔ قدرت دا مالک میلاں قادر، قدیم دا وچھڑیا جوڑ جڑائیا۔ سنگر شبد جاناواں بہادر، سوربیر وڈ وڈیائیا۔ جس دی بھگت ادھارنا عادت، جگ چوکڑی ویکھ دکھائیا۔ گر اوتار پیغمبراں دسے عبادت، سکھیا دھر دی کرے پڑھائیا۔ بدھی دی بدھی وچوں کدھے لیاقت، بے سمجھاں آپ سمجھائیا۔ آتم پر ماتم دس شناخت، شرع دا لیکھا دئے چکائیا۔ دین دیاں ہو کے کرے سخاوت، بخشش رحمت جھولی پائیا۔ نسا من نہ رہے بغاوت، گرھ ہنکاری ڈیرہ ڈھائیا۔ جوٹھ جھوٹھ میٹ علامت، علم اپنا دئے جنا ئیا۔ نرگن ہو کے دیوے ضمانت، صحیح سلامت ہو کے ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، ست دھرم بخشے اک نیامت، وست اگئی جھولی پائیآ۔ ست دھرم کہے میں بھگتاں سنگی، آد جگاد سیو کمائیآ۔ وست دواواں مونہوں منگی، جو انتر
 انتر اُپجائیآ۔ سدا بھجیا پھراں پیریں تنگی، بن قداماں پنڈھ مکائیآ۔ اپنے در آون نہ دیواں کوئی پکھنڈی، کوڑ گڑیاں ڈیرہ ڈھائیآ۔ ساچے مارگ دی دس کے
 ڈنڈی، راہ اکو دیاں دکھائیآ۔ جتھے واسنا رہے مول نہ گندی، سنگدھی نام دیاں بھرائیآ۔ نیز اگھ رہے نہ اندھی، لوچن اکو دیاں گھلایآ۔ ملے مالک سورا
 سر بنگی، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جس دی نام کٹار انوکھی چنڈی، چنڈالاں کرے صفائیآ۔ رہن دیوے نہ کوئے گھمنڈی، گھاؤ لائے بے پرواہیا۔ جن بھگتاں
 سنا کے دھر دا چھندی، سنسا پچھلا دئے چکائیآ۔ دھر دے نام دی لا پابندی، ناتا آتم پر ماتم جوڑ جڑائیآ۔ کھ چوراسی آون جاون رہن نہ دیوے تنگی، در در
 چار گنت نہ کوئے بھوئیآ۔ ساچی منزل گرگھ جان لنگھی، سنگر کرپا پنڈھ مکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ ہکنک
 نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں اپنے نام جائے رنگی، رنگت اپنے نام دکھائیآ۔

* ۲۵ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ منگل سنگھ دے گرہ پنڈ پکھووال ضلع لدھیانہ *

ست دھرم کہے پر بھ اکو تیری ہووے پوجا، اشٹ سب دا نظری آئیآ۔ مانو ذاتی بھاؤ رہے نہ دوجا، دویت وچ نہ کوئے لوکائیآ۔ انتر بھو کھول
 گو جھا، گھر گبھیر اپنا پڑدا آپ اٹھائیآ۔ نا بھی کول کر اودھا، بوند سوانتی امرت جھرن دے جھرائیآ۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ بن کے بیٹھا رہوں گو نگا،
 اپنی آواز نہ کوئے لائیآ۔ گر اوتار پیغمبراں اپنے نام دا دیندا رہوں جھونگا، جگ چوکڑی وست امولک تھوڑی تھوڑی درتائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، سرشٹ سبائی دے سمجھائیآ۔ ست دھرم کہے پر بھ اکو دے تیرا دوار، سچھنڈ دوارا نظری آئیآ۔ جتھے جھکدے گرو اوتار، پیغمبر بیٹھے سپیس
 نوائیآ۔ وشن برہما شو بھگھار، دیوت سر جھولیاں ڈاہیا۔ روس سیوادار، منڈل منڈپ چاکر نظری آئیآ۔ چار جگ پنہار، در ٹھانڈے سیو کمائیآ۔ شبد ناد
 دھنکار، اگئی راگ لائیآ۔ لگی رہے بہار، امرت برکھے بے پرواہیا۔ دیاباتی کملا پاتی جگے اپار، اپر پر سوامی تیرا نور ہووے رُشنائیآ۔ سومارگ دے سنسار، جو

اپنے وِج رہیا چھپایا۔ نو نو چار دا پورا کر ادھار، جگ چو کڑی بیٹھے پندھ مُکایا۔ کلجگ انتم پاسار، مہاسار تھی ویکھ وکھایا۔ چار ورن اٹھاراں برن ہوئے لاجار، دُکھیاں درد نہ کوئے ونڈایا۔ دہ دشا باہاکار، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرایا۔ پڑھ پڑھ تھکے وید چار، شاستر سمرت وید پُران ڈھولے گایا۔ گیتا گیان کر اظہار، انجیل قرآناں نعرہ حق سنایا۔ سانجھا ملے نہ کوئے یار، کھانی بانی دے نہ کوئے ڈھایا۔ گر اوتار پیغمبر گئے ہار، ہر دے ہر نہ کوئے وسایا۔ جگ مایا وِسر یا کرتار، قُدرت دے مالک تیری قدر کوئے نہ پائی۔ ابناشی کرتے بل دھار، بل باؤن دے گواہیا۔ سارے تیری کردے انتظار، لوک مات بیٹھے راہ تکایا۔ شاہ پاتشاہ سچی سرکار، شہنشاہ اپنا پھیرا پائی۔ سرشی درشی اندر اکو تیرا ہووے جیکار، دوجا نام نہ کوئے دھیایا۔ جدھر ویکھن نظری آئے اکو ایکنکار، اکل کل دھاری اپنا کھیل کھلایا۔ تیرا نام ڈنکا وجے اپار، پار برہم برہم دینا آپ سمجھایا۔ کوئی نہ رہے مور کھ مگدھ گوار، کوڑ گڑیا ر ڈیرہ دینا ڈھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہ ہکنک نرائن نہ، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، ست دھرم کہے تیرا ہووے پیار، پر تھی آکاش پرکاش اکو نظری آیا۔

* ۲۵ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ پاکھر سنگھ دے گرہ پنڈ موہی ضلع لدھیانہ *

ست دھرم کہے پر بھ میٹ کوڑا کرم، کلجگ کریا چار گنٹ دہ دشا رہن کوئے نہ پائی۔ پُرکھ اکال دین دیال ساچی دس اپنی سرن، پروردگار سانجھ یار جلوہ گر اکو نظری آیا۔ جھگڑا رہے نہ دین دُنی ذات پت ورن برن، آتم پر ماتم بودھ اگادھ شبد ناد دے سنایا۔ توں میرا میں تیرا جیو جنت سادھ سنت سارے اکو ڈھولا پڑھن، ایکا دوجا بھو رہے نہ رایا۔ ساچی منزل حق حقیقت والی تیری چڑھن، منجھدھار وِج سنسار انت نہ کوئے رُڑھایا۔ نرگن نر ویر نر اکار نر نکار تیرا جوتی درشن کرن، ست ستوادی برہم برہمادی اپنا نور دینا چکایا۔ پُرکھ ابناشی کرنی دا کرتا مالک خالق پر تپالک اکو ورن، دوجا کنت سہاگ نہ کوئے ہنڈھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ستجگ ساچا تیری اوٹ تکایا۔ ست دھرم کہے پُرکھ اکال دین دیال تیرے نام

دی ہووے جھلک، چار گنت دہ دشا کو نور نظری آئی۔ سچ پریتی مالک محبوب دے خلق، خالق تیری بے پرواہیا۔ نچ نیز لوچن نین کھول اگئی پلک، نور نورانہ شاہ سلطانا کو نظری آئی۔ کوڑی کریا من واسنا رہے کوئی نہ چلت، ہوئے ہنگتا گڑھ دینا تڑائی۔ کھتری براہمن شودر ویش چار ورن اٹھاراں برن بنا دھر دی سنگت، سگلا سنگ سورے سربنگ اپنا آپ جنایا۔ بودھ اگادھ دین دیال بن انادی پنڈت، ساچا کلمہ کائنات عالماں دے سمجھایا۔ تیرا نام ندھان سیری بھگوان کدے نہ ہووے کھنڈت، کھنڈ برہمنڈ پُری لوء آکاش پاتال تیرا ڈھولا گایا۔ کلجگ کوڑی کریا لیکھا میٹ انت، انتشکرن سب دا ویکھ وکھایا۔ سنجگ ساچی رت مولے بسنت، چار گنت دہ دشا پر پھلت دے کرایا۔ گر اوتار پیغمبر تیتوں کہہ کے گئے بے انت، بے پرواہ تیرے ہتھ وڈیایا۔ بھوکتاں وچ تیری لکھ کے گئے سند، سنت سہیلے گرو گر چیلے بیٹھے راہ تکایا۔ ست دوار اینکار کراں منت، ڈنڈاوت بندنا کہہ کے سپس نوایا۔ ساچے دھرم دی بخش اپنی ہمت، حوصلہ نام دینا ودھایا۔ منوآ من کرے کوئی نہ علت، دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھایا۔ کلجگ کوڑ خواری میٹ ذلت، ظاہر ظہور دیا کمایا۔ سمرتھ سوامی انترجامی تیرا دے کوئی نہ نندک، ہر گھٹ انتر اپنا نام دینا پر گٹایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا سچا ور، سنجگ سچا ڈھیہہ پیا سرنا یا۔ ست دھرم کہے میرے نرنکار، نرویر تیری سیو کمایا۔ در ٹھانڈے بن بھکھار، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ شبد اگئی بھر بھنڈار، جگت نیز نظر کسے نہ آئی۔ کلجگ انت ویکھنا لکھ چورا سی سنسار، جیو جنت رہے گر لایا۔ نوست ہاہاکار، نو نو پندھ نہ کوئے مکایا۔ کاغذ قلم لکھ لکھ گئے ہار، شاہی رورو رہی گر لایا۔ ہردے اندر و سیا نظر نہ آوے کرتار، قدرت د مالک بیٹھا کھ چھپایا۔ پُرکھ سمرتھ ہو اجیار، نرگن نور جوت کر رُشنا یا۔ توں صاحب سوامی سرجنہار، اک اکیلا وڈ وڈیایا۔ ساچا مارگ سرشی درشی اندر دس سنسار، کوڑ کُٹب اندروں دینا کڈھایا۔ اپنے تھم اندر من واسنا کر گرفتار، بچیا رہن کوئے نہ پائی۔ منزل رہے نہ کوئے دُشوار، دوتی دُشٹ دینے مکایا۔ ست دھرم کہے تیرے چرناں گھولی اکو ہووے نمسکار، دوجا دیو نہ کوئے منایا۔ ساچا ڈنکا وجے دو جہان، راؤ رنکا اکو کر شنوایا۔ دوار بکا سوہے سیری بھگوان، بھگت سہیلے نال ملا یا۔ بار انکا نمستے کر پرنام، ڈنڈاوت سجدہ کر کے سپس جھکایا۔ دین دُنی بدل دے ودھان، دھر فرمانا اک سمجھایا۔ سنجگ تریتا دوا پر کلجگ منگدے، گئے دان، در درویش ہو کے الکھ جگایا۔ وشن برہما شو کرن دھیان،

سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت ہو مہروان، محبوبُ محبتِ اپنی دے سمجھائیا۔ ساچا مندر دُھر دا دس مکان، کایا کعبہ اک سہائیا۔ امرت
 آتم بخش پین کھان، جگت ترشنا بھکھ مٹائیا۔ دپک جوتی جگے مہان، کملاپاتی کرے رُشائیا۔ شبد اگمی دے دُھکان، جگت راگ نہ کوئے الائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سبجگ ساچا منگے ور، چرن کول اکو دھیان لگائیا۔ ست دھرم کہے پر بھو کر بختیش، بخشش رحمت تیری نظری آئی۔ تُوں آد
 جگادی نت نوت مالک جگدیش، جگدیش تیری اوٹ نکائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت انتر بدل دے نیت، من کا منکا دے بھوائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم
 پاربرہم برہم گائے ساچا گیت، دوجا ناؤں نہ کوئے وڈیائیا۔ کایا ماٹی تن وجود پنچت کر ہیت، ترے گن گنی اگت نہ کوئے جلائی۔ نو سو پُرانوںے چوکڑی جگ
 گئے بیت، کلجگ ویلا اتم انت دے گواہیا۔ جھگڑا مکا ہست کیٹ، اوچ نیچ اکو گھر وسائیا۔ گھر گبھیر بے نظیر اپنی دس حق تمیز، پر م پُرکھ پر ماتم آتم میلا
 لینا ملایا۔ گر اوتار پیغمبر کر کے گئے وصیت، لیکھا تیرے ہتھ پھڑائی۔ چار گنت دہ دشا اکو کر نصیحت، نسبت اپنے ہتھ رکھائیا۔ تیرے نام دی ہووے وڈ
 اہیت، مورکھ موڈھ مگدھ پتر سگھڑ سجان دے بنایا۔ پاربرہم برہم بھو کھلا اپنا اصل اصلیت، پڑدا اوہلا رہن کوئے نہ پائیا۔ جن بھگتاں ساچے سنتاں
 گرگھاں گر سکھاں شبدی گوبند جنا دُھر دی ولدیت، والدہ والد اور نہ کوئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سبجگ
 ساچے سچکھنڈ دوارا ایکنکارا در ٹھانڈے جھولی ڈاہیا۔ ست دھرم کہے پر بھ اکو تیرے چرن ہووے نمسکار، دوجا اشٹ نہ کوئے منایا۔ ساچے نام ہووے
 پرچار، پرچہ کوڈ نہ کوئے دکھائیا۔ ہر گھٹ تیرا نور نظری آئے ہو اجیار، بے نظیر اپنی نظر بدلایا۔ گھٹ گھٹ انتر زرنتر ہو کے پاسار، بسنتر اگنی دینی
 بھجھائیا۔ گر اوتار پیغمبر منتر دے کے گئے وارو وار، وارتا تیری بودھ اگادھ لکھائیا۔ وارث بن آپ کرتار، قدرت دے مالک دیکھ دکھائیا۔ تیرا کھیل اگم
 اپار، الکھ اگوچر تیرے ہتھ وڈیائیا۔ شاستر سمتر وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی تیری پا نہ سکے سار، بے انت بے پرواہ کہہ کے تیرا شکر منایا۔ سچکھنڈ
 نو اسی جوت پرکاشی سرشٹ سبائی دے آدھار، نچ گھر اپنا ڈیرہ لائی۔ پریتی ریتی نیتی اندر کر پیار، پاربرہم اپنی دیا کمائی۔ کھیل انڈیٹھی تیری اپر اپار، جگت
 نیز دس کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا دے سرجنہار، ساکھیا کائنات آب حیات امرت آتم لکھ چوائیا۔ ست دھرم

کہے پر بھ دین دنی بدل دے ریت، پاربرہم پت پر میثور تیری اوٹ رکھائیا۔ آتم پر ماتم ڈھولا ڈھر دا دس گیت، گھر گمبھیر اکو نام دینا پڑھائیا۔ جھگڑا رہے نہ مندر مسیت، کایا کعبہ دینا دکھائیا۔ جس گھر بیٹھا رہیں اتیت، ترے گن وچ کدے نہ آئیا۔ لکھ چوڑا سی لینی جیت، ہر ہر دا پھول پھولائیا۔ نام بھنڈارا دے انڈیٹھ، کایا جھولی دینی بھرائیا۔ کروٹ لے بدل پٹھ، سچھنڈ نو اسی پُرکھ ابناشی اپنی دیا کمائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا نرگن سرگن تیری کرن اڈیک، بھگت سہیلے جن بیٹھے راہ تکائیا۔ کوڑی کریا کلج بدل تاریک، توارنخ اپنی دے سمجھائیا۔ صدی چوڑھویں انتم رہی بیت، محمد بیٹھا سیس نو ائیا۔ عیسیٰ موسیٰ تگن لا کے نیجھ، بن اکھاں اٹھ گھلائیا۔ نانک گو بند ویکھن حق طیب، مریضاں دا مالک بے پرواہیا۔ جو ہر گھٹ وسے قریب، دُور نیڑا پندھ مُکائیا۔ جگت بدلنا تیرا کھیل عجیب، جگت و دیا سمجھ کوئے نہ آئیا۔ کلج اندر سنجگ دے ترتیب، طرح طریقہ اپنا دے درڑائیا۔ دین دُنی بدل دے نصیب، حکمے اندر حکم بھوائیا۔ لیکھا مُکا امیر غریب، غُربت کوڑی باہر کڈھائیا۔ سچ دوارا کایا مندر اندر لنگھ دہلیز، نو دوارے پیئندا دے مُکائیا۔ جن بھگت سہیلا ویکھ اپنا عزیز، پریکی پیارا متر بن کے ہو سہائیا۔ ساچے نام دی دس تمیز، طمع اندروں دینی کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سنجگ ساچا سچ دوارے جھولی ڈاہیا۔ ست دھرم کہے پر بھ کرپا کر مہروان، مہر نظر نال پار کرائیا۔ سمرتھ پُرکھ آد جگادی دیاوان، جگ چوڑی تیری کھیل نظری آئیا۔ سنجگ تریتا دوا پر کلج بیتیا وچ جہان، انتم لہنا دینا دے چکائیا۔ گر اوتار پینمبر بولن بنا زبان، سچھنڈ دوار اینکار رہے سنائیا۔ کوڑی کریا جہالت رہے نہ وچ جہان، جیواں جنناں سادھاں سنتاں اندروں کر صفائیا۔ ساچے در دکھا اک نشان، دھرم نشانہ دو جہانناں نظری آئیا۔ ایکو نام سرب کرن پروان، پروانے گھر گھر دے پھرائیا۔ منو آ رہے نہ کوئے شیطان، شرع دین نہ کوئے لڑائیا۔ صدق صبوری ساچا دس اک ایمان، عبادت اکو دے جنائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم نوری ہووے سرب گیان، اگیان اندھیرا دینا مٹائیا۔ پُرکھ اکال پت پر میثور پروردگار سانجھیا سارے گان، گات گات اپنی خوشی منائیا۔ بدھی رہے نہ کوئے آنجان، سرتی شبد نال ملایا۔ گھر نظری آئے گوپی کاہن، رمیا رام پڑدا دینا اٹھائیا۔ حضرتاں والا دینا پیغام، عیسیٰ موسیٰ محمد لہنا دینا چکائیا۔ نانک گو بند کر پروان، پر م پُرکھ اپنا پڑدا دینا اٹھائیا۔ سنجگ ساچا مارگ دس آسان، احسان سیر نہ کوئے اٹھائیا۔ توں دیونہارا سیری بھگوان، جگ

چو کڑی جھولی رہیا بھرائیا۔ کلج انت سِری بھگونت بن کے دُھر داکنت غریب نمائیاں دے مان، مایا ممتا موہ اپنا نام دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا کھیل سدا مہان، مہما اکھ کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔

* ۲۵ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ گرنام سنگھ دے گرہ پنڈ بڈھیل ضلع لدھیانہ *

سَت دھرم کہے میرے محبوب، مالک خالق تیری بے پرواہیا۔ گرہ مندر دس حق منزلے مقصود، جوہ اِکو دے دکھائیا۔ جتھے لوڑ رہے نہ ہزارا درود، اسم اعظم تیرا نور نظری آئیا۔ جوتی جاتے ہو کے مل محبوب، مُجبت تیری بھائیا۔ لیکھا رہے نہ تن وجود، وجہ اپنی دے سمجھائیا۔ جھکڑا مُکا تن کلبوت، کلمہ اِکو دے پڑھائیا۔ نظری آویں چارے کوٹ، دہ دِشا ہووے رُشنائیا۔ لیکھا شرع نہ رہے جوٹھ جھوٹھ، سَت سچ دینا درُرائیا۔ پیار مُجبت وِچ جانا ٹٹھ، بے نظیر اکھ گھلائییا۔ امرت جام دینا گھٹ، آب حیات حیاتی دے بدلاییا۔ صوفی سنت فقیر اپنی گودی لے چک، چار کُنٹ ویکھ دکھائیا۔ دین مذہب اوچ نیچ راؤ رنک رہے کوئی نہ دُکھ، دُکھیاں درد دینے مٹائیا۔ تیرے ملن دی رُوح بُت لگی رہے بھکھ، پیاس اپنا کلمہ دینا سمجھائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں ویکھ مانس مانو مانکھ، بھيو ابھیدا اپنا دے گھلائییا۔ سُپھل کرا جننی گُکھ، لوک مات دے وڈیاییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا ہووے تیری اوٹ، دوسر سِیس نہ کسے جھکائیا۔ سَت دھرم کہے پر بھ تیرے نام دا ہووے جیکارا، بے بے کار کرے لوکائیا۔ اِکو اِشٹ ہووے سنسارا، درِشٹی اندر تیرا ڈھولا گائیا۔ تیرا نام لگے پیارا، پریتم پریم پیار دینا ودھائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال سچ چلے تیری دھارا، دھرنی دھرت دھول تیری خوشی منائیا۔ گر اوتار پینغمبر جان بلہارا، بلہاری سنگر ساچے ڈھولا گائیا۔ واحد تیرا نور ہووے اُجیارا، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ سِکھنڈ اِکو دس سرب دوارا، تھر گھر گرگھ لینے ملاییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سنجگ ساچا در در درویش ہو کے لکھ جگائیا۔ سَت دھرم کہے پر بھ تیرے نام دا دو جہان وِجے نگارہ، نگاہ سب دی دے بدلاییا۔ انتر آتم دے ہلارا، کلج چيو آلس نندرا وچوں باہر کڈھائیا۔ کوڑی کرپا گڑھ توڑ ہنکارا، حکم حاکم اپنا لینا منائیا۔ سب دا بن میت

مُرا، متر ہو کے ویکھ وکھائیا۔ چار گنٹ دہ دشا میٹ اندھیارا، ساچا چند اینکارا اکو دینا چکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سوامی انترجامی بھکھک ہو کے منگ منگائیا۔ ست دھرم کہے پر بھ تیرے نام دا اکو ہووے ڈھولا، گیت گوہند اکو نظری آئیا۔ تیرا شبد سنگر ہوئے وچولا، پنچ تت دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ تُوں ہر گھٹ و سیا مولا، بسمل ہو کے اپنی کھیل کھلائیا۔ گر اوتار پیغمبراں پورا کر قولا، اقرار اپنا دینا نبھائیا۔ لیکھا مُکا دھرنی دھولا، دھرم دوارا اک پر گٹائیا۔ دین دُنی بدل دے چولا، چوجی پریتم اپنا کھیل وکھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم پار برہم برہم گائے سب سوہلا، راگ ناد مل کے وجے ودھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن مائس ذاتی اکو ہووے بولا، انبولت اپنا نام دینا سمجھائیا۔ جیو جنت سادھ سنت تیرے در دا ہووے گولا، دوجی چاکری نہ کوئے کمائیا۔ دین مذہب ذات پات پاسکے کوئی نہ رولا، آتم برہم سرب دینا سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دو جہان برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال نرگن سرگن بن تولا، نام کھنڈا وچ برہمنڈاں انڈھا اپنا آپ اٹھائیا۔

* ۲۵ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ سادھو سنگھ دے گرہ پنڈ پکھووال ضلع لدھیانہ * *

ست دھرم کہے پر بھ تیرے نام دی ساچی ہووے سکھیا، چوڈاں و دیا جگت پڑھائیا۔ بودھ اگادھ پا بھجھیا، بھکھک دین دُنی لے بنائیا۔ اپنا بھوکھت ویکھ لکھیا، جو گر اوتار پیغمبر گئے لکھائیا۔ تیرا حکم کسے نہ میٹیا، بھانے اندر وشن برہما شو بیٹھے سیس نوائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں سچکھنڈ سچ سنگھاسن سچ سوامی لیٹیا، بن پاوا چول چھپر چھن سو بھاپائیا۔ کلجگ انت پار برہم پت پر میثور بن کھیوٹ کھیٹیا، جگت ملاح ہو کے سیو کمائیا۔ چار گنٹ دہ دشا اکو نظری آوے نیتیا، شاہو بھوپ شہنشاہ تیرا رُپ الاہیا۔ اندر وڑ مندر چڑھ جیو جنت سادھ سنت کھول اپنا بھیتیا، بھانڈا بھرم بھو دینا بھنائیا۔ تیرا پرکاش پُرکھ ابناش جگ نیت کسے نہ ویکھیا، دوئے نیناں نظر کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ست دوارے تیری منگ منگائیا۔

ست دھرم کہے پر بھ ہو کر پال، کر پاندھ اپنا پڑدا دے اٹھائیا۔ دیندھ دین دیال، دیناں ناتھا تیری اوٹ تکائیا۔ سچ دوارا وچ سنسارا وکھا اکو دھرمسال،
 دھرم دی دھار دے سمجھائیا۔ جس گرہ وسن شاہ کنگال، اوچ نیچ نظر کوئے نہ آئیا۔ دیناں مذہباں وچوں کر بحال، شرع زنجیر دینا کٹائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم
 آتم میل اپنے نال، من دی نالشی دینی چُکائیا۔ کلجگ کوڑی کر یا اپنے لیکھے پاگھال، جس گھائل کیتی جگت لوکائیا۔ سنجگ ساچا لوک مات بھیج اپنا لال،
 پوت سپوتا ہو کے سیو کمائیا۔ ست دھرم بنا دلال، وچولا اپنا نام پر گٹائیا۔ سچ بینی من سوال، عرض آرزو تیرے اگے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سنجگ ساچا سچ دوارے خوشی وکھائیا۔ ست دھرم کہے پر بھ تیرے نام دی اکو لگے چوٹ، چوٹی چڑھ کے سب نوں دے
 جنائیا۔ کلجگ کوڑی کر یا من واسنارہے کوئی نہ کھوٹ، مایا ممتا موہ دینا مٹائیا۔ کر پرکاش نرمل جوت، جوتی جاتے اکو تیرا نور ہووے رُشنائیا۔ پاربرہم برہم
 ساچی تیری گوت، دوجا ورن کم کسے نہ آئیا۔ جھگڑا ویکھ چوڈاں لوک، چوڈاں طبق رہے گر لائیا۔ چوڈاں ویدیا تیرا سمجھ نہ سکے سلوک، سوہلا حق نہ کوئے
 درڑائیا۔ ملا شیخ مسانک تیرے نام دی لیندے موکھ، مفت تیرا نام نہ کوئے ورتائیا۔ من واسن جگت کر یا بھرے کسے نہ پوٹ، سانک ست نہ کوئے کرائیا۔
 تیری منزل دُھر دے مالک سچھنڈ دوارے سکے کوئی نہ پہنچ، جگت دوارے بیٹھے روون مارن دھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں
 نیز لوچن اگھ کھول، جو تیرا درشن رہے لوچ، منسا وچوں منسا دے پر گٹائیا۔ ست دھرم کہے اپنے نام دادے دے سدا، ہوکا حق جنائیا۔ دو جہان
 تیرے حکمے اندر بدھا، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ اپنے پریم دادے دے مزہ، منزل اپنی دے پر گٹائیا۔ کلجگ کوڑ گڑیا دے سزا، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔
 سنجگ ساچا چلا اپنی نال رضا، رازق رحیم پڑدا دینا اٹھائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال مہروان کریں کدے نہ دغا، فریب کلجگ دینا مٹائیا۔ توں سرب کلا سمر تھ
 دین دُنی دا ابا، پتا پُرکھ اکال کہہ کے سارے سیس نوائیا۔ سچھنڈ دوار تیری اگئی جگہ، نرگن نور جوت ہووے رُشنائیا۔ بن بھگتاں تیرا دھے کوئی نہ اگا،
 آگن وچ خوشی نہ کوئے منائیا۔ سنجگ ساچے لوک مات لحم دے دے سب، دُھر فرمانا اک درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا
 ساچا ور، سنجگ ساچا در دوارے آس رکھائیا۔ ست دھرم کہے پر بھ سنجگ ساچا بخش دے راہ، رہبر اکو اک نظری آئیا۔ نرگن سرگن بن ملاج، بیڑا

اپنے کندھ اٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبر لیکھا گئے لکھا، بھوکھتاں وچ جنائیا۔ شاستر سمتر وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی گواہ، شہادت اِکو وار دے بُھگتائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن کرن صلاح، صلح کُل تیرے اگے سیس نوایا۔ جھگڑا رہے نہ کسے شیخ ملا، مسانک مسلہ نہ کوئے درڑایا۔ پنڈت پاندھارہے کوئی نہ بُھلا، اِکو نام دینا جنائیا۔ بھاگ لگاؤنا سب دے کایا مائی کُلا، مندر اندر اِکو دینا دکھائیا۔ جس مارگ وچوں جگت جہان جیو بُھلا، سو رستہ دینا دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ستجگ منگے بھنڈار انملا، کرتا قیمت نہ کوئے لگائیا۔

* ۲۵ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ ہرچیت سنگھ دے گرہ پنڈ لیل ضلع لدھیانہ *

ست دھرم کہے پر بھ تیرے نام دی بخشش ہووے دات، داتا دانی اِکو نظری آئی۔ ستجگ ساچی موئے پر بھات، پر بھو مل کے سب دے وجے ودھائیا۔ آتم پر ماتم و سیس ساتھ، سگلا سنگ بنائیا۔ سوہنگ شبد نانک گو بند والی گاتھ، پورب لیکھا دینا چکائیا۔ جس دا ڈھولا گایا تریلوکی ناتھ، رام رام وچ مل کے خوشی منائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد ہو کے داس، داستان سُن کے رہے جنائیا۔ دو جہاناں تیرا پرکاش، پرکاشت ہووے جگت لوکائیا۔ ستجگ ساچا ہووے دھرواس، (دھرم) دھرتی اُپر لکائیا۔ خوشی ہووے پر تھی آکاش، گگن منڈل وجے ودھائیا۔ تیرا نام اُتجے سرشٹی سواس، ساہ ساہ اِکو پُرکھ اکال دھیائیا۔ من دی ممتا ہووے ناس، کھکے اندر ڈیرہ دینا ڈھائیا۔ ستجگ ساچا دھرم لاؤنا خاص، خواہش سب دی ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرے در ہووے نہ کوئے نراس، نراسا آشا وچ بدلایا۔ ست دھرم کہے پر بھ تیرے نام اِکو ہووے جپ، جگ جیون داتے تیرے در وجے ودھائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا میٹ پپ، پنت پُنیت بنائیا۔ سنت سہیلے سجن رکھ، رکھک ہو کے ویکھ دکھائیا۔ نرگن نور جوت نظر آ پر تکھ، پاربرہم اپنا پڑدا لاہیا۔ توں میرا میں تیرا دوہاں دا سانجھا ہووے جس، وید پُران دا جھگڑا دینا چکائیا۔ تیرے ملن دی نچ نیتز کھلی رہے اٹھ، نچ گھر واسی پُرکھ ابناشی تیرا درشن پائیا۔ امرت دھار نچھر دینا رس، بوند سوانتی کملاپاتی مکھ چوائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا نو کھنڈ ست دیپ کرنے اپنے وس، شاہو بھوپ دوجا نظر کوئے

نہ آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، پُرکھ اکال دین دیاں پروردگار سانجھے یار صاحب
سوامی انترجامی سب سچھ تیرے ہتھ، ناتھ اناتھان دینی مان وڈیایا۔

* ۲۵ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ بھاگ سینگھ دے گرہ پنڈ بسراواں ضلع لدھیانہ *

ست دھرم کہے پر بھ تیرے نام دا ہووے نظارہ، نظر سب دی دے بدلایا۔ کلجگ کوڑی کرپا پار کنارہ، نیا نوکا اپنا نام چڑھایا۔ مارگ رہے نہ
کوئے دُشوارا، دُشمن دوئی اندروں دینے بھجایا۔ ساچے در دا کھول کوڑا، بجر کپاٹی گنڈا دینا لاہیا۔ شبد اناد دُھن آتمک سنے سچّی دھنکارا، ناد انادی ناد سناہیا۔
نرمل دیا باقی کملاپاتی کر اُجیارا، اندھ اگیان دینا مٹایا۔ امرت آتم بخش ٹھنڈی ٹھارا، بوند سوانتی اک چوایا۔ چار گنٹ دہ دشا تیرا روپ نظر آئے سنسارا،
انڈج جیرج اُتبیج سیتج ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ تیرا محل اٹل اُچ منارا، سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی ایکنکار سو بھاپایا۔ جتھے بھگتاں سنتاں گر اوتار پیغمبراں
منگلاچارا، گیت گو بند گنی گہند گہر گبھیر تیرا ڈھولا گایا۔ دوجی کوئی نہ وارتا وارا، توں میرا میں تیرا راگ الاہیا۔ پار برہم پت پر میثور ابناشی کرتے تیرا
کھیل اگم اپارا، در گھر ٹھانڈا سوہنا نظری آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سنجگ ساچا آس رکھایا۔ ست دھرم کہے
تیرے نام دا ملے اکو سکھ، سکھ ساگر وچ سمایا۔ جگت واسنارہے کوئی نہ دُکھ، دُکھیاں درد لینا ونڈایا۔ لیکھے لاؤنا جنم مانس منگھ، مانو اپنے گھر وسایا۔ سنت
سہیلے لینے چک، گرگھ اپنی گود اٹھایا۔ کوڑ وکار اندروں کڈھنا کٹ، نام کھنڈا اک چکایا۔ پوتر پُنیت پاک کرنا کایا ماٹی بُت، جگت وکار رہے نہ رایا۔ پڑدا
اوہلا رہے نہ لگ، اپنا درس دینا کرایا۔ بھگت سہیلا بنا کے سوت، نادی دھار لینا ملاہیا۔ اُلٹا گر بھ نہ ہووے رُکھ، اگنی اگت نہ کوئے جلاہیا۔ جوتی جوت
سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سنجگ ساچا سجدے وچ سیس جھکایا۔ ست دھرم کہے پر بھ تیرا نظری آوے اکو اسم، نور نور رُشناہیا۔
دوجی دے سے کسے نہ قسم، قاصد کلمہ لینا بناہیا۔ سندیشہ دینا ہر گھٹ جسم، جسمانی اسمانی روحانی کرنی پڑھایا۔ تیرا نور ظہور ہووے دسن، دہ دشا ڈگمگایا۔ صوفی

سنت فقیراں بناؤنا اگمی مشن، مصرع اپنا اک پڑھائیا۔ تیرا نام ندھان سِری بھگوان سارے لکھن، ڈھولا ڈھر دا اِکو گائیا۔ سچ دوارے اُتے وکن، قیمت کرتے تیرے ہتھ پھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سرشٹ سبائی سب نوں دس کے متھن، متھیا وچوں سکھیا ساچا نام دینا سمجھائیا۔ ست دھرم کہے پر بھ ساچے نام دی وجے اک رباب، بن تند ستار سرتی شبڑی سب دی دے اٹھائیا۔ پروردگار نظری آئے اک احباب، محبوب مُجبت وچ سمائیا۔ پڑھنی نہ پئے کوئی اکھراں والی کتاب، الف یے ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ مالک نظری آئے اک نواب، نوبت حق اپنا نام وجائیا۔ جو لیکھا لکھ کے آیا نانک نرگن سرگن وچ بغداد، بغلگیر سب نوں لئے بنائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال بن تیری امداد، دو جاسنگ نہ کوئے نبھائیا۔ ساچی خدمت وچ دستنی خدمات، خادم ہو کے سیو کمائیا۔ تیرا نورِ الہی واحد، واہگرو اللہ تیرا ڈھولا گائیا۔ کلجگ کوڑ گڑیا رت کر لاجواب، جوٹھ جھوٹھ پڑدا دینا اٹھائیا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ دو جہاناں مہاراج، پاتشاہ تیری بے پرواہیا۔ ست دھرم کلجگ بدل دے رواج، رواداری پچھلی دے چکائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن بنا اک سماج، سمگری اپنا نام ورتائیا۔ اِکو جگدیش تیرے سیس دے تاج، تاجاں والے دینے کھپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سنجگ ساچی ساجن لئے ساج، کرپا کوڑ دئے کھپائیا۔

* ۲۵ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ سروں سنگھ دے گرہ پنڈ پکھووال ضلع لدھیانہ *

ست دھرم کہے پر بھ اپنے نام دامار نیزہ، نگاہ وچوں نگاہ دے بدلایا۔ آتم پر ماتم صاف کر دے سیجا، سہنجنا اپنا نور چکائیا۔ حکمے اندر جو سندیشہ اگمی بھیجا، بھجن بندگی اِکو روپ سب نوں دے سمجھائیا۔ جن بھگتاں آسا منسا پوری کر نچا، نہچل اپنا دھام اک دکھائیا۔ اچھل چھل دین دنی مار پیچا، گنڈھ اِکو دینی پوائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا بدل ریکھا، رکھی منی سب تیرا دھیان لگائیا۔ کلجگ انتم پورا کر لیکھا، لکھت بھوکھت نال ملایا۔ سچ دکھا دوار اپنا دیسا، دہ دشا پڑدا لاہیا۔ تیرا ناؤں نرکار سدا رہے ہمیشہ، گر اوتار پیغمبر اپنا جگ جگ روپ لین بدلایا۔ غریب ادھارنے تیرا پیشہ، پیشین گوئی تیری دئے گواہیا۔ توں

مالک دُھر نریشا، نر نرائن اکھوائیا۔ تیرا حکم گو بند دھاری کیسا، ثابت صورت سارے 'رب دی لئے بنائیا۔ جھگڑا رہے نہ رکھی کیشا، گوردھن ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ نام ندھانا مستک لا میخا، سوئی سرتی لے جگائیا۔ دین مذہب دارہے کوئی نہ ٹھیکا، ٹھاکر ہو کے سب نوں نظری آئی۔ دو جہان تیری سایہ ہیٹھا، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ جن بھگتاں اندر وڑ کے دے بھیتا، پڑدا اوہلا آپ چکائیا۔ تیرے حکم اندر سر پوا کے گئے تتی ریتا، کلج اگنی اگت تپائیا۔ دین دُنی دا کڈھ بھلیکھا، بھرماں وچوں بھرم گوائیا۔ اکو سب دا نظری آویں نیتا، دُھر فرمانا اک سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نو نو چار و سر نہ جائے چیتا، چیتن سب نوں دئے کرائیا۔

* ۲۵ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ کرم سنگھ دے گرہ پنڈ بکھووال ضلع لدھیانہ *

ست دھرم کہے پر بھ تیرے نام دی اکو ہووے نوکا، نیا سنیا ہو کے دینی چلائی۔ بھرم مٹے دُئی دوتی گھاؤ کا، گھائل اپنے نام کرائیا۔ لیکھا رہے نہ جوٹھ جھوٹھ داؤکا، دغا فریب دینا گوائیا۔ پیار ودھے پر م پُرکھ تیرے چاؤکا، چاؤ گھنیرا دینا سمجھائیا۔ وچار رہے نہ کلج کوڑ گڑیاں کاؤں کا، ہنس گرکھ لینے پرگٹائیا۔ ڈھولا دسنا واہو واہو کا، واہو اگر تیری وڈیائیا۔ آتم پر ماتم ناتا جوڑنا پتا ماؤں کا، پت پر میثور اپنی گود اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچار ستہ دینا دکھائیا۔ ست دھرم کہے پر بھ تیرے نام دا اُتجے رس، رسیا جگ لینا بنائیا۔ شبہی دھار اندر کرنا وس، وشیان توں لینا چھڈائیا۔ نام انیالا تیر مارنا کس، کوڑ کُٹم وچوں باہر دینا کرائیا۔ آتم پر ماتم میل ملاؤنا ہس ہس، ہستی وچوں ہستی دینی بدلایا۔ سانجھا دس کے دُھر دا جس، ڈھولا دُھر دا نام دینا سمجھائیا۔ دھیرج سنتو کھ دے کے ہٹھ، کوڑ گڑیاں دینا مٹائیا۔ بھاگ لگا کے تت اٹھ، نو دوارے پیئدا دینا چکائیا۔ کر پرکاش گھر دس، دسم گر میلا ملاؤنا سہج سبھائیا۔ شبد گو بند سکھ اک دوارے جان وس، سوہنا مل کے جھٹ لنگھائیا۔ پریم پیار دا مزہ لین چکھ، رسنا جہوا سواد نہ کوئے بنائیا۔ سر شٹی در شٹی

دسے بھکھ، نام ند اک سناٹیا۔ دیکھن والی کھلی رہے آکھ، آخر میلا سہج سُبھانیا۔ مہروان ہو کے لینا رکھ، رکھک ہو کے دیا کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب کچھ تیرے ہتھ، لہنا دینا ہتھو ہتھ دینا مکائیا۔

* ۲۵ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ سردارا سنگھ دے گرہ پنڈ پکھووال ضلع لدھیانہ *

ست دھرم کہے پر بھ تیرے نام دا اکو ہووے گاؤنا، راگاں ناداں دُھناں وچ وچے ودھائیا۔ ملے سندیشہ پون پوناں، پار برہم برہم اپنا حکم سناٹیا۔ من ہنکاری رہے کوئی نہ راؤنا، رام راما ہو کے ہونا سہانیا۔ کلجگ کوڑی نیند ملے کسے نہ سونا، جاگرت جوت کر رُشائیا۔ دین دُنی دا دُرمت میل پاپ دھونا، پنت پنت دینے بناٹیا۔ کوڑی کریا جگت وکار ہر گھٹ اندر کھوہنا، بھے وچ لھم دینا سناٹیا۔ جن بھگتاں تیرے وچھوڑے وچ پئے نہ رونا، آتم پر ماتم ناتا لینا جڑائیا۔ جگت ابھیاں تن پئے نہ کوہنا، سہج سُبھاؤ پڑدا دینا اٹھائیا۔ ایک دھاگے سر شٹ سبائی پرونا، پروہتاں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ نام ندھان نیچ ہر گھٹ اندر بونا، بودھ اگادھ دینا سمجھائیا۔ کرنا پرکاش ساچے لوٹا، لوں لوں اندر تیرے نام دی وچے ودھائیا۔ امرت رس سنجھ دھار چونا، بوند سوانتی اک ٹپکائیا۔ آتم پر ماتم میل ملاؤنا، میلا ملے سہج سُبھانیا۔ دوجا در نہ کوئے وکھاؤنا، پُرکھ اکال دین دیال اکو نظری آٹیا۔ ساچا مندر سچھنڈ دوار سہاؤنا، دیا باقی مکلاپاتی کر رُشائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سنجگ ساچا راہ تکائیا۔ ست دھرم کہے پر بھ تیرے نام دا اگمی ہووے سواد، رسنا چکھ نہ کوئے جناٹیا۔ کلجگ کوڑی کریا کرنی برباد، مایا متا موہ ناتا دینا تڑائیا۔ سنجگ ساچا کرنا لوک مات آباد، دھرم دوار اینکار اکو دینا وکھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن آتم پر ماتم اکو تیری رکھن یاد، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ نام ندھان سری بھگوان شبد اگتا دسنا بودھ اگادھ، بدھی توں پرے کر پڑھائیا۔ کایا مندر اندر تیری شبدی سنے آواز، رسنا جھوا ہتی دند دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ اندر وڑ کے مندر چڑھ کے بھيو ابھیدا کھولنا راز، رحمت اپنی نال پار کرائیا۔ منو آ من نہ رہے کوئی گُستخ، جھگڑا من دینا مٹائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو بھوکھتاں وچ گئے آکھ، آخر سب دا لہنا دینا دینا جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سَچِج ساچا سچ دوارے منگ منگائیا۔ سَت دھرم کہے تیرے نام دی رہے کوئی نہ حد، دین مذہب ونڈ نہ کوئے
 ونڈائیا۔ چار گنٹ دہ دشا تیرے نام دا اکو ہووے چھد، چھند سوہنا راگ الاہیا۔ آتم پر ماتم ہو کے دینا اند، رس اگما دینا چکھائیا۔ خوشی کر کے بند بند،
 بندگی اکو دینی درڑائیا۔ آون جاون لکھ چوڑا سی توڑ کے پندھ، منزل اکو اک اینکار دینی چڑھائیا۔ دین دیال صاحب سوامی ہو بخشد، نام بھنڈارا دینا ورتائیا۔
 تیتوں گا گا تھکے ہتی دند، رسنا جہوا صفتاں نال صلاحیا۔ سچ پرکاش نوری چڑھیا کوئے نہ چند، کایا مندر اندر اندھیرا نہ کوئے مٹائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سَچِج ساچا ڈھیہہ پیا سرنائیا۔ سَت دھرم کہے پر بھ توں سدا سہائی ناتھ انا تھاں، دیناں ڈکھیاں درد ونڈائیا۔ کلجگ انت
 سری بھگونت غریب نمائیاں من آکھا، نرگن ہو کے ویکھ وکھائیا۔ سَچِج ساچا در تیرے داسی داسا، سیوک اپنا روپ رہیا بدلایا۔ نیتز رووے دھرنی
 دھرت دھول ماتا، ڈکھاں حال جندیاں رہی سنائیا۔ گر پیغمبر جو لکھ کے گئے بھوکھت واکا، واقف کار ہو کے ویکھ وکھائیا۔ چار گنٹ دہ دشا تیرا مئے کوئی نہ
 آکھا، بھرے بھلی سرب لوکائیا۔ ساچے مندر کایا کھولے کوئی نہ تاکا، نرگن تیرا درس کوئے نہ پائیا۔ جھگڑا پیا دینا مذہباں ذاتا پاتا، اوچاں نیچاں راؤ رنکا
 جھگڑا نہ کوئے مٹائیا۔ ساچا نام ساچے منڈل پاوے کوئی نہ راسا، کلجگ گوپی کاہن نچائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال انت اخیر صدی چوڑھویں ویکھ تماشا، نرور ہو
 کے پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سَچِج ساچا بنینی رہیا سنائیا۔ سَت دھرم کہے پر بھ تیرے نام دا جگت ہووے
 سہارا، سہانک اکو نظری آئیا۔ دوجا دسے نہ کوئے دوارا، در در الکھ نہ کوئے جگائیا۔ ساچا ملے نام بھنڈارا، بھگون بھگتاں بھگتی دینی سمجھائیا۔ تیرا دھرم دا
 ہووے جیکارا، بے بے کار کرے لوکائیا۔ ایک ہووے ویکھنہارا، اینکار بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سَت
 دوارے دھر دی آس رکھائیا۔ سَت دھرم کہے پر بھ تیرے نام دا لگے ٹکا، مستک نور ہووے رُشنائیا۔ پار اترے وڈا نکا، جو جن تیرا نام دھیائیا۔ توں پُرکھ
 اکال سب دا پتا، پت پر میثور نظری آئیا۔ کلجگ اتم کرنا ہتا، بھگت سہیلے جوڑ جڑائیا۔ کروٹ لے بدل دے پٹھا، ستمکھ ہو کے سو بھاپائیا۔ بن اکھاں ویکھ

گوہند والا چٹھا، بن لکھیاں سٹراں گیا لکھایا۔ جس دا روپ سدا چٹا، رکھ سکے نہ کوئے وٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سنجگ ساچے ست دھرم دادے دے حصہ، حصیدار دُھر دا نظری آئی۔

* ۲۶ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ بھگوان کور دے گرہ پنڈ پکھووال ضلع لدھیانہ *

ست دھرم کہے پر بھ نام ندھانا اگئی ونڈ، در در گرہ گرہ گھر گھر آپ ورتایا۔ گھٹ نواسی جیو آتما پا ٹھنڈ، جگت واسنانہ کوئے ہلکایا۔ جگ جنم دی ٹٹی گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی تیرے ہتھ وڈیایا۔ بھانڈا بھرم بھو ڈھاہ کندھ، دُئی دویت دے مٹایا۔ ساچا نام سنا چھنڈ، بند بند وجے ودھایا۔ تیرے پریم دا آوے اک اند، سکھ ساگر دے دکھایا۔ ساچا نور چمکے جوت چند، سور یہ چند بیٹھن لکھ چھپایا۔ جنم جنم دا آون جاون گیرا مکے پنڈھ، چوڑاسی پھاسی گل نہ کوئے لٹکایا۔ حکمے اندر سارے ہون پابند، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ تیرے نام دی ہووے سنگندھ، دوجا یارڈانہ کوئے ہنڈھایا۔ جگت منزل سبھے جاون لنگھ، بھگت سہیلے قدم اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر سر اپنا ہتھ لٹکایا۔ ست دھرم کہے پر بھ تیرے نام دا آوے بھے، بھو وچ دے لوکایا۔ اک آد جگادی پُرکھ اکال رہے، دوجا رہن کوئے نہ پایا۔ کلج کورئی کریا دین دُئی اندروں کر لے، لایق نالایق دے بنایا۔ سنت سہیلا بھگت جن تیرا بھانا ہے، سیس جگدیش اکو تیرے چرن جھکایا۔ جھگڑا رہے نہ تُوں میں، ہنگ برہم دینا سمجھایا۔ تیرے نام دی دھارا اکو وے، واہوا سنگر وجے سچ ودھایا۔ لیکھا مکے شو شکتی شوئے، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اکو نظری آئی۔ چنتا ہرکھ سوگ دکھ رہے نہ دوے، دانشمند سارے دینے بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سنجگ ساچا خوشیاں نال منگ منگایا۔ ست دھرم کہے پر بھ تیرے نام دی ملے بوند سوانتی، سانک دے کرایا۔ کلج مٹے اندھیری راتی، رُتری رُت دے بدلایا۔ جن بھگتاں بھگت بنا ساتھی، کوڑ کڑیاں ڈیرہ ڈھایا۔ جو گر اوتار پیغمبراں مندے نہیں آکھی، تہناں دوزخ دے سزایا۔ جو تیرے نام دی گاؤندے ساکھی، ساکھیاں ہو کے درشن دینا تھاول تھانیا۔ لہنا دینا سب دا چکاؤنا باقی، حساب کتاب پچھلا ویکھ

دکھائی۔ تیرا نام سنسپہڑا سب نوں ملے پاتی، پترکا دُھر دی دینی سنائی۔ بنا سنگر شبد کسے کولوں نہ جاوے واپی، واکھ گیانی کوئی پڑھ نہ سکے رائی۔ اپنا کھیل
 دسنا اپنی بدھ بھانتی، بھاونا بھیو اپنے وچوں کڈھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیل کرنی دُھر دی ساچی، ساچے سجن دُھر دے دیا کمائی۔
 ست دھرم کہے پر بھ تیرے نام دی وجے اکو کوک، کوکا پنڈت رہن کوئے نہ پائی۔ جگت وکار دینا پھوگ، مایا ممتا گنی تت جلائی۔ ذات پات رہن نہ دینا
 کوئی سوت، سوتک اکو اپنا نام دینا سمجھائی۔ مانس مانگھ رہے نہ کوئے کپوت، پتر سپتر لینے بنائی۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی پنج بھوت، بھوکھ اپنا دینا سمجھائی۔
 تیرا ڈنکا وجے چارے کوٹ، کایا کٹیا دینا سنائی۔ نام ندھان سری بھگوان شبد اگمی بھیج دوت، دو جہاناں ناؤں نرکارا اک درڑائی۔ جن بھگت سہیلے تیرے
 پریم مُجبت اندر جاوَن جھونج، جگت ترشنا بھکھ رہے نہ رائی۔ سچ محل اٹل دکھاونا عرش عروج، پڑدا حقیقت والا کھلای۔ ٹھا کر سوامی ہو کے بن محبوب،
 مہروان مہر نظر اٹھائی۔ ساچے سنتاں بھاگ لگا کے تن وجود، وصل اصل اپنا دینا کرائی۔ من واسنا جگت دیوار رہے نہ کوئے حدود، من پابندیاں دینیاں
 مٹائی۔ جدھر ویکھن نظری آویں موجود، گھٹ گھٹ اندر سو بھارائی۔ آتم پر ماتم پریم پیار وچ کرنا سلوک، صلح کل تیری اک سرنائی۔ جھگڑا رہے نہ مانو ذاتی
 چھوت، شرع زنجیر دینی کٹائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرا نام تیرا دیوے ثبوت، بھیو ابھیدا دے کھلای۔ ست دھرم
 کہے پر بھ اکو تیرے نام دی ہووے گونج، چار کنت دہ دشا گنجائش رہن کوئے نہ پائی۔ ایکا دوا آ رہے کوئے نہ دوج، گھر گھر اندر نظری آوے سب دامایا۔
 سرشی درشی اندر دے بوجھ، مانو ذاتی بیک بدھی آپ بنائی۔ تیرے وچھوڑے اندر آتما گراوے گونج، دور بکھڑے لینے ملائی۔ منزل دسنی حق مقصود،
 پینڈا پچھلا دینا چکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے بیٹھا سیس جھکائی۔ ست دھرم کہے پر بھ تیرے نام دی
 ہووے اک خوشی، خوشحالی وچ دے سرب لوکائی۔ سب دی کایا ماٹی کر دے سُچی، سچ سنم اک درڑائی۔ آتم پر ماتم پریم پریتی اندر دس رُچی، رچنا اپنی
 دے دکھائی۔ تیری مُجبت در رہے کوئے نہ رُٹھی، در گھر میلا ہووے چائیں چائیا۔ جگت واسنا اندر وڑ کے کٹھیں، کوڑی کریا باہر کڈھائی۔ مہروان ہو کے
 پُرکھ اکال دین دیال ٹٹھیں، سمرتھ پُرکھ تیرے ہتھ وڈیائی۔ کلجگ لوک مات وچوں کر چھٹی، چھٹکارا ہووے سرشٹ سبائی۔ ستجگ ساچی پوہ جاوے

بُھٹی، گھر گھر اتر ہووے رُشائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جیو جنت سادھ سنت چار کھانی چار بانی چار ورن اٹھاراں برن چوٹھے جگ سب دی بات پچھیں، بچیا رہن کوئے نہ پائیا۔

* ۲۶ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ دھٹا سنگھ دے گرہ پنڈ ڈھیہہ پی ضلع لدھیانہ *

ست دھرم کہے پر بھ تیرے نام دا ملے اگمی سیر، شیرخوار بچے گرگھ خوشی منائیا۔ من واسنا جگت بدھی ملے دھیر، دھرم دوارا ایکنکارا اکو دینا دکھائیا۔ شرع رہے نہ شریعت والی کوئے زنجیر، شاہ پاتشاہ شہنشاہ کوڑ گڑیا لیکھا دینا مکائیا۔ سنجگ ساچی اپنے نام دی دس تدبیر، طریقہ نیکن نیکا ہو کے دینا درٹائیا۔ جس منزل تے چڑھیا جلاہا کبیر، گرگھ سنت سہیلے اوسے در دتے بہائیا۔ تیرا جلوہ تگن بے نظیر، بن اگھاں اکھ اٹھائیا۔ لیکھا رہے نہ غریب امیر، امر اپد اکو دینا دکھائیا۔ جھگڑا چکے شاہ حقیر، حکم اپنا لینا منائیا۔ دُور دُراڈے نظر آونا قریب، پاندھی ہو کے اپنا پنڈھ مکائیا۔ تیرا نور نورانہ جلوہ تکیئے عجیب، ظاہر ظہور ہووے رُشائیا۔ کلجگ کوڑ گڑیا رے دے تعطیل، سنجگ ساچا راہ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سنجگ ساچا راہ دکھائیا۔ ست دھرم کہے پر بھ تیرے امرت دا ملے اگمی آب، حیاتی زندگی دے بدلایا۔ جنم کرم دا لہنا دینا مکا دے حساب، پورب لیکھا رہے نہ رائیا۔ سچ دوارے کرنی دس اک آداب، نمستے ڈنڈاوت بندنا اکو دے جنائیا۔ تیرے حکم دی اگمی آوے آواز، دُھن ناد کرے شنوائیا۔ اکھراں والی پڑھنی پئے نہ کوئے کتاب، ڈھولا سولہا دُھر داراگ دینا سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ کوڑی کریا درمت میل دھونا داغ، پتت پُنیت دین دُنی دینا بنائیا۔ ست دھرم کہے پر بھ اکو چرن کول سرشی جھکے سیس، دُوبے در منگن کوئے نہ جائیا۔ آتم پر ماتم ڈھولا ہووے گیت، شبدي گوبند مل کے وجے ودھائیا۔ دھام انڈھڑے ہووے پریت، پریتم پر م پُرکھ پر ماتم آتم جوڑ لینا جڑائیا۔ ٹھانڈا در دوار ایک ایکنکار دسے اتیت، ترے گن لیکھا پنج تت دینا چُکائیا۔ مقامے حق ساچا حجرہ دسنا حق مسیت، صدا بانگ آواز اکو تیرا نام نغمہ نظری آئیا۔ بودھ اگادھ بن کے کھولنا راز، پنڈت ہو کے جیرج

انڈج لیکھا دینا مُکائیا۔ سَنجگ ساچی ساجن لینی ساج، غریب نواز اپنی دیا کمائیا۔ کلجگ کوڑی کریا سُنٹی ڈُونگھے کھات، باہوں پھڑ پھیر نہ کوئے اُٹھائیا۔ چار ورنال اٹھاراں برنال اکو دس رواج، ساج دھرم دا دینا بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سَنجگ ساچے اکو دینا ور، وارتا اگلی دینی جنائیا۔ ست دھرم کہے پر بھ میرے ٹھا کر، تیرے ہتھ وڈی وڈیائیا۔ کلجگ کوڑی کریا روٹھ ڈُونگھا ساگر، بیڑا پار نہ کوئے کرائیا۔ سَنجگ ساچے دھرنی دھرت دھول اُپر دے آدر، مہروان ہو کے سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ نام ندھان شبد سَنگ نال رلا جو دھا سور پیر بہادر، بلدھاری اپنا ویس وٹائیا۔ کھیل کر کرنی دے کرتے قدرت دے قادر، گہر گمبھیر بے نظیر اپنا حکم ورتائیا۔ من واسنا کسے رہن نہ پائے جابر، زبردست اپنا نام دے درڑائیا۔ سنت سہیلے گرکھ سجن ویکھ قابل، اصلیت وچ نصیحت دے درڑائیا۔ سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی اینکار بن دُھر دا عادل، انصاف وچ گستاخ دے مٹائیا۔ سَنجگ کلجگ کلجگ سَنجگ دھرم دوارے کر تبادل، ویلا وقت دوہاں ویکھ دکھائیا۔ پتا پوت رہے کوئے نہ قاتل، مقتول جھگڑا دے مُکائیا۔ پڑدا کھول انتر باطن، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سَنجگ ساچا سچ دوارے اپنی آشنا آیار کھن، آسا منسا تیرے اگے دتی ٹکائیا۔

* ۲۶ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ بلونت سنگھ دے گرہ پنڈ گجروال ضلع لدھیانہ *

ست دھرم کہے پر بھ نام اگتا دے دان، دیاوان دین دیال تیری آس رکھائیا۔ دُھر سندیشہ تخت نواسی شبد سُنہیہڑا دے ٹھکران، شاہو بھوپ فرمانا اکو اک اُچجائیا۔ سرشی درشی اندر ویکھ مار دھیان، چار گنٹ دہ دشا پڑدا آپ چکائیا۔ آتم پر ماتم نر نرائن دے گیان، ساچی سکھیا بھکھیا انتر دُھر دا لکھیا جھولی پائیا۔ چار گنٹ دہ دشا ورن برن تیرا ڈھولا گان، رسنا جھوا بٹی دند صفتی صفت صلاحیا۔ گر اوتار پیغمبر خوشی منان، بھگت سہیلے گرو گر چیلے اپنے رنگ رنگائیا۔ ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی بول ودھان، ویلا وقت لوک مات جگت دے گواہیا۔ کرپا کر جو دھے سور پیر بلی بلوان، پروردگار سانجھے یار

تیرے ہتھ وڈی وڈیاںیا۔ دین دنی دریاں درد کر پروان، ڈکھ بھنجن ساچے سجن مہر نظر اٹھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کوڑی کریا میٹ شرع شیطان، شبوروز اپنا نور کر رُشانیا۔ ست دھرم کہے پر بھ تیرے نام دا اکو ہووے ویراگ، ویراگن ہو کے سیس نوایا۔ ٹوں گھر گھر نظری آہیں پُرکھ ابناشی کنت سہاگ، کنت کنتوہل دُھر دا ماہیا۔ سوئی سرتی کایا مندر اندر سب دی جائے جاگ، جگت سوامی آلس نندرا وچ رہن کوئے نہ پانیا۔ گرہ مندر دپیک جوت جگے چراغ، گھٹ بھیتیر تیرا نور ہووے رُشانیا۔ پریم پریتی اندر ہر ہر دے اندر اُتجے ویراگ، ویری دوتی دشمن اندروں دینے کڈھانیا۔ مانس بُدھی کلجک جیو ہنس بناؤنے کاگ، مانک موتی سوہنگ ہنسا کو جاپ جپانیا۔ ٹوں میرا میں تیرا آتم اُتجے حق ویراگ، محبوب مُجبت وچ پڑدا اوہلا دینا اٹھانیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت چارے کھانی ہوون وڈ وڈبھاگ، اندج جیرج اُتج سیتج اپنا ایکارنگ دینا رنگانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ بھنڈارا نام امولک دینی داد، داسن داس ہو کے سنجگ سچ دوارے منگ منگانیا۔ ست دھرم کہے پر بھ تیرے نام دی چار گنت ہووے چرچا، خوشیاں وچ جیو جنت سوہلا گانیا۔ پریم پیار مُجبت وچ سب دا حل کرے پرچہ، پرچون والی ونڈ تیرا نام رہے نہ رانیا۔ سرب جیاں دا سانجھا ہووے خرچہ، ست دھرم دوار اکو دینا دکھانیا۔ کلجک انت سری بھگونت جیو جنت سادھ سنت جاوے پرکھا، بن پارکھو نام کسوٹی لینی لگانیا۔ تیری مہر اندر نہ کوئی سوگ رہے نہ ہرکھا، چنتا غم دینا چُکانیا۔ بھيو پاؤنا گھر گھر دا، گرہ مندر کایا مائی کھوج کھوجانیا۔ جگ چوکڑی آد جگادنت نوت پُرکھ اکال دین دیال کھیل اگمی کردا، قُدرت دامالک اپنی کار کمانیا۔ کلجک انت سری بھگونت سنجگ سچ دوارے تیرا ہووے بردا، درویش نر نریش اکو الکھ جگانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کلجک جیو جگت جہان دیکھ سڑدا، کوڑی کریا اگنی موہ جگت وکار و بچار سرشی درشی اندروں باہر دینا کڈھانیا۔

* ۲۶ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ ہری سنگھ دے گرہ پنڈ مہما سنگھ والا ضلع لدھیانہ *

ست دھرم تیرا جن بھگت ہوئے ملاپ، ابناشی کرتا میلا دئے ملائیا۔ دوہاں وچولا بنے نرگن آپ، جوت سرپ جوتی جاتا دیا کمانیا۔ پریم پیار مُجبت

وِج دس اگمّا جاپ، سنجگ سچا راہ بن ملاح آپ دے وکھانیا۔ کلجگ کوڑی کریا مٹے جگت سنٹاپ، روگ سوگ چنتا ڈکھ رہن کوئے نہ پانیا۔ بھوکھتاں والا پورا کرے واک، گر اوتار پینمبر جو گئے ڈھولے گانیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں کھیل کرے ساکھیات، ست سوامی انترجامی لکھ چوڑاسی ویکھ وکھانیا۔ جن بھگتاں نام بھنڈارا دیوے ڈھر دا آب حیات، ست سرور چرن دھوڑ اشان کرانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک سمجھانیا۔ ست دھرم جن بھگتاں ویکھے نیتن نیت، بن اکھاں اکھ گھلانیا۔ جنہاں دا پر م پُرکھ نال ہیئت، اکو دین دیاں سیس جھکایا۔ تنہاں دی آتم سیجا رہیا لیٹ، پاربرہم برہم پت پر میثور ڈیرہ لایا۔ دو جہاناں بن کے کھیوٹ کھیٹ، کلجگ تیرا انتم پار کرانیا۔ سچ دوارا اپنا وکھا کے اگمی دیس، سکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی پڑا دے اٹھانیا۔ دو جہاناں مالک بن کے نر نریش، نر نران اپنا حکم رہیا ورتانیا۔ کلجگ کوڑی کریا مایا ممتا ہوئے ہنگتا کرے کھیت، جگت بھومی وِج رہن کوئے نہ پانیا۔ صاحب ستگر جن بھگتاں کرے سچا ہیئت، در در گھر گھر میلے سچ سبھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست دھرم تیرا ناتا دے بندھانیا۔ ست دھرم تیرا جن بھگتاں نال ہووے رشتہ، ناتا ڈھر دا آپ جڑانیا۔ پریم پریتی اندر پکا کر نسا، نہیل دھام دے وکھانیا۔ لہنا دینا چکائے جس جس دا، ویکھنہارا تھاواں تھانیا۔ جگت نیز ابناشی کرتا کسے نہ دسا، گرکھاں نج لوچن نین اکھ گھلانیا۔ کرے پیار لیکھا دیوے ساچے پت دا، پت پر میثور اپنا رنگ رنگانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مارگ دس ساچے سکھ دا، سکھیا اندر بھجھیا نام دے ورتانیا۔ ست دھرم ساچے سنتاں دھرم دوارے ہووے اک اکھ، دوجا دوار نظر کوئے نہ آنیا۔ بن قداماں آون نٹھ نٹھ، پریم پریتی اندر بن پاندھی راہیا۔ جلوہ تنگن نور جوت پرکاش لٹ لٹ، اندھ اندھیر دین مٹانیا۔ ساچا لاہا ہر دوارے لین کھٹ، کھٹکا اور رہے نہ رانیا۔ نام پدارتھ دست امولک دیوے جھٹ، اگم اتھاہ دیوے آپ ورتانیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں لئے رکھ، رکھک ہو کے سر اپنا ہتھ لگانیا۔ کلجگ انت سری بھگونت نرگن دھار ہو پرتکھ، بھگت بھگوان اپنے رنگ رنگانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نران نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دوہاں دوارا دسے اکو سچ، سکھنڈ ساچا سنجگ ساچے نظری آنیا۔

* ۲۶ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ جگیر سنگھ دے گرہ پنڈ گھگرانا ضلع لدھیانہ * *

سبجگ کہے پر بھ ساچے نام دی بخش اِکو چوگ، چار کُنٹ دہ دشا اپنا رس دے چکھانیا۔ مایا ممتا ہوئے ہنگتا کوڑی کریا کڈھ روگ، جوٹھ جوٹھ اندروں ڈیرہ دینا ڈھانیا۔ چرن کول پریتی دُھر دی ریتی دس اگما جوگ، ناؤں نرنکارا اینکارا اپنا آپ درٹانیا۔ من واسنا رہے نہ کوئی چننا سوگ، دُئی دویت لیکھا دینا مُکانیا۔ نچ آتم پر ماتم دینا درس اموگھ، نین لوچن اپنی اگھ کھلایا۔ اصل وصل یار اگمی بھوگنا بھوگ، انگیکار ہو کے اپنا میل لینا ملائیا۔ ست پرکاش کرنا نرمل جوت، اندھ اندھیرا سنجھ سویرا اِکو گھر دینا دکھانیا۔ نام ندھان سری بھگوان لگاؤنی چوٹ، مندر وڑ چوٹی چڑھ پڑدا اولہا دینا اٹھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سبجگ ساچا کوک کوک سنانیا۔ سبجگ ساچا کہے پر بھ تیرے نام دی اِکو ہووے خُماری، غمخوار دین دُئی لینی بنانیا۔ ساچا مندر محل اٹل وسنا اُچ اٹاری، سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی پروردگار اپنا پڑدا دینا اٹھانیا۔ نرمل نور جوت ہووے اُجیاری، گرہ مندر اندر کملاپاتی بن تیل باقی تیرا ظہور بے پرواہیا۔ لہنا دینا جگ چوکڑی چکاؤنا وچ سنساری، کلج انت سری بھگونت نرگن اپنا پھیرا پانیا۔ راہ تنگ پیغمبر گر اوتاری، اِکاؤن باؤن اپنی اگھ کھلایا۔ جگ چوکڑی نت نوت تیرا لیکھا سدا جگت و دیا باہری، جگت بدھی سمجھ کوئے نہ پانیا۔ شبدی تھم تیری سچی سکداری، دو جہان نگاہ بان ویکھ دکھانیا۔ کلج ہوس میٹ کوڑ گڑیاری، ست دھرم ناتا دینا جڑانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سبجگ ساچا سچ دوارے ڈھیہہ پیا سرنا نیا۔ سبجگ کہے پر بھ تیرے نام دی اِکو ہووے رہاس، رحمت سب دے اُتے دے کمانیا۔ کرپا کر غریب نوانج، نوازش وچ ویکھ سرب لوکانیا۔ کوڑ گڑیاری کسے سیس دے نہ تاج، تختاں والے دینے خاک ملائیا۔ اِکو تیرے حکم دا ہووے راج، رعیت چار ورن اٹھاراں برن لینی بنانیا۔ ست دھرم دا پورا کرنا کاج، کرنی دے کرتے قدرت دے مالک مہروان ہو کے اگھ اٹھانیا۔ چار کُنٹ دہ دشا گر اوتار پیغمبر دے گئے سرب جواب، تسبیح مالا پیر پیغمبراں کم کسے نہ آئیا۔ ساچے مالک خالق پر تپاک دُھر دا دسنا اِک آداب، ادب نال سر شٹی در شٹی دینی بدلانیا۔ نرگن نر ویر نر اکار نرنکار پڑدا کھول نقاب، سوچھ سروپ شاہو بھوپ اپنا نور کر رُشانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سبجگ دینا ساچا ور، چرن کول اُپر دھول بخش مان وڈیانیا۔ سبجگ

کہے پر بھ ایک بخش دے دھر فرمان، فرنا من رہے نہ رانیا۔ حکمے اندر کر کلیان، کائنات دے سمجھانیا۔ نام ندھانا تیرا ہووے گیان، اگیان اندھیرا دینا چکانیا۔ سرب جیاں داملک گھر گھر نظری آئے سری بھگوان، گرہ گرہ پڑدا دینا اٹھانیا۔ توں میرا میں تیرا لکھ چوڑا سی جیو جنت ڈھولا گان، گاوت گاوت خوشی منانیا۔ جگ چوکڑی نت نوت منگدے گئے دان، داتے دانی گھر گمبھیر بے نظیر وست اموک دینی ورتانیا۔ حق بننی سچ دوار اینکار کرنی پروان، عرض آرزو خواہش تیرے اگے دتی ٹکانیا۔ من واسنا جگت شرع رہے نہ شیطان، شریعت وچوں اصلیت اصل اپنا آپ دینا درڑانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی ست دھرم تیرے در قربان، نو نو تیرے چرن لاگے پانیا۔

* ۲۶ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ بھجن سنگھ دے گرہ پنڈ جیرکھ ضلع لدھیانہ *

سجگ کہے پر بھ کرپا کریں لوک مات آواں اُپر دھرنی، دھرت دھول لہنا دینا لیکھا دیاں چکانیا۔ سرشٹ سبائی اِکو پوچ کر اوں تیرے چرنی، بن جگدیشر سیس نہ کوئے جھکانیا۔ چار کُنٹ دہ دشا چار ورن اٹھاراں برن اِکو تک دساں پڑھنی، آتم پر ماتم ڈھولا گا کے سارے خوشی دکھانیا۔ تیرے سچھنڈ دوار دی منزل دساں چڑھنی، نو دوارے جگت واسنا من نہ کوئے ہلکانیا۔ جھگڑا رہے نہ ذات پات ورنی برنی، پاربرہم برہم میلا دیاں ملانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پُرکھ اکال دینا دھر داور، دردی ہو کے درد لے ونڈانیا۔ سجگ کہے پر بھ تیرے نام دا دساں اِکو راہ، رحیم رحمت وچ ملانیا۔ مشوریاں وچ کرنی پئے نہ کوئے صلاح، سدھا مارگ دین دُنی دیاں سمجھانیا۔ گر گو بند شبدی بنے اِک ملاح، شہادت پیغمبراں نال بھگتانا۔ سب دا سانجھا نظری آئے اِک خُدا، واہگرو رام روپ وٹانیا۔ سمرتھ سوامی انترجامی مانو مانس تیتھوں ہووے نہ کوئے جداء، گرگھ گرگھ سنت سہیلے ناتا دیاں جڑانیا۔ سچ محل اٹل اُچ مینار اگم اتھاہ تیرا دیاں دکھا، سچھنڈ دوارا اینکارا اِکو نظری آنیا۔ کلجگ انت سب دا لہنا دینا لیکھا دینا چکا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا دھر داور، سجگ ساچا خوشیاں وچ جھولی ڈاہیا۔ سجگ کہے پر بھ ساچا مارگ ست چلے رواج، راو رنگ اِکو رنگ رنگانیا۔ برہمنڈ کھنڈ شبدی

سَنگَرُ ہووے راج، رعیت دو جہان لئے بنائیا۔ سرشٹی دا درِ شئی اندر آتم پر ماتم کرنا کاج، کرنی دے کرتے اپنا حکم لینا منائیا۔ ست دھرم دی نویں سا جنا لینی
 ساج، کلج کوڑی کر یا باہر دینی کڈھائیا۔ تیرے نام دا وجے اِکو اگئی ناد، سُن سادھی اندر سُن سُن خوشی سرب منائیا۔ تیرے حقیقی کلمے دا ہووے سچا
 واعظ، واعظ کر کے سب نوں دے درڑائیا۔ دھرنی دھرت کھیڑا کر آباد، سنت سہیلے گرگھ گرگھ بھگت جن فقیر صوفی مات پرگٹائیا۔ بن تیری کر یا ساچا
 دے کوئی نہ سادھ، سادھنا وچ لگی سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کر یا کر، کلج کوڑی کر یا کر برباد، لوک مات دین دُنی اندر رہن مول
 نہ پائیا۔ سنجگ کہے پر بھ تیرے نام دی چلے اِکو لہر، در در گھر گھر وجے سچ ودھائیا۔ کلج گگرم رہے کوئی نہ قہر، کوڑ گڑیا دینا مٹائیا۔ سچ دوار سچکھنڈ
 ساچے سنتاں کراؤنی سیر، آرام گاہ چرن کول دوار دینا دکھائیا۔ جتھے بنا بھگتی بچے کوئی نہ غیر، بنا نام دھام ہتھ کسے نہ آئیا۔ زرویر ہو کے دین دُنی مٹاؤنا
 ویر، دین مذہب ذات پات کرے نہ کوئے لڑائیا۔ اِکو رنگ رنگاؤنا گرگھیاں اٹھے پہر، گھڑی پل تھت وار ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کر یا کر، سنجگ ساچے دینا اِکو ور، وارث ہو کے مارگ دینا لگائیا۔ سنجگ کہے میرے مالک خالق پر تپالک، سہانتا وچ تیری آس رکھائیا۔ کلج
 انت سیری بھگونت دو جہاناں بن ثالث، شاہ پاتشاہ شہنشاہ ہو کے اپنا حکم ورتائیا۔ گرگھ سنت سہیلے پرگٹ کر خالص، خالص خالص اپنے رنگ رنگائیا۔ سنت
 سہیلا ویکھ بالا نڈھا بالک، جو بالی بُدھی تیرا دھیان لگائیا۔ کر یا کر صاحب سلطان پچے سچالک، ست ستوادی اپنا پڑدا دے اٹھائیا۔ تیرا نرگن نور جوت
 پرکاش ہووے اچانک، جگت بُدھی بھو کوئے نہ پائیا۔ جن بھگتاں نام بھنڈارا دے پورب امانت، سنجگ تریتا دواپر کلج جو تیرے پاس رکھائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کر یا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا نور آد جگاد سدا صحیح سلامت، جنم مرن وچ
 کدے نہ آئیا۔

* ۲۶ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ سری رام دے گرہ پنڈ مقصودڑا ضلع لدھیانہ *

سجگ ساچے، کرپا کرے سری بھگونت، پاربرہم پت پر میثور دین دیال پروردگار دیا کمائیا۔ مہروان محبوب نظری آئے اک دھر داکنت، سچ سوامی انتر پڑدا اوہلا دے اٹھائیا۔ نام ندھان نوجوان مرد مردان دو جہان دیوے اکو منت، منتر انتر نر نتر بسنتر جگت دے بُجھائیا۔ لیکھا جانے لکھ چوڑا سی جیو جنت سادھ سنت، آتم پر ماتم بھیو ابھیدا اچھل اچھیدا پڑدا دے چکائیا۔ کلجگ کوڑی کر یا مایا ممتا گڑھ توڑ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم سر شٹی در شٹی اندر دے جنائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن دھرنی دھرت دھول اُپر بنائے ساچی سنگت، سگلا سنگ سورا سربنگ پُرکھ اکال اپنا آپ رکھائیا۔ سجگ ساچے، سچ دھرم دے دے اگئی ہمت، مہروان گن ندھان سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ منوآ من کر سکے کوئے نہ علت، جگت واسنا نہ کوئے ہلکائیا۔ ایکا ڈنکا چار کنت وجائے ساچی سمت، سمے دامالک خالق پرتپالک اپنا لھم ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبراں پوری کرے لکھت، بھوکھت دالہنا دینا دے چکائیا۔ سر شٹ سبائی سانچا کرے اشٹ، اشٹ دیو آتم پر ماتم اپنا نور دے چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سجگ ساچا دھرم دوارا کھولنہارا ایکنکارا، اک اکلا اپنا رنگ رنگائیا۔ سجگ ساچے، تیری ساچی ہووے یاد، یادگار بھگتاں دے بنائیا۔ ست دھرم دا کھیڑا ہووے آباد، کلجگ کوڑی کر یا لوک مات وچوں باہر کڈھائیا۔ دین دنی سدا سُننہارا فریاد، پُرکھ اکالا دین دیالا گھٹ نو اسی پُرکھ ابناشی ویکھے تھاؤں تھانیا۔ ست ست سنائے اگتا راگ، ناؤں نرنکار ایکو ایک دے درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، شبد اگئی گھر گھر دیوے داد، دو لتمند گرگھ گر سکھ سنت سُمیلے لئے بنائیا۔

* ۲۶ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ نچھتر سنگھ دے گرہ دوراہا منڈی ضلع لدھیانہ *

سجگ ساچے، جن بھگتاں امرت دیواں نام رس پیالہ، نُماری دھر دی دیاں چڑھائیا۔ ملے میل ایکنکار پُرکھ اکالا، کائنات دامالک نظری آئیا۔ پوجا کرنی پئے نہ کسے جوالا، ا شٹبھج نہ کوئے منائیا۔ وشن برہما شو پھیرنی پئے نہ کسے دی مالا، تن بھوتی خاک نہ کوئے رمائیا۔ شاستر سمترت وید پُران انجیل

قرآن بھرنا پئے نہ کسے ہالہ، جگت وصولی نہ کوئے رکھائیا۔ اٹاں پتھراں والی لبھنی پئے نہ کوئی دھرم سالا، کایا مندر ڈھر داکعبہ اک دکھائیا۔ مایا ممتا موہ توڑ جنجالا، جاگرت جوت کراں رُشنائیا۔ کسے وید پُران دا لینا نہ پئے احوالا، اکو ڈھولا ڈھر دا سوہلا دیاں درڑائیا۔ جو ایتھے اوتھے دو جہان ہووے رکھوالا، سہانک ہو کے سیوا سچ کمائیا۔ ساچا مارگ دسے اک سکھالا، جگت کرنی وچوں باہر کڈھائیا۔ سچ پریم دی پائے اگئی مالا، من کا منکا بن تسبیح دئے بھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے پار کرائیا۔ سبجگ ساچے، جن بھگتاں بخش کے اکو نام، نمرتا اپنی دیاں سمجھائیا۔ دامنگیر ہو کے پکڑاں آتم دام، دماں دا لیکھا اپنے نال رکھائیا۔ بھاگ لگا کے کایا مائی چام، چم درشتی اندر اپنا ایشٹ دیاں دکھائیا۔ بردار ہن نہ دیواں کسے دا غلام، بندیخانے وچوں باہر کڈھائیا۔ سچ سندیشہ سنیہہڑا دے کے ڈھر پیغام، کلمہ اکو اک جنائیا۔ شبدي تھم اندر کراں اِہام، راتی سُنٹیاں لواں جگائیا۔ گھر گھر دوارے جا بناں مہمان، پریم پریتی اندر پھیرا پائیا۔ بل باؤن دا لیکھے لاواں پکوان، پورب لہنا دینا سرب مُکائیا۔ پریم رس دا بھوجن سارے کھان، لہج پھجج بھکھ بھوج اکو رنگ دکھائیا۔ جس نال بھگتاں ہووے کلیان، سو کرنی کر کے پار لنگھائیا۔ جس نوں سمجھے نہ کوئے بُدھی انجان، ودیا چلے نہ کوئے پتھرائیا۔ کرپا کر سیری بھگوان، بھاگ بھگتاں رہیا بنائیا۔ مہر اندر دیندا جائے دان، دعوے نال درگاہ دے مالک دئے بنائیا۔ ہر ہر لیکھا نہیں عام تمام، خاکے شام اندھیری دئے گوائیا۔ سچ دوارے بخش کے اک آرام، ڈکھاں دا ڈیرہ دیوے ڈھائیا۔ چوراسی پھاسی کٹے وچ جہان، بندی خانہ نظر کوئے نہ آئیا۔ سچکھنڈ نواسی ہو مہروان، جگت اداسی دئے گوائیا۔ جن بھگت بنا دھرم ودھان، ودیا توں پرے کرے پڑھائیا۔ ست دھرم جھلا نشان، ساچے رستے آپ لگائیا۔ منزل چاڑھے نوجوان، پاندھی ہو کے پنڈھ مُکائیا۔ سچ دوار دکھا کے اگم مکان، چھپر چھن نہ کوئے چھہائیا۔ جس گرہ دیا باقی بلے مہان، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ بھگت سہیلے ویکھ خوشی منان، ڈکھیاں درداں ڈیرہ ڈھائیا۔ گھر سوامی ٹھا کر ملے آن، باہر لبھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ کرپا کرے ہو مہروان، مہر نظر پار کرائیا۔ گرگھ ساچے پتھر سنگھڑ سُبجان، سُبجے اپنے گھر بنائیا۔ سبجگ ساچے سچ دوارے کر پروان، پروانے ڈھر دے دئے دکھائیا۔ ساچا ڈھولا مل کے گان، رسنا جہوا وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جن ساچے رنگ رنگائیا۔ سبجگ ساچے میرا بھگت کدے نہ ہووے منگتا،

دُجے در کدے نہ جائیا۔ گھٹ گھٹ انتر نر متر ہو کے چولے رنگدا، رنگ انڈیٹھا اک وکھائیا۔ منزل اپنی حقیقی لنگھدا، جگت دوارا نہ کوئے اٹکائیا۔ رس دیواں دُھر اند دا، اند آتما وچوں پرگٹائیا۔ بھاؤ دساں اگئی چھند دا، سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جگ جنم دے وچھڑے پار کرائیا۔ جو جگ چوکڑی گر اوتار پیغمبر دان رہیا منگدا، سو بھگتاں رہیا ورتائیا۔ نام ڈنکا و جا اپنے مردنگ دا، مُردے مُرید رہیا ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں خوشی وکھائیا۔ سنجگ ساچے ساچا بھگت تیرا سہارا، دُھر دے تھم نال جنائیا۔ بن بھگتاں تیرا سوہے نہ کوئے دوارا، ست دھرم نہ کوئے وڈیائیا۔ پُرکھ ابناشی دیونہارا آپ داتارا، وست اموک اک ورتائیا۔ جن بھگتاں نال مل کے توں لاؤنا سچ جیکارا، جو گرگھاں دتا سکھائیا۔ دوہاں دا سانجھا ہووے پیارا، پریتی وچ وچھوڑا کدے نہ آئیا۔ کرپا کرے آپ نر نکارا، نرگن ہو کے ہوئے سہائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا میٹے اندھیارا، اندھ و شواش دے گوائیا۔ سنجگ ساچا نور کرے چتکارا، چک اپنی اک وکھائیا۔ جن بھگتاں ملے میل دُھر کرتارا، کرنی دا کرتا کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھگتاں خاطر نرگن رُپ پرگٹ ہووے چوویواں اوتارا، جگت جہان لیکھا دے چکائیا۔

* ۲۷ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ بی بی بسنت کور دے گرہ پنڈ دوراہا ضلع لدھیانہ *

سنجگ ساچے، ساچا نام ہووے میرا دُھر دیوا، دیو آتما دے وڈیائیا۔ جن بھگتاں برتھی جان نہ دیوے سیوا، سوامی ہو کے ہوئے سہائیا۔ سچ پریم دا دیوے میوہ، امرت اپنارس چکھائیا۔ دھام وکھائے نہچل نہکیوا، محل اٹل سمجھائیا۔ کھیلے کھیلے الکھ ابھیوا، اگم اگوچر اپنی کار کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا تھم اک ورتائیا۔ سنجگ ساچے، ساچے نام دی ہووے اکو طاقت، طاقتور رہن کوئے نہ پائیا۔ برہم گیان دی دیوے لیاقت، دُھر دا منتر اک سمجھائیا۔ امرت رس دیوے نیامت، اموگھ اپنی چوگ چکائیا۔ ہوئے سہائی انت قیامت، مہر نظر پار کرائیا۔ سچ دوارے لے کے جائے صحیح

سلامت، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی وست آپ ورتائیا۔ سنجگ ساچے، ساچے نام دی
 ہووے اگئی برکھا، بوند سوانتی گھر گھر آپ چوائیا۔ نچ آتم پر ماتم کر کے درسا، درس دید دیدار اندر یار دُھر دا نظری آئی۔ جنم کرم دی پورب میٹے حرصا،
 ترکھا کوڑی دئے گوائیا۔ اندر وڑ کے کھولے پڑا، نقاب رہن کوئے نہ پائیا۔ بھيو کھلا کایا مائی گھر دا، گھر گھر وچ جوڑ بڑائیا۔ اِشان کرا اگئی سردا، دُرمت
 میل دئے دھوائیا۔ بھيو چُکا نرائن نر دا، نر ہر میلا سنج سُبھائیا۔ سچ دوار انتم کھڑا، آگے ہو نہ کوئے اٹکائیا۔ جس گرہ پُرکھ اکال وسدا، تس دوارے لے
 وڈیائیا۔ اوتھے پرکاش نہیں رُو سس دا، نرگن نُو جوت رُشائیا۔ اِشارہ نہیں کسے اٹھ دا، شبد اگئی ناد شنوائیا۔ ڈھولا اِکو جس دا، تُوں میرا میں تیرا دُجا
 راگ نہ کوئے الائیا۔ بھٹھ رہنا دے اڈ دا، در اِکو ڈیرہ لائیا۔ سنجگ ساچے، ساچا نام جن بھگتاں پچھے کدے نہ چھڈا، جگ جگ میرے نال ملائی۔ سنت
 سہیلا حصیدار ادھ دا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ کرائیا۔ سنجگ ساچے ساچے نام دی سدا تعریف، تحفیاں وچ گر اوتار
 پیغمبر گئے ورتائیا۔ دھرم دوار دی دے اِک پریت، بیج سوار دئے وڈیائیا۔ نام خُماری جنائے گیت، جوت اُجیاری نال ملائی۔ اگنی تت کرے سیت، میگھ اگما
 آپ برسائیا۔ دین دُنی بدلے ریت، نیتی ویکھے جگت لوکائیا۔ پڑا لاہوے ہست کیٹ، شاہ سلطان سرن سمجھائیا۔ چھتر وکھا کے اِکو سپس، تخت تاج جگت
 مٹائیا۔ دھام دس اگم انڈیٹھ، جن بھگتاں اندر اٹھ کھلایا۔ کروٹ لے بدل کے پٹھ، پشت پناہ ہوئے سہائیا۔ سچھنڈ دوارے دے کرے وسنیک، واسطہ
 اپنے نال بڑائیا۔ دُجا رہے نہ کوئے شریک، شرکت وچ نہ خلق خدائیا۔ ساچے نام دی وڈ توفین، تعارف بھگتاں دئے جنائیا۔ اِکو نام جگت وست نالوں
 مفید، جو مُفلساں دئے ورتائیا۔ جو اِشارہ کیتا فرید، نیر نیناں اٹھ اٹھائیا۔ سو منسا پوری ہووے اُمید، ترشادئے بھجھائیا۔ بھيو ابھیدا دس عجیب، عجب نرالی کار
 کمائیا۔ اپنا حکم ورتے جدید، شدید وچ ویکھے جگت لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان،
 ساچا نام کرے حکم تاکید، قاعدہ باقاعدہ اپنا دئے سمجھائیا۔

* ۲۷ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ گرام کور دے گرہ پنڈ دوراہا منڈی ضلع لدھیانہ *

ستجگ ساچے، سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دی بے سچ جیکارا، برہمنڈ کھنڈ نام دھیانیا۔ گر اوتار پیغمبر اں بنے سہارا، بھگت سہیلا ہو کے سنگ رکھانیا۔ وشن برہما شو دیوے ادھارا، کروڑ تیتیسائسن سن خوشی منانیا۔ دو جہاناں دیوے ہلارا، ہر گھٹ اپنا رنگ رنگانیا۔ ترے پنج دیکھے اکھاڑا، پچیس پڑدا دئے اٹھانیا۔ شاستر سمرت وید پُران پاوے سارا، انجیل قرآناں پھول پھولانیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجک سب دا لہنا دیوے وچ سنسارا، پورب سب دا جھولی پانیا۔ لکھ چوراسی نظری آوے ایکا ایکٹکارا، مانو ذاتی من ہنکار دئے مٹانیا۔ ڈھر دا مندر دکھاوے اک دربارا، درگاہ ساچی سو بھاپانیا۔ شبد اگادھ وجائے نگارہ، نوبت اکو اک سنانیا۔ کاغذ قلم کرے نمسکارا، شاہی بندنا وچ خوشی منانیا۔ رسنا جہوا بتی دند ملے پیارا، پریتم اپنا پڑدا دئے اٹھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ستجگ ساچا نام تیری جھولی پانیا۔ ستجگ ساچے، بے جیکار کرن لوک پرلوک، پُری لوء اکو راگ الاانیا۔ جگ چو کڑی وکھرا دس سلوک، سوئے گرگھ لئے اٹھانیا۔ بھاگ لگا کے کایا مائی کوٹ، کنچن گڑھ دئے بنانیا۔ نام ندھان لگا کے چوٹ، چوٹی چڑھ کے لئے جگانیا۔ جھگڑا مکا کے ورن گوت، آتم برہم دئے سمجھانیا۔ من بدھی دی رہے نہ کوئی سوچ، سنگر مل کے وجے ودھانیا۔ تڑپن رہے نہ کوئی لوچ، لوچن لوچا پور کرایا۔ گھر سوامی بخشے موج، مہروانی وچ دے وڈیانیا۔ چرن پریتی دے کے ڈھر دا جوگ، گرگھ جگیشتر دئے بنانیا۔ سوہنگ دے کے ساچی چوگ، چار جگ دا کھہڑا دئے چھڈانیا۔ اپنا دے کے درس اموگھ، امر اپد اک دکھانیا۔ مُجبت وچ کر کے موہت، ناتا جگت نالوں تڑانیا۔ کر پرکاش نرمل جوت، گھر مندر کرے رُشانیا۔ کوٹاں وچوں تھوڑیاں دے کے ہوش، ہوشیاری نال دین دُنی وچوں باہر کڈھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا لہنا دینا بنا کے لوک مات، حصیدار گرگھ نال رکھانیا۔

* ۲۷ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ گجن سنگھ دے گرہ پنڈ دوراہا منڈی ضلع لدھیانہ *

سجگ ساچے، جن بھگتاں نظری آئے حضور، حضوری وچ منظوری، درگھر ساچے دئے جنایا۔ پنڈھ رہے نہ نیڑا دور، دُور ڈراڈا نیرن نیرا پھیرا پائیا۔ دُکھ وچ رہن نہ دیوے کسے مجبور، مجبوری ضروری دئے کٹایا۔ ساچی بخش کے چرن دھوڑ، جنم کرم دے لیکھے اپنے لیکھے پائیا۔ رنگ چاڑھ اگم گوڑھ، دمام ہوئے سہایا۔ ترشنا تپے نہ وانگ تندور، سائک ست دئے کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے دئے وڈیایا۔ سجگ ساچے ساچا کھیل ہووے عجیب، زراہی اپنی کار کمایا۔ جن بھگتاں بدل دیوے نصیب، کرم قسمت نہ کوئے لڑایا۔ دُکھ بھکھ دارہن نہ دیوے کوئے غریب، غیراں دی مچھندگی دئے مٹایا۔ مہروان ہو کے دیوے ترتیب، طرف دو طرف ویکھ وکھایا۔ سجن بن کے سچ رفیق، متر ہو کے جوڑ جڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آسانسا پوری کر اُمید، امن وچ چن دے وکھایا۔ سجگ ساچے، جن بھگتاں رہے نہ انتر غم، غمگین نظر کوئے نہ آیا۔ بھگت وچھل ہو سوارے کم، کارج سب دے پور کرایا۔ بھنڈارا دے ڈھر دا دھن، دھرم دی کارے دئے لگایا۔ سنت سہیلے بنا کے ساچے جن، جانہار دئے وڈیایا۔ سب دی نگار نئے بنا کن، اٹھے پہر ویکھ وکھایا۔ بنیتی کر پروان لئے من، منہار بے پرواہیا۔ دُکھڑا روگ نہ رہے تن، تتوت کرے صفایا۔ لیکھے لائے پون سواس دم، دامن دامنگیر دئے پھڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے ہوئے سہایا۔ سجگ ساچے، جن بھگتاں اندر رہن نہ دیوے غمی، چنتا چکھا نہ کوئے جلائی۔ وست امولک دے کے نویں، جیون نواں دئے بدلائی۔ سڑنا پئے نہ ممتا توی، طاقت اپنی نال اٹھایا۔ لہنا دینا چکاوے اوتار چووی، چوہ جگاں دا لیکھا جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کمایا۔ سجگ ساچے، بھگتاں اندر ویکھے ڈونگھا ساگر، غوطہ اپنا نام لگایا۔ پڑدالاہ کے کایا گاگر، گھر گسبھر دئے وڈیایا۔ نرمل کرم کر اُجاگر، اُجلے مکھ وکھایا۔ ساچے گھر بنا سوڈاگر، سوڈا اپنے ہٹ وکھایا۔ دیونہارا کرتا قادر، قدیم توں رہیا ورتایا۔ کچھ لہنا دینا نانک دسیا بابر، بابل کہہ کے پر بھ دا دھیان لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دُھر دی کھیل آپ کھلایا۔ سجگ ساچے، جن بھگت پریتی جاون جڑ، جوڑی دُھر بنایا۔ جس

کارن نرگن ہو کے آیا مڑ، نرویر ہو کے ویس وٹایا۔ گرگھیاں رہن نہ دیواں کوئی تھڑ، بھنڈارا اپنا دینا ورتایا۔ کچھ لہنا دینا لیکھا اندر، پورب پچھلا نظری آیا۔ اُس لینا نال زور، باقی اپنی کڈھ وکھایا۔ جن بھگتاں اُپر کر غور، پت پر میثور اگھ گھلایا۔ جگت جنم دی پچھلی ویکھ دوڑ، بجھے آئے واہو داہیا۔ پُرکھ اکال اتنم آپے بھڑ، بھڑی بھڑی کر کے رہے گرا لایا۔ ساچے نام دا چلا دور، دعوے کوڑے دے مٹایا۔ بدھ کر اور کی اور، اپنا لیکھا نال ملا لایا۔ غریب نمائیاں کوجھیاں کملیاں کارج جاون سور، سوہرے پیئے اکو تیرے نام وے ودھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں ہونا سہایا۔ سنجگ ساچے، جن بھگتاں لہنا دینا باقی، بکتا ہو کے رہیا جنایا۔ کچھ تھوڑی جی رُداس والی ساکھی، صفت نال صلاحیا۔ کچھ لیکھا اوس دی نگی جی کاکھی، اوستھا بال رہی وکھایا۔ جس نے سانجھ کے رکھی پاتی، پترکا اپنے وچ چھپایا۔ اوس داناتا نال کملا پاتی، پت پر میثور ویکھ وکھایا۔ اوس دی مٹی ساچی آکھی، داسی ہو کے رہی درڑایا۔ پُرکھ اکال سچھنڈ نواسی، واسطہ اکو وار پانیا۔ جن بھگتاں جیون جگتی کر راسی، ڈھکیاں درد دے مٹایا۔ جنہاں دینی نہیں جم کی پھاسی، تنہاں ضامن ہو کے ہونا آپ سہایا۔ کسے رہے تاپ سراپ نہ کھانسی، خالص اپنا رنگ چڑھایا۔ تیری منزل سب توں اوکھی گھاٹی، بن تیرے گھاٹا نہ پور کرایا۔ جگت اڈیکدیاں مٹی واٹی، پچھلا پنڈھ رہیا نہ رانیا۔ کرپا کر پُرکھ ابناشی، در تیرے آس رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں میٹ گڑیاری کاتی، کامل ہو کے ہو سہایا۔

* ۲۷ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ بگا سنگھ دے گرہ پنڈنت ضلع لدھیانہ * *

سنجگ ساچے، شبد اگئی مٹنا کہنا، محکم اندر محکم آپ سمجھایا۔ گر اوتار پیغمبراں چکے لہنا، نرگن سرگن رہن کوئے نہ پانیا۔ دو جہاناں بھانا بنے سہنا، سرشی درشی اندر نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ نام ندھان سری بھگوان نراکھر اکو کہنا، اکھراں والی ودیا نہ کوئے جنایا۔ پُرکھ اکال دین دیال سمرتھ سوامی ہووے ساک سجن سینا، متر پیارا ڈھر درگاہیا۔ اکو نظری آئے نرگن نرویر نراکار نرنکار درس دکھائے تیجے نیناں، لوچن اگھ پرتکھ گوسایا دے گھلایا۔ مایا

ممتا موہ وکار کلج انت لہنا دینا، پروردگار سانجھیا دھکا دے لگایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچھنڈ نواسی پُرکھ
 ابناشی ساچا نام دے اک رینا، رسیا اکو اک آتم پر ماتم دے دکھایا۔ سنجگ ساچے، ساچا ہووے کھیل آگم، اکھ اگوچر دینا جنایا۔ ست دھرم تیرا بیڑا
 دیوے بنھ، نیا نوکا اپنے کندھ اٹھایا۔ دھر بھنڈارا دیوے نام دھن، سچ خزینہ تیری جھولی پائی۔ زرگن جوت نوری چاڑھے چن، کلج کوڑا اندھیرا دے
 مٹایا۔ واسنا بنھے چار ورن اٹھاراں برن، منو آ من، ممتا موہ نہ کوئے چکایا۔ دیوے وڈیائی کایا مائی خاکی تن، تتوت اپنا دے سمجھایا۔ سچ وسیرا دتے بن
 چھری چھن، سچھنڈ دوارا اینکارا اپنا گھر دے بنایا۔ جسدا لیکھا بودھ اگادھ جگ چوکڑی آد جگاد نہ لکھنہارا، گر اوتار پیغمبر نیوں

نیوں بیٹھے سیس نوائیا۔ وشن برہما شو در بنے بھکھارا، بھکھک ہو کے در جھولی رہے ڈاہیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی زرگن زوریر قدرت دا مالک کرنی دا
 کرتا اپنی کرے کارا، گھر گمبھیر بے نظیر اپنی کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھگت سہیلا اک اکیلا ست
 ستوادی برہم برہمادی شبد انادی اپنا ڈھولا دے سنا یا۔ سنجگ ساچے اٹھ ویکھ کھول جاگ، بن اٹھاں اکھ گھلایا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی جن بھگتاں کایا مندر
 لائے بھاگ، زرگن سرگن میلا میلے سچ سبھایا۔ دیک جوت جگائے چراغ، دیا باقی کملاپاتی نال نہ کوئے رکھایا۔ کوڑی کریا من واسنا بھجائے آگ، امرت
 میگھ اک برسایا۔ دُرمت میل گھر گھر دھوے داغ، لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت پڑا اولہا دے اٹھایا۔ سادھ سنت سری بھگونت اپنے ہتھ پکڑے
 واگ، چار کُنٹ دہ دشا ویکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ ست دھرم تیرا کھیرا کر آباد، آبادی بھگتاں نال رکھایا۔ سب دے انتر زرنتر تیری اکو ہووے آواز، توں
 میرا میں تیرا ڈھولا سرشٹی درشٹی اندر دے سنا یا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مندر محل اٹل اُچ منار دکھائے آگئی محراب، جتھے محبوب ہو
 کے اپنا کھیل کھلایا۔ سنجگ ساچے، ساچے نام دا اکو ہووے پرچار، چار کُنٹ دہ دشا اکو ڈنکا دیاں وجایا۔ خوشیاں مناؤن پیغمبر گرو اوتار، سچھنڈ دوارے
 اکو تیرے نام وجے ودھایا۔ بھگت سہیلے نیوں نیوں کرن نمسکار، صوفی فقیر سجریاں وچ سیس نوائیا۔ قدرت دے قادر تیرے چرن کول بلہار، خادم ہو
 کے سیو کمایا۔ ہر جگدیس نو نو چار تیری دھار، دھرم دوارا اک کھلایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب سوامی

انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی دین دُنی ویکھے تھاؤں تھانیا۔ سَنجگ ساچے، ساچے نام دا ویکھنا رنگ، رنگ انڈِٹھرا دے جنایا۔ گھر گھر وجائے اگما مردنگ، بن تند ستار ہلایا۔ آتم پر ماتم دے اند، پرمانند وچ سمانیا۔ توں میرا میں تیرا دس کے چھند، سنسا اندروں دے کڈھایا۔ بھيو کھلا کے برہم ہنگ، پاربرہم اپنے گھر وسایا۔ چلے چترائی نہ منو آ من، من کا منکا دے بھوایا۔ جگت وکار ہنکار شبد سَنگر دیوے ڈن، ڈنکا اِکواک وجایا۔ سرشٹ سبائی دین دُنی کائنات نام بھنڈارا دیوے اگمی دھن، دھرم دوار اینکار پروردگار سانجھے یار لوک مات مار جھات، اک اِکلا سچ مھلا بھگت دوارا دے دکھایا۔

* ۲۹ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ پریم سنگھ دے گرہ گوہند پُرا ضلع جالندھر *

کرپا کرے پُرکھ اکال، دین دیال دیا کما۔ لیکھا جانے دو جہان، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ حکم سندیشہ دیوے دُھر فرمان، شبدی شبد کرے شنوایا۔ سَنجگ اُٹھ دُلا رے لال، لالن اپنا رنگ رنگایا۔ مہروان محبوب سچ دوار دکھائے سچّی دھر مسال، چھپر چھن نہ کوئے چُھہایا۔ دیا باقی کملا پاتی جوت جگائے بے مثال، جس دی مسل نہ کوئے بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب سوامی انترجامی بھيو ابھیدا اچھل اچھیدا اپنا آپ گھلایا۔ سَنجگ ساچے اُٹھ بلدھار، پُرکھ اکال دے وڈیایا۔ دھرنی دھرت ویکھ غریباں حال، مہروان مہر نظر اُٹھایا۔ کلجگ کوڑا چار کُنٹ و بے تال، ست دھرم دوار مُجبت نہ کوئے دسایا۔ سچ مُریداں پُچھے کوئے نہ حال، مُرشد دُھر دا نظر کوئے نہ آیا۔ ترے گن مایا توڑے نہ کوئے جنجال، جاگرت جوت نہ کوئے رُشایا۔ کلجگ کوڑی کریا سرتے کوکے کال، اگے ہو نہ کوئے بچایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیشہ نر زیشا نر زائن اِکواک درڑایا۔ سَنجگ ساچے اُٹھ ویکھ، ہر کرتا آپ دکھایا۔ کرے کھیل نر زیش، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جوتی جاتا دھر ویس، دیس پردیسا کھوج کھوجایا۔ جس دا بودھ اگادھا شبد انادا اگمی لیکھ، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی بھيو کوئے نہ پانیا۔ اندر وڑ کے مندر چڑھ کے سچ محبوب مُجبت وچ دتے بھید، بھيو ابھیدا اچھل اچھیدا اپنا دے دکھایا۔ کلجگ کوڑی کریا دہ دشا چار کُنٹ میٹنہارا ریکھ، مایا متا موہ وکار ہنکار دے مٹایا۔

سب دی سرتی کر کے چیتن چیت، چار ورن اٹھاراں برن آلس نندرا دئے مٹائیا۔ ہر گھٹ نظری آئے نیتن نیت، دُور دُراڈا اپنا پندھ مُکائیا۔ سہاؤنہارا آتم ساچی سچ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سَہج تیری ساچی رُت، آپ سہائے ابناشی اچت، پاربرہم دیونہارا وڈیائیا۔ سَہج ساچے اٹھ بال نادان، نڈھے بالے چائیں چائیا۔ شبد اگئی اک گیان، نراکھر کراں پڑھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کر پردھان، وشن برہما شوہل کے ڈھولا گائیا۔ دیوت سُر سیس جھکان، رِکھ مَن خوشی منائیا۔ بھگت جن جان درگاہ قُربان، نیوں نیوں لاگن پائیا۔ لکھ چوڑاسی پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی دیوے دان، داتا دانی ہوئے آپ سہائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر کرنا پئے پروان، پر م پُرکھ پر ماتم آتم میلا لئے ملائیا۔ جودھا سور پیر ملی بلوان، شاہ سلطان اپنا حکم دئے سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سَہج ساچا تیرا دُھر دارا، آپ چلائے اگم اتھا، بے پرواہ اپنا حکم منائیا۔ سَہج ساچے اٹھ تک، بن اکھاں اٹھ گھلائیا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، پت پر میثور اپنا ویس وٹائیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت آتم پر ماتم شبدی ڈور پائے نتھ، مَن واسنا کوڑی کرپا کپٹ در رہن کوئے نہ پائیا۔ بھگت سہیلا اک اکیلا نچ نیتز کھولے اٹھ، پرتکھ نظری آئے سرب گوسائیا۔ تُوں میرا میں تیرا بھیو ابھیدا کھولے سچ، پاربرہم برہم پڑدا دئے اٹھائیا۔ بھاگ لگائے کایا ماٹی کچ، کنچن گڑھ دئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی مہمادس اکھ، رسنا جہوا بتی دند لہنا دئے مُکائیا۔ سَہج ساچے، اٹھ ویکھ اگم اتھا نظارہ، بے نظیر دئے دکھائیا۔ جس دا حکم چلے جگ چارا، سَہج تریتا دوا پر کلج نہ کوئے میٹے میٹ مٹائیا۔ سو کل کلکی لئے اوتارا، نہکلنک راؤ رنک اکو ڈنک دئے سنائیا۔ جس دا شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی کرے انظہارا، صفتاں اندر صفتی ڈھولے گائیا۔ جس دی آسارکھ کے گئے گرو اوتارا، پیغمبر ہو کے سجدہ سیس نوایا۔ سو لیکھا جانے دُھر دربارا، نرگن سرگن کھیلے کھیل اپرا، اپر پر سوامی اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سَہج ساچا سچ صلاح، دیونہارا بے پرواہ، شبدی سنکر اک ملاح، بیڑا چارگنٹ دہ دشا اپنے کندھ اٹھائیا۔ سَہج ساچے اٹھ نیتز اپنا کھول، خالق خلق رہیا سمجھائیا۔ شبد اگئی کندھے تول، جگت ترازو نظر کوئے نہ آئیا۔ تُوں میرا میں تیرا دس کے بول، آتم پر ماتم میلا رہیا کرائیا۔ شبد اگئی وجا کے ڈھول، دُھن آتمک راگ سنائیا۔ بجر کپائی پڑدا کھول، نچ لوچن کرے رُشائیا۔

سَت سرُوپی ہو کے جائے مَوَل، مَوَلَا اپنی کار کماٹیا۔ کرے پرکاش اُپر دھرنی دھرت دھول، دھول دھرم دوارا اک سہائیا۔ گر گوہند لیکھا پورا کرے کیتا
 قول، قول اپنا توڑ نبھائیا۔ جس نوں سمجھے کوئی نہ پاندھا رول، بدھیوان نہ کوئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سَتجگ تیرا لیکھا دئے
 سمجھائیا۔ سَتجگ ساچے، تیرا لیکھا دتے آپ، پر بھ اپنی دیا کماٹیا۔ آتم پر ماتم سر شٹی در شٹی دینا جاپ، ایشی اکو نور رُشنائیا۔ رُوح بُت دوویں کرنے پاک،
 پنت پُنت آپ بناٹیا۔ بند کواڑی کھول کے تاک، پڑدا اندروں دینا اٹھائیا۔ شبد اگم سنا کے ناد، دُھن اگم کرے شنوائیا۔ نرگن جوت کر پرکاش، اندھ
 اندھیرا دینا گوائیا۔ جن بھگتاں دے دھرواس، بھرم بھلیکھا دینا مٹائیا۔ ساچے مندر دکھا اپنی راس، سرتی شبدی گوپی کاہن نچائیا۔ امرت دھار بُجھا کے
 پیاس، نچھر جھرننا دینا جھرائیا۔ اندر میٹ اندھری رات، نرگن جوت کر پرکاش، درس دکھا کے اک اکانت، اک محلا دینا وسائیا۔ جتھے رسنا جہوا کوئی نہ
 کرے بات، اُچی کوک نہ کوئے الائیا۔ رس مانے کوئی نہ راگ، راگنی چلے نہ کوئے چترائیا۔ دین دنی دا ہووے تیاگ، واسنا وچ نہ کوئے پھسائیا۔ اکو آتم
 ہووے ویراگ، پر ماتم مل کے وجے ودھائیا۔ سَت دوارے لگے بھاگ، بھگون ملے بے پرواہیا۔ دیک جوت جگے چراغ، چراگاہاں دا لیکھا دئے مُکائیا۔
 جوتی جوت ہو وساد، بسمل اپنا آپ کرائیا۔ سچھنڈ دوارے ہو آباد، ناتا اکو نال رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 سَتجگ تیرا پڑدا اوہلا، پُرکھ اکال چکائے بن وچولا، سوہلا ڈھولا دُھر دا آپ سنائیا۔ سَتجگ ساچے، تیرے نام دا ہووے اک جیکارا، برہمنڈ کھنڈ صفت
 صلاحیا۔ دو جہان وسے اک دوارا، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ پُرکھ اکال سب دا ہووے میت مُرارا، متر دُھر دا نور خدائیا۔ جس دا محل اٹل اُچ منارا،
 مقامے حق ڈیرہ لائیا۔ جس دے وشن برہما شو خد متگارا، گر اوتار پیغمبر جگ جگ سیو کماٹیا۔ جس دا نام سدا چلے جگ چارا، جگ چوکڑی اپنے حکم بھوائیا۔
 سو کجگ انتم کرے پار کنارہ، کوڑی کریا دئے رُڑھائیا۔ سَتجگ ساچے، تیرے نام دا ہووے جگت پسارا، پسر پساری ویکھ دکھائیا۔ دُھر دے نام دا ڈنکا وجے
 اپارا، راؤ رنکا آپ اٹھائیا۔ سچ لگا اک دربارا، دُھر درباری دیا کماٹیا۔ چار ورن اٹھاراں برن بن سہارا، سہائتا اپنی دئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ
 اپنی جوت دھر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ساچا بخشے اکو نام ادھارا، اعلیٰ ادنی اکو رنگ رنگائیا۔

* ۳۰ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ محل سنگھ دے گرہ پنڈ سنگت پرا ضلع جالندھر *

سجگ ساچے، کوڑی کریا رہے کوئی نہ سیماء، سوامی انترجامی دیا کمائیاء۔ اکو روپ درسائے لوک تینا، ترے گن لیکھا ترے بھون دے مکائیاء۔ کایا چولی اگئی چاڑھے رنگ بھینا، بھڑی زین مل کے وجے ودھائیاء۔ جن بھگتاں ٹھانڈا کرے سینہ، سینہ بسینہ اپنا نام جپائیاء۔ وچھوڑا رہے نہ جل مینا، ملنی جگدیش آتم پر ماتم دے کرائیاء۔ دُھر دا نام گر اوتار چینا، چو تھے جگ دے مان وڈیائیاء۔ لیکھا جانے آکاش پاتال اُتے زمینا، ضامن ہو کے ضمیر دے بدلایاء۔ گرگھاں ہونا پئے نہ کسے ادھینا، عدل انصاف اپنے ہتھ رکھائیاء۔ گرگھ رہے نہ کوئے کمینہ، بدھ بیک اپنے نام کرائیاء۔ سب دا لیکھے لائے اپنا جینا، جیون جگت دیوے مان وڈیائیاء۔ شرع اندر ہونا پئے نہ نیواں، شریعت اصلیت والی درڑائیاء۔ سنت سہیلا بنا کے اگئی نگینہ، جس دی قیمت سرشٹ نہ کوئے چکائیاء۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا اپنا رنگ رنگائیاء۔ سجگ ساچے ساچی وست دیواں و شیش، وشو اپنی دھار چلائیاء۔ نام اگما دے سندیش، سنسیاں وچوں باہر کڈھائیاء۔ گر اوتار پیغمبر کرن آدیس، سجدیاں وچ سیس نوائیاء۔ ڈنڈاوت بندنا کرے وشن برہاشو مہیش، گنپت اکو اوٹ تکائیاء۔ مالک نظری آوے نر زیش، نر زائن دُھر درگاہیاء۔ آدجگادی سب دا لیکھا جانے لیکھ، لکھت بھوکھت اپنے وچوں پرگٹائیاء۔ قول اقرار پورا کرے گر گر دسمیش، دہ دشا ویکھے تھاؤں تھانیا۔ گرگھ سنت سہیلے بال جوانی تگے اٹھ وریس، نوجوانا مرد مردانہ کھوج کھوجائیاء۔ سچ دوار اینکار دکھاوے اپنا دیس، دہ دشا پڑدا اوہلا دے اٹھائیاء۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دوار اینکار اکل کل دھاری ایو ایک پرگٹائیاء۔ سجگ ساچے، نمو نمو کرے شو شکتی، شوئے اپنا روپ بدلایاء۔ کرپا کرے پُرکھ اکال اکو ویکتی، ویلا وقت دے گواہیاء۔ نام ندھان دس کے دُھر دی بھگتی، بھگون بھگت دے ترائیاء۔ تُوں میرا میں تیرا دس کے پنگتی، پنجاں وچوں باہر کڈھائیاء۔ آتم برہم دے کے شکتی، شخصیت اپنی دے درڑائیاء۔ لکھ چوڑاسی وچوں دکھری ہستی، ہر کرتا اپنی دے سمجھائیاء۔ نام خُماری چاڑھ کے مستی، مست مستانا دے بنائیاء۔ کایا کعبہ دکھا کے دُھر دی بستی، ہر مندر اکو اک سمجھائیاء۔ دھار نکلے اندروں آتم پر ماتم جس دی، دوجا راگ نہ کوئے لائیاء۔ گرگھ سوانی ہر سنگر دوارے وسدی، واسطہ اکو نال جڑائیاء۔ جتھے لوڑ نہیں اشارے والی اٹھ دی، بن اٹھاں کرے

پڑھائیا۔ کھیل وکھا کے زرگن نور جوت پر تکھ دی، پار برہم بے پرواہیا۔ بھگت بھگوان دھار چلائے سچ دی، سچ سنجم اپنے وچوں پر گٹائیا۔ بھاگ لگاوے کایا مائی کچ دی، کنجن گڑھ آپ وکھائیا۔ منوآ دھار پھرے نہ نچدی، شبدی ڈوری تند بندھائیا۔ کھیل جان حقیقت حق دی، اصلیت اپنی دئے وکھائیا۔ دھار چوئے امرت نچ رس دی، رستہ دھر دا اک سمجھائیا۔ ملنی ہووے پُرکھ اکال سمرتھ دی، صاحب سنگر مل کے دبے ودھائیا۔ سبج ساچے جن بھگتاں آتم سدا پر ماتم دوارے وسدی، دُوبے در کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کھیل جنائے اپنی دھار پرگٹ دی، پرگٹ ہو کے اپنا حکم ورتائیا۔

* ۳۰ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ سادھو سنگھ دے گرہ پنڈ سنگت پُرا ضلع جالندھر *

سبج ساچے، ساچا نام دیوے پر بھ پورن، پورن پر میثور ایکا ایک دئے وڈیائیا۔ آسانسار ہے نہ کوئے ادھورن، سگل وسورے دئے گوائیا۔ کلج کریا میٹے کوڑ کوڑن، متا موہ وکار گوائیا۔ سچ پریتی بخشے چرن دھوڑن، ٹکے مستک آپ لگائیا۔ نظری آئے حاضر حضورن، حضرت اکو شہنشاہیا۔ بھگت بنیتی کرے منظورن، سنت سہیلے انگ لگائیا۔ جو وسیا دُور دُورن، نیرن نیرا ہو کے پڑا دئے اٹھائیا۔ سرب کلا بن بھر پورن، پر بھ دیوے مان وڈیائیا۔ شبد انراگ اُچاٹورن، سچ خُماری دئے چڑھائیا۔ وچھوڑے وچ نہ رہے کوئے مجبورن، مزدوری سب دی جھولی پائیا۔ زرگن نور بخشے اگمی نورن، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ چتر سنگھ بنا مورکھ موڑھن، دھندا اکو نام جنائیا۔ رنگ اگمی چاڑھے گوڑھن، دُرمت میل دھوائیا۔ سولہا کرے مشہورن، مشوریاں نال صلاح نہ کوئے پکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا نام اک جنائیا۔ سبج ساچے، ساچے نام دا بخشاں ست، است رہن کوئے نہ پائیا۔ ست گیان دی بخشاں مت، منمت رہے نہ رائیا۔ زرگن دھار کر اُتپت، اندھ اندھیرا کوڑا دیاں کڈھائیا۔ جوت سروپی ہو کے ویکھاں وت، وطن کایا مندر کھوج کھوجائیا۔ مہروان ہو کے دیواں رس، رسیا ہو کے بوند اگم چوائیا۔ دُھر درگاہی دساں جس، جسم ضمیر دیاں بدلایا۔ منوآ من کر کے وس، وِشا اپنا دیاں سمجھائیا۔ جن بھگتاں

کھول کے نیتراکھ، اٹھیاں توں پرے کراں رُشائیا۔ شبد انادی سنا کے ند، انحد اپنا تال وجائیا۔ سرشٹی کر کے وکھری جگ، جاگرت جوت دیاں ڈگمگایا۔
 ترے گن مایا ساڑ نہ سکے اگ، اگلا لیکھا منگے کوئے نہ رائیا۔ بن مکے کعبیوں کرا کے حج، حضرت دُھر دا دیاں ملائیا۔ جو حقیقت وچ حق، اصلیت وچ اصل
 نظر نہ آئیا۔ سرب کلا سمرتھ، داتا دانی بے پرواہیا۔ شبد بھنڈارا دیوے وتھ، وست امولک آپ ورتائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا دس کے اپنی گتھ، گداگر گرگھ
 رہن کوئے نہ پائیا۔ انت سہیلا ہو کے لئے رکھ، رکھیا کرے تھاؤں تھائیا۔ نرگن ہو کے سرگن کرے پکھ، کشنا شکلا پکھ دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ سنت سہیلے
 رہن نہ دیوے وکھ، دکھرا گھر نہ کوئے بنائیا۔ درگاہ ساچی دیوے رکھ، سچکھنڈ دوارے آپ لکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا
 ور، سچک تیرا لہنا تیرے ہتھ پھڑائیا۔ سچک ساچے، ساچے نام دی ہووے اک رسوئی، چارکٹ دشا بھنڈارا دے ورتائیا۔ پروردگارا تیرے نام دی
 پھرے دروہی، طوبی طوبی کرے لوکائیا۔ پُرکھ اکال سرشٹ اٹھائے سوئی، آلس نندرا وچ رہن کوئے نہ پائیا۔ گر اوتار پیغمبراں من عرض آرزو
 سب دی اپنے لیکھے پائیا۔ لکھ چوراسی وچوں سنت سہیلا گر چیل اٹھاوے کوئی کوئی، کوٹاں وچوں لئے ملائیا۔ جنہاں نام دی دیوے ڈھوئی، ڈھو آ کو دے
 وکھائیا۔ جس دی قیمت نہ جانے کوئی، جگت جوہری نہ کوئے چکائیا۔ انت کھیل او سے دی ہوئی، جس دا ہوکا دیوے لوکائیا۔ جس دی دھار آد جگاد جگ
 چوکڑی سدا نویں زروئی، جس مرن وچ کدے نہ آئیا۔ جس دا کھیل ہونا نال کبیر لوئی، لونناں توں پرے دے وکھائیا۔ سو امرت رس جن بھگتاں اندر رہیا
 چوئی، چوراں ٹھگاں یاراں توں لئے بچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سرن اک سمجھائیا۔ سچک ساچے، ساچا نام کول ہووے
 ملوک، ملک الموت نیڑ کوئے نہ آئیا۔ برہمنڈاں کھنڈاں پھرے وڈ دوت، دُتیا بھاؤ دے چکائیا۔ ڈنکا وجائے چارے کوٹ، دہ دشا کرے شنوائیا۔ بھاگ
 لگائے پنج بھوت، تتوت دے درڑائیا۔ جھگڑا مکائے جوٹھ جھوٹھ، سچ سچ وند وندائیا۔ جن بھگتاں اُپر جائے تھ، مہر نظر اٹھائیا۔ جام نرالا پیائے گھٹ،
 رس اگئی آپ چوائیا۔ سنت سہیلے بنا کے ست، اپرادھی اندروں دے کڈھائیا۔ اُجل کرائے مکھ، مکتیاں توں پرے ڈیرہ کرائیا۔ جتھے آتم پر ماتم دا سکھ،
 جوتی جوت وچ سائیا۔ جننی جنے پھیر نہ کوئی گھ، کوڑا گن نہ کوئے تپائیا۔ ترشنا رہے نہ کوئی بھکھ، متا موہ دے مٹائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال ہو کے گودی

لئے چک، چار جگ دا لہنا دینا دے مُکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سَتجگ تیرا راہ چلائیآ۔ سَتجگ ساچے، ساچے نام نہ ہووے اِکو موہ، مُجبتِ نرُگن نرُگن نال رکھائیآ۔ لکھ چوڑا سی جیو جنت دیوے اپنی سو، سو صاحب سوامی انتر پڑدا دے اُٹھائیآ۔ جس دا بھیو نہ جانے کو، کوٹاں وچوں گرکھ لے ملائیآ۔ دو جہاناں رہیا جوہ، بلدھاری اپنا بل پرگٹائیآ۔ سنت سہیلے اپنے دھاگے لے پرو، پروہتاں دی لوڑ رہے نہ رانیآ۔ سب دامالک آپے ہو، ہوکا دے کے لے جگائیآ۔ آتم پر ماتم ہو کے جاوے چھوہ، شہنشاہ اپنا رنگ چڑھائیآ۔ سچ پرکاش کرے اگمی لو، لوٹن نیتر اٹھ دے بدلائیآ۔ جن بھگتاں جہا آپے ہو، ہر مندر کایا ڈیرہ لائیآ۔ بھگت بھگوان دھار کوئی نہ جانے دو، دو آ ایکا دھار بدلائیآ۔ ہنگ برہم دھار بن سو، سو سوامی نور کرے رُشنائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہرکٹنک نرُان نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، پرگٹ ہو یا وہ، جس نوں گر اتار پیغمبر ڈھولیاں سولہیاں راگاں ناداں وچ گائیآ۔

* پہلی اَسو شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھووال *

اَسو کہے کھیل سری بھگوان، جس دی بھگوتی بھگوتی دے گواہیا۔ جھکدے دیکھے زمیں اسمان، بے زباں گر اتار پیغمبر سیس جھکائیآ۔ سجدے نمستے ڈنڈاوت کرن پرنام، نیوں نیوں چرن کول دھیان لگائیآ۔ مالک پروردگار منن دُھر دا کاہن، رام اِکو بے پرواہیا۔ جس دا آد جگاد جگ چو کڑی سچ نظام، نوبت اپنا نام وجائیآ۔ کھیلے کھیل دو جہان، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال اپنا حکم منائیآ۔ سو داتا دانی ہو کے مہروان، محبوب حکمے اندر حکم ورتائیآ۔ کلجگ انت سری بھگونت دیکھے مار دھیان، چار کُٹ دہ دشا کھوج کھوجائیآ۔ بھگت سہیلے اُٹھا کے چتر سُجان، سگھڑ سیانے اپنے نال ملائیآ۔ انتر رہن نہ دیوے کوئی اِبھمان، مان نمانیاں دے سمجھائیآ۔ سرشٹی درشٹی دیکھنہارا لیکھا جانے ہر گھٹ آن، اندج جیرج اُتبیج سبتیچ پھول پھولائیآ۔ پُرکھ ابناشی گھٹ نو اسی کلجگ جیواں دیونہارا اپنا گیان، پڑدیاں وچوں پڑدا آپ اُٹھائیآ۔ جگت گرو دیکھے مار دھیان، بھارت کھنڈ پہلی ونڈ ونڈائیآ۔ جتھے نو سو پُرانوے جگ دی میزان، چار

ورناں وِچ لُکائیا۔ انتر منو آ شرع شیطان، رسنا جہوا شبد پڑھائیا۔ بٹی دند کرن کلیان، کلیاں راگ سُنائیا۔ بنا منزلوں ملن بھگوان، بھاگ اکھراں والا رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ اَسو کہے جگت گرو نو سو چرانوے، شہنشاہی سمت دے گواہیا۔ جنہاں نے اپنے کیتے پاؤنے، پلو سکے نہ کوئے چھڈائیا۔ ڈھولے اپنے نام دے نام والے گاؤنے، دُھر دا نام سمجھ کوئے نہ پائیا۔ انتم کرم نہ کسے بخشاؤنے، بخشش رحمت نہ کوئے کمائیا۔ پڑدے اوہلے نہ کسے چکاؤنے، چاروں کُنٹ دے دُہائیا۔ باہوں پھڑ نہ کسے اٹھاؤنے، سرتی شبد نہ کوئے ملائیا۔ آتم سر نہ کسے نہاؤنے، دُرمت میل نہ کوئے دھوائیا۔ لکھ چوراہی آون جاؤنے، خوشیاں والا کھیل بھوائیا۔ کسے کم نہ آؤنے پڑھے اکھرا باؤنے، باؤن اکھری پار نہ کوئے لنگھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک ورتائیا۔ اَسو کہے نو سو چرانوے ویکھے گرو کلکاتی، کلیاں توں باہر ڈیرہ لائیا۔ جنہاں دی جگت واسنا نال ہونی شادی، ساچا کنت نہ کوئے پرنائیا۔ راتی نیند نہ آوے پرہاتی، امرت میگھ امرت ویلے نہ کوئے برسائیا۔ اپنی دھار دھار نہ جاتی، دھرم دوار نہ کوئے دکھائیا۔ کایا چولی کپڑ پائی، اوڈھن سیس نہ کوئے لکائیا۔ سنگر شبد چڑھے کوئے نہ گھائی، رسنا والے ڈھولے سارے گائیا۔ جدھر ویکھو الف یے دی مگی نہ کسے واٹی، نراکھ نہ کوئے سمجھائیا۔ ملیا میل نہ کملاپاتی، کملے روون مارن دھانئیا۔ انتم صدی چوڑھویں سب نے رہنا پھاڈی، منزل حق نہ کوئے دکھائیا۔ بنا پُرکھ اکال دے دوجا نظر نہ آوے گاڈی، گارڈین سارے دے مٹائیا۔ رسنا والا رہے کوئے نہ ڈھاڈی، انتر بودھ اگادھ ویکھ دکھائیا۔ مسلیاں والی رہن نہ دیوے وادی، واحد عبادت اکو دے جنائیا۔ جس نوں سمجھے نہ عشق حقیقی مزاجی، مسل توں پرے مثال دے بنائیا۔ تند ستار گاوے نہ کوئے ربانی، نانک مردانے گیا سمجھائیا۔ بنا پُرکھ اکال دے کتے ہووے نہ سوال جوابی، مخاطب ہو کے خطاب نہ کوئے دوئیا۔ لہنا دینا دس آپ بغدادی، بغلگیر اکو گیا سمجھائیا۔ جس دی بھگت ادھارنا وادی، وعدہ پچھلا پور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک سمجھائیا۔ اَسو کہے میں نو سو چرانوے تکاں، بن اکھاں اٹھ اٹھائیا۔ خوشیاں وِچ ہساں، سوہریاں گھر جگت سنت گیا نہ کوئے جوئیا۔ من واسنا پریم پیار دیاں نتھاں، سہاگ کنت نہ کوئے ہنڈائیا۔ تن اَسو کہے میں اہناں نال کدے نہ وساں، آگے چنگی ہووے جدائیا۔ جنہاں دے اندر دین مذہب دیاں وٹاں، وٹنا مل کے ملیا کوئی نہ دُھر دے ماہیا۔ جنہاں دا

اشٹ پتھر اٹاں، مندراس سس نوایا۔ تنہاں دے کولوں جگ چوکڑی نٹھاں، گر اوتار پیغمبر گئے سمجھایا۔ اہناں دے اندر وڑ کے مندر چڑھ کے بنا نیتز
لوچن نین اگما نور تگاں، جس دی طاقت نہ کوئے ازمایا۔ جتھے ٹھگاں چوراں یاراں دیاں رہن مول نہ ڈھکاں، ڈھاہ ڈھیری خاک بنایا۔ جوتی جوت سروپ
ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ پہلی آسو کہے میں نو نو چار دی ویکھاں اُستادی، جگت گرو مات اکھوایا۔ جنہاں دا مالک اچھل اچھل دا وادی،
وعدے نال سرب بھلایا۔ بدھی نال سب نوں کر کے باغی، اکھراں وچ دتا پھسایا۔ اندر لے نہ کوئے امدادی، منزل سچ نہ کوئے پچایا۔ نہاؤن دھوون
دی باہر دی رہی حیاتی، اندر اندھیری راتی نہ کوئے مٹایا۔ کسے نہ ملیا پڑھ اکال صفاتی، پروردگار نور نہ کوئے رُشَنایا۔ جگت و دیا بنے فسادی، رسنا جہوا نال
لڑایا۔ نہ اوہ پنڈت ملّا قاضی، نہ اوہ گرنتھی گرنتھ وچ جنایا۔ سوئی سرت کسے نہ جاگی، جاگدے سٹے نظری آیا۔ ہر دے اُتجے نہ ہر ویراگی، ویری
اندروں نہ کوئے کڈھایا۔ کسے نہ سمجھیا کی کھیل پر بھو داما ضی، جو سدھا بھگتاں مل کے اپنا نام دئے سمجھایا۔ اہناں دے کایا کعبے دابن کے حاجی، حجرہ حق
دئے سہایا۔ پریم پیار دابن کے نمازی، نمستے اکو دئے درڑایا۔ لیکھے لاکے ساڈھے تن ہتھ دی اراضی، رضامند اپنے نال کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
آپ اپنی کرپا کر، دھر دی کار آپ کمایا۔ پہلی آسو کہے پر بھ نو سو گرو دی چرانویاں نال حالت، حالاں کہ تیتوں دسن دی لوڑ نہ رانیا۔ انہاں دے اندر
اپنے آپ ملن دی علامت، تیرا نام نہ کوئے سمجھایا۔ بدھی والی جگت دے ضمانت، بریخانہ رہے دکھایا۔ ساچا نام لے نہ کسے نیامت، تیرا امرت میگھ نہ
کسے برسایا۔ کھجگ انتم سب نوں ہوئی ممانت، درگاہ ساچی حق مقام چڑھن کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا حکم اک
ورتایا۔ آسو کہے پر بھ توں جگ جگ تاریں پتھر، پاہن پار کرایا۔ کچھ یاد کر گوہند ستر، یارڑا ہو ہنڈھایا۔ ویراگ وچ نہ کیریا اتھر، نیتز نین نہ کوئے
شنوایا۔ شبد سندیشے دتا پتھر، پاتی تیرا نام بنایا۔ جس ویلے نرگن دھار آویں اتر، نرگن نور جوت پرگٹایا۔ بنا گوہند تیرا دوجا رہے کوئی نہ متر، جگت کُٹب
دینا گوایا۔ توں میرا میں تیرا دوہاں دا اکو سانجھا شکر، شکرانے وچ آپا بھیٹ کرایا۔ سمرتھ سوامی انترجامی شبدی دھار نہ جائیں مگر، اقرار قول اکو توڑ
بھایا۔ مڑ کے منگدا نہیں تیتھوں کھان والا کوئی ٹکڑ، ٹکڑیاں والی نہ آس رکھایا۔ تیری کرپا نال گرکھ پریبی آواں چکن، لوک مات اپنی گود اٹھایا۔

تیرے بھگت سہیلے تیرے درتے آواں سُنن، سچھنڈ دوار ٹکائیا۔ کلجگ کوڑی جڑ آواں پُٹن، پٹنے پونٹے سمجھ کوئے نہ آئیا۔ گرکھ ساچیاں آواں پُچھن، پچھلا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ کوڑ گڑیاں کولوں آواں لگن، ستمکھ بیٹھا نظر کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ اَسو کہے میں دُھر دا آساوند، آس اگئی دیاں جنائیا۔ پر بھ ملے اک خاوند، خاٹون سرشٹ لئے ہنڈھائیا۔ حکمے اندر کرپا بند، پڑدا نقاب دے چکائیا۔ پریم پیار دا دے اند، محبوب اپنا میل ملائیا۔ آتم پر ماتم دے کے چھند، سنساروگ دے مٹائیا۔ دے وڈیائی وچ ورجھنڈ، برہمنڈ پار کرائیا۔ دوجی رہے کوئی نہ ڈنڈ، ڈنڈاوت اکو دے سمجھائیا۔ نو سو چرانوے گرو کرے کھنڈ کھنڈ، کھنڈ اپنا نام اٹھائیا۔ جن بھگتاں ہو آپ بخشند، بخشش رحمت آپ ورتائیا۔ مانس جنم ہون نہ دیوے بھنگ، تت وجود اپنے لیکھے لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا کھیل اک وکھائیا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ کہن، اپنی کامنا نال لیائیا۔ نو سو چرانوے گرو پاون وین، نیتز روون مارن دھائیا۔ تیرا نام کسے نہ ملے رسیں، رستے بھلے سارے دین دُہائیا۔ نام سندیشہ سچھنڈ دواویوں کوئی نہ آیا لین، لایق بن کے تیرا تھم نہ کوئے ورتائیا۔ اکھراں نال تیرے نالوں ہوئے طرفین، تفرقا طرف دو حرف نہ کوئے سمجھائیا۔ رسنا جہوا جگت الائن، نین درس کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھیو دے سمجھائیا۔ بھیو ابھیدا کھول دے، خالق خلق جہان۔ شبد اگئی کنڈے تول دے، تولنہار سری بھگوان۔ کھولے کھرے سرب و رول دے، ویکھ زمیں اسمان۔ جھگڑے مُکا دے جگت وچول دے، وچولا شبد گرو بن بلوان۔ لیکھے مک جان کوڑ مخول دے، مکھینے کر پنچ پردھان۔ بھار ہولے کر دے دھول دے، دھرم دی دس بان۔ وعدے پورے کر دے قول دے، گو بند مل کے نوجوان۔ امرت رس دے میگھ سون دے، اگنی اگت نہ کوئے تپان۔ جھگڑے مُکا دے من ہنکاری روَن دے، رام رمیا ہو کے نگاہ بان۔ جھکولے دے دے اپنی پریم پریتی پون دے، سواس بھگتاں سکھالے ہون۔ جھگڑے مُکا دے آون گون دے، گہر گمبھیر ہو پردھان۔ ڈھولے دس دے اپنے گاؤن دے، دوجے اکھراں رہے نہ کوئے پچھان۔ حکم دے دے کلجگ انتم مٹاؤن دے، سبجگ ساچا کر بلوان۔ بل وکھا دے کوڑ گڑیاں ڈھاہن دے، مرد مردانے نوجوان۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سری بھگوان۔ بھگوان، نو سو چرانوے ویکھ، چار کُنٹ جگت نظری آئیا۔

جنہاں کھجگ کریا کریا بھیکھ، لیکھ تیرا نہ کوئے درڑائیا۔ سارے وس کے کال دے دیس، ڈنکا تیرے کال دارہے وجائیا۔ آپا کر سکیا کوئی نہ بھیٹ، بھیٹا لے لے جگت رہے ستائیا۔ تیرے نام دی قیمت رکھ کے ریٹ، رٹا گھر گھر رہے پائیا۔ اکھراں والا لکھ کے (لیکھ) دیندے اُتے سلیٹ، شاہی نال پگی گنڈھ پوائیا۔ اندروں اپنا صاف کرے نہ کوئی پیٹ، پڑانی رُوپ نظر کوئے نہ آئیا۔ کایا گلی چکڑ وچ رہے لیٹ، سچ سہنجنی چڑھ کے تیرے انگ نال انگ نہ کوئے لگائیا۔ میں خیران ہو یا دیکھ دیکھ، دیکھی جگت لوکائیا۔ چڑھ کے دیکھیا نہیں کسے ام تیرا دیس، ست پڑکھ مل کے خوشی نہ کوئے منائیا۔ سچھنڈ دا ایویں مارن شیخ، شیخی وچ جگت چترائیا۔ پڑکھ اکال دین دیاں جس نوں توں دسایا اپنا دیس، اُس نوں اپنا نام سندیشہ دے کے جگت گھلائیا۔ بنا سنگر شبد توں باقی گرو ٹھگان والا بھیس، اگانھ والی اگ نہ کوئے بُجھائیا۔ توں آد جگادی برہم برہمادی شبد انادی اک نریش، نر نرائن اکو نظری آئیا۔ جس نے دین مذہب ذات پات راؤ رنگ جیو جہان کرنے کھیت، بلدھاری رہن کوئے نہ پائیا۔ اپنی کرپا اندر جن بھگتاں کریں ہیئت، ہنکاری ہو کے میل ملائیا۔ جس چاہیں اپنے در دا دیویں بھیت، دُجا سمجھ کوئے نہ پائیا۔ کھجگ انت سری بھگونت بن تیری کرپا تیرے چرن رہے نہ کسے ٹیک، ٹکے والے ٹکیاں توں دین دُہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دین دُنی کرپا دے چھیک، چھیکڑ اپنا رنگ دینا رنگائیا۔ اَسو کہے میرا سب توں وکھرا نصیب، نسبت ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ میرا لیکھا لکھیا وچ کچھ قرآن مجید، جس دا مجموعہ نہ کوئے سمجھائیا۔ نواں پُرانا کیتی تصدیق، وید ویاسا گیا جنائیا۔ گوہند بہترویں ساکھی وچ رکھی اُمید، پڑا سکے نہ کوئے گھلائیا۔ ار جن پنجویں محلے وچ راگ ماجھ وچ لائی نیجھ، بن اکھاں اکھ اُٹھائیا۔ گوہند انگد کیتی وصیت، بن اکھراں لیکھ بنائیا۔ گوہند سچی دس اصلیت، شبدی شبد آپ پڑھائیا۔ جس دی کوئی نہ جانے طبیعت، رمز سمجھ کوئے نہ پائیا۔ اُس دی لہہ سکے نہ کوئی ولدیت، ولد والدہ نظر کوئے نہ آئیا۔ جس دے وچ دو جہاناں اُدھارناں اہمیت، عمل وچ دیکھے سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان حکم ورتائیا۔

حکم کہے میں رہن نہ دیواں جھکڑا، (جھنجٹ) نو نو چار مٹایا۔ سنگر شبد ہون نہ دیواں لنگڑا، بھار اکو جہا دکھایا۔ کسے دا دوجے دوارے ہون نہ دیواں منگنا، وچولے گرو دیواں کھپایا۔ اکو نام دی چڑھے رنگنا، رنگت اکو نظری آیا۔ کچھ لہنا دینا پنڈت روداس والے کنگنا، کرم کانڈ نال جنایا۔ کرے کھیل وچ ورجنڈنا، بھنڈی کوڑی دینی گویا۔ چار کنت جس نے دنڈنا، ڈنڈاوت اکو دے سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھایا۔ اسو کہے میری آسا ترشنا، ترکھاوت دیاں ڈھایا۔ تیرے چرن کول جھکدے دیکھاں برہما وشنا، شکر سیس نوانیا۔ نمستیاں وچ رام سینا نونا، ڈنڈاوت گوپی کاہن کر کے خوشی منایا۔ جگت جہان جان کے متھنا، متھیا دیکھاں سرب لوکایا۔ پیر پیغمبراں سبق تیتھوں سکھنا، تیری سکھیا وڈ وڈیایا۔ گرو آں تیرے نام دا صفتی سوبلا کھنا، لکھ لکھ مات وڈیایا۔ تیرا نور ظہور بن تیری کرپا کسے نہ دسنا، دید جگت کم کسے نہ آیا۔ کلج انت سری بھگونت ایکا کھیل آپ نجھنا، دوجا سنگ نہ کوئے ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ مارگ اک پرگٹایا۔ سچ مارگ دھر دالاویں، اپنی دیا کمایا۔ کوڑی کریا جگت مکاویں، مکمل اپنا حکم ورتایا۔ پُرکھ ابناشی اکو نام جپاویں، بہتی صفتاں دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ اکو سروور ایشان کراویں، اٹھسٹھ ڈیرہ ڈھایا۔ سچ دوار اک پرگٹاویں، شودوالا مٹھ مندر مسیت دا لیکھا دسے مکایا۔ اکو نام اگتا سناویں، انسنت راگ الاپیا۔ ساڈھے تن ہتھ بھاگ لگاویں، بھاگ اپنا نال رلاپیا۔ انحد نادی شبد وجاویں، دھن آتم بے پرواہیا۔ نرگن جوتی جوت جگاویں، گھر مندر کر رُشٹایا۔ پڑدا اوہلا آپ چکاویں، لیکھا رہن کوئے نہ پانیا۔ آتم سیجا سچ سہاویں، سوامی ہو کے ڈیرہ لاپیا۔ نار کنت بھتار ہو کے راویں، نرگن نرگن جوڑ جڑایا۔ محل اٹل آپ سہاویں، سوبھنیک خوشی دکھایا۔ اپنا راہ آپ گھلاویں، مہر نظر اک اٹھایا۔ راہ وچ نہ کدے اٹکاویں، آگے ہو نہ کوئے اٹکایا۔ منزل دھر دی آپ چڑھاویں، جتھے وسیں بے پرواہیا۔ گر اوتاراں نال ملاویں، پیغمبراں جوڑ جڑایا۔ میری آتما پر ماتما اپنے نال رکھیں ساویں، اکو کنتے تول ٹلاپیا۔ کنت کنتوہل دھر دا مالک ہو کے آویں، نرگن اپنا پھیرا پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمایا۔ ساچی کرنی آ کے کر، ہر کرتے وڈ وڈیایا۔ نر بھو بھے چکا ڈر، مہر نظر اک اٹھایا۔ کوڑی کریا جائے جھڑ، لوک مات رہن نہ پانیا۔ کوڑا گرو دیوے کوئے نہ ور، شبدی گرو وچے ودھایا۔ شرع وچ شرم نہ کر، کوڑی کریا دے مٹایا۔ توں نرگن

نروریر اِکو ہر، ہر ہر دے جا سمائیا۔ سنت سہیلے سجن پھر، گرگھ گر سکھ لے اٹھائیا۔ کایا مندر اپنے چڑھ، سچ دوارے سو بھاپائیا۔ محل اٹل اگے کھڑ، نرگن
 نور کر رُشنائیا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم ڈھولا پڑھ، چو داں و دیا ڈیرہ ڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچا دے سہائیا۔ گھر ساچا
 آپ سہا دے، سو بھادنت سلطان۔ پُرکھ ابناشی جوت جگا دے، اندھ اندھیرے ہوئے گیان۔ انحد نادى ناد و جا دے، دُھر دی شبد سنے دُھنکان۔ گھر مندر
 اِک رُشنا دے، جوتی جوت ہو پردھان۔ امرت اگتا جام پیا دے، تیرتھ مکے جگت جہان۔ اِکو اپنا نام درڑا دے، کرنی پئے نہ اکھراں والی کلیان۔ ججمان ہو
 کے مرا سی دُونما اپنی خیر پا دے، گرگھ منگن جان نہ کسے دُکان۔ جگ جنم دے و چھڑے اپنی گود بیٹھا دے، نرگن نرگن کر پروان پچھلے کرم کرم مٹا
 دے، آد جگادی بن مہروان۔ دُکھ بھجن بھو ساگر پار کرا دے، قُدرت دے مالک ہو کے دیاوان۔ دُبدے پتھر پار لنگھا دے، کلجگ ہو کے نگاہ بان۔
 جگت شرع کوڑ زنجیر تڑا دے، تیرا کرم پوے نیسان۔ ماٹی چھڑے لیکھے لا دے، تیرے چرنی ڈگے آن۔ لکھ چوڑا سی چھند کٹا دے، جھگڑا رہے نہ آون
 جان۔ سچکھنڈ دوار بہا دے، جس گھر وسن بھگت سجان۔ پورب و چھڑے میل ملا دے، سنجگ تریتا دوا پر کلجگ انت کر کلیان۔ نرگن جوتی جوت ملا دے،
 پنج تت لیکھا رہے نہ وچ جہان۔ اپنے در سچکھنڈ دوار بہا دے، جتھے بچے نہ کوئے انسان۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ گرُو آں کولوں
 کھہرا چھڈا دے، گرگھ اِکو وار کرن بیان۔ گرگھ کہن ساڈے بیان کر لے قلم بند، دوجی شہادت دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ اِکو تیرے در دے آساوند،
 اسماناں توں پرے ڈیرہ لائیا۔ بھتے پڑھ پڑھ کے ساتھوں گھسائے نہیں جان دے دند، دودھی دندیں پار کرائیا۔ اِکو پُرکھ اکال تیرا دوارا لیا منگ، جس توں
 پرے نظر کوئے نہ آئیا۔ پار اُمارنا تیرا نگا جہا ڈھنگ، طریقہ اِکو دے سمجھائیا۔ تیری مہر نظر نگاہ نال چڑھے رنگ، رنگت اندروں دے بدلایا۔ تیرے نام
 دا وجے مردنگ، مردن سارے دے کرائیا۔ جگ چو کڑی جنم جنم دی پورب ایہہ اُمنگ، ریتی پہلی چلی آئیا۔ پُرکھ اکال دین دیال دین لگانہ ہوویں تنگ،
 تنگدستی دے مٹائیا۔ سرشٹ سبائی دے دُہائی ہائے لوکائی بھڑی خُدا لگے جگ، جنگلاں اندر مندر راں اندر گرگھ گر سکھ اپنا حکم ورتائیا۔ تیرا اسو گھوڑا شبد اگئی
 ترنگ، تریا توں پرے نرگن ہرے، لکھ چوڑا سی ڈرے، گرگھیں ویکھیں گھرے، گھر گھر اپنا پھیرا پائیا۔ کچے گرُو آں نالوں گرگھ تیرے چنگے چھڑے، اِکلے

رہ کے اپنا جھٹ لنگھایا۔ چار جگ کہندے گئے انت سیری بھگونت جن بھگتاں دے آونا وچ دھڑے، ناتا اپنے نال رکھایا۔ پُرکھ اکال دین دیاں کھج
 انت سیری بھگونت دُھر دا کنت نیا منت کرپا کرے، کرماں دا جھگڑا دئے مُکایا۔ ابناشی کرتا، دُکھ درد ہرتا، سب کچھ دسدا، جن بھگتو بہتیاں نالوں
 تھوڑے بڑے، جنہاں دے انتر نام زرت ستر ستر اکواک نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار سچی سرنائی۔ اَسو کہے پر بھ کی
 تیری وڈ شکتی، سچ دے سمجھایا۔ کیوں نہ بھگتاں لیکھے لاویں چھن بھنگر پریم دی بھگتی، بھاگ اپنے نال بنایا۔ دھار کڈھ دے اندروں من دی، منسا اپنے
 نال ملائی۔ تیری کھیل کایا مائی پنج ت تن دی، تنو نال تنو رہیا ملائی۔ منزل رہے نہ سورج چن دی، باراں ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ لوڑ رہے نہ سروں کن دی،
 دُھن اگئی دے سنائی۔ پرکاش ہووے جوت تیرے گرکھ چن دی، دُھر دی چاندنی دئے چکائی۔ لوڑ رہے نہ جھوٹھے دھن دی، دھن اپنا نام بھنڈارا اک
 ورتائی۔ نو سو چرانوے چوکڑی بدھی اک گل دی، جس گل دا بھوگر اوتار پیغمبر سکیا نہ کوئے کھلایا۔ اوہ گھڑی سہنجی اچ کل دی، کلیاں توں باہر
 نظری آئی۔ تن اَسو تیری دھار سوہنی جل دی، جل ہوڑے دین سمجھایا۔ جتھے لہر دھار کوئے نہ ٹھل دی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا
 حکم اک ورتایا۔ اَسو کہے میری اسپس، اصل دھیان لگایا۔ جن بھگتاں ہووے بخشیش، بخشش اپنا نام ورتایا۔ جگت گرو بن جگدیش، سنگر اکو نظری
 آئی۔ باقی منگتے منگدے بھیکھ، تھوڑا تھوڑا سب نوں دے ورتایا۔ جے کوئی کرے تیری ریس، لکھ چوڑاسی وچ دے بھوایا۔ نہ کوئی کلمہ یاد رہے حدیث،
 اپنا نام دینا بھلایا۔ جس ویلے چار جگ اگلے جان بیت، پھیر گوہند نال ملائی۔ چوڑاسی چوڑاسی چوڑاسی جانے جانے سب نوں دینے وچ کیٹ، پتنگیاں وچ پر
 نہ کوئے لگایا۔ صاف بُدھی رہے کوئی نہ اتیت، نیتزہن دینے جنایا۔ دُکھاں وچ مار دے رہن چیک، سائیک ست نہ کوئے کرایا۔ سنجگ تریتا دوا پر کھج
 تیرے شبد گرو دی کردے رہن اڈیک، بن گوہند نظر کوئے نہ آئی۔ پُرکھ اکال دین دیاں اکو تیرے وچ توفیق، تعریف اپنی دینی سمجھایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دُھر دا حکم آپ جنایا۔ دُھر دا حکم کہے حکم اَسوتن، شبدی شبد جنایا۔ جن بھگتاں رنگ بھن، کُٹھی جائے
 جگت لوکائی۔ کوڑ گڑیاں اندروں بدلاں چنھ، باہروں جان مُر جھائی۔ خالی ہون واگ ٹن، کلیاں والی دست نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیآ۔ اَسُو تَن کہے جن بھگتاں ہووے بھروسا، سرشٹی اندر دُکھدائیآ۔ گرکھاں خوشیاں ہاسا، نیز رووے لوکائیآ۔ جگت گروآں پچھتاؤنا پئے کھادھا، اندرے اندر بھے وکھائیآ۔ حکم دیوے پُرکھ اکال گوہند دا پتا گرکھاں دا دادا، جو دعویدار اکھوائیآ۔ جس دے پنا آد جگاد جگ چوکڑی کوئی نہ جاگا، اکھاں والے گرو اتم اکھاں گئے بدلایآ۔ پنا سنگر شبد کوئی نہ ہووے راکھا، سر ہتھ نہ کوئے ٹکائیآ۔ جن بھگتو کلجگ انت تہاڈا رہ جائے سب توں وکھراساکہ، ساکھیاں چار جگ خوشیاں نال گائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائیآ۔ ہر جن تیرا جنم ضرور، مات پتا گرہ نظری آئیآ۔ انت مالک اک حضور، جو حضرتاں دا حضرت بے پرواہیآ۔ جس نے بخشے کوٹ جنم دے قصور، کسر اعشاریئے نام نال اڈائیآ۔ سچ بھنڈارا کر بھرپور، اندروں پر ن دئے گوائیآ۔ آتم پر ماتم بخش کے نور، کایا نور محل دئے وکھائیآ۔ گرکھو گر سکھو جن بھگتو ساچے سنتو تہاڈی کرنی سچ ہووے مشہور، مشورے گر اوتار پیغمبر گئے بنائیآ۔ ست دھرم دالا کے دستور، مارگ ایکنکارا اکو دینا وکھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کرنی دا کرتا دُکھ درداں دا ہرتا، تہاڈے پریم دا ہووے مشکور، مسخریاں دا لیکھا دئے گوائیآ۔

* ۲ اَسُو شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھووال *

ست کہے پر بھ میلا ہووے گرکھ سبج، ساجن تیرا روپ نظری آئیآ۔ دھر دے پریم دا ملے اگئی محبن، دھوڑی دھرم سیس چھہائیآ۔ من وکاری بھانڈے بھجج، گڑھ ہنکاری رہن نہ پائیآ۔ تیری دھار تیرا پیار لبھن، آتم پر ماتم راہ تکائیآ۔ برہوں ویراگ وچ سدن، انتر انتر کوک دُہائیآ۔ پریم رس دینا انندن، نجانند رس چکھائیآ۔ ساچا ڈھو آ دھر دا چندن، اوڈھن سیس دینا رکھائیآ۔ پُرکھ اکال دین دیاں در دوارے تیرے بدن، جگت بندھن دینا تڑائیآ۔ گرکھ گرکھ گر سنگر پار لنگھن، وچولا شبدی نظری آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ساچی چاڈھنی اکو رنگن، رنگت اپنا آپ وکھائیآ۔

* ۳ اَسُو شہنشاہی سمت ۲ رام دھام مندر امرتسر شہر *

بھارت سنت سرب سماج کرو پرن، انتر آتم دھیان لگائیا۔ اوٹ رکھ سری بھگوان چرن، نمستے ڈنڈاوت بندنا کر کے سپس جھکائیا۔ جھگڑا مکا کے دین مذہب ذات پات ورن برن، سنگٹھن اکو لینا جنائیا۔ گو ماتا نہیں دینی مرن، مرن ورت رکھ کے لینا بچائیا۔ جس دی سیوا وچ سپھلا ہووے جنم، جنم کرم ملے وڈیائیا۔ دھین رکھیا کرنی سب دا دھرم، ست دھرم دئے سمجھائیا۔ پریم پیار اندر سنت سجن انتر انتر اک دوجے دا سچا لڑ پھرن، ویلے وقت ہووے نہ کوئے جدائیا۔ منزل اوس اگئی چڑھن، جس مارگ دا اتا بے پروا ہیا۔ جگت حکومتاں اوٹھے کی کرن، سنت سہیلے جتھے پر بھ دا بیٹھے دھیان لگائیا۔ اپنی کرنی توں آپے ہرن، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ جگتی بھگتی اندر پر بھ دا بھانا جرن، شکتی اندر اکو نظری آئی۔ آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت پار برہم پت پر میثور کرتا کرنی کرن، مالک داتا اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنت سہیلے لئے اٹھائیا۔ گو ماتا رہی رو، نیز نیناں نیر وہائیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ نو اسی چار کُنٹ دہ دشا نو کھنڈ پر تھی ست دیپ میٹوں رہے کوہ، شرع چھری جگت قصائی رہے اٹھائیا۔ بنا تصور توں میرے نال کرن دھروہ، دھرت دھول دھول تھلے رووے مارے دھانیا۔ بھگوان تیرے نال میرا سچا موہ، مُجبت بنسری والے گھنٹیا تیرے نال رکھائیا۔ کلجک دین دُنی دیوے نہ کوئی ڈھو، سہارا نظر کوئے نہ آئی۔ درشی سرشی دی کیتی زرموہ، مُجبت حقیقت حق نہ کوئے درڑائیا۔ کرپا کر کے ساچے سنتاں اندر توں کیتی لو، گیان دھیان دتا درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا دے مکائیا۔ گو کہے میٹوں مارن لگا جگ، ویری گھر گھر نظری آئی۔ سمرتھ سوامی انتر جامی جس ویلے چھری رکھدے میری اُپر شاہ رگ، شاہ پاتشاہ میں تیرا دھیان لگائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا اتر پورب پچھم دکھن من واسنا لگی اگت، ہنکار کوڑ ڈکا رہیا وجائیا۔ پیٹ کارن میٹوں کردے بدھ، میری سیوا سنساری سمجھ کوئے نہ پائیا۔ صاحب سنگر میں تیری آد جگاد اوہ جد، جس دا چرواہا کرشن رکھوالا گوالا نظری آئی۔ صدی چودھویں میرا دیکھ کی ہویا ہج، حاجت میری پوری نہ کوئے کرائیا۔ دھرم دواویوں میٹوں ساریاں دتا کڈھ، مالک ہو کے پریم سچ نہ کوئے کمائیا۔ میں اندر اندر آتم دھار پر ماتم تیتوں رہی دس، نرگن نرؤیر تیرا دھیان لگائیا۔ کوڑ جنجال جگت جہان وچوں میٹوں کڈھ،

بن تیری کرپا ہوئے نہ کوئے سہائیا۔ ابناشی کرتا کہے میں ساچے سنتاں اندر شبد ناد ہو کے جاواں وچ، سوئی سرتی سب دی دیاں جگائیا۔ تن اسو یادداشت رہ جائے وچ دنیا دے جگ، بے سنت سہیلے مل کے قدم لین اٹھائیا۔ اچ دا لیکھ پنج چیت پہلوں لکھا کے دتا دس، قلم شاہی کاغذ نال ونڈ ونڈائیا۔ جس دا سپر امرت پیو ورس، ماں دی ماں گو نظری آئی۔ ساچے سنت اُس دے اندر رون والی تلو اکھ، جیہڑی باہر نیتراں توں پرے ڈیرہ لائی۔ حقیقت وچوں حق پچھانو سچ، پڑدا اوہلا اک اٹھائیا۔ پھر ایس سنگھن توں کوئی نہ رہنا وکھ، سارے مل کے چلن چائیں چائیا۔ سرب سادھوآں نوں دینا دس، کسے دا نہیں کوئی وس، ویلے وقت نال پُرکھ اکال دین دیال پاربرہم پت پر میثور دیناں ناتھا دینن ہوئے سہائیا۔ سب دی پت جگ چوکڑی نرگن سرگن دھار لئے رکھ، سنت سنگر لوک مات لئے پرگٹائیا۔ سدا دھرم دار کھدا آیا پکھ، دھرو پرہلا دین گواہیا۔ ساچے سنتاں دھرم گونتاں جنہاں اپنے ہتھاں نال کیتے دستخط، دست نال دست لین بلائی۔ قدم قدم نال چلن ہس ہس، ہستی وچوں مستی نظری آئی۔ چار گنت دہ دشا دھرم دا ہووے ساچا جس، ادھرم دا بیڑا دینا ڈبائیا۔ کلج کوڑ گڑیار زین اندھیری رہن نہیں دینی مس، ساچا چند ست دھرم دا نام دینا چکائیا۔ سب دے انتر خوشی ہووے بند بند، بندگی وچ گو ماتا دی مچھندگی دینی کٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سنت سہیلے اپنے رنگ رہیا رنگائیا۔

* ۳ اسو شہنشاہی سمت ۱۲ امرتسر ڈرگیاں مندر گو ہتیا دے نوٹ سمیلن سوامی گنگیشور *

ست دھرم کہے سب نرمل کر لو بُدھ، بیک اپنا آپ بنائیا۔ سچ وچار دی کرو سُدھ، سنت سجن مل کے خوشی منائیا۔ جس ماتا دا رسنا جہوا بٹی دند سپر پیتا دُدھ، رس امرت رہی چوائیا۔ اُس دا پڑدا اوہلا رہے نہ لگ، بھارت واسی دیکھو نین اٹھائیا۔ سب دے سائمنے میری کایا رہی نک، اچی کوک کوک سٹائیا۔ ذبح کرن والیاں آوے کوئی نہ دُکھ، دردی ہو کے درد نہ کوئے ونڈائیا۔ جے سری بھگوان تریلوکی ناتھ اکو آ جائے سنمکھ، میرا دُکھ درد دے مٹائیا۔ غریب نہانی کو جھی کملی گھر سوامی آ کے لئے پچھ، وانگ دروپت لچیا لئے رکھائیا۔ بے شک میں تہانوں ہور نہیں دیندی کچھ، دُدھ دہی دے کے سب دی

سیو کمانیا۔ چار ورن اٹھاراں برن تیرے پیار اندر سارے اک وار بہو اٹھ، کھتری براہمن شوڈر ویش ونڈ نہ کوئے ونڈانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر ہردے اندر کرے صفائیا۔ گو کہے میں تٹاں اکو گو بند، جو پرتپالک خالق نظری آئیا۔ جس دی دھار ساگر سندھ، گہر گبھیہر بے نظیر پڑدا اوہلا اندروں دے اٹھانیا۔ سنت سہیلے سجن گرگھ بنا اپنی بند، بندنا اکو دے جنانیا۔ بھارت واسیاو بھرم مٹاؤ کوڑی چند، بھانڈا بھرم بھنائیا۔ میرے جنم جنم دی کرم دی بن ساچے سنتاں لتھے کوئی نہ چند، چنتا وچوں باہر نہ کوئے کڈھانیا۔ تہاڈے ورگی پنجاں تٹاں والی میری چند، مائی خاکی سوہنی نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلجگ کوڑی کرپا ڈیرہ ڈھاہیا۔

